3 1761 09704028 1

Toronto University Library

Presented by

The British & Foreign Bible Society

through the Committee formed in

The Old Country

to aid in replacing the loss caused by

The disastrous Fire of February the 14th 1890

Bible Swed 1864
Bible. Swedish

Bibelen

eller

den Heliga Skrift,

innehållande

Gamla och Nya Teſtamentets
Canoniſka Böcker.

Helſingfors
Brittiska och Utländska Bibel-Sällskapet
Mariegatan No. 4.

K

10410
3/12/90

Druck von Trowitzſch und Sohn, Berlin.

Gamla Teſtamentets Böcker.

	Sid.	Cap.		Sid.	Cap.
1. Moſe Bok	1	50	Salomos Predikare	680	12
2. Moſe Bok	60	40	Salomos Höga Wiſa	689	8
3. Moſe Bok	108	27	**Propheterne:**		
4. Moſe Bok	143	36	Eſaias	694	66
5. Moſe Bok	191	34	Jeremias	752	52
Joſua Bok	234	24	Jeremia Klagowiſor . . .	818	5
Domare Boken	262	21	Heſekiel	824	48
Ruths Bok	290	4	Daniel	882	12
1. Samuels Bok	294	31	Oſea	900	14
2. Samuels Bok	331	24	Joel	909	3
1. Konunga Boken	363	22	Amos	912	9
2. Konunga Boken	399	25	ObadJa	919	1
1. Chrönico Boken	434	29	Jona	920	4
2. Chrönico Boken	466	36	Micha	922	7
Eſra Bok	506	10	Nahum	927	3
Nehemia Bok	517	13	Habakuk	930	3
Eſthers Bok	533	10	ZephanJa	932	3
Jobs Bok	542	42	Haggai	935	2
Pſaltaren	574	150	SacharJa	937	14
Salomos Ordſpråk	653	31	Malachi	947	4

Nya Teſtamentets Böcker.

	Sid.	Cap.		Sid.	Cap.
S. Matthei Evangelium . . .	1	28	**S. Pauli Epiſtlar:**		
S. Marci Evangelium . . .	42	16	1. till Timotheum	258	6
S. Luce Evangelium	68	24	2. till Timotheum	263	4
S. Johannis Evangelium . .	112	21	till Titum	266	3
Apoſtla Gerningar	144	28	till Philemon	268	1
S. Pauli Epiſtlar:			Den Epiſtel till de Ebreer . .	269	13
till de Romare	185	16	S. Petri 1. Epiſtel	282	5
1. till de Corinthier . . .	203	16	2. Epiſtel	287	3
2. till de Corinthier . . .	221	13	S. Johannis 1. Epiſtel . . .	290	5
till de Galater	232	6	2. Epiſtel . . .	295	1
till de Epheſier	238	6	3. Epiſtel . . .	295	1
till de Philipper	244	4	S. Jacobs Epiſtel	296	5
till de Coloſſer	248	4	S. Jude Epiſtel	300	1
1. till de Theſſalonicer . .	252	5	S. Johannis Uppenbarelſe . .	301	22
2. till de Theſſalonicer . .	256	3			

GENESIS.

Förſta Boken Moſe.

1. Capitlet.

Werlden, Menniſkan ſkapas.

I begynnelſen ſkapade Gud Himmel och Jord. Pſ. 33: 6 90: 2. Joh. 1: 3. Col. 1: 16. Ebr. 11: 3.

2. Och jorden war öde och tom, och mörker war på djupet, och Guds Ande ſwäfde öfwer wattnet.

3. Och Gud ſade: Warde Ljus; och det wardt Ljus. 2 Cor. 4: 6.

4. Och Gud ſåg ljuſet, att det war godt. Då ſkilde Gud ljuſet ifrå mörkret;

5. Och kallade ljuſet Dag, och mörkret Natt. Och wardt af afton och morgon den förſte dagen.

6. Och Gud ſade: Warde ett Fäſte emellan wattnen, och åtſkilje watten ifrå watten. Jer. 10: 12. 51: 15.

7. Och Gud gjorde fäſtet, och åtſkilde det wattnet, ſom war under fäſtet, ifrå det watten, ſom war ofwan fäſtet. Och det ſkedde ſå. Eſ. 40: 22.

8. Och Gud kallade fäſtet Himmel. Och wardt af afton och morgon den andre dagen.

9. Och Gud ſade: Förſamle ſig wattnet, ſom är under himmelen, uti beſynnerligit rum, att det torra må ſynas. Och det ſkedde ſå. Pſ. 33: 7. 104: 8, 9.

10. Och Gud kallade det torra Jord, och wattnens förſamlingar kallade han Haf. Och Gud ſåg, att det war godt.

11. Och Gud ſade: Bäre jorden gräs och örter, ſom frö hafwa, och fruktſam trä, att hwart och ett bär frukt efter ſin art, och hafwer ſitt eget frö i ſig ſjelfwo på jordene. Och det ſkedde ſå.

12. Och jorden bar gräs och örter, ſom frö hade, hwart efter ſin art, och trä, ſom frukt båro, och hade ſitt eget frö i ſig ſjelfwo, hwart efter ſin art. Och Gud ſåg, att det war godt.

13. Och wardt af afton och morgon den tredje dagen.

14. Och Gud ſade: Warde Ljus uti himmelens fäſte, och åtſkilje dag och natt, och gifwe tecken, månader, dagar och år; Pſ. 136: 7. ꝛc. Jer. 31: 35.

15. Och ware för ljus uti himmelens fäſte, och lyſe på jordene. Och det ſkedde ſå.

16. Och Gud gjorde tu ſtor ljus; ett ſtort ljus, ſom regerade dagen, och ett litet ljus, ſom regerade nattena; och ſtjernor.

17. Och Gud ſatte dem uti himmelens fäſte, att de ſkina ſkulle på jordena;

18. Och regera dagen och nattena, och åtſkilja ljuſet och mörkret. Och Gud ſåg, att det war godt.

19. Och wardt af afton och morgon den fjerde dagen.

20. Och Gud ſade: Göre wattnet af ſig kräkande och lefwande djur, och foglar, ſom på jordene flyga under himmelens fäſte.

21. Och Gud ſkapade ſtora hwalar, och allahanda lefwande och kräkande djur, ſom wattnet af ſig gör, hwart efter ſin art, och allahanda fjäderfoglar, hwart efter ſin art. Och Gud ſåg, att det war godt;

22. Och wälſignade dem, och ſade: Warer fruktſamme, och förökens, och uppfyller haffens watten, och foglarna föröke ſig på jordene. 1 Moſ. 8: 17.

23. Och wardt af afton och morgon den femte dagen.

24. Och Gud ſade: Göre jorden af ſig lefwande djur, hwart efter ſin art, fänad, kräkande djur, och wilddjur på jordene, hwart efter ſin art. Och det ſkedde ſå.

25. Och Gud gjorde wilddjur på jordene, hwart efter ſin art, fänad

efter ſin art, allahanda kräkande djur på jordene efter ſin art. Och Gud ſåg, att det war godt.

26. Och Gud ſade: Låt oß göra Menniſkona till ett beläte, det oß likt är, den råda ſkall öfwer fiſkarna i hafwet, och öfwer foglarna under himmelen, och öfwer fänaden, och öfwer hela jordena, och öfwer allt det ſom kräker på jordene.

27. Och Gud ſkapade menniſkona ſig till ett beläte, till Guds beläte ſkapade han honom, Man och Qwinno ſkapade han dem.

1 Moſ. 9: 6. Eph. 4: 24. Col. 3: 10.

28. Och Gud wälſignade dem, och ſade till dem: Warer fruktſamme, och föröker eder, och uppfyller jordena, och hafwer henne under eder, och råder öfwer fiſkarna i hafwet, och öfwer foglarna under himmelen, och öfwer all djur, ſom kräla på jordene.

29. Och Gud ſade: Si, jag hafwer gifwit eder allahanda örter, ſom frö hafwa på hela jordene, och allahanda fruktſam trä, och trä ſom frö hafwa i ſig ſjelfwo, eder till mat.

1 Moſ. 9: 3.

30. Och allom djurom på jordene, och allom foglom under himmelen, och allo thy ſom kräker på jordene, och lif hafwer, att de ſkola hafwa allahanda gröna örter till att äta. Och det ſkedde ſå.

31. **Och Gud ſåg på allt det han gjort hade, och ſi, det war allt ganſka godt.** Och wardt af afton och morgon den ſjette dagen.

2. Capitlet.

Sabbathen, Luſtgården, förbudna Trädet, Djurens namn, Qwinnan.

Så wardt nu himmel och jord fullkomnad med all ſin här.

2. Och Gud fullkomnade på ſjunde dagenom ſin werk, ſom han gjort hade, och hwilade på ſjunde dagenom af all ſin werk, ſom han gjort hade;

2 Moſ. 20: 11. 31: 17. 5 Moſ. 5: 14. Ebr. 4: 4.

3. Och wälſignade ſjunde dagen, och helgade honom, derföre att han på honom hwilade af all ſin werk, ſom Gud ſkapade och gjorde.

4. Alltſå är himmel och jord tillkommen, då de ſkapade wordo, på den tid, då HERren Gud gjorde himmel och jord;

5. Förra än någor ſtjelk war på markene, och förra än någor ört wäxte på jordene; förty HERren Gud hade än då intet låtit regna på jordena, och ingen menniſka war ſom brukade jordena.

6. Men en dimba gick upp af jordene, och wattnade alla markena.

7. Och HERren Gud gjorde menniſkona af jordenes ſtoft, och inblåſte uti hans näſo en lefwande anda, och ſå wardt menniſkan en lefwande ſjäl.

1 Cor. 15: 45, 47.

8. Och HERren Gud planterade en luſtgård uti Eden öſter ut, och ſatte der in menniſkona, ſom han gjort hade.

9. Och HERren Gud lät uppwäxa af jordene allahanda trä, luſtig till att ſe och god till att äta; och lifſens trä midt i luſtgårdenom, och kunſkapſens trä på godt och ondt.

10. Och utaf Eden gick en ſtröm till att wattna luſtgården, och han belade ſig i fyra hufwudfloder.

11. Den förſta kallas Piſon, den löper om hela Hawila land, och der finnes guld.

12. Och deß landes guld är koſteligit, och der finnes Bedellion, och den ädle ſtenen Onix.

13. Den andra floden heter Gihon, den löper kring om hela Ethiopien.

14. Den tredje floden kallas Hiddekel, den löper fram för Aßyrien. Den fjerde floden är Phrath.

15. Och HERren Gud tog menniſkona, och ſatte honom in uti luſtgården Eden, att han honom bruka och bewara ſkulle.

16. Och HERren Gud böd menniſkone, och ſade: Du ſkall äta af allahanda trä i luſtgårdenom;

17. Men af kunſkapſens trä på godt och ondt ſkall du icke äta; förty, på hwad dag du deraf äter, ſkall du döden dö.

18. Och HERren Gud ſade: Det är icke godt, att menniſkan är allena;

jag will göra honom ena hjelp, den ſig till honom hålla må.

19. Som nu HERren Gud gjort hade af jordene allahanda djur på markene, och allahanda foglar under himmelen, hade han dem fram för menniſkona, att han ſkulle ſe, huru han ſkulle nämna dem; ty, ſåſom menniſkan allahanda lefwande djur nämnde, ſå ſkulle de heta.

20. Och menniſkan gaf hwart och ett fänad, och foglomen under himmelen, och djuren på markene, ſina namn. Men till menniſkone wardt icke funnen någon hjelp, den ſig till honom hålla måtte.

21. Då lät HERren Gud falla en tung ſömn på menniſkona, och wid han ſof, tog han ett af hans ſidoref, och upfyllde kött i ſamma ſtaden.

22. Och HERren Gud byggde ena Qwinno utaf refwet, ſom han uttagit hade af menniſkone, och hade henne fram för honom. 1 Tim. 2: 13.

23. Då ſade menniſkan: Detta är dock ben af minom benom, och kött af mino kötte; hon ſkall heta Manna, derföre att hon är tagen utaf mannenom. 1 Cor. 11: 8.

24. Fördenſkull ſkall en man öfwergifwa fader och moder, och blifwa wid ſina huſtru, och ſkola warda till ett kött. Matth. 19: 5. Marc. 10: 6, 7. 1 Cor. 6: 16. Eph. 5: 31.

25. Och de woro både nakne, menniſkan och hans huſtru, och de blygdes intet.

3. Capitlet.

Adams fall, upprättelſe, ſtraff.

Och ormen war liſtigare än all djur på jordene, ſom HERren Gud gjort hade, och ſade till qwinnona: Ja, ſkulle Gud hafwa ſagt, I ſkolen icke äta af allahanda trä i luſtgårdenom?

2. Då ſade qwinnan till ormen: Wi äte af de träs frukt, ſom är i luſtgårdenom;

3. Men af frukten af det trät, ſom är midt i luſtgårdenom, hafwer Gud ſagt: Äter icke deraf, och kommer icke heller derwid, att I icke dön.

4. Då ſade ormen till qwinnona: Ingalunda ſkolen I döden dö; Joh. 8: 44.

5. Förty Gud wet, att på hwad dag I äten deraf, ſkola edor ögon öppnas, och I warden ſåſom Gud, wetandes hwad godt och ondt är.

6. Och qwinnan ſåg till att trät war godt att äta af, och ljufligit uppå ſe, och att det ett luſtigt trä war, efter det gaf förſtånd; och tog af fruktene, och åt, och gaf deßlikes ſinom man deraf, och han åt. 2 Cor. 11: 3. 1 Tim. 2: 14.

7. Då öppnades bägges deras ögon, och de wordo warſe att de woro nakne; och de bundo tillhopa fikonalöf, och gjorde ſig ſkörte.

8. Och de hörde HERrans Guds röſt gångandes i luſtgårdenom, då dagen ſwalkades; och Adam undſtack ſig, med ſine huſtru, för HERrans Guds anſigte, ibland trän i luſtgårdenom.

9. Och HERren Gud kallade Adam, och ſade till honom: Hwar äſt du?

10. Och han ſade: Jag hörde dina röſt i luſtgårdenom, och fruktade mig, ty jag är naken, derföre undſtack jag mig.

11. Han ſade: Ho hafwer låtit dig förſtå, att du äſt naken? Hafwer du icke ätit af det trä, om hwilket jag dig budit hafwer, att du deraf icke äta ſkulle?

12. Då ſade Adam: Qwinnan, ſom du till mig gifwit hafwer, gaf mig af trät, ſå att jag åt.

13. Då ſade HERren Gud till qwinnona: Hwi hafwer du det gjort? Qwinnan ſade: Ormen beſwek mig, ſå att jag åt.

14. Och HERren Gud ſade till ormen: Efter du detta gjort hafwer, förbannad ware du öfwer allt det ſom lif hafwer, och öfwer all djur på markene; du ſkall gå på din buk, och äta jord i alla dina lifsdagar.

15. **Och jag ſkall ſätta fiendſkap emellan dig och qwinnona, och emellan dina ſäd och hennes ſäd. Den ſamme ſkall ſöndertrampa ditt hufwud, och du ſkall ſtinga honom i hans häl.** 1 Joh. 3: 8.

16. Och till qwinnona ſade han: Jag ſkall få dig mycken wedermödo, då du aflat hafwer. Du ſkall föda din barn med ſweda, och din wilje ſkall dinom manne undergifwen wara, och han ſkall wara din herre.

1 Cor. 14: 34.

17. Och till Adam ſade han: Efter du lydde dine huſtrus röſt, och åt af trät, om hwilket jag dig böd och ſade: Du ſkall icke äta deraf, förbannad ware marken för dina ſkull, med bekymmer ſkall du nära dig på henne i alla dina lifsdagar.

18. Törne och tiſtlar ſkall hon bära dig, och du ſkall äta örter på markene.

19. Du ſkall äta ditt bröd i dins anletes ſwett, till deß du warder åter till jord igen, der du af tagen äſt; ty du äſt jord, och till jord ſkall du warda.

20. Och Adam kallade ſine huſtrus namn Hewa, derföre att hon en moder är åt allom lefwandom.

21. Och HERren Gud gjorde Adam och hans huſtru kjortlar af ſkinn, och klädde uppå dem.

22. Och HERren Gud ſade: Si, Adam är worden ſåſom en af oß, och wet hwad godt och ondt är. Men nu, på det han icke uträcka ſkall ſina hand, och taga deßlikes af lifſens trä, och äta, och lefwa ewinnerliga;

23. Då lät HERren Gud honom utu luſtgårdenom Eden, på det han ſkulle bruka jordena, der han af tagen war;

24. Och dref Adam ut; och ſatte för luſtgården Eden Cherubim, med ett bart huggande ſwärd, till att förwara wägen till lifſens trä.

4. Capitlet.

Cains födſel, offer, mord, flykt, barn. Lamechs gifte.

Och Adam kände ſina huſtru Hewa, och hon aflade och födde Cain, och ſade: Jag hafwer fått HERrans man.

2. Och hon födde framdeles Habel hans broder. Och wardt Habel en fåraherde, men Cain wardt en åkerman.

3. Och det begaf ſig efter några dagar, att Cain offrade HERranom gåfwor af jordenes frukt.

4. Och Habel offrade deßlikes af förſtlingene af ſin får, och af deras talg; och HERren ſåg täckeliga till Habel och hans offer.

5. Men till Cain och hans offer ſåg han icke täckeliga. Då wardt Cain ſwårliga wred, och hans hy förwandlades.

Ebr. 11: 4.

6. Sade HERren til Cain: Hwi äſt du wred? Eller hwi förwandlas din hy?

7. Är det icke ſå? **Om du äſt from, ſå äſt du tacknämlig; men äſt du icke from, ſå blifwer icke ſynden ſäker eller fördold; men ſtäd henne icke hennes wilja, utan råd öfwer henne.**

8. Då talade Cain med ſin broder Habel. Och det begaf ſig, då de woro på markene, gaf Cain ſig upp emot ſin broder Habel, och ſlog honom ihjäl.

Matth. 23: 35. 1 Joh. 3: 12. Jud. Ep. v. 11.

9. Då ſade HERren till Cain: Hwar är din broder Habel? Han ſwarade: Jag wet det icke; ſkall jag taga wara på min broder?

10. Och han ſade till honom: Hwad hafwer du gjort? Dins broders blods röſt ropar till mig utaf jordene.

Ebr. 12: 24.

11. Och nu, förbannad ware du på jordene, ſom ſin mun öppnat hafwer, och tagit dins broders blod utu dina händer.

12. Då du brukar jordena, ſkall hon icke ſtraxt gifwa dig efter ſin förmågo; oſtadig och flyktig ſkall du blifwa på jordene.

13. Och Cain ſade till HERran: Min mißgerning är ſtörre, än att hon må mig förlåten warda.

14. Si, du drifwer mig i dag utaf landet, och jag måſte gömma mig undan ditt anſigte, och måſte oſtadig och flyktig blifwa på jordene. Så warder mig gående, att hwilken ſom helſt mig finner, han ſlår mig ihjäl.

Job 15: 20.

15. Men HERren ſade till honom: Nej, utan den ſom ſlår Cain ihjäl, det ſkall ſjufalt hämnadt warda. Och HERren ſatte ett tecken på Cain, att

hwilken ſom helſt honom funne, ſkulle icke ſlå honom ihjäl.

16. Och ſå gick Cain ifrå HErrans anſigte, och bodde i det landet Nod öſter ut, på hinſidon Eden.

17. Och Cain kände ſina huſtru, och hon aflade och födde Hanoch, och han byggde en ſtad, hwilken han nämnde efter ſins ſons namn Hanoch.

18. Men Hanoch födde Irad; Irad födde Mahujael; Mahujael födde Methuſael; Methuſael födde Lamech.

19. Men Lamech tog ſig twå huſtrur: Den ena het Ada, den andra Zilla.

20. Och Ada födde Jabal; af honom kommo de ſom bodde under tjäll, och hade boſkap.

21. Och hans broder het Jubal; af honom kommo de ſom brukade harpor och pipor.

22. Födde ock deßlikes Zilla, nemliga Tubalkain, ſom war en mäſtare i allahanda koppars och jerns werk; och Tubalkains ſyſter war Naema.

23. Och Lamech ſade till ſina huſtrur, Ada och Zilla: I Lamechs huſtrur, hörer mina röſt, och märker hwad jag ſäger: Jag hafwer dräpit en man mig till ſår, och en yngling mig till blånad.

24. Cain ſkall warda hämnad ſjufalt, men Lamech ſju och ſjutiofalt.

25. Adam kände åter ſina huſtru, och hon födde en ſon, och kallade honom Seth, ſägandes: Gud hafwer ſatt mig en annor ſäd för Habel, ſom Cain ihjäl ſlog.

26. Wardt ockſå Seth född en ſon, den han kallade Enos. Och på den ſamma tiden begynte man predika om HErrans namn.

5. Capitlet.

De tio fäder. Noahs barn.

Detta är boken af menniſkones ſlägt, på den tiden då Gud ſkapte menniſkona, och gjorde henne efter Guds liknelſe. 1 Moſ. 1: 26. 9: 6. 1 Chr. 1: 1.

2. Till man och qwinno ſkapade han dem, och wälſignade dem, och kallade deras namn Menniſka, på den tiden de wordo ſkapade.

3. Och Adam war hundrade och tretio år gammal, och han födde en ſon, ſom hans beläte lik war, och kallade honom Seth.

4. Och wordo hans dagar, ſedan han hade födt Seth, åttahundrade år, och han födde ſöner och döttrar.

5. Och wardt tiden på allan hans ålder niohundrade och tretio år, och blef död.

6. Seth war hundrade och fem år gammal, och födde Enos;

7. Och lefde derefter åttahundrade och ſju år, och födde ſöner och döttrar.

8. Och wardt tiden på allan hans ålder niohundrade och tolf år, och blef död.

9. Enos war niotio år gammal, och födde Kenan;

10. Och lefde derefter åttahundrade och femton år, och födde ſöner och döttrar;

11. Så att hans hela ålder wardt niohundrade och fem år, och blef död.

12. Kenan war ſjutio år gammal, och födde Mahalaleel;

13. Och lefde derefter åttahundrade och fyratio år, och födde ſöner och döttrar;

14. Så att hans hela ålder wardt niohundrade och tio år, och blef död.

15. Mahalaleel war ſextio och fem år gammal, och födde Jared;

16. Och lefde ſedan åttahundrade och tretio år, och födde ſöner och döttrar;

17. Så att hans hela ålder wardt åttahundrade fem och niotio år, och blef död.

18. Jared war hundrade tu och ſextio år gammal, och födde Henoch;

19. Och lefde derefter åttahundrade år, och födde ſöner och döttrar;

20. Så att hans hela ålder wardt niohundrade ſextio och tu år, och blef död.

21. Henoch war ſextio fem år gammal, och födde Methuſalah;

22. Och förde ett gudeligit lefwerne i trehundrade år derefter, och födde ſöner och döttrar; Ebr. 11: 5. Jude Ep. v. 14.

23. Så att hans hela ålder wardt trehundrade ſextio och fem år.

24. **Och efter han förde ett gudeligit lefwerne, tog Gud honom bort, och han wardt ſedan intet ſedder.** Ebr. 11: 5.

25. Methuſalah war hundrade åttatio och ſju år gammal, och födde Lamech;

26. Och lefde derefter i ſjuhundrade åttatio och tu år, och födde ſöner och döttrar;

27. Så att hans hela ålder wardt niohundrade ſextio och nio år, och blef död.

28. Lamech war hundrade åttatio och tu år gammal, och födde en ſon;

29. Och kallade honom Noah, och ſade: Denne här warder oß tröſtandes i wåra mödo och arbete på jordene, den HERren förbannat hafwer.

30. Derefter lefde han femhundrade niotio och fem år, och födde ſöner och döttrar;

31. Så att hans hela ålder wardt ſjuhundrade ſjutio och ſju år, och blef död.

32. Noah war femhundrade år gammal, och födde Sem, Ham och Japhet.

6. Capitlet.

Werlden ſyndar. Floden hotas. Arken byggd.

Då menniſkorna begynte förökas på jordene, och födde ſig döttrar;

2. Då ſågo Guds ſöner menniſkornas döttrar, att de woro dägeliga, och togo till huſtrur hwilka de helſt wille.

3. Då ſade HERren: Menniſkorna wilja icke mer låta min Anda ſtraffa ſig, ty de äro kött. Jag will ännu gifwa dem hundrade och tjugu års dag.

4. På den tiden woro ock tyranner på jordene; förty, ſedan Guds ſöner ingingo till menniſkors döttrar, och de födde barn, wordo deraf wäldige och faſt beryktade män i werldene.

5. Men då HERren ſåg, att menniſkones ondſka war ſtor på jordene, och all hennes hjertas uppſåt och tanke war alltid benägen till det ondt war; 1 Moſ. 8: 21. Matth. 15: 19.

6. Då ångrade HERranom, att han hade gjort menniſkona på jordene, och det bekymrade honom i hans hjerta.

7. Och HERren ſade: Menniſkona, ſom jag ſkapade, ſkall jag förgöra utaf jordene, ifrå menniſko allt intill fänaden, och intill matkar, och intill foglarna under himmelen; förty det ångrar mig, att jag dem gjort hafwer.

8. Men Noah fann nåde för HERranom.

9. Detta är Noahs ſlägt: Noah war en from man och fullkomlig, och förde ett gudeligit lefwerne i ſin tid. Ebr. 11: 7. 2 Petr. 2: 5.

10. Och födde tre ſöner, Sem, Ham, Japhet.

11. Men jorden war förderfwad för Guds åſyn, och full med orätt.

12. Då ſåg Gud på jordena, och ſi, hon war förderfwad, ty allt kött hade förderfwat ſin wäg på jordene. Matth. 24: 38. Luc. 17: 27. 1 Petr. 3: 20. 2 Petr. 3: 6.

13. Då ſade Gud till Noah: Allt kötts ändalykt är kommen för mig, ty jorden är full med orätt af dem, och ſi, jag will förderfwa dem med jordene.

14. Gör dig en ark utaf furuträ, och gör kamrar derinom, och becka honom utan och innan.

15. Och gör honom alltſå: Trehundrade alnar ſkall wara längden, femtio alnar bredden, och tretio alnar höjden.

16. Ett fenſter ſkall du göra der ofwan uppå, en aln ſtort. Dörrena ſkall du ſätta midt på ſidone; och ſkall han hafwa tre bottnar, en nederſt, den andra midt uti, den tredje öfwerſt.

17. Ty ſi, jag ſkall låta komma en wattuflod öfwer jordena, till att förderfwa allt kött, der en lefwande ande uti är, under himmelen, och allt det på jordene är ſkall förgås.

18. Men med dig will jag göra ett förbund, och du ſkall gå in i arken med dina ſöner, med dine huſtru, och med dina ſöners huſtrur.

19. Och du ſkall låta komma in i arken allahanda djur af allt kött, ju ett par, mankön och qwinkön, att de måga blifwa lefwande när dig;

20. Af foglarna efter deras ſlag, af fänadenom efter ſitt ſlag, och af allahanda kräkande djur på jordene efter deras ſlag. Af allo deßo ſkall ju ett

par ingå till dig, på det att de ſkola blifwa lefwande.

21. Och du ſkall till dig taga allahanda mat, ſom man tärer, och ſkall ſamka honom till dig, att han warder dig och dem til födo.

22. Och Noah gjorde allt det Gud böd honom.

7. Capitlet.

Floden kommer. Noah frälſt.

Och HErren ſade till Noah: Gack in uti arken, du och ditt hela hus, ty dig hafwer jag ſett rättfärdigan för mig i denna tid. 2 Petr. 2: 5.

2. Af allahanda ren fänad tag till dig, ju ſju och ſju, mankön och qwinkön; men af orenom fänad, ju ett par, mankön och qwinkön.

3. Sammalunda af foglarna under himmelen, ju ſju och ſju, mankön och qwinkön, på det att ſäd må blifwa lefwandes på hela jordene.

4. Ty ännu efter ſju dagar ſkall jag låta regna på jordene fyratio dagar och fyratio nätter, och förgöra utaf jordene allt det ſom warelſe hafwer, det jag gjort hafwer.

5. Och Noah gjorde allt det HErren böd honom.

6. Och han war ſexhundrade år gammal, då flodenes watten flödade på jordena.

7. Och han gick in i arken med ſina ſöner, ſine huſtru, och ſina ſöners huſtrur, för flodenes wattens ſkull.

8. Af den rena fänaden, och af den orena, af foglar, och af allt det ſom kräker på jordene,

9. Gingo till honom in arken, parom, ju mankön och qwinkön, ſåſom Gud honom budit hade.

10. Och då de ſju dagar framlidne woro, kom flodſens watten uppå jordena.

11. Uti de ſjettehundrade årena i Noahs ålder, på ſjuttonde dagenom, i den andra månadenom, det är den dagen, då uppbruſto alla ſtora djupſens källor, och himmelens fenſter öppnade ſig.

12. Och ett regn kom på jordena i fyratio dagar och fyratio nätter.

13. Rätt på ſamma dagen gick Noah in i arken, med Sem, Ham och Japhet ſina ſöner, och med ſine huſtru, och med tre ſina ſöners huſtrur.

Matth. 24: 38. Luc. 17: 27. 1 Petr. 3: 20.

14. Dertill allahanda djur efter ſitt ſlag, allahanda fänad efter ſitt ſlag, och allt det på jordene kräker efter ſitt ſlag, och allahanda foglar efter ſitt ſlag, allt det flyga kunde, och allt det wingar hade;

15. Det gick allt till Noah in uti arken, parom af allt kött, der en lefwande ande uti war.

16. Och det war mankön och qwinkön, utaf allahanda kött, och gingo derin, ſåſom Gud honom budit hade; och HErren lät igen efter honom.

17. Då kom floden fyratio dagar på jordena, och wattnet wäxte, och lyfte arken upp, och förde honom högt upp öfwer jordena.

18. Så fick då wattnet öfwermagt, och wäxte ſwårliga på jordene, ſå att arken dref på wattnet.

19. Och wattnet fick öfwerhand, och wäxte ſå ſwåra på jordene, att all hög berg under hela himmelen wordo öfwertäckte.

20. Femton alnar högt gick wattnet öfwer bergen, ſom öfwertäckt wordo.

21. Då förgicks allt kött, ſom på jordene kräker, foglar, fänad, wilddjur, och allt det ſom ſig rörer på jordene, och alla menniſkor.

22. Allt det ſom en lefwande anda hade på thy torra, det blef dödt.

23. Så wardt då förgjordt allt det på jordene war, ifrå menniſkone allt intill fänaden, intill kräkande djur, och intill foglarna under himmelen, allt wardt förgjordt utaf jordene. Allena Noah blef behållen, och hwad med honom war i arkenom.

24. Och wattnet ſtod på jordene hundrade och femtio dagar.

8. Capitlet.

Flodens ände, Noahs offer, Guds löfte.

Då tänkte Gud på Noah, och på all djur, och på all fänad, ſom med honom i arkenom war, och lät komma wäder på jordena, och wattnet minſkades.

2. Och djupſens källor förſtoppades, ſå ock himmelens fenſter, och regnet af himmelen wardt ſtilladt.

3. Och wattnet förlopp utaf jordene mer och mer, och wardt mindre, efter hundrade och femtio dagar.

4. På ſjuttonde dagenom i den ſjunde månadenom blef arken ſtåndandes på de berg Ararat.

5. Men wattnet förlopp framgent af, och wardt ju mindre, allt intill tionde månaden. På förſta dagenom i tionde månadenom ſyntes det öfwerſta på bergen.

6. Efter fyratio dagar lät Noah fenſtret upp på arkenom, ſom han gjort hade.

7. Och lät flyga en korp ut, och han flög bort åter och fram, till deß att wattnet aftorkades af jordene.

8. Sedan lät han ena dufwo utflyga ifrå ſig, på det han ſkulle förſöka, om wattnet på jordene war förfallet.

9. Då dufwan fann icke hwar hon kunde hwila ſin fot uppå, kom hon igen till honom i arken, ty wattnet war ännu på hela jordene. Så räckte han handena ut, och tog henne till ſig in i arken;

10. Och bidde ännu andra ſju dagar, och lät än en tid flyga ut dufwona af arkenom.

11. Hon kom till honom emot aftonen, och ſi, hon förde i ſin mun ett afbrutet oliwelöf. Så förnam Noah, att wattnet war förfallet på jordene.

12. Men han töfwade ännu andra ſju dagar, och lät ſå ena dufwo flyga ut, hwilken intet igenkom till honom.

13. På förſta och ſjettehundrade årena af Noahs ålder, på förſta dagenom i förſta månadenom, förtorkades wattnet på jordene. Då lät Noah taket upp på arkenom, och ſåg, att jorden war torr.

14. Så wardt då jorden allstinges torr på ſjunde och tjugonde dagenom i den andra månadenom.

15. Då talade Gud till Noah och ſade:

16. Gack utur arkenom, du och din huſtru, dine ſöner och dina ſöners huſtrur med dig.

17. Allahanda djur, ſom när dig äro, utaf hwarjo och eno kötte, både i foglar och fänad, och det ſom på jordene kräker, det gånge ut med dig. Och förkofrer eder uppå jordene, och warer fruktſamme, och föröker eder på jordene.

18. Så gick Noah ut med ſina ſöner, och med ſine huſtru, och ſina ſöners huſtrur.

19. Dertill allahanda djur, allahanda kryppande, allahanda foglar, och allt det ſom på jordene kräker, det gick utur arkenom, och hwart och ett till ſitt ſlag.

20. Och Noah byggde HErranom ett altare, och tog utaf allahanda ren fänad, och utaf allahanda rena foglar, och offrade brännoffer på altaret.

21. Och HErren luktade en ſöt lukt, och ſade i ſitt hjerta: Ingalunda ſkall jag mer härefter förbanna jordena för menniſkones ſkull; förty menniſkones hjertas uppſåt är ondt allt ifrå ungdomen. Och ſkall jag nu icke mer härefter ſlå allt det ſom lefwandes är, ſåſom jag gjort hafwer.
1 Moſ. 6: 5. Matth. 15: 19. Eſ. 54: 9.

22. Så länge jorden ſtår, ſkall icke återwända ſående och uppſkärande, köld och hette, ſommar och winter, dag och natt. 1 Moſ. 1: 14.

9 Capitlet.

Blods förbud. Bågans tecken. Noahs win. Canaans förbannelſe.

Och Gud wälſignade Noah och hans ſöner, och ſade: Warer fruktſamme, och förökens, och uppfyller jordena.

2. Edor fruktan och rädſla ware öfwer all djur på jordene, öfwer alla foglar under himmelen, och öfwer allt det ſom kräker på jordene, och alle fiſkar i hafwet ware gifne i edra hand.
1 Moſ. 1: 28. 8: 17.

3. Allt det ſom röres och lefwer, det ware eder till mat; ſåſom gröna örter hafwer jag allt det gifwit eder.
1 Moſ. 1: 29.

4. Allena äter icke kött, det ännu lefwer i ſinom blod. 3 Moſ. 17: 14.

5. Förty jag will ock hämnas öfwer eder kropps blod, och will hämnat uppå all djur, och will hämnas menniſkones lif på hwarjo och ena menniſko, eho hon är.

6. **Den ſom utgjuter menniſkoblod, hans blod ſkall ock af menniſkom utgjutet warda.** Förty Gud hafwer gjort menniſkona efter ſitt beläte. 4 Moſ. 35: 31.
Ordſ. 28: 17. Matth. 26: 52. Uppb. 13: 10.

7. Warer fruktſamme, och förökens, och förkofrer eder på jordene, att I uppfyllen henne.

8. Yttermera ſade Gud till Noah, och hans ſöner med honom:

9. Si, jag gör med eder ett förbund, och med edra ſäd efter eder;

10. Och med allom lefwandom djurom ſom med eder äro, i foglar, i fänad, och i allom djurom, ſom på jordene när eder äro; af allt det ſom utur arkenom gånget är, ehwad djur det är på jordene;

11. Och will göra mitt förbund med eder i ſå måtto, att härefter ſkall nu icke mer allt kött förderfwadt warda med flodſens watten, och ſkall härefter ingen mer flod komma, den jordena förderfwa ſkall. Eſ. 54: 9.

12. Och Gud ſade: Detta är tecknet till mitt förbund, ſom jag gjort hafwer emellan mig och eder, och all lefwande djur med eder härefter till ewig tid.

13. Min båga hafwer jag ſatt i ſkynom, den ſkall wara tecknet till mitt förbund emellan mig och jordena.

14. Och när ſå ſker, att jag förer ſkyn öfwer jordena, ſå ſkall man ſe min båga i ſkynom.

15. Och ſå ſkall jag tänka på mitt förbund emellan mig och eder, och all lefwande djur i hwart och ett kött, att icke mer ſkall komma flod härefter, den allt kött förderfwa ſkall.

16. Derföre ſkall min båge wara i ſkynom, att jag ſkall ſe uppå honom, och tänka uppå det ewiga förbund emellan Gud och all lefwande djur i hwarjo och eno kötte, ſom på jordene är.

17. Det ſamma ſade ock Gud till Noah: Detta ſkall wara tecknet till det förbund, ſom jag gjort hafwer emellan mig och allt kött på jordene.

18. Noahs ſöner, ſom utur arkenom gingo, äro deße: Sem, Ham, Japhet. Men Ham är fadren till Canaan.

19. Deßa tre äro Noahs ſöner, af hwilkom all land beſatt wordo.

20. Och Noah begynte till och wardt en åkerman, och plantade en wingård.

21. Och då han drack af winet, wardt han drucken, och låg oſkyld uti ſine hyddo.

22. Då nu Ham, Canaans fader, ſåg ſins faders blygd, ſade han det bådom ſinom brödrom, ſom ute woro.

23. Då togo Sem och Japhet ett kläde, och lade på bägges deras ſkuldror, och gingo baklänges till, och öfwertäckte deras faders blygd, och deras anſigte war ifrå wändt, ſå att de deras faders blygd icke ſågo.

24. Som nu Noah uppwaknade af ſino wine, och fick weta hwad hans yngſte ſon honom gjort hade, ſade han:

25. Förbannad ware Canaan, och ware en träl under alla trälar ibland hans bröder.

26. Och ſade yttermera: Lofwad ware HErren Sems Gud, och Canaan ware hans träl.

27. Gud förwidge Japhet, och låte honom bo i Sems hyddor, och Canaan ware hans träl.

28. Och Noah lefde efter flodena i trehundrade och femtio år;

29. Så att hans hela ålder wardt niohundrade och femtio år, och blef död.

10. Capitlet.

Jorden delad till Japhets, Hams,
Sems barn.

Detta är Noahs ſöners ſlägt: Sem, Ham, Japhet; och de födde barn efter flodena. 1 Chr. 1: 4, ꝛc.

2. Japhets barn äro deße: Gomer, Magog, Madaj, Jawan, Thubal, Meſech och Thiras.

3. Men Gomers barn äro deße: Aſcenas, Riphath och Thogarma.

4. Jawans barn äro deße: Eliſa, Tharſis, Chitthim och Dodanim.

5. Utaf deßom äro utſpridde Hedningarnas öar i deras landom, hwar efter ſitt mål, ſlägte och folk.

6. Hams barn äro deße: Chus, Mizraim, Phut och Canaan.

7. Chus barn äro deße: Seba, Hawila, Sabtha, Raema och Sabthecha. Raemas barn äro deße; Scheba och Dedan.

8. Men Chus födde Nimrod; han begynte en wäldig herre wara på jordene;

9. Och war en wäldig jägare för HERranom. Deraf är det ordſpråket: Det är en wäldig jägare för HERranom, ſåſom Nimrod.

10. Och hans rikes begynnelſe war Babel, Erech, Acad och Calne uti Sinear land.

11. Utaf det landet är ſedan kommen Aßur; och han byggde Ninewe och Rehoboth, och Calah;

12. Och dertill Reſen emellan Ninewe och Calah; detta är en ſtor ſtad.

Jon. 1: 2. 3: 2, 3.

13. Mizraim födde Ludim, Anamim, Lehabim, Naphtuhim,

14. Patruſim och Caſluhim. Af hwilkom utkomne äro de Philiſtim och Caphthorim.

15. Men Canaan födde Zidon, ſin förſta ſon, och Heth,

16. Jebuſi, Emori, Girgaſi,

17. Hiwi, Archi, Sini,

18. Arwadi, Semari och Hamathi. Af dem äro utſpridde de Cananeers ſlägter.

19. Och deras gränſor woro ifrå Zidon genom Gerar, allt intil Gaza, till deß man kommer intill Sodoma, Gomorra, Adama, Zeboim, och intill Laſa.

20. Deße äro nu Hams barn i deras ſlägter, tungomålom, landom och folkom.

21. Men Sem, Japhets broder, den äldſte, födde ock barn, hwilken en fader är till all Ebers barn.

22. Och deße äro hans barn: Elam, Aſſur, Arphachſad, Lud och Aram.

23. Arams barn äro deße: Uz, Hul, Gether och Mas.

24. Arphachſad födde Salah; Salah födde Eber.

25. Eber födde twå ſöner; en het Peleg, derföre att i hans tid wardt werlden delad; hans broder het Jaketan.

26. Och Jaketan födde Almodad, Saleph, Hazarmaveth, Jarah,

27. Hadoram, Uſal, Dikela,

28. Obal, Abimael, Seba,

29. Ophir, Hawila, och Jobab. Alle deße äro Jaketans ſöner.

30. Och deras boning war ifrå Meſa, intill man kommer till Sephar på berget öſter ut.

31. Deßa äro Sems barn, uti deras ſlägter, tungomålom, landom och folkom.

32. Detta är nu Noahs barns afföda, uti deras ſlägter och folkom; af hwilkom utſpridt är folket på jordene efter floden.

11. Capitlet.

Babels torn. Sems ſlägt.

Och all werlden hade enahanda tungo och mål.

2. Då de nu drogo öſter ut, funno de en plan uti Sinear land, och bodde der;

3. Och ſade till hwarannan: Kommer, låter oß ſlå tegel och bränna. Och togo tegel för ſten, och ler för kalk;

4. Och ſade: Kommer, låter oß bygga en ſtad och ett torn, hwilkets höjd ſkall räcka upp i himmelen, att wi måge göra oß ett namn, förty wi warde tilläſwentyrs ſpridde ut i all land.

5. Då ſteg HERren neder, att han ſkulle ſe ſtaden och tornet, ſom menniſkones barn byggde.

6. Och HERren ſade: Si, det är enahanda folk, och enahanda mål ibland dem alla, och hafwa detta begynt att göra; de warda icke aflåtande af allt det de hafwa ſig företagit att göra.

7. Kommer, låter oß ſtiga neder och förbiſtra der deras tungomål, ſå att ingen ſkall förſtå den andras mål.

8. Och ſå ſkingrade HERren dem dädan i all land, ſå att de återwände bygga ſtaden.

9. Derföre kallades hans namn

Babel, ty att HERren der förbiſtrade all lands tungomål, och HERren ſpridde dem dädan ut i all land.

10. Detta är Sems ſlägt: Sem war hundrade år gammal, och födde Arphachſad, tu år efter floden.
1 Chr. 1. 17 Luc. 3: 36.

11. Och lefde derefter i femhundrade år, och födde ſöner och döttrar.

12. Arphachſad war fem och tretio år gammal, och födde Salah;

13. Och lefde derefter fyrahundrade och tre år, och födde ſöner och döttrar.

14. Salah war tretio år gammal, och födde Eber;

15. Och lefde derefter fyrahundrade och tre år, och födde ſöner och döttrar.

16. Eber war tretio och fyra år gammal, och födde Peleg;

17. Och lefde derefter fyrahundrade och tretio år, och födde ſöner och döttrar.

18. Peleg war tretio år gammal, och födde Regu;

19. Och lefde derefter i tuhundrade och nio år, och födde ſöner och döttrar.

20. Regu war tu och tretio år gammal, och födde Serug;

21. Och lefde derefter tuhundrade och ſju år, och födde ſöner och döttrar.

22. Serug war tretio år gammal och födde Nahor;

23. Och lefde derefter tuhundrade år, och födde ſöner och döttrar.

24. Nahor war nio och tjugu år gammal, och födde Tharah;

25. Och lefde derefter hundrade och nitton år, och födde ſöner och döttrar.

26. Tharah war ſjutio år gammal, och födde Abram, Nahor och Haran.

27. Deſſe äro Tharahs ſlägter: Tharah födde Abram, Nahor och Haran. Haran födde Lot;

28. Och dödde Haran när ſinom fader Tharah, uti hans faders land i Ur i Chaldeen.

29. Då togo Abram och Nahor ſig huſtrur: Abrams huſtru het Sarai, och Nahors huſtru Milca, Harans dotter, den fader war åt Milca och åt Jiſca.

30. Men Sarai war ofruktſam, och hade inga barn. 1 Moſ. 17. 17.

31. Så tog Tharah ſin ſon Abram, och Lot ſins ſons Harans ſon, och ſina ſonahuſtru Sarai, ſins ſons Abrams huſtru, och förde dem ifrån Ur utu Chaldeen, på det de ſkulle fara i Canaans land; och de kommo till Haran, och bodde der.
Joſ. 24: 2, 3. Neh. 9. 7. Ebr. 11. 8.

32. Och Tharah wardt tuhundrade och fem år gammal, och blef död i Haran.

12. Capitlet.

Abrams kallelſe, löfte, reſa, nöd, liſt, ſnubbor.

Och HErren talade till Abram: Gack utu ditt fädernesland, och ifrå dine ſlägt, och ifrå dins faders huſe, uti ett land, ſom jag dig wiſa will. Ap. G. 7. 3, 4. Ebr. 11: 8.

2. Och jag ſkall göra dig till et ſtort folk, och jag ſkall wälſigna dig, och göra dig ett ſtort namn, och du ſkall wara en wälſignelſe. 1 Moſ. 13. 16.

3. Jag ſkall wälſigna dem ſom dig wälſigna, och förbanna dem ſom dig förbanna, **och i dig ſkola wälſignade warda alla ſlägter på jordene.**
1 Moſ. 18: 18. 22. 18. 26. 4. 28. 14.
Ap. G. 3: 25. Gal. 3: 8, 16.

4. Då for Abram ut, ſåſom HErren honom ſagt hade, och Lot for med honom. Men Abram war ſjutio och fem år gammal, då han for utaf Haran.

5. Så tog Abram ſina huſtru Sarai, och Lot ſin broderſon, med alla deras håfwor, ſom de förwärfwat hade, och de ſjälar, ſom de födt hade i Haran, och foro ut till att reſa in i Canaans land.

6. Och ſom de komne woro in i landet, drog han derigenom allt intill det rummet Sichem, och intill den lunden More. På den tiden bodde de Cananeer der i landet.

7. Då ſyntes HErren Abram, och ſade: Dine ſäd ſkall jag gifwa detta land. Och han byggde derſammaſtädes ett altare HErranom, ſom honom ſynts hade. 1 Moſ. 13: 15.
5 Moſ. 34: 4. Neh. 9: 8. Ap. G. 7: 5.

8. Sedan drog han bätter fram

dädan till ett berg, ſom låg öſter ut ifrå BethEl, och ſlog der ſitt tjäll upp, ſå at han hade BethEl weſter ut, och Aj öſter ut; och byggde der HERranom ett altare, och predikade om HERrans namn.

9. Och for Abram dädan fram bätter, och drog ſöder ut.

10. Då wardt en hård tid der i landet; derföre drog Abram neder uti Egypten, att han der en främling blifwa måtte, förty tiden war ganſka hård i landena.

11. Och då han kom hardt in emot Egypten, talade han till ſina huſtru Sarai: Si, jag wet, att du äſt en dägelig qwinna under anſigtet.

12. Då nu de Egyptier få ſe dig, ſkola de ſäga: Det är hans huſtru, och ſlå mig ihjäl, och behålla dig.

13. Kära, ſäg fördenſkull, att du äſt min ſyſter, att mig måtte ſke godt för dina ſkull, och att min ſjäl må lefwa för dina ſkull.

1 Moſ. 20: 2, 3. 26: 7.

14. Som han nu kom uti Egypten, ſågo de Egyptier qwinnona, att hon war ganſka dägelig.

15. Och Pharaos öfwerſtar ſågo henne, och priſade henne för honom. Då wardt hon tagen in uti Pharaos hus.

16. Och Abram wederfors godt för hennes ſkull. Och han hade får, fä, åſnar, tjenare och tjenarinnor, åſninnor och camelar.

17. Men HERren plågade Pharao med ſtora plågor, och hans hus, för Sarai, Abrams huſtrus, ſkull.

18. Då kallade Pharao Abram till ſig, och ſade till honom: Hwi hafwer du ſådant gjort mig? Hwi ſade du mig icke, att hon war din huſtru?

19. Hwi ſade du, att det war din ſyſter? Fördenſkull wille jag taga mig henne till huſtru. Och ſi, nu hafwer du här dina huſtru; tag henne och gack.

20. Och han befallte ſina män om honom, att de ſkulle fordra honom och hans huſtru, och allt det han hade.

13. Capitlet.

Abram, Lot ſkilde. Guds löfte.

Så for då Abram upp utur Egypten med ſine huſtru, och med allt det han hade, och Lot ock med honom, ſöder ut.

2. Och Abram war ganſka rik på boſkap, ſilfwer och guld.

3. Och han for bätter fram ifrå ſunnan allt intill BethEl, till det rummet, der han ſitt tjäll tillförene haft hade, emellan BethEl och Aj;

1 Moſ. 12: 8.

4. Rätt på ſamma rum, der han tillförene hade byggt altaret. Och der predikade han HERrans namn.

5. Men Lot, ſom med Abram for, hade ockſå får, och fä, och tjäll.

6. Och landet kunde icke fördragat, att de bodde tillhopa; förty deras håfwor woro ſtora, och kunde icke bo med hwarannan. 1 Moſ. 36: 7.

7. Och war ju alltid träta emellan herdarna öfwer Abrams boſkap och herdarna öfwer Lots boſkap. Och bodde deßlikes i den tiden de Cananeer och Phereſeer der i landena.

8. Då ſade Abram til Lot: Käre, låtom icke wara träta emellan mig och dig, och emellan mina och dina herdar; ty wi äre bröder.

9. Står icke allt landet dig öppet? Käre, ſkilj dig ifrå mig. Will du till wenſtra handena, ſå will jag till den högra; eller will du till den högra, ſå will jag till den wenſtra.

10. Då hof Lot ſin ögon upp, och beſåg den hela ängden wid Jordan. Förty, förra än HERren förderfwade Sodom och Gomorra, war hon watturik, allt intill man kommer till Zoar, ſåſom en HERrans luſtgård, lika ſom Egypti land.

11. Så utwalde ſig Lot den hela ängden wid Jordan, och drog öſter ut. Och ſå ſkildes den ene brodren ifrå den andra;

12. Att Abram bodde i Canaans land, och Lot i ſamma ängdens ſtäder, och ſlog ſitt tjäll upp in mot Sodom.

13. Men det folk i Sodom war

ondt, och ſyndade ſwårliga emot HERran. Heſ. 16: 48, ꝛc.

14. Då nu Lot hade ſkilt ſig ifrån Abram, ſade HERren (till Abram): Häf upp din ögon, och ſe ifrån det rummet, der du nu bor, norr ut, ſöder ut, öſter ut och weſter ut.

15. Förty allt detta landet, ſom du ſer, will jag gifwa dig och dine ſäd til ewig tid. 1 Moſ. 12: 7, ꝛc.

16. Och will göra dina ſäd ſåſom ſtoftet på jordene. Kan en menniſka räkna ſtoftet på jordene, ſå må hon ock räkna dina ſäd.
1 Moſ. 15: 5. Jer. 33: 22. Ebr. 11: 12.

17. Derföre upp, och drag genom landet, twärs och ändalångs; förty dig will jag gifwa det.

18. Så tog Abram ſitt tjäll upp, och kom och bodde wid den lunden Mamre, hwilken i Hebron är, och byggde derſammaſtäds HERranom ett altare.

14. Capitlet.

Lot fången, frälſt. Melchiſedech wälſignar Abram.

Och det begaf ſig i Amraphels tid, Konungens af Sinear, Ariochs, Konungens i Ellaſar, Kedor Laomers, Konungens i Elam, och Thideals, Hedningarnas Konungs,

2. Att de örligade med Bera, Konungenom i Sodom, och med Birſa, Konungenom i Gomorra, och med Sineab, Konungenom i Adama, och med Semeber, Konungenom i Zeboim, och med Konungenom i Bela, det är Zoar.

3. Deße kommo alle tillſammans i den dalenom Siddim, der nu är ſalthafwet.

4. Förty de hade warit i tolf år under Konung Kedor Laomer, och uti de trettonde årena woro de honom affallne.

5. Derföre kom Kedor Laomer och de Konungar, ſom med honom woro, uti de fjortonde årena, och ſlogo de Reſar i Aſtaroth Karnaim, och de Suſim i Ham, och de Emim på den planenom Kiriathaim;

6. Och de Horeer på deras berg Seir, intill den planen Pharan, ſom ſkjuter in på öknena.

7. Sedan wände de om, och kommo till den brunnen Miſpat, det är Kades, och ſlogo hela the Amalekiters land, dertill de Amoreer, ſom i Hazezon Thamar bodde.

8. Så drogo ut Konungen i Sodom, Konungen i Gomorra, Konungen i Adama, Konungen i Zeboim, och Konungen af Bela, det Zoar heter, och ruſtade ſig till att ſtrida i den dalenom Siddim,

9. Med Kedor Laomer, Konungenom i Elam, och med Thideal, Hedningarnas Konung, och med Amraphel, Konungenom i Sinear, och med Arioch, Konungenom i Ellaſar; fyra Konungar emot fem.

10. Och den dalen Siddim hade många lergropar. Men Konungen i Sodom och Gomorra wordo der ſlagne på flyktena och nederlagde, och de ſom öfwerblefwo flydde upp på berget.

11. Så togo de alla ägodelar i Sodom och Gomorra, och alla fetalia, och drogo ſina färde;

12. Och togo deßlikes med ſig Lot, Abrams broders ſon, och hans ägodelar, ty han bodde i Sodom, och drogo ſin wäg.

13. Då kom en, ſom undſluppen war, och ſade det för Abram, den en utländning war, och bodde i den lundenom Mamre, dens Amoreens, hwilken Eſcols och Aners broder war; deße woro i förbund med Abram.

14. Som nu Abram hörde, att hans broder war fången, wäpnade han ſina egna hemfödda tjenare, trehundrade och aderton, och drog efter dem allt intill Dan;

15. Delade ſig, och föll till dem med ſina tjenare om nattena, och ſlog dem, och fullföljde dem allt intill Hoba, ſom ligger på wenſtra handen wid den ſtaden Damaſco,

16. Och tog alla ägodelar igen, och dertill Lot ſin broder, och hans ägodelar, och qwinnorna, och folket.

17. Då han nu igen kom, och hade afſlagit Kedor Laomer, och de Konungar med honom, gick Konungen i

Sodom emot honom på den planenom, ſom het Konungsdalen.

18. Men Melchiſedech, Konung i Salem, bar fram bröd och win. Och han war den högſtes Guds Preſter;
Pſ. 110: 4. Ebr. 7: 1, ꝛc.

19. Och wälſignade honom, och ſade: Wälſignad ware du Abram dem högſta Gudi, den himmel och jord tillhörer.

20. Och lofwad ware Gud den högſte, ſom dina fiendar beſlutit hafwer i dina hand. Och honom gaf Abram tionde af allo byte.

21. Då ſade Konungen af Sodom till Abram: Gif mig folket, och ägodelarne behåll för dig.

22. Men Abram ſade till Konungen af Sodom: Jag upphäfwer mina händer till HERran den högſta Gud, ſom himmel och jord tillhörer,

23. Att jag af allo, det ditt är, icke en tråd eller en ſkorem taga will, att du icke ſkall ſäga: Jag hafwer riktat Abram.

24. Undantagno det de unge karlar förtärt hafwa, och de män, ſom med mig drogo, Aner, Eſcol och Mamre, dem låt taga deras del.

15. Capitlet.

Abrams tro, löfte, träldom, lön.

Sedan detta ſå ſkedt war, begaf ſig, att HERrans ord i en ſyn kom till Abram, ſägandes: Frukta dig intet, Abram, jag är ditt beſkärm och din ganſka ſtora lön.

2. Men Abram ſade: HERre, HERre, hwad will du mig gifwa? Jag går barnlös, och min redeſwen, denne Eleaſar af Damaſco, hafwer en ſon.

3. Och Abram ſade ytterligare: Men mig hafwer du ingen ſäd gifwit. Och ſi, mins tjenares ſon ſkall wara min arfwinge.

4. Och ſi, HERrans ord kom till honom, ſägandes: Han ſkall icke wara din arfwinge, utan den, ſom utaf ditt lif komma ſkall, han ſkall wara din arfwinge. 1 Moſ. 17: 6.

5. Och han hade honom ut, och ſade: Se upp till himmelen, och räkna ſtjernorna, om du kan räkna dem. Och ſade till honom: Så ſkall din ſäd wara. 1 Moſ. 13: 16.

6. Abram trodde HERranom, och han räknade honom det till rättfärfärdighet.
Rom. 4: 3. Gal. 3: 6. Jac. 2: 23.

7. Och han ſade till honom: Jag är HERren, ſom dig utfört hafwer ifrån Ur utu Chaldeen, att jag dig detta land gifwa ſkall till beſittning.

8. Abram ſade: HERre, HERre, hwaruppå ſkall jag märka, att jag ſkall beſitta det?

9. Och han ſade till honom: Tag mig ena treåra ko, och ena treåra get, och en treåra wädur, och ena turturdufwo, och ena unga dufwo.

10. Och han tog allt detta, och delade det midt i tu ifrån hwart annat, och lade hwar delen twärt emot den andra; men foglarne delade han intet.

11. Och foglarne kommo neder på kropparna, och Abram dref bort dem.

12. Då ſolen nedergången war, föll en ſwår ſömn på Abram, och ſi, en förſkräckelſe och ett ſtort mörker kom öfwer honom.

13. Då ſade han till Abram: Detta ſkall du weta, att din ſäd ſkall warda främmande uti ett land, det dem icke tillhörer, och man ſkall der göra dem till trälar, och fara illa med dem i fyrahundrade år. 2 Moſ. 12: 40. Ap. G. 7: 6.

14. Men öfwer det folk, ſom de tjenande warda, ſkall jag domare wara; ſedan ſkola de draga ut med ſtora håfwor. 2 Moſ. 11: 2. 12: 35.

15. Och du ſkall fara till dina fäder med frid, och i en god ålder begrafwen warda. 1 Moſ. 25: 8.

16. Men de ſkola i fjerde mans ålder komma hit igen; förty de Amoreers ondſka är icke ännu all fullkomnad.

17. Då nu ſolen war nedergången och mörker wordet, ſi, då rök en ugn, och en eld for emellan ſtycken.

18. På den dagen gjorde HERren ett förbund med Abram, och ſade: Dine ſäd ſkall jag gifwa detta landet, ifrå den älfwene i Egypten, allt intill den ſtora älfwen Phrath: 1 Moſ. 12: 7.
5 Moſ. 34: 4. 1 Kon. 4: 21. 2 Chr. 9: 26.

19. De Keneer, de Keniſeer, de Kadmoneer,

20. De Hetheer, de Phereſeer, de Reſer,

21. De Amoreer, de Cananeer, de Girgaſeer, de Jebuſeer.

16. Capitlet.

Hagar flyr. Iſmael födes.

Sarai, Abrams huſtru, födde honom intet; men hon hade ena Egyptiſka tjenſteqwinno, ſom het Hagar.

2. Och ſade till Abram: Si, HERren hafwer igenlyckt mig, att jag icke kan få barn: Käre, lägg dig när mina tjenſteqwinno, att jag dock tilläfwentyrs måtte uppbyggd warda af henne. Abram hörde Sarai röſt.

3. Och Sarai Abrams huſtru tog ſina Egyptiſka tjenſteqwinno Hagar, och gaf henne Abram ſinom man till huſtru, ſedan de hade bott i tio år i Canaans lande.

4. Och han lade ſig när Hagar, och hon wardt hafwande. Då hon nu ſåg att hon wardt hafwande, föraktade hon ſina fru.

5. Då ſade Sarai till Abram: Du gör orätt emot mig; jag hafwer laggt mina tjenſteqwinno när dig; nu, efter hon ſer att hon är hafwande worden, måſte jag ringa aktad warda för henne; HERren dömme emellan mig och dig.

6. Men Abram ſade till Sarai: Si, din tjenſteqwinna är under ditt wåld, gör med henne, ſom dig täckes. Då nu Sarai wille ſpäka henne, flydde hon ifrå henne.

7. Men HERrans Ängel fann henne wid en wattubrunn i öknene, nemliga wid den brunnen, ſom är på den wägen till Sur;

8. Och ſade till henne: Hagar, Sarai tjenſteqwinna, hwadan kommer du? Eller hwart will du? Hon ſade: Jag hafwer flytt ifrå mine fru Sarai.

9. Och HERrans Ängel ſade till henne: Wänd om till dina fru igen, och ödmjuka dig under hennes hand.

10. Och HERrans Ängel ſade till henne: Jag ſkall ſå föröka dina ſäd, att för ſtor myckenhet ſkall hon icke kunna räknas.

11. Yttermera ſade HERrans Ängel till henne: Si, du äſt hafwande worden, och ſkall föda en ſon, hans namn ſkall du kalla Iſmael, derföre att HERren hafwer ſett dina wedermödo.

12. Han ſkall wara en grym man, hans hand emot hwar man, och hwars mans hand emot honom; och han ſkall bo emot alla ſina bröder. 1 Moſ. 25: 18.

13. Och hon kallade HERrans namn, ſom talade med henne: Du Gud ſer mig; ty hon ſade: Wißerliga hafwer jag här ſett ryggen på honom, ſom mig ſer.

14. Derföre kallade hon brunnen en brunn dens lefwandes, ſom mig ſer, hwilken är emellan Kades och Bared. 1 Moſ. 24: 62. 25: 11.

15. Och Hagar födde Abram en ſon, och Abram kallade den ſonen, ſom Hagar födde honom, Iſmael. Gal. 4: 22.

16. Och Abram war ſex och åttatio år gammal, då Hagar födde honom Iſmael.

17. Capitlet.

Abrams omſkärelſe, ſäd.

Då nu Abram nio och niotio år gammal war, ſyntes honom HERren, och ſade till honom: Jag är Gud allsmägtig; wandra för mig, och war fullkomlig.

2. Och jag ſkall göra mitt förbund emellan mig och dig, och jag ſkall föröka dig ſwårliga.

3. Och Abram föll på ſitt anſigte. Och Gud talade yttermera med honom, och ſade:

4. Si, jag äret, och hafwer mitt förbund med dig, och du ſkall warda en fader för mycket folk. Rom. 4: 17.

5. Derföre ſkall du icke mer heta Abram, utan Abraham ſkall wara ditt namn; ty jag hafwer gjort dig till en fader för mycket folk.

6. Och ſkall göra dig ganſka mycket fruktſamman, och ſkall göra folk

af dig, ſkola ock Konungar komma af dig.

7. Och jag will göra mitt förbund emellan mig och dig, och dina ſäd efter dig, i deras afkommandom, att det ſkall wara ett ewigt förbund, ſå att jag ſkall wara din Gud, och dine ſäds efter dig.

8. Och ſkall gifwa dig, och dine ſäd efter dig, det land der du en främling uti äſt, nämliga det hela landet Canaan, till ewig beſittning; och ſkall wara deras Gud.

9. Och Gud ſade yttermera till Abraham: Så håll nu mitt förbund, du, och din ſäd efter dig, i deras afkommandom.

10. Och detta är förbundet, ſom I hålla ſkolen, emellan mig och dig, och dina ſäd efter dig: Allt det mankön ibland eder är, ſkall omſkäras.

3 Moſ. 12: 3. Ap. G. 7: 8. Rom. 4: 11.

11. Men I ſkolen omſkära edars kötts förhud. Det ſamma ſkall wara ett tecken till förbundet emellan mig och eder.

12. Hwart och ett piltebarn, då det är åtta dagar gammalt, ſkolen I omſkära i edra afkommander. Sammalunda hwar och en tjenare, hemma födder eller köpter, eller eljeſt främmande, och icke af edro ſäd är.

13. Och ſå ſkall mitt förbund wara på edro kötte, till ett ewigt förbund.

14. Och hwar något piltebarn icke warder omſkoret i hans kötts förhud, hans ſjäl ſkall utrotas utu hans folk, derföre att han mitt förbund icke hållit hafwer.

15. Och Gud ſade åter till Abraham: Dina huſtru Sarai ſkall du icke mer kalla Sarai, utan Sara ſkall wara hennes namn.

16. Ty jag ſkall wälſigna henne, och af henne ſkall jag gifwa dig en ſon, hwilken jag ſkall wälſigna, och folk ſkola warda af honom, och Konungar öfwer mycket folk. 1 Moſ. 21: 2.

17. Då föll Abraham på ſitt anſigte, och log, och ſade i ſitt hjerta: Skulle mig, ſom hundrade år gammal är, födas en ſon? Och Sara, ſom niotio år gammal är, ſkulle föda?

18. Och Abraham ſade till Gud: Ack, att dock Iſmael måtte få lefwa för dig.

19. Då ſade Gud: Ja, Sara din huſtru ſkall föda dig en ſon, hwilken du ſkall kalla Iſaac; ty med honom ſkall jag upprätta mitt ewiga förbund, och med hans ſäd efter honom.

20. Dertill hafwer jag ock bönhört dig om Iſmael; ſi, jag hafwer wälſignat honom, och ſkall göra honom fruktſamman, och föröka honom ganſka ſwårliga; tolf Förſtar ſkall han föda, och jag ſkall göra honom till mycket folk. 1 Moſ. 25: 16.

21. Men mitt förbund ſkall jag upprätta med Iſaac, den Sara dig föda ſkall, på denne tidenom åt året.

Rom. 9: 7.

22. Och ſom talet wardt ändadt, for Gud upp ifrån Abraham.

23. Och Abraham tog ſin ſon Iſmael, och alla tjenare, hemma födda och köpta, och allt det mankön war i hans huſe, och omſkar förhudena på deras kött, ſtraxt på ſamma dagenom, ſom Gud honom ſagt hade.

24. Och Abraham war nio och niotio år gammal, då han omſkar förhudena på ſitt kött.

25. Men Iſmael hans ſon war tretton år gammal, då hans kötts förhud omſkoren wardt.

26. Allt på enom dag wordo de alle omſkorne, Abraham och hans ſon Iſmael;

27. Och allt det mankön war i hans huſe, både hemfödde tjenare och köpte, och eljeſt främmande; alle wordo de omſkorne med honom.

18. Capitlet.

Gud gäſtar Abraham. Sara ler. Sodom hotas. Abrahams förbön.

Och HErren ſyntes honom i dem lundenom Mamre, der han ſatt wid ſins tjälls dörr, då hetaſt war på dagenom.

2. Och ſom han upplyfte ſin ögon och ſåg, då ſtodo tre män för honom. Och då han ſåg dem, lopp han emot

emot dem ifrå ſins tjälls dörr, och bugade ſig ned på jordena, Ebr. 13: 2.

3. Och ſade: HERre, hafwer jag funnit nåd för din ögon, ſå gack icke fram om din tjenare.

4. Man will hemta eder litet af watten och twå edra fötter, och hwiler eder under träd.

5. Och jag will lägga för eder ett ſtycke bröd, att I wederqwecken edor hjerta; ſedan gån I då fram bätter, förty derföre ären I komne till edar tjenare. De ſade: Gör ſom du hafwer ſagt.

6. Abraham ſkyndade ſig in i tjället till Sara, och ſade henne: Skynda dig, och blanda tre mått ſemlomjöl, och baka kakor.

7. Men han lopp bort till boſkapen, och tog en god ſpäd kalf, och fick drängenom; han ſkyndade ſig, och tillredde det.

8. Och han tog fram ſmör och mjölk, och af kalfwenom, ſom han tillredt hade, och ſatte för dem; och gick fram för dem under träd, och de åto.

9. Då ſade de till honom: Hwar är din huſtru Sara? Han ſwarade: Derinne i tjället.

10. Han ſade: När jag igenkommer till dig, om man lefwer, ſi, ſå ſkall Sara din huſtru hafwa en ſon. Detta hörde Sara, der hon ſtod bak tjälldörrena.
1 Moſ. 17: 19. 21: 1. Rom. 9: 9.

11. Och de woro, både Abraham och Sara, gamle och wäl till ålders komne, ſå att Sara nu icke mer hade ſom qwinnor pläga hafwa.
Rom. 4: 19. Ebr. 11: 11.

12. Derföre log hon wid ſig ſjelf, och ſade: Nu jag gammal är, och min herre deßlikes ålderſtigen, ſkall jag ännu gifwa mig till luſta? 1 Petr. 3: 6.

13. Då ſade HERren till Abraham: Hwi log Sara, ſägandes: Menar du, att det kan wara, att jag ännu föda ſkall, ſå gammal ſom jag är?

14. Månn HERranom något wara omöjeligit? I ſinom tid will jag komma till dig igen, om man lefwer, och då ſkall Sara hafwa en ſon.
2 Kon. 4: 16.

15. Då nekade Sara, och ſade: Jag log intet; och wardt förfärad. Men han ſade: Det är icke ſå, du logſt.

16. Då ſtodo männerne upp dädan, och wände ſig åt Sodom; och Abraham följde dem och ledſagade dem.

17. Och HERren ſade: Huru kan jag dölja för Abraham det jag gör?
Amos 3: 7.

18. Efter han ſkall warda till ett ſtort och mägtigt folk, **och all folk på jordene ſkola warda wälſignade i honom.**
1 Moſ. 22: 18. Ap. G. 3: 25. Gal. 3: 8.

19. Ty jag wet, att han befaller ſinom barnom, och ſino huſe efter ſig, att de ſkola hålla HERrans wägar, och göra hwad rätt och godt är, på det att HERren ſkall låta komma öfwer Abraham allt det han honom lofwat hafwer.

20. Och HERren ſade: I Sodom och Gomorra är ett rop, det är ſtort, och deras ſynder äro ganſka ſwåra.
1 Moſ. 13: 13. 19: 13. Heſ. 16: 49.

21. Derföre ſkall jag fara ned och ſe till, om de allt gjort hafwa efter ropet, ſom för mig kommet är; eller om det icke ſå är, att jag må wetat.

22. Och männerne wände ſitt anſigte, och gingo åt Sodom. Men Abraham wardt ſtåndandes för HERranom.

23. Och trädde fram till honom, och ſade: Will du då förgöra den rättfärdiga med den ogudaktiga?

24. Kunde hända, att i ſtadenom woro femtio rättfärdige, wille du dem förgöra, och icke ſkona de rummena för femtio rättfärdigas ſkull, ſom derinne woro?

25. Bort det ifrå dig, att du det göra ſkulle, och döda den rättfärdiga med den ogudaktiga, och att dem rättfärdiga ſkulle gå lika ſom dem ogudaktiga; bort det ifrå dig, ſom alla werldenes domare äſt, ſådana ſtraff låter du icke gå.

26. HERren ſade: Finner jag femtio rättfärdiga i Sodoms ſtad, ſå will jag ſkona alleſtäds i all rum för deras ſkull.

27. Abraham ſwarade och ſade:

Ack ſi, jag hafwer tagit mig före att tala med HERranom, ändock jag är ſtoft och aſka.

28. Om der woro fem mindre än femtio rättfärdige inne, wille du då förgöra hela ſtaden för de fems ſkull? Han ſade: Finner jag derinne fem och fyratio, ſå will jag icke förgöra dem.

29. Och han talade ändå ytterligare till honom, och ſade: Måtte hända, att man finner der fyratio inne. Och han ſade: Jag will intet göra dem för de fyratios ſkull.

30. Och Abraham ſade: HERre, tag icke till mißtycke, om jag ännu talar något: Måtte hända, att man finner der tretio inne. Han ſwarade: Finner jag der tretio inne, ſå will jag intet göra dem.

31. Och han ſade: Ack ſi, jag hafwer tagit mig före att tala med min HERra: Måtte hända, att man finner tjugu derinne. Han ſwarade: Jag will icke förgöra dem för de tjugus ſkull.

32. Och han ſade: Tag icke till mißtycke, HERre, om jag talar än en tid: Måtte hända, att man finner tio derinne. Han ſade: Jag will icke förgöra dem för de tios ſkull.

33. Och HERren gick bort, ſedan han hade uttalat med Abraham; och Abraham wände om och gick hem till ſitt igen.

19. Capitlet.

Sodoms ſynd, ſtraff. Lots huſtru, döttrar, blodſkam.

Och de twå Änglarne kommo om aftonen till Sodom; och Lot ſatt i Sodom i portenom. Och då han ſåg dem, ſtod han upp emot dem, och bugade ſig med ſitt anſigte neder på jordena.

2. Och ſade: Si HERre, kommer uti edar tjenares hus, och blifwer der öfwer nattena; låter twå edra fötter, och i morgon ſtån I bittida up, och faren edar wäg. De ſade: Nej, men wi wilje blifwa öfwer nattena på gatone. 1 Moſ. 18: 2. ꝛc.

3. Då nödgade han dem faſt, och de gingo in med honom, och de kommo uti hans hus; och han gjorde dem en måltid, och bakade dem oſyradt bröd, och de åto.

4. Men förra än de lade ſig, kommo de män af ſtadenom Sodom, och omhwärfde huſet, unge och gamle, och allt folket tilhopa.

5. Och kallade Lot ut, och ſade till honom: Hwar äro männerne, ſom till dig ingångne äro i denna nattene? Låt dem gå här ut till oß, att wi måge känna dem. Dom. 19: 22.

6. Lot gick ut till dem för dörrene, och ſmällde dörrena igen efter ſig,

7. Och ſade: Ack! käre bröder, görer icke ſå illa.

8. Si, jag hafwer twå döttrar, de hafwa ännu ingen man känt, dem will jag få ut till eder, och farer med dem ſom eder täckes, att I ju intet ondt gören deßa männerna; ty derföre äro de ingångne under mitt taks ſkugga.

9. Men de ſade: Kom hit. Då ſade de: Äſt icke du allena en främling härinne, och will nu regera? Nu wäl, wi wilje göra dig mera ondt än dem. Och de trängde ſig hårdeliga med wåld in på mannen Lot, och de lupo till, och wille ſlå upp dörrena.

10. Men männerne räckte handen ut, och togo Lot in till ſig i huſet, och ſmällde dörrena till.

11. Och männerna, ſom för dörrene woro af huſet, ſlogo de med blindhet, både ſmå och ſtora, ſå att de icke kunde finna dörrena. 2 Petr. 2: 7.

12. Och männerne ſade till Lot: Hafwer du ock härinne några mågar, eller ſöner, eller döttrar? Alla de, ſom dig tillhöra i ſtadenom, dem haf här utu detta rummet.

13. Ty wi ſkole förgöra detta rummet, derföre att deras rop är ſtort för HERranom, och HERren hafwer utſändt oß till att förgöra dem. 1 Moſ. 18: 20.

14. Då gick Lot ut, och talade med ſina mågar, ſom ſkulle hafwa hans döttrar, och ſade: Görer redo, och går utu detta rum; förty HERren ſkall förgöra denna ſtad. Men dem ſyntes det wara gabberi

15. När nu morgonrodnen uppgick, ſkyndade Änglarne på Lot, att han ſkulle låta ſig lida, och ſade: Gör redo, tag dina huſtru, och dina twå döttrar, ſom du hafwer, att du ock icke förgås uti denna ſtadſens mißgerningom.

16. Som han ännu fördröjde, togo männerne honom wid handena, och hans huſtru, och hans twå döttrar, efter HERren wille ſkona dem, och ledde honom ut, och läto honom ut för ſtaden.

17. Och ſom de hade haft honom ut, ſade de: Förwara dina ſjäl, och ſe icke tillbaka, och ſtatt icke i alla denna ängd; men på berget undſätt dig, att du icke förgås.

18. Då ſade Lot till dem: Ack nej, min Herre.

19. Si, efter din tjenare hafwer funnit nåd för din ögon, ſå gör dock dina barmhertighet ſtora, ſom du på mig bewiſt hafwer, att du ſkulle behålla mina ſjäl wid lif; jag kan icke förwara mig på bergena, mig måtte något ondt wederkomma, att jag blefwe död.

20. Si, der är en ſtad icke långt hädan, der jag infly må, och han är liten, der will jag förwara mig; är han dock liten, att min ſjäl må der blifwa wid lif.

21. Då ſade han till honom: Si, i deße ſtycke hafwer jag ock ſett till dig, att jag icke will omſtörta den ſtaden, der du om talade.

22. Låt lida dig, och förwara dig der; ty jag kan intet göra, till deß du kommer der in. Deraf är den ſtaden nämnd Zoar.

23. Och ſolen war uppgången på jordena, då Lot kom in uti Zoar.

24. Då lät HERren regna ſwafwel och eld ifrå HERranom af himmelen öfwer Sodom och Gomorra;
5 Moſ. 29: 23. Eſ. 13: 9. Jer. 50: 40. Oſ. 11: 8. Am. 4: 11. Luc. 17: 29. Jud. Ep. v. 7.

25. Och omſtörte de ſtäder i alla den ängden, och alla de ſom i ſtäderna bodde, och allt det på landena wäxt war.

26. Och hans huſtru ſåg tillbaka, och wardt en ſaltſtod. Luc. 17: 32.

27. Men Abraham ſtod upp om morgonen bittida, på det rummet, der han förr hade ſtåndit för HERranom;

28. Och ſåg ut emot Sodom och Gomorra, och allt landet i den ängden, och fick ſe, att der uppgick ett damb af landena, lika ſom en rök af en ugn.

29. Ty då Gud omſtörte de ſtäder i den ängdene, tänkte han på Abraham, och frälſte Lot utu de ſtäder, ſom han omſtörte, der Lot uti bodde.

30. Och Lot for utu Zoar, och blef på bergena med båda ſina döttrar; ty han fruktade att blifwa i Zoar; och låg uti ene bergſkrefwo, han och båda hans döttrar.

31. Då ſade den äldſta till den yngſta: Wår fader är gammal, och ingen man är mer på jordene, ſom till oß ingå kan, efter alla werldenes ſedwänjo.

32. Kom, låt oß gifwa wår fader dricka win, och läggom oß när honom, att wi mågom behålla ſäd af wår fader.

33. Och ſå gåfwo de deras fader dricka win i den nattene. Och den äldſta gick in, och lade ſig när ſinom fader; och han wardt intet warſe, när hon lade ſig, ej heller när hon ſtod upp.

34. Om morgonen ſade den äldſta till den yngſta: Si, jag låg i går när min fader, låt oß ock i denna nattene gifwa honom dricka win, att du ock må gå in till honom, och lägga dig när honom, att wi behålle ſäd af wår fader.

35. Och ſå gåfwo de deßlikes i den nattene ſin fader dricka win. Och den yngſta gick ock in, och lade ſig när honom; och han wardt det intet warſe, när hon lade ſig ned, ej heller när hon ſtod upp.

36. Och ſå wordo de båda Lots döttrar hafwande af ſin fader.

37. Och den äldſta födde en ſon, den hon kallade Moab; af honom kommo de Moabiter, allt intill denna dag.

38. Och den yngſta födde ock en ſon, och hon kallade hans namn Ammi barn; af honom kommo Ammons barn, allt intill denna dag.

20. Capitlet.

Abraham och Sara i Gerar.

Så for Abraham dädan in i landet ſöder ut, och bodde emellan Kades och Zur, och wardt en främling i Gerar;

2. Och ſade om ſine huſtru Sara: Det är min ſyſter. Då ſände Abimelech, Konungen i Gerar, efter henne, och lät hemta henne. 1 Moſ. 12: 13.

3. Men Gud kom til Abimelech om nattena i dröm, och ſade till honom: Si, du måſte dö för den qwinnones ſkull, ſom du tagit hafwer; ty hon är ens mans ägta huſtru.

4. Men Abimelech hade ännu intet kommit wid henne. Och han ſade: HErre, will du ock dräpa ett rättfärdigt folk?

5. Sade han icke till mig: Hon är min ſyſter? Och hon ſade deßlikes: Han är min broder. Hafwer jag dock detta gjort med enfaldigt hjerta och oſkyldiga händer.

6. Och Gud ſade till honom i drömmen: Jag wet ock, att du det med enfaldigo hjerta gjort hafwer; derföre hafwer jag ock bewarat dig, att du icke ſkulle ſynda emot mig, och hafwer icke tillſtadt, att du ſkulle komma wid henne.

7. Så få nu mannenom ſina huſtru igen; ty han är en Prophet, och låt honom bedja för dig, ſå behåller du lifwet. Hwar du icke öfwergifwer henne, ſå wet, att du måſte döden dö, och allt det dig tillhörer. Pſ. 105: 14.

8. Då ſtod Abimelech bittida upp om morgonen, och kallade alla ſina tjenare, och ſade allt detta i deras åhöro. Och de män alle fruktade ſig ſwårliga.

9. Och Abimelech kallade ockſå Abraham, och ſade till honom: Hwi hafwer du oß detta gjort? Och hwad hafwer jag brutit dig emot, att du wille komma ſå ſtor ſynd uppå mig och mitt rike? Du hafwer icke ſå gjort emot oß, ſom man göra ſkulle.

10. Och Abimelech ſade ytterligare till Abraham: Hwad hafwer du anſett, att du ſå gjorde?

11. Abraham ſade: Jag tänkte: tilläfwentyrs i deßo rumme är ingen Gudsfruktan, och de ſlå mig ihjäl för mina huſtrus ſkull.

12. Och hon är ſannerliga min ſyſter, ty hon är mins faders dotter, men icke mine moders dotter; och jag tog mig henne till huſtru.

13. Och då Gud böd mig, att jag ſkulle wandra utu mins faders huſe, ſade jag till henne: Gör denna barmhertighet med mig, hwart wi kommom, att du ſäger, att jag är din broder.

14. Då tog Abimelech får och fä, tjenare och tjenarinnor, och gaf Abraham, och fick honom igen hans huſtru Sara.

15. Och ſade: Si, mitt land ſtår dig öppet; bo hwar dig täckes.

16. Och ſade till Sara: Si, jag hafwer gifwit dinom broder tuſende ſilfwerpenningar: Si, han ſkall wara dig till en ögnatäckelſe för alla de ſom när dig äro, ehwart du far, och en förſwarare.

17. Och Abraham bad till Gud, och Gud botade Abimelech, och hans huſtru, och hans tjenſteqwinnor, att de födde barn.

18. Ty HErren hade tillförene hårdeliga tillyckt alla qweder i Abimelechs huſe, för Saras Abrahams huſtrus ſkull.

21. Capitlet.

Iſaac födes. Iſmael drifs ut. Abrahams predikan.

Och HErren ſökte Sara, ſåſom han ſagt hade, och HErren gjorde med henne ſåſom han talat hade.
1 Moſ. 17: 19. Matth. 1: 2. Ebr. 11: 11.

2. Och Sara wardt hafwandes, och födde Abraham en ſon i ſinom ålderdom, wid den tiden, ſom Gud honom föreſagt hade.

3. Och Abraham nämnde ſin ſon, ſom honom född war, Iſaac, den honom Sara födt hade.

4. Och omſkar honom på åttonde dagen, ſom Gud honom budit hade.
1 Moſ. 17: 11, ꝛc. Ap. G. 7: 8.

5. Hundrade år gammal war Abraham, då honom hans ſon Iſaac födder war.

6. Och Sara ſade: Gud hafwer

gjort mig ett löje; ty hwilken det får höra, han får le åt mig;

7. Och ſade ytterligare: Ho torde ock ſäga Abraham ſjelfwom, att Sara däggde barn, och hade födt honom en ſon i ſinom ålderdom?

8. Och barnet wäxte, och wardt afwandt; och Abraham gjorde ett ſtort gäſtabud den dagen, då Iſaac afwandes.

9. Och Sara fick ſe den Egyptiſka qwinnones Hagars ſon, den hon Abraham födt hade, att han war en beſpottare;

10. Och ſade till Abraham: Drif denna tjenſteqwinnona ut med hennes ſon; ty denne tjenſteqwinnones ſon ſkall icke ärfwa med min ſon Iſaac. Gal. 4: 30

11. Detta ordet behagade Abraham ganſka illa för ſins ſons ſkull.

12. Men Gud ſade till honom: Låt dig icke tycka hårdt wara om pilten och tjenſteqwinnone; allt det Sara dig ſagt hafwer, ſå lyd henne; förty i Iſaac ſkall ſäden dig nämnd warda. Rom. 9: 7. Ebr. 11: 18.

13. Jag ſkall ock göra tjenſteqwinnones ſon till folk, derföre att han din ſäd är. 1 Moſ. 16: 10. 17: 20.

14. Då ſtod Abraham bittida upp om morgonen, och tog bröd och en flaſka med watten, och lade på Hagars rygg, och pilten med, och lät gå henne. Hon gick ſin wäg, och for will i öknene; wid BerSaba.

15. Då nu wattnet i flaſkone war förtärdt, kaſtade hon pilten under en buſka.

16. Och gick bort och ſatte ſig twärs öfwer långt ifrå, wid ett armborſtſkott; ty hon ſade: Jag gitter icke ſe uppå att pilten dör. Och wid hon ſatt twärs öfwer, hof hon upp ſina röſt, och gret.

17. Då hörde Gud piltens röſt, och Guds Ängel kallade Hagar af himmelen, ſägandes: Hwad ſkadar dig, Hagar? Frukta dig intet; förty Gud hafwer hört piltens röſt, der han ligger.

18. Statt upp, tag pilten, och håll honom med dina händer; ty jag ſkall göra honom till ſtort folk.

19. Och Gud öppnade hennes ögon, att hon fick ſe en wattubrunn. Då gick hon till och fyllde ſina flaſko med watten, och gaf piltenom dricka.

20. Och Gud war med piltenom; han wäxte, och bodde i öknene, och wardt en god ſkytte;

21. Och bodde i den öknene Pharan. Och hans moder tog honom huſtru utur Egypti land.

22. På ſamma tiden talade Abimelech och Phicol, hans härhöfwitsman, med Abraham, och ſade: Gud är med dig uti allt det du gör. 1 Moſ. 26: 26.

23. Så ſwär mig nu wid Gud, att du är mig icke arg, eller minom barnom, eller minom barnabarnom; utan den barmhertighet, ſom jag hafwer gjort med dig, den gör ock med mig, och landena, der du en främling uti äſt.

24. Då ſade Abraham: Jag will ſwärja.

25. Och Abraham ſtraffade Abimelech för den wattubrunnens ſkull, ſom Abimelechs tjenare hade tagit med wåld.

26. Då ſwarade Abimelech: Jag hafwer icke wißt, ho det gjorde; ej heller ſade du mig det; dertill hafwer jag icke hört det förra än i dag.

27. Då tog Abraham får och fä, och gaf Abimelech; och gjorde både ett förbund med hwarannan.

28. Och Abraham ſtällde ſju lamb afſides.

29. Sade Abimelech till Abraham: Hwad ſkola de ſju lamb, ſom du hafwer ſtällt der afſides?

30. Han ſwarade: Sju lamb ſkall du taga af mine hand, att de ſkola wara mig till ett wittnesbörd, att jag denna brunn grafwit hafwer.

31. Deraf heter det rummet BerSaba, att de både med hwarannan der ſå ſworo. 1 Moſ. 26: 33.

32. Och alltſå gjorde de det förbund i BerSaba. Då ſtodo Abimelech och hans härhöfwitsman Phicol upp, och drogo in i de Philiſteers land igen.

33. Och Abraham plantade trä i BerSaba; och predikade der om HERrans ewiga Guds namn.

34. Och war en främling uti de Philiſteers land i långan tid.

22. Capitlet.

Iſaac offras. Chriſtus lofwas. Nahors barn.

Sedan det ſkedt war, förſökte Gud Abraham, och ſade till honom: Abraham. Och han ſwarade: Här är jag. Ebr. 11: 17.

2. Och han ſade: Tag Iſaac din enda ſon, den du kär hafwer, och gack bort uti Moria land, och offra honom der till ett bränneoffer på ett berg, det jag dig ſägandes warder.

3. Då ſtod Abraham bittida upp om morgonen, och ſadlade ſin åſna, och tog med ſig twå drängar, och ſin ſon Iſaac, och högg ſönder wed till bränneoffer, ſtod upp och gick bort till det rum, ſom Gud honom ſagt hade.

4. På tredje dagen hof Abraham ſin ögon upp, och ſåg rummet långt ifrå.

5. Och ſade till ſina dränger: Blifwer I här med åſnanom; jag och pilten wiljom gå dit bort, och när wi tillbedit hafwom, wilje wi komma igen till eder.

6. Och Abraham tog weden till bränneoffret, och lade den på ſin ſon Iſaac; men han tog elden och knifwen i ſina hand, och gingo ſå både tillſamman.

7. Då ſade Iſaac till ſin fader Abraham: Min fader. Abraham ſwarade: Här är jag, min ſon. Och han ſade: Si, här är elden och weden, hwar är nu fåret till bränneoffret?

8. Abraham ſwarade: Gud förſer wäl fåret, min ſon, till bränneoffret. Och de gingo både tillſamman.

9. Och ſom de kommo till rummet, der Gud honom af ſagt hade, byggde Abraham der ett altare, och lade weden deruppå; bandt ſin ſon Iſaac, och lade honom på altaret, ofwanpå weden. Jac. 2: 21.

10. Och uträckte ſina hand, och tog till knifwen, att han ſkulle ſlagta ſin ſon.

11. Då ropade honom HErrans Ängel af himmelen och ſade: Abraham, Abraham. Han ſwarade: Här är jag.

12. Han ſade: Kom intet dina hand wid pilten, och gör honom intet; ty nu wet jag att du fruktar Gud, och hafwer icke ſkonat din enda ſon för mina ſkull.

13. Då hof Abraham ſin ögon upp, och ſåg en wädur bak ſig, bekajad med hornen uti en törnebuſka; och gick dit, och tog den wäduren, och offrade honom till ett bränneoffer i ſins ſons ſtad.

14. Och Abraham kallade det rummet: HErren ſer; af hwilko man ännu i dag ſäger: På berget, der HErren ſedd warder.

15. Och HErrans Ängel ropade åter till Abraham af himmelen,

16. Och ſade: Jag hafwer ſworit wid mig ſjelf, ſäger HErren, efter du detta gjorde, och icke ſkonade din enda ſon, Ebr. 6: 13.

17. Att jag ſkall wälſigna, och föröka dina ſäd ſåſom ſtjernorna på himmelen, och ſåſom ſanden på hafſens ſtrand; och din ſäd ſkall beſitta ſina fiendars portar.

18. **Och i dine ſäd ſkall allt folk på jordene wälſignadt warda;** derföre att du mine röſt lydt hafwer.
1 Moſ. 12: 3. 18: 18.
Luc. 1: 73. Ap. G. 3: 25. Gal. 3: 8.

19. Sedan gick Abraham till drängarna igen, och gjorde ſig redo, och drogo tillſammans till BerSaba, och bodde der.

20. Då detta ſå ſkedt war, begaf ſig, att Abraham wardt ſagdt: Si, Milca hafwer ock födt barn dinom broder Nahor;

21. Nemliga Uz den förſtfödda, och Bus hans broder, och Kemuel, af hwilkom de Syrier komne äro,

22. Och Keſed, och Haſo, och Pildas, och Jidlaph, och Bethuel.

23. Men Bethuel födde Rebecka. Deſſa åtta födde Milca Nahor, Abrahams broder.

24. Och hans frilla benämnd Rehuma födde ock, nemliga Tebah, Gaham, Thahas och Maacha.

23. Capitlet.

Saras död. Abrahams graf.

Sara lefde i hundrade ſju och tjugu år;

2. Och blef död i den hufwudſtaden, ſom kallas Hebron, i Canaans lande. Då kom Abraham till att ſörja och begråta henne.

3. Sedan ſtod han upp ifrå hennes lik, och talade till Hets barn, och ſade:

4. Jag är en främling och en gäſt när eder; gifwer mig en arfrätt till begrafning när eder, att jag må begrafwa min döda, ſom för mig ligger.

5. Då ſwarade Hets barn Abraham, och ſade till honom:

6. Hör oß, käre herre, du äſt en Guds förſte när oß; begraf din döda uti wåra bäſta grifter; ingen menniſka af oß ſkall förwägra dig, att du begrafwer din döda i hans graf.

1 Moſ. 25: 10. 50: 13. Ap. G. 7: 16.

7. Då ſtod Abraham upp, och bugade ſig för landſens folke, nämliga för Hets barnom.

8. Och han talade med dem, och ſade: Är det eder i ſinnet, att jag begrafwer min döda, ſom för mig ligger, ſå hörer mig, och beder för mig inför Ephron, Zoars ſon,

9. Att han gifwer mig ſina dubbelkulo, den han hafwer i ändanom på ſinom åker, för reda penningar; låter mig henne få när eder till en arfgrift.

10. Ty Ephron bodde ibland Hets barn. Då ſwarade Ephron, den Hetheen, Abraham i Hets barns åhöro, för allom dem, ſom ut och in gingo genom hans ſtadsport, och ſade:

11. Nej, min herre, utan hör till hwad jag ſäga will: Jag gifwer dig åkren, och den kulon med, ſom der inne är, och gifwer dig honom för mitt folks barns åſyn, till att begrafwa din döda.

12. Då bugade ſig Abraham för landſens folke,

13. Och talade till Ephron i landſens folks åhöro, och ſade: Will du höra mig, ſå tag penningar af mig för åkren, de jag dig gifwa will; och ſå will jag der begrafwa min döda.

14. Ephron ſwarade Abraham, och talade till honom:

15. Min herre, hör dock mig: Marken är wärd fyrahundrade ſiklar ſilfwer; men hwad kan det draga emellan mig och dig? Begraf man din döda.

16. Abraham hörde Ephron, och wog honom penningarna till, ſom han nämnt hade, hwilket Hets barn åhörde, nämliga fyrahundrade ſiklar ſilfwer, ſom då gäfwe och gängſe woro.

17. Och ſå wardt Ephrons åker, der den dubbelkulan inne war, twärs öfwer Mamre, tillegnad Abraham till ewärdeliga ägo, med kulone derinne, och med all trä omkring åkren,

18. I Hets barns och allas deras åſyn, ſom genom hans ſtadsport ut och in gingo.

19. Sedan begrof då Abraham Sara ſina huſtru uti kulone i åkrenom, den dubbel war, twärs öfwer ifrå Mamre, det är Hebron i Canaans lande.

20. Och alltſå wardt Abraham ſtadfäſt den åkren, och kulan, till begrafnings egendom af Hets barnom.

24. Capitlet.

Eleaſar ſwär, ſändes, beder, finner Rebecka, kommer igen.

Och Abraham war gammal och wäl ålderſtigen; och HERren hade wälſignat honom i all ſtycke.

2. Då ſade han till ſin äldſta hustjenare, den all hans tingeſt föreſtod: Lägg dina hand under mina länd;

3. Och ſwär mig wid HERran, himmelens och jordenes Gud, att du icke tager minom ſone huſtru af Canaans döttrar, ibland hwilka jag bor;

4. Utan far in uti mitt fädernesland, och till mina ſlägt, och tag minom ſone Iſaac huſtru.

5. Tjenaren ſade: Om ſå hände, att qwinnan icke wille komma med mig in i detta land, ſkall jag då låta din ſon komma dit i landet igen, dädan du kommen äſt?

6. Abraham ſade till honom: Wakta dig derföre, at du icke förer min ſon dit igen.

7. HERren himmelens Gud, ſom mig tog utu mins faders huſe, och utu mitt födsloland, den med mig talat, och mig deßlikes ſworit och ſagt hafwer: Detta landet will jag gifwa dine

ſäd; han ſkall ſända ſin Ängel framför dig, att du ſkall taga minom ſone der huſtru. 1 Moſ. 12:7. 13:15. 15:7, 18.

8. Hwar nu qwinnan dig icke följa will, ſå äſt du qwitt denna ed; allenaſt låt icke min ſon komma dit igen.

9. Då lade tjenaren ſina hand under Abrahams ſins herras länd, och ſwor honom här uppå.

10. Så tog tjenaren tio camelar, af ſins herras camelar, och drog åſtad, och hade med ſig af allahanda ſins herras håfwor, och war uppe, och for till Meſopotamien till Nahors ſtad.

11. Der lät han camelarna blifwa utanför ſtadenom, wid en wattubrunn, om aftonen då qwinfolken plägade der komma och taga watten;

12. Och ſade: HErre, mins herras Abrahams Gud, kom i dag emot mig, och gör barmhertighet med minom herra Abraham.

13. Si, jag ſtår här när wattubrunnenom, och deras döttrar, ſom bo i denna ſtad, warda här utkommande till att taga watten.

14. Hwar nu någon piga kommer, och jag ſäger till henne: Håll hit dina kruko, och låt mig dricka, och hon ſäger: Drick, jag will ock gifwa dina camelar dricka, att hon är den ſamma, ſom du hafwer beſkärt dinom tjenare Iſaac, och att jag derpå må förſtå, att du hafwer gjort barmhertighet med minom herra.

15. Och förra än han uttalat hade, ſi, Rebecka, Bethuels dotter, kom ut, hwilken är Milcas ſon, den Nahors Abrahams broders huſtru war; hon bar ena kruko på axlarna.

16. Och hon war en ganſka däglig piga under anſigtet, och war ännu jungfru, och ingen man hade känt henne; hon kom ned till brunnen, och fyllde krukona, och wille gå hem igen.

17. Då lopp tjenaren emot henne, och ſade: Låt mig dricka något litet watten af dine kruko.

18. Och hon ſade: Drick, min herre; och ſtrax tog hon krukona ned på ſina hand, och gaf honom dricka.

19. Och då hon hade gifwit honom dricka, ſade hon: Jag will ock öſa watten åt dina camelar, till deß att de få alle dricka.

20. Och hon ſlog ſtraxt wattnet utu krukone i hoen, och lopp åter till brunnen till att öſa, och wattnade alla hans camelar.

21. Men mannen undrade på henne, och war ſtilla, till deß han kunde få weta, om HErren hade gjort hans reſa lyckoſam, eller ej.

22. Då nu alle camelarne hade druckit, tog han fram ett gyldene änneſpann, wägandes en half ſikel, och twå armringar till hennes händer, wägande tio ſiklar guld;

23. Och ſade: Min dotter, hwem hörer du till? Säg mig dock det: Hafwe wi ock rum till att få herberge i dins faders huſe?

24. Hon ſade till honom: Jag är Bethuels dotter, Milcas ſons, ſom hon hafwer födt Nahor.

25. Och hon ſade ytterligare till honom: Är ock ſå mycket halm och foder när oß, och rum nog till herberge.

26. Då böjde mannen ſig ned, och bad till HErran.

27. Och ſade: Lofwad ware HErren, mins herras Abrahams Gud, ſom icke hafwer tagit ſina barmhertighet och ſina ſanning ifrå minom herra; förty HErren hafwer fört mig den rätta wägen till mins herres broders hus.

28. Och pigan lopp, och ſade allt detta i ſins moders huſe.

29. Och Rebecka hade en broder, ſom het Laban; och Laban lopp ut till mannen wid brunnen.

30. Och när han ſåg änneſpannet och armringarna i ſine ſyſters händer, och hörde Rebeckas ſine ſyſters ord, att hon ſade: Så hafwer mannen ſagt mig; kom han till mannen; och ſi, han ſtod när camelarna wid brunnen;

31. Och ſade: Kom härin, du HErrans wälſignade, hwi ſtår du härute? Jag hafwer rymt huſet, och gjort rum för camelarna.

32. Så hade han mannen in i huſet, och lade af camelarna, och gaf dem halm och foder, och watten till att

twå hans fötter, och männernas, ſom med honom woro;

33. Och ſatte mat för honom. Då ſade han: Jag will icke äta, förra än jag hafwer wärfwat mitt ärende. De ſwarade: Säg.

34. Han ſade: Jag är Abrahams tjenare.

35. Och HERren hafwer rikeliga wälſignat min herra, och han är ſtor worden, och han hafwer gifwit honom får och fä, ſilfwer och guld, tjenare och tjenarinnor, camelar och åſnar.

36. Dertill hafwer Sara, mins herras hustru, födt minom herra en ſon i ſinom ålderdom; honom hafwer han gifwit allt det han hafwer.

37. Och min herre hafwer tagit en ed af mig, och ſagt: Du ſkall icke taga minom ſone någon hustru af de Cananeers döttrar, i hwilkas land jag bor.

38. Utan far bort till mins faders hus, och till mina ſlägt; tag der minom ſone hustru.

39. Men jag ſade till min herra: Huru? Om qwinnan icke will följa mig?

40. Då ſade han till mig: HERren, för hwilkom jag wandrar, warder ſändandes ſin Ängel med dig, och ſkall göra din wäg lyckoſam, ſå att du ſkall taga minom ſone hustru af mine ſlägt och mins faders huſe.

41. Då ſkall du wara min ed qwitt, när du kommer till mina ſlägt; gifwa de dig icke, ſå äſt du min ed qwitt.

42. Så kom jag i dag till brunnen, och ſade: HERre, mins herras Abrahams Gud, hafwer du gjort min wäg lyckoſam, den jag nu reſer;

43. Si, ſå ſtår jag här wid wattubrunnen. När nu en jungfru kommer härut till att taga watten, och jag ſäger till henne: Gif mig litet watten att dricka af dine kruko;

44. Och hon warder ſägandes: Drick du; jag will ock wattna dina camelar; det är den qwinna, ſom HERren hafwer beſkärt mins herras ſone.

45. Förra än jag nu ſådana ord utſagt hade i mino hjerta, ſi, då kom Rebecka ut med ene kruko på ſine axel, och gick ned åt brunnen till att taga watten. Då ſade jag till henne: Gif mig dricka.

46. Och hon tog ſnarliga krukona af ſine axel, och ſade: Drick, dina camelar will jag ock wattna. Så drack jag, och hon wattnade ockſå camelarna.

47. Och jag frågade henne, och ſade: Hwars dotter äſt du? Hon ſwarade: Jag är Bethuels dotter, Nahors ſons, ſom Milca honom födt hafwer. Då hängde jag ett änneſpann på hennes anlete, och armringar öfwer hennes händer;

48. Och böjde mig neder, och bad till HERran, och lofwade HERran, mins herras Abrahams Gud, ſom mig hade fört rätta wägen, att jag ſkulle taga till hans ſon mins herras broders dotter.

49. Om I nu ären de, ſom bewiſen minom herra barmhertighet och ſanning, ſå ſäger mig det; hwar ock icke, ſå ſäger mig ock det; att jag wänder mig antingen till den högra ſidona, eller till den wenſtra.

50. Då ſwarade Laban och Bethuel, och ſade: Det är ut gånget af HERranom, derföre kunne wi intet ſäga dig emot, hwarken ondt eller godt.

51. Der är Rebecka för dig, tag henne, och far din wäg, att hon blifwer dins herras ſons hustru, ſom HERren ſagt hafwer.

52. Då Abrahams tjenare hörde deßa ord, bugade han ſig till jordena för HERranom;

53. Och tog fram ſilfwer och gyldene klenodier och kläder, och gaf dem Rebecka; men hennes broder och moder gaf han örter.

54. Då åt han och drack ſamt med männerna, ſom med honom woro, och blefwo der öfwer nattena. Om morgonen ſtod han upp, och ſade: Låter mig fara till min herra.

55. Men hennes broder och moder ſade: Låt dock blifwa pigona wid tio dagar när oß; ſedan ſkall du fara.

56. Då ſade han till dem: Förhåller mig icke; förty HERren hafwer gjort min wäg lyckoſam; ſläpper mig, att jag far till min herra.

57. Då ſade de: Låter oß kalla

pigona, och fråga hwad hon ſäger dertill.

58. Och de kallade Rebecka, och ſade till henne: Will du fara med denne mannenom? Hon ſwarade: Ja, jag will med honom.

59. Så läto de Rebecka ſina ſyſter fara med hennes ammo, och Abrahams tjenare, och hans följare.

60. Och de wälſignade Rebecka, och ſade till henne: Du äſt wår ſyſter, förkofra dig till tuſende tuſend, och din ſäd beſitte ſina fiendars portar.

61. Så redde Rebecka ſig till med ſina pigor, och ſatte ſig på camelarna, och följde mannen efter. Och tjenaren tog Rebecka till ſig, och for ſin wäg.

62. Men Iſaac kom ifrå den brunnen, ſom kallades dens lefwandes och ſeendes; ty han bodde i det landet ſöderut; 1 Moſ. 16: 14. 25: 11.

63. Och war utgången till att bedja i markene om aftonen, och hof upp ſin ögon, och ſåg att camelarna kommo der.

64. Och Rebecka hof upp ſin ögon, och ſåg Iſaac; då ſteg hon af camelen,

65. Och ſade till tjenaren: Hwad man är det, ſom kommer emot oß på markene? Tjenaren ſade: Det är min herre. Då tog hon mantelen och höljde ſig.

66. Och tjenaren förtäljde Iſaac allt, huru han ſakena uträttat hade.

67. Då förde Iſaac henne in i ſine moders Saras hyddo, och tog Rebecka, och hon wardt hans huſtru, och han wardt kär åt henne; och ſå wardt Iſaac hugſwalad öfwer ſina moder.

25. Capitlet.

Keturas barn. Abrahams död. Iſmaels, Iſaacs ſöner.

Abraham tog åter ena huſtru, hon het Ketura.

2. Hon födde honom Simram och Jackſan, Medan och Midian, Jisbak och Suah.

3. Men Jackſan födde Seba och Dedan. Dedans barn woro: Aſſurim, Letuſim och Leummim.

4. Midians barn woro: Epha, Epher, Hanoch, Abida, och Eldaa; deße äro alle Keturas barn.

5. Men Abraham gaf allt ſitt gods Iſaac. 1 Moſ. 24: 36.

6. Men de barnen, ſom han hade af frillorna, gaf han ſkänker, och lät dem fara ifrå ſin ſon Iſaac, medan han än lefde, öſterut i öſterlanden.

7. Men Abrahams ålder, ſom han lefde, war hundrade fem och ſjutio år;

8. Och blef ſjuk, och dödde i en rolig ålder, då han af ålder och lefwande mätter war; och wardt ſamlad till ſitt folk.

9. Och honom begrofwo hans ſöner, Iſaac och Iſmael, i den dubbelkulone på Ephrons åker, Zoars Hetheens ſons, ſom ligger emot Mamre;

10. I den markene, ſom Abraham köpt hade af Hets barnom. Der är Abraham begrafwen med Sara ſine huſtru. 1 Moſ. 23: 3, 19.

11. Och efter Abrahams död wälſignade Gud hans ſon Iſaac; och han bodde wid den brunnen, ſom kallades dens lefwandes och ſeendes. 1 Moſ. 16: 14.

12. Detta är Iſmaels, Abrahams ſons, ſlägt, ſom Hagar, Saras tjenſteqwinna af Egypten, födde honom.

13. Och detta är Iſmaels barnas namn, der deras ſlägte hafwa namn af: Iſmaels förſte ſon Nebajoth, Kedar, Adbeel, Mibſam.

14. Miſma, Duma, Maſſa.

15. Hadar, Thema, Jethur, Naphis och Kedma.

16. Deße äro Iſmaels barn med deras namn, i deras byar och ſtäder, tolf Förſtar.

17. Och detta är Iſmaels ålder, hundrade och ſju och tretio år; och han wardt ſjuk och dödde, och wardt ſamkad intill ſitt folk.

18. Men han bodde ifrå Hevila intill Zur emot Egypten, när man går till Aſſyrien; och ſatte ſig emot alla ſina bröder.

19. Detta är Iſaacs, Abrahams ſons, ſlägte: Abraham födde Iſaac. 1 Chr. 1: 34. Matth. 1: 2.

20. Men Iſaac war fyratio år gammal, då han tog Rebecka till

huſtru, Bethuels Syrens af Meſopotamien dotter, Labans Syrens ſyſter.

21. Men Iſaac bad HERran för ſine huſtru; ty hon war ofruktſam. Och HERren hörde honom, och Rebecka hans huſtru wardt hafwandes.

22. Och barnen ſtötte ſig med hwarannan i hennes lif. Då ſade hon: Efter mig ſkulle ſå gå, hwi är jag då worden hafwandes? Och gick bort till att fråga HERran.

23. Och HERren ſade till henne: Tu folk äro i dine lifwe, och tweggehanda folk ſkola ſkiljas utaf dino lifwe; och det ena folket ſkall öfwerwinna det andra, och den ſtörre ſkall tjena den mindre. Mal. 1: 2. Rom. 9: 10, ꝛc.

24. Då nu tiden kom att hon föda ſkulle, ſi, då wora twillingar i hennes lifwe.

25. Den förſte, ſom utkom, war röd och luden ſom ett ſkinn; och de kallade honom Eſau.

26. Straxt derefter kom hans broder ut; han höll med ſine hand i Eſau fotablad, och de kallade honom Jacob. Sextio år gammal war Iſaac, då de wordo födde. Oſ. 12: 3.

27. Och då drängerne wordo ſtore, wardt Eſau en jägare och en åkerman; men Jacob en from man, och bodde i tjäll.

28. Och Iſaac hade Eſau kär; ty han plägade äta af hans wede; men Rebecka hade Jacob kär.

29. Och Jacob kokade en rätt; då kom Eſau af markene, och war trötter;

30. Och ſade till Jacob: Gif mig äta af denna röda rättenom; ty jag är trötter. Deraf heter han Edom.

31. Men Jacob ſade: Sälj mig i dag din förſtfödslorätt.

32. Eſau ſwarade: Si, jag måſte dock dö; hwad warder mig den förſtfödslorätten nyttig?

33. Jacob ſade: Så ſwär mig i dag. Och han ſwor honom, och ſålde ſå Jacob ſin förſtfödslorätt. Ebr. 12: 16.

34. Då gaf Jacob honom bröd och den grynwällingen, och han åt och drack, och ſtod upp, och gick dädan. Och ſå föraktade Eſau ſin förſtfödslorätt.

26. Capitlet.

Iſaac i Gerar. Abimelechs förbund. Eſau huſtrur.

Så kom en dyr tid i landet, efter den förra, ſom war i Abrahams tid; och Iſaac for till Abimelech, de Philiſteers Konung, till Gerar.

2. Då uppenbarade ſig honom HERren, och ſade: Far icke ned i Egypten; utan blif i det land, ſom jag ſäger dig.

3. Blif en främling i deßo landena, och jag ſkall wara med dig, och wälſigna dig; förty dig och dine ſäd ſkall jag gifwa all denna landen, och ſkall ſtadfäſta min ed, ſom jag dinom fader Abraham ſworit hafwer;

4. Och ſkall föröka dina ſäd ſåſom ſtjernorna på himmelen, och ſkall gifwa dine ſäd all denna landen; **och igenom dina ſäd ſkola all folk på jordene wälſignade warda;** 1 Moſ. 12: 3. 13: 15. 18: 18. 22: 17. 28: 4.

5. Derföre, att Abraham hafwer warit mine röſt hörig, och hafwer hållit mina ſeder, min bud, mina ſtadgar och min lag.

6. Så bodde Iſaac i Gerar.

7. Och när folket i den landsändanom frågade honom om hans huſtru, ſade han: Hon är min ſyſter; ty han fruktade att ſäga: Hon är min huſtru; att de tilläfwentyrs icke måtte ſlagit honom ihjäl för Rebeckas ſkull; ty hon war dägelig under anſigtet.

8. Då han nu hade warit der en tid lång, ſåg Abimelech, de Philiſteers Konung, ut genom fenſtret, och wardt warſe, att Iſaac ſkämtade med ſine huſtru Rebecka.

9. Då kallade Abimelech Iſaac, och ſade: Si, det är din huſtru; hwi hafwer du ſagt: Hon är min ſyſter? Iſaac ſwarade honom: Jag tänkte, att jag måtte tilläfwentyrs warda ſlagen ihjäl för hennes ſkull.

10. Abimelech ſade: Hwi hafwer du då gjort oß det? Måtte ſakta hafwa ſkett, att någor af folket hade lägrat ſig med dine huſtru, och ſå hade du kommit ſkuld uppå oß. 1 Moſ. 20: 9.

11. Då böd Abimelech allo folkena, och ſade: Hwilken ſom kommer wid denna mannen, eller hans huſtru, han ſkall döden dö.

12. Och Iſaac ſådde der i landet, och fick det året hundradefaldt; ty HERren wälſignade honom.

13. Och han wardt en mägtig man, gick och wäxte till, tilldeß han wardt ganſka ſtor;

14. Och hade mycket gods i får och fä, och mycket tjenſtefolk; derföre afundades de Philiſteer wid honom;

15. Och kaſtade igen alla de brunnar, ſom hans faders tjenare grafwit hade i hans faders Abrahams tid, och fyllde dem upp med jord;

1 Moſ. 21: 25.

16. Så att ock Abimelech ſade till honom: Far ifrån oß; ty du äſt worden oß för mägtig.

17. Då for Iſaac dädan, och ſlog upp ſin tjäll i Gerars dal, och bodde der;

18. Och lät uppgrafwa igen de wattubrunnar, ſom de i hans faders Abrahams tid grafwit hade, hwilka de Philiſteer efter Abrahams död igenfyllt hade; och kallade dem wid ſamma namnet, ſom hans fader dem kallat hade.

19. Grofwo ock Iſaacs tjenare i dalenom, och funno der en brunn med lefwandes watten.

20. Men herdarna af Gerar trätte med Iſaacs herdar, och ſade: Detta wattnet är wårt. Då kallade han den brunnen Eſek, derföre att de hade der gjort honom högmod.

21. Då grofwo de en annan brunn, der trätte de ock öfwer; derföre kallade han honom Sitna.

22. Då ſkyndade han ſig dädan, och grof en annan brunn; der trätte de intet om; derföre kallade han honom Rehoboth, och ſade: Nu hafwer HERren gifwit oß rum, och låtit oß wäxa till i landena.

23. Derefter for han dädan till BerSaba.

24. Och HERren ſyntes honom i den nattene, och ſade: Jag är dins faders Abrahams Gud; frukta dig intet, ty jag är med dig, och ſkall wälſigna dig, och föröka dina ſäd, för mins tjenares Abrahams ſkull.

25. Då byggde han derſammaſtädes ett altare, och predikade om HERrans namn, och uppſlog der ſitt tjäll; och hans tjenare grofwo der en brunn.

26. Och Abimelech gick till honom af Gerar, och Ahuſath hans wän, och Phicol hans härhöfwitsman.

27. Men Iſaac ſade till dem: Hwi kommen I till mig? Haten I mig dock, och hafwen drifwit mig ifrån eder.

28. De ſade: Wi ſe med ſeende ögon, att HERren är med dig, derföre ſade wi: Det ſkall wara en ed emellan oß och dig, och wiljom göra ett förbund med dig,

29. Att du icke gör oß någon ſkada, lika ſom wi icke heller hafwe något afhändt dig, och ſåſom wi ej heller hafwe gjort dig annat än godt, och låtit dig fara med frid; men nu äſt du den ſom HERren wälſignat hafwer.

30. Då gjorde han dem en måltid; och de åto och drucko.

31. Och om morgonen bittida ſtodo de upp, och ſworo den ene dem andra; och Iſaac lät dem gå. Och de foro ifrå honom med frid.

32. Samma dagen kommo Iſaacs tjenare, och ſade honom om brunnen, ſom de grafwit hade, och ſade till honom: Wi hafwom funnit watten.

33. Och han kallade honom Saba; deraf heter den ſtaden BerSaba än i dag.

34. Då Eſau war fyratio år gammal, tog han huſtrur, Judith, Beeri dens Hetheens dotter, och Baſmath, Elons dens Hetheens dotter.

35. De woro båda emot Iſaac och Rebecka ganſka bittra.

27. Capitlet.

Jacob wälſignas. Eſau wredgas. Rebecka warnar Jacob.

Och det begaf ſig, då Iſaac war worden gammal, att hans ögon wordo mörk till ſyn, kallade han Eſau, ſin större ſon, och ſade till honom: Min ſon. Han ſwarade honom: Här är jag.

2. Och han ſade: Si, jag är

worden gammal, och wet ej när jag ſkall dö.

3. Så tag nu din tyg, koger och båga, och gack ut i markena och hemta mig willebråd;

4. Och gör mig en mat, ſå ſom jag gerna will hafwat, och bär mig honom härin, att jag må äta; på det min ſjäl må wälſigna dig förra än jag dör.

5. Men Rebecka hörde ſådana ord, ſom Iſaac ſade till ſin ſon Eſau. Och Eſau gick ut i markena, att han ſkulle taga willebråd, och hafwa henne hem.

6. Då ſade Rebecka till ſin ſon Jacob: Si, jag hafwer hört din fader tala med dinom broder Eſau, och ſäga:

7. Hemta mig en willebråd, och gör mig mat, att jag må äta, och wälſigna dig för HERranom, förra än jag dör.

8. Så hör nu, min ſon, mina röſt, hwad jag dig ſäger:

9. Gack bort till hjorden, och hemta mig twå goda kidlingar, att jag gör dinom fader deraf mat, ſåſom han gerna will hafwat.

10. Det ſkall du bära dinom fader in, att han äter; på det han må wälſigna dig, förra än han dör.

11. Jacob ſade till ſina moder Rebecka: Si, min broder Eſau är luden, och jag ſläter. 1 Moſ. 25: 25.

12. Så kan tilläfwentyrs min fader taga uppå mig, och måtte tänka att jag will bedraga honom; och låter ſå öfwer mig gå en förbannelſe, och icke wälſignelſe.

13. Då ſade hans moder till honom: Den förbannelſen ware öfwer mig, min ſon; hör man du mina röſt, gack och tag mig det hit.

14. Då gick han bort och tog, och bar till ſina moder; då gjorde hans moder en mat, ſåſom hans fader gerna hadet;

15. Och tog Eſau, hennes ſtörre ſons koſteliga kläder, ſom hon när ſig i huſet hade, och klädde dem på Jacob ſin mindre ſon;

16. Men ſkinnen af kidlingarna ſwepte hon om hans händer, och der han war ſläter på halſenom;

17. Och fick ſå maten, med bröd, ſåſom hon redt hade, uti Jacobs ſins ſons hand.

18. Och han bar det in till ſin fader, och ſade: Min fader. Han ſwarade: Här är jag: ho äſt du, min ſon?

19. Jacob ſade: Jag är Eſau, din förſtfödde ſon; jag hafwer gjort ſom du hafwer ſagt mig. Statt upp, ſätt dig, och ät af mine willebråd, på det din ſjäl må wälſigna mig.

20. Men Iſaac ſade till ſin ſon: Min ſon, huru hafwer du ſå ſnart funnit? Han ſwarade: HERren din Gud hafwer mig det beſtyrt.

21. Då ſade Iſaac till Jacob: Gack hit, min ſon, att jag tager uppå dig, om du äſt min ſon Eſau, eller ej.

22. Så gick Jacob till ſin fader Iſaac, och då han hade tagit uppå honom, ſade han: Röſten är Jacobs röſt, men händerna äro Eſaus händer;

23. Och kände honom intet, ty hans händer woro ludna, ſåſom Eſaus hans broders händer; och ſå wälſignade han honom,

24. Och ſade till honom: Äſt du min ſon Eſau? Han ſwarade: Ja, jag äret.

25. Då ſade han: Så tag mig hit, min ſon, till att äta af dine willebråd, att min ſjäl må wälſigna dig. Då bar han det till honom, och han åt; och bar honom deßlikes win in, och han drack.

26. Och Iſaac hans fader ſade till honom: Kom hit, och kyß mig, min ſon.

27. Han gick till, och kyßte honom. Då kände han lukten af hans kläder, och wälſignade honom, och ſade: Si min ſons lukt är ſåſom ens åkers lukt, den HERren wälſignat hafwer. Ebr. 11: 20.

28. Gud gifwe dig af himmelens dagg, och af jordenes fetma, och rikeliga korn och win.

29. Folk tjene dig, och ſlägter falle dig till fota; war en herre öfwer dina bröder, och dine moders barn falle dig till fota; förbannad ware den dig förbannar; wälſignad ware den dig wälſignar. 1 Moſ. 12: 3.

30. När nu Iſaac lyktat hade wälſignelſen öfwer Jacob, och Jacob ſom

nogaſt utgången war ifrå ſinom fader Iſaac, då kom Eſau hans broder utaf ſine jagt;

31. Och gjorde ockſå en mat, och bar in till ſin fader, och ſade till honom: Statt upp, min fader, och ät af dins ſons willebråd, att din ſjäl må wälſigna mig.

32. Då ſwarade honom Iſaac hans fader: Ho äſt du? Han ſade: Jag är Eſau din förſtfödde ſon.

33. Då wardt Iſaac öfwermåttan häpen, och ſade: Ho? Och hwar är då den jägaren, ſom mig det burit hafwer, och jag åt utaf allo, förra än du kom, och wälſignade honom? Han ſkall ock wälſignad blifwa.

34. När Eſau detta ſins faders tal hörde, ropade han högt, och wardt öfwermåttan förbittrad, och ſade till ſin fader: Wälſigna ock mig, min fader.

35. Men han ſade: Din broder är kommen med liſt, och hafwer din wälſignelſe borta.

36. Då ſade han: Rätteliga heter han Jacob, ty han hafwer nu twå reſor undertrampat mig; min förſtfödslorätt hafwer han borta, och ſi, nu tager han ock min wälſignelſe bort; och ſade: Hafwer du ingen wälſignelſe behållit för mig?
1 Moſ. 25: 33.

37. Iſaac ſwarade, och ſade till honom: Jag hafwer ſatt honom till en herre öfwer dig, och alla hans bröder hafwer jag gjort honom till tjenare; med korn och win hafwer jag förſett honom: Hwad ſkall jag dock nu göra dig, min ſon?

38. Eſau ſade till ſin fader: Hafwer du då icke utan ena wälſignelſe, min fader? Wälſigna mig ock, min fader! Och hof upp ſina röſt och gret.
Ebr. 12: 17.

39. Då ſwarade Iſaac hans fader, och ſade till honom: Si, en fet boning ſkall du hafwa på jordene, och af himmelens dagg ofwanefter.

40. Med ditt ſwärd ſkall du nära dig, och ſkall tjena dinom broder; och det ſkall ſke, att du ſkall ock warda en herre, och rifwa hans ok af dinom halſe.

41. Och Eſau wardt wred uppå Jacob, för wälſignelſens ſkull, der hans fader honom med wälſignat hade, och ſade i ſitt hjerta: Den tiden warder ſnart kommandes, att min fader måſte få ſorg; ty jag will dräpa min broder Jacob. Obad. v. 10.

42. Då wardt Rebecka ſagt om deßa hennes större ſons Eſaus ord; och ſände bort, och lät kalla ſin mindre ſon Jacob, och ſade till honom: Si, din broder Eſau hotar dig, att han will dräpa dig.

43. Och hör nu mina röſt, min ſon; gör dig redo, och fly till min broder Laban i Haran.

44. Och blif en tid lång när honom, tilldeß dins broders grymhet återwänder,

45. Och tilldeß hans wrede wändes ifrå dig, och förgäter det du honom gjort hafwer; ſå will jag ſedan ſända, och låta hemta dig dädan. Hwi ſkulle jag miſta eder båda på en dag?

46. Och Rebecka ſade till Iſaac: Mig ledes wid att lefwa, för Hets döttrars ſkull; om Jacob tager huſtru af Hets döttrar, hwilka äro ſåſom deßa landſens döttrar, efter hwad ſkall jag lefwa? 1 Moſ. 26: 35.

28. Capitlet.

Jacobs flykt, ſtege, löfte.

Då kallade Iſaac ſin ſon Jacob, och wälſignade honom, och böd honom, och ſade till honom: Tag icke huſtru af Canaans döttrar;

2. Utan gör dig redo, och far in i Meſopotamien till Bethuels dins moderfaders hus, och tag dig der huſtru af Labans dins moderbroders döttrar.
Oſ. 12: 12.

3. Men allsmägtig Gud wälſigne dig, och göre dig fruktſam, och föröke dig, ſå att du warder en ſkare med folk;

4. Och gifwe dig Abrahams wälſignelſe, dig och dine ſäd med dig; att du må beſitta det land, der du en främling uti äſt, det Gud Abraham gifwit hafwer. 1 Moſ. 13: 15, 17.

5. Så ſkiljde Iſaac Jacob ifrå ſig, att han for in i Meſopotamien till Laban,

Bethuels ſon af Syrien, Rebeckas broder, ſom hans och Eſaus moder war.

6. När nu Eſau ſåg, att Iſaac hade wälſignat Jacob, och ſändt honom in i Meſopotamien, att han ſkulle der taga ſig huſtru; och att ſedan han honom wälſignat hade, böd han honom, och ſade: Du ſkall ingen huſtru taga af Canaans döttrar;

7. Och att Jacob war ſinom fader och moder lydig, och for in i Meſopotamien;

8. Såg ock, att Iſaac hans fader ſåg icke gerna Canaans döttrar;

9. Gick han bort till Iſmael, och tog, utöfwer de huſtrur han tillförene hade, Mahalath, Iſmaels, Abrahams ſons, dotter, Nebajoths ſyſter, till huſtru.

10. Men Jacob for ut ifrå BerSaba, och reſte till Haran;

11. Och kom på ett rum, der blef han öfwer nattena; förty ſolen war bergad. Och han tog en ſten der på rummena, och lade honom under ſitt hufwud, och lade ſig i ſamma rum till att ſofwa.

12. Och honom drömde, och ſi, en ſtege ſtod på jordene, och änden på honom tog upp i himmelen; och ſi, Guds Änglar ſtego derpå upp och neder. 1 Moſ. 35 : 1. 48 : 3. Joh. 1 : 51.

13. Och HERren ſtod der öfwerſt uppå, och ſade: Jag är HERren, Abrahams dins faders Gud, och Iſaacs Gud; det landet, ſom du ligger uppå, ſkall jag gifwa dig och dine ſäd.

14. Och din ſäd ſkall warda ſåſom ſtoftet på jordene; och du ſkall warda utſpridder, weſterut, öſterut, norrut, och ſöderut, **och genom dig och dina ſäd ſkola alla ſlägter på jordene warda wälſignade.**

1 Moſ. 12 : 3. 5 Moſ. 12 : 20. Gal. 3 : 16.

15. Och ſi, jag är med dig, och ſkall förwara dig ehwart du far, och ſkall föra dig åter i detta land igen; och ſkall icke öfwergifwa dig, tilldeß jag gör allt det jag dig ſagt hafwer.

16. Då nu Jacob waknade upp af ſin ſömn, ſade han: Wißerliga är HERren i detta rum, och jag wiſtet icke.

17. Och fruktade han ſig, och ſade: Detta måſte wara ett heligt rum; ty här bor wißerliga Gud, och här är himmelens port.

18. Och Jacob ſtod upp om morgonen bittida, och tog ſtenen, ſom han hade lagt under ſitt hufwud, och reſte honom upp, till en wård, och göt oljo der ofwanuppå;

1 Moſ. 31 : 13, 45. 35 : 14.

19. Och kallade det rummet BethEl; men tillförene hette den ſtaden Lus.

20. Och Jacob gjorde ett löfte, och ſade: Om ſå är, att Gud blifwer med mig, och förwarar mig på denna wägen, ſom jag reſer, och gifwer mig bröd till att äta, och kläder till att klädas med; 1 Chr. 4 : 10.

21. Och förer mig med frid åter hem igen till min fader; ſå ſkall HERren wara min Gud.

22. Och denne ſtenen, ſom jag uppreſt hafwer till en wård, ſkall warda ett Guds hus; och allt det du mig gifwer, der will jag gifwa dig tionde af.

29. Capitlet.

Jacobs tjenſt, huſtrur, fyra ſöner.

Då hof Jacob ſin fot upp, och gick in i det land, ſom öſterut ligger,

2. Och ſåg ſig om, och ſi, der war en brunn på markene, och ſi, tre hjordar med får der när; förty hjordarna måſte dricka af brunnenom; och låg en ſtor ſten för hålet på brunnenom.

3. Och de plägade der förſamla alla hjordarna, och wältra ſtenen ifrå brunnshålet, och wattna fåren; och lade ſå åter ſtenen för hålet i ſitt rum igen.

4. Och Jacob ſade till dem: Mine bröder, hwadan ären I? De ſwarade: Wi äre af Haran.

5. Han ſade till dem: Kännen I ock Laban, Nahors ſon? De ſwarade: Wi känne honom wäl.

6. Han ſade: Går honom ock wäl i hand? De ſwarade: Honom går wäl i hand; och ſi, der kommer hans dotter Rachel med fåren.

7. Han ſade: Det är ännu bittida dags, och är icke ännu tid drifwa boſkapen hem; wattner fåren, och går bort med dem i bet.

8. De ſwarade: Wi kunne icke,

förra än alla hjordarna komma tillſamman, och wi wältre ſtenen ifrå brunnshålet, och wattne ſå fåren.

9. Medan han ännu talade med dem, kom Rachel med ſins faders får; förty hon waktade fåren.

10. Då Jacob ſåg Rachel, Labans ſins moderbroders dotter, och Labans ſins moderbroders får, gick han till, och wältrade ſtenen ifrå hålet på brunnenom, och wattnade Labans ſins moderbroders får;

11. Och kyßte Rachel, hof upp ſina röſt, och gret;

12. Och kungjorde henne, att han war hennes fadersbroders och Rebeckas ſon. Då lopp hon, och kungjorde det ſinom fader.

13. Då nu Laban hörde om Jacob ſin ſyſterſon, lopp han emot honom, och tog honom i famn, och kyßten, och hade honom in i ſitt hus. Då förtäljde han honom allt, huru tillgått war.

14. Då ſade Laban till honom: Nu wäl, du äſt mitt ben och mitt kött. Och när han nu en månad långt hade warit när honom, Dom. 9: 2.

15. Sade Laban till Jacob: Ändock du äſt min broder, ſkulle du fördenſkull tjena mig för intet? Säg, hwad ſkall wara din lön?

16. Och Laban hade twå döttrar: den äldſta het Lea, och den yngſta het Rachel.

17. Men Lea war klenögd; Rachel war wäl ſkapad, och hade ett dägeligit anſigte.

18. Till henne fick Jacob kärlek, och ſade: Jag will tjena dig i ſju år för Rachel dina yngſta dotter. Oſ. 12: 12.

19. Laban ſwarade: Det är bättre jag gifwer dig henne, än enom androm; blif när mig.

20. Så tjente Jacob i ſju år för Rachel; och tyckte honom det wara få dagar, ſå kär hade han henne.

21. Och Jacob ſade till Laban: Få mig mina huſtru; ty nu är tid, att jag kommer i ſäng med henne.

22. Då böd Laban allt folket deromkring, och gjorde bröllop.

23. Men om aftonen tog han Lea ſina dotter, och hade henne in till honom; och han låg när henne.

24. Och Laban fick ſine dotter Lea Silpa till ena tjenſtepigo.

25. Om morgonen, ſi, då war det Lea; och han ſade till Laban: Hwi hafwer du det gjort mig? Hafwer jag icke tjent dig för Rachel? Hwi hafwer du bedragit mig?

26. Laban ſwarade: Man gör icke ſå i wåro lande, att man hafwer ut den yngſta förr än den äldſta.

27. Håll deße weckona ut, ſå will jag ock gifwa dig denna med, för den tjenſt, ſom du ännu ſkall tjena mig i androm ſju år.

28. Jacob gjorde ſå, och höll de weckona ut; då gaf han honom Rachel ſina dotter till huſtru.

29. Och Laban gaf Rachel ſine dotter Bilha till ena tjenſtepigo.

30. Så låg han ock när Rachel, och hade Rachel kärare än Lea; och tjente honom framdeles i de andra ſju åren.

31. Men då HERren ſåg, att Lea wardt wanwörd, gjorde han henne fruktſamma, och Rachel ofruktſamma.

32. Och Lea wardt hafwandes, och födde en ſon, den kallade hon Ruben, och ſade: HERren hafwer ſett till min förtrytelſe; nu warder min man hafwandes mig kär;

33. Och wardt åter hafwandes, och födde en ſon, och ſade: HERren hafwer hört, att jag är wanwörd, och hafwer deßlikes denna gifwit mig; och kallade honom Simeon.

34. Åter wardt hon hafwandes, och födde en ſon, och ſade: Nu warder min man åter hållandes ſig till mig, ty jag hafwer födt honom tre ſöner; derföre kallade hon honom Levi.

35. Fjerde reſo wardt hon hafwandes, och födde en ſon, och ſade: Nu will jag tacka HERranom; derföre kallade hon honom Juda, och wände ſå igen att föda.

30. Capitlet.

Rachels knorr. Jacobs barn, lön.

Då Rachel ſåg, att hon födde Jacob intet, afundades hon wid ſina ſyſter, och ſade till Jacob: Skaffa mig ock barn, eljeſt dör jag.

2. Jacob wardt ganſka wred på Rachel, och ſade: Icke är jag Gud, ſom dig förmenar dins lifs frukt.

3. Men hon ſade: Si, der är min tjenſteqwinna Bilha; lägg dig när henne, att hon må föda i mitt ſköt, och jag warder dock uppbyggd genom henne; 1 Moſ. 16: 2.

4. Och gaf honom ſå Bilha, ſina tjenſtepigo, till huſtru; och Jacob lade ſig när henne.

5. Och ſå wardt Bilha hafwandes, och födde Jacob en ſon.

6. Då ſade Rachel: Gud hafwer dömt mina ſak, och hört mina röſt, och gifwit mig en ſon; derföre kallade hon honom Dan.

7. Åter wardt Bilha, Rachels tjenſteqwinna, hafwandes, och födde Jacob den andra ſonen.

8. Då ſade Rachel: Gud hafwer omwändt det med mig och mine ſyſter, och jag får öfwerhandena; och hon kallade honom Naphthali.

9. Då nu Lea ſåg, att hon hade wändt igen att föda, tog hon ſina tjenſtepigo Silpa, och gaf henne Jacob till huſtru.

10. Så födde Silpa, Leas tjenſteqwinna, Jacob en ſon.

11. Då ſade Lea: Ruſtig; och kallade honom Gad.

12. Derefter födde Silpa, Leas tjenſteqwinna, Jacob den andra ſonen.

13. Då ſade Lea: Wäl mig; förty döttrarna ſkola ſäga mig ſaliga; och hon kallade honom Aſſer.

14. Ruben gick ut om hweteandena, och fann liljor på markene, och hade dem hem till ſina moder Lea. Då ſade Rachel till Lea: Gif mig en del af dins ſons liljor.

15. Hon ſwarade: Hafwer du icke nog, att du hafwer tagit min man bort, och will deßlikes taga mins ſons liljor? Rachel ſade: Nu wäl, låt honom denna nattena ſofwa när dig, för dins ſons liljor.

16. Då nu Jacob kom om aftonen af markene, gick Lea ut emot honom, och ſade: När mig ſkall du ligga; förty jag hafwer köpt dig för mins ſons liljor. Och han låg när henne den nattena.

17. Och Gud hörde Lea, och hon wardt hafwandes, och födde Jacob den femte ſonen;

18. Och ſade: Gud hafwer lönt mig, för det jag gaf minom manne mina tjenſtepigo; och hon kallade honom Iſaſchar.

19. Åter wardt Lea hafwandes, och födde Jacob den ſjette ſonen;

20. Och ſade: Gud hafwer wäl förſett mig; nu warder åter min man boendes när mig; ty jag hafwer födt honom ſex ſöner; och kallade honom Sebulon.

21. Derefter födde hon ena dotter, och kallade henne Dina.

22. Men Gud tänkte på Rachel, och hörde henne, och gjorde henne fruktſamma.

23. Då wardt hon hafwandes, och födde en ſon, och ſade: Gud hafwer min ſmälek ifrå mig tagit;

24. Och kallade honom Joſeph, och ſade: HERren gifwe mig ännu en ſon härtill.

25. Då nu Rachel hade födt Joſeph, ſade Jacob till Laban: Låt mig färdas, och reſa hem till mitt, och i mitt land.

26. Gif mig mina huſtrur och min barn, ſom jag hafwer tjent dig före, att jag må färdas; förty du wetſt, hwad jag hafwer gjort dig för en tjenſt. 1 Moſ. 31: 41.

27. Laban ſade till honom: Kan jag icke finna nåd för din ögon? Jag förnimmer, att HERren hafwer wälſignat mig för dina ſkull.

28. Säg, hwad lön jag ſkall gifwa dig?

29. Men han ſade till honom: Du wetſt, huru jag hafwer tjent dig, och hwad boſkap du hafwer under mig.

30. Du hade litet, förra än jag kom, men nu äſt du riker worden;

och HErren hafwer wälſignat dig för mina ſkull. Och nu, när ſkall jag ock något beſtyra till mitt hus?

31. Laban ſade: Hwad ſkall jag då gifwa dig? Jacob ſade: Du ſkall allsintet gifwa mig; utan om du will göra mig det jag ſäger, ſå ſkall jag ännu beta och wakta din får.

32. Jag will i dag gå igenom alla dina hjordar, och ſkilj du der ifrån all fläckot och brokot får, och all ſwart får ibland lamben och kiden; hwad nu ſedan brokot och fläckot blifwer, det ſkall wara min lön.

33. Så warder mig min rättfärdighet betygandes i dag eller morgon, när dertill kommer, att jag ſkall taga min lön af dig, alltſå, att hwad ſom icke fläckot eller brokot, eller ock hwad ſwart är ibland lamben och kiden, det ware en tjufnad med mig.

34. Då ſade Laban: Jag är tillfrids; blifwe ſom du ſagt hafwer.

35. Och han ſkiljde i den dagen ut ſpräcklota och brokota bockar, och all fläckot och brokot kid, der ſom ju något hwitt war uppå, och allt det ſwart war ibland lamben; och fick det ſin barn i händer;

36. Och lät blifwa tre dagsleder långt emellan ſig och Jacob. Så bette Jacob det öfwer war af Labans hjord.

37. Men Jacob tog gröna aſpekäppar, haßel och caſtaneen, och barkade hwita ränder deruppå;

38. Och lade käpparna, ſom han barkat hade, i dryckehoar för hjordarna, ſom der komma måſte och wattnas, att de ſkulle hafwande warda, när de kommo till att dricka.

1 Moſ. 31 : 12.

39. Alltſå wordo hjordarna hafwande öfwer käpparna, och födde fläckot, ſpräcklot och brokot.

40. Då afſkiljde Jacob lamben, det icke brokot, och allt det ſwart war, och lät dem in till Labans hjord; och gjorde ſig en egen hjord, den lät han icke till Labans hjord.

41. Men när den tidfödde hjorden lopp, lade han käpparna i hoar för hjordens ögon, ſå att de woro hafwande öfwer käpparna.

42. Men när de ſenfödda lupo, lade han dem intet deruti. Så wordo då de ſenfödlingar Labans, och de tidfödlingar Jacobs.

43. Deraf wardt mannen öfwermåttan riker, ſå att han hade mycken får, tjenarinnor och tjenare, camelar och åſnar.

31. Capitlet.

Jacob flyr. Laban hinner honom upp. De göra förbund.

Och kom för honom Labans barnas tal, att de ſade: Jacob hafwer kommit allt wår faders gods till ſig; och af wår faders gods hafwer han ſådana rikedomar ſamkat.

2. Och Jacob ſåg på Labans anſigte, och ſi, det war icke ſådana emot honom ſom i går och i förrgår.

3. Och HErren ſade till honom: Far åter in i dina fäders land, och till dina fränder; jag will wara med dig.

4. Då ſände Jacob, och lät kalla Rachel och Lea ut på markena till ſin hjord;

5. Och ſade till dem: Jag ſer edars faders anſigte, att det är icke ſådana emot mig, ſåſom i går och i förrgår; men mins faders Gud hafwer warit med mig.

6. Och I weten, att jag hafwer tjent edar fader af alla mina krafter.

7. Och han hafwer beſwikit mig, och nu tio reſor förwandlat min lön; men Gud hafwer honom det icke tillſtadt, att han ſkulle göra mig ſkada.

8. När han ſade: De brokota ſkola wara din lön, ſå bar hela hjorden brokot; men när han ſade: De ſpräcklota ſkola wara din lön, ſå bar hela hjorden ſpräcklot.

9. Så hafwer Gud wändt edars faders gods ifrå honom, och gifwit det mig.

10. Ty när aflotiden kom, hof jag upp min ögon, och ſåg i dröm, och ſi, gumrarna ſprungo på de ſpräcklota, fläckota och brokota hjordarna.

11. Och Guds Ängel ſade till mig i drömmenom: Jacob; och jag ſwarade: Här är jag.

12. Men han ſade: Häf upp din

ögon, och ſi, gumrarna ſpringa på de ſpräcklota, fläckota och brokota fåren; förty jag hafwer allt ſett, hwad Laban gör dig.

13. Jag är Gud i BethEl, der du hafwer ſmort ſtenen, och gjort mig der ett löfte; nu gör dig redo, och far utaf detta landet, och far in i ditt födsloland igen.

1 Moſ. 28: 18, 20.

14. Då ſwarade Rachel och Lea, och ſade till honom: Wi hafwe hwarken del eller arf i wårs faders huſe mer.

15. Hafwer han dock hållit oß lika ſom främmande; förty han hafwer ſålt oß, och förtärt wårt wärd.

16. Derföre hafwer Gud fråwändt wårom fader hans rikedomar till oß och wår barn. Allt det Gud dig nu ſagt hafwer, det gör.

17. Så gjorde Jacob ſig redo, och ſatte ſin barn och huſtrur på camelar;

18. Och förde bort all ſin boſkap, och alla ſina håfwor, ſom han hade förwärfwat i Meſopotamien; på det han ſkulle komma till ſin fader Iſaac i Canaans land.

19. Men Laban war gången bort till att klippa ſin hjord. Och Rachel ſtal ſins faders beläter.

20. Alltſå ſtal Jacob Laban af Syrien hjertat, att han honom icke tillſade, då han flydde.

21. Så flydde han, och allt det hans war gjorde ſig redo, och for öfwer älfwena, och ſtämde åt Gileads berg.

22. På tredje dagen wardt det Laban ſagdt, att Jacob flydde.

23. Och han tog till ſig ſina bröder, och jagade efter honom ſju dagsleder; och hinde honom på det berget Gilead.

24. Men Gud kom till Laban af Syrien i dröm om nattena, och ſade till honom: Förwara dig, att du intet talar till Jacob annat än godt.

25. Och Laban nalkades intill Jacob. Men Jacob hade uppſlagit ſin tjäll på bergena; och Laban med ſina bröder ſlog deßlikes ſin tjäll upp på bergena Gilead.

26. Då ſade Laban till Jacob: Hwad hafwer du gjort, att du ſtulit mitt hjerta, och hafwer bortfört mina döttrar, lika ſom de der med ſwärd gripna wore?

27. Hwarföre hafwer du det förbolt, att du ſkulle fly, och hafwer ſtulit dig ifrå mig, och hafwer icke tillſagt, att jag måtte hafwa ledſagat dig med fröjd, med ſjungande, med bungande och harpande;

28. Och hafwer icke låtit mig kyßa min barn och döttrar? Du hafwer dårliga gjort.

29. Och jag hade wäl ſå mycken magt, att jag kunde göra eder ondt; men edars faders Gud ſade till mig i går: Förwara dig, att du intet talar till Jacob, utan godt.

30. Och medan du ju wille fara, och åſtundade ſå mycket efter dins faders hus, hwarföre hafwer du då ſtulit mig mina gudar?

31. Jacob ſwarade, och ſade till Laban: Jag fruktade, att du ſkulle hafwa tagit dina döttrar ifrå mig.

32. Men när hwilkom du finner dina gudar, han må dö här för wåra bröder. Sök efter ditt när mig, och tag det. Men han wißte icke, att Rachel hade ſtulit dem.

33. Då gick Laban in i Jacobs tjäll och Leas, och båda tjenſteqwinnornas, och fann intet; och gick ut af Leas tjäll i Rachels tjäll.

34. Då tog Rachel beläten, och lade dem under camelahalmen, och ſatte ſig derpå. Men Laban ranſakade öfwer hela tjället, och fann intet.

35. Då ſade hon till ſin fader: Min herre, war icke wred; förty jag kan icke ſtå upp emot dig, förty det går med mig efter qwinnoſätt. Så ſökte han, och fann intet beläten.

1 Moſ. 18: 11.

36. Och Jacob wardt wred, och kifwade med Laban, och ſade till honom: Hwad hafwer jag mißhandlat eller ſyndat, att du äſt ſå heter på mig?

37. Du hafwer ranſakat all min boting, hwad hafwer du funnit af din boting? Lägg det der för mina och dina bröder, att de döma emellan oß båda.

38. Tjugu år hafwer jag warit när

dig; din får och getter hafwa icke warit ofruktſamma, wädrarna af din hjord hafwer jag icke ätit.

39. Det af djuren rifwet war, hade jag icke till dig, jag måſte det betala; du äſkade det af mine hand, ehwad det war dag eller natt mig ifråſtulet.

2 Moſ. 22: 12, 13.

40. Om dagen war jag wanmägtig för hettas ſkull, om nattena för köld; och min ſömn wek ifrå min ögon.

41. Så hafwer jag i tjugu år tjent i ditt hus; fjorton för dina döttrar, och ſex för din hjord; och du hafwer tio reſor förwandlat min lön.

42. Hwar mins faders Abrahams Gud och Iſaacs fruktan icke hade warit på mina ſido, du hade låtit mig gå blottan ifrå dig. Men Gud hafwer anſett min förtryckelſe och arbete, och ſtraffade dig i går. Eſ. 8: 13.

43. Laban ſwarade, och ſade till Jacob: Döttrarna äro mina döttrar, och barnen äro mina barn, och hjordarna äro mine hjordar, och allt det du ſer är mitt; hwad kan jag i dag göra minom döttrom, eller deras barnom, ſom de födt hafwa?

44. Så kom nu och låt oß göra ett förbund, jag och du, ſom ſkall wara ett wittnesbörd emellan mig och dig.

45. Då tog Jacob en ſten, och reſte honom upp till en wård;

46. Och ſade till ſina bröder: Hemter upp ſtenar; och de togo ſtenar, och gjorde ena röſjo, och åto uppå ſamma röſjo.

47. Och Laban kallade henne Jegar Sahaduta; men Jacob kallade henne Gilead.

48. Då ſade Laban: Denna ſtenröſjan ware i dag wittnesbörd emellan mig och dig; deraf kallar man henne Gilead;

49. Och ware en wård; ty han ſade: HERren ſe härtill emellan mig och dig, då wi komme ifrå hwarannan.

50. Hwar du beſwärar mina döttrar, eller tager andra huſtrur deröfwer; här är ingen menniſka med oß, men ſi, Gud är wittne emellan mig och dig.

51. Och Laban ſade ytterligare till Jacob: Si, detta är ſtenröſjan, och detta är wården, ſom jag uppreſt hafwer emellan mig och dig.

52. Samma röſjan ware wittne, och wården ware deßlikes wittne, om jag far häröfwer till dig, eller du far öfwer denna röſjan och wården till mig, till att göra ſkada.

53. Abrahams Gud, och Nahors Gud, och deras fäders Gud, ware domare mellan oß. Och Jacob ſwor honom, wid Iſaacs ſins faders fruktan.

54. Och Jacob offrade offer på bergena, och böd ſina bröder att de ſkulle äta bröd. Och då de hade ätit, blefwo de på bergena öfwer nattena.

55. Men om morgonen ſtod Laban bittida upp, kyßte ſin barn och döttrar; wälſignade dem, och for ſina färde, och kom hem till ſitt igen.

32. Capitlet.

Mahanaim. Jacobs bådſkap, bäfwan, bön, ſkänker, brottande.

MEn Jacob for ſin wäg, och Guds Änglar mötte honom.

2. Och då han ſåg dem, ſade han: Detta äro Guds härar; och kallade det rummet Mahanaim.

2 Kon. 6: 17. Pſ. 34: 8.

3. Men Jacob ſände båd framför ſig till ſin broder Eſau in uti Seirs land, i Edoms ängd;

4. Och befallde dem, och ſade: Så ſäger minom herra Eſau: Din tjenare Jacob låter ſäga dig, jag hafwer warit ute när Laban, och hafwer allt härtill warit ibland främmande;

5. Och hafwer fä och åſnar, får, tjenare och tjenarinnor; och hafwer utſändt, och låtit dig minom herra det bebåda, på det jag måtte finna nåd för din ögon.

6. Båden kommo igen till Jacob, och ſade: Wi kommom till din broder Eſau, och han reſer emot dig med fyrahundrade män.

7. Då fruktade Jacob ſtorliga, och war förfärad; och ſkifte folket, ſom war när honom, och får, och fä, och camelar, i twå ſkarar;

8. Och ſade: Om Eſau kommer på

den ena ſkaran, och ſlår honom, ſå må den andre undkomma.

9. Ytterligare ſade Jacob: Gud mins faders Abrahams, Gud mins faders Iſaacs, HERre, du ſom till mig ſagt hafwer: Far åter in i ditt land till dina fränder, jag will göra dig godt; 1 Moſ. 31: 13.

10. Jag är för ringa till all den barmhertighet och all den trohet, ſom du med dinom tjenare gjort hafwer; förty jag hade icke mer än denna ſtafwen, då jag gick öfwer denna Jordanen, och nu är jag till twå ſkarar worden.

11. Hjelp mig utu mins broders hand, utur Eſaus hand; ty jag fruktar för honom; att han icke kommer, och ſlår mig både mödrar och barn.

12. Du hafwer ſagt: Jag will göra dig godt, och göra din ſäd ſom ſanden i hafwet, den ſå mycken är, att han ej kan räknas. 1 Moſ. 28: 13, ꝛc.

13. Och han blef der den nattena, och tog, af thy han för handena hade, ſkänker till ſin broder Eſau:

14. Tuhundrade getter, tjugu bockar, tuhundrade får, tjugu wädrar;

15. Och tretio däggande camelar med deras föl; fyratio kor, och tio oxar; tjugu åſninnor, med tio föl;

16. Och fick dem under ſina tjenares händer, ju hwar hjorden för ſig, och ſade till dem: Går framför mig, och låter wara rum emellan den ena hjorden efter den andra.

17. Och böd den förſta, och ſade: När min broder Eſau möter dig, och frågar dig: Hwem hörer du till, och hwart will du, och hwem hörer det till, ſom du drifwer för dig?

18. Skall du ſäga: Det hörer dinom tjenare Jacob till; han ſände ſinom herra Eſau ſkänker, och kommer härefter.

19. Så böd han ock den andra, och den tredje, och allom dem ſom gingo efter hjorden, och ſade: Som jag hafwer ſagt eder, ſå ſäger till Eſau, när I finnen honom;

20. Och ſäger ju det med: Si, Jacob din tjenare är efter oß. Förty han tänkte, jag will blidka honom med den ſkänken, ſom går för mig; ſedan will jag ſe honom; kan hända att han undfår mig wäl.

21. Så gingo ſkänkningarna framföre honom; men han blef den nattena i lägret;

22. Och ſtod upp om nattena, och tog ſina twå huſtrur, och de twå tjenſteqwinnorna, och ſin ellofwa barn, och for till wadet Jabbok;

23. Tog dem och förde dem öfwer älfwena, ſå att det han hade kom öfwer.

24. Och han blef på den ſidone allena. Då brottades en man med honom tilldeß morgonrodnen uppgick. Oſ. 12: 4.

25. Och då han ſåg, att han icke kunde öfwerwinna honom, rörde han hans höftesſeno; och ſtraxt förtwinade hans höftesſena.

26. Och han ſade: Låt mig gå; ty morgonrodnen går upp; men han ſwarade: Jag ſläpper dig icke, med mindre du wälſignar mig.

27. Han ſade: Huru heter du? Han ſwarade: Jacob.

28. Han ſade: Du ſkall icke mer heta Jacob, utan Iſrael; förty du hafwer med Gud och menniſkor kämpat, och hafwer fått öfwerhandena. 1 Moſ. 35: 10.

29. Och Jacob frågade honom, och ſade: Huru heter du? Men han ſade: Hwi frågar du, huru jag heter? Och han wälſignade honom derſammaſtädes. Dom. 13: 17.

30. Och Jacob kallade det rummet Pnuel; ty jag hafwer ſett Gud under anſigtet, och min ſjäl är frälſt worden.

31. Och ſom han kom framom Pnuel, gick honom ſolen upp, och han haltade i ſine höft.

32. Fördenſkull äta Iſraels barn inga höftſeno ännu i dag, derföre att Jacobs höftſena rörd wardt.

33. Capitlet.

Eſau möte, kyß, reſa. Succoths, Salems boning.

Jacob hof upp ſin ögon, och ſåg ſin broder Eſau komma med fyrahundrade män; och ſkifte ſin barn till Lea, och till Rachel och till båda tjenſteqwinnorna;

2. Och ſkickade tjenſteqwinnorna med deras barn främſt; och Lea med hennes barn dernäſt; och Rachel med Joſeph efterſt.

3. Och han gick framför dem, och bugade ſig ſju reſor ned på jordena, tilldeß han kom fram till ſin broder.

4. Men Eſau lopp emot honom, och tog honom i famn, och fick honom om halſen, och kyßte honom; och de greto;

5. Och hof upp ſin ögon, och ſåg qwinnorna med barnen, och ſade: Ho äro deße med dig? Han ſwarade: Det äro barnen, ſom Gud dinom tjenare beſkärt hafwer. Pſ. 127: 3.

6. Och tjenſteqwinnorna gingo fram med deras barn, och bugade ſig för honom.

7. Lea gick ock fram med ſin barn, och bugade ſig för honom. Sedan gick Joſeph och Rachel fram, och bugade ſig ock för honom.

8. Och han ſade: Hwad will du med allan den ſkaran, ſom jag hafwer mött? Han ſwarade: Att jag måtte finna nåd för minom herra.

9. Eſau ſade: Jag hafwer nog, min broder; behåll det du hafwer.

10. Jacob ſwarade; Ack nej! hafwer jag funnit nåd för dig, ſå tag min ſkänk af mine hand; förty jag ſåg ditt anſigte, lika ſom jag hade ſett Guds anſigte; och tag det täckeliga af mig. 2 Sam. 19: 27.

11. Tag den wälſignelſen, ſom jag hafwer fört till dig; ty Gud hafwer mig det beſkärt, och jag hafwer all ting nog. Så nödgade han honom, tilldeß han anammade det. 1 Sam. 25: 27.

12. Och han ſade: Låt oß fara framåt, och reſa; jag will fara med dig.

13. Men han ſade till honom: Min herre, du wetſt, att jag hafwer ſpäd barn när mig, dertill får och fä, ſom än äro unge; när de en dag för haſtigt drifne wordo, dödde mig hela hjorden.

14. Min herre fare framföre åt för ſin tjenare; jag will ſakta följa, efter ſom boſkapen och barnen gå kunna, tilldeß jag kommer till min herra i Seir.

15. Eſau ſade: Så will jag dock låta blifwa när dig något af folket, ſom med mig är. Han ſwarade: Hwad görs det behof? Låt mig man finna nåd för minom herra.

16. Så for Eſau den dagen tillbaka ſin wäg åt Seir.

17. Och Jacob for till Succoth, och byggde ſig ett hus, och gjorde hyddor till ſin boſkap. Deraf heter det rummet Succoth.

18. Derefter kom Jacob till Salem till den ſtaden Sichem, ſom ligger i Canaans lande, ſedan han war kommen utaf Meſopotamien, och gjorde ſitt lägre för ſtadenom;

19. Och köpte ett ſtycke åker af Hemors, Sichems faders, barnom, för hundrade penningar. Joſ. 24: 32. Ap. G. 7: 16.

20. Der ſlog han upp ſin tjäll, och uppreſte der ett altare, och åkallade dens ſtarka Iſraels Guds Namn.

34. Capitlet.

Dina ſkämd. Sichem dräpen.

Men Dina, Leas dotter, den hon Jacob födt hade, gick ut till att beſe deß landſens döttrar.

2. Då Sichem, Hemors Heveens ſon, ſom war deß landſens herre, ſåg henne, tog han henne, och belägrade henne, och förkränkte henne.

3. Och hon låg honom hårdt på hjertat, och han hade pigona kära, och talade ljufliga med henne.

4. Och Sichem ſade till ſin fader Hemor: Tag mig den pigona till huſtru.

5. Och Jacob förnam, att hans dotter Dina war ſkämd, och hans ſöner woro med boſkapenom ute på markene; och Jacob tigde tilldeß de kommo.

6. Då gick Hemor, Sichems fader, ut till Jacob, till att tala med honom.

7. I det kommo Jacobs ſöner af markene; och då de det hörde, förtröt det männerna, och wordo ganſka wrede, att han hade gjort en dårſkap i Iſrael,

och belägrat Jacobs dotter; ty det war icke rätt gjordt.

8. Då talade Hemor med dem, och ſade: Mins ſons Sichems hjerta trängtar efter edra dotter; käre, gifwer honom henne till huſtru.

9. Befrynder eder med oß; gifwer oß edra döttrar, och tager I wåra döttrar;

10. Och bor när oß; landet ſkall ſtå eder öppet; bygger och bruker, och bor derinne.

11. Och Sichem ſade till hennes fader och bröder: Låter mig finna nåd när eder; hwad I mig ſägen, det will jag gifwa.

12. Begärer man troliga af mig morgongåfwor och ſkänker, jag will gifwa, ſom I begären; gifwer mig allenaſt pigona till huſtru.

13. Då ſwarade Jacobs ſöner Sichem, och hans fader Hemor, och talade bedrägeliga, derföre att deras ſyſter Dina war ſkämd;

14. Och ſade till dem: Wi kunne det icke göra, att wi ſkole gifwa wåra ſyſter enom oomſkornom manne; ty det wore oß en ſkam.

15. Dock likwäl wilje wi wara eder till wiljes, om I warden oß like, och allt mankön ibland eder warder omſkoret.

16. Då wilje wi gifwa eder wåra döttrar, och taga oß edra döttrar, och bo när eder, och wara ett folk.

17. Men hwar I icke wiljen lyda oß, och omſkära eder, ſå wilje wi taga wåra dotter, och fara wår wäg.

18. Det talet behagade Hemor och hans ſon wäl.

19. Och den unge mannen fördröjde intet att göra ſå; förty han hade luſt till Jacobs dotter, och han war härlig hållen öfwer alla i hans faders huſe.

20. Så gingo Hemor och hans ſon Sichem i ſtadsporten, och talade med borgarena i ſtadenom, och ſade:

21. Deße män äro fridſamme när oß, och wilja bygga och bo i landena. Så är nu landet widt begripet; wi wilje taga oß deras döttrar, och gifwa dem wåra döttrar.

22. Men då wilja de wara oß till wiljes, ſå att de bo när oß, och warda ett folk med oß, om wi omſkäre allt det, ſom mankön är ibland oß, ſåſom de omſkorne äro.

23. Deras boſkap och ägodelar, och allt det de hafwa, blifwer wårt, om wi eljeſt blifwom dem till wiljes, ſå att de bo när oß.

24. Och de lydde Hemor och Sichem hans ſone, alle de ſom genom hans ſtadsport ut och in gingo, och omſkoro allt det ſom mankön war, det ſom i deras ſtad ut och in gick.

25. Och på tredje dagenom, då det wärkte dem, togo de twå Jacobs ſöner, Simeon och Levi, Dinas bröder, hwardera ſitt ſwärd, och gingo driſteliga in i ſtaden, och ſlogo ihjäl allt det ſom war mankön;

1 Moſ. 49: 5.

26. Och ſlogo ockſå ihjäl Hemor och hans ſon Sichem med ſwärdsegg, och togo ſina ſyſter Dina utaf Sichems huſe, och gingo ſin wäg.

27. Då kommo Jacobs ſöner öfwer de ſlagna, och ſkinnade ſtaden, derföre att de ſkämt hade deras ſyſter;

28. Och togo deras får, fä, åſnar, och hwad i ſtadenom och på markene war;

29. Och alla deras håfwor; all barn och qwinnor togo de till fångar, och ſkinnade allt det i huſen war.

30. Och Jacob ſade till Simeon och Levi: I hafwen åſtadkommit att jag blifwer illa känder för alla deßa lands inbyggare, de Cananeer och Phereſeer; och jag är en ringa hop; när de nu förſamla ſig öfwer mig, ſå ſlå de mig ihjäl, ſå warder jag omintetgjord med mino huſe.

31. Men de ſwarade: Skulle de då handla med wåra ſyſter, ſåſom med ene ſköko?

35. Capitlet.

Gudstjenſten renad. BethEl bygdt. Gud ſedd. BenJamin född. Rachel, Iſaac dö.

Och Gud ſade till Jacob: Gör dig redo, och far till BethEl, och bo der, och bygg der ett altare Gudi, ſom dig ſyntes, då du flydde för dinom broder Eſau. 1 Moſ. 28 : 12, 19.

2. Då ſade Jacob till ſitt hus, och till alla de ſom med honom woro: Lägger ifrån eder de främmande gudar, ſom äro ibland eder, och renſer eder, och förwandler edor kläder;

3. Och görom oß redo att fara till BethEl, att jag må göra der ett altare Gudi, den mig hört hafwer i mins bedröfwelſes tid, och hafwer warit med mig på wägenom, ſom jag reſt hafwer.

4. Då fingo de honom alla de främmande gudar, ſom woro under deras händer, och deras örnaringar; och han grof dem under ena ek, ſom ſtod wid Sichem;

5. Och for ut; och en Gudsfruktan kom öfwer de ſtäder, ſom lågo deromkring, att de icke foro efter Jacobs ſöner.

6. Så kom Jacob till Lus i Canaans land, ſom kallas BethEl, med allt det folk, ſom med honom war;

7. Och byggde der ett altare, och kallade det rummet ElBethEl, efter det Gud wardt honom der uppenbarad, då han flydde för ſinom broder. 1 Moſ. 33 : 20.

8. Då dödde Debora, Rebeckas amma, och wardt begrafwen nedanför BethEl, under ena ek, hwilken wardt kallad gråtoek.

9. Och Gud ſyntes åter Jacob, ſedan han war kommen utaf Meſopotamien, och wälſignade honom;

10. Och ſade till honom: Du heter Jacob; men du ſkall icke mer heta Jacob, utan Iſrael ſkall du heta. Och ſå kallade man honom Iſrael. 1 Moſ. 32 : 28.

11. Och Gud ſade till honom: Jag är den allsmäktige Gud; war fruktſam, och föröka dig; folk och folks ſkarar ſkola komma utaf dig, och Konungar ſkola komma utaf dina länder;

12. Och det landet, ſom jag Abraham och Iſaac gifwit hafwer, ſkall jag gifwa dig, och ſkall det gifwa dine ſäd efter dig. 1 Moſ. 12 : 7.

13. Och ſå for Gud upp ifrå honom, ifrå det rummet, der han med honom talat hade. 1 Moſ. 17 : 22.

14. Men Jacob reſte upp en ſtenwård på det rummet, der han med honom talat hade; och göt drickoffer deruppå, och begöt honom med oljo.

15. Och Jacob kallade det rummet, der Gud hade talat med honom, BethEl.

16. Och han for ifrå BethEl. Och ſom ännu ett litet ſtycke wägs war till Ephrath, då födde Rachel, och födslan war henne ſwår.

17. Men då det wardt henne ſå ſwårt i födslone, ſade jordgumman till henne: Frukta dig icke; förty denna ſonen ſkall du ock hafwa.

18. Men då ſjälen utgick, att hon dö måſte, kallade hon honom BenOni; men hans fader kallade honom BenJamin.

19. Så dödde Rachel, och wardt begrafwen wid wägen till Ephrath, ſom nu heter BethLehem. 1 Moſ. 48 : 7.

20. Och Jacob reſte upp en wård öfwer hennes graf; derſammaſtäds är Rachels grafwård än i dag.

21. Och Iſrael for ut, och ſlog upp ett tjäll på hinſidon wid det tornet Eder. Mich. 4 : 8.

22. Och det begaf ſig, då Iſrael bodde der i landet, gick Ruben bort och lade ſig när Bilha, ſins faders frillo; och det kom för Iſrael. Men Jacob hade tolf ſöner. 1 Moſ. 49 : 4.

23. Leas ſöner woro deße: Ruben, Jacobs förſtfödde ſon, Simeon, Levi, Juda, Iſaſchar och Sebulon.

24. Rachels ſöner woro: Joſeph och BenJamin.

25. Bilhas, Rachels tjenſteqwinnos, ſöner: Dan och Naphtali.

26. Silpas, Leas tjenſteqwinnos, ſöner: Gad och Aſſer. Deße äro Jacobs ſöner, ſom honom födde woro i Meſopotamien.

27. Och Jacob kom till ſin fader Iſaac till Mamre i hufwudſtaden, ſom heter Hebron, der Abraham och Iſaac hade warit främlingar uti. 1 Moſ. 37 : 1.

28. Och Iſaac wardt hundrade och åttatio år gammal;

29. Och wardt ſjuk, och dödde och wardt ſamlad till ſitt folk, gammal och mätt af lefwande; och hans ſöner Eſau och Jacob begrofwo honom. 1 Moſ. 25: 8.

36. Capitlet.

Eſau huſtrur, boning, barn.

Detta är Eſau ſlägte, ſom kallas Edom.

2. Eſau tog huſtrur af Canaans döttrar: Ada, Elons Hetheens dotter, och Aholibama, Ana dotter, Zibeons Heveens dotters, 1 Moſ. 26: 34.

3. Och Baſmath, Iſmaels dotter, Nebajoths ſyſter.

4. Och Ada födde Eſau Eliphas. Men Maſmath födde Reguel.

5. Aholibama födde Jeus, Jaelam och Korah. Deße äro Eſau barn, ſom honom födde woro i Canaans lande.

6. Och Eſau tog ſina huſtrur, ſöner och döttrar, och alla ſins huſes ſjälar; ſina håfwor, och allan boſkapen med alla ägodelar, ſom han förwärfwat hade i Canaans lande; och for uti ett land, ifrå ſin broder Jacob.

7. Förty deras ägodelar woro ſå ſtore, att de kunde icke bo med hwarannan; och landet, der de uti främlingar woro, kunde icke fördraga dem, för deras ſtora ägodlears ſkull. 1 Moſ. 13: 6.

8. Så bodde då Eſau på Seirs berg; och denne Eſau är Edom. Joſ. 24: 4.

9. Detta är Eſau ſlägte, af hwilkom de Edomeer komne äro på Seirs berg.

10. Och ſå heta Eſau barn: Eliphas, Adas ſon, Eſau huſtrus; Reguel, Baſmaths ſon, Eſau huſtrus.

11. Men Eliphas ſöner woro deße: Theman, Omar, Zepho, Gatham och Kenas.

12. Och Thimna war Eliphas, Eſau ſons, frilla; hon födde Amalek. Deße äro de barn af Ada, Eſau huſtru.

13. Men Reguels barn äro deße: Nahath, Serah, Samma, Mißa. Deße äro de barn af Baſmath, Eſaus huſtru.

14. Men de barn af Aholibama, Eſaus huſtru, Ana dotter, Zibeons dotters, äro deße, dem hon födde Eſau: Jeus, Jaelam och Korah.

15. Deße äro de Förſtar ibland Eſau barn: Eliphas barn, den förſta Eſau ſons, woro deße: Den förſten Theman, den Förſten Omar, den Förſten Zepho, den Förſten Kenas, 1 Chr. 1: 35.

16. Den Förſten Korah, den Förſten Gatham, den Förſten Amalek. Deße äro de Förſtar af Eliphas i Edoms lande; och äro barn af Ada.

17. Och deße äro Reguels barn, Eſau ſons: Den Förſten Nahath, den Förſten Serah, den Förſten Samma, den Förſten Mißa. Deße äro de Förſtar af Reguel uti de Edomeers lande; och äro barn af Baſmath, Eſaus huſtru.

18. Deße äro barn af Aholibama, Eſaus huſtru: Den Förſten Jeus, den Förſten Jaelam, den Förſten Korah. Deße äro de Förſtar af Aholibama, Ana dotter, Eſaus huſtru.

19. Deße äro Eſaus barn, och deras Förſtar; han är Edom.

20. Men de barn af Seir den Horeen, ſom i landena bodde, äro deße: Lotan, Sobal, Zibeon, Ana, 1 Chr. 1: 38.

21. Diſon, Ezer och Diſan. Deße äro de Förſtar ibland de Horeer, alle Seirs barn i Edoms lande.

22. Men Lotans barn woro deße: Hori och Hemam; och Lotans ſyſter het Thimna.

23. Sobals barn woro deße: Alvan, Manahat, Ebal, Sepho och Onam.

24. Zibeons barn woro: Aja och Ana: Denne är den Ana, ſom i öknene påfann mular, då han waktade ſins faders Zibeons åſnar.

25. Men Ana barn woro: Diſon och Aholibama, det är Ana dotter.

26. Diſons barn woro: Hemdan, Esban, Jithran och Cheran.

27. Ezers barn woro: Bilhan, Saavan och Akan.

28. Diſans barn woro: Uz och Aran.

29. Deße äro de Förſtar ibland de Horeer: Den Förſten Lotan, den För-

ſten Sobal, den Förſten Zibeon, den Förſten Ana,

30. Den Förſten Diſon, den Förſten Ezer, den Förſten Diſan. Deßa äro de Förſtar ibland de Horeer, de ſom regerade i Seirs lande.

31. Men de Konungar, ſom i Edoms lande regerade, förra än Iſraels barn Konungar hade, äro deßa:

1 Chr. 1: 43.

32. Bela war Konung i Edom, Beors ſon; och hans ſtad het Dinhaba.

33. Och då Bela blef död, wardt Jobab Konung i hans ſtad, Sera ſon, af Bozra.

34. Då Jobab blef död, wardt Huſam utaf de Themaneers lande Konung i hans ſtad.

35. Då Huſam blef död, wardt Konung i hans ſtad Hadad, Bedads ſon, den ſom ſlog de Midianiter på de Moabiters mark; och hans ſtad het Avith.

36. Då Hadad blef död, wardt Samla af Maſreka Konung i hans ſtad.

37. Då Samla blef död, wardt Konung i hans ſtad Saul af Rehoboth wid älfwena.

38. Då Saul blef död, wardt Baalhanan, Achbors ſon, Konung i hans ſtad.

39. Då Baalhanan, Achbors ſon, blef död, wardt Hadar Konung i hans ſtad; och hans ſtad het Pagu; och hans huſtru het Mehetabeel, Matreds dotter, och Meſahabs dotter.

40. Alltſå heta de Förſtar af Eſau i deras ſlägter, rummom och namnom: Den Förſten Thimna, den Förſten Alva, den Förſten Jetheth,

1 Chr. 1: 51.

41. Den Förſten Aholibama, den Förſten Ela, den Förſten Pinon,

42. Den Förſten Kenas, den Förſten Theman, den Förſten Mibzar,

43. Den Förſten Magdiel, den Förſten Iram. Deßa äro de Förſtar i Edom, ſåſom de bott hafwa uti deras arfwelande. Och Eſau är fadren till de Edomeer.

37. Capitlet.

Joſeph drömmer, ſäljes, ſörjes.

Men Jacob bodde i de landena, der hans fader war en främling uti, nämliga i Canaans lande.

1 Moſ. 35: 27.

2. Och detta är Jacobs ſlägt: Joſeph war ſjutton år gammal, då han wardt en herde öfwer hjorden med ſina bröder; och pilten war när Bilhas och Silpas ſins faders huſtrurs barnom; och han ſade för deras fader, hwilket ondt rykte öfwer dem war.

3. Men Iſrael hade Joſeph kärare än alla de andra ſin barn, efter han hade födt honom i ålderdomen; och gjorde honom en brokot kjortel.

4. Då nu hans bröder ſågo, att deras fader hade honom kärare än alla hans bröder, wordo de honom hätſke, och kunde icke tala honom ett wänligit ord till. Ap. G. 7: 9.

5. Derutöfwer hade Joſeph ena reſo en dröm, och ſade ſina bröder deraf. Då blefwo de honom ännu hätſkare.

6. Ty han ſade till dem: Käre, hörer hwad mig hafwer drömt.

7. Mig tyckte wi bundom kärfwar på markene, och min kärfwe reſte ſig upp och ſtod; och edre kärfwar deromkring bugade ſig för min kärfwa.

8. Då ſade hans bröder till honom: Skulle du warda wår Konung, och råda öfwer oß? och wordo honom ändå hätſkare för hans dröms och hans tals ſkull.

9. Och han hade ännu en annan dröm, den förtäljde han ſina bröder, och ſade: Si, jag hafwer ännu haft en dröm: Mig tyckte, att ſolen och månen och ellofwa ſtjernor bugade ſig för mig.

10. Och då det hans fader och hans bröder ſagdt wardt, ſtraffade honom hans fader, och ſade till honom: Hwad är det för en dröm, ſom dig hafwer drömt? Skall jag och din moder och dine bröder komma, och falla ned på jordena för dig?

11. Och hans bröder afundades wid honom. Men hans fader behöll deßa ord.

12. Då nu hans bröder gingo bort till att beta deras faders boſkap i Sichem,

13. Sade Iſrael till Joſeph: Wakta icke dine bröder boſkapen i Sichem? Kom, jag will ſända dig till dem. Han ſade: Här är jag.

14. Och han ſade: Gack bort och ſe till, om det ſtår wäl till med dina bröder och boſkapenom; och ſäg mig igen, huru det hafwer ſig. Och han ſände honom utaf den dalenom Hebron, att han ſkulle gå till Sichem.

15. Då fann honom en man, der han for will på markene. Han frågade honom, och ſade: Hwem ſöker du?

16. Han ſwarade: Jag ſöker mina bröder: Käre, ſäg mig, hwareſt de wakta hjorden.

17. Mannen ſade: De äro hädanfarne; ty jag hörde, att de ſade: Låt oß gå till Dothan. Då drog Joſeph efter ſina bröder, och fann dem i Dothan.

18. Som de nu långt ifrå fingo ſe honom, förra än han kom när intill dem, rådſlogo de till att döda honom;

19. Och ſade inbördes: Si drömmaren kommer här.

20. Så kommer nu, och låter oß ſlå honom ihjäl och kaſta honom i ena grop; och ſäga, att ett ondt djur hafwer ätit upp honom; ſå får man ſe, hwad hans drömmar äro.

21. När Ruben hörde det, wille han frälſa honom af deras händer, och ſade: Låter oß icke ſlå ena ſjäl.

1 Moſ. 42: 22.

22. Och ytterligare ſade Ruben till dem: Låter oß icke utgjuta blod; utan låt oß kaſta honom i den gropena, ſom är i öknene, och icke komma händer wid honom. Men han wille hafwa frälſt honom utu deras hand, att han måtte hafwa haft honom till ſin fader igen.

23. Då nu Joſeph kom till ſina bröder, afklädde de honom hans kjortel, med den brokota kjortelen, ſom han hade uppå ſig;

24. Och togo honom, och kaſtaden i ena grop; men gropen war tom, och intet watten deruti.

25. Och de ſatte ſig ned till att äta. I det hofwo de ſin ögon upp, och ſågo en hop Iſmaeliter komma ifrå Gilead med deras camelar; de förde krydder, balſam och myrrham, och foro ned uti Egypten.

26. Då ſade Juda till ſina bröder: Hwad hjelper det oß, att wi dräpe wår broder, och fördölje hans blod?

27. Kommer, och låter oß ſälja honom de Iſmaeliter, att wåra händer icke förtaga ſig på honom; ty han är wår broder, wårt kött och blod. Och de lydde honom.

28. Och då de Midianitiſke köpmännerna foro der fram, drogo de honom upp af gropene, och ſålde honom de Iſmaeliter för tjugu ſilfwerpenningar; de förde honom in i Egypten.

Pſ. 105: 17. Ap. G. 7: 9.

29. Då nu Ruben kom åter till gropena, och fann icke Joſeph derinne, ref han ſin kläder;

30. Och kom åter till ſina bröder, och ſade: Pilten är icke der; hwart ſkall jag?

31. Då togo de Joſephs kjortel, och ſlagtade en bock, och indoppade kjortelen i blodet;

32. Och ſände den brokota kjortelen bort, och läto bära honom till deras fader, och ſade: Denna hafwom wi funnit; ſe, om det är dins ſons kjortel eller ej.

33. Men han kände honom, och ſade: Det är mins ſons kjortel. Ett ondt djur hafwer ätit upp honom; ett wilddjur hafwer rifwit Joſeph.

1 Moſ. 44: 28.

34. Och Jacob ref ſin kläder, och ſwepte en ſäck om ſina länder, och ſörjde ſin ſon långan tid.

35. Och alla hans ſöner och döttrar gingo till, att de ſkulle hugſwala honom; men han wille icke låta hugſwala ſig, och ſade: Jag warder med ſorg nederfarandes i grafwena till min ſon. Och hans fader gret honom.

36. Men de Midianiter ſålde honom in i Egypten Potiphar, Pharaos hofmäſtare. 1 Moſ. 39: 1.

38. Capitlet.

Juda ſöner och blodſkam.

Det begaf ſig på ſamma tiden, att Juda for neder ifrå ſina bröder, och gaf ſig till en man i Adullam, ſom het Hira.

2. Och Juda ſåg der en Cananeiſk mans dotter, han het Sua; och tog henne.

3. Och då han belåg henne, wardt hon hafwandes, och födde en ſon, den kallade han Er.

4. Och hon wardt åter hafwandes, och födde en ſon, den kallade hon Onan.

5. Åter födde hon en ſon, honom kallade hon Sela. Och han war i Cheſib, när hon den födde.

6. Och Juda gaf ſinom förſta ſone Er ena huſtru, ſom het Thamar.

7. Men Er, Juda förſtfödde ſon, war arg för HERranom; derföre dödade HERren honom. 4 Moſ. 26: 19.

8. Då ſade Juda till ſin ſon Onan: Lägg dig när dins broders huſtru, och tag henne till ägta, att du uppwäcker dinom broder ſäd.
5 Moſ. 25: 5. Matth. 22: 24.

9. Men då Onan wißte, att ſäden icke ſkulle wara hans egen, då han låg när ſins broders huſtru, lät han det falla uppå jordena, och förderfwade det, att han icke ſkulle gifwa ſinom broder ſäd.

10. Då mißhagade HERranom det onda han gjorde, och dödade honom ock.

11. Då ſade Juda till ſina ſonahuſtru Thamar: Blif en enka i dins faders huſe, ſå länge Sela min ſon warder ſtor; förty han tänkte, att han tilläfwentyrs måtte ockſå dö, ſåſom hans broder. Så gick Thamar bort, och blef i ſins faders huſe.

12. Då nu många dagar förledne woro, dödde Sua dotter, Juda huſtru. Och ſedan Juda utſörjt hade, gick han upp till att klippa ſin får i Thimnath, med ſin herda Hira af Adullam.

13. Då wardt Thamar ſagdt: Si, din ſwär går upp till Thimnath till att klippa ſin får.

14. Då lade hon af ſin enkokläder, ſom hon drog, bokade ſig, och förhöljde ſig, och ſatte ſig ut för porten på wägen emot Thimnath; förty hon ſåg, att Sela war ſtor worden, och hon war icke gifwen honom till huſtru.

15. Då nu Juda ſåg henne, mente han det hade warit en ſköka; förty hon hade förhöljt ſitt anſigte.

16. Och han wek af wägenom till henne, och ſade: Kära, låt mig ligga när dig; ty han wißte icke, att det war hans ſonahuſtru. Hon ſwarade: Hwad will du gifwa mig, att du ligger när mig? 3 Moſ. 18: 15.

17. Han ſade: Jag will ſända dig en bock ifrå hjordenom. Hon ſwarade: Gif mig en pant, ſå länge du ſänder mig honom.

18. Han ſade: Hwad will du jag ſkall gifwa dig för en pant? Hon ſwarade: Din ring, och din hufwudbonad, och din ſtaf, ſom du hafwer i händerna. Det gaf han henne, och låg när henne, och hon wardt hafwandes af honom.

19. Och hon ſtod upp, och gick dädan, och lade doken af, och tog ſin enkokläder uppå igen.

20. Men Juda ſände bocken med ſin herda af Adullam, att han ſkulle taga igen panten ifrå qwinnone; och han fann henne intet.

21. Då frågade han folket, ſom bodde wid det rummet, och ſade: Hwareſt är den ſkökan, ſom ſatt ute på wägenom? De ſwarade: Ingen ſköka hafwer der warit.

22. Och då kom han åter till Juda, och ſade: Jag hafwer intet funnit henne; dertill ſäger folket, ſom der bor, att der hafwer ingen ſköka warit.

23. Juda ſade: Hafwe ſig det, att wi icke tilläfwentyrs ſkulle komma på ſkam; ty jag hafwer ſändt bocken, men du hafwer icke funnit henne.

24. Tre månader derefter wardt det Juda ſagdt: Din ſonahuſtru Thamar hafwer bolat; och ſi, i boleri är hon worden hafwandes. Juda ſade: Hafwer henne härfram, att hon ſkall bränas.

25. Och då hon hades fram, ſände

hon till ſin ſwär och ſade: Af denna mannen är jag hafwandes, ſom detta tillhörer. Och ſade: Känner du ock, hwem denne ringen och hufwudbonaden och ſtafwen tillhörer?

26. Juda kände det, och ſade: Hon är rättfärdigare än jag; ty jag hafwer icke gifwit henne min ſon Sela. Dock belåg han henne intet mer.

27. Och då hon ſkulle föda, funnos twillingar i hennes lifwe.

28. Och ſom hon nu födde, gaf ſig en hand ut; då tog jordgumman och band der en rödan tråd om, och ſade: Denne ſkall förſt utkomma.

29. Men då han drog ſina hand åter in, kom hans broder ut, och hon ſade: Hwi är hinnan för dina ſkull ſönderremnad? Och man kallade honom Perez.

1 Chr. 2: 4. Matth. 1: 3.

30. Derefter kom hans broder ut, ſom hade den röda tråden om ſina hand; och man kallade honom Serah.

39. Capitlet.

Joſephs tjenſt, kyſkhet, fängſel.

Joſeph wardt förd neder i Egypten; och Potiphar, en Egyptiſk man, Pharaos hofmäſtare, köpte honom af de Iſmaeliter, ſom honom hade fört derned. 1 Moſ. 37: 36. Pſ. 105: 17.

2. Och HERren war med Joſeph, ſå att han wardt en lyckoſam man; och war i ſins herras dens Egyptiens huſe.

3. Och hans herre ſåg, att HERren war med honom; ty allt det han gjorde, lät HERren gå lyckoſamliga till med honom;

4. Så att han fann nåd för ſinom herra, och wardt hans tjenare; han ſatte honom öfwer ſitt hus, och allt det han hade, lät han under hans händer.

5. Och ifrå den tiden, då han hade ſatt honom öfwer ſitt hus och alla ſina ägodelar, wälſignade HERren den Egyptiens hus för Joſephs ſkull; och war alltſammans HERrans wälſignelſe i allo thy han hade hemma och på markene.

6. Derföre lät han det allt under Joſephs händer, hwad han hade; och hade intet deraf, utan allena brödet, ſom han åt. Och Joſeph war dägelig och fager under anſigtet.

7. Och det begaf ſig, då detta war ſkedt, att hans herras huſtru kaſtade ſin ögon på Joſeph, och ſade: Ligg när mig.

8. Men han wägrade det henne, och ſade till henne: Si, min herre wet icke hwad i hans huſe är, och allt det han hafwer, hafwer han gifwit under mina händer;

9. Och hafwer intet ſå godt i ſino huſe, det han i mitt wåld icke gifwit hafwer, utan dig; ty du äſt hans huſtru. Hwi ſkulle jag nu ſå mycket ondt göra, och ſynda emot Gud?

10. Men hon hade dagliga ſådana ord till Joſeph; men han lydde henne intet, att han ſkulle ligga när henne, eller wara något om henne.

11. Det begaf ſig en dag, att Joſeph gick in i huſet till att göra ſina ſyßlo; och ingen af husfolket war der när.

12. Och hon fick honom i hans mantel, och ſade: Ligg när mig. Men han lät blifwa mantelen i hennes hand, och rymde ut af huſet.

13. Då hon nu ſåg, att han lät blifwa mantelen i hennes hand, och rymde ut,

14. Kallade hon husfolket. och ſade till dem: Si, han hafwer fört oß härin en Ebreiſk man, att han ſkulle komma oß på ſkam. Han kom härin till mig, på det han ſkulle ligga när mig; men jag ropade med höga röſt.

15. Och då han hörde, att jag ſkriade och ropade, då lefde han ſin mantel när mig, och flydde, och lopp ut.

16. Och hon lade hans mantel när ſig, ſå länge hennes herre kom hem;

17. Och talade till honom ſamma orden, och ſade: Den Ebreiſke tjenaren, ſom du hafwer haft härin, kom härin till mig, att han ſkulle komma mig på ſkam.

18. Men då jag ſkriade och ropade, lefde han ſin mantel när mig, och flydde ut.

19. Då hans herre hörde ſådana

ſine huſtrus ord, ſom hon till honom talade, och ſade: Så hafwer mig din Ebreiſke tjenare gjort; wardt han ganſka wred.

20. Då tog hans herre honom, och lade honom i fängelſe, der Konungens fångar inne lågo; och der låg han då i fängelſet.

21. Men HERren war med honom, och war honom gunſtig, och lät honom finna nåd för befallningsmannen öfwer fångahuſet; Ap. G. 7: 10.

22. Så att han befallde alla fångarna i fängelſena under hans hand, att allt det der ſkedde, måſte ſke genom honom.

23. Förty befallningsmannen öfwer fängelſet ſåg, att HERren war med honom i allt det ſom under hans händer war, och att HERren lät det han gjorde lyckoſammeliga tillgå.

40. Capitlet.

Skänkens, bakarens dröm. Joſephs tydning och begär.

Och det begaf ſig derefter, att Konungens i Egypten höfwitsman öfwer ſkänkerna, och höfwitsmannen öfwer bakarena, bröto deras herra Konungenom i Egypten emot.

2. Och Pharao wardt wred uppå dem,

3. Och lät ſätta dem i hofmäſtarens hus i fängelſe, der Joſeph låg fången.

4. Och hofmäſtaren ſatte Joſeph öfwer dem, att han ſkulle tjena dem; och de ſåto några dagar.

5. Och både ſkänken och bakaren drömde om en natt hwar ſin dröm, och hwarsderas dröm hade ſin uttydelſe.

6. Då nu Joſeph kom om morgonen in till dem, och ſåg dem ångſe,

7. Frågade han dem, och ſade: Hwi ären I ſå ångſe i dag?

8. De ſwarade: Oß hafwer drömt, och wi hafwom ingen, ſom oß det utlägger. Joſeph ſade: Utläggningen hörer Gudi till; dock förtäljer mig det.

9. Då förtäljde ſkänken ſin dröm för Joſeph, och ſade till honom: Mig drömde, att ett winträ war för mig.

10. Det hade tre grenar; det grönſkades, wäxte och blomſtrades, och deß drufwor wordo mogna.

11. Och jag hade Pharaos ſkänkekar i mine hand, och tog och kryſte dem i ſkänkekaret, och fick Pharao ſkänkekaret i handena.

12. Joſeph ſade: Detta är uttydningen: Tre grenar äro tre dagar.

13. Efter tre dagar ſkall Pharao upphäfwa ditt hufwud, och ſätta dig åter till ditt ämbete, att du får honom ſkänkekaret i hans hand, ſåſom tillförene, då du war hans ſkänk.

14. Men tänk uppå mig, då dig går wäl, och hör barmhertighet med mig, att du Pharao ingifwer, att han tager mig utaf detta huſet;

15. Ty jag är hemliga bortſtulen utaf de Ebreers lande; ſå hafwer jag ock här intet gjort, att de mig inſatt hafwa. 1 Moſ. 37: 28.

16. Då bakaren ſåg, att uttydningen war god, ſade han till Joſeph: Mig hafwer ock drömt, att jag bar tre flätade korgar på mitt hufwud;

17. Och i öfwerſta korgenom allahanda bakad mat till Pharaos behof; och foglarna åto af korgenom på mitt hufwud.

18. Joſeph ſwarade, och ſade: Detta är uttydningen: Tre korgar äro tre dagar.

19. Och efter tre dagar ſkall Pharao upphäfwa ditt hufwud, och hänga dig i en galga; och foglarna ſkola äta ditt kött på dig.

20. Och det hände tredje dagen, då begick Pharao ſin årsdag, och han gjorde alla ſina tjenare ena måltid; och upphof den öfwerſta ſkänkens hufwud, och den öfwerſta bakarens, ibland ſina tjenare;

21. Och ſatte den öfwerſta ſkänken åter till ſitt ſkänkeämbete, att han ſkulle få Pharao ſkänkekaret i handena;

22. Men den öfwerſta bakaren lät han hänga; ſom Joſeph hade uttydt honom.

23. Men den öfwerſte ſkänken tänkte intet på Joſeph, utan förgat honom.

41. Capitlet.

Pharaos dröm. Joſephs uttydning, upphöjelſe, gifte, barn.

Och tu år derefter hade Pharao en dröm, ſåſom han hade ſtåndit wid älfwena,

2. Och ſett af älfwene uppſtiga ſju nöt, ſkön och fet; och de gingo i goda bet.

3. Sedan ſåg han annor ſju nöt uppſtiga af älfwene, wanſkapeliga och magra; och gingo jemte de andra på ſtrandene wid älfwena.

4. Och de ſju wanſkapeliga och magra nöten åto upp de ſju ſköna och feta nöten. Då waknade Pharao;

5. Och han ſomnade åter, och åter drömde honom, och ſåg, att ſju ax, full och tjock, wäxte på enom ſtjelk.

6. Derefter ſåg han ſju tunn förwiſſen ax uppgå.

7. Och de ſju magra axen uppſlukte de ſju ſtora och fulla axen. Då waknade Pharao, och ſåg, att det war en dröm.

8. Och då det wardt morgon, war hans ande bedröfwad; och ſkickade ut, och lät kalla alla ſpåmän i Egypten, och alla wiſa, och förtäljde dem ſin dröm; men der war ingen, ſom honom kunde uttyda för Pharao.
Dan. 2: 1, 2, 3, 10, ꝛc.

9. Då talade den öfwerſte ſkänken med Pharao, och ſade: Jag kommer ihåg i dag mina ſynder.
1 Moſ. 40: 1, 3.

10. Då Pharao war förtörnad på ſina tjenare, och lade mig med dem öfwerſta bakaren i fängelſe i hofmäſtarens hus;

11. Då drömde oß bådom i ene natt, hwar ſin dröm, hwars uttydning hwarjom för ſig pågalt.

12. Då war när oß en Ebreiſk ung man, hofmäſtarens tjenare; honom förtäljde wi det, och han uttydde oß wåra drömmar, hwarjom efter ſinom dröm.

13. Och ſom han oß uttyddet, ſå är det gånget; ty jag är åter ſatt till mitt ämbete, och han är hängder.

14. Då ſände Pharao bort, och lät kalla Joſeph, och de hade honom utu fängſlet. Och han lät raka ſig, och förwandla ſin kläder, och kom in till Pharao.
Pſ. 105: 20.

15. Då ſade Pharao till honom: Mig hafwer drömt en dröm, och ingen är, ſom honom uttyder; men jag hafwer hört af dig ſägas, att när du hörer en dröm, då uttyder du honom.

16. Joſeph ſwarade Pharao och ſade: Det ſtår icke mig till; men Gud ſkall dock förkunna Pharao det godt är.

17. Pharao ſade till Joſeph: Mig drömde, jag ſtod på ſtrandene wid älfwena,

18. Och ſåg uppſtiga af älfwene ſju nöt, fet och ſkön, och de gingo i goda bet;

19. Och efter dem ſåg jag ſju annor nöt uppſtiga, tunn och faſt wanſkapeliga och magra; jag hafwer icke i hela Egypten ſett ſå wanſkapeliga.

20. Och de ſju wanſkapeliga och magra nöten åto upp de ſju förſta feta nöten.

21. Och då de hade ätit dem upp, ſyntes intet på dem, att de hade ätit dem, och woro wanſkapeliga ſåſom tillförene. Då waknade jag;

22. Och ſåg åter i minom dröm ſju ax wuxen på enom ſtjelk, full och tjock.

23. Derefter gingo upp ſju torr ax, tunn och förwißen.

24. Och de ſju tunna axen uppſlöko de ſju tjocka axen. Och jag hafwer ſagt det mina ſpåmän; men de kunna icke tyda mig det ut.

25. Joſeph ſwarade Pharao: Båda drömmerna, Pharao, äro ens. Gud förkunnar Pharao, hwad han göra will.

26. De ſju ſköna nöten äro ſju år, och de ſju fulla axen äro ock de ſju åren; det är allt enahanda dröm.

27. De ſju magra nöten och wanſkapeliga, ſom efter de andra uppſtigna äro, äro ſju år; och de ſju magra och förwißnade axen ſkola wara ſju hård år.

28. Det är nu det jag ſagt hafwer till Pharao, att Gud underwiſar Pharao, hwad han göra will.

29. Si, ſju år warda kommande med ſtor ymnoghet i hela Egypti lande.

30. Och efter dem warda ſju hård år kommande, att man warder förgätandes all ſådana ymnoghet i Egypti lande; och den dyre tiden warder förtärandes landet;

31. Att man intet ſkall weta af den ymnoghetene i landena, för den dyra tidens ſkull, ſom efter kommer; förty han ſkall warda ganſka ſwår.

32. Men det Pharao hade andra reſona drömt betyder, att Gud ſkall ſådant wißerliga och ſnarliga göra.

33. Nu må Pharao ſe efter en förſtåndig och wis man, den han ſätta må öfwer Egypti land;

34. Och ſkaffa, att han förſkickar ämbetsmän i landena, och taga den femte delen i Egypti lande i de ſju rika åren;

35. Och förſamle alle ſpisning af de goda åren, ſom komma ſkola, att de låta inkomma ſäd uti Pharaos kornhus till förråd i ſtäderna, och förwara det;

36. På det man finner landena ſpisning i de ſju hårda åren, ſom komma ſkola öfwer Egypti land; att landet icke förderfwas af hunger.

37. Det talet behagade Pharao och alla hans tjenare wäl.

38. Och Pharao ſade till ſina tjenare: Huru kunne wi finna en ſådana man, ſom Guds Ande är uti?

39. Och ſade till Joſeph: Efter Gud hafwer allt ſådant kungjort dig, är ingen ſå klok och förſtåndig ſom du.

40. Du ſkall wara öfwer mitt hus, och efter dino orde ſkall allt mitt folk lydigt wara; allena i mitt Konungsliga ſäte will jag wara mer än du.

Pſ. 105: 21. Ap. G. 7: 10.

41. Och ſade: Si, jag hafwer ſatt dig öfwer hela Egypti land;

42. Och tog ſin ring af ſine hand, och gaf honom Joſeph på ſina hand, och klädde honom i hwitt ſilke, och hängde en guldkedjo på hans hals;

43. Och lät honom ſitta på den andra wagnen, och lät utropa för honom: Denne är landſens fader; och ſatte honom öfwer hela Egypti land.

44. Och Pharao ſade till Joſeph: Jag är Pharao; utan din wilja ſkall ingen, i hela Egypti lande, röra ſin hand eller fot;

45. Och kallade honom det hemligaſte Rådet; och gaf honom till huſtru Aſnath, Potiphera dotter, Preſtens i On. Så for Joſeph ut till att beſe Egypti land.

46. Och han war tretio år gammal, då han ſtod för Pharao; och for ut ifrå Pharao, och for omkring hela Egypti land.

47. Och landet gjorde alltſå i de ſju rika åren;

48. Och förſamlade i de ſju åren alla ſpisning i Egypti land, och läto det i ſtäderna; ehwad ſpisning, ſom wäxte på markene wid hwar och en ſtad allt omkring, det läto de komma derin.

49. Så lade Joſeph tillhopa ſädena öfwer måtto mycket, ſom ſandkornen i hafwet, ſå att han wände igen att räkna; ty man kunde det icke räkna.

50. Och Joſeph wordo födde twå ſöner, förra än den dyra tiden kom, hwilka honom födde Aſnath, Potiphera dotter, Preſtens i On.

1 Moſ. 46: 20. 48: 5.

51. Och kallade den förſta Manaße; förty, ſade han, Gud hafwer låtit mig förgäta alla mina olycko, och mins faders hus.

52. Den andra kallade han Ephraim; förty, ſade han, Gud hafwer låtit mig wäxa till i mins eländes lande.

53. Då nu de ſju rika åren woro framlidne i Egypten,

54. Så begynte de ſju hårda åren gå uppå, ſom Joſeph hade omtalat. Och wardt en dyr tid i all land; men i hela Egypti lande war bröd.

Pſ. 105: 16.

55. Då nu Egypti land ock led hunger, ropade folket till Pharao om bröd. Men Pharao ſade till alla Egyptier: Går bort till Joſeph; hwad han ſäger eder, det görer.

56. När nu dyr tid war öfwer allt landet, ſlog Joſeph kornhuſen upp alleſtäds, och ſålde de Egyptier; förty den dyre tiden wardt ju längre ju ſtörre i landena.

57. Och all land kommo till Egyp-

ten, till at köpa när Joſeph; förty den dyre tiden fick öfwerhandena i all land.

42. Capitlet.

Bröderna komma, beſkyllas, fängslas, lemna Simeon, reſa efter BenJamin.

Men då Jacob ſåg, att ſäd war fal i Egypten, ſade han till ſina ſöner: Hwi ſen J icke till?

2. Si, jag hörer, att uti Egypten är ſäd nog; farer derned, och köper oß ſäd, att wi må lefwa och icke dö. Ap. G. 7: 12.

3. Så foro då tio Joſephs bröder ned, att de ſkulle köpa ſäd i Egypten.

4. Ty BenJamin, Joſephs broder, lät Jacob icke fara med ſina bröder, ty han ſade: Honom måtte något ondt wederkomma.

5. Så foro Iſraels barn åſtad till att köpa ſäd med androm, ſom kommo med dem; ty det war ock dyr tid i Canaans lande.

6. Men Joſeph war rådandes i landena, och ſålde ſäd allo folkena i landena. Då nu hans bröder kommo till honom, föllo de ned på jordena för honom på ſitt anſigte.

7. Och han ſåg uppå dem, och kände dem, och låts wara främmande emot dem, och talade ſkarpt med dem, och ſade till dem: Hwadan kommen J? De ſade: Utaf Canaans land till att köpa ſpisning.

8. Och ändå han kände dem, ſå kände de dock intet honom.

9. Och Joſeph tänkte på drömmen, ſom honom hade drömt om dem, och ſade till dem: J ären ſpejare, och ären komne till att beſe, hwareſt landet är öppet. 1 Moſ. 37: 5.

10. De ſwarade honom: Nej, min herre, dine tjenare äro komne till att köpa ſpisning.

11. Wi äre alle ens mans ſöner; wi äro redelige, och dine tjenare hafwa aldrig warit ſpejare.

12. Han ſade till dem: Nej, utan J ären komne till att beſe, hwareſt landet är öppet.

13. De ſwarade honom: Wi dine tjenare äre tolf bröder, ens mans ſöner i Canaans land; och den yngſte är när wår fader, men den ene är icke mer till. 1 Moſ. 44: 20.

14. Joſeph ſade till dem: Detta är det jag hafwer ſagt eder, ſpejare ären J.

15. Deruppå will jag pröfwa eder; wid Pharaos lif, J ſkolen icke komma hädan, med mindre edar yngſte broder kommer hit. 1 Moſ. 43: 5.

16. Sänder en af eder bort, ſom hemtar hit edar broder; men J ſkolen wara fångne. Så will jag pröfwa edart tal, om J faren med ſanningene eller icke. Ty hwar ſå icke, ſå ären J, wid Pharaos lif, ſpejare.

17. Och han lät dem alleſamman i förwarning i tre dagar.

18. Om tredje dagen ſade han till dem: Wiljen J lefwa, ſå görer alltſå; ty jag fruktar Gud.

19. Ären J redelige, ſå låter en edar broder ligga bunden i edart fängelſe; men J farer bort, och förer hem hwad ſom J köpt hafwen emot hungeren;

20. Och förer edar yngſta broder hit till mig, ſå will jag tro edor ord, på det J icke ſkolen dö. Och de gjorde ſå.

21. Men de talade inbördes: Detta hafwe wi förſkyllat på wår broder, att wi ſåge hans ſjäls ängeſt, då han bad oß, och wi wille intet höra honom; derföre kommer nu denna bedröfwelſen öfwer oß.

22. Ruben ſwarade dem, och ſade: Sade jag icke eder, då jag talade: Synder icke på pilten; och J willen icke hörat? Nu warder hans blod utkrafd. 1 Moſ. 37: 21.

23. Men de wißte icke, att Joſeph förſtod det; ty han talade med dem med en tolk;

24. Och han wände ſig ifrå dem, och gret. Då han nu wände ſig åter till dem, och talade med dem, tog han Simeon utaf dem, och band honom för deras ögon;

25. Och gaf befallning, att deras ſäcker ſkulle fyllas med mälning, och gifwas deras penningar igen, hwars i

hans ſäck; dertill ock hwarjom ſina täring på reſone. Och man gjorde dem ſå.

26. Och de lade ſina waror på ſina åſnar, och foro dädan.

27. Men då endera lät upp ſin ſäck, att han ſkulle fodra ſin åſna i herberget, wardt han warſe ſina penningar, ſom lågo ofwan i ſäckenom;

28. Och ſade till ſina bröder: Jag hafwer fått mina penningar igen; ſi, de äro i minom ſäck. Då förföll dem deras hjerta, och förſkräcktes inbördes, och ſade: Hwi hafwer Gud gjort oß ſå?

29. Då de nu kommo hem till deras fader Jacob i Canaans lande, ſade de honom allt det dem wederfaret war, och ſade:

30. Den mannen, ſom är herre i landet, talade ſkarpt till oß, och höll oß för landſens ſpejare.

31. Och då wi ſwarade: Wi äre redelige, och hafwe aldrig warit ſpejare;

32. Utan ärom tolf bröder, wårs faders ſöner; en är icke mer till, och den yngſte är ännu i denna dag när wår fader i Canaans lande;

33. Sade han till oß: Deruppå will jag märkat, att I ären redelige; en edar broder låter när mig qwar, och tager nödtorft till edor hus, och farer bort;

34. Och hemter edar yngſta broder hit till mig, ſå kan jag märka, att I icke ären ſpejare, utan redelige män; ſå will jag ock gifwa eder edar broder igen, och ſå må I bruka edart bäſta i landena.

35. Och då de ſlogo ut af ſäckerna, fann hwar och en ſitt penningaknyte i ſinom ſäck. Och då de ſågo, att det war deras penningaknyte, wordo de, med deras fader, förſkräckte.

36. Då ſade Jacob deras fader: I hafwen gjort mig barnlös; Joſeph är icke mera till, Simeon är ock icke mera till, BenJamin wiljen I taga ifrå mig; det går allt öfwer mig.

37. Ruben ſwarade ſinom fader, och ſade: Om jag icke förer dig honom hem igen, ſå dräp båda mina ſöner; allenaſt gif mig honom i mina hand, jag will föra dig honom hem igen.

38. Han ſade: Min ſon ſkall icke fara ned med eder; ty hans broder är död, och han är allena igenblifwen. Om honom wederfores något ondt i wägen, der I reſten, worden I drifwandes min grå hår med ſorg neder i grafwena.

43. Capitlet.

BenJamin med bröderna undfås härliga.

Men den dyre tiden twingade landet.

2. Och då det wardt allt, ſom de hade fört utaf Egypten, ſade deras fader Jacob till dem: Farer åter dit, och köper oß någon ſpisning.

3. Då ſwarade honom Juda, och ſade: Den mannen wederlade oß det högeliga, och ſade: I ſkolen icke komma för min ögon, med mindre edar broder är med eder.

4. Är det nu ſå, att du ſänder wår broder med oß, ſå wilje wi fara ned, och köpa dig ſpisning.

5. Men är det ſå, att du icke ſänder honom, ſå fare wi icke neder; ty mannen hafwer ſagt oß: I ſkolen icke komma för min ögon, utan edar broder är med eder.

1 Moſ. 42: 20. 44: 23.

6. Iſrael ſade: Hwi hafwen I ſå illa gjort emot mig, att I hafwen det ſagt mannenom, att I haden än en broder?

7. De ſwarade: Den mannen frågade ſå grant om oß och wåra ſlägt, och ſade: Lefwer edar fader än? Hafwen I ännu en broder? Då ſade wi honom, ſom han frågade. Huru kunde wi weta, att han ſkulle ſäga: Hafwer edar broder hitned med eder?

8. Då ſade Juda till Iſrael ſin fader: Låt pilten fara med mig, att wi må göra oß redo och färdas och mågom lefwa, och icke dö, både wi och du, och wår barn.

9. Jag will wara god för honom; utaf mina händer ſkall du äſka honom: Förer jag dig icke honom igen, och ſätter honom fram för din ögon,

ſå will jag hafwa ſkuld ſå länge jag lefwer. 1 Moſ. 44 : 32.

10. Ty hwar wi icke hade fördröjt, hade wi wäl allaredo twå reſor warit igenkomne.

11. Då ſade Iſrael deras fader till dem: Måſte det ju ſå wara, ſå görer det, och tager af landſens bäſta frukt i edra ſäcker, och förer mannenom ſkänker ditneder, något balſam och hannog, och örter, och myrrham, och dadel, och mandel.

12. Tager ock andra penningar med eder, och de penningar, ſom I hafwen fått igen ofwan i edra ſäcker, förer ockſå med eder; tilläfwentyrs der är någon willa ibland kommen.

13. Dertill tager edar broder; görer eder redo, och farer till mannen.

14. Men allsmägtig Gud gifwe eder barmhertighet för den mannenom, att han måtte der fri låta den andra broderen och BenJamin. Men jag måſte wara ſom den der ſin barn ſlätt miſt hafwer.

15. Då togo de deßa ſkänker, och penningar dubbelt med ſig, och BenJamin; gjorde ſig redo, och foro in i Egypten, och gingo in för Joſeph.

16. Då ſåg Joſeph dem med BenJamin, och ſade till honom, ſom war öfwer hans hus: Haf deßa männerna in i huſet, och ſlagta, och red till; förty de ſkola äta med mig i middag.

17. Och mannen gjorde ſåſom Joſeph honom ſagt hade, och hade männerna in i Joſephs hus.

18. Men de fruktade ſig att de wordo hafde i Joſephs hus, och ſade: Wi äre här införde för penningarnas ſkull, ſom wi tillförene funnom i wåra ſäcker, att han will komma oß det uppå, och låta en dom gå öfwer oß, der han oß med tager till ſina trälar, med wåra åſnar.

19. Derföre gingo de till mannen, ſom war öfwer Joſephs hus, och talade med honom utanför dörrena af huſena;

20. Och ſade: Min herre, wi worom tillförene härnedre till att köpa ſpisning;

21. Och då wi kommo i herberget, och löſte upp wåra ſäcker, ſi, då woro hwars och ens penningar ofwan i hans ſäck, med fulla wigt; derföre hafwe wi åter fört dem med oß; 1 Moſ. 42: 35.

22. Hafwom ockſå fört andra penningar ned med oß, till att köpa ſpisning med. Men wi wete icke, ho ſom hafwer ſtungit oß wåra penningar i wåra ſäcker.

23. Men han ſade: Warer tillfrids, frukter eder icke; edar Gud, och edars faders Gud, hafwer gifwit eder en ſkatt i edra ſäcker; edra penningar hafwer jag fått. Och han hade Simeon ut till dem;

24. Och hade dem i Joſephs hus; gaf dem watten, att de ſkulle twå ſina fötter, och gaf deras åſnar foder. 1 Moſ. 18 : 4.

25. Men de redde till ſkänkerna, tilldeß Joſeph kom till middagen; ty de hade hört, att de ſkulle der äta bröd.

26. Då nu Joſeph gick in i huſet, båro de honom ſkänkerna i huſet på ſina händer, och föllo för honom neder på jordena.

27. Men han tackade dem kärliga, och ſade: Går det wäl med edrom fader den gamla, der I mig af ſaden? Lefwer han ännu?

28. De ſwarade: Wårom fader dinom tjenare går wäl, och han lefwer ännu; och bugade ſig, och föllo ned för honom.

29. Och han lyfte upp ſin ögon, och ſåg ſin broder BenJamin, ſine moders ſon, och ſade: Är det edar yngſte broder, ſom I ſaden mig af? Och ſade ytterligare: Gud ware dig nådelig, min ſon.

30. Och Joſeph haſtade; ty hans hjerta war brinnande öfwer ſin broder, och ſökte rum till att gråta; och gick i ſin kammar, och gret der.

31. Och då han hade twagit ſitt anſigte, gick han ut, och höll ſig faſt, och ſade: Lägger bröd fram.

32. Och der bars fram, beſynnerliga för honom, och beſynnerliga för dem, och för de Egyptier, ſom med honom åto, ock beſynnerliga; förty de Egyptier

töras icke äta bröd med de Ebreer, det är en wederſtyggelſe för dem.

1 Moſ. 46:34. Dan. 1:8.

33. Och de ſattes för honom, den förſtfödde efter ſina förſtfödslo, och den yngſte efter ſin ungdom. Der förundrade de ſig uppå inbördes.

34. Och man bar dem beſynnerliga rätter af hans bord; men BenJamin fem ſinom mer än de andra. Och de drucko, och wordo druckne med honom.

44. Capitlet.

Joſeph förſöker ſina bröder.

Och Joſeph befallde honom, ſom war öfwer hans hus, och ſade: Fyll deßa männernas ſäcker med ſpisning, ſå mycket de kunna föra, och lägg hwarjom ſina penningar ofwan i hans ſäck;

2. Och mina ſilfſkål ofwan i dens yngſtas ſäck med penningarna för ſädena. Han gjorde, ſom Joſeph honom ſade.

3. Om morgonen, då ljuſt wardt, läto de männerna fara med ſina åſnar.

4. Då de nu woro ut af ſtadenom, och icke långt komne, ſade Joſeph till honom, ſom war öfwer hans hus: Upp och far efter männerna, och när du får dem, ſå ſäg till dem: Hwi hafwen I lönt godt med ondo?

5. Är icke det der min herre dricker utaf, och der han ſpår med? I hafwen illa gjort.

6. Och ſom han beſlog dem, ſade han ſådana ord till dem.

7. De ſwarade honom: Hwi talar min herre ſådana ord? Bort det, att dine tjenare ſkulle ſå göra.

8. Si, penningarna, ſom wi funnom ofwan uti wåra ſäcker, hafwe wi fört till dig igen af Canaans lande; och hwi ſkulle wi då hafwa ſtulit ſilfwer eller guld af dins herras huſe?

9. När hwilken det warder funnet ibland dina tjenare, han må dö; dertill wilje wi ock wara mins herras trälar.

10. Han ſade: Ja, ware ſom I hafwen ſagt; när hwilkom det finnes, han ware min träl; men I ſkolen wara löſe.

11. Och de haſtade ſig, och lade hwar ſin ſäck af ned på jordena, och hwar lät upp ſin ſäck.

12. Och han ſökte, och begynte på den förſta, intill den yngſta; då fans ſkålen i BenJamins ſäck.

13. Då refwo de ſin kläder, och ladde hwar uppå ſin åſna, och foro åter in i ſtaden.

14. Och Juda gick med ſina bröder in i Joſephs hus; ty han war ändå der, och de föllo ned på jordena för honom.

15. Joſeph ſade till dem: Hwi torden I det göra? Weten I icke, att en ſådana man, ſom jag är, kunde ſpå till?

16. Juda ſade: Hwad ſkole wi ſäga minom herra, eller huru ſkole wi tala? Och hwad ſkole wi bära före? Gud hafwer funnit dina tjenares mißgerningar. Si, wi och den, ſom ſkålen är funnen när, äre mins herras trälar.

17. Men han ſade: Bort det, att jag ſkulle ſå göra. Den mannen, ſom ſkålen är funnen när, han ſkall wara min träl; men I farer med frid upp till edar fader.

18. Då gick Juda till honom, och ſade: Min herre, låt din tjenare tala ett ord i din öron, min herre, och din wrede harmes icke öfwer din tjenare; ty du äſt ſåſom Pharao.

19. Min herre frågade ſina tjenare, och ſade: Hafwen I ock någon fader, eller broder?

20. Då ſwarade wi: Wi hafwe en fader, och han är gammal, och en ung dräng föddan i hans ålderdom, och hans broder är död, och han är allena blifwen igen af ſine moder, och hans fader hafwer honom kär.

21. Då ſade du till dina tjenare: Hafwer honom hitned till mig, och jag will göra honom godt.

22. Men wi ſwarade minom herra: Pilten kan icke komma ifrå ſinom fader; hwar han komme honom ifrå, dödde han.

23. Då ſade du till dina tjenare: Hwar edar yngſte broder icke kommer här med eder, ſkolen I icke mera komma för min ögon. 1 Moſ. 42:15.

24. Då forom wi upp till din tjenare, min fader, och ſadom honom mins herras tal.

25. Då ſade wår fader: Farer åter bort, och köper oß någon ſpisning.

26. Men wi ſade: Wi kunne icke fara derned, med mindre wår yngſte broder är med oß, ſå wilje wi fara derned; ty wi kunne icke komma för den manſens ögon, hwar wår yngſte broder icke är med oß.

27. Då ſade din tjenare, min fader, till oß: I weten, att min huſtru hafwer födt mig twå.

28. Den ene gick bort ifrå mig, och det ſades, att han ſkulle wara ihjälrifwen; och jag hafwer ej ſett honom allt härtill. 1 Moſ. 37: 33.

29. Skolen I ock taga denna ifrå mig, och honom wederfars något ondt, ſå warden I drifwande min grå hår med ſorg ned i grafwena.

30. Om jag nu komme hem till din tjenare min fader, och pilten wore icke med oß, efter hans ſjäl hänger intill deßes ſjäl;

31. Så ſker det, då han ſer att pilten icke är tillſtädes, att han dör. Så worde wi dine tjenare, dins tjenares, wårs faders grå hår förande med jämmer ned i grafwena.

32. Ty jag, din tjenare, hafwer warit minom fader god för pilten, och ſagt: Hafwer jag icke honom till dig igen, ſå will jag hafwa ſkuld i alla mina lifsdagar. 1 Moſ. 43: 9.

33. Derföre, låt din tjenare blifwa här qwar minom herra för en träl i piltens ſtad; och låt pilten fara upp med ſina bröder.

34. Förty huru ſkulle jag fara upp till min fader, när pilten är icke med mig? Jag finge ſe den jämmer, ſom min fader uppåkomme.

45. Capitlet.

Joſeph bekänd. Jacob kallas, gläds.

Då kunde icke Joſeph hålla ſig för allom dem, ſom omkring ſtodo, och han ropade: Går alle ut ifrå mig. Och ſtod ingen när honom, då Joſeph bekände ſig för ſina bröder. Ap. G. 7: 13.

2. Och han gret öfwerljudt, ſå att de Egyptier och Pharaos tjenare det hörde.

3. Och han ſade till ſina bröder: Jag är Joſeph; lefwer min fader ännu? Och hans bröder kunde intet ſwara honom; ſå förſkräckte woro de för hans anſigte.

4. Men han ſade: Går dock hit till mig. Och de gingo till honom, och han ſade: Jag är Joſeph edar broder, den I hafwen ſålt in uti Egypten. 1 Moſ. 37: 28. 39: 1.

5. Och nu låter det icke bekymra eder, och tänker icke att jag derföre är wred, att I hafwen ſålt mig hit; ty för edra wälfärds ſkull hafwer Gud ſändt mig hit för eder. 1 Moſ. 50: 20.

6. Ty det är nu tu år, att dyr tid hafwer warit i landena; och äro ännu fem år, att ingen plöjning eller uppſkörd ſkall warda.

7. Men Gud hafwer ſändt mig hit för eder, att han will låta eder blifwa qwara på jordene, och hålla eder wid lif genom ſtor under.

8. Så hafwen icke nu I ſändt mig hit, utan Gud. Han hafwer gjort mig ſåſom en fader till Pharao, och till en herra öfwer allt hans hus, och till en Förſta i hela Egypti land.

9. Skynder eder nu, och farer upp till min fader, och ſäger honom: Det låter din ſon Joſeph ſäga dig: Gud hafwer ſatt mig till en herra i hela Egypti land; kom ned till mig, förſumma dig icke.

10. Du ſkall bo i det landet Goſen, och wara hardt när mig, du och din barn, och din barnabarn, din får och fä, och allt det ditt är.

11. Jag will der förſörja dig; ty det är ännu fem åra dyr tid; att du icke warder förderfwad med ditt hus, och allt det ditt är.

12. Si, edor ögon ſe, och mins broders BenJamins ögon, att jag talar munteliga med eder.

13. Förkunner minom fader alla mina härlighet i Egypten, och allt det I ſett hafwen. Skynder eder, och kommer hitned med minom fader.

14. Och han fick ſin broder BenJamin om halſen, och gret; och BenJamin gret ock wid hans hals.

15. Och han kyßte alla ſina bröder, och gret öfwer dem. Sedan talade hans bröder med honom.

16. Och när det ryktet kom i Pharaos hus, att Joſephs bröder woro komne, behagade det Pharao wäl, och alla hans tjenare.

17. Och Pharao ſade till Joſeph: Säg dina bröder: Detta görer; ladder edor djur; farer bort, och när I kommen i Canaans land,

18. Så tager edar fader och edart folk, och kommer till mig; jag will gifwa eder af allt det goda, ſom i Egypti land är, att I ſkolen äta märgen i landena.

19. Och bjud dem: Görer alltſå; tager eder utaf Egypti lande wagnar till edor barn och huſtrur, och förer edar fader, och kommer.

20. Och ſkoner icke edor bohagsting; förty allt dett goda i hela Egypten ſkall höra eder till.

21. Iſraels barn gjorde ſå, och Joſeph fick dem wagnar, efter Pharaos befallning, och förtäring på wägen;

22. Och gaf dem allom, hwarjom för ſig, högtidskläder; men BenJamin gaf han trehundrad ſilfwerpenningar, och fem högtidsklädningar.

23. Men fadrenom ſände han tio åſnar, ladda med gods utaf Egypten, och tio åſninnor med mälning, och bröd och ſpisning, ſinom fader på wägen.

24. Och ſå lät han ſina bröder fara, och ſade till dem: Kifwer icke på wägenom.

25. Så foro de utaf Egypten, och kommo uti Canaans land till ſin fader Jacob;

26. Och förkunnade honom det, och ſade: Din ſon Joſeph lefwer ännu, och är en herre i hela Egypti lande. Men honom föll det icke i ſinnet; ty han trodde dem intet.

27. Då ſade de honom all Joſephs ord, ſom han till dem ſagt hade. Och då han ſåg wagnarna, ſom Joſeph utſändt hade till att föra honom med, wardt hans ande lefwandes;

28. Och ſade: Jag hafwer nog, att min ſon Joſeph lefwer ännu. Jag will fara bort och ſe honom, förra än jag dör. 1 Moſ. 46:30.

46. Capitlet.

Jacobs reſa, barn. Joſephs möte.

Iſrael for dit med allt det honom tillhörde. Och då han kom till BerSaba, offrade han ett offer ſins faders Iſaacs Gudi.

2. Och Gud ſade till honom om nattena i ene ſyn: Jacob, Jacob. Han ſade: Här är jag.

3. Och han ſade: Jag är Gud, dins faders Gud, frukta dig icke att fara in i Egypten; förty der will jag göra dig till ett mägtigt folk.

4. Jag will fara dit med dig, och will åter föra dig derut. Och Joſeph ſkall lägga ſina hand uppå din ögon.

5. Då for Jacob ifrå BerSaba. Och Iſraels barn förde Jacob ſin fader, med ſin barn och huſtrur, på wagnomen, ſom Pharao hade ſändt till att föra dem med;

6. Och togo ſin boſkap och håfwor, ſom de förwärfwat hade i Canaans lande, och kommo ſå in uti Egypten, Jacob och all hans ſäd med honom; Joſ. 24:4. Eſ. 52:4. Ap. G. 7:15.

7. Hans barn och hans barnabarn med honom, hans döttrar, och hans barnas döttrar, och all hans ſäd.

8. Deße äro Iſraels barnas namn, de ſom kommo i Egypten: Jacob och hans ſöner. Jacobs förſtfödde ſon Ruben. 2 Moſ. 1:2.

9. Rubens barn: Hanoch, Pallu, Hezron och Charmi. 2 Moſ. 6:14. 4 Moſ. 26:5.

10. Simeons barn: Jemuel, Jamin, Ohad, Jachin, Zohar och Saul, den Cananeiſke qwinnones ſon. 1 Chr. 4:24.

11. Levi barn: Gerſon, Kehat och Merari. 1 Chr. 6:1.

12. Juda barn: Er, Onan, Sela, Perez och Serah. Men Er och Onan

dödde i Canaans lande. Men Perez barn: Hezron och Hamul.
1 Chr. 4: 1.

13. Iſaſchars barn: Thola, Phuva, Job och Simron. 1 Chr. 7: 1.

14. Sebulons barn: Sered, Elon och Jahleel.

15. Deße äro barnen af Lea, ſom hon födde Jacob i Meſopotamien, med ſine dotter, Dina. De göra tillhopa alle, med ſöner och döttrar, tre och tretio ſjälar.

16. Gads barn: Ziphion, Haggi, Suni, Ezbon, Eri, Arodi och Areli.

17. Aſſers barn: Jimna, Jiſua, Jiſui, Brya; och Serah, deras ſyſter. Men Bryas barn: Heber och Malchiel.
1 Chr. 7: 30.

18. Deße äro Silpas barn, ſom Laban gaf Lea ſine dotter, och födde Jacob deßa ſexton ſjälar.

19. Rachels, Jacobs huſtrus, barn: Joſeph och BenJamin.

20. Och Joſeph wordo födde i Egypten, Manaſſe och Ephraim, ſom honom födde Aſnath, Potiphera dotter, Preſtens i On. 1 Moſ. 41: 50.

21. BenJamins barn: Bela, Becher, Asbel, Gera, Naaman, Ehi, Ros, Muppim, Huppim och Ard.
1 Chr. 7: 6.

22. Deße äro barnen af Rachel, ſom Jacob födde äro; alle tillhopa fjorton ſjälar.

23. Dans barn: Huſim.
4 Moſ. 26: 42.

24. Naphthali barn: Jahzeel, Guni, Jezer och Sillem.

25. Deße äro Bilhas barn, ſom Laban hade gifwit ſine dotter Rachel, och födde Jacob deßa ſju ſjälar.

26. Alla ſjälar, ſom kommo med Jacob in i Egypten, ſom utgångne woro af hans länd, undantagande hans barnahuſtrur, äro alle tillſamman ſex och ſextio ſjälar.

27. Och Joſephs barn, ſom honom wordo födde i Egypten, woro twå ſjälar; ſå att alla Jacobs hus ſjälar, ſom kommo in i Egypten, woro ſjutio.
5 Moſ. 10: 22. Ap. G. 7: 14.

28. Och han ſände Juda för ſig till Joſeph, att han ſkulle wiſa honom wägen till Goſen; och de kommo in i landet Goſen.

29. Då ſpände Joſeph före ſin wagn, och for ut emot Iſrael ſin fader till Goſen. Och då han fick ſe honom, föll han om hans hals, och gret ſwårliga på hans hals.

30. Då ſade Iſrael till Joſeph: Nu will jag gerna dö, efter det jag hafwer ſett ditt anſigte, att du ännu lefwer.

31. Joſeph ſade till ſina bröder, och ſins faders hus: Jag will fara upp, och underwiſa det Pharao, och ſäga till honom: Mine bröder, och mins faders hus är kommet till mig utaf Canaans land;

32. Och äro herdar; ty det är ſådana folk, ſom med boſkap umgå plägar; deras får och fä, och allt det de hafwa, hafwa de fört med ſig.

33. Då nu Pharao warder eder kallandes, och ſäger: Hwad är edar handel?

34. Så ſkolen I ſäga: Dine tjenare äro folk, ſom med boſkap umgå ifrå wår barndom allt härtill, både wi och wåra fäder; på det I må få bo i det landet Goſen; förty alle herdar äro ſåſom en ſtyggelſe för de Egyptier. 1 Moſ. 47: 6. 2 Moſ. 8: 26.

47. Capitlet.

Pharaos ſamtal. Egypti hunger. Jacobs ålder, begrafning.

Då kom Joſeph och förkunnade det Pharao, och ſade: Min fader och mine bröder, deras får och fä, och hwad de hafwa, är kommet utu Canaans lande; och ſi, de äro i det landet Goſen.

2. Och han tog fem ſina bröder, och ſtällde dem för Pharao.

3. Då ſade Pharao till hans bröder: Hwad är edar handel? De ſwarade: Dine tjenare äro herdar, wi och wåre fäder.

4. Och ſade ytterligare till Pharao: Wi äre komne till att bo med eder i landena; ty dine tjenare hafwa ingen bet till deras boſkap, ſå hårdt twingar den hårde tiden Canaans land; ſå gör wäl, och låt dock dina tjenare bo i det landet Goſen.

5. Pharao ſade till Joſeph: Det är din fader, och det äro dine bröder, de äro komne till dig.

6. Egypti land ſtår dig öppet; låt dem bo på bäſta platſen i landena, att de må bo i det landet Goſen. Och om du wetſt några män ibland dem, ſom dogſe äro, ſå ſätt dem öfwer min boſkap.

7. Joſeph hade ock ſin fader Jacob in, och ſtällde honom för Pharao. Och Jacob wälſignade Pharao.

8. Men Pharao frågade Jacob: Huru gammal äſt du?

9. Jacob ſade: Mins eländes tid är hundrade och tretio år; liten och onder är mins eländes tid, och räcker intet till mina fäders eländes tid.

Pſ. 119: 19. Ebr. 11: 9, 13.

10. Och Jacob wälſignade Pharao, och gick ut ifrå honom.

11. Men Joſeph ſkaffade ſinom fader och ſina bröder boning, och gaf dem en beſittning i Egypti lande, på bäſta platſen i landena, nämliga i det landet Rameſes, ſåſom Pharao budit hade.

12. Och han förſörjde ſin fader och ſina bröder, och hela ſins faders hus, hwarjom och enom ſin del bröd, allt ifrå de gamla intill de unga barn.

13. Men i all land war intet bröd; ty att den dyre tiden war ganſka ſwår, ſå att Egypten och Canaans land ſwolte för den dyra tidens ſkull.

14. Och Joſeph ſamkade alla de penningar tillhopa, ſom funnos i Egypten och Canaan, för mälning, ſom de köpte; och han lät alla penningarna komma i Pharaos hus.

15. Då nu penningarna fattades i Egypti land och Canaan, kommo alle Egyptier till Joſeph och ſade: Skaffa oß bröd; hwi låter du oß dö för dig, derföre att wi hafwe inga penningar?

16. Joſeph ſade: Skaffer hit edar boſkap, ſå will jag gifwa eder för boſkapen, medan I ären utan penningar.

17. Då hade de deras boſkap till Joſeph, och han gaf dem bröd för deras häſtar, får, fä och åſnar. Så födde han dem det året med bröd för all deras boſkap.

18. Då året war omlidet, kommo de till honom på andra året, och ſade till honom: Wi wilje icke döljat för wår herra, att icke allena penningarna, utan ock all wår boſkap är borto när wår herra, och är intet mer qwart för wår herra, utan allena wår kropp och wår åker.

19. Hwi låter du både oß och wår åker dö? Tag oß till dig, och wårt land, för bröd, att wi och wårt land måge wara Pharaos egne; gif oß ſäd, att wi må lefwa och icke dö, och åkren icke förlägges.

20. Så tog Joſeph hela Egypti land in till Pharao; ty de Egyptier ſålde hwar ſin åker; ty den hårde tiden war allt för ſtark öfwer dem. Och wardt ſå landet Pharaos eget,

21. Med folket, ſom i hans ſtäder ut och in gick, ifrå den ena ändan i Egypten intill den andra;

22. Undantagen Preſternas åker, den tog han icke in; ty det war förſkickadt af Pharao till Preſterna, att de äta ſkulle det dem benämndt war, det han dem gaf; derföre behöfde de icke ſälja ſina åkrar.

23. Då ſade Joſeph till folket: Si, jag hafwer i dag intagit eder och edar åker till Pharao; ſi, der hafwen I ſäd, och ſår åkren.

24. Och af wäxtenom ſkolen I gifwa Pharao den femte delen; fyra delar ſkola wara edra till att ſå åkren med till edor ſpisning, och till edor hus och barn.

25. De ſade: Allenaſt låt oß lefwa, och finna nåd för dig wårom herra, wi wilje gerna wara Pharaos egne.

26. Så gjorde Joſeph dem en lag allt intill denna dag, öfwer de Egyptiers åker, till att gifwa Pharao den femte delen, undantagnom Preſtaåkrenom, den wardt icke Pharaos egen.

27. Så bodde Iſrael i Egypten, i det landet Goſen, och hadet inne, och wäxte till och förökades ſwårliga.

28. Och Jacob lefde i ſjutton år i Egypti land, ſå att hans hela ålder wardt hundrade och ſju och fyratio år.

29. Då nu tiden kom, att Iſrael dö ſkulle, kallade han ſin ſon Joſeph, och

ſade till honom: Hafwer jag funnit nåd för dig, ſå lägg dina hand under mina länd, att du gör barmhertighet och trohet med mig, och begrafwer mig icke uti Egypten; 1 Moſ. 24: 2. 50: 5.

30. Utan jag will ligga när mina fäder, och du ſkall föra mig ut af Egypten, och begraf mig i deras grifter. Han ſade: Jag will göra ſom du hafwer ſagt. 1 Moſ. 23: 19. 49: 29. 50: 13.

31. Och han ſade: Så ſwär mig. Och han ſwor honom. Då böjde Iſrael ſig intill ſängenes hufwudgärd.

48. Capitlet.

Förordning om Ephraim och Manaſſe.

Derefter wardt Joſeph ſagdt: Si, din fader är ſjuk. Och han tog båda ſina ſöner med ſig, Manaſſe och Ephraim.

2. Då wardt Jacob ſagdt: Si, din ſon Joſeph kommer till dig. Och Iſrael tog ſtyrko till ſig, och ſatte ſig upp i ſängene;

3. Och ſade till Joſeph: Den allsmägtige Gud ſyntes mig i Lus i Canaans land, och wälſignade mig, 1 Moſ. 28: 13. 35: 6.

4. Och ſade till mig: Si, jag ſkall låta dig wäxa och förökas, och göra dig till mycket folk, och ſkall gifwa dine ſäd efter dig detta landet till egendom ewinnerliga.

5. Så ſkola nu dine twå ſöner, Ephraim och Manaſſe, ſom dig i Egypten födde äro, förra än jag kom hitin till dig, wara mine, lika ſom Ruben och Simeon. 1 Moſ. 41: 50.

6. Men de, ſom du föder efter dem, ſkola wara dine; men deße ſkola wara nämnde med deras bröders namn i deras arfwedel. Joſ. 13: 7. 16: 1.

7. Och då jag kom utaf Meſopotamien, dödde mig Rachel i Canaans lande på wägenom, då ännu ett litet ſtycke wägs war till Ephrath; och jag begrof henne på wägenom till Ephrath, det nu heter BethLehem. 1 Moſ. 35: 19.

8. Och Iſrael ſåg Joſephs ſöner, och ſade: Ho äro deße?

9. Joſeph ſwarade ſinom fader: Det äro mine ſöner, ſom Gud hafwer mig här gifwit. Han ſade: Haf dem hit till mig, att jag wälſignar dem.

10. Ty Iſraels ögon woro mörk worden för ålders ſkull, och kunde icke wäl ſe. Och han hade dem till honom. Och han kyßte dem, och tog dem i famn;

11. Och ſade till Joſeph: Si, jag hafwer ſett ditt anſigte, det jag icke förmodat hade; och ſi, Gud hafwer ock låtit mig ſe dina ſäd.

12. Och Joſeph tog dem utaf hans ſköte, och han böjde ſig ned på jordena för hans anſigte.

13. Då tog Joſeph dem båda, Ephraim i ſina högra hand, emot Iſraels wenſtra hand, och Manaſſe i ſina wenſtra hand, emot Iſraels högra hand, och hade dem till honom.

14. Men Iſrael räckte ut ſina högra hand, och lade henne på Ephraims dens yngſtes hufwud, och ſina wenſtra hand på Manaſſe hufwud, och omſkifte händerna med wilja; ty Manaſſe war den förſtfödde. Ebr. 11: 21.

15. Och han wälſignade Joſeph, och ſade: Gud, för hwilkom mina fäder Abraham och Iſaac wandrat hafwa; Gud, ſom mig födt hafwer utaf min ungdom allt intill denna dag; 1 Moſ. 17: 1.

16. Ängelen, ſom mig frälſt hafwer af allo ondo, han wälſigne deßa piltarna, att de må efter mitt, och mine fäders, Abrahams och Iſaacs, namn nämnde warda, ſå att de må wäxa och förökas på jordene. 1 Moſ. 32: 29. 2 Moſ. 1: 7.

17. Men då Joſeph ſåg, att hans fader lade ſina högra hand på Ephraims hufwud, behagade det honom illa, och fattade uti ſins faders hand, att han ſkulle wända ſina hand af Ephraims hufwud in på Manaſſe hufwud;

18. Och ſade till honom: Icke ſå, min fader; denne är den förſtfödde, lägg dina högra hand på hans hufwud.

19. Men hans fader nekade det, och ſade: Jag wet wäl, min ſon, jag wet det wäl; denne ſkall ock warda till folk,

och ſkall warda ſtor, men hans yngre broder ſkall warda ſtörre än han, och hans ſäd ſkall warda till ett ſtort folk.

20. Så wälſignade han dem i den dagen, och ſade: Warde Iſrael wälſignad efter ditt ſätt, ſå att man må ſäga: Gud ſätte dig ſåſom Ephraim och Manaſſe. Och ſå ſatte han Ephraim för Manaſſe.

21. Och Iſrael ſade till Joſeph: Si, jag dör, och Gud ſkall wara med eder, och ſkall föra eder åter i edra fäders land.

22. Jag hafwer gifwit dig ett ſtycke land, utan dina bröder, ſom jag med mitt ſwärd och båga utaf de Amoreers hand tagit hafwer. 1 Moſ. 34: 27.

49. Capitlet.

Jacob wälſignar ſina barn, propheterar, dör.

Och Jacob kallade ſina ſöner, och ſade: Förſamler eder, att jag må förkunna eder, hwad eder ſkall hända i den ytterſta tiden.

2. Kommer tillhopa, och hörer till, I Jacobs barn; hörer edar fader Iſrael.

3. Ruben, min förſte ſon, du äſt min kraft och min förſta magt, den öfwerſte i offret, och den öfwerſte i riket. 1 Moſ. 29: 32.

4. Han utlöper med haſt ſom watten. Du ſkall icke wara den öfwerſte; ty du hafwer uppſtigit i dins faders lägre, och der hafwer du med det uppſtigandet beſmittat mina ſäng. 1 Moſ. 35: 22. 1 Chr. 5: 1.

5. De bröder Simeon och Levi, de hafwa handlat orättfärdeliga med deras mordwapen. 1 Moſ. 34: 25, ꝛc.

6. Min ſjäl komme icke i deras råd, och min härlighet ware icke i deras förbund; förty uti deras wrede hafwa de dödat mannen, och uti deras öfwerdådighet hafwa de förderfwat oxan.

7. Förbannad ware deras wrede, att hon ſå ſtyf är, och deras grymhet, att hon ſå hård är. Jag ſkall ſkingra dem i Jacob, och förſtrö dem i Iſrael.

8. Juda, du äret, dig ſkola dine bröder lofwa, din hand ſkall wara dina fiendar på halſen; för dig ſkola dins faders barn buga ſig.

9. Juda är ett ungt lejon, du äſt högt kommen, min ſon, genom ſtor ſeger. Han hafwer nederböjt ſig, och lägrat ſig ſom ett lejon, och ſom en lejinna. Ho törs ſätta ſig upp emot honom? 4 Moſ. 24: 9. 1 Chr. 5: 2.

10. **Spiran ſkall icke warda tagen ifrå Juda, ej heller en mäſtare ifrå hans fötter, tilldeß Hjelten kommer; och honom ſkola folken tillfalla.** Matth. 2: 6.

11. **Han warder bindandes ſin fåla wid winträt, och ſine åſninnos ſon wid den ädla winqwiſten. Han ſkall twå ſin kläder i win, och ſin mantel i winbärs blod.**

12. **Hans ögon äro rödaktigare än win, och hans tänder äro hwitare än mjölk.**

13. Sebulon ſkall bo wid hafshamnena, och wid ſkepphamnena, och ſträcka ſig intill Sidon. Joſ. 19: 10. Eſ. 9: 1. Matth. 4: 15.

14. Iſaſchar ſkall wara en benåſne, och lägra ſig emellan gränſorna.

15. Och han ſåg roligheten, att hon är god, och landet, att det är luſtigt, och böjde ſina härdar till att bära, och är worden en ſkattſkyldig tjenare.

16. Dan ſkall warda en domare ibland ſitt folk, ſåſom ett annat ſlägte i Iſrael.

17. Dan ſkall warda en orm på wägenom, och en huggorm på ſtigenom, och bita häſten i foten, att den derpå rider ſkall till rygga falla.

18. **HErre, jag wäntar efter dina helſo.** Pſ. 119: 166, 174.

19. Gad, wäpnad, ſkall föra hären, och återigen föran.

20. Af Aſſer kommer hans feta bröd, och han ſkall gifwa Konungenom kräſelig mat. 5 Moſ. 33: 24.

21. Naphthali är en ſnar hjort, och gifwer koſteligit tal.

22. Joſeph ſkall tillwäxa; han ſkall tillwäxa lika wißt ſom wid en källo. Döttrarna träda fram uti regementet.

23. Och ändock ſkyttarna woro honom förbittrade, trätte med honom, och hatade honom;

24. Så är dock hans båge blifwen faſt, och hans händers armar äro förmannade, genom deß mägtiges händer i Jacob. Af honom äro komne herdar, ſtenar i Iſrael.

25. Ifrå dins faders Gud är dig kommen hjelp, och af den Allsmägtiga äſt du wälſignad med wälſignelſe ofwanefter af himlenom; med wälſignelſe af djupet, ſom under ligger; med wälſignelſe på bröſt och qwed.

26. Den wälſignelſe, ſom dinom fader och minom föräldrom lofwad är, går mägteliga efter deras önſkan, ſom höge äro i werldene. Utaf Joſeph ſkola hufwuden warda, och de öfwerſte Nazareer ibland ſina bröder.

27. BenJamin är en glupande ulf. Om morgonen ſkall han äta rof; men om aftonen ſkall han utſkifta rofwet.

28. Deße alle äro de tolf Iſraels ſlägter, och det är det ſom deras fader hafwer talat med dem, då han wälſignade dem, hwar med ſin beſynnerliga wälſignelſe.

29. Och han böd dem, och ſade till dem: Jag ſkall ſamkas till mitt folk; begrafwer mig när mina fäder, i den kulone på Ephrons Hetheens åker;

30. I den dubbelkulone, ſom ligger emot Mamre i Canaans lande, hwilka Abraham köpte till en arfgrift med åkrenom af Ephron den Hetheen.
1 Moſ. 23: 16.

31. Der hafwa de begrafwit Abraham och Sara hans huſtru; der hafwa de ock begrafwit Iſaac och Rebecka hans huſtru; der hafwer jag ock begrafwit Lea;
1 Moſ. 23: 19. 25: 9. 35: 29. Ap. G. 7: 15, 16.

32. I den åkrenom och de kulone, ſom af Heths barnom köpt är.

33. Och när Jacob hade lyktat buden till ſin barn, lade han ſina fötter ſamman på ſängene, led af, och wardt ſamkad till ſitt folk.

50. Capitlet.

Joſeph begrafwer Jacob, tröſtar ſina bröder, och dör.

Då föll Joſeph in på ſin faders anſigte, och gret, och kyßte honom. 1 Moſ. 46: 4.

2. Och Joſeph befallde ſina tjenare läkarena, att de ſkulle ſmörja hans fader. Och läkarena ſmorde Iſrael;

3. Tilldeß fyratio dagar woro förgångne; ty ſå länge warade ſmörjodagarna. Och de Egyptier begreto honom i ſjutio dagar.

4. Då nu förjedagarne ute woro, talade Joſeph med Pharaos gårdsfolk, och ſade: Hafwer jag funnit nåd för eder, ſå taler med Pharao, och ſäger:

5. Min fader hafwer tagit en ed af mig, och ſagt: Si, jag dör; begraf mig i mine graf, ſom jag hafwer grafwit mig i Canaans lande. Så will jag nu fara upp och begrafwa min fader, och komma igen. 1 Moſ. 47: 29, ꝛc.

6. Pharao ſade: Far ditupp, och begraf din fader, ſom du honom ſworit hafwer.

7. Så for Joſeph upp till att begrafwa ſin fader. Och med honom foro alle Pharaos tjenare, de äldſte af hans folk, och alle de äldſte i Egypti lande;

8. Dertill allt Joſephs folk, och hans bröder, och hans faders folk; allena deras barn, får och fä lefde de i thy landena Goſen.

9. Och foro deßlikes upp med honom wagnar och reſenärer, och war en ganſka ſtor ſkare.

10. Då de nu kommo in på den planen Atad, ſom ligger in emot Jordan, då höllo de en ganſka ſtor och bitter dödklagan; och han förjde öfwer ſin fader i ſju dagar.

11. Och då folket i landet, de Cananeer, ſågo det förjandet på den planen Atad, ſade de: De Egyptier förja der faſt. Deraf kallar man det rummet de Egyptiers ſorg; hwilket ligger in emot Jordan.

12. Och hans barn gjorde ſom han dem befallt hade;

13. Och förde honom i Canaans land, och begrofwo honom i den dubbelkulone af åkren, ſom Abraham med åkrenom köpt hade till arfgrift af Ephron Hetheen, twärtemot Mamre.
1 Moſ. 23: 16. Ap. G. 7: 16.

14. Så for Joſeph åter in i Egypten med ſina bröder, och med allom dem ſom woro farne upp med honom

till att begrafwa hans fader; när de hade begrafwit honom.

15. Men Joſephs bröder fruktade ſig, då deras fader war död, och ſade: Kanſke att Joſeph är oß gramſe, och måtte wedergälla oß det onda wi honom gjort hafwe.

16. Derföre läto de ſäga honom: Din fader gaf befallning för ſin död, och ſade:

17. Så ſkolen I ſäga till Joſeph: Käre, förlåt dina bröder deras mißgerning och ſynd, att de ſå illa hafwa gjort emot dig. Käre, förlåt oß nu, ſom ärom dins faders Guds tjenare, denna mißgerning. Men Joſeph gret, då de ſådant talade med honom.

18. Och hans bröder gingo till, och föllo ned för honom, och ſade: Si, wi äre dine tjenare.

19. Joſeph ſade till dem: Frukter eder icke; ty jag är under Gudi.

20. I tänkten ondt öfwer mig, men Gud hafwer wändt det till godo, att han gjorde ſom för ögon är, till att rälſa mycket folk. 1 Moſ. 45:5.

21. Så frukter eder nu intet, jag will förſörja eder och edor barn. Och han ſtärkte dem, och talade wänliga med dem.

22. Så bodde Joſeph i Egypten med ſins faders huſe, och lefde hundrade och tio år;

23. Och ſåg Ephraims barn till tredje led; föddes ockſå barn på Joſephs ſköte, utaf Machirs barnom, hwilken Manaſſe ſon war.

24. Och Joſeph ſade till ſina bröder: Jag dör, och Gud warder eder ſökandes, och förandes utaf detta landet, in uti det landet, ſom han hafwer ſworit Abraham, Iſaac och Jacob.

25. Derföre tog han en ed af Iſraels barnom, och ſade: När Gud warder eder ſökandes, ſå förer min ben hädan.

2 Moſ. 13:19. Joſ. 24:32. Ebr. 11:22.

26. Så dödde Joſeph, då han war hundrade och tio år gammal. Och de ſmorde honom, och lade honom uti ena kiſto i Egypten.

Ände på den Förſta Boken Moſe.

EXODUS.

Andra Boken Moſe.

1. Capitlet.

Iſrael ökas, plågas. Barnen ſkonas.

Deße äro namnen af Iſraels barn, ſom kommo in uti Egypten med Jacob; hwar och en kom derin med ſitt hus: 1 Moſ. 46:8.

2. Ruben, Simeon, Levi, Juda,

3. Iſaſchar, Zebulon, BenJamin,

4. Dan, Naphthali, Gad, Aſſer.

5. Och alla de ſjälar, ſom utaf Jacobs länd utgångna woro, woro ſjutio. Men Joſeph war tillförene uti Egypten.

1 Moſ. 46:27. 5 Moſ. 10:22.

6. Då nu Joſeph död war, och alle hans bröder, och alle de ſom på den tiden lefwat hade;

7. Wäxte Iſraels barn, och födde barn, och förökades, och wordo ganſka många, ſå att de uppfyllde landet.

Pſ. 105:24. Ap. G. 7:17.

8. Då wardt en ny Konung öfwer Egypten, hwilken intet wißte af Joſeph.

9. Han ſade till ſitt folk: Si, Iſraels barnas folk är mycket, och mera än wi.

10. Nu wäl, wi wilje liſteliga förlägga dem, att de icke warda ſå många. Ty om något örlig påkomme mot oß, måtte de ock gifwa ſig till wåra fiendar, och ſtrida emot oß, och draga utu landet.

11. Och han ſatte öfwer dem arbetsfogdar, ſom dem betwinga ſkulle med trälldom; ty man byggde Pharao de ſtäder Pithom och Raamſes till ſkatthus.

12. Men ju mer de betungade folket, ju mer det förökades och förwidgade ſig; derföre woro de Iſraels barnom hätſke.

13. Och de Egyptier twingade Iſraels barn med obarmhertighet till att träla;

14. Och gjorde deras lefwerne bittert, med ſwårt arbete på ler och tegel, och med allahanda ſläpande på markene, och med allahanda arbete, ſom de kunde dem pålägga med obarmhertighet.

15. Och Konungen i Egypten ſade till jordgummorna för de Ebreiſka qwinnor; den ena het Siphra, och den andra Pua:

16. När I hjelpen de Ebreiſka qwinnor, och de ſkola föda; är det mankön, ſå dräper det; är det qwinnkön, ſå låter det lefwa.

17. Men jordgummorna fruktade Gud, och gjorde ej ſom Konungen i Egypten ſade dem; utan läto barnen lefwa.

18. Då kallade Konungen i Egypten jordgummorna, och ſade till dem: Hwarföre gören I det, att I låten lefwa barnen?

19. Jordgummorna ſwarade Pharao: De Ebreiſka qwinnor äro ej ſom de Egyptiſka; förty de äro hårda qwinnor; förr än jordgumman kommer till dem, hafwa de födt.

20. Derföre gjorde Gud wäl emot jordgummorna; och folket förökades, och wardt ganſka mycket.

21. Och efter jordgummorna fruktade Gud, byggde han dem hus.

22. Då böd Pharao allo ſino folke, och ſade: Allt det mankön, ſom födt warder, kaſter i älfwena, och allt qwinnkön låter lefwa. Ap. G. 7:19.

2. Capitlet.

Moſe födes, döljes, utkaſtas, finnes, foſtras, dräper, flyr, giftes.

Och en man gick bort af Levi hus, och tog ena Levi dotter.

2 Moſ. 6:20. 4 Moſ. 26:9.

2. Och qwinnan aflade, och födde en ſon. Och då hon ſåg att det war ett dägeligt barn, fördolde hon det i tre månader.

1 Chr. 6:3. Ap. G. 7:20. Ebr. 11:23.

3. Och då hon icke länger kunde fördölja det, tog hon ena kiſto af rör, och beſtrök henne med ler och beck, och lade barnet deruti, och hof henne ut i waßen wid ſtrandena af älfwene.

4. Och hans ſyſter ſtod långt ifrå, på det hon ſkulle ſe huru honom ſkulle warda gångandes.

5. Och Pharaos dotter kom ned, och ſkulle twå ſig i älfwene, och hennes jungfrur gingo utmed bräddene af älfwene; och då hon fick ſe kiſtona i waßenom, ſände hon ſina pigo dit, och lät hemta henne;

6. Och då hon upplyckte henne, fick hon ſe barnet, och ſi, barnet gret. Då ömkade hon ſig deröfwer, och ſade: Detta är ett af de Ebreiſka barnen.

7. Då ſade hans ſyſter till Pharaos dotter: Will du, att jag går och kallar till dig ena Ebreiſka qwinno, ſom dia gifwer, att hon ammar dig barnet upp?

8. Pharaos dotter ſade till henne: Gack. Pigan gick, och kallade barnſens moder.

9. Då ſade Pharaos dotter till henne: Tag detta barnet, och amma mig det upp, jag will löna dig. Qwinnan tog barnet, och ammade det.

10. Och då barnet war ſtort wordet, antwardade hon det Pharaos dotter, och hon anammade honom för ſin ſon, och kallade honom Moſe, ty hon ſade: Utu wattnet hafwer jag tagit honom.

11. På den tiden, när Moſe war ſtor worden, gick han ut till ſina bröder, och ſåg deras tunga; och wardt warſe, att en Egyptiſk man ſlog hans broder, en af de Ebreiſka.

12. Och han wände ſig hit och dit, och då han ſåg, att der ingen menniſka war, ſlog han den Egyptiſka, och begrof honom uti ſandenom.

13. I den andra dagen gick han ock ut, och ſåg twå Ebreiſka män träta ſinsemellan, och ſade till den, ſom orätt gjorde: Hwi ſlår du din näſta?

14. Han ſwarade: Ho hafwer gjort dig till höfwitsman eller domare öfwer oß? Will du ock ſlå mig ihjäl, ſåſom du hafwer ſlagit den Egyptiſka mannen? Då fruktade Moſe, och ſade: Huru är detta uppkommet?

Ap. G. 7: 35.

15. Och det kom för Pharao, och han ſökte efter att dräpa Moſe. Men Moſe flydde för Pharao, och blef i Midians lande, och bodde wid en brunn.

16. Men Preſten i Midian hade ſju döttrar; de kommo till att winda watten, och de uppfyllde hoar till att wattna ſins faders får.

17. Då kommo några herdar, och drefwo dem ifrå; men Moſe gaf ſig upp, och halp dem, och wattnade deras får.

18. Och då de kommo till ſin fader Reguel, ſade han: Hwi kommen I i dag ſnarare än I plägen?

19. De ſade: En Egyptiſk man halp oß för herdarna, och wand med oß watten, och wattnade fåren.

20. Han ſade till ſina döttrar: Hwar är han? Hwi läten I ſå blifwa mannen, och icke båden honom komma och äta med oß?

21. Och Moſe belefwade att blifwa när den mannenom; och han gaf Moſe ſina dotter Zipora.

22. Hon födde honom en ſon, och han kallade honom Gerſon; ty han ſade: Jag är en utländning worden i främmande lande. Och hon födde ännu en ſon, den kallade han Elieſer, och ſade: Mins faders Gud är min hjelpare, och hafwer frälſt mig utu Pharaos händer.

2 Moſ. 18: 3, 4.

23. Någon tid derefter blef Konungen i Egypten död. Och Iſraels barn ſuckade öfwer deras arbete, och ropade, och deras rop kom till Gud öfwer deras ſläpan.

24. Och Gud hörde deras klagan, och tänkte på ſitt förbund med Abraham, Iſaac och Jacob.

25. Och han ſåg dertill, och lät ſig wårda om dem.

3. Capitlet.

Buſken brinner. Moſe ſändes.

Men Moſe waktade ſins ſwärs Jethro får, Preſtens i Midian; och han dref fåren bak in i öknena, och kom till Guds berg Horeb.

2. Och HERrans Ängel ſyntes honom uti en brinnande låga utu buſkanom. Och han ſåg, att buſken brann af elden, och wardt dock icke förtärd;

Ap. G. 7: 30.

3. Och ſade: Jag will gå dit, och beſe denna ſtora ſynena, hwi buſken icke uppbrinner.

4. Då HERren ſåg, att han gick åſtad till att ſe, kallade Gud honom utu buſkanom, och ſade: Moſe, Moſe. Han ſwarade: Här är jag.

5. Han ſade: Träd icke hit, drag dina ſkor af dina fötter; ty rummet, der du ſtår uppå, är ett heligt land.

Joſ. 5: 15.

6. Och han ſade ytterligare: **Jag är dins faders Gud, Abrahams Gud, Iſaacs Gud och Jacobs Gud.** Och Moſe ſkylde ſitt anſigte; ty han fruktade ſe uppå Gud. Matth. 22: 32.

Marc. 12: 26. Luc. 20: 37. Ebr. 11: 27.

7. Och HERren ſade: Jag hafwer ſett mins folks jämmer uti Egypten, och jag hafwer hört deras rop öfwer dem ſom drifwa dem; jag hafwer förnummit deras wedermödo;

8. Och är nederſtigen till att frälſa dem utu de Egyptiers wåld; och föra dem utu det landet, in uti ett godt och widt land, ſom flytandes är med mjölk och hannog, ſåſom är på den platſen, ſom de Cananeer, Hetheer, Amoreer, Phereſeer, Heveer och Jebuſeer bo.

9. Så efter nu Iſraels barnas rop är kommet före mig, och jag dertill hafwer ſkådat deras twång, der de Egyptier dem med betwinga;

10. Så gack nu, jag will ſända dig till Pharao, att du ſkall föra mitt folk Iſraels barn utur Egypten.

11. Moſe ſade till Gud: Ho är jag, att jag gå ſkulle till Pharao, och föra Iſraels barn utur Egypten?

12. Han ſade: Jag will wara med dig, och detta ſkall wara dig för ett

tecken, att jag hafwer ſändt dig; då du hafwer fört mitt folk utur Egypten, ſkolen I offra Gudi på deßo bergena.

13. Moſe ſade till Gud: Si, när jag kommer till Iſraels barn, och ſäger till dem: Edra fäders Gud hafwer ſändt mig till eder; och de ſäga till mig: Hwad är hans Namn? hwad ſkall jag ſäga dem?

14. Sade Gud till Moſe: **Jag ſkall wara den jag wara ſkall**; och ſade: Så ſkall du ſäga till Iſraels barn: **Jag ſkall warat, han hafwer ſändt mig till eder.**

15. Och Gud ſade ytterligare till Moſe: Så ſkall du ſäga till Iſraels barn: HERren, edra fäders Gud, Abrahams Gud, Iſaacs Gud och Jacobs Gud, hafwer ſändt mig till eder: Detta Namnet är mig ewinnerliga; det ſkall wara min åminnelſe ifrå barn till barnabarn.

16. Derföre gack åſtad, och förſamla de äldſta af Iſrael, och ſäg till dem: HERren, edra fäders Gud, hafwer ſynts mig, Abrahams Gud, Iſaacs Gud och Jacobs Gud, och ſagt: Jag hafwer ſökt eder, och ſett hwad eder wederfaret är uti Egypten;

17. Och hafwer ſagt: Jag ſkall föra eder utu den Egyptiſka jämmeren in uti de Canaaneers, Hetheers, Amoreers, Phereſeers, Heveers och Jebuſeers land, uti det land, der mjölk och hannog uti flyter.

18. Och då de höra dina röſt, ſkall du och de äldſte af Iſrael gå in till Konungen i Egypten, och ſäga till honom: HERren, de Ebreers Gud, hafwer kallat oß. Så låt oß nu gå tre dagsreſor in uti öknena, till att offra HERranom wårom Gud.

19. Men jag wet, att Konungen i Egypten icke ſkall låta eder fara, utan genom ſtark under.

20. Ty jag ſkall uträcka mina hand, och ſlå Egypten med allahanda under, ſom jag derinne göra ſkall; ſedan ſkall han låta fara eder.

21. Och jag will gifwa deßo folkena nåde för de Egyptier, att, när I utfaren, ſkolen I icke utgå med tomma händer; 1 Moſ. 15: 14. 2 Moſ. 11: 2. 12: 35.

22. Utan hwar och en qwinna ſkall bedas af hennes grannqwinno och wärdinno ſilfwer och gyldene tyg och kläder; dem ſkolen I lägga på edra ſöner och döttrar, och blotta de Egyptier.

4. Capitlet.

Moſe under, urſäkt, reſa, barn.

Moſe ſwarade, och ſade: Si, de tro mig intet, ej heller höra mina röſt, utan ſkola ſäga: HERren hafwer intet ſynts dig.

2. HERren ſade till honom: Hwad är det ſom du hafwer i dine hand?

3. Han ſade: En ſtaf. Han ſade: Kaſta honom ifrå dig på markena. Och han kaſtade honom ifrå ſig, och han wardt wänd uti en orm; och Moſe flydde för honom.

4. Men HERren ſade till honom: Räck dina hand ut, och tag honom om ſtjerten. Då räckte han ſina hand ut, och höll honom; och han wändes uti en ſtaf i hans hand.

5. Derföre ſkola de tro, att HERren hafwer ſynts dig, deras fäders Gud, Abrahams Gud, Iſaacs Gud och Jacobs Gud.

6. Och HERren ſade ytterligare till honom: Stick dina hand in i din barm. Och han ſtack henne i ſin barm, och då han drog henne ut, ſi, då war hon ſpitelſk ſom en ſnö.

7. Och han ſade: Stick henne åter in i din barm. Och han ſtack henne åter in i barmen, och drog henne ut igen, ſi, ſå wardt hon åter ſom det andra hans kött.

8. Om de icke wilja tro dig, eller lyda hwad du ſäger af det ena tecknet, ſå warda de dock troende, när du ſäger dem af det andra tecknet.

9. Om de icke tro deßa tu tecknen, icke heller höra dina röſt, ſå tag wattnet utur älfwene, och gjut det ut på torra landet, ſå ſkall det ſamma wattnet, ſom du utur älfwene tagit hafwer, warda blod på torra landet.

10. Då ſade Moſe till HERran: Ack HERre! Jag är en ſådan man ſom icke talande är, allt från i går och förrgår, och ifrå den tid du med din

tjenare talat hafwer; ty jag hafwer ett tungt mål och ena ſwåra tungo. 2 Moſ. 6: 12, 30.

11. HERren ſade till honom: Ho hafwer ſkapat menniſkone munnen? Eller ho hafwer gjort dumban, eller den döfwa, eller den ſeende, eller den blinda? Hafwer icke jag HERren gjort dem? Pſ. 94: 9. Heſ. 3: 26, 27.

12. Så gack nu åſtad, jag will wara i dinom mun, och lära dig, hwad du ſäga ſkall. Matth. 10: 19.

13. Moſe ſade: Min HERre, ſänd hwem du ſända will.

14. Då wardt HERren mycket wred öfwer Moſe, och ſade: Wet jag icke, att din broder Aaron af Levi ſlägte är talande? Och ſi, han ſkall utgå emot dig, och då han får ſe dig, ſkall han glädja ſig af hjertat.

15. Du ſkall tala till honom, och ſätta orden i munnen på honom; och jag ſkall wara i dinom, och i hans munne, och lära eder, hwad I göra ſkolen. 2 Moſ. 7: 2.

16. Och han ſkall tala för dig till folket; han ſkall wara din mun, och du ſkall wara hans gud.

17. Och denna ſtaf tag i dina hand, dermed du tecken göra ſkall.

18. Så gick då Moſe dädan, och kom igen till ſin ſwär Jethro, och ſade till honom: Käre, låt mig gå, att jag åter må komma till mina bröder, ſom äro uti Egypten, och ſe, om de ännu lefwa. Jethro ſade till honom: Gack i frid.

19. Och ſade HERren till honom i Midian: Gack, och far åter in uti Egypten; förty de äro alle döde, ſom gingo efter ditt lif.

20. Och ſå tog Moſe ſina huſtru, och ſina ſöner, och ſatte dem på en åſna, och for åter in uti Egypti land; och tog Guds ſtaf i ſina hand.

21. Och HERren ſade till Moſe: Se till, när du åter kommer in uti Egypten, att du gör all de under för Pharao, ſom jag under dina hand gifwit hafwer. Men jag ſkall förſtocka hans hjerta, att han icke ſkall ſläppa folket.

22. Och du ſkall ſäga till honom: Så ſäger HERren: Iſrael är min förſtfödde ſon.

23. Jag bjuder dig, att du låter min ſon fara, att han må tjena mig: Förwägrar du mig det, ſå ſkall jag dräpa din förſtfödda ſon. 2 Moſ. 11: 4, 5.

24. Och wid han war på reſone uti ett herberge, mötte honom HERren, och wille dräpa honom.

25. Då tog Zipora en ſten, och ſkar ſinom ſon förhudena af, och tog på hans fötter, och ſade: Du äſt mig en blodbrudgumme.

26. Och ſå wände han igen af honom. Men hon ſade blodbrudgumme, för omſkärelſens ſkull.

27. Och HERren ſade till Aaron: Gack ut emot Moſe i öknena. Och han gick åſtad, och mötte honom på Guds berge, och kyßte honom.

28. Och Moſe ſade Aaron all HERrans ord, den honom ſändt hade, och alla de tecken, ſom han honom befallt hade.

29. Och de gingo åſtad, och förſamlade alla de äldſta af Iſraels barnom.

30. Och Aaron talade all de ord, ſom HERren med Moſe talat hade, och gjorde tecknen för folkena.

31. Och folket trodde. Och då de hörde, att HERren hade ſökt Iſraels barn, och ſett uppå deras jämmer, föllo de neder, och tillbådo.

5. Capitlet.

Pharao föraktar Gud. Träldomen ökas. Moſe klagar.

Derefter gingo Moſe och Aaron in, och ſade till Pharao: Så ſäger HERren, Iſraels Gud: Släpp mitt folk, att de må hålla mig högtid uti öknene.

2. Pharao ſwarade: Ho är HERren, hwilkens röſt jag höra ſkall, och ſläppa Iſrael? Jag wet intet af HERranom, och will ej heller ſläppa Iſrael.

3. De ſade: De Ebreers Gud hafwer kallat oß; ſå låt nu gå oß tre dagsreſor in uti öknena, och offra

HERranom wårom Gud, att oß icke öfwergå ſkall peſtilentie eller ſwärd.
2 Moſ. 3: 18.

4. Då ſade Konungen i Egypten till dem: Hwi gören I ſå, du Moſe och Aaron, att detta folket öfwergifwer ſitt arbete? Går bort till edart arbete.

5. Ytterligare ſade Pharao: Si, folket är allaredo för mycket i landena; och I wiljen ännu låta dem hålla upp af arbetena.

6. Derefter böd Pharao på ſamma dag fogdomen öfwer folket, och deras ämbetsmän, och ſade:

7. I ſkolen icke härefter hemta ſtrå tillhopa, och få folkena till att bränna teglet, ſåſom tillförene; låter dem ſjelfwa gå bort att hemta ſig ſtrå.

8. Och ſamma talet på teglet ſkolen I likwäl lägga dem uppå, ſåſom tillförene, och intet mindre; förty de gå ſåfänge. Derföre ropa de, och ſäga: Wi wilje gå och offra wårom Gud.

9. Man må wäl förtunga dem med arbete, att de något hafwa till ſkaffa, och icke akta lögnaktigt tal.

10. Då gingo fogdarna öfwer folket och deras ämbetsmän ut, och ſade till folket: Så ſäger Pharao: Man ſkall intet ſtrå få eder.

11. Går ſjelfwe bort och hemter eder ſtrå, hwar I det finna kunnen; men af edart arbete ſkall intet afſlås.

12. Då förſtrödde ſig folket kringom hela Egypti land, till att hemta ſig ſtybbe, att de ju ſtrå hade.

13. Och fogdarna drefwo dem, och ſade: Fyller upp edart dagsarbete, lika ſåſom I haden ſtrå.

14. Och de ämbetsmän af Iſraels barn, hwilka Pharaos fogdar öfwer dem ſatt hade, wordo ſlagne, och wardt ſagdt till dem: Hwi hafwen I icke hwarken i dag eller i går fullkomnat edart förelagda dagsarbete, ſåſom tillförene?

15. Då gingo de ämbetsmän af Iſraels barn in, och ropade till Pharao: Hwi far du ſå med dina tjenare?

16. Dinom tjenarom gifwes intet ſtrå, och ſkola dock göra det tegel, ſom oß förelagdt är; och ſi, dine tjenare warda ſlagne, och ſyndas uppå ditt folk.

17. Pharao ſade: I ären ſåfänge, ſåfänge ären I; derföre ſägen I: Wi wiljom gå och offra HERranom.

18. Så går nu bort, och görer edor dagsarbete. Strå ſkall eder intet gifwas; men talet på teglet måſten I lefwerera ifrån eder.

19. Då ſågo ämbetsmännerna af Iſraels barn, att det wardt intet bättre, efter ſagdt wardt: I ſkolen intet förminſka af dagsarbetena på teglet.

20. Och då Moſe och Aaron gingo ifrå Pharao, ſtodo de i wägenom före dem;

21. Och ſade till dem: HERren ſe uppå eder, och döme det, att I hafwen gjort wår lukt illa luktandes för Pharao och hans tjenarom, och fått dem ſwärdet i händerna till att dräpa oß.

22. Moſe kom igen till HERran, och ſade: HERre, hwi gör du ſå illa emot detta folket? Hwi hafwer du ſändt mig?

23. Ty ifrå den tiden jag ingick till att tala med Pharao i ditt Namn, hafwer han ännu hårdare plågat folket; och du hafwer icke frälſt ditt folk.

6. Capitlet.

Guds befallning, löfte. Moſe ſlägt.

HERren ſade till Moſe: Nu ſkall du ſe hwad jag ſkall göra med Pharao; ty genom en wäldig hand måſte han ſläppa dem; han måſte ännu genom en ſtarka hand drifwa dem ifrå ſig utu ſitt land.

2. Och Gud talade till Moſe, och ſade till honom: Jag är HERren;

3. Och hafwer ſynts Abraham, Iſaac och Jacob, att jag will wara deras allsmägtige Gud; men mitt Namn HERRE gjorde jag dem icke kunnigt.
1 Moſ. 17: 1. 26: 24. 28: 13.

4. Och gjorde jag mitt förbund med dem, att jag ſkulle gifwa dem Canaans land; det land, der de uti wandrat hafwa, der de främmande uti warit hafwa.

5. Och hafwer jag hört Iſraels barnas ſuckan, hwilka de Egyptier med arbete förtunga; och hafwer ihågkommit mitt förbund.

6. Derföre ſäg Iſraels barnom: Jag är HERren, och will taga eder utur edar tunga i Egypten, och förloßa eder ifrån edar träldom; och will frälſa eder med uträcktom arme och ſtorom dom;

7. Och will anamma eder för mitt folk, och will wara edar Gud; att I förnimma ſkolen, att jag är HERren edar Gud, den eder utfört hafwer utu de Egyptiers tunga;

8. Och fört eder in uti det land, öfwer hwilket jag hafwer upphäfwit mina hand, att jag ſkulle det gifwa Abraham, Iſaac och Jacob; det will jag gifwa eder till eget, Jag HERren.

9. Sådant allt ſade Moſe Iſraels barnom; men de hörde honom intet, för andans ångeſts ſkull, och för hårdt arbetes ſkull.

10. Då talade HERren med Moſe, och ſade:

11. Gack in, och tala med Pharao, Konungenom i Egypten, att han ſläpper Iſraels barn ut af ſitt land.

12. Men Moſe talade för HERranom och ſade: Si, Iſraels barn höra mig intet, huru ſkall då Pharao höra mig? Dertill hafwer jag oomſkorna läppar. 2 Moſ. 4: 10.

13. Och ſå talade då HERren till Moſe och Aaron, och gaf dem befallning till Iſraels barn, och till Pharao, Konungen i Egypten, att de ſkulle utföra Iſraels barn utur Egypten.

14. Deße äro hufwuden till deras fäders hus. Rubens, dens förſta Iſraels ſons, barn äro deße: Hanoch, Pallu, Hezron, Charmi; det är Rubens ſlägte. 1 Moſ. 46: 9. 4 Moſ. 26: 5. 1 Chr. 5: 1.

15. Simeons barn äro deße: Jemuel, Jamin, Ohad, Jachin, Zoar och Saul, den Cananeiſka qwinnones ſon; det är Simeons ſlägte.

16. Deße äro Levi barnas namn i deras ſlägter: Gerſon, Kehat, Merari. Men Levi wardt hundrade tretio och ſju år gammal 1 Moſ. 46: 11. 4 Moſ. 3: 17. 26: 57. 1 Chr. 6: 1. 23: 6.

17. Gerſons barn äre deße: Libni och Simei, i deras ſlägter.

18. Kehats barn äro deße: Amram, Jizear, Hebron, Uſiel. Men Kehat wardt hundrade tretio och tre år gammal.

19. Merari barn äro deße: Maheli och Muſi. Det är nu Levi ſlägte i deras ätter.

20. Och Amram tog ſina faders ſyſter Jochebed till huſtru; den födde honom Aaron och Moſe. Och wardt Amram hundrade tretio och ſju år gammal. 4 Moſ. 26: 59.

21. Jizears barn äro deße: Korah, Nepheg, Sichri.

22. Uſiels barn äro deße: Miſael, Elzaphan, Sithri.

23. Aaron tog ſig huſtru, Elizeba, Amminadabs dotter, Naheſſons ſyſter; den födde honom Nadab, Abihu, Eleazar, Ithamar.

24. Korahs barn äro deße: Aßir, Elkana, Abiaſſaph. Det äro nu de Korhiters ſlägter.

25. Men Eleazar, Aarons ſon, tog ſig huſtru af Putiels döttrar; den födde honom Pinehas. Deße äro nu hufwuden ibland fäderna till de Levitiſka ſlägterna.

26. Deße äro Aaron och Moſe, till hwilka HERren ſade: Förer Iſraels barn utur Egypti land med deras härar. Ap. G. 7: 36.

27. De ſamme äro de, ſom talade med Pharao, Konungenom i Egypten, att de måtte utföra Iſraels barn utur Egypten, nämliga Moſe och Aaron.

28. Och på den dagen talade HERren med Moſe uti Egypti land;

29. Och HERren ſade: Jag är HERren; tala till Pharao, Konungen i Egypten, allt det jag talar med dig.

30. Och han ſwarade för HERranom: Si, jag hafwer oomſkorna läppar, huru ſkall Pharao höra mig?

7. Capitlet.

Stafwen, wattnet förwandlas.

HERren ſade till Moſe: Si, jag hafwer ſatt dig till en gud öfwer Pharao; och Aaron din broder ſkall wara din Prophet. 2 Moſ. 4: 15.

2. Du ſkall tala allt det jag bjuder dig; men Aaron din broder ſkall tala

det för Pharao, att han ſläpper Iſraels barn utu ſitt land.

3. Men jag will förhärda Pharaos hjerta, på det jag ſkall göra min tecken och under mång uti Egypti land.

4. Och Pharao ſkall intet höra eder, på det jag ſkall bewiſa mina hand uti Egypten; och föra min här, mitt folk Iſraels barn utur Egypti land genom ſtora domar.

5. Och de Egyptier ſkola förnimma att jag är HERren, när jag nu uträcker mina hand öfwer Egypten, och utförer Iſraels barn ifrå dem.

6. Moſe och Aaron gjorde ſåſom HERren hade budit dem.

7. Och Moſe war åttatio år gammal, och Aaron tre och åttatio år gammal, då de talade med Pharao.

8. Och HERren talade till Moſe, och Aaron:

9. När Pharao ſäger till eder: Bewiſer edor under; ſå ſkall du ſäga till Aaron: Tag din ſtaf och kaſta honom för Pharao, att han warder en orm.

10. Då gingo Moſe och Aaron in till Pharao, och gjorde ſåſom HERren hade budit dem. Och Aaron kaſtade ſin ſtaf för Pharao, och för hans tjenare; och han wardt en orm.

11. Då lät Pharao kalla wiſa och ſwartkonſtiga; och de Egyptiſke trollkarlar gjorde ock ſammalunda med deras beſwärjningar. 2 Tim. 3: 8.

12. Och hwardera kaſtade ſin ſtaf ifrå ſig, och wordo ormar deraf; men Aarons ſtaf uppſlukte deras ſtafrar.

13. Så wardt Pharaos hjerta förſtockadt, och hörde dem intet, ſåſom HERren ſagt hade.

14. Och HERren ſade till Moſe: Pharaos hjerta är hårdt, och will icke ſläppa folket.

15. Gack till Pharao bittida om morgonen, ſi, han warder utgångandes till älfwena; ſå gack emot honom på ſtrandena af älfwene, och tag ſtafwen i dina hand, den ſom en orm wardt;

16. Och ſäg till honom: HERren, de Ebreers Gud, hafwer ſändt mig till dig, och låter ſäga dig: Släpp mitt folk, att de må tjena mig uti öknene; men du hafwer härtilldags intet welat höra.

17. Derföre ſäger HERren alltſå: Deruppå ſkall du förnimma att jag är HERren; ſi, jag will med den ſtafwen, ſom jag hafwer i mine hand, ſlå wattnet, ſom i älfwene är, och det ſkall wändas i blod;

18. Så att fiſkarna i älfwene ſkola dö, och älfwen lukta; och de Egyptier ſkola wämja, när de dricka af wattnet i älfwene.

19. Och HERren ſade till Moſe: Säg till Aaron: Tag din ſtaf, och räck ut dina hand öfwer wattnen i Egypten, öfwer deras älfwer, och ſtrömmar, och ſjöar, och öfwer all wattukärr, att de warda blod; och ware blod i hela Egypti land, både i träkar och i ſtenkar.

20. Moſe och Aaron gjorde ſåſom HERren dem budit hade, och hof upp ſtafwen, och ſlog i wattnet, ſom i älfwene war, för Pharao och hans tjenare; och allt wattnet i älfwene wardt wändt i blod; Pſ. 78: 44. 105: 29.

21. Och fiſkarna i flodene dogo, och älfwen wardt luktandes, ſå att de Egyptier icke kunde dricka wattnet utur älfwene; och wardt blod i hela Egypti lande.

22. Och de Egyptiſke trollkarlar gjorde ock ſammalunda med deras beſwärjningar; men Pharaos hjerta wardt förſtockadt, och han hörde dem intet, ſåſom HERren ſagt hade.

23. Och Pharao wände om, och gick hem, och lade det ännu intet på hjertat.

24. Men alle Egyptier grofwo efter watten utmed älfwene till att dricka; ty wattnet af älfwene kunde de icke dricka.

25. Och det warade i ſju dagar långt, ſedan HERren ſlog älfwena.

8. Capitlet.

Paddor, löß, ohyra.

HERren ſade till Moſe: Gack in till Pharao, och ſäg till honom: Detta ſäger HERren: Släpp mitt folk, att de måga tjena mig.

2. Hwar du icke will, ſi, ſå will jag plåga alla dina landsändar med paddor;

3. Så att älfwen ſkall uppwälla paddor; de ſkola uppſtiga och komma in i din hus, in i din kammar, in i ditt lägre, in i din ſäng, och in i dina tjenares hus, ibland ditt folk, in uti dina bakugnar, och uti din deg.

4. Och paddor ſkola ſtiga uppå dig, och uppå ditt folk, och uppå alla dina tjenare.

5. Och HERren ſade till Moſe: Säg till Aaron: Räck ut dina hand med din ſtaf öfwer älfwer, och ſtrömmar, och ſjöar, och låt paddor komma öfwer Egypti land.

Pſ. 78: 45. 105: 30.

6. Och Aaron räckte ſina hand öfwer wattnen i Egypten; och paddor kommo derut, ſå att Egypti landt wardt öfwertäckt.

7. Då gjorde ock trollkarlarna ſammalunda med deras beſwärjningar; och läto komma paddor öfwer Egypti land.

8. Då kallade Pharao Moſe och Aaron, och ſade: Beder HERran för mig, att han tager paddorna ifrå mig, och ifrå mitt folk; ſå will jag ſläppa folket, att de måga offra HERranom.

9. Moſe ſade: Haf du den ärona och lägg mig före, när jag ſkall bedja för dig, för dina tjenare, och för ditt folk; att paddorna ſkola fördrefne warda ifrå dig, och ifrå ditt hus, och allenaſt blifwa i älfwene.

10. Han ſade: I morgon. Han ſade: Såſom du ſagt hafwer, på det du ſkall förnimma, att ingen är ſåſom HERren wår Gud;

11. Så ſkola paddorna warda tagna ifrå dig, ifrå ditt hus, ifrå dina tjenare, ifrå ditt folk, och allena blifwa i älfwene.

12. Så gingo Moſe och Aaron ifrå Pharao. Och Moſe ropade till HERran för paddornas ſkull, ſåſom han Pharao tillſagt hade.

13. Och HERren gjorde, ſom Moſe ſagt hade. Och paddorna blefwo döda i huſen, i gårdarna, och på markene.

14. Och de kaſtade dem tillſamman, här en hop, och der en hop, och marken luktade derutaf.

15. Då Pharao ſåg, att han hade fått roligheten, wardt hans hjerta förhärdadt, och hörde dem intet, ſåſom HERren ſagt hade.

16. Och HERren ſade till Moſe: Säg till Aaron: Räck ut din ſtaf, och ſlå i ſtoftet på jordene, att löß warda i hela Egypti lande.

17. De gjorde ock ſå. Och Aaron räckte ut ſina hand med ſin ſtaf, och ſlog i ſtoftet uppå jordene, och der wordo löß på menniſkom, och på boſkapen. Allt ſtoft på markene wardt löß i hela Egypti lande.

18. Trollkarlarna gjorde ock ſammalunda med deras beſwärjningar, att de ſkulle göra löß, men de kunde icke. Och lößena woro på menniſkom, och på boſkapen.

19. Då ſade trollkarlarna till Pharao: Detta är Guds finger. Men Pharaos hjerta wardt förſtockadt, och han hörde dem intet, ſåſom HERren ſagt hade. Luc. 11: 20.

20. Och HERren ſade till Moſe: Statt upp bittida om morgonen, och gack för Pharao. Si, han warder utgångandes till wattnet, och ſäg till honom: Detta ſäger HERren: Släpp mitt folk, att de måga tjena mig.

21. Hwar icke, ſi, ſå will jag låta komma allahanda ohyra öfwer dig, dina tjenare, ditt folk, och ditt hus, ſå att all de Egyptiers hus, och marken, och hwad deruppå är, ſkola warda full af ohyro.

22. Och will jag på den dagen göra ett beſynnerligit med den landsändan Goſen, der mitt folk uti är, att der ſkall ingen ohyra komma, på det du ſkall förnimma, att jag är HERren öfwer hela jordena;

23. Och will en förlösning ſätta emellan mitt folk och ditt. I morgon ſkall det tecknet ſke.

24. Och HERren gjorde ſå. Och der kom mycken ohyra uti Pharaos hus, i hans tjenares hus, och öfwer hela Egypti land, och landet wardt förderfwadt af den ohyrone.

25. Då kallade Pharao Moſe och Aaron, och ſade: Går åſtad, och offrer edrom Gud här i landena.

26. Moſe ſade: Det betämmer ſig

icke, att wi ſå göre; förty wi offre HERranom wårom Gud de Egyptiers ſtyggelſe. Si, när wi nu de Egyptiers ſtyggelſe offrade för deras ögon, månde de icke ſkola ſtena oß?
1 Moſ. 46: 34.

27. Tre dagsreſor wilje wi gå in uti öknena, och offra HERranom wårom Gud, ſåſom han oß ſagt hafwer.
2 Moſ. 3: 18.

28. Pharao ſade: Jag will ſläppa eder, att I mån offra HERranom edrom Gud i öknene, allenaſt att I icke fjerran faren; och bedjen för mig.

29. Moſe ſade: Si, när jag härut ifrå dig kommer, ſå will jag bedja HERran, att denna ohyran må blifwa borttagen ifrå Pharao, och hans tjenare, och hans folke, i morgon; allenaſt förhala mig icke länger, att du icke ſläpper folket till att offra HERranom.

30. Och Moſe gick ut ifrå Pharao, och bad HERran.

31. Och HERren gjorde, ſåſom Moſe ſagt hade, och tog de ohyrona bort ifrå Pharao, ifrå hans tjenare, och ifrå hans folke, ſå att icke en blef qwar.

32. Men Pharao förhärdade ſitt hjerta ännu i denna reſone, och wille icke ſläppa folket.

9. Capitlet.

Peſt, bölder, hagel.

HERren ſade till Moſe: Gack in till Pharao, och ſäg till honom: Detta ſäger HERren de Ebreers Gud: Släpp mitt folk, att de måga tjena mig.

2. Hwar du icke will, utan förhåller dem länger;

3. Si, ſå ſkall HERrans hand warda utöfwer din boſkap på markene; öfwer häſtar, öfwer åſnar, öfwer camelar, öfwer oxar, öfwer får, med en ganſka ſtor peſtilentie.

4. Och HERren ſkall göra ett beſynnerligit emellan de Iſraeliters boſkap, och de Egyptiers; ſå att intet ſkall dö utaf allt det, ſom Iſraels barn hafwa.

5. Och HERren lade en tid före, och ſade: I morgon ſkall HERren göra detta på jordene.

6. Och HERren gjorde ſå om morgonen, och allahanda boſkap blef död för de Egyptier; men af Iſraels barnas boſkap blef icke ett dödt. Pſ. 78: 50.

7. Och Pharao ſände derefter, och ſi, der war icke ett blifwet dödt utaf Iſraels boſkap. Men Pharaos hjerta wardt förſtockadt, och ſläppte icke folket.

8. Då ſade HERren till Moſe och Aaron: Tager edra händer fulla med ſot utaf ſkorſtenen, och Moſe ſtänke det upp åt himmelen för Pharao;

9. Att ſtoft ſkall komma öfwer hela Egypti land, och bölder och ond ſår warda på menniſkor, och på boſkap i hela Egypti lande.

10. Och de togo ſotet utaf ſkorſtenen, och ſtodo för Pharao, och Moſe ſtänktet upp åt himmelen. Då wordo bölder och ond ſår på menniſkom, och på boſkapen;

11. Så att trollkarlarna icke kunde ſtå för Moſe, för de bölders ſkull; ty på trollkarlarna woro ock ſå wäl bölder, ſom på alla Egyptier.

12. Men HERren förſtockade Pharaos hjerta, ſå att han intet hörde dem, ſåſom HERren Moſe ſagt hade.

13. Då ſade HERren till Moſe: Statt bittida upp om morgonen, och gack fram för Pharao, och ſäg till honom: Detta ſäger HERren de Ebreers Gud: Släpp mitt folk, att de måga tjena mig;

14. Annars will jag i denna reſone ſända alla mina plågor öfwer dig, öfwer dina tjenare, och öfwer ditt folk; att du ſkall förnimma, att i all land är ingen min like.

15. Förty nu will jag uträcka mina hand, och ſlå dig och ditt folk med peſtilentie, att du ſkall förgås af jordene.

16. Dock fördenſkull hafwer jag uppwäckt dig, att min kraft ſkall ſynas på dig, och mitt Namn kunnigt warda i all land. Rom. 9: 17.

17. Du förhåller ännu mitt folk, och will icke ſläppat.

18. Si, jag will i morgon på denna tiden låta komma ett mägtigt ſtort

hagel, hwilkets like icke warit hafwer i Egypten, ifrå den tid det funderadt wardt, intill nu.

19. Så ſänd nu bort, och förwara din boſkap, och allt det du på markene hafwer; ty alla menniſkor och boſkap, ſom på markene funnen warder, och icke inhemtad är i huſen, och haglet faller på dem, de blifwa döde.

20. Den ſom nu ibland Pharaos tjenare fruktade HERrans ord, han lät ſina tjenare och boſkap fly in i huſen;

21. Men hwilkas hjerta intet aktade HERrans ord, de läto deras tjenare och boſkap blifwa på markene.

22. Då ſade HERren till Moſe: Räck dina hand upp åt himmelen, att det haglar öfwer hela Egypti land; öfwer menniſkor, öfwer boſkap, och öfwer all gröda på markene, i Egypti lande. Pſ. 105: 32.

23. Så räckte Moſe ſin ſtaf upp emot himmelen, och HERren lät dundra och hagla, ſå att elden flög på jordene. Alltſå lät HERren komma hagel öfwer Egypti land;

24. Att hagel och eld foro ibland hwartannat ſå grufweliga, att deß like icke warit hade i hela Egypti lande, ifrå den tid att det med folke beſatt wardt.

25. Och haglet ſlog i hela Egypti lande allt det på markene war, både menniſkor och boſkap, och ſlog allan grödan på markene, och ſönderſlog all trä på markene;

26. Utan allena i det landet Goſen, der Iſraels barn woro, der haglade intet.

27. Då ſände Pharao bort, och lät kalla Moſe och Aaron, och ſade till dem: Jag hafwer i denna reſone ſyndat; HERren är rättfärdig, men jag och mitt folk äre ogudaktige.

28. Derföre beder HERran, att Guds dunder och hagel återwänder, ſå will jag ſläppa eder, och icke länger förhålla eder.

29. Moſe ſade till honom: När jag kommer utu ſtadenom, will jag uträcka mina händer till HERran, ſå ſkall dundret återwända, och intet hagel mera wara; på det du ſkall förnimma, att jorden är HERrans. Pſ. 24: 1.

30. Dock wet jag wäl, att du och dine tjenare icke ännu frukten för HERran Gud.

31. Så wardt då ſlaget linet och bjugget; ty bjugget war i ax gånget, och linet hade knoppat ſig.

32. Men hwetet och rågen wardt icke ſlaget; förty det war ſenſäd.

33. Så gick då Moſe ifrå Pharao ut af ſtadenom, och räckte ſina händer ut till HERran; och dundret och haglet wände igen, och regnet dröp intet mer på jordena.

34. Då nu Pharao ſåg, att regnet, och dundret, och haglet, wände igen, ſyndade han ändå ytterligare, och förhärdade ſitt hjerta, han och hans tjenare.

35. Alltſå wardt Pharaos hjerta förſtockadt, att han icke ſläppte Iſraels barn, ſåſom HERren ſagt hade genom Moſe.

10. Capitlet.

Gräshoppor, mörker.

Och HERren ſade till Moſe: Gack in till Pharao; ty jag hafwer förhärdat hans och hans tjenares hjerta, på det jag ſkall göra deßa min tecken ibland dem;

2. Och att du ſkall förkunna i din barnas öron, och din barnabarnas, hwad jag bedrifwit hafwer i Egypten; och huru jag hafwer bewiſat min tecken ibland dem, att I ſkolen weta, att jag är HERren.

3. Så gingo Moſe och Aaron in till Pharao, och ſade till honom: Detta ſäger HERren de Ebreers Gud: Huru länge will du icke ödmjuka dig för mig, att du ſläpper mitt folk till att tjena mig?

4. Will du icke ſläppa mitt folk, ſi, ſå will jag i morgon låta komma gräshoppor i alla dina landsändar;

5. Så att de ſkola öfwertäcka landet, ſå att man icke ſkall ſe landet, och de ſkola uppäta hwad eder qwart blifwet och undſatt är för haglena, och

ſkola uppäta all edor grödande trä på markene;

6. Och ſkola uppfylla all din hus, och alla dina tjenares hus, och alla Egyptiers hus, hwilkas like dine fäder, och dina fäders fäder icke ſett hafwa, ifrå den tid de på jordena kommo, intill denna dag. Och han wände ſig, och gick ut ifrå Pharao.

7. Då ſade Pharaos tjenare till honom: Huru länge ſkole wi lida deßa plågor? Låt folket gå, att de måga tjena HERranom ſinom Gud; wetſt du icke ännu, att Egypten är förderfwad?

8. Så wordo Moſe och Aaron igen kallade till Pharao, och han ſade till dem: Går åſtad, och tjener HERranom edrom Gud. Hwilke äro nu de ſom gå ſkola?

9. Moſe ſade: Wi wilje gå med unga och gamla, med ſöner och döttrar, med får och fä; ty wi hafwe en HERrans högtid.

10. Han ſade till dem: Rätt ſå, HERren ware med eder. Skulle jag ſläppa eder och edor barn dertill? Ser der, om I icke hafwen något ondt för händer?

11. Icke ſå, utan I män går åſtad, och tjener HERranom; ty det ſamma hafwen I ock begärat. Och de drefwo dem ut ifrå Pharao.

12. Då ſade HERren till Moſe; Räck ut dina hand öfwer Egypti land om de gräshoppor, att de komma öfwer Egypti land, och äta allan grödan upp i landena, med allt det ſom qwart blifwet är efter haglet.

Joel 1: 4.

13. Moſe räckte ſin ſtaf öfwer Egypti land, och HERren dref ett öſtanwäder i landet i den hela dagenom, och i den hela nattene. Och om morgonen förde det öſtanwädret gräshopporna fram.

14. Och de kommo öfwer hela Egypti land, och gåfwo ſig ned alleſtäds i Egypten, ſå ganſka många, att tillförene deras like intet warit hade, ej heller härefter warder.

15. Förty de öfwertäckte landet, och gjorde det ſwart. Och de åto upp allan grödan i landena, och all frukt på trän, ſom qwar war blifwen efter haglet, och läto intet grönt blifwa qwart på trän, och uppå grödan på markene i hela Egypti lande.

16. Då kallade Pharao haſteliga Moſe och Aaron, och ſade: Jag hafmer ſyndat emot HERran edar Gud, och emot eder.

17. Förlåter mig mina ſynder ännu i denna reſone, och beder HERran edar Gud, att han dock borttager denna döden ifrå mig.

18. Och han gick ut ifrå Pharao, och bad HERran.

19. Då wände HERren ett ganſka ſtarkt weſtanwäder, och upptog gräshopporna, och förde dem i röda hafwet; ſå att der icke blef en qwar någorſtäds i hela Egypti land.

20. Men HERren förſtockade Pharaos hjerta, att han icke ſläppte Iſraels barn.

21. HERren ſade till Moſe: Räck dina hand upp åt himmelen, att det warder ſå mörkt i Egypti land, att man må taga uppå det.

22. Och Moſe räckte ſina hand upp åt himmelen; då wardt ett tjockt mörker i hela Egypti lande i tre dagar;

23. Så att ingen ſåg den andra, ej heller uppſtod af det rummet, der han war, i de tre dagar. Men när alla Iſraels barn war ljuſt, der de bodde.

24. Då kallade Pharao Moſe, och ſade: Går åſtad och tjener HERranom, allenaſt låter edor får och fä blifwa här; låter ock edor barn gå med eder.

25. Moſe ſade: Du måſte ock låta oß hafwa offer och bränneoffer, det wi HERranom wårom Gud göra ſkolom.

26. Wår boſkap ſkall gå med oß, och icke en klöf tillbakablifwa; förty af wåro ſkole wi taga HERranom wårom Gudi till tjenſt; ty wi wete icke, hwarmed wi ſkole tjena HERranom; tilldeß wi komme dit.

27. Men HERren förſtockade Pharaos hjerta, att han icke wille ſläppa dem.

28. Och Pharao ſade till honom: Gack ifrå mig, och tag dig wara, att

du icke mer kommer för min ögon; ty hwilken dag du för min ögon kommer, ſkall du dö.

29. Moſe ſwarade: Såſom du ſagt hafwer; jag will ej mer komma för din ögon.

11. Capitlet.

Lån befalles. Tionde plågan hotas.

Och HERren ſade till Moſe: Jag will ännu låta komma ena plågo öfwer Pharao och Egypten, ſedan ſkall han ſläppa eder hädan; och ſkall ej allenaſt ſläppa eder, utan ock drifwa eder hädan.

2. Så ſäg nu till folket, att hwar och en man bedes af ſin näſta, och hwar och en qwinna af ſine näſto, ſilfwer och gyldene tyg;

2 Moſ. 3:21. 12:35.

3. Ty HERren warder gifwandes folkena nåd för de Egyptier. Och Moſe war en ganſka myndig man i Egypti land, för Pharaos tjenare, och för folkena.

4. Och Moſe ſade: Detta ſäger HERren: Jag will på midnattstid utgå i Egypti land.

5. Och allt det förſtfödt är i Egypti land ſkall blifwa dödt, ifrå Pharaos förſtfödda ſon, den på hans ſtol ſitter, allt intill tjenſteqwinnones förſtfödda ſon, ſom är wid qwarnena; och allt det förſtfödt är ibland boſkapen. 2 Moſ. 12:29.

6. Och ett ſtort rop ſkall wara i hela Egypti lande, hwilkets like icke warit hafwer, ej heller warder.

7. Men när Iſraels barnom ſkall icke en hund krätta med ſine tungo, ifrå menniſkom, allt intill boſkapen; på det I ſkolen förnimma, huru HERren åtſkiljer Egypten och Iſrael.

8. Då ſkola alle deße dine tjenare gå ned till mig, och falla mig till fota, och ſäga: Far ut, du och allt folket, ſom under dig är. Sedan will jag fara ut. Och han gick ifrå Pharao ganſka wreder.

9. Men HERren ſade till Moſe: Pharao hörer eder intet, på det mycken under ſkola ſke i Egypti lande.

10. Och Moſe och Aaron gjorde all deßa under inför Pharao; men HERren förſtockade honom hans hjerta, att han icke wille ſläppa Iſraels barn utu ſitt land.

12. Capitlet.

Påſkalambet. Sötebrödshögtiden. Morbängelen. Iſraels utgång.

HERren ſade till Moſe och Aaron i Egypti lande:

2. Denne månaden ſkall wara när eder den förſte månaden; och af honom ſkolen I begynna månaderna om året.

3. Taler till hela Iſraels menighet, och ſäger: På tionde dagen i denna månadenom tage hwar och en ett får, den en husfader är, ju ett får till huſet.

4. Men der ett hus är för klent till ett får, ſå tage ſin näſta granna wid ſitt hus efter ſjälarnas tal, ſom nog kunde wara till att förtära fåret.

5. Och det ſkall wara ett får, ſom ingen wank hafwer, en gummar och årsgammal. Af lambom eller kidom ſkolen I tagat.

6. Och I ſkolen behållat intill fjortonde dagen i denna månadenom. Och hwar hopen i hela Iſrael ſkall ſlagtat till aftonen;

7. Och ſkolen taga af deß blod och ſtryka på båda ſidoträn åt dörrene, och öfra dörrträt i huſen, der de äta det uti;

8. Och ſkolen ſå äta köttet i den ſamma nattene, ſtekt wid eld, och oſyradt bröd, och ſkolen ätat med bitter ſalſo.

9. I ſkolen icke ätat rått, eller med wattne ſudet; utan allena ſtekt wid eld, deß hufwud med deß fötter och inelfwer.

10. Och I ſkolen intet låta qwart blifwa till morgonen; om något blifwer qwart till morgonen, ſkolen I det uppbränna med elde.

11. Men ſå ſkolen I ätat: I ſkolen wara gjordade kringom edra länder, och hafwa edra ſkor på edra fötter, och ſtafrar i edra händer; och I ſkolen ätat ſåſom de der haſta till wägs; ty det är HERrans Paſſah.

Eph. 6:14.

12. Förty jag will i den ſamma nattene gå genom Egypti land, och ſlå allt det förſtfödt är i Egypti lande, både af menniſkor och boſkap, och bewiſa mitt ſtraff på alla de Egyptiers gudar, Jag HERren.
Pſ. 136:10. Ebr. 11:28.

13. Och blodet ſkall wara eder ett tecken på huſen, der I uti ären, att, när jag ſer blodet, ſkall jag gå framom eder; och eder icke wederfaras ſkall den plåga, ſom eder förderfwa må, när jag ſlår Egypti land.

14. Och I ſkolen hafwa denna dagen till åminnelſe; och I ſkolen hålla honom högtideligan HERranom till en feſt; I och alle edra efterkommande i en ewig brukning.

15. I ſju dagar ſkolen I äta oſyradt bröd, nämliga, på förſta dagenom ſkolen I upphålla med ſyradt bröd uti edor hus. Den ſom ſyradt bröd äter, ifrå förſta dagen, allt intill den ſjunde, hans ſjäl ſkall förgöras af Iſrael. 2 Moſ. 23:15. 34:18. 5 Moſ. 16:16.

16. Den förſta dagen ſkall wara helig, att I ſammankommen, och den ſjunde ſkall ock wara helig, att I ſammankommen; intet arbete ſkolen I göra på dem, utan det ſom till maten hörer för allahanda ſjälar, det allena mågen I göra för eder.

17. Och håller eder wid oſyradt bröd; förty på den ſamma dagen hafwer jag utfört edra härar utur Egypti land; derföre ſkolen I, och alle edre efterkommande, hålla denna dagen i en ewig brukning.

18. På fjortonde dagen i förſta månadenom, om aftonen, ſkolen I äta oſyradt bröd, intill en och tjugonde dagen i ſamma månadenom om aftonen; 3 Moſ. 23:5. 4 Moſ. 28:16. Joſ. 5:10.

19. Så att man i ſju dagar intet ſyradt bröd finner i edor hus; ty den ſom ſyradt bröd äter, hans ſjäl ſkall förgöras utur Iſraels menighet, ehwad han är utländſk eller inländſk.

20. Derföre äter intet ſyradt bröd, utan allenaſt oſyradt bröd uti alla edra boningar.

21. Och Moſe kallade alla de äldſta i Iſrael, och ſade till dem: Leter ut och tager får, hwar och en för ſitt husfolk, och ſlagter Paſſah.

22. Och tager ett knippe iſop, och dopper i blodet i bäckenet, och ſtryker dermed på öfra dörrträt, och båda ſidoträn; och ingen menniſka gånge ut genom ſins hus dörr intill morgonen.

23. Förty HERren warder gångandes der framom, och ſkall plåga de Egyptier. Och när han får ſe blodet på öfra dörrträt och på de tu ſidoträn, går HERren framom dörrena, och icke låter förderfwaren komma uti edor hus till att plåga.

24. Derföre håll denna ſeden för dig och din barn till ewig tid.

25. Och när I kommen in uti landet, det HERren eder gifwandes warder, ſåſom han ſagt hafwer, ſå håller denna tjenſtena.

26. Och när edor barn ſäga till eder: Hwad hafwen I der för en tjenſt?

27. Skolen I ſäga: Det är HERrans Paſſahoffer, den der gick framom Iſraels barn i Egypten, då han plågage de Egyptier, och frälſte wår hus. Då bugade ſig folket, och tillbad.

28. Och Iſraels barn gingo bort, och gjorde ſåſom HERren Moſe och Aaron budit hade.

29. Och om midnattstid ſlog HERren allt det förſtfödt war i Egypti lande, ifrå Pharaos förſtfödda ſon, den på hans ſtol ſatt, allt intill dens förſtfödda ſon, ſom fången ſatt i fängelſet, och allt förſtfödt af boſkapenom. Pſ. 78:51. 105:36. 136:10.

30. Då ſtod Pharao upp, och alle hans tjenare på den nattene, och alle Egyptier, och ett ſtort rop wardt uti Egypten; ty der war intet hus, der icke en döder inne låg.

31. Och han kallade Moſe och Aaron om nattena, och ſade: Görer eder redo, och farer ut ifrå mitt folk, I och Iſraels barn; går åſtad, och tjener HERranom, ſåſom I ſagt hafwen.

32. Tager ock med eder edor får och fä, ſåſom I ſagt hafwen; går åſtad, och wälſigner mig med.

33. Och de Egyptier trängde faſt uppå folket, att de måſte med haſt

drifwa dem ut af landet; ty de ſade: Wi dö hwar och en.

34. Och folket bar råan deg, förra än han förſyrad wardt, till deras mat, bundnan i deras kläder, på deras axlar.

35. Och Iſraels barn hade gjort ſåſom Moſe ſagt hade; och hade bedts af de Egyptier ſilfwer, och gyldene tyg, och kläder. 2 Moſ. 3: 22. 11: 2.

36. Och HERren hade gifwit folkena nåd för de Egyptier, ſå att de lånte dem; och de blottade de Egyptier.

37. Så drogo Iſraels barn ut ifrå Rameſes till Succoth, ſexhundradetuſend män till fot, förutan barn. 4 Moſ. 2: 32.

38. Och mycket gement folk drog ockſå med dem; och får och fä, och ganſka mycken boſkap.

39. Och de bakade af den råa degen, ſom de utur Egypten förde, oſyrade kakor; ty han war icke ſyrad, efter de wordo utdrefne utur Egypten, och kunde icke förtöfwa, och hade eljeſt ingen koſt beredt ſig.

40. Tiden, i hwilkom Iſraels barn bodde i Egypten, är fyrahundrade och tretio år. 1 Moſ. 15: 13. Ap. G. 7: 6. Gal. 3: 17.

41. Då de förlidne woro, gick hela HERrans här på en dag utur Egypti land.

42. Derföre warder denna natten hållen HERranom, att han hafwer fört dem utur Egypti land. Och Iſraels barn ſkola hålla henne HERranom, de och deras efterkommande.

43. Och HERren ſade till Moſe och Aaron: Detta är ſättet till att hålla Paſſah; ingen främling ſkall äta deraf.

44. Den ſom en köpter träl är, den ſkall man omſkära, och ſedan äte han deraf.

45. En husman, och en dagakarl, ſkola intet äta deraf.

46. Uti eno huſe ſkall man ätat. I ſkolen intet af deß kött bära ut för huſet, och I ſkolen intet ben ſönderſlå af thy. 4 Moſ. 9: 12. Joh. 19: 36.

47. Hela menigheten i Iſrael ſkall ſå göra.

48. Om någon främling bor när dig, och will hålla HERranom Paſſah, han omſkäre allt det mankön är, ſedan gånge härtill, att han detta gör, och ware ſåſom en inländſker; ty ingen oomſkoren ſkall äta deraf.

49. Samma lagen ware dem inländſka, och utländſka, ſom bor ibland eder.

50. Och all Iſraels barn gjorde ſåſom HERren hade budit Moſe och Aaron.

51. Och ſå förde HERren på en dag Iſraels barn utur Egypti land, med deras härar.

13. Capitlet.

Förſtfödt helgas. Sötbröd bjudes. Joſephs ben. Iſraels läger.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Helga mig allt förſtfödt; det ſom allahanda moderlif öppnar när Iſraels barnom, både ibland menniſkor och boſkap; ty de äro min. 2 Moſ. 22: 29. 34: 19. 4 Moſ. 3: 13. 8: 17. Luc. 2: 23.

3. Då ſade Moſe till folket: Tänker uppå denna dagen, på hwilken I utgångne ären af Egypten, utu träldomſens huſe; att HERren hafwer eder hädan utfört med wäldiga hand; derföre ſkall du icke äta ſurdeg.

4. I dag ären I utgångne i den månadenom Abib.

5. När nu HERren låter komma dig in uti de Cananeers, Hetheers, Amoreers, Hetheers och Jebuſeers land, hwilket han dina fäder ſworit hafwer, att han wille gifwa dig ett land, der mjölk och hannog uti flyter; ſå ſkall du denna tjenſtena hålla i denna månadenom.

6. I ſju dagar ſkall du äta oſyradt bröd, och på ſjunde dagenom är HERrans högtid. 2 Moſ. 34: 18.

7. Derföre ſkall du i ſju dagar äta oſyradt bröd; ſå att när dig ingen ſurdeg, ej heller ſyradt bröd ſkall finnas i alla dina landsändar.

8. Och du ſkall ſäga dinom ſon på den tiden: Sådant hålle wi fördenſkull, att HERren ſå hafwer gjort med oß, då wi drogom utur Egypten.

9. Derföre ſkall dig wara ett tecken i dine hand, och en åminnelſe för din ögon; på det att HErrans lag ſkall wara i dinom mun, att HErren hafwer utfört dig af Egypten med wäldiga hand.

10. Derföre håll denna ſeden i ſinom tid årliga.

11. När nu HErren hafwer låtit dig komma in uti de Cananeers land, ſåſom han dig och dina fäder ſworit hafwer, och hafwer dig det gifwit;

12. Så ſkall du afſkilja HErranom allt det ſom öppnar moderlifwet, och förſtfödt är ibland boſkapen; det ſom mankön är, ſkall höra HErranom till.

13. Det förſtfödda af åſnanom ſkall du löſa med ett får; om du icke löſer det, ſå bryt halſen ſönder på thy; men allt förſtfödt af menniſko ibland din barn ſkall du löſa.

14. Och när ditt barn frågar dig i dag eller i morgon: Hwad är detta? ſkall du ſäga thy: HErren hafwer fört oß med wäldiga hand utur Egypten, ifrå träldomſens huſe.

15. Ty då Pharao war trög till att ſläppa oß, ſlog HErren allt det förſtfödt war i Egypti lande, ifrå menniſkones förſtfödda, intill boſkapens förſtfödda; derföre offrar jag HErranom allt det, ſom moderlifwet öppnar, det mankön är; och det, ſom förſtfödt är af min barn, löſer jag.

16. Och det ſkall wara dig för ett tecken i dine hand, och en åminnelſe för din ögon, att HErren hafwer fört oß med wäldiga hand utur Egypten.

17. Då nu Pharao hade ſläppt folket, förde icke Gud dem på den wägen genom de Philiſteers land, den genaſt war; ty han tänkte att folket måtte ångra ſig, när de ſågo örlig emot ſig, och ſå omwända igen till Egypten.

18. Derföre förde han folket omkring på den wägen genom öknena åt röda hafwet; och Iſraels barn foro wäpnade utur Egypti land.

19. Och Moſe tog med ſig Joſephs ben; ty han hade tagit en ed af Iſraels barnom, och ſagt: Gud warder eder ſökandes, ſå förer min ben hädan med eder.
1 Moſ. 50: 25. Joſ. 24: 32. Ebr. 11: 22.

20. Så drogo de ut ifrå Succoth, och ſlogo deras lägre i Etam, närmaſt wid öknena. 4 Moſ. 33: 6.

21. Och HErren gick före dem om dagen uti en molnſtod, på det han ſkulle föra dem den rätta wägen; och om nattena uti en eldſtod, på det han ſkulle lyſa dem; till att wandra både dag och natt. 4 Moſ. 14: 14.
Neh. 9: 12. Pſ. 105: 39. 1 Cor. 10: 1.

22. Den molnſtoden och eldſtoden ſkiljdes intet ifrå folket.

14. Capitlet.

Pharao jagar efter. Folket bäfwar. Stoden ſkyddar. Hafwet delas.

Och HErren talade med Moſe, och ſade:

2. Tala med Iſraels barn, och ſäg att de wända om, och ſlå deras lägre twärtemont den dalen Hyroth, emellan Migdol och hafwet, emot Baal Zephon, och der twärtöfwer ſlå lägret wid hafwet. 4 Moſ. 33: 7.

3. Förty Pharao warder ſägandes om Iſraels barn: De fara wille i landena; öknen hafwer beſlutit dem.

4. Och jag will förſtocka hans hjerta, att han ſkall jaga efter dem, och will winna pris på Pharao och alla hans magt; och de Egyptier ſkola förnimma, att jag är HErren. Och de gjorde ſå. 2 Moſ. 10: 1.

5. Och då det war ſagdt för Konungenom i Egypten, att folket flydde, wardt hans och hans tjenares hjerta förwandladt emot folket, och ſade: Hwi hafwom wi ſå gjort, att wi hafwom ſläppt Iſrael, att de icke ſkola tjena oß?

6. Och han gjorde redo ſin wagn, och tog ſitt folk med ſig;

7. Och tog ſexhundrade utwalda wagnar, och hwad der eljeſt war för wagnar i Egypten, och höfwitsmän öfwer allan ſin här.

8. Ty HErren förſtockade Pharaos hjerta, Konungens i Egypten, att han jagade efter Iſraels barn, hwilke dock woro genom höga hand utgångne.
4 Moſ. 33: 3.

9. Och de Egyptier jagade efter dem, och hinde dem der de ſig lägrat hade wid hafwet, med häſtar och wagnar och reſenärer, och med all Pharaos här, uti den dalenom Hyroth, twärtemot BaalZephon.

10. Och då Pharao nalkades dem, hofwo Iſraels barn ſin ögon upp, och ſi, de Egyptier kommo efter dem; och de fruktade ſig ſtorliga, och ropade till HERran;

11. Och ſade till Moſe: Woro icke grafwer i Egypten, att du måſte bortföra oß, att wi ſkulle dö i öknene? Hwi hafwer du ſå gjort oß, att du hafwer fört oß utur Egypten?

Pſ. 106: 7.

12. Är icke nu detta det, ſom wi ſade dig i Egypten: Låt blifwa oß, att wi må tjena de Egyptier? Ty det wore oß ju bättre tjena de Egyptier, än dö i öknene.

13. Moſe ſade till folket: Frukter eder intet, ſtår och ſer till, hwilken en ſalighet HERren warder görandes i dag med eder; ty deßa Egyptier, ſom I ſen i dag, dem ſkolen I aldrig mera ſe i ewig tid.

14. **HERren warder ſtridandes för eder, och I ſkolen ſtå ſtilla dertill.**

15. HERren ſade till Moſe: Hwad ropar du till mig? Säg Iſraels barnom, att de draga fram.

16. Men du häf din ſtaf upp, och räck dina hand öfwer hafwet, och ſkilj det åt, att Iſraels barn måga gå der midt igenom på det torra.

17. Si, jag will förſtocka de Egyptiers hjerta, att de ſkola följa efter eder; ſå will jag winna pris på Pharao, och alla hans magt, uppå hans wagnar och reſenärer.

18. Och de Egyptier ſkola förnimma, att jag är HERren; när jag hafwer pris wunnit på Pharao, och hans wagnar, och reſenärer.

19. Då upphof ſig Guds Ängel, den ſom för Iſraels lägre gick, och gaf ſig bakom dem; och molnſtoden gaf ſig ock utu deras anſigte, och gick bakom dem;

20. Och kom emellan de Egyptiers och Iſraels lägre; och det war ett mörkt moln, och upplyſte nattena, ſå att deße och hine i den hela nattene icke kunde komma tillſamman.

21. Då nu Moſe räckte ſin hand öfwer hafwet, lät HERren drifwa det bort genom ett ſtarkt öſtanwäder i den hela nattene, och gjorde hafwet torrt; och wattnet ſkiljdes åt.

Eſ. 63: 12.

22. Och Iſraels barn gingo derin, midt i hafwet på det torra; och wattnet war dem för en mur på den högra ſidone, och den wenſtra.

Joſ. 4: 23. Pſ. 106: 9. 1 Cor. 10: 1. Ebr. 11: 29.

23. Och de Egyptier följde, och gingo in efter dem, alle Pharaos häſtar och wagnar och reſenärer, midt in i hafwet.

24. Som nu morgonwäkten kom, ſåg HERren uppå de Egyptiers lägre utur eldſtodene och molnena; och gjorde en förſkräckelſe i deras lägre;

Pſ. 78: 14.

25. Och ſtötte hjulen ifrå deras wagnar, och ſtörte dem wäldeliga omkull. Då ſade de Egyptier: Låt oß fly ifrån Iſrael; HERren ſtrider för dem emot de Egyptier.

26. Men HERren ſade till Moſe: Räck ut dina hand öfwer hafwet, att wattnet igenfaller öfwer de Egyptier; öfwer deras wagnar och reſenärer.

27. Då räckte Moſe ſin hand ut öfwer hafwet, och hafwet kom åter för morgonen i ſin ſtröm igen; och då de Egyptier flydde, mötte dem wattnet; och HERren inhwärfde dem midt i hafwena;

28. Så att wattnet kom igen, och gick utöfwer wagnar och reſenärer, och alla Pharaos magt, ſom dem efterföljt hade in i hafwet; ſå att icke en af dem blef igen. Joſ. 24: 7.

29. Men Iſraels barn gingo torre midt igenom hafwet; och wattnet war dem för en mur på högra ſidone, och den wenſtra.

30. Och ſå halp HERren Iſrael på den dagenom ifrå de Egyptiers hand; och de ſågo de Egyptier döda på hafsſtrandene;

31. Och den ſtora hand, ſom HErren hade bewiſat på de Egyptier. Och folket fruktade HErran, och trodde HErranom, och hans tjenare Moſe.

15. Capitlet.

Moſe ſång. Folkets förſta knorr. Wattnet ſött. Guds löfte.

Då ſöng Moſe och Iſraels barn HErranom denna wiſona, och ſade: Jag will ſjunga HErranom; ty han hafwer ena härliga gerning gjort; häſt och man hafwer han ſtört i hafwet.

2. HErren är min ſtarkhet och lofſång, och är min ſalighet; han är min Gud, jag will ära honom; han är mins faders Gud, och jag will upphöja honom; Pſ. 118: 14.

3. HErren är den rätte krigsmannen; HErre är hans Namn.

4. Pharaos wagnar och hans magt kaſtade han i hafwet; hans utkorade höfwitsmän äro fördränkte i röda hafwena.

5. Djupet hafwer öfwertäckt dem; och de föllo åt bottnen ſåſom ſtenar.

6. HErre, din högra hand gör ſtor under; HErre, din högra hand hafwer ſlagit fiendan.

7. Och med dine ſtora härlighet hafwer du förſtört dina motſtåndare; ty när du lät utgå dina grymhet, förtärde hon dem ſåſom ſtrå.

8. Genom ditt blåſande gåfwo ſig wattnen upp, flytande wattnet ſtod ihop; djupen ſwallade ifrå hwartannat midt i hafwena.

9. Fienden ſade: Jag will jaga efter dem, och gripa dem, och byta rof, och ſläcka mitt mod på dem; jag will draga ut mitt ſwärd, och min hand ſkall förgöra dem.

10. Då blåſte ditt wäder, och hafwet öfwertäckte dem; och de ſönko ned ſåſom bly uti mägtig watten.

11. HErre, ho är din like ibland gudarna? Ho är dig lik, ſom är ſå härlig och helig, förfärlig, priſlig och under görandes?

12. Då du uträckte dina hand, uppſwalg dem jorden.

13. Du hafwer i barmhertighet warit ledſagare åt dino folke, det du förloßat hafwer; och hafwer fört dem uti dine ſtarkhet till dina helga boning.

14. Då folken det hörde, bäfwade de; på de Philiſteer kom ångeſt; Joſ. 2: 9.

15. Då förfärades de Förſtar i Edom, bäfwan kom öfwer de mägtiga i Moab; alle Canaans inbyggare gåfwo ſig.

16. Låt falla förſkräckelſe öfwer dem, och fruktan, genom din ſtora arm, att de blifwa orörlige ſåſom ſtenar; tilldeß, HErre, ditt folk kommer igenom; tilldeß ditt folk igenomkommer, det du förwärfwat hafwer.

17. Led dem in, och plantera dem på dins arfwedels berge, hwilket du, HErre, till dina boning gjort hafwer; till din helgedom, HErre, det din hand beredt hafwer. Pſ. 44: 3. 80. 9.

18. HErren warder rådandes i ewighet och utan ända.

19. Ty Pharao for in i hafwet med häſtar och wagnar och reſenärer, och HErren lät hafwet igenfalla öfwer dem; men Iſraels barn gingo torre midt igenom hafwet.

20. Och MirJam den Prophetißan, Aarons ſyſter, tog ena trummo uti ſina hand; och alla qwinnor följde henne efter i dans med trummor.

21. Och MirJam ſöng före dem: Låt oß ſjunga HErranom, han hafwer gjort ena härliga gerning; man och häſt hafwer han ſtört i hafwet.

22. Så lät Moſe Iſraels barn draga ifrå röda hafwet, ut åt den öknen Sur; och de wandrade tre dagar i öknene, och funno intet watten. 4 Moſ. 33: 8.

23. Då kommo de till Mara; men de kunde icke dricka det wattnet i Mara; ty det war mycket bittert; af hwilko det rummet heter Mara.

24. Der knorrade folket emot Moſe, och ſade: Hwad ſkole wi dricka?

25. Han ropade till HErran: Och HErren wiſte honom ett trä, det ſatte han i wattnet, och ſå wardt det ſött. Der ſatte han dem före lag och rätt, och förſökte dem;

26. Och han ſade: Will du höra HERrans dins Guds röſt, och göra hwad ſom rätt är för honom, och fatta hans bud i din öron, och hålla alla hans lag; ſå ſkall jag ingen den krankhet lägga uppå dig, ſom jag på de Egyptier lagt hafwer; ty jag är HERren din läkare.

27. Och de kommo till Elim, der woro tolf wattubrunnar, och ſjutio palmträ; der lägrade de ſig wid wattnet. 4 Moſ. 33: 9.

16. Capitlet.

Folkets andra knorr. Åkerhöns. Man.

Ifrån Elim drogo de, och kom hela hopen Iſraels barn uti den öknena Sin, hwilken ligger emellan Elim och Sinai, på femtonde dagen i den andra månadenom, ſedan de utur Egypti land gångne woro.

2. Och hela menigheten af Iſraels barn knorrade emot Moſe och Aaron uti öknene;

3. Och ſade till dem: Gud gifwe, att wi hade dött uti Egypti lande genom HERrans hand, der wi ſåto wid köttgrytorna, och hade bröd nog till att äta; ty I hafwen fördenſkull fört oß i denna öknena, att I ſkolen låta denna hela hopen dö af hunger. 4 Moſ. 11: 4.

4. Då ſade HERren till Moſe: Si, jag will låta regna eder bröd neder af himmelen; och folket ſkall gå ut och förſamla hwar dag ſå mycket ſom behöfwes, på det att jag må förſöka, om de wilja wandra uti min lag eller ej.

5. På ſjette dagenom ſkola de bereda ſig till att förſamla dubbelt, öfwer det de dageliga pläga.

6. Moſe och Aaron ſade till Iſraels barn: Om aftonen ſkolen I förnimma, att HERren hafwer fört eder utur Egypti land.

7. Och om morgonen ſkolen I få ſe HERrans härlighet; ty han hafwer hört edor knorran emot HERran. Hwad äre wi, att I knorren emot oß?

8. Ytterligare ſade Moſe: HERren warder eder gifwandes om aftonen kött till att äta, och om morgonen bröd tillfylleſt; derföre att HERren hafwer hört edor knorran, der I emot honom knorrat hafwen. Ty hwad äre wi? Edart knorrande är icke emot oß, utan emot HERran.

9. Och Moſe ſade till Aaron: Säg till hela menigheten af Iſraels barn: Går hitfram till HERran; ty han hafwer hört edar knorran.

10. Och då Aaron ſå ſagt hade till hela menigheten af Iſraels barn, wände de ſig emot öknena; och ſi, HERrans härlighet ſyntes uti en ſky. 2 Moſ. 13: 21.

11. Och HERren ſade till Moſe:

12. Jag hafwer hört Iſraels barnas knorran; ſäg dem: Om aftonen ſkolen I hafwa kött till att äta, och om morgonen warda mättade af bröd; och ſkolen förnimma, att jag är HERren edar Gud.

13. Och om aftonen kommo åkerhöns upp, och öfwertäckte lägret; och om morgonen låg dagg omkring lägret. 4 Moſ. 11: 31. Pſ. 78: 24. Joh. 6: 31. 1 Cor. 10: 3.

14. Och ſom daggen fallen war, ſi, då låg der något i öknene rundt och ſmått, ſåſom rimfroſt på jordene.

15. Och då Iſraels barn ſågo det, ſade de till hwarannan: Detta är Man; ty de wißte icke hwad det war. Men Moſe ſade till dem: Det är det brödet, ſom HERren eder gifwit hafwer till att äta.

16. Det är det ſamma, om hwilket HERren budit hafwer: Hwar och en förſamle deraf ſå mycket han äter för ſig; och tage ett gomer till hwart och ett hufwud, efter ſjälarnas tal i deras tjäll.

17. Och Iſraels barn gjorde ſå, och förſamlade, den ene mycket, den andre litet.

18. Men då man mätte det ut med gomer, wardt dem, ſom mycket hade, intet öfwerlöpſe, och dem ſom litet hade, fattades intet; utan hwar och en hade förſamlat ſå mycket, ſom han åt för ſig. 2 Cor. 8: 15.

19. Och Moſe ſade till dem: Ingen låte något qwart blifwa deraf till morgonen.

20. Men de hörde Moſen intet, utan

ſomlige läto något qwart blifwa deraf intill morgonen; då wäxte der matkar uti, och wardt luktande; och Moſe blef wred uppå dem.

21. Så förſamlade de deraf hwar morgon ſå mycket, ſom hwar och en förmådde äta för ſig; men när ſolen wardt het, ſå förſmälte det.

22. Och på ſjette dagenom förſamlade de dubbelt af det brödet, ju tu gomer för en. Och alle de öfwerſte för menighetene kommo in, och förkunnade det Moſe.

23. Och han ſade till dem: Detta är det ſom HErren ſagt hafwer: I morgon är Sabbath, den helga hwilan HErranom. Hwad I baka wiljen, det baker, och hwad I koka wiljen, det koker; men hwad öfwer är, det låter blifwa, att det warder förwaradt intill morgons.

24. Och de läto blifwat till morgonen, ſåſom Moſe budit hade; då wardt det intet luktande, och ingen matk wardt derutinnan.

25. Då ſade Moſe: Äter det i dag; ty i dag är HErrans Sabbath; I warden i dag intet finnande på markene.

26. I ſex dagar ſkolen I förſamlat; men ſjunde dagen är Sabbath, på honom warder det intet.

27. Men på ſjunde dagenom gingo ſomlige ut af folket till att förſamla, och funno intet.

28. Då ſade HErren till Moſe: Huru länge wiljen I icke hålla min bud och lag?

29. Si, HErren hafwer gifwit eder Sabbath, och derföre hafwer han gifwit eder på ſjette dagenom tweggedaga bröd; ſå blifwe nu hwar och en hemma, och ingen gånge ut ifrå ſitt rum på ſjunde dagenom.

30. Så ſkonade då folket den ſjunde dagen.

31. Och Iſraels hus kallade det Man; och det war ſåſom corianderfrö, och hwitt, och hade en ſmak ſåſom ſemla med hannog.

32. Och Moſe ſade: Detta är det ſom HErren budit hafwer; uppfyll ett gomer deraf, till att förwara för edra efterkommande; på det man må ſe det bröd, der jag eder med ſpiſat hafwer i öknene, då jag förde eder utur Egypti land. Ebr. 9: 4.

33. Och Moſe ſade till Aaron: Tag ett käril, och låt derin ett gomer fullt med Man; och förwara det inför HErranom till edra efterkommande.

34. Såſom HErren hade budit Moſe, ſå lät Aaron förwara det der inför wittnesbördet.

35. Och Iſraels barn åto Man i fyratio år, intilldeß de kommo till det land, der de bo ſkulle; allt intill gränſona på Canaans land åto de Man. Joſ. 5: 12. Neh. 9: 15.

36. Och är gomer tiondeparten af ett epha.

17. Capitlet.

Folkets tredje knorr. Klippans watten.
Amaleks ſtrid.

Och hela menigheten af Iſraels barn drog ut af den öknene Sin deras dagsreſor, ſåſom HErren befallde dem; och lägrade ſig i Rephidim; der hade folket intet watten till att dricka. 4 Moſ. 33: 14.

2. Och de kifwade med Moſe, och ſade: Gifwer oß watten, att wi må dricka. Moſe ſade till dem: Hwi kifwen I med mig? Hwi förſöken I HErran? 4 Moſ. 20: 5.

3. Då nu folket derſammaſtäds törſte efter watten, knorrade de emot Moſe, och ſade: Hwi hafwer du låtit oß fara utur Egypten, på det att du oß, wår barn och boſkap, ſkulle låta dö i törſt?

4. Moſe ropade till HErran, och ſade: Huru ſkall jag göra med detta folket? Det fattas icke mycket, att de warda mig ännu ſtenande.

5. HErren ſade till honom: Gack för folket, och tag några de äldſta af Iſrael med dig; och tag din ſtaf i dina hand, med hwilkom du ſlog wattnet, och gack. 2 Moſ. 7: 20. 14: 16.

6. Si, jag will ſtå der före dig på ett hälleberg i Horeb; der ſkall du ſlå hälleberget, och der ſkall utlöpa watten, ſå att folket får dricka. Moſe gjorde ock ſå för de äldſta af Iſrael. 4 Moſ. 20: 11. Pſ. 78: 15. 1 Cor. 10: 4.

7. Derföre kallar man det rummet Maßa och Meriba; för det Iſraels barnas kifs ſkull, och för det, att de förſökte HERran, och ſade: Är HERren med oß, eller ej? Pſ. 81: 8. 95: 8, 9.

8. Då kom Amalek, och ſtridde emot Iſrael i Rephidim. 5 Moſ. 25: 17. 1 Sam. 15: 2.

9. Och Moſe ſade till Joſua: Utwälj oß män; far ut, och ſtrid emot Amalek; i morgon will jag ſtå öfwerſt på högenom, och hafwa Guds ſtaf i mine hand.

10. Och Joſua gjorde ſåſom Moſe honom ſade, att han ſtridde emot Amalek. Men Moſe, och Aaron, och Hur ſtego upp öfwerſt på högen.

11. Och ſå länge Moſe upphöll ſina händer, hade Iſrael öfwerhandena; men när han lät händerna ned, hade Amalek öfwerhandena.

12. Men Moſe händer woro tunga, derföre togo de en ſten, och lade under honom, att han ſatte ſig deruppå. Aaron och Hur höllo under hans händer hwar på ſine ſido; ſå wordo hans händer ſtadiga, intilldeß ſolen gick neder.

13. Och Joſua nederlade Amalek, och hans folk, genom ſwärdsegg.

14. Och HERren ſade till Moſe: Skrif detta till en åminnelſe uti en bok, och befall det i Joſua öron; ty jag ſkall förgöra Amalek undan himmelen, att man icke mer ſkall tänka uppå honom.

15. Och Moſe byggde ett altare, och kallade det HERren Nißi;

16. Ty han ſade: HERrans ſtrid ſkall wara emot Amalek genom ena hand, under Guds beſkärm ifrå barn intill barnabarn.

18. Capitlet.

Jethro kommer, priſar, råder.

Och då Jethro, Preſten i Midian, Moſe ſwär, hörde allt det Gud gjort hade med Moſe och hans folk Iſrael, att HERren hade fört Iſrael utur Egypten;

2. Tog han Zipora, Moſe huſtru, den han hade tillbakaſändt; 2 Moſ. 2: 16.

3. Samt med hennes twå ſöner; af hwilkom en het Gerſom, ty han ſade: Jag är worden en utländninge i främmande lande;

4. Och den andra Elieſer, ty han ſade: Mins faders Gud hafwer warit min hjelp, och hafwer frälſt mig ifrå Pharaos ſwärde. 2 Moſ. 2: 22.

5. Då nu Jethro, Moſe ſwär, och hans ſöner, och hans huſtru, kommo till honom i öknene in på Guds berg, der han lägret uppſlagit hade;

6. Lät han ſäga Moſe: Jag Jethro, din ſwär, är kommen till dig; och din huſtru, och både hennes ſöner med henne.

7. Då gick Moſe ut emot honom, och böjde ſig för honom, och kyßte honom. Och då de hade helſat hwarannan, gingo de in i tjället.

8. Då förtäljde Moſe ſinom ſwär allt det HERren hade gjort Pharao och de Egyptier, för Iſraels ſkull; och all den möda, ſom de på wägenom haft hade, och att HERren hade hulpit dem.

9. Och Jethro fröjdade ſig öfwer allt det goda, ſom HERren hade gjort Iſrael; att han hade frälſt dem ifrå de Egyptiers hand.

10. Och Jethro ſade: Lofwad ware HERren, den eder frälſt hafwer ifrå de Egyptiers och Pharaos hand; den der kan frälſa ſitt folk ifrån Egypti hand.

11. Nu wet jag, att HERren är ſtörre än alle gudar; derföre att de högmodeliga emot dem handlat hafwa. 2 Moſ. 1: 13. 5: 7. 14: 18.

12. Och Jethro, Moſe ſwär, tog bränneoffer, och offrade det Gudi. Då kom Aaron, och alle de äldſte i Iſrael, till att äta bröd för Gudi med Moſe ſwär.

13. Den andra morgonen ſatte ſig Moſe till att döma folket; och folket ſtod omkring Moſe ifrå morgonen intill aftonen.

14. Då hans ſwär ſåg allt det han gjorde med folkena, ſade han: Hwad är det du gör med folkena? Hwi ſitter du allena, och allt folket ſtår omkring dig ifrå morgonen allt intill aftonen?

15. Moſe ſwarade honom: Folket kommer till mig, och frågar Gud om råd;

16. Ty då de hafwa något att ſkaffa, komma de till mig, att jag ſkall döma emellan hwar och en och hans näſta; och wiſa dem Guds rätt, och hans lag.

17. Hans ſwär ſade till honom: Det är icke godt ſom du gör.

18. Du gör owisliga; ſå ock folket, ſom med dig är. Detta ärendet är dig för ſwårt, du kan icke uträtta det allena. 5 Moſ. 1: 9.

19. Men hör mina röſt; jag will gifwa dig råd, och Gud ſkall wara med dig. Sköt du folket inför Gud, och framſätt ärenden för Gudi;

20. Och förſe dem med rätt och lag, att du wiſar dem den wäg, der de uti wandra ſkola, och de gerningar, ſom de göra ſkola.

21. Men ſök dig upp ibland allt folket redeliga män, de ſom frukta Gud, ſannfärdiga, och de ſom hata girighetena; dem ſätt öfwer dem, ſomliga öfwer tuſende, öfwer hundrade, öfwer femtio, och öfwer tio;
4 Moſ. 11: 16. 5 Moſ. 1: 13.

22. De ſom alltid måga döma folket; men när någon ſwår ſak är, att de må hafwa henne inför dig, och de åtſkilja alla de ringa ſaker; ſå warder det dig lättare, och de dragat med dig.

23. Om du det gör, kan du beſtå hwad Gud dig bjuder; och allt detta folket kan gå hem till ſitt igen med frid.

24. Moſe hörde ſins ſwärs röſt, och gjorde allt, ſåſom han ſade honom;

25. Och utwalde redeliga män utaf hela Iſrael, och gjorde dem till höfdingar öfwer folket; ſomliga öfwer tuſende, öfwer hundrade, öfwer femtio, och öfwer tio;

26. Att de alltid ſkulle döma folket; men hwad ſwåra ſaker woro, dem ſköto de till Moſe; och de ringa ſaker dömde de.

27. Och ſå lät Moſe ſin ſwär fara hem i ſitt land igen.

19. Capitlet.

Förbundſens folk. Sinai brand.

Uti tredje månadenom, ſedan Iſraels barn utgångne woro utur Egypti land, kommo de på denna dagen in uti den öknen Sinai;

2. Förty de woro utdragne ifrå Rephidim, och wille in uti den öknen Sinai, och lägrade ſig der i öknene, twärtemot berget. 4 Moſ. 33: 15.

3. Och Moſe ſteg upp till Gud. Och HErren ropade till honom af bergena, och ſade: Detta ſkall du ſäga till Jacobs hus, och förkunna Iſraels barnom: Ap. G. 7: 38.

4. I hafwen ſett hwad jag hafwer gjort de Egyptier; och huru jag hafwer burit eder på örnawingar, och tagit eder till mig. 5 Moſ. 29: 2.

5. Om I nu hören mina röſt, och hållen mitt förbund, ſå ſkolen I wara min egendom för allt folk; ty hela jorden är min. 5 Moſ. 5: 2.
Pſ. 24: 1. 50: 12. 1 Cor. 10: 26. Tit. 2: 14.

6. Och I ſkolen wara mig ett Preſterligit Konungsrike, och ett heligt folk. Deßa äro de ord, ſom du ſkall ſäga Iſraels barnom.
1 Petr. 2: 9. Upp. 1: 6. 5: 10.

7. Moſe kom, och ſammankallade de äldſta i folket, och framſatte all deßa orden för dem, ſåſom HErren budit hade.

8. Och allt folket ſwarade tillſammans, och ſade: Allt det HErren ſagt hafwer, wilje wi göra. Och Moſe ſade folkſens ord HErranom igen.
2 Moſ. 24: 3. 5 Moſ. 5: 27.

9. Och HErren ſade till Moſe: Si, jag will komma till dig uti en tjock molnſky, att folket ſkall höra min ord, ſom jag talar med dig, och tro dig ewärdeliga. Och Moſe förkunnade HErranom folkſens ord.

10. HErren ſade till Moſe: Gack bort till folket, och helga dem i dag och i morgon, att de twå ſin kläder;

11. Och äro redo på tredje dagen; ty på tredje dagen warder HErren nederſtigandes uppå Sinai berg för allo folkena.

12. Och uppſätt tecken omkring folket, och ſäg till dem: Wakter eder, att I icke gån upp på berget, eller kommen wid ändan på thy; ty den ſom kommer wid berget, han ſkall döden dö.

13. Ingen hand ſkall komma wid honom, utan han ſkall warda ſtenad, eller med ſkott genomſkjuten; ehwad det är djur eller menniſka, ſkall det icke lefwa. När man hörer ett långſamt ljud, ſkola de gå intill berget. Ebr. 12: 20.

14. Moſe ſteg ned af berget till folket, och helgade dem, och de twådde ſin kläder.

15. Och han ſade till dem: Warer redo på tredje dagen; och ingen komme wid ſina huſtru.

16. Som nu den tredje dagen kom, och morgonen wardt, då hof ſig upp ett dunder och ljungeld, och en tjock molnſky på bergena, och ett ljud af en ganſka ſkarp baſun; och folket, ſom i lägret war, wardt förfäradt.

17. Och Moſe förde folket utu lägret emot Gud; och de gingo in under berget.

18. Och hela Sinai berg dambade deraf, att HErren ſteg neder uppå det i eld; och deß rök gick upp ſåſom röken af en ugn, ſå att hela berget bäfwade ſwårliga. 5 Moſ. 4: 11.

19. Och baſunens ljud gick, och wardt ju ſtarkare. Moſe talade, och Gud ſwarade honom öfwerljudt.

20. Då nu HErren nederkommen war uppå Sinai berg ofwanuppå kullen, kallade HErren Moſe upp på bergskullen; och Moſe ſteg ditupp.

21. Då ſade HErren till honom: Gack neder, och betyga folkena, att de icke träda fram till HErran, att de ſkola ſe honom, och månge falla af dem.

22. Deßlikes Preſterna, ſom nalkas HErranom, de ſkola ock helga ſig, att HErren icke förgör dem.

23. Moſe ſade till HErran: Folket kan icke ſtiga upp på berget Sinai; ty du hafwer betygat oß, och ſagt: Sätt tecken upp omkring berget, och helga det.

24. HErren ſade till honom: Gack, ſtig ned; du och Aaron med dig ſkolen uppſtiga. Men Preſterna, och folket, ſkola icke träda intill, ſå att de uppſtiga till HErran; på det han icke ſkulle förgöra dem.

25. Och Moſe ſteg neder till folket, och ſade dem detta.

20. Capitlet.

Tio Guds Bud. Tu altare.

Och Gud talade all deßa orden:

2. Jag är HErren din Gud, den dig utfört hafwer af Egypti lande, utu träldomſens huſe. 3 Moſ. 26: 1. 5 Moſ. 5: 6. Pſ. 81: 11.

3. **Du ſkall inga andra gudar hafwa jemte mig.**

4. Du ſkall icke göra dig något beläte; ej heller eljeſt någon liknelſe, antingen efter det ofwantill är i himlenom, eller efter det nedre är på jordene; ej heller efter det, ſom i wattnena är under jordene. 5 Moſ. 4: 16.

5. Bed icke till dem, och tjena dem icke; **ty jag HErren din Gud, är en ſtark hämnare, den ſom ſöker fädernas mißgerning, inpå barnen, allt intill tredje och fjerde led, de ſom mig hata;**

6. **Och gör barmhertighet uppå mång tuſende, ſom mig hafwa kär, och hålla min bud.**

7. **Du ſkall icke mißbruka HErrans dins Guds Namn;** ty HErren ſkall icke låta honom blifwa oſtraffad, ſom hans namn mißbrukar. 3 Moſ. 19: 12.

8. **Tänk uppå Sabbathsdagen, att du helgar honom.**

9. Sex dagar ſkall du arbeta, och göra alla dina gerningar. 2 Moſ. 23: 12. 34: 21. 35: 2. Jer. 17: 21. Heſ. 20: 12.

10. Men på ſjunde dagenom är HErrans dins Guds Sabbath; då ſkall du intet arbete göra, ej heller din ſon, ej heller din dotter, ej heller din tjenare, ej heller din tjenarinna, ej heller din ök, ej heller din främling, ſom innan din ſtadsport är.

11. Ty uti ſex dagar hafwer HErren gjort himmel och jord, och hafwet, och hwad derinne är, och hwilade på

ſjunde dagenom. Derföre wälſignade HERren Sabbathsdagen, och helgade honom. 1 Moſ. 2: 2, 3.

12. **Du ſkall ära din fader och dina moder;** på det du ſkall länge lefwa i landena, ſom HERren din Gud dig gifwa ſkall. 5 Moſ. 5: 16.
Matth. 15: 4. Marc. 7: 10. Eph. 6: 2.

13. **Du ſkall icke dräpa.**
Matth. 5: 21.

14. **Du ſkall icke göra hor.**
Matth. 5: 27. 19: 9. Ebr. 13: 4.

15. **Du ſkall icke ſtjäla.**

16. **Du ſkall icke bära falſkt wittnesbörd emot din näſta.**

17. **Du ſkall icke hafwa luſt till dins näſtas hus. Du ſkall icke begära dins näſtas huſtru, ej heller hans tjenare, eller hans tjenarinno, ej heller hans oxa, ej heller hans åſna, ej heller något, det din näſte hafwer.** Rom. 7: 7. 13: 9.

18. Och allt folket ſåg dundret och ljungelden, och baſunens ljud, och berget rykandes; och fruktade ſig och flydde, trädandes fjerran; Ebr. 12: 18.

19. Och ſade till Moſe: Tala du med oß, wi wilje höra dertill; och låt icke Gud tala med oß, att wi icke ſkole dö. 5 Moſ. 18: 16.

20. Moſe talade till folket: Frukter eder intet; ty Gud är kommen till att förſöka eder; och att hans fruktan ſkall wara för edor ögon, att I icke ſynden.

21. Och folket trädde långt ifrå; men Moſe gick in till mörkret, der Gud uti war.

22. Och HERren ſade till honom: Så ſkall du ſäga Iſraels barnom: I hafwen ſett, att jag af himmelen hafwer talat med eder.

23. Derföre ſkolen I ingen ting hålla lika wid mig; ſilfwergudar och gyldene gudar ſkolen I icke göra eder.

24. Ett altare af jord gör mig, der du uppå ditt bränneoffer och tackoffer, din får och fä offra ſkall; ty på hwad rum jag ſtiktar mins Namns åminnelſe, der will jag komma till dig, och wälſigna dig.

25. Och om du will göra mig ett ſtenaltare, ſkall du icke göra det af huggen ſten; förty om du far deråt med din knif, ſå gör du det oſkärdt.
5 Moſ. 27: 5. Joſ. 8: 31.

26. Du ſkall ock icke uppſtiga på trappor till mitt altare, att din ſkam icke ſkall der blifwa upptäckt.

21. Capitlet.

Trälar, dråp, trätor, oxe, grop.

Deße äro de rätter, ſom du ſkall ditt folk föregifwa:

2. Om du köper en Ebreiſk träl, han ſkall tjena när dig i ſex år; på ſjunde årena ſkall han utgå fri och ledig.
3 Moſ. 25: 40. 5 Moſ. 15: 12. Jer. 34: 14.

3. Är han allena kommen, ſå ſkall han ock allena utgå; är han kommen gifter, ſå ſkall hans huſtru utgå med honom.

4. Hafwer hans herre gifwit honom huſtru, och hon hafwer födt ſöner eller döttrar, ſå ſkall huſtrun och barnen höra herranom till, och han ſkall gå allena ut.

5. Om trälen ſäger: Jag hafwer min herra, och min huſtru, och min barn kär; jag will icke warda fri;

6. Så hafwe hans herre honom bort för gudarna, och hålle honom intill dörrena eller dörraträn, och borre honom igenom örat med en ſyl; och han ware hans träl ewärdeliga.

7. Om någor ſäljer ſina dotter till en trälinna, ſå ſkall hon icke utgå ſåſom trälar.

8. Behagar hon icke ſinom herra, och han hafwer ingom förlofwat henne, han ſkall låta henne fri; men till främmande folk hafwer han ingen magt att ſälja henne, efter han hafwer förſmått henne.

9. Gifwer han henne ſinom ſon, då ſkall han låta henne njuta dotters rätt.

10. Gifwer han honom ena andra, ſå ſkall han icke förwägra deßo hennes koſt, kläder och äktenſkapsplikt.

11. Gör han icke denna tre ſtycken, ſå ſkall hon fri utgå, och intet betala.

12. Den ſom ſlår ena menniſko, ſå att hon dör, han ſkall döden dö.
1 Moſ. 9: 6. 3 Moſ. 24: 17. 4 Moſ. 35: 16, 21.

13. Hafwer han det icke gjort med wilja, utan Gud hafwer låtit henne oförwarandes falla honom i händer, ſå ſkall jag ſätta dig ett rum före, dit han fly ſkall.
5 Moſ. 19:3, 5. Joſ. 20:3.

14. Om någor går ſin näſta efter med arghet, och dräper honom med förſåt; den ſkall du taga ifrå mitt altare, ſå att man ſkall dräpa honom. 1 Kon. 2:28, 31.

15. Den ſom ſin fader eller moder ſlår, han ſkall döden dö.

16. Den ſom ſtjäl ena menniſko, och ſäljer henne, ſå att man finner honom dermed, han ſkall döden dö.
5 Moſ. 24:7.

17. Den ſom bannar fader eller moder, han ſkall döden dö.
3 Moſ. 20:9. 5 Moſ. 21:18. 27:16. Ordſ. 20:20. Matth. 15:4. Marc. 7:10.

18. Der ſom någre män kifwa tillhopa, och den ene ſlår den andra med en ſten, eller med näfwan, ſå att han icke dör, utan ligger på ſängene;

19. Fås han wid, ſå att han utgår wid ſin ſtaf, ſå ſkall han, ſom ſlog honom, wara urſaker; undantagno, att han ſkall betala honom hwad han förſummat hafwer, och gifwa honom hans läkarelön.

20. Den ſin träl eller trälinno ſlår med en ſtaf, ſå att han dör under hans händer, ſkall han lida der ſtraff före.

21. Lefwer han öfwer en eller twå dagar, ſå ſkall han icke lida der ſtraff före; ty det är hans penningar.

22. Om män kifwa tillhopa, och någondera ſtöter någon qwinno, ſom hafwandes är, ſå att henne förgås barn, och henne dock eljeſt intet ſkadar; ſå ſkall man näpſa honom till penningar, ſå mycket ſom qwinnones man honom pålägger; och ſkall det utgifwa efter mäklares känning.

23. Skadar henne något, då ſkall han gifwa ſjäl för ſjäl,

24. Öga för öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot,
3 Moſ. 24:20. 5 Moſ. 19:21. Matth. 5:38.

25. Brännande för brännande, ſår för ſår, blånad för blånad.

26. Den ſom ſlår ſin träl eller trälinno i ögat, och förderfwar det, han ſkall låta dem fri lös för ögat.

27. Sammalunda, om han ſlår ſin träl eller trälinno en tand ut, ſkall han dem fri lös låta för tandena.

28. Om en oxe ſtångar en man eller qwinno, ſå att han dör, ſå ſkall man den oxan ſtena, och icke äta hans kött; och ſå är oxans herre urſaker.

29. War oxen tillförene wan att ſtångas, och hans herre är derom tillſagd, och han icke bewarade honom, och deröfwer dräper en man eller qwinno; ſå ſkall man ſtena den oxan, och hans herre ſkall dö. 1 Moſ. 9:5.

30. Warda honom penningar pålagda, ſå ſkall han gifwa till att löſa ſitt lif ſå mycket, ſom honom pålagdt warder.

31. Sammalunda ſkall man ock med honom handla, om han en ſon eller dotter ſtångar.

32. Stångar han en träl eller trälinno, ſå ſkall han gifwa deras herra tretio ſilfwerſiklar, och oxan ſkall man ſtena.

33. Om någor öppnar ena grop, eller gräfwer ena grop, och täcker henne icke till, och en oxe eller åſne faller ſå deruti;

34. Då ſkall gropenes herre löſa det med penningar, och gifwa dem deß herra igen; men kroppen ſkall wara hans.

35. Om någors mans oxe ſtångar ens annars oxa, ſå att han dör; då ſkola de ſälja den lefwande oxan, och byta penningarna, och deßlikes byta kroppen.

36. War det wetterligit, att oxen war tillförene wan att ſtångas, och hans herre icke bewarade honom; då ſkall han gifwa en oxa för den andra, och behålla kroppen.

22. Capitlet.

Tjufnad, handfång, lån, mökränkning, trolldom, enkor, panter, ꝛc.

Om någor ſtjäl en oxa eller ett får, och ſlagtar det, eller ſäljer, han ſkall igengifwa fem oxar för en oxa, och fyra får för ett får.
2 Sam. 12:6.

2. Om en tjuf beſlagen warder, att han bryter ſig in, och får hugg till döds; ſå ſkall ingen blodsrätt gå öfwer dråparen.

3. Men är ſolen öfwer honom uppgången, då ſkall man blodsrätten gå låta. En tjuf ſkall igen betala. Hafwer han intet, ſå ſkall man ſälja honom för hans tjufnad.

4. Finner man tjufnaden när honom lefwande, det ware ſig oxe, åſne eller får, ſå ſkall han gifwa dubbelt igen.

5. Om någor gör ſkada på åker eller wingård, ſå att han låter ſin boſkap ſkada göra uti ens annars åker; han ſkall af det bäſta i ſin åker och wingård igen betala.

6. Om en eld uppkommer, och fänger i törne, ſå att ſkylarna eller ſäden, ſom ännu ſtår, eller åkren uppbränd warder; det ſkall han betala igen, ſom elden ſläppt hafwer.

7. Om någor får ſinom näſta penningar, eller tyg till att gömma, och dem ſamma warder det ſtulet utu huſet; finner man tjufwen, då ſkall han gifwa det twefaldt igen.

8. Finner man icke tjufwen, ſå ſkall man hafwa huswärden fram för gudarna; om han icke hafwer kommit ſina hand wid ſins näſtas ting.

9. Och om en den andra ſkyller för någon orätt, ware ſig om oxa, eller åſna, eller får, eller kläder, eller hwad ſom helſt bortkommet är, då ſkall begges deras ſak komma inför gudarna; hwilken gudarne fördöma, han ſkall betala ſinom näſta dubbelt igen.
Joh. 10: 34.

10. Om någor ſätter neder när ſin näſta, åſna, eller oxa, eller får, eller hwad boſkap det kan wara, och det dör, eller eljeſt får ſkada, eller warder honom bortdrifwet, ſå att ingen ſer det;

11. Så ſkall det komma till en ed dem emellan wid HERran, att han icke hafwer låtit komma ſina hand wid hans näſtas ting. Och äganden ſkall den anamma, att hin icke ſkall gifwat igen.

12. Om en tjuf ſtjäl honom det ifrå, ſkall han då betala det ägandenom igen.

13. Warder det rifwet, ſkall han hafwa fram wittne deruppå, och ſå intet igengifwa. 1 Moſ. 31: 39.

14. Om någor lånar af ſin näſta, och det warder förderfwadt, eller dör, ſå att deß herre der icke när är, då ſkall han gifwa det igen.

15. Är deß herre der när, då ſkall han icke gifwa det igen; medan han det för ſina penningar lejt hafwer.

16. Om någor lockar ena jungfru, den ännu icke förlofwad är, och lägrar henne; han ſkall gifwa henne hennes morgongåfwor, och hafwa henne till huſtru. 5 Moſ. 22: 28.

17. Om hennes fader förſön honom henne, ſkall han då utgifwa penningar, ſå mycket ſom jungfruers morgongåfwor tillhörer.

18. En trollkona ſkall du icke låta lefwa. 3 Moſ. 20: 27.

19. Den ſom hafwer wärdſkap med någon boſkap, han ſkall döden dö.
3 Moſ. 18: 23. 20: 15. 5 Moſ. 27: 21.

20. Den ſom offrar gudom, utan HERranom allena, han ware förbannad.

21. Främlingar ſkall du icke beröfwa eller undertrycka; förty I hafwen ock warit främlingar i Egypti lande.
5 Moſ. 19: 33. 5 Moſ. 24: 17.

22. I ſkolen ingen enko och faderlös barn bedröfwa. Zach. 7: 10.

23. Bedröfwar du dem, ſå warda de ropande till mig, och jag ſkall höra deras rop; 5 Moſ. 10: 18, 19.

24. Och min wrede ſkall förgrymma ſig, ſå att jag dräper eder med ſwärd, och edra huſtrur ſkola warda enkor, och edor barn faderlös.

25. När du lånar mino folke penningar, det fattigt är när dig, ſkall du icke hafwa dig ſå med honom ſom en ockrare, och intet ocker på honom bedrifwa.
3 Moſ. 25: 35, 36. 5 Moſ. 23: 19. Pſ. 15: 5.

26. När du tager en klädnad till pant af din näſta, ſkall du få honom det igen, förra än ſolen går ned.

27. Förty hans klädnad är hans huds endeſta öfwertäckelſe, der han uti ſofwer. Ropar han till mig, ſå

will jag höra honom; ty jag är barmhertig.

28. Gudarna ſkall du icke banna, och den öfwerſta i ditt folk ſkall du icke laſta.
Ap. G. 23: 5.

29. Din fyllelſe och tårar ſkall du icke fördröja. Din förſta ſon ſkall du gifwa mig.
2 Moſ. 13: 2. 34: 19.

30. Så ſkall du ock göra med dinom oxa och får; i ſju dagar låt det blifwa när ſine moder; på åttonde dagenom ſkall du gifwa mig det.
3 Moſ. 22: 27.

31. I ſkolen wara ett heligt folk för mig; derföre ſkolen I intet kött äta, det ſom på markene af djurom rifwet är, utan kaſta det för hundarna.
3 Moſ. 22: 8. Heſ. 44: 31.

23. Capitlet.

Lögn, owän, mutor, hwiloår, högtider, landſens gränſor.

Du ſkall icke tro lögnaktigt tal, ſå att du gör enom ogudaktigom biſtånd, och warder ett wrångt wittne.
3 Moſ. 19: 15, 16. 5 Moſ. 1: 17.

2. Du ſkall icke följa hopen efter till det ondt är; och icke ſwara för rätten, ſå att du efter hopen wiker ifrå det rätt är.

3. Du ſkall icke beprynda den fattiga i hans ſak.

4. När du finner dins owäns oxa eller åſna, att han far will, ſå ſkall du ledan hem till honom igen.
5 Moſ. 22: 1.

5. När du finner hans åſna, ſom dig hatar, ligga under bördone, ſkall du icke låta honom ligga, utan hjelpa honom upp.

6. Du ſkall icke böja dins fattigas rätt i hans ſak.

7. War fjerran ifrå falſka ſaker. Den oſkyldiga och rättfärdiga ſkall du icke dräpa; ty jag gifwer ingom ogudaktigom rätt.

8. Du ſkall icke taga mutor; förty mutor förblinda de ſeende, och förwända de rättfärdigas ſaker.
5 Moſ. 16: 19.

9. Du ſkall icke undertrycka främlingar; ty I weten huru de främlingar i hjertat likar, efter I hafwen ock främlingar warit i Egypti lande.
1 Moſ. 46: 5.
2 Moſ. 22: 21. 3 Moſ. 19: 33. 5 Moſ. 10: 19.

10. I ſex år ſkall du ſå ditt land, och inſamla deß frukt.
3 Moſ. 25: 3, 4.

11. På ſjunde årena ſkall du låta det hwilas och ligga, att de fattige af ditt folk måga äta deraf; och hwad öfwer blifwer, låt wilddjuren på markene äta det. Så ſkall du ock göra med dinom wingård och oljoberge.

12. I ſex dagar ſkall du göra ditt arbete, men den ſjunde dagen ſkall du ſkona; på det din oxe och åſne måga hwila ſig, och dine tjenarinnos ſon, och främlingen wederqwicka ſig.

13. Allt det jag eder ſagt hafwer, det håller. Och andra gudars namn ſkolen I icke ihågkomma; och af edar mun ſkola de icke hörde warda.

14. I tre reſor om året ſkolen I hålla mig högtid;
2 Moſ. 34: 23. 3 Moſ. 23: 4. 5 Moſ. 16: 16.

15. Nämliga de oſyrade bröds högtid ſkall du hålla, att du i ſju dagar oſyradt bröd äter, ſåſom jag dig budit hafwer, i den tiden i Abibs månad; förty uti honom äſt du utfaren utur Egypten; men kom icke med tomma händer fram för mig;

16. Och den högtiden, när du förſt begynner berga det du på markene ſått hafwer; och inſamlingenes högtid i årſens utgång, när du ditt arbete utaf markene inſamlat hafwer.

17. Tre reſor om året ſkall allt det mankön är komma fram för HERran Gud.

18. Du ſkall icke offra mitt offers blod med ſurdeg; och mins högtides feta ſkall icke blifwa qwart intill morgonen.
2 Moſ. 12: 10.

19. Förſtlingen af förſta frukten på dine mark ſkall du föra in uti HERrans dins Guds hus; och ſkall icke koka kidet, ſå länge det på ſine moders mjölk är.
2 Moſ. 34: 26. 5 Moſ. 14: 21.

20. Si, jag ſänder en Ängel framföre dig, den dig ſkall bewara på wägen, och föra dig till det rum, ſom jag beredt hafwer.
2 Moſ. 32: 34. 33. 2. 5 Moſ. 31: 3.

21. Derföre tag dig wara för hans anſigte, och hör hans röſt, och förbittra honom icke; ty han ſkall icke ſkona eder, när I brottslige ären; och mitt Namn är i honom.

22. Hörer du hans röſt, och gör allt det jag ſäger dig, ſå ſkall jag wara dina fiendars fiende, och dina motſtåndares motſtåndare.

23. När nu min Ängel går framföre dig, och förer dig till de Amoreer, Hetheer, Phereſeer, Cananeer, Heveer, och Jebuſeer, och jag förgör dem;

24. Då ſkall du icke tillbedja deras gudar, ej heller tjena dem, och icke göra ſåſom de göra; utan ſkall deras afgudar bortkaſta, och ſönderſlå dem.

25. Men HErranom edrom Gud ſkolen I tjena, ſå ſkall han wälſigna ditt bröd och ditt watten; och ſkall alla krankhet taga dig ifrå.

26. Ingen enſam eller ofruktſam ſkall wara i dino lande; och jag ſkall låta dig blifwa gamlan.

5 Moſ. 7: 14.

27. Jag ſkall ſända min förſkräckelſe framföre dig, och göra allt folk förtwifladt, dit du kommer; och ſkall låta alla dina fiendar komma på flyktena för dig.

28. Jag ſkall ſända getingar framföre dig, ſom ſkola för dig utjaga de Heveer, Cananeer och Hetheer.

5 Moſ. 7: 20. Joſ. 24: 12.

29. Jag ſkall icke utdrifwa dem på ett år för dig, att landet icke ſkall öde warda, och wilddjur föröka ſig emot dig.

30. Tågliga ſkall jag drifwa dem ut för dig, intilldeß du må wäxa till, och beſitta landet.

31. Och ſkall jag ſätta ditt landamäre, det röda hafwet, till de Philiſteers haf, och ifrån öknene allt intill älfwena; ty jag ſkall gifwa landſens inbyggare i dina hand, att du ſkall utdrifwa dem före dig. 1 Moſ. 15: 18.

5 Moſ. 11: 24. 1 Kon. 4: 21. Pſ. 80: 12.

32. Du ſkall intet förbund göra med dem; eller med deras gudar;

2 Moſ. 34: 12. 5 Moſ. 7: 2.

33. Utan låt icke bo dem i dino lande, att de icke komma dig till att ſynda emot mig; förty, om du tjenar deras gudar, kommer det dig till förargelſe.

5 Moſ. 7: 3, 4. Joſ. 23: 13. Dom. 2: 3.

24. Capitlet.

Förbundſens bok, blod. Moſe på Sinai.

Och till Moſe ſade han: Stig upp till HErran, du och Aaron, Nadab och Abihu, och de ſjutio äldſte i Iſrael, och tillbeder fjerran.

2. Och Moſe nalke ſig allena intill HErran, och låt de andra intet nalkas; och folket komme ej heller med honom upp.

3. Moſe kom, och förtäljde folkena all HErrans ord, och alla rätter. Då ſwarade allt folket med ena röſt, och ſade: All de ord, ſom HErren ſagt hafwer, wilje wi göra.

2 Moſ. 19: 8. 5 Moſ. 5: 27.

4. Då ſkref Moſe all HErrans ord, och ſtod om morgonen bittida upp, och byggde ett altare nedan wid berget, med tolf ſtodar, efter de tolf Iſraels ſlägter;

5. Och ſände dit unga män af Iſraels barnom, att de ſkulle offra derupå bränneoffer och tackoffer HErranom af ſtutar.

6. Och Moſe tog hälftena af blodet, och lät det uti ett bäcken; den andra hälftena ſtänkte han uppå altaret.

7. Och tog förbundſens bok, och las henne för folkſens öron. Och då de ſade: Allt det HErren ſagt hafwer, wilje wi göra och efterlyda;

8. Då tog Moſe blodet, och ſtänkte folket dermed, och ſade: Si, detta är förbundſens blod, hwilket HErren med eder gör öfwer all deßa orden.

Ebr. 9: 20. 1 Petr. 1: 2.

9. Då ſtego Moſe, Aaron, Nadab och Abihu, och de ſjutio äldſte af Iſrael upp;

10. Och ſågo Iſraels Gud. Under hans fötter war ſåſom en ſkön ſaphir, och ſåſom en himmel, då han klar är.

11. Och han lät icke ſina hand komma öfwer de ypperſta af Iſrael. Och då de hade ſkådat Gud, åto de och drucko.

12. Och HErren ſade till Moſe:

Kom upp till mig på berget, och blif der, att jag gifwer dig ſtentaflor, och lag, och budord, de jag ſkrifwit hafwer, hwilka du dem lära ſkall.

13. Då ſtod Moſe upp och hans tjenare Joſua, och ſteg upp på Guds berg.

14. Och ſade till de äldſta: Blifwer här, tilldeß wi komme igen till eder; ſi, Aaron och Hur äro när eder; kommer någon ſak på färde, den må I hafwa inför dem.

15. Då nu Moſe kom på berget, öfwertäckte en molnſky berget;

16. Och HErrans härlighet bodde uppå bergena Sinai, och öfwertäckte det med molnſkyn i ſex dagar. Och han kallade Moſe på ſjunde dagenom utu ſkynom.

17. Och HErrans härlighets anſeende war ſåſom en förtärande eld öfwerſt på bergena, för Iſraels barnom.

18. Och Moſe gick midt in i ſkyn, och ſteg på berget; och blef uppå bergena i fyratio dagar, och fyratio nätter. 2 Moſ. 34 : 28. 5 Moſ. 9 : 9, 18.

25. Capitlet.

Tabernaklets häfoffer, ark, nådaſtol, bord, ljuſaſtaka.

Och HErren talade med Moſe, och ſade:

2. Säg Iſraels barnom, att de gifwa mig ett häfoffer; och tager det af hwar man, den ſom dertill ett friwilligt hjerta hafwer. 2 Moſ. 35 : 5.

3. Och detta är häfoffret, ſom I ſkolen taga af dem: Guld, ſilfwer, koppar:

4. Gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, hwitt twinnadt ſilke, getahår;

5. Rödlett wädurſkinn, tackſkinn, furoträ;

6. Oljo till lampor, ſpeceri till ſmörjelſe, och godt rökwerk;

7. Onichſten, och infattade ſtenar till lifkjortelen, och till ſkölden.

8. Och de ſkola göra mig en helgedom, att jag må bo ibland dem. Ebr. 9 : 2.

9. Efter ſom jag will wiſa dig en efterſyn till tabernaklet, och till allt det ſom dertill hörer, ſå ſkolen I göra det.

10. Görer en ark af furoträ; halftredje aln ſkall wara längden, halfannor aln bredden, och halfannor aln höjden. 2. Moſ. 37 : 1.

11. Och du ſkall bedraga honom med godt guld, innan och utan; och gör en gyldene krans ofwan omkring.

12. Och gjut fyra ringar af guld, dem ſkall du ſätta i alla fyra hörnen; ſå att twå ringar äro på den ena ſidone, och twå på den andra ſidone.

13. Och gör ſtänger af furoträ, och bedrag dem med guld;

14. Och ſtick dem in i ringarna på ſidone af arken, att man må bära honom dermed.

15. Och ſkola de blifwa i ringomen, och icke warda utdragna,

16. Och du ſkall lägga uti arken det wittnesbörd, ſom jag ſkall få dig. 2 Moſ. 40 : 20.

17. Du ſkall ock göra en nådaſtol af klart guld; halftredje aln ſkall wara längden på honom, och halfannor aln bredden. 2 Moſ. 37 : 6.

18. Och du ſkall göra twå Cherubim af tätt guld, på båda ändarna af nådaſtolenom;

19. Så att en Cherub är på denna ändanom, den andra på den andra ändanom; och alltſå äro twå Cherubim på nådaſtolens ändom.

20. Och de Cherubim ſkola uträcka ſina wingar ofwan öfwer, ſå att de öfwertäcka nådaſtolen med ſina wingar, och hwarsannars anlete ſtå emot hwartannat; och deras anlete ſkola ſe uppå nådaſtolen. Ebr. 9 : 5.

21. Och du ſkall ſätta nådaſtolen ofwanuppå arken; och lägga i arken det wittnesbörd, ſom jag ſkall få dig.

22. Och dädan will jag betyga dig, och tala med dig, nämliga utaf nådaſtolenom, emellan de twå Cherubim, ſom äro uppå wittnesbördſens ark, allt det ſom jag will befalla dig till Iſraels barn. 4 Moſ. 7 : 89.

23. Du ſkall ock göra ett bord af furoträ; twå alnar ſkall deß längd wara, och en aln bredden, och halfannor aln höjden.

24. Och du ſkall bedraga det med

klart guld, och göra en gyldene krans omkring det;

25. Och ena liſto omkring, en hand bredt hög, och en gyldene krans omkring liſtona.

26. Och du ſkall göra der fyra gyldene ringar till, uppå de fyra hörnen på deß fyra fötter.

27. Hardt under liſtone ſkola ringarna wara, att man må ſtinga ſtänger derin, och bära bordet.

28. Och du ſkall göra ſtängerna af furoträ, och bedraga dem med guld, att bordet må dermed warda buret.

29. Du ſkall ock göra deß fat, ſkedar, kannor, ſkålar, af klart guld, att man dermed ut och in ſtänker.

30. Och ſkall du alltid lägga ſkådobröd fram för mig på bordet.
3 Moſ. 24: 6. 1 Sam. 21: 6.

31. Du ſkall ock göra en ljuſaſtaka af klart tätt guld; läggen deruppå ſkall wara med rör, ſkålar, knöpar och blommor.

32. Sex rör ſkola utgå på ſidorna af ljuſaſtakan, af hwarjo tre rör.

33. Hwar och en rör ſkall hafwa tre ſkålar, ſåſom mandelnötter, knöpar och blommor. Detta ſkola wara de ſex rör, ſom utgå af ljuſaſtakanom.

34. Men läggen af ljuſaſtakanom ſkall hafwa fyra ſkålar, och dertill knöpar och blommor;

35. Och ju en knöp under twå rör af de ſex, ſom gå utaf ljuſaſtakanom.

36. Ty både knöpar och rör ſkola gå derutaf; och alltſamman klart tätt guld.

37. Och du ſkall göra ſju lampor ofwanuppå, ſå att de lyſa emot hwarandra;

38. Och ljuſanäpor, och ſläcketyg, allt af klart guld.

39. Utaf en centener klart guld ſkall du göra honom, med all deße tyg.

40. Och ſe till, att du allt gör efter den efterſyn, ſom du på bergena ſett hafwer. Ap. G. 7: 44. Ebr. 8: 5.

26. Capitlet.

Tabernaklets byggnad och delar.

Tabernaklet ſkall du göra af tio tapeter, af hwitt twinnadt ſilke, af gult ſilke, af ſkarlakan och roſenrödt; Cherubim ſkall du göra deruppå konſteliga. 2 Moſ. 36: 8.

2. Längden på hwart tapetet ſkall wara åtta och tjugu alnar, bredden fyra alnar; och ſkola alla tio wara ens;

3. Och ſkola ju wara fem tillhopafogd, det ena wid det andra.

4. Och du ſkall göra lyckor af gult ſilke, alleſtädes på ſtadet på tapeten, att de måga tillhopafogas, att ju tu och tu på ſitt ſtad kunna tillſammanfäſtas;

5. Femtio lyckor på hwart tapetet, att det ena må fäſtas wid det andra.

6. Och du ſkall göra femtio gyldene häkte, der man de tapeter med tillſammanknäpper, det ena wid det andra, tilldeß det blifwer ett tabernakel.

7. Du ſkall ock göra ellofwa tapeter af getahår, till öfwertäckelſe öfwer tabernaklet. 2 Moſ. 36: 14.

8. Längden af hwart tapetet ſkall wara tretio alnar, bredden fyra alnar; och ſkola alla ellofwa wara lika ſtor.

9. Fem ſkall du med hwartannat tillhopafoga, och ſedan ſex tillhopa med hwartannat, ſå att du gör det ſjette tapetet dubbelt frammanför tabernaklet.

10. Och du ſkall göra femtio lyckor på ſtadet, af hwart tapetet, att de måga tillhopaknäppas med hwartannat.

11. Och ſkall du göra femtio kopparhäkte, och knäppa häkten in uti lyckorna, att tapeten tillſammanfogas, och warda en täckelſe.

12. Men det öfwer är, i längdene af tapeten på tabernaklet, ſkall du hälftena låta hänga utöfwer tabernaklet,

13. På båda ſidor en aln långt; ſå att det öfwer är, blifwer på ſidomen af tabernaklet, och betäcker det på båda ſidor.

14. Utöfwer denna täckelſe ſkall du göra en annor öfwertäckelſe af rödlett wädurſkinn; och dertill en öfwertäckelſe af tackſkinn. 2 Moſ. 36: 19.

15. Du ſkall ock göra bräder till tabernaklet, af furoträ, hwilka ſtå ſkola.
2 Moſ. 36: 20.

16. Tio alnar långt ſkall hwart brädet wara, och halfannor aln bredt.

17. Twå nåckor ſkall hwart brädet hafwa, ſå att det ena må ſättas wid det andra; alltſå ſkall du göra all bräden till tabernaklet.

18. Tjugu af dem ſkola ſtå ſöder.

19. De ſkola hafwa fyratio ſilfwerfötter nedan under, ju twå fötter under hwart brädet på ſina twå nåckor.

20. Sammalunda på den andra ſidone, norrut, ſkola ock ſtå tjugu bräder;

21. Och fyratio ſilfwerfötter, ju twå fötter under hwart brädet.

22. Men bak i tabernaklet, weſterut, ſkall du göra ſex bräder;

23. Dertill tu bräder bak i de tu hörnen af tabernaklet;

24. Så att hwartdera af de tu bräden lagar ſig med ſitt hörnebräde ifrå nedan allt uppåt, och komma ofwan tillika tillhopa med en krampo;

25. Så att det äro åtta bräder med deras ſilfwerfötter, hwilke ſkola wara ſexton; ju twå under ett bräde.

26. Och du ſkall göra ſkottſtänger af furoträ, fem till de bräden, ſom äro på den ena ſidone i tabernaklet;

27. Och fem till de bräden, ſom äro på den andra ſidone i tabernaklet; och fem till de bräden bak i tabernaklet, weſterut.

28. Och du ſkall ſkjuta medelſtången, midt öfwer bräden utåt, och fatta dem alla tillhopa ifrå den ena ändan till den andra.

29. Och ſkall du bedraga bräden med guld, och ringarna på dem göra af guld, att man ſkjuter ſtängerna derin; och ſtängerna ſkall du bedraga med guld.

30. Och ſå ſkall du nu göra tabernaklet, efter det ſättet, ſom du ſett hafwer på bergena. 2 Moſ. 25: 9.

31. Och du ſkall göra en förlåt af gult ſilke, ſkarlakan, och roſenrödt, och twinnadt hwitt ſilke; och du ſkall göra Cherubim deruppå konſteliga. 2 Moſ. 36: 35.

32. Och du ſkall hänga det på fyra ſtolpar af furoträ, de ſom bedragne äro med guld, och hafwa gyldene knappar, och fyra ſilfwerfötter.

33. Och ſkall du knäppa förlåten derintill med häkter, och ſätta wittnesbördſens ark innanför förlåten, att han är eder en åtſkilnad emellan det helga och det aldrahelgaſta.

34. Och du ſkall ſätta nådaſtolen på wittnesbördſens ark, uti det aldrahelgaſta. Ebr. 9: 5.

35. Men bordet ſätt utanför förlåten, och ljuſaſtakan twärtöfwer emot bordet, ſöderut i tabernaklet, ſå att bordet ſtår norrut.

36. Och ſkall du göra ett kläde i tabernaklets dörr, wirkadt med gult ſilke, roſenrödt, ſkarlakan, och hwitt twinnadt ſilke.

37. Och ſkall du göra fem ſtolpar till det ſamma klädet af furoträ, öfwerdragna med guld, med gyldene knappar; och du ſkall gjuta dem fem kopparfötter.

27. Capitlet.

Kopparaltaret, gården, lysoljan.

Och du ſkall göra ett altare af furoträ, fem alnar långt och bredt, ſå att det warder rätt fyrakant, och tre alnar högt. 2 Moſ. 38: 1.

2. Horn ſkall du göra på alla fyra hörnen, och du ſkall öfwerdraga det med koppar.

3. Gör ock aſkokäril, ſkoflar, bäcken, gafflar, kolpannor; allt det dertill hörer, ſkall du göra af koppar.

4. Du ſkall ock göra ett galler, ſåſom ett nät, af koppar, och fyra kopparringar på deß fyra hörn.

5. Du ſkall ock görat ifrå nedan uppåt kringom altaret, ſå att gallret räcker midt uppå altaret.

6. Och ſkall du göra ſtänger till altaret af furoträ, öfwerdragna med koppar.

7. Och ſkall du ſtinga ſtängerna in i ringarna, ſå att ſtängerna äro på båda ſidor af altaret, der man må bära det med.

8. Och ſkall du ſå görat af bräder, att det blifwer ihålt, ſåſom dig på berget wiſt är.

9. Du ſkall ock göra en gård till tabernaklet; en bonad af hwitt twinnadt ſilke, på den ena ſidon, hundrade alnar lång ſöderut; 2 Moſ. 38: 9.

10. Och tjugu ſtolpar på tjugu kopparfötter; och deras knappar med deras gjordar af ſilfwer.

11. Sammalunda ock norruppå en bonad, hundrade alnar lång: tjugu ſtolpar på tjugu kopparfötter, och deras knappar med deras gjordar af ſilfwer.

12. Men weſterut öfwer gårdſens bredd ſkall wara en bonad, femtio alnar lång; tio ſtolpar på tio fötter.

13. Öſterut öfwer gårdſens bredd ſkall wara femtio alnar;

14. Så att bonaden hafwer på ene ſidone femton alnar; dertill tre ſtolpar på tre fötter;

15. Och femton alnar på den andra ſidone; dertill tre ſtolpar på tre fötter.

16. Men i gårdſens ingång ſkall wara ett kläde, tjugu alnar bredt, ſtickadt med gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt och hwitt twinnadt ſilke; dertill fyra ſtolpar på deras fyra fötter.

17. Alle ſtolparna kringom gården ſkola hafwa ſilfwergjordar, och ſilfwerknappar, och kopparfötter.

18. Och längden på gården ſkall wara hundrade alnar, bredden femtio, höjden fem alnar, af hwitt twinnadt ſilke, och deras fötter ſkola wara af koppar.

19. Och allt det ſom tabernaklet tillhörer till allahanda ämbete, och alle deß pålar, och alle gårdſens pålar, ſkola wara af koppar.

20. Bjud Iſraels barnom, att de bära till dig den aldraklareſta oljo, ſtött af oljoträ, till lysning; att man alltid deraf låter i lamporna;

21. Uti wittnesbördſens tabernakel utanför förlåten, ſom hänger för wittnesbördet. Och Aaron med hans ſöner ſkola detta ſköta, ifrå morgonen allt intill aftonen för HERranom. Det ſkall wara eder en ewig ſed intill edra efterkommande, ibland Iſraels barn. 2 Moſ. 30 : 8. 3 Moſ. 24 : 3.

28. Capitlet.

Aarons och ſönernas kläder.

Och du ſkall taga till dig din broder Aaron, och hans ſöner utaf Iſraels barnom, att han ſkall wara min Preſt, nämliga Aaron och hans ſöner, Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar.

2. Och du ſkall göra dinom broder Aaron helig kläder, ſom äro härlig och ſkön. 2 Moſ. 39 : 1.

3. Och du ſkall tala med allom dem, ſom ett wiſt hjerta hafwa, de jag med wishetens anda uppfyllt hafwer, att de göra kläder åt Aaron till hans wigelſe, att han blifwer min Preſt.

4. Och deße äro kläden, ſom de göra ſkola: Sköld, lifkjortel, ſilkeskjortel, trång kjortel, hatt och bälte; alltſå ſkola de göra dinom broder Aaron, och hans ſöner, helig kläder, att han ſkall wara min Preſt.

5. Dertill ſkola de taga guld, gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt och hwitt ſilke.

6. Lifkjortelen ſkola de göra af guld, gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt och twinnadt hwitt ſilke, konſteliga; 2 Moſ. 39 : 2.

7. Att han warder ſammanfogd på båda axlar, och tillhopabunden på båda ſidor.

8. Och hans bälte deröfwer ſkall wara af ſamma konſt och werk; af guld, gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, och twinnadt hwitt ſilke.

9. Och du ſkall taga twå onichinerſtenar, och grafwa deruppå Iſraels ſöners namn;

10. På hwardera ſex namn, efter ſom de äro gamle till.

11. Det ſkall du beſtälla med de ſtenſnidare, ſom grafwa inſegler, ſå att de warda infattade i guld.

12. Och du ſkall fäſta dem uppå axlarna på lifkjortelen, att de äro åminnelſeſtenar för Iſraels barn, att Aaron drager deras namn på båda ſina axlar, till åminnelſe för HERranom.

13. Och du ſkall göra gyldene ſpänne;

14. Och twå kedjor af klart guld, ſom uppåt gå ſkola, dem ſkall du fäſta uti ſpännen.

15. Ämbetsſkölden ſkall du göra efter konſt, ſåſom lifkjortelen, af guld,

gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, och twinnadt hwitt ſilke. 2 Moſ. 39: 8.

16. Fyrahörnad ſkall han wara, och twefald; en hand bredt ſkall wara hans längd, och en hand bredt hans bredd.

17. Och du ſkall uppfyllat med fyra rader af ſtenar. Den förſta raden ſkall wara en ſardius, topaz, ſmaragd;

18. Den andra en rubin, ſaphir, diamant;

19. Den tredje en lyncurer, achat, amethiſt;

20. Den fjerde en turkos, onich, jaſpis. Uti guld ſkola de ſatte warda på alla rader;

21. Och ſkola ſtå efter de tolf Iſraels ſöners namn, utgrafne af ſtenſnidare, hwardera med ſitt namn, efter de tolf ſlägten.

22. Och du ſkall göra kedjor till ſkölden, ſom nederåt gå, af klart guld;

23. Och twå gyldene ringar, ſå att du fäſter de twå ringar wid de tu hörnen af ſkölden.

24. Och låt komma de twå gyldene kedjorna in uti de twå ringarna;

25. Men de twå ändarna af de twå kedjor ſkall du låta komma in uti de tu ſpännen, och fäſta dem på axlarna af lifkjortelen emot hwarannat.

26. Och du ſkall göra twå andra gyldene ringar, och fäſta dem wid de andra tu hörnen af ſkölden, nämliga till ſina brädd, der de utanpå lifkjortelen med hänga;

27. Och ſkall åter göra twå gyldene ringar, och fäſta dem emot hwarannan utantill, nedre på de tu hörnen af lifkjortelen, der ſom lifkjortelen kommer tillhopa.

28. Och man ſkall tillhopaknäppa ſkölden med ſina ringar med ett gult ſnöre intill lifkjortelens ringar, ſå att han ligger hardt inpå lifkjortelen, och ſkölden icke loßnar ifrå lifkjortelen.

29. Så ſkall Aaron bära Iſraels barnas namn uti ämbetsſköldenom på ſitt hjerta, när han går in uti det helga; till en åminnelſe för HERranom alltid.

30. Och du ſkall låta Ljus och Fullkomlighet i ämbetsſkölden, att de blifwa på Aarons hjerta, när han ingår för HERranom; och bär Iſraels barnas ämbete på ſino hjerta för HERranom alltid. 3 Moſ. 8: 8. 4 Moſ. 27: 21. 5 Moſ. 33: 8. Eſr. 2: 63.

31. Du ſkall ock göra under lifkjortelen en ſilkeskjortel, allſamman af gult ſilke. 2 Moſ. 39: 22.

32. Och öfwerſt midt på honom ſkall wara ett halsſmog; och en borda omkring halsſmoget tillhopafållad, att det icke ſöndergår.

33. Och nedanpå hans fåll ſkall du göra ſåſom granataäple af gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, allt omkring, och emellan dem gyldene bjellror, och allt omkring;

34. Så att der är en gyldene bjellra, och dernäſt ett granataäple, och åter en gyldene bjellra med ett granataäple, allt omkring på fållen af ſamma ſilkeskjortel.

35. Och Aaron ſkall hafwa honom uppå, när han tjenar, ſå att man hörer klanget af honom, när han ut och in går uti det helga för HERranom, på det att han icke ſkall dö.

36. Du ſkall ock göra ett änneſpann af klart guld, och grafwa deruti, efter ſtenſnidarekonſt: HERRANS HELGHET. 2 Moſ. 39: 30.

37. Och du ſkall fäſta det på hatten, framman i ännet på Aaron, med ett gult ſnöre.

38. Och det ſkall wara i Aarons änne, ſå att Aaron bär deß helgas briſt, ſom Iſraels barn helga i allom ſinom gåfwom och helgedom. Och det ſkall alltid wara på hans änne, att han ſkall förſona dem HERranom.

39. Du ſkall ock göra en trång kjortel af hwitt ſilke, och en hatt af hwitt ſilke, och ett ſtickadt bälte. 2 Moſ. 39: 27.

40. Och till Aarons ſöner ſkall du göra kjortlar, bälte och hufwor, ſom äro härlig och ſkön; och ſkall kläda dem uppå din broder Aaron med hans ſöner;

41. Och ſkall ſmörja dem, och fylla

deras händer, och wiga dem, att de blifwa mine Preſter; 3 Moſ. 8: 12.

42. Och ſkall göra dem linnen nederkläder, till att ſkyla blygdenes kött, ifrå ländene allt ned på låren.

43. Och Aaron med hans ſöner ſkola hafwa dem uppå, när de gå in uti wittnesbördſens tabernakel, eller fram till altaret, till att tjena uti thy helga, på det att de icke umgälla deras mißgerning, och måſte dö. Det ſkall wara honom, och hans ſäd efter honom, ett ewigt ſätt.

29. Capitlet.

Aarons wigning, del. Bränneoffers lag.
Guds helighet.

Detta måſte du ock göra dem, att de ſkola warda mig wigde till Preſter. Tag en ungan ſtut, och twå wädrar utan wank; 3 Moſ. 8: 2.

2. Oſyradt bröd och oſyrade kakor, blandade med oljo, och oſyrade tunnkakor, ſmorda med oljo; af hwetemjöl ſkall du allt görat;

3. Och ſkall läggat uti en korg, och uti korgenom bära det fram, ſamt med ſtutenom, och de twå wädrarna.

4. Och du ſkall hafwa Aaron och hans ſöner fram för dörrena af wittnesbördſens tabernakel, och twå dem med watten;

5. Och taga kläden, och kläda uppå Aaron den trånga kjortelen, och den ſilkeskjortelen, och lifkjortelen, och ſtölden till lifkjortelen, och ſkall begjorda honom utanuppå lifkjortelen;

6. Och ſätta hatten uppå hans hufwud, och den helga kronona uppå hatten;

7. Och ſkall taga ſmörjoolja, och gjuta uppå hans hufwud, och ſmörja honom. 3 Moſ: 8: 12.

8. Och hans ſöner ſkall du ock hafwa fram, och kläda uppå dem den trånga kjortelen;

9. Och begjorda både Aaron och dem med bälter, och binda hufworna på dem, att de ſkola hafwa Preſterſkapet till ett ewigt ſätt. Och du ſkall fylla händerna uppå Aaron och hans ſöner;

10. Och ſkall hafwa ſtuten fram för dörrena af wittnesbördſens tabernakel. Och Aaron med hans ſöner ſkola lägga ſina händer på hufwudet af ſtutenom. 3 Moſ. 8: 14.

11. Och du ſkall ſlagta ſtuten för HERranom, inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel;

12. Och ſkall taga af hans blod, och ſtryka uppå altarens horn med ditt finger, och allt det andra blodet kaſta neder på bottnen till altaret;

13. Och ſkall taga allt det feta, ſom är på tarmarna, och det nätet öfwer lefrena, och båda njurarna, med det feta ſom deruppå är, och ſkall bränna det upp på altarena. 3 Moſ. 3. 3.

14. Men ſtutens kött, hudena och gåret, ſkall du uppbränna med eld utanför lägret; ty det är ett ſyndoffer. 3 Moſ. 4: 14.

15. Men den ena wäduren ſkall du taga; och Aaron med hans ſöner ſkola lägga deras händer på hans hufwud. 3 Moſ. 8: 18.

16. Sedan ſkall du ſlagta honom, och taga hans blod, och ſtänka uppå altaret allt omkring.

17. Men wäduren ſkall du hugga i ſtycker, och twå hans inelfwer och fötter, och ſkall lägga det på hans ſtycker och hufwud;

18. Och bränna upp allan wäduren på altaret; ty det är ett bränneoffer HERranom, en ſöt lukt HERranom.

19. Den andra wäduren ſkall du taga; och Aaron med hans ſöner ſkola lägga ſina händer på hans hufwud; 3 Moſ. 8: 22.

20. Och ſkall ſlagtan, och taga af hans blod, och ſtryka på högra örnatimpen af Aaron och hans ſöner, och uppå tumman af deras högra hand, och på ſtörſta tån af deras högra fot, och ſkall ſtänka blodet på altaret allt omkring.

21. Och ſkall taga blodet på altarena, och ſmörjooljo, och ſtänka på Aaron och hans kläder, hans ſöner och deras kläder; ſå warder han och hans kläder, hans ſöner och deras kläder wigd.

22. Sedan ſkall du taga det feta af wäduren, ſtjerten, och det feta ſom är

på inelfwen, nätet, ſom är öfwer lefrena, och båda njurarna med det feta, ſom deröfwer är, och den högra bogen; ty det är fyllelſens wädur;

23. Och ett bröd, och en oljokako, och en tunnkako, utu korgenom, der det oſyrade brödet i är, den för HERranom står.

24. Och lägg allt detta på Aarons och hans ſöners händer; och wefta det HERranom.

25. Och ſå ſkall du taga det utaf deras händer, och bränn det upp på altarena för ett bränneoffer, till en ſöt lukt för HERranom; ty det är HERrans offer.

26. Och du ſkall taga bröſtet af fyllelſens wädur Aarons, och ſkall wefta det för HERranom; det ſkall wara din del.

27. Och ſkall alltſå helga weftebröſtet och häfwobogarna, ſom weftade och häfne äro af fyllelſens wädur, Aarons och hans ſöners.

28. Och det ſkall wara Aarons och hans ſöners, till ett ewigt ſätt af Iſraels barnom; ty det är ett häfoffer; och häfoffren ſkola höra HERranom till af Iſraels barnom i deras tackoffer och häfoffer. 3 Moſ. 7: 34. 10: 14.

29. Men Aarons helga kläder ſkola hans ſöner hafwa efter honom, att de derutinnan ſkola warda ſmorde, och deras händer fyllda.

30. Hwilken af hans ſöner warder Preſt i hans ſtad, han ſkall kläda dem uppå i ſju dagar, att han ſkall gå in uti wittnesbördſens tabernakel, till att tjena uti de helga.

31. Du ſkall ock taga fyllelſens wädur, och koka hans kött på heligt rum.

32. Och Aaron med hans ſöner ſkola äta af ſamma wädurs kötte, med brödet, ſom i korgenom är, inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel. 3 Moſ. 8: 31. 24: 9.

33. Ty en förſoning är dermed ſkedd, till att fylla deras händer, att de ſkola wigde warda. Ingen annar ſkall äta; ty det är heligt.

34. Om något öfwerblifwer af fyllelſens kötte, och af brödena intill morgonen, det ſkall du uppbränna på elde, och icke låta ätat; ty det är heligt.

35. Och alltſå ſkall du göra med Aaron och hans ſöner, ſåſom jag hafwer budit dig. I ſju dagar ſkall du fylla deras händer;

36. Och hwar dag ſlagta en ſtut, till ett ſyndoffer till förſoning; och ſkall ſkära altaren, när du förſonar det, och ſkall ſmörja det, att det ſkall blifwa wigdt.

37. I ſju dagar ſkall du förſona och wiga altaret, att det ſkall wara deß aldrahelgeſtas altare. Ho ſom will komma wid altaret, han ſkall wara wigd. 4 Moſ. 18: 4.

38. Och detta ſkall du göra med altaret; tu lamb årsgammal ſkall du hwar dag offra deruppå;

39. Ett lamb om morgonen, det andra om aftonen; 4 Moſ. 28: 3, 4.

40. Och till ett lamb en tiung ſemlomjöl, blandadt med en fjerding af ett hin ſtött oljo; och en fjerding af ett hin win till drickoffer.

41. Med det andra lambet om aftonen ſkall du göra ſåſom med morgonens ſpisoffer och drickoffer, till en ſöt lukt HERranom af offrena.

42. Detta är det dageliga bränneoffret intill edra efterkommande, för dörrene af wittnesbördſens tabernakel för HERranom, der jag eder betyga, och med dig tala will.

43. Der will jag Iſraels barnom betygad och helgad warda i mine härlighet;

44. Och will helga wittnesbördſens tabernakel med altarena, och wiga Aaron med hans ſöner mig till Preſter;

45. Och will bo ibland Iſraels barn, och wara deras Gud;

3 Moſ. 26: 11. 2 Cor. 6: 16.

46. Att de weta ſkola, att jag är HERren deras Gud, ſom dem förde utur Egypti land, att jag ſkulle bo ibland dem: Jag HERren deras Gud.

30. Capitlet.

Rökaltaret, förſoningsſikel, twättekaret, ſmörjooljan, rökwerket.

Du ſkall ock göra ett rökaltare till rökning, af furoträ; 2 Moſ. 37: 25.

2. En aln långt och bredt, rätt fyrakant, och twå alnar högt, med ſin horn;

3. Och ſkall öfwerdraga det med klart guld, deß tak, och deß wäggar allt omkring, och deß horn; och ſkall göra en krans af guld deromkring;

4. Och twå gyldene ringar under kranſen på båda ſidor, att man må ſätta der ſtänger uti, och bärat dermed.

5. Stängerna ſkall du ock göra af furoträ, och med guld öfwerdraga dem;

6. Och ſkall ſätta det inför förlåten, ſom hänger för wittnesbördſens ark, och för nådaſtolen, ſom är på wittnesbördet; dädan will jag betyga dig.

7. Och Aaron ſkall derpå röka godt rökwerk hwar morgon, när han reder lamporna till.

8. Sammalunda när han upptänder lamporna om aftonen, ſkall han ock röka ſådana rök. Det ſkall wara den dageliga röken för HERranom när edra efterkommande.

9. I ſkolen ingen främmande rök göra deruppå, och intet bränneoffer, ej heller ſpisoffer, och intet drickoffer offra deruppå. 3 Moſ. 10:1.

10. Och Aaron ſkall på deß horn förſona en tid om året, med ſyndoffrens blod till förſoning. Sådana förſoning ſkall ſke en gång årliga när edra efterkommande; ty det är HERranom det aldrahelgaſta.

Ebr. 9:7. 10:14.

11. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

12. När du räknar hufwuden af Iſraels barn, då ſkall hwar och en gifwa HERranom förſoning för ſina ſjäl, på det dem icke ſkall wederfaras en plåga, när de räknade warda.

13. Och ſkall hwar och en, ſom med är i talet, gifwa en half ſikel, efter helgedomſens ſikel. En ſikel gäller tjugu gera. Sådana half ſikel ſkall wara HERrans häfoffer.

3 Moſ. 27:25. 4 Moſ. 3:47. Heſ. 45:12.

14. Den ſom i talet är ifrå tjugu år och derutöfwer, han ſkall gifwa HERranom häfoffer. 4 Moſ. 1:3.

15. Den rike ſkall icke mer gifwa, och den fattige icke mindre, i dem halfwa ſiklenom, ſom man gifwer HERranom till ett häfoffer, för deras ſjälars förſoning.

16. Och du ſkall ſådana förſoningspenningar taga af Iſraels barnom, och lägga dem till Guds tjenſte i wittnesbördſens tabernakel, ſå att det är Iſraels barnom en åminnelſe för HERranom, att han låter förſona ſig öfwer deras ſjälar.

17. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

18. Du ſkall ock göra ett twättekar af koppar med en kopparfot, till att twå utaf; och ſkall ſätta det emellan wittnesbördſens tabernakel och altaret, och låta der watten uti;

2 Moſ. 38:8. 40:30.

19. Att Aaron och hans ſöner twå deras händer och fötter derutur.

20. När de gå in uti wittnesbördſens tabernakel, ſkola de twätta ſig med watten, att de icke måga dö; eller då de nalkas till altaret, till att tjena HERranom med rökoffer.

21. De ſkola twätta ſina händer och fötter, på det att de icke ſkola dö. Det ſkall dem ett ewigt ſätt wara, honom och hans ſäd i deras efterkommandom.

22. Och HERren talade med Moſe och ſade:

23. Tag dig aldrabäſta ſpeceri, aldraädleſta myrrham, femhundrade ſiklar, och canel halft ſå mycket, femtio och tuhundrad, och calamus deßlikes femtio och tuhundrad,

2 Moſ 37:29.

24. Och caſia femhundrad, efter helgedomſens ſikel; och oljo af oljoträ ett hin;

25. Och gör en helig ſmörjooljo efter apothekarekonſt.

26. Och du ſkall dermed ſmörja wittnesbördſens tabernakel; wittnesbördſens ark;

27. Bordet med all ſin tyg; ljuſaſtakan med ſin tyg; rökaltaret;

28. Bränneofferſaltaret med all ſin tyg; och twättekaret med ſin fot;

29. Och ſkall alltſå wiga dem, att de blifwa det aldrahelgaſta; ty den ſom

will komma derwid, han måſte wara wigd.

30. Aaron och hans söner ſkall du ock ſmörja, och wiga dem mig till Preſter.

31. Och du ſkall tala med Iſraels barn, och ſäga: Denna oljan ſkall wara mig en helig ſmörjelſe när edra efterkommande.

32. På menniſkokropp ſkall hon icke gjuten warda, och ſkall ej heller någon ſådana göras; ty hon är helig, derföre ſkall hon wara eder helig.

33. Den ſom gör en ſådana eller gifwer enom androm deraf, han ſkall utrotad warda utu ſitt folk.

34. Och HERren ſade till Moſe: Tag dig ſpeceri, balſam, ſtacten, galban, och rent rökelſe, ſå mycket af det ena ſom af det andra;

35. Och gör der rökwerk af efter apothekarekonſt bemängdt, ſå att det är klart till helighet.

36. Och ſtöt det till pulfwer, och du ſkall lägga det inför wittnesbördet, in uti wittnesbördſens tabernakel; dädan jag dig betyga ſkall. Det ſkall wara eder det aldrahelgaſta.

37. Och ett ſådant rökwerk ſkolen I icke göra eder; utan det ſkall wara dig heligt HERranom.

38. Den ſom ett ſådant gör, till att röka dermed, den ſkall utrotad warda utu ſitt folk.

31. Capitlet.

Bezaleel. Aholiab. Sabbathen. Stentaflorna.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Si, jag hafwer wid namn kallat Bezaleel, Uri ſon, Hurs ſons, af Juda ſlägte; 2 Moſ. 35:30. 36:1. 38:22.

3. Och hafwer fyllt honom med Guds Anda; med wishet och förſtånd, och konſt, och med allahanda werk;

4. Konſteliga till att arbeta på guld, ſilfwer, koppar;

5. Konſteliga utſkära och inſätta ſtenar, och konſteliga timbra på trä; till att göra allahanda werk.

6. Och ſi, jag hafwer fått honom till hjelp Aholiab, Ahiſamachs ſon, af Dans ſlägte; och hafwer hwarjom och enom wiſom gifwit wisdom i hjertat, att de göra ſkola allt det jag dig budit hafwer:

7. Wittnesbördſens tabernakel, wittnesbördſens ark, nådaſtolen deruppå, och all tabernaklens tyg;

2 Moſ. 35:11. ꝛc. 39:33.

8. Bordet och deß tyg; den ſköna ljuſaſtakan och all hans tyg; rökaltaret;

9. Bränneofferſaltaret med all ſin tyg; twättekaret med ſinom fot;

10. Ämbetskläden, och de helga kläden Preſtens Aarons, och hans söners kläder, till att tjena i Preſterſkapena;

11. Smörjooljona och rökwerk af ſpeceri till helgedomen. Allt det jag hafwer budit dig, ſkola de göra.

12. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

13. Tala till Iſraels barn, och ſäg: Håller min Sabbath; ty han är ett tecken emellan mig och eder, intill edra efterkommande, att I ſkolen weta, att jag är HERren, den eder helgar.

1 Moſ 2:2. 2 Moſ. 20:8. Hes. 20:12.

14. Derföre håller min Sabbath; ty han ſkall wara eder helig. Den ſom ohelgar honom, han ſkall döden dö; den ſom gör något arbete på honom, hans ſjäl ſkall utrotad warda utu hans folk.

15. Sex dagar ſkall man arbeta; men på ſjunde dagen är Sabbath, HERrans helga hwila. Den ſom något arbete gör på Sabbathsdagen, han ſkall döden dö.

16. Derföre ſkola Iſraels barn hålla Sabbath, att de med deras efterkommande hålla honom till ett ewigt förbund.

17. Han är ett ewigt tecken emellan mig och Iſraels barn. Ty i ſex dagar gjorde HERren himmel och jord, men på ſjunde dagen höll han upp, och hwilte ſig.

18. Och då han hade uttalat med Moſe på Sinai berg, gaf han honom twå wittnesbördſens taflor; de woro af ſten, och ſkrifna med Guds finger.

2 Moſ. 32:16. 5 Moſ. 9:10.

32. Capitlet.

Aarons kalf. Guds wrede. Moſe förbön, ifwer. Folkets ſtraff.

Då folket ſåg, att Moſe fördröjde komma neder af bergena, förſamlade de ſig emot Aaron, och ſade till honom: Upp, och gör oß gudar, de ſom gå före oß; ty wi wete icke hwad deßom manne Moſe wederfaret är, den oß fört hafwer utur Egypti land. Ap. G. 7:40.

2. Aaron ſade till dem: Rifwer de gyldene örnaringar utur edra hustrurs öron, edra ſöners och edra döttrars, och bärer dem till mig.

3. Då ref allt folket deras gyldene örnaringar utu deras öron, och båro dem till Aaron.

4. Och han tog dem af deras händer, och utkaſtade det med en grafſtickel, och gjorde en gjuten kalf. Och de ſade: Deße äro dine gudar, Iſrael, ſom dig utur Egypti land fört hafwa. Pſ. 106:19.

5. Då Aaron ſåg det, byggde han ett altare för honom, och lät utropa, och ſäga: I morgon är HERrans högtid.

6. Och de ſtodo om morgonen bittida upp, och offrade bränneoffer, och båro fram tackoffer. Sedan ſatte ſig folket till att äta och dricka, och ſtodo upp till att leka. 1 Cor. 10:7.

7. Då ſade HERren till Moſe: Gack, ſtig ned; ty ditt folk, ſom du utur Egypti land fört hafwer, hafwer förderfwat det. 5 Moſ. 9:12.

8. De äro ſnarliga trädde ifrå de wägar, ſom jag dem budit hafwer. De hafwa gjort ſig en gjuten kalf; och hafwa tillbedit honom, och offrat honom och ſagt: Deße äro dina gudar, Iſrael, ſom dig hafwa fört utur Egypti land.

9. Och HERren ſade till Moſe: Jag ſer, att det är ett hårdnackadt folk. 2 Moſ. 33:3.

10. Och nu låt mig, att min wrede förgrymmar ſig öfwer dem, och uppfräter dem, ſå will jag göra dig till ett ſtort folk.

11. Men Moſe bad allwarliga inför HERran ſin Gud, och ſade: Ack! HERre, hwi will din wrede förgrymma ſig öfwer ditt folk, det du med ſtora magt och wäldiga hand utur Egypti land fört hafwer? Pſ. 106:23.

12. Hwi ſkulle de Egyptier tala, och ſäga: Han hafwer fört dem ut till deras ofärd, på det han ſkulle dräpa dem i bergomen, och utſkrapa dem af jordene? Wänd dig ifrå dine wredes grymhet, och war nådelig öfwer dins folks ondſko. 4 Moſ. 14:13.

13. Tänk uppå dina tjenare Abraham, Iſaac och Iſrael, hwilkom du wid dig ſjelf ſworit hafwer, och ſagt dem: Jag ſkall föröka edra ſäd, ſåſom ſtjernorna i himlenom; och allt det landet, der jag om talat hafwer, will jag gifwa edro ſäd, och de ſkola beſitta det ewinnerliga. 1 Moſ. 12:7. 15:5. 22:16. 26:24. 28:13. 48:16. Ebr. 6:13, 14.

14. Så ångrade då HERren det onda, ſom han hotade att göra ſino folke.

15. Moſe wände ſig, och ſteg ned af bergena, och hade twå wittnesbördſens taflor i ſine hand; de woro ſkrifna på båda ſidor. 2 Moſ. 34:29.

16. Och Gud hade ſjelf gjort dem, och ſjelf ſkrifwit ſkriftena deruti. 2 Moſ. 31:18.

17. Då nu Joſua hörde folkets ſkri, att de jubilerade, ſade han till Moſe: Ett krigsſkriande är i lägret.

18. Swarade han: Det är icke ett ſkriande ſåſom af dem der winna eller tappa; utan jag hörer ett ſkriande af qwädedanſar.

19. Som han nu kom intill lägret, och fick ſe kalfwen, och danſen, förgrymmade han ſig i wrede, och kaſtade taflorna utu ſine hand, och ſlog dem ſönder nedanför bergena; 5 Moſ. 9:17.

20. Och tog kalfwen, ſom de gjort hade, och brände honom upp i eld, och gjorde honom till pulfwer, och strödde det i watten, och gaf det Iſraels barnom till att dricka; 5 Moſ. 9:21.

21. Och ſade till Aaron: Hwad hafwer folket gjort dig, att du hafwer kommit dem en ſå ſtor ſynd uppå?

22. Aaron ſade: Min herre låte ſina

wrede icke förgrymma ſig; du wetſt att detta folket är ondt.

23. De ſade till mig: Gör oß gudar, ſom oß föregå; ty wi wete icke huru denna mannenom Moſe går, den oß fört hafwer utur Egypti land.

24. Jag ſade till dem: Den ſom guld hafwer, han riſwe det af, och få mig; och jag kaſtade det i eld, deraf är denne kalfwen worden.

25. Då nu Moſe ſåg, att folket war fritt (ty Aaron hade gjort dem fri, och dermed han dem förhöja wille, kom han dem på ſkam),

26. Trädde han in i porten åt lägrena, och ſade: Kommer hit till mig hwar och en, ſom HErranom tillhörer. Då förſamlade ſig till honom alle Levi barn.

27. Och han ſade till dem: Detta ſäger HErren Iſraels Gud: Binde hwar och en ſitt ſwärd på ſina länder; och går igenom lägret fram och åter, ifrå den ena porten till den andra, och dräpe hwar och en ſin broder, frända och näſta.

5 Moſ. 33: 9.

28. Levi barn gjorde ſåſom Moſe dem ſade. Och föll i den dagen af folkena wid tretuſend män.

29. Då ſade Moſe: Fyller i dag edra händer HErranom, hwar och en på ſin ſon och broder, att i dag må öfwer eder wälſignelſe gifwen warda.

30. Om morgonen derefter ſade Moſe till folket: I hafwen gjort en ſtor ſynd. Nu, jag will uppſtiga till HErran, om jag tilläfwentyrs kan förſona edra ſynder.

31. Som nu Moſe åter kom till HErran, ſade han: Ack! detta folket hafwer gjort en ſtor ſynd, och hafwa gjort ſig gyldene gudar.

32. Nu förlåt dem deras ſynd; hwar icke, ſå ſtrapa mig ock utu dine bok, ſom du ſkrifwit hafwer.

Rom. 9: 3.

33. HErren ſade till Moſe: Huru? Den will jag utſkrapa utu mine bok, ſom ſyndar emot mig.

34. Så gack nu, och för folket dit, ſom jag hafwer ſagt dig; ſi, min Ängel ſkall gå före dig. Men på min ſökningsdag ſkall jag ſöka deras ſynder öfwer dem. 2 Moſ. 23: 20.

35. Alltſå plågade HErren folket, derföre att de hade gjort kalfwen, hwilken Aaron gjorde.

33. Capitlet.

Folket ſtraffas. Tabernaklet ſlås upp. Moſe talar med Gud, will ſe Guds härlighet.

HErren ſade till Moſe: Gack, drag hädan, du, och folket, ſom du utur Egypti land fört hafwer, in uti det landet, ſom jag Abraham, Iſaac och Jacob ſworit hafwer, och ſagt: Dine ſäd will jag gifwa det;

1 Moſ. 12: 7.

2. Och will ſända min Ängel före dig, och utdrifwa de Cananeer, Amoreer, Hetheer, Phereſeer, Heveer, och Jebuſeer; 2 Moſ. 23: 20. 32: 34.

3. In uti det land, der mjölk och hannog uti flyter; ty jag will icke draga upp med dig, förty du äſt ett hårdnackadt folk; jag måtte tilläfwentyrs i wägenom uppfräta dig.

4. Då folket detta onda talet hörde, wordo de ångſe; och ingen drog ſin prydning på ſig.

5. Och HErren ſade till Moſe: Säg till Iſraels barn: I ären ett hårdnackadt folk; jag warder en gång kommandes med haſt öfwer dig, och förgör dig. Och nu lägg dina prydning af dig, att jag må weta hwad jag ſkall göra dig.

2 Moſ. 32: 9. 5 Moſ. 9: 13.

6. Så lade Iſraels barn deras prydning af ſig, inför Horebs berg.

7. Så tog Moſe tabernaklet, och ſlog det upp ute, långt ifrå lägret, och kallade det wittnesbördſens tabernakel. Och hwilken der något wille fråga HErran, han måſte gå till wittnesbördſens tabernakel ut för lägret.

8. Och när Moſe gick ut till tabernaklet, ſå ſtod allt folket upp, och hwar och en trädde i ſins tjälls dörr, och ſågo efter honom, tilldeß han kom in uti tabernaklet.

9. Och när Moſe kom in uti tabernaklet, ſå kom molnſtoden neder, och ſtod i tabernaklens dörr, och talade med Moſe.

10. Och allt folket ſåg molnſtodena ſtå uti tabernaklens dörr; och ſtodo upp, och bugade ſig hwar och en i ſins tjälls dörr.

11. Och HErren talade med Moſe, anſigte mot anſigte, ſåſom en man talar med ſin wän. Och när han wände om igen till lägret, gick icke hans tjenare, den unge mannen Joſua, Nuns ſon, utu tabernaklet. 4 Moſ. 12: 8.

12. Och Moſe ſade till HErran: Si, du ſäger till mig: För mig detta folket upp; och du låter mig icke weta, hwem du will ſända med mig, och beſynnerliga efter du ſagt hafwer: Jag känner dig wid namn, och du hafwer funnit nåde för min ögon.

13. Hafwer jag då funnit nåde för din ögon, ſå låt mig weta din wäg, der jag af förnimma må, att jag finner nåde för din ögon; och ſe dock dertill, att detta folket är ditt folk.

14. Han ſade: Mitt anſigte warder gåendes, dermed will jag leda dig. 5 Moſ. 4: 37.

15. Han ſade till honom: Om ditt anſigte icke går, ſå låt oß intet komma hädan af detta rum.

16. Ty hwarpå ſkall det dock förnummet warda, att jag och ditt folk hafwa funnit nåde för din ögon, utan då du går med oß; på det att jag och ditt folk måga warda något beſynnerligit för allt folk, ſom på jordene är?

17. HErren ſade till Moſe: Såſom du nu ſade, ſå will jag ock göra; ty du hafwer funnit nåde för min ögon, och jag känner dig wid namn.

18. Men han ſade: Låt mig då ſe dina härlighet.

19. Och han ſade: Jag will låta allt mitt goda gå framföre ditt anſigte, och will låta predika HErrans Namn för dig. Men hwem jag är gunſtig, honom är jag gunſtig, och öfwer hwem jag mig förbarmar, den förbarmar jag mig öfwer. 2 Moſ. 34: 5, 6. Rom. 9: 15.

20. Och ſade ytterligare: Du kan icke ſe mitt anſigte; förty ingen menniſka, ſom mig ſer, kan lefwa.

21. Och HErren ſade ytterligare: Si, här är ett rum när mig; der ſkall du ſtiga upp på klippona.

22. När då min härlighet går framom, will jag ſätta dig in i ſtenklyftona; och min hand ſkall hålla öfwer dig, tilldeß jag kommer framom.

23. Och när jag tager mina hand af dig, ſkall du få ſe mig på baken; men mitt anſigte kan man icke ſe.

34. Capitlet.

Nya taflor. Årliga högtider. Förbundet förnyas. Moſe anſigtes ſken.

Och HErren ſade till Moſe: Uthugg dig twå ſtentaflor, ſådana ſom de förſta woro, att jag ſkrifwer de ord deruti, ſom i förſta taflomen woro, ſom du ſönderſlog. 5 Moſ. 10: 1.

2. Och war redo i morgon, att du bittida ſtiger upp på Sinai berg, och träder der upp till mig öfwerſt på berget.

3. Och låt ingen ſtiga ditupp, med dig, att ingen warder ſedder kringom hela berget; och låt ingen får eller fä beta in mot detta berget.

4. Och Moſe uthögg ſig twå ſtentaflor, ſådana ſom de förſta woro, och ſtod bittida upp om morgonen, och ſteg upp på Sinai berg, ſåſom HErren honom budit hade, och tog de twå ſtentaflor i ſina hand.

5. Då kom HErren neder uti ett moln. Och han trädde ditfram till honom, och åkallade HErrans Namn. 2 Moſ. 33: 19.

6. Och då HErren gick framom för hans anſigte, ropade han: HErre, HErre Gud, barmhertig och nådelig, och långmodig, och af ſtor nåde, och trofaſt. Pſ. 86: 15. 103: 8. 145: 8.

7. Du ſom bewarar nåde till tuſende leder, och förlåter mißgerningar, öfwerträdelſer och ſynder; och för hwilkom ingen är oſkyldig, du ſom ſöker fädernas mißgerningar på barn och barnabarn, allt intill tredje och fjerde led. 2 Moſ. 20: 5, 6. 4 Moſ. 14: 18. 5 Moſ. 5: 9. Job. 9: 2. Pſ. 143: 2. Jer. 32: 18.

8. Och Moſe böjde ſig haſteliga neder på jordena, och bad till honom,

9. Och ſade: Hafwer jag, HErre, funnit nåd för din ögon, ſå gånge

HERren med oß, förty det är ett hårdnackadt folk; att du warder wårom mißgerningom och ſyndom nådelig, och låter oß wara ditt arfgods.

10. Och han ſade: Si, jag will göra ett förbund för allo dino folke, och will göra undertecken, hwilkas like icke ſkapade äro i all land, och ibland all folk. Och allt folk, der du ibland äſt, ſkall ſe HERrans werk; ty förſkräckeligit ſkall det wara, ſom jag göra ſkall med dig.
5 Moſ. 5: 2.

11. Håll det ſom jag bjuder dig i dag; ſi, jag will utdrifwa för dig de Amoreer, Cananeer, Hetheer, Phereſeer, Heveer och Jebuſeer.

12. Tag dig wara, att du icke gör något förbund med landſens inbyggare, der du inkommer; att de icke warda dig till förargelſe ibland dig;
2 Moſ. 23: 32, ꝛc. 5 Moſ. 7: 2.

13. Utan deras altare ſkall du omſtörta, och ſlå ſönder deras beläter, och deras lundar hugga ned;

14. Ty du ſkall icke tillbedja en annan gud; ty HERren heter en nitälſkare, derföre att han är en nitälſkande Gud;

15. På det att, om du gör något förbund med landſens inbyggare, och när de i horeri löpa efter ſina gudar, och offra ſina gudar, att de icke bjuda dig, och du äter af deras offer;

16. Och tagar dinom ſönom deras döttrar till huſtrur, hwilka i horeri löpa efter deras gudar, och komma dina ſöner ock till att löpa i horeri efter ſina gudar.
4 Moſ. 25: 1, 2. 1 Kon. 11: 2.

17. Du ſkall inga gjutna gudar göra dig.
2 Moſ. 20: 4.

18. Oſyradt bröds högtid ſkall du hålla; i ſju dagar ſkall du äta oſyradt bröd, ſåſom jag dig budit hafwer, i Abibs månads tid; ty uti Abibs månad äſt du utdragen utur Egypten.
2 Moſ. 12: 15. 23: 15.

19. Allt det ſom förſt öppnar moderlifwet, är mitt; det mankön är, i dinom boſkap, det ſitt moderlif öppnar, ware ſig oxe eller får.
2 Moſ. 13: 2, 12. 22: 29, 30. 4 Moſ. 18: 15. Luc. 2: 23.

20. Men åſnans förſtföding ſkall du löſa med ett får; om du icke löſer det, ſå bryt thy halſen ſönder. Allt förſtfödt af din barn ſkall du löſa; och att ingen kommer fram för mig med tomma händer.
5 Moſ. 16: 16.

21. Sex dagar ſkall du arbeta; på ſjunde dagen ſkall du hålla upp, både med plöjande och ſkärande.
2 Moſ. 23: 12. 31: 15. 35: 2. 5 Moſ. 5: 12. Luc. 13: 14.

22. Weckohögtid ſkall du hålla med förſtlingen af hweteſkördene; och inſamlingshögtid, när året ute är.
5 Moſ. 16: 10.

23. Tre reſor om året ſkall allt ditt mankön komma fram för den allsmägtiga HERran och Iſraels Gud.
2 Moſ. 23: 17. 5 Moſ. 16: 16.

24. När jag utdrifwer Hedningarna för dig, och förwidgar dina landsändar, ſkall ingen åſtunda efter ditt land, den ſtund du uppgår, tre reſor om året, till att hafwa dig fram för HERran din Gud.

25. Du ſkall icke offra bloden af mitt offer på ſyradt bröd; och Påſkahögtidenes offer ſkall icke blifwa öfwer nattena intill morgonen.
2 Moſ. 12: 10. 23: 18.

26. Förſtlingen af den förſta frukten af dinom åker ſkall du föra in uti HERrans dins Guds hus. Du ſkall icke koka kidet, den ſtund det ännu på ſins moders mjölk är.
2 Moſ. 23: 19. 5 Moſ. 14: 21.

27. Och HERren ſade till Moſe: Skrif deßa orden; ty efter deßa orden hafwer jag gjort ett förbund med dig, och med Iſrael.
2 Moſ. 24: 4.

28. Och han war der när HERranom fyratio dagar och fyratio nätter, och åt intet bröd, och drack intet watten; och han ſkref på taflorna detta förbund, de tio ord.
2 Moſ. 24: 18. 5 Moſ. 4: 13. 9: 9, 18.

29. Då nu Moſe gick ned af berget Sinai, hade han de twå wittnesbördſens taflor i ſine hand, och wißte icke, att huden af hans anſigte ſken, deraf att han hade talat med honom.
2 Cor. 3: 7.

30. Och då Aaron och all Iſraels

barn ſågo, att hans anſigtes hud ſken, fruktade de nalkas honom.

31. Då kallade Moſe dem; och till honom wände ſig både Aaron, och alle de öfwerſte för menighetene. Och han talade med dem.

32. Sedan nalkades all Iſraels barn intill honom; och han böd dem allt det HERren hade talat med honom på Sinai berg.

33. Och då han talade med dem, lade han ett täckelſe på ſitt anſigte.
2 Cor. 3: 13.

34. Och när han ingick för HERran till att tala med honom, lade han täckelſet af, tilldeß han gick åter ut igen; och när han kom ut, och talade med Iſraels barn det honom budet war;

35. Så ſågo då Iſraels barn på hans anſigte, huru hans anſigtes hud ſken; ſå drog han åter täckelſet öfwer anſigtet, tilldeß han gick åter in igen till att tala med honom.

35. Capitlet.

Sabbathsro, Tabernaklets häfoffer, byggmäſtare.

Och Moſe förſamlade hela menighetena af Iſraels barn, och ſade till dem: Detta är det ſom HERren budit hafwer, att I göra ſkolen:

2. I ſex dagar ſkolen I arbeta; men den ſjunde dagen ſkolen I hålla heligan, HERrans hwilos Sabbath. Den ſom något arbete gör på honom, han ſkall dö. 2 Moſ. 20: 9. 23: 12.

3. I ſkolen ingen eld upptända på Sabbathsdagenom i alla edra boningar.

4. Och Moſe ſade till alla menighetena af Iſraels barn: Detta är det HERren budit hafwer:

5. Gifwer ibland eder häfoffer HERranom, alltſå att hwar och en frambär häfoffer HERranom af ett fritt hjerta, guld, ſilfwer, koppar;
2 Moſ. 25: 2.

6. Gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, hwitt ſilke, och getahår;

7. Rödlett wädurſkinn och tackſkinn, furoträ;

8. Oljo till lamporna, och ſpeceri till ſmörjoolja, och till godt rökwerk;

9. Onich och infattade ſtenar till lifkjortelen, och till ſkölden.

10. Och den ibland eder förſtåndig är, han komme och göre hwad HERren budit hafwer;

11. Nämliga tabernaklet med deß täckelſe och öfwertäckelſe; ringar, bräder, ſkottſtänger, ſtolpar och fötter;

12. Arken med hans ſtänger; nådaſtolen och förlåten;

13. Bordet med ſina ſtänger, och all deß tyg och ſkådobröden;

14. Ljuſaſtakan till att lyſa, och hans redſkap, och hans lampor, och oljo till lysning;

15. Rökaltaret med ſina ſtänger, ſmörjooljan, och ſpeceri till rökwerk; klädet för tabernaklets dörr;
2 Moſ. 30: 1.

16. Bränneoffersaltaret med deß koppargallrar, ſtänger och all ſin redſkap; twättekaret med ſin fot;
2 Moſ. 27: 1.

17. Bonaden till gården, med ſina ſtolpar och fötter; och klädet till dörrena åt gårdenom;

18. Pålarna till tabernaklet och till gården, med deras tåg;

19. Ämbetskläden till tjenſten i det helga; de helga kläder till Preſten Aaron, med hans ſöners kläder till Preſterſkapet.

20. Då gick hela menigheten af Iſraels barn ut ifrå Moſe.

21. Och alle de ſom gerna och wälwiljeliga gåfwo, kommo och båro det fram till ett häfoffer HERranom, till wittnesbördſens tabernakels werk, och till all deß tjenſte, och till de helga kläden.

22. Både man och qwinna båro fram, hwilken ſom helſt dertill hade wilja, ſpänner, örnaringar, ringar och ſpann, och allahanda gyldene redſkap; bar ock hwar man fram guld, till weſtoffer HERranom.

23. Och den ſom när ſig fann gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, hwitt ſilke, getahår, rödlett wädurſkinn och tackſkinn, han bar det fram.

24. Och den ſom ſilfwer eller koppar hof, han bar det fram HERranom till häfoffer. Och den ſom fann furoträ

när ſig, han bar det fram till allahanda Gudstjenſtens werk.

25. Och de der förſtåndiga qwinnor woro, de wirkade med ſina händer, och båro ſitt werk fram af gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, och hwitt ſilke.

26. Och de qwinnor, ſom ſkickeliga woro, de wirkade getahår.

27. Men förſtarna båro fram onich, och infattade ſtenar till lifkjortelen och till ſkölden;

28. Och ſpeceri och oljo till lysning, och till ſmörjo, och till godt rökwerk. 2 Moſ. 30: 23.

29. Alltſå båro Iſraels barn fram HERranom friwiljoge, både män och qwinnor, till allahanda werk, ſom HERren budit hade genom Moſe, att göras ſkulle.

30. Och Moſe ſade till Iſraels barn: Ser, HERren hafwer kallat Bezaleel wid namn, Uri ſon, Hurs ſons, af Juda ſlägte; 2 Moſ. 31: 2, 6.

31. Och hafwer uppfyllt honom med Guds Anda, att han är wis, förſtåndig, och ſkickelig till allahanda werk;

32. Till att konſteliga arbeta på guld, ſilfwer och koppar;

33. Snida, och inſätta ädla ſtenar; till att timbra af trä; till att göra allt konſteligit arbete;

34. Och hafwer gifwit honom underwisning i hans hjerta; ſamt med Aholiab, Ahiſamachs ſon, af Dans ſlägte.

35. Han hafwer uppfyllt deras hjerta med wishet, till att göra allahanda werk, till att ſnida, wirka och ſticka, med gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, och hwitt ſilke, och med wäfwande, ſå att de göra allahanda werk, och konſteligit arbete påfinna.

36. Capitlet.

Häfoffer hindras. Tapeter, täcket, bräder, ſtänger, förlåt göras.

Då arbetade Bezaleel och Aholiab, och alle wiſe män, de ſom HERren hade gifwit wishet och förſtånd till att weta, huru de allahanda werk göra ſkulle, till den tjenſt, ſom helgedomen tillhörde, efter allt det ſom HERren budit hade.

2. Och Moſe kallade Bezaleel och Aholiab, och alla wiſa män, dem HERren hade gifwit wishet i deras hjerta; nämliga alla de ſom wälwiljeliga tillbödo ſig, och gingo dertill, till att arbeta på werket.

3. Och de togo till ſig af Moſe alla häfningar, ſom Iſraels barn frambåro, till den tjenſt, ſom helgedomen tillkrafde, att det ſkulle blifwa gjordt; ty de båro hwar morgon deras wiljoga hjelp till honom.

4. Då kommo alle de wiſe, ſom arbetade på helgedomens werk, hwar och en af ſitt werk, ſom de gjorde;

5. Och ſade till Moſe: Folket bär allt för mycket till, mer än till denna tjenſtenes werk behöfwes, ſom HERren budit hafwer att göra.

6. Då böd Moſe, att utropas ſkulle i lägren: Ingen gifwe mer till helgedomens häfning. Så wände folket igen att frambära.

7. Ty der war allaredo nog till allahanda werk, ſom görandes war, och ändå utöfwer.

8. Och ſå gjorde alle wiſe män ibland arbetarena på werket, tabernaklet, tio tapeter, af hwitt twinnadt ſilke, gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, Cherubim konſteliga. 2 Moſ. 26: 1.

9. Längden af hwart tapetet war åtta och tjugu alnar, och bredden fyra alnar, och de woro all wid ena måtto.

10. Och han häktade tillhopa ju fem tapeter, det ena wid det andra;

11. Och gjorde gula lyckor på hwart tapetens ſtad, der de wordo tillhopafogde;

12. Ju femtio lyckor på hwart tapetet, der det ena det andra med fattade;

13. Och gjorde femtio gyldene häkte, och tillhopafogade det ena tapetet med det andra med häkten; ſå att det wardt ett tabernakel.

14. Och han gjorde ellofwa tapeter af getahår till öfwertäckelſe öfwer tabernaklet; 2 Moſ. 26: 7.

15. Tretio alnar lång, och fyra alnar bred; all wid ena måtto;

16. Och fogde fem af dem tillhopa på en del;

17. Och ſex tillhopa på den andra delen; och gjorde ju femtio lyckor på hwart tapetet wid ſtadet, dermed de wordo tillſammanknäppte;

18. Och gjorde ju femtio kopparhäkte, der ſamma tapeter med tillhopafogdes;

19. Och gjorde ett täckelſe öfwer detta täckelſet af rödlett wädurſkinn; och öfwer det ännu ett täckelſe af tackſkinn; 2 Moſ. 26: 14.

20. Och gjorde bräder till tabernaklet af furoträ, ſom ſtå ſkulle; 2 Moſ. 26: 15.

21. Hwartdera tio alnar långt; och halfannor aln bredt;

22. Och uppå hwartdera twå näckor, der de med wordo tillhopaſatte; ſå gjorde han all bräden till tabernaklet,

23. Att tjugu af dem ſtodo på ſödra ſidone;

24. Och gjorde fyratio ſilfwerfötter derunder; under hwart brädet twå fötter, till twå ſina näckor.

25. På den andra ſidone af tabernaklet, ſom war nordantill, gjorde han ock tjugu bräder,

26. Med fyratio ſilfwerfötter; under hwart brädet twå fötter.

27. Men bak i tabernaklet på weſtra ſidone gjorde han ſex bräder;

28. Och tu annor på de tu hörnen af tabernaklet baktill;

29. Så att hwartdera af de båda parade ſig med ſitt hörnebräde, ifrå nedan uppåt, och kommo tillhopa ofwantill med en krampo;

30. Så att bräden wordo åtta, och ſilfwerfötterna ſexton; under hwart twå fötter.

31. Och gjorde han ſkottſtänger af furoträ; fem till bräden på den ena ſidone af tabernaklet; 2 Moſ. 26: 26.

32. Och fem på den andra ſidone; och fem bak weſtantill;

33. Och gjorde ſkottſtångena, ſå att hon öfwer bräden allt bortåt ſkjuten wardt, ifrå den ena ändan till den andra;

34. Och öfwerdrog bräden med guld. Men deras ringar gjorde han af guld till ſkottſtängerna, och öfwerdrog ſtängerna med guld;

35. Och gjorde Cherubim på förlåten konſteliga af gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, och hwitt twinnadt ſilke; 2 Moſ. 26: 31.

36. Och gjorde till den ſamma fyra ſtolpar af furoträ, och öfwerdrog dem med guld, och deras knappar af guld och göt dertill fyra ſilfwerfötter;

37. Och gjorde ett kläde uti tabernaklets dörr, ſtickadt af gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, och hwitt twinnadt ſilke;

38. Och fem ſtolpar dertill med deras knappar, och öfwerdrog deras knappar och gjordar med guld; och fem kopparfötter dertill.

37. Capitlet.

Arken, nådaſtolen, bordet, ſtakan, rökaltaret, oljan.

Och Bezaleel gjorde arken af furoträ, halftredje aln lång, halfannor aln bred och hög; 2 Moſ. 25: 10.

2. Och öfwerdrog honom med klart guld innan och utan; och gjorde honom en gyldene krans omkring;

3. Och göt fyra gyldene ringar till hans fyra hörner; på hwarje ſidone twå;

4. Och gjorde ſtänger af furoträ, och öfwerdrog dem med guld;

5. Och ſatte dem uti ringarna på ſidone af arken, ſå att man kunde bära honom.

6. Och han gjorde nådaſtolen af klart guld, halftredje aln lång, och halfannor aln bred; 2 Moſ. 25: 17.

7. Och gjorde twå Cherubim af tätt guld, på båda ändarna af nådaſtolenom;

8. En Cherub på denna ändan; en annan på den andra ändan.

9. Och de Cherubim uträckte ſina wingar ofwan öfwer, och öfwerſkylde dermed nådaſtolen, och deras anlete ſtodo twärtemot hwarsannars; och ſågo på nådaſtolen.

10. Och han gjorde bordet af furoträ, twå alnar långt, en aln bredt, och halfannor aln högt; 2 Moſ. 25: 23.

11. Och öfwerdrog det med klart guld, och gjorde der en gyldene krans omkring.

12. Och gjorde der ena liſto omkring; ena hand bredt hög, och gjorde en gyldene krans omkring liſtona;

13. Och göt dertill fyra gyldene ringar; och ſatte dem på de fyra hörnen uppå deß fyra fötter;

14. Hardt under liſtone, ſå att ſtängerna woro deruti, der man bordet med bar;

15. Och gjorde ſtängerna af furoträ, och öfwerdrog dem med guld, att man ſkulle bära bordet dermed;

16. Och gjorde deßlikes, af klart guld, redſkapen på bordet, fat, ſkedar, kannor och ſkålar, der man med ut och in ſkänkte; 2 Moſ. 25: 29.

17. Och gjorde ljuſaſtakan af klart tätt guld; derpå woro läggen, rör, ſkålar, knöpar och blommor; 2 Moſ. 25: 31.

18. Sex rör gingo ut af ſidorna, på hwarjo ſidone tre rör;

19. Tre ſkålar, ſåſom mandelnötter, woro på hwar rör, med knöpar och blommor;

20. Men på ljuſaſtakanom woro fyra ſkålar med knöpar och blommor;

21. Inunder twå rör en knöp, ſå att ſex rör gingo ut af honom;

22. Och hans knöpar och rör deruppå; och war allt klart tätt guld;

23. Och gjorde de ſju lampor, med deras ljuſanäpor och ſläcketyg, af klart guld.

24. Af en centner guld gjorde han honom, och all hans tyg.

25. Han gjorde ock rökaltaret af furoträ, en aln långt och bredt, rätt fyrakant, och twå alnar högt med ſin horn; 2 Moſ. 30: 1.

26. Och öfwerdrog det med klart guld, deß tak och wäggar allt omkring, och deß horn, och gjorde der en krans omkring af klart guld;

27. Och twå gyldene ringar under kranſen på båda ſidor, ſå att man ſatte ſtängerna deruti, och bar det dermed.

28. Men ſtängerna gjorde han af furoträ, och öfwerdrog dem med guld;

29. Och gjorde den helga ſmörjooljan, och rökwerk af rent ſpeceri, efter apothekarekonſt. 2 Moſ. 30: 35.

38. Capitlet.

Bränneoffersaltaret, twättekaret gården, byggningskoſtnaden.

Och han gjorde bränneoffersaltaret af furoträ, fem alnar långt och bredt, rätt fyrakant, och tre alnar högt; 2 Moſ. 27: 1.

2. Och gjorde fyra horn, ſom utgingo af fyra hörnen, och öfwerdrog dem med koppar;

3. Och gjorde allahanda redſkap till altaret, tråg, ſkoflar, bäcken, eldgafflar, kolpannor; allt af koppar;

4. Och gjorde på altaret ett galler, ſåſom ett nät omkring, af koppar, ifrå nedan uppåt, intill halfwäges på altaret; 2 Moſ. 27: 4.

5. Och göt fyra ringar på de fyra hörnen af koppargallret till ſtängerna.

6. Dem gjorde han af furoträ, och öfwerdrog dem med koppar;

7. Och ſatte dem in uti ringarna på ſidone af altaret, att man bar det dermed; och gjorde det ihålt;

8. Och gjorde twättekaret af koppar, och deß fot ock af koppar, twärtemot härarna, ſom för dörrene af wittnesbördſens tabernakel lågo. 2 Moſ. 30: 18. 1 Sam. 2: 22.

9. Och gjorde han en gård, på ſödra ſidone en bonad, hundrade alnar lång, af twinnadt hwitt ſilke; 2 Moſ. 27: 9.

10. Med hans tjugu ſtolpar och tjugu fötter af koppar; men deras knappar och gjordar af ſilfwer;

11. Sammalunda ock på norra ſidone hundrade alnar, med tjugu ſtolpar och tjugu fötter af koppar; men deras knappar och gjordar af ſilfwer;

12. På weſtra ſidone femtio alnar, med tio ſtolpar och tio fötter; men deras knappar och gjordar af ſilfwer;

13. På öſtra ſidone femtio alnar;

14. Femton alnar på hwarjo ſidone wid porten af gårdenom; ju med tre ſtolpar, och tre fötter;

15. Så att aller bonaden till gården war af twinnadt hwitt ſilke;

16. Och fötterna till ſtolparna af koppar, och deras knappar och gjordar af ſilfwer; ſå att deras knappar woro öfwerdragne med ſilfwer.

17. Men deras gjordar woro af ſilfwer på alla ſtolparna i gården.

18. Och klädet till ingången på gårdenom gjorde han ſtickadt af gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, och twinnadt, hwitt ſilke; tjugu alnar långt, och fem alnar högt, efter det mått, ſom bonaden war till gården; 2 Moſ. 27: 16.

19. Dertill fyra ſtolpar och fyra fötter af koppar; och deras knappar af ſilfwer, och deras knöpar öfwerdragne; och deras gjordar af ſilfwer.

20. Och alla pålarna till tabernaklet, och till gården allt omkring, woro af koppar. 2 Moſ. 27: 19.

21. Detta är nu ſumman af det, ſom wittnesbördſens tabernakel tillhörde, det förtäljdt är, ſåſom Moſe ſagt hade, till Leviternas Gudstjenſt under Ithamars hand, ſom war Preſtens Aarons ſon;

22. Hwilket Bezaleel, Uri ſon, Hurs ſons, af Juda ſlägte, gjorde, allt ſåſom HERren hade budit Moſe;

23. Och med honom Aholiab, Ahiſamachs ſon, af Dans ſlägte, en mäſtare till ſnida, till wirka och till ſticka med gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, och hwitt ſilke.

24. Allt det guld, ſom förarbetadt wardt i detta hela helgedomens werk, det till weftoffer gifwet wardt, war nio och tjugu centener, ſjuhundrade och tretio ſiklar, efter helgedomens ſikel.

25. Men ſilfret, ſom kom ifrå menighetene, war hundrade centener; tuſende, ſjuhundrade fem och ſjutio ſiklar, efter helgedomens ſikel.

26. Så mång hufwud, ſå många halfwa ſiklar, efter helgedomens ſikel, af alla dem ſom räknade wordo, ifrå tjugu år och deröfwer, ſexhundradetuſend, tretuſend, femhundrade och femtio. 2 Moſ. 30: 13. 4 Moſ. 1: 46.

27. Utaf de hundrade centener ſilfwer göt man fötterna till helgedomen, och fötterna till förlåten; hundrade fötter utaf hundrade centener, ju en centener till foten.

28. Men utaf de tuſend, ſjuhundrade och fem och ſjutio ſiklar, wordo gjorde knapparna till ſtolparna; och deras knöpar öfwerdragne, och deras gjordar.

29. Weftoffret af koppar war ſjutio centener; tutuſend och fyrahundrade ſiklar.

30. Deraf wordo gjorde fötterna uti dörrene till wittnesbördſens tabernakel, och kopparaltaret, och koppargallret dertill; och all redſkapen till altaret;

31. Dertill fötterna till gården allt omkring, och fötterna i ingången på gårdenom; alle pålarna till tabernaklet, och alle pålarna till gården allt omkring.

39. Capitlet.

Preſternas kläder. Tabernaklets tyg.

Men af det gula ſilket, ſkarlakanet och roſenrödt, gjorde de Aaron ämbetskläder, till att tjena i helgedomenom; ſåſom HERren hade budit Moſe. 2 Moſ. 28: 2, 4. 31: 10. 35: 19.

2. Och han gjorde lifkjortelen af guld, gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, och twinnadt hwitt ſilke: 2 Moſ. 28: 6.

3. Och utſlog guldet, och ſkar det i trådar, ſå att man kunde konſteliga wirka det in med det gula ſilket, ſkarlakan, roſenrödt, och hwita ſilket;

4. Och gjorde ſå, att man ſammanfogade honom på båda axlar, och band honom tillhopa på båda ſidor.

5. Och bältet war af ſamma konſt och werk, af guld, gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, och twinnadt hwitt ſilke; ſåſom HERren hade budit Moſe.

6. Och de tillredde twå onichinerſtenar, omfattade i guld; utgrafna af ſtenſnidare med Iſraels barnas namn; 2 Moſ. 28: 9.

7. Och fäſte dem på axlarna af lifkjortelen, att de ſkulle wara åminnelſeſtenar till Iſraels barn; ſåſom HERren Moſe budit hade. 2 Moſ. 28: 12.

8. Och de gjorde ſtölden efter den konſt och werk, ſom lifkjortelen war, af guld, gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, och twinnadt hwitt ſilke; 2 Moſ. 28: 15.

9. Så att han war fyrakant och twefald, en hand lång och bred;

10. Och fyllde honom med fyra radar ſtenar. Den förſta raden war en ſarder, topaz och ſmaragd;

11. Den andra, en rubin, ſaphir och diamant;

12. Den tredje, en lyncurer, achat och amethiſt;

13. Den fjerde, en turkos, onicher och jaſpis; omfattade i guld i alla radarna.

14. Och ſtenarna ſtodo grafne af ſtenſnidarena, efter de tolf Iſraels barnas namn; hwardera af ſitt namn, efter de tolf ſlägten.

15. Och de gjorde till ſkölden kedjor uppåt af klart guld;

16. Och tu gyldene ſpänner, och twå gyldene ringar; och fäſte de twå ringar wid tu hörnen af ſkölden.

17. Och de twå gyldene kedjorna ſatte de uti de twå ringar på hörnen af ſkölden.

18. Men de twå ändar af de gyldene kedjor läto de komma intill de tu ſpännen; och hakade dem intill hörnen af lifkjortelen twärtemot hwartannat;

19. Och gjorde twå andra gyldene ringar, och knäppte dem wid de andra tu hörnen af ſkölden nedantill, ſå att han låg hardt inpå lifkjortelen;

20. Och gjorde twå andra gyldene ringar; dem gjorde de på tu hörnen nedantill på lifkjortelen, twärtemot hwarannan, der lifkjortelen nedantill ſammangår.

21. Och wardt ſkölden med ſina ringar knäppt intill lifkjortelens ringar med ett gult ſnöre, ſå att det låg hardt intill lifkjortelen, och icke for löſt ifrå lifkjortelen; ſåſom HERren hade budit Moſe.

22. Och han gjorde ſilkeskjortelen under lifkjortelen, den all wirkad war med gult ſilke; 2 Moſ. 28: 31.

23. Och hans hufwudſmog midt ofwanuppå, och en borda omkring hufwudſmoget fållad, att det icke ſkulle gå ſönder.

24. Och de gjorde på hans fåll granatäple af gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt, och twinnadt hwitt ſilke;

25. Och gjorde bjellror af klart guld; dem ſatte de emellan de granatäplen allt omkring på fållen af den ſilkeskjortelen; 2 Moſ. 28: 33.

26. Ju ett granatäple, och en bjellra allt omkring, till att tjena deruti; ſåſom HERren hade budit Moſe;

27. Och gjorde deßlikes den trånga kjortelen, wirkad af hwitt ſilke, till Aaron och hans ſöner; 2 Moſ. 28: 39.

28. Och hatten af hwitt ſilke, och ſköna hufwor af hwitt ſilke, och nederklädet af twinnadt hwitt linne; 2 Moſ. 28: 42.

29. Och det ſtickade bältet af twinnadt hwitt ſilke, gult ſilke, ſkarlakan, roſenrödt; ſåſom HERren hade budit Moſe.

30. De gjorde ock änneſpannet på den helga kronona af klart guld, och grofwo ſkrift deruppå: HERRANS HELGHET; 2 Moſ. 28: 36.

31. Och bundo ett gult ſnöre derwid, att det måtte knäppas ofwanpå hatten; ſåſom HERren hade budit Moſe.

32. Alltſå wardt fullbordadt hela werket till wittnesbördſens tabernakels boning. Och Iſraels barn gjorde allt det HERren hade budit Moſe;

33. Och hade boningen till Moſe, tabernaklet och all deß redſkap, ſpänner, bräder, ſkottſtänger, ſtolpar, fötter;

34. Täckelſet af röblett wädurſkinn; täckelſet af tackſkinn, och förlåten;

35. Wittnesbördſens ark med ſina ſtänger; nådaſtolen;

36. Bordet med all deß redſkap, och ſkådobröden; 2 Moſ. 35: 13.

37. Den ſköna ljuſaſtakan, tillreddan med lamporna, och all ſin redſkap, och oljo till lysning; 2 Moſ. 31: 8. 3 Moſ. 24: 4.

38. Gyldene altaret och ſmörjelſen, och godt rökwerk; klädet i tabernaklets dörr;

39. Kopparaltaret och deß koppargallrar, med ſina ſtänger, och all ſin redſkap; twättekaret med ſin fot;

40. Bonaden till gården med ſina ſtolpar och fötter, klädet till ingången

åt gårdenom med ſin tåg och pålar, och all redſkap ſom behöfdes till boningenes tjenſt, wittnesbördſens tabernakels;

41. Arons Preſtens ämbetskläder till att tjena i helgedomenom; och hans ſöners kläder, till att de ſkulle göra Preſtaämbetet.

42. All ting, ſåſom HErren hade budit Moſe, gjorde Iſraels barn till alla denna tjenſtena.

43. Och Moſe ſåg på allt detta werket, att de gjorde ſåſom HErren budit hade, och wälſignade dem.

40. Capitlet.

Tabernaklet reſes, helgas, fylles.

Och HErren talade med Moſe, och ſade:

2. På förſta dagen i den förſta månaden ſkall du uppſätta wittnesbördſens tabernakel;

3. Och ſkall deruti ſätta wittnesbördſens ark, och hänga förlåten för arken; 2 Moſ. 26: 33.

4. Och ſkall bära bordet dit, och reda det till, och ſtälla der ljuſaſtakan, och lamporna ſätta deruppå;

5. Och ſkall ſätta det gyldene rökaltaret för wittnesbördſens ark, och upphänga klädet i dörrene af tabernaklet. 2 Moſ. 30: 2. 26: 36.

6. Och bränneoffersaltaret ſkall du ſätta inför dörrene af wittnesbördſens tabernakel;

7. Och twättekaret emellan wittnesbördſens tabernakel och altaret, och låta der watten in;

8. Och göra gården omkring, och upphänga klädet i ingången på gårdenom;

9. Och ſkall taga ſmörjooljo, och ſmörja tabernaklet, och allt det derinne är; och ſkall wiga det med all deß redſkap, att det ſkall wara heligt; 2 Moſ. 30: 26.

10. Och ſkall ſmörja bränneoffersaltaret med all ſin redſkap, och wigat, att det ſkall wara aldraheligaſt.

11. Skall du ockſå ſmörja och wiga twättekaret med deß fot.

12. Och du ſkall hafwa Aaron och hans ſöner fram för dörrena af wittnesbördſens tabernakel, och twå dem med watten; 2 Moſ. 29: 4.

13. Och kläda på Aaron de helga kläden, och ſmörja och wiga honom, att han ſkall wara min Preſt;

14. Och hafwa deßlikes hans ſöner fram, och kläda uppå dem de trånga kjortlarna;

15. Och ſmörja dem, ſåſom du hafwer ſmort deras fader, att de ſkola wara mine Preſter. Och denna ſmörjelſen ſkola de hafwa till ett ewigt Preſterſkap när deras efterkommande.

16. Och Moſe gjorde allt det HErren honom budit hade.

17. Så wardt tabernaklet uppſatt i de andra årena på förſta dagenom i den förſta månaden.

18. Och då Moſe uppſatte det, ſatte han fötterna och bräden, och ſkottſtängerna, och reſte upp ſtolparna; 4 Moſ. 7: 1.

19. Och ſträckte ut öfwertäckelſet till ett tabernakel, och lade deß täckelſe ofwanuppå, ſåſom HErren honom budit hade;

20. Och tog wittnesbördet, och lade det in i arken, och ſatte ſtängerna på arken, och ſatte nådaſtolen ofwanpå arken; Ebr. 9: 4.

21. Och bar arken in i tabernaklet, och hängde förlåten för wittnesbördſens ark, ſåſom HErren honom budit hade; 2 Moſ. 35: 11.

22. Och ſatte bordet in uti wittnesbördſens tabernakel, på den ſidon i tabernaklet norrut, utanför förlåten;

23. Och gjorde bröd redo deruppå för HErranom, ſåſom HErren honom budit hade;

24. Och ſatte deßlikes ljuſaſtakan derin twärtöfwer ifrå bordet, på den ſidon i tabernaklet ſöderut; 2 Moſ. 25: 31.

25. Och lät komma lamporna deruppå för HErranom, ſåſom HErren honom budit hade;

26. Och ſatte gyldene altaret derin för förlåten;

27. Och rökte deruppå med godt rökwerk, ſåſom HErren honom budit hade;

28. Och hängde klädet in i dörrena af tabernaklet.

29. Men bränneoffersaltaret ſatte han för dörrena af wittnesbördſens tabernakel, och offrade deruppå bränneoffer och ſpisoffer, ſåſom HERren honom budit hade.

30. Och twättekaret ſatte han emellan wittnesbördſens tabernakel och altaret, och lät watten derin, till att twå ſig med.

31. Och Moſe, Aaron och hans ſöner twådde deras händer och fötter derutur. 2 Moſ. 30: 19.

32. Förty de måſte twå ſig, när de gingo in uti wittnesbördſens tabernakel, eller framträdde till altaret, ſåſom HERren dem budit hade.

33. Och gjorde han gården redo, kringom tabernaklet, och omkring altaret, och hängde klädet i ingången på gårdenom. Och alltſå fullkomnade Moſe det hela werket.

34. Och ſå öfwertäckte en molnſky wittnesbördſens tabernakel; och HERrans härlighet uppfyllde tabernaklet.
4 Moſ. 9: 15. 1 Kon. 8: 10.

35. Och Moſe kunde icke gå in uti wittnesbördſens tabernakel, ſå länge ſom molnſkyn blef deröfwer, och HERrans härlighet uppfyllde tabernaklet.

36. Och när molnſkyn gaf ſig upp ifrå tabernaklet, ſå foro Iſraels barn, ſå ofta ſom de reſte.

37. När molnſkyn icke gaf ſig upp, då foro de intet, allt intill den dagen han ſig uppgaf.

38. Förty HERrans molnſky war om dagen öfwer tabernaklet, och om natten war eld derinne, för hela Iſraels hus ögon, ſå länge de reſte.
2 Moſ. 13: 21. 4 Moſ. 14: 14. 5 Moſ. 1: 33.
Neh. 9: 19. Pſ. 78: 14. 105: 39. 1 Cor. 10: 1.

Ände på den Andra Boken Moſe.

LEVITICUS.

Tredje Boken Moſe.

1. Capitlet.

Bränneoffers lag.

Och HERren kallade Moſe, och talade med honom utu wittnesbördſens tabernakel, och ſade:

2. Tala med Iſraels barn, och ſäg till dem: Hwilken ibland eder will göra HERranom ett offer, han göre det af boſkape; af fä och af får.

3. Will han göra ett bränneoffer af oxar, ſå offre en ſtutkalf, den ingen briſt hafwer, inför dörrene af wittnesbördſens tabernakel, att det ſkall warda HERranom tacknämligit af honom;

4. Och lägge ſina hand på bränneoffrets hufwud, ſå warder det tacknämligit, och förſonar honom; 2 Moſ. 29: 10.

5. Och ſkall ſlagta den ſtuten för HERranom. Och Preſterna, Aarons ſöner, ſkola bära blodet fram och ſtänka allt omkring på altaret, ſom är för dörrene af wittnesbördſens tabernakel.

6. Och huden ſkall bränneoffrena aftagas, och det ſkall huggas i ſtycker.

7. Och Preſtens Aarons ſöner ſkola göra en eld på altaret, och lägga der wed uppå.

8. Och ſkola lägga ſtycken, nämliga hufwudet och kroppen uppå weden, ſom ligger på eldenom på altaret.

9. Men inelfwerna och fötterna ſkall man twå med watten, och Preſten ſkall allt detta uppbränna på altaret till ett bränneoffer. Detta är ett offer, ſom wäl luktar för HERranom.
2 Moſ. 29: 25.

10. Will han göra bränneoffer af får eller getter, ſå offre det mankön är, det ingen briſt hafwer;

11. Och ſkall ſlagta det utmed ſidone af altaret, ſom norrut är för HERranom. Och Preſterna, Aarons ſöner, ſkola ſtänka deß blod på altaret allt omkring.

12. Och man ſkall hugga det i ſtycke.

Och Preſten ſkall lägga hufwudet och kroppen på weden och elden, ſom på altaret är.

13. Men inelfwerna och fötterna ſkall man twå med watten. Och Preſten ſkall allt det offra och uppbränna på altaret till bränneoffer. Detta är ett offer, ſom wäl luktar för HErranom.

14. Will han ock göra HErranom ett bränneoffer af foglar, ſå göre det af turturdufwor, eller af unga dufwor.

15. Och Preſten ſkall hafwat fram till altaret, och förſt wrida thy halſen af, att det må uppbrännas på altaret, och låta utblöda blodet på altarens wägg.

16. Och deß kräfwo med fjädrarna ſkall man kaſta wid altaret öſterut på aſkohopen;

17. Och ſkall bryta deß wingar ſönder, men icke rifwa dem ifrå. Och alltſå ſkall Preſten uppbränna det på altaret, på wedenom och eldenom, till ett bränneoffer. Detta är ett offer, ſom wäl luktar HErranom.

2. Capitlet.

Spisoffers lag.

Will en ſjäl göra HErranom ett ſpisoffer, ſå ſkall det wara af ſemlomjöl; och ſkall gjuta der oljo uppå, och lägga rökelſe deruppå;

2. Och bära det ſå till Preſterna, Aarons ſöner. Då ſkall Preſten taga ſina hand fulla af det ſamma ſemlomjölet och oljone, ſamt med allt rökelſet, och bränna det upp på altaret till en åminnelſe. Detta är ett offer, ſom wäl luktar för HErranom.

3. Det öfwer är af ſpisoffret, ſkall höra Aaron och hans ſöner till. Det ſkall wara det aldrahelgaſta af HErrans offer.

4 Men will han göra ett ſpisoffer af det i ugn bakas, ſå tage kakor af ſemlomjöl, oſyrade, beblandade med oljo, och oſyrade tunnkakor, ſmorda med oljo.

5. Men är ditt ſpisoffer af något det ſom bakadt är i panno, ſå ſkall det wara af oſyradt ſemlomjöl, beblandadt med oljo.

6. Och du ſkall delat i ſtycker, och gjuta der oljo uppå; ſå är det ett ſpisoffer.

7. Är ock ditt ſpisoffer något det på halſter bakadt är, ſå ſkall du göra det af ſemlomjöl med oljo.

8. Och det ſpisoffer, ſom du af ſådana will göra HErranom, det ſkall du bära till Preſten; han ſkall hafwa det fram till altaret;

9. Och häfoffra det ſamma ſpisoffret till en åminnelſe, och bränna det upp på altaret. Det är ett offer, ſom wäl luktar för HErranom.

10. Det öfwer är, ſkall höra Aaron och hans ſöner till. Det ſkall wara det aldrahelgaſta af HErrans offer.

11. Allt ſpisoffer, ſom I wiljen offra HErranom, ſkolen I göra utan ſurdeg; ty ingen ſurdeg eller hannog ſkall deribland uppbränd warda HErranom för offer.

12. Men till en förſtling ſkolen I offra dem HErranom; men på intet altare ſkola de komma till en ſöt lukt.

13. Allt ditt ſpisoffer ſkall du ſalta. Och ditt ſpisoffer ſkall aldrig wara utan dins Guds förbunds ſalt; ty uti allt ditt offer ſkall du offra ſalt.

Marc. 9: 49.

14. Will du göra ett ſpisoffer HErranom af förſta frukterna, ſkall du torka de gröna axen wid eld, och ſtöta dem ſmå, och ſå offra ſpisoffer af dina förſta frukter;

15. Och ſkall låta der oljo uppå, och lägga rökelſe deruppå; ſå är det ett ſpisoffer.

16. Och Preſten ſkall taga af det ſtötta, och af oljone med allt rökelſet, och uppbränna det till en åminnelſe. Det är HErranom ett offer.

3. Capitlet.

Tackoffers lag.

Om hans offer är ett tackoffer, af fä, antingen oxe eller ko, ſkall han offra för HErranom det utan wank är;

2. Och ſkall lägga ſina hand på deß hufwud, och ſlagta det för dörrene af wittnesbördſens tabernakel; och Preſterna, Aarons ſöner, ſkola ſtänka blodet på altaret allt omkring;

3. Och ſkall offra af det tackoffret HErranom, nämliga allt det feta på inelfwerna; 2 Moſ. 29: 13, 22.

4. Och båda njurarna med det feta, ſom derpå är wid länderna, och det nätet öfwer lefrena med njurarna.

5. Och Aarons ſöner ſkola det uppbränna på altaret för ett bränneoffer på wedenom, ſom ligger på eldenom. Det är ett offer, ſom wäl luktar för HErranom. 2 Moſ. 29: 25. 3 Moſ. 6: 12.

6. Men will han göra HErranom ett tackoffer af ſmå boſkap, antingen gummar eller gymmer, ſå ſkall det wara utan all wank.

7. Är det ett lamb, ſå ſkall han hafwa det fram för HErran;

8. Och ſkall lägga ſina hand på deß hufwud, och ſlagta det inför wittnesbördſens tabernakel; och Aarons ſöner ſkola ſtänka deß blod på altaret allt omkring;

9. Och alltſå offra HErranom af tackoffrena, nämliga deß feta; hela ſtjerten med ryggenom, det feta ſom är öfwer inelfwen, ſamt med allt det feta ſom inwärtes är;

10. Och båda njurarna med allt det feta, ſom derpå är wid länderna, och det nätet om lefrena och njurarna.

11. Och Preſten ſkall uppbränna det på altaret, till offrens ſpis HErranom.

12. Är hans offer en get, och bär henne fram för HErran;

13. Skall han lägga ſina hand på hennes hufwud, och ſlagta henne för wittnesbördſens tabernakel; och Aarons ſöner ſkola ſtänka hennes blod på altaret allt omkring;

14. Och ſkall deraf offra ett offer HErranom, nämliga det feta ſom är omkring inelfwerna, och allt det feta ſom inwärtes är;

15. Båda njurarna med det feta, ſom derpå är wid länderna, och nätet öfwer lefrena med njurarna.

16. Och Preſten ſkall uppbrännat på altaret till offrens ſpis, till en ſöt lukt. Allt det feta hörer HErranom till.

17. Det ware en ewig ſed med edra efterkommande uti alla edra boningar, att I intet fett eller blod äten.

1 Moſ. 9: 4. 3 Moſ. 7: 24. 17: 10. 19: 26. 5 Moſ. 12: 16, 23. 15: 23. Ap. G. 15: 20.

4. Capitlet.

Syndoffers lag.

Och HErren talade med Moſe, och ſade:

2. Tala med Iſraels barn, och ſäg: Om en ſjäl ſyndar af owetenhet emot något HErrans bud, ſom hon icke göra ſkulle;

3. Nämliga, om en Preſt ſom ſmord är, ſyndar, ſå att han förargar folket, han ſkall för ſina ſynd, ſom han gjort hafwer, bära fram en ung ſtut, den utan wank är, HErranom till ett ſyndoffer;

4. Och ſkall hafwa ſtuten fram för HErran inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel, och lägga ſina hand på hans hufwud, och ſlagta honom för HErranom.

5. Och Preſten, ſom ſmord är, ſkall taga af hans blod, och bära in uti wittnesbördſens tabernakel;

6. Och ſkall doppa ſitt finger uti blodet, och ſtänka dermed ſju reſor för HErranom inför förlåten i det helga;

7. Och ſkall af ſamma blod ſtryka på hornen af rökaltaret, ſom ſtår för HErranom inuti wittnesbördſens tabernakel, och gjuta allt blodet på bottnen af bränneoffrens altare, ſom ſtår för dörrene till wittnesbördſens tabernakel. 3 Moſ. 5: 9. 9: 9.

8. Och allt det feta af ſyndoffret ſkall han häfoffra, nämliga det feta, ſom är öfwer inelfwerna, och allt det feta, ſom inwärtes är;

9. Båda njurarna med det feta, ſom derpå är wid länderna, och det nätet öfwer lefrena med njurarna;

10. Såſom man häfoffrar i tackoffret af oxanom; och ſkall uppbrännat på bränneoffrens altare.

11. Men hudena af ſtuten med allt köttet, ſamt med hufwudet, och fötterna, och inelfwerna, och gåret, 2 Moſ. 29: 14. 4 Moſ. 19: 5.

12. Det ſkall han allt utföra utu lägret, på ett rent rum, dit man ſlår aſkona, och ſkall uppbrännat på wed i elde. 3 Moſ. 9: 11. Ebr. 13: 11.

13. Om en hel menighet i Iſrael förſåge ſig, och gerningen wore fördold

för deras ögon, ſå att de gjort hade emot något HErrans bud, det de icke göra ſkulle, och worde ſå brottslige;

4 Moſ. 15: 24.

14. Och förnumme ſå ſedan ſina ſynd, ſom de gjort hade; ſå ſkola de hafwa en ung ſtut fram till ſyndoffer, och ſtälla honom för dörrena af wittnesbördſens tabernakel.

15. Och de äldſte af menighetene ſkola lägga deras händer på hans hufwud för HErranom, och ſlagta den ſtuten för HErranom.

16. Och Preſten, ſom ſmord är, ſkall bära bloden af ſtuten in uti wittnesbördſens tabernakel;

17. Och doppa derin med ſitt finger, och ſju reſor ſtänka för HErranom inför förlåten;

18. Och ſkall ſtryka af blodet på hornen af altaret, ſom ſtår för HErranom uti wittnesbördſens tabernakel, och allt det andra blodet gjuta på bottnen af bränneoffersaltaret, ſom ſtår för dörrene af wittnesbördſens tabernakel.

19. Allt hans feta ſkall han häfoffra, och uppbränna på altaret;

20. Och ſkall göra med denna ſtuten, ſåſom han gjorde med ſyndoffersſtutenom. Och alltſå ſkall Preſten förſona dem, och det warder dem förlåtet.

21. Och ſkall han föra ſtuten utu lägret och bränna honom upp, ſåſom han uppbrände den förra ſtuten. Det ſkall wara ſyndoffret för menighetene.

22. Om en Förſte ſyndar, och något gör emot HErrans ſins Guds bud, det han icke göra ſkulle, och warder brottslig owetandes;

23. Och förnimmer ſina ſynd, ſom han gjort hafwer; han ſkall frambära till offers en getabock utan all wank;

24. Och lägga ſina hand på bockſens hufwud, och ſlagta honom på det rum, der man ſlagtar bränneoffer för HErranom; det ware hans ſyndoffer.

25. Sedan ſkall då Preſten taga af ſyndoffrens blod med ſitt finger, och ſtryka det på hornen af bränneoffersaltaret, och det andra blodet gjuta på hornen af bränneoffrens altare.

26. Men allt hans feta ſkall han uppbränna på altaret, lika ſåſom det feta af tackoffrena; och alltſå ſkall Preſten förſona hans ſynd, och det warder honom förlåtet.

27. Om en ſjäl af meniga folket ſyndar owetandes, ſå att hon owetandes gör emot något HErrans bud, det hon icke göra ſkulle, och blifwer ſå brottslig;

28. Eller förnimmer ſina ſynd, ſom hon gjort hafwer; hon ſkall bära fram för ett offer ena get utan wank, för ſyndena, ſom hon gjort hafwer;

29. Och ſkall lägga ſina hand på ſyndoffrens hufwud, och ſlagta det på bränneoffrens rum.

30. Och Preſten ſkall taga af blodet med ſitt finger, och ſtryka på hornen af bränneoffrens altare, och allt blodet gjuta på bottnen af altaret.

31. Allt hennes feta ſkall han aftaga, ſåſom han aftager det feta af tackoffrena, och ſkall uppbränna på altaret till en ſöt lukt HErranom. Och alltſå ſkall Preſten förſona henne, och det warder henne förlåtet.

2 Moſ. 29: 18. 3 Moſ. 3: 14.

32. Men bär han fram ett får till ſyndoffer, ſå bäre en gymmer utan wank;

33. Och lägge ſina hand på ſyndoffrens hufwud, och ſlagte det till ett ſyndoffer, på det rummet, der man ſlagtar bränneoffret.

34. Och Preſten ſkall taga af blodet med ſitt finger, och ſtryka på hornen af bränneoffrets altare, och gjuta allt blodet på bottnen af altaret.

35. Men allt deß feta ſkall man aftaga, ſåſom han aftager det feta af tackoffrets fåre, och ſkall det uppbränna på altaret till ett HErrans offer. Och alltſå ſkall Preſten förſona hans ſynd, den han gjort hafwer, och honom warder det förlåtet.

5. Capitlet.

Syndoffers lag.

Om en ſjäl ſyndar, ſå att hon hörer några bannor, och hon är deß wittne, eller det ſett eller förfarit hafwer, och icke hafwer tillſagt, hon är brottslig till en mißgerning.

2. Eller om en ſjäl kommer wid något orent, antingen ett as af ett orent djur, eller af boſkap, eller af matkar, och wißte det icke, hon är oren, och är brottslig. 3 Moſ. 11: 1, ꝛc.

3. Eller om hon kommer wid ena orena menniſko, i hwad ſom helſt orenhet der menniſkan kan med oren warda, och wißte det icke, och förnimmer det ſedan, den är brottslig.

4. Eller om en ſjäl ſwär, ſå att henne går af munnen att göra illa eller wäl, ſåſom ene menniſko wäl händer att ſwärja, och wißte det icke, och förnimmer det ſedan, den warder brottslig på ett af detta.

5. När nu händer, att hon brottslig är på ettdera, och bekänner att hon derpå ſyndat hafwer;

6. Så ſkall hon för detta hennes ſynds brott, ſom hon gjort hafwer, bära fram HERranom af hjordenom ett får eller ena get, ſom foſter haft hafwer, till ſyndoffer; ſå ſkall Preſten förſona henne hennes ſynder.

7. Förmår hon icke ett får, ſå bäre HERranom för ſitt brott, ſom hon brutit hafwer, twå turturdufwor, eller twå unga dufwor; ena till ſyndoffer, den andra till bränneoffer;

8. Och bäre dem till Preſten, han ſkall den förſta göra till ſyndoffer, och wrida halſen ſönder af henne, och dock icke rifwa hufwudet ifrå; 3 Moſ. 1: 15.

9. Och ſtänka med ſyndoffrets blod på altarens wägg, och låta det blodet, ſom öfwer är, utblöda på altarens botten; det är ſyndoffret.

10. Den andra ſkall han göra till bränneoffer efter deß rätt; och alltſå ſkall Preſten förſona henne hennes ſynd, ſom hon gjort hafwer, och det warder henne förlåtet.

11. Förmår hon icke twå turturdufwor, eller twå unga dufwor, ſå bäre fram ſitt offer för ſina ſynd, en tiondedel af ett epha ſemlomjöl till ſyndoffer; men ingen oljo ſkall han låta deruppå, eller rökelſe låta komma deruppå; ty det är ett ſyndoffer. 3 Moſ. 1: 14.

12. Och han ſkall bärat fram till Preſten, och Preſten ſkall taga deraf en hand full till åminnelſe, och bränna det upp på altaret HERranom till ett offer; detta är ett ſyndoffer. 3 Moſ. 4: 35.

13. Och Preſten ſkall ſå förſona honom hans ſynd, ſom han gjort hafwer, och det warder honom förlåtet. Och det ſkall höra Preſtenom till, ſåſom ett ſpisoffer.

14. Och HERren talade med Moſe och ſade:

15. Om en ſjäl förtager ſig, ſå att hon med owetenhet ſyndar på något, ſom HERranom wigdt är; ſkall hon bära HERranom ſkuldoffer, en wädur af hjordenom utan wank, den twå ſiklar ſilfwer är wärd, efter helgedomens ſikel, till ſkuldoffer.

16. Dertill, hwad han ſyndat hafwer på det wigda, ſkall han det igengifwa, och ändå gifwa femtedelen derutöfwer, och ſkall gifwat Preſtenom; han ſkall förſona honom med ſkuldoffrets wädur, ſå warder det honom förlåtet.

17. Om en ſjäl ſyndar, och gör emot något HERrans bud, det hon icke göra ſkulle, och wißte det icke, hon är brottslig, och är ſkyldig åt den mißgerningene; 3 Moſ. 4: 2.

18. Och ſkall bära en wädur af hjordenom utan wank, den ett ſkuldoffer wärd är, till Preſten. Han ſkall förſona honom hans owetenhet, den han gjort hafwer, och wißte det icke, ſå warder det honom förlåtet.

19. Det är ſkuldoffret, till hwilket han HERranom brottslig är.

6. Capitlet.

Bränne-, Spis-, Wigelſe- och Synd-offer.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Om en ſjäl ſyndar, och förtager ſig för HERranom, ſå att han nekar ſinom näſta det han honom befallt hafwer, eller det han honom i godo tro handfått hafwer, eller det han med wåld tagit, eller med orätt under ſig ſlagit hafwer; 4 Moſ. 5: 6.

3. Eller det tappadt war funnit hafwer, och ſäger der nej till med en falſt ed,

ed, och hwad det helſt kan wara, det en menniſka emot ſin näſta bryter;

4. När nu ſker, att han ſå ſyndar, och ſig förbryter, ſå ſkall han igengifwa, hwad han ſå med wåld tagit hafwer, eller med orätt under ſig ſlagit, eller det honom befaldt war, eller det han funnit hafwer;

5. Eller der han den falſka eden öfwer gjort hafwer; det ſkall han alltſammans igengifwa, och ändå gifwa femtedelen deröfwer, honom ſom det tillhörde, på den dagen han ſitt ſkuldoffer gifwer. 2 Moſ. 22: 7. 3 Moſ. 5: 16.

6. Men för ſina ſkuld ſkall han bära HErranom till Preſten en wädur af hjorden utan wank, den ett ſkuldoffer wärd är.

7. Så ſkall Preſten förſona honom för HErranom; ſå warder honom förlåtet allt det han gjorde, der han ſig med förbröt.

8. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

9. Bjud Aaron och hans ſöner, och ſäg: Detta är bränneoffrets lag. Bränneoffret ſkall brinna på altarens eldſtad, och alla nattena intill morgonen; och allena altarens eld ſkall derpå brinna.

10. Och Preſten ſkall kläda på ſig ſin linna kjortel, och det linna nederklädet på ſin kropp; och ſkall upptaga aſkona, ſom af bränneoffrets eld kommer uppå altaret, och lägga den jemte wid altaret;

11. Och ſkall kläda ſig af, och kläda ſig i annor kläde, och bära aſkona utom lägret på ett rent rum. 3 Moſ. 4: 12.

12. Elden på altaret ſkall brinna, och aldrig utſläckas. Preſten ſkall hwar morgon upptända weden deruppå, och ſtälla bränneoffret deruppå, och bränna deruppå det feta af tackoffret.

13. Alltid ſkall elden brinna på altaret, och aldrig utſläckas.

14. Och detta är ſpisoffrens lag, det Aarons ſöner offra ſkola för HErranom på altaret. 3 Moſ. 2: 1, 14. 4 Moſ. 15: 4.

15. Man ſkall häfoffra ſin hand full af ſemlomjöl, af ſpisoffret och deß oljo, och allt rökelſet, ſom ligger på ſpisoffret, och ſkall upptändat på altarena, till en ſöt lukt, HErranom till åminnelſe. 3 Moſ. 2: 9.

16. Det öfwer är ſkall Aaron och hans ſöner förtära, och ſkola ätat oſyradt på heligt rum, i gårdenom till wittnesbördſens tabernakel.

17. De ſkola intet baka med ſurdeg; ty det är deras del, den jag dem af mitt offer gifwit hafwer; det ſkall wara dem det aldrahelgaſta, lika ſåſom ſyndoffret och ſkuldoffret.

18. Det mankön är ibland Aarons barn, ſkola det äta. Det ware edrom efterkommandom en ewig rätt om HErrans offer. Ingen ſkall komma derwid, utan han är wigd. 4 Moſ. 18: 9, 10. 2 Moſ. 29: 37.

19. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

20. Detta ſkall wara Aarons och hans ſöners offer, ſom de ſkola offra HErranom på deras wigelſedag: Tiondedelen af ett epha ſemlomjöl till ewigt ſpisoffer, hälftena om morgonen, och hälftena om aftonen. 2 Moſ. 16: 36.

21. Uti panno ſkall du göra det med oljo, och bära det bakadt fram, och i ſtycker ſkall du det offra HErranom till en ſöt lukt.

22. Och Preſten, ſom af hans ſöner i hans ſtad ſmord warder, han ſkall göra det. Detta är en ewig rätt HErranom. Det ſkall allt uppbrändt warda;

23. Ty allt ſpisoffer, ſom för en Preſt ſker, ſkall förtäras af eld, och icke ätas.

24. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

25. Tala till Aaron och hans ſöner, och ſäg: Detta är ſyndoffrens lag: På den ſtaden, der du ſlagtar bränneoffret, der ſkall du ock ſlagta ſyndoffret för HErranom; det är det aldrahelgaſta.

26. Preſten, ſom ſyndoffret offrar, ſkall det äta på heligt rum, uti gårdenom till wittnesbördſens tabernakel.

27. Ingen ſkall komma wid deß kött, utan han är wigd. Och den ſom en

klädnad ſtänker af deß blod, han ſkall twå ſig på heligt rum.

28. Och krukan, der det uti kokadt är, ſkall ſönderſlås. Är det en koppargryta, ſå ſkall man ſkura henne, och ſkölja med watten. 3 Moſ. 11: 33.

29. Det mankön är ibland Preſterna, de ſkola äta deraf; ty det är det aldrahelgaſta.

30. Men allt det ſyndoffer, hwars blod buret warder in uti wittnesbördſens tabernakel till förſoning i thy helga, det ſkall man icke äta, utan uppbränna det med eld.

3 Moſ. 4: 5. Ebr. 13: 11.

7. Capitlet.

Preſtens del af ſkuldoffer och annor offer. Fett, blod.

Och detta är ſkuldoffrens lag, och det är det aldrahelgaſta.

2. På det rummet, der man ſlagtar bränneoffret, ſkall man ock ſlagta ſkuldoffret, och ſtänka deß blod på altaret allt omkring.

3. Och allt deß feta ſkall man offra, ſtjerten och det feta, ſom är på inelfwerna;

4. Båda njurarna med det feta, ſom derpå är wid länderna, och nätet öfwer lefrena med njurarna.

5. Och Preſten ſkall uppbränna det på altaret HErranom till ett offer; det är ett ſkuldoffer.

6. Det mankön är ibland Preſterna, ſkola det äta på heligt rum; ty det är det aldrahelgaſta.

7. Såſom ſyndoffret, ſå ſkall ock ſkuldoffret wara; begges deras ſkall en lag wara; och ſkall höra Preſtenom till, ſom derigenom förſonar.

8. Den Preſt något bränneoffer offrar, honom ſkall tillhöra huden af bränneoffret, ſom han offrat hafwer.

9. Och allt ſpisoffer, ſom i ugn, eller på halſter, eller uti panno bakadt warder, ſkall höra Preſtenom till, ſom det offrar.

10. Och allt ſpisoffer, ſom med oljo blandadt eller torrt är, det ſkall allom Aarons barnom tillhöra, ſå thy eno ſom thy andro.

11. Och detta är tackoffers lag, det man HErranom offrar.

12. Wilja de göra ett lofoffer, ſå ſkola de offra oſyrade kakor, blandade med oljo, och oſyrade tunnkakor, beſtrukna med oljo, och i panno bakade ſemlokakor, blandade med oljo.

13. Och ſådana offer ſkola de göra på en kako af ſyradt bröd till ſitt tackoffers lofoffer.

14. Och ett af thy allo ſkall offras HErranom till häfoffer, och ſkall höra Preſtenom till, ſom ſtänker tackoffrens blod.

15. Och lofoffrens kött, i ſitt tackoffer, ſkall ätas på ſamma dagen, ſom det offradt warder, och intet låtas qwart intill morgonen.

16. Och ehwad det är ett löfte eller friwiljogt offer, ſå ſkall det på ſamma dagen ätet warda, ſom det offradt är; om något qwart blifwer till den andra dagen, ſkall man ändå ätat.

17. Men hwad qwart blifwer af offradt kött intill tredje dagen, det ſkall uppbrännas i elde.

18. Och om någor äter på tredje dagen af det offrade köttet af hans tackoffer, ſå blifwer han icke tacknämlig, ſom det offrat hafwer, det ſkall icke heller warda honom tillräknadt, utan det blifwer en ſtyggelſe. Och hwad ſjäl ſom deraf äter, hon är brottslig till en mißgerning.

19. Och det kött, ſom kommer wid något orent, det ſkall icke warda ätet, utan uppbrändt i elde. Den der ren är till lekamen, han ſkall äta det köttet.

20. Och den ſjäl, ſom äter af tackoffrens kött, det HErranom tillhörer, hennes orenhet ware öfwer henne, och hon ſkall warda utrotad utu ſitt folk.

21. Och om en ſjäl kommer wid något det orent är, ware ſig oren menniſka, boſkap, eller hwad eljeſt ſtyggeligit är, eller ock äter af tackoffrens kött, det HErranom tillhörer, den ſkall utrotad warda utu ſitt folk.

3 Moſ. 11: 1, ꝛc.

22. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

23. Tala med Iſraels barn, och

ſäg: I ſkolen intet fett äta af fä, lambom och getom. 3 Moſ. 3: 17. 9: 10.

24. Men det feta af ett as, och hwad af wilddjur rifwet är, bruker eder till allahanda nytto; men icke ſkolen I ätat.

25. Ty den ſom äter det feta af den boſkap, ſom HERranom till offer gifwen är, den ſamma ſjälen ſkall utrotad warda utu ſitt folk.

26. I ſkolen ock intet blod äta, antingen af boſkap, eller af foglar, der I bon. 3 Moſ. 17: 10, 14. 19: 26. 5 Moſ. 12: 16, 23. Ap. G. 15: 20, 29. 21: 25.

27. Hwilken ſjäl ſom äter något blod, hon ſkall utrotad warda utu ſitt folk.

28. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

29. Tala med Iſraels barn, och ſäg: Den ſom HERranom ſitt tackoffer göra will, han ſkall ock bära med hwad ſom HERranom till ett tackoffer tillhörer.

30. Han ſkall med ſine hand bärat fram till HERrans offer, nämliga det feta på bröſtena ſkall han frambära, ſamt med bröſtet, att de ſkola warda ett weftoffer för HERranom.

31. Och Preſten ſkall uppbränna det feta på altaret. Och bröſtet ſkall höra Aaron till, och hans ſöner.

32. Och den högra bogen ſkola de gifwa Preſtenom till häfoffer af deras tackoffer.

33. Och hwilken ibland Aarons ſöner offrar blodet af tackoffret, och det feta, han ſkall ock hafwa den högra bogen på ſin del.

34. Ty weftebröſtet och häfwebogen hafwer jag tagit af Iſraels barn, af deras tackoffer, och hafwer gifwit det Preſtenom Aaron och hans ſöner, till en ewig rätt. 2 Moſ. 29: 24.

35. Detta är Aarons och hans ſöners wigelſe af HERrans offer, på den dagen då de öfwerantwardade wordo till att wara HERranom Preſter;

36. Då HERren böd, på den dagen, då han dem wigde, hwad dem af Iſraels barnom gifwas ſkulle, till en ewig rätt, allom deras efterkommandom.

37. Och detta är bränneoffrens lag, ſpiſoffrens, ſyndoffrens, ſkuldoffrens, fyllooffrens och tackoffrens;

38. Det HERren på Sinai berg Moſe böd, den dagen då han böd honom till Iſraels barn, att de ſkulle offra deras offer HERranom uti den öknene Sinai. 3 Moſ. 26: 46. 27: 34.

8. Capitlet.

Preſterna och tabernaklet ſmörjas, wigas.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Tag Aaron och hans ſöner med honom, ſamt med deras kläder, och ſmörjooljan, och en ſtut till ſyndoffer; twå wädrar, och en korg med oſyradt bröd; 2 Moſ. 28: 2. 29: 1, ꝛc.

3. Och förſamla alla menighetena inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel.

4. Moſe gjorde ſåſom HERren honom böd, och förſamlade menighetena inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel;

5. Och ſade till dem: Detta är det ſom HERren budit hafwer att göra;

6. Och tog Aaron och hans ſöner, och twådde dem med watten;

7. Och drog honom den linna kjortelen uppå, och band bältet omkring honom, och klädde på honom den gula ſilkeskjortelen, och fick honom lifkjortelen uppå, och gjordade honom öfwer lifkjortelen; 2 Moſ. 28: 31. 29: 5, ꝛc.

8. Och ſatte på honom ſkölden, och i ſkölden Ljus och Fullkomlighet; 2 Moſ. 28: 30.

9. Och ſatte honom hatten på hans hufwud, och ſatte på hatten ofwanför hans änne, ett gyldene ſpann på den helga kronona; ſåſom HERren Moſe budit hade. 2 Moſ. 28: 36, 39.

10. Och Moſe tog ſmörjooljon, och ſmorde tabernaklet med allt det deruti war, och wigde det; 2 Moſ. 30: 25.

11. Och ſtänkte dermed ſju reſor på altaret, och ſmorde altaret med all ſin redſkap, twättekaret med ſinom fot, att det ſkulle warda wigdt;

12. Och göt af ſmörjooljone på

Aarons hufwud, och ſmorde honom, att han ſkulle warda wigd;

13. Och hade Aarons ſöner fram, och drog dem linna kjortlar uppå, och gjordade dem med bälter, och band dem hufwor uppå; ſåſom HERren honom budit hade;

14. Och lät hafwa fram till ſig en ſtut till ſyndoffer. Och Aaron och hans ſöner lade ſina händer på hans hufwud. 2 Moſ. 29: 10.

15. Sedan ſlagtades han. Och Moſe tog af blodet, och ſtrök med fingret på hornen af altaret allt omkring, och ſkärde altaret, och göt blodet på altarens botten, och wigde det, att han ſkulle förſonat;

16. Och tog allt det feta af inelfwerna; nätet öfwer lefrena, och båda njurarna med det feta derpå är, och uppbrände det på altaret.

17. Men ſtuten med hans hud, kött och träck, brände han upp i elde utanför lägret; ſåſom HERren honom budit hade. 2 Moſ. 29: 14.

18. Och hade en wädur fram till bränneoffer; och Aaron med hans ſöner lade ſina händer på hans hufwud.

19. Sedan ſlagtades han. Och Moſe ſtänkte af blodet på altaret allt omkring;

20. Högg wäduren i ſtycker, och brände upp hufwudet och ſtycken;

21. Och twådde inelfwerna och fötterna med watten, och brände ſå hela wäduren upp på altarena. Det war ett bränneoffer till en ſöt lukt, ett offer HERranom; ſåſom HERren honom budit hade.

22. Han hade ock fram den andra wäduren, ſom är fyllooffrens. Och Aaron med hans ſöner lade ſina händer på hans hufwud.

23. Sedan ſlagtades han. Och Moſe tog af hans blod, och ſtrök på högra örnatimpen af Aaron, och uppå tumman af högra handene, och på den ſtörſta tåna af hans högra fot;

24. Och hade fram Aarons ſöner, och ſtrök af blodet på deras högra örnatimp, och på tumman af deras högra hand, och på ſtörſta tåna af deras högra fot; och ſtänkte blodet på altaret rundt omkring;

25. Och tog det feta och ſtjerten, och allt det feta på inelfwerna, och nätet på lefrena, båda njurarna med det feta deruppå är, och den högra bogen.

26. Dertill tog han utaf korgenom, der det oſyrade brödet uti war för HERranom, ena oſyrada kako, och ena kako af det oljade brödet, och ena tunnkako, och lade det på det feta, och på högra bogen;

27. Och fick allt detta Aaron och hans ſöner på händerna, och weftade det för ett weftoffer för HERranom;

28. Och tog det allt igen af deras händer, och brände det upp på altaret ofwanuppå bränneoffret; ty det är fyllooffer till en ſöt lukt, ett offer HERranom.

29. Och Moſe tog bröſtet, och weftade det till ett weftoffer för HERranom af fyllooffrens wädur, den kom Moſe på hans del; ſåſom HERren honom budit hade.

30. Och Moſe tog af ſmörjooljone, och af blodet på altaret, och ſtänkte på Aaron och hans kläder, på hans ſöner och deras kläder, och wigde ſå Aaron och hans kläder, hans ſöner och deras kläder med honom; 3 Moſ. 10: 7.

31. Och ſade till Aaron och hans ſöner: Koker köttet för dörrene af wittnesbördſens tabernakel; och äter det der, dertillmed brödet i fyllooffrens korg, ſåſom mig budet är och ſagdt, att Aaron och hans ſöner ſkulle ätat.

32. Hwad öfwer blifwer af köttet och brödet, det ſkolen I uppbränna på elde.

33. Och I ſkolen icke utgå i ſju dagar ifrå dörrene af wittnesbördſens tabernakel, allt intill den dagen, då edra fyllooffers dagar äro ute; ty i ſju dagar äro edra händer fyllda;

34. Såſom det på denna dag ſkedt är: HERren hafwer ſå budit att göra, på det I ſkolen wara förſonade.

35. Och I ſkolen blifwa för dörrene af wittnesbördſens tabernakel dag och natt i ſju dagar långt; och ſkolen

taga wara på HErrans wakt, att I icke dön; ty ſå är mig budet.

36. Och Aaron med hans ſöner gjorde allt det HErren genom Moſe budit hade.

9. Capitlet.

Aarons förſta offer. Eld af himmelen.

Och på åttonde dagen kallade Moſe Aaron och hans ſöner, och de äldſta i Iſrael.

2. Och ſade till Aaron: Tag till dig en ung kalf till ſyndoffer, och en wädur till bränneoffer, båda utan wank, och haf dem fram för HErran.

2 Moſ. 29: 1.

3. Och tala med Iſraels barn, och ſäg: Tager en getabock till ſyndoffer, och en kalf, och ett får, båda årsgamla, och utan wank, till bränneoffer;

4. Och en oxa och en wädur till tackoffer, att wi offre för HErranom; och ett ſpisoffer blandadt med oljo; förty i dag ſkall HErren låta eder ſe ſig.

5. Och de togo det Moſe budit hade inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel; och hela menigheten gick fram och ſtod för HErranom.

6. Då ſade Moſe: Detta är det HErren budit hafwer, att I göra ſkolen; ſå warder HErrans härlighet ſig ſe låtandes.

7. Och Moſe ſade till Aaron: Gack fram till altaret, och gör ditt ſyndoffer, och ditt bränneoffer, och förſona dig och folket. Derefter gör folkens offer, och förſona deßlikes dem; ſåſom HErren budit hafwer.

8. Och Aaron gick fram till altaret, och ſlagtade kalfwen till ſitt ſyndoffer.

9. Och hans ſöner båro blodet till honom, och han doppade med ſitt finger i blodet, och ſtrök på hornen af altaret, och göt blodet på bottnen af altaret.

10. Men det feta, och njurarna, och det nätet på lefrene af ſyndoffrena brände han upp på altaret; ſåſom HErren hade budit Moſe.

11. Och köttet och ſkinnet brände han upp på elde utanför lägret.

12. Sedan ſlagtade han bränneoffret, och Aarons ſöner båro blodet till honom, och han ſtänkte det på altaret allt omkring.

13. Och de båro bränneoffret till honom ſtyckadt, och hufwudet; och han brände det upp på altaret.

14. Och han twådde inelfwerna och fötterna, och brände det upp ofwanpå bränneoffret på altaret.

15. Derefter bar han fram folkens offer, och tog bocken, folkens ſyndoffer, och ſlagtade honom, och gjorde ett ſyndoffer deraf, ſåſom det förra;

16. Och bar bränneoffret fram, och gjorde ſåſom det ſig borde;

17. Och bar fram ſpisoffret dertill, och tog ſina hand full, och brände det upp på altaret, förutan morgonens bränneoffer.

18. Sedan ſlagtade han oxan och wäduren till folkens tackoffer; och hans ſöner båro honom blodet, det ſtänkte han på altaret allt omkring.

19. Men det feta af oxanom och wädrenom, ſtjerten, och det feta ſom war öfwer inelfwerna, och njurarna, och nätet öfwer lefrena;

20. Allt detta feta lade de på bröſtet, och brände det feta upp på altaret.

21. Men bröſtet och den högra bogen weftade Aaron till ett weftoffer för HErranom; ſåſom Moſe budit hade.

22. Och Aaron hof ſina hand upp till folket, och wälſignade dem; och gick neder, ſedan han ſyndoffret, bränneoffret och tackoffret gjort hade.

4 Moſ. 6: 23.

23. Och Moſe och Aaron gingo in uti wittnesbördſens tabernakel. Och då de gingo åter ut igen, wälſignade de folket. Då lät HErrans härlighet ſe ſig allo folkena.

24. Ty eld kom ut ifrå HErranom, och förtärde bränneoffret, och det feta på altaret. Då allt folket ſåg detta, fröjdade de ſig, och föllo på deras anlete.

1 Moſ. 4: 4. 1 Kon. 18: 38. 2 Chr. 7: 1.

10. Capitlet.

Nadabs, Abihu död. Folkets klagan. Win förbjudes. Preſtens del.

Och Aarons ſöner, Nadab och Abihu, togo hwar ſitt rökelſekar, och lade eld deruti, och lade rökwerk deruppå, och båro främmande eld fram för HERran, det han dem icke budit hade.

2. Då kom en eld ut ifrå HERranom, och förtärde dem, ſå att de blefwo döde för HERranom.

3 Moſ. 16: 1.
4 Moſ. 3: 4. 26: 61. 1 Chr. 24: 2.

3. Då ſade Moſe till Aaron: Detta är det HERren ſagt hafwer: Jag ſkall warda helgader på dem ſom nalkas mig, och för allo folke ſkall jag härlig hållen warda. Och Aaron tigde ſtilla. 2 Moſ. 29: 43.

4. Men Moſe kallade till ſig Miſael och Elzaphan, Uſiels ſöner, Aarons faderbroders, och ſade till dem: Går fram, och bärer edra bröder härut af helgedomenom, ut för lägret.

2 Moſ. 6: 18. 4 Moſ. 3: 19.

5. Och de gingo fram, och båro dem med deras linnekjortlar ut för lägret; ſåſom Moſe ſagt hade.

6. Då ſade Moſe till Aaron och hans ſöner, Eleazar och Ithamar: I ſkolen icke blotta edor hufwud, icke heller rifwa edor kläder, att I icke dön, och wrede kommer öfwer hela menighetena; låter edra bröder af hela Iſraels hus gråta öfwer denna branden, ſom HERren gjort hafwer.

7. Men I ſkolen intet gå ut igenom dörrena af wittnesbördſens tabernakel; annars kunden I dö; ty HERrans ſmörjoolja är på eder. Och de gjorde ſåſom Moſe ſade.

8. Men HErren talade med Aaron, och ſade:

9. Du och dine ſöner med dig ſkolen icke dricka win eller ſtarka drycker, när I gån in uti wittnesbördſens tabernakel, att I icke ſkolen dö. Det ware en ewig rätt allom edrom efterkommandom; Heſ. 44: 21. 1 Tim. 3: 3. Tit. 1: 7.

10. Att I mågen åtſkilja hwad heligt och oheligt, hwad rent och orent är;

11. Och att I mågen lära Iſraels barn alla rätter, ſom HERren till eder genom Moſe ſagt hafwer.

12. Och Moſe talade med Aaron, och med hans återlefda ſöner, Eleazar och Ithamar: Tager det öfwerblifwet är af ſpisoffret och af HERrans offer, och äter det oſyradt wid altaret; ty det är det aldrahelgaſta.

3 Moſ. 2: 3. 6: 16.

13. Och I ſkolen ätat på ett heligt rum, ty det är din rätt, och dina ſöners rätt af HERrans offer; ty ſå är mig budet.

14. Weftebröſtet och häfwebogen ſkall du och dine ſöner, och dina döttrar med dig, äta på rent rum; ty denne rätten är dig och dina ſöner gifwen till Iſraels barnas tackoffer.

2 Moſ. 29: 24.

15. Ty häfwebogen och weftebröſtet, med deß fetas offer, ſkola inbäras, att de ſkola warda weftad till weftoffer för HERranom. Derföre är det ditt och dina barnas till en ewig rätt; ſåſom HERren budit hafwer.

16. Och Moſe ſökte efter ſyndoffrens bock; och fann honom wara uppbrändan. Och han wardt wred öfwer Eleazar och Ithamar, Aarons ſöner, de ännu igenlefde woro; och ſade: 3 Moſ. 9: 3.

17. Hwi hafwen I icke ätit ſyndoffret på heligt rum, efter det är det aldrahelgaſta, och han hafwer gifwit eder det, på det I ſkolen bära menighetenes mißgerningar, och förſona dem för HERranom?

18. Si, hans blod är icke kommen in uti det helga; I ſkullen hafwa ätit det in i det helga, ſåſom mig budet är. 3 Moſ. 6: 26.

19. Men Aaron ſade till Moſe: Si, i dag hafwa de offrat deras ſyndoffer, och deras bränneoffer för HERranom, och mig är ſå gånget ſom du ſer. Skulle jag i dag äta af ſyndoffer, och wara wid godt mod för HERranom?

20. Då Moſe det hörde, war han tillfrids.

11. Capitlet.

Ren och oren djur.

Och HERren talade med Moſe och Aaron, och ſade till dem:

2. Taler med Iſraels barn, och ſäger: Deßa äro de djur, ſom I äta ſkolen, ibland all djur på jordene.

5 Moſ. 14: 4. Ap. G. 10: 14.

3. Allt det ſom ibland djuren tweklöfwadt är, och idiſlar, det ſkolen I äta.

4. Men det ſom idiſlar, och är klöfwadt, dock icke tweklöfwadt, ſåſom camelen, det är eder orent, och I ſkolen icke ätat.

5. Cuniler idiſla wäl, men de äro icke tweklöfwade; derföre äro de orene.

6. Haren idiſlar ock, men han är icke tweklöfwad; derföre är han eder oren.

7. Och ſwinet är wäl klöfwadt, men det idiſlar icke; derföre är det eder orent.

8. Af deßes kött ſkolen I icke äta, och icke komma wid deras as; ty de äro eder oren.

9. Detta ſkolen I äta ibland det ſom i wattnena är: allt det ſom ſpol och fjäll hafwer i floder, i hafwena, och i bäckom, det ſkolen I äta.

5 Moſ. 14: 9.

10. Men allt det ſom icke hafwer ſpol och fjäll i hafwena, och i bäckom, ibland allt det ſom röres i wattnen, och allt det ſom lefwer i wattne, det ſkall wara eder en wederſtyggelſe;

11. Att I icke äten af deß kött, och ſkyr wid deras as;

12. Ty allt det ſom icke hafwer ſpol och fjäll i wattnena, der ſkolen I ſky weder.

13. Och detta ſkolen I ſky weder ibland foglarna, att I icke äten dem: örnen, höken, falken,

5 Moſ. 14: 12.

14. Gamen, gladona, och det af deras art är,

15. Och alle korpar med deras art,

16. Strutsfoglen, ugglona, göken, ſparfhöken med ſine art,

17. Stenugglona, ſwanen, ufwen,

18. Flädermuſena, rördrommen,

19. Storken, hägren, ſkrikona med ſine art, widhöfden och ſwalona.

20. Och allt det ſig rörer ibland foglarna, och går på fyra fötter, det ſkall wara eder en wederſtyggelſe.

21. Dock detta ſkolen I äta af foglom, det ſig rörer och går på fyra fötter, hwilkas knä ſtå tillbaka, der det med hoppar på jordene;

22. Deraf mån I äta, ſåſom är Arbe med ſin art, och Salcam med ſin art, och Hargol med ſin art, och Hagab med ſin art.

23. Allt det eljeſt hafwer fyra fötter ibland foglarna, det ſkall wara eder en wederſtyggelſe;

24. Och I ſkolen räkna dem oren: Den ſom kommer wid deras as, han ſkall wara oren allt intill aftonen.

3 Moſ. 5: 2.

25. Och den ſom någorsderas as bär, han ſkall twå ſin kläder, och ſkall blifwa oren allt intill aftonen.

26. Derföre, allt det djur ſom klöfwadt är, och icke tweklöfwadt, och idiſlar icke, det ſkall wara eder orent; den ſom kommer derwid, han blifwer oren.

27. Och allt det ſom går på händer ibland djuren, ſom gå på fyra fötter, det ſkall wara eder orent; den ſom kommer wid deras as, han ſkall wara oren allt intill aftonen.

28. Och den ſom deras as bär, han ſkall twå ſin kläder, och wara oren allt intill aftonen; ty allt ſådant är eder orent.

29. Deße ſkola ock wara eder oren ibland de djur, ſom krypa på jordene: lekatten, muſen, paddan, hwart efter ſitt ſlag,

30. Igelkotten, molken, ödlan, ſtellion, mullwaden;

31. De äro eder oren ibland allt det ſom kryper; den ſom kommer wid deras as, han ſkall wara oren intill aftonen.

32. Och allt det ſom ett ſådant dödt as på faller, det warder orent; ware ſig allahanda träkäril, eller kläder, eller ſkinn, eller ſäck, och all ſådana redſkap, der man något med gör, ſkall man låta i watten, och det blifwer orent intill aftonen; ſå warder det rent.

33. Allahanda lerkäril, om ett ſådant as deruti faller, warder allt orent, ſom deruti är, och ſkall ſönderſlås.

34. All mat, ſom man äter, om det wattnet kommer deruti, den är oren; och all dryck, ſom man dricker af allahanda ſådana kärile, är oren.

35. Och allt det ſom ett ſådant as på faller, det blifwer orent, ware ſig ugn eller kettlar, det ſkall man ſlå ſönder; ty det är orent, och ſkall wara eder orent.

36. Dock brunnar, källor och dammar äro rene; den ſom kommer wid deras as, han är oren.

37. Och om ett ſådant as fölle på ſäd, ſom man ſått hafwer, ſå är hon dock ren.

38. Men gjuter man watten på ſädena, och ſedan fölle ſådant as deruppå, ſå worde hon eder oren.

39. Om ett djur dör, det I äta mågen, den ſom kommer wid det aſet, den är oren intill aftonen.

40. Den ſom äter af ſådant as, han ſkall twå ſin kläder, och ſkall blifwa oren intill aftonen; ſå ock den ſom bär ett ſådant as, han ſkall twå ſin kläder, och blifwa oren intill aftonen.

41. Det ſom kräker på jordene, ſkall wara eder en wederſtyggelſe, och man ſkall icke ätat.

42. Och allt det ſom går på bukenom, och allt det ſom går på fyra eller flere fötter, af allo thy ſom kräker på jordene, det ſkolen I icke äta; ty det ſkall wara eder en wederſtyggelſe.

43. Görer edra ſjälar icke till ſtyggelſe, och beſmitter eder icke deruppå, ſå att I blifwen orene.

44. Ty jag är HERren edar Gud; derföre ſkolen I helga eder, att I blifwen helige, ty jag är helig; och I ſkolen icke orena edra ſjälar på något kräkande djur, ſom på jordene kräker.

45. Ty jag är HERren, ſom hafwer fört eder utur Egypti land, att jag ſkall wara edar Gud; derföre ſkolen I wara helige, ty jag är helig.
3 Moſ. 19: 2. 20: 7. 1 Petr. 1: 16.

46. Detta är lagen öfwer djur, och foglar, och allahanda kräkande djur i wattnena, och allahanda djur, ſom kräka på jordene;

47. Att I ſkolen weta åtſkilnad på hwad orent och rent är, och hwad djur man äta, och hwad man icke äta ſkall.

12. Capitlet.

Barnaföderſkors renſelſe.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Tala med Iſraels barn, och ſäg: När en qwinna undfår ſäd, och föder piltabarn, då ſkall hon wara oren i ſju dagar, ſå länge hon lider ſina krankhet. 3 Moſ. 15: 19. Luc. 2: 22.

3. Och på åttonde dagen ſkall man omſkära hans förhuds kött.
1 Moſ. 17: 12. Luc. 2: 21. Joh. 7: 22.

4. Och hon ſkall hemma blifwa tre och trettio dagar uti hennes renſelſeblod. Intet heligt ſkall hon komma wid, och till helgedomen ſkall hon icke komma, till deß hennes renſelſedagar äro ute.

5. Föder hon pigobarn, ſå ſkall hon wara oren i twå weckor, ſå länge hon lider ſina krankhet, och ſkall ſex och ſextio dagar hemma blifwa i hennes renſelſeblod.

6. Och när hennes renſelſedagar äro ute efter ſon eller dotter, ſkall hon bära fram ett årsgammalt lamb till bränneoffer, och en ung dufwo, eller turturdufwo, till ſyndoffer Preſtenom, för dörrena af wittnesbördſens tabernakel.

7. Der ſkall han offrat för HERranom, och förſona henne, ſå warder hon ren af ſinom blodgång. Detta är lagen för den ſom föder piltabarn eller pigobarn.

8. Om hennes hand icke förmå ett får, ſå tage twå turturdufwor, eller twå unga dufwor, den ena till bränneoffer, den andra till ſyndoffer; ſå ſkall Preſten förſona henne, att hon ſkall warda ren. Luc. 2: 24.

13. Capitlet.

Spitelſkans art, tecken.

Och HERren talade med Moſe och Aaron, och ſade:

2. Om ene menniſko något kommer på hennes kötts hud, eller warder ſkabbot, eller etterhwit, ſåſom der wille ſpitelſka komma på hans kötts hud, ſkall man hafwa honom till Preſten

Aaron, eller till en af hans ſöner ibland Preſterna.

3. Och när Preſten ſer ſårnaden på köttſens hud, att håren äro förwandlade till hwitnad, och rummet är ſå påſeende ſom det djupare är än den andra huden af hans kött, ſå är det förwißo ſpitelſka; ty ſkall Preſten beſe honom, och döma honom oren.

4 Moſ. 12: 10.

4. Om något etterhwitt är på hans kötts hud, och är dock icke rummet ſå påſeendes, att det djupare är än den andra huden på köttet, och håren äro icke förwandlade till hwitnad, ſå ſkall Preſten lycka honom inne i ſju dagar;

5. Och på ſjunde dagen beſe honom, om ſårnaden ſynes för hans ögon ſåſom tillförene, och hafwer intet widare ätit ſig ut på hudene, ſå ſkall Preſten åter ſluta honom inne i ſju dagar.

6. Och när han beſer honom annan gången, på ſjunde dagen, och finner då att ſårnaden är förſwunnen, och hafwer intet widare ätit ſig på hudene, ſå ſkall han döma honom renan; ty det är en ſkabb. Och han ſkall twå ſin kläder, och ſå är han ren.

7. Om nu ſkabben widare äter ſig på hudene, ſedan han af Preſtenom beſedd och ren ſagd wardt, och warder nu annan tid beſedd af Preſtenom;

8. Ser då Preſten, att ſkabben hafwer widare ätit ſig i hudena, ſkall han döma honom oren; ty det är wißerliga ſpitelſka.

9. Om någon ſpitelſkoſårnad warder på ene menniſko, den ſkall man hafwa till Preſten.

10. När han ſer och finner, att en hwitnad är kommen på hudena, och håren äro hwit wordne, och rått kött är i ſårena;

11. Så är det wißerliga en gammal ſpitelſka på hans kötts hud; derföre ſkall Preſten döma honom oren, och icke ſluta honom inne; ty han är allaredo oren.

12. Om ſpitelſkan förwidgas på hudene, och går utöfwer hela hudena, ifrå hufwudet ned till fötterna, allt det Preſtenom för ögonen wara kan;

13. När nu Preſten beſer det, och finner att ſpitelſkan är gången öfwer hela köttet, ſå ſkall han döma honom ren, efter det allt på honom förwandladt är till hwitnad; ty han är ren.

14. Men är det rått kött den dagen då han beſedd warder, ſå är han oren.

15. Och när Preſten ſer det rå köttet, ſkall han döma honom oren; ty han är oren, och är wißerliga ſpitelſk.

16. Om det rå köttet förwänder ſig igen, och förwandlas till hwitnad, ſå ſkall han komma till Preſten.

17. Och när Preſten ſer och finner, att den ſårnaden är förwandlad till hwitnad, ſkall han döma honom renan; ty han är ren.

18. Om någrom kommer på hans kötts hud en böld, och läkes åter igen;

19. Och derefter på ſamma rummet uppkommer något hwitt, eller rödligit etterhwitt warder, ſkall han warda beſedd af Preſtenom.

20. När Preſten ſer, att det rummet är lägre än den andra huden, och håret är förwandladt till hwitnad, ſå ſkall han döma honom oren; ty det är wißerliga wordet en ſpitelſkoſårnad af den böldene.

21. Men ſer Preſten och finner, att håren icke äro hwit, och är icke lägre än den andra huden, och är förſwunnet, ſå ſkall han ſluta honom inne i ſju dagar.

22. Äter det ſig widare i hudena, ſå ſkall han döma honom oren; ty det är wißerliga en ſpitelſkoſårnad.

23. Men blifwer den etterhwitnaden ſå ſtåndandes, och äter ſig icke widare, ſå är det ärret efter böldene; och Preſten ſkall döma honom ren.

24. Om någors mans kött warder ſårt på hudene af eldbränning, och bränneſårnaden är rödlig eller hwit;

25. Och Preſten beſer honom, och finner håret förwandladt till hwitnad, der bränningen war, och är lägre till anſeende än den andra huden; ſå är wiſſerliga ſpitelſka worden af den bränningene; derföre ſkall Preſten döma honom oren; ty det är en ſpitelſkoſårnad.

26. Men ſer Preſten och finner, att håret på bränningene icke är förwandladt till hwitnad, och icke lägre än den andra huden, och är dertill förſwunnet; ſkall han ſluta honom inne i ſju dagar.

27. Och på ſjunde dagen ſkall han beſe honom. Hafwer det widare ätit ſig ut på hudene, ſå ſkall han döma honom oren; ty det är ſpitelſka.

28. Men är det blifwet ſtåndande på bränningene, och icke hafwer widare ätit ſig ut på hudene, och är dertill förſwunnet, ſå är det ett ſår efter bränningene, och Preſten ſkall döma honom ren; ty det är ett ärr efter bränningen.

29. Om en man eller qwinna warder ſkabbot på hufwudet eller på ſkägget;

30. Och Preſten beſer ſårnaden, och finner att det är lägre till anſeende än den andra huden, och håret derſammaſtäds warder gulaktigt och tunt, ſå ſkall han döma honom oren; ty det är en ſpitelſkoſkabb på hufwudet eller ſkäggena.

31. Men ſer Preſten, att ſkabben icke är lägre till anſeende än den andra huden, och håret icke är blackt; ſkall han ſluta honom inne i ſju dagar.

32. Och när han på ſjunde dagen ſer och finner, att ſkabben icke hafwer ätit ſig widare, och intet gult hår på färde är, och ſkabben är icke lägre till anſeende än den andra huden;

33. Skall han raka ſig, dock att han icke rakar ſkabben; och Preſten ſkall åter ſluta honom inne i ſju dagar.

34. Och när han på ſjunde dagen beſer honom, och finner att ſkabben hafwer icke widare ätit ſig i hudene, och är icke lägre till anſeende än den andra huden, ſå ſkall Preſten ſäga honom ren, och han ſkall twå ſin kläder; ty han är ren.

35. Om ſkabben äter ſig widare i hudena, ſedan han ren ſagd war;

36. Och Preſten ſer och finner, att ſkabben hafwer ätit ſig widare på hudene, ſå ſkall han icke mer fråga efter, om håren äro gulaktig; ty han är oren.

37. Är det ock för ögonen, att ſkabben hafwer ſtåndit ſtilla, och der äro blackt hår uppgångne, ſå är ſkabben läkt, och han är ren; ty ſkall Preſten ſäga honom renan.

38. Om enom manne eller qwinno något etterhwitt kommer på hans kötts hud;

39. Och Preſten ſer, att det etterhwita något förſwinner, ſå är det en hwit ſkabb, uppkommen på hudena; och han är ren.

40. Om enom manne hufwudhåret affaller, ſå att han warder ſkallot, han är ren.

41. Faller det honom framman af hufwudet, ſå är det en framſkallot; och han är ren.

42. Men warder der någor hwit eller rödlig ſårnad uppå det ſkallota eller framſkallota, ſå är det ſpitelſka uppgången på ſamma ſkallota eller framſkallota.

43. Derföre ſkall Preſten beſe honom, och när han finner den hwita eller rödliga ſårnaden upplupen på hans ſkallota eller framſkallota, att det ſynes ſåſom eljeſt ſpitelſka på hudene;

44. Så är han ſpitelſk och oren; och Preſten ſkall ſäga honom oren för ſådana ſårnads ſkull på hans hufwud.

45. Den ſom ſpitelſk är, hans kläder ſkola wara rifwen, och hufwudet blott, munnen ſkylder; och ſkall allstinges oren kallas.

46. Och ſå länge den ſårnaden på honom är, ſkall han wara oren, bo allena, och hans boning ſkall wara utan lägret. 4 Moſ. 5: 2. 2 Kon. 15: 5.

47. Om på ett kläde kommer en ſpitelſkoſårnad, ware ſig ullet eller linnet;

48. På warp eller wäft, ehwad det är, linnet eller ullet, eller på ett ſkinn, eller på allt det af ſkinn gjordt är;

49. Och när den ſårnaden warder blek eller rödlig, på kläde eller på ſkinne, eller på warpe eller wäfte, eller på något ting ſom af ſkinn gjordt är, det är wißt en ſpitelſkoſårnad.

50. Derföre ſkall Preſten beſe det, och när han ſer ſårnaden, ſkall han ſluta det inne i ſju dagar.

51. Och om han på ſjunde dagen ſer, att ſårnaden hafwer widare ätit ſig på klädet, på warpenom eller wäftena, på ſkinne, eller hwad af ſkinne gjordt är; ſå är det en inbiten ſpitelſkoſårnad, och det är orent.

52. Och klädet ſkall brännas upp, eller warpen, eller wäftet, ehwad det är ullet eller linnet, eller allahanda ſkinnwerk, der ſådana ſårnad uppå är; ty det är en ſpitelſkoſårnad, och ſkall brännas upp på elde.

53. Om Preſten ſer att ſårnaden icke hafwer widare ätit ſig på klädet eller på warpenom, eller wäftena, eller allahanda ſkinnwerk;

54. Så ſkall han bjuda, att man twår, der ſårnaden är, och ſkall ſluta det inne i andra ſju dagar.

55. Och när Preſten ſer, ſedan ſårnaden twagen är, att ſårnaden intet förwandlad är för hans ögon, och ej heller hafwer widare ätit ſig, ſå är det orent, och ſkall uppbrännas på elde; ty det är djupt inätet, och hafwer befrätit det.

56. Om Preſten ſer, att ſårnaden något förſwunnen är, ſedan han wardt twagen; ſå ſkall han rifwa det af klädena, af ſkinnena, af warpenom eller wäftena.

57. Synes det ändå ſedan på klädena, på warpenom, på wäftena, eller allahanda ſkinnwerk; ſå är det en fläck, och ſkall det uppbrännas med elde, der den ſårnaden uti är.

58. Men klädet eller warpen, eller wäftet, eller allahanda ſkinnwerk, ſom twaget är, och ſårnaden afgången är, ſkall man på nytt twå, och ſå är det rent.

59. Detta är lagen om ſpitelſkoſårnad på kläder, ehwad de äro ullen eller linnen; på warp eller wäft, och allahanda ſkinnwerk, till att ſäga dem ren eller oren.

14. Capitlet.

Om de ſpitelſkas rening, förſoning.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Detta är lagen om den ſpitelſka, när han ſkall renſad warda: Han ſkall komma till Preſten;

Matth. 8: 4. Marc. 1: 44. Luc. 5: 14. 17: 14.

3. Och Preſten ſkall gå utu lägret, och beſe huru ſpitelſkoſårnaden är på dem ſpitelſko hel worden;

4. Och ſkall bjuda honom, ſom renſas ſkall, att han tager twå lefwande foglar, de ſom rene äro, och cederträ, och roſenfärgoull, och iſop;

3 Moſ. 11: 13.

5. Och ſkall bjuda att ſlagta den ena foglen uti ett lerkärile wid rinnande watten;

6. Och ſkall taga den lefwande foglen med cederträt, roſenfärgoullen, och iſopen, och doppa uti den ſlagtade foglens blod wid rinnande watten;

7. Och ſtänka på honom, ſom af ſpitelſkone renſas ſkall, ſju reſor; och renſa honom alltſå, och låta den lefwande foglen flyga i fria markena.

8. Men den renſade ſkall twå ſin kläder, och raka allt ſitt hår af, och bada ſig i wattne, och ſå är han ren; ſedan gånge han in i lägret, dock ſkall han blifwa utan ſitt tjäll i ſju dagar.

4 Moſ. 12: 14.

9. Och på ſjunde dagen ſkall han raka allt ſitt hår af hufwudet, ſkägget och ögonbrynen, ſå att allt hår blifwer afrakadt; och ſkall twå ſin kläder, och bada ſitt kött i wattne, och ſå är han ren.

10. Och på åttonde dagen ſkall han taga tu lamb, de utan wank äro, och ett årsgammalt får utan wank, och tre tiungar ſemlomjöl till ſpisoffer, blandadt med oljo, och en log oljo.

11. Då ſkall Preſten ſtälla den renſada och deßa ting fram för HERran, för dörrena af wittnesbördſens tabernakel;

12. Och ſkall taga det ena lambet, och offra det till ett ſkuldoffer med den log oljo, och ſkall ſådant weftoffra för HERranom; 2 Moſ. 29: 24.

13. Och ſedan ſlagta lambet, der man ſlagtar ſyndoffret och bränneoffret, ſom är på heligt rum; ty ſåſom ſyndoffret, ſå hörer ock ſkuldoffret Preſtenom till; ty det är det aldraheligaſta. 3 Moſ. 7: 7.

14. Och Preſten ſkall taga af ſkuldoffrens blod, och ſtryka på högra örnatimpen af den renſada, och på tumman af hans högra hand, och på ſtörſta tåna af hans högra fot.

15. Sedan ſkall han taga af oljone utu logen, och gjuta den i ſin wenſtra hand;

16. Och doppa med ſitt högra finger i oljona, den i hans wenſtra hand är, och ſtänka oljona med ſitt finger ſju reſor för HERranom.

17. Men det öfwer blifwer af oljone i hans hand, ſkall han gjuta på den högra örnatimpen af honom, ſom renſad är, och på den högra tumman, och på den ſtora tåna af hans högra fot, ofwanuppå ſkuldoffrens blod.

18. Det qwart är af oljone i hans hand, ſkall han ſlå på hans hufwud, ſom renſader är, och förſona honom för HERranom;

19. Och ſkall göra ſyndoffer, och förſona den renſada för hans orenlighets ſkull; och ſkall ſedan ſlagta bränneoffret;

20. Och ſkall offra det på altaret ſamt med ſpisoffret, och förſona honom, ſå är han ren.

21. Är han fattig, och icke ſå mycket förwärfwar med ſine hand, ſå tage ett lamb för ſitt ſkuldoffer, till att weftoffra, till att förſona honom, och en tiung af ſemlomjöl, blandad med oljo till ſpisoffer, och en log oljo;

22. Och twå turturdufwor, eller twå unga dufwor, de han med ſine hand förwärfwa kan; den ena ware till ett ſyndoffer, den andra till ett bränneoffer;

23. Och bäre dem till Preſten, på åttonde dagen efter hans renſelſe, inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel för HERranom.

24. Då ſkall Preſten taga ſkuldoffrens lamb, och den log oljo, och ſkall det allt weftoffra för HERranom;

25. Och ſlagta ſkuldoffrens lamb, och taga af ſamma ſkuldoffers blod, och ſtryka den renſada på hans högra örnatimp, och på tumman af hans högra hand, och på den ſtora tåna af hans högra fot;

26. Och gjuta oljona i ſina wenſtra hand;

27. Och ſtänka med ſitt högra finger oljona, ſom i hans wenſtra hand är, ſju reſor för HERranom.

28. Det qwart blifwer i hans hand, ſkall han låta på högra örnatimpen af den renſada, och på tumman af hans högra hand, och på ſtora tåna af hans högra fot, ofwanuppå ſkuldoffrens blod.

29. Det qwart är i hans hand af oljone, ſkall han låta på hufwudet af den renſada, till att förſona honom för HERranom;

30. Och ſedan göra ett ſyndoffer utaf den ena turturdufwone, eller unga dufwone, ſåſom hans hand hafwer kunnat förwärfwa;

31. Utaf den andra ett bränneoffer, ſamt med ſpisoffret. Och alltſå ſkall Preſten förſona den renſada för HERranom.

32. Detta ware lagen för den ſpitelſka, ſom icke kan med ſine hand förwärfwa det till hans renſelſe hörer.

33. Och HERren talade med Moſe och Aaron, och ſade:

34. När I kommen in uti Canaans land, det jag eder till beſittning gifwa ſkall, och jag der i någro edor beſittninges huſe en ſpitelſkoſårnad gifwer;

35. Så ſkall han, ſom huſet tillhörer, komma, underwiſa det Preſtenom, och ſäga: Det ſynes ſåſom en ſpitelſkoſårnad är i mino huſe.

36. Då ſkall Preſten ſäga dem, att de ſkola rymma utu huſet förra än Preſten går derin, till att beſe ſårnaden; på det att allt, det i huſet är, icke ſkall warda orent. Sedan ſkall Preſten gå in till att beſe huſet.

37. När han nu ſer ſårnaden, och finner att på huſens wäggar gula eller rödletta gropar äro, och deras anſeende djupare in är än wäggen eljeſt är;

38. Så ſkall han gå utu huſet genom dörrena, och igenlycka huſet i ſju dagar.

39. Och när han på ſjunde dagen igenkommer, och ſer att ſårnaden hafwer ätit ſig widare på wäggene af huſet;

40. Så ſkall han bjuda dem utbryta ſtenarna, der den ſårnaden uti är, och

kaſta det ut för ſtaden på ett orent rum.

41. Och huſet ſkall man ſkrapa innantill allt omkring, och kaſta det afſkrapade ſtoftet ut för ſtaden på ett orent rum;

42. Och taga andra ſtenar, och ſätta dem i ſamma ſtaden; och taga annan kalk, och beſtryka huſet med.

43. Om då ſårnaden igenkommer, och briſter ut på huſet, ſedan man hafwer uttagit ſtenarna, ſkrapat huſet, och beſtrukit det på nytt;

44. Så ſkall Preſten gå derin. Och när han ſer att ſårnaden hafwer widare ätit ſig på huſena, ſå är det wißerliga en frätande ſpitelſka på huſet; och är orent.

45. Derföre ſkall man bryta huſet ned, både ſten och trä, och allt ſtoftet af huſena föra ut för ſtaden på ett orent rum.

46. Och den ſom går in i huſet, ſå länge det tillſlutet är, han är oren intill aftonen.

47. Och den derinne ligger, eller äter derinne, han ſkall twå ſin kläder.

48. Hwar nu Preſten ſer, då han går derin, att ſårnaden icke widare hafwer ätit ſig på huſet, ſedan huſet beſtruket är; ſå ſkall han ſäga det rent; ty ſårnaden är hel worden;

49. Och ſkall taga till ſyndoffer för huſet, twå foglar, cedreträ, och roſenfärgad ull, och iſop;

50. Och ſlagta den ena foglen uti ett lerkäril wid rinnande watten;

51. Och ſkall taga det cederträt, roſenfärgada ullen, iſopen och den lefwande foglen, och doppa honom uti den ſlagtada foglens blod wid rinnande watten, och ſtänka huſet ſju reſor;

52. Och ſkall alltſå ſkära huſet med foglens blod, och med det rinnande wattnet, med den lefwande foglen, med cedreträt, med iſopen, och med roſenfärgada ullen;

53. Och ſkall låta den lefwande foglen flyga ut för ſtaden i fria markena, och förſona huſet; ſå är det rent.

54. Detta är lagen om all ſpitelſkos och ſkabbs ſårnad;

55. Om kläders ſpitelſko, och huſes;

56. Om blemmor, ſkabb och etterhwitt;

57. På det man ſkall weta, när något orent eller rent är. Detta är lagen om ſpitelſko.

15. Capitlet.

Säds, blods flöd, rening.

Och HErren talade med Moſe och Aaron, och ſade:

2. Taler med Iſraels barn, och ſäger till dem:

3. Om enom manne flyter hans kötts flöd, han är oren. Och då är han oren af denna flödene, när hans kött förrötes, eller bortfrätes af det flytandet. 4 Moſ. 5: 2. 2 Sam. 3: 29.

4. All ſäng, der han på ligger, och allt det han ſitter uppå, ſkall wara orent.

5. Och den ſom kommer wid hans ſäng, han ſkall twå ſin kläder och bada ſig med watten, och wara oren intill aftonen.

6. Och den ſom ſätter ſig der han ſutit hafwer, han ſkall twå ſin kläder, och bada ſig med watten, och wara oren intill aftonen.

7. Den ſom kommer wid hans kött, han ſkall twå ſin kläder, och bada ſig med watten, och wara oren intill aftonen.

8. Om han ſpottar på den ſom ren är, ſkall han twå ſin kläder, och bada ſig med watten, och wara oren intill aftonen.

9. Och ſadelen, der han rider uppå, ſkall wara oren.

10. Och den ſom kommer wid något, ſom under honom warit hafwer, han ſkall wara oren intill aftonen. Och den ſådant bär, han ſkall twå ſin kläder, och bada ſig med watten, och wara oren intill aftonen.

11. Och den ſom han wederkommer, och hafwer tillförene icke twagit ſina händer, han ſkall twå ſin kläder, och bada ſig med watten, och wara oren intill aftonen.

12. Kommer han wid ett lerkäril, ſkall man det ſönderſlå; men träkäril ſkall man ſkölja med watten.
3 Moſ. 6: 28.

13. Och när han warder ren af hans flytande, ſkall han räkna ſju dagar ſe-

dan han wardt ren, och twå ſin kläder, och bada ſitt kött med rinnande watten, ſå är han ren.

14. Och på åttonde dagen ſkall han taga twå turturdufwor, eller twå unga dufwor, och bära fram för HERran inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel, och ſå Preſtenom.

15. Och Preſten ſkall göra af den ena ett ſyndoffer, och af den andra ett bränneoffer; och förſona honom för HERranom, för hans flytandes ſkull.

16. När enom manne hans ſäd utgår i ſömnen, han ſkall bada ſitt hela kött med watten, och wara oren intill aftonen.

17. Och allt kläde, och allt ſkinn, ſom med ſådana ſäd beſläckadt är, ſkall twås med watten, och wara orent intill aftonen.

18. En qwinna, när hwilko en ſådana ligger, hon ſkall bada ſig i wattne, och wara oren intill aftonen.

19. När en qwinna hafwer ſins kötts blodflöd, hon ſkall wara afſides i ſju dagar. Och den ſom kommer wid henne, han ſkall wara oren intill aftonen.
3 Moſ. 18 : 19. 20 : 18. Heſ. 18 : 6.

20. Och allt det hon ligger uppå, ſå länge hon afſides är, ſkall wara orent; och det hon ſitter uppå, ſkall wara orent.

21. Och den ſom kommer wid hennes ſäng, han ſkall twå ſin kläder, och bada ſig med watten, och wara oren intill aftonen.

22. Och den ſom kommer wid något, der hon hafwer ſutit uppå, den ſkall twå ſin kläder, och bada ſig med watten, och wara oren intill aftonen.

23. Hwad ſom kommer wid hennes ſäng, eller det hon ſitter på, den det rörer, han ſkall wara oren intill aftonen.

24. Och om en man ligger när henne, den ſtund hon afſides ſatt är, han ſkall wara oren i ſju dagar; och ſängen, der han uppå legat hafwer, ſkall wara oren.

25. Om en qwinna hafwer ſin blodflöd i långan tid, icke allenaſt i ſå lång tid ſom want är, utan ock utöfwer den tiden ſom want är, ſkall hon wara oren ſå länge hon flyter; ſåſom hon är i hennes rätta flöds tid, ſå ſkall hon ock wara oren i denna tiden.

26. All den ſäng, der hon uppå ligger, ſå länge hon då flyter, ſkall wara ſåſom den ſäng i hennes rätta flöds tid. Och allt det hon ſitter uppå ſkall wara orent, ſåſom i den orenheten i hennes rätta flöds tid.

27. Den ſom kommer wid något deraf, han ſkall wara oren, och ſkall twå ſin kläder, och bada ſig med watten, och wara oren intill aftonen.

28. Warder hon ren af hennes flöd, ſå ſkall hon räkna ſju dagar, ſedan ſkall hon wara ren.

29. Och på åttonde dagen ſkall hon taga twå turturdufwor, eller twå unga dufwor, och bära dem till Preſten inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel.

30. Och Preſten ſkall göra ett ſyndoffer af den ena; af den andra ett bränneoffer, och förſona henne för HERranom, öfwer hennes orenlighets flöd.

31. Så ſkolen I förwara Iſraels barn för deras orenlighet, att de icke dö uti deras orenlighet, om de göra mitt tabernakel orent, det ibland eder är. 4 Moſ. 5 : 2, 3.

32. Detta är lagen om den ſom hafwer en flöd, och den ſom i ſömnen hans ſäd flyter, ſå att han warder deraf oren;

33. Och öfwer henne ſom hafwer ſina blodsflöd, och den ſom en flöd hafwer, ehwad det är man eller qwinna, och när en man ligger när ena oreno.

16. Capitlet.

Förſoningshögtid, bocken.

Och HERren talade med Moſe, ſedan de twå Aarons ſöner döde woro, då de offrade för HERranom.
3 Moſ. 10 : 2.

2. Och HERren ſade: Säg dinom broder Aaron, att han icke i alla tider ingår uti den innerſta helgedomen, inom förlåten inför nådaſtolen, ſom på arkenom är, att han icke dör; ty jag will låta ſe mig uti ett moln på nådaſtolenom; 2 Moſ. 30 : 10.

3. Utan härmed ſkall han gå in: Med en ung ſtut till ſyndoffer, och med en wädur till bränneoffer;

4. Och ſkall kläda den helga linna kiortelen uppå, och hafwa det linna nederklädet uppå ſitt kött, och gjorda ſig med ett linnet bälte, och hafwa den linna hatten uppå; förty det äro de helga kläden; och ſkall bada ſitt kött med watten, och lägga dem uppå;

5. Och ſkall taga utaf menighetene af Iſraels barnom twå getabockar till ſyndoffer, och en wädur till bränneoffer.

6. Och Aaron ſkall hafwa fram ſtuten, ſitt ſyndoffer, och förſona ſig och ſitt hus;

7. Och ſedan taga de twå bockarna, och ſtälla dem fram för HERran, inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel;

8. Och ſkall kaſta lott öfwer de twå bockarna; den ena lotten HErranom, den andra fribockenom;

9. Och ſkall offra den bocken till ett ſyndoffer, på hwilken HERrans lott föll.

10. Men den bocken, öfwer hwilken deß frias lott föll, ſkall han ſtälla lefwande fram för HERran, att han ſkall förſona honom, och ſläppa den fribocken i öknena.

11. Och ſå ſkall han då hafwa fram ſins ſyndoffers ſtut, och förſona ſig och ſitt hus, och ſkall ſlagta honom;

12. Och ſkall taga ena panno, full med glöd af altaret, ſom ſtår för HERranom, och handena fulla med ſtött rökwerk, och bära det inom förlåten; 2 Moſ. 30: 31, 35.

13. Och lägga rökwerket på elden inför HERranom, ſå att dambet af rökwerket ſkyler nådaſtolen, ſom är på wittnesbördet, att han icke dör;

14. Och ſkall taga blodet af ſtutenom, och ſtänka med ſitt finger upp åt nådaſtolen, frammantill. Sju reſor ſkall han ſå ſtänka af blodet för nådaſtolenom med hans finger.

15. Sedan ſkall han ſlagta bocken, folkens ſyndoffer, och bära af hans blod derinom förlåten, och ſkall göra med hans blod ſåſom han gjorde med ſtutens blod, och ſtänka deßlikes dermed frammantill, upp åt nådaſtolen;

3 Moſ. 4: 6. Ebr. 9: 13. 10: 4.

16. Och ſkall alltſå förſona helgedomen af Iſraels barnas orenhet, och ifrå deras öfwerträdelſe i alla deras ſynder. Sammalunda ſkall han göra wittnesbördſens tabernakel; ty de äro orene, ſom omkring ligga.

17. Ingen menniſka ſkall wara inuti wittnesbördſens tabernakel, när han går derin till att förſona i helgedomenom, tilldeß han går ut igen; och ſkall alltſå förſona ſig och ſitt hus, och hela Iſraels menighet.

Luc. 1: 10. Ebr. 9: 7.

18. Och när han utgår till altaret, ſom ſtår för HERranom, ſkall han förſona det; och ſkall taga af ſtutens blod, och af bockens blod, och ſtryka på altarens horn allt omkring;

19. Och ſkall ſtänka af blodet med ſitt finger ſju reſor deruppå, och renſa, och helga det af Iſraels barnas orenhet.

20. Och när han fullkomnat hafwer helgedomens och wittnesbördſens tabernakels och altarens förſoning, ſkall han hafwa fram den lefwande bocken;

21. Och ſkall då Aaron lägga båda ſina händer på hans hufwud, och bekänna öfwer honom alla Iſraels barnas mißgerningar, och all deras öfwerträdelſe i alla deras ſynder, och ſkall lägga dem på bockens hufwud, och låta honom löpa genom någon mans hjelp, ſom förhanden är, i öknena;

22. Att bocken ſkall bortbära alla deras mißgerningar på ſig uti wildmarkena; och låta honom i öknene.

23. Och Aaron ſkall gå in uti wittnesbördſens tabernakel, och afkläda ſig de linna kläden, ſom han på ſig klädt hade, då han gick in uti helgedomen, och ſkall der låta blifwa dem;

24. Och ſkall bada ſitt kött med watten på heligt rum, och kläda ſin egen kläder uppå, och gå derut, och göra ſitt bränneoffer och folkens bränneoffer, och förſona både ſig och folket;

25. Och bränna upp det feta af ſyndoffret på altarena.

26. Men den, ſom förde fribocken ut, ſkall twå ſin kläder, och bada ſitt kött med watten, och ſedan komma igen i lägret.

27. Syndoffrens ſtut och ſyndoffrens

bock, hwilkas blod till förſoning buret wardt in i helgedomen, ſkall man föra utom lägret, och uppbränna i elde, både deras hud, kött och träck.

3 Moſ. 6: 30. Heſ. 43: 21. Ebr. 13: 11.

28. Och den ſom bränner det upp, han ſkall twå ſin kläder, och bada ſitt kött med watten, och ſedan komma i lägret.

29. Och ſkall detta wara eder en ewig rätt: På tionde dagenom i ſjunde månadenom ſkolen I ſpäka edra kroppar, och ingen gerning göra, ware ſig inländſk eller utländſk ibland eder;

4 Moſ. 29: 7.

30. Förty på den dagen ſker eder förſoning, ſå att I warden rengjorde; ifrån alla edra ſynder warden I rengjorde för HERranom.

3 Moſ. 23: 27.

31. Derföre ſkall det wara eder den ſtörſte Sabbath, och I ſkolen ſpäka edra kroppar; en ewig rätt ware det.

32. Men den förſoningen ſkall en Preſt göra, den man wigt hafwer, och hwilkens hand man fyllt hafwer till en Preſt i hans faders ſtad; och ſkall kläda på ſig de linna kläder, ſom äro de helga kläden;

33. Och ſkall alltſå förſona den helga helgedomen, och wittnesbördſens tabernakel, och altaret, och Preſterna, och allt folket af menighetene.

34. Det ſkall wara eder en ewig rätt, att I förſonen Iſraels barn af alla deras ſynder, ena reſo om året. Och Moſe gjorde ſåſom HERren honom budit hade. 2 Moſ. 30: 10.

17. Capitlet.

Hwareſt och hwilkom offras bör.
Blod, as.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Tala med Aaron och hans ſöner, och all Iſraels barn, och ſäg till dem: Detta är det HERren budit hafwer:

3. Hwilken af Iſraels hus, ſom i lägret, eller utanför lägret, ſlagtar en oxa, eller lamb, eller get;

4. Och intet bär fram för dörrena af wittnesbördſens tabernakel det ſom HERranom för ett offer buret warder inför HERrans boning, han ſkall för blod brottslig wara, ſåſom den ſom blod utgjutit hafwer; och ſådana menniſka ſkall utrotad warda utu ſitt folk.

5. Derföre ſkola Iſraels barn deras offer, ſom de på fria markene offra wilja, bära fram för HERran, inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel till Preſten, och der offra deras tackoffer HERranom.

6. Och Preſten ſkall ſtänka blodet på HERrans altare inför dörrene af wittnesbördſens tabernakel, och bränna upp det feta, HERranom till en ſöt lukt; 2 Moſ. 29: 18. 3 Moſ. 4: 31.

7. Och ingalunda mer offra djeflomen deras offer, med hwilkom de hor bedrifwa. Det ſkall dem wara en ewig rätt i deras efterkommandom.

5 Moſ. 32: 17. 1 Cor. 10: 20.

8. Derföre ſkall du ſäga dem: Hwilken menniſka af Iſraels huſe, eller ock en främling, den ibland eder är, ſom gör ett offer eller bränneoffer,

9. Och bär det icke inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel, att han gör det HERranom, den ſkall utrotad warda utu hans folk.

10. Och hwilken menniſka, ware ſig af Iſraels huſe, eller en främling ibland eder, äter något blod; emot honom ſkall jag ſätta mitt anlete, och ſkall utrota honom midt utu hans folk; 3 Moſ. 3: 17. 7: 26.

5 Moſ. 12: 16. Ap. G. 15: 20, 29.

11. Ty kroppſens lif är uti blodet, och jag hafwer gifwit eder det till altaret, att edra ſjälar ſkola dermed förſonade warda; förty blodet är förſoning för lifwet. Ebr. 9: 22.

12. Derföre hafwer jag ſagt Iſraels barnom: Ingen ſjäl ibland eder ſkall äta blod, och ingen främling, ſom ibland eder bor.

13. Och hwilken menniſka, ware ſig af Iſraels huſe, eller en främling ibland eder, ſom tager ett djur eller fogel i jagt, det man äter, han ſkall utgjuta deß blod, och öfwertäcka honom med jord; 3 Moſ. 11: 13.

14. Ty kroppſens lif är i ſinom blod. Och jag hafwer ſagt Iſraels barnom: I ſkolen ingen kropps blod äta; ty kroppſens lif är i ſinom blod. Den det äter, han ſkall utrotad warda. 1 Moſ. 9: 4.

15. Och hwilken ſjäl ſom äter ett as, eller det af wilddjur rifwet är, ware ſig en inländſk eller utländſk, han ſkall twå ſin kläder, och bada ſig med watten, och wara oren intill aftonen, ſå warder han ren. 2 Moſ. 22: 31.

16. Om han icke twår ſin kläder, eller ſig icke badar, ſkall han bära ſina mißgerning.

18. Capitlet.

Förbudna leder och beblandelſer.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Tala med Iſraels barn, och ſäg till dem: Jag är HERren edar Gud.

3. I ſkolen icke göra efter ſom görs i Egypti land, der I bott hafwen; och icke efter ſom görs i Canaans land, der jag dig införa ſkall; I ſkolen icke heller hålla eder wid deras ſätt;

4. Utan efter mina rätter ſkolen I göra, och mina ſtadgar ſkolen I hålla, att I wandren derutinnan; ty jag är HERren edar Gud.

5. Derföre ſkolen I hålla mina ſtadgar, och mina rätter; ty hwilken menniſka dem gör, han ſkall derigenom lefwa; ty jag är HERren. Heſ. 20: 11. Rom. 10: 5. Gal. 3: 12.

6. Ingen ſkall gå in till ſina näſta blodsfränko, till att blotta hennes blygd; ty jag är HERren.

7. Du ſkall dins faders och dine moders blygd icke blotta; hon är din moder, derföre ſkall du icke blotta hennes blygd. 3 Moſ. 20: 11. 5 Moſ. 27: 20. Heſ. 22: 10. 1 Cor. 5: 1.

8. Du ſkall icke blotta dins faders huſtrus blygd; ty det är dins faders blygd.

9. Du ſkall icke blotta dine ſyſters blygd, den dins faders, eller dine moders dotter är, hemma eller ute född; 2 Sam. 13: 14.

10. Du ſkall icke blotta dine ſonadotters, eller dine dotterdotters blygd; ty det är din blygd.

11. Du ſkall icke blotta dins faders huſtrus dotters blygd, den dinom fader född är, och din ſyſter är.

12. Du ſkall icke blotta dins faders ſyſters blygd; ty det är dins faders näſta blodsfränka. 3 Moſ. 20: 19.

13. Du ſkall icke blotta dine moders ſyſters blygd; ty hon är dine moders näſta blodsfränka.

14. Du ſkall icke blotta dins faderbroders blygd, ſå att du tager hans huſtru; ty hon är din ſwägerſka.

15. Du ſkall icke blotta dine ſonahuſtrus blygd; ty hon är dins ſons huſtru, derföre ſkall du icke blotta hennes blygd. 1 Moſ. 38: 16. 3 Moſ. 20: 12.

16. Du ſkall icke blotta dins broders huſtrus blygd; ty hon är dins broders blygd. 3 Moſ. 20: 21. Marc. 6: 18.

17. Du ſkall icke blotta dine huſtrus, ſamt med hennes dotters blygd; ej heller taga hennes ſons dotter, eller dotterdotter, till att blotta hennes blygd; ty hon är hennes näſta blodsfränka; och det är en laſt.

18. Du ſkall ock icke taga dine huſtrus ſyſter, till att blotta hennes blygd, henne emot, medan hon ännu lefwer.

19. Du ſkall icke gå in till qwinnona, ſå länge hon hafwer ſina ſjuko i ſine orenhet, till att blotta hennes blygd. 3 Moſ. 20: 18.

20. Du ſkall ock icke ligga när dins näſtas huſtru, till att beblanda dig med henne, dermed du orenar dig på henne. 2 Sam. 11: 4.

21. Du ſkall ock icke gifwa af dine ſäd, att det ſkall uppbrännas för Molech, att du icke ohelgar dins Guds Namn; ty jag är HERren. 3 Moſ. 20: 2. 2 Kon. 23: 10. Jer. 32: 35.

22. Du ſkall icke ligga när dränger, ſåſom när ena qwinno; ty det är en ſtyggelſe. 3 Moſ. 20: 13. Rom. 1: 27.

23. Du ſkall ock icke ligga när något djur, att du dermed orenar dig; och ingen qwinna ſkall ſkaffa hafwa med något djur; ty det är en ſtyggelſe. 2 Moſ. 22: 19. 3 Moſ. 20: 15. 5 Moſ. 27: 21.

24. I ſkolen uti intet af detta orena eder; förty uti allt detta hafwa Hedningarna orenat ſig, hwilka jag ſkall här utdrifwa för eder.

25. Och landet är derigenom orenadt; och jag ſkall ſöka deras mißgerningar på dem, ſå att landet ſkall utſpy ſina inbyggare.

26. Derföre håller mina ſtadgar och rätter, och görer intet af denna ſtyggelſen, antingen inländſke eller utländſke ibland eder;

27. Ty all ſådana ſtyggelſe hafwa landſens folk gjort, ſom för eder woro, och hafwa orenat landet;

28. På det att landet ock icke utſpyr eder, då I det orenen, lika ſom det hafwer utſpytt Hedningarna, ſom för eder woro.

29. Förty de ſom göra denna ſtyggelſen, deras ſjälar ſkola utrotade warda utu deras folk.

30. Derföre håller mina ſtadgar, att I icke gören efter de ſtyggeliga ſeder, ſom för eder woro, att I icke dermed orenade warden; ty jag är HErren edar Gud.

19. Capitlet.

Helighetsreglor.

Och HErren talade med Moſe, och ſade:

2. Tala med hela menighetene af Iſraels barn, och ſäg till dem: I ſkolen wara helige; ty jag är helig, HErren edar Gud. 3 Moſ. 11: 44, 45.

3. Hwar och en frukte ſina moder, och ſin fader. Håller mina helgedagar; ty jag är HErren edar Gud. 2 Moſ. 20: 12.

4. I ſkolen icke wända eder till afgudar, och ſkolen icke göra eder gjutna gudar; ty jag är HErren edar Gud. 2 Moſ. 31; 13. 34: 17.

5. Och när I wiljen göra HErranom tackoffer, ſå ſkolen I offra det, att det må wara honom täckt; 3 Moſ. 7: 11.

6. Och ſkolen det äta på ſamma dagen, då I offren det, och på den andra dagen. Hwad qwart blifwer till tredje dagen, det ſkall man bränna upp i eld. 3 Moſ. 7: 16.

7. Äter der någor af på tredje dagen, ſå är han en ſtyggelſe, och warder icke tacknämlig; 3 Moſ. 7: 18.

8. Och den ſamme ätaren ſkall bära ſin mißgerning, att han HErrans helgedom hafwer ohelgat; och den ſjälen ſkall utrotad warda utu ſitt folk.

9. När du uppſkär af ditt land, ſkall du icke ſkära intill ändan allt omkring, och icke noga allt afhemta. 3 Moſ. 23: 22. 5 Moſ. 24: 19.

10. Sammalunda ſkall du ej heller noga berga din wingård, eller upphemta de affallna bären; utan ſkall det blifwa låta för de fattiga och främlingar; ty jag är HErren edar Gud.

11. I ſkolen icke ſtjäla eller ljuga, eller handla falſkeliga den ene med den andra. 2 Moſ. 20: 15, ꝛc. 1 Theß. 4: 6.

12. I ſkolen icke ſwärja falſkt wid mitt Namn, och ohelga dins Guds Namn; ty jag är HErren. 2 Moſ. 20: 7. 5 Moſ. 5: 11. Matth. 5: 33, 34. Jac. 5: 12.

13. Du ſkall icke göra dinom näſta orätt, eller röfwa honom. Din dagakarls lön ſkall icke blifwa när dig intill morgonen. 5 Moſ. 24: 15. Jac. 5: 4.

14. Du ſkall icke banna dem döfwa. Du ſkall icke ſätta för den blinda något der han kan ſtöta ſig uppå; utan du ſkall frukta din Gud; ty jag är HErren. 5 Moſ. 27: 18.

15. I ſkolen icke handla orätt i dome, och ſkall icke ſkona dem ringa, och icke ära den mägtiga; utan ſkall döma dinom näſta rätt. 2 Moſ. 23: 3. 5 Moſ. 1: 17. 16: 19. Ordſp. 24: 24. Jac. 2: 9.

16. Du ſkall icke wara en bakdantare ibland ditt folk. Du ſkall ock icke ſtå emot dins näſtas blod; ty jag är HErren. 2 Moſ. 23: 1.

17. Du ſkall icke hata din broder i dino hjerta; utan du ſkall ſtraffa din näſta, på det du icke ſkall lida ſkuld för hans ſkull. Matth. 5: 22. 18: 15. Luc. 17: 3. 1 Joh. 2: 9, 11. 3: 15.

18. Du ſkall icke hämnas, och icke behålla någon owilja emot dins folks barn. Du ſkall älſka din näſta

ſåſom dig ſjelfwan; ty jag är HErren. Rom. 12:19. 13:9.
1 Theß. 5:15. 1 Petr. 3:9. Matth. 5:43, 44.
22:39. Rom. 13:9. Gal. 5:14. Jac. 2:8.

19. Mina ſtadgar ſkolen I hålla, att du icke låter din boſkap hafwa beblandning med annor djur; och icke ſår din åker med blandad ſäd; och att ingen klädnad kommer på dig, ſom af ull och lin tillhopa kommen är.
5 Moſ. 22:9, 10, 11.

20. Om en man ligger när ena qwinno, och beblandar ſig med henne, och hon är en trälinna, och är af enom androm kränkt, dock är icke löſt, eller frihet fått hafwer, det ſkall ſtraffadt warda; men icke ſkola de dö; ty hon hafwer icke warit fri.

21. Men han ſkall frambära HErranom för ſina ſkuld en wädur till ſkuldoffer, inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel.

22. Och Preſten ſkall förſona honom med ſkuldoffret för HErranom, för den ſynd, ſom han gjort hafwer; ſå warder honom Gud nådelig öfwer hans ſynd, ſom han gjort hafwer.

23. När I kommen i landet, och planteren allahanda trä, der man af äter, ſkolen I afſkära deras förhud med deras frukt; i tre år ſkolen I hålla dem för oomſkorna, ſå att I icke äten dem.

24. Men i fjerde årena ſkall all deras frukt wara helgad och priſad HErranom.

25. I femte årena ſkolen I äta fruktena, och ſamla henne in; ty jag är HErren edar Gud.

26. I ſkolen intet äta med blod. I ſkolen icke akta på foglarop; eller wälja några dagar.
3 Moſ. 3:17. 17:10. 5 Moſ. 12:16. Ap. G. 15:20.

27. I ſkolen icke ſkära någon plätt på edart hufwud, och icke allstinges raka edart ſkägg af. 3 Moſ. 21:5.

28. I ſkolen icke ſkära något märke på edar kropp öfwer en dödan; eller ſkrifwa bokſtäfwer på eder; ty jag är HErren. 5 Moſ. 14:1.

29. Du ſkall icke hålla dina dotter till boleri; på det att landet icke ſkall bedrifwa boleri, och warda fullt med laſter.

30. Håller mina helgedagar, och frukter för min helgedom; ty jag är HErren.

31. I ſkolen icke wända eder till ſpåmän, och fråger intet af de tecknatydare, att I icke warden orenade på dem; ty jag är HErren edar Gud.
3 Moſ. 20:6, 27. 1 Sam. 28:7.

32. För ett grått hufwud ſkall du uppſtå, och ära de gamla; ty du ſkall frukta din Gud; ty jag är HErren.

33. Om en främling warder boendes när eder i edro lande, den ſkolen I icke öfwerfalla. 2 Moſ. 22:21. 23:9.

34. Han ſkall bo när eder ſåſom en inländſk ibland eder; och du ſkall älſkan ſåſom dig ſjelfwan; förty I woren ock främlingar i Egypti lande. Jag är HErren edar Gud.

35. I ſkolen intet olika handla, i dom, med aln, med wigt, med mått.
5 Moſ. 25:13. ꝛc. Ordſp. 11:1. 16:11. 20:10.

36. Rätt wåg, rätt pund, rätt ſkäppa, rätt kanna ſkall wara när eder; ty jag är HErren edar Gud, ſom hafwer fört eder utur Egypti land;

37. Att I ſkolen hålla och göra alla mina ſtadgar, och alla mina rätter; ty jag är HErren.

20. Capitlet.

Molechs offer. Spåmäns, blodſkams ſtraff.

Och HErren talade med Moſe, och ſade:

2. Säg Iſraels barnom: Hwilken af Iſraels barn, eller en främling, ſom bor i Iſrael, gifwer af ſine ſäd Molech, han ſkall döden dö; folket i landena ſkall ſtena honom.
3 Moſ. 18:21. Pſ. 106:37.

3. Och jag ſkall ſätta mitt anlete emot ſådana menniſko, och ſkall utrota honom utu hans folk; derföre, att han af ſine ſäd gifwit hafwer Molech, och orenat min helgedom, och ohelgat mitt helga Namn.

4. Och om folket i landet ſe genom finger med de menniſkone, ſom af ſine ſäd hafwer gifwit Molech, ſå att de icke dräpa honom;

5. Så will jag dock ſätta mitt anlete

emot den menniſkon och emot hans ſlägt, och ſkall utrota honom, och alla de ſom efter honom med Molech hor bedrifwit hafwa, utu deras folk.

6. Om en ſjäl wänder ſig till ſpåmän och tecknatydare, ſå att hon hor bedrifwer efter dem; ſå will jag ſätta mitt anlete emot den ſamma ſjälen, och will utrota henne utu hennes folk.
3 Moſ. 19: 31. 5 Moſ. 18: 11.

7. Derföre helger eder, och warer helige; ty jag är HERren edar Gud.
3 Moſ. 11: 44. 19: 2. 1 Petr. 1: 16.

8. Och håller mina ſtadgar, och görer dem; ty jag är HERren, den eder helgar.

9. Den ſom bannar ſin fader eller ſina moder, han ſkall döden dö; hans blod ware öfwer honom, att han ſin fader eller moder bannat hafwer.
2 Moſ. 21: 17.
5 Moſ. 27: 16. Ordſp. 20: 20. Matth. 15: 4.

10. Den ſom hor bedrifwer med någors mans huſtru, den ſkall döden dö, både horkarlen och horkonan; derföre, att han med ſins näſtas huſtru hor bedrifwit hafwer.
Matth. 5: 27. Joh. 8: 4, 5.

11. Om någor ligger när ſins faders huſtru, ſå att han ſins faders blygd blottat hafwer, de ſkola både döden dö; deras blod ware öfwer dem.
3 Moſ. 18: 8. 5 Moſ. 27: 20.

12. Om någor ligger när ſina ſonahuſtru, ſå ſkola de både döden dö; förty de hafwa gjort ena ſkam; deras blod ware öfwer dem. 3 Moſ. 18: 15.

13. Om någor ligger när en dräng, ſåſom när ena qwinno, de hafwa gjort en ſtygghet, och ſkola både döden dö; deras blod ware öfwer dem.
3 Moſ. 18: 22.

14. Om någor tager en huſtru, och hennes moder dertill, han hafwer gjort en laſt; man ſkall bränna honom upp i elde, och de båda med, att ingen laſt blifwer ibland eder. 3 Moſ. 18: 17.

15. Om någor hafwer ſkaffa med oſkälig djur, han ſkall döden dö; och djuret ſkall man dräpa. 3 Moſ. 18: 23.

16. Om en qwinna låter ſig in till något oſkäligt djur, ſå att hon dermed hafwer ſkaffa, den ſkall du dräpa, och djuret deßlikes. Döden ſkola de dö; deras blod ware öfwer dem.

17. Om någor tager ſina ſyſter, ſins faders dotter, eller ſine moders dotter, och ſkådar hennes blygd, och hon åter hans blygd, det är en ſkam; de ſkola förgöras inför deras ſlägtes folk; ty han hafwer blottat ſine ſyſters blygd. Han ſkall bära ſina ſkuld.
3 Moſ. 18: 9.

18. Om en man ligger när ena qwinno i hennes krankhets tid, och blottar hennes blygd, och upplåter hennes brunn, och hon blottar ſins blods brunn; de ſkola både förgjorde warda utu deras folk. 3 Moſ. 18: 19.

19. Dine moderſyſters blygd, och dine faderſyſters blygd ſkall du icke blotta; ty en ſådana hafwer ſina näſta blodsfränko blottat; och de ſkola bära deras ſkuld. 3 Moſ. 18: 12, 13.

20. Om någor ligger när ſins faderbroders huſtru, den hafwer ſins faderbroders blygd blottat; de ſkola bära deras ſynd; utan barn ſkola de dö. 3 Moſ. 18: 14.

21. Om någor tager ſins broders huſtru, det är en ſkamlig gerning; de ſkola wara utan barn, derföre att han hafwer ſins broders blygd blottat.
3 Moſ. 18: 16.

22. Så håller nu alla mina ſtadgar och mina rätter, och görer dem, på det landet icke utſpyr eder, der jag eder införer, att I deruti bo ſkolen.
3 Moſ. 18: 25, 28.

23. Och wandrer icke uti Hedningarnas ſtadgar, hwilka jag ſkall utdrifwa för eder; ty allt ſådant hafwa de gjort, och jag hafwer haft en ſtyggelſe wid dem.

24. Men eder ſäger jag: I ſkolen beſitta deras land; ty jag ſkall gifwa eder ett land i arf, der mjölk och hannog uti flyter. Jag är HERren edar Gud, den eder afſkiljt hafwer ifrån annat folk;

25. Att I ock ſkilja ſkolen den rena boſkapen ifrå den orena; och orena foglar ifrå de rena; och icke orena edra ſjälar på boſkap, och foglar, och på allt det på jordene kryper, det jag eder afſkiljt hafwer, att det ſkall wara orent.
3 Moſ. 11: 2. 5 Moſ. 14: 4.

26. Derföre ſkolen I wara mig helige; ty jag HErren är helig, den eder affkiljt hafwer ifrån annat folk, att I ſkolen höra mig till.

27. Om någor man eller qwinna warder en ſpåman, eller en tecknatydare, de ſkola döden dö. Man ſkall ſtena dem; deras blod ware öfwer dem. 5 Moſ. 18: 10. 1 Sam. 28: 7.

21. Capitlet.

Preſtareglor.

Och HErren ſade till Moſe: Tala till Preſterna, Aarons ſöner, och ſäg till dem: En Preſt ſkall icke orena ſig på någon dödan af ſitt folk; 4 Moſ. 6: 6.

2. Utan på ſin ſkyldman, den honom näſt tillkommer, ſåſom på ſin moder, på ſin fader, på ſin ſon, på ſin dotter, på ſin broder;

3. Och på ſin ſyſter, den ännu en jungfru och ingens mans huſtru warit hafwer; den hans näſta ſkyldman är, på dem må han orena ſig.

4. Eljeſt ſkall han icke orena ſig på någon, ſom honom är wederkommande ibland hans folk, ſå att han ſig ohelgar.

5. Han ſkall ock ingen plätt göra på ſitt hufwud, eller afraka ſitt ſkägg, och på hans kropp intet märke ſkära. 3 Moſ. 19: 27. Heſ. 44: 20.

6. De ſkola ſinom Gudi helige wara, och icke ohelga ſins Guds Namn; förty de offra HErrans offer, deras Guds bröd; derföre ſkola de wara helige.

7. Han ſkall icke taga någon ſköko, eller ena förkränkta, eller den ſom af ſin man bortdrifwen är; ty han är helig ſinom Gudi.

8. Derföre ſkall du räkna honom helig; ty han offrar dins Guds bröd. Han ſkall wara dig helig; ty jag är helig, HErren, ſom eder helgar.

9. Om ens Preſts dotter begynner till att bola, den ſkall man uppbränna i elde; ty hon hafwer ſkämt ſin fader.

10. Hwilken öfwerſte Preſt är ibland hans bröder, på hwilkens hufwud ſmörjooljan gjuten är, och hans hand fylld är, ſå att han med kläden iklädd warder, den ſkall icke blotta ſitt hufwud, och icke ſkära ſin kläder ſönder; 3 Moſ. 10: 6.

11. Och ſkall till ingen dödan komma, och ſkall icke orena ſig, hwarken öfwer fader eller moder. 4 Moſ. 6: 7.

12. Utu helgedomenom ſkall han icke gå, att han icke ohelgar ſins Guds helgedom; ty wigelſen, hans Guds ſmörjoolja, är på honom. Jag är HErren. 2 Moſ. 28: 35.

13. Ena jungfru ſkall han taga ſig till huſtru; Heſ. 44: 22.

14. Men inga enko, eller bortdrefna, eller förkränkta, eller ſköko; utan ena jungfru, af ſitt folk, ſkall han taga till huſtru;

15. På det han icke ſkall ohelga ſina ſäd ibland ſitt folk; ty jag är HErren, ſom honom helgar.

16. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

17. Tala med Aaron, och ſäg: Om någor wank är på någrom af dine ſäd uti edart ſlägte, den ſkall icke gå fram, att han offrar ſins Guds bröd;

18. Förty hwar och en, den någon wank hafwer, ſkall icke gå fram, ware ſig blind, halt, med ene ſtygga näſo, med oſkickeliga lemmar.

19. Eller den ſom hafwer en ſönderbruten fot eller hand,

20. Eller kroppog är, eller hinno på ögonen hafwer, eller windögd, eller maſlog, eller ſkabbog, eller förbråken är.

21. Den ſom nu af Preſtens Aarons ſäd hafwer en wank uppå ſig, han ſkall icke gå fram till att offra HErrans offer; ty han hafwer en wank, derföre ſkall han intet nalkas intill ſins Guds bröd, att han dem offrar.

22. Dock ſkall han äta af ſins Guds bröde, både af de helgo, ſå ock af de aldrahelgaſto.

23. Men dock ſkall han icke komma in till förlåten, ej heller nalkas altarena, ſå länge ſådana wank på honom är, att han icke ohelgar min helgedom; ty jag är HErren, ſom helgar dem.

24. Och Moſe ſade detta till Aaron, och till hans ſöner, och till all Iſraels barn.

22. Capitlet.

Lag om offers ätande och art.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Säg Aaron och hans ſöner, att de hålla ſig ifrån Iſraels barnas helgo, hwilket de mig helga, och icke ohelga mitt helga Namn; ty jag är HERren.

3. Säg dem nu till, och deras efterkommandom: Hwilken af edor ſäd går till det helga, ſom Iſraels barn helga HERranom, och orenar ſig ſå på det, hans ſjäl ſkall utrotad warda för mitt anlete; ty jag är HERren.

4. Hwilken af Aarons ſäd är ſpitelſk, eller hafwer ena flöd, den ſkall icke äta af de helgo, tilldeß han warder ren. Den ſom kommer wid någon oren kropp, eller den ſom hans ſäd afgår i ſömnen; 3 Moſ. 15: 3, 16.

5. Eller den ſom kommer wid en matk, den honom oren är, eller en menniſko, ſom honom oren är, och allt det honom orenar;

6. Hwilken ſjäl kommer wid något deraf, den är oren intill aftonen, och ſkall icke äta af de helgo; utan ſkall förſt bada ſin kropp med watten.

7. Och när ſolen är nedergången, och han ren worden är, då må han äta deraf; ty det är hans ſpis.

8. Ett as, och hwad af wilddjur rifwet är, ſkolen I icke äta, att I icke ſkolen warda orene deruppå; ty jag är HERren. Heſ. 44: 31.

9. Derföre ſkola de hålla mina ſtadgar, att de icke ſkola lägga ſynd uppå ſig, och dö deröfwer, när de ohelga ſig; ty jag är HERren, ſom dem helgar.

10. Ingen annar ſkall äta af de helgo, ej heller Preſtens husman, ej heller någon dagakarl.

11. När Preſten köper ena ſjäl för ſina penningar, den må äta deraf. Och det i hans huſe födt är, det må ock äta af hans bröd.

12. Om Preſtens dotter warder ens främmandes huſtru, ſkall hon icke äta af deß helgas häfoffer.

13. Warder hon en enka, eller utdrifwen, och hafwer ingen ſäd, och kommer igen till ſins faders hus, ſå ſkall hon äta af ſins faders bröd, ſåſom då hon ännu piga war; men ingen främmande ſkall äta deraf. 3 Moſ. 10: 14.

14. Hwilken ſom eljeſt äter af de helgo owetandes, han ſkall lägga femtedelen dertill, och gifwa Preſtenom med de helgo; 3 Moſ. 5: 16.

15. På det att de icke ſkola ohelga Iſraels barnas helga, ſom de häfoffra HERranom;

16. Att de icke ſkola lägga mißgerning och ſkuld på ſig, när de äta af deras helgo; ty jag är HERren, ſom dem helgar.

17. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

18. Säg Aaron och hans ſöner, och all Iſraels barn: Hwilken Iſraelit eller främling i Iſrael will göra ſitt offer, ware ſig af löfte, eller af fri wilja, att de wilja göra HERranom ett bränneoffer, det honom ſkall wara tacknämligit af eder;

19. Det ſkall wara ett mankön, och utan wank, af fä, lambom eller getom.

20. Allt det ſom något fel hafwer, ſkolen I icke offra; förty det warder icke tacknämligit för eder. 5 Moſ. 15: 21. 17: 1.

21. Och hwilken ett tackoffer HERranom göra will, ett beſynnerligit löfte, eller af fri wilja, af fä eller får, det ſkall wara utan wank, att det må warda tacknämligit. Det ſkall hafwa ingen wank. Mal. 1: 8, 13.

22. Är det blindt, eller brutet, eller ſargadt, eller förtwinadt, eller maſlogt, eller ſkabbogt; ſå ſkola de icke ſådant offra HERranom, och intet offer deraf gifwa på HERrans altare.

23. En oxe eller får, ſom oſkickeliga eller lytta lemmar hafwer, må du offra af en fri wilja; men icke warder det tacknämligit för ett löfte. 3 Moſ. 21: 18.

24. Du ſkall ock icke offra HERranom något det förkramadt, eller förſtött, eller förſlitet, eller utſkuret är; och ſkolen ſådant icke göra i edro lande.

25. Du ſkall ock icke offra något ſådant af ens främlings hand, med edars

Guds bröd; ty det doger intet, och hafwer en wank; derföre warder det icke tacknämligit för eder.

26. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

27. När en kalf, eller lamb, eller get födt är, ſå ſkall det wara när ſine moder i ſju dagar; på åttonde dagen och derefter må man offra det HErranom, ſå är det tacknämligit.

28. Ware ſig nöt eller får, ſå ſkall man icke ſlagta det med ſin unga på enom dag. 5 Moſ. 22: 6.

29. När I wiljen göra HErranom ett lofoffer, det för eder tacknämligit ſkall wara;

30. Så ſkolen I äta det på ſamma dagen, och ſkolen intet behålla qwart intill morgonen; ty jag är HErren. 3 Moſ. 7: 15.

31. Derföre håller min bud, och görer dem; ty jag är HErren;

32. Att I icke ohelgen mitt helga Namn, och att jag må helgad warda ibland Iſraels barn; ty jag är HErren, den eder helgar; 3 Moſ. 10: 3.

33. Den eder utur Egypti land fört hafwer, att jag ſkulle wara edar Gud: Jag HErren.

23. Capitlet.

Årliga högtiders lag.

Och HErren talade med Moſe, och ſade:

2. Tala till Iſraels barn, och ſäg till dem: Deſſe äro HErrans högtider, ſom I ſkolen kalla heliga och mina högtider, då I ſammankommen.

3. Sex dagar ſkall du göra ditt arbete; men den ſjunde dagen är den ſtore helge Sabbathen, då I tillhopakommen. Intet arbete ſkolen I göra på honom; förty det är HErrans Sabbath, ehwar I bon.

2 Moſ. 20: 9. 23: 12. 5 Moſ. 5: 12, ꝛc. Luc. 13: 14.

4. Deſſe äro de HErrans högtider, dem I ſkolen kalla helga högtider, då I ſammankommen:

5. På fjortonde dagen i förſta månadenom om aftonen är HErrans Paſſah;

2 Moſ. 12: 18. 23: 15. 4 Moſ. 28: 16. 5 Moſ. 16: 1.

6. Och på den femtonde i ſamma månadenom är HErrans oſyrade bröds högtid; då ſkolen I äta oſyradt bröd i ſju dagar.

7. Den förſte dagen ſkall kallas helig ibland eder, då I ſammankommen; då ſkolen I intet tjenſtearbete göra;

8. Och offra HErranom i ſju dagar. Den ſjunde dagen ſkall ock helig kallas, då I tillhopakommen; på honom ſkolen I ock intet tjenſtearbete göra.

9. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

10. Tala till Iſraels barn, och ſäg till dem: När I kommen i landet, ſom jag eder gifwa ſkall, och I ſkolen uppſkära, ſå ſkolen I föra till Preſten en kärfwa, förſtlingen af edro ſäd.

11. Då ſkall den kärfwen warda weftad för HErranom, att det ſkall blifwa tacknämligit af eder. Och detta ſkall Preſten göra på den andra dagen näſt efter Sabbathen.

12. Och I ſkolen på den dagen, då edar kärfwe weftad warder, göra HErranom ett bränneoffer af ett lamb, det utan wank och årsgammalt är;

13. Samt med ſpisoffret, twå tiungar ſemlomjöl, blandadt med oljo, till en ſöt lukts offer HErranom; dertill dryckoffer, en fjerding af ett hin win;

14. Och ſkolen intet äta af det nya, hwarken bröd, torkad ax eller korn, intill den dagen, då I bären edrom Gud offer. Det ſkall wara en ewig rätt till edra efterkommande, ehwar I bon.

15. Sedan ſkolen I räkna ifrå den andra Sabbathsdagen, då I bären weftekärfwan fram, ſju hela Sabbather; 5 Moſ. 16: 10.

16. Intill den andra dagen efter den ſjunde Sabbathen; det är, femtio dagar ſkolen I räkna och offra HErranom nytt ſpisoffer;

17. Och ſkolen offra det af alla edra boningar, nämliga tu weftebröd af twå tiungar ſemlomjöl, ſyradt och bakadt HErranom till en förſtling;

18. Och ſkolen frambära med edor bröd ſju årsgamla lamb utan wank, och en ung ſtut, och twå wädrar. Det

ſkall wara HErrans bränneoffer, ſpisoffer och dryckoffer; det är en ſöt lukts offer HErranom.

19. Dertill ſkolen I göra en getabock till ſyndoffer, och tu årsgamla lamb till tackoffer.

20. Och Preſten ſkall weſta det med förſtlingsbrödena för HErranom till de tu lamben; och ſkall wara HErranom heligt, och höra Preſten till.

21. Och I ſkolen utropa denna dagen; ty han ſkall kallas helig ibland eder, då I ſammankommen; intet tjenſtearbete ſkolen I göra. En ewig rätt ſkall det wara, till edra efterkommande, ehwar I bon.

22. När I uppſkären ſädena i edro lande, ſkolen I icke allt uppſkära på åkren, och icke alltför noga upphemta; utan ſkolen det låta dem fattigom, och främlingom. Jag är HErren edar Gud. 3 Moſ. 19: 9. 5 Moſ. 24: 19.

23. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

24. Tala med Iſraels barnom, och ſäg: På förſta dagen i ſjunde månadenom ſkolen I hålla blåſandens helga Sabbath till åminnelſe, då I ſammankommen. 4 Moſ. 29: 1.

25. Då ſkolen I intet tjenſtearbete göra; och ſkolen göra HErranom offer.

26. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

27. På tionde dagen i denna ſjunde månadenom är Förſonedagen; den ſkall ibland eder kallas helig, att I tillhopakommen. Då ſkolen I ſpäka edra kroppar, och offra HErranom. 3 Moſ. 16: 30. 4 Moſ. 29: 7.

28. Och ſkolen intet arbete göra på denna dagen; ty det är en förſonedag, att I ſkolen förſonade warda för HErranom edrom Gud.

29. Ty hwilken icke ſpäker ſin kropp på denna dagen, den ſkall utrotad warda utu hans folk.

30. Och hwilken på denna dagen något arbete gör, den ſkall jag förgöra utu hans folk.

31. Derföre ſkolen I intet arbete göra. Det ſkall wara en ewig rätt till edra efterkommande, ehwar I bon.

32. Det är edar ſtore Sabbath, att I ſkolen ſpäka edra kroppar. På nionde dagen i månadenom om aftonen ſkolen I hålla denna Sabbath, ifrån aftonen och åter intill aftonen.

33. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

34. Tala med Iſraels barn, och ſäg: På femtonde dagen i denna ſjunde månadenom är löfhyddohögtid i ſju dagar HErranom. 4 Moſ. 29: 12. Joh. 7: 2, 37.

35. Den förſte dagen ſkall kallas helig, att I ſammankommen; intet tjenſtearbete ſkolen I göra.

36. I ſju dagar ſkolen I offra HErranom. Den åttonde dagen ſkall ock kallas helig, att I ſammankommen. Och I ſkolen göra edart offer HErranom; ty det är ſamlingesdag; intet tjenſtearbete ſkolen I göra.

37. Deße äro HErrans helgedagar, de I ſkolen heliga hålla, att I ſammankommen, och gören HErranom offer, bränneoffer, ſpisoffer, dryckoffer, och annor offer, hwart efter ſin dag.

38. Förutan det HErrans Sabbath, och edra gåfwor och löfte, och friwiljoga gåfwor äro, ſom I gifwen HErranom;

39. Så ſkolen I nu på femtonde dagen i ſjunde månadenom, när I hafwen i hus ſamlat årswäxten af landena, hålla HErrans högtid i ſju dagar. På förſta dagenom är Sabbath, och på åttonde dagenom är ock Sabbath.

40. Och I ſkolen på förſta dagenom taga frukt af ſkön trä, palmtelningar, och qwiſtar af tjockqwiſtadt trä, och pilträ; och wara glade i ſju dagar för HErranom edrom Gud; Neh. 8: 14. ꝛc.

41. Och ſkolen alltſå hålla HErranom den högtiden om året i ſju dagar; det ſkall wara en ewig rätt till edra efterkommande, att de ſå ſkola hålla helg uti den ſjunde månaden.

42. Sju dagar ſkolen I bo i löfhyddor. Den en inländning är i Iſrael, han ſkall bo i löfhyddor;

43. Att edra efterkommande ſkola weta, huru jag hafwer låtit Iſraels barn bo i hyddor, då jag förde dem

utur Egypti land. Jag är HErren edar Gud.

44. Och Moſe ſade Iſraels barnom om denna HErrans helg.

24. Capitlet.

Lyſolja, ſkådebröd. Bannors, ſkadas ſtraff.

Och HErren talade med Moſe, och ſade:

2. Bjud Iſraels barnom, att de bära till dig klara ſtötta bomoljo till lysning, hwilken dagliga ſkall ſlås upp i lamporna, 2 Moſ. 27: 20.

3. Utanför wittnesbördſens förlåt i wittnesbördſens tabernakel. Och Aaron ſkall ſköta det både afton och morgon för HErranom dagliga. Det ſkall wara en ewig rätt med edra efterkommande.

4. Och ſkall han pynta till lamporna på den ſköna ljuſaſtakanom för HErranom dagliga.

5. Och du ſkall taga ſemlomjöl, och baka deraf tolf kakor: en kaka ſkall hålla twå tiungar; 2 Moſ. 25: 30. Matth. 12: 4.

6. Och ſkall lägga dem, ju ſex i hwar hop, på det ſköna bordet för HErranom;

7. Och ſkall lägga på dem rent rökelſe, att det ſkall wara åminnelſebröd till ett offer HErranom.

8. På hwar Sabbathsdag ſkall han pynta dem till HErranom alltid, af Iſraels barn till ett ewigt förbund;

9. Och ſkola höra Aaron och hans ſöner till, de ſkola äta dem på heligt rum; ty det är hans aldrahelgaſta af HErrans offer till en ewig rätt. 2 Moſ. 29: 32. 3 Moſ. 8: 31. 1 Sam. 21: 6.

10. Och en man utgick, enes Iſraelitiſka qwinnos ſon, den ens Egyptiſk mans ſon war ibland Iſraels barn, och trätte med en Iſraelitiſk man i lägret;

11. Och nämnde Namnet, och bannades. Då hade de honom fram för Moſe. Och hans moder het Selomith, Dibri dotter, af Dans ſlägte.

12. Och de lade honom i fängelſe, tilldeß dem worde wiß ſwar gifwen genom HErrans mun. 4 Moſ. 15: 34.

13. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

14. För honom ut för lägret, ſom bannats hafwer, och låt alla dem ſom det hörde, lägga ſina händer på hans hufwud, och låt hela menigheten ſtena honom. 5 Moſ. 17: 7.

15. Och ſäg Iſraels barnom: Hwilken ſom bannar ſin Gud, han ſkall bära ſina ſynd.

16. Hwilken ſom HErrans Namn nämner, han ſkall döden dö; hela menigheten ſkall ſtena honom. Såſom utländningen, ſå ſkall ock inländningen wara; om han nämner det Namnet, ſå ſkall han dö.

17. Om någor ſlår ena menniſko, han ſkall döden dö; 2 Moſ. 21: 12.

18. Men den ſom ſlår någon boſkap, han ſkall betalat kropp för kropp;

19. Och den ſom gör ſinom näſta ſkada, honom ſkall man göra ſåſom han gjorde: 2 Moſ. 21: 24. 5 Moſ. 19: 21.

20. Skada för ſkada, öga för öga, tand för tand; ſåſom han hafwer gjort ene menniſko ſkada, ſå ſkall man göra honom igen; Matth. 5: 38.

21. Så att den ſom ſlår någon boſkap, den ſkall betalat; men den ſom ſlår ena menniſko, han ſkall dö.

22. Samma rätten ſkall wara ibland eder, ſå för utländningen, ſom för inländningen; ty jag är HErren edar Gud. 2 Moſ. 12: 49.

23. Och Moſe ſade detta för Iſraels barnom, och förde honom, ſom bannats hade, ut för lägret, och ſtenade honom. Och alltſå gjorde Iſraels barn, ſåſom HErren Moſe budit hade.

25. Capitlet.

Helgår, klangår, friår.

Och HErren talade med Moſe på Sinai berg, och ſade:

2. Tala med Iſraels barn, och ſäg till dem: När I kommen in uti det land, ſom jag eder gifwandes warder, ſkolen I hålla landſens helg HErranom; 2 Moſ. 23: 10.

3. Så att du i ſex år ſår din åker, och i ſex år ſkär din wingård, och ſamlar in fruktena;

4. Men på ſjunde årena ſkall landet hålla HErranom ſina ſtora helg, i

hwilko du icke ſkall ſå din åker, eller berga din wingård.

5. Och hwad af ſig ſjelfwo wäxer, efter din afbergning, ſkall du icke berga; och de windrufwor, ſom utan ditt arbete wäxte äro, ſkall du icke afhemta, efter det är landſens helgår;

6. Utan landſens helgår ſkall du fördenſkull hålla, att du ſkall äta deraf, din tjenare, din tjenarinna, din dagakarl, din husman, din främling när dig;

7. Din boſkap, och djuren i ditt land, allt det der wäxer ſkall wara till mats.

8. Och du ſkall räkna ſju ſådana helgår, ſå att ſju år ſkola ſju reſor tald warda, och den ſju helgårs tiden gör nio och fyratio år.

9. Då ſkall du låta blåſa i baſunen öfwer allt edart land, på tionde dagen i ſjunde månadenom, rätt på Förſonedagen. 3 Moſ. 23: 27.

10. Och I ſkolen helga det femtionde året, och ſkolen kalla det ett friår i landena, allom dem ſom bo derinne; ty det är edart klangår. Så ſkall hwar och en när eder komma till ſina ägor igen, och till ſina ſlägt.

11. Ty det femtionde året är edart klangår. I ſkolen intet ſå, ej heller uppſkära det af ſig ſjelfwo wäxt är, ej heller afhemta i wingårdenom det utan arbete wäxt är.

12. Förty klangåret ſkall wara heligt ibland eder. Men I ſkolen äta allt det ſom marken bär.

13. Det är klangåret, i hwilko hwar man ſkall komma till ſitt igen.

14. Om du något ſäljer dinom näſta, eller något köper af honom, ſkall ingen beſnika ſin broder; 1 Theß. 4: 6.

15. Men efter klangårens tal ſkall du köpa det af honom, och hwad åren ſedan draga kunna, derefter ſkall han ſälja dig det.

16. Efter ſom åren äro mång till, ſå ſkall du låta riſa köpet, och efter ſom de äro få till, ſkall du låta köpet falla; ty han ſkall ſälja dig det efter ſom det draga kan.

17. Så beſnike nu ingen ſin näſta, utan frukta din Gud; ty jag är HERren edar Gud.

18. Derföre görer efter mina ſtadgar, och håller mina rätter, att I dem gören, på det I mågen tryggeliga bo i landena;

19. Ty landet ſkall gifwa eder ſina frukt, att I ſkolen hafwa nog till att äta, och bo tryggeliga derinne.

20. Och om du worde ſägandes: Hwad ſkole wi äta på ſjunde årena; ty wi ſå intet, och förſamle ingen årswäxten?

21. Så will jag bjuda min wälſignelſe i ſjette årena öfwer eder, ſå att det ſkall göra eder treåra wäxt.

22. Det I ſån på de åttonde årena, och af den gamla årswäxten, der äter af intill nionde året, ſå att I äten af det gamla, intilldeß åter ny årswäxt kommer.

23. Derföre ſkolen I icke ſälja landet ewinnerliga; **ty landet är mitt, och I ären främmande och gäſter före mig.**

24 Och I ſkolen i allt edart land låta landet till löſen.

25. Om din broder warder fattig, och ſäljer dig ſina ägor, och hans näſte ſkyldman kommer till honom, och will löſat, ſå ſkall han löſa det hans broder ſålt hafwer. Ruth 4: 1, ꝛc.

26. Om någor wore, ſom ingen löſare hafwer, och kan med ſine hand ſå mycket åſtadkomma, att han löſer en del;

27. Då ſkall man räkna åratalet ſedan han ſåldet, och hwad igenſtår, gifwe honom, ſom köpt hafwer, att han må komma till ſina ägor igen.

28. Om hans hand icke kan finna ſå mycket, att han kan få någon del igen, ſå ſkall det, ſom han ſålt hafwer, wara i köparens händer intill klangåret; då ſkall det wara ute, och han komme till ſina ägor igen.

29. Ho ſom ſäljer bort ett boningahus innan ſtadsmuren, han hafwer ett helt års friſt till att löſa det igen; det ſkall wara tiden, innan hwilken han det löſa må.

30. Om han icke löſer det förra än hela året ute är, ſå ſkall köparen

behålla det ewinnerliga, och hans efterkommande; och ſkall icke löſt utgå i klangårena.

31. Men är det ett hus i ſådana by, der ingen mur om är, det ſkall man räkna lika med markene i landena; och ſkall warda löſt, och i klangårena fritt utgå.

32. De Leviters ſtäder, och huſen i ſtäderna, der deras ägor inne äro, måga alltid löſte warda.

33. Den ſom något löſer ifrå de Leviter, den ſkall gå derifrån i klangårena; ware ſig hus eller ſtad, ſom han beſutit hafwer; förty huſen uti de Leviters ſtäder äro deras ägor ibland Iſraels barn.

34. Men markena för deras ſtäder ſkall man icke ſälja; förty det är deras egendom ewinnerliga.

4 Moſ. 35: 2.

35. Om din broder warder fattig, och afſigkommer när dig, ſå ſkall du taga honom till dig, ſåſom en främling eller husman, att han må lefwa när dig.

36. Och du ſkall icke taga ocker af honom, eller winning; utan ſkall frukta din Gud, att din broder må lefwa bredewid dig. 2 Moſ. 22: 25.

5 Moſ. 23: 19. Ordſp. 28: 8. Heſ. 18: 8. 22: 12.

37. Ty du ſkall icke få honom dina penningar på ocker, och icke utfå din ſpis på fördel.

38. Ty jag är HErren edar Gud, den eder utur Egypti land fört hafwer, att jag ſkulle gifwa eder det landet Canaan, och wara edar Gud.

39. Om din broder warder fattig när dig, och ſäljer ſig dig, ſå ſkall du icke låta honom göra trälars arbete;

2 Moſ. 21: 2. 5 Moſ. 15: 12. Jer. 34: 14.

40. Utan han ſkall wara när dig, ſåſom en dagakarl och en husman, och tjena dig intill klangåret.

41. Då ſkall han gå lös ut ifrå dig, och hans barn med honom; och ſkall komma till ſitt ſlägte igen, och till ſina fäders ägor.

42. Förty de äro mine tjenare, de jag utur Egypti land fört hafwer; ty ſkall man icke ſälja dem efter trälars ſätt.

43. Och ſkall du icke med ſtränghet råda öfwer dem, utan frukta din Gud.

Eph. 6: 9. Col. 4: 1.

44. Men will du hafwa trälar och trälinnor, ſå ſkall du köpa dem af Hedningarna, ſom omkring eder äro;

45. Af husmän, ſom främlingar ibland eder äro, och af deras afkommandom, ſom de när eder uti edro lande föda, dem ſkolen I hafwa till egna;

46. Och ſkolen äga dem, och edor barn efter eder till en ewig ägo; dem ſkolen I låta wara trälar. Men öfwer edra bröder, Iſraels barn, ſkall ingen öfwer den andra råda med ſtränghet.

47. Om en främling eller en husman wäxer till när dig, och din broder warder fattig när honom, och ſäljer ſig enom främling, eller husmanne när dig, eller någrom af ſine ſlägt;

48. Så ſkall han rätt hafwa, ſedan han ſåld är, att warda löſt igen; och någor af hans bröder må löſa honom;

49. Eller hans faderbroder, eller faderbroders ſon, eller eljeſt någor hans när ſkyldman i hans ſlägte; eller om hans egen hand kan ſå mycket åſtadkomma, ſå ſkall han löſa ſig;

50. Och ſkall räkna med ſin köpare ifrå det året, då han ſålde ſig, intill klangåret. Och penningarna ſkola räknade warda efter åratalet, ſedan han ſåldes; och ſkall hans lön med inräknas för hela tiden.

51. Om ännu mång år äro intill klangåret, ſå ſkall han derefter deſto mer gifwa för lösnen, efter ſom han köpt är.

52. Äro få år qwar intill klangåret, ſå ſkall han ock derefter igengifwa till ſin lösning;

53. Och ſkall räkna ſin lön med honom år från år. Och du ſkall icke låta råda öfwer honom med ſtränghet för din ögon.

54. Om han icke löſer ſig i denna måtto, ſå ſkall han i klangåret lös utgå, och hans barn med honom.

55. Förty Iſraels barn äro mine tjenare, de jag utur Egypti land fört hafwer. Jag är HErren edar Gud.

26. Capitlet.

Gudaktighets och ogudaktighets lön.

I ſkolen icke göra eder några afgudar, eller beläte, icke heller uppreſa eder några ſtodar, icke heller någon wårdſten ſätta uti edro lande, till att tillbedja derföre; ty jag är HERren edar Gud.

2 Moſ. 20: 4. 5 Moſ. 5: 8. 16: 22. Pſ. 81: 10. 97: 7.

2. Håller mina Sabbather, och frukter eder för min helgedom. Jag är HERren. 3 Moſ. 19: 30.

3. Om I wandren i minom ſtadgom, och hållen min bud, och gören dem; 5 Moſ. 28: 1.

4. Så ſkall jag gifwa eder regn i ſinom tid; landet ſkall gifwa ſin wäxt, och trän på markene bära ſina frukt.

5. Och tröſkotiden ſkall räcka intill winandena, och winanden ſkall räcka intill ſädestiden. Och I ſkolen hafwa bröd nog, och ſkolen tryggeliga bo i edro lande.

6. Jag ſkall gifwa frid i edro lande, att I ſkolen ſofwa, och ingen förfära eder. Jag ſkall låta komma de onda djur utur edro lande, och intet ſwärd ſkall gå genom edart land.

7. I ſkolen jaga edra fiendar, och de ſkola falla för eder genom ſwärd.

8. Fem af eder ſkola jaga hundrade, och hundrade af eder ſkola jaga tiotuſende; ty edra fiender ſkola falla för eder genom ſwärd. Joſ. 23: 10.

9. Och jag ſkall wända mig till eder; jag ſkall föröka eder, och låta eder wäxa till, och jag ſkall göra mitt förbund faſt med eder. Heſ. 37: 26.

10. Och I ſkolen äta af det gamla, ſå att I ſkolen låta det gamla fara för det nya.

11. Jag ſkall hafwa min boning ibland eder, och min ſjäl ſkall icke förkaſta eder.

12. Och jag ſkall wandra ibland eder, och ſkall wara edar Gud, ſå ſkolen I wara mitt folk. 2 Cor. 6: 16.

13. Ty jag är HERren edar Gud, den eder utur Egypti land fört hafwer, att I icke ſkullen wara deras trälar; och hafwer ſönderbrutit edart ok, och hafwer låtit eder gå rätta.

14. Men om I icke hören mig, och icke gören deßa buden all;

5 Moſ. 28: 15. Klag. 2: 17.

15. Utan förakten mina ſtadgar, och edra ſjälar förkaſta mina rätter, ſå att I icke gören all min bud, och låten mitt förbund tillbaka; Mal. 2: 2.

16. Så ſkall jag ock då göra eder detta: Jag ſkall hemſöka eder med förſkräckelſe, ſwullnad, och ſkälfwo, att edor anſigte förfalla, och edra kroppar förſmäkta ſkola; I ſkolen fåfängt ſå edra ſäd, och edre fiender ſkola äta henne.

17. Och jag ſkall ſtälla mitt anlete emot eder, och I ſkolen warda ſlagne för edra fiendar. Och de ſom hata eder, ſkola råda öfwer eder, och ſkolen fly, då ingen jagar eder.

3 Moſ. 17: 10. Job 36: 12. Eſ. 1: 20. Ordſp. 28: 1.

18. Om I ändå icke hören mig, ſå ſkall jag ännu ſju reſor mer görat, till att näpſa eder för edra ſynder;

19. Att jag edra högfärd och genſtörtighet nederſlå ſkall. Och jag ſkall göra edar himmel ſåſom jern, och edra jord ſåſom koppar.

20. Och edor möda och arbete ſkall förtappadt wara, ſå att edart land icke ſkall gifwa ſin wäxt, och trän i landet icke bära ſina frukt.

21. Och om I wandren mig emot, och icke wiljen höra mig, ſå ſkall jag ändå görat ſju reſor mer, till att ſlå eder för edra ſynders ſkull;

22. Och ſkall ſända wilddjur ibland eder; de ſkola uppäta edor barn, och förderfwa edar boſkap, och förminſka eder; och edra wägar ſkola warda öde.

23. Om I ändå icke dermed låten rätta eder, och wandren mig emot;

24. Så ſkall jag ock wandra emot eder, och ſkall ännu ſlå eder ſju reſor mer för edra ſynders ſkull;

2 Sam. 22: 27. Pſ. 18: 26.

25. Och ſkall låta komma öfwer eder ett hämndeſwärd, det mitt förbund hämna ſkall. Och om I förſamlen eder uti edra ſtäder, ſkall jag dock ſända peſtilentie ibland eder, och ſkall gifwa eder uti edra fiendars händer.

26. Så ſkall jag ock förderfwa edars bröds tillråd, ſå att tio qwinnor ſkola

baka ſitt bröd i enom ugn, och edart bröd ſkall man utwäga med wigt; och när I äten, ſkolen I icke warda mätte.

27. Om I dermed än icke hören mig, utan wandren mig emot;

28. Så ſkall jag ock i grymhet wandra emot eder, och ſkall ſjufaldt mer näpſa eder för edra ſynders ſkull;

29. Så att I ſkolen äta edra ſöners och döttrars kött.

5 Moſ. 28: 53. 2 Kon. 6: 29. Klag. 4: 10.

30. Och jag ſkall borthäfwa edra höjder, och edor beläte utrota, och ſkall kaſta edra kroppar uppå edra afgudar, och min ſjäl ſkall wämja wid eder;

2 Chr. 34: 7.

31. Och ſkall göra edra ſtäder öde, och edra kyrkor förlägga, och ſkall icke wilja lukta edra ſöta lukt. Eſ. 1: 13.

32. Alltſå ſkall jag göra landet öde, att edra fiender, ſom bo deruti, ſkola grufwa ſig derföre.

2 Chr. 36: 19. Jer. 19: 8. 25: 9.

33. Men eder ſkall jag förſkingra ibland Hedningarna, och draga ut ſwärdet efter eder, att edart land ſkall blifwa öde, och edra ſtäder omkullſlagne. Jer. 15: 7.

34. Så ſkall då landena behaga ſin helg, ſå länge det öde ligger, och I ären i fiendalande. Ja, då ſkall landet hålla helg, och deß helg thy behaga.

35. Så länge det öde ligger, ſkall det hålla helg; derföre, att det icke kunde heligt hålla, då I ſkullen låtat heligt hålla, då I deruti bodden.

36. Och de ſom återlefwas af eder, dem ſkall jag göra ett bäfwande hjerta uti deras fiendars lande, ſå att ett ruſkande löf ſkall jaga dem; och ſkola fly derföre, lika ſom ett ſwärd jagade dem, och falla der ſom ingen jagar dem. Eſ. 30: 17.

37. Och den ene ſkall falla på den andra, lika ſåſom för ſwärd, och dock ingen jagar dem. Och I ſkolen icke töra duka eder upp för edra fiendar.

38. Och I ſkolen förfaras ibland Hedningarna, och edra fiendars land ſkall fräta eder upp.

39. De ſom återlefwas, ſkola förſmäktas i deras mißgerningar uti fiendalande; och uti deras fäders mißgerningar ſkola de förſmäktas.

40. Så ſkola de då bekänna ſina mißgerning, och ſina fäders mißgerning, i hwilkom de ſig förtagit, och emot mig wandrat hafwa.

41. Derföre will jag ock wandra emot dem, och ſkall drifwa dem bort i deras fiendaland. Då warder ju deras oomſkorna hjerta ſig ödmjukandes. Och då ſkall dem behaga deras mißgerningars ſtraff.

42. Och jag ſkall ihågkomma mitt förbund med Jacob, och mitt förbund med Iſaac, och mitt förbund med Abraham; och ſkall tänka uppå landet,

43. Som af dem öfwergifwet är, och hafwer haft ett behag till ſina helg, medan det öde ligger ifrå dem, och dem behagar deras mißgerningars ſtraff; derföre, att de hafwa föraktat mina rätter, och deras ſjäl hafwer haft en wämjelſe till mina ſtadgar.

44. Och om de än i fiendaland äro, hafwer jag likwäl icke förkaſtat dem, och icke ſå wämjat wid dem, att det ſkulle wara ute med dem, och mitt förbund med dem ſkulle intet mer gälla; ty jag är HERren deras Gud.

5 Moſ. 4: 30, 31. Rom. 11: 26, 27.

45. Och jag ſkall för dem ihågkomma mitt förſta förbund, då jag förde dem utur Egypti land för Hedningarnas ögon, att jag ſkulle wara deras Gud: Jag HERren.

46. Deßa äro de ſtadgar, och rätter, och lag, ſom HERren emellan ſig och Iſraels barn ſatt hafwer, på Sinai berg, genom Moſe hand.

27. Capitlet.

Löften, förſtfödt, ſpillgift, tionde.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Tala med Iſraels barn, och ſäg till dem: Om någor gör HERranom ett beſynnerligit löfte, ſå att han ſkattar ſig;

3. Så ſkall detta wara ſkattningen: en manſperſon tjuguåra gammal, intill ſextio år, ſkall du ſkatta på femtio ſilfwerſiklar, efter helgedomens ſikel;

4. En qwinnosperſon på tretio ſiklar.

5. Men ifrå fem år intill tjugu år, om det är en mansperſon, ſkall du ſkatta honom på tjugu ſiklar; en qwinnosperſon på tio ſiklar.

6. Är det en månad gammalt, intill fem år, om det är en mansperſon, ſkall du ſkatta det på fem ſilfwerſiklar; en qwinno på tre ſilfwerſiklar.

7. Men är det ſextioåra gammalt, och derutöfwer, och är en mansperſon, ſkall du ſkatta honom på femton ſilfwerſiklar; en qwinno på tio ſiklar.

8. Om han är för fattig till ſådana ſkattning, ſå ſkall han gå för Preſten, och Preſten ſkall ſkatta honom; och han ſkall ſkatta honom efter ſom hans hand, ſom löftet gjort hafwer, förwärfwa kan.

9. Om det är af boſkap, det man HERranom offra må, allt det man HERranom gifwer, det är heligt.

10. Man ſkall icke wexla det, eller förwandlat, ett godt för ett ondt, eller ett ondt för ett godt. Om någor wexlar det, ett djur för det andra, ſå ſkola de båda wara helig.

11. Är det djuret orent, det man icke bör offra HERranom, ſå ſkall man hafwa det fram för Preſten;

12. Och Preſten ſkall ſkatta det, om det är godt eller ondt. Och det ſkall blifwa wid Preſtens ſkattning.

13. Will någor löſa det, han ſkall gifwa femtedelen utöfwer ſkattningena.

14. Om någor helgar ſitt hus, ſå att det ſkall wara HERranom heligt, ſå ſkall Preſten ſkatta det, om det är godt eller ondt. Och efter ſom Preſten ſkattar det, ſå ſkall det blifwa.

15. Men om han, ſom det helgat hafwer, will det löſa, ſkall han gifwa den femte delen i ſilfwer, mer än ſom det ſkattadt är, och ſå ſkall det warda hans.

16. Om någor helgar HERranom ett ſtycke åker af ſitt arfwegods, ſå ſkall den ſkattad warda efter ſom han bär. Bär han en homer korn, ſå ſkall han gälla femtio ſilfwerſiklar.

17. Men helgar han ſin åker ſtraxt ifrå klangåret, ſå ſkall han gälla efter hans wärde.

18. Hafwer han helgat honom efter klangåret, ſå ſkall Preſten räkna honom efter de åren, ſom tillbakaſtå intill klangåret, och derefter ſkatta honom deſto ringare.

19. Will han, ſom honom helgat hafwer, löſa åkren, ſå ſkall han gifwa femtedelen i ſilfwer, mer än han ſkattad är, och ſå ſkall han warda hans.

20. Will han icke löſan, utan ſäljer honom enom androm, ſå ſkall han icke mer löſa honom;

21. Utan den ſamme åkren, när han i klangåret lös utgår, ſkall wara helig HERranom, ſåſom en förſpilld åker, och ſkall wara Preſtens arfwegods.

22. Om någor helgar HERranom en åker, den han köpt hafwer, och icke hans arfwegods är;

23. Så ſkall Preſten räkna honom hwad han gälla kan intill klangåret, och han ſkall på ſamma dagen gifwa den ſkattningen ut, att hon ſkall wara HERranom helig.

24. Men på klangåret ſkall han komma till honom igen, ſom honom ſålt hade, att han blifwer hans arfwegods i landena.

25. All ſkattning ſkall ſke efter helgedomens ſikel; men en ſikel gör tjugu gera.

2 Moſ. 30: 13. 4 Moſ. 3: 47. Heſ. 45: 12.

26. Det förſtfödda ibland boſkapen, det HERranom eljeſt tillhörer, ſkall ingen helga, ware ſig oxe eller får; ty det är HERrans.

2 Moſ. 13: 2. 4 Moſ. 3: 13. Luc. 2: 23.

27. Är något orent på boſkapen, ſå ſkall man löſa det efter ſitt wärde, och derutöfwer gifwa den femte delen. Will han icke löſa det, ſå må det ſäljas efter ſitt wärde.

28. Man ſkall intet ſpillgifwet ſälja eller löſa, det någor HERranom tillſpillogifwer, af allt det hans ägodelar är, ware ſig menniſka, boſkap, eller arfåker; ty allt ſpillgifwet är det aldrahelgaſta HERranom. Joſ. 6: 18, 19.

29. Man ſkall icke löſa någon ſpillgifwen menniſko; utan hon ſkall döden dö.

30. All tionde i landet, både af landſens ſäd, och af frukten af trän,

höra HERranom till, och ſkola wara helig HERranom.

31. Will någor löſa ſin tiond, han ſkall gifwa femtedelen utöfwer.

32. Och all tiond af fä och får, och allt det under ris går, det är en helig tiond HERranom.

33. Man ſkall icke fråga, om det är godt eller ondt; man ſkall icke heller wexlat. Om någor wexlar det, ſå ſkall både wara heligt, och icke löſt warda.

34. Deße äro de bud, ſom HERren böd Moſe till Iſraels barn på Sinai berg.

Ände på den Tredje Boken Moſe.

NUMERI.

Fjerde Boken Moſe.

1. Capitlet.

Tolf Iſraels ſlägter täljas, Levi ej.

Och HERren talade med Moſe, i Sinai öken, uti wittnesbördſens tabernakel, på förſta dagen, i den andra månadenom, i de andra årena, ſedan de woro gångne utur Egypti land, och ſade:

2. Tager en ſummo af hela Iſraels barnas menighet, efter deras ſlägter, och deras fäders hus och namn, allt det ſom mankön är, ifrå hufwud till hufwud; 2 Moſ. 30: 12. 4 Moſ. 26: 2.

3. Ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det ſom doger till att draga i här i Iſrael. Och I ſkolen tälja dem efter deras härar, du och Aaron;

4. Och ſkolen taga till eder af hwarjo ſlägtene en höfwitsmann öfwer hans faders hus.

5. Deße äro namnen af de höfwitsmän, ſom med eder ſtå ſkola. Af Ruben: Elizur, Sedeurs ſon.

6. Af Simeon: Selumiel, ZuriSadai ſon.

7. Af Juda: Naheſſon, Amminadabs ſon.

8. Af Iſaſchar: Nethaneel, Zuars ſon.

9. Af Sebulon: Eliab, Helons ſon.

10. Af Joſephs barn: Af Ephraim, Eliſama, Ammihuds ſon: Af Manaſſe, Gamliel, Pedahzurs ſon.

11. Af BenJamin: Abidan, Gideoni ſon.

12. Af Dan: Ahieſer, AmmiSadai ſon.

13. Af Aſſer: Pagiel, Ochrans ſon.

14. Af Gad: Eliaſaph, Deguels ſon.

15. Af Naphthali: Ahira, Enans ſon.

16. Deße äro de namnkunnigaſte i menighetene, höfwitsmän i deras fäders ſlägter, ſom woro hufwud och Förſtar i Iſrael.

17. Och Moſe och Aaron togo dem till ſig, ſåſom de wid namn uppräknade woro;

18. Och förſamlade deßlikes hela menighetena på förſta dagen i den andra månadenom, och räknade dem efter deras börd, efter deras ſlägter och fäders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, ifrå hufwud till hufwud;

19. Såſom HERren hade budit Moſe; och talde dem uti Sinai öken.

20. Rubens barn, ſom war den förſte Iſraels ſon, efter deras börd, ſlägter, deras fäders hus och namn, ifrå hufwud till hufwud, allt det mankön war, ifrå tjugu år och derutöfwer, och de ſom dogde till att draga i här,

21. De wordo räknade intill Rubens ſlägte, ſex och fyratio tuſend, och femhundrad.

22. Simeons barn, efter deras börd, ſlägter, deras fäders hus och namn, ifrå hufwud till hufwud, allt det ſom mankön war, ifrå tjugu år och derutöfwer, och i här draga dogde,

23. Worde talde intill Simeons ſlägte, nio och femtio tuſend, och trehundrad.

24. Gads barn, efter deras börd, ſlägter, deras fäders hus och namn, ifrå tjuga år och derutöfwer, allt det ſom i här draga dogde,

25. Wordo talde intill Gads ſlägte, fem och fyratio tuſend, ſexhundrad och femtio.

26. Juda barn, efter deras börd, ſlägter, deras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

27. Wordo talde intill Juda ſlägte, fyra och ſjutio tuſend, och ſexhundrad.

28. Iſaſchars barn, efter deras börd, ſlägter, deras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

29. Wordo talde intill Iſaſchars ſlägte, fyra och femtio tuſend, och fyrahundrad.

30. Sebulons barn, efter deras börd, ſlägter, deras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

31. Wordo talde intill Sebulons ſlägte, ſju och femtio tuſend, och fyrahundrad.

32. Joſephs barn, af Ephraim, efter deras börd, ſlägter, deras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

33. Wordo talde intill Ephraims ſlägte, fyratiotuſend, och femhundrad.

34. Manaſſe barn, efter deras börd, ſlägter, deras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

35. Wordo talde intill Manaſſe ſlägte, tu och tretio tuſend, och tuhundrad.

36. BenJamins barn, efter deras börd, ſlägter, deras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

37. Wordo talde intill BenJamins ſlägte, fem och tretio tuſend, och fyrahundrad.

38. Dans barn, efter deras börd, ſlägter, deras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

39. Wordo talde intill Dans ſlägte, tu och ſextio tuſend, och ſjuhundrad.

40. Aſſers barn, efter deras börd, ſlägter, deras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

41. Wordo talde intill Aſſers ſlägte, ett och fyratio tuſend, och femhundrad.

42. Naphthali barn, efter deras börd, ſlägter, deras fäders hus och namn, ifrå tjugu år och derutöfwer, allt det i här draga dogde,

43. Wordo talde intill Naphthali ſlägte, tre och femtio tuſend, och fyrahundrad.

44. Deße äro de ſom Moſe och Aaron, ſamt med de tolf Iſraels Förſtar, talde, af hwilkom ju en war öfwer hwart af deras fäders hus.

45. Och ſumman af Iſraels barn, efter deras fäders hus, ifrå tjugu år och derutöfwer, det i här draga dogde i Iſrael,

46. War ſex reſor hundradetuſend, och tretuſen, femhundrade och femtio.
2 Moſ. 12: 37. 38: 26.

47. Men de Leviter, efter deras fäders ſlägter, wordo intet räknade ibland med.

48. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

49. Levi ſlägt ſkall du intet räkna, eller taga någon ſummo af dem, ibland Iſraels barn.

50. Men du ſkall ſkicka dem till wittnesbördſens tabernakel, och till all deß tyg, och allt det dertill hörer; och de ſkola bära tabernaklet, och all deß tyg, och ſkola det ſtöta, och lägra ſig omkring tabernaklet.

51. Och när man reſa ſkall, då ſkola de Leviter taga tabernaklet neder; och när hären ſkall lägra ſig, ſkola de ſlå tabernaklet upp. Om någon främmande nalkas dertill, han ſkall dö.

52. Iſraels barn ſkola lägra ſig hwar i ſitt lägre, och wid ſins härs baner.

53. Men Leviterna ſkola lägra ſig omkring wittnesbördſens tabernakel, på det icke ſkall komma en wrede öfwer menigheten af Iſraels barn. Derföre ſkola de Leviter wakt hålla wid wittnesbördſens tabernakel.

54. Och Iſraels barn gjorde allt det HErren Moſe budit hade.

2. Capitlet.

Iſraels barnas lägre, tal.

Och HErren talade med Moſe och Aaron, och ſade:

2. Iſraels barn ſkola lägra ſig allt omkring för wittnesbördſens tabernakel, hwar under ſitt baner och tecken, efter deras fäders hus.

3. Öſterut ſkall ſig lägra Juda med ſitt baner och här; deras höfwitsman Naheſſon, Amminadabs ſon;

4. Och hans här, de fyra och ſjutio tuſend, och ſexhundrad.

5. Bredowid honom ſkall ſig lägra Iſaſchars ſlägte; deras höfwitsman Nethaneel, Zuars ſon;

6. Och hans här, de fyra och femtio tuſend, och fyrahundrad;

7. Dertill Sebulons ſlägte; deras höfwitsman Eliab, Helons ſon;

8. Med ſin här, de ſju och femtio tuſend, och fyrahundrad;

9. Så att alle de, ſom höra till Juda lägre, ſkola wara i allo hundrade ſex och åttatio tuſend, och fyrahundrad, de ſom deras här tillhöra; och de ſkola draga främſt.

10. Söderut ſkall ligga Rubens lägre och baner med deras här; deras höfwitsman Elizur, Sedeurs ſon;

11. Och hans här, de ſex och fyratio tuſend, femhundrad.

12. Bredowid honom ſkall ſig lägra Simeons ſlägte; deras höfwitsman Selumiel, ZuriSadai ſon;

13. Och hans här, de nio och femtio tuſend, trehundrad;

14. Dertill Gads ſlägte; deras höfwitsman Eliaſaph, Reguels ſon;

15. Och hans här, de fem och fyratio tuſend, ſexhundrad och femtio;

16. Så att alle de, ſom höra till Rubens lägre, ſkola wara i allo hundrade ett och femtio tuſend, fyrahundrad och femtio, de ſom deras här tillhöra; och ſkola wara de andre i utdragningene.

17. Sedan ſkall wittnesbördſens tabernakel draga fram med Leviternas lägre midt ibland lägren; och ſåſom de lägra ſig, ſå ſkola de ock draga, hwar wid ſitt rum under ſitt baner.

18. Weſterut ſkall ligga Ephraims lägre och baner, med deras här; deras höfwitsman ſkall wara Eliſama, Ammihuds ſon;

19. Och hans här, de fyratiotuſend och femhundrad.

20. Bredowid honom ſkall ſig lägra Manaſſe ſlägte; deras höfwitsman Gamliel, Pedahzurs ſon;

21. Hans här, de tu och tretio tuſend, och tuhundrad;

22. Dertill BenJamins ſlägte; deras höfwitsman, Abidan, Gideoni ſon;

23. Hans här de fem och tretio tuſend, och fyrahundrad;

24. Så att alle de, ſom Ephraims lägre tillhöra, ſkola wara hundrade och åtta tuſend, och etthundrad, de hans här tillhöra; och ſkola wara de tredje i utdragningene.

25. Norrut ſkall ligga Dans lägre och baner; deras höfwitsman Ahieſer, AmmiSadai ſon;

26. Hans här, de tu och ſextio tuſend, och ſjuhundrad.

27. Bredowid honom ſkall lägra ſig Aſſers ſlägte; deras höfwitsman Pagiel, Ochrans ſon;

28. Hans här, de ett och fyratio tuſend, och femhundrad;

29. Dertill Naphthali ſlägte; deras höfwitsman Ahira, Enans ſon;

30. Hans här, de tre och femtio tuſend, och fyrahundrad;

31. Så att alle de, ſom höra till Dans lägre, ſkola wara hundrade ſju och femtio tuſend, och ſexhundrad; och ſkola wara de ytterſte i utdragningene med deras baner.

32. Detta är ſumman af Iſraels barn, efter deras fäders hus och lägre med deras härar: ſexhundradtuſend, och tretuſend, femhundrad och femtio.

2 Moſ. 12: 37. 4 Moſ. 1: 46.

33. Men de Leviter wordo intet talde i ſumman med Iſraels barnom; ſåſom HErren hade budit Moſe.

34. Och Iſraels barn gjorde allt det HErren hade budit Moſe; och lägrade ſig under deras baner, och drogo ut hwar i ſine ſlägt efter deras fäders hus.

3. Capitlet.

Levi täljes i de förſtföddas ſtälle.

Detta är Aarons och Moſe ſlägt, i den tiden, då HErren talade med Moſe på Sinai berg.

2. Och detta är Aarons ſöners namn: Den förſtfödde Nadab, dernäſt Abihu, Eleazar och Ithamar.

2 Moſ. 6: 23. 1 Chr. 6: 3.

3. Det äro namn till Aarons ſöner, ſom till Preſter ſmorde woro, och deras händer fyllde till Preſterſkap.

3 Moſ. 8: 2.

4. Men Nadab och Abihu blefwo döde för HErranom, då de offrade främmande eld för HErranom, uti Sinai öken, och hade inga ſöner. Men Eleazar och Ithamar ſkötte Preſtaämbetet under deras fader Aaron.

3 Moſ. 10: 2. 16: 1. 4 Moſ. 26: 61. 1 Chr. 24: 2.

5. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

6. Haf fram Levi ſlägte, och ſtäll dem inför Preſten Aaron, att de ſkola tjena honom;

7. Och hålla hans och hela menighetenes wakt inför wittnesbördſens tabernakel, och tjena i tabernaklets tjenſte;

8. Och wakta all tyg, ſom wittnesbördſens tabernakel tillhörer, och Iſraels barnas wakt, till att tjena i tabernaklets tjenſte.

9. Och ſkall gifwa Aaron och hans ſönom Leviterna till gåfwo af Iſraels barnom;

10. Men Aaron och hans ſöner ſkall du ſätta, att de wakta på deras Preſterſkap. Om någor främmande bjuder ſig dertill, han ſkall dö.

11. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

12. Si, jag hafwer tagit de Leviter ibland Iſraels barn, för allt förſtfödt ſom moderlif öppnar ibland Iſraels barn, ſå att Leviterna ſkola wara mine. 4 Moſ. 8: 16.

13. Förty de förſtfödingar äro mine, ifrå den tid jag ſlog all förſtföding i Egypti land; då helgade jag mig all förſtföding i Iſrael, ifrå menniſko allt intill boſkapen, att de ſkola höra mig till: Jag HErren.

2 Moſ. 12: 29. 13: 2. 34: 19. Luc. 2: 23.

14. Och HErren talade med Moſe uti Sinai öken, och ſade:

15. Räkna Levi ſöner efter deras fäders hus och ſlägter, allt det mankön är, månade gammalt, och derutöfwer.

16. Och ſå talde Moſe dem efter HErrans ord, ſåſom han budit hade.

17. Och woro deße Levi barn wid namn: Gerſon, Kehat, Merari.

1 Moſ. 46: 11. 2 Moſ. 6: 16.

18. Men Gerſons barnas namn i deras ſlägter woro: Libni och Simei.

19. Kehats barn i deras ſlägter woro: Amram, Jizear, Hebron och Uſiel.

2 Moſ. 6: 18.

20. Merari barn i deras ſlägter woro: Maheli och Muſi. Det äro Levi ſlägter, efter deras fäders hus.

21. Deße äro Gerſons ſlägter: De Libniter och Simeiter.

22. Summan af talet wardt funnen ſjutuſend och femhundrad, allt det ſom mankön war, och månade gammalt, och derutöfwer.

23. Och de ſamma Gerſoniters ſlägter ſkola lägra ſig bakföre tabernaklet, weſterut.

24. Deras öfwerſte ſkall wara Eliaſaph, Laels ſon.

25. Och de ſkola wakta på wittnesbördſens tabernakel, på boningena och täckelſet, och deß öfwertäckelſe, och på klädet i dörrene af wittnesbördſens tabernakel;

26. På bonaden åt gårdenom, och på klädet i gårdſens ingång, hwilken går omkring boningena och altaret, och på deß tåg, och allt det ſom till deß tjenſte hörer.

27. Deße äro Kehats ſlägter: De Amramiter, de Jizeariter, de Hebroniter och Uſieliter;

28. Allt det ſom mankön war, och månade gammalt, och derutöfwer, wid tal åttatuſend och ſexhundrad, de ſom akta ſkola på helgedomens wakt;

29. Och ſkola lägra ſig wid ſidona af tabernaklet, ſöderut.

30. Deras öfwerſte ſkall wara Elizaphan, Uſiels ſon.

31. Och de ſkola wakta arken, bordet, ljuſaſtakan, altaren, och all helgedomens tyg, der de tjena med; och på förlåten, och hwad till deß tjenſte tillhörer.

32. Men den öfwerſte öfwer alla Leviternas öfwerſtar ſkall wara Eleazar, Preſtens Aarons ſon, öfwer dem ſom ſkickade äro till att taga wara på helgedomens wakt.

33. Deße äro Merari ſlägte: De Maheliter och Muſiter;

34. Hwilke till talet woro ſextuſend och tuhundrad, allt det mankön war, månade gammalt, och derutöfwer.

35. Deras öfwerſte ſkall wara Zuriel, Abihails ſon; och ſkola lägra ſig wid ſidona af tabernaklet, norrut.

36. Och deras ämbete ſkall wara, att wakta uppå bräden, ſkottſtängerna, och ſtolparna, och fötterna åt tabernaklet, och all tyg, ſom till den tjenſten tillhöra;

37. Så ock på ſtolparna kringom gården, med fötterna, och pålarna, och tågen.

38. Men framför boningena och wittnesbördſens tabernakel öſterut ſkola ſig lägra Moſe och Aaron, och hans ſöner, att de ſkola wakta på helgedomen, och på Iſraels barn. Om någor främmande bjuder ſig dertill, han ſkall dö.

39. Alle Leviterna uti en ſummo, ſom Moſe och Aaron talde efter deras ſlägter, efter HERrans ord, alltſammans mankön, månade gammalt, och derutöfwer, woro tu och tjugu tuſend.

40. Och HERren talade till Moſe: Räkna all förſtföding, det mankön är ibland Iſraels barn, månade gammalt, och derutöfwer, och tag talet på deras namn;

41. Och ſkall uttaga Leviterna mig HERranom för all Iſraels barnas förſtföding; och Leviternas boſkap, för all förſtföding af Iſraels barnas boſkap.

42. Och Moſe talde, ſåſom HERren honom budit hade, all förſtföding ibland Iſraels barn.

43. Och wardt funnet namnens tal, af all förſtföding, det mankön war, månade gammalt, och derutöfwer, i deras ſummo, tu och tjugu tuſend, tuhundrad, och tre och ſjutio.

44. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

45. Tag de Leviter för all förſtföding ibland Iſraels barn, och Leviternas boſkap för deras boſkap, att Leviterna ſkola wara mine, HERrans.

46. Men de löſepenningar för de tuhundrade tre och ſjutio, ſom öfwerlöpa i Iſraels barnas förſtföding, utöfwer Leviternas tal,

47. Skall du taga ju fem ſiklar ifrå hufwud till hufwud, efter helgedomens ſikel; tjugu gera gäller en ſikel;

2 Moſ. 30: 13. 3 Moſ. 27: 25. Heſ. 45: 12.

48. Och ſkall de ſamma penningar, ſom öfwerriſa utöfwer deras tal, gifwa Aaron och hans ſönom.

49. Då tog Moſe de löſepenningarna, ſom öfwerriſte utöfwer Leviternas tal,

50. Af Iſraels barnas förſtfödingar, tuſende trehundrad, och fem och ſextio ſiklar, efter helgedomens ſikel;

51. Och fick dem Aaron och hans ſöner, efter HERrans ord, ſåſom HERren hade budit Moſe.

4. Capitlet.

Leviternas ämbete, antal.

Och HERren talade med Moſe och Aaron, och ſade:

2. Tag ſummon af Kehats barn utaf Levi ſöner, efter deras ſlägter och fäders hus;

3. Ifrå tretio år och derutöfwer, allt intill femtionde året, alla de ſom doga till ämbetet, att de göra de werk i wittnesbördſens tabernakel.

4. Och detta ſkall wara Kehats ſöners ämbete uti wittnesbördſens tabernakel, det aldrahelgaſt är.

5. När hären drager af ſtad, ſå ſkola Aaron och hans ſöner gå in, och taga ned förlåten, och ſwepa wittnesbördſens ark deruti;

6. Och lägga täckelſet deröfwer af tackſkinn, och breda deruppå ett kläde alltſammans gult, och lägga hans ſtänger derwid;

7. Och breda deßlikes öfwer ſkådobordet ett gult kläde, och ſätta deruppå

fat, ſkedar, ſkålar och kannor, der man med ut och in ſkänker; och det dagliga brödet ſkall ligga der när;

2 Moſ. 25: 29, 30.

8. Och ſkola breda deröfwer ett roſenrödt kläde, och betäcka det med ett täckelſe af tackſkinn, och lägga deß ſtänger der när;

9. Och ſkola taga ett gult kläde, och ſwepa ljuſens ljuſaſtaka deruti, och hans lampor med hans ljuſanäpor och ſläcketyg, och all oljokar, ſom ämbetet tillhöra; 2 Moſ. 25: 31, ꝛc.

10. Och ſkola lägga om allt detta ett täckelſe af tackſkinn, och ſkola lägga dem på ſtänger.

11. Sammalunda ſkola de ock breda öfwer gyldene altaret ett gult kläde, och betäcka det med täckelſet af tackſkinn, och lägga deß ſtänger derwid.

12. All tyg, ſom de ſkola med tjena i helgedomen, ſkola de taga, och lägga ett gult kläde deröfwer, och täcka det med ett täckelſe af tackſkinn, och lägga uppå ſtänger.

13. De ſkola ock ſopa aſkona utaf altaret, och breda ett ſkarlakanskläde deröfwer;

14. Och all deß tyg lägga dertill, der de med ſkaffa hafwa deruppå, kolpannor, gafflar, ſkoflar, bäcken med all redſkap till altaret; och ſkola breda deröfwer ett täckelſe af tackſkinn, och lägga deß ſtänger derwid.

15. När nu Aaron och hans ſöner ſådant gjort hafwa, och betäckt helgedomen, och all deß redſkap, när hären drager af ſtad, då ſkola Kehats barn gå in till att bära det, och ſkola icke komma wid helgedomen, att de icke dö. Detta är Kehats barnas tunge wid wittnesbördſens tabernakel.

16. Och Eleazar, Preſtens Aarons ſon, ſkall hafwa detta ämbetet, att han ſtickar oljona till lyſning, och ſpeceri till rökwerk, och det dagliga ſpisoffret, och ſmörjooljan, ſå att han beſtickar hela tabernaklet och allt det deruti är, uti helgedomenom, och hans redſkap.

2 Moſ. 30: 23, 31.

17. Och HERren talade med Moſe och med Aaron, och ſade:

18. I ſkolen icke låta de Kehatiters ſlägtes ätt förderfwa ſig ibland de Leviter;

19. Utan det ſkolen I göra med dem, att de måga lefwa och icke dö, om de komma wid det aldrahelgaſta: Aaron och hans ſöner ſkola gå in, och ſkicka hwar och en till ſitt ämbete och tunga;

20. Men icke ſkola de gå derin, och ſkåda helgedomen ohöljdan, att de icke dö.

21. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

22. Tag deßlikes ſummon af Gerſons barn, efter deras fäders hus och ſlägter;

23. Ifrå tretio år och derutöfwer, intill femtionde året, och ſkicka dem alla, ſom till ämbete dogſe äro, att de ſkola hafwa ämbete i wittnesbördſens tabernakel.

24. Och detta ſkall wara de Gerſoniters ſlägtes ämbete, det de ſkola ſköta och bära.

25. De ſkola bära boningenes tapeter, och wittnesbördſens tabernakel, och deß täckelſe, och det täckelſet af tackſkinn, ſom ofwan öfwer är, och klädet i dörrene af wittnesbördſens tabernakel;

26. Och den bonaden i gårdenom, och klädet i ingången åt gårdenom, ſom går omkring tabernaklet och altaret, och deras tåg, och all redſkap till deras ämbete, och allt det ſom deras ämbete tillhörer.

27. Efter Aarons och hans ſöners ord ſkall allt Gerſons barnas ämbete gå, allt det de bära och ſköta ſkola; och I ſkolen ſe till, att de taga wara på allan deras tunga.

28. Detta ſkall wara de Gerſoniters barnas ſlägtes ämbete uti wittnesbördſens tabernakel. Och deras wakt ſkall wara under Ithamars, Preſtens Aarons ſons, hand.

29. Merari barn, efter deras ſlägte och fäders hus, ſkall du ock ſkicka,

30. Ifrå tretio år och derutöfwer, intill det femtionde året, alla de ſom till ämbete doga, att de ſkola hafwa ämbete uti wittnesbördſens tabernakel.

31. På denna tungan ſkola de wakta, efter allt deras ämbete uti wittnesbördſens tabernakel, att de bära bräden till tabernaklet, och ſkottſtängerna, och ſtolparna, och fötterna;
2 Moſ. 26: 15. ꝛc.

32. Och dertillmed ſtolparna till gården allt omkring, och fötterna och pålarna, och tågen med all deras redſkap, efter allt deras ämbete. Hwar och en ſkolen I tillſkicka ſin del af tunganom, till att taga wara på redſkapen.

33. Detta ware Merari barnas ſlägtes ämbete, af allt det de ſköta ſkola uti wittnesbördſens tabernakel, under Ithamars, Preſtens Aarons ſons, hand.

34. Och Moſe och Aaron, ſamt med höfwitsmännerna öfwer menighetena, talde de Kehatiters barn, efter deras ſlägte och fäders hus;

35. Ifrå tretio år och derutöfwer, intill femtionde året, alla de ſom till ämbete dogde, till att hafwa ämbete uti wittnesbördſens tabernakel;

36. Och ſumman war tutuſend, ſjuhundrad och femtio.

37. Det är ſumman af de Kehatiters ſlägte, hwilka alle till ſkaffa hade uti wittnesbördſens tabernakel; de Moſe och Aaron talde efter HERrans ord genom Moſe.

38. Gerſons barn wordo ock talde i deras ſlägter och fäders hus;

39. Ifrå tretio år och derutöfwer, allt intill det femtionde, alle de ſom till ämbete dogde, till att hafwa ämbete uti wittnesbördſens tabernakel;

40. Och ſumman war tutuſend, ſexhundrad och tretio.

41. Det är ſumman af Gerſons barnas ſlägte, de der alle hade till ſkaffa uti wittnesbördſens tabernakel, hwilka Moſe och Aaron talde efter HERrans ord.

42. Merari barn wordo ock talde, efter deras ſlägter och fäders hus;

43. Ifrå tretio år och derutöfwer, allt intill det femtionde, alle de ſom till ämbete dogde, till att hafwa ämbete uti wittnesbördſens tabernakel;

44. Och ſumman war tretuſend och tuhundrad.

45. Detta är ſumman af Merari barnas ſlägte, de Moſe och Aaron talde efter HERrans ord genom Moſe.

46. Summan af alla Leviterna, ſom Moſe och Aaron, ſamt med Iſraels höfwitsmän, talde efter deras ſlägter och fäders hus;

47. Ifrå tretio år och derutöfwer, intill det femtionde, alle de ſom ingingo till att ſkaffa, hwar i ſitt ämbete, till att draga tungan uti wittnesbördſens tabernakel;

48. War åttatuſend, femhundrad och åttatio;

49. De der talde wordo efter HERrans ord genom Moſe, hwar och en till ſitt ämbete och tunga, ſåſom HERren hade budit Moſe.

5. Capitlet.

Orenhets, ſkadeſtånds, mißtankas lag.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Bjud Iſraels barnom, att de låta alla ſpitelſka komma utu lägret, och alla de ſom etterflöd hafwa, och de ſom på något dödt orene wordne äro.
3 Moſ. 13: 46. 15: 2. 21: 1.

3. Både man och qwinno ſkola de drifwa ut för lägret, att de icke ſkola göra deras lägre orent, der jag uti bor ibland dem.

4. Och Iſraels barn gjorde ſå, och drefwo dem ut för lägret, ſåſom HERren hade ſagt till Moſe.

5. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

6. Tala till Iſraels barn, och ſäg till dem: Om en man eller qwinna gör en ſynd på en menniſko, och förbryter ſig dermed emot HERranom, ſå hafwer den ſjälen en ſkuld uppå ſig.
3 Moſ. 6: 2. ꝛc.

7. Och de ſkola bekänna deras ſynd, ſom de gjort hafwa, och ſkola förſona deras ſkuld med lika wärd, och derutöfwer lägga femtedelen till, och gifwa honom, ſom de emot ſyndat hafwa.
3 Moſ. 6: 5.

8. Om ingen är, hwilkom man betala ſkulle, ſå ſkall man gifwat HERranom inför Preſtenom, undantagen förſoningenes wädur, der han med förſonad warder.
3 Moſ. 6: 6.

9. Deßlikes ſkall allt häfoffer af allo thy, ſom Iſraels barn helga och offra Preſtenom, wara hans.

10. Och hwilken något helgar, det ſkall ock wara hans; och hwad någor gifwer Preſtenom, det ſkall ock wara hans. 3 Moſ. 10: 13.

11. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

12. Tala till Iſraels barn, och ſäg till dem: Om en mans huſtru förlöper honom, och förbryter ſig emot honom;

13. Och någor köttsliga belägrar henne, och warder dock mannenom fördoldt för hans ögon, och warder förſkyldt att hon oren worden är, och han kan icke öfwertygat henne; ty hon är icke beſlagen dermed;

14. Och mißtankoanden upptänder honom, att han ſina huſtru mißtänker, ehwad hon är oren, eller ej oren;

15. Så ſkall han hafwa henne fram för Preſten, och bära fram ett offer öfwer henne, tiondeparten af ett epha bjuggmjöl, och ſkall ingen oljo gjuta deruppå, ej heller lägga der rökelſe på; ty det är ett mißtankaoffer, och ett röjelſeoffer, ſom mißgerning röjer.

16. Då ſkall Preſten hafwa henne fram, och ſtälla henne för HERran;

17. Och taga af det helga wattnet uti ett lerkar, och lägga ſtoft af tabernaklets golf i wattnet;

18. Och ſkall ſtälla qwinnona inför HERran, och blotta hennes hufwud, och lägga röjelſeoffret, det ett mißtankaoffer är, på hennes hand; och Preſten ſkall hafwa i ſine hand bittert förbannadt watten.

19. Han ſkall beſwärja qwinnan, och ſäga till henne: Hafwer ingen man belägrat dig, och du icke hafwer förlupit din man, ſå att du hafwer orenat dig, ſå ſkall detta bittra förbannade wattnet intet ſkada dig.

20. Men hafwer du förlupit din man, ſå att du äſt oren, och någor hafwer belägrat dig förutan din man;

21. Så ſkall Preſten beſwärja qwinnona med ſådana förbannelſe, och ſkall ſäga till henne: HERren ſätte dig i förbannelſe och till en ed ibland ditt folk; ſå att HERren låter förfalla dina länder, och din buk ſwälla.

22. Så gånge nu det förbannade wattnet i ditt lif, ſå att din buk ſwäller, och dina länder förfalla. Och qwinnan ſkall ſäga: Amen, amen.

23. Och ſå ſkall Preſten ſkrifwa denna förbannelſen på en ſedel, och twå det af med wattnet;

24. Och ſkall gifwa qwinnone dricka af det bittra förbannade wattnet; och när det bittra förbannade wattnet är gånget uti henne;

25. Då ſkall Preſten taga det mißtankaoffret af hennes hand, och weftoffra det för HERranom till ett ſpisoffer, och offrat uppå altaret.

26. Han ſkall taga en hand full af ſpisoffret till hennes åminnelſe, och bränna det upp på altaret, och derefter gifwa qwinnone dricka wattnet.

27. Och när hon hafwer druckit wattnet, om hon är oren, och hafwer ſig emot ſin man förbrutit; ſå ſkall det förbannade wattnet gå in i henne, och wara henne bittert, ſå att buken ſwäller på henne, och länderna förfalla; och den qwinna ſkall wara till en förbannelſe ibland hennes folk.

28. Är ſamma qwinna intet orenad, utan är ren; ſå ſkall det intet ſkada henne, ſå att hon ju må warda hafwandes.

29. Detta är mißtankas lag, när en qwinna förlöper ſin man och warder oren;

30. Eller när en mißtankoande upptänder en man, att han mißtänker ſina huſtru, att han ſkall ſtälla henne inför HERran; och Preſten göre med henne allt efter denna lagen.

31. Och mannen ſkall wara utan ſkuld för den mißgerning, men qwinnan ſkall bära ſin ſkuld.

6. Capitlet.

Nazareer. Preſtawälſignelſen.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Tala till Iſraels barn, och ſäg till dem: Om en man eller qwinna gör HERranom ett beſynnerligt löfte till återhåll;

3. Han ſkall hålla ſig ifrå win och ſtarka drycker; winättiko och ſtarka dryckers ättiko ſkall han ock icke dricka, ej heller det af winbär gjordt warder; han ſkall hwarken färſkt eller torr winbär äta. 3 Moſ. 10: 9. Dom. 13: 7.

4. Så länge ſom hans löfte warar, ſkall han icke äta det af winträ gjordt är, hwarken winbärskärnarna eller ſkalena.

5. Så länge hans löftes tid warar, ſkall icke rakoknif komma på hans hufwud, tilldeß tiden är ute, den han HERranom lofwat hafwer; ty han är helig, och ſkall låta fri wäxa håret på ſitt hufwud. Dom. 13: 5. 1 Sam. 1: 11.

6. I hela tidenom, den han HERranom lofwat hafwer, ſkall han till ingen dödan gå.

7. Han ſkall ej heller orena ſig på ſins faders död, ſine moders, ſins broders, eller ſine ſyſters; förty hans Guds löfte är öfwer hans hufwud.

8. Och i hela hans löftes tid ſkall han wara HERranom helig.

9. Och om någor oförwarandes bråddör när honom, då warder hans löftes hufwud orent. Derföre ſkall han raka ſitt hufwud på hans renſelſedag, det är, på ſjunde dagen.

10. Och på åttonde dagen ſkall han bära fram twå turturdufwor, eller twå unga dufwor, till Preſten inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel.

11. Och Preſten ſkall göra den ena till ett ſyndoffer, den andra till ett bränneoffer, och förſona honom, derföre att han ſyndade öfwer en dödan; och alltſå på ſamma dagenom helga hans hufwud:

12. Att han ſkall uthålla HERranom tiden till ſitt löfte; och ſkall bära fram ett årsgammalt lamb till ett ſkuldoffer. Dock ſkola de förra dagarna wara förgäfwes, derföre att hans löfte wardt orenadt.

13. Detta är hans lag, ſom ſig förlofwat hafwer: När hans löftes tid ute är, ſkall man hafwa honom fram för dörrena af wittnesbördſens tabernakel.

14. Och han ſkall bära fram ſitt offer HERranom, ett årsgammalt lamb utan wank till bränneoffer, och ett årsgammalt får utan wank till ſyndoffer; och en wädur utan wank till tackoffer;

15. Och en korg med oſyrade kakor af ſemlomjöl, blandadt med oljo, och oſyrade tunnkakor, ſmorda med oljo, och deras ſpisoffer och drickoffer.

16. Och Preſten ſkall bära det in för HERran, och ſkall göra hans ſyndoffer, och hans bränneoffer.

17. Och wäduren ſkall han göra till ett tackoffer HERranom till den oſyrade brödkorgen; och ſkall deßlikes göra hans ſpisoffer, och hans drickoffer;

18. Och ſkall raka dens förlofwades löftes hufwud inför dörrene af wittnesbördſens tabernakel; och ſkall taga hans löftes hufwudhår, och kaſta det på elden, ſom under tackoffrena är; Ap. G. 18: 18. 21: 23, 24.

19. Och ſkall taga bogen af wäduren ſudnan, och en oſyrad kako utu korgenom, och en oſyrad tunnkako; och ſkall läggat dem förlofwade på hans händer, ſedan han hans löfte afrakat hafwer;

20. Och ſkall weftoffra det för HERranom. Det är heligt Preſtenom, ſamt med weftoffersbröſtena, och häfoffersbogenom. Sedan må den förlofwade dricka win. 2 Moſ. 29: 27. 3 Moſ. 7: 31.

21. Detta är dens förlofwades lag, ſom ſitt offer lofwar HERranom för ſitt löfte, förutan det han eljeſt förmår. Såſom han lofwat hafwer, ſå ſkall han ock göra, efter hans löftes lag.

22. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

23. Tala till Aaron och hans ſöner, och ſäg: Så ſkolen I ſäga till Iſraels barn, när I wälſignen dem: 3 Moſ. 9: 22.

24. **HERren wälſigne dig, och beware dig.**

25. **HERren låte ſitt anſigte lyſa öfwer dig, och ware dig nådelig.**

26. **HERren upplyfte ſitt anſigte öfwer dig, och gifwe dig frid.**

27. Ty I ſkolen ſätta mitt Namn uppå Iſraels barn, att jag ſkall wälſigna dem.

7. Capitlet.

Tabernaklets, altarets wigning.

Och då Moſe hade uppreſt tabernaklet, ſmort det, och helgat det med all deß tyg; dertill ock ſmort och helgat altaret med all deß tyg;
2 Moſ. 40: 18. 3 Moſ. 8: 10.

2. Så offrade höfwitsmännerna i Iſrael, de ſom ypperſt woro i deras fäders hus; förty de woro höfwitsmän i ſlägterna, och ſtodo öfwerſt ibland dem ſom talde woro.

3. Och de båro ſitt offer fram för HERran, ſex öfwertäckta wagnar, och tolf oxar, ju en wagn för twå höfwitsmän, och en oxa för hwardera; och hade dem fram för tabernaklet.

4. Och HERren ſade till Moſe:

5. Tag det af dem, att det må tjena i wittnesbördſens tabernakels tjenſte, och få det Leviterna, hwarjom efter ſitt ämbete.

6. Då tog Moſe wagnarna och oxarna, och fick dem Leviterna.

7. Twå wagnar och fyra oxar fick han Gerſons barnom, efter deras ämbete.

8. Och fyra wagnar och åtta oxar fick han Merari barnom, efter deras ämbete, under Ithamars, Preſtens Arons ſons, hand.

9. Men Kehats barnom fick han intet; derföre att de ett heligt ämbete på ſig hade, och måſte bära på ſina axlar.

10. Och höfwitsmännerna offrade till altarets wigning, på den dagen då det wigdt wardt, och offrade ſina gåfwor inför altaret.

11. Och HERren ſade till Moſe: Låt hwar höfwitsmannen bära ſitt offer fram på ſin dag till altarets wigning.

12. På förſta dagen offrade Naheſſon ſina gåfwo, Amminadabs ſon, af Juda ſlägte.

13. Och hans gåfwa war: Ett ſilffat, hundrade och tretio ſiklar wärdt; en ſilfſkål, ſjutio ſiklar wärd, efter helgedomens ſikel, både full med ſemlomjöl, blandadt med oljo till ſpisoffer;
3 Moſ. 2: 1.

14. Dertill en gyldene ſked, tio ſiklar guld wärd, full med rökwerk;

15. En ſtut af boſkapen, en wädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer;

16. En getabock till ſyndoffer;
3 Moſ. 4: 23.

17. Och twå oxar till tackoffer, fem wädrar, fem bockar, och fem årsgamla lamb. Detta är Naheſſons, Amminadabs ſons, gåfwa.

18. På den andra dagen offrade Nethaneel, Zuars ſon, höfwitsmannen för Iſaſchar.

19. Hans gåfwa war: Ett ſilffat, hundrade och tretio ſiklar wärdt; en ſilfſkål, ſjutio ſiklar wärd; efter helgedomens ſikel, både full med ſemlomjöl, blandadt med oljo till ſpisoffer;

20. Dertill en gyldene ſked, tio ſiklar guld wärd, full med rökwerk;

21. En ſtut af boſkapen, en wädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer;

22. En getabock till ſyndoffer;

23. Och till tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta är Nethaneels, Zuars ſons, gåfwa.

24. På tredje dagen, höfwitsmannen för Sebulons barn, Eliab, Helons ſon.

25. Hans gåfwa war: Ett ſilffat, hundrade och tretio ſiklar wärdt; en ſilfſkål, ſjutio ſiklar wärd, efter helgedomens ſikel, både full med ſemlomjöl, blandadt med oljo till ſpisoffer;

26. En gyldene ſked, tio ſiklar guld wärd, full med rökwerk;

27. En ſtut af boſkapen, en wädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer;

28. En getabock till ſyndoffer;

29. Och till tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta är Eliabs, Helons ſons, gåfwa.

30. På fjerde dagen, höfwitsmannen för Rubens barn, Elizur, Sedeurs ſon.

31. Hans gåfwa war: Ett ſilffat, hundrade och tretio ſiklar wärdt; en ſilfſkål, ſjutio ſiklar wärd, efter helgedomens ſikel, både full med ſemlomjöl, blandadt med oljo till ſpisoffer;

32. En gyldene ſked, tio ſiklar guld wärd, full med rökwerk;

33. En ſtut af boſkapen, en wädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer;
34. En getabock till ſyndoffer;
35. Och till tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta är Elizurs, Sedeurs ſons, gåfwa
36. På femte dagen, höfwitsmannen för Simeons barn, Selumiel, ZuriSadai ſon.
37. Hans gåfwa war: Ett ſilffat, hundrade och tretio ſiklar wärdt; en ſilfſkål, ſjutio ſiklar wärd, efter helgedomens ſikel, både full med ſemlomjöl, blandadt med oljo till ſpisoffer;
38. En gyldene ſked, tio ſiklar guld wärd, full med rökwerk;
39. En ſtut af boſkapen, en wädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer;
40. En getabock till ſyndoffer;
41. Och till tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta är Selumiels, ZuriSadai ſons, gåfwa.
42. På ſjette dagen, höfwitsmannen för Gads barn, Eliaſaph, Deguels ſon.
43. Hans gåfwa war: Ett ſilffat, hundrade och tretio ſiklar wärdt; en ſilfſkål, ſjutio ſiklar wärd, efter helgedomens ſikel, både full med ſemlomjöl, blandadt med oljo till ſpisoffer;
44. En gyldene ſked, tio ſiklar guld wärd, full med rökwerk;
45. En ſtut af boſkapen, en wädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer;
46. En getabock till ſyndoffer;
47. Och till tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta är Eliaſaphs, Deguels ſons, gåfwa.
48. På ſjunde dagen, höfwitsmannen för Ephraims barn, Eliſama, Ammihuds ſon.
49. Hans gåfwa war: Ett ſilffat, hundrade och tretio ſiklar wärdt; en ſilfſkål, ſjutio ſiklar wärd, efter helgedomens ſikel, både full med ſemlomjöl, blandadt med oljo till ſpisoffer;
50. En gyldene ſked, tio ſiklar guld wärd, full med rökwerk;
51. En ſtut af boſkapen, en wädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer;
52. En getabock till ſyndoffer;
53. Och till tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta är Eliſama, Ammihuds ſons, gåfwa.
54. På åttonde dagen, höfwitsmannen för Manaſſe barn, Gamliel, Pedahzurs ſon.
55. Hans gåfwa war: Ett ſilffat, hundrade och tretio ſiklar wärdt; en ſilfſkål, ſjutio ſiklar wärd, efter helgedomens ſikel, både full med ſemlomjöl, blandadt med oljo till ſpisoffer;
56. En gyldene ſked, tio ſiklar guld wärd, full med rökwerk;
57. En ſtut af boſkapen, en wädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer;
58. En getabock till ſyndoffer;
59. Och till tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta är Gamliels, Pedahzurs ſons, gåfwa.
60. På nionde dagen, höfwitsmannen för BenJamins barn, Abidan, Gideoni ſon.
61. Hans gåfwa war: Ett ſilffat, hundrade och tretio ſiklar wärdt; en ſilfſkål, ſjutio ſiklar wärd, efter helgedomens ſikel, både full med ſemlomjöl, blandadt med oljo till ſpisoffer;
62. En gyldene ſked, tio ſiklar guld wärd, full med rökwerk;
63. En ſtut af boſkapen, en wädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer;
64. En getabock till ſyndoffer;
65. Och till tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta är Abidans, Gideoni ſons, gåfwa.
66. På tionde dagen, höfwitsmannen för Dans barn, AhiEſer, AmmiSadai ſon.
67. Hans gåfwa war: Ett ſilffat, hundrade och tretio ſiklar wärdt; en ſilfſkål, ſjutio ſiklar wärd, efter helgedomens ſikel, både full med ſemlomjöl, blandadt med oljo till ſpisoffer;
68. En gyldene ſked, tio ſiklar guld wärd, full med rökwerk;
69. En ſtut af boſkapen, en wädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer;
70. En getabock till ſyndoffer;
71. Och till tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar och fem årsgamla

lamb. Detta är AhiEſers, Ammi-Sadai ſons, gåfwa.

72. På ellofte dagen, höfwitsmannen för Aſſers barn, Pagiel, Ochrans ſon.

73. Hans gåfwa war: Ett ſilffat, hundrade och tretio ſiklar wärdt; en ſilfſkål, ſjutio ſiklar wärd, efter helgedomens ſikel, både full med ſemlomjöl, blandadt med oljo till ſpisoffer;

74. En gyldene ſked, tio ſiklar guld wärd, full med rökwerk;

75. En ſtut af boſkapen, en wädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer;

76. En getabock till ſyndoffer;

77. Och till tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta är Pagiels, Ochrans ſons, gåfwa.

78. På tolfte dagen, höfwitsmannen för Naphthali barn, Ahira, Enans ſon.

79. Hans gåfwa war: Ett ſilffat, hundrade och tretio ſiklar wärdt; en ſilfſkål, ſjutio ſiklar wärd, efter helgedomens ſikel, både full med ſemlomjöl, blandadt med oljo till ſpisoffer;

80. En gyldene ſked, tio ſiklar guld wärd, full med rökwerk;

81. En ſtut af boſkapen, en wädur, ett årsgammalt lamb till bränneoffer;

82. En getabock till ſyndoffer;

83. Och till tackoffer twå oxar, fem wädrar, fem bockar och fem årsgamla lamb. Detta är Ahira, Enans ſons, gåfwa.

84. Detta är nu altarets wigning, på den tiden, då det wigdt wardt, till hwilket de Iſraels höfwitsmän offrade deßa tolf ſilffat, tolf ſilfſkålar, tolf gyldene ſkedar;

85. Så att ju ett fat höll hundrade och tretio ſiklar ſilfwer, och ju en ſkål ſjutio ſiklar; ſå att ſumman af allt ſilfret i faten riſte till tutuſendfyrahundrade ſiklar, efter helgedomens ſikel.

86. Och af de tolf gyldene ſkedar, fulla med rökwerk, höll ju en tio ſiklar, efter helgedomens ſikel; ſå att ſumman af guldet i ſkedarne riſte till hundrade och tjugu ſiklar.

87. Summan af boſkapen till bränneoffret war tolf ſtutar, tolf wädrar, tolf årsgamla lamb, med deras ſpisoffer; och tolf getabockar till ſyndoffer.

88. Och ſumman af boſkapen till tackoffret war fyra och tjugu oxar, ſextio wädrar, ſextio bockar, ſextio årsgamla lamb. Detta är nu altarets wigning, då det wigdt wardt.

89. Och när Moſe gick in uti wittnesbördſens tabernakel, att med honom ſkulle taladt warda, ſå hörde han röſtena med ſig tala af nådaſtolenom, ſom war på wittnesbördſens ark, emellan de twå Cherubim; dädan wardt med honom taladt. 2 Moſ. 25:22.

8. Capitlet.

Lampor. Levi renas till tabernaklets tjenſt.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Tala med Aaron, och ſäg till honom: När du uppſätter lamporna, ſkall du ſå ſätta dem, att de alla ſju lyſa framföre ljuſaſtakan. 2 Moſ. 25:37. 27:20. 40:25.

3. Och Aaron gjorde ſå, och ſatte lamporna upp till att lyſa framföre ljuſaſtakan; ſåſom HERren hade budit Moſe.

4. Men ljuſaſtaken war af tätt guld, både hans lägg och hans blommor; efter den efterſyn, ſom HERren hade wiſt Moſe, ſå gjorde han ljuſaſtakan. 2 Moſ. 25:31. 37:17.

5. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

6. Tag Leviterna utur Iſraels barn, och rena dem.

7. Och alltſå ſkall du göra med dem, att du dem renar: Du ſkall ſtänka ſkärwatten på dem, och allt ſlätt afraka allt deras hår, och twå deras kläder, ſå äro de rene.

8. Sedan ſkola de taga en ung ſtut, och hans ſpisoffer, ſemlomjöl, blandadt med oljo; och en annan ung ſtut ſkall du taga till ſyndoffer;

9. Och ſkall hafwa Leviterna in för dörrena af wittnesbördſens tabernakel, och förſamla hela menighetena af Iſraels barn;

10. Och hafwa Leviterna fram för HERran; och Iſraels barn ſkola lägga ſina händer på Leviterna.

11. Och Aaron ſkall weftoffra Leviterna för HERranom utaf Iſraels barn, att de tjena ſkola i HERrans ämbete.

12. Och Leviterna ſkola lägga ſina händer på ſtutarnas hufwud; och den ene ſkall HERranom till ett ſyndoffer, och den andre till ett bränneoffer gjord warda, till att förſona Leviterna.

13. Och du ſkall ſtälla Leviterna inför Aaron och hans ſöner, och weftoffra dem HERranom;

14. Och ſkall ſåledes afſkilja dem ifrån Iſraels barn, att de ſkola wara mine. 4 Moſ. 3: 13.

15. Sedan ſkola de ingå till att tjena uti wittnesbördſens tabernakel. Alltſå ſkall du rena och weftoffra dem;

16. Ty de äro min gåfwa utaf Iſraels barn; och jag hafwer tagit dem till mig för allt det ſom öppnar moderlif, nämliga för förſtfödingen i all Iſraels barn.

17. Förty all förſtföding i Iſraels barn är min, både af menniſkor och af fänad; den tid jag ſlog all förſtföding i Egypti land, helgade jag dem mig; 2 Moſ. 13: 2.

18. Och tog Leviterna mig till för all förſtföding ibland Iſraels barn;

19. Och gaf dem Aaron och hans ſöner för en gåfwo utur Iſraels barn, att de tjena ſkola i Iſraels barnas ämbete uti wittnesbördſens tabernakel, till att förſona Iſraels barn; på det att ibland Iſraels barn icke ſkall komma en plåga, om de wille nalkas helgedomen.

20. Och Moſe, med Aaron och hela menigheten af Iſraels barn, gjorde med Leviterna allt ſåſom HERren Moſe budit hade.

21. Och Leviterna renade ſig, och twådde ſin kläder; och Aaron weftoffrade dem för HERranom, och förſonade dem, att de wordo rene.

22. Sedan gingo de in att göra ſitt ämbete uti wittnesbördſens tabernakel, för Aaron och hans ſöner. Såſom HERren hade budit Moſe om Leviterna, ſå gjorde de med dem.

23. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

24. Detta är det Leviterna bör: Ifrå fem och tjugu år, och derutöfwer, doga de till ämbete och tjenſt i wittnesbördſens tabernakel.

25. Men ifrå femtionde året ſkola de wara löſe ifrå tjenſtenes ämbete, och ſkola icke mera tjena;

26. Utan taga wara på deras bröders tjenſt uti wittnesbördſens tabernakel; men ämbetet ſkola de icke ſköta. Alltſå ſkall du göra med Leviterna, att hwar och en tager wara på ſina wakt.

9. Capitlet.

Påſkalag. Molnſkyn på tabernaklet.

Och HERren talade med Moſe uti Sinai öken, i andra årena, ſedan de woro dragne utur Egypti land, i förſta månadenom, och ſade:

2. Låt Iſraels barn hålla Paſſah i ſinom tid.

3. På fjortonde dagen i denna månadenom om aftonen, i ſinom tid, ſkola de hållat, efter alla deß ſtadgar och rätter. 2 Moſ. 12: 18. 3 Moſ. 23: 5. 4 Moſ. 28: 16. 5 Moſ. 16: 1.

4. Och Moſe talade med Iſraels barn, att de ſkulle hålla Paſſah.

5. Och de höllo Paſſah på fjortonde dagen i förſta månadenom om aftonen, uti Sinai öken. Allt ſåſom HERren hade budit Moſe, ſå gjorde Iſraels barn.

6. Då woro der några män orene öfwer ena döda menniſko, ſå att de icke kunde hålla Paſſah på den dagen; de gingo på ſamma dagen till Moſe och Aaron; 4 Moſ. 19: 11.

7. Och de ſade till honom: Wi äre orene öfwer ena döda menniſko; hwi ſkulle wi ſå föraktelige wara, att wi icke måge bära HERranom wåra gåfwo i ſin tid, ibland Iſraels barn?

8. Moſe ſade till dem: Bider, jag will höra hwad HERren bjuder eder.

9. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

10. Tala till Iſraels barn, och ſäg: Om någor orenas på någon dödan, eller fjerran är ifrån eder på markene, eller ibland edra ſlägt, han ſkall ändå hålla HERranom Paſſah;

11. Dock uti den andra månaden, på fjortonde dagenom om aftonen; och de ſkola ätat med oſyradt bröd och ſalſo; 2 Chr. 30: 2, 15.

12. Och ſkola intet låta deraf blifwa qwart till morgonen, och intet ben ſönderbryta deraf; och ſkola hållat efter allt Paſſahſätt. 2 Moſ. 12: 10, 46. Joh. 19: 36.

13. Men den ſom ren är, och icke är på markene, och förſummar hålla Paſſah, hans ſjäl ſkall utrotad warda utu hans folk; derföre, att han icke hafwer burit HERranom ſina gåfwo i ſinom tid; han ſkall bära ſin ſynd.

14. Och om en främling bor när eder, han ſkall ock hålla HERranom Paſſah, och ſkall hållat efter de ſtadgar och ſätt, ſom Paſſah kräfwer. Detta ſättet ſkall wara eder allom ens, ſå dem utländſka, ſom dem inländſka. 2 Moſ. 12: 49.

15. Och på den dagen, då tabernaklet uppſatt wardt, öfwertäckte det en molnſky på wittnesbördſens tabernakel. Om aftonen, och ſedan intill morgonen, war öfwer tabernaklet ſåſom en eld. 2 Moſ. 40: 34. 1 Kon. 8: 10.

16. Så ſkedde det alleſtädes, att molnſkyn öfwertäckte det om dagen, och om nattena ſåſom en eld.

17. Och efter ſom molnſkyn hof ſig upp ifrå tabernaklet, ſå foro Iſraels barn; och uppå hwad rum molnſkyn blef, der lägrade ſig Iſraels barn.

18. Efter HERrans ord foro Iſraels barn, och efter HERrans ord lägrade de ſig. Så länge molnſkyn blef öfwer tabernaklet, ſå länge lågo de ſtilla. 1 Cor. 10: 1.

19. Och när molnſkyn i flera dagar dwaldes öfwer tabernaklet, ſå togo Iſraels barn wara uppå HERrans wakt, och foro ingen wägs.

20. Och när ſå ſkedde, att molnſkyn war på tabernaklet till några dagars tal, ſå lägrade de ſig efter HERrans ord, och foro efter HERrans ord.

21. När molnſkyn der war ifrån aftonen allt intill morgonen, och ſå hof ſig upp, ſå foro de; eller när han ſig om dagen eller nattena upphof, ſå foro de ock.

22. Men när han twå dagar, eller en månad, eller eljeſt länge blef öfwer tabernaklet, ſå lågo Iſraels barn, och foro intet. Och när han då gaf ſig upp, ſå foro de. 2 Moſ. 40: 36, ꝛc.

23. Ty efter HERrans mun lågo de, och efter HERrans mun foro de; ſå att de togo wara på HERrans wakt, efter HERrans ord genom Moſe.

10. Capitlet.

Trummeters bruk. Reſans ordning. Hobab. Moſe wälſignar.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Gör dig twå trummeter af tätt ſilfwer, att du brukar dem till att kalla tillhopa menighetena, och när hären af ſtad ſkall.

3. När man blås ſlätt med dem båda, ſkall förſamla ſig till dig hela menigheten inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel.

4. När man ſlätt blås med enom, ſå ſkola höfwitsmännerna förſamla ſig till dig; de öfwerſte öfwer tuſende i Iſrael.

5. Men när I trummeten, ſå ſkola de lägren draga af ſtad, ſom ligga öſterut.

6. Och när I trummeten annan gång, då ſkola de lägren draga af ſtad, ſom ligga ſöderut; förty, när de reſa ſkola, ſå ſkolen I trummeta.

7. Men när menigheten ſkall förſamlas, ſkolen I ſlätt blåſa, och icke trummeta.

8. Och det blåſandet med trummeterna ſkola Preſtens Aarons ſöner göra. Och det ſkall wara eder ett ewigt ſätt till edra efterkommande.

9. När I dragen till någon ſtrid uti edro lande emot edra fiendar, ſom ſtrida på eder, ſå ſkolen I trummeta med trummeterna, att uppå eder ſkall tänkt warda för HERranom edrom Gud, och I mågen löſte warda ifrån edra fiendar.

10. Sammalunda ock, när I ären glade, på edra högtider och edra nymånader, ſkolen I blåſa med trummeterna öfwer edor bränneoffer och tack-

offer; att det ſkall wara eder till åminnelſe för edrom Gud. Jag är HERren edar Gud. Pſ. 81: 4, 5.

11. På tjugonde dagen i dem andra månadenom, i de andra årena, gaf molnſkyn ſig upp af wittnesbördſens tabernakel.

12. Och Iſraels barn drogo i deras ſkarar utu Sinai öken; och molnſkyn blef uti den öknene Paran.

13. Och de förſte drogo af ſtad, efter HERrans ord genom Moſe;

14. Nämliga det baneret af Juda barnas lägre drog förſt åſtad med deras här; och öfwer deras här war Naheſſon, Amminadabs ſon. 4 Moſ. 2: 3.

15. Och öfwer den hären af Iſaſchars barnas ſlägte war Nethaneel, Zuars ſon.

16. Och öfwer den hären af Sebulons barnas ſlägte war Eliab, Helons ſon.

17. Då lade man tillſamman tabernaklet; och Gerſons och Merari barn drogo åſtad, och båro tabernaklet. 4 Moſ. 4: 24, 29.

18. Dernäſt följde det baneret af Rubens lägre med deras här; och öfwer deras här war Elizur, Sedeurs ſon.

19. Och öfwer den hären af Simeons barnas ſlägte war Selumiel, ZuriSadai ſon.

20. Och Eliaſaph, Deguels ſon, öfwer Gads barnas ſlägtes här.

21. Så drogo ock de Kehatiter åſtad, och båro helgedomen; och hine uppſatte tabernaklet, tilldeß denne kommo efter.

22. Dernäſt drog det baneret åſtad af Ephraims barnas lägre med deras här; och öfwer dem war Eliſama, Ammihuds ſon.

23. Och Gamliel, Pedahzurs ſon, öfwer den hären af Manaſſe barnas ſlägte.

24. Och Abidan, Gideoni ſon, öfwer den hären af BenJamins barnas ſlägte.

25. Dernäſt följde det baneret af Dans barnas lägre med deras här; och ſå woro all lägren uppe; och Ahieſer, AmmiSadai ſon, war öfwer deras här;

26. Och Pagiel, Ochrans ſon, öfwer den hären af Aſſers barnas ſlägte;

27. Och Ahira, Enans ſon, öfwer den hären af Naphthali barnas ſlägte.

28. Så foro Iſraels barn med deras härar.

29. Och Moſe ſade till ſin ſwåger Hobab, Reguels ſon, af Midian: Wi drage till de rum, om hwilka HERren ſagt hafwer: Jag ſkall gifwa eder dem; ſå kom nu med oß, wi wilje göra det bäſta med dig; ty HERren hafwer Iſrael godt tillſagt.

30. Han ſwarade: Jag will icke med eder, utan fara i mitt land till mina ſlägt.

31. Han ſade: Käre, öfwergif oß icke; förty du wetſt hwar wi ſkole lägra oß i öknene, och ſkall wara wårt öga.

32. Och om du far med oß, det goda, ſom HERren gör med oß, det wilje wi göra med dig.

33. Så drogo de ifrå HERrans berg tre dagsreſor; och HERrans förbunds ark drog för dem tre dagsreſor, till att wiſa dem hwar de hwila ſkulle.

34. Och HERrans molnſky war öfwer dem om dagen, när de drogo utu lägret. 2 Moſ. 13: 21.

35. Och när arken for, ſå ſade Moſe: **HERre, ſtatt upp, att dine fiender måga förſtrös; och de ſom dig hata, måga flyktige warda för dig.** 2 Chr. 6: 41. Pſ. 68: 2. 132: 8.

36. Och när han ſattes ned, ſade han: **Kom igen, HERre, till de många Iſraels tuſend.**

11. Capitlet.

Folkets knorr. De ſjutio äldſte. Åkerhöns. Luſtgrifter.

Och ſom folket gjordes otåligt, mißhagade det för HERrans öron. Och då HERren hörde det, förgrymmade ſig hans wrede, och HERrans eld fängde ibland dem, hwilken förtärde de ytterſta lägren. Pſ. 78: 21.

2. Då ropade folket till Moſe. Och Moſe bad HERran; ſå förſwann elden.

3. Och det rummet kallade man Thabeera; derföre, att HERrans eld hade ſig upptändt ibland dem. 5 Moſ. 9: 22.

4. Ty det meniga folk ibland dem hade fått luſta, och ſåto och greto ſamt med Iſraels barn, och ſade: Ho kan fly oß kött till att äta? 1 Cor. 10: 6.

5. Wi komme ihåg den fiſk, ſom wi åto till gäfwes uti Egypten, och de cucumerer, meloner, purlök, rödlök och hwitlök;

6. Men nu är wår ſjäl borttorkad; wår ögon ſe intet annat än Man.

7. Och war Man ſåſom coriandersfrö, och ſå till ſeendes ſom bedellion. 2 Moſ. 16: 14. Pſ. 78: 24, ꝛc. Joh. 6: 31.

8. Och folket lopp hit och dit, och ſamkade tillhopa, molo det på qwarn, och ſtötte det ſönder i mortare, och kokade det i grytor, och gjorde ſig der kakor af; och det hade en ſmak ſåſom en oljokaka.

9. Och när daggen föll om nattena öfwer lägret, ſå föll ock Man dermed.

10. Då nu Moſe hörde folket gråta i deras ſlägter, hwar och en i ſins tjälls dörr, då förgrymmade ſig HERrans wrede ſwårliga. Och Moſe wardt ock ångſe.

11. Och Moſe ſade till HERran: Hwi bekymrar du din tjenare; och hwi finner jag icke nåd för din ögon, att du ſå lägger på mig all folkens tunga?

12. Hafwer nu jag allt detta folket aflat eller födt, att du må ſäga till mig: Bär dem på dinom armom, ſåſom en amma bär ett barn, in uti det landet, ſom du deras fäder ſworit hafwer?

13. Hwar ſkulle jag nu taga kött, det jag allo deßo folkena gifwa ſkulle? De gråta för mig, och ſäga: Gif oß kött till att äta.

14. Jag förmår icke allt detta folket uppehålla allena; ty det är mig för ſwårt.

15. Och will du ſå göra emot mig, ſå ſlå mig heldre ihjäl, om jag eljeſt hafwer funnit nåd för din ögon, att jag icke ſå ſkall ſe min jämmer.

16. Och HERren ſade till Moſe: Förſamla mig ſjutio män utaf de äldſta i Iſrael, de ſom du wetſt att de äro de äldſte och förmän i folkena, och haf dem fram för wittnesbördſens tabernakel, och ſtäll dem der när dig;

17. Så will jag komma neder, och der tala med dig, och taga af dinom Anda, ſom öfwer dig är, och få dem, att de måga draga tungan öfwer folket med dig, att du icke drager honom allena. 2 Moſ. 18: 25, 26.

18. Och till folket ſkall du ſäga: Helger eder till morgons, att I mågen få äta kött; förty eder gråt är kommen inför HERrans öron; ty I ſägen: Ho gifwer oß kött till att äta; förty wi mådde wäl uti Egypten? Derföre ſkall HERren gifwa eder kött, att I äten; 2 Moſ. 19: 10.

19. Icke i en dag, icke i twå, icke i fem, icke i tio, icke i tjugu dagar;

20. Utan en månad långt, tilldeß att det ſkall gå eder utaf näſorna, och warda eder en wämjelſe; derföre, att I hafwen bortkaſtat HERran, den ibland eder är, och gråtit för honom, och ſagt: Hwi äre wi gångne utur Egypten?

21. Och Moſe ſade: Sexhundradtuſend män fotfolk är, der jag ibland är, och du ſäger: Jag will gifwa eder kött, att I äten en månad långt.

22. Skall man ſlagta får och fä, att man må mätta dem, eller alla fiſkar i hafwet förſamla dertill, att de måga blifwa mättade? Joh. 6: 7.

23. Men HERren ſade till Moſe: Är då HERrans hand förkortad? Men du ſkall nu ſe, om min ord dig något wärd äro eller ej. Eſ. 50: 2. 59: 1.

24. Och Moſe gick ut, och ſade till folket HERrans ord, och förſamlade de ſjutio män af de äldſta i folket, och ſtällde dem omkring tabernaklet.

25. Då kom HERren neder i molnſkyn, och talade med honom, och tog af Andanom, ſom öfwer honom war, och gaf de ſjutio äldſta männerna. Och när Anden hwilades utöfwer dem, propheterade de, och wände ſedan intet igen.

26. Och ſå hade ännu twå män blifwit qware i lägrena, den ene het Eldad, den andre Medad. Och Anden hwilades öfwer dem; ty de woro ock uppſkrefne, ändock de icke utgångne woro till tabernaklet; och de propheterade i lägrena.

27. Då lopp en dräng af ſtad, och bådade det Moſe, och ſade: Eldad och Medad prophetera i lägrena.

28. Då ſwarade Joſua, Nuns ſon, Moſe tjenare, den han utwalt hade, och ſade: Min herre Moſe, förbjud dem det.

29. Men Moſe ſade till honom: Hwi äſt du ſå nitiſk för mig? Gåfwe Gud, att allt HErrans folk propheterade, och HErren läte ſin Anda komma öfwer dem.

30. Och ſå gingo Moſe och de äldſte af Iſrael i lägret.

31. Då kom ett wäder ut ifrå HErranom, och lät komma åkerhöns ifrå hafwet, och förſtrödde dem öfwer lägret, den ena dagen ſåſom den andra, i twå dagar långt kringom lägret, twå alnar högt uppifrå jordene. 2 Moſ. 16: 13. Pſ. 78: 26, 27.

32. Då ſtod folket upp på den ſamma hela dagen och den hela natten, och på allan den dagen derefter, och ſamkade åkerhöns, och den ſom minſt ſamkade, han ſamkade tio homer; och de torkade dem kringom lägret.

33. Som ännu köttet war under deras tänder, och förr än det åtgånget war, förgrymmade ſig HErrans wrede öfwer folket, och HErren ſlog dem med en ganſka ſtor plågo. Pſ. 78: 29, 30.

34. Deraf heter det ſamma rummet Luſtgrifter; derföre, att man der begrof det luſtna folket.

35. Ifrå Luſtgrifterna drog folket ut till Hazeroth; och blefwo i Hazeroth.

12 Capitlet.

MirJams knorr, ſpitelſka.

Och MirJam och Aaron talade emot Moſe för hans huſtrus ſkull, den Ethiopißan, ſom han till huſtru tagit hade; derföre att han en Ethiopißo hade till huſtru tagit;

2. Och ſade: Talar nu HErren allena genom Moſe? Talar han ock icke genom oß? Och HErren hörde det.

3. Men Moſe war en ganſka ſaktmodig man, öfwer alla menniſkor på jordene.

4. Och ſtrax ſade HErren till Moſe, och till Aaron, och till MirJam: Går ut I tre intill wittnesbördſens tabernakel. Och de gingo alle tre ut.

5. Då kom HErren neder i molnſtodene, och ſteg in i dörrena af tabernaklet, och kallade Aaron och MirJam; och de gingo både ut.

6. Och han ſade: Hörer min ord; om någor är ibland eder en HErrans Prophet, honom will jag uppenbara mig uti en ſyn; eller uti en dröm will jag tala med honom.

7. Men icke ſå min tjenare Moſe, hwilken uti mitt hela hus trogen är. Ebr. 3: 2.

8. Munteliga talar jag med honom, och han ſer HErran ſåſom han är, icke genom mörk ord eller liknelſe. Hwi hafwen I då icke fruktat att tala emot min tjenare Moſe? 2 Moſ. 33: 11.

9. Och HErrans wrede förgrymmade ſig öfwer dem, och han wände ſig bort;

10. Dertill gaf ock molnſkyn ſig ifrå tabernaklet. Och ſi, då war MirJam ſpitelſk ſåſom en ſnö; och Aaron wände ſig till MirJam, och fick ſe att hon war ſpitelſk.

11. Han ſade till Moſe: Ack min herre! lägg icke denna ſyndena på oß, i det wi hafwe owisliga gjort, och ſyndat;

12. Att denna icke blifwer ſåſom ett dödt ting, ſom kommer ut af moderlifwet; det hafwer allaredo bortfrätit hälftena af hennes kött.

13. Då ropade Moſe till HErran, och ſade: Ack Gud! gör henne helbregda.

14. HErren ſade: Om hennes fader hade ſpottat henne i anſigtet, ſkulle hon icke ſkämma ſig i ſju dagar? Låt innelycka henne i ſju dagar utan lägret; ſedan låt åter taga henne igen. 3 Moſ. 13: 46. 4 Moſ. 5: 2.

15. Så wardt då MirJam innelyckt i ſju dagar utan lägret, och folket for ingen wägs fram bätter, intilldeß MirJam wardt igen anammad.

13. Capitlet.

Landet ſpejas. Folket förſkräckes.

Sedan drog folket ifrå Hazeroth, och lägrade ſig uti den öknene Paran.

2. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

3. Sänd ut män, de ſom må beſpeja landet Canaan, det jag Iſraels barn gifwa will; af hwarjo deras fäders ſlägt en myndig man. 5 Moſ. 1: 22, ꝛc.

4. Moſe ſände dem ut af den öknene Paran, efter HErrans ord, de ſom alle woro myndige män ibland Iſraels barn;

5. Och heto alltſå: Sammua, Zaccurs ſon, af Rubens ſlägte.

6. Saphat, Hori ſon, af Simeons ſlägte.

7. Caleb, Jephunne ſon, af Juda ſlägte.

8. Jigeal, Joſephs ſon, af Iſaſchars ſlägte.

9. Hoſea, Nuns ſon, af Ephraims ſlägte.

10. Palti, Raphu ſon, af BenJamins ſlägte.

11. Gaddiel, Sodi ſon, af Sebulons ſlägte.

12. Gaddi, Suſi ſon, af Joſephs ſlägte af Manaſſe.

13. Ammiel, Gemalli ſon, af Dans ſlägte.

14. Sethur, Michals ſon, af Aſſers ſlägte.

15. Nahebi, Vaphſi ſon, af Naphthali ſlägte.

16. Geuel, Machi ſon, af Gads ſlägte.

17. Deße äro namnen af männerna, ſom Moſe utſände till att beſpeja landet. Och Hoſea, Nuns ſon, kallade Moſe Joſua.

18. Då nu Moſe utſände dem till att beſpeja landet Canaan, ſade han till dem: Farer upp ſöderut, och går upp på bergen;

19. Och beſer landet, huru det är, och folket, ſom deruti bor, om det är ſtarkt eller ſwagt, litet eller mycket;

20. Och hurudana land det är, der de uti bo, om det är godt eller ondt; och hurudana ſtäder äro, der de uti bo, om de äro förwarade med murar, eller ej;

21. Och hurudana landet är, fett eller magert, och om trä deruti äro, eller ej; warer wid en god tröſt, och tager af landſens frukt. Och det war rätt på den tiden, då förſta winbären woro mogne.

22. De gingo upp, och beſpejade landet, ifrå den öknene Zin allt intill Rehob, der man går till Hamath.

23. De gingo ockſå upp ſöderut, och kommo till Hebron; der war Ahiman, Seſai och Thalmai, Enaks barn. Och Hebron war uppbygdt i ſju år förra än Zoan uti Egypten. Joſ. 14: 15.

24. Och de kommo intill den bäcken Eſcol, och ſkoro der en winqwiſt af med en winklaſa, och läto twå bära den på en ſtång, och dertill granatäple och fikon. 5 Moſ. 1: 24, ꝛc.

25. Det rummet kallas Eſcols bäck, för den winklaſans ſkull, ſom Iſraels barn der afſkoro.

26. Och de wände om, när de hade beſpejat landet, efter fyratio dagar;

27. Gingo och kommo till Moſe och Aaron till hela menigheten af Iſraels barn, uti den öknene Paran till Kades; och ſade honom igen, och hela menighetene, huruledes det ſtod till, och läto dem ſe landſens frukt;

28. Och förtäljde dem, och ſade: Wi wore in uti det land, dit J oß ſänden, der mjölk och hannog uti flyter; och detta är deß frukt; 2 Moſ. 33: 3.

29. Förutan att der bor ſtarkt folk uti, och der äro ganſka faſte och ſtore ſtäder; och wi ſåge der ock Enaks barn.

30. De Amalekiter bo ſöderut i landena; de Hetheer, och Jebuſeer, och Amoreer bo uppå bergen; de Cananeer bo wid hafwet och wid Jordan.

31. Men Caleb ſtillte folket för Moſe, och ſade till dem: Låt oß draga ditupp, och taga landet in; förty wi kunne wäl wara dem öfwermägtige.

32. Men de män, ſom hade warit med honom uppfarne, ſade: Wi förmåge icke draga ditupp emot det folk; ty de äro oß för ſtarke.

33. Och de förtalade landet, ſom de ſkådat hade, för Iſraels barnom, och ſade: Landet, ſom wi igenomgångit hafwe till att beſpeja det, uppfräter ſina inbyggare; och allt det folk, ſom wi derinne ſågo, är ganſka långt folk.

34. Wi

34. Wi ſåge der ock tyranner, Enaks barn af de tyranner; och wi worom för wår ögon ſåſom gräshoppor, och ſå worom wi ock för deras ögon.

14 Capitlet.

Folkets uppror. Guds hot. Moſe bön. Knorrets ſtraff.

Då tog hela menigheten till att ſkria; och folket gret den nattena.

2. Och all Iſraels barn knorrade emot Moſe och Aaron, och hela menigheten ſade till dem: Ack! att wi dock hade mått dött i Egypti land, eller ännu dö måtte i denna öknene.
5 Moſ. 1: 27. Pſ. 106: 25.

3. Hwi förer HERren oß i detta landet, att wi ſkole falla för ſwärd, och wåra huſtrur och barn warda till rofs? Är icke bättre, att wi drage in uti Egypten igen?

4. Och den ene ſade till den andra: Låt oß häfwa oß upp en höfwitsman, och fara in uti Egypten igen.

5. Men Moſe och Aaron föllo uppå ſin anſigte för hela menighetenes förſamling af Iſraels barn.

6. Och Joſua, Nuns ſon, och Caleb, Jephunne ſon, de ock landet beſpejat hade, refwo ſin kläder;

7. Och ſade till alla menighetena af Iſraels barn: Landet, ſom wi igenomwandrat hafwe till att beſpeja det, är ganſka godt.

8. Hafwer HERren wilja till oß, ſå förer han oß wäl uti det landet, och gifwer oß det; hwilket ett land är, ſom mjölk och hannog uti flyter.

9. Faller icke ifrå HERran, och frukter eder intet för detta landſens folk; ty wi wilje äta dem upp ſåſom bröd. Deras beſkärm är gånget ifrå dem, och HERren är med oß; frukter eder intet för dem.

10. Då ſade hela folket, att man ſkulle ſtena dem. Så ſyntes HERrans härlighet på wittnesbördſens tabernakel för all Iſraels barn.

11. Och HERren ſade till Moſe: Huru länge ſkall detta folket förſmäda mig? Och huru länge wilja de icke tro på mig genom allahanda tecken, ſom jag ibland dem gjort hafwer?

12. Jag ſkall ſlå dem med peſtilentie, och förgöra dem, och göra dig till ett större och mägtigare folk, än detta är.
2 Moſ. 32: 10.

13. Men Moſe ſade till HERran: Så få de Egyptier det höra; ty du hafwer fört detta folket med dine kraft midt ut ifrå dem;

14. Och man warder ſägandes till detta lands inbyggare, ſom hört hafwa att du, HERre, äſt ibland detta folket, att du anſigte mot anſigte ſedd warder, och din molnſky ſtår öfwer dem, och du, HERre, går för dem i molnſtodene om dagen, och i eldſtodene om nattene;
2 Moſ. 13: 21. 1 Cor. 10: 1.

15. Och du dräpte detta folket, ſåſom en man; ſå ſkulle Hedningarna, ſom ſådana rop på dig hörde, tala och ſäga:

16. HERren förmådde icke föra det folket in uti det land, ſom han dem ſworit hade; derföre hafwer han dräpit dem i öknene.
5 Moſ. 9: 28.

17. Så låt nu HERrans kraft ſtor warda, ſåſom du talat hafwer och ſagt:

18. HERren är långmodig, och af ſtora barmhertighet, och förlåter mißgerning och öfwerträdelſe, och låter ingen wara oſtraffad, utan ſöker fädernas mißgerningar öfwer barnen, intill tredje och fjerde led.
2 Moſ. 34: 6, 7. 20: 5. 5 Moſ. 5: 9. Pſ. 86: 15. 103: 8. 145: 8.

19. Så war nu nådelig öfwer detta folks mißgerning, efter dina ſtora barmhertighet, ſåſom du ock deßo folke förlåtit hafwer, allt ifrån Egypten, och härtill.

20. Och HERren ſade: Jag hafwer förlåtit dem det, ſåſom du ſagt hafwer.

21. Men ſå wißt ſom jag lefwer, ſå ſkall all werlden warda full af HERrans härlighet;

22. Ty alle de män, ſom hafwa ſett mina härlighet, och min tecken, ſom jag gjort hafwer uti Egypten, och uti öknene, och nu tio reſor förſökt mig, och icke hafwa lydt mine röſt;

23. Ingen af dem ſkall få ſe det landet, ſom jag deras fäder ſworit hafwer;

och ingen ſkall ſe det, den mig förſmädat hafwer. 4 Moſ. 26: 65. Pſ. 95: 11.

24. Men min tjenare Caleb, derföre att en annar Anda med honom är, och hafwer troliga följt mig efter, honom ſkall jag föra in i det landet, der han inkom; och hans ſäd ſkall intaga det; 5 Moſ. 1: 35, 36. Joſ. 14: 6, ꝛc.

25. Dertill ock de Amalekiter och Cananeer, ſom i dalarna bo. J morgon wänder om, och drager in uti öknena, på den wägen åt röda hafwet.

26. Och HErren talade med Moſe och Aaron, och ſade:

27. Huru länge ſkall denna onda hopen knorra emot mig? Ty jag hafwer hört Iſraels barnas knorran, ſom de emot mig knorrat hafwa.

28. Derföre ſäg till dem: Så wißt ſom jag lefwer, ſäger HErren, ſkall jag göra eder ſåſom J för min öron ſagt hafwen.

29. Edra kroppar ſkola falla i denna öknene; och alle J, ſom räknade ären ifrå tjugu år och derutöfwer, J ſom emot mig knorrat hafwen, 4 Moſ. 32: 11. Ebr. 3: 17.

30. Skolen intet komma in uti det land, der jag mina hand på upphäfwit hafwer, att jag ſkulle låta eder deruti bo, förutan Caleb, Jephunne ſon, och Joſua, Nuns ſon. 4 Moſ. 32: 12. Joſ. 3: 7.

31. Men edor barn, der J om ſaden, att de ſkulle warda till ett rof, dem will jag föra derin, att de ſkola få ſe det land, ſom J förkaſten.

32. Men J, med edra kroppar, ſkolen falla i denna öken.

33. Och edor barn ſkola warda herdar i öknene, i fyratio år, och umgälla edart horeri, intilldeß edra kroppar warda åtgångne i öknene;

34. Efter talet af de fyratio dagarna, i hwilkom J landet beſpejaden, ju ett år för hwar dagen, att de ſkola umgälla edor mißgerning i fyratio år; på det J ſkolen förnimma, hwad det är, när jag tager mina hand ifrå. Pſ. 95: 10. Heſ. 4: 6.

35. Jag HErren hafwer det ſagt, det will jag ock ſå göra allom deßom onda hopenom, ſom ſig emot mig upphäfwit hafwer; uti denna öken ſkola de åtgå, och der dö.

36. Alltſå dödde af HErrans plågo alle de män, ſom Moſe ſändt hade till att beſpeja landet, och igenkomne woro, och hade kommit hela menigheten till att knorra deremot; Jud. Ep. v. 5.

37. Dermed att de gåfwo landena ett rykte, att det war ondt.

38. Men Joſua, Nuns ſon, och Caleb, Jephunne ſon, blefwo lefwande, af de män, ſom gångne woro till att beſpeja landet.

39. Och Moſe talade deßa orden till all Iſraels barn; då ſörjde folket ſwårliga;

40. Och ſtodo om morgonen bittida upp, och drogo upp på bergshöjdena, och ſade: Här äre wi, och wilje draga upp till de rum, der HErren oß af ſagt hafwer; ty wi hafwe ſyndat. 5 Moſ. 1: 41.

41. Men Moſe ſade: Hwi gån J ſå utöfwer HErrans ord? Det ſkall icke wäl bekomma eder.

42. Drager icke upp; förty HErren är icke med eder; att J icke blifwen ſlagne för edra fiendar.

43. Ty de Amalekiter och Cananeer äro der för eder; och J warden fallande för ſwärd, derföre att J hafwen wändt eder ifrå HErranom; och HErren ſkall intet wara med eder.

44. Men de woro förblindade till att draga upp på bergshöjdena; men HErrans förbunds ark och Moſe kommo intet utu lägret. 5 Moſ. 1: 41.

45. Så kommo de Amalekiter och Cananeer, ſom på bergen bodde, neder, och ſlogo dem, och förföljde dem allt intill Horma.

15. Capitlet.

Offers lag. Sabbathsbrott. Tänkelutar.

Och HErren talade med Moſe, och ſade:

2. Tala med Iſraels barn, och ſäg till dem: När J kommen in uti det land, der J uti bo ſkolen, det jag eder gifwa ſkall;

3. Och wiljen göra HERranom offer, ware ſig bränneoffer, eller ett offer af ett beſynnerligit löfte, eller ett friwiljeoffer, eller edor högtidsoffer; på det I ſkolen göra HERranom en ſöt lukt, af fä eller får;
2 Moſ. 29: 18. 3 Moſ. 22: 21.

4. Hwilken nu HERranom ſina gåfwo offra will, han ſkall göra till ett ſpisoffer en tiung ſemlomjöl, blandadt med oljo; en fjerding af ett hin; 3 Moſ. 2: 1, 15. 6: 14.

5. Och win till drickoffer, ſammalunda en fjerding af ett hin till bränneoffer eller elljeſt till ett offer, der ett lamb offradt warder.

6. Men der en wädur warder offrad, ſkall du göra ſpisoffret twå tiungar ſemlomjöl, blandadt med oljo, en tridiung af ett hin;

7. Och win till drickoffer, ock en tridiung af ett hin; det ſkall du offra HERranom till en ſöt lukt.

8. Men will du göra en ſtut till bränneoffer, eller till ett beſynnerligit löfteoffer, eller till tackoffer HERranom;

9. Så ſkall du till ſtuten göra ett ſpisoffer, tre tiungar ſemlomjöl, blandadt med oljo, ett halft hin;

10. Och win till drickoffer, ſammalunda ett halft hin. Detta är ett offer HERranom till en ſöt lukt.

11. Alltſå ſkall du göra med en ſtut, med enom wädur, med ett får, af lambom och getom;

12. Derefter ſom talet är af deßa offren, derefter ſkall ock talet wara till ſpisoffret och drickoffret.

13. Den ſom en inländſker är, han ſkall detta göra, på det han må göra HERranom ett offer till en ſöt lukt.

14. Och om en främling bor när eder, eller ibland eder när edra fränder är, och will göra HERranom ett offer till en ſöt lukt; han ſkall göra ſåſom de göra.

15. Hela menighetene ſkall wara en ſtadge, både eder och främlingomen. En ewig ſtadge ſkall det wara edrom efterkommandom, att för HERranom ſkall en främling wara ſåſom I.
2 Moſ. 12: 49. 4 Moſ. 9: 14.

16. En lag, en rätt ſkall wara eder och främlingenom, ſom bor när eder.

17. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

18. Tala med Iſraels barn, och ſäg till dem: När I kommen in uti landet, dit jag eder införa ſkall;

19. Att I äten af landſens bröd, ſkolen I gifwa HERranom ett häfoffer; 5 Moſ. 8: 10.

20. Nämliga af edars degs förſtling ſkolen I gifwa ena kako till häfoffer, ſåſom I gifwen häfoffer af ladone. 2 Moſ. 23: 19. 3 Moſ. 23: 10, 11.

21. Så ſkolen I ock gifwa HERranom förſtling af edar deg till häfoffer, med edra efterkommande.

22. Och om I af owetenhet förſummen något af deßa bud, ſom HERren till Moſe ſagt hafwer;

23. Och allt det HERren eder genom Moſe budit hafwer, ifrå den dagen HERren begynte bjuda, intill edra efterkommande;

24. Om nu menigheten gör något owetandes, ſå ſkall hela menigheten göra en ungan ſtut af boſkapen till ett bränneoffer, HERranom till en ſöt lukt; ſamt med ſitt ſpisoffer och drickoffer, ſåſom det ſig bör; och en getabock till ſyndoffer.
3 Moſ. 4: 13.

25. Och Preſten ſkall alltſå förſona hela menighetena af Iſraels barn, ſå warder det dem förlåtet; ty det är en owetenhet. Och de ſkola frambära ſådana ſina gåfwor HERranom till ett offer; och ſitt ſyndoffer för HERranom öfwer ſina owetenhet;

26. Så warder det förlåtet hela menighetene af Iſraels barn; dertill ock främlingomen, ſom bo ibland eder, efter hela folket är i ſådana owetenhet.

27. Men när en ſjäl genom owetenhet ſyndar, hon ſkall frambära en årsgammal get till ſyndoffer.
3 Moſ. 4: 27. ꝛc.

28. Och Preſten ſkall förſona ſådana owetande ſjäl med ſyndoffret för owetenhetena för HERranom, ſå att han henne förſonar; ſå warder det henne förlåtet.

29. Och det ſkall wara allt en lag, ſom J för owetenhet göra ſkolen, både dem ſom inländſke äro ibland Jſraels barn, ock ſå främlingomen, ſom bo ibland eder.

30. Men om en ſjäl något gör af öfwerdådighet, ware ſig inländſk eller utländſk, den hafwer HErran förſmädat; den ſjälen ſkall utrotad warda utu hennes folk;

31. Ty hon hafwer föraktat HErrans ord, och gjort hans bud omintet; hon ſkall platt utrotad warda och umgälla ſin ſkuld.

32. Som nu Jſraels barn woro i öknene, funno de en man hemtande wed om Sabbathsdagen.

33. Och de ſom hade funnit honom dermed, då han hemtade weden, hade honom fram för Moſe och Aaron, och för hela menighetena.

34. Och de ſatte honom i fängelſe; ty det war icke klarliga uttryckt, hwad man ſkulle göra med honom.
3 Moſ. 24: 12.

35. Men HErren ſade till Moſe: Den mannen ſkall döden dö; hela menigheten ſkall ſtena honom utanför lägret.

36. Så förde hela menigheten honom ut för lägret, och ſtenade honom ihjäl, ſåſom HErren hade budit Moſe.

37. Och HErren ſade till Moſe:

38. Tala med Jſraels barn, och ſäg till dem, att de ſkola göra ſig klutar på fållarna af deras kläder, i alla deras efterkommandom, och gul ſnöre i klutomen wid fållarna.
5 Moſ. 22: 12. Matth. 23: 5.

39. Och ſkola de klutar tjena eder dertill, att J ſkolen ſe på dem, och ihågkomma all HErrans bud, och göra dem, att J icke efterföljen edars hjertas tycko, eller hor drifwen efter edor ögon.

40. Derföre ſkolen J ihågkomma och göra all min bud, och helige wara edrom Gud.

41. Jag HErren edar Gud, den eder utur Egypti land fört hafwer, att jag ſkulle wara edar Gud: Jag HErren edar Gud.

16 Capitlet.

Korahs uppror. Folket förſonadt.

Och Korah, Jizears ſon, Kehats ſons, Levi ſons, tog till ſig Dathan och Abiram, Eliabs ſöner, och On, Peleths ſon, af Rubens ſöner. 1 Moſ. 26: 9. 27: 3. Jud. Ep. v. 11.

2. Och de hofwo ſig upp emot Moſe, med några män af Jſraels barn, tuhundrade och femtio myndige i menighetene, rådherrar och ärlige män.

3. Och de förſamlade ſig emot Moſe och Aaron, och ſade till dem: J gören allt för mycket; ty hela menigheten är helig, och HErren är ibland dem; hwi upphäfwen J eder öfwer HErrans menighet?

4. Då Moſe det hörde, föll han uppå ſitt anſigte; 4 Moſ. 14: 5.

5. Och ſade till Korah, och hans hela parti: J morgon warder HErren kungörandes, hwilka honom tillhöra, hwilken helig är, och honom offra ſkall; den han utwäljer, han ſkall offra honom.

6. Detta görer: Tager för eder rökopannor, Korah och hans hela parti;

7. Och lägger der eld in, och kaſter rökwerk deruppå för HErranom i morgon. Hwilken ſom HErren utwäljer, han ware helig; J göret allt för mycket, J Levi barn.

8. Och Moſe ſade till Korah: Käre, hörer dock, J Levi barn;

9. Är det eder icke nog, att Jſraels Gud hafwer afſkiljt eder ifrå den meniga Jſrael, att J ſkolen offra honom, ſå att J ſkolen tjena honom i HErrans tabernakels ämbete, och träda fram för menighetena till att tjena henne?

10. Han hafwer tagit dig, och alla dina bröder, Levi barn, ſamt med dig till ſig, och J faren nu ock efter Preſterſkapet.

11. Du och ditt hela parti gören uppror emot HErran: Hwad är Aaron, att J knorren emot honom?

12. Och Moſe ſände bort och lät kalla Dathan och Abiram, Eliabs ſöner; men de ſade: Wi komme intet ditupp.

13. Är det icke nog, att du hafwer fört oß utu landet, der mjölk och hannog uti flyter, att du ſkulle dräpa

oß i öknene; ſkall du ännu dertill wara herre öfwer oß?

14. Skönliga hafwer du fört oß in uti det land, der mjölk och hannog uti flyter, och hafwer gifwit oß åkrar och wingårdar till arfwedel; will du ock ſtinga folke ögonen ut? Wi komme intet ditupp.

15. Då förgrymmade ſig Moſe ganſka ſwårliga, och ſade till HERran: Wänd dig icke till deras ſpisoffer; jag hafwer icke tagit dem en åſna ifrå, och ingen af dem något gjort emot.

1 Moſ. 4: 5. 1 Sam. 12: 3.

16. Och han ſade till Korah: Du och ditt hela parti ſkolen i morgon wara för HERranom, du, de ock, och Aaron.

17. Och hwar tage ſina rökopanno, och lägge rökwerk deruppå, och går fram för HERran, hwar med ſine panno, det äro tuhundrade och femtio pannor.

18. Och hwardera tog ſina panno, och lade der eld in, och kaſtade rökwerk deruppå, och gingo in för dörrena af wittnesbördſens tabernakel; och Moſe och Aaron deßlikes.

19. Och Korah förſamlade emot dem hela menighetena, inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel. Och HERrans härlighet ſyntes för hela menighetene.

20. Och HERren talade med Moſe och Aaron, och ſade:

21. Skiljer eder ifrå denna menighetene, att jag med haſt må förgöra dem.

22. Men de föllo på ſitt anſigte, och ſade: Ack Gud, allt kötts andas Gud! Om en man ſyndat hafwer, will du då hämnas öfwer hela menighetena?

23. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

24. Tala till menighetena, och ſäg: Kommer upp ifrå Korahs, och Dathans, och Abirams tjäll.

25. Och Moſe ſtod upp, och gick till Dathan och Abiram; och de äldſte af Iſrael följde honom efter;

26. Och talade till menighetena, och ſade: Går ifrå deßa ogudaktiga menniſkors tjäll, och kommer intet wid något det dem tillhörer, att I icke tilläfwentyrs förgås uti någon deras ſynd.

27. Och de gingo upp ifrå Korahs, Dathans och Abirams tjäll; men Dathan och Abiram gingo ut, och trädde i dörrena af deras tjäll med deras huſtrur, ſöner och barn.

28. Och Moſe ſade: Deruppå ſkolen I märka, att HERren mig ſändt hafwer, att jag alla deßa gerningar göra ſkulle; och icke af mino hjerta.

29. Om de dö ſåſom alla menniſkor, eller hemſökta warda, ſåſom alla menniſkor hemſökta warda; ſå hafwer HERren icke ſändt mig.

30. Men om HERren gör här något nytt, ſå att jorden öppnar ſin mun, och uppſluckar dem, med allt det de hafwa, att de lefwande fara neder i helwetet; ſå ſkolen I förſtå, att deße männerna hafwa förſmädat HERran.

31. Och ſom han all deßa orden uttalat hade, remnade jorden under dem; 5 Moſ. 11: 6. Pſ. 106: 17.

32. Och lät ſin mun upp, och uppſlukte dem med deras hus, med alla de menniſkor, ſom när Korah woro, och med alla deras håfwor.

33. Och de foro lefwande neder i helwetet, med allt det de hade; och jorden öfwertäckte dem; och de förgingos utu menighetene.

34. Och hela Iſrael, ſom omkring dem war, flydde för deras ſkris ſkull; ty de ſade: Att jorden icke ock uppſluckar oß.

35. Dertill for en eld ut ifrå HERranom, och upptärde de tuhundrade och femtio män, ſom det rökwerket offrade.

36. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

37. Säg Eleazar, Preſtens Aarons ſon, att han upptager rökopannorna utu brandenom, och förſtrör elden hit och dit;

38. Förty de ſyndares pannor äro helgade genom deras ſjälar, att man må ſlå dem i ſkifwor, och hänga dem på altaret; ty de äro offrade för HERranom, och helgade, och ſkola wara Iſraels barnom ett tecken.

39. Och Eleazar Preſten tog de kopparpannorna, ſom de uppbrände män

uti offrat hade, och ſlog dem i ſkifwor, till att hänga wid altaret;

40. Iſraels barnom till en åminnelſe, att ingen främmande ſkulle gå fram, ſom icke är af Aarons ſäd, till att offra rökwerk för HErranom; på det honom icke ſkall gå ſåſom Korah och hans parti, ſåſom HErren honom ſagt hade genom Moſe.

41. Den andra morgonen knorrade hela menigheten af Iſraels barn emot Moſe och Aaron, och ſade: I hafwen dräpit HErrans folk.

42. Och då menigheten förſamlade ſig emot Moſe och Aaron, wände de ſig till wittnesbördſens tabernakel; och ſi, molnſkyn öfwertäckte det, och HErrans härlighet ſyntes.

43. Och Moſe och Aaron gingo in för wittnesbördſens tabernakel.

44. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

45. Går ut ifrå denna menighetene; jag will med haſt förgöra dem. Och de föllo uppå ſitt anſigte.

46. Och Moſe ſade till Aaron: Tag rökopannona, och låt der eld in af altaret, och kaſta rökwerk deruppå, och gack ſnarliga till menighetena, och förſona dem; förty wrede är utgången af HErranom, och plågan hafwer begynt.

47. Och Aaron tog, ſåſom Moſe ſade honom, och lopp midt igenom menighetena; och ſi, plågan war uppågången ibland folket, och han rökte, och förſonade folket;

48. Och ſtod emellan de döda och de lefwande; då wardt plågan förtagen.

49. Men de ſom af plågone döde woro, woro fjortontuſend och ſjuhundrad, undantagnom dem ſom förgingos uti Korahs uppror.

50. Och Aaron kom igen till Moſe för dörrena af wittnesbördſens tabernakel; och plågan war förtagen.

17. Capitlet.

Aarons ſtaf, grönſkas, gömmes.

Och HErren talade med Moſe, och ſade:

2. Säg Iſraels barnom, och tag af dem tolf ſtafrar, af hwar och en ſins faders hus Förſta en, och ſkrif hwars deras namn på hans ſtaf.

3. Men Aarons namn ſkall du ſkrifwa på Levi ſtaf; ty ju för hwar ſins faders hus höfwitsman ſkall wara en ſtaf.

4. Och lägg dem in i wittnesbördſens tabernakel, för wittnesbördet, der jag betygar eder;

5. Och den ſom jag utwäljandes warder, hans ſtaf ſkall grönſkas; på det att jag må ſtilla det knorrandet, ſom Iſraels barn knorra emot eder.

6. Moſe talade med Iſraels barn; och alle deras Förſtar fingo honom tolf ſtafrar, hwar förſten en ſtaf efter deras fäders hus; och Aarons ſtaf war deßlikes ibland deras ſtafrar.

7. Och Moſe lade ſtafrarne inför HErran uti wittnesbördſens tabernakel.

8. Om morgonen, då Moſe gick in uti wittnesbördſens tabernakel, fann han Aarons ſtaf af Levi hus grönſkas, och blomſtren utgångna, och mandel bära. Ebr. 9:4.

9. Och Moſe bar ut alla ſtafrarna ifrå HErranom för all Iſraels barn, ſå att de ſågo det, och hwar och en tog ſin ſtaf.

10. Då ſade HErren till Moſe: Bär Aarons ſtaf åter inför wittnesbördet, att han förwarad warder för ett tecken till de olydiga barnen; att deras knorrande uppå mig må återwända, att de icke dö.

11. Moſe gjorde ſåſom HErren honom budit hade.

12. Och Iſraels barn ſade till Moſe: Si, wi förgås, och blifwe borto; wi förminſkas, och wardom alle.

13. Ho ſom kommer intill HErrans tabernakel, han dör; ſkole wi då platt förödas?

18. Capitlet.

Preſters och Leviters tjenſt, del och tionde.

Och HErren ſade till Aaron: Du och dine ſöner, och dins faders hus med dig, ſkolen bära helgedomens mißgerning; och du och dine ſöner med dig ſkolen bära edars Preſterſkaps mißgerning.

2. Men dine bröder af Levi dins faders ſlägte ſkall du taga till dig, att de äro när dig, och tjena dig; men du och dine ſöner med dig ſkolen tjena inför wittnesbördſens tabernakel.

3. Och de ſkola taga wara på din tjenſt, och hela tabernaklets tjenſt; dock ſkola de intet nalkas intill helgedomens tyg, och till altaret, att både de och I icke ſkolen dö;

4. Utan de ſkola wara när dig, att de taga wara uppå wittnesbördſens tabernakels tjenſt, uti all tabernaklets ämbete; och ingen främmande ſkall nalkas eder.

5. Så akter nu uppå helgedomens tjenſte, och uppå altarens tjenſte, att icke mer en wrede kommer öfwer Iſraels barn.

6. Ty ſi, jag hafwer tagit edra bröder Leviterna ut ifrån Iſraels barn, och gifwit eder HERranom till en ſkänk, att de ſkola taga wara på ämbetet wid wittnesbördſens tabernakel. 4 Moſ. 3: 45.

7. Men du och dine ſöner med dig ſkolen akta på edart Preſterſkap, att I tjenen uti all altarens handel, och innanför förlåten; ty edart Preſterſkap gifwer jag eder till ett ämbete för en gåfwo; om någor främmande går härtill, han ſkall dö.

8. Och HERren ſade till Aaron: Si, jag hafwer gifwit dig mitt häfoffer, af allt det ſom Iſraels barn helga, för ditt Preſtaämbete, och dinom ſönom till en ewig rätt.

9. Detta ſkall du hafwa af det aldrahelgaſta, ſom de offra: Alla deras gåfwor med allt deras ſpisoffer, och med allt deras ſyndoffer, och med allt deras ſkuldoffer, ſom de mig gifwa, det ſkall wara dig och dinom ſönom det aldrahelgaſta.

10. På aldrahelgaſta rum ſkall du äta det; hwad mankön är, ſkall deraf äta; ty det ſkall wara dig heligt. 3 Moſ. 6: 16, 18.

11. Jag hafwer ock gifwit dig och dinom ſönom, och dinom döttrom med dig, deras gåfwors häfoffer, i allo Iſraels barnas weftoffre till en ewig rätt: Den ſom ren är i dino huſe, han ſkall äta deraf. 3 Moſ. 10: 15. 22: 11.

12. Alla bäſta oljo, och all bäſta winmuſt, och deras förſtlingskorn, det ſom de gifwa HERranom, hafwer jag gifwit dig.

13. Den förſta frukten af allt det i deras lande är, det ſom de bära HERranom, ſkall wara ditt; den ſom ren är i dino huſe, han ſkall äta deraf.

14. Allt det ſpillgifwet är i Iſrael, ſkall wara ditt. 2 Moſ. 27: 28.

15. Allt det ſom moderlif öppnar ibland allt kött, det ſom de bära HERranom, ware ſig menniſka eller fänad, ſkall wara ditt; dock ſå, att du den förſta fruktena af menniſko låter löſa, och den förſta frukten af en oren fänad ockſå löſa låter; 2 Moſ. 13: 12. 22: 29. 34: 19.

16. Och ſkola de löſa det, när det är en månad gammalt; och ſkall gifwat till löſen för penningar, för fem ſiklar efter helgedomens ſikel, hwilken tjugu gera gäller. 2 Moſ. 30: 13. 3 Moſ. 27: 25. 4 Moſ. 3: 47. Heſ. 45: 12.

17. Men den förſta frukten af fä eller får, eller get, ſkall du icke till löſen gifwa; ty de äro helig. Deras blod ſkall du ſtänka på altaret, och deras feta ſkall du uppbränna till en ſöt lukts offer HERranom. 3 Moſ. 1: 9.

18. Deras kött ſkall wara ditt, ſåſom ock weftebröſtet, och högre bogen din är. 2 Moſ. 29: 26. 3 Moſ. 7: 34.

19. Allt häfoffer, ſom Iſraels barn helga HERranom, hafwer jag gifwit dig och dinom ſönom, och dinom döttrom med dig till en ewig rätt; det ſkall wara ett oförgängeligit och ewigt förbund för HERranom, dig och dine ſäd med dig.

20. Och HERren ſade till Aaron: Du ſkall ingen beſittning hafwa i deras land, och ingen lott hafwa med dem; ty jag är din lott, och ditt arfwegods ibland Iſraels barn. 5 Moſ. 10: 9. 18: 2. Joſ. 13: 14, 33. Heſ. 44: 28.

21. Men Levi barn hafwer jag gifwit all tionde i Iſrael till ett arfwe-

gods, för deras ämbete, ſom de göra mig wid wittnesbördſens tabernakel;

22. Så att härefter Iſraels barn intet ſkola nalkas intill wittnesbördſens tabernakel, till att komma ſig i ſynd och dö;

23. Utan Leviterna ſkola akta på ämbetet wid wittnesbördſens tabernakel, och de ſkola bära deras ſynder till en ewig rätt till edra efterkommande; och de ſkola intet arfwegods beſitta ibland Iſraels barn.

24. Ty Iſraels barnas tiond, ſom de häfoffra HERranom, hafwer jag gifwit Leviterna till arfwegods; derföre hafwer jag ſagt till dem, att de ibland Iſraels barn intet arfwegods beſitta ſkola.

3 Moſ. 27: 30.

25. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

26. Tala till de Leviter, och ſäg till dem: När I tagen tionden af Iſraels barn, den jag eder af dem gifwit hafwer till edart arfwegods, ſå ſkolen I göra HERranom deraf ett häfoffer, ju tiond af tiond;

27. Och ſkolen ſådana edart häfoffer hålla, ſåſom I gåfwen korn af ladone, och fyllo af preßen.

28. Alltſå ſkolen I ock gifwa HERranom häfoffer af allo edro tiond, ſom I tagen af Iſraels barnom; ſå att I ſådant HERrans häfoffer gifwen Preſtenom Aaron.

29. Utaf allt, det eder gifwet warder, ſkolen I gifwa HERranom allahanda häfoffer, af allt det bäſta, ſom deraf helgadt warder.

30. Och ſäg till dem: När I alltſå det bäſta deraf häfoffren, ſå ſkall det Levitomen räknadt warda, lika ſom det af ladone, och ſåſom det af preßen gåfwes.

31. Och I mågen det äta alleſtädes, I och edor barn; ty det är edor lön för edart ämbete uti wittnesbördſens tabernakel.

32. Så ſynden I icke deröfwer, när I häfoffren det feta deraf, och icke ohelgen det Iſraels barn helgat hafwa, att I icke dön.

19. Capitlet.

Röda kons blod, aſka, watten.

Och HERren talade med Moſe och Aaron, och ſade:

2. Detta ſättet ſkall wara en lag, den HERren budit hafwer, och ſagt: Säg Iſraels barnom, att de hafwa till dig en rödlett ko utan wank, der ingen briſt på är, der intet ok ännu påkommet är.

3. Och få henne Preſtenom Eleazar, han ſkall föra henne ut för lägret, och låta der ſlagta henne för ſig.

Ebr. 13: 11.

4. Och Preſten Eleazar ſkall taga af hennes blod med ſitt finger, och ſtänka rätt emot wittnesbördſens tabernakel ſju reſor;

5. Och låta uppbränna kona för ſig, både hennes hud och hennes kött, dertill hennes blod, ſamt med gåret.

2 Moſ. 29: 14. 3 Moſ. 4: 11, 12. Ebr. 9: 13.

6. Och Preſten ſkall taga cedreträ och iſop, och roſenröd ull, och kaſta på den brinnande kona; 3 Moſ. 14: 4.

7. Och ſkall twå ſin kläder, och bada ſin kropp med watten, och ſedan gå i lägret, och wara oren allt intill aftonen.

8. Och den ſom uppbrände henne, ſkall ock twå ſin kläder med watten, och bada ſin kropp i watten, och wara oren allt intill aftonen.

9. Och en ren man ſkall upptaga aſkona af kone, och ſlå henne ut på ett rent rum utan lägret, att hon warder der förwarad åt menighetene af Iſraels barnom till ſtänkewatten; ty det är ett ſyndoffer.

10. Och den ſom aſkona af kone upptog, ſkall twå ſin kläder, och wara oren allt intill aftonen. Detta ſkall wara en ewig rätt Iſraels barnom, och främlingomen, ſom bo ibland eder.

11. Den ſom kommer wid ena döda menniſko, han ſkall wara oren i ſju dagar.

12. Så ſkall han härmed rena ſig på tredje dagen, och på ſjunde dagen, och ſå warder han ren. Och om han icke på tredje och ſjunde dagen renar ſig, ſå ſkall han icke ren warda.

13. Men om någor kommer wid ena döda menniſko, och icke will rena ſig, den orenar HERrans tabernakel, och ſådana ſjäl ſkall utrotad warda utur Iſrael; derföre, att ſtänkewattnet icke är ſtänkt öfwer honom, ſå är han oren, ſå länge han ſig icke rena låter.

14. Detta är lagen, om en menniſka dör i tjället: Den ſom går in i tjället, och allt det ſom i tjället är, ſkall wara orent i ſju dagar.

15. Och hwart och ett botyg, ſom öppet är, det intet öfwertäckelſe eller band hafwer, det är orent.

16. Deßlikes den ſom på markene kommer wid någon, ſom ſlagen är med ſwärd, eller eljeſt en dödan, eller ene menniſkos ben, eller graf, den är oren i ſju dagar.

17. Så ſkola de nu för den orena taga af deßo uppbrända ſyndoffers aſko, och låta deruppå rinnande watten uti ett käril.

18. Och en ren man ſkall taga iſop, och doppa i wattnet, och ſtänka tjället, och alla botyg, och alla de ſjälar, ſom derinne äro; ſammalunda ock den ſom hafwer kommit wid ens döds ben, eller en ſlagnan, eller en dödan, eller någon graf.

19. Och den rene ſkall ſtänka den orena på tredje dagen, och på ſjunde dagen, och rena honom på ſjunde dagen; och ſkall twå ſin kläder, och bada ſig i watten, ſå warder han ren om aftonen.

20. Men hwilken ſom warder oren, och icke will rena ſig, hans ſjäl ſkall utrotad warda utu menighetene; förty han hafwer orenat HERrans helgedom, och icke är med ſtänkewattne ſtänkt; derföre är han oren.

21. Och detta ſkall warda dem en ewig rätt. Skall ockſå den ſom med ſtänkewattnena ſtänkte, twå ſin kläder; och den ſom kommer wid ſtänkewattnet, han ſkall wara oren intill aftonen.

22. Och allt det han kommer wid, det ſkall wara orent. Och hwilken ſjäl, ſom han wederkommer, hon ſkall wara oren intill aftonen.

20. Capitlet.

MirJam dör. Folket knorrar. Klippans watten. Edoms nit. Aarons död.

Och Iſraels barn kommo med hela menighetene in uti den öknena Zin, i förſta månaden; och folket blef i Kades. Och MirJam blef der död, och wardt der begrafwen.

2. Och menigheten hade intet watten; och de förſamlade ſig emot Moſe och Aaron. 2 Moſ. 17: 2. ꝛc.

3. Och folket trätte med Moſe, och ſade: Ack! det wi hade förgångits, der wåre bröder förgingos för HERranom. 4 Moſ. 11: 33. 16: 32.

4. Hwi hafwen I fört denna HERrans menighet uti denna öknena, att wi här dö ſkole med wårom boſkap?

5. Och hwi hafwen I fört oß utur Egypten intill denna onda platſen, der man intet ſå kan; der hwarken äro fikon eller winträ, ej heller granatäple; och är dertillmed intet watten till att dricka?

6. Då gingo Moſe och Aaron ifrå menighetene intill dörrena af wittnesbördſens tabernakel, och föllo på ſitt anſigte; och HERrans härlighet ſyntes dem.

7. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

8. Tag ſtafwen, och förſamla menighetena, du och din broder Aaron, och taler till hälleberget för deras ögon; det ſkall gifwa ſitt watten. Alltſå ſkall du ſkaffa dem watten utu hälleberget, och gifwa menighetene dricka, och deras boſkap.
Pſ. 78: 16. 105: 41. 1 Cor. 10: 4.

9. Då tog Moſe ſtafwen för HERranom, ſåſom han honom budit hade.

10. Och Moſe och Aaron förſamlade menighetena inför hälleberget, och ſade till dem: Hörer, I olydige; månne wi ock ſkole ſkaffa eder watten utu detta hälleberget?

11. Och Moſe hof upp ſina hand, och ſlog på hälleberget med ſin ſtaf twå gånger; då gick der ut mycket watten, ſå att menigheten fick dricka, och deras boſkap. 5 Moſ. 32: 51.

12. Och HERren ſade till Moſe och

Aaron: Derföre, att I icke trodden uppå mig, att I måtten helgat mig för Iſraels barnom, ſkolen I icke föra denna menigheten in i det land, ſom jag dem gifwa ſkall.
4 Moſ. 27: 14. 5 Moſ. 1: 37. 31: 2.

13. Detta är det trätowattnet, öfwer hwilket Iſraels barn trätte med HERranom, och han wardt helgad i dem.
2 Moſ. 17: 7. Pſ. 106: 32. Heſ. 47: 19.

14. Och Moſe ſände bådſkap ut ifrå Kades till de Edomeers Konung: Så låter din broder Iſrael ſäga dig: Du wetſt all den mödo, ſom oß påkommen är;
Dom. 11: 17.

15. Att wåre fäder woro nederfarne in uti Egypten, och wi i långan tid bodde uti Egypten, och de Egyptier handlade illa med oß och wåra fäder.

16. Och wi ropade till HERran, och han hörde wåra röſt, och utſände en Ängel, och förde oß utur Egypten; och ſi, wi äre i Kades, i den ſtaden, ſom wid dina gränſor är.
2 Moſ. 14: 19.

17. Låt oß draga igenom ditt land; wi wilje icke fara öfwer åker eller wingårdar, och icke dricka wattnet utu brunnarna; wi wilje draga rätta landsſtråtena, hwarken wikande på den högra ſidona eller på den wenſtra, tilldeß wi komme igenom dina landsändar.

18. De Edomeer ſade till dem: Du ſkall icke draga härigenom, eller jag ſkall möta dig med ſwärd.

19. Iſraels barn ſade till dem: Wi wilje draga den meniga ſtråtena; och om wi dricke af ditt watten, wi och wår boſkap, ſå wilje wi det betala; wi wilje icke utan allenaſt gå till fot derigenom.

20. Men han ſade: Du ſkall icke draga härigenom. Och de Edomeer drogo ut emot dem med mägtigt folk, och ſtarka hand.

21. Alltſå förwägrade de Edomeer Iſrael draga igenom deras landsändar. Och Iſrael wek ifrå dem.

22. Och Iſraels barn drogo ifrå Kades, och kommo med hela menigheten intill det berget Hor.
4 Moſ. 33: 37.

23. Och HERren talade med Moſe och Aaron på bergena Hor, wid gränſen åt de Edomeers land, och ſade:

24. Låt Aaron ſamla ſig till ſitt folk; ty han ſkall icke komma i det landet ſom jag Iſraels barnom gifwit hafwer, derföre, att I woren minom mun ohörſamme wid trätowattnet.

25. Så tag nu Aaron och hans ſon Eleazar, och haf dem upp på berget Hor;
4 Moſ. 27: 13. 33: 38. 5 Moſ. 32: 50.

26. Och afkläd Aaron hans kläder, och kläd dem på hans ſon Eleazar; och Aaron ſkall der ſamlas, och dö.

27. Moſe gjorde ſåſom HERren honom böd; och de ſtego upp på berget Hor, för hela menigheten.

28. Och Moſe afklädde Aaron hans kläder, och klädde dem på hans ſon Eleazar. Och Aaron blef der död uppå berget; men Moſe och Eleazar ſtego neder utaf bergena.
5 Moſ. 10: 6.

29. Och då hela menigheten ſåg att Aaron war död, begreto de honom i tretio dagar, hela Iſraels hus.

21. Capitlet.

Arads ſtrid. Iſraels knorr. Kopparormen. Folkets läger. Sihon och Og ſlagne.

Och då den Cananeen, Konungen i Arad, ſom ſöderut bor, hörde att Iſrael inkom genom ſpejares wäg, ſtridde han emot Iſrael, och förde några af dem fångna.
4 Moſ. 33: 40.

2. Då lofwade Iſrael HERranom ett löfte, och ſade: Om du gifwer detta folket under mina hand, ſå ſkall jag gifwa deras ſtäder tillſpillo.

3. Och HERren hörde Iſraels bön, och gaf dem de Cananeer, och de gjorde dem tillſpillo med deras ſtäder; och kallade det rummet Horma.

4. Sedan drogo de ifrå berget Hor, på den wägen åt röda hafwet, att de ſkulle draga omkring de Edomeers land. Och folket wardt ledſe på wägen.

5. Och folket talade emot Gud, och emot Moſe: Hwi hafwer du fört oß utur Egypten, att wi ſkulle dö i öknene? Ty här är hwarken bröd eller watten, och wår ſjäl wämjar öfwer denna löſa maten.
4 Moſ. 11: 1, 6.

6. Då ſände HERren ibland folket brännande ormar; de beto folket, ſå att mycket folk i Iſrael blef dödt.
1 Cor. 10: 9.

7. Så kommo de till Moſe, och ſade: Wi hafwe ſyndat, att wi emot HERran och emot dig talat hafwe; bed HERran, att han tager deßa ormarna ifrån oß. Moſe bad för folket.

8. Då ſade HERren till Moſe: Gör dig en kopparorm, och res honom upp för ett tecken; hwilken ſom biten är, och ſer uppå honom, han ſkall lefwa.

9. Så gjorde Moſe en kopparorm, och reſte honom upp för ett tecken, och om någor wardt biten af orme, ſå ſåg han på den kopparormen, och blef wid lif.
2 Kon. 18: 4. Joh. 3: 14.

10. Och Iſraels barn drogo ut, och lägrade ſig i Oboth.

11. Och ifrån Oboth drogo de ut, och lägrade ſig i Ijim wid berget Abarim, uti den öknene twärtöfwer Moab öſterut. 4 Moſ. 33: 44, 47.

12. Dädan drogo de, och lägrade ſig wid den bäcken Sared.

13. Dädan drogo de, och lägrade ſig på denna ſidone wid Arnon, hwilket i öknene är, och ſträcker ſig ut ifrå de Amoreers landsändar; ty Arnon är Moabs landamäre, emellan Moab och de Amoreer. Dom. 11: 18.

14. Deraf ſäger man uti den bokene om HERrans ſtrider: Den höga bergklippan allt intill ſkyn, och intill Arnons bäck;

15. Och intill bäckſens källo, hwilken räcker allt intill den ſtaden Ar, och böjer ſig, och är Moabs gränſa.

16. Och dädan drogo de till brunnen; det är den brunnen, der HERren af ſade till Moſe: Förſamla folket, jag will gifwa dem watten.

17. Då ſöng Iſrael denna wiſona, och ſöngo emot hwarannan öfwer brunnen:

18. Denna är den brunnen, ſom de Förſtar grafwit hafwa; de ädle i folket hafwa grafwit honom, genom läraren och deras ſtafrar. Ifrå denne öknene drogo de till Mattana;

19. Och ifrå Mattana till Nahaliel, och ifrå Nahaliel till Bamoth;

20. Och ifrå Bamoth till den dalen, ſom ligger i Moabs mark, wid det höga berget Pisga, ſom wet åt öknene.

21. Och Iſrael ſände båd till Sihon, de Amoreers Konung, och lät ſäga honom: 5 Moſ. 2: 26. Dom. 11: 19.

22. Låt mig draga igenom ditt land; wi wilje intet wika in på åkrar, eller in på wingårdar; wi wilje icke heller dricka brunnwattnet; landsſtråtena wilje wi fara, tilldeß wi komme genom dina landsändar.

23. Men Sihon tillſtadde icke Iſraels barn gå igenom ſina landsändar; utan förſamlade allt ſitt folk, och drog emot Iſrael i öknena. Och ſom han kom till Jahza, ſtridde han emot Iſrael.

24. Men Iſrael ſlog honom med ſwärdsegg, och tog hans land in, ifrån Arnon allt intill Jabbok, och allt intill Ammons barn; förty Ammons landsändar woro faſte.
5 Moſ. 2: 33. 29: 7, 8. Pſ. 135: 11. 136: 19. Am. 2, 9.

25. Alltſå tog Iſrael alla deßa ſtäderna, och bodde i alla de Amoreers ſtäder, i Hesbon och alla hans döttrar.

26. Ty ſtaden Hesbon hörde Sihon Amoreers Konunge till, och han hade tillförene ſtridt med de Moabiters Konung, och wunnit honom af all hans land, allt intill Arnon.

27. Deraf ſäger man i ordſpråket: Kommer till Hesbon, att man bygger och upprättar den ſtaden Sihon.

28. Ty en eld är utgången af Hesbon, en låge af den ſtaden Sihon; han hafwer uppfrätit Ar de Moabiters; och de der bo i de höjder Arnon.
Jer. 48: 45, 46.

29. We dig, Moab; du Chemos folk äſt förgånget. Man hafwer hans ſöner ſlagit på flyktena, och fört hans döttrar fångna till Sihon, de Amoreers Konung. 1 Kon. 11: 7, 33.

30. Deras härlighet är worden omintet, ifrå Hesbon intill Dibon; hon är förſtörd allt intill Nopha, hwilken räcker allt intill Medeba.

31. Så bodde Iſrael uti de Amoreers lande.

32. Och Moſe ſände ut ſpejare till Jaeſer, och de wunno deß döttrar, och togo de Amoreer in, ſom deruti woro;
33. Och wände om, och drogo uppåt den wägen till Baſan. Då drog Og, Konungen i Baſan, ut emot dem med allt ſitt folk, till att ſtrida i Edrei.
5 Moſ. 3: 1. 29: 7.
34. Och HERren ſade till Moſe: Frukta dig intet för honom; ty jag hafwer gifwit honom i dina hand med land och folk; och du ſkall göra med honom, ſåſom du med Sihon, de Amoreers Konung, gjort hafwer, hwilken i Hesbon bodde.
Pſ. 135: 10, 11.
35. Och de ſlogo honom och hans ſöner, och allt hans folk, tilldeß att ingen war igen; och togo det landet in.

22. Capitlet.

Balaks bådſkap. Bileams ſwar, reſa, åſna, tal.

Sedan foro Iſraels barn ut, och lägrade ſig i Moabs mark, wid Jordan, in mot Jericho.
2. Och då Balak, Zipors ſon, ſåg allt det Iſrael gjort hade de Amoreer;
3. Och att de Moabiter mycket fruktade för det folket, ſom ſå mycket war; och att de Moabiter grufwade ſig för Iſraels barn;
4. Då ſade de Moabiter till de äldſta af de Midianiter: Nu warder denne hopen uppgnagandes allt det omkring oß är, ſåſom en oxe uppfräter gräſet på markene. Och war Balak, Zipors ſon, den tiden de Moabiters Konung.
5. Och han ſände ut båd till Bileam, Beors ſon, den en ſpåman war; han bodde wid älfwena i hans folks barnas lande; att de ſkulle kalla honom, och lät ſäga honom: Si, ett folk är draget utur Egypten, det öfwertäcker jordenes anſigte, och det ligger emot mig. Joſ. 13: 22. 24: 9.
6. Så kom nu, och förbanna mig det folket; ty det är mig för mägtigt; om jag kunde ſlå dem, och fördrifwa dem utu landet; förty jag wet, hwem du wälſignar, han är wälſignad, och den du förbannar, han är förbannad.
7. Och de äldſte af de Moabiter gingo bort med de äldſta af de Midianiter, och hade ſpådomslön i deras händer; och gingo in till Bileam, och ſade honom Balaks ord.
2 Petr. 2: 15. Jud. Ep. v. 11.
8. Och han ſade till dem: Blifwer här öfwer nattena, ſå will jag ſäga eder igen, hwad HERren mig ſägandes warder. Så blefwo de Moabiters Förſtar när Bileam.
9. Och Gud kom till Bileam, och ſade: Ho äro de män, ſom när dig äro?
10. Bileam ſade till Gud: Balak, Zipors ſon, de Moabiters Konung, hafwer ſändt till mig:
11. Si, ett folk är utdraget utur Egypten, och öfwertäcker jordenes anſigte; ſå kom nu, och förbanna dem; om jag kunde ſtrida med dem, och fördrifwa dem.
12. Men Gud ſade till Bileam: Gack intet med dem, förbanna icke heller folket; ty det är wälſignadt.
13. Då ſtod Bileam bittida upp om morgonen, och ſade till Balaks Förſtar: Går i edart land; förty HERren will icke tillſtädja, att jag går med eder.
14. Och de Moabiters Förſtar ſtodo upp, kommo till Balak, och ſade: Bileam nekar ſig wilja komma med oß.
15. Då ſände Balak ännu yppare och härligare Förſtar än hine woro.
16. Då de kommo till Bileam, ſade de till honom: Så låter Balak, Zipors ſon, ſäga dig: Låt dig icke förtryta att komma till mig;
17. Ty jag will högeliga ära dig, och hwad du ſäger mig, det will jag göra: Käre, kom, och förbanna mig detta folket.
18. Bileam ſwarade, och ſade till Balaks tjenare: Om Balak gåfwe mig ſitt hus fullt med ſilfwer och guld, ſå kunde jag dock icke gå öfwer HERrans mins Guds ord, litet eller mycket till att göra. 4 Moſ. 24: 13.
19. Så blifwer ock ännu I här i denna natten, att jag må förfara hwad HERren ytterligare med mig talandes warder.
20. Då kom Gud om nattena till

Bileam, och ſade till honom: Äro deße männerne komne till att kalla dig, ſå ſtatt upp, och far med dem; dock hwad jag ſäger dig, det ſkall du göra.

21. Då ſtod Bileam om morgonen upp, och ſadlade ſina åſninno, och följde de Moabiters Förſtar.

22. Men Guds wrede förgrymmade ſig, att han for dit. Och HERrans Ängel trädde fram i wägen, att han ſkulle ſtå honom emot. Men han red på ſine åſninno, och twå dränger woro med honom.

23. Och åſninnan ſåg HERrans Ängel ſtå i wägenom, och ett draget ſwärd i hans hand. Och åſninnan wek af wägenom in på markena; men Bileam ſlog henne, att hon ſkulle gå på wägenom.

24. Då trädde HERrans Ängel uti ett trångt tä emellan wingårdar, der på båda ſidor gårdar woro.

25. Och då åſninnan ſåg HERrans Ängel, trängde hon ſig intill gården, och klämde foten af Bileam in mot gården; och han ſlog henne ännu mer.

26. Då gick HERrans Ängel ytterligare in på ett trångt rum, der ingen wäg war till att afwika, antingen på högra eller wenſtra ſidona.

27. Och då åſninnan ſåg HERrans Ängel, föll hon på knä under Bileam. Då förgrymmade ſig Bileams wrede, och han ſlog åſninnona med ſtafwen.

28. Då öppnade HERren åſninnones mun, och hon ſade till Bileam: Hwad hafwer jag gjort dig, att du hafwer ſlagit mig nu tre gånger?

29. Bileam ſade till åſninnan: Förty du gjorde gäck af mig; ack! hade jag nu ett ſwärd i handene, jag ſkulle dräpa dig.

30. Åſninnan ſade till Bileam: Är jag icke din åſninna, der du på ridit hafwer i dina dagar intill denna tid? Hafwer jag någon tid ſå plägat göra med dig? Han ſade: Nej.

31. Då öppnade HERren Bileams ögon, att han ſåg HERrans Ängel ſtå i wägenom, och ett draget ſwärd uti hans hand; och han neg, och bugade ſig med ſitt anſigte.

32. Och HERrans Ängel ſade till honom: Hwi hafwer du ſlagit dina åſninno nu tre gånger? Si, jag är utgången, att jag ſkall ſtå dig emot; ty denne wägen är mig emot.

33. Och åſninnan ſåg mig, och wek undan för mig i tre gånger; eljeſt, hwar hon icke undanwikit hade, ſå hade jag nu ſlagit dig ihjäl, och åſninnan hade lefwande blifwit.

34. Då ſade Bileam till HERrans Ängel: Jag hafwer ſyndat; ty jag wißte icke, att du ſtod emot mig i wägenom. Och nu, om det är icke din wilje, will jag wända om igen.

35. HERrans Ängel ſade till honom: Far med deßa männerna; men intet annat ſkall du tala, utan det jag ſäger dig. Så följde Bileam Balaks Förſtar.

36. Då Balak hörde, att Bileam kom, for han ut emot honom uti de Moabiters ſtad, ſom ligger i gränſone wid Arnon, hwilken är wid den ytterſta gränſon;

37. Och ſade till honom: Hafwer jag icke ſändt efter dig, och låtit kalla dig? Hwi äſt du då icke kommen till mig? Menar du jag kunde icke ära dig?

38. Bileam ſwarade honom: Si, jag är kommen till dig; men huru kan jag något annat tala, utan det Gud gifwer mig i munnen, det måſte jag tala?

39. Så for Bileam med Balak, och kommo in i gatuſtaden.

40. Och Balak offrade fä och får, och ſände efter Bileam, och efter de Förſtar, ſom när honom woro.

41. Om morgonen tog Balak Bileam, och hade honom upp på Baals höjder, att han dädan af måtte ſe intill ändan af folket.

23. Capitlet.

Balak offrar. Bileam wälſignar.

Och Bileam ſade till Balak: Bygg mig här ſju altare, och låt mig få hit ſju ſtutar och ſju wädrar.

2. Balak gjorde ſom Bileam honom ſade. Och både Balak och Bileam offrade, ju på hwart altare en ſtut och en wädur.

3. Och Bileam ſade till Balak: Gack till ditt bränneoffer; och jag will gå bort; om tilläfwentyrs HERren kan komma emot mig, och underwiſa mig hwad jag ſkall ſäga dig. Och gick åſtad haſteliga.

4. Och Gud kom emot Bileam. Men han ſade till honom: Sju altare hafwer jag tillredt, och ju på hwart altaret en ſtut och en wädur offrat.

5. Och HERren gaf Bileam ordet i munnen, och ſade: Gack till Balak igen, och ſäg alltſå.

6. Och då han kom igen till honom, ſi, då ſtod han när ſitt bränneoffer, med alla de Moabiters Förſtar.

7. Då hof han ſitt tal upp, och ſade: Utaf Syrien hafwer Balak, de Moabiters Konung, låtit hemta mig, ifrå bergen öſterut: Kom och förbanna mig Jacob; kom, tala ondt emot Iſrael.

8. Huru ſkall jag förbanna den Gud icke förbannar? Huru ſkall jag tala ondt emot den HERren intet ondt emot talar?

9. Ty af bergshöjden ſer jag honom wäl, och af högarna ſkådar jag honom. Si, det folket warder allena boendes, och icke ſkall räknadt warda ibland Hedningar.

10. Ho kan räkna Jacobs ſtoft, och talet på fjerdedelen af Iſrael? Min ſjäl dö med de rättfärdigas död, och min ände warde ſåſom deßas ände.
1 Moſ. 13: 16. 28: 14.

11. Då ſade Balak till Bileam: Hwad gör du mig? Jag hafwer låtit hemta dig till att förbanna mina fiendar, och ſi, du wälſignar dem.

12. Han ſwarade, och ſade: Skulle jag icke det hålla och tala, ſom HERren gifwer mig i munnen?

13. Balak ſade till honom: Kom då med mig på en annan plats, dädan du hans ända ſer, och dock icke allanſamman ſer; och förbanna mig honom der.

14. Och tog han honom på en fri plan, uppå kullen af berget Pisga, och byggde ſju altare, och offrade ju på hwart altaret en ſtut och en wädur;

15. Och ſade till Balak: Gack till ditt bränneoffer; jag will wänta derborta.

16. Och HERren kom emot Bileam, och gaf honom ordet i hans mun, och ſade: Gack till Balak igen, och ſäg alltſå. 4 Moſ. 22: 35.

17. Och då han kom igen till honom, ſi, då ſtod han när ſitt bränneoffer, med de Moabiters Förſtar. Och Balak ſade till honom: Hwad hafwer HERren ſagt?

18. Och han hof upp ſitt tal, och ſade: Statt upp, Balak, och hör; fatta i öronen hwad jag ſäger, du Zipors ſon:

19. Gud är icke en menniſka, att han kan ljuga; eller menniſkobarn, att honom något kan ångra. Skulle han ſäga något, och icke görat? Skulle han något tala, och icke hållat?
1 Sam. 15: 29.

20. Si, till att wälſigna är jag hit hafd; jag wälſignar, och kan icke omwändat.

21. Man ſer ingen möda i Jacob, och intet arbete i Iſrael; HERren hans Gud är när honom, och Konungens trummetning ibland honom.

22. Gud hafwer fört honom utur Egypten; hans frimodighet är ſåſom ens enhörnings. 4 Moſ. 24: 8. 5 Moſ. 33: 17.

23. Ty inget trollkarl är i Jacob, och ingen ſpåman i Iſrael. I ſin tid warder man ſägandes om Jacob och om Iſrael, hwilka under Gud gör.

24. Si, det folket warder uppſtåndandes ſåſom ett ungt lejon, och warder uppreſandes ſåſom ett lejon; det ſkall icke lägga ſig, tilldeß det äter rof, och dricker deras blod, ſom ſlagne äro.

25. Då ſade Balak till Bileam: Du ſkall hwarken förbanna dem, eller wälſigna dem.

26. Bileam ſwarade, och ſade till Balak: Hafwer jag icke ſagt dig, att allt det HERren talandes worde, det måſte jag göra?

27. Balak ſade till honom: Kom, jag will hafwa dig på en annan plats; om tilläfwentyrs Gudi må täckas, att du förbannar dem der.

28. Och han tog honom upp på

kullen af det berget Peor, hwilket wet åt öknena.

29. Och Bileam ſade till Balak: Bygg mig här ſju altare, och låt mig få ſju ſtutar och ſju wädrar.

30. Balak gjorde ſåſom Bileam ſade, och offrade ju uppå hwart altaret en ſtut och en wädur.

24. Capitlet.

Bileam wälſignar, propheterar, reſer hem.

Då nu Bileam ſåg, att HERranom täcktes, att han ſkulle wälſigna Iſrael, gick han intet, ſåſom tillförene, bort till att ſöka trolldom, utan wände ſitt anſigte rätt emot öknena; 4 Moſ. 23: 3, 15.

2. Hof ſin ögon upp, och ſåg Iſrael ſåſom de lågo efter deras ſlägter; och Guds Ande kom öfwer honom.

3. Och han hof upp ſitt tal, och ſade: Detta ſäger Bileam, Beors ſon: Detta ſäger den man, hwilkom ögonen öppnade äro; 4 Moſ. 23: 7, 18.

4. Detta ſäger den ſom hörer Guds tal; den ſom dens Allsmägtigas uppenbarelſe ſer, hwilkom ögonen öppnade warda, när han på knä faller:

5. Huru ſkön äro din tjäll, Jacob, och din boning, Iſrael!

6. Såſom bäcker utwidga ſig, ſåſom örtagårdar wid watten, ſåſom tjäll, de HERren uppſätter, ſåſom cedreträ wid watten.

7. Watten ſkola flyta utu hans ämbar, och hans ſäd ſkall warda till ett ſtort watten. Hans Konung ſkall warda högre än Agag, och hans rike ſkall upphäfwa ſig.

8. Gud hafwer honom fört utur Egypten; hans frimodighet är ſåſom ens enhörnings; han ſkall uppfräta ſina motſtåndare Hedningarna, och deras ben ſönderkroßa, och med ſina pilar ſönderbråka. 4 Moſ. 23: 22.

9. Han häfwer ſig nederlagt ſåſom ett lejon, och ſåſom ett ungt lejon. Ho will ſätta ſig emot honom? Wälſignad ware den ſom dig wälſignar, och förbannad den dig förbannar. 1 Moſ. 49: 9. 12: 3.

10. Då förgrymmade ſig Balak i wrede emot Bileam, och ſlog händerna tillſamman, och ſade till honom: Jag hafwer kallat dig, att du ſkulle förbanna mina fiendar; och ſi, du hafwer nu tre gånger wälſignat dem.

11. Far nu hem till ditt. Jag tänkte, att jag ſkulle ärat dig; men HERren hafwer den ärona förtagit dig.

12. Bileam ſwarade honom: Hafwer jag ock icke talat med din ſändningabåd, ſom du ſände till mig, och ſagt:

13. Om Balak gåfwe mig ſitt hus fullt med ſilfwer och guld, ſå kunde jag dock icke gå utöfwer HERrans ord, antingen till att göra ondt eller godt efter mitt ſinne; utan hwad ſom HERren ſägandes worde, det ſkulle jag ock ſäga? 4 Moſ. 22: 18.

14. Och nu, ſi, när jag far till mitt folk, ſå kom, jag ſkall råda dig, hwad detta folk med dino folke göra ſkall, på yttерſta tiden.

15. Och han hof ſitt tal upp, och ſade: Detta ſäger Bileam, Beors ſon: Det ſäger den man, hwilkom ögonen öppnade äro;

16. Det ſäger den ſom hörer Guds tal, och den ſom dens Högſtas kunſkap hafwer; den ſom ſer dens Allsmägtigas uppenbarelſe, hwilkom ögonen öppnade warda, när han på knä faller:

17. Jag ſkall få ſe honom, men icke nu; jag ſkall ſkåda honom, men icke när: **En ſtjerna ſkall uppgå utaf Jacob, och en ſpira uppkomma af Iſrael, och ſkall ſönderkroßa de Moabiters Förſtar, och ödelägga all Seths barn.** Matth. 2: 2. 2 Sam. 8: 2.

18. **Han ſkall intaga Edom, och Seir ſkall komma under ſina fiendars wåld, men Iſrael ſkall winna ſeger.** 2 Sam. 8: 11.

19. **Utur Jacob warder kommandes den ſom råda ſkall, och omkullſlå hwad igen är af ſtäderna.**

20. Och då han ſåg de Amalekiter, hof han upp ſitt tal, och ſade: Amalek de förſte ibland Hedningarna; men på ſiſtone blifwer du platt borta. 2 Moſ. 17: 8. 1 Sam. 15: 7.

21. Och då han ſåg de Keniter, hof han upp ſitt tal, och ſade: Faſt är din boning, och du hafwer lagt ditt näſte i hällebergena.

22. Men du, Kain, ſkall warda förbränd, när Aſſur dig fångnan bortförer.

23. Och han hof åter upp ſitt tal, och ſade: Ack! ho må lefwa, när Gud detta göra ſkall?

24. Och ſkepp utu Chittim ſkola förderfwa Aſſur och Eber; men han ſkall ock förgås.

25. Och Bileam ſtod upp, och drog ſina färde, och kom igen till ſitt rum; och Balak for ſin wäg.

25. Capitlet.

Folkets hor. Pinehas nit. Midians ſtraff.

Och Iſrael bodde i Sittim, och folket begynte bola med de Moabiters döttrar, 4 Moſ. 33: 49.

2. Hwilka bödo folket till deras gudars offer.

3. Och folket åt, och tillbad deras gudar, och Iſrael höll ſig intill BaalPeor; då förgrymmade ſig HERrans wrede öfwer Iſrael.
5 Moſ. 4: 3. Joſ. 22: 17. Oſ. 9: 10.

4. Och HERren ſade till Moſe: Tag alla öfwerſtarna för folket, och häng dem upp HERranom i ſolene, på det den grymme HERrans wrede måtte warda wänd ifrån Iſrael.

5. Och Moſe ſade till de domare i Iſrael: Hwar och en dräpe ſina män, ſom ſig till BaalPeor hållit hafwa.

6. Och ſi, en man utaf Iſraels barn kom, och hade in ibland ſina bröder ena Midianitiſka qwinno; och lät Moſe ſe det, och hela menigheten af Iſraels barn, ſom greto inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel.

7. Då Pinehas det ſåg, Eleazars ſon, Preſten Aarons ſons, ſtod han upp utu menighetene, och tog en knif i ſina hand; Pſ. 106: 30.

8. Och gick efter den Iſraelitiſka mannen in uti horohuſet, och ſtack dem, både den Iſraelitiſka mannen och qwinnona, igenom deras buk. Så wände plågan igen af Iſraels barn.

9. Och i de plågone wordo dräpne fyra och tjugu tuſend. 1 Cor. 10: 8.

10. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

11. Pinehas, Eleazars ſon, Preſtens Aarons ſons, hafwer afwändt mina grymhet ifrån Iſraels barn, i det han nitiſk war om mig, att jag i mitt nit icke ſkulle förgöra Iſraels barn.

12. Derföre ſäger jag: Si, jag gifwer honom mins frids förbund.

13. Och han och hans ſäd efter honom ſkall hafwa ett ewigt Preſterſkaps förbund; derföre, att han för ſin Gud hafwer nitiſk warit, och Iſraels barn förſonat.

14. Men den Iſraelitiſka mannen, ſom ſlagen wardt med den Midianitiſka qwinnone, het Simri, Salu ſon, en Förſte öfwer de Simeoniters fäders hus.

15. Den Midianitiſka qwinnan, ſom ock ſlagen wardt, het Cosbi, Zurs dotter, den en Förſte war för en ſlägt ibland de Midianiter. 4 Moſ. 31: 8.

16. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

17. Gör de Midianiter ondt, och ſlå dem; 4 Moſ. 31: 2.

18. Förty de hafwa gjort eder ondt med deras liſt, den de eder beſtällt hafwa med Peor, och med deras ſyſter Cosbi, den Midianitiſka Förſtans dotter, hwilken ſlagen wardt, på plågones dag, för Peors ſkull.

26. Capitlet.

Tolf ſlägter täljas till arf. Levi tal.

Och ſkedde efter denna plågona, att HERren talade med Moſe och Eleazar, Preſtens Aarons ſon, och ſade:

2. Tag ſummona af hela menighetene af Iſraels barn, ifrå tjugu år och derutöfwer, efter deras fäders hus, alla de ſom förmå draga i här i Iſrael. 4 Moſ. 1: 2, 3.

3. Och Moſe, ſamt med Eleazar Preſtenom, talade på de Moabiters mark, wid Jordan in mot Jericho,

4. Med dem, ſom tjugu åra gamle woro, och derutöfwer, ſåſom HERren hade

hade budit Moſe och Iſraels barnom, ſom utur Egypti land dragne woro.
4 Moſ. 1: 1.

5. Ruben, den förſtfödde Iſraels ſon. Rubens barn woro: Hanoch, af hwilkom de Hanochiters ſlägt kommer: Pallu, af hwilkom de Palliters ſlägt kommer: 1 Moſ. 29: 32. 46: 9.
2 Moſ. 6: 14. 4 Moſ. 1: 20. 1 Chr. 5: 1.

6. Hezron, af hwilkom de Hezroniters ſlägt kommer: Charmi, af hwilkom de Charmiters ſlägt kommer.

7. Deßa äro Rubens ſlägter; och deras tal war tre och fyratio tuſend, ſjuhundrad och tretio.

8. Men Pallu barn woro: Eliab.

9. Och Eliabs barn woro: Nemuel, och Dathan, och Abiram. Deße äro Dathan och Abiram, myndige män i den menighetene, ſom ſatte ſig upp emot Moſe och Aaron uti Korahs parti, då de ſatte ſig upp emot HERran; 4 Moſ. 16: 2.

10. Och jorden öppnade ſin mun, och uppſwalg dem med Korah, då det partiet blefwo döde, och elden förtärde tuhundrad och femtio män; och woro till ett tecken.

11. Men Korahs barn blefwo icke döde.

12. Simeons barn uti deras ſlägter woro: Nemuel, af honom kommer de Nemueliters ſlägt: Jamin, af honom kommer de Jaminiters ſlägt: Jachin, af honom kommer de Jachiniters ſlägt:

13. Serah, af honom kommer de Serahiters ſlägt: Saul, af honom kommer de Sauliters ſlägt.

14. Deßa äro Simeons ſlägter, tu och tjugu tuſend, och tuhundrad.

15. Gads barn uti deras ſlägter woro: Zephon, af honom kommer de Zephoniters ſlägt: Haggi, af honom kommer de Haggiters ſlägt: Suni, af honom kommer de Suniters ſlägt:

16. Oſni, af honom kommer de Oſniters ſlägt: Eri, af honom kommer de Eriters ſlägt:

17. Arod, af honom kommer de Aroditers ſlägt: Areli, af honom kommer de Areliters ſlägt.

18. Deßa äro Gads barnas ſlägter; deras tal fyratiotuſend och femhundrad.

19. Juda barn: Er och Onan, hwilke både blefwo döde i Canaans lande.
1 Moſ. 38: 7, 10. 46: 12.

20. Och woro Juda barn i deras ſlägter: Sela, af honom kommer de Selaniters ſlägt: Perez, af honom kommer de Pereziters ſlägt: Serah, af honom kommer de Serahiters ſlägt.

21. Men Perez barn woro: Hezron, af honom kommer de Hezroniters ſlägt: Hamul, af honom kommer de Hamuliters ſlägt.

22. Deßa äro Juda ſlägter; deras tal ſex och ſjutio tuſend, och femhundrad.

23. Iſaſchars barn i deras ſlägter woro: Thola, af honom kommer de Tholaiters ſlägt: Phuva, af honom kommer de Phuvaiters ſlägt:

24. Jaſub, af honom kommer de Jaſubiters ſlägt: Simron, af honom kommer de Simroniters ſlägt.

25. Deßa äro Iſaſchars ſlägter; deras tal fyra och ſextio tuſend, trehundrad.

26. Sebulons barn i deras ſlägter woro: Sered, af honom kommer de Sarditers ſlägt: Elon, af honom kommer de Eloniters ſlägt: Jahleel, af honom kommer de Jahleeliters ſlägt.

27. Deßa äro Sebulons ſlägter; deras tal ſextiotuſend, och femhundrad.

28. Joſephs barn i deras ſlägter woro: Manaſſe och Ephraim.

29. Manaſſe barn woro: Machir, af honom kommer de Machiriters ſlägt: Machir födde Gilead, af honom kommer de Gileaditers ſlägt. Joſ. 17: 1.

30. Gileads barn äro: Jeſer, af honom kommer de Jeſeriters ſlägt: Helek, af honom kommer de Helekiters ſlägt:

31. Aſriel, af honom kommer de Aſrieliters ſlägt: Sichem, af honom kommer de Sichemiters ſlägt.

32. Semida, af honom kommer de Semiditers ſlägt: Hepher, af honom kommer de Hepheriters ſlägt.

33. Men Zelaphehad war Hephers ſon, och hade inga ſöner, utan döttrar; de heto: Mahela, Noa, Hogla, Milca och Thirza.
4 Moſ. 27: 1. 36: 2. Joſ. 17: 3.

34. Deßa äro Manaſſe ſlägter; deras tal tu och femtio tuſend, och ſjuhundrad.

35. Ephraims barn i deras ſlägter woro: Suthelah, af honom kommer de Suthelahiters ſlägt: Becher, af honom kommer de Becheriters ſlägt: Thahan, af honom kommer de Thahaniters ſlägt.

36. Men Suthelahs barn woro: Eran, af honom kommer de Eraniters ſlägt.

37. Deßa äro Ephraims barnas ſlägter; deras tal tu och tretio tuſend, och femhundrad. Deßa äro Joſephs barn i deras ſlägter.

38. BenJamins barn i deras ſlägter woro: Bela, af honom kommer de Belaiters ſlägt: Asbel, af honom kommer de Asbeliters ſlägt: Ahiram, af honom kommer de Ahiramiters ſlägt:

39. Supham, af honom kommer de Suphamiters ſlägt: Hupham, af honom kommer de Huphamiters ſlägt.

40. Men Bela barn woro: Ard och Naaman, af dem kommer de Arditers och Naamiters ſlägt.

41. Deßa äro BenJamins barn i deras ſlägter; deras tal fem och fyratio tuſend, och ſexhundrad.

42. Dans barn i deras ſlägter woro: Suham, af honom kommer de Suhamiters ſlägt. Deßa äro Dans ſlägter i deras ſlägter.

43. Och alle de Suhamiters ſlägte i deras tal woro fyra och ſextio tuſend, och fyrahundrad.

44. Aſſers barn i deras ſlägter woro: Jimna, af honom kommer de Jimniters ſlägt: Jisvi, af honom kommer de Jisviters ſlägt: Beria, af honom kommer de Beriiters ſlägt.

45. Men Beria barn woro: Heber, af honom kommer de Heberiters ſlägt: Malchiel, af honom kommer de Malchieliters ſlägt.

46. Och Aſſers dotter het Sarah.

47. Deßa äro Aſſers barnas ſlägter; deras tal tre och femtio tuſend, och fyrahundrad.

48. Naphthali barn i deras ſlägter woro: Jahzeel, af honom kommer de Jahzeeliters ſlägt: Guni, af honom kommer de Guniters ſlägt:

49. Jezer, af honom kommer de Jezeriters ſlägt: Sillem, af honom kommer de Sillemiters ſlägt.

50. Deßa äro Naphthali ſlägter i deras ſlägter; deras tal fem och fyratio tuſend, och fyrahundrad.

51. Detta är ſumman af Iſraels barn, ſex gånger hundradetuſend, ett tuſend, ſjuhundrad och tretio.

4 Moſ. 1: 45. 2: 32.

52. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

53. Deßom ſkall du utſkifta landet till arfs, efter namnens tal.

54. Mångom ſkall du gifwa mycket till arfs, och fåm litet; hwarjom och enom ſkall man gifwa efter deras tal.

4 Moſ. 33: 54.

55. Dock ſkall man ſkifta landet med lott; efter deras faders ſlägters namn ſkola de arf taga.

Joſ. 14: 2. 17: 14.

56. Ty efter lotten ſkall du utſkifta dem arfwet, emellan de många och de få.

57. Och detta är ſumman af de Leviter uti deras ſlägter: Gerſon, af hwilkom de Gerſoniters ſlägt: Kehat, af hwilkom de Kehatiters ſlägt: Merari, af hwilkom de Merariters ſlägt.

2 Moſ. 6: 16. 4 Moſ. 3: 17.

58. Deßa äro Levi ſlägter: De Libniters ſlägt, de Hebroniters ſlägt, de Maheliters ſlägt, de Muſiters ſlägt, de Korahiters ſlägt; men Kehat födde Amram.

59. Och Amrams huſtru het Jochebed, Levi dotter, den honom född war uti Egypten; och hon födde Amram, Aaron och Moſe, och deras ſyſter MirJam. 2 Moſ. 6: 20.

60. Men af Aaron wardt född Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar.

61. Men Nadab och Abihu blefwo döde, då de offrade främmande eld för HERranom.

3 Moſ. 10: 2. 4 Moſ. 3: 4. 1 Chr. 24: 2.

62. Och deras tal war tre och tjugu tuſend, allt mankön ifrå en månad och derutöfwer; ty de wordo icke räknade ibland Iſraels barn;

förty man gaf dem icke arf ibland Iſraels barn.

63. Detta är ſumman af Iſraels barn, ſom Moſe och Preſten Eleazar talde på de Moabiters mark wid Jordan, in mot Jericho;

64. Ibland hwilka war ingen utaf den ſummo, då Moſe och Preſten Aaron talde Iſraels barn uti Sinai öken. 4 Moſ. 1:19.

65. Förty HERren hade ſagt dem, att de ſkulle döden dö i öknene. Och ingen blef qwar, utan Caleb, Jephunne ſon, och Joſua, Nuns ſon.
4 Moſ. 14:29. 32:10, ꝛc. 1 Cor. 10:5.

27. Capitlet.

Döttraarf. Moſe död. Joſua wald.

Och Zelaphehads döttrar, Hephers ſons, Gileads ſons, Machirs ſons, Manaſſe ſons, utaf Manaſſe ſlägt, Joſephs ſons, benämnda Mahela, Noa, Hogla, Milca och Thirza, kommo fram; 4 Moſ. 26:33. 36:2. Joſ. 17:3.

2. Och de trädde för Moſe, och för Preſten Eleazar, och för Förſtarna, och hela menighetena, inför dörrena af wittnesbördſens tabernakel, och ſade:

3. Wår fader är döder i öknene, och han war icke med i den menighetene, ſom uppſatte ſig emot HERran i Korahs upplopp; utan är i ſine ſynd död blefwen, och hade inga ſöner. 4 Moſ. 16:31.

4. Hwi ſkall då wår faders namn borto blifwa utu hans ſlägt, ändock att han ingen ſon hade? Gifwer oß ock arfwegods ibland wår faders bröder.

5. Moſe förde deras ſak inför HERran.

6. Och HERren ſade till honom:

7. Zelaphehads döttrar hafwa rätt ſagt; du ſkall ock gifwa dem arfwegods med deras faders bröder, och ſkall deras faders arf wända dem till.

8. Och ſäg Iſraels barnom: Om någor dör och hafwer inga ſöner, ſå ſkolen I hans arf gifwa hans döttrar.

9. Hafwer han inga döttrar, ſkolen I gifwa det hans bröder.

10. Hafwer han inga bröder, ſå ſkolen I gifwa det hans faderbroder.

11. Hafwer han icke faderbroder, ſkolen I gifwa det hans näſta fränder, ſom honom ſkylde äro i hans ſlägt, att de taga det in. Det ſkall wara Iſraels barnom för en lag och rätt, ſåſom HERren budit hafwer Moſe.

12. Och HERren ſade till Moſe: Stig upp på berget Abarim, och beſe landet, ſom jag Iſraels barn gifwa ſkall; 5 Moſ. 32:48, ꝛc.

13. Och när du det ſett hafwer, ſkall du ſamka dig till ditt folk, ſåſom din broder Aaron ſamkad är; 4 Moſ. 20:24, ꝛc.

14. Efter det I min ord olydige woren uti den öknene Zin, öfwer menighetenes träto, då I mig helga ſkullen genom wattnet för dem. Det är det trätowattnet i Kades uti den öknene Zin.

15. Och Moſe talade med HERranom, och ſade:

16. HERren Gud öfwer allt lefwande kött ſätte en man öfwer menighetena,

17. Som för dem ut och in går, och förer dem ut och in, att HERrans menighet icke ſkall wara ſåſom får utan herda.

18. Och HERren ſade till Moſe: Tag Joſua till dig, Nuns ſon, hwilken en man är, der Anden uti är, och lägg dina händer på honom.

19. Och haf honom fram för Preſten Eleazar, och för hela menighetena; och bjud honom för deras ögon; 5 Moſ. 3:21.

20. Och lägg dina härlighet uppå honom, att hela menigheten af Iſraels barn är honom lydig.

21. Och han ſkall gå fram för Preſten Eleazar; han ſkall rådfråga för honom genom Ljuſens ſätt inför HERranom. Efter hans mun ſkola ut och in gå, både han och all Iſraels barn med honom, och hela menigheten. 2 Moſ. 28:30.

22. Moſe gjorde ſåſom HERren honom böd; och tog Joſua, och ſtällde honom fram för Preſten Eleazar, och för hela menighetena;

23. Och lade ſina hand uppå honom, och böd honom, ſåſom HERren med Moſe talat hade.

28. Capitlet.

Dag-, Sabbaths-, Månads-, Påſka-, Pingeſt-offer.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Bjud Iſraels barnom, och ſäg till dem: Mitt bröds offer, hwilket mitt offer är till en ſöt lukt, ſkolen I hålla i ſinom tid, ſå att I mig det offren. 3 Moſ. 3: 11. 21: 6.

3. Och ſäg till dem: Deßa äro de offer, ſom I offra ſkolen HERranom: årsgamla lamb, de ſom utan wank äro, dagliga tu till dagligit bränneoffer; 2 Moſ. 29: 38.

4. Ett lamb om morgonen, det andra om aftonen.

5. Dertill tiondeparten af ett epha ſemlomjöl till ſpisoffer, blandadt med oljo, den ſtött är, en fjerdepart af ett hin. 2 Moſ. 29: 40. 3 Moſ. 2: 1.

6. Det är ett dagligit bränneoffer, det I uppå Sinai berg offraden, till en ſöt lukt af ett offer HERranom.

7. Dertill deß drickoffer, ju till hwart lambet en fjerdedel af ett hin; och det ſkall offradt warda i helgedomenom, obemängdt HERranom.

8. Det andra lambet ſkall du göra om aftonen, ſåſom ſpisoffret om morgonen, och deß drickoffer till en ſöt lukts offer HERranom.

9. Men om Sabbathsdagen tu årsgamla lamb utan wank, och twå tiungar af ſemlomjöl till ſpisoffer, blandadt med oljo, och deß drickoffer.

10. Det är hwars Sabbathens bränneoffer, utöfwer det dagliga bränneoffret, med ſitt drickoffer.

11. Men på förſta dagen i edra månader ſkolen I offra HERranom ett bränneoffer, twå unga ſtutar, en wädur, ſju årsgamla lamb utan wank;

12. Och ju tre tiungar ſemlomjöl till ſpisoffer, blandadt med oljo, till en ſtut, och twå tiungar ſemlomjöl till ſpisoffer, blandadt med oljo, till en wädur;

13. Och ju en tiung ſemlomjöl till ſpisoffer, med oljo blandadt, till ett lamb; det är bränneoffret till en ſöt lukt, ett offer HERranom.

14. Och deras drickoffer ſkall wara: ett halft hin win till ſtuten, en tredjedel af ett hin till wäduren, en fjerdedel af ett hin till lambet; det är bränneoffret till hwar månad om året.

15. Dertill ſkall man göra en getabock till ett ſyndoffer HERranom, öfwer det dagliga bränneoffret, och deß drickoffer.

16. Men på fjortonde dagenom i förſta månaden är Paſſah HERranom.

2 Moſ. 12: 18. 3 Moſ. 23. 5. 5 Moſ. 16: 1, ꝛc.

17. Och uppå femtonde dagenom i ſamma månaden är högtid; i ſju dagar ſkall man äta oſyradt bröd.

18. Den förſte dagen ſkall kallas helig, att I ſammankommen; intet tjenſtearbete ſkolen I göra deruppå.

19. Och ſkolen I göra HERranom bränneoffer, twå unga ſtutar, en wädur, ſju årsgamla lamb utan wank;

20. Med deras ſpisoffer, tre tiungar ſemlomjöl, blandadt med oljo, till hwar ſtuten, och twå tiungar till wäduren;

21. Och ju en tiung till hwart af de ſju lamben.

22. Dertill en bock till ſyndoffer, på det I ſkolen förſonade warda.

23. Och det ſkolen I göra om morgonen, förutan det bränneoffret, ſom ett dagligit bränneoffer är.

24. Efter detta ſättet ſkolen I hwar dag i de ſju dagar offra bröd till en ſöt lukts offer HERranom, till det dagliga bränneoffret, dertill deß drickoffer.

25. Och den ſjunde dagen ſkall kallas helig ibland eder, att I ſammankommen; intet tjenſtearbete ſkolen I göra deruppå.

26. Och förſtlingens dag, då I offren det nya ſpisoffret HERranom, när edra weckor äro framledna, ſkall helig kallas, att I ſammankommen; intet tjenſtearbete ſkolen I göra deruppå. 3 Moſ. 23: 15, 16.

27. Och ſkolen I göra HERranom bränneoffer till en ſöt lukt, twå unga ſtutar, en wädur, ſju årsgamla lamb;

28. Med deras ſpisoffer, tre tiungar ſemlomjöl, blandadt med oljo, till hwar ſtuten, twå tiungar till wäduren;
29. Och ju en tiung till hwart och ett af de ſju lamben;
30. Och en getabock till att förſona eder.
31. Detta ſkolen I göra, förutan det dagliga bränneoffret med ſitt ſpisoffer; utan wank ſkall det wara; dertill deras drickoffer.

29. Capitlet.

Trummete-, Löfhyddo-offer.

Och den förſte dagen i ſjunde månadenom ſkall ibland eder kallas helig, att I ſammankommen; intet tjenſtearbete ſkolen I göra deruppå; det är eder trummetandes dag.
3 Moſ. 23: 24.
2. Och I ſkolen göra bränneoffer till en ſöt lukt HErranom, en ungan ſtut, en wädur, ſju årsgamla lamb utan wank.
3. Dertill deras ſpisoffer, tre tiungar ſemlomjöl, blandadt med oljo, till ſtuten, twå tiungar till wäduren;
4. En tiung på hwart och ett af de ſju lamben;
5. Och en getabock till ſyndoffer, till att förſona eder;
6. Förutan månadens bränneoffer, och deß ſpisoffer, och förutan det dagliga bränneoffret med deß ſpisoffer, och med deras drickoffer, efter deras ſätt, till en ſöt lukt; det är ett offer HErranom.
7. Den tionde dagen i denna ſjunde månadenom ſkall ock när eder kallas helig, att I ſammankommen; och I ſkolen ſpäka edra kroppar, och intet arbete deruppå göra;
3 Moſ. 16: 29. 23: 27.
8. Utan offra bränneoffer HErranom till en ſöt lukt, en ungan ſtut, en wädur, ſju årsgamla lamb utan wank;
9. Med deras ſpisoffer, tre tiungar ſemlomjöl, blandade med oljo, till ſtuten, twå tiungar till wäduren;
10. Och en tiung på hwart och ett af de ſju lamben.
11. Dertill en getabock till ſyndoffer, förutan förſoningens ſyndoffer, och det dagliga bränneoffret med ſitt ſpisoffer, och med deras drickoffer.
3 Moſ. 16: 15.
12. Den femtonde dagen i den ſjunde månaden ſkall kallas helig när eder, att I ſammankommen; intet tjenſtearbete ſkolen I göra deruppå, och I ſkolen hålla HErranom helg i ſju dagar;
3 Moſ. 23: 34, ꝛc. Joh. 7: 2.
13. Och ſkolen göra bränneoffer till en ſöt lukts offer HErranom, tretton unga ſtutar, twå wädrar, fjorton årsgamla lamb utan wank;
14. Med deras ſpisoffer, tre tiungar ſemlomjöl, blandadt med oljo, till hwar och en af de tretton ſtutar, twå tiungar uppå hwar wäduren af de twå;
15. Och en tiung uppå hwart och ett af de fjorton lamben.
16. Dertill en getabock till ſyndoffer, förutan det dagliga bränneoffret med ſitt ſpisoffer och ſitt drickoffer.
17. På den andra dagen, tolf unga ſtutar, twå wädrar, fjorton årsgamla lamb utan wank;
18. Med deras ſpisoffer och drickoffer, till ſtutarna, till wädrarna och till lamben, i deras tal efter ſättet.
19. Dertill en getabock till ſyndoffer, förutan det dagliga bränneoffret med ſitt ſpisoffer, och med deras drickoffer.
20. På tredje dagen, ellofwa ſtutar, twå wädrar, fjorton årsgamla lamb utan wank;
21. Med deras ſpisoffer och drickoffer, till ſtutarna, till wädrarna, och till lamben, i deras tal efter ſättet.
22. Dertill en getabock till ſyndoffer, förutan det dagliga bränneoffret, med ſitt ſpisoffer och ſitt drickoffer.
23. På fjerde dagen, tio ſtutar, twå wädrar, fjorton årsgamla lamb utan wank;
24. Med deras ſpisoffer och drickoffer, till ſtutarna, till wädrarna, och till lamben, i deras tal efter ſättet.
25. Dertill en getabock till ſyndoffer, förutan det dagliga bränneoffret med ſitt ſpisoffer, och ſitt drickoffer,
26. På femte dagen, nio ſtutar, twå wädrar, fjorton årsgamla lamb utan wank;
27. Med deras ſpisoffer och drickoffer,

till ſtutarna, till wädrarna, och till lamben, i deras tal efter ſättet.

28. Dertill en getabock till ſyndoffer, förutan det dagliga bränneoffret, med ſitt ſpisoffer, och ſitt drickoffer.

29. På ſjette dagen, åtta ſtutar, twå wädrar, fjorton årsgamla lamb utan wank;

30. Med deras ſpisoffer och drickoffer, till ſtutarna, till wädrarna, och till lamben, i deras tal efter ſättet.

31. Dertill en getabock till ſyndoffer, förutan det dagliga bränneoffret, med ſitt ſpisoffer, och ſitt drickoffer.

32. På ſjunde dagen, ſju ſtutar, twå wädrar, fjorton årsgamla lamb utan wank;

33. Med deras ſpisoffer och drickoffer, till ſtutarna, till wädrarna, och till lamben, i deras tal efter ſättet.

34. Dertill en getabock till ſyndoffer, förutan det dagliga bränneoffret, med ſitt ſpisoffer, och ſitt drickoffer.

35. På den åttonde ſkall wara förſamlingenes dag; intet tjenſtearbete ſkolen I göra deruppå; 3 Moſ. 23:36.

36. Och ſkolen offra bränneoffer till en ſöt lukts offer HERranom; en ſtut, en wädur, ſju årsgamla lamb, utan wank;

37. Med deras ſpisoffer och drickoffer, till ſtuten, till wäduren, och till lamben, i deras tal efter ſättet.

38. Dertill en bock till ſyndoffer, förutan det dagliga bränneoffret, med ſitt ſpisoffer och ſitt drickoffer.

39. Detta ſkolen I göra HERranom i edra högtider, undantagno det I lofwen och friwiljoge gifwen till bränneoffer, ſpisoffer, drickoffer och tackoffer.

30. Capitlet.

Mans, dotters, huſtrus, enkas och tjenares löfte.

Och Moſe ſade Iſraels barnom allt det HERren honom budit hade.

2. Och Moſe talade med de Förſtar i ſlägterna af Iſraels barn, och ſade: Detta är det, ſom HERren budit hafwer:

3. Om någor gör HERranom ett löfte, eller ſwär honom en ed, ſå att han förpligtar ſina ſjäl; han ſkall icke göra ſin ord omyndig, utan göra allt det af hans mun utgånget är.
3 Moſ. 27:2. 5 Moſ. 23:21. Pred. 5:3.

4. Om en qwinna gör HERranom ett löfte, och förpligtar ſig, medan hon är i ſins faders huſe och i ſin pigodom;

5. Och hennes löfte om förpligtelſe, ſom hon gör öfwer ſina ſjäl, kommer för hennes fader, och han tiger dertill; ſå gäller allt hennes löfte, och all hennes bepligtelſe, ſom hon ſig med öfwer ſina ſjäl förpligtat hafwer.

6. Men om hennes fader ſäger der nej till, på den dagen han det hörer; ſå gäller intet löfte eller bepligtelſe, der hon ſig med öfwer ſina ſjäl förpligtat hafwer; och HERren ſkall wara henne nådelig, efter fadren hafwer det nekat henne.

7. Hafwer hon man, och hafwer ett löfte uppå ſig, eller af hennes mun utgår en bepligtelſe öfwer hennes ſjäl;

8. Och mannen hörer det, och tiger den dagen ſtilla; ſå gäller hennes löfte och bepligtelſe, med hwilko hon ſig öfwer ſina ſjäl förpligtat hafwer.

9. Men om hennes man ſäger der nej till, på den dagen han det hörer; ſå är hennes löfte löſt, ſom hon hafwer på ſig, och den bepligtelſen, ſom af hennes mun öfwer hennes ſjäl utgången är; och HERren ſkall wara henne nådelig.

10. Enes enkos löfte, och enes, ſom bortdrifwen är, allt det hon förpligtar ſig öfwer ſina ſjäl, det gäller öfwer henne.

11. Om någons mans tjenſtehjon lofwar, eller ſig med en ed förpligtar öfwer ſina ſjäl;

12. Och husbonden hörer det, och tiger dertill, och ſäger der intet nej till; ſå gäller allt det löftet, och allt det han ſig förpligtat hafwer öfwer ſina ſjäl.

13. Om husbonden gör det löſt, den dagen, då han det hörer; ſå gäller det intet, hwad utaf hans mun gånget är, och han lofwat, eller ſig förpligtat hafwer öfwer ſina ſjäl; förty husbonden hafwer gjort det löſt; och HERren ſkall wara honom nådelig.

14. Och allt löfte, och eder, ſom

bepligta till att ſpäka kroppen, må husbonden widmagthålla, eller omintetgöra alltſå. 3 Moſ. 16:29.

15. Om han tiger dertill ifrå den ena dagen till den andra; ſå gifwer han allo hans löfte och förpligtelſe magt, ſom han hafwer på ſig; derföre, att han hafwer tegat, på den dagen då han hörde det.

16. Om han efteråt ryggar det, ſedan han det hört hafwer, ſå ſkall han bära mißgerningena.

17. Deße äro de ſtadgar, ſom HERren hafwer budit Moſe emellan man och huſtru, emellan fader och dotter, medan hon en piga är i ſins faders huſe.

31. Capitlet.

De Midianiter ſköflas. Bileam, piltar, qwinnor dräpas. Rofwet räknas, delas, offras.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Hämna Iſraels barn öfwer de Midianiter, att du ſedan förſamkar dig till ditt folk. 4 Moſ. 25:17. 27:13.

3. Så talade Moſe med folket, och ſade: Wäpner män af eder till härs emot de Midianiter, att de hämnas HERran öfwer de Midianiter;

4. Utu hwart ſlägte ett tuſend, ſå att I ſkicken i hären af alla Iſraels ſlägter..

5. Och de togo af Iſraels tuſender, ju tuſende af hwart ſlägtet, tolftuſende wäpnade till härs.

6. Och Moſe ſkickade dem med Pinehas, Preſtens Eleazars ſon, i här, och de helga tygen, och de klangtrummeter i hans hand.

7. Och de förde hären emot de Midianiter, ſåſom HERren hade budit Moſe; och ſlogo ihjäl allt det ſom mankön war.

8. Dertill ſlogo de de Midianiters Konungar, med deras ſlagna, nämliga Evi, Rekem, Zur, Hur och Reba, de fem Midianiters Konungar; Bileam, Beors ſon, ſlogo de ock med ſwärd. Joſ. 13:21, 22.

9. Och Iſraels barn togo till fångar de Midianiters qwinnor med deras barn; all deras boſkap, alla deras håfwor, och allt deras gods ſkinnade de;

10. Och uppbrände med eld alla deras ſtäder, deras boningar och alla borger;

11. Och togo allt rof, och allt det till tagandes war, både menniſkor och boſkap;

12. Och hade det till Moſe, och till Preſten Eleazar, och till menighetena af Iſraels barn, nämliga de fångar och den tagna boſkapen, och det ſkinnade godſet, uti lägret på de Moabiters mark, ſom ligger wid Jordan emot Jericho.

13. Och Moſe och Eleazar Preſten, och alle Förſtarna för menighetene, gingo emot dem ut för lägret.

14. Och Moſe wardt wred på härens höfwitsmän, ſom höfwitsmän woro öfwer tuſende, och öfwer hundrade, och kommo utu hären och ſtridene;

15. Och ſade till dem: Hafwen I låtit alla qwinnor lefwa?

16. Si, hafwa icke de förwändt Iſraels barn, genom Bileams råd, till att ſynda emot HERran på Peor; och en plåga öfwergick HERrans menighet? 4 Moſ. 24:14. 25:2. 2 Petr. 2:15.

17. Så ſlår nu ihjäl allt det ſom mankön är ibland barnen, och alla de qwinnor, ſom man känt och när legat hafwa. Dom. 21:11.

18. Men all pigobarn, ſom icke ännu man känt, eller när legat hafwa, dem låter för eder lefwa.

19. Och ligger utanför lägret i ſju dagar, alle ſom någon ſlagit eller den ſlagen war wederkommit hafwen, på det I ſkolen rena eder på tredje och ſjunde dagen; ſamt med dem ſom I till fångar gripit hafwen. 4 Moſ. 19:16.

20. Och all kläder, och all tyg af ſkinn, och allt ſkinnwerk, och all träkäril ſkolen I ſkär göra.

21. Och Preſten Eleazar ſade till krigsfolket, ſom i ſtridene warit hade: Detta är lagen, ſom HERren hafwer budit Moſe:

22. Guld, ſilfwer, koppar, jern, tenn och bly;

23. Och allt det ſom eld lider, ſko-

len I gå låta genom eld, och rena det, att det med ſtänkewattnena ſkärt warder; men allt det ſom icke lider eld, ſkolen I låta gå genom watten;

24. Och ſkolen twå edor kläder på ſjunde dagen, ſå warden I rene; ſedan ſkolen I komma i lägret.

25. Och HErren talade med Moſe, och ſade:

26. Tag ſummona af fångarnas rof, både af menniſkor och af boſkap, du och Eleazar Preſten, och de öfwerſte fäderna i menighetene;

27. Och gif dem hälftena, ſom utgingo i hären, och ſtridt hafwa, och andra hälftena menighetene.

1 Sam. 30: 24.

28. Och du ſkall häfoffra HErranom af ſtridsmännernas del, ſom i hären woro, ju af femhundrade ena ſjäl, både i menniſkor, fä, åſnar och får.

29. Af deras hälfte ſkall du taga det, och få det Preſtenom Eleazar, till att häfoffra det HErranom.

30. Men af den hälften, ſom Iſraels barn tillkommer, ſkall du ju af femtio taga ett ſtycke, både af menniſkor, fä, åſnar och får, och af allom fänad, och ſkall gifwa det Leviterna, ſom taga wara på HErrans tabernakels wakt.

31. Och Moſe, och Eleazar Preſten, gjorde ſåſom HErren hade budit Moſe.

32. Och det öfriga bytet, ſom krigsfolket röfwat hade, war ſexhundradetuſend, fem och ſjutio tuſend får;

33. Tu och ſjutio tuſend nöt;

34. Ett och ſextio tuſend åſnar;

35. Och qwinnfolk, ſom icke hade känt man eller när legat, tu och tretio tuſend ſjälar.

36. Och den hälften, ſom dem tillkom, ſom i ſtridene warit hade, war i talet trehundradetuſend, ſju och tretio tuſend, och femhundrade får;

37. Deraf wordo HErranom ſexhundrade fem och ſjutio får.

38. Item ſex och tretio tuſend nöt; deraf wordo HErranom tu och ſjutio.

39. Item tretiotuſend och femhundrade åſnar; deraf wordo HErranom en och ſextio.

40. Item menniſkors ſjälar, ſextontuſend ſjälar; deraf wordo HErranom twå och tretio.

41. Och Moſe fick det HErrans häfoffret Preſtenom Eleazar, ſåſom HErren honom budit hade.

42. Men den andra hälften, ſom Moſe Iſraels barnom tillbytt hade ifrå krigsmännerna;

43. Nämliga den hälften, ſom menighetene tillkom, war ock trehundradetuſend, ſju och tretio tuſend, femhundrade får;

44. Sex och tretio tuſend nöt;

45. Tretiotuſend och femhundrade åſnar;

46. Och ſextontuſend menniſkors ſjälar.

47. Och Moſe tog af denna hälftene, ſom Iſraels barnas war, ju ett ſtycke af femtio, både af fänaden och af menniſkor, och fick det Leviterna, ſom togo wara på HErrans tabernakels wakt; ſåſom HErren hade budit Moſe.

48. Och de ſom höfwitsmännerna woro öfwer de tuſend i krigsfolket, nämliga öfwer tuſend, och öfwer hundrade, gingo fram till Moſe;

49. Och de ſade till honom: Dine tjenare hafwa tagit ſummona af krigsfolket, ſom under wåra händer warit hafwa, och der fattas icke en.

50. Derföre bäre wi HErranom gåfwor, hwad ſom hwar och en funnit hafwer af gyldene tyg, kedjor, armſmide, ringar, örnaringar och ſpann, att wåra ſjälar måga warda förſonade för HErranom.

51. Och Moſe med Preſtenom Eleazar tog af dem guldet i allahanda tyg.

52. Och allt gulds häfoffer, ſom de HErranom häfoffrade, war ſextontuſend, ſjuhundrade och femtio ſiklar, af höfwitsmännerna öfwer tuſend, och öfwer hundrade.

53. Förty krigsfolket hade röfwat hwar och en för ſig.

54. Och Moſe med Preſtenom Eleazar tog guldet af höfwitsmännerna öfwer tuſend, och öfwer hundrade, och båro det in uti wittnesbördſens tabernakel, Iſraels barnom till en åminnelſe för HErranom.

32. Capitlet.

Rubens, Gads barn få Gilead.

Rubens barn och Gads barn hade ganſka mycken boſkap; och de ſågo det landet Jaeſer och Gilead, att det war beqwämt rum till att föda boſkap.

2. Så kommo de, och talade till Moſe, och till Preſten Eleazar, och till Förſtarna i menighetene:

3. Det landet Ataroth, Dibon, Jaeſer, Nimra, Hesbon, Eleale, Sebam, Nebo och Beon,

4. Som HERren ſlagit hade för Iſraels menighet, är beqwämt till boſkap, och wi dine tjenare hafwe boſkap;

5. Och ſade ytterligare: Hafwe wi funnit nåde för dig, ſå gif dinom tjenarom detta landet till eget; och ſå fare wi intet öfwer Jordanen.

6. Moſe ſade till dem: Skulle edra bröder draga i ſtrid, och I ſkullen blifwa här?

7. Hwi omwänden I Iſraels barnas hjerta, att de icke ſkola draga utöfwer, uti det land ſom HERren dem gifwa ſkall?

8. Alltſå gjorde ock edra fäder, då jag ſände dem ifrå KadesBarnea, till att ſkåda landet;

9. Och då de woro komne ditupp, allt intill den bäcken Eſcol, och ſågo landet, omwände de Iſraels barnas hjerta, ſå att de icke wille in uti landet, ſom HERren dem gifwa wille.

4 Moſ. 13: 24, 28.

10. Och HERrans wrede förgrymmade ſig på den tiden, och han ſwor, och ſade:

11. Detta folket, ſom utur Egypten draget är, ifrå tjugu år och deröfwer, ſkola ju icke ſe det landet, ſom jag Abraham, Iſaac och Jacob ſworit hafwer; derföre, att de mig icke troliga efterföljt hafwa;

4 Moſ. 14: 28, ꝛc. 5 Moſ. 1: 35.

12. Undantagnom Caleb, Jephunne ſon, den Keniſiten, och Joſua, Nuns ſon; ty de hafwa HERranom troliga efterföljt.

13. Så förgrymmade ſig HERrans wrede öfwer Iſrael, och lät fara dem hit och dit i öknene i fyratio år, intilldeß en ände wardt på allt det ſlägtet, ſom ſyndat hade emot HERran.

14. Och ſi, I ären inträdde uti edra fäders ſtad, att ſyndarena ſkola wara deſto flere, och att I ockſå HERrans wrede och grymhet ännu föröka ſkullen emot Iſrael.

15. Förty om I wänden eder ifrå honom, ſå warder han ock ännu länger låtandes eder blifwa i öknene, och ſå förderfwen I allt detta folket.

16. Då gingo de fram, och ſade: Wi wilje allenaſt bygga här fägårdar för wår boſkap, och ſtäder för wår barn;

17. Men wi wilje wäpna oß, och gå framför Iſraels barn, intilldeß wi före dem till deras rum; wår barn ſkola blifwa uti de faſta ſtäder för landſens inbyggares ſkull.

18. Wi wilje icke wända hemåt, intilldeß Iſraels barn intaga hwar ſitt arf;

19. Ty wi wilje intet ärfwa med dem på hinſidan Jordan; utan wårt arfwegods må wara på denna ſidone Jordan öſterut.

20. Moſe ſade till dem: När I det göra wiljen, att I ruſten eder till ſtrid för HERranom; Joſ. 1: 13, ꝛc.

21. Så drager öfwer Jordan för HERranom, hwilken ſom helſt ibland eder wäpnader är, tilldeß I utdrifwen hans fiendar ifrå hans anſigte;

22. Och landet blifwer undergifwet för HERranom; ſedan ſkolen I wända om, och oſkyldige wara för HERranom, och för Iſrael; och ſkolen ſå hafwa detta landet till eget för HERranom.

23. Men om I det icke göra wiljen, ſi, ſå warden I ſyndande emot HERran, och warden edra ſynder förnimmande, då de begripa eder.

24. Så bygger nu ſtäder för edor barn, och fägårdar för edor boſkap; och görer ſom I ſagt hafwen.

25. Gads barn och Rubens barn ſade till Moſe: Dine tjenare ſkola göra ſåſom min herre budit hafwer.

26. Wår barn, huſtrur, håfwor, och all wår boſkap ſkola blifwa uti Gileads ſtäder.

27. Men wi dine tjenare wilje alle wäpnade draga i ſtridena för HERranom, ſåſom min herre ſagt hafwer. Joſ. 4:12.

28. Då böd Moſe för deras ſkull Preſtenom Eleazar, och Joſua, Nuns ſon, och de öfwerſta fäderna i Iſraels barnas ſlägter;

29. Och ſade till dem: Om Gads barn och Rubens barn draga öfwer Jordan med eder, alle wäpnade till ſtrid för HERranom, och landet blifwer eder allt undergifwet; ſå gifwer dem det landet Gilead till eget;

30. Men draga de icke med eder wäpnade, ſå ſkola de ärfwa med eder i Canaans lande.

31. Gads barn och Rubens barn ſwarade, och ſade: Såſom HERren talat hafwer till dina tjenare, ſå wilje wi göra.

32. Wi wilje draga wäpnade för HERranom in uti Canaans land, och beſitta wårt arfwegods på deßo ſidone Jordan.

33. Så gaf Moſe Gads barnom, och Rubens barnom, och den halfwa ſlägtene Manaſſe, Joſephs ſons, Sihons rike, de Amoreers Konungs, och Ogs rike, Konungens i Baſan, landet och ſtäderna i alla gränſor, deromkring. 5 Moſ. 3:12, 13. Joſ. 13:8. 22:4.

34. Då byggde Gads barn Dibon, Ataroth, Aroer,

35. Atroth, Sophan, Jaeſer, Jogbeha,

36. Bethnimra och Betharan, bewarada ſtäder och fägårdar.

37. Rubens barn byggde Hesbon, Eleale, Kiriathaim,

38. Nebo, BaalMeon; och förwände namnen; och Sibma; och gåfwo de ſtäder namn, ſom de byggde.

39. Och Machirs barn, Manaße ſons, drogo till Gilead, och wunno den, och fördrefwo de Amoreer, ſom derinne woro. 1 Moſ. 50:23.

40. Då gaf Moſe Machir, Manaſſe ſone, Gilead; och han bodde deruti.

41. Men Jair, Manaſſe ſon, drog bort, och wann deras byar, och kallade dem HavothJair. 5 Moſ. 3:14.

42. Nobah drog åſtad, och wann Kenath med deß döttrar, och kallade dem Nobah efter ſitt namn.

33. Capitlet.

Lägren uppräknas. De Cananeer utrotas.

Detta är Iſraels barnas reſande, hwilke utur Egypti land dragne woro i deras härar, genom Moſe och Aaron.

2. Och Moſe beſkref deras utreſande, ſåſom de drogo efter HERrans befallning; och äro deße de reſande ſom de reſte:

3. De drogo ut ifrå Rameſes på femtonde dagen i den förſta månadenom, på annandag Påſka, genom höga hand, i alla de Egyptiers åſyn; 2 Moſ. 12:37. 14:8.

4. Då de Egyptier begrofwo ſina förſtfödingar, ſom HERren ibland dem ſlagit hade; ty HERren hade ock gjort dom öfwer deras gudar. 2 Moſ. 12:12.

5. När de dragne woro ifrå Rameſes, lägrade de ſig i Succoth.

6. Och de drogo ut ifrå Succoth, och lägrade ſig i Etham, hwilket ligger wid ändan på öknene. 2 Moſ. 13:20.

7. Ifrån Etham drogo de ut, och blefwo i den dalen Hyroth, hwilken ligger emot BaalZephon; och lägrade ſig inför Migdol. 2 Moſ. 14:2.

8. Ifrå Hyroth drogo de ut, och gingo midt igenom hafwet in uti öknena, och reſte tre dagsreſor in uti Ethams öken, och lägrade ſig i Marah. 2 Moſ. 14:22. 15:23.

9. Ifrå Marah drogo de ut, och kommo till Elim; der woro tolf watubrunnar och ſjutio palmträd; och lägrade ſig der. 2 Moſ. 15:27.

10. Ifrån Elim drogo de ut, och lägrade ſig inwid röda hafwet.

11. Ifrå röda hafwet drogo de ut, och lägrade ſig i den öknene Sin. 2 Moſ. 16:1.

12. Ifrå den öknene Sin drogo de ut, och lägrade ſig i Daphka.

13. Ifrå Daphka drogo de ut, och lägrade ſig i Alus.

14. Ifrån Alus drogo de ut, och lägrade ſig i Rephidim; der hade folket intet watten att dricka.
2 Moſ. 17: 1.

15. Ifrå Rephidim drogo de ut, och lägrade ſig uti den öknene Sinai.
2 Moſ. 19: 1.

16. Ifrå Sinai drogo de ut, och lägrade ſig i de Luſtgrifter.
4 Moſ. 11: 34.

17. Ifrå de Luſtgrifter drogo de ut, och lägrade ſig i Hazeroth.
4 Moſ. 11: 35.

18. Ifrå Hazeroth drogo de ut, och lägrade ſig i Rithma.

19. Ifrå Rithma drogo de ut, och lägrade ſig i RimmonParez.

20. Ifrå RimmonParez drogo de ut, och lägrade ſig i Libna.

21. Ifrå Libna drogo de ut, och lägrade ſig i Riſſa.

22. Ifrå Riſſa drogo de ut, och lägrade ſig i Kehelatha.

23. Ifrå Kehelatha drogo de ut, och lägrade ſig på berget Sapher.

24. Ifrå berget Sapher drogo de ut, och lägrade ſig i Harada.

25. Ifrå Harada drogo de ut, och lägrade ſig i Makheloth.

26. Ifrå Makheloth drogo de ut, och lägrade ſig i Thahath.

27. Ifrå Thahath drogo de ut, och lägrade ſig i Tharah.

28. Ifrå Tharah drogo de ut, och lägrade ſig i Mitka.

29. Ifrå Mitka drogo de ut, och lägrade ſig i Haſmona.

30. Ifrå Haſmona drogo de ut, och lägrade ſig i Moſeroth.
5 Moſ. 10: 6.

31. Ifrå Moſeroth drogo de ut, och lägrade ſig i BeneJaakan.

32. Ifrå BeneJaakan drogo de ut, och lägrade ſig i HorGidgad.

33. Ifrå HorGidgad drogo de ut, och lägrade ſig i Jotbatha.

34. Ifrå Jotbatha drogo de ut, och lägrade ſig i Abrona.

35. Ifrån Abrona drogo de ut, och lägrade ſig i EzionGaber.

36. Ifrån EzionGaber drogo de ut, och lägrade ſig i den öknene Zin, det är Kades. 4 Moſ. 20: 1.

37. Ifrå Kades drogo de ut, och lägrade ſig på det berget Hor, ſom är på gränſone wid Edoms land.
4 Moſ. 20: 22.

38. Der gick Preſten Aaron upp på berget Hor, efter HErrans befallning, och blef der död på fyrationde årena ſedan Iſraels barn woro utdragne utur Egypti land, på förſta dagen i femte månadenom;
4 Moſ. 20: 25, ꝛc. 5 Moſ. 32: 50.

39. Då han war hundrade tre och tjugu åra gammal.

40. Och Arad, de Cananeers Konung, ſom bodde ſöderut i Canaans lande, hörde att Iſraels barn kommo.
4 Moſ. 21: 1.

41. Ifrå berget Hor drogo de ut, och lägrade ſig i Zalmona. 4 Moſ. 21: 4.

42. Ifrå Zalmona drogo de ut, och lägrade ſig i Punon.

43. Ifrå Punon drogo de ut, och lägrade ſig i Oboth. 4 Moſ. 21: 10.

44. Ifrån Oboth drogo de ut, och lägrade ſig i Ijim wid Abarim, i de Moabiters gränſo. 4 Moſ. 21: 11.

45. Ifrån Ijim drogo de ut, och lägrade ſig i DibonGad.

46. Ifrå DibonGad drogo de ut, och lägrade ſig i AlmonDiblathaim.

47. Ifrån AlmonDiblathaim drogo de ut, och lägrade ſig på berget Abarim emot Nebo.

48. Ifrå berget Abarim drogo de ut, och lägrade ſig på de Moabiters mark, wid Jordan in mot Jericho.
4 Moſ. 22: 1.

49. Och de lägrade ſig ifrå BethJeſimoth allt intill den ſlättena Sittim, på de Moabiters mark.
4 Moſ. 25: 1.

50. Och HErren talade med Moſe på de Moabiters mark, wid Jordan, in mot Jericho, och ſade:

51. Tala med Iſraels barn, och ſäg till dem: När I öfwer Jordan komne ären, in uti Canaans land;

52. Så ſkolen I fördrifwa alla deß inbyggare för edart anſigte, och alla deras ſtodar, och alla deras gjutna beläten förgöra, och alla deras höjder förderfwa;
2 Moſ. 23: 32. 5 Moſ. 7: 2, 5. Joſ. 11: 12.

53. Så att I tagen landet in, och bon deruti; förty eder hafwer jag gifwit landet, att I ſkolen det intaga;

54. Och ſkolen utſkifta landet genom lott ibland edra ſlägter; dem ſom månge äro, ſkolen I mer gifwa, och dem ſom få äro, mindre; efter ſom lotten faller till hwar och en, ſå ſkall han hafwa det, efter edra fäders ſlägter.
4 Moſ. 26: 55. Joſ. 14: 2.

55. Om I landſens inbyggare icke fördrifwen för edart anſigte; ſå ſkola de, ſom återlefde äro, wara eder ſom törne i edor ögon, och ſåſom ſpjut i edra ſidor; och ſkola tränga eder på landena, der I uti bon.
Joſ. 23: 13. Dom. 2: 3.

56. Så ſkall då ſke, att jag ſå warder görandes eder, ſom jag emot dem göra aktade.

34. Capitlet.

Landets gränſor, utdelare.

Och HERren talade med Moſe, och ſade:

2. Bjud Iſraels barnom, och ſäg till dem: När I uti Canaans land kommen, ſå ſkall det landet, ſom eder till arfwedel faller i Canaans lande, hafwa ſin landamär.

3. Den ſidan ſöderut ſkall begynna af den öknene Zin wid Edom, ſå att edart landamäre ſöderut ſkall wara ifrån ändanom af ſalthafwet, det öſterut ligger; Joſ. 15: 1. 1 Moſ. 14: 3.

4. Och att det landamäret ſkall ſträcka ſig ifrå ſunnan uppåt intill Akrabbim, och gå igenom Zinna; och deß ända ifrå ſunnan intill KadesBarnea, och räcka intill den byn Addar, och gå igenom Azmon:

5. Och ſkall ſträcka ſig ifrån Azmon allt intill Egypti bäck; och deß ände ware i hafwena.

6. Men det landamäret weſterut ſkall wara detta, nämliga det ſtora hafwet; det ſkall wara edart landamäre weſterut.

7. Det landamäret norrut ſkall wara detta: I ſkolen mäta ifrå ſtora hafwet allt intill berget Hor;

8. Och ifrå berget Hor mäta intill deß man kommer till Hamath; ſå att deß utgång ſkall wara det landamäret Zedada;

9. Och ſamma landamärens ände inåt Ziphron, och deß ände ware wid den byn Enan; det ſkall wara edart landamäre norrut;

10. Och ſkolen mäta eder landamäret öſterut, ifrå den byn Enan intill Sepham.

11. Och det landamäret gånge nederåt ifrå Sepham intill Ribla, till Ain öſtanefter; ſedan gånge nederåt, och drage ſig uppmed ſidone af hafwet Cinnereth öſterut;

12. Och komme neder åt Jordan, ſå att deß ände blifwer ſalthafwet; det ſkall wara edart land med ſin landamäre allt omkring.

13. Och Moſe böd Iſraels barnom, och ſade: Detta är landet, ſom I ſkolen ſkifta emellan eder med lott, hwilket HERren budit hafwer att gifwa de nio ſlägter, och den halfwa ſlägtene.

14. Ty Rubens barnas ſlägte efter deras fäders hus, och Gads barnas ſlägte efter deras fäders hus, och den halfwa ſlägten Manaſſe, hafwa allaredo tagit ſin del. 4 Moſ. 32: 33.

15. Så hafwa de twå ſlägterna, och den halfwa ſlägten, ſin arfwedel på deßo ſidone Jordan in mot Jericho öſterut.

16. Och HERren talade med Moſe, och ſade:

17. Deße äro namnen af männerna, ſom landet ſkola ſkifta emellan eder: Preſten Eleazar, och Joſua, Nuns ſon. Joſ. 14: 1. 21: 1.

18. Dertill ſkolen I taga Förſtan af hwarjo ſlägtene, till att utſkifta landet.

19. Och deße äro männernas namn: Caleb, Jephunne ſon, af Juda ſlägte.

20. Semuel, Ammihuds ſon, af Simeons ſlägte.

21. Elidad, Chiſlons ſon, af BenJamins ſlägte.

22. Bucki, Jogli ſon, Förſten för Dans barnas ſlägte.

23. Hanniel, Ephods ſon, Förſten för Manaſſe barnas ſlägte, af Joſephs barnom.

24. Kemuel, Siphtans ſon, Förſten för Ephraims barnas ſlägte.
25. Elizaphan, Parnachs ſon, Förſten för Sebulons barnas ſlägte.
26. Palthiel, Aſſans ſon, Förſten för Iſaſchars barnas ſlägte.
27. Ahihud, Selomi ſon, Förſten för Aſſers barnas ſlägte.
28. Pedahel, Ammihuds ſon, Förſten för Naphthali barnas ſlägte.
29. Deße äro de ſom HERren budit hafwer, att de ſkulle utſkifta Iſraels barnom arfwet i Canaans land.

35. Capitlet.

Friſtäders, mords lag.

Och HERren talade med Moſe på de Moabiters mark, wid Jordan, in mot Jericho, och ſade:
2. Bjud Iſraels barnom, att de gifwa Leviterna ſtäder utaf ſitt arfwegods, der de måga uti bo; dertill förſtäder omkring ſtäderna ſkolen I ock gifwa Leviterna; Joſ. 21: 2.
3. Att de ſkola bo i ſtäderna, och hafwa ſin boſkap, gods och allahanda djur i förſtäderna.
4. Widden till förſtäderna, ſom de ſkola gifwa Leviterna, ſkall wara tuſende alnar utifrå ſtadsmuren allt omkring.
5. Så ſkolen I då mäta utanför ſtaden, på den ſidone öſterut, tutuſend alnar; och på den ſidone ſöderut, tutuſend alnar; och på den ſidone weſterut, tutuſend alnar; och på den ſidone norrut, tutuſend alnar; att ſtaden ſkall wara midt uti. Det ſkall wara deras förſtäder.
6. Och ibland de ſtäder, ſom I gifwen Leviterna, ſkolen I gifwa ſex friſtäder, att den ſom någon ihjälſlår må fly derin; derutöfwer ſkolen I ännu gifwa dem twå och fyratio ſtäder; 5 Moſ. 4: 41, ꝛc. Joſ. 20: 2, ꝛc. 21: 3.
7. Så att alle ſtäder, ſom I gifwen Leviterna, blifwa åtta och fyratio med deras förſtäder;
8. Och ſkolen gifwa dem mer af dem ſom mycket äga ibland Iſraels barn, och mindre af dem ſom mindre äga; hwar och en, efter hans arfwedel, den honom tillſkift warder, ſkall gifwa Leviterna ſtäder.
9. Och HERren talade med Moſe, och ſade:
10. Tala med Iſraels barn, och ſäg till dem: När I kommen öfwer Jordan in uti Canaans land,
11. Skolen I utwälja ſtäder, ſom friſtäder ſkola wara, deruti fly må den ſom någon med wåda ihjälſlår. 5 Moſ. 19: 2, ꝛc.
12. Och ſkola ſådane friſtäder wara ibland eder, för blodhämnarens ſkull, att han icke ſkall dö, ſom dråpet gjorde, intilldeß han hafwer ſtåndit till rätta inför menighetene.
13. Och de ſtäder, ſom I gifwa ſkolen, ſkola wara ſex friſtäder;
14. Tre ſkolen I gifwa på deßo ſidone Jordan; och tre i Canaans lande.
15. Det äro de ſex friſtäder, både för Iſraels barn, och främlingom, och husmän ibland eder; att dit må fly ho ſom helſt ena ſjäl ſlår med wåda.
16. Hwilken ſom ſlår en med något jern, ſå att han dör, han är en mandråpare; och ſkall döden dö. 2 Moſ. 21: 12.
17. Kaſtar han honom med en ſten, der någor kan död af warda, ſå att han blifwer död deraf, ſå är han en mandråpare; och ſkall döden dö.
18. Slår han honom med något trä, der någor kan med dödsſlagen warda, ſå att han dör, ſå är han en mandråpare; och ſkall döden dö.
19. Blodhämnaren ſkall ſlå mandråparen ihjäl; ſåſom han ſlagit hafwer, ſå ſkall man döda honom igen.
20. Stöter han honom af hat, eller kaſtar något på honom med förſåt, ſå att han dör; 5 Moſ. 19: 11.
21. Eller ſlår honom af owänſkap med ſine hand, ſå att han dör, ſå ſkall han döden dö, ſom honom ſlog; ty han är en mandråpare; blodhämnaren ſkall dräpa honom, när han råkar honom.
22. Men ſtöter han honom oförwarandes utan owänſkap, eller kaſtar något på honom, icke med förſåt; 2 Moſ. 21: 13.
23. Eller kaſtar en ſten på honom oförwarandes, der man af dö kan, ſå att han dör, och han är icke hans owän, och wille honom heller intet ondt;

24. Så ſkall menigheten döma, emellan honom ſom ſlog och blodhämnaren, i denna ſakene.

25. Och menigheten ſkall fria mandråparen ifrå blodhämnarens hand, och låta honom komma i friſtaden igen, dit han flydder war; och der ſkall han blifwa, tilldeß öfwerſte Preſten dör, den man med den helga oljone ſmort hafwer.

26. Om mandråparen går utaf ſin friſtads råmärke, dit han flydd är,

27. Och blodhämnaren finner honom utanför hans friſtads råmärke, och ſlår honom ihjäl; han ſkall för det blod intet ſaker wara;

28. Ty han ſkulle blifwa i ſinom friſtad intill den öfwerſta Preſtens död; och efter öfwerſta Preſtens död åter komma till ſins arfwegods land igen.

29. Detta ſkall wara eder en rätt med edra efterkommande, i alla edra boningar.

30. Mandråparen ſkall man dräpa efter twegga wittnes mun; ett wittne ſkall icke ſwara öfwer en ſjäl till döds.

5 Moſ. 17 : 6. 19 : 15. Matth. 18 : 16. Joh. 8 : 17. 2 Cor. 13 : 1. Ebr. 10 : 28.

31. Och I ſkolen ingen förſoning taga för en mandråpares ſjäl, ty han är ſaker till döden; utan han ſkall döden dö;

32. Och ſkolen ingen förſoning taga öfwer den, ſom till friſtaden flydder war, ſå att han igenkommer till att bo i landena, intill att Preſten dör.

33. Och ſkämmer icke landet, der I uti bon; ty den ſom blodsſaker är, han ſkämmer landet; och landet kan icke förſonadt warda för det blod, ſom der utgjutet warder, annars utan genom hans blod, ſom det utgjutit hafwer.

34. Orener icke landet, ſom I bon uti, der jag ock uti bor; ty jag är HErren, ſom bor ibland Iſraels barn.

36. Capitlet.

Arfägande qwinnors och ſlägters gift

Och de öfwerſte fäderna till Gileads barnas ſlägte, Machirs ſons, hwilken Manaſſe ſon war, af Joſephs barnas ſlägte, gingo fram, och talade för Moſe, och för Förſtarna, öfwerſta fäderna till Iſraels barn;

2. Och ſade: Käre herre, HErren hafwer budit, att man ſkall utſkifta landet Iſraels barnom till arfwedel genom lott; och du, min herre, hafwer budit genom HErran, att man wår broders Zelaphehads arfwedel hans döttrar gifwa ſkall.

4 Moſ. 26 : 33. 27 : 1, 8. Joſ. 17 : 3, &c.

3. Om någor af Iſraels ſlägte tager dem till huſtru, ſå warder wår faders arfwedel mindre, och ſå mycket ſom de hafwa, kommer den ſlägtenes arfwedel till, dit ſom de komma; och ſå warder wår arfwedels lott förminſkad.

4. När nu Iſraels barnas klangår kommer, ſå kommer deras arfwedel till den ſlägtenes arfwedel, der de äro; ſå warder wår faders arfwedel förminſkad, ſå mycket ſom de hafwa. 3 Moſ. 25 : 10.

5. Så böd Moſe Iſraels barnom, efter HErrans befallning, och ſade: Joſephs barnas ſlägt hafwer talat rätt.

6. Detta är det ſom HErren bjuder Zelaphehads döttrar, och ſäger: Gifte ſig hwem de wilja; allenaſt att de gifta ſig in i ſina ätt och faders ſlägte;

7. På det att Iſraels barnas arfwedel icke ſkall falla ifrå den ena ſlägten till den andra; ty hwar och en ibland Iſraels barn ſkall hänga intill ſitt fädernes ſlägtes arf.

8. Och alla döttrar, ſom äga arfwedel i Iſraels barnas ſlägter, ſkola gifta ſig enom af ſins faders ſlägts ätt, på det hwar och en ibland Iſraels barn må behålla ſins faders arf;

9. Och en arfwedel icke ſkall falla ifrå den ena ſlägtene till den andra; utan hwar och en hänge intill ſitt arf ibland Iſraels barnas ſlägter.

10. Såſom HErren böd Moſe, ſå gjorde Zelaphehads döttrar:

11. Mahela, Thirza, Hogla, Milca och Noa, och gifte ſig wid deras faderbroders barn,

12. Af Manaſſe barnas ſlägte, Joſephs ſons; alltſå blef deras arfwedel wid ättena och deras faders ſlägte.

13. Deße äro de bud och rätter, ſom HErren genom Moſe böd Iſraels barnom, på de Moabiters mark, wid Jordan, in mot Jericho.

Ände på den Fjerde Boken Moſe.

DEUTERONOMION.
Femte Boken Moſe.

1. Capitlet.

Moſe tal. Folkets reſor, domare, ſpejare, olydnad, ſtraff.

Deße äro de ord, ſom Moſe talade till hela Iſrael på hinſidon Jordan i öknene, på den markene emot röda hafwet, emellan Paran och Tophel, Laban, Hazeroth och Diſahab;

2. Ellofwa dagsreſor ifrå Horeb, den wägen om Seirs berg intill KadesBarnea.

3. Och det ſkedde i fyrationde årena, på förſta dagen i den ellofte månadenom; då talade Moſe med Iſraels barn, allt det HERren honom till dem budit hade;

4. Sedan att han hade ſlagit Sihon, de Amoreers Konung, ſom i Hesbon bodde; dertill Og, Konungen i Baſan, ſom i Aſtaroth och i Edrei bodde. 4 Moſ. 21: 24, 33.

5. På hinſidon Jordan, i de Moabiters lande, begynte Moſe utlägga denna lagen, och ſade:

6. HERren wår Gud talade med oß på Horebs berg, och ſade: I hafwen länge nog warit wid detta berget.

7. Wänder eder, och drager åſtad, att I mån komma till de Amoreers berg, och till alla deras grannar, till mark, på berg och i dalar, ſöderut, och emot haſſens hamn, i Canaans lande, och till berget Libanon, allt intill den ſtora älfwena Phrath. 2 Moſ. 23: 31.

8. Si, jag hafwer gifwit eder landet, ſom för eder ligger; går derin, och intager det, ſåſom HERren edra fäder, Abraham, Iſaac och Jacob, ſworit hafwer, att han dem, och deras ſäd efter dem, det gifwa wille. 1 Moſ. 15: 18. 17: 8.

9. Då ſade jag till eder på ſamma tiden: Jag förmår icke allena utſtå med eder; 2 Moſ. 18: 18.

10. Förty HERren edar Gud hafwer förökat eder, ſå att I på denna dag ären ſåſom ſtjernornas tal på himmelen.

11. HERren edra fäders Gud göre eder ännu mång tuſend mer, och wälſigne eder, ſåſom han eder ſagt hafwer.

12. Huru kan jag allena ſådana mödo, och tunga, och trätor, draga af eder?

13. Tager utaf eder wiſa och förſtåndiga män, de ſom ibland edra ſlägter bekände äro, dem will jag uppſätta eder för höfwitsmän.

14. Då ſwaraden I mig, och ſaden: Det är en god ting, der du om talar, att du göra will.

15. Så tog jag de ypperſta af edra ſlägter, wiſa och bekända män, och ſatte dem öfwer eder till höfwitsmän, öfwer tuſende, öfwer hundrade, öfwer femtio, öfwer tio, och ämbetsmän i edra ſlägter;

16. Och böd edra domare på ſamma tid, och ſade: Förhörer edra bröder, och dömer rätt emellan hwar man och hans broder, och främlingen. Joh. 7: 24.

17. I ſkolen ingen perſon anſe i domen; utan ſkolen höra den litſla ſåſom den ſtora, och icke hafwa förſyn för någons mans perſon; ty domsämbetet hörer Gudi till. Om någor ſak warder eder för ſwår, den låter komma till mig, att jag må den höra. 3 Moſ. 19: 15. 5 Moſ. 16: 19. 2 Chr. 19: 6. Ordſ. 24: 23. Jac. 2: 9.

18. Alltſå böd jag eder på den tiden allt det I göra ſkullen.

19. Så drogo wi ut ifrå Horeb, och wandrade genom den hela öknena, den ſtor och grufwelig är, ſåſom I ſett hafwen, uppå den wägen till de Amoreers berg, ſåſom HERren wår Gud oß budit hade; och kommo intill KadesBarnea.

20. Då ſade jag till eder: I ären komne intill de Amoreers berg, det HERren wår Gud oß gifwa ſkall.

21. Si, landet före dig, hwilket HERren din Gud dig gifwit hafwer! Drag ditupp, och tag det in, ſåſom HERren dina fäders Gud dig ſagt hafwer; frukta dig intet, och grufwa dig intet.

22. Så kommen I till mig alle, och ſaden: Låt oß ſända några män framför oß, ſom beſpeja oß landet, och ſäga oß igen, hwilken wägen wi ſkole draga derin, och de ſtäder, der wi inkomma ſkole.

23. Det nöjde mig wäl; och tog utaf eder tolf män, utaf hwart ſlägtet en.

24. Då de ſamme gingo åſtad, och drogo upp på berget, och kommo till den bäcken Eſcol, ſå ſkådade de det;
4 Moſ. 13: 3, 24.

25. Och togo landſens frukt med ſig, och båro neder till oß, och bådade oß igen, och ſade: Landet är godt, ſom HERren wår Gud oß gifwit hafwer.

26. Men I willen icke draga ditupp, och blefwen HERrans edor Guds orde ohörſamme;

27. Och knorraden i edor tjäll, och ſaden: HERren är oß hätſk, derföre hafwer han fört oß utur Egypti land; på det han ſkall gifwa oß i de Amoreers händer, till att förgöra oß.
4 Moſ. 14: 2.

28. Hwad ſkulle wi deruppe? Wåra bröder hafwa förfärat wårt hjerta, och ſagt: Det folket är ſtörre och högre än wi; ſtäderna äro ſtore och bemurade upp till himmelen; dertill hafwe wi ſett der Enakims barn. 4 Moſ. 13: 29.

29. Och jag ſade till eder: Grufwer eder icke, och frukter eder intet för dem.

30. HERren edar Gud drager för eder, och han ſkall ſtrida för eder, ſåſom han hafwer gjort med eder i Egypten för edor ögon;

31. Och i öknene, der du ſett hafwer, huru HERren din Gud dig burit hafwer, ſåſom en man bär ſin ſon, i allom dem wäg, der I wandrat hafwen, intilldeß I till detta rummet komne ären.

32. Men I ſkötten der intet om, att I måtten trott HERranom edrom Gud;

33. Den för eder gick, till att wiſa eder de rum, der I eder lägra ſkullen, om nattena i eld, att han ſkulle wiſa eder wägen, den I gå ſkullen, och om dagen i molnſkyn.
2 Moſ. 13: 21. 4 Moſ. 10: 34.

34. Då nu HERren hörde edart rop, wardt han wred, och ſwor, och ſade:

35. Ingen af detta onda ſlägtet ſkall få ſe det goda landet, ſom jag ſworit hafwer att gifwa deras fäder;
4 Moſ. 11: 23. 26: 65. 5 Moſ. 2: 14. Pſ. 95: 11.

36. Förutan Caleb, Jephunne ſon, han ſkall ſe det; honom will jag gifwa det landet, der han på ſtigit hafwer, och hans barnom; derföre att han hafwer troliga efterföljt HERran.

37. Ock wardt HERren wred på mig för edra ſkull, och ſade: Du ſkall icke heller komma derin.
4 Moſ. 20: 12. 27: 14. 5 Moſ. 3: 26, 27. 4: 21. 34: 4.

38. Men Joſua, Nuns ſon, ſom din tjenare är, han ſkall komma derin; ſtyrk honom; ty han ſkall utſkifta Iſrael arfwet.

39. Och edor barn, om hwilka I ſaden: De ſkola blifwa till ett rof; och edra ſöner, ſom på denna dag hwarken weta godt eller ondt; de ſkola komma derin, dem ſkall jag gifwa det, och de ſkola taga det in. 4 Moſ. 14: 3.

40. Men wänder I om, och drager åt öknena, den wägen åt röda hafwet.

41. Då ſwaraden I, och ſaden till mig: Wi hafwe ſyndat emot HERran; wi wilje ditupp och ſtrida, ſåſom HERren wår Gud oß budit hafwer. Som I nu redo woren, hwar i ſitt harneſk, och ſkullen draga upp på berget,
4 Moſ. 14: 40, 41.

42. Sade HERren till mig: Säg dem, att de icke draga ditupp, ej heller ſtrida; ty jag är icke med eder; att I icke warden ſlagne för edra fiendar.

43. Då jag detta ſade eder, lydden I intet, och worden HERrans ord ohörſamme, och worden öfwerdådige, och drogen upp på berget.

44. Så drogo de Amoreer ut, ſom på berget bodde, emot eder, och jagade eder, ſåſom bin göra, och ſlogo eder i Seir allt intill Horma. 4 Moſ. 14: 45.

45. Då I nu igenkommen, och greten för HERranom, wille HERren icke höra edra röſt, och böjde ſin öron intet till eder.

46. Så blefwen I uti Kades en långan tid.

2. Cap.

2. Capitlet.

Edom, Moab, Ammon ſkonas. Sihon ſlagen.

Då wände wi om, och drogo ut i öknena, på den wägen till röda hafwet, ſåſom HErren ſade till mig; och drogom omkring Seirs berg, en långan tid.

2. Och HErren ſade till mig:

3. I hafwen nu nog dragit kringom detta berget; wänder eder norrut.

4. Och bjud folkena, och ſäg: I ſkolen draga genom edra bröders Eſau barnas gränſor, ſom bo i Seir, och de ſkola frukta för eder; men förwarer eder granneliga. 4 Moſ. 20: 14, ꝛc.

5. Slår icke uppå dem; ty jag ſkall icke gifwa eder en fot bredt uti deras land; förty Eſau barn hafwer jag gifwit Seirs berg till att beſitta. 1 Moſ. 36: 8.

6. Maten ſkolen I köpa af dem för edra penningar, den I äten; och wattnet ſkolen I köpa af dem för penningar, ſom I dricken.

7. Ty HErren din Gud hafwer wälſignat dig i alla dina händers gerningar; han hafwer lagt på hjertat ditt reſande genom denna ſtora öknena; och HErren din Gud hafwer i fyratio år warit när dig, ſå att dig intet hafwer fattats.

8. Då wi nu ifrå wåra bröder Eſau barn dragne woro, ſom på Seirs berg bodde, på den wägen den markenes ifrån Elath och EzionGaber, wände wi om, och gingom den wägen genom de Moabiters öken.

9. Då ſade HErren till mig: Du ſkall ingen ſkada göra de Moabiter, eller ſlå uppå dem; ty jag will intet gifwa dig af deras land till att beſitta; förty Lots barn hafwer jag gifwit Ar till att beſitta. 4 Moſ. 21: 28.

10. De Emim hafwa i förtiden bott deruti, hwilke woro ett ſtort, ſtarkt och högt folk, ſåſom Enakim. 4 Moſ. 13: 23.

11. Man höll dem ock för Reſar, ſåſom Enakim; och de Moabiter kalla dem ock Emim.

12. Bodde ock i förtiden de Horiter i Seir, och Eſau barn fördrefwo och förlade dem för ſig, och bodde i deras ſtad, ſåſom Iſrael ſins beſittninges lande gjorde, det HErren dem gaf. 1 Moſ. 14: 6. 36: 20.

13. Så warer nu redo, och drager öfwer den bäcken Sared. Och wi drogo deröfwer. 4 Moſ. 21: 12.

14. Men tiden medan wi drogo ifrå KadesBarnea, intilldeß wi komme öfwer den bäcken Sared, war åtta och tretio år, tilldeß alle ſtridsmän döde woro i lägrena, ſåſom HErren dem ſworit hade. 4 Moſ. 14: 29.

15. Dertill war ock HErrans hand emot dem, att de förgingos utu lägret, tilldeß de woro åtgångne.

16. Då alle ſtridsmännerna åtgångne woro, att de döde woro ibland folket;

17. Talade HErren med mig, och ſade:

18. I dag ſkall du draga genom de Moabiters landsändar wid Ar;

19. Och ſkall komma in mot Ammons barn, dem ſkall du ingen ſkada göra, eller ſlå på dem; ty jag will icke gifwa dig Ammons barnas land till att beſitta; förty jag hafwer gifwit det Lots barnom till att beſitta. Dom. 11: 15.

20. Det hafwer ock räknadt warit för Reſars land; och hafwa deßlikes i förtiden Reſar bott derinne. Och de Ammoniter kalla dem Samſummim.

21. De woro ett ſtort, ſtarkt och högt folk, ſåſom Enakim; och HErren förgjorde dem för dem, och lät dem beſitta dem, ſå att de ſkulle bo i deras ſtad;

22. Såſom han gjort hade med Eſau barn, ſom på Seirs berg bo, då han förgjorde för dem de Horiter, och lät dem beſitta dem, ſå att de hafwa bott i deras ſtad, allt intill denna dag.

23. Och de Caphthorim drogo utu Caphthor, och förgjorde de Avim, ſom bodde i Hazerim, allt intill Gaza, och bodde i deras ſtad.

24. Warer redo, och drager ut, och går öfwer den bäcken wid Arnon. Si, jag hafwer gifwit i dina händer Sihon, de Amoreers Konung i Hesbon,

med hans land; begynn att intaga det, och ſtrid emot dem.

25. J dag will jag begynna, att all folk under himmelen ſkola frukta och förſkräckas för dig, ſå att, när de höra om dig, ſkola de bäfwa och ſorg hafwa för din tillkommelſe.

26. Då ſände jag båd utaf öknene öſtanefter, till Sihon, Konungen i Hesbon, med fridſam ord, och lät ſäga honom: 4 Moſ. 21: 21. 5 Moſ. 20: 10.

27. Jag will draga genom ditt land, och ſåſom wägen löper, ſå will jag draga; jag will icke wika antingen på den högra eller den wenſtra ſidona. 4 Moſ. 21: 22.

28. Mat ſkall du ſälja mig för penningar, att jag äter; och watten ſkall du ſälja mig för penningar, att jag dricker; jag will allenaſt till fot gå derigenom;

29. Såſom Eſau barn mig gjort hafwa, ſom bo i Seir, och de Moabiter, ſom bo i Ar; tilldeß jag må komma öfwer Jordan, uti det landet, ſom HERren wår Gud oß gifwa ſkall.

30. Men Sihon, Konungen i Hesbon, wille icke att wi ſkulle draga derigenom; ty HERren din Gud förhärde hans ſinne, och förſtockade hans hjerta, på det han ſkulle gifwa honom i dina händer, ſåſom du nu ſer. 5 Moſ. 29: 7. Am. 2: 9.

31. Och HERren ſade till mig: Si, jag hafwer begynt att gifwa för dig Sihon och hans land; begynn till att intaga och beſitta hans land.

32. Och Sihon drog ut emot oß med allt ſitt folk till ſtrid, till Jahza.

33. Men HERren wår Gud gaf honom för oß, att wi ſlogo honom med hans barn, och allt hans folk.

34. Så wunne wi på ſamma tiden alla hans ſtäder, och tillſpillogåfwom alla ſtäder, både män, qwinnor och barn, och lätom ingen igenblifwa;

35. Utan boſkapen toge wi för oß, och det byte af ſtäderna, ſom wi wunne.

36. Ifrån Aroer, ſom ligger på ſtrandene utmed den bäcken wid Arnon, och ifrå den ſtaden i dalenom allt intill Gilead, ingen ſtad war, ſom ſig kunde beſkydda för oß; HERren wår Gud gaf alltſamman för oß;

37. Utan till Ammons barnas land kom du icke, eller till något det ſom war wid den bäcken Jabbok, eller till de ſtäder på bergena, eller till något det HERren wår Gud oß förbudit hade.

3. Capitlet.

Ogs rike. Rubens, Gads, Manaſſe lott. Moſe begär.

Och wi wände om, och drogo upp, den wägen till Baſan. Och Og, Konungen i Baſan, drog ut emot oß med allt ſitt folk, till att ſtrida wid Edrei. 4 Moſ. 21: 33. 5 Moſ. 29: 7.

2. Men HERren ſade till mig: Frukta dig intet för honom; ty jag hafwer gifwit honom i dina händer, och allt hans folk med hans land, och du ſkall göra med honom, ſåſom du gjorde med Sihon, de Amoreers Konung, den i Hesbon ſatt. 4 Moſ. 21: 24.

3. Alltſå gaf HERren wår Gud ock Konung Og i Baſan i wåra händer, med allt hans folk, ſå att wi ſloge honom, tilldeß honom intet igenblef. 4 Moſ. 21: 35.

4. På ſamma tid wunne wi alla hans ſtäder, och war ingen ſtad den wi honom icke aftogom; ſextio ſtäder, hela den ängden Argob i Ogs rike, ſom war i Baſan;

5. Alle deße ſtäder woro faſte med höga murar, portar och bommar, förutan andra ganſka många ſmå ſtäder, ſom ingen mur hade;

6. Och gåfwom dem tillſpillo, ſåſom wi med Sihon, Konungenom i Hesbon, gjort hade; alla ſtäder gåfwe wi tillſpillo, både med män, qwinnor och barn.

7. Men allan boſkapen, och rofwet af ſtäderna toge wi för oß. 5 Moſ. 20: 14.

8. Alltſå toge wi i den tiden landet utu de twå Amoreers Konungars händer på hinſidon Jordan, ifrå den bäcken wid Arnon, allt intill det berget Hermon;

9. Hwilket de Zidonier Sirion kalla; men de Amoreer kalla det Senir;

10. Alla de ſtäder på ſlättene, och hela Gilead, och hela Baſan, allt intill Salcha och Edrei, ſom äro ſtäder i Ogs rike i Baſan.

11. Ty allena Konung Og i Baſan war ännu igen utaf de Reſar. Si, hans ſäng af jern är här i Rabbath, ſom hörer Ammons barnom till, nio alnar lång, och fyra alnar bred, efter ens mans armbåga.

12. Så toge wi då landet in på den tiden, ifrån Aroer ſom ligger när bäcken wid Arnon; och halfwa landet af Gileads berg, med deß ſtäder, gaf jag de Rubeniter och Gaditer.
4 Moſ. 32: 33. 5 Moſ. 29: 8. Joſ. 12: 1. 13: 8.

13. Men det öfwer war i Gilead, och hela Baſan af Ogs rike, gaf jag den halfwa ſlägtene Manaſſe; den hela ängden Argob med hela Baſan, ſom kallas de Reſars land.

14. Jair, Manaſſe ſon, fick den hela ängden Argob, allt intill Geſſuri och Maachathi landsändar; och kallade Baſan efter ſitt namn, HavothJair, allt intill denna dag. 4 Moſ. 32: 41.

15. Men Machir gaf jag Gilead.
4 Moſ. 32: 39.

16. Och de Rubeniter och Gaditer gaf jag en del af Gilead, allt intill bäcken wid Arnon, midt i bäcken, der landamäret är, och allt intill den bäcken Jabbok, der landamäret är för Ammons barn;

17. Dertill den ſlättmarkena, och Jordan, den landamäret är, ifrå Cinnereth intill hafwet wid ſlättmarkena; nämliga ſalthafwet nedan wid berget Pisga öſterut. 4 Moſ. 34: 11, 12.

18. Och jag böd eder på ſamma tiden, och ſade: HERren edar Gud hafwer gifwit eder detta landet att intaga det; ſå drager nu wäpnade för edra bröder Iſraels barn, alle J ſom ſtridſamme ären. 4 Moſ. 32: 17.

19. Förutan edra huſtrur, barn och boſkap; ty jag wet, att J hafwen mycken boſkap; låter dem blifwa uti edra ſtäder, ſom jag eder gifwit hafwer;

20. Tilldeß HERren låter ock edra bröder komma till rolighet, ſåſom eder, att de ock intaga det land, ſom HERren deras Gud dem gifwa ſkall på hinſidon Jordan; ſedan ſkolen J omwända till edor beſittning, den jag eder gifwit hafwer. Joſ. 22: 4.

21. Och jag böd Joſua på ſamma tiden, och ſade: Din ögon hafwa ſett allt det ſom HERren edar Gud deßa twå Konungar gjort hafwer; ſå warder HERren ock görandes all Konungarike, dit du drager.
4 Moſ. 27: 18, 22.

22. Frukter eder intet för dem; ty HERren edar Gud ſtrider för eder.

23. Och jag bad HERran på den tiden, och ſade:

24. HERre, HERre, du hafwer begynt wiſa dinom tjenare dina härlighet och dina ſtarka hand; ty hwilken är den Gud i himmelen eller på jordene, ſom förmår efter din werk och din magt göra? Pſ. 86: 8. 89: 7.

25. Låt mig gå och ſe det goda landet, på hinſidon Jordan; de goda berg, och Libanon.

26. Men HERren wardt wred på mig för edra ſkull, och bönhörde mig intet; utan HERren ſade till mig: Låt blifwat; tala intet mer derom för mig.
4 Moſ. 20: 12. 5 Moſ. 1: 37. 4: 21. 31: 2. 34: 4.

27. Stig upp på höjden af berget Pisga, och häf din ögon upp weſterut, och norrut, och ſöderut, och öſterut, och ſe det med ögonen; ty du ſkall intet gå utöfwer denna Jordan;

28. Utan bjud Joſua, att han är tröſt och frimodig; förty han ſkall gå öfwer Jordan för folket, och ſkall utſkifta dem landet, ſom du ſeendes warder. Joſ. 11: 1.

29. Så blefwo wi då i den dalen in mot Peors hus.

4. Capitlet.

Lydnos och afguderis lön. Tre friſtäder.

Och nu hör, Iſrael, de bud och rätter, ſom jag eder lärer, att J dem göra ſkolen, på det J mån lefwa, och inkomma, och intaga landet, ſom HERren edra fäders Gud eder gifwer.

2. **J ſkolen intet lägga dertill, ſom jag eder bjuder; och ſkolen ej heller taga der något ifrå; på det**

I mågen bewara HERrans edars Guds bud, ſom jag bjuder eder.
5 Moſ. 12: 32. Joſ. 1: 7. Ordſ. 30: 6. Upp. 22: 18, 19.

3. Edor ögon hafwa ſett hwad HERren gjort hafwer med Baal-Peor, ty alla de ſom efterföljde BaalPeor, dem hafwer HERren din Gud förgjort ibland eder.
4 Moſ. 25: 3, 4. Joſ. 22: 17.

4. Men I ſom höllen eder intill HERran edar Gud, I lefwen alle på denna dag.

5. Si, jag hafwer lärt eder bud och rätter, ſåſom HERren min Gud mig budit hafwer, att I ſå göra ſkolen i landet, der I inkommande warden till att intaga det.

6. Så behåller det nu, och görer det; ty ſå warder edor wishet och förſtånd berömd för all folk, när de hörande warda all denna bud, ſå att de ſkola ſäga: Si, hwilket wiſt och förſtåndigt folk detta är, och ett härligit folk.

7. Ty hwad folk är ſå härligit, hwilko gudarna ſå nalkas, ſåſom HERren wår Gud, ſå ofta ſom wi åkalle honom? Pſ. 145: 18. 147: 19, 20.

8. Och hwar är något ſå härligit folk, ſom ſå rättfärdiga ſeder och bud hafwer, ſåſom all denna lagen, ſom jag eder på denna dagen föregifwer?

9. Så förwara dig nu och dina ſjäl granneliga, att du icke förgäter hwad för din ögon ſkedt är, och att det icke gånger utu dino hjerta i alla dina lifsdagar; och ſkall förkunna dinom barnom, och dinom barnabarnom,
5 Moſ. 6: 7.

10. Den dagen, då du ſtod för HERranom dinom Gud wid berget Horeb, och HERren till mig ſade: Förſamla mig folket, att jag ſkall låta dem höra min ord, och lära frukta mig i alla deras lifsdagar på jordene, och lära ſin barn.

11. Och I gingen fram, och ſtoden neder under berget, och berget brann halfwäges upp till himmelen; och der war mörker, moln och töckna.
2 Moſ. 19: 16.

12. Och HERren talade med eder midt utur elden; hans ords röſt hörden I, men ingen liknelſe ſågen I, utan röſtena.

13. Och han förkunnade eder ſitt förbund, det han eder böd att göra; nämliga de tio ord, och ſkref dem på twå ſtentaflor. 2 Moſ. 31: 18. 34: 28.

14. Och HERren böd mig på ſamma tiden, att jag ſkulle lära eder bud och rätter, att I derefter göra ſkullen uti de lande, der I indragen till att intaga det.

15. Så förwarer nu edra ſjälar wäl; ty I hafwen ingen liknelſe ſett på den dagen, då HERren talade med eder utur elden på bergena Horeb;

16. På det I icke ſkolen förderfwa eder och göra eder något beläte, det en man likt är eller qwinno;
2 Moſ. 20: 4.

17. Eller djure på jordene, eller fogle under himmelen; 5 Moſ. 5: 8.

18. Eller matke, ſom kräker på jordene, eller fiſke i wattnena under jordene;

19. Och att du icke heller upphäfwer din ögon till himmelen, och ſer ſolen, och månan, och ſtjernorna, hela himmelens här, och faller af, och tillbeder dem, och tjenar dem, hwilka HERren din Gud förſkickat hafwer allom folkom under hela himmelen.

20. Men eder hafwer HERren upptagit, och fört eder utu jernugnen, nämliga utur Egypten, att I ſkullen wara hans arffolk, ſom det ock är i denna dag.

21. Och HERren wardt wred på mig för edra gerningars ſkull, ſå att han ſwor, att jag icke ſkulle komma öfwer Jordanen, eller i det goda landet, ſom HERren din Gud dig till arfwedel gifwa ſkall;
4 Moſ. 20: 12. 5 Moſ. 1: 37. 3: 26. 34: 4.

22. Utan jag måſte dö i detta land, och ſkall icke gå öfwer Jordanen; men I ſkolen gå deröfwer, och intaga det goda landet.

23. Så tager eder nu wara, att I HERrans edars Guds förbund icke förgäten, det han med eder gjort hafwer; och icke görer beläte till någrahanda liknelſe, ſåſom HERren din Gud dig budit hafwer.

24. Förty HERren din Gud är en frätande eld, och en nitälſkande Gud.
5 Moſ. 9: 3. Ebr. 12: 29.

25. När I nu föden barn, och barnabarn, och bon på landena, och förderfwen eder, och gören eder beläte till någrahanda liknelſe, ſå att I gören illa för HERranom edrom Gud, och förtörnen honom;

26. Så kallar jag i denna dag himmel och jord till wittne öfwer eder, att I ſkolen ſnart förgås utaf landena, uti hwilket I ingån öfwer Jordanen, till att intaga det. I ſkolen icke länge blifwa deruti; utan ſkolen förgjorde warda;
3 Moſ. 26: 14, ꝛc. 5 Moſ. 28: 15, ꝛc. 30: 19.

27. Och HERren ſkall förſtrö eder ibland folk, och I warden ett fögo folk qwart blifwande ibland Hedningarna, dit HERren eder drifwandes warder. 5 Moſ. 28: 62.

28. Der ſkall du tjena afgudom, ſom menniſkohandawerk äro, ſtock och ſten, hwilke hwarken ſe eller höra, eller äta, eller lukta. Pſ. 115: 4, ꝛc. 135: 15, ꝛc.

29. Om du då der ſöker HERran din Gud, ſå ſkall du finna honom; om du ſöker honom af allo hjerta, och af allo ſjäl. Oſ. 3: 5.

30. När du bedröfwad warder, och dig all denna tingen uppåkomma i de ytterſta dagar, ſå ſkall du wända dig till HERran din Gud, och ſkall höra hans röſt;

31. Förty HERren din Gud är en barmhertig Gud; han warder dig icke öfwergifwandes, eller förderfwandes; och ſkall han icke förgäta det förbund med dina fäder, ſom han dem ſworit hafwer.

32. Befråga efter förtiden, ſom för dig warit hafwer, ifrå den dagen då Gud ſkop menniſkona på jordene, ifrå den ena himmelens ända till den andra, om någon tid en ſådana ſtor ting ſkedd, eller deß like någon tid hörd är;

33. Att något folk hade hört Guds röſt talandes utur elden, ſåſom du hört hafwer, och likwäl lefwer? 2 Moſ. 19: 18, 19.

34. Eller om Gud förſökt hafwer att ingå, och taga ſig ett folk midt utur eno folke, genom freſtelſe, genom tecken, genom under, genom ſtrid, och genom mägtiga hand, och genom uträcktan arm, och genom ſtora ſyner, ſåſom HERren edar Gud allt detta med eder gjort hafwer, för din ögon uti Egypten?

35. Du hafwer ſett det, på det du ſkall weta, att HERren är allena Gud, och ingen annan. 5 Moſ. 32: 39.

36. Af himmelen hafwer han låtit dig höra ſina röſt, att han ſkulle lära dig; och på jordene hafwer han låtit dig ſe ſin ſtora eld, och utur elden hafwer du hört hans ord;

37. Derföre, att han dina fäder älſkat, och deras ſäd efter dem utwalt hafwer; och fört dig utur Egypten med ſitt anſigte, genom ſina ſtora magt; 2 Moſ. 13: 16.

38. På det han ſkulle för dig fördrifwa ſtor folk, och ſtarkare än du äſt, och föra dig derin, och gifwa dig deras land till arfwedel, ſåſom det tillſtår i denna dag.

39. Så ſkall du nu weta i dag, och lägga det på hjertat, att HERren är en Gud, ofwan i himmelen, och nedre uppå jordene, och ingen annan;

40. Att du håller hans rätter och bud, ſom jag i dag bjuder dig, ſå warder dig och dinom barnom efter dig wäl gåendes, att ditt lif ſkall länge wara i landena, ſom HERren din Gud dig gifwer ewärdeliga.

41. Då afſkiljde Moſe tre ſtäder hinſidon Jordan, öſterut;
4 Moſ. 35: 6. 5 Moſ. 19: 2. Joſ. 20: 2, 8.

42. Att dit fly ſkulle ho ſom ſin näſta ihjälſloge med wåda, och tillförene icke hade warit hans owän; den ſkulle fly in uti en af de ſtäder, på det han måtte blifwa wid lif;

43. Bezer i öknene på den ſlättmarkene ibland de Rubeniter, och Ramoth i Gilead ibland de Gaditer, och Golan i Baſan ibland de Manaſſiter.

44. Detta är den lag, ſom Moſe Iſraels barnom föregaf;

45. Och detta är wittnesbördet, och bud, och rätter, ſom Moſe ſade Iſraels barnom, då de utur Egypten dragne woro;

46. Hinſidon Jordan uti den dalenom in mot Peors hus, uti Sihons lande, de Amoreers Konungs, ſom i Hesbon bodde, hwilken Moſe och Iſraels barn ſlogo, då de utur Egypten komne woro, 4 Moſ. 21: 24. 5 Moſ. 1: 4.

47. Och togo hans land in; dertill Ogs land, Konungens i Baſan, de twå Amoreers Konungars, ſom på hinſidon Jordan woro, öſterut; 5 Moſ. 3: 3.

48. Ifrån Aroer, hwilken på den bäckens ſtrand wid Arnon ligger, intill berget Sion, det är Hermon;

49. Och allt ſläta landet hinſidon Jordan, öſterut, allt intill hafwet, på ſlättene, nedanför berget Piſga.

5 Moſ. 3: 17.

5. Capitlet.

Horebs förbund. Tio bud. Folkets förpligtning.

Och Moſe kallade hela Iſrael, och ſade till dem: Hör, Iſrael, de bud och rätter, ſom jag i dag talar för edor öron, och lärer dem, och behåller dem, att I gören derefter.

2. HErren wår Gud hafwer gjort ett förbund med oß i Horeb;

2 Moſ. 19: 5.

3. Och HErren hafwer icke gjort detta förbundet med wåra fäder, utan med oß, ſom nu här äre på denna dag, och alle lefwe.

4. Anſigte mot anſigte hafwer HErren talat med oß utur eldenom på berget.

5. Jag ſtod på den tiden emellan HErran och eder, att jag ſkulle föra HErrans ord till eder; förty I fruktaden eder för eldenom, och gingen icke upp på berget; och han ſade:

2 Moſ. 19: 16. 20: 18.

6. Jag är HErren din Gud, ſom dig utur Egypti land fört hafwer, utu träldomens hus. 2 Moſ. 20: 2.

7. **Du ſkall inga andra gudar hafwa för mig.** Pſ. 81: 10. 97: 7.

8. Du ſkall intet beläte göra dig, efter någrahanda liknelſe, antingen det ofwan i himmelen är, eller nedre på jordene, eller i wattnena under jordene.

9. Du ſkall icke tillbedja dem, eller tjena dem; ty jag är HErren din Gud, en nitälſkande Gud, ſom hemſöker fädernas mißgerningar öfwer barnen, intill tredje och fjerde led, deras ſom mig hata;

2 Moſ. 34: 7. Jer. 32: 18.

10. Och bewiſer barmhertighet på mång tuſend, ſom mig älſka och min bud hålla.

11. **Du ſkall icke mißbruka HErrans dins Guds Namn;** ty HErren ſkall icke låta blifwa honom oſtraffad, ſom hans Namn mißbrukar.

12. **Sabbathsdagen ſkall du hålla, att du honom helgar;** ſåſom HErren din Gud dig budit hafwer.

13. Sex dagar ſkall du arbeta, och göra all din werk;

14. Men på ſjunde dagen är HErrans dins Guds Sabbath; då ſkall du intet arbete göra, icke heller din ſon, eller din dotter, eller din tjenare, eller din tjenarinna, eller din oxe, eller din åſne, eller all din boſkap, eller främlingen ſom innan dina portar är; på det att din tjenare och tjenarinna måga hafwa ro ſå wäl ſom du. 1 Moſ. 2: 2. Heſ. 20: 12. Ebr. 4: 4.

15. Förty du ſkall ihågkomma, att du waſt ock en träl uti Egypti land, och HErren din Gud förde dig derut med mägtiga hand och uträcktom arme; derföre hafwer HErren din Gud budit dig, att du ſkall hålla Sabbathsdagen.

16. **Du ſkall hedra din fader och dina moder,** ſåſom HErren din Gud dig budit hafwer; **på det att du må länge lefwa,** och att dig må wäl gå uti de lande, ſom HErren din Gud dig gifwa ſkall.

2 Moſ. 20: 12. Matth. 15: 4. Marc. 7: 10. Eph. 6: 2.

17. **Du ſkall icke dräpa.**

2 Moſ. 20: 13. Matth. 5: 21. Rom. 13: 9.

18. **Du ſkall icke göra hor.**

2 Moſ. 20: 14. Matth. 5: 27. Luc. 18: 20.

19. **Du ſkall icke ſtjäla.**

2 Moſ. 20: 15.

20. **Du ſkall icke bära falſkt wittnesbörd emot din näſta.**

21. **Du ſkall icke hafwa luſt till dins näſtas huſtru; du ſkall icke begära dins näſtas hus, åker, tjenare,**

tjenarinno, oxa, åſna, eller hwad ſom helſt honom tillhörer. Rom. 7: 7.

22. Deße äro de ord, ſom HERren talade till alla edra menighet uppå berget, utur eldenom, och molnena, och töcknene, med ſtora röſt; och lade der intet till; och ſkref dem på twå ſtentaflor, och fick mig dem.

23. När I hörden röſtena utu mörkret, och berget brinna i elde, gingen I fram till mig, alle öfwerſtar i edra ſlägter, och edre äldſte;

24. Och ſaden: Si, HERren wår Gud hafwer låtit oß ſe ſina härlighet, och ſitt majeſtät, och wi hafwe hört hans röſt utur eldenom; i dag hafwe wi ſett, att Gud talade med menniſkom, och de blefwo i lifwe.
2 Moſ. 19: 19. 5 Moſ. 4: 33.

25. Och nu, hwi ſkole wi dö, ſå att den ſtore elden förtärer oß? Om wi oftare höre HERrans wår Guds röſt, ſå måſte wi dö.

26. Förty hwad är allt kött, att det höra må lefwandes Guds röſt tala utur eldenom, ſåſom wi, och kan lefwa? Dom. 13: 22.

27. Gack du fram, och hör allt det HERren wår Gud ſäger; och ſäg oß det. Allt det HERren wår Gud med dig talar, det wilje wi höra och göra.

28. Då HERren hörde röſten af edor ord, ſom I taladen med mig, ſade HERren till mig: Jag hafwer hört detta folks ord, ſom de med dig talat hafwa; det är allt godt, ſom de ſagt hafwa.

29. Ack! det de ett ſådant hjerta hade till att frukta mig, och till att hålla all min bud i deras lifsdagar; på det att dem måtte gå wäl, och deras barn ewinnerliga. Pſ. 81: 14.

30. Gack, och ſäg dem: Går hem i edor tjäll.

31. Men du ſkall ſtå här för mig, att jag talar med dig all lag, och bud, och rätter, ſom du dem lära ſkall, att de göra derefter uti landena, ſom jag dem gifwa ſkall till att intaga.

32. Så behåller det nu, att I mån göra ſåſom HERren edar Gud eder budit hafwer; och wiker icke hwarken på högra ſidon eller wenſtra;

33. Utan wandrer i alla de wägar, ſom HERren edar Gud eder budit hafwer; på det I mågen lefwa, och eder ſkall wäl gå, och I länge lefwen i landena, ſom I intaga ſkolen.

6. Capitlet.

Gud bör älſkas och fruktas. Barnen läras.

Deße äro nu de lag, och bud, och rätter, ſom HERren edar Gud budit hafwer, att I dem lära och göra ſkolen i landena, dit I indragen till att intaga det;

2. Att du fruktar HERran din Gud, och håller alla hans rätter och bud, ſom jag bjuder dig; du och din barn, och din barnabarn, i alla edra lifsdagar, på det I ſkolen länge lefwa.

3. Iſrael, du ſkall höra, och behållat, ſå att du gör ock ſå, att dig wäl går, och warder mycket förökad, ſåſom HERren dina fäders Gud dig tillſagt hafwer ett land, der mjölk och hannog uti flyter.

4. Hör, Iſrael: **HERren wår Gud är en enig HERre.**
5 Moſ. 4: 35. Marc. 12: 29.

5. **Och du ſkall älſka HERran din Gud af allo hjerta, af allo ſjäl, af allo förmågo.**
Matth. 22: 37. Marc. 12: 30. Luc. 10: 27.

6. Och deßa ord, ſom jag bjuder dig i dag, ſkall du lägga på hjertat;

7. Och ſkall ſkärpa dem dinom barnom, och derom tala, när du ſitter i ditt hus, eller går uppå wägen; när du nederlägger dig, eller uppſtår;

8. Och ſkall binda dem för ett tecken på dine hand, och ſkola wara dig till en åminnelſe för din ögon;
2 Moſ. 13: 16. 5 Moſ. 11: 18. Ordſ. 3: 3. 6: 21. 7: 3.

9. Och ſkall ſkrifwa dem på dins hus dörrträ, och uppå dörrena.

10. När nu HERren din Gud låter dig komma uti landet, ſom han dina fäder, Abraham, Iſaac och Jacob, ſworit hafwer, dig att gifwa ſtora och ſköna ſtäder, ſom du intet byggt hafwer; Joſ. 24: 13.

11. Och hus full med allt godt, de du intet uppfyllt hafwer; och uthuggna brunnar, ſom du intet uthuggit hafwer; och wingårdar och oljoberg, ſom

du intet planterat hafwer, att du må äta och mätt warda; 5 Moſ. 8: 10.

12. Så tag dig wara, att du icke förgäter HERran, ſom dig utur Egypti land, utu träldomens hus, fört hafwer;

13. Utan ſkall frukta HERran din Gud, och tjena honom, och ſwärja wid hans Namn;

5 Moſ. 10: 12, 20. 13: 4. Matth. 4: 10. Luc. 4: 8.

14. Och ſkall icke följa andra gudar efter, deß folks, ſom omkring eder bo;

15. Ty HERren din Gud är en nitälſkande Gud ibland dig; att HERrans dins Guds wrede icke ſkall förgrymma ſig öfwer dig, och förgöra dig af jordene.

16. J ſkolen icke förſöka HERran edar Gud, ſåſom J förſökten honom i Maſſa;

2 Moſ. 17: 7. Matth. 4: 7. Luc. 4: 12.

17. Utan ſkolen hålla HERrans edars Guds bud, och hans wittnesbörder, och hans rätter, ſom han budit hafwer;

18. Att du gör det rätt och godt är för HERrans ögon, på det dig må gå wäl, och du inkommer, och intager det goda landet, ſom HERren ſworit hafwer dina fäder;

19. Att han ſkall fördrifwa alla dina fiendar för dig, ſåſom HERren ſagt hafwer.

20. När nu din ſon i dag eller i morgon frågar dig, och ſäger: Hwad är detta för wittnesbörder, bud och rätter, ſom HERren wår Gud eder budit hafwer?

21. Så ſkall du ſäga dinom ſon: Wi worom Pharaos trälar i Egypten; och HERren förde oß utur Egypten med mägtiga hand.

22. Och HERren gjorde ſtor och ond tecken och under öfwer Egypten och Pharao, och allt hans hus, för wår ögon;

23. Och förde oß dädan, på det han ſkulle införa oß, och gifwa oß det land, ſom han wåra fäder ſworit hade.

24. Och böd HERren oß att göra efter alla deßa rätter, att wi ſkole frukta HERran wår Gud, att oß wäl går i alla wåra lifsdagar, ſåſom det tillgår i denna dag.

25. Och det ſkall wara oß till rättfärdighet för HERranom wårom Gud, om wi hålle och göre all deßa buden, ſåſom han oß budit hafwer.

7. Capitlet.

Canaan utrotas. Iſrael wäljes, wälſignas. Fruktan förbjudes.

När HERren din Gud förer dig in uti det land, der du inkomma ſkall, till att intaga det, och nederlägger mycket folk för dig; de Hetheer, Girgaſeer, Amoreer, Cananeer, Pheriſeer, Heveer och Jebuſeer, ſjuhanda folk, de ſom ſtörre äro och mägtigare än du; 5 Moſ. 31: 3.

2. Och när HERren din Gud gifwer dem för dig, att du ſlår dem, ſå ſkall du gifwa dem tillſpillo, och intet förbund med dem göra, eller någon gunſt bewiſa dem;

2 Moſ. 23: 32. 34: 12. 5 Moſ. 20: 16, 17.

3. Och ſkall intet befrynda dig med dem; edra döttrar ſkall du icke gifwa deras ſöner, och deras döttrar ſkolen J icke taga edrom ſönom; Joſ. 23: 12.

4. Förty de warda dragande edra ſöner ifrå mig, ſå att de tjena andra gudar; ſå warder då HERrans wrede förgrymmandes ſig öfwer eder, och ſnarliga förgör eder;

5. Utan alltſå ſkolen J göra med dem: Deras altare ſkolen J nederrifwa, deras ſtodar nederbryta, deras lundar afhugga, och deras afgudar uppbränna med elde.

2 Moſ.: 23: 24. 34: 13. 5 Moſ. 12: 2.

6. Ty du äſt ett heligt folk HERranom dinom Gud; dig hafwer HERren din Gud utwalt till att du ſkall wara hans eget folk, utaf all de folk ſom på jordene äro.

2 Moſ. 19: 5. 5 Moſ. 14: 2. 26: 18. 1 Petr. 2: 9.

7. Icke hafwer HERren upptagit och utwalt eder derföre, att J ſtörre på talet ären än annat folk; ty du äſt minſt i all folk;

8. Utan derföre, att HERren älſkade eder, och att han ſkulle hålla ſin ed, ſom han edra fäder ſworit hade, hafwer HERren utfört eder med mägtiga hand; och hafwer frälſt dig utu träldomens hus, utu Pharaos hand, Konungens i Egypten. 5 Moſ. 10: 15.

9. Så ſkall du nu weta, att HERren din Gud är en Gud, en trofaſt Gud, hållandes förbund och barmhertighet dem ſom älſka honom, och hålla hans bud, i tuſende leder;
2 Moſ. 20: 6. 34: 7. 5 Moſ. 5: 9, 10.

10. Och wedergäller dem ſom hata honom, för ſitt anſigte, ſå att han förgör dem; och ſkall icke fördröjat, att han dem wedergäller för ſitt anſigte, ſom hata honom.

11. Så behåll nu de bud, och lag, och rätter, ſom jag dig bjuder i denna dag, att du gör derefter.

12. Och när I deßa rätter hören, och hållen dem, och gören derefter, ſå warder HERren din Gud ock hållandes det förbund och barmhertighet, ſom han dina fäder ſworit hafwer.
3 Moſ. 26: 3, ꝛc. 5 Moſ. 28: 1, ꝛc.

13. Han ſkall älſka dig, wälſigna och föröka; och ſkall wälſigna dins lifs frukt, och dins lands frukt, dina ſäd, win och oljo, fruktena af dina kor, och fruktena af din får, på landet, ſom han dina fäder ſworit hafwer att gifwa dig.

14. Wälſignad warder du utöfwer all folk; ingen ibland dig ſkall wara ofruktſam, ej heller ibland din boſkap.
2 Moſ. 23: 26.

15. HERren ſkall taga ifrå dig all krankhet, och ſkall icke kaſta dig någon de Egyptiers onda ſjukdom uppå, hwilka du förnummit hafwer; men han ſkall kaſta dem på alla dem ſom dig hata.
2 Moſ. 9: 14. 15: 26.

16. Du ſkall uppfräta allt det folk, ſom HERren din Gud dig gifwandes warder; du ſkall icke ſkona dem, och icke tjena deras gudar; ty det worde dig till en ſnaro. 2 Moſ. 23: 33.

17. Om du ſäger i ditt hjerta: Detta folk är mer än jag; huru kan jag fördrifwa dem?

18. Så frukta dig intet för dem; tänk uppå hwad HERren din Gud gjorde Pharao, och alla Egyptier;

19. Med ſtor förſökelſe, ſom du med ögonen ſett hafwer, och med tecken och under, och genom mägtiga hand och uträcktom arm, med hwilko HERren din Gud dig utförde. Alltſå ſkall HERren din Gud göra allom folkom, ſom du fruktar före. 5 Moſ. 4: 34. 29: 3.

20. Dertill ſkall HERren din Gud ſända ibland dem getingar, intilldeß förgjordt warder hwad ſom qwart är, och ſig för dig förgömmer.
2 Moſ. 23: 28. Joſ. 24: 12.

21. Gruſwa dig intet för dem; ty HERren din Gud är ibland dig, den ſtore och förfärlige Guden.

22. Han, HERren din Gud, ſkall utrota deßa folken för dig, med tiden, det ena efter det andra; du kan icke haſtigt förgöra dem, på det att djuren icke ſkola förökas emot dig på markene. 2 Moſ. 23: 30.

23. HERren din Gud ſkall gifwa dem för dig, och ſkall ſlå dem med ſtort ſlag, intilldeß han förgör dem;

24. Och ſkall gifwa deras Konungar i dina händer, och du ſkall förgöra deras namn under himmelen; ingen ſkall kunna dig emotſtå, tilldeß du förgör dem.
Joſ. 10: 22, ꝛc. 11: 12. 12: 7, ꝛc.

25. Deras afgudars beläte ſkall du bränna upp i elde; och ſkall intet begära utaf ſilfret eller guldet, ſom deruppå är, eller taga det till dig, på det att du icke ſkall förtaga dig derutinnan; ty ſådant är HERranom dinom Gud en ſtyggelſe. 5 Moſ. 12: 3. Joſ. 7: 1, 21.

26. Derföre ſkall du icke föra den ſtyggelſen in uti ditt hus, att du icke warder tillſpillogifwen, ſåſom ock det är; utan du ſkall hafwa en wämjelſe och ſtyggelſe derwid; ty det är tillſpillogifwet. 5 Moſ. 13: 17.

8. Capitlet.

Öknens år. Landets fetma. Förgätenhets ſtraff.

All de bud, ſom jag bjuder dig i dag, ſkolen I hålla, att I gören derefter; på det I mågen lefwa och förökas, och komma in, och intaga det land, ſom HERren edra fäder ſworit hafwer;

2. Och ſkall tänka på allan den wäg, genom hwilken HERren din Gud dig ledt hafwer, i deßa fyratio åren i öknene; på det han ſkulle ſpäka och förſöka dig, att kunnigt ſkulle warda

hwad i dino hjerta war; om du hölle hans bud eller ej.

3. Han ſpäkte dig och lät dig hungra, och ſpiſade dig med Man, det du och dine fäder intet känt hade; på det han ſkulle låta dig weta, att menniſkan lefwer icke allenaſt af bröd, utan af allt det af HErrans mun går. 2 Moſ. 16: 35.
4 Moſ. 11: 7. Matth. 4: 4. Luc. 4: 4.

4. Din kläder äro intet förſlitne på dig, och dine fötter äro intet ſwullnade i deßa fyratio år. 5 Moſ. 29: 5. Neh. 9: 21.

5. Så finner du ju i dino hjerta, att HErren din Gud dig lärt hafwer, ſåſom en man lärer ſin ſon.

6. Så håll nu HErrans dins Guds bud, att du wandrar i hans wägar, och fruktar honom.

7. Ty HErren din Gud förer dig uti ett godt land; i ett land, der bäcker, och brunnar, och djup uti äro, hwilke utmed bergen och inpå ſlättena flyta;

8. Ett land, der hwete, korn, winträ, fikonträ och granatäple uti äro; ett land, der oljoträ och hannog uti wäxer;

9. Ett land, der du ſkall hafwa bröd nog till att äta, der ock intet fattas; ett land, hwilkets ſtenar äro jern; der du ock koppar utu bergen hugger. 5 Moſ. 6: 11.

10. Och när du ätit hafwer och äſt mätt, att du då lofwar HErran din Gud, för det goda land, ſom han dig gifwit hafwer;

11. Så tag dig nu wara, att du icke förgäter HErran din Gud, dermed, att du icke håller hans bud, och hans lag och rätter, ſom jag bjuder dig i dag;

12. Att när du ätit hafwer, och äſt mätt, och bygger ſkön hus, der du uti bor;

13. Och ditt fä och får, och ſilfwer och guld, och allt det du hafwer, förökas;

14. Att ditt hjerta då icke upphäfwes, och du förgäter HErran din Gud, ſom dig utur Egypti land fört hafwer, utu träldomens hus;

15. Och hafwer ledt dig igenom denna ſtora och förſkräckeliga öknen, der brännande ormar, och ſcorpion, och torrhet, och platt intet watten war, och lät dig utgå watten ur hårda hälleberget;
2 Moſ. 17: 6. 4 Moſ. 20: 11. 21: 6. Pſ. 78: 16.

16. Och ſpiſade dig med Man i öknene, der dine fäder intet af wetat hade; på det han ſkulle ſpäka och förſöka dig, och framdeles göra wäl emot dig; 2 Moſ. 16: 15.

17. Annars måtte du ſäga i dino hjerta: Min kraft och mina händers ſtarkhet hafwer mig denna förmågona gjort;

18. Utan tänk på HErran din Gud; ty han är den ſom kraft gifwer till att komma detta åſtad; på det han ſkulle fullkomna ſitt förbund, ſom han dina fäder ſworit hade, ſåſom det tillgår i denna dag.

19. Men om du förgäter HErran din Gud, och följer andra gudar efter, och tjenar dem, och tillbeder dem; ſå betygar jag i dag öfwer eder, att I ſkolen ſlätt förgås.

20. Lika ſom Hedningarna, hwilka HErren förgör för edart anſigte, ſå ſkolen ock I förgås; derföre, att I icke ären HErrans edars Guds röſt hörige.

9. Capitlet.

Landet ſkänkt af nåd. Folkets ſynd. Moſe ifwer, förbön.

Hör, Iſrael: I dag ſkall du gå öfwer Jordan, att du inkommer till att intaga de folk, ſom ſtörre och ſtarkare äro än du; ſtora ſtäder, murade upp till himmelen;

2. Ett ſtort högt folk, Enakims barn, ſom du känt hafwer, af hwilkom du ock hört hafwer: Ho kan ſtå emot Enaks barn? 4 Moſ. 13: 29, 34.

3. Så ſkall du weta i dag, att HErren din Gud går framför dig, en förtärande eld; han warder dem förgörandes och nederläggandes för dig, och ſkall fördrifwa dem, och omintetgöra dem ſnarliga, ſåſom HErren dig ſagt hafwer. 5 Moſ. 4: 24. Ebr. 12: 29.

4. Då nu HErren din Gud dem utdrifwit hafwer för dig, ſå ſäg icke i dino hjerta: HErren hafwer mig här infört, till att intaga detta landet

för mina rättfärdighets ſkull; ändock HErren fördrifwer Hedningarna för dig, för deras ogudaktighets ſkull. 1 Moſ. 15: 16.

5. Ty du kommer icke in i landet till att beſitta det, för dina rättfärdighet, eller för dins hjertas fromhets ſkull; utan HErren din Gud fördrifwer deßa Hedningarna för deras ogudaktighets ſkull, på det han ſkall fullkomna det ord, ſom HErren dina fäder, Abraham, Iſaac och Jacob, ſworit hafwer. 1 Moſ. 12: 7. 13: 15. 28: 13.

6. Så wet nu, att HErren din Gud icke gifwer dig detta goda landet till att intaga för dina rättfärdighets ſkull; efter du äſt ett halsſtyft folk.

7. Kom ihåg, och förgät icke, huru du HErran din Gud förtörnade i öknene; ifrå den dag att du drog utur Egypti land, tilldeß I komne ären till detta rum, hafwen I warit HErranom ohörſamme. 2 Moſ. 14: 11. 16: 2.

8. Förty i Horeb förtörnaden I HErran, ſå att HErren för wredes ſkull wille förgöra eder; 2 Moſ. 32: 10.

9. Då jag gången war på berget, till att anamma de ſtentaflor, förbundſens taflor, ſom HErren gjorde med eder, och jag blef på bergena fyratio dagar, och fyratio nätter, och åt intet bröd och drack intet watten. 2 Moſ. 24: 18. 34: 28.

10. Och HErren fick mig de twå ſtentaflorna, beſkrefna med Guds finger, och derutinnan all ord, ſom HErren med eder utur elden på berget talat hade, på förſamlingenes dag. 2 Moſ. 31: 18. 19: 18. 5 Moſ. 4: 11.

11. Och efter de fyratio dagar och fyratio nätter fick mig HErren de twå förbundſens ſtentaflor.

12. Och HErren ſade till mig: Statt upp, gack ſnart ned hädan; ty ditt folk, ſom du utfört hafwer af Egypten, hafwer förderfwat det; de äro ſnarliga trädde ifrå den wägen, ſom jag hafwer budit dem; de hafwa gjort ſig ett gjutet beläte. 2 Moſ. 32: 7.

13. Och HErren ſade till mig: Jag ſer, att detta folket är ett halsſtyft folk.

14. Låt mig betämna, att jag förgör dem, och utſkrapar deras namn under himmelen. Jag will göra ett ſtarkare och mägtigare folk af dig, än detta är.

15. Och ſom jag omwände mig, och gick ned af berget, ſom brann i eld, och hade de twå förbundſens taflor i båda mina händer;

16. Då ſåg jag, och ſi, då haden I ſyndat emot HErran edar Gud, ſå att I haden gjort en gjuten kalf, och woren ſnarliga trädde ifrå den wägen, den HErren eder budit hade.

17. Så tog jag båda taflorna, och kaſtade dem bort utu båda händerna, och ſlog dem ſönder för edor ögon;

18. Och föll ned för HErran, ſåſom tillförene, i fyratio dagar, och fyratio nätter; och åt intet bröd, och drack intet watten, för alla edra ſynders ſkull, ſom I gjort haden; i det I ſådant ondt gjorden för HErranom, till att förtörna honom.

19. Ty jag fruktade för den wrede och grymhet, der HErren på eder med förtörnad war, ſå att han wille förgöra eder. Och HErren hörde mig än i den gången.

20. War ock HErren ſtorliga wred på Aaron, ſå att han wille förgöra honom; men jag bad ock för Aaron på ſamma tiden.

21. Men edor ſynd, kalfwen ſom I gjort haden, tog jag och brände upp i elde, och ſlog ſönder honom, och ſönderſtötte, tilldeß han wardt ſtoft; och kaſtade ſtoftet i bäcken, ſom flyter utaf bergena. 2 Moſ. 32: 20.

22. Sammalunda förtörnaden I ock HErran i Thabeera, och i Maſſa, och wid de Luſtgrifter. 2 Moſ. 17: 7. 4 Moſ. 11: 1, 3, 33, 34.

23. Och då HErren ſände eder ifrå KadesBarnea, och ſade: Går ditupp, och tager landet in, ſom jag eder gifwit hafwer; woren I HErrans edars Guds mun ohörſamme, och trodden icke på honom, och lydden icke hans röſt; 4 Moſ. 13: 3, 27, ꝛc.

24. Ty I hafwen warit HErranom ohörſamme, ſå länge ſom jag eder känt hafwer.

25. Då föll jag neder för HERran fyratio dagar, och fyratio nätter, ſom jag der låg; ty HERren ſade, att han wille förgöra eder.

2 Moſ. 32: 11, 31. 34: 8. 4 Moſ. 14: 13.

26. Men jag bad HERran, och ſade: HERre, HERre, förderfwa icke ditt folk och din arfwedel, hwilket du genom dina ſtora magt förloßat, och med mägtiga hand utur Egypten fört hafwer.

27. Kom ihåg dina tjenare Abraham, Iſaac och Jacob; ſe icke på detta folkets hårdhet, och detta folkets ogudaktighet och ſynd;

28. Att det landet, der du oß utfört hafwer, icke ſkall ſäga: HERren kunde icke föra dem uti det land, ſom han dem lofwat hade, och hafwer fördenſkull fört dem derut, att han war wred på dem, att han ſkulle dräpa dem i öknene. 4 Moſ. 14: 16.

29. Förty de äro ditt folk, och din arfwedel, ſom du med dine ſtora magt, och med din uträckta arm, utfört hafwer.

10. Capitlet.

Nya taflor. Aarons död. Levi wal och arf. Guds äſkan, dyrkan.

På ſamma tiden ſade HERren till mig: Uthugg dig twå ſtentaflor ſåſom de förſta, och kom till mig på berget, och gör dig en ark af trä;

2 Moſ. 34: 1.

2. Så will jag ſkrifwa på taflorna de ord, ſom på de förſta woro, hwilka du ſönderſlagit hafwer; och du ſkall lägga dem i arken.

5 Moſ. 9: 10. 2 Moſ. 32: 19. 25: 16, 21.

3. Så gjorde jag då en ark af furoträ, och uthögg twå ſtentaflor, ſådana ſom de förſta woro, och gick upp på berget, och hade de twå taflorna i mina händer.

4. Då ſkref han på taflorna, ſåſom den förſta ſkriften war, de tio ord, ſom HERren talade till eder utur eldenom på berget, på förſamlingenes dag; och HERren fick mig dem. 2 Moſ. 32: 16.

5. Och jag wände om, och gick af berget, och lade taflorna i arken, ſom jag gjort hade, att de ſkulle der blifwa, ſåſom HERren mig budit hade.

6. Och Iſraels barn drogo ut ifrå Beeroth BeneJaakan till Moſerah; der blef Aaron död, och wardt der begrafwen; och hans ſon Eleazar wardt Preſter för honom.

4 Moſ. 33: 30, 38. 20: 28.

7. Dädan drogo de ut till Gudgoda; ifrå Gudgoda till Jothbath, ett land der bäcker äro.

8. På den tiden afſkiljde HERren Levi ſlägte, till att bära HERrans förbunds ark, och till att ſtå för HERranom, till att tjena honom, och lofwa hans Namn, allt intill denna dag. 4 Moſ. 3: 5, ꝛc. 8: 5, ꝛc.

9. Derföre ſkulle de Leviter ingen del eller arf hafwa med ſina bröder; ty HERren är deras arf, ſåſom HERren din Gud dem ſagt hafwer.

4 Moſ. 18: 20. 5 Moſ. 18: 1. Joſ. 18: 7.

10. Och jag ſtod på bergena, ſåſom tillförene, fyratio dagar och fyratio nätter, och HERren bönhörde mig än i den gången, och HERren wille icke förgöra dig. 2 Moſ. 32: 14. 34: 28. 5 Moſ. 9: 25.

11. Men HERren ſade till mig: Statt upp, och gack åſtad, att du går för folket, att de inkomma, och intaga landet, ſom jag deras fäder ſworit hafwer dem att gifwa.

12. Nu, Iſrael, hwad äſkar HERren din Gud af dig, utan att du ſkall frukta HERran din Gud, att du wandrar i alla hans wägar, och älſkar honom, och tjenar HERranom dinom Gud, af allo hjerta och af allo ſjäl;

13. Att du håller HERrans bud och hans rätter, de jag dig bjuder i denna dag, på det att dig må wäl gå?

14. Si, himmelen och alla himlars himlar, och jorden, och allt det deruti är, är HERrans dins Guds;

1 Kon. 8: 27. Pſ. 24: 1.

15. Dock likwäl hafwer HERren allena haft wilja till dina fäder, ſå att han älſkade dem, och hafwer utwalt deras ſäd efter dem, nämliga eder, utöfwer allt folk, ſåſom det ock tillgår på denna dag. 2 Moſ. 19: 5.

16. Så omſkärer nu edars hjertas förhud, och warer icke mer halsſtyfwe.

5 Moſ. 30: 6.

Jer. 4: 4. Ap. G. 7: 51. Rom. 2: 29. Col. 2: 11.

17. Förty HERren edar Gud är en Gud öfwer alla gudar, och en HERre öfwer alla herrar, en ſtor Gud, mägtig och förfärlig, den ingen perſon aktar, och tager inga mutor;

2 Chr. 19: 7. Job. 34: 19. Ap. G. 10: 34. Rom. 2: 11. Gal. 2: 6. Eph. 6: 9. Col. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

18. Och ſkaffar dem faderlöſom och enkom rätt, och älſkar de främmande, ſå att han gifwer dem födo och kläde.

19. Derföre ſkolen I ock älſka de främmande; ty I hafwen ock warit främmande uti Egypti land.

20. HERran din Gud ſkall du frukta; honom ſkall du tjena; till honom ſkall du hålla dig, och ſwärja wid hans Namn.

5 Moſ. 6: 13. 13: 4. Matth. 4: 10. Luc. 4: 8.

21. Han är ditt lof, och din Gud, den med dig ſå ſtor och förfärlig ting gjort hafwer, ſåſom din ögon ſett hafwa. 2 Moſ. 15: 2.

22. Dine fäder foro neder uti Egypten med ſjutio ſjälar; men nu hafwer HERren din Gud förökat dig, ſåſom ſtjernorna på himmelen.

1 Moſ. 15: 5. 46: 27. 2 Moſ. 1: 5.

11. Capitlet.

Tecknen påminde. Landet berömdt.
Lydnos, olydnos lön.

Så ſkall du nu älſka HERran din Gud, och hålla hans lag, hans ſeder, hans rätter och hans bud, ſå länge du lefwer.

2. Och förnimmer i dag det edor barn icke weta, eller ſett hafwa; nämliga HERrans edars Guds tuktan, hans härlighet, och hans mägtiga hand, och uträckta arm;

3. Och hans tecken och werk, ſom han gjorde ibland de Egyptier, på Pharao, Konungen i Egypten, och på allt hans land;

4. Och hwad han gjorde på de Egyptiers magt; på deras häſtar och wagnar, då han lät komma wattnet af det röda hafwet öfwer dem, när de foro efter eder, och HERren förgjorde dem, allt intill denna dag;

2 Moſ. 14: 23, ꝛc.

5. Och hwad han eder gjorde i öknene, intilldeß I nu till detta rummet komne ären;

6. Hwad han gjorde Dathan och Abiram, Eliabs ſönom, Rubens ſons; huru jorden öppnade ſin mun, och uppſwalg dem med deras folk och tjäll, och alla deras ägodelar, ſom under dem woro, midt i hela Iſrael.

4 Moſ. 16: 31. 26: 10. 27: 3. Pſ. 106: 17.

7. Ty edor ögon hafwa ſett de ſtora HERrans gerningar, ſom han gjort hafwer.

8. Derföre ſkolen I hålla all de bud, ſom jag bjuder eder i dag, på det I ſkolen ſtyrkte warda till att komma in, och intaga landet, dit I faren till att intaga det;

9. Och att du ſkall länge lefwa i landena, ſom HERren edra fäder ſworit hafwer att gifwa dem och deras ſäd, ett land der mjölk och hannog uti flyter.

10. Ty det landet, ſom du kommer till att intaga, är icke ſåſom Egypti land, der I utdragne ären, der man ſår ſäd, och bär dit watten till fots, ſåſom till en kålgård;

11. Utan det hafwer berg, och ſlättmarker, hwilka regn af himmelen wattna måſte; 5 Moſ. 8: 7.

12. Om hwilket land HERren din Gud låter ſig wårda, och HERrans dins Guds ögon ſe alltid deruppå, ifrå begynnelſen på året, intill ändan.

13. Om I nu hören min bud, ſom jag bjuder eder i dag, att I älſken HERran edar Gud, och tjenen honom af allt hjerta, och af allo ſjäl;

14. Så ſkall jag gifwa edro lande regn i ſinom tid, arla och ſerla, att du ſkall inberga din ſäd, ditt win, och dina oljo; 5 Moſ. 28: 12. Jer. 5: 24.

15. Och ſkall gifwa dinom boſkap gräs på dine mark, att I mågen äta och warda mätte.

16. Men tager eder wara, att edart hjerta icke låter draga ſig dertill, att I afträden, och tjenen andra gudar, och tillbedjen dem;

17. Och HERrans wrede förgrymmar ſig då öfwer eder, och lycker himmelen till, att intet regn kommer, och jorden icke gifwer ſin wäxt, och I ſnarliga förgås utaf det goda landet, ſom HERren eder gifwit hafwer.

18. Så fatter nu deßa orden i hjertat, och i edra ſjälar, och binder dem för ett tecken på edra hand, att de äro till en åminnelſe för edor ögon; 5 Moſ. 6: 8.

19. Och lärer dem edor barn, ſå att du talar derom, när du ſitter i dino huſe, eller går på wägen; när du lägger dig neder, och när du uppſtår. 5 Moſ. 4: 9. 6: 7.

20. Och ſkrif dem på dörrträn i dino huſe, och på dine dörr;

21. Att du och din barn mågen länge lefwa i landena, ſom HERren dine fäder ſworit hafwer att gifwa dem, ſå länge dagarna af himmelen på jordene wara.

22. Ty om I alla deßa buden hållen, ſom jag bjuder eder, och derefter gören, ſå att I älſken HERran edar Gud, och wandren i alla hans wägar, och håller eder intill honom;

23. Så ſkall HERren fördrifwa allt detta folket för eder, ſå att I ſkolen intaga ſtörre och ſtarkare folk än I ären.

24. All rum, ſom edar fot på träder, ſkola wara edor; ifrån öknene och ifrå berget Libanon, och ifrån älfwene Phrath, allt intill det yttersta hafwet, ſkall edart landamäre wara.

Joſ. 1: 3. 14: 9. 2 Moſ. 23: 31. 4 Moſ. 34: 2. ꝛc.

25. Ingen ſkall kunna ſtå eder emot; edar räddhåga och förfärelſe ſkall HERren låta komma öfwer all de land, der I inreſen, ſåſom han eder ſagt hafwer.

26. Si, jag lägger eder före i dag wälſignelſe och förbannelſe:

27. Wälſignelſe, om I lyden HERrans edars Guds bud, ſom jag bjuder eder i dag; 5 Moſ. 28: 2.

28. Förbannelſe, om I icke lyden HERrans edars Guds bud, och afträden ifrå den wägen, ſom jag bjuder eder i dag, ſå att I wandren efter andra gudar, de I icke kännen. 5 Moſ. 28: 15.

29. När HERren din Gud förer dig in i det land, der du inkommer till att intagat, ſå ſkall du låta tala wälſignelſen på det berget Griſim, och förbannelſen på det berget Ebal; 5 Moſ. 27: 12, 13. Joſ. 8: 31.

30. Hwilke äro på hinſidon Jordan, på den wägen weſterut, i de Cananeers lande, ſom bo på den ſlättmarkene in emot Gilgal, wid den lunden More. 1 Moſ. 12: 6.

31. Ty du måſte gå öfwer Jordan, att du inkommer, och tager landet in, ſom HERren edar Gud eder gifwit hafwer, att I det intaga och deruti bo ſkolen.

32. Så ſer nu till, att I gören efter all de bud och rätter, ſom jag eder i dag förelägger. 5 Moſ 5: 32.

12. Capitlet.

Afgudalundar. Offrens rum, art. Blod förbudet.

Deße äro de bud och rätter, ſom I hålla ſkolen, ſå att I gören derefter uti landena, ſom HERren dina fäders Gud dig gifwit hafwer till att intaga, ſå länge I på jordene lefwen.

2. Förgörer all de rum, der Hedningarna, ſom I intagen, ſina gudar tjent hafwa, ware ſig på hög berg, på backar, eller under grön trä; 5 Moſ. 7: 5.

3. Och bryter neder deras altare, och ſlår ſönder deras ſtodar; och deras lundar uppbränner med eld, och deras afgudabeläte kaſter bort, och tager bort deras namn utu det rummet.

4. I ſkolen icke ſå göra HERranom edrom Gud;

5. Utan på det rum, ſom HERren edar Gud utwäljer af allom edrom ſlägtom, att han will låta ſitt Namn der bo, der ſkolen I fråga, och dit komma; 2 Moſ. 20: 24.

6. Och göra edart bränneoffer, och edor annor offer, och edor tiond, och edra händers häfoffer, och edor löfte, och edor friwiljoga offer, och förſtfödningena af edart fä och får.

7. Och der ſkolen I äta för HERranom edrom Gud, och wara glade öfwer allt det I och edor hus förwärfwen, der HERren din Gud dig uti wälſignat hafwer.

8. I ſkolen intet göra af det wi i dag här görom, hwar och en ſom honom tycker rätt wara;

9. Ty I ären ännu härtilldags icke komne till ro, eller till arfwedelen, ſom HERren din Gud dig gifwa ſkall;

10. Men I måſten gå öfwer Jordan, och bo i de landena, ſom HERren edar Gud eder till arfs utſkiftandes warder; och han ſkall låta eder få ro för alla edra fiendar omkring eder, och I ſkolen bo trygge.

11. När nu HERren din Gud utwäljer ett rum, att hans Namn der bo ſkall, dit ſkolen I bära allt det jag bjuder eder: edart bränneoffer, edor annor offer, edor tiond, edra händers häfoffer, och all edor fri löfte, ſom I HERranom lofwen;

1 Kon. 8:29. 2 Chr. 7:12, 16.

12. Och ſkolen wara glade för HERranom edrom Gud, I och edre ſöner, och edra döttrar, och edre tjenare, och edra tjenarinnor, och Leviterna, ſom i edra portar äro; förty de hafwa ingen lott eller arfwedel med eder.

4 Moſ. 18:24. 5 Moſ. 10:9. 18:1.

13. Tag dig wara, att du icke offrar ditt bränneoffer i all de rum ſom du ſer;

14. Utan i det rum, ſom HERren utwäljer, uti några af dina ſlägter, der ſkall du offra ditt bränneoffer, och göra allt det jag bjuder dig.

15. Dock må du ſlagta, och äta kött i alla dina portar, efter all dine ſjäls begärelſe, efter HERrans dins Guds wälſignelſe, ſom han dig gifwit hafwer; både rene och orene måga det äta, ſåſom en rå eller en hjort.

16. Men blodet ſkall du icke äta; utan gjuta det på jordena ſåſom watten.

1 Moſ. 9:4. 3 Moſ. 3:17. 19:26. 5 Moſ. 15:23.

17. Men icke må du äta i dina portar utaf tionden af din ſäd, dino wine, dine oljo, ej heller af den förſtföding af dino fä, af din får, eller af något ditt löfte, ſom du lofwat hafwer, eller af ditt friwiljoge offer, eller af dine hands häfoffer;

18. Utan för HERranom dinom Gud ſkall du ſådant äta på de rumme, ſom HERren din Gud utwäljer, du och dine ſöner, dina döttrar, dine tjenare, dina tjenarinnor, och Leviten, ſom i dina portar är; och ſkall wara glad för HERranom dinom Gud, öfwer allt det du dig företager.

19. **Och tag dig wara, att du icke öfwergifwer Leviten, ſå länge du lefwer på jordene.** 5 Moſ. 14:27.

20. När nu HERren din Gud warder förwidgandes dina landsändar, ſåſom han dig ſagt hafwer, och du ſäger: Jag will äta kött; efter din ſjäl lyſter äta kött, ſå ät kött efter alla dine ſjäls begärelſe.

1 Moſ. 28:14. 5 Moſ. 19:8.

21. Är rummet långt ifrå dig, ſom HERren din Gud utwalt hafwer, att han der will låta bo ſitt Namn, ſå ſlagta af ditt fä eller får, ſom HERren dig gifwit hafwer, ſåſom jag dig budit hafwer, och ät det i dinom portom, efter all dine ſjäls begärelſe.

22. Såſom man äter en rå eller en hjort, må du ätat; både rene och orene måga lika wäl ätat.

23. Allenaſt wakta, att du icke äter blodet; ty blodet är ſjälen, derföre ſkall du icke äta ſjälena med köttet;

3 Moſ. 7:26. 17:11.

24. Utan ſkall gjuta det på jordena ſåſom watten;

25. Och ſkall fördenſkull icke ätat, att dig må wäl gå, och dinom barnom efter dig, deraf att du gjort hafwer det ſom rätt är för HERranom.

26. Men när du helgar något det ditt är, eller lofwar, ſå ſkall du tagat, och bära till det rum, ſom HERren utwalt hafwer;

27. Och göra ditt bränneoffer, med kött och blod, på HERrans dins Guds altare; blodet af ditt offer ſkall du gjuta på HERrans dins Guds altare, och äta köttet.

28. Se till, och hör alla deßa orden, ſom jag bjuder dig; på det dig må wäl gå, och dinom barnom efter dig till ewig tid, deraf att du gjort hafwer det rätt är, och HERranom dinom Gud behageligit.

29. När HERren din Gud utrotar

Hedningarna för dig, der du inkommer till att intaga dem, och du dem intagit hafwer, och bor i deras land;

30. Så tag dig wara, att du icke faller i ſnarona efter dem, ſedan de fördrefne äro för dig; och att du intet ſöker efter deras gudar, och ſäger: Såſom detta folk hafwer tjent deras gudar, ſå will jag ock göra.
5 Moſ. 18: 9. Joſ. 23: 7. Pſ. 106: 35, 36.

31. Du ſkall icke ſåledes göra HERranom dinom Gud; förty de hafwa gjort ſinom gudom allt det HERranom ſtygges wid, och det han hatar; ty de hafwa ock uppbränt i elde ſina ſöner och döttrar till ſina gudar.

32. **Allt det jag bjuder eder, det ſkolen J hålla, ſå att J gören derefter. J ſkolen intet lägga dertill, och intet taga derifrå.**
5 Moſ. 4: 2. Joſ. 1: 7. Ordſ. 30: 6. Upp. 22: 18, 19.

13. Capitlet.

Falſka Propheters, förförares, förfördas ſtraff.

Om en Prophet eller drömmare uppkommer ibland eder, och han gifwer dig ett tecken eller under;

2. Och det tecken eller under ſker, der han dig af ſade, och ſäger: Låt oß wandra efter andra gudar, de ſom J icke kännen, och tjenom dem;

3. Så ſkall du icke höra den Prophetens eller drömmarens ord; ty HERren din Gud förſöker eder, att han må förfara, om J af allo hjerta, och af allo ſjäl, älſken HERran edar Gud.

4. Ty HERran edar Gud ſkolen J följa, och frukta honom, och hålla hans bud, och höra hans röſt, och honom tjena, och hålla eder intill honom. 5 Moſ. 10: 20.

5. Men den Propheten eller drömmaren ſkall dö, derföre att han lärde afträdelſe ifrå HERranom edrom Gud, ſom eder utur Egypti land fört, och dig utu träldomens hus förloßat hafwer; på det han ſkulle komma dig utaf den wägen, ſom HERren din Gud budit hafwer, till att wandra deruppå; på det att du ſkall ſkilja den onda ifrå dig. 5 Moſ. 18: 20.

6. Om din broder, dins moders ſon, eller din ſon, eller din dotter, eller huſtrun, ſom är i dinom famn, eller din wän, den dig är ſåſom ditt hjerta, råder dig hemliga och ſäger: Låt oß gå, och tjena andra gudar, hwilka du intet känner, ej heller dine fäder;

7. De gudar, ſom ibland folken allt omkring eder äro, ehwad de äro när eller fjerran, ifrå den ena jordenes ända intill den andra;

8. Så ſamtyck det icke, ej heller lyd honom, och ſkall ditt öga intet ſkona honom, och ſkall intet förbarma dig öfwer honom, eller fördölja honom;

9. Utan ſkall dräpa honom; din hand ſkall wara den förſta öfwer honom, att han dräpes; och dernäſt hela folkens hand. 5 Moſ. 17: 7.

10. Man ſkall ſtena honom ihjäl; ty han for efter att han ſkulle komma dig ifrå HERranom dinom Gud, den dig utur Egypti land, ifrå träldomens hus, fört hafwer;

11. På det att hela Iſrael ſkall det höra, och befrukta ſig, och icke mer taga ſig ſådana ondt före ibland eder. 5 Moſ. 17: 13.

12. Om du får höra i någon ſtad, ſom HERren din Gud dig gifwit hafwer till att bo uti, att man ſäger:

13. Några Belials barn äro utgångne ibland dig, och hafwa förfört deras ſtads inbyggare, och ſagt: Låt oß gå, och tjena andra gudar, ſom J intet kännen;

14. Så ſkall du granneliga ſöka, ranſaka och befråga, om ſanningen finnes, att ſå wißt är, att denna ſtyggelſen ibland eder ſkedd är.

15. Så ſkall du ſlå den ſtadſens inbyggare med ſwärdsegg, och dem tillſpillogifwa, med allt ſom derinne är, och deras boſkap med ſwärdsegg.

16. Och allt deras rof ſkall du tillhopabära midt uppå gatona, och bränna upp i elde, både ſtaden och allt hans rof, det ena med det andra, HERranom dinom Gud; att han till en hög blifwer i ewig tid, och aldrig uppbyggd warder.

17. Och

17. Och låt intet blifwa i dine hand af det ſom tillſpillogifwet är; på det att HErren ſkall wändas ifrå ſine wredes grymhet, och gifwa dig barmhertighet, och förbarma ſig öfwer dig, och föröka dig, ſåſom han dina fäder ſworit hafwer;

18. Derföre, att du HErrans dins Guds röſt lydt hafwer, till att hålla all hans bud, ſom jag dig bjuder på denna dag, att du ſkall göra det ſom rätt är för HErrans dins Guds ögon.

14. Capitlet.

Plätt. Ren, oren djur. As. Tiond. Levi del.

I ären HErrans edars Guds barn; ſkärer eder icke, och görer eder icke ſkallota öfwer edart änne för någon dödan. 3 Moſ. 19: 28. 21: 5.

2. Ty du äſt ett heligt folk HErranom dinom Gud, och HErren hafwer utwalt dig, att du ſkall wara hans eget, utaf all folk ſom på jordene äro. 2 Moſ. 19: 5. 5 Moſ. 7: 6. 26: 18.

3. Du ſkall ingen ſtyggelſe äta.

4. Men deße äro de djur, ſom I äta ſkolen: fä, får, get, hjort. 3 Moſ. 11: 2, 3.

5. Rå, buffel, ſtenbock, enhörning, urnöt, och elgen.

6. Och all djur, ſom tweklöfwad äro, och idiſla, ſkolen I äta.

7. Men det ſkolen I icke äta, ſom idiſlar, och icke tweklöfwadt är: camelen, haran, cunilen. De ſom idiſla, och icke tweklöfwad äro, de ſkola wara eder oren.

8. Swinet, ändock det tweklöfwadt är, ſå idiſlar det dock icke, det ſkall wara eder orent; af deß kött ſkolen I icke äta, och wid deß as ſkolen I icke komma.

9. Detta är det I äta ſkolen, utaf allt det i wattnet är: allt det ſom ſpol och fjäll hafwer, det ſkolen I äta; 3 Moſ. 11: 9.

10. Men det ſom intet ſpol eller fjäll hafwer, det ſkolen I icke äta; ty det är eder orent.

11. Alla rena foglar äter.

12. Deße af dem äro de ſom I icke äta ſkolen: örnen, höken, falken,

13. Fiſkagjuſen, gladan, gamen med ſine art,

14. Och alla korpar med deras art,

15. Strutsfoglen, ugglan, göken, ſparfhöken med ſine art,

16. Stenugglan, ufwen, flädermuſen,

17. Rördrommen, ſtorken, ſwanen,

18. Hägren, ſkrikan med ſine art, widhöfden, och ſwalan. 3 Moſ. 11: 19.

19. Och alle foglar, ſom krypa, ſkola wara eder orene, och I ſkolen icke äta dem.

20. De rena foglar ſkolen I äta.

21. I ſkolen intet as äta. Främlingenom, ſom i dinom porte är, må du gifwa det, att han det äter, eller ſälj det enom främmande; ty du äſt ett heligt folk HErranom dinom Gud. Du ſkall icke koka kidet, medan det ännu dir ſina moder. 2 Moſ. 23: 19. 34: 26.

22. Du ſkall all år afſkilja tionden af allo dine ſäds frukt, ſom utaf dinom åker kommer; 3 Moſ. 27: 30. 5 Moſ. 12: 6.

23. Och ſkall äta den för HErranom dinom Gud, på det rum ſom han utwäljer, att hans Namn der bo ſkall; nämliga af tionden utaf din ſäd, dino wine, dine oljo, och förſtfödningen af ditt fä och din får; på det du ſkall lära frukta HErran din Gud i alla dina lifsdagar. 5 Moſ. 12: 18.

24. Om wägen är dig för lång, att du icke kan komma det dit, derföre att det rummet är dig för långt ifrå, ſom HErren din Gud utwalt hafwer, att han will låta ſitt Namn bo der; ty HErren din Gud hafwer wälſignat dig;

25. Så ſälj det allt för penningar, och tag penningarna i dina hand, och gack till det rum, ſom HErren din Gud utwalt hafwer;

26. Och köp för penningarna allt det din ſjäl lyſter, ware ſig fä, får, win, ſtark dryck, eller allt det din ſjäl begärar; och ät det der för HErranom dinom Gud, och war glad, du och ditt hus.

27. Och Leviten, ſom i dina portar är, honom ſkall du icke förlåta; förty han hafwer ingen lott eller arf med dig. 5 Moſ. 12: 12, 19.

28. Efter tre år ſkall du afſöndra all tiond af dine ſäd i det året, och ſkall lägga henne i dina portar.
5 Moſ. 26: 12.

29. Så ſkall Leviten komma, ſom ingen lott eller arf hafwer med dig; och främlingen, och den faderlöſe, och enkan, ſom i dina portar äro, och äta, och mätta ſig; på det HERren din Gud dig wälſigna ſkall i alla dina händers gerningar, ſom du gör.
4 Moſ. 18: 24. 5 Moſ. 28: 2.

15. Capitlet.

Friår. Fattiga. Lån. Trälar. Förſtfödt.

Efter ſju år ſkall du hålla ett friår.
2 Moſ. 23: 10, 11. 3 Moſ. 25: 3, 4, 10.

2. Och ſå ſkall det tillgå med ſamma friår: Hwilken man något ifrå ſine hand ſinom näſta borgat hafwer, han ſkall icke kräfwa det in af ſinom näſta, eller af ſinom broder; förty det heter friår HERranom.

3. Utaf en främmande må du det inkräfwa; men dinom broder ſkall du tillgifwat.

4. Och ſkall allsingen fattig wara ibland eder; ty HERren warder dig wälſignande uti landena, ſom HERren din Gud dig till arfs gifwa ſkall, till att intaga;

5. Allenaſt att du lyder HERrans dins Guds röſt, och håller all deßa buden, ſom jag bjuder dig i denna dag, att du gör derefter.

6. Ty HERren din Gud ſkall wälſigna dig, ſåſom han dig ſagt hafwer: Så ſkall du låna myckno folke; men af ingom ſkall du till låns taga; du ſkall blifwa rådandes öfwer mycket folk; men öfwer dig ſkall ingen rådandes blifwa.
5 Moſ. 28: 12.

7. Om din broder i någon ſtad är fattig i dino lande, ſom HERren din Gud dig gifwandes warder, ſå ſkall du icke förhärda ditt hjerta eller tillycka dina hand för dinom fattiga broder;
3 Moſ. 25: 35.

8. Utan ſkall upplycka henne honom, och låna honom, efter ſom honom fattas.
Matth. 5: 42. Luc. 6: 34.

9. Wakta dig, att i ditt hjerta icke ligger ett Belials ord, ſå att du ſäger: Det kommer ſnart ſjunde året, ſom är friåret, och ſer ſå illa ut på din fattiga broder, och får honom intet; ſå warder han ropandes öfwer dig till HERran, och det warder dig till ſynd;

10. Utan du ſkall låtan fåt, och ditt hjerta ſkall icke förtrytat, att du får honom det; ty fördenſkull ſkall HERren din Gud wälſigna dig i alla dina gerningar, och i allt det du företager.

11. Fattige ſkola wäl alltid wara i landena; derföre bjuder jag dig, och ſäger, att du ſkall upplycka dina hand dinom broder, ſom trängder och fattiger är i dino lande.
Matth. 26: 11. Joh. 12: 8.

12. Om din broder, en Ebreiſk eller Ebreiſka, ſäljer ſig dig, ſå ſkall han tjena dig i ſex år; i ſjunde årena ſkall du gifwa honom fri lös.
2 Moſ. 21: 2. 3 Moſ. 25: 39, 40. Jer. 34: 14.

13. Och när du gifwer honom fri lös, ſkall du icke låta honom gå med tomma händer ifrå dig;

14. Utan du ſkall få honom med ſig af din får, af dine lado, af dinom preß, ſå att du gifwer honom af det ſom HERren din Gud dig med wälſignat hafwer.

15. Och tänk uppå, att du ock waſt en träl i Egypti land, och HERren din Gud förloßade dig; derföre bjuder jag dig detta i denna dag.

16. Säger han till dig: Jag will icke fara ut ifrå dig; ty jag unner dig och dino huſe godt, efter han mår wäl när dig;
2 Moſ. 21: 5, 6.

17. Så tag en ſyl, och borra honom genom hans öra, wid dins huſes dörr, och låt honom blifwa din träl i ewig tid; med dine trälinno ſkall du ock ſå göra.

18. Och låt dig icke tycka tungt wara, att du gifwer honom fri lös; förty han hafwer tjent dig ſåſom en dubbel legodräng, i ſex år; ſå ſkall HERren din Gud wälſigna dig i allt det du gör.

19. Allt förſtfödt, ſom ibland ditt fä och får födt warder, det mankön är, det ſkall du helga HERranom dinom Gud; du ſkall icke arbeta med

förſtfödningen af dino fä, och icke klippa förſtfödningen af din får.
2 Moſ. 13: 2. 34: 19. 3 Moſ. 27: 26. 4 Moſ. 3: 13. 8. 17.

20. För HERranom dinom Gud ſkall du äta dem årliga, på det rum ſom HERren utwalt hafwer, du och ditt hus.

21. Om det hafwer någon briſt, ſå att det haltar, eller är blindt, eller elieſt någon ond wank hafwer, ſå ſkall du icke offra det HERranom dinom Gud. 3 Moſ. 22: 20. 5 Moſ. 17: 1. Mal. 1: 8, 13.

22. Utan i dinom port ſkall du ätat, ehwad du äſt ren eller oren, ſåſom en rå eller hjort;

23. Allenaſt att du icke äter af deß blod, utan gjuter det på jordena ſåſom watten. 3 Moſ. 17: 10. 5 Moſ. 12: 16.

16. Capitlet.

Påſka- Pingeſt- Löfhyddo-högtids lag. Domare. Lundar.

Håll den månaden Abib, att du gör HERranom dinom Gud Paſſah; förty uti Abibs månad hafwer HERren din Gud fört dig utur Egypten om natten. 2 Moſ. 12: 2. 13: 4. 23: 15.

2. Och du ſkall ſlagta HERranom dinom Gud Paſſah, får och fä, på det rum, ſom HERren utwäljandes warder, att hans Namn der bo ſkall.
2 Moſ. 12: 5.

3. Du ſkall intet ſyradt bröd äta i de högtidene. I ſju dagar ſkall du äta oſyradt bedröfwelſens bröd; förty med haſt gick du utur Egypti land; på det att du ſkall ihågkomma den dagen, ſom du drog utur Egypti land, i alla dina lifsdagar.
2 Moſ. 12: 14, 15. 34: 18.
3 Moſ. 23: 6. 4 Moſ. 9: 2. 28: 16.

4. I ſju dagar ſkall intet ſyradt bröd ſedt warda i alla dina landsändar; och ſkall intet af köttet, ſom på förſta dagen om aftonen ſlagtadt wardt, blifwa qwart öfwer nattena intill morgonen. 2 Moſ. 12: 10. 34: 25.

5. Du kan icke ſlagta Paſſah någorſtädes i dinom portom, ſom HERren din Gud dig gifwit hafwer;
2 Chr. 35: 1.

6. Utan på det rum, ſom HERren din Gud utwäljandes warder, att hans Namn der bo ſkall, der ſkall du ſlagta Paſſah, om aftonen när ſolen nedergången är, wid den tiden ſom du utur Egypten drogſt.
2 Chr. 6: 10.

7. Och du ſkall kokat, och ätat på det rum, ſom HERren din Gud utwäljandes warder; och ſedan om morgonen wända dig, och gå hem i dina hyddor.

8. I ſex dagar ſkall du äta oſyradt, och på ſjunde dagen är HERrans dins Guds förſamling, då ſkall du intet arbete göra. 3 Moſ. 23: 8.

9. Sju weckor ſkall du räkna dig, och begynna räkna ifrå den dagen, när man kaſtar lian i ſädena;

10. Och ſkall hålla weckohögtid HERranom dinom Gud, att du gifwer dina hands friwiljoga gåfwo, efter ſom HERren din Gud dig wälſignat hafwer. 3 Moſ. 23: 16. 4 Moſ. 28: 26.

11. Och du ſkall wara glad för HERranom dinom Gud, du och din ſon, din dotter, din tjenare, din tjenarinna, och Leviten ſom är i dina portar, främlingen, den faderlöſe och enkan, ſom ibland dig äro, på det rum ſom HERren din Gud utwäljandes warder, att hans Namn der bo ſkall.

12. Och tänk uppå, att du hafwer warit en träl i Egypten, att du håller och gör efter deßa buden.

13. Löfhyddohögtid ſkall du hålla i ſju dagar, när du hafwer inſamlat af dinom loga, och af dinom preß;
3 Moſ. 23: 34.

14. Och ſkall wara glad på dine högtid, du och din ſon, din dotter, din tjenare, din tjenarinna, Leviten, främlingen, den faderlöſe och enkan, ſom i dina portar äro.

15. I ſju dagar ſkall du hålla den högtiden HERranom dinom Gud, på det rum ſom HERren din Gud dig utwäljandes warder; ty HERren din Gud ſkall wälſigna dig i allt det du inbergar, och i alla dina händers gerningar; derföre ſkall du wara glad.

16. Tre reſor om året ſkall allt det mankön är ibland dig, komma fram för HERran din Gud, på det rum ſom han utwäljandes warder, på oſy-

rade bröds högtidene, på weckohögtidene, och på löfhyddohögtidene; icke ſkall han tomhändter komma fram för HERran;

2 Moſ. 23: 17. 34: 20, 23. 3 Moſ. 23: 4, ꝛc.

17. Hwar och en efter ſine hands gåfwo, efter den wälſignelſe, ſom HERren din Gud dig gifwit hafwer.

18. Domare och ämbetsmän ſkall du ſätta dig i allom dinom portom, ſom HERren din Gud dig gifwandes warder ibland dina ſlägter, att de måga döma folket med rättom dom.

19. **Du ſkall icke böja rätten, och ſkall ock ingen perſon anſe, eller mutor taga; förty mutor förblinda de wiſa, och förwända de rättfärdigas ſaker.** 2 Moſ. 23: 8.

3 Moſ. 19: 15. 5 Moſ. 1: 17. Ordſ. 15: 27.

20. Du ſkall fara efter det rätt är; på det du må lefwa, och beſitta det land, ſom HERren din Gud dig gifwandes warder.

21. Du ſkall icke någon lund af någrahanda trä plantera wid HERrans dins Guds altare, ſom du dig gör.

22. Du ſkall ingen ſtod uppreſa, hwilket HERren din Gud hatar. 3 Moſ. 26: 1.

17. Capitlet.

Domare. Offer. Affall. Preſtalydnad. Konungawal.

Du ſkall icke offra HERranom dinom Gud något nöt eller får, det någon briſt eller något ondt på ſig hafwer; förty det är HERranom dinom Gud en ſtyggelſe.

3 Moſ. 22: 21. 5 Moſ. 15: 21. Mal. 1: 8, 13.

2. Om någor funnen warder i någon af dina portar, ſom HERren din Gud dig gifwandes warder, man eller qwinna, den ſom illa gör för HERrans dins Guds ögon, ſå att han öfwerträder hans förbund;

3. Och går bort, och tjenar andra gudar, och tillbeder dem, ware ſig ſol eller måne, eller någor himmels här, det jag icke budit hafwer;

4. Och det warder dig ſagdt, och du hörer det, ſå ſkall du granneligen fråga derefter; och när du finner, att det wiſſerliga ſant är, att ſådana ſtyggelſe ſkedd är i Iſrael;

5. Så ſkall du utföra den ſamma mannen eller den ſamma qwinnona, ſom ſådana ondt gjort hafwa, till dina portar, och ſkall ſtena dem ihjäl.

6. Efter tu eller tre wittnes mun ſkall den dö, ſom döden wärd är; men efter ett wittnes mun ſkall han icke dö.

4 Moſ. 35: 30. 5 Moſ. 19: 15.

Matth. 18: 16. Joh. 8: 17. 2 Cor. 13: 1. Ebr. 10: 28.

7. Wittnens hand ſkall den förſta wara till att dräpa honom, och ſedan allt folkſens hand; på det att du låter den onda ifrå dig.

5 Moſ. 13: 9. 19: 19.

8. Om någor ſak i rätta warder dig för ſwår, emellan blod och blod, emellan handel och handel, emellan ſkada och ſkada, och hwad twedrägtiga ſaker äro i dinom portom, ſå ſkall du ſtå upp, och gå upp till det rum, ſom HERren din Gud utwäljandes warder;

5 Moſ. 21: 5. 2 Chr. 19: 10.

9. Och till Preſterna, Leviterna, och till domaren, ſom den tiden är, och fråga af dem; de ſkola ſäga dig domen af. Mal. 2: 7.

10. Och du ſkall göra efter ſom de ſäga dig före i de rumme, ſom HERren utwäljandes warder; och ſkall hålla det ſå, att du gör efter allt det ſom de dig lära.

11. **Efter lagen, ſom de lära dig, och efter rätten, ſom de ſäga dig före, ſkall du hålla dig,** ſå att du icke wiker derifrå, antingen på den högra ſidon, eller på den wenſtra.

12. Och om någor wore öfwerdådig, ſå att han icke wille lyda Preſtenom, ſom der i HERrans dins Guds ämbete ſtår, eller domarenom, han ſkall dö; och du ſkall borttaga den onda af Iſrael;

13. Att allt folket ſkall höra det, och rädas, och icke mer öfwerdådige wara.

14. När du kommer uti landet, ſom HERren din Gud dig gifwa ſkall, och tager det in, och bor der, och warder ſägandes: Jag will ſätta en Konung öfwer mig, ſåſom all folk omkring mig hafwa; 1 Sam. 8: 10.

15. Så ſkall du den ſätta för Konung öfwer dig, ſom HERren din Gud utwäljer. Du ſkall en af dina

bröder ſätta öfwer dig för Konung; du kan icke ſätta en främmande öfwer dig, den icke din broder är;

16. Allenaſt att han icke håller många häſtar, och förer folket åter in i Egypten, för de många häſtars ſkull; efter HERren eder ſagt hafwer, att I icke mer genom denna wägen komma ſkolen.

17. Han ſkall ock icke taga ſig många huſtrur, att hans hjerta warder icke afwändt; och ſkall ej heller mycket ſilfwer eller guld förſamla.

18. **Och när han nu ſittandes warder på ſins rikes ſtol, ſkall han taga denna andra lagen af Preſtomen Levitomen, och låta den ſkrifwa uti en bok.**

19. **Hon ſkall wara när honom, och han ſkall deruti läſa i alla ſina lifsdagar; på det att han ſkall lära frukta HERran ſin Gud, att han håller all denna lagſens ord, och deßa rätter, att han gör derefter.**

Joſ. 1: 7, 8.

20. **Han ſkall icke förhäfwa ſitt hjerta utöfwer ſina bröder; och ſkall icke wika ifrå budet, hwarken på den högra ſidona, eller på den wenſtra; på det han ſkall förlänga ſina dagar i ſitt regemente, han och hans barn i Iſrael.**

18. Capitlet.

Preſtarätt. Spådom. Den ſtore Propheten. De falſke Propheter.

Preſterna Leviterna, och hela Levi ſlägt, ſkola ingen lott eller arf hafwa med Iſrael; HERrans offer och hans arfwedel ſkola de äta.

4 Moſ. 18: 20.
5 Moſ. 10: 9. 12: 12. 14: 27, 29. 1 Cor. 9: 13.

2. Derföre ſkola de intet arf hafwa ibland deras bröder; ty HERren är deras arf, ſåſom han dem ſagt hafwer.

3. Och detta ſkall wara Preſternas rättighet af folkena, och af dem ſom offra, ehwad det är fä eller får, att man ſkall gifwa Preſtenom bogen, och båda kindbenen, och wåmbena;

4. Och förſtlingen af ditt korn, och dinom muſt, och dine oljo; och förſtlingen af din fårs klippning.

5. Förty HERren din Gud hafwer utwalt honom utur alla dina ſlägter, att han ſtå ſkall i tjenſtene i HERrans Namn, och hans ſöner ewärdeliga.

6. Om en Levit kommer utaf någon dina ſtäder, eller eljeſt af hela Iſrael, der han en gäſt är, och kommer af allo hans ſjäls begärelſe, till det rum ſom HERren utwalt hafwer;

7. Att han will tjena i HERrans ſins Guds Namn, ſåſom alle hans bröder Leviterna, ſom der ſtå för HERranom;

8. De ſkola få lika del till att äta, förutan det han hafwer af ſina fäders ſålda godſe.

9. När du kommer uti landet, ſom HERren din Gud dig gifwandes warder, ſå ſkall du icke lära göra dens folkſens ſtyggelſe;

3 Moſ. 18: 26. 5 Moſ. 12: 31, 32.

10. Att ingen ibland dig warder funnen, ſom ſin ſon eller dotter låter gå igenom eld, eller den ſom är en ſpåman, eller en dagwäljare, eller den ſom på foglalåt aktar, eller trollkarl;

3 Moſ. 18: 21. 19: 31. 20: 27. 1 Sam. 28: 7, ꝛc.

11. Eller beſwärjare, eller en ſwartkonſtig, eller en tecknatydare, eller den der någon dödan frågar.

Eſ. 8: 19.

12. Ty den ſom ſådant gör, han är HERranom en ſtyggelſe; och för ſådana ſtyggelſes ſkull fördrifwer dem HERren din Gud för dig.

13. War utan wank inför HERranom dinom Gud.

14. Ty detta folket, ſom du intaga ſkall, lyda de dagwäljare och ſpåmän; men du ſkall icke ſå göra HERranom dinom Gud.

15. **En Prophet, ſåſom mig, ſkall HERren din Gud uppwäcka dig, utaf dig, och utaf dina bröder; honom ſkolen I lyda.**

Joh. 1: 45. 5: 39, 46. 6: 14. Ap. G. 3: 22. 7: 37.

16. Såſom du beddes af HERranom dinom Gud i Horeb, på förſamlingenes dag, och ſade: Jag will icke mer höra HERrans mins Guds

röſt, och icke mer ſe den ſtora elden, att jag icke ſkall dö.

2 Moſ. 20: 19. 5 Moſ. 9: 10.

17. Och HErren ſade till mig: De hafwa wäl ſagt.

18. **Jag ſkall uppwäcka dem en Prophet, ſåſom du äſt, utaf deras bröder, och gifwa min ord i hans mun; han ſkall tala till dem allt det jag honom bjuda will.**

19. **Och den ſom min ord icke hörer, ſom han i mitt Namn talandes warder, af honom will jag utkräfwa det.**

20. Dock om någor Prophete djerfwes tala i mitt Namn, det jag honom icke befallt hafwer att tala, och den ſom talar i andra gudars namn, den Propheten ſkall dö.

5 Moſ. 13: 5. Jer. 14: 15.

21. Om du nu ſäga wille i ditt hjerta: Huru kan jag märka, hwilket ord HErren icke talat hafwer?

22. När den Propheten talar i HErrans Namn, och der warder intet af, och ſker intet, ſå är det det ord, ſom HErren icke talat hafwer. Den Propheten hafwer det talat af öfwerdådighet; derföre ſkall du icke frukta dig för honom. Jer. 28: 9.

19. Capitlet.

Friſtäders, råmärkens, wittnens lag.

När HErren din Gud hafwer utrotat folket, hwilkets land HErren din Gud dig gifwa ſkall, att du dem intager, och bor i deras ſtäder och huſom; 5 Moſ. 12: 29.

2. Så ſkall du afſkilja dig tre ſtäder i landena, ſom HErren din Gud dig gifwa ſkall till att intaga;

3. Och ſkall utwälja belägna rum, och ſtifta dins lands gränſor, ſom HErren din Gud dig utdelandes warder, i tre delar; att dit må fly den ſom ett mandråp gjort hafwer.

2 Moſ. 21: 13.
4 Moſ. 35: 11. 5 Moſ. 4: 41. ꝛc. Joſ. 20: 2, ꝛc.

4. Och det ſkall wara ſaken, att dit ſkall fly den ſom ett mandråp gjort hafwer, att han må lefwa. Om någor ſlår ſina näſta icke med wilja, och hafwer tillförene intet hat haft till honom;

5. Utan ſåſom någor ginge med ſin näſta i ſkogen till att hugga wed, och hofwe med handene yxena upp till att hugga weden, och jernet fölle af ſkaftet, och råkade hans näſta, ſå att han blefwe död; den ſkall uti en af deßa ſtäderna fly, och få lefwa;

6. På det blodhämnaren icke ſkall fara efter dråparen, medan hans hjerta förbittradt är, och få fatt på honom, om wägen är lång, och ſlå hans ſjäl; ändock han till döds icke brutit hafwer, efter han tillförene intet hat till honom haft hade.

7. Derföre bjuder jag dig, att du afſkiljer tre ſtäder.

8. Och om HErren din Gud dina landsändar utwidgandes warder, ſåſom han dina fäder ſworit hafwer, och gifwer dig allt det landet, ſom han dina fäder lofwat hafwer att gifwa; 5 Moſ. 12: 20.

9. Om du annars håller all deßa buden, att du gör derefter, ſom jag dig bjuder i denna dag, att du älſkar HErran din Gud, och wandrar i hans wägar i dina lifsdagar, ſå ſkall du ännu tre ſtäder lägga till deßa tre ſtäder; Joſ. 20: 7.

10. På det oſkyldigt blod icke ſkall utgjutet warda i dino lande, ſom HErren din Gud dig till arfs gifwa ſkall, och blodſkulder komma öfwer dig.

11. Men om någor hafwer hat emot ſin näſta, och waktar efter honom, och han går åſtad, och ſlår honom hans ſjäl ihjäl, och flyr uti en af deßa ſtäder; 4 Moſ. 35: 20.

12. Så ſkola de äldſte i hans ſtad ſända dit, och låta hemta honom dädan, och få honom i blodhämnarens händer, att han ſkall dräpas.

13. Din ögon ſkola intet ſkona honom, och ſkall borttaga oſkyldigt blod af Iſrael, på det att dig må wäl gå.

14. Du ſkall icke dins näſtas råmärke flytta, hwilka förfäderna ſatt hafwa i dinom arfwedel, den du ärfwer i landena, ſom HErren din Gud dig gifwit hafwer att intaga.

5 Moſ. 27: 17. Ordſ. 22: 28. 23: 10.

15. Intet wittne ſkall enſamt framträda emot någon om någor mißger-

ning eller ſynd, ehwad mißgerning det är ſom man göra kan; utan i twegge eller tregge wittnes mun ſkola alla ſaker ſtå.
4 Moſ. 35: 30. 5 Moſ. 17: 6. Matth. 18: 16. Joh. 8: 17. 2 Cor. 13: 1. Ebr. 10: 28.

16. Om ett wrångt wittne går fram emot någon till att wittna öfwer honom någon öfwerträdning;

17. Så ſkola de både männerna, ſom ſaken på gäller, ſtå för HERranom framför Preſterna och domarena, ſom på den tiden äro; 5 Moſ. 17: 9.

18. Och domarena ſkola wäl ranſakat. Och om det falſka wittnet hafwer burit falſkt wittnesbörd emot ſin broder;

19. Så ſkolen I göra honom, ſåſom han hade aktat göra ſinom broder; på det att du ſkall ſkilja den onda ifrå dig; Ordſ. 19: 5.

20. Och andre ſkola det höra och rädas, och icke mer taga ſig före ſådana ondt ſtycke göra ibland dig.

21. Ditt öga ſkall icke ſkona honom: ſjäl för ſjäl, öga för öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot.
2 Moſ. 21: 23. 3 Moſ. 24: 20. Matth. 5: 38.

20. Capitlet.

Krigsreglor för hären, Preſter, förlofwade. Om belägring. Fruktſam trä.

När du drager till örlig emot dina fiendar, och får ſe häſtar och wagnar, deß folks ſom är ſtörre än du, ſå frukta dig intet för dem; ty HERren din Gud, ſom dig utur Egypti land fört hafwer, han är med dig. Joſ. 8: 1.

2. När I nu kommen till ſtrids, ſå ſkall Preſten träda fram, och tala med folkena,

3. Och ſäga till dem: Iſrael, hör härtill; I gån i dag i ſtridena emot edra fiendar. Edart hjerta ware icke blödigt; frukter eder intet, bäfwer intet, och grufwer eder intet för dem;

4. Ty HERren edar Gud går med eder, att han ſkall ſtrida för eder mot edra fiendar, och hjelpa eder.

5. Men ämbetsmännerna ſkola tala med folket, och ſäga: Hwilken ſom ett nytt hus byggt hafwer, och hafwer icke ännu wigt det, han gånge ſina färde, och blifwe hemma; på det han icke ſkall blifwa död i ſtridene, och en annar wiger det.
Neh. 12: 27. Pſ. 30: 1.

6. Hwilken ſom hafwer plantat en wingård, och hafwer icke ännu gjort honom menligan, han gånge ſina färde, och blifwe hemma; på det han icke blifwer död i ſtridene, och en annan gör honom menligan.
3 Moſ. 19: 23, ꝛc. 5 Moſ. 28: 30.

7. Hwilken ſig en huſtru trolofwat hafwer, och hafwer icke ännu hemtat henne hem, den gånge ſina färde, och blifwe hemma; att han icke dör i ſtridene, och en annar hemtar henne hem. 5 Moſ. 24: 5.

8. Och ämbetsmännerna ſkola ytterligare tala med folket, och ſäga: Hwilken ſom rädder är, och förſkräckt hjerta hafwer, han gånge ſina färde, och blifwe hemma; på det han ock icke ſkall göra ſina bröders hjerta förſkräckt, ſåſom hans hjerta är. Dom. 7: 3.

9. Och när ämbetsmännerna uttalat hafwa med folkena, ſå ſkola de ſkicka höfwitsmännerna för folket främſt i ſpetſen.

10. När du drager för en ſtad, till att beſtrida honom, ſå ſkall du förſt bjuda dem frid till.

11. Swara de dig fridliga, och låta upp för dig, ſå ſkall allt det folk, ſom derinne är, wara dig ſkattſkyldigt och underdånigt;

12. Men wilja de icke fridliga handla med dig, och wilja örliga med dig, ſå belägg dem.

13. Och när HERren din Gud gifwer dem dig i händer, ſå ſkall du ſlå allt mankön, ſom derinne är, med ſwärdsegg;

14. Utan qwinnfolk, barn och boſkap, och allt det i ſtaden är, och allt rofwet ſkall du byta emellan dig, och ſkall äta af dina fiendars byte, ſom HERren din Gud dig gifwit hafwer. Joſ. 8: 2.

15. Alltſå ſkall du göra med alla ſtäder, ſom faſt långt ifrå dig ligga, och icke äro af deßo folks ſtäder.

16. Men i deßo folks ſtäder, ſom

HERren din Gud dig till arf gifwa ſkall, ſkall du intet låta lefwa det ſom anda hafwer;

17. Utan ſkall gifwa det tillſpillo, nämliga de Hetheer, Amoreer, Cananeer, Phereſeer, Heveer och Jebuſeer, ſåſom HERren din Gud dig budit hafwer;

2 Moſ. 23: 32. 34: 12. 5 Moſ. 7: 2. Joſ. 23: 12.

18. På det att de icke ſkola lära eder göra all den ſtyggelſe, ſom de göra deras gudar, och I ſynden emot HERran edar Gud.

19. Om du måſte länge ligga för en ſtad, emot hwilken du ſtrider, till att intagan, ſå ſkall du icke förderfwa trän, ſå att du låter yxena komma på dem; förty du kan äta deraf, derföre ſkall du icke afhugga dem. Är det dock ett trä på markene, och icke menniſka, och kan icke komma i bålwerk emot dig.

20. Men de trä, ſom du wetſt att man icke äter deraf, dem ſkall du förderfwa och afhugga, och gör bålwerk emot ſtaden ſom med dig örligar, tilldeß du honom öfwermägtig warder.

Jer. 6: 6.

21. Capitlet.

Obekant dråp. Fången qwinna. Förſtfödſlorätt. Olydig ſon. Hängd kropp.

Om någon dräpen man finnes i landena, ſom HERren din Gud dig gifwa ſkall till att intaga, och ligger på markene, och man icke wet ho honom dräpit hafwer;

2. Så ſkola dine äldſte och domare gå der ut, och mäla ifrå den dräpna, intill de ſtäder, ſom deromkring ligga.

3. Hwilken ſtaden, ſom der näſt är, hans äldſte ſkola taga af boſkapenom ena unga ko, der man intet med arbetat hafwer, och den intet ok hafwer dragit;

4. Och de ſkola leda henne in på en ſtenogan dal, den intet hafwer brukad warit, ej heller beſådd, och der i dalen hugga henne halſen af.

5. Så ſkola Preſterna gå fram, Levi ſöner, ty HERren din Gud hafwer utwalt dem, att de ſkola tjena honom, och lofwa HERrans Namn, och efter deras mun ſkola alla ſaker och all ſlags mål handlad warda.

5 Moſ. 10: 8. 17: 8, 9.

6. Och alle äldſte af den ſtaden ſkola gå fram till den dräpna, och twå ſina händer öfwer den unga kon, ſom i dalenom halshuggen är;

7. Och ſkola ſwara och ſäga: Wåra händer hafwa detta blodet icke utgjutit; hafwa ej eller wår ögon ſett det.

8. War nådelig dino folke Iſrael, ſom du, HERre, förloßat hafwer; lägg icke detta oſkyldiga blodet på ditt folk Iſrael. Så ſkola de wara förſonade för det blodet.

9. Alltſå ſkall du lägga ifrå dig oſkyldigt blod, att du ſkall göra det rätt är för HERrans ögon.

10. När du drager i ſtrid emot dina fiendar, och HERren din Gud gifwer dem i dina händer, att du förer dem fångna bort;

11. Och du ſer ibland de fångar en dägelig qwinno, och dig faller luſt till henne, att du måtte taga henne till huſtru;

12. Så för henne i ditt hus, och låt raka henne håret af, och omſkära hennes naglar;

13. Och lägga de kläder af, der hon uti fången war, och låt henne ſitta i dino huſe, och gråta i en månad ſin fader och ſina moder; ſedan ſof när henne, och tag henne till äkta, och låt henne wara din huſtru.

14. Om du ſedan icke hafwer luſt till henne, ſå ſkall du låta henne fara hwart hon will, och icke ſälja henne för penningar, eller förſätta henne; derföre, att du hafwer förnedrat henne.

15. Om någor hafwer twå huſtrur, ena ſom han kär hafwer, och ena ſom han hatar, och de föda honom barn, både den kära och den okära, ſå att det förſtfödda är de okäres;

16. Och tiden kommer, att han ſkall ſinom barnom utſkifta arfwet, ſå kan han icke göra deß käres ſon till förſtfödda ſon, för den okäres förſtfödda ſon;

17. Utan han ſkall bekänna den okäres ſon för förſtfödda ſonen, ſå att

han gifwer honom dubbelt af allt det på färde är; förty den ſamme är hans förſta kraft, och honom hörer förſtfödſlorätten till. 1 Chr. 5: 1. 1 Moſ. 49: 3.

18. Om någor hafwer en ſjelfswörding och ohörſamman ſon, ſom faders och moders röſt icke lyder, och när de tukta honom, lyder han dem intet;

19. Så ſkola hans fader och moder taga honom fatt, och hafwa honom fram för de äldſta i ſtaden, och till porten åt ſamma rum;

20. Och ſäga till de äldſta i ſtaden: Denne wår ſon är en ſjelfswörding och ohörſam, och lyder intet wåra röſt, och är en fråßare och drinkare.

21. Så ſkall allt folket i ſtaden ſtena honom ihjäl; och alltſå ſkall du ſkilja den onda ifrå dig, att hela Iſrael ſkall det höra och rädas.

22. När någor hafwer bedrifwit en ſynd, den döden wärd är, och warder ſå dödad, att man hänger honom upp i trä;

23. Så ſkall hans lekamen icke blifwa på trät öfwer nattena; utan I ſkolen begrafwa honom på den ſamma dagen; ty förbannad är den för Gud, ſom hängder är; på det att du icke ſkall orena ditt land, ſom HERren din Gud gifwer dig till arfs. Gal. 3: 13.

22. Capitlet.

Fynd. Klädnad. Foglabo. Blandſäd. Klutar. Jungfruſkap. Hor. Wåldtägt.

När du dins broders oxa eller får ſer wilſefara, ſå ſkall du icke draga dig derifrån; utan ſkall drifwa dem till din broder igen. 2 Moſ. 23: 4.

2. Om din broder icke bor när, och du känner honom icke, ſå ſkall du taga dem in uti ditt hus, att de blifwa när dig, tilldeß din broder ſöker efter dem, och då får du honom dem igen.

3. Sammalunda ſkall du göra med hans åſna, med hans kläde, och med allt det ſom tappadt är, det din broder miſt hafwer, och du finner det; drag dig icke derifrå.

4. Om du ſer dins broders åſna eller oxa falla på wägenom, ſå ſkall du icke draga dig derifrån; utan ſkall hjelpa honom upp. Matth. 12: 11. Luc. 13: 15. 14: 5.

5. En qwinna ſkall icke bära mans tyg, och en man ſkall icke draga qwinnokläder uppå; ty den ſom det gör, är HERranom dinom Gud en ſtyggelſe.

6. Om du råkar på wägen ett foglabo, på eno trä eller på jordene, med ungar eller med ägg, och modren ſitter på ungarna eller på äggen, ſå ſkall du icke taga modren med ungarna;

7. Utan ſkall låta modren flyga, och taga ungarna; att dig må gå wäl, och du må länge lefwa.

8. När du bygger ett nytt hus, ſå gör ſåſom en wärn ofwanomkring på taket, att du icke indrager blod på ditt hus, om någon faller deraf.

9. Du ſkall icke ſå din wingård med mångahanda, att du icke helgar till fyllelſe ſådana ſäd, ſom du ſått hafwer ibland wingårdſens frukt. 3 Moſ. 19: 19.

10. Du ſkall icke plöja tillhopa med en oxa och med en åſna.

11. Du ſkall icke utikläda dig en klädning, ſom af ull och lin tillſammans kommen är.

12. Du ſkall göra dig klutar i fyra hörnen på din mantel, ſom du hafwer på dig. 4 Moſ. 15: 38. Matth. 23: 5.

13. Om någor tager ena huſtru, och, ſedan han henne belägrat hafwer, får ledo till henne;

14. Och kaſtar henne något ſlemt före, och förer henne ett rykte uppå, och ſäger: Denna qwinnona hafwer jag tagit, och när jag ingick till henne, fann jag att hon icke war jungfru;

15. Så ſkola fader och moder åt qwinnone taga henne, och bära fram qwinnones jungfruſkap inför de äldſta i ſtadenom, ſom i porten ſitta.

16. Och qwinnones fader ſkall ſäga till de äldſta: Jag hafwer gifwit denna mannenom mina dotter till huſtru; nu är han henne worden hätſk;

17. Och kaſtar henne ſkamlig ting före, och ſäger: Jag hafwer icke funnit dina dotter jungfru; detta är mina dotters jungfruſkap. Och de

ſkola utbreda klädet för de äldſta i ſtadenom.

18. Så ſkola de äldſte i ſtadenom taga mannen och näpſa honom;

19. Och ſakfälla honom till hundrade ſiklar ſilfwer, och gifwa dem qwinnones fader, derföre att han hafwer beryktat ena jungfru i Iſrael; och han ſkall hafwa henne till huſtru, ſå att han icke ſkall öfwergifwa henne i alla ſina lifsdagar.

20. Är det ock ſant, att qwinnan icke är funnen jungfru;

21. Så ſkall man föra henne ut för hennes faders husdörr, och folket i ſtaden ſkola ſtena henne till döds, derföre att hon hafwer bedrifwit en galenſkap i Iſrael, och hafwer bolat i hennes faders hus; och ſkall bortkaſta det onda ifrå dig.

22. Om någor warder befunnen, att han ligger när en huſtru, ſom en äkta man hafwer, ſå ſkola de både dräpas, mannen och qwinnan, ſom han när legat hafwer; och ſkall taga bort det onda af Iſrael. 3 Moſ. 20: 10.

23. Om en piga är enom manne trolofwad, och någor kommer i färd med henne i ſtadenom, och ligger när henne;

24. Så ſkall du föra dem båda ut till ſtadsporten, och ſkall ſtena dem båda till döds; pigona fördenſkull, att hon icke ropade, efter hon war i ſtadenom; mannen fördenſkull, att han ſins näſtas huſtru ſkämt hafwer; och ſkall kaſta det onda bort ifrå dig.

25. Om någor finner en förlofwad pigo på markene, och tager henne fatt, och ligger när henne; ſå ſkall mannen allena dräpas, ſom låg när henne;

26. Och pigone ſkall du intet göra; ty hon hafwer ingen ſynd gjort, ſom döden wärd är; utan lika ſom någor hofwe ſig upp emot ſin näſta, och ſloge hans ſjäl ihjäl, ſå är detta ock;

27. Ty han fann henne på markene, och den förlofwade pigan ropade, och ingen war ſom henne halp.

28. Om någor kommer till en jungfru ſom intet trolofwad är, och får henne fatt och ligger när henne, och det warder funnet;

29. Så ſkall han, ſom när henne låg, gifwa hennes fader femtio ſiklar ſilfwer, och ſkall hafwa henne till huſtru, derföre att han hafwer förnedrat henne; han må icke öfwergifwa henne i hans lifsdagar. 2 Moſ. 22: 16.

30. Ingen ſkall taga ſins faders huſtru, och icke upptäcka ſins faders täckelſe. 3 Moſ. 18: 8. 5 Moſ. 27: 20.

23. Capitlet.

Snöpt. Oäkta. Krigslägren. Träls flykt. Skökolön. Ocker. Löfte. Axplockning.

Ingen förbråken eller ſnöpt ſkall komma in i HErrans förſamling.

2. Skall ock ingen ſkökoſon komma i HErrans förſamling, ja ock efter tionde led; utan ſkall platt intet komma i HErrans förſamling.

3. De Ammoniter och Moabiter ſkola icke komma in i HErrans förſamling; ja ock efter tionde led; aldrig ſkola de komma in i HErrans förſamling; Neh. 13: 1.

4. Derföre, att de icke wille möta dig med bröd och watten på wägen, då I drogen utur Egypten; och dertill lejde emot eder Bileam, Beors ſon, den ſpåmannen utaf Meſopotamien, att han ſkulle förbanna dig. 4 Moſ. 22: 5, 6. Joſ. 24. 9.

5. Men HErren din Gud wille icke höra Bileam; och HErren din Gud förwände dig den förbannelſen uti wälſignelſe; derföre, att HErren din Gud hade dig kär. 4 Moſ. 22: 10, ꝛc.

6. Du ſkall dem hwarken godt eller äro bewiſa i alla dina lifsdagar ewinnerliga.

7. Edomeen ſkall du icke för ſtyggelſe hålla; ty han är din broder. Egyptien ſkall du ej heller hålla för ſtyggelſe; ty du hafwer warit en främling i hans land. 1 Moſ. 25: 26.

8. De barn, ſom af dem födde warda i tredje led, de måga komma in uti HErrans förſamling.

9. När du utdrager utu lägret emot dina fiendar, ſå tag dig wara för allt ondt.

10. Är någor ibland dig, ſom icke är ren, att honom om natten något wederfaret är, han ſkall gå

ut för lägret, och icke igen inkomma; 3 Moſ. 15: 16.

11. Förra än han mot aftonen twår ſig i watten; och när ſolen nedergången är, ſkall han åter komma i lägret igen.

12. Utanför lägret ſkall du hafwa en plats, der du ut uppå går till dina tarfwer;

13. Och ſkall hafwa en ſtaka wid bältet, och när du dig derute ſätta will, ſkall du grafwa dermed; och när du ſutit hafwer, ſkall du med mullene öfwerſkyla det af dig gånget är.

14. Ty HErren din Gud wandrar i dino lägre, att han ſkall frälſa dig, och gifwa dina fiendar för dig; derföre ſkall ditt lägre wara heligt, att ingen ſkam ſkall ſedd wara ibland dig, och han wänder ſig ifrå dig.

15. Du ſkall icke igen antwarda husbondanom tjenaren, ſom ifrå honom flyr till dig.

16. Han ſkall blifwa när dig, på det rum, ſom honom täckes i någon af dina portar, ſig till godo, och ſkall icke bedröfwa honom.

17. Ingen ſköka ſkall wara ibland Iſraels döttrar, och ingen bolare ibland Iſraels ſöner.

18. Du ſkall icke bära ſkökolön eller hundapenningar uti HErrans dins Guds hus, af någrahanda löfte; ty både äro HErranom dinom Gud en ſtyggelſe.

19. Du ſkall icke ockra på dinom broder, antingen med penningar eller fetalia, eller med någon ting, der man med ockra kan. 2 Moſ. 22: 25.
3 Moſ. 25: 36. Neh. 5: 7. Pſ. 15: 5. Luc. 6: 35.

20. På dem främmande må du ockra, men icke på dinom broder; på det HErren din Gud ſkall wälſigna dig i allt det du företager i landena, dit du kommer till att intaga det.

21. När du gör HErranom dinom Gud ett löfte, ſå ſkall du icke fördröja att hålla det; ty HErren din Gud warder det utkräfwandes af dig; och det blifwer dig räknadt till ſynd.
3 Moſ. 27: 2. 4 Moſ. 30: 3. Pred. 5: 4.

22. Om du intet löfte lofwar, ſå är det dig ingen ſynd.

23. Hwad af dina läppar utgånget är, det ſkall du hålla, och göra derefter, ſåſom du HErranom dinom Gud med fri wilja lofwat hafwer, det du med dinom mun talat hafwer.

24. När du går i dins näſtas wingård, ſå må du äta af winbären ſå mycket dig täckes, tilldeß du blifwer mätt; men du ſkall intet taga med dig i dino kärile.

25. När du går i dins näſtas ſäd, ſå må du afplocka ax; men med lian ſkall du icke gå dertill.
Matth. 12: 1. Marc. 2: 23. Luc. 6: 1.

24. Capitlet.

Skiljobref. Nygift. Menniſkotjuf. Spitelſka. Pant. Arbetslön. Bergning.

Om någor tager ſig huſtru, och äktar henne, och hon icke finner ynneſt för hans ögon, för någon oluſts ſkull, ſå ſkall han ſkrifwa ett ſkiljobref, och få henne i handena, och låta henne utu ſitt hus.
Matth. 5: 31. 19: 7. Marc. 10: 4.

2. När hon utu hans hus gången är, och går till och blifwer ens annars mans huſtru;

3. Och den ſamme andre mannen warder henne ock ogunſtig, och ſkrifwer ett ſkiljobref och får henne i handena, och låter henne utu ſitt hus; eller om den ſamme andre mannen dör, ſom henne till huſtru tog;

4. Så kan hennes förſte man, ſom henne utdref, icke taga henne igen, att hon blifwer hans huſtru, efter det att hon är oren; ty det är en ſtyggelſe för HErranom; på det att du icke ſkall komma landet i ſynd, ſom HErren din Gud dig till arfs gifwa ſkall. Jer. 3: 1.

5. Om någor hafwer nyliga tagit ſig huſtru, han ſkall icke draga ut i härfärd, och man ſkall intet lägga honom uppå; han ſkall wara fri i ſino huſe ett år igenom, att han må wara glad med ſine huſtru, ſom han tagit hafwer. 5 Moſ. 20: 7.

6. Du ſkall intet till pant taga underſtenen och öfwerſtenen i qwarnene; ty han hafwer ſatt dig ſjälena till pant.

7. Om någor warder funnen, den

ſom ſtjäl ena ſjäl utaf ſina bröder utaf Iſraels barnom, och förſätter eller ſäljer henne, den tjufwen ſkall dräpas; att du ſkiljer det onda ifrå dig.
2 Moſ. 21: 16. 1 Tim. 1: 10.

8. Tag dig wara för den plågon ſpitelſkona, att du med flit håller och gör allt det ſom Preſterna Leviterna lära dig, och jag dem budit hafwer; det ſkolen I hålla, och göra derefter.
3 Moſ. 13: 8. 14: 3.

9. Kom ihåg hwad HERren din Gud gjorde med MirJam på wägenom, då I drogen utur Egypten.
4 Moſ. 12: 10.

10. Om du något borgar dinom näſta, ſå ſkall du icke gå i hans hus, och taga honom en pant af;

11. Utan du ſkall ſtå utanföre, och den ſom du borgat hafwer, ſkall bära ſin pant ut till dig.

12. Är han nödſtälld, ſå ſkall du icke gå och lägga dig ſofwa med hans pant;

13. Utan ſkall gifwa honom hans pant igen, när ſolen nedergår, att han må ſofwa i ſin kläder, och wälſigna dig; det warder dig räknadt för HERranom dinom Gud till rättfärdighet.
2 Moſ. 22: 26.

14. Du ſkall icke förhålla lönen för den ſom torftig och fattig är ibland dina bröder; eller för främlingenom, ſom i dino lande eller i dina portar är;
3 Moſ. 19: 13.

15. Utan ſkall gifwa honom ſamma dagen ſin lön, att ſolen dermed icke nedergår, efter han nödſtälld är, och dermed uppehåller ſina ſjäl; på det han icke ſkall ropa till HERran öfwer dig, och det warder dig till ſynd.

16. Fäderna ſkola icke dö för barnen, ej eller barnen för fäderna; utan hwar och en ſkall dö för ſina ſynd.
2 Kon. 14: 6. 2 Chr. 25: 4. Jer. 31: 30. Heſ. 18: 20.

17. Du ſkall icke böja främlingens, eller dens faderlöſas rätt; och ſkall icke taga enkone hennes kläder af till pant.
2 Moſ. 22: 21.
Jer. 5: 28. Heſ. 22: 29. Zach. 7: 9, 10.

18. Ty du ſkall ihågkomma, att du hafwer warit en träl i Egypten, och HERren din Gud hafwer dig dädan löſt; derföre bjuder jag dig, att du detta gör.

19. När du hafwer bergat af dinom åker, och du en kärfwa förgätit hafwer på åkrenom, ſå ſkall du icke omwända och taga honom; utan han ſkall höra främlingenom, dem faderlöſa och enkone till; på det att HERren din Gud ſkall wälſigna dig i all din händers werk.
3 Moſ. 19: 9. 23: 22.

20. När du afriſt hafwer af ditt oljoträ, ſå ſkall du icke ſedan på nytt afriſta; det ſkall höra främlingenom, dem faderlöſa och enkone till.

21. När du din wingård afbergat hafwer, ſå ſkall du icke ſedan på nytt hemta; det ſkall höra främlingenom, dem faderlöſa och enkone till;

22. Och ſkall ihågkomma, att du hafwer warit en träl i Egypti land; derföre bjuder jag dig, att du detta gör.

25. Capitlet.

Rätt, dom, ſtraff. Brödraſäd. Wigt. Mått. Amalek.

Om en träta är emellan män, ſå ſkall man hafwa dem fram för rätten, och döma emellan dem, och gifwa dem rättfärdiga rätt, och den ogudaktiga fördöma.

2. Och om den ogudaktige hafwer förtjent hugg, ſkall domaren bjuda honom falla neder, och de ſkola inför honom ſlå honom, efter det mått och tal, ſom mißgerningen kräfwer.

3. När man honom fyratio ſlag gifwit hafwer, ſkall man icke mer ſlå; på det, om man mer ſlår, han icke ſkall förmycket ſlagen warda, och din broder ſtyggelig warder för din ögon.
2 Cor. 11: 24.

4. **Du ſkall icke binda munnen till på oxanom, ſom tröſkar.**
1 Cor. 9: 9. 1 Tim. 5: 18.

5. När bröder bo tillhopa, och en dör utan barn, ſå ſkall dens dödas huſtru icke taga någon främmande man utantill; utan hennes ſwåger ſkall ingå till henne, och taga henne till huſtru, och befrynda henne.
Matth. 22: 24. Marc. 12: 19. Luc. 20: 28.

6. Och den förſte ſonen, ſom hon föder, ſkall nämnas efter hans döda

broder; att hans namn icke nederlägges i Iſrael.

7. Om mannenom icke täckes, att han tager ſina ſwägerſko, ſå ſkall hans ſwägerſka uppgå till porten för de äldſta, och ſäga: Min ſwåger nekar ſig wilja uppwäcka ſinom broder namn i Iſrael, och will icke hafwa mig till huſtru. Ruth. 4: 4, ꝛc.

8. Så ſkola de äldſte i ſtadenom låta kalla honom, och tala med honom. Om han då ſtår och ſäger: Mig faller icke i ſinnet att taga henne;

9. Så ſkall hans ſwägerſka träda till honom inför de äldſta, och draga honom en ſko af hans fötter, och ſpotta uppå honom, och ſkall ſwara och ſäga: Så ſkall man göra hwarjom och enom, ſom ſins broders hus icke uppbygga will.

10. Och hans namn ſkall heta i Iſrael: Dens barföttes hus.

11. Om twå män träta tillhopa, och ensderas huſtru löper till, att hon will undſätta ſin man ifrå hans hand ſom honom ſlår, och räcker ſina hand ut, och fattar honom om hans hemlig ting;

12. Så ſkall du hugga henne handena af, och ditt öga ſkall icke ſkona henne.

13. Du ſkall icke hafwa tweggehanda wigt i dinom ſäck, ſtörre och mindre; 3 Moſ. 19: 36. Ordſ. 20: 23. Heſ. 45: 10.

14. Och i dino huſe ſkall icke wara tweggehanda ſkäppa, ſtörre och mindre.

15. Du ſkall hafwa ena fulla och rätta wigt, och ena fulla och rätta ſkäppo; på det att du ſkall länge lefwa på landena, ſom HERren din Gud dig gifwa ſkall.

16. Ty den ſom detta gör, han är HERranom dinom Gud en ſtyggelſe; ſåſom ock alle de ſom illa göra. Ordſ. 11: 1.

17. Kom ihåg hwad de Amalekiter gjorde dig uppå wägenom, då I drogen utur Egypten;

18. Huru de kommo emot dig på wägenom, och ſlogo dina efterſta, alla de ſwaga ſom efterſt drogo, när du mödd och trött waſt, och de fruktade icke Gud. 2 Moſ. 17: 8.

19. När nu HERren din Gud låter dig komma till ro ifrån alla dina fiendar omkring dig i landena, ſom HERren din Gud dig gifwer till arfs till att intaga, ſå ſkall du utſkrapa de Amalekiters åminnelſe under himmelen; det förgät icke. 1 Sam. 15: 2, 3.

26. Capitlet.

Förſta frukten. Tiondeår. Förbundet hålles.

När du kommer in i landet, ſom HERren din Gud dig till arfs gifwa ſkall, och du tager det in, och bor der;

2. Så ſkall du taga allahanda landſens förſta frukter, ſom af jordene komma, ſom HERren din Gud dig gifwer, och ſkall lägga dem uti en korg, och gå bort på det rum, ſom HERren din Gud utwäljandes warder, att hans Namn der bo ſkall; 2 Moſ. 23: 19. 34: 26. 3 Moſ. 2: 14. 4 Moſ. 15: 20. 5 Moſ. 16: 10.

3. Och ſkall gå till Preſten, ſom på den tiden är, och ſäga till honom: Jag förkunnar på denna dag HERranom dinom Gud, att jag är kommen in uti det land, ſom HERren wårom fädrom ſworit hafwer till att gifwa oß.

4. Och Preſten ſkall taga korgen utu dine hand, och ſätta honom ned för HERrans dins Guds altare.

5. Då ſkall du ſwara, och ſäga för HERranom dinom Gud: De Syrer wille förgöra min fader, han drog neder i Egypten, och war der en främling med fögo folk; och wardt der ett ſtort, ſtarkt och mycket folk. 1 Moſ. 31: 23. 46: 5.

6. Men de Egyptier handlade illa med oß, och twingade oß, och lade en hård träldom på oß. 2 Moſ. 1: 10, ꝛc.

7. Då ropade wi till HERran wåra fäders Gud, och HERren hörde wårt rop, och ſåg wårt elände, ångeſt och nöd. 2 Moſ. 2: 23, 24.

8. Och HERren förde oß utur Egypten med wäldiga hand och uträcktom arm, och med ſtor förfärelſe genom tecken och under;

9. Och förde oß på detta rummet, och gaf oß detta landet, der mjölk och hannog uti flyter.

10. Och derföre bär jag nu här fram landſens förſta frukt, ſom du, HErre, mig gifwit hafwer. Och ſå ſkall du låta det der för HErranom dinom Gud, och tillbedja för HErranom dinom Gud;

11. Och wara glad öfwer allt det goda, ſom HErren din Gud hafwer gifwit dig, och dino huſe, du och Leviten, och främlingen ſom när dig är.

12. När du hafwer tillhopaſamlat allan tionden af din årswäxt i tredje årena, hwilket är ett tiondeår, ſå ſkall du gifwa Levitenom, främlingenom, dem faderlöſa och enkone, att de måga äta i dinom port, och warda mätte; 3 Moſ. 27: 30. 5 Moſ. 14: 28.

13. Och ſkall ſäga för HErranom dinom Gud: Jag hafwer här framburit det ſom helgadt är af mino huſe, och hafwer gifwit det Levitenom, främlingenom, dem faderlöſa och enkone, efter allt ditt bud, ſom du mig budit hafwer; jag hafwer icke gått utöfwer ditt bud, eller förgätit det;

14. Jag hafwer icke ätit deraf i mine ſorg; jag hafwer intet tagit deraf i orenlighet; jag hafwer intet deraf gifwit till de döda; jag hafwer warit HErrans mins Guds röſt hörig, och hafwer gjort allt det du mig budit hafwer.

15. Se här neder af dine helga boning af himmelen, och wälſigna ditt folk Iſrael, och landet ſom du oß gifwit hafwer, ſåſom du wåra fäder ſworit hafwer, ett land der mjölk och hannog uti flyter. Eſ. 63: 15.

16. I dag hafwer HErren din Gud budit dig, att du efter all deßa bud och rätter göra ſkall, ſå att du håller dem, och gör derefter af allo hjerta, och af allo ſjäl.

17. HErranom hafwer du det tillſagt i denna dag, att han ſkall wara din Gud, och du ſkall wandra i hans wägar, och hålla hans lag, bud och rätter, och lyda hans röſt.

18. HErren hafwer dig tillſagt i dag, att du ſkall wara hans eget folk, ſåſom han dig ſagt hafwer; att du ſkall hålla all hans bud; 2 Moſ. 19: 5. 5 Moſ. 7: 6. 14: 2.

19. Och han ſkall göra dig det högſta, och du warder priſad, lofwad och ärad, öfwer allt folk ſom han gjort hafwer; på det du ſkall wara HErranom dinom Gud ett heligt folk, ſåſom han ſagt hafwer. 5 Moſ. 28: 1.

27. Capitlet.

Lagſens ſtenar. Altaret. Griſims, Ebals berg.

Och Moſe, ſamt med de äldſta i Iſrael, böd folkena, och ſade: Behåller all de bud, ſom jag bjuder eder i dag.

2. Och på den tiden, när I öfwer Jordan dragen in i landet, ſom HErren din Gud dig gifwandes warder, ſkall du uppreſa ſtora ſtenar, och plåſtra dem med kalk; Joſ. 8: 30, ꝛc.

3. Och derpå ſkrifwa all deßa lagſens ord, när du deröfwer kommer; på det du ſkall komma i landet, ſom HErren din Gud dig gifwa ſkall, ett land der mjölk och hannog uti flyter; ſåſom HErren dina fäders Gud dig ſagt hafwer.

4. När I nu gån öfwer Jordan, ſå ſkolen I ſådana ſtenar uppreſa, om hwilka jag eder i dag bjuder, på det berget Ebal, och plåſtra dem med kalk; Joſ. 4: 3.

5. Och ſkall derſammaſtäds uppbygga HErranom dinom Gud ett altare af ſten, der intet jern kommer wid. 2 Moſ. 20: 25.

6. Af helom ſtenom ſkall du bygga det altaret HErranom dinom Gud, och offra deruppå bränneoffer HErranom dinom Gud;

7. Och ſkall offra tackoffer, och derſammaſtäds äta, och wara glad för HErranom dinom Gud;

8. Och ſkall ſkrifwa på ſtenarna all deßa lagſens ord, klarliga och ljusliga.

9. Och Moſe, ſamt med Preſterna Leviterna, talade med hela Iſrael, och ſade: Märk och hör till, Iſrael; på denna dagen äſt du worden HErrans dins Guds folk;

10. Att du ſkall lydig wara HEr-

rans dins Guds röſt, och göra efter hans bud och rätter, ſom jag bjuder dig i dag.
5 Moſ. 26: 17.

11. Och Moſe böd folkena på ſamma dagen, och ſade:

12. Deße ſkola ſtå på det berget Griſim, till att wälſigna folket, när I öfwer Jordan gångne ären: Simeon, Levi, Juda, Iſaſchar, Joſeph och BenJamin.
5 Moſ. 11: 29. Joſ. 8: 33, 34.

13. Och deße ſkola ſtå på det berget Ebal, till att förbanna: Ruben, Gad, Aſſer, Sebulon, Dan och Naphthali.

14. Och Leviterna ſkola begynna, och ſäga till hwar man af Iſrael med klara röſt:

15. Förbannad ware den ſom gör en afgud eller gjutet beläte, HERrans ſtyggelſe; ett werk, ſom konſtnärers händer gjort hafwa, och ſätter det hemliga; och allt folket ſkall ſwara och ſäga: Amen.

16. Förbannad ware den ſom bannar ſin fader eller moder; och allt folket ſkall ſwara och ſäga: Amen.
2 Moſ. 21: 17.
3 Moſ. 20: 9. Ordſ. 20: 20. Matth. 15: 4.

17. Förbannad ware den ſom flyttar ſins näſtas råmärke; och allt folket ſkall ſäga: Amen.

18. Förbannad ware den ſom låter en blindan fara will på wägenom; och allt folket ſkall ſäga: Amen.

19. Förbannad ware den ſom böjer främlingens, dens faderlöſas och enkones rätt; och allt folket ſkall ſäga: Amen.

20. Förbannad ware den ſom ligger när ſins faders huſtru, att han upptäcker ſins faders täckelſe; och allt folket ſkall ſäga: Amen.
3 Moſ. 18: 8. 5 Moſ. 22: 30. Heſ. 22: 10.

21. Förbannad ware den ſom beligger någon fänad; och allt folket ſkall ſäga: Amen.

22. Förbannad ware den ſom ligger när ſina ſyſter, den hans faders eller moders dotter är; och allt folket ſkall ſäga: Amen.

23. Förbannad ware den ſom ligger när ſina ſwäro; och allt folket ſkall ſäga: Amen.

24. Förbannad ware den ſom ſlår ſin näſta hemliga; och allt folket ſkall ſäga: Amen.

25. Förbannad ware den ſom tager mutor, att han ens oſkyldigs blods ſjäl ſlå ſkall; och allt folket ſkall ſäga: Amen.

26. Förbannad ware den ſom icke fullkomnar all denna lagſens ord, ſå att han gör derefter; och allt folket ſkall ſäga: Amen.
Jer. 11: 3. Dan. 9: 11. Gal. 3: 10.

28. Capitlet.

Lydnos wälſignelſe. Olydnos förbannelſe.

Och om du HERrans dins Guds röſt lydig äſt, att du behåller och gör all hans bud, ſom jag bjuder dig i dag; ſå ſkall HERren din Gud göra dig högſt öfwer allt folk på jordene.
3 Moſ. 26: 3.

2. Och all denna wälſignelſen ſkola komma öfwer dig, och drabba på dig, derföre att du hafwer warit HERrans dins Guds röſt hörig.

3. Wälſignad ſkall du wara uti ſtadenom, wälſignad på åkrenom;

4. Wälſignad ſkall wara dins lifs frukt, dins lands frukt, och frukten af dinom boſkap, frukten af ditt fä, frukten af din får;

5. Wälſignad warder din korg, och dina öfwerlefwor;

6. Wälſignad ſkall du wara, när du ingår; wälſignad, när du utgår.
Pſ. 121: 8.

7. Och HERren ſkall dina fiendar, ſom ſig emot dig reſa, låta falla för dig; på en wäg ſkola de komma ut emot dig, och på ſju wägar fly för dig.

8. HERren ſkall bjuda wälſignelſen, att hon är med dig i ditt wiſthus, och i allt det du företager; och ſkall wälſigna dig i landena, ſom HERren din Gud dig gifwit hafwer.

9. HERren ſkall upprätta dig ſig till ett heligt folk, ſåſom han dig ſworit hafwer; derföre, att du HERrans dins Guds bud håller, och wandrar i hans wägar;

10. Att all folk på jordene ſkola ſe, att du nämnd är efter HERrans Namn; och ſkola frukta dig.

11. Och HErren ſkall göra, att du ſkall öfwerflöda i alla ägodelar; i dine lifs frukt, i dins boſkaps frukt, i dins åkers frukt, på landena ſom HErren dina fäder ſworit hafwer dig till att gifwa. 5 Moſ. 30: 9.

12. Och HErren ſkall öppna dig ſina goda håfwor, himmelen, att han ſkall gifwa dino lande regn i ſinom tid, och att han ſkall wälſigna all dina händers werk; och du ſkall låna mycket folk, och du ſkall taga till låns af ingom.

13. Och HErren ſkall göra dig till hufwud, och icke till ſtjert, och ſkall alltid ſwäfwa ofwanuppå, och icke underligga; derföre, att du äſt lydig HErrans dins Guds bud, ſom jag dig bjuder i denna dag, till att hålla och göra;

14. Och hafwer icke wikit ifrå något det ord, ſom jag bjuder dig i dag, hwarken på den högra ſidon, eller på den wenſtra, ſå att du efterföljde andra gudar, till att tjena dem.

15. Om du ock icke lyder HErrans dins Guds röſt, ſå att du håller och gör all hans bud och rätter, ſom jag bjuder dig i dag, ſå ſkola all denna förbannelſen komma öfwer dig, och drabba på dig.

3 Moſ. 26: 14. Klag. 2: 17. Dan. 9: 11. Mal. 2: 2.

16. Förbannad ſkall du wara i ſtadenom; förbannad på åkrenom;

17. Förbannad ſkall wara din korg, och dina öfwerlefwor;

18. Förbannad ſkall wara dins lifs frukt, dins lands frukt, frukten af ditt fä, frukten af din får;

19. Förbannad ſkall du wara, när du ingår; förbannad, när du utgår.

20. HErren ſkall ſända ibland dig armod, ofrid och oråd, öfwer allt det du tager dig före att göra, tilldeß han förgör dig, och förderfwar dig ſnarliga, för dina onda gerningars ſkull, att du mig öfwergifwit hafwer.

21. HErren ſkall låta peſtilentie låda wid dig, tilldeß han gör ända med dig på landena, dit du kommer till att intaga det.

22. HErren ſkall ſlå dig med ſwullnad, ſkälfwo, hetta, bränno, torrhet och blekhet: och ſkall förfölja dig, tilldeß han förgör dig. 3 Moſ. 26: 16.

23. Himmelen, ſom öfwer ditt hufwud är, ſkall wara ſom koppar; och jorden under dig ſåſom jern.

3 Moſ. 26: 19.

24. HErren ſkall gifwa dino lande ſtoft och aſko för regn af himmelen öfwer dig, tilldeß han förgör dig.

25. HErren ſkall låta ſlå dig för dina fiendar; på en wäg ſkall du draga ut till dem, och på ſju wägar ſkall du fly ifrå dem; och ſkall warda förſtrödd kringom all rike på jordene.

26. Din lekamen ſkall till mat wara allom himmelens foglom, och allom wilddjurom på jordene, och ingen ſkall wara, ſom dem afdrifwer.

27. HErren ſkall ſlå dig med Egyptes böld, med fikbölder, med ſkabb och klåda, ſå att du icke ſkall kunna warda hel. 2 Moſ. 9: 9.

28. HErren ſkall ſlå dig med urſinnighet, blindhet, och hjertans raſande. Rom. 1: 28.

29. Och du ſkall famla om middagen, ſåſom en blinder famlar i mörkret, och ſkall ingen lycko hafwa på dina wägar; och ſkall lida wåld och orätt ſå länge du lefwer, och ingen ſkall hjelpa dig.

30. Du ſkall trolofwa dig huſtru, men en annan ſkall ſofwa när henne; du ſkall bygga dig hus, men en annan ſkall bo deruti; du ſkall plantera wingård, men du ſkall icke bergan.

5 Moſ. 20: 6, ꝛc.

31. Din oxe ſkall för din ögon ſlagtad warda, men du ſkall intet få äta af honom; din åſne ſkall för din ögon med wåld tagen warda, och ſkall dig intet igengifwen warda; din får ſkola warda gifne dinom fiendom, och ingen ſkall hjelpa dig.

32. Dine ſöner och dina döttrar ſkola andro folke gifne warda, ſå att din ögon ſkola ſe deruppå, och uppgifwas öfwer dem dagliga; och ingen ſtarkhet ſkall wara i dina händer.

33. Frukten af dino lande, och allt ditt arbete ſkall ett folk förtära, ſom

du intet känner; och du ſkall orätt lida, och förtryckt warda i alla dina dagar;

34. Och ſkall urſinnig blifwa för ſådana ſyn, ſom din ögon ſe ſkola.

35. HErren ſkall ſlå dig med en ond böld på knän, och uppå benkalfwana, att du icke ſkall kunna helas ifrå fotbjellet intill hjeßan.

36. HErren ſkall drifwa dig och din Konung, ſom du öfwer dig ſatt hafwer, till ett folk, ſom du intet känner eller dina fäder; och der ſkall du tjena andra gudar, ſtockar och ſtenar;

37. Och ſkall warda till en grufwelſe, och till ett ordſpråk och gabberi ibland all folk, dit HErren dig drifwit hafwer.

1 Kon. 9 : 7. Jer. 24 : 9. 25 : 9.

38. Du ſkall mycken ſäd föra ut på markena, och litet införa; ty gräshoppor ſkola det uppäta.

Mich. 6 : 15. Hagg. 1 . 6. 2 . 17.

39. Du ſkall plantera och bruka wingård, men intet winet dricka eller hemta; ty matkar ſkola förtärat.

40. Du ſkall hafwa oljoträ i allom dinom landsändom, men du ſkall icke ſmörja dig med oljone; ty ditt oljoträ ſkall uppryckt warda.

41. Söner och döttrar ſkall du föda, och dock intet hafwa dem; ty de ſkola warda bortförde.

42. All din trä och dins lands frukt ſkall ohyra förtära.

43. Främlingen, ſom när dig är, ſkall ſtiga öfwer dig, och alltid blifwa öfwerſt; men du ſkall ſtiga neder, och alltid ligga under.

44. Han ſkall låna dig, men du ſkall intet låna honom; han ſkall wara hufwudet, och du ſkall wara ſtjerten.

45. Och all denna förbannelſen ſkola komma öfwer dig, och förfölja dig, och drabba uppå dig, tilldeß du blifwer omintet; derföre, att du HErrans dins Guds röſt icke hört hafwer, att du måtte hållit hans bud och rätter, ſom han dig budit hafwer.

46. Derföre ſkola tecken och under warda på dig och dine ſäd till ewig tid;

47. Att du icke hafwer tjent HErranom dinom Gud med gladt och luſtigt hjerta, då du allahanda nog hade.

48. Och du ſkall tjena dinom fienda, ſom HErren dig tillſkickandes warder, i hunger och törſt, i nakenhet och allahanda nöd; och han ſkall lägga på din hals ett jernok, tilldeß han förgör dig.

49. HErren ſkall låta folk komma på dig fjerranefter ifrå werldenes ända, ſåſom en örn flyger, hwilkets mål du icke förſtå kan;

50. Ett ſkamlöſt folk, det icke ſkall hafwa förſyn för dens gamlas perſon, ej heller mildt är för den unga;

51. Och ſkall förtära fruktena af din boſkap, och fruktena af ditt land, tilldeß han förgör dig; och ſkall intet låta dig qwart blifwa, i korn, win, oljo, i frukt af fä eller får, tilldeß han gör dig omintet;

52. Och ſkall tränga dig i alla dina portar, tilldeß han nederlägger dina höga och faſta murar, der du på förlåter dig i allo dino lande; och du ſkall trängd warda i alla dina portar, i hela dino lande, ſom HErren din Gud dig gifwit hafwer.

53. Du ſkall äta fruktena af ditt eget lif; dins ſons och dine dotters kött, ſom HErren din Gud dig gifwit hafwer, i den ångeſt och nöd, ſom din fiende dig uti twinga ſkall;

2 Kon. 6 : 29. Klag. 2 : 20. 4 : 10.

54. Så att en man, ſom tillförene kräſeliga och i mycken wälluſt ibland eder lefwat hafwer, ſkall mißunna ſinom broder, och huſtrune ſom i hans famn är, och ſonenom ſom ännu igenlefder är af hans ſöner;

55. Att gifwa någrom dera af ſins ſons kött, der han af äter; efter han nu intet mer hafwer af alla ſina ägodelar, i den ångeſt och nöd, ſom din fiende dig med twinga ſkall uti alla dina portar.

56. En qwinna ibland eder, ſom tillförene kräſeliga och i wälluſt lefwat hafwer, ſå att hon icke hafwer förſökt ſätta ſin fot på jordena för kräſelighets och wälluſts ſkull, hon ſkall icke unna mannenom ſom i hennes famn är, och ſinom ſon, och ſine dotter,

57. Efterbördena, ſom emellan hennes ben utgången är; ja, ock ſina ſöner, ſom hon födt hafwer; förty de

ſkola äta dem hemliga, för allahanda briſts ſkull, i den ångeſt och nöd, med hwilko din fiende dig twinga ſkall i dina portar.

58. Om du icke håller och gör all deßa lagſens ord, ſom i denna bokene ſkrifne äro, ſå att du fruktar detta härliga och förſkräckeliga Namnet, **HErran din Gud;**

59. Så ſkall HErren underliga hafwa ſig med dig, med plågo på dig och dina ſäd med ſtora och långſamma plågor, med onda och långſamma krankheter;

60. Och ſkall wända till dig alla de Egyptiſka ſjukdomar, der du rädes före; och de ſkola låda wid dig.

61. Dertill alla krankheter, och alla plågor, ſom icke ſkrifne äro i denna lagbok, ſkall HErren låta komma öfwer dig, tilldeß att han förgör dig.

62. Och fögo folk ſkall öfwerblifwa af eder, ſom tillförene woren ſåſom ſtjernorna på himmelen, för myckenhets ſkull; derföre, att du icke lydt hafwer HErrans dins Guds röſt. 5 Moſ. 10: 22.

63. Och ſåſom HErren tillförene fröjdade ſig öfwer eder, att han gjorde eder godt, och förökade eder; ſå ſkall HErren fröjda ſig öfwer eder, att han förderfwar eder, och omintetgör; och I warden förſtörde ifrå landena, der du nu indrager till att intaga det. Ordſ. 1: 26. Eſ. 1: 21.

64. Ty HErren ſkall förſkingra eder ibland all folk, ifrå den ena werldenes ända till den andra; och der ſkall du tjena andra gudar, ſom du intet känner, eller dine fäder, ſtock och ſten. 5 Moſ. 4: 27. Neh. 1: 8.

65. Och ibland de folk ſkall du intet wißt hemman hafwa, och din fotbjelle ſkola ingen hwilo få; ty HErren ſkall gifwa dig der ett bäfwande hjerta, och wanmägtig ögon, och en förwißnada ſjäl;

66. Så att ditt lif ſkall wara hängändes för dig; dag och natt ſkall du rädas, och ſkall icke wara wiß på ditt lif.

67. Om morgonen ſkall du ſäga: Ack! det jag måtte lefwa till aftonen; och om aftonen ſkall du ſäga: Ack! det jag måtte lefwa till morgonen för dins hjertas ſtora räddhåga, ſom dig förſkräcka ſkall, och för det ſom du med din ögon ſe ſkall.

68. Och HErren ſkall föra dig ſkeppom full åter in uti Egypten på den wägen, om hwilken jag ſade: Du ſkall icke mer ſe honom; och ſkolen warda ſålde edrom fiendom till trälar och trälinnor, och der ſkall ingen wara, ſom köpa will. 5 Moſ. 17: 16.

29. Capitlet.

Förbundet förnyadt.

Deße äro förbundſens ord, ſom HErren böd Moſe att göra med Iſraels barnom, uti de Moabiters land, annan gång, ſedan han det ſamma med dem gjort hade i Horeb. 5 Moſ. 5: 2.

2. Och Moſe kallade hela Iſrael, och ſade till dem: I hafwen ſett allt det HErren för edor ögon gjort hafwer i Egypten, Pharao, med alla hans tjenare, och hela hans land; 2 Moſ. 19: 1.

3. De ſtora freſtelſer, ſom din ögon ſett hafwa; och det war ſtor tecken och under. 5 Moſ. 7: 19.

4. Och HErren hafwer ännu intill denna dag icke gifwit dig ett hjerta, ſom förſtåndigt wore; ögon, ſom ſe kunde, och öron, ſom höra kunde. Eſ. 6: 10.

5. Han hafwer låtit eder wandra i öknene i fyratio år; edor kläder äro icke förſlitne wordne på eder, och dina ſkor äro icke föråldrade på dina fötter. 5 Moſ. 8: 4.

6. I åten intet bröd, och intet win drucken, eller ſtarka drycker, på det att du ſkulle weta, att jag är HErren edar Gud.

7. Och då I kommen på detta rummet, drog ut Sihon, Konungen i Hesbon, och Og, Konungen i Baſan, till att ſtrida med oß, och wi ſloge dem; 4 Moſ. 21: 23, 33. 5 Moſ. 2: 30. 3: 1.

8. Och toge deras land in, och gåfwom det de Rubeniter, och Gaditer, och den halfwe ſlägtene af de Manaſſiter till arfwedel. 4 Moſ. 32: 33.

9. Så håller nu detta förbunds ord, och görer derefter, på det I ſkolen

wisliga handla i allt det I gören.
5 Moſ. 4: 6. Joſ. 1: 7. 1 Kon. 2: 3.

10. I ſtån alle i dag för HErranom edrom Gud; de öfwerſte i edra ſlägter, edre äldſte, edre ämbetsmän, hwar och en i Iſrael;

11. Edra barn, edra qwinnor, främlingen ſom i ditt lägre är, både din wedahuggare, och din wattudragare;

12. Att du ſkall ingå uti HErrans dins Guds förbund, och i den ed ſom HErren din Gud med dig gör i dag;

13. På det han ſkall i denna dag upprätta dig ſig till folk; och han ſkall wara din Gud, ſåſom han dig ſagt hafwer, och ſåſom han dina fäder, Abraham, Iſaac och Jacob, ſworit hafwer.

14. Ty jag gör icke detta förbundet och denna eden med eder allena;

15. Utan både med eder, ſom i dag här ären, och ſtån här med oß för HErranom wårom Gud, och med dem ſom i dag här icke med oß äro.

16. Förty I weten huru wi bodde i Egypti land, och droge midt igenom Hedningarna, genom hwilka I foren;

17. Och ſågen deras ſtyggelſe, och deras afgudar, ſtock och ſten, ſilfwer och guld, ſom när dem war;

18. Att tilläfwentyrs icke någor är ibland eder, man eller qwinna, eller en ſlägt, eller ätt, ſom ſitt hjerta i dag wändt hafwer ifrå HErranom wårom Gud, ſå att han will bortgå, och tjena deßa folks gudar, och warder tilläfwentyrs en rot ibland eder, ſom galla och malört bär;
Ap. G. 8: 23. Ebr. 12: 15.

19. Och ändock han än hörer denna förbannelſens ord, wälſignar han ſig likawäl i ſino hjerta, och ſäger: Det warder icke än ſå ondt; jag will wandra ſåſom mitt hjerta täckes; och warda alltſå de druckne med de törſtiga förtappade.

20. Då ſkall HErren icke wara honom nådelig; utan då ſkall HErrans wrede och nit hämnas öfwer den mannen, och på honom ſkola all denna förbannelſen lägga ſig, ſom i denna bokene ſkrifne äro; och HErren ſkall utſkrapa hans namn under himmelen;

21. Och HErren ſkall affkilja honom till det ondt är, utur all Iſraels ſlägter, efter all förbundſens förbannelſe, ſom i deßo lagbok ſkrifne äro.

22. Och ſå ſkall då edor afföda ſäga edor barn, ſom efter eder uppkomma, och de främmande, ſom fjerran långwägs komma, när de ſe detta landſens plågo, och de krankheter, ſom HErren dem med beſwärat hafwer;

23. Att han allt deras land med ſwafwel och ſalt förbränt hafwer, ſå att det icke kan ſådt warda, ej heller wäxer, ej heller någon ört uppgår, lika ſom Sodom, Gomorra, Adama och Zeboim omſtörte äro, hwilka HErren i ſine wrede och grymhet omſtörte.
1 Moſ. 19: 24, ꝛc.

24. Så ſkola all folk ſäga: Hwi hafwer HErren ſå gjort deßo landena? Hwad är denna hans ſtora grymma wrede?

25. Då ſkall man ſäga: Derföre, att de hafwa gått ifrå HErrans deras fäders Guds förbund, ſom han med dem gjort hade, då han förde dem utur Egypti land,
1 Kon. 9: 9. Jer. 22: 8, ꝛc.

26. Och de äro bortgångne, och hafwa tjent andra gudar, och tillbedit dem; ſådana gudar, ſom de intet kände, och dem de intet tillhörde;

27. Derföre hafwer HErrans wrede förgrymmat ſig öfwer detta land, ſå att han hafwer låtit komma öfwer dem all de förbannelſer, ſom i denna bok ſkrifne ſtå.

28. Och HErren hafwer drifwit dem utu deras land med ſtora wrede, grymhet och ogunſt, och kaſtat dem uti ett annat land, ſåſom det i denna dag befinnes.

29. HErrans wår Guds hemlighet är uppenbarad oß och wårom barnom till ewig tid, att wi all deßa lagſens ord göra ſkole. Pſ. 25: 14. 147: 19, 20.

30. Capitlet.

Bättrings och hårdhets lön.

När nu allt detta kommer öfwer dig, antingen wälſignelſen eller förbannelſen, ſom jag dig föreſatt hafwer, och du begynner lägga på hjertat, huru du äſt ibland Hedningar, dit HERren din Gud dig fördrifwit hafwer; 3 Moſ. 26: 40.

2. Och du omwänder dig till HERran din Gud, så att du lyder hans röſt, du och din barn, af allo hjerta, och af allo ſjäl, i allt det ſom jag bjuder dig i denna dag;

3. Så ſkall HERren din Gud wända ditt fängelſe, och förbarma ſig öfwer dig, och ſkall åter förſamla dig utur all folk, dit HERren din Gud dig förſtingrat hafwer. Pſ. 106: 45. Jer. 32: 37.

4. Om du wore bortdrifwen allt intill himmelens ända, så ſkall dock HERren din Gud förſamla dig dädan, och hemta dig dädan. Neh. 1: 9.

5. Och HERren din Gud ſkall låta dig komma i det land, ſom dine fäder beſutit hafwa; och du ſkall det intaga, och han ſkall göra dig godt, och föröka dig öfwer dina fäder.

6. Och HERren din Gud ſkall omſkära ditt hjerta, och dine ſäds hjerta, att du HERran din Gud älſka ſkall af allo hjerta, och af allo ſjäl; på det att du må lefwa. 5 Moſ. 10: 16. Jer. 4: 4. 32: 39. Heſ. 11: 19. 36: 26. Rom. 2: 29.

7. Men denna förbannelſen ſkall HERren din Gud alla låta komma uppå dina fiendar, och uppå dem ſom dig hata och förfölja.

8. Men du ſkall omwända dig, och lyda HERrans röſt, att du gör all hans bud, ſom jag bjuder dig i dag.

9. Och HERren din Gud ſkall gifwa dig lycko i alla dina händers gerningar; i dins lifs frukt, i dins boſkaps frukt, i dins lands frukt, att det kommer dig till godo; ty HERren ſkall wända ſig, så att han ſkall fröjda ſig öfwer dig, dig till godo, såſom han ſig öfwer dina fäder fröjdat hafwer; 5 Moſ. 28: 11. Jer. 32: 41.

10. Derföre, att du HERrans dins Guds röſt lyder, till att hålla hans bud och rätter, ſom ſkrifne äro i deßo lagbok; såframt du wänder dig till HERran din Gud af allo hjerta, och af allo ſjäl.

11. Ty det budet, ſom jag bjuder dig i dag, är dig icke fördoldt, ej heller för fjerran; Eſ. 45: 19.

12. Ej heller i himmelen, så att du måtte ſäga: Ho will fara oß upp i himmelen, och hemta oß det, att wi måge hörat och görat? Rom. 10: 6, 7, 8.

13. Det är icke heller på hinſidon hafwet, så att du måtte ſäga: **Ho will fara oß öfwer hafwet, och hemta oß det, att wi måge hörat och görat?**

14. **Ty ordet är ganſka hardt när dig, i dinom mun, och i dino hjerta, att du det göra må.**

15. Si, jag hafwer i dag ſatt dig före lifwet, och det goda; döden, och det onda;

16. Det jag bjuder dig i dag, att du ſkall älſka HERran din Gud, och wandra i hans wägar, och hålla hans bud, lag och rätter, och ſå lefwa, och warda förökad; och HERren din Gud ſkall wälſigna dig i landena, der du indrager till att intaga det.

17. Men wänder du ditt hjerta, och lyder icke, utan låter förföra dig, så att du tillbeder andra gudar, och tjenar dem;

18. Så förkunnar jag eder i dag, att I ſkolen förgås, och icke länge blifwa i landena, der du indrager öfwer Jordan, det att intaga.

19. Jag tager i dag himmel och jord till wittne öfwer eder, jag hafwer ſatt eder före lifwet och döden, wälſignelſe och förbannelſe, att du ſkall utwälja lifwet, och du och din ſäd mågen lefwa; 5 Moſ. 4: 26. 11: 26.

20. Att I ſkolen älſka HERran edar Gud, och lyda hans röſt, och hålla eder intill honom; **ty det är ditt lif, och din långa ålder,** att du må bo i landena, ſom HERren dina fäder, Abraham, Iſaac och Jacob, ſworit hafwer dem att gifwa.

31. Capitlet.

Moſe afſked. Lagen läſen, förwarad.

Och Moſe gick bort, och talade deßa orden med hela Iſrael;

2. Och ſade till dem: Jag är i dag hundrade och tjugu åra gammal; jag

kan icke mer ut och in gå; dertill hafwer HERren ſagt till mig: Du ſkall icke gå öfwer denna Jordan.

5 Moſ. 34: 7.

4 Moſ. 20: 12. 27: 12, 13. 5 Moſ. 3: 27. 32: 52.

3. HERren din Gud ſkall ſjelfwer gå för dig; han ſkall ſjelf förgöra deßa folk för dig, ſå att du ſkall taga dem in; Joſua ſkall gå för dig deröfwer, ſåſom HERren ſagt hafwer.

4 Moſ. 27: 18.

4. Och HERren ſkall göra dem, ſåſom han gjort hafwer Sihon och Og, de Amoreers Konungar, och deras lande, hwilka han förgjort hafwer.

4 Moſ. 24: 24, 35.

5. När nu HERren gifwer dem för eder, ſå ſkolen I göra dem efter all de bud, ſom jag eder budit hafwer.

5 Moſ. 7: 2.

6. Warer tröſte, och wid godt mod; frukter eder intet, och grufwer eder intet för dem; ty HERren din Gud ſkall ſjelfwer wandra med dig, och ſkall icke draga handena ifrå, ej heller förlåta dig.

5 Moſ. 7: 21. Joſ. 1: 6. Ebr. 13: 5.

7. Och Moſe kallade Joſua, och ſade till honom för hela Iſraels ögon: War tröſt, och wid godt mod; ty du ſkall föra detta folket i landet, ſom HERren deras fäder ſworit hafwer dem att gifwa; och ſkall utſkifta det emellan dem. 4 Moſ. 27: 23. 5 Moſ. 3: 28.

8. Men HERren, ſom ſjelfwer går för eder, han ſkall wara med dig, och icke draga handena ifrå, icke heller förlåta dig; frukta dig intet, och förſkräck dig intet.

9. Och Moſe ſkref denna lagen, och fick Preſterna, Levi ſöner, ſom båro HERrans förbunds ark, och allom Iſraels äldſtom;

10. Och böd dem, och ſade: Ju efter ſju år, då friåret är, på löfhyddohögtiden, 5 Moſ. 15: 1.

11. Då hela Iſrael kommer till att bete ſig för HERranom dinom Gud, på det rum, ſom han utwäljandes warder, ſkall du denna lagen låta utropa för hela Iſrael, för deras öron; Neh. 8: 1, ꝛc.

12. Nämliga för folkens förſamling, både för män och qwinnor, barn, och dinom främling ſom i dina portar är; på det att de ſkola höra och lära, huru de ſkola frukta HERran ſin Gud, och akta uppå, att de göra all denna lagſens ord;

13. Och att deras barn, ſom icke wetat, måga ock höra och lära, huru de ſkola frukta HERran edar Gud i alla edra lifsdagar, ſom I på landena lefwen, dit I öfwer Jordan ingån, till att intaga det.

14. Och HERren ſade till Moſe: Si, din dödstid är kommen; kalla Joſua, och går in i wittnesbördſens tabernakel, att jag må gifwa honom befallning. Moſe gick åſtad med Joſue, och trädde in i wittnesbördſens tabernakel.

15. Och HERren ſyntes i tabernaklet uti en molnſtod, och ſamma molnſtod ſtod i dörrene på tabernaklet.

16. Och HERren ſade till Moſe: Si, du ſkall afſomna med dina fäder, och detta folket ſkall uppkomma, och ſkall löpa i horeri efter landſens främmande gudar, der de inkomma, och ſkola öfwergifwa mig, och omintetgöra det förbund, ſom jag med dem gjort hafwer.

17. Så ſkall min wrede förgrymma ſig öfwer dem på ſamma tiden, och jag ſkall öfwergifwa dem, och fördölja mitt anſigte för dem, att de ſkola upptärde warda. Och när dem då mycken olycka och ångeſt öfwerkommer, ſkola de ſäga: Hafwer icke allt detta onda råkat på mig, efter Gud icke är med mig?

18. Men jag ſkall på den tiden förſkyla mitt anſigte, för allt det ondas ſkull, ſom de gjort hafwa, att de hafwa wändt ſig till andra gudar.

19. Så ſkrifwer eder nu denna wiſona, och lärer henne Iſraels barn; och ſätter henne i deras mun, att den wiſan blifwer mig ett wittne ibland Iſraels barn;

20. Ty jag will föra dem i landet, ſom jag deras fäder ſworit hafwer, der mjölk och hannog uti flyter; och när de äta och warda mätte och fete, ſå warda de ſig wändande till andra

gudar, och tjena dem och förhäda mig, och låta mitt förbund fara.

21. Och när dem då mycken olycka och ångeſt påkommer, ſå ſkall denna wiſan wara dem för ett wittnesbörd, den de icke ſkola förgäta utu deras jäds mun; ty jag wet deras tankar, ſom de nu allaredo med omgå, förra än jag förer dem i landet, ſom jag ſworit hafwer.

22. Så ſkref Moſe denna wiſona på ſamma tiden, och lärde henne Iſraels barn;

23. Och befallde Joſua, Nuns ſone, och ſade: War tröſt och frimodig; förty du ſkall föra Iſraels barn i landet, ſom jag dem ſworit hafwer, och jag ſkall wara med dig.

24. Då Moſe hade all denna lagſens ord utſkrifwit i en bok,

25. Böd han Leviterna, ſom HERrans wittnesbörds ark båro, och ſade:

26. Tager denna lagſens bok, och lägger henne wid ſidon på förbundſens ark, HERrans edars Guds; på det att han ſkall wara der till ett wittne emot dig. 2 Kon. 22: 8.

27. Förty jag känner dina olydighet och halsſtyfhet; ſi, medan jag ännu i dag lefwer med eder, hafwen I olydige warit emot HERranom; huru mycket mer efter min död?

28. Så låter nu tillhopakomma för mig alla de äldſta i edra ſlägter, och edra ämbetsmän, att jag må tala deßa orden för deras öron, och taga himmel och jord till wittne öfwer dem.

29. Ty jag wet, att I efter min död ſkolen förderfwat, och gå utaf wägenom, den jag eder budit hafwer; ſå ſkall eder wederfaras olycka derefter, derföre, att I hafwen illa gjort för HERrans ögon, och förtörnat honom genom edra händers gerningar.

30. Alltſå talade Moſe denna wiſones ord all ut, för hela Iſraels förſamlings öron.

32. Capitlet.

Moſe lofſång och förmaning.

Akter uppå, I himlar, jag will tala; och jorden höre mins muns ord. Eſ. 1: 2.

2. Min lära drype ſåſom regn, och mitt tal flyte ſåſom dagg; ſåſom regn uppå gräs, och ſåſom droppar uppå örter.

3. Ty jag will priſa HERrans Namn; gifwom wårom Gudi allena ärona.

4. Han är en klippa; hans werk äro oſtraffelig; ty allt det han gör, det är rätt. Trofaſt är Gud, och utan allt argt; rättwis och from är han.

5. Den afwoga och onda ſlägten är honom ifråfallen; ſkamfläcker äro de, och icke hans barn. Eſ. 1: 4. Matth. 12: 39

6. Tackar du ſå HERranom dinom Gud, du galna och owiſa folk? Är han icke din Fader, och din HERre? Hafwer han icke allena gjort och beredt dig?

7. Tänk uppå den förra tiden allt härtill, och betrakta hwad han gjort hafwer med de gamla fäder; fråga din fader, han ſkall förkunnat dig; dina äldſta, och de ſkola ſägat dig.

8. När den Högſte utſkifte folken, och utſtrödde menniſkors barn, då ſatte han landamäre till folken, efter Iſraels barnas tal. 1 Moſ. 11. 8.

9. Ty HERrans lott är hans folk; Jacob är ſnöret till hans arf. 2 Moſ. 19: 6. 1 Pet. 2: 9.

10. Han fann honom i wildmarkene; uti torro öknene, der ſtyggeligit är; han förde honom omkring, och gaf honom lag, och bewarade honom ſåſom ſin ögnaſten. 2 Moſ. 20. 1, ꝛc.

11. Såſom en örn utförer ſina ungar, och flyger öfwer dem; ſå räckte han ſina wingar ut, tog dem, och bar dem uppå ſina wingar. 2 Moſ. 19: 4. Eſ. 63. 9.

12. HERren allena ledde honom, och ingen främmande gud war med honom.

13. Han lät honom fara högt uppe på jordene, och födde honom med åkrens frukt; och lät honom ſuga hannog utu hälleberget, och oljo utu hårda ſtenen;

14. Smör af korna, och mjölk af fåren, ſamt med det feta af lamben, och feteſta wädrar, och bockar med feta njurar, och hwete; och lät honom dricka goda windrufwos blod. Pſ. 81: 17.

15. Och då han wardt ſet och mätt, wardt han kåter; han är fet, tjock och ſtark worden; och hafwer öfwergifwit Gud, den honom gjort hade; ſine helſos klippo aktade han ringa;

16. Och rette honom genom främmande gudar till nit; genom ſtyggelſe förtörnade han honom.

17. De offrade djeflom, och icke ſinom Gud; dem gudom, ſom de intet kände; dem nyom, ſom icke tillförene warit hade, hwilka deras fäder intet dyrkat hade. 1 Cor. 10: 20.

18. Dina klippo, den dig födt hafwer, den öfwergaf du, och förgat den Gud, ſom dig ſkapat hafwer.

19. Och då HErren det ſåg, wardt han wreder öfwer ſina ſöner och döttrar;

20. Och han ſade: Jag ſkall förſkyla mitt anſigte för dem, och will ſe hwad dem på ſiſtone wederfaras kan; ty det är ett afwogt ſlägte, och ſådana barn, der ingen tro uti är.

21. De hafwa rett mig på det ſom icke är Gud; med deras afguderi hafwa de förtörnat mig; och jag ſkall reta dem igen, på det ſom icke är folk; med ett galet folk ſkall jag förtörna dem. Rom. 10: 19.

22. Elden är upptänd i mine wrede, och ſkall brinna intill det nederſta helwetet; och ſkall förtära landet med ſin wäxt, och ſkall uppbränna bergsgrunden. Jer. 15: 14. 17: 4.

23. Jag ſkall ſamka olycko öfwer dem; jag ſkall förſkjuta alla mina pilar på dem.

24. För hunger ſkola de förſmäkta, och förtärde warda af ſkälfwo och ond ſår; jag ſkall låta komma till dem wilddjurs tänder och grymma ormar.

25. Utwärtes ſkall ſwärdet föröda dem, och inwärtes förſkräckelſe; både dränger och pigor, den ſom dir med dem gråhårota.

26. Jag ſkall ſäga: Hwar äro de? Jag ſkall borttaga deras åminnelſe ifrå menniſkomen;

27. Om jag icke ſkydde för fiendernas wrede, att deras fiender icke ſkola warda ſtolte, och måtte ſäga: Wår höga hand hafwer allt detta gjort, och icke HErren.

28. Ty det är ett folk, der intet råd uti är, och intet förſtånd är i dem.

29. O! att de wiſe wore, och de måtte beſinna, hwad dem framdeles öfwergå ſkall.

30. Huru kommer det till, att en ſkall jaga tuſende af dem, och twå ſkola komma tiotuſend på flyktena? Månn icke deras klippa hafwa ſålt dem, och HErren hafwer öfwergifwit dem?

31. Förty wår klippa är icke ſåſom deras klippa; wåre fiender äro der ſjelfwe domare om.

32. Deras winträ är Sodoms winträ, och af Gomorres åker; deras drufwor äro galle, de hafwa bitter bär; Heſ. 16: 49.

33. Deras win är drakaetter, och grymma huggormars galle.

34. Är icke ſådant fördoldt när mig, och förſegladt i minom håfwom?

35. Hämnden är min; jag ſkall wedergällat. På ſin tid ſkall deras fot ſlinta; deras ofärds tid är när, och det dem tillſtundar ſkyndar ſig. Rom. 12: 19. Ebr. 10: 30.

36. Ty HErren warder dömandes ſitt folk, och öfwer ſina tjenare ſkall han förbarma ſig; ty han warder anſeendes, att de äro ſlätt förgångne, och hwarken de beſlutne, eller någon man är öfwerblifwen. 1 Kon. 14: 10.

37. Och man warder ſägandes: Hwar äro deras gudar; deras klippa, der de förtröſte ſig uppå?

38. Af hwilkas offer de åto det feta, och drucko win af deras drickoffer; låt dem uppſtå och hjelpa eder, och beſkärma eder. Dom. 10: 14.

39. Sen I nu, att jag allena äret, och ingen Gud är förutan mig; jag kan döda, och lefwande göra; jag kan ſlå, och kan hela, och ingen är, ſom utu mine hand kan fria. 5 Moſ. 4: 35. Eſ. 45: 5. 1 Sam. 2: 6.

40. Ty jag will lyfta min hand upp i himmelen, och will ſäga: Jag lefwer ewinnerliga. Upp. 10: 5, 6.

41. När jag mins ſwärds ljungande hwetter, och min hand tager till ſtraffa; ſå ſkall jag hämnas igen på mina fiendar, och wedergälla dem ſom mig hata.

42. Jag ſkall göra mina pilar drucka af blod, och mitt ſwärd ſkall äta kött, öfwer de ſlagnas blod, och öfwer fängelſet, och öfwer fiendens blottade hufwud.

43. Fröjdens alle J ſom ären hans folk; ty han warder hämnandes ſina tjenares blod; och warder hämnandes öfwer ſina fiendar; och ſkall nådelig wara ſins folks lande. Rom. 5: 10.

44. Och Moſe kom, och talade all denna wiſones ord för folkens öron, han och Joſua, Nuns ſon.

45. Då nu Moſe allt detta uttalat hade till hela Iſrael.

46. Sade han till dem: Lägger på hjertat all de ord, ſom jag betygar eder i dag, at J befallen edor barn, att de hålla och göra all deßa lagſens ord. 5 Moſ. 6: 6. 11: 18.

47. Förty det är intet fåfängt ord till eder, utan det är edart lif; och det ord ſkall förlänga edart lif på landena, dit J gån öfwer Jordan till att intaga det. Ebr. 4: 12.

48. Och HErren talade till Moſe på ſamma dagen, och ſade:

49. Gack upp på berget Abarim, uppå Nebo berg ſom ligger i de Moabiters land, twärtofwer Jericho, och beſe landet Canaan, ſom jag Iſraels barnom till eget gifwa ſkal; 4 Moſ. 27: 12, 13.

50. Och blif död på bergena, då du dit uppkommen äſt, och förſamla dig till ditt folk; lika ſom din broder Aaron blef död på de bergena Hor, och förſamlade ſig till ſitt folk; 4 Moſ. 20: 25. 33: 38.

51. Derföre, att J hafwen brutit emot mig ibland Iſraels barn, wid trätowattnet i Kades, i den öknene Zin, att J icke helgaden mig ibland Iſraels barn. 4 Moſ. 20: 12. 27: 14.

52. Ty du ſkall få ſe landet twärtifrå dig, det jag Iſraels barn gifwer; men du ſkall icke komma derin.

33. Capitlet.

Moſe teſtamente och prophetia.

Detta är wälſignelſen, der Moſe, Guds man, med wälſignade Iſraels barn för hans död,

2. Och ſade: HErren är kommen af Sinai, och är dem uppgången af Seir; han är framkommen ifrå det berget Paran, och är kommen med mång tuſend heliga; på hans högra hand är en brinnande lag för dem. Hab. 3: 3.

3. O! huru kär hafwer han folken; alle hans helige äro i dine hand, de ſkola ſätta ſig till dina fötter, och ſkola lära af dinom ordom.

4. Moſe hafwer budit oß lagen, Jacobs menighets arf.

5. Och han war i Konungawälde, och Förſtarna för folket höll han tillhopa, ſamt med Iſraels ſlägter.

6. Ruben lefwe, och dö icke, och hans folk ware fögo.

7. Detta är Juda wälſignelſe; och han ſade: HErre, hör Juda röſt, och gör honom till en regent i ſitt folk, och låt hans magt warda ſtora, och honom warde hulpet ifrå hans fiendar. 1 Moſ. 49: 8, ꝛc.

8. Och till Levi ſade han: Din rätt och ditt ljus ware när dinom helga Man, den du förſökte i Maſſa, der J trätten wid trätowattnet. 2 Moſ. 28: 30. 17: 7. 4 Moſ. 20: 13.

9. Den ſom till ſin fader, och till ſina moder ſäger: Jag ſer dem intet; och till ſina bröder: Jag känner dem intet; och till ſin ſon: Jag wet intet af honom; de ſamma hålla din ord, och bewara ditt förbund.

10. De ſkola lära Jacob dina rätter, och Iſrael din lag; de ſkola bära rökwerk fram för dina näſo, och heloffer på ditt altare.

11. HErre wälſigna hans förmågo, och låt hans händers gerningar behaga dig; ſlå deras rygg ſönder, ſom ſätta ſig upp emot honom, och deras ſom hata honom, att de icke ſkola kunna rätta ſig upp.

12. Och till BenJamin ſade han: HErrans kärkomne ſkola bo ſäkert; alltid ſkall han akta uppå honom, och ſkall bo emellan hans axlar.

13. Och till Joſeph ſade han: Hans land ligger i HErrans wälſignelſe; der äro ädla frukter af himmelen, af daggene, och af djupet, ſom under ligger; 1 Moſ. 49: 25.

14. Der äro ädla frukter af ſolene, och ädla mogna frukter af månanom;

15. Och af de höga bergen af begynnelſen, och af högomen i ewig tid;

16. Och ädla frukter af jordene, och hwad derpå är; hans nåd, ſom bodde i buſkanom, komme öfwer Joſephs hufwud, och uppå Nazirs hjeßa ibland hans bröder.

1 Moſ. 49: 26. 2 Moſ. 3: 2. Ap. G. 7: 30.

17. Hans härlighet är ſåſom en förſtfödd oxe, och hans horn äro ſåſom enhörningshorn; med dem ſkall han ſtånga folken ihop intill landſens ända. Detta är Ephraims tiotuſende, och Manaſſes tuſende. 4 Moſ. 23: 22.

18. Och till Sebulon ſade han: Sebulon, fröjda dig af din utgång. Men Iſaſchar, fröjda dig af dina hyddor.

19. De ſkola kalla folk uppå berget, och offra der rättfärdighetenes offer; ty de ſkola ſuga haffens ymnighet, och de fördolda håfwor i ſandenom.

20. Och till Gad ſade han: Wälſignad ware den utrymmaren Gad; han bor ſom ett lejon, och röfwar arm och hjeßa.

21. Och han ſåg, att honom ett hufwud gifwet war; en lärare, ſom är fördold, och kom med folkens öfwerſtar, och ſkaffade HERrans rättwiſo, och hans rätter med Iſrael.

22. Och till Dan ſade han: Dan, ett ungt lejon; han ſkall flyta af Baſan.

23. Och till Naphthali ſade han: Naphthali ſkall hafwa nog, ehwad honom lyſter, och ſkall wara full med HERrans wälſignelſe; weſterut, och ſöderut ſkall hans beſittning wara.

24. Och till Aſſer ſade han: Aſſer ware wälſignad med ſöner; han ware ſina bröder täck, och doppe ſin fot i oljo.

25. Jern och koppar ware på hans ſkor; din ålder ware ſåſom din ungdom.

26. Ingen Gud är ſåſom dens ſtarkas Gud; den ſom ſitter i himmelen, han ware din hjelp; hans härlighet är i ſkyn. Pſ. 104: 3.

27. Det är Guds boning af begynnelſen, och hans armar äro härnedre ewinnerlig; och han ſkall utdrifwa din fienda för dig, och ſäga: War förderfwad.

28. Iſrael ſkall allena trygger bo; Jacobs brunn ſkall wara uppå det land, ſom korn och win uti är, och deß himmel ſkall drypa dagg.

Jer. 23: 6. 33: 16.

29. Wäl är dig, Iſrael; ho är din like? O du folk, ſom igenom HERran ſalig warder, hwilken dins hjelps ſköld är, och dins ſegers ſwärd! Dine fiender ſkola fela, och du ſkall träda in på deras höjder.

34. Capitlet.

Moſe dör, begrafwes. Joſua i ſtället.

Och Moſe gick utaf de Moabiters mark, upp på berget Nebo, uppå klinten af berget Pisga, twärtemot Jericho; och HERren wiſte honom det hela landet Gilead, allt intill Dan;

5 Moſ. 3: 27. 32: 49.

2. Och hela Naphthali, och Ephraims land, och Manaſſe, och hela Juda land, allt intill det yttersta hafwet;

5 Moſ. 11: 24.

3. Och ſöderut, och den breda ängden wid Jericho Palma ſtadſens, allt intill Zoar. Dom. 1: 16. 2 Chr. 28: 15.

4. Och HERren ſade till honom: Detta är det landet, ſom jag Abraham, Iſaac och Jacob, ſworit hafwer, och ſagt: Jag ſkall gifwa det dine ſäd. Du hafwer nu ſett det med din ögon; men du ſkall icke komma ditöfwer. 1 Moſ. 12: 7.

5. Och ſå blef Moſe HERrans tjenare der död i de Moabiters lande, efter HERrans ord.

6. Och han begrof honom uti dalenom uti de Moabiters lande, emot Peors hus; och ingen hafwer fått weta hans graf allt intill denna dag.

Jud. Ep. v. 9.

7. Och Moſe war hundrade och tjugu år gammal, då han blef död; hans ögon woro intet mörk worden, och hans kinder woro intet förfallna.

5 Moſ. 31: 2.

8. Och Iſraels barn begreto Moſe

på de Moabiters mark i tretio dagar; och de gråto- och klago-dagar öfwer Moſe wordo fullkomnade.

9. Men Joſua, Nuns ſon, wardt uppfylld med wishetsanda; ty Moſe hade lagt ſina händer på honom; och Iſraels barn lydde honom, och gjorde ſåſom HErren budit hade Moſe. 4 Moſ. 27: 18. 5 Moſ. 1: 38.

10. Och ſedan ſtod ingen Prophete upp i Iſrael, ſåſom Moſe, den HErren kände anſigte mot anſigte;

11. Till allahanda tecken och under, till hwilken HErren honom ſände, att han dem göra ſkulle i Egypti land, på Pharao och alla hans tjenare, och på allt hans land;

12. Och till all den mägtiga hand, och ſtora ſyner, ſom Moſe gjorde för hela Iſraels ögon.

Ände på de Fem Moſe Böcker.

Joſua Bok.

1. Capitlet.

Joſua kallas, lyder, bjuder, hyllas.

Efter Moſe, HErrans tjenares död, ſade HErren till Joſua, Nuns ſon, Moſe tjenare: 4 Moſ. 27: 18.

2. Min tjenare Moſe är död; ſå gör dig nu redo och drag öfwer denna Jordan, du och allt detta folket, in uti det land, ſom jag dem, nämliga Iſraels barnom, gifwit hafwer. 5 Moſ. 34: 5. 1: 38.

3. Allt rum, der edart fotbjelle på trädandes warder, hafwer jag gifwit eder, ſåſom jag Moſe ſagt hafwer; 5 Moſ. 11: 24. Joſ. 14: 9.

4. Ifrån öknene och denna Libanon, intill den ſtora elfwena Phrath, hela Hetheers land, intill det ſtora hafwet weſterut, ſkola edor landamäre wara. 2 Moſ. 23: 31. 4 Moſ. 34: 2, 3.

5. Ingen ſkall ſtå emot dig i dina lifsdagar; ſåſom jag hafwer warit med Moſe, ſå ſkall jag ock wara med dig; jag ſkall icke öfwergifwa eller förgäta dig. 5 Moſ. 31: 8. Ebr. 13: 5.

6. War tröſt och frimodig; ty du ſkall utſkifta deßo folkena landet, ſom jag deras fäder ſworit hafwer, att jag dem det gifwa ſkulle. 5 Moſ. 31: 23.

7. War nu tröſt och ganſka frimodig, att du håller och gör all ting efter lagen, ſom Moſe min tjenare dig budit hafwer; wik icke derifrån, antingen på högra ſidon eller den wenſtra, på det att du må handla wisliga i allt det du göra ſkall. 5 Moſ. 17: 11, 20. 28: 14. Joſ. 23: 6.

8. Och låt denna lagbokena icke komma utu dinom mun; utan haf dina tankar deruti dag och natt, på det att du ſkall hålla och göra all ting derefter, ſom deruti ſkrifwet ſtår; ſå ſkall dig lyckas i allt det du gör, och du ſkall kunna handla wisliga. 5 Moſ. 17: 19. Pſ. 1: 2.

9. Si, jag hafwer budit dig, att du ſkall wara tröſt, och wid godt mod; grufwa dig för ingen ting, och frukta intet; ty HErren din Gud är med dig i allt det du företager. 1 Sam. 10: 7.

10. Då böd Joſua höfwitsmännerna öfwer folket, och ſade:

11. Går igenom lägret, och bjuder folkena, och ſäger: Bereder eder ſpisning; ty efter tre dagar ſkolen I gå öfwer denna Jordanen, att I mågen inkomma till att intaga landet, ſom HErren edar Gud eder gifwa ſkall. Joſ. 3: 1.

12. Och ſade Joſua till de Rubeniter, Gaditer, och till de halfwa ſlägtena Manaſſe:

13. Tänker uppå det ord, ſom Moſe HErrans tjenare eder böd, och ſade: HErren edar Gud hafwer låtit eder komma till ro, och gifwit eder detta landet. 4 Moſ. 32: 20.

14. Edra huſtrur, barn och boſkap låter blifwa i landena, ſom Moſe eder gifwit hafwer, på denna ſidone Jordan; men I ſkolen gå för edra bröder wäpnade, alle de ſom wäraktige män äro, och hjelpa dem;

15. Intilldeß HERren låter ock edra bröder komma till ro, ſå wäl ſom eder, att de ock måga intaga det land, ſom HERren edar Gud dem gifwa ſkall. Sedan ſkolen I wända om igen till edart land, att I det beſitten, ſom Moſe HERrans tjenare eder gifwit hafwer, på denna ſidone Jordan öſterut.

16. Och de ſwarade Joſua, och ſade: Allt det du oß budit hafwer, det wilje wi göra, och hwart du ſänder oß, dit wilje wi gå.

17. Säſom wi hafwe warit Moſe lydige, ſå wilje wi ock wara dig lydige; allenaſt ware HERren din Gud med dig, ſåſom han war med Moſe.

18. Hwilken ſom din mun emotſtår, och icke lyder din ord i allt det du bjuder oß, han ſkall dö; allenaſt war du tröſt, och wid godt mod.

2. Capitlet.

Spejare ſändas, döljas, komma igen.

Joſua, Nuns ſon, ſände hemliga ut twå ſpejare ifrå Sittim, och ſade dem: Går och beſer landet, och Jericho. De gingo åſtad, och kommo in uti ene ſkökos hus, ſom het Rahab, och der lågo de.

4 Moſ. 25: 1. Ebr. 11: 31. Jac. 2: 25.

2. Då wardt Konungenom i Jericho ſagdt: Si, i denna nattene äro några män inkomne ifrån Iſraels barn, till att beſpeja landet.

3. Då ſände Konungen i Jericho till Rahab, och lät ſäga henne: Få oß ut de män, ſom till dig i ditt hus komne äro; ty de äro komne till att beſpeja allt landet.

4. Men qwinnan fördolde de twå männerna, och ſade: Här äro wäl twå män inkomne till mig; men jag wißte icke hwadan de woro.

5. Och då jag wille låta dörrena igen, då mörkt wardt, gingo de ut, ſå att jag icke wet hwart de gingo; ſöker med haſt efter dem, I fån dem wäl fatt.

6. Men hon lät dem ſtiga upp på taket, och öfwertäckte dem med linſtjelkar, ſom hon der på taket utbredt hade.

7. Men männerna ſökte efter dem på den wägen till Jordan, allt intill färjoſtaden; och porten wardt tilläſter ſtraxt de utkomne woro, ſom efter dem jagade.

8. Och förra än männerna lade ſig till ſofwa, ſteg hon upp på taket;

9. Och ſade till dem: Jag wet, att HERren hafwer gifwit eder detta landet; ty en förſkräckelſe för eder är fallen öfwer oß, och alle landſens inbyggare äro bäfwande wordne för edor tillkommelſe. Joſ. 5: 1.

10. Ty wi hafwe hört, huru HERren uttorkade wattnet i röda hafwet för eder, då I drogen utur Egypten; och hwad I gjort hafwen de twå Amoreers Konungar, Sihon och Og, på hinſidon Jordan, huru I gåfwen dem tillſpillo.

2 Moſ. 14: 21, ꝛc. Joſ. 4: 23. 4 Moſ. 21: 24, 34.

11. Och ſedan wi det hörde, wardt wårt hjerta förtwifladt, och intet mod är mer i någon man för edor tillkommelſe; ty HERren edar Gud han är Gud, både uppe i himmelen, och nedre på jordene.

2 Moſ. 15: 14. 5 Moſ. 4: 39. Pſ. 135: 6.

12. Så ſwärjer mig nu wid HERran, efter jag hafwer gjort barmhertighet med eder, att I ock gören barmhertighet med mins faders hus, och gifwer mig ett wårdtecken; Joſ. 6: 22.

13. Att I låten lefwa min fader, mina moder, mina bröder, och mina ſyſtrar, och allt det de hafwa; och frälſer wåra ſjälar ifrå döden.

14. Männerna ſade till henne: Om wi icke göre barmhertighet och trohet med dig, då HERren gifwer oß landet, ſå ſkall wår ſjäl wara döden ſkyldig för eder, ſåframt du icke förråder wårt ärende.

15. Så ſläppte hon dem neder med ett tåg genom ett fenſter; ty hennes hus war i ſtadsmurenom; och hon bodde deßlikes på murenom.

16. Och hon ſade till dem: Går uppåt berget, att de, ſom ſöka efter eder, icke möta eder, och gömmer eder der i tre dagar, ſå länge de komma igen, ſom efter eder fara; ſedan går edar wäg.

17. Männerna ſade till henne: Wi

wilje wara denna eden qwitte, ſom du af oß tagit hafwer;

18. När wi komme i landet, och du icke binder detta roſenröda tåget i fenſtret, med hwilko du oß nederſläppt hafwer; och hafwer förſamlat till dig i huſet din fader, dina moder, dina bröder, och hela dins faders hus;

19. Och hwilken ſom går utom dörrena af ditt hus, hans blod ware öfwer hans hufwud, och wi oſkyldige; men alle de ſom i dino huſe äro, om en hand kommer wid dem, så ſkall deras blod wara öfwer wårt hufwud. Matth. 27: 25.

20. Och om du något af denna wår ärende utröjer, så wilje wi wara den eden qwitte, ſom du af oß tagit hafwer.

21. Hon ſade: Ware ſom J ſägen; och lät gå dem; och de gingo ſin wäg, och hon band det roſenröda tåget i fenſtret.

22. Och de gingo ſin wäg, och kommo upp på berget, och blefwo der i tre dagar, tilldeß de kommo igen, ſom efter dem foro; ty de hade ſökt dem på alla wägar, och dock intet funnit dem.

23. Så wände de twå männerna tillbaka, gingo ned af berget, och foro utöfwer, och kommo till Joſua, Nuns ſon, och förtäljde honom allt, såſom de det funnit hade;

24. Och ſade till Joſua: HERren hafwer gifwit oß allt landet i wåra händer, alle landſens inbyggare äro förſkräckte för oß

3. Capitlet.

Arken och folket gå öfwer Jordan torrſkodde.

Och Joſua ſtod bittida upp, och de drogo ut ifrå Sittim, och kommo till Jordan, han och all Iſraels barn, och blefwo der öfwer nattena, förra än de drogo utöfwer. 4 Moſ. 25: 1.

2. Efter tre dagar gingo befallningsmännerna genom lägret;

3. Och bödo folkena, och ſade: När J ſen HERrans edars Guds förbunds ark, och Preſterna Leviterna bära honom, så drager ut ifrån edor rum, och följer honom efter;

4. Dock så, att emellan eder och honom är rum wid tuſende alnar långt. J ſkolen ock icke komma hardt intill honom, på det J mågen weta, på hwilken wägen J gå ſkolen; förty J hafwen den wägen tillförene icke gångit.

5. Och Joſua ſade till folket: Helger eder; ty i morgon warder HERren görandes ett underligit ting ibland eder. 2 Moſ. 19: 10, 14.

6. Och till Preſterna ſade han: Tager förbundſens ark, och går framför folket. Och de togo förbundſens ark, och gingo för folket. 4 Moſ. 4: 15.

7. Och HERren ſade till Joſua: J dag ſkall jag begynna göra dig ſtor för hela Iſrael, att de ſkola weta att, såſom jag hafwer warit med Moſe, så är jag ock med dig. Joſ. 1. 5.

8. Och du bjud Preſterna, ſom förbundſens ark bära, och ſäg: Som J kommen förſt i wattnet af Jordan, så ſtår ſtilla.

9. Och Joſua ſade till Iſraels barn: Går fram, och hörer HERrans edars Guds ord;

10. Och ſade: Deruppå ſkolen J märka, att en lefwandes Gud är ibland eder, och han för eder utdrifwa ſkall de Cananeer, Hetheer, Heveer, Phereſeer, Girgaſeer, Amoreer och Jebuſeer.

11. Si, hans förbunds ark, ſom en HERre är öfwer alla werldena, ſkall gå för eder in uti Jordanen.

12. Så tager nu tolf män utaf Iſraels ſlägter, utaf hwart ſlägte en.

13. När då Preſternas fotbjelle, ſom bära HERrans ark, den en HERre är öfwer alla werldena, komma in uti Jordans watten, så ſkall wattnet, ſom ofwanefter flyter, i Jordan afſkilja ſig, så att det ſkall ſtå i enom hop. Pſ. 114: 3.

14. Då nu folket drog ut af ſin tjäll, att de ſkulle gå utöfwer Jordan, och Preſterna båro förbundſens ark fram för folket; Ap. G. 7. 45.

15. Och kommo intill Jordanen, och deras fötter förſt trädde i wattnet,

och Jordan war full till alla ſina brädder af allahanda andenes watten; 1 Chr. 12: 15.

16. Då ſtod det wattnet, ſom ofwanefter flöt, uppreſt i en hop, ganſka långt ifrå dens ſtadſens folk, ſom ligger utmed Zarthan; men det wattnet, ſom nederlopp åt hafwet, ſom är ſalthafwet, det förminſkades, och förlopp. Så gick då folket deröfwer inåt Jericho.

17. Och Preſterna, ſom båro HErrans förbunds ark, ſtodo ſtilla, torre midt i Jordan, och hela Iſrael gick torr igenom, tilldeß allt folket kom öfwer Jordan.

4. Capitlet.

Tolf ſtenar i Jordan och i Gilgal.

Och HErren ſade till Joſua:

2. Tager eder tolf män, utaf hwart ſlägtet en; Joſ. 3: 12.

3. Och bjuder dem, och ſäger: Lyfter upp utur Jordan tolf ſtenar, af det rummet der Preſternas fötter ſtilla ſtå, och hafwer dem öfwer med eder, att I lefwen dem i lägrena, der I eder i denna nattene lägren.

4. Då kallade Joſua tolf män, ſom tillſkickade woro af Iſraels barn, utaf hwart ſlägte en;

5. Och ſade till dem: Går fram för HErrans edars Guds ark midt i Jordan, och hwar lyfte en ſten på ſina axlar, efter talet af Iſraels barnas ſlägter;

6. Att de ſkola wara ett tecken ibland eder, när edor barn i framtiden fråga ſina fäder, och ſäga: Hwad göra deße ſtenarna här?

7. Att I då mågen ſäga dem, huru Jordans watten ſig åtſkiljde för HErrans förbunds ark, då han gick genom Jordan; ſå att deße ſtenarna ſkola wara Iſraels barnom till en ewig åminnelſe. Joſ. 3: 13.

8. Då gjorde Iſraels barn ſåſom Joſua böd dem; och båro tolf ſtenar midt utur Jordan, ſåſom HErren hade ſagt Joſua, efter talet af Iſraels barnas ſlägte; och båro dem med ſig till det rummet, der de lägrade ſig, och der lade de dem.

9. Och Joſua reſte upp tolf ſtenar midt i Jordan, der Preſternas fötter ſtåndit hade, ſom förbundſens ark båro, och de äro der ännu intill denna dag.

10. Ty Preſterna, ſom arken båro, ſtodo midt i Jordan, tilldeß allt beſtäldt wardt, ſom HErren böd Joſua ſäga folkena, och Moſe Joſua budit hade; och folket ſkyndade ſig, och gick öfwer.

11. Då nu folket allt öfwergånget war, ſå gick ock HErrans ark öfwer, och Preſterna för folket.

12. Och de Rubeniter, och de Gaditer, och den halfwa Manaſſe ſlägt, gingo wäpnade för Iſraels barnom, ſåſom Moſe dem ſagt hade; 4 Moſ. 32: 28.

13. Wid fyratiotuſend wäpnade till härs gingo för HErranom till ſtrids på Jericho mark.

14. På den dagen gjorde HErren Joſua ſtor för hela Iſrael; och de fruktade honom, ſåſom de fruktade Moſe, medan han lefde. Joſ. 3: 7.

15. Och HErren ſade till Joſua:

16. Bjud Preſterna, ſom bära wittnesbördſens ark, att de träda upp utur Jordan.

17. Alltſå böd Joſua Preſtomen, och ſade: Stiger upp utur Jordan.

18. Och då Preſterna, ſom HErrans förbunds ark båro, ſtego upp utur Jordan, och trädde med deras fotbjelle på torra landet, kom Jordans watten återigen i ſin ſtad, och flöt ſåſom tillförene till alla ſina brädder.

19. Och det war den tionde dagen i den förſta månadenom, då folket uppſteg utur Jordan, och lägrade ſig i Gilgal, öſtan för Jericho.

20. Och de tolf ſtenar, ſom de utur Jordan tagit hade, reſte Joſua upp i Gilgal;

21. Och ſade till Iſraels barn: När nu i framtiden edor barn fråga ſina fäder, och ſäga: Hwad ſkola deße ſtenarna?

22. Så ſkolen I underwiſa dem, och ſäga: Iſrael gick torr igenom Jordan,

23. Då HErren edar Gud förtorkade Jordans watten för eder, ſå länge I gingen deröfwer, lika ſom HErren

edar Gud gjorde i röda hafwet, hwilket han torrt gjorde för oß, ſå att wi ginge derigenom; 2 Moſ. 14: 21, 22.

24. På det all folk på jordene ſkola känna HErrans hand, huru mägtig hon är; och att I ſkolen frukta HErran edar Gud alltid.

5. Capitlet.

De Cananeer bäfwa. Iſrael omſkäres. Påſka hålles. Man upphörer. Gud ſynes.

Då nu alla de Amoreers Konungar, ſom på den ſidan Jordan weſterut bodde, och alla de Cananeers Konungar wid hafwet, hörde huru HErren hade förtorkat Jordans watten för Iſraels barn, ſå länge de gingo deröfwer, wardt deras hjerta bäfwande, och intet mod war mer i dem, för Iſraels barns ſkull. Joſ. 2: 9, 11, 24.

2. På den tiden ſade HErren till Joſua: Gör dig ſtenknifwar, och omſkär Iſraels barn annan gång. 2 Moſ. 4: 25.

3. Då gjorde Joſua ſig ſtenknifwar, och omſkar Iſraels barn på den högen Araloth.

4. Och detta är ſaken, hwarföre Joſua omſkar allt folket, ſom utur Egypten draget war, mankön; ty allt krigsfolket war dödt blifwet i öknene på wägenom, då de drogo utur Egypten;

5. Ty allt det folk, ſom utdrog, war omſkoret; men allt det folk, ſom i öknene föddes på wägenom, då de drogo utur Egypten, det war icke omſkoret.

6. Förty Iſraels barn wandrade i fyratio år i öknene, tilldeß allt folket af krigsmännerna, ſom utur Egypten dragne woro, förgingos; derföre, att de icke lydde HErrans röſt, ſåſom HErren dem ſworit hade, att de icke ſkulle få ſe det landet, ſom HErren deras fäder ſworit hade, att gifwa oß ett land, der mjölk och hannog uti flyter. 4 Moſ. 14. 23.

7. Deras barn, ſom i deras ſtad uppkomne woro, dem omſkar Joſua; förty de hade förhud, och woro intet omſkorne på wägenom.

8. Och då hela folket omſkoret war, blefwo de på ſitt rum i lägrena, tilldeß de woro läkte.

9. Och HErren ſade till Joſua: I denna dag hafwer jag wändt ifrån eder Egypti ſkam; och det rummet wardt kalladt Gilgal, intill denna dag.

10. Och ſom Iſraels barn ſå hade deras lägre i Gilgal, höllo de Paſſah, på fjortonde dagen i den månadenom, om aftonen, uppå Jericho mark; 2 Moſ. 12: 16.

11. Och åto af landſens ſäd på annan dagen i Paſſah, nämliga oſyradt bröd, och torkad ax, rätt uppå ſamma dagen. 2 Moſ. 12: 39. 3 Moſ. 2: 14.

12. Och Man wände åter på den andra dagen, ſedan de hade ätit af landſens ſäd, ſå att Iſraels barn intet Man mera hade, utan åto af landſens Canaans ſäd, utaf det ſamma året.

13. Och det begaf ſig, då Joſua war wid Jericho, att han upplyfte ſin ögon, och wardt warſe att en man ſtod der för honom, och hade ett draget ſwärd i ſine hand; och Joſua gick till honom, och ſade till honom: Hörer du oß, eller wåra fiendar till? 2 Moſ. 23: 23.

14. Han ſade: Nej; utan jag är Förſte öfwer HErrans här, och är rätt nu kommen. Då föll Joſua neder på jordena på ſitt anſigte, och tillbad, och ſade till honom: Hwad ſäger min HErre till ſin tjenare?

15. Och Förſten öfwer HErrans här ſade till Joſua: Drag dina ſkor af dina fötter; ty rummet, ſom du ſtår uppå, är heligt. Och Joſua gjorde ſå. 2 Moſ. 3. 5.

6. Capitlet.

Jericho intaget. Rahab frälſt.

Och Jericho war tillſtängdt och förwaradt för Iſraels barns ſkull, ſå att ingen kunde komma ut eller in.

2. Men HErren ſade till Joſua: Si, jag hafwer gifwit Jericho, med deß Konung och krigsfolk, i dina hand.

3. Låt alla krigsmännerna gå en gång kringom ſtaden; och gör ſå i ſex dagar.

4. På ſjunde dagen låt Preſterna taga ſju klangårens bajuner, och gå dermed för arken; och går på den ſamma ſjunde dagenom ſju rejor

kringom ſtaden, och låt Preſterna blåſa i baſunerna.

5. Och då man blås i klangårshornet långſamt, ſå att J hören baſunerna, då ſkall folket göra ett ſtort ſkri, och ſå ſkola ſtadsmurarna falla, och folket ſkal falla derin, hwar och en rätt framför ſig.

6. Då kallade Joſua, Nuns ſon, Preſterna, och ſade till dem: Bärer förbundſens ark, och låter ſju Preſter bära ſju klangårens baſuner för HERrans ark.

7. Men till folket ſade han: Drager åſtad, och går omkring ſtaden, och hwilken ſom wäpnader är, han gånge fram för HERrans ark.

8. Då Joſua detta folkena ſagt hade, togo de ſju Preſter ſju klangårens baſuner, och gingo för HERrans ark, och blåſte i baſunerna; och HERrans förbunds ark följde efter dem.

9. Och hwilken ſom wäpnader war, han gick för Preſterna, ſom i baſunerna blåſte, och hopen följde efter arken, och blåſte i baſuner.

10. Men Joſua böd folkena, och ſade: J ſkolen intet härſkri göra, eller låta höra edra röſt, eller något ord låta gå utaf edar mun, intill den dagen jag ſäger till eder: Gifwer upp ett härſkri; då gifwer ett härſkri upp.

11. Så gick HERrans ark kringom ſtaden en gång; och kommo i lägret, och blefwo der.

12. Förty Joſua plägade wara bittida uppe om morgonen; och Preſterna båro HERrans ark.

13. Så båro de ſju Preſterna de ſju klangårens baſuner för HERrans ark, och gingo och blåſte i baſunerna; och hwilken ſom wäpnad war, han gick för dem, och hopen följde HERrans ark, och blåſte i baſuner.

14. På den andra dagen gingo de ock en gång om ſtaden, och kommo i lägret igen; ſå gjorde de i ſex dagar.

15. Men på ſjunde dagen, då morgonrodnen uppgick, woro de bittida uppe, och gingo wid ſamma ſättet ſju reſor kringom ſtaden; ſå att de på den ſamma ena dagen kommo ſju reſor kringom ſtaden.

16. Och på ſjunde reſone, då Preſterna blåſte i baſunerna, ſade Joſua till folket: Gifwer upp ett härſkri; ty HERren hafwer gifwit eder ſtaden.

17. Men ſtaden, och allt det deruti är, ſkall tillſpillogifwas HERranom; allenaſt den ſkökan Rahab ſkall blifwa lefwandes, och alla de ſom med henne äro i huſe; ty hon fördolde de bådſkap, ſom wi utſände.
Joſ. 2: 3. ꝛc. Ebr. 11: 31.

18. Allenaſt tager eder wara för det ſom tillſpillogifwet är, att J icke gifwen eder ſjelf tillſpillo; om J något tagen af det ſom tillſpillogifwet är, och gören ſå Iſraels lägre tillſpillo, och låten det komma i olycko. 3 Moſ. 27: 28.

19. Men allt ſilfwer och guld, och koppars och jerns tyg, ſkall wara helgadt HERranom, och bewaras till HERrans ſkatt. 4 Moſ. 31: 51.

20. Då gaf folket upp ett härſkri, och blåſte i baſunerna; ty allt folket, ſom hörde baſunernas ljud, gaf upp ett ſtort härſkri, och murarna föllo omkull, och folket beſteg ſtaden, hwar och en rätt för ſig. Så wunno de ſtaden; Ebr. 11: 30.

21. Och tillſpillogjorde allt det i ſtadenom war, med ſwärdsegg, både man och qwinno, ung och gammal, fä, får och åſnar.

22. Och Joſua ſade till de twå män, ſom hade beſpejat landet: Går uti den ſkökones hus, och hafwer qwinnona dädan hitut, med allt det hon hafwer, ſåſom J hafwen ſworit henne. Joſ. 2: 14.

23. Då gingo de unge män ſpejarena ditin, och hade Rahab ut med hennes fader och moder, och bröder, och allt det hon hade, och alla hennes ſlägt, och läto dem blifwa utanför Iſraels lägre.

24. Men ſtaden brände de upp med eld, och allt det deruti war; allenaſt ſilfwer och guld, och koppars och jerns tyg, lade de för en ſkatt in uti HERrans hus. 4 Moſ. 31: 20.

25. Men den ſkökan Rahab, med hennes faders hus, och allo thy hon hade, lät Joſua lefwa; och hon bodde

i Iſrael intill denna dag; derföre att hon hade fördolt de bådſkap, ſom Joſua till att beſpeja utſändt hade till Jericho.

26. På den tiden ſwor Joſua, och ſade: Förbannad ware den man för HERranom, ſom upprättar och bygger denna ſtaden Jericho. När han lägger hans grund, det koſte honom han förſta ſon; och när han uppſätter hans port, det koſte honom hans yngſta ſon. 1 Kon. 16: 34.

27. Och war HERren med Joſua, ſå att han wardt namnkunnig i all land.

7. Capitlet.

Achan ſtjäl, röjes, ſtraffas.

Men Iſraels barn förtogo ſig på det ſom tillſpillogifwet war; ty Achan, Charmi ſon, Sabdi ſons, Serahs ſons, af Juda ſlägte, tog något af det ſom tillſpillogifwet war; då förgrymmade ſig HERrans wrede öfwer Iſraels barn. Joſ. 22: 20. 1 Chr. 2. 7.

2. Och Joſua utſände af Jericho några män in mot Aj, ſom ligger wid BethAven öſterut ifrå BethEl, och ſade till dem: Går upp, och beſpejer landet. Och då de hade uppgångit, och beſpejat Aj,

3. Kommo de igen till Joſua, och ſade till honom: Låt icke allt folket draga ditupp; utan wid tu eller tre tuſend män, att de draga ditupp, och ſlå Aj, att icke allt folket gör ſig der mödo om; förty de äro få.

4. Så drogo ditupp af folkena wid tretuſend män, och de flydde för de män af Aj.

5. Och de af Aj ſlogo af dem wid ſex och tretio män, och jagade dem allt ifrå porten intill Sebarim, och ſlogo dem den wägen nederåt. Då wardt folkens hjerta förtwiſladt, och wardt ſåſom watten.

6. Och Joſua ref ſina kläder ſönder, och föll uppå ſitt anſigte till jordene för HERrans ark, allt intill aftonen, ſamt med de äldſta af Iſrael, och de ſtrödde ſtoft på ſin hufwud. 1 Moſ. 37: 34. 1 Sam. 4: 12. Eſth. 4: 1. Job 1: 20. 2: 12.

7. Och Joſua ſade: Ack! HERre, HERre, hwi hafwer du fört detta folket öfwer Jordan, att du ſkulle gifwa oß uti de Amoreers händer, till att förgöra oß? Ack! det wi dock hade blifwit på hinſidon Jordan, ſåſom wi begynt hade.

8. Ack! min HERre, hwad ſkall jag ſäga, medan Iſrael wänder ryggen till ſina fiendar?

9. När de Cananeer och alle landſens inbyggare det höra, ſå warda de oß omkringhwärfwande, och utrota wårt namn af jordene; hwad will du då göra dino ſtora Namne?

10. Då ſade HERren till Joſua: Statt upp, hwi ligger du ſå på ditt anſigte?

11. Iſrael hafwer ſyndat, och de hafwa gångit öfwer mitt förbund, ſom jag dem budit hafwer; och hafwa tagit af det ſom tillſpillogifwet war, och ſtulit, och ljugit, och lagt ibland ſin tyg.

12. Iſraels barn kunna icke blifwa ſtåndande för ſina fiendar; utan måſte wända ryggen till ſina fiendar; förty de äro tillſpillo wordne. Jag ſkall icke wara mera med eder, om I icke låten komma den ſpillning ifrån eder.

13. Statt upp, och helga folket, och ſäg: Helger eder till morgons; ty ſå ſäger HERren Iſraels Gud: En ſpillning är ibland dig, Iſrael; derföre kan du icke blifwa ſtåndandes för dina fiendar, tilldeß I låten den ſpillningen komma ifrån eder. 2 Moſ. 19: 10. Joſ. 3: 5.

14. Och I ſkolen bittida gå fram, den ena ſlägten efter den andra; och på hwilken ſlägten HERren drabbar, der ſkall gå fram den ena ätten efter den andra; och på hwilken ätten HERren drabbar, der ſkall gå fram det ena huſet efter det andra; och på hwilket hus HERren drabbar, der ſkall gå fram den ene husbonden efter den andra.

15. Och hwilken ſom befunnen warder med någon ſpillgifwen ting, honom ſkall man uppbränna i eld, med allt det han hafwer; derföre, att han hafwer gångit emot HERrans förbund, och bedrifwit en galenſkap i Iſrael. 4 Moſ. 15. 30. 35.

16. Så ſtod Joſua bittida upp om morgonen, och hade fram Iſrael, den ena ſlägten efter den andra; och det drabbade inpå Juda ſlägte.

17. Och då han hade Juda ſlägte fram, drabbade det inpå de Serahiters ätt; och då han hade de Serahiters ätt fram, den ena husbonden efter den andra, drabbade det på Sabdi.

18. Och då han hade hans hus fram, den ena husbonden efter den andra, drabbade det på Achan, Charmi ſon, Sabdi ſons, Serahs ſons, utaf Juda ſlägte.

19. Och Joſua ſade till Achan: Min ſon, gif HERranom Iſraels Gudi ärona, och gif honom priſen; och ſäg mig hwad du gjort hafwer, och ljug intet för mig.

20. Då ſwarade Achan Joſua, och ſade: Sannerliga, jag hafwer ſyndat emot HERran Iſraels Gud; ſå och ſå hafwer jag gjort;

21. Jag ſåg ibland rofwet en koſtelig Babyloniſk mantel, och tuhundrade ſiklar ſilfwer, och en gyldene tungo, femtio ſiklar wärd till wigt; der fick jag luſt till, och tog det; och ſi, det är nedergrafwet i jordene i mitt tjäll, och ſilfret derunder.

22. Då ſände Joſua dit båd; de lupo till tjället, och ſi, der war det nedergrafwet i hans tjäll, och ſilfret derunder.

23. Och de togo det utu tjället, och båro till Joſua, och till all Iſraels barn, och kaſtade det der ned för HERran.

24. Då tog Joſua och hela Iſrael med honom Achan, Serahs ſon, med ſilfret, mantelen och gyldene tungone, hans ſöner och döttrar, hans oxar och åſnar, och får, hans tjäll, och allt det han hade; och förde ut i Achors dal.

25. Och Joſua ſade: Efter du hafwer plågat oß, ſå pläge dig HERren på denna dag! Och hela Iſrael ſtenade dem, och brände dem upp i eld.

5 Moſ. 13: 15, 16.

26. Och då de hade ſtenat dem, gjorde de ena ſtora ſtenröſjo öfwer dem, hwilken ännu warar allt intill denna dag. Så wände då HERren ſig ifrå ſine wredes grymhet; deraf heter det rummet Achors dal intill denna dag.

8. Capitlet.

Aj brändt. Altaret bygdt. Wälſignelſen utropad.

Och HERren ſade till Joſua: Frukta dig intet, och war intet förfärad. Tag med dig allt krigsfolket, och gör redo, och drag upp till Aj. Si, jag hafwer gifwit Konungen i Aj, med hans folk, hans ſtad och land, i dina händer.

5 Moſ. 1: 21. 7: 18. 20: 3.

2. Och du ſkall göra med Aj och deß Konung, ſåſom du med Jericho och deß Konung gjort hafwer; undantagno, att deß rof och deß boſkap ſkolen I byta eder emellan. Beſtäll ett bakhåll afſides wid ſtaden.

5 Moſ. 20: 14. Joſ. 6: 21, 24.

3. Då gjorde Joſua redo, och allt krigsfolket, till att draga upp till Aj; och Joſua utwalde tretiotuſend ſtridsmän, och ſände ut om nattena;

4. Och böd dem, och ſade: Ser till, I ſkolen wara i bakhåll, afſides wid ſtaden; och warer icke för långt ifrå ſtaden, och warer alle redo.

5. Men jag, och allt folket, ſom med mig är, wiljom draga till ſtaden; och när de draga ut emot oß, ſåſom tillförene, ſå wilje wi fly för dem;

Joſ. 7: 5.

6. Att de draga ut efter oß, ſå länge wi komme dem ut ifrå ſtaden; ty de ſkola tänka, att wi fly för dem, ſåſom tillförene.

7. Och medan wi fly för dem, ſkolen I redo wara i bakhållena, och taga ſtaden in; förty HERren edar Gud ſkall gifwa eder honom i händer.

8. När I hafwen intagit ſtaden, ſå tänder elden på honom; efter HERrans ord görer; ſi, jag hafwer det budit eder.

9. Så ſände Joſua dem åſtad, och de gingo ditupp i bakhåll, och höllo emellan BethEl och Aj, weſterut ifrån Aj; men Joſua blef i den nattene när folkena.

10. Och om morgonen war han bittida uppe, och ſkickade folket, och drog upp med de äldſta af Iſrael för folkena till Aj.

11. Och allt krigsfolket, ſom när

honom war, drogo upp, och trädde fram, och kommo in mot ſtaden, och lägrade ſig norrut ifrån Aj; ſå att en dal war emellan dem och Aj.

12. Men han hade tagit wid femtuſend män, och ſtällt dem till bakhåll emellan BethEl och Aj, weſterut ifrå ſtaden.

13. Och folket af hela lägret, ſom norrut ifrå ſtadenom war, ſtälldes ſå, att deß yttersta räckte weſter om ſtaden; ſå drog då Joſua i den nattene midt in uppå dalen.

14. Som nu Konungen i Aj ſåg det, ſkyndade de ſig, och gjorde bittida redo; och männerna af ſtadenom drogo ut, till att möta Iſrael i ſtrid med allt ſitt folk, på ett förelagdt rum emot ſlättmarkene; ty han wißte icke, att ett bakhåll war på honom bakom ſtaden.

15. Men Joſua och hela Iſrael ſtällde ſig, ſåſom de hade warit ſlagne för dem, och flydde på den wägen åt öknene.

16. Då ſkriade allt folket af ſtadenom, att man ſkulle förfölja dem; och de jagade deßlikes efter Joſua, och föllo utu ſtadenom;

17. Så att icke en man blef qwar i Aj och BethEl, den icke utdrog, och förföljde Iſrael; och läto ſtaden ſtå öppen, på det de ſkulle jaga efter Iſrael.

18. Då ſade HERren till Joſua: Räck ut ſpetſen, ſom du hafwer i dine hand, emot Aj; ty jag will gifwa det i dina hand. Och Joſua räckte ut ſpetſen, ſom i hans hand war, emot ſtaden.

19. Då gaf ſig bakhållet upp med haſt utaf ſitt rum, och lupo, ſedan han räckte ut ſina hand, och kommo i ſtaden, och wunno honom, och haſtade ſig, och tände elden på honom.

20. Och de män af Aj wände ſig, och ſågo tillbaka, och fingo ſe röken af ſtaden gå upp i himmelen, och hade intet rum till att fly, hwarken hit eller dit; och det folket, ſom flydde åt öknena, wände ſig om till att jaga efter dem.

21. Då nu Joſua och hela Iſrael ſågo, att bakhållet hade wunnit ſtaden, efter röken gick upp af ſtadenom, wände de om, och ſlogo de män af Aj.

22. Och de i ſtaden drogo ockſå ut emot dem, ſå att de kommo midt ibland Iſrael på båda ſidor; och de ſlogo dem, tilldeß ingen af dem öfwerblef lefwandes, eller undſlapp; 5 Moſ. 7: 2.

23. Och grepo Konungen af Aj lefwandes, och förde honom till Joſua.

24. Och då Iſrael hade ihjälſlagit alla Ajs inbyggare på markene, och i öknene, ſom hade jagat efter dem, och de föllo alle genom ſwärdsegg, tilldeß de woro ändade; då wände ſig hela Iſrael åt Aj, och ſlogo det med ſwärdsegg.

25. Och alle de ſom föllo på den dagen, både män och qwinnor, de woro tolftuſend, allt folk i Aj.

26. Och Joſua drog icke handena igen, med hwilko han uträckte ſpetſen, tilldeß han tillſpillogjorde alla Ajs inbyggare;

27. Utan boſkapen, och rofwet af ſtadenom, utbytte Iſrael emellan ſig, efter HERrans ord, ſåſom han Joſua budit hade. 4 Moſ. 31: 22, ꝛc.

28. Och Joſua brände upp Aj, och gjorde en hög deraf till ewig tid, den ännu der är på denna dag;

29. Och lät upphänga Konungen af Aj i ett trä intill aftonen. Då ſolen war nedergången, befallde han, att man ſkulle taga hans kropp utu trät; och de kaſtaden i ſtadsporten, och hofwo en ſtor ſtenhop deruppå, hwilken ännu der är intill denna dag. 5 Moſ. 21: 23. Joſ. 10: 27.

30. Då byggde Joſua HERranom Iſraels Gud ett altare, på det berget Ebal,

31. Såſom Moſe HERrans tjenare Iſraels barnom budit hade, ſåſom ſkrifwet ſtår i Moſe lagbok, ett altare af hela ſtenar, der intet jern på kommet war; och offrade deruppå HERranom bränneoffer och tackoffer; 2 Moſ. 20: 25. 5 Moſ. 27: 5, 6.

32. Och ſkref der på ſtenarna den andra lagen, ſom Moſe Iſraels barnom föreſkrifwit hade. 5 Moſ. 27: 3.

33. Och hela Iſrael med deras äldſta, och ämbetsmän och domare, ſtodo på båda ſidor wid arken inför Preſterna af Levi, ſom båro HERrans förbunds ark; de främlingar, ſå wäl

ſom de infödde; hälften af dem inwid det berget Griſim, och den andra hälften inwid det berget Ebal; ſåſom Moſe HERrans tjenare tillförene budit hade, till att wälſigna Iſraels folk.

5 Moſ. 27: 12, ꝛc. Dan. 9: 11.

34. Sedan lät han utropa all lagſens ord, om wälſignelſen och förbannelſen, ſom ſkrifne ſtå i lagbokene.

35. Det war icke ett ord, ſom Moſe budit hade, det Joſua icke lät utropa för hela Iſraels menighet; för qwinnor och barn, och främlingom, ſom ibland dem woro. 5 Moſ. 31: 11.

9. Capitlet

Gibeons liſt, förbund, träldom.

Då nu detta hördes intill alla de Konungar, ſom woro på den ſidon Jordan, på bergom och i dalom, och i alla ſtora haffſens hamner, och när dem ſom woro inwid Libanons berg, nämliga de Hetheer, Amoreer, Cananeer, Phereſeer, Heveer och Jebuſeer;

2. Samkade de ſig tillhopa endrägteliga, att de ſkulle ſtrida emot Joſua, och emot Iſrael.

3. Men Gibeons inbyggare, då de hörde hwad Joſua gjort hade med Jericho och Aj,

4. Upptänkte de en liſt, gingo till och ſände bådſkap åſtad, och togo gamla ſäcker på ſina åſnar, och gamla ſlitna winläglar,

5. Och gamla lappade ſkor på ſina fötter, och drogo gamla och rifna kläder uppå; och allt det bröd, ſom de togo med ſig, war hårdt och mögladt;

6. Och gingo till Joſua i lägret wid Gilgal, och ſade till honom, och till hela Iſrael: Wi äre komne fjerran af annor land; ſå görer nu ett förbund med oß.

7. Då ſade hela Iſrael till de Heveer: Kan hända, att du bor här ibland oß, huru kunne wi då göra förbund med dig? Joſ. 11: 19. 2 Moſ. 23: 32, 33.

8. De ſade till Joſua: Wi äre dine tjenare. Joſua ſade till dem: Ho ären I; eller hwadan kommen I?

9. De ſade: Dine tjenare äro ganſka fjerran komne af annor land, för HERrans dins Guds Namns ſkull; ty wi hafwe hört hans rykte, och allt det han i Egypten gjort hafwer;

10. Och allt det han de twå Amoreers Konungar på hinſidon Jordan gjort hafwer, Sihon, Konungenom i Hesbon, och Og, Konungenom i Baſan, ſom bodde i Aſtaroth.

4 Moſ. 21: 23, ꝛc. 5 Moſ. 2: 32, ꝛc.

11. Derföre ſade wåre äldſte, och alle wårt lands inbyggare: Tager ſpisning med eder på reſona, och går åſtad emot dem, och ſäger till dem: Wi äre edre tjenare; ſå görer nu ett förbund med oß.

12. Detta wårt bröd, ſom wi togo med oß till ſpisning utu wår hus, war ännu färſkt, då wi åſtad forom till eder; men nu, ſi, det är hårdt och mögladt.

13. Och deßa winläglarna fyllde wi nya; och ſi, de äro ſlitne; och denna wår kläder och ſkor äro gamla wordna för denna ganſka långa reſonas ſkull.

14. Då togo höfwitsmännerna af deras ſpisning, och frågade intet HERrans mun. 4 Moſ. 27: 21.

15. Och Joſua gjorde frid med dem, och ingick ett förbund med dem, att de ſkulle blifwa lefwande; och de öfwerſte för menighetene ſworo dem.

5 Moſ. 7: 2. 2 Sam. 21: 2.

16. Men efter tre dagar, ſedan de hade gjort förbundet med dem, kom för dem, att de woro hardt när dem, och ſkulle bo ibland dem.

17. Ty då Iſraels barn drogo framåt, kommo de tredje dagen till deras ſtäder, hwilke ſå woro nämnde: Gibeon, Cephira, Beeroth och Kiriath-Jearim.

18. Och de ſlogo dem intet, ty de öfwerſte för menighetene hade ſworit wid HERran Iſraels Gud; och hela menigheten knorrade emot de öfwerſta.

19. Då ſade alle de öfwerſte för hela menighetene: Wi hafwe ſworit dem wid HERran Iſraels Gud; derföre kunne wi intet komma wid dem.

20. Men det wilje wi göra dem; låtom dem lefwa, att en wrede icke kommer öfwer oß för edens ſkull, den wi dem gjort hafwom. 2 Sam. 21: 1.

21. Och de öfwerſte ſade till dem:

Låtom dem lefwa, att de måga wara wedahuggare och wattudragare för hela menighetene, ſåſom öfwerſtarna dem ſagt hafwa.

22. Då kallade dem Joſua, och talade med dem, och ſade: Hwi hafwen I bedragit oß, och ſagt: I ären ganſka långt ifrån oß; ändock I bon ibland oß?

23. Derföre ſkolen I wara förbannade, ſå att af eder icke ſkall återwända trälar, ſom wed hugga, och watten draga, till mins Guds hus.

24. De ſwarade Joſua, och ſade: Det hafwer warit ſagdt dina tjenare, att HERren din Gud hafwer budit ſinom tjenare Moſe, att han ſkall gifwa eder detta hela landet, och förgöra för eder alla landſens inbyggare; då fruktade wi om wåra ſjälar för eder ſtorliga, och gjorde detta. 5 Moſ. 7: 1.

25. Men nu, ſi, wi äre i dina händer; hwad dig tycker godt och rätt wara att göra med oß, det gör.

26. Och han gjorde dem ſå, och friade dem ifrån Iſraels barnas hand, att de icke ſlogo dem ihjäl.

27. Så gjorde Joſua dem på ſamma dagen till wedahuggare och wattudragare för menighetene, och till HERrans altare, allt intill denna dag, på det rum ſom han utwäljandes worde.

10. Capitlet.

Fem Konungar fly. Hagel faller. Solen ſtår. Konungarna hängas. Landet intages.

Då nu AdoniZedech, Konungen i Jeruſalem, hörde att Joſua hade wunnit Aj, och gifwit det tillſpillo, och hade gjort Aj och deß Konung lika ſåſom han hade gjort Jericho och deß Konung, och att de Gibeoniter hade gjort frid med Iſrael, och woro komne ibland dem, Joſ. 6: 15. 9, 15.

2. Fruktade de ſwårliga; förty Gibeon war en ſtor ſtad, ſåſom en af Konungaſtäderna, och ſtörre än Aj, och alle hans borgare gode ſtridsmän.

3. Och han ſände till Hoham, Konungen i Hebron, och till Piram, Konungen i Jarmuth, och till Japhia, Konungen i Lachis, och till Debir, Konungen i Eglon, och lät ſäga dem:

4. Kommer hitupp till mig, och hjelper mig, att wi må ſlå Gibeon; förty de hafwa gjort frid med Joſua och Iſraels barnom.

5. Då kommo tillhopa, och drogo uppåt, de fem Amoreers Konungar: Konungen i Jeruſalem, Konungen i Hebron, Konungen i Jarmuth, Konungen i Lachis, Konungen i Eglon, med all deras härlägre, och belade Gibeon, och ſtridde deremot.

6. Men de af Gibeon ſände till Joſua i lägret i Gilgal, och läto ſäga honom: Drag icke dina hand ifrå dina tjenare; kom hitupp till oß ſnarliga, undſätt och hjelp oß; ty alla de Amoreers Konungar, ſom bo uppå bergen, hafwa ſamkat ſig tillhopa emot oß.

7. Joſua drog ditupp ifrå Gilgal, och allt krigsfolket med honom, och alle gode ſtridsmän.

8. Och HERren ſade till Joſua: Frukta dig intet för dem; ty jag hafwer gifwit dem i dina händer; ingen af dem ſkall kunna blifwa ſtåndandes för dig.

9. Alltſå kom Joſua haſteliga på dem; ty han drog i hela nattene upp ifrå Gilgal.

10. Men HERren förſkräckte dem för Iſrael, ſå att de ſlogo dem en ſtor ſlagtning af i Gibeon; och jagade efter dem på den wägen till BethHoron, och ſlogo dem intill Aſeka och Makkeda. Dom. 4: 15.

11. Och då de flydde för Iſrael den wägen nederåt till BethHoron, lät HERren falla af himmelen ſtora hagelſtenar på dem intill Aſeka, ſå att de blefwo döde; och mycket flere af dem blefwo döde af hagelſtenarna, än Iſraels barn ſlogo med ſwärd.

12. Då talade Joſua med HERranom, på den dagen, när HERren gaf de Amoreer för Iſraels barn, och ſade i Iſraels närwaro: Sol, ſtatt ſtilla i Gibeon, och måne, i Ajalons dal. Eſ. 28: 21.

13. Då ſtod ſolen ſtilla, och månen deßlikes, tilldeß att folket hämnade ſig på ſina fiendar. Är icke detta ſkrifwet

i dens frommas bok? Så ſtod ſolen midt på himmelen, och fördröjde gå neder, ſånär en helan dag. Eſ. 38:8.

14. Och hafwer ingen dag warit lik wid denna, hwarken förr eller ſedan, då HErren lydde ens mans röſt; ty HErren ſtridde för Iſrael.

15. Och Joſua drog åter i lägret igen till Gilgal; och hela Iſrael med honom.

16. Men de fem Konungar woro flydde, och undſtungo ſig uti en kulo i Makkeda.

17. Då wardt Joſua ſagdt: Wi hafwe funnit de fem Konungar fördolda i ene kulo i Makkeda.

18. Joſua ſade: Så wälter ſtora ſtenar för gapet af kulone; och befaller några män, ſom taga der wara på dem.

19. Men J ſtår icke ſtilla, utan jager efter edra fiendar, och ſlår deras efterſta, och låter icke komma dem i deras ſtäder; ty HErren edar Gud hafwer gifwit dem i edra händer.
5 Moſ. 25:18.

20. Och då Joſua och Iſraels barn hade lyktat den mägtiga ſtora ſlagtningen på dem, och platt ſlagit dem, hwad ſedan qwart blef af dem, det kom in i de faſta ſtäder.

21. Så kom allt folket åter i lägret igen till Joſua i Makkeda med frid; och ingen torde röra ſina tungo för Iſraels barn.

22. Men Joſua ſade: Låter upp gapet för kulone, och drager fram de fem Konungar till mig.

23. De gjorde ock ſå, och hade de fem Konungar till honom utu kulone: Konungen i Jeruſalem, Konungen i Hebron, Konungen i Jarmuth, Konungen i Lachis, Konungen i Eglon.

24. Då nu deße Konungar woro framledde till honom, kallade Joſua hela Iſrael, och ſade till de öfwerſta af krigsfolket, ſom med honom drogo: Kommer hit, och träder deßa Konungarna på halſen med fötterna; och de kommo fram, och trädde på deras halſar med fötterna.

25. Och Joſua ſade till dem: Frukter eder intet, och grufwet eder intet; warer tröſte och wid ett fritt mod; ty alltſå ſkall HErren göra alla edra fiendar, ſom J emot ſtriden.

26. Och Joſua ſlog dem ſedan, och drap dem, och hängde dem i fem trä; och de hängde i trän allt intill aftonen.

27. Då ſolen war nedergången, böd han, att man ſkulle taga dem ned af trän, och kaſta dem in i kulona, der de ſig uti fördolt hade; och lade ſtora ſtenar för gapet af kulone, hwilke der ännu äro på denna dag.
5 Moſ. 21:23. Joſ. 8:29.

28. På den ſamma dagen wann ock Joſua Makkeda, och ſlog det med ſwärdsegg, med deß Konung, och gaf det tillſpillo, och alla de ſjälar, ſom derinne woro, och lät ingen blifwa igen; och gjorde dem Konungenom i Makkeda, ſåſom han hade gjort Konungenom i Jericho. Joſ. 6:21.

29. Så drog Joſua, och hela Iſrael med honom, ifrå Makkeda till Libna, och ſtridde deremot.

30. Och HErren gaf det ockſå i Iſraels hand, med deß Konung; och han ſlog det med ſwärdsegg, och alla de ſjälar, ſom derinne woro, och lät ingen blifwa igen derinne; och gjorde deß Konung, ſåſom han hade gjort Konungenom i Jericho.

31. Sedan drog Joſua, och hela Iſrael med honom, ifrå Libna till Lachis; belade och beſtridde det.

32. Och HErren gaf deßlikes Lachis i Iſraels händer, ſå att de wunno det på annan dagen, och ſlogo det med ſwärdsegg, och alla de ſjälar ſom derinne woro, alldeles ſom han hade gjort i Libna.

33. På ſamma tiden drog Horam, Konungen i Geſer, upp till att hjelpa Lachis; men Joſua ſlog honom med allt hans folk, tilldeß ingen igenblef.

34. Och Joſua drog ifrå Lachis med hela Iſrael, intill Eglon, och belade och beſtridde det;

35. Och wann det på ſamma dag, och ſlog det med ſwärdsegg, och gaf tillſpillo alla de ſjälar, ſom derinne woro på ſamma dagen, alldeles ſåſom han hade gjort Lachis.

36. Sedan drog Joſua med hela Iſrael ifrån Eglon upp till Hebron, och beſtridde det;

37. Och wann det, och ſlog det med ſwärdsegg, och deß Konung med alla deß ſtäder, och alla de ſjälar, ſom derinne woro; och lät icke en igenblifwa, alldeles ſåſom han hade gjort Eglon; och gaf det tillſpillo, och alla de ſjälar ſom derinne woro.

38. Då wände Joſua igen med hela Iſrael inåt Debir, och beſtridde det;

39. Och wann det med deß Konung, och alla deß ſtäder, och ſlogo dem med ſwärdsegg, och gåfwo tillſpillo alla de ſjälar ſom derinne woro; och lät icke en igenblifwa. Såſom han hade gjort Hebron, ſå gjorde han ock Debir och deß Konung, och ſåſom han hade gjort Libna och deß Konung.

40. Alltſå ſlog Joſua allt landet på bergen, och ſöderut, och i dalarna, och wid bäckerna, med alla deras Konungar; och lät icke en igenblifwa; och gaf tillſpillo allt det ſom anda hade, ſåſom HERren Iſraels Gud budit hade; 5 Moſ. 7: 2. 20: 16.

41. Och ſlog dem allt ifrå Kades-Barnea intill Gaſa; och hela landet Goſen intill Gibeon; Joſ. 11: 16. 15: 51.

42. Och wann alla deßa Konungarna med deras land, allt med en ryck; ty HERren Iſraels Gud ſtridde för Iſrael.

43. Och Joſua drog åter i lägret till Gilgal med hela Iſrael.

11. Capitlet.

Jabin ꝛc. ſlagne. Enakim utrotade.

Då Jabin, Konungen i Hazor, detta hörde, ſände han till Jobab, Konungen i Madon, och till Konungen i Achſaph,

2. Och till de Konungar, ſom bodde norrut uppå bergen, och uppå ſlättmarkene, ſöderut Cinneroth; och i dalarna, och i NaphotDor, utmed hafwet;

3. Till de Cananeer öſterut och weſterut, till de Amoreer, Hetheer, Phereſeer, och Jebuſeer uppå bergen; ſå ock till de Heveer nedanför Hermons berg i Mizpa land.

4. Deße drogo ut med alla deras härar, dråpeliga mycket folk, ſåſom ſanden i hafsſtrandene; och ganſka många häſtar och wagnar.

5. Alle deße Konungar förſamlade ſig, och kommo, och lägrade ſig ihop wid det wattnet Merom, till att ſtrida med Iſrael.

6. Och HERren ſade till Joſua: Frukta dig intet för dem; ty i morgon på denna tiden ſkall jag gifwa dem alla ſlagna för Iſraels barn; deras häſtar ſkall du haſa, och bränna deras wagnar i eld.

7. Och Joſua kom haſteliga på dem, och allt krigsfolket med honom, wid wattnet Merom, och öfwerföll dem.

8. Och HERren gaf dem i Iſraels händer; och de ſlogo dem, och jagade dem allt intill det ſtora Zidon, och intill det warma wattnet; och intill ſlätten i Mizpe öſterut, och ſlogo dem tilldeß icke en igenblef. Joſ. 13: 6.

9. Då gjorde Joſua dem ſåſom HERren honom budit hade, och haſade deras häſtar, och brände upp deras wagnar;

10. Och wände om på ſamma tiden, och wann Hazor, och ſlog deß Konung med ſwärd; ty Hazor war tillförene hufwudſtaden för alla deßa Konungariken;

11. Och ſlog alla de ſjälar, ſom derinne woro, med ſwärdsegg, och gaf dem tillſpillo; och lät intet igenblifwa, ſom anda hade; och brände upp Hazor med eld.

12. Dertill alla deßa Konungarnas ſtäder wann Joſua, med deras Konungar; och ſlog dem med ſwärdsegg, och gaf dem tillſpillo, ſåſom Moſe HERrans tjenare budit hade.
2 Moſ. 23: 32. 4 Moſ. 33: 52. 5 Moſ. 20: 16.

13. Dock uppbrände Iſraels barn inga ſtäder med eld, ſom högt uppe lågo, förutan Hazor allena; det uppbrände Joſua.

14. Och allt rofwet af deßa ſtäderna och boſkapen, bytte Iſraels barn emellan ſig; men alla menniſkor ſlogo de med ſwärdsegg, tilldeß de förgjorde dem, och läto intet igenblifwa, ſom anda hade.

15. Såſom HERren ſinom tjenare Moſe, och Moſe Joſua budit hade, ſå gjorde Joſua, att intet blef tillbaka af allt det HERren hade budit Moſe. 2 Moſ. 34: 12. 5 Moſ. 7: 2.

16. Alltſå intog Joſua all denna landen på bergen, och allt det ſöderut ligger, och allt landet Goſen, och dalarna, och ſlättmarkena, och Iſraels berg med deß dalar;

17. Allt ifrå berget, ſom åtſkiljer landet uppåt emot Seir intill Baal-Gad, på bergſens Libanons ſlätt nedan wid Hermons berg; alla deras Konungar wann han, och ſlog dem, och drap dem.

18. Men han förde örlig med deßa Konungarna i långan tid.

19. Och war ingen ſtad, ſom ſig gaf med frid under Iſraels barn, undantagna de Heveer, ſom bodde i Gibeon; utan de wunno dem alla med ſtrid. Joſ. 9: 15, 18.

20. Och det ſkedde ſå af HERranom, att deras hjerta wardt förſtockadt, till att möta Iſraels barn med ſtrid; på det de ſkulle tillſpillo komma, och dem ingen nåd wederfaras, utan förgöras, ſåſom HERren hade budit Moſe.

21. På den tiden kom Joſua, och utrotade de Enakim utaf bergen af Hebron, af Debir, af Anab, af all Juda berg, och af all Iſraels berg, och gaf dem tillſpillo med deras ſtäder; 4 Moſ. 13: 34. Dom. 1: 20.

22. Och lät ingen Enakim igenblifwa i Iſraels barnas land, förutan i Gaſa, i Gath, och i Asdod; der blefwo de igen. 1 Sam. 17: 4. 2 Sam. 21: 20.

23. Alltſå tog Joſua allt landet in, alldeles ſåſom HERren hade ſagt till Moſe; och gaf det Iſraels barnom till arfs, hwarjo ſlägtene ſin del. Och landet wände åter att ſtrida.

12. Capitlet.

Sihon, Og och tretioen Konungar ſlagne.

Deßa äro de Konungar i landena, ſom Iſraels barn ſlogo, och togo deras land in på hinſidon Jordan, öſterut; ifrån Arnons bäck intill Hermons berg, och hela marken öſterut:

2. Sihon, de Amoreers Konung, ſom bodde i Hesbon, och war rådandes ifrån Aroer, ſom på ſtrandene ligger wid den bäcken wid Arnon, och midt i bäcken, och öfwer halft Gilead, intill den bäcken Jabbok, der Ammons barnas landamäre är; 4 Moſ. 21: 21. 5 Moſ. 2: 36. 3: 6. 1 Moſ. 32: 22.

3. Och öfwer den ſlättmarkena allt intill hafwet Cinneroth öſterut, och intill hafwet i ſlättmarkene, ſom är ſalthafwet öſterut, den wägen åt Beth-Jeſimoth; och ifrå ſunnan neder utmed bäcken wid berget Pisga; 1 Moſ. 14: 3. 4 Moſ. 31: 3.

4. Dertill Ogs gränſo, Konungens i Baſan, den ännu af de Reſar qwar blifwen war, och bodde i Aſtaroth och Edrei, 5 Moſ. 1: 4.

5. Och war rådandes öfwer berget Hermon, öfwer Salcha, och öfwer hela Baſan, allt intill Geßuri och Maachathi gränſor, och i halfwa Gilead, hwilket war Sihons gränſa, Konungens i Hesbon.

6. Moſe HERrans tjenare, och Iſraels barn ſlogo dem; och Moſe HERrans tjenare gaf dem de Rubeniter, Gaditer, och den halfwa ſlägtene Manaſſe till att intaga. 5 Moſ. 3: 16.

7. Men deßa äro de Konungar i landena, ſom Joſua ſlog, och Iſraels barn, på denna ſidone Jordan, weſterut, ifrå BaalGad på Libanons bergs ſlätt, intill det berget ſom åtſkiljer landet uppåt emot Seir, och det Joſua Iſraels ſlägter gaf till att intaga, hwarjom och enom ſin del;

8. Det ſom uppå bergen, dalomen, ſlättmarkene, wid bäcker, i öknene, och ſöderut war, de Hetheer, Amoreer, Cananeer, Phereſeer, Heveer och Jebuſeer:

9. Konungen i Jericho, Konungen i Aj, ſom wid ſidona ligger af BethEl;

10. Konungen i Jeruſalem, Konungen i Hebron;

11. Konungen i Jarmuth, Konungen i Lachis;

12. Konungen i Eglon, Konungen i Geſer;

13. Konungen i Debir, Konungen i Geder;

14. Konungen i Horma, Konungen i Arad;

15. Konungen i Libna, Konungen i Adullam;

16. Konungen i Makkeda, Konungen i BethEl;

17. Konungen i Tappuah, Konungen i Hepher;

18. Konungen i Aphek, Konungen i Laſaron;

19. Konungen i Madon, Konungen i Hazor;

20. Konungen i SimronMeron, Konungen i Achſaph;

21. Konungen i Thaanach, Konungen i Megiddo;

22. Konungen i Kedes, Konungen i Jokneam på Charmel;

23. Konungen i DorNaphotDor, Konungen för de Hedningar i Gilgal;

24. Konungen i Tirza. Det äro en och tretio Konungar.

13. Capitlet.

Landets delning. Rubens, Gads, Manaſſe lott.

Då nu Joſua wardt gammal, och wäl till ålders, ſade HERren till honom: Du äſt gammal worden, och wäl till ålders, och landet är ännu mycket qwart, ſom intagas ſkall;

2. Nämliga hela landet de Philiſteers och hela Geßuri,

3. Ifrå Sichor, ſom löper framom Egypten, allt intill Ekrons landsändar norrut, hwilka de Cananeer tillräknas; fem de Philiſteers herrar, nämliga de Gaſiter, de Asdoditer, de Aſkaloniter, de Gittiter, de Ekroniter, och de Aviter. Joſ. 15: 4.

4. Men ifrå ſöder är hela de Cananeers land, och Mearah de Zidoniers, allt intill Aphek, och till de Amoreers landsändar;

5. Dertill de Gibliters land, och hela Libanon öſterut, ifrå BaalGad nedanför berget Hermon, tilldeß man kommer till Hamath;

6. Alle de ſom på bergen bo, ifrå Libanon intill det warma wattnet, och alle Zidonier; jag ſkall fördrifwa dem för Iſraels barn; kaſta lott derom, till att utſkifta dem emellan Iſrael, ſåſom jag hafwer budit dig. Joſ. 11: 8.

7. Så ſkift nu denna landen emellan de nio ſlägter till arfs, och emellan den halfwa ſlägten Manaſſe. Pſ. 135: 11, 12.

8. Ty de Rubeniter och Gaditer hafwa med den andra halfwa Manaſſe undfått deras arfwedel, ſom Moſe dem gaf på hinſidon Jordan öſterut, ſåſom HERrans tjenare Moſe dem det gifwit hafwer. 4 Moſ. 32: 33. 5 Moſ. 3: 12. Joſ. 1: 12, ꝛc. 20: 8. 22: 4.

9. Ifrån Aroer, ſom ligger på bäckſens ſtrand wid Arnon, och ifrå den ſtaden midt i bäcken, och all den ängden Medeba allt intill Dibon;

10. Och alla Sihons, de Amoreers Konungs, ſtäder, ſom ſatt i Hesbon, allt intill Ammons barnas landsändar;

11. Dertill Gilead, och de landsändar wid Geſſuri och Maachati, och hela berget Hermon, och hela Baſan, allt intill Salcha;

12. Hela Ogs rike i Baſan, den i Aſtaroth och Edrei ſatt, hwilken ännu igen war af de Reſar; men Moſe ſlog dem, och fördref dem.

13. Men Iſraels barn fördrefwo icke dem i Geſſur, och i Maachath; utan de bodde, både Geſſur och Maachath, ibland Iſraels barn allt intill denna dag.

14. Men de Leviters ſlägte gaf han ingen arfwedel; ty HERrans Iſraels Guds offer är deras arfwedel, ſåſom han dem ſagt hade. 4 Moſ. 18: 24. 5 Moſ. 10: 9. 18: 1, ꝛc. Heſ. 44: 28.

15. Så gaf Moſe Rubens barnas ſlägte, efter deras ätter;

16. Så att deras landsändar woro ifrån Aroer, ſom ligger på bäckſens ſtrand wid Arnon, och den ſtaden midt i bäcken, med alla ſlättmarkene intill Medeba;

17. Hesbon och alla deß ſtäder, ſom ligga på ſlättmarkene, Dibon, BamothBaal, och BethBaalMeon,

18. Jahza, Kedemoth, Mephaath,

19. Kiriathaim, Sibma, SerethSahar uppå berget Emek,

20. BethPeor, de bäcker wid Piſga, och BethJeſimoth,

21. Och alla de ſtäder på ſlättmarkene; och hela Sihons, de Amoreers Konungs, rike, ſom ſatt i Hesbon, den Moſe ſlog med de Förſtar i Midian, Evi, Rekem, Zur, Hur och Reba, hwilke Konung Sihons höfwitsmän woro, ſom i landena bodde.
4 Moſ. 31 : 8.

22. Dertill Bileam, Beors ſon, den ſpåmannen, ſlogo Iſraels barn med ſwärd, ſamt med de andra dräpna.
4 Moſ. 22 : 5.

23. Och landamäret till Rubens barn war Jordan. Detta är nu Rubens barnas arfwedel i deras ätter, ſtäder och byar.

24. Gads barnas ſlägte, efter deras ätter, gaf Moſe,

25. Så att deras landsändar woro Jaeſer, och alla de ſtäder i Gilead, och halft Ammons barnas land, allt intill Aroer, ſom ligger för Rabbah;
5 Moſ. 2 : 19.

26. Och ifrå Hesbon intill RamathMizpe och Betonim; och ifrå Mahanaim allt intill Debirs landsändar;

27. Men i dalenom, BethHaram, BethNimra, Succoth och Zaphon, ſom qwart war af Sihons rike, Konungens i Hesbon, hwilkets gränſa war Jordan, allt intill ändan af hafwet Cinnereth, på denna ſidone Jordan, öſterut.

28. Detta är nu Gads barnas arfwedel, i deras ätter, ſtäder och byar.

29. Den halfwa Manaſſe barnas ſlägt, efter deras ätter, gaf Moſe,

30. Så att deras landsändar woro ifrå Mahanaim, hela Baſan; hela Ogs rike, Konungens i Baſan, och alla Jairs byar, ſom i Baſan ligga, nämliga ſextio ſtäder; 5 Moſ. 3 : 14.

31. Och halfwa Gilead, Aſtaroth, Edrei, Ogs rikes ſtäder i Baſan, gaf han Machirs Manaſſe ſons barnom, det är, hälftena af Machirs barnom, efter deras ätter. 4 Moſ. 32 : 40, ꝛc.

32. Detta är det ſom Moſe utſkifte uppå Moabs mark, hinſidon Jordan in mot Jericho, öſterut.

33. Men Levi ſlägte gaf Moſe ingen arfwedel; ty HERren Iſraels Gud är deras arfwedel, ſåſom han dem ſagt hade. 4 Moſ. 18 : 20.

14. Capitlet.

Levi ſtäder. Hebron, Calebs arf.

Detta är nu det ſom Iſraels barn intogo i Canaans lande, hwilket dem emellan utſkifte Preſten Eleazar, och Joſua, Nuns ſon, och de öfwerſte fäder i Iſraels barnas ſlägter.

2. Och de ſkifte det emellan ſig med lott, ſåſom HERren budit hade genom Moſe, att gifwa de halftionde ſlägter.
4 Moſ. 26 : 55. 33 : 54. 34 : 13. Ap. G. 13 : 19.

3. Ty de twå ſlägterna, och den halfwa, hade Moſe gifwit arfwedel hinſidon Jordan; men Leviterna hade han ingen arfwedel gifwit ibland dem.

4. Ty Joſephs barn wordo twå ſlägter, Manaſſe och Ephraim; derföre gåfwo de Leviterna ingen del i landena, utan ſtäder, der de ſkulle bo uti, och förſtäder för deras boſkap, och håfwor.
1 Moſ. 48 : 5.

5. Såſom HERren hade budit Moſe, ſå gjorde Iſraels barn, och ſkifte landet.

6. Då gingo Juda barn fram till Joſua i Gilgal; och Caleb, Jephunne ſon, den Keniſiten, ſade till honom: Du wetſt hwad HERren ſade till den Guds mannen Moſe, på mina och dina wägnar, i KadesBarnea.
4 Moſ. 14 : 24. 32 : 12.

7. Jag war fyratio åra gammal, när Moſe HERrans tjenare mig utſände ifrå KadesBarnea, till att beſpeja landet; och jag ſade honom igen efter mitt ſamwet. 4 Moſ. 13 : 7.

8. Men mine bröder, ſom med mig uppgångne woro, gjorde folkena ett förſkräckt hjerta; men jag följde HERran min Gud troliga efter.
4 Moſ. 13 : 32.

9. Då ſwor Moſe på den ſamma dagen, och ſade: Det landet, ſom du på trädt hafwer med din fot, ſkall wara din och dina barnas arfwedel till ewig tid; derföre, att du HERran min Gud troliga efterföljt hafwer. 5 Moſ. 11 : 24. Joſ. 1 : 3. Dom. 1 : 20.

10. Och nu, ſi, HERren hafwer låtit mig lefwa, ſåſom han ſagt hade; det är nu fem och fyratio år ſedan

HERren detta ſade till Moſe, då Iſrael wandrade i öknene; och ſi, jag är nu på denna dag fem och åttatio åra gammal;

11. Och är ännu i dag ſå ſtark, ſom jag war på den dagen, då Moſe ſände mig ut; ſåſom min magt war på den tiden, ſå är hon ännu, till att ſtrida och till att gå ut och in.
4 Moſ. 27: 18. 5 Moſ. 31: 3.

12. Så gif mig nu detta berget, om hwilket HERren ſade på den dagen; ty du hörde det på den tiden, att de Enakim bo deruppå, och äro ſtore och faſte ſtäder, om HERren wille wara med mig, att jag kunde fördrifwa dem, ſåſom HERren ſagt hafwer.

13. Då wälſignade Joſua honom, och gaf ſå Caleb, Jephunne ſon, Hebron till arfwedel. Joſ. 21: 12.

14. Deraf wardt Hebron Calebs, Jephunne ſons, den Keniſitens arfwedel, allt intill denna dag; derföre, att han hade troliga efterföljt HERran Iſraels Gud.

15. Men Hebron kallades i förtiden KiriathArba, den en ſtor man war ibland de Enakim. Och landet hade återwändt örliga.

15. Capitlet.

Juda gränſor, ſtäder. Achſas gifte. Jebus.

Juda barnas ſlägtes lott, efter deras ätter, war in emot Edoms landsändar, wid den öknen Zin, ſom ſöderut ſtöter inpå ſöderlanden; 4 Moſ. 34: 3.

2. Så att deras ſödergränſor woro ifrån ändanom af ſalthafwet, det är, ifrå den tungone ſom drager ſöderåt;

3. Och går dädan uppåt Akrabbim, och går igenom Zin, och går uppåt ifrå ſunnan intill KadesBarnea; och går igenom Hezron, och går uppåt Adar, och böjer ſig omkring Karkaa;

4. Och går igenom Azmon, och kommer ut wid Egypti bäck, ſå att änden af den gränſon warder hafwet. Detta äro nu edra gränſor ſöderut.

5. Men öſtergränſen är ſalthafwet intill Jordans ända. Den norra gränſan är ifrå hafſens tungo, ſom är wid Jordan;

6. Och går uppåt intill BethHogla, och drager ſig ifrå nordan intill BethAraba, och går uppåt till Bohans ſten, Rubens ſons; Joſ. 18: 17.

7. Och går uppåt till Debir ifrån Achors dal, och ifrå norra ſidone, ſom wet åt Gilgal, det twärtöfwer ligger wid Adummim uppåt, hwilket ſunnantill ligger wid bäcken; ſedan går hon uppåt till det wattnet EnSemes, och går ut wid den brunnen Rogel.

8. Sedan går hon uppåt till Hinnoms ſons dal, wid den Jebuſeens ſido, ſom bor ſöderut, det är Jeruſalem; och går uppåt öfwer bergsklinten, ſom ligger för den dalen Hinnom weſterut, hwilken ſtöter inpå ſidona af Rephaims dal norrut.

9. Sedan går hon ifrå den ſamma bergsklinten, intill den wattubrunnen Nephtoah, och går ut till de ſtäder wid Ephrons berg, och böjer ſig åt Baala, det är KiriathJearim;

10. Och går omkring ifrå Baala weſterut intill berget Seir, och går utmed ſidone af det berget Jearim ifrå nordan, det är Cheſalon, och kommer neder till BethSemes, och går igenom Thimna;

11. Och kommer ut wid ſidona af Ekron norrut, och drager ſig inåt Sichron, och går öfwer det berget Baala, och kommer ut wid Jabneel; ſå att hennes yttersta är hafwet.

12. Den gränſan weſterut är det ſtora hafwet. Detta är nu Juda barnas gränſor allt omkring i deras ätter.

13. Men Caleb, Jephunne ſon, wardt gifwet hans del ibland Juda barn, efter ſom HERren hade befallt Joſua; nämliga KiriathArba, Enaks faders, det är Hebron.
4 Moſ. 14: 24. Joſ. 14: 13.

14. Och Caleb fördref dädan de tre Enaks ſöner, Seſai, Ahiman och Thalmai, Enaks afföda;
4 Moſ. 13: 23. Dom. 1: 20.

15. Och drog dädan uppåt till Debirs inbyggare; och Debir het tillförene KiriathSepher. Dom. 1: 11.

16. Och Caleb ſade: Den ſom ſlår KiriathSepher, och winner det, honom

will jag gifwa mina dotter Achſa till huſtru.

17. Då wann det Athniel, Kenas ſon, Calebs broders; och han gaf honom ſina dotter Achſa till huſtru.
Dom. 1: 13. 3: 9. 1 Chr. 4: 13.

18. Och det begaf ſig, då hon indrog, wardt henne rådet, att bedas en åker af ſinom fader; och hon gaf ſig ifrån åſnan. Då ſade Caleb till henne: Hwad är dig? 1 Moſ. 24: 64.

19. Hon ſade: Gif mig en wälſignelſe; ty du hafwer gifwit mig ett ſöderland, gif mig ock wattukällor; ſå gaf han henne källor ofwan och nedan.

20. Detta är nu Juda ſlägtes arfwedel i deras ätter.

21. Och Juda barnas ſlägtes ſtäder ifrå den ena ſidone till den andra, utmed de Edomeers gränſor ſöderut, woro deße: Kabzeel, Eder, Jagur,

22. Kina, Dimona, AdAda,

23. Kedes, Hazor, Jithnan,

24. Siph, Telem, Bealoth,

25. HazorHadatta, Kerioth, Hezron, det är Hazor,

26. Aman, Sema, Molada,

27. HazarGadda, Hesmon, BethPalet,

28. HazarSual, BerSeba, Bisjothja,

29. Baala, Jjim, Azem,

30. Eltholad, Cheſil, Horma,

31. Ziklag, Madmanna, Sanſanna,

32. Lebaoth, Silhim, Ain, Rimmon. Det äro nio och tjugu ſtäder, och deras byar.

33. Men i dalarna woro Eſthaol, Zorga, Aſna,

34. Sanoah, EnGannim, Tappuah, Enam,

35. Jarmuth, Adullam, Socho, Aſeka,

36. Saaraim, Adithaim, Gedera, Gederothaim. Det äro fjorton ſtäder, och deras byar.

37. Zenan, Hadaſa, MigdalGad,

38. Dilean, Mizpe, Joktheel,

39. Lachis, Bozkath, Eglon,

40. Chabbon, Lahmas, Cithlis,

41. Gederoth, BethDagon, Naama, Makkeda. Det äro ſexton ſtäder och deras byar.

42. Libna, Ether, Aſan,

43. Jiphthah, Aſna, Neſib,

44. Kegila, Achſib, Mareſa. Det äro nio ſtäder, och deras byar.

45. Ekron med deß döttrar och byar.

46. Ifrån Ekron och intill hafwet, allt det ſom räcker intill Asdod, och deß byar.

47. Asdod med deß döttrar och byar, Gaſa med deß döttrar och byar intill Egypti bäck, och det ſtora hafwet är gränſan.

48. Men uppå berget war Samir, Jathir, Socho,

49. Danna, KiriathSanna, det är Debir,

50. Anab, Eſtemo, Anim,

51. Goſen, Holon, Gilo. Det äro elloſwa ſtäder, och deras byar.

52. Arab, Duma, Eſean,

53. Janum, BethTappuah Apheka,

54. Humta, KiriathArba, det är Hebron, Zior. Det äro nio ſtäder, och deras byar.

55. Maon, Carmel, Siph, Jutta,

56. Jeſreel, Jokedam, Sanoah,

57. Kain, Gibea, Thimna. Det äro tio ſtäder, och deras byar.

58. Halhul, Bethzur, Gedor,

59. Maarath, BethAnoth, Elthekon. Det äro ſex ſtäder, och deras byar.

60. KiriathBaal, det är KiriathJearim, Rabba; twå ſtäder, och deras byar.

61. Men i öknene woro BethAraba, Middin, Sechacha,

62. Nibſan, och den ſaltſtaden, och EnGedi. Det äro ſex ſtäder, och deras byar.

63. Men de Jebuſeer bodde i Jeruſalem, och Juda barn kunde icke fördrifwa dem; alltſå blefwo de Jebuſeer med Juda barnom i Jeruſalem allt intill denna dag.
Dom. 1: 8. 2 Sam. 5: 6.

16. Capitlet.

Joſephs, Ephraims gränſor.

Och Joſephs barnom föll lotten till ifrå Jordan, in mot Jericho, allt intill wattnet wid Jericho ifrån öſtan, och öknen, ſom går uppifrå Jericho genom det berget BethEl;

2. Och går ut ifrå BethEl till Lus, och går igenom den gränſon ArchiAtaroth; Dom. 1: 26.

3. Och drager ſig nederåt weſterut, till den gränſon Japhleti, allt intill den nedra BethHorons gränſo, och allt intill Gaſer; och deß ände är wid hafwet.

4. Detta fingo nu Joſephs barn till arfwedel, Manaſſe och Ephraim.

5. Ephraims barnas gränſa i deras ätter till deras arfwedel ifrån öſtan war AtarothAddar, allt intill det öfra BethHoron;

6. Och går ut weſteråt wid Michmethath, ſom norrut ligger, der böjer det ſig omkring öſter om den ſtaden ThaanathSilo; och går ifrån öſtan inåt Janoha;

7. Och kommer neder ifrå Janoha till Ataroth, och Naaratha, och ſtöter inpå Jericho, och går ut wid Jordan.

8. Ifrå Tappuah går hon weſterut till NahalKana, och hennes utgång är i hafwet. Detta är nu Ephraims barnas ſlägtes arfwedel, till deras ätter.

9. Och alle Ephraims barnas gränſoſtäder, med deras byar, lågo förſtrödde ibland Manaſſe barnas arfwedel.

10. Och de fördrefwo icke de Cananeer, ſom bodde i Gaſer; ſå blefwo då de Cananeer ibland Ephraim allt intill denna dag, och wordo ſkattſkyldige. Joſ. 17: 13. 1 Kon. 9: 16.

17. Capitlet.

Halfwa Manaſſe och Zelaphehads arf.
Joſephs barnas klagan.

Och lotten föll till Manaſſe ſlägte, den Joſephs förſte ſon war, och föll till Machir, Manaſſe förſta ſon, Gileads fader; ty han war en god ſtridsman, derföre fick han Gilead och Baſan. 4 Moſ. 26: 29. 32: 39, 40.

2. Dem androm Manaſſe barnom uti deras ätter föll ockſå till, nämliga: Abieſers barnom, Heleks barnom, Aſriels barnom, Sechems barnom, Hephers barnom, och Semida barnom. Deße äro Manaſſe barn, Joſephs ſons, ſom mankön woro i deras ätter.

3. Men Zelaphehad, Hephers ſon, Gileads ſons, Machirs ſons, Manaſſe ſons, hade inga ſöner, utan döttrar; och deras namn äro deße: Mahela, Noa, Hogla, Milca, Thirza. 4 Moſ. 26: 33. 27: 1. 36: 11.

4. Och de gingo fram för Preſten Eleazar, och för Joſua, Nuns ſon, och för de öfwerſta, och ſade: HERren böd Moſe, att han ſkulle gifwa oß arfwedel ibland wåra bröder; ſå gaf han dem ock arfwedel ibland deras faders bröder, efter HERrans befallning. 4 Moſ. 27: 8.

5. Men Manaſſe föllo tio ſnöre till, förutan det landet Gilead och Baſan, ſom på hinſidon Jordan ligger.

6. Ty Manaſſe döttrar togo arfwedel med hans ſöner; och det landet Gilead kom de andra Manaſſe barn till.

7. Och Manaſſe gränſa war ifrån Aſſer till Michmethath, ſom ligger för Sechem, och går ut på högra handena intill dem af EnTappuah.

8. Ty det landet Tappuah kom Manaſſe till, och är Manaſſe gränſa inwid Ephraims barn.

9. Sedan går hon neder till NahalKana ſöderut till bäckſtäderna, hwilka Ephraim tillhöra ibland Manaſſe ſtäder; men ifrå nordan är Manaſſe gränſa inpå bäcken, och går ut i hafwet;

10. Ephraims ſöderut, och Manaſſe norrut, och hafwet är hans landamäre, och ſtöter inpå Aſſer ifrå nordan, och inpå Iſaſchar ifrån öſtan.

11. Så hade nu Manaſſe ibland Iſaſchar och Aſſer, BethSean och deß döttrar, Jibleam och deß döttrar, och dem i Dor och deß döttrar, och dem i Endor och deß döttrar, och dem i Thaanach och deß döttrar, och dem i Megiddo och deß döttrar, och tredje delen Naphet.

12. Och Manaſſe barn kunde icke intaga de ſtäder; utan de Cananeer begynte till att bo i deßa landena. Dom. 1: 27.

13. Men då Iſraels barn wordo mägtige, gjorde de de Cananeer ſkattſkyldiga, och fördrefwo dem icke.

14. Då talade Joſephs barn till

Joſua, och ſade: Hwi hafwer du icke gifwit mig mer än en lott, och ett ſnöre af arfwedelenom, och jag är dock ett mycket folk, ſåſom HERren hafwer wälſignat mig?

15. Då ſade Joſua till dem: Efter du äſt ett mycket folk, ſå gack upp i ſkogen, och rödj dig der rum uti de Phereſeers och Reſars land, efter Ephraims berg är dig för trångt.

16. Då ſade Joſephs barn: Berget kunne wi icke få; ty de Cananeer bruka alle jernwagnar, ſom i de landena Emek bo, när hwilko ligger BethSean och deß döttrar, och Jiſreel i Emek. Dom. 1: 19.

17. Joſua ſade till Joſephs hus, Ephraim och Manaſſe: Du äſt ett mycket folk; och efter du ſå mycket äſt, måſte du icke hafwa en lott;

18. Utan berget ſkall höra dig till, der ſkogen är; der rödj om dig, ſå blifwer det dins lotts ände, när du fördrifwer de Cananeer, ſom jernwagnar hafwa och mägtige äro.

18. Capitlet.

Tabernaklet i Silo. Folkets förſummelſe. BenJamins lott.

Och hela menigheten af Iſraels barn förſamlade ſig i Silo, och der uppſatte de wittnesbördſens tabernakel; och landet war dem undergifwet. Jer. 7: 12.

2. Och woro ännu ſju ſlägter af Iſraels barn, hwilkom deras del icke utſkift war.

3. Och Joſua ſade till Iſraels barn: Huru länge wiljen I wara ſå late, att I icke gån åſtad, och tagen landet in, ſom HERren edra fäders Gud eder gifwit hafwer?

4. Tager eder af hwarjo ſlägtene tre män, att jag må ſända dem, och de ſtå upp, och gå igenom landet, och beſkrifwa det efter deras arfwedelar, och komma till mig igen.

5. Skifter landet i ſju delar: Juda ſkall blifwa wid ſina gränſor ſunnanefter; och Joſephs hus ſkall blifwa wid ſina gränſor nordanefter.

6. Men I, beſkrifwer de ſju delars land, och bärer det hit till mig, ſå will jag kaſta eder lott för HERranom wårom Gud.

7. Ty Leviterna hafwa ingen del ibland eder, utan HERrans Preſterſkap är deras arfwedel; men Gad och Ruben, och den halfwa ſlägten Manaſſe, hafwa tagit ſin del på hinſidon Jordan öſterut, den Moſe HERrans tjenare dem gaf. 4 Moſ. 18: 20. 5 Moſ. 10: 9. 18: 2. Joſ. 13: 14. 4 Moſ. 32: 33.

8. Då ſtodo de män upp, och foro åſtad; och Joſua böd dem, då de gå wille till att beſkrifwa landet, och ſade: Wandrer igenom landet, och beſkrifwer det, och kommer igen till mig, att jag må kaſta eder lott för HERranom i Silo.

9. Så gingo männerna åſtad, och drogo landet igenom, och beſkrefwo det på en ſkrift efter ſtäderna i ſju delar; och kommo till Joſua i lägret igen i Silo.

10. Då kaſtade Joſua lotten öfwer dem i Silo för HERranom, och ſkifte der landet ut ibland Iſraels barn, hwarjom och enom ſin del.

11. Och föll BenJamins barnas ſlägtes lott efter deras ätter, och wardt deras lotts gränſa emellan Juda barn och Joſephs barn.

12. Och deras gränſa war på ſidone norrut ifrå Jordan, och går uppåt utmed Jericho på norra ſidone, och kommer upp på berget weſterut; och utgången är wid den öknen BethAven;

13. Och går dädan intill Lus, utmed ſidone på Lus ſöderut, det är BethEl; och går nederåt intill AtharothAdar wid berget, ſom ligger ſunnan wid det nedra BethHoron; 1 Moſ. 28: 19.

14. Och går neder, och böjer ſig omkring till weſtra ſidona ſöderut ifrå berget, ſom ligger för BethHoron ſöderut; och går ut wid KiriathBaal, det är KiriathJearim, Juda barnas ſtad. Detta är nu den ſidan weſterut.

15. Men den ſidan ſöderut är ifrå KiriathJearim, och går ut emot weſter, och kommer ut till wattubrunnen Nephtoah;

16. Och går neder wid ändan på berget, ſom ligger för Hinnoms ſons dal, den der ligger i Naphaims dal norrut, och går neder genom Hinnoms dal på de Jebuſeers ſido, ſunnantill, och kommer neder wid den brunnen Rogel; Joſ. 15: 7, 8.

17. Och drager ſig ifrå nordan, och kommer ut till EnSemes, och kommer ut till de högar, ſom ligga uppe emot Adummim, och kommer ned till Bohens ſten, Rubens ſons; Joſ. 15: 6.

18. Och går utmed ſidone wid ſlättmarkena, ſom ligger norrut, och kommer neder på ſlättmarkena;

19. Och drager utmed den ſidone wid BethHogla, ſom ligger norrut, och änden deraf wid ſalthaffens tungo norrut, inpå Jordans ſödra ända. Detta är nu den ſödra gränſan. Joſ. 15: 2.

20. Men till den öſtra ſidan ſkall Jordan wara änden. Detta är nu BenJamins arfwedel i deras gränſor allt omkring, i deras ätter.

21. Men ſtäderna BenJamins barnas ſlägters, ibland deras ätter, äro deße: Jericho, BethHogla, EmekKeziz,

22. BethAraba, Zemaraim, BethEl,

23. Avim, Para, Ophra,

24. CepharAmmonai, Ophni, Gaba. Det äro tolf ſtäder, och deras byar.

25. Gibeon, Rama, Beeroth,

26. Mizpe, Cephira, Moza,

27. Rekem, Jirpeel, Thareala,

28. Zela, Eleph, och de Jebuſeer, det är Jeruſalem, Gibeath, Kiriath; fjorton ſtäder, och deras byar. Detta är nu BenJamins barnas arfwedel i deras ätter.

19. Capitlet.

Simeons, Sebulons, Iſaſchars, Aſſers, Naphthali, Dans och Joſua lotter.

Sedan föll den andre lotten Simeons barnas ſlägtes, efter deras ätter; och deras arfwedel war ibland Juda barnas arfwedel. 1 Moſ. 49: 7.

2. Och kom på deras arfwedel BerSeba, Seba, Molada,

3. HazarSual, Bala, Azem,

4. Eltolad, Bethul, Horma,

5. Ziklag, BethMarkaboth, HazarSuſa,

6. BethLebaoth, Saruhen. Det äro tretton ſtäder, och deras byar.

7. Ain, Rimmon, Ether, Aſan. Det äro fyra ſtäder och deras byar.

8. Dertill alla byar, ſom ligga omkring deßa ſtäderna, allt intill BaalathBer, Ramath ſöderut. Detta är Simeons barnas arfwedel i deras ätter.

9. Ty Simeons barnas arfwedel är ibland Juda barnas ſnöre; efter Juda barnom war deras arfwedel för ſtor; derföre fingo Simeons barn del ibland deras arfwedel.

10. Tredje lotten föll på Sebulons barn efter deras ätter; och deras arfwedels gränſa war allt intill Sarid;

11. Och går uppåt weſterut till Marala, och ſtöter inpå Dabbaſeth, och ſtöter inpå bäcken, ſom löper framom Jokneam;

12. Och wänder ſig ifrå Sarid öſterut, allt intill den gränſan Ciſloth Thabor; och går ut till Dabberath, och räcker upp till Japhia;

13. Och löper dädan öſteråt igenom GittaHepher, IttaKazin, och kommer ut till Rimmon, Hammethoar, Hannea;

14. Och böjer ſig omkring ifrå nordan inåt Nathon; och utgången är i den dalen JiphtaEl;

15. Kattath, Nahalal, Simron, Jideala och BethLehem. Det äro tolf ſtäder, och deras byar.

16. Detta är nu Sebulons barnas arfwedel till deras ätter; och detta är deras ſtäder och byar.

17. Fjerde lotten föll på Iſaſchars barn efter deras ätter.

18. Och deras gränſa war Jiſreel, Cheſulloth, Sunem,

19. Hapharaim, Sion, Anaharath,

20. Rabbith, Kisjon, Abez,

21. Remeth, EnGannim, EnHadda, BethPazzez;

22. Och ſtöter inpå Thabor, Sahazima, BethSemes, och utgången deraf war inuppå Jordan; ſexton ſtäder, och deras byar.

23. Detta är nu Iſaſchars barnas

ſlägters arfwedel till deras ätter, ſtäder och byar.

24. Femte lotten föll på Aſſers barnas ſlägte i deras ätter.

25. Och deras gränſa war Helkath, Hali, BetenAchſaph,

26. Alammelech, Amead, Miſeal; och ſtöter inpå Carmel wid hafwet, och till SihorLibnath;

27. Och wänder ſig öſterut till BethDagon, och ſtöter inpå Sebulon, och till den dalen JiphthahEl norrut, BethEmek, Negiel, och kommer ut wid Cabul på wenſtra ſidone;

28. Ebron, Rehob, Hammon, Kana, allt intill det ſtora Zidon;

29. Och wänder ſig inåt Rama, allt intill den faſta ſtaden Zor; och wänder ſig åt Hoſa, och går ut wid hafwet efter ſnöret åt Achſib;

30. Umma, Aphek, Rehob; twå och tjugu ſtäder, och deras byar.

31. Detta är nu Aſſers barnas ſlägters arfwedel till deras ätter, ſtäder och byar.

32. Sjette lotten föll på Naphthali barn i deras ätter.

33. Och deras gränſa war ifrå Heleph, Allon, igenom Zaanannim, Adami, Nekeb, JabneEl, allt intill Lakum, och går ut inpå Jordan

34. Och wänder ſig weſterut, åt AſnothThabor; och kommer dädan ut och till Hukkob, och ſtöter inpå Sebulon ſöderut, och till Aſſur weſterut, och till Juda inwid Jordan öſterut;

35. Och hafwer faſta ſtäder, Ziddim, Zer, Hammath, Rakkath, Chinnareth,

36. Adama, Rama, Hazor,

37. Kedes, Edrei, EnHazor,

38. Jireon, MigdalEl, Horem, BethAnath, BethSames; nitton ſtäder, och deras byar.

39. Detta är nu Naphthali barnas ſlägters arfwedel till deras ätter, ſtäder och byar.

40. Sjunde lotten föll på Dans barnas ſlägte i deras ätter.

41. Och gränſan af deras arfwedel war: Zorga, Eſthaol, JrSames,

42. Saalabbin, Ajalon, Jithla,

43. Elon, Timnatha, Ekron,

44. Eltheke, Gibbethon, Baalath,

45. Jehud, Benebarak, GathRimmon,

46. MeJarkon, Rakkon med den gränſona wid Japho;

47. Och der går Dans barnas gränſa ut. Och Dans barn drogo upp, och ſtridde emot Leſem och wunno det, och ſlogo det med ſwärdsegg; och togo det in, och bodde deruti, och kallade det Dan, efter deras faders namn. Dom. 18: 27.

48. Detta är nu Dans barnas ſlägtes arfwedel i deras ätter, ſtäder och byar.

49. Och då de hade lyktat utſkifta landet med deß gränſor, gåfwo Iſraels barn Joſua, Nuns ſon, en arfwedel ibland ſig;

50. Och gåfwo honom efter HERrans befallning den ſtad, ſom han begärade, ſom war ThimnathSerah uppå Ephraims berg; den ſtaden byggde han, och bodde deruti.

51. Deße äro nu de arfwedelar, ſom Eleazar Preſten, och Joſua, Nuns ſon, och de öfwerſte af fäderna ibland ſlägterna, genom lott utſkifte Iſraels barnom i Silo för HERranom, inför dörrene af wittnesbördſens tabernakel; och lyktade ſå landſens utſkiftning.

20. Capitlet.

Sex friſtäder. Deras rätt.

Och HERren talade med Joſua, och ſade:

2. Säg Iſraels barnom: Skicker ibland eder några friſtäder, om hwilka jag eder genom Moſen ſagt hafwer; 2 Moſ. 21: 13. 4 Moſ. 35: 11. 5 Moſ. 19: 2.

3. Att dit må fly en mandråpare, ſom ſlår en ſjäl oförwarandes och owetandes; att de må ibland eder fri wara för blodhämnaren.

4. Och den ſom flyr till någon af de ſtäder, han ſkall ſtå utanför ſtadsporten, och för de äldſta i ſtaden förtälja ſin ſak; ſå ſkola de taga honom in i ſtaden till ſig, och få honom rum, att han må bo när dem.

5. Och om blodhämnaren kommer efter honom, ſkola de icke öfwerant-

warda dråparen i hans händer, efter han oförwarandes ſlog ſin näſta, och war icke tillförene hans owän. 4 Moſ. 15: 24.

6. Så ſkall han bo i ſtadenom, tilldeß han ſtår för menighetene till rätta, allt intilldeß öfwerſte Preſten dör, ſom på den tiden är; då ſkall dråparen komma till ſin ſtad igen, och i ſitt hus i ſtadenom, der han utflydder war. 4 Moſ. 35: 12.

7. Då helgade de Kedes i Galilea på Naphthali berg, och Sechem på Ephraims berg, och KariathArba, det är Hebron, på Juda berg;

8. Och på hinſidon Jordan wid Jericho öſterut ſkickade de Bezer i öknene på ſlättmarkene, af Rubens ſlägte; och Ramoth i Gilead, af Gads ſlägte, och Golan i Baſan, af Manaſſe ſlägte. 5 Moſ. 4. 43.

9. Det woro då de ſtäder, ſom Iſraels barnom förelagde woro, och främlingomen ſom ibland dem bodde, att dit ſkulle fly den ſom en ſjäl oförwarandes ſloge; att han icke ſkulle ihjälſlås af blodhämnaren, intilldeß han hade ſtåndit för menighetene.

21. Capitlet.

Fyratioåtta Levi ſtäder. Landets rc.

Då trädde de öfwerſte fäder ibland Leviterna fram för Preſten Eleazar, och för Joſua, Nuns ſon, och för de öfwerſta fäder ibland Iſraels barnas ſlägte;

2. Och talade med dem i Silo i Canaans land, och ſade: HErren hafwer budit genom Moſe, att man ſkulle gifwa oß ſtäder till att bo uti, och deras förſtäder till wår boſkap. Joſ. 18: 1. 4 Moſ. 35: 2. 3.

3. Så gåfwo då Iſraels barn Leviterna utaf deras arfwedelar, efter HErrans befallning, deßa ſtäder och deras förſtäder.

4. Och lotten föll uppå de Kehathiters ätt; och kommo Aarons barnom Preſtens af Leviterna tretton ſtäder till, igenom lotten; af Juda ſlägte, af Simeons ſlägte, och af BenJamins ſlägte.

5. Men de andra Kehats barnom af ſamma ätt kommo tio ſtäder till, igenom lotten; af Ephraims ſlägte, af Dans ſlägte, och af den halfwa ſlägtene Manaſſe.

6. Men Gerſons barnom af ſamma ätt kommo tretton ſtäder till, igenom lotten; af Iſaſchars ſlägte, af Aſſers ſlägte, och af Naphthali ſlägte, och af den halfwa ſlägtene Manaſſe i Baſan.

7. Merari barnom till deras ätter kommo tolf ſtäder till; af Rubens ſlägte, af Gads ſlägte, och af Sebulons ſlägte.

8. Alltſå gåfwo Iſraels barn Leviterna igenom lotten deßa ſtäder, och deras förſtäder, ſåſom HErren genom Moſe budit hade.

9. Af Juda barnas ſlägte, och af Simeons barnas ſlägte, gåfwo de deßa ſtäderna, hwilka de nämnde efter deras namn;

10. Aarons barnom af de Kehathiters ätt, af Levi barnom; ty förſte lotten war deras; 1 Chr. 6: 54.

11. Så gåfwo de dem nu KiriathArba, den Enaks fader war, det är Hebron, på Juda berg, och deß förſtäder allt omkring. Joſ. 14: 15. 15. 13.

12. Men ſtadſens åker, och hans byar, gåfwo de Caleb, Jephunne ſon, till hans arf. Joſ. 14: 13, 14. 1 Chr. 6: 56.

13. Så gåfwo de Preſtens Aarons barnom den mandråpares friſtad Hebron, och hans förſtäder; Libna, och deß förſtäder; Joſ. 20: 7. 1 Chr. 6: 57.

14. Jathir, och deß förſtäder; Eſtemoa, och deß förſtäder;

15. Holon, och deß förſtäder; Debir, och deß förſtäder;

16. Ain, och deß förſtäder; Jutta, och deß förſtäder; BethSemes, och deß förſtäder; nio ſtäder af deßa twå ſlägterna.

17. Af BenJamins ſlägte gåfwo de fyra ſtäder: Gibeon, och deß förſtäder; Geba och deß förſtäder;

18. Anathoth, och deß förſtäder; Almon, och deß förſtäder;

19. Så att alle Aarons Preſtens barnas ſtäder woro tretton, med deras förſtäder.

20. Men de andra Kehats Levitens

barnas

barnas ätter kommo fyra ſtäder till, igenom deras lott, af Ephraims ſlägte.

21. Och de gåfwo dem den mandråpares friſtaden Sechem, och hans förſtäder på Ephraims berg; Geſer, och deß förſtäder;

22. Kibzaim, och deß förſtäder; Beth-Horon, och deß förſtäder.

23. Af Dans ſlägte fyra ſtäder: Eltheke, och deß förſtäder; Gibbethon, och deß förſtäder;

24. Ajalon, och deß förſtäder; Gath-Rimmon, och deß förſtäder;

25. Af den halfwa ſlägtene Manaſſe twå ſtäder: Thaenach, och deß förſtäder; GathRimmon, och deß förſtäder;

26. Så att alla de andra Kehats ätts barnas ſtäder woro tio, med deras förſtäder.

27. Men Gerſons barnom af de Leviters ätter wordo gifne af den halfwa ſlägtene Manaſſe, twå ſtäder, den mandråpares friſtaden Golan i Baſan, med deß förſtäder; Beeſtera, och deß förſtäder.

28. Af Iſaſchars ſlägte fyra ſtäder: Kiſion, och deß förſtäder; Dabrath, och deß förſtäder;

29. Jarmuth, och deß förſtäder; En-Gannim, och deß förſtäder.

30. Af Aſſers ſlägte fyra ſtäder: Miſeal, och deß förſtäder; Abdon, och deß förſtäder;

31. Helkath, och deß förſtäder; Rehob, och deß förſtäder;

32. Af Naphthali ſlägte tre ſtäder: den mandråpares friſtaden Kedes i Galilea, och deß förſtäder; Hamoth-Dor, och deß förſtäder; Karthan, och deß förſtäder;

33. Så att alle Gerſoniters ätts ſtäder woro tretton, med deras förſtäder.

34. Men Merari barnom, de andra Leviterna wardt gifwet, af ſlägten Sebulon, fyra ſtäder: Jokneam, och deß förſtäder; Kartha, och deß förſtäder;

35. Dimna, och deß förſtäder; Nahalal, och deß förſtäder.

36. Af Rubens ſlägte fyra ſtäder: Bezer, och deß förſtäder; Jahza, och deß förſtäder;

37. Kedemoth, och deß förſtäder; Mephaath, och deß förſtäder.

38. Af Gads ſlägte fyra ſtäder: den mandråpares friſtaden Ramoth i Gilead, och deß förſtäder; Mahanaim, och deß förſtäder;

39. Hesbon, och deß förſtäder; Jaeſer och deß förſtäder;

40. Så att alle Merari barnas, de andra Leviternas ſtäder, ibland deras ätter, efter deras lott, woro tolf.

41. Alle Leviternas ſtäder, ibland Iſraels barnas arf, woro åtta och fyratio, med deras förſtäder.

42. Och hwar och en af deßa hade ſin förſtad om ſig; den ene ſom den andre.

43. Alltſå gaf HERren Iſraels barnom allt landet, ſom han ſworit hade deras fäder att gifwa; och de togo det in, och bodde deruti.

1 Moſ. 12: 7. 13: 15. 15: 18. 26: 3. 28: 13.

44. Och HERren lät dem hafwa ro för allom omkring dem, ſåſom han deras fäder ſworit hade. Och ingen af deras fiendar ſtod emot dem; utan alla deras fiendar gaf HERren i deras händer.

45. Och felade intet af det goda, ſom HERren Iſraels hus tillſagt hade; utan det ſkedde ſå allt.

Joſ. 23: 14.

22. Capitlet.

Rubens, Gads, Manaſſe barn gå hem, bygga altaret wid Jordan.

Då kallade Joſua till ſig de Rubeniter och Gaditer, och den halfwa ſlägtena Manaſſe.

2. Och ſade till dem: I hafwen hållit allt det Moſe HERrans tjenare eder budit hafwer, och lydt mine röſt i allt det jag hafwer budit eder.

4 Moſ. 32: 20, 21. 5 Moſ. 3: 18.

3. I hafwen icke öfwergifwit edra bröder nu i en lång tid, allt intill denna dag; och hafwen blifwit wid HERrans edars Guds bud.

4. Efter nu HERren edar Gud hafwer låtit edra bröder komma till ro, ſåſom han dem ſagt hade; ſå wänder nu om igen, och drager till edra hyddor i edars arfs land, ſom Moſe

HERrans tjenare eder gifwit hafwer på hinſidon Jordan;
4 Moſ. 32 : 33. 5 Moſ. 3 : 12. Joſ. 13 : 8.

5. Allenaſt tager der wara uppå granneliga, att I gören efter de bud och lag, ſom Moſe HERrans tjenare eder budit hafwer; att I älſken HERran edar Gud, och wandren uppå alla hans wägar, och hållen hans bud, och hållen eder intill honom, och tjenen honom af allo hjerta, och af allo ſjäl. 5 Moſ. 10 : 12.

6. Så wälſignade Joſua dem, och lät gå dem; och de gingo till deras hyddor.

7. Den halfwa ſlägtene Manaſſe hade Moſe gifwit i Baſan; den andra hälftene gaf Joſua ibland deras bröder på deßo ſidone Jordan, weſtantill. Och då han lät dem gå till deras hyddor, och hade wälſignat dem, Joſ. 18 : 7.

8. Sade han till dem: I kommen hem igen med ſtora ägodelar till edra hyddor, med ganſka mycken boſkap, ſilfwer, guld, koppar, jern och kläder; ſå ſkifter nu edra fiendars rof med edra bröder. 4 Moſ. 31 : 27. 1 Sam. 30 : 24.

9. Och ſå wände de Rubeniter och Gaditer, och den halfwa ſlägten Manaſſe, om igen, och gingo ifrån Iſraels barn af Silo, ſom i Canaans land ligger, att de ſkulle draga in i Gileads land till deras arfs land, det de till arfs fått hade af HERrans befallning genom Moſe.

10. Och då de kommo till de högar wid Jordan, ſom i Canaans land ligga, byggde de ſamme Rubeniter, Gaditer, och halfwa Manaſſe ſlägt, der wid Jordan ett ſtort ſkönt altare.

11. Då Iſraels barn hörde ſägas: Si, Rubens barn, Gads barn, och den halfwa ſlägten Manaſſe hafwa byggt ett altare emot Canaans land, wid Jordans högar, på deßo ſidone wid Iſraels barn;

12. Förſamlade de ſig hela menigheten i Silo, att de ſkulle draga upp till dem, och ſtrida med dem;

13. Och ſände till dem in uti Gileads land, Pinehas, Eleazars Preſtens ſon; 4 Moſ. 25 : 7.

14. Och med honom tio öfwerſta Förſtar ibland deras fäders hus, af hwarjo Iſraels ſlägt en.

15. Och när de kommo till dem i landet Gilead, talade de med dem, och ſade:

16. Så låter hela HERrans menighet ſäga eder: Hwi ſynden I ſå emot Iſraels Gud, och wänden eder i dag ifrå HERranom, dermed att I byggen eder ett altare, och fallen ifrå HERranom?

17. Är oß icke nog med Peors mißgerning, af hwilko wi ännu på denna dag icke renade äre; och en plåga kom i HERrans menighet?
4 Moſ. 25 : 3. 5 Moſ. 4 : 3.

18. Och I wänden eder i dag bort ifrå HERranom; och ären i dag affällige wordne ifrå HERranom; på det han i dag eller morgon ſkall wredgas öfwer hela Iſraels menighet.

19. Tycker eder, att edart arfs land är orent, ſå kommer hitöfwer i det land, ſom HERren hafwer, der HERrans tabernakel är, och tager arf ibland oß; och träder icke ifrå HERranom, och ifrån oß, att I byggen eder ett altare, förutan HERrans wårs Guds altare.

20. Förbröt icke Achan, Serahs ſon, ſig på det ſpillgifna; och wreden kom öfwer hela Iſraels menighet, och han umgalt icke ſina ſynd allena?
Joſ. 7 : 1, ꝛc. 1 Chr. 2 : 7.

21. Då ſwarade Rubens barn, och Gads barn, och den halfwa ſlägten Manaſſe, och ſade till de höfwitsmän och Förſtar af Iſrael:

22. HERren den ſtarke Gud, HERren den ſtarke Gud wet det, och Iſrael deßlikes; är detta afträdning eller ſynd emot HERran, ſå hjelpe han oß intet i dag. Pſ. 50 : 1.

23. Och om wi altaret fördenſkull byggt hafwe, att wi wilje wända oß ifrå HERranom, offra deruppå bränneoffer och ſpisoffer, eller göra der tackoffer uppå, ſå hämnes det HERren;

24. Och om wi icke det mycket heldre för denna ſakens ſkull gjorde, och ſade: I dag eller morgon måtte edor barn ſäga till wår barn: Hwad hafwen I göra med HERranom Iſraels Gud?

25. HErren hafwer ſatt Jordan till ett landamäre emellan oß och eder; J Rubens och Gads barn, J hafwen ingen del med HErranom; och ſå måtte edor barn komma wår barn ifrå HErrans fruktan.

26. Derföre ſade wi: Låt oß bygga ett altare, icke till något offer eller bränneoffer;

27. Utan på det att det må wara ett wittnesbörd emellan oß och eder, och wåra efterkommande, att wi måge tjena HErranom för honom med wårt bränneoffer, tackoffer och annor offer; och edor barn icke behöfwa i dag eller morgon ſäga till wår barn: J hafwen ingen del med HErranom.

1 Moſ. 31: 48. Joſ. 21: 27.

28. När de nu wordo ſägande till oß, eller wåra efterkommande i dag eller morgon, ſå kunna de ſäga: Ser liknelſen till HErrans altare, hwilket wåre fäder gjort hafwa; icke till offer eller bränneoffer, utan till ett wittnesbörd emellan oß och eder.

29. Bort det ifrån oß, att wi ſkulle träda ifrå HErranom, ſå att wi i dag ſkulle wända oß ifrå HErranom, och bygga ett altare till bränneoffer, och till ſpisoffer, och annor offer, förutan HErrans wårs Guds altare, ſom står för hans tabernakel.

30. Då nu Pinehas Preſten, och de öfwerſte för menighetene, Iſraels Förſtar, ſom med honom woro, detta hörde, täcktes dem wäl Rubens barnas, Gads, och den halfwa Manaſſe ſlägts ord,

31. Och Pinehas, Preſtens Eleazars ſon, ſade till Rubens, Gads, och Manaſſe barn: J dag förſtå wi, att HErren är med oß, att J icke hafwen ſyndat emot HErran med denna gerning; nu hafwen J frälſt Iſraels barn utu HErrans hand.

32. Så drog Pinehas, Preſtens Eleazars ſon, och de öfwerſte, utu Gileads land, ifrå Rubens och Gads barn, åter in uti Canaans land, till Iſraels barn, och ſade dem det igen.

33. Då behagade det Iſraels barnom wäl, och lofwade Iſraels barnas Gud; och ſade intet mer, att de wille draga upp emot dem till ſlags, till att förderfwa landet, ſom Rubens och Gads barn uti bodde.

34. Och Rubens och Gads barn kallade det altaret, att det ſkall wara ett wittne emellan oß, och att HErren är Gud.

23. Capitlet.

Joſua förmanar folket.

Efter lång tid, ſedan HErren hade låtit Iſrael komma till ro för alla deras fiendar omkring ſig; och Joſua nu gammal och wäl till ålders kommen war;

2. Kallade han till ſig hela Iſrael, och deras äldſta, höfwitsmän, domare och ämbetsmän, och ſade till dem: Jag är gammal och wäl till ålders;

Joſ. 24: 1.

3. Och J hafwen ſett allt det HErren edar Gud gjort hafwer på all deßa folken här för eder: ty HErren edar Gud hafwer ſjelf ſtridt för eder.

4. Se, jag hafwer utſkift eder de folk, ſom ännu qware äro, genom lott, hwarjo ſlägtene ſin arfwedel, allt ifrå Jordan, och all de folk, ſom jag utrotat hafwer; och ifrå ſtora hafwet weſterut.

5. Och HErren edar Gud ſkall utdrifwa dem för eder, och utrota dem ifrån eder, ſå att J ſkolen intaga deras land, ſåſom HErren edar Gud eder ſagt hafwer.

2 Moſ. 14: 11. 23: 27.

6. Så warer nu faſt frimodige, att J hållen och gören allt det ſom ſkrifwet står i Moſe lagbok; att J icke wiken derifrå, antingen på den högra ſidon eller på den wenſtra;

5 Moſ. 5: 32. 17: 11. 20. 28: 14. Joſ. 1: 7.

7. Att J icke kommen ibland deßa återlefda folken, ſom med eder ännu äro; och J icke ihågkommen, eller ſwärjen wid deras gudars namn, eller tjenen dem, eller tillbedjen dem;

Pſ. 16: 4. Jer. 5: 7. Zeph. 1: 5.

8. Utan håller eder intill HErran edar Gud, ſåſom J intill denna dag gjort hafwen. 5 Moſ. 11: 22.

9. Så ſkall HErren fördrifwa för eder ſtor och mägtig folk; och ingen

hafwer kunnat ſtå eder emot allt intill denna dag.

10. En af eder ſkall jaga tuſende; ty HErren edar Gud ſtrider för eder, ſåſom han eder ſagt hafwer.
3 Moſ. 26: 8. 5 Moſ. 28: 7. 32: 30.

11. Derföre bewarer edra ſjälar granneliga, att I hafwen HErran edar Gud kär.

12. Men om I wänden eder härifrå, och hållen eder intill deßa återlefda folken, och befrynden eder med dem i giftermål, ſå att I kommen ibland dem, och de ibland eder;

13. Så weter, att HErren edar Gud ſkall icke mer fördrifwa all deßa folken för eder; utan de ſkola eder warda till ſnaro och nät, och till en ſtaka i edra ſido, och till en törnagadd i edor ögon, tilldeß han förgör eder utu det goda landet, ſom HErren edar Gud eder gifwit hafwer.
4 Moſ. 33: 55. Dom. 2: 21.

14. Si, jag går i dag alla werldenes wäg, och I ſkolen weta af allt hjerta, och af allo ſjäl, att icke ett ord felat hafwer på allt det goda, ſom HErren edar Gud eder ſagt hafwer; allt är ſkedt, och intet tillbakablifwet. 1 Kon. 2: 2. Joſ. 21: 45.

15. Lika ſom nu allt det goda kommet är, ſom HErren edar Gud eder ſagt hafwer, ſå ſkall ock HErren låta komma öfwer eder allt ondt, tilldeß han förgör eder utu detta goda landet, ſom HErren edar Gud eder gifwit hafwer; Joſ. 24: 20.

16. Om I HErrans edars Guds förbund öfwerträden, ſom han eder budit hafwer, och gången bort, och tjenen andra gudar, och tillbedjen dem; ſå att HErrans wrede förgrymmar ſig öfwer eder, och ſnarliga förgör eder utu det goda landet, ſom han eder gifwit hafwer.
3 Moſ. 26: 14. 5 Moſ. 28: 15.

24. Capitlet.

Joſua afſkedstal, wittnesbördsſten, död. Joſephs ben och Eleazars.

Och Joſua förſamlade alla Iſraels ſlägter till Sichem, och kallade fram de äldſta i Iſrael, höfwitsmän, domare och ämbetsmän. Då de woro framträdde för Gud, Joſ. 23: 2.

2. Sade han till hela folket: Så ſäger HErren, Iſraels Gud: Edra fäder bodde i förtiden på hinſidon älfwen, Tharah, Abrahams och Nahors fader, och tjente andra gudar.
1 Moſ. 11: 26, 31.

3. Då tog jag edar fader Abraham på hinſidon älfwen, och lät honom wandra i hela Canaans land, och förökade honom hans ſäd, och gaf honom Iſaac. 1 Moſ. 12: 1. 21: 2.

4. Och Iſaac gaf jag Jacob och Eſau; och gaf Eſau det berget Seir till beſitta; men Jacob och hans barn drogo neder uti Egypten.
1 Moſ. 25: 21, 24. 36: 8. 46: 1.

5. Då ſände jag Moſe och Aaron, och plågade Egypten, ſåſom jag ibland dem gjort hafwer.
2 Moſ. 3: 10. 7: 1. ꝛc.

6. Sedan förde jag eder och edra fäder utur Egypten, och när I kommen till hafwet, och de Egyptier jagade efter edra fäder med wagnar och reſenärar intill röda hafwet;
2 Moſ. 12: 37. 14: 9.

7. Så ropade de till HErran, och han ſatte ett mörker emellan eder och de Egyptier, och förde hafwet öfwer dem, och öfwertäckte dem; och edor ögon ſågo hwad jag i Egypten gjorde; och I bodden i öknene i en lång tid
2 Moſ. 14: 20, 28.

8. Och jag förde eder uti de Amoreers land, ſom bodde på hinſidon Jordan; och då de ſtridde emot eder, gaf jag dem i edra händer, ſå att I beſågen deras land, och förgjorden dem för eder. 4 Moſ. 21: 21. ꝛc.

9. Då reſte ſig upp Balak, Zipors ſon, de Moabiters Konung, och ſtridde emot Iſrael, och han ſände bort, och lät kalla Bileam, Beors ſon, att han ſkulle förbanna eder. 4 Moſ. 22: 2.

10. Men jag wille intet höra honom, och han wälſignade eder; och jag frälſte eder utu hans händer.

11. Och då I gingen öfwer Jordan, och kommen till Jericho, ſtridde Jericho inbyggare emot eder, de Amo-

reer, Phereſeer, Cananeer, Hetheer, Girgaſeer, Heveer och Jebuſeer; men jag gaf dem i edra händer;
Joſ. 3: 16. 6: 20. 10: 8. 11: 8.

12. Och ſände getingar framför eder, de dreſwo dem ut för eder, de twå Amoreers Konungar; icke genom ditt ſwärd eller genom din båga;
2 Moſ. 23: 28. 5 Moſ. 7: 20.

13. Och gaf eder ett land, der J intet på arbetat haden, och ſtäder, ſom J intet uppbyggt haden; att J ſkullen bo deruti, och ſkullen äta af wingårdar, och oljoberg, ſom J intet planterat haden. 5 Moſ. 6: 10. 11. Pſ. 44: 4.

14. Så frukter nu HERran, och tjener honom troliga och rättſinneliga; och låter fara de gudar, ſom edra fäder tjent hafwa på hinſidon älfwen, och i Egypten; och tjener HERranom.

15. Tycker eder icke godt wara, att J tjenen HERranom, ſå utwäljer eder i dag hwem J tjena wiljen; antingen den Gud, ſom edre fäder tjent hafwa på hinſidon älfwena, eller de Amoreers gudar, i hwilkas land J bon; men jag och mitt hus wilje tjena HERranom.

16. Då ſwarade folket, och ſade: Bort det, att wi ſkulle öfwergifwa HERran, och tjena andra gudar;

17. Ty HERren wår Gud hafwer fört oß och wåra fäder utur Egypti land, utu träldomens hus; och hafwer för wår ögon gjort ſå ſtor tecken, och bewarat oß på hela wägenom, ſom wi dragit hafwe; och ibland alla de folk, genom hwilka wi gångne äre.

18. Och HERren hafwer utdrifwit för oß all de Amoreers folk, ſom bodde i landena; derföre wilje wi ock tjena HERranom; ty han är wår Gud.

19. Joſua ſade till folket: J kunnen icke tjena HERranom; ty han är en helig Gud, och en nitälſkande Gud, den eder icke förlåter edor öfwerträdelſe och ſynder.

20. När J nu öfwergifwen HERran, och tjenen en främmande gud, ſå ſkall han wända ſig, och göra eder ondt; och förgöra eder, ſedan han eder godt gjort hafwer. Joſ. 23: 15.

21. Men folket ſade till Joſua: Icke ſå, utan wi wilje tjena HERranom.

22. Då ſade Joſua till folket: J ären wittne öfwer eder, att J hafwen eder utwalt HERran, att J ſkolen tjena honom. Och de ſade: Ja.

23. Så lägger nu ifrån eder de främmande gudar, ſom ibland eder äro, och böjer edor hjerta till HERran Iſraels Gud.

24. Och folket ſade till Joſua: Wi wilje tjena HERranom wårom Gud, och lyda hans röſt.

25. Så gjorde Joſua på den ſamma dagen ett förbund med folket, och ſatte dem lag och rätt före i Sichem.

26. Och Joſua ſkref allt detta i Guds lagbok, och tog en ſtor ſten, och reſte honom der upp under ena ek, ſom war wid HERrans helgedom;
1 Moſ. 35: 4. Dom. 9: 6.

27. Och ſade till allt folket: Si, denne ſtenen ſkall wara wittne emellan oß; ty han hafwer hört allt HERrans tal, ſom han med oß talat hafwer; och ſkall wara ett wittne öfwer eder, att J edar Gud icke förſaka ſkolen.

28. Alltſå lät Joſua folket gå, hwar och en i ſin arfwedel; Dom. 2: 6.

29. Och det begaf ſig, när detta ſkedt war, att Joſua, Nuns ſon, HERrans tjenare, blef död, då han hundrade och tio år gammal war. Dom. 2: 8.

30. Och de begrofwo honom i hans arfwedels gränſo i ThimnathSerah, ſom ligger på Ephraims berg, på norra ſidone wid det berget Gaas. Dom. 2: 9.

31. Och Iſrael tjente HERranom ſå länge Joſua lefde, och de äldſte, hwilke i långan tid lefde efter Joſua, och wißte alla HERrans gerningar, ſom han med Iſrael gjort hade.

32. Och Joſephs ben, ſom Iſraels barn hade fört utur Egypten, begrofwo de i Sichem, i det åkraſtycket, ſom Jacob köpte af Hemors barnom, Sichems faders, för hundrade penningar; och wardt Joſephs barnas arfwedel.
1 Moſ. 50: 25. 2 Moſ. 13: 19. 1 Moſ. 33: 19.

33. Blef ock Eleazar, Aarons ſon, död, och de begrofwo honom i Gibeath Pinehas hans ſons, det honom på Ephraims berg gifwet war.

Ände på Joſua Bok.

Domare Boken.

1. Capitlet.

Juda och Simeons ſeger emot Canaan. Athniels gifte. Keniters lott. Slägternas wårdslöshet.

Efter Joſua död frågade Iſraels barn HErran, och ſade: Ho ſkall ibland oß föra örliget emot de Cananeer? 4 Moſ. 27: 21. Dom. 20: 18.

2. HErren ſade: Juda ſkall föra det; ſi, jag hafwer gifwit landet i hans hand.

3. Då ſade Juda till ſin broder Simeon: Drag med mig upp i min lott, och låt oß ſtrida emot de Cananeer, ſå will jag åter draga med dig i din lott. Så drog Simeon med honom.

4. Då nu Juda drog ditupp, gaf HErren honom de Cananeer och Phereſeer i deras händer; och de ſlogo i Beſek tiotuſend män.

5. Och de funno AdoniBeſek i Beſek; och ſtridde emot honom, och ſlogo de Cananeer och Phereſeer.

6. Men AdoniBeſek flydde, och de jagade efter honom, fingo honom, och höggo af honom tummarna, både af hans händer och fötter.

7. Då ſade AdoniBeſek: Sjutio Konungar, med afhuggna tummar af deras händer och fötter, hemtade upp under mitt bord; ſåſom jag nu gjort hafwer, ſå hafwer Gud wedergullit mig. Och de förde honom till Jeruſalem, der blef han död.

8. Men Juda barn ſtridde emot Jeruſalem, och wunno det, och ſlogo det med ſwärdsegg, och brände ſtaden upp.

9. Sedan drogo Juda barn neder, till att ſtrida emot de Cananeer, ſom bodde på bergen, och ſöderut, och i dalarna.

10. Och Juda drog emot de Cananeer, ſom bodde i Hebron; men Hebron het i förtiden KiriathArba; och ſlog Seſai, och Ahiman, och Thalmai; Joſ. 10: 36. 11: 21. 15: 14.

11. Och drog dädan emot Debirs inbyggare; men Debir het i förtiden KiriathSepher. Joſ. 15: 15.

12. Och Caleb ſade: Den ſom KiriathSepher ſlår och winner, honom will jag gifwa mina dotter Achſa till huſtru. Joſ. 15: 16.

13. Då wann det Athniel, Kenas ſon, Calebs yngſta broders; och han gaf honom ſina dotter Achſa till huſtru.

14. Och det begaf ſig, då hon indrog, wardt henne rådet, att hon ſkulle bedas en åker af ſin fader; och hon gaf ſig ifrån åſnanom. Då ſade Caleb till henne: Hwad är dig? Joſ. 15: 18.

15. Hon ſade: Gif mig en wälſignelſe; ty du hafwer gifwit mig ett ſöderland; gif mig ock ett, ſom watten hafwer. Då gaf han henne ett, ſom watten hade ofwan och nedan.

16. Och de Keniters barn, Moſe ſwågers, drogo upp utu Palma ſtaden med Juda barn uti Juda öken, ſom ligger ſunnan för den ſtaden Arad; och gingo till, och bodde ibland folket. 2 Moſ. 18: 1. 4 Moſ. 10: 29. 24: 21. Dom. 4: 11. 1 Sam. 15: 6. 5 Moſ. 34: 3.

17. Och Juda drog åſtad med hans broder Simeon, och ſlogo de Cananeer i Zephat, och gåfwo honom tillſpillo, och kallade ſtaden Horma.

18. Dertill wann Juda Gaza med deß tillhöring, och Aſkelon med deß tillhöring, och Ekron med deß tillhöring.

19. Och HErren war med Juda, ſå att han intog berget; förty han kunde icke intaga dem ſom i dalarna bodde, derföre, att de hade jernwagnar. Joſ. 17: 16, 18.

20. Och de gåfwo Caleb Hebron, ſåſom Moſe ſagt hade; och han fördref derut de tre Enaks ſöner. 4 Moſ. 14: 24. Joſ. 14: 13. 15: 13.

21. Men BenJamins barn fördrefwo icke de Jebuſeer, ſom bodde i Jeruſalem; utan de Jebuſeer bodde när BenJamins barn i Jeruſalem, allt intill denna dag. Joſ. 15: 63. 18: 28. 2 Sam. 5: 6, 7.

22. Sammalunda drogo ock Joſephs barn upp till BethEl; och HErren war med dem.

23. Och Joſephs hus beſpejade BethEl, det tillförene het Lus.

1 Moſ. 28 : 19.

24. Och hållarena fingo ſe en man gå utu ſtaden, och ſade till honom: Wiſa oß huru wi ſkole komma in i ſtaden, ſå wilje wi göra barmhertighet med dig.

25. Och när han hade wiſt dem hwar de ſkulle komma in, ſlogo de ſtaden, med ſwärdsegg; men den mannen och all hans ſlägt läto de gå.

26. Då drog den ſamme mannen in uti de Hetheers land, och byggde en ſtad, och kallade honom Lus. Den heter ännu i dag ſå. Joſ. 16 : 2.

27. Och Manaſſe fördref icke BethSean med deß döttrar; icke heller Thaanach med deß döttrar; och icke heller de inbyggare i Dor med deß döttrar, ej heller de inbyggare i Jibleam med deß döttrar, ej heller de inbyggare i Megiddo med deß döttrar; och de Cananeer begynte till att bo i de ſamma landena. Joſ. 17 : 12.

28. Men då Iſrael kom till magt, gjorde han de Cananeer ſkattpligtiga, och fördref dem icke.

29. Sammalunda fördref icke heller Ephraim de Cananeer, ſom bodde i Gaſer; utan de Cananeer bodde ibland dem i Gaſer.

30. Sebulon fördref icke heller dem ſom bodde i Kitron och Nahalol; utan de Cananeer bodde ibland dem, och woro ſkattpligtige.

31. Aſſer fördref icke dem ſom bodde i Acco; icke heller dem ſom bodde i Zidon, i Ahlab, i Achſib, i Helbah, i Aphik och i Rehob;

32. Utan de Aſſeriter bodde ibland de Cananeer, ſom i landena bodde; ty de fördrefwo dem icke.

33. Naphthali fördref icke dem ſom bodde i BethSemes, ej heller i BethAnath; utan bodde ibland de Cananeer, ſom i landena bodde; men de i BethSemes och i BethAnath wordo ſkattpligtige.

34. Men de Amoreer trängde Dans barn in på bergena, och ſtadde dem icke till, att de kommo neder i dalarna.

35. Och de Amoreer begynte bo på de bergena Heres i Ajalon och Saalbim; dock wardt Joſephs hus hand dem för ſwår, ſå att de wordo ſkattpligtige.

36. Och de Amoreers gränſa war der man uppgår till Akrabbim, och ifrå klippone, och ifrå höjdene.

2. Capitlet.

Iſraels tröghet, affall, ſtraff, elände.

Och kom en HERrans Ängel upp ifrå Gilgal till Bochim, och ſade: Jag förde eder utur Egypten, och lät eder komma in uti det land, ſom jag edra fäder ſworit hade, och ſade: Jag ſkall icke göra mitt förbund med eder ogildt i ewig tid;

1 Moſ. 17 : 7. 5 Moſ. 29 : 14, ꝛc.

2. Att I icke ſkullen göra något förbund med detta lands inbyggare, utan ſkullen bryta deras altare omkull; men I hafwen intet lydt mine röſt. Hwi hafwen I det gjort?

4 Moſ. 33 : 52. 5 Moſ. 7 : 2. 12 : 3.

3. Sade jag ock med: Jag will icke fördrifwa dem för eder; att de ſkola wara eder till ſnaro, och deras gudar eder till nät.

2 Moſ. 23 : 33. 5 Moſ. 7 : 16. Joſ. 23 : 13.

4. Och då HERrans Ängel deßa orden ſagt hade till all Iſraels barn, hof folket ſina röſt upp, och gret;

5. Och kallade det rummet Bochim och offrade der HERranom.

6. Ty då Joſua hade ſläppt folket ifrå ſig, och Iſrael war dragen hwar till ſin arfwedel, till att intaga landet, Joſ. 24 : 28.

7. Tjente folket HERranom, ſå länge Joſua lefde, och de äldſte, ſom länge lefde efter Joſua, och ſett hade alla HERrans ſtora gerningar, ſom han Iſrael gjort hade. Joſ. 24 : 31.

8. Men då Joſua, Nuns ſon, HERrans tjenare, död war, hundrade och tio år gammal, Joſ. 24 : 29, 30.

9. Begrofwo de honom i hans arfwedels gränſo i ThimnathHeres, på Ephraims berg, på norra ſidone wid Gaas berg.

10. Då ock alle de, ſom på den tiden lefde, woro ſamkade till ſina fäder, kom ett annat ſlägte upp efter

dem, ſom intet kände HERran, eller de gerningar, ſom han med Iſrael gjort hade.

11. Så gjorde Iſraels barn det ondt war för HERranom, och tjente Baalim;

12. Och öfwergåfwo HERran deras fäders Gud, ſom dem utur Egypti land fört hade, och följde andra gudar efter, och de folks gudar, ſom omkring dem bodde, och tillbådo dem, och förtörnade HERran.

13. Ty de öfwergåfwo ju mer och mer HERran, och tjente Baal och Aſtaroth.
1 Sam. 31:10. 1 Kon. 11:5. 2 Kon. 23:13

14. Så förgrymmade då HERrans wrede ſig öfwer Iſrael, och gaf dem i deras hand, ſom dem röfwade, att de dem beröfwa ſkulle, och ſålde dem i deras fiendars händer allt omkring; och de kunde icke mer ſtå deras fiendar emot; Pſ. 44:13. Eſ. 50:1.

15. Utan, ehwart de wände ſig, war HERrans hand emot dem till deras ofärd, ſåſom HERren dem ſagt, och HERren dem ſworit hade; och de wordo hårdeliga plågade.
3 Moſ. 26:17, 33. 5 Moſ. 28:15, ꝛc.

16. När nu HERren uppwäckte domare, ſom dem hulpo utu röfwarenas hand, Dom. 3:10.

17. Så lydde de icke heller domarena, utan bedrefwo hor med andra gudar, och tillbådo dem, och weko ſnarliga af den wägen, der deras fäder på gångit hade, till att lyda HERrans bud; och gjorde intet ſåſom de.

18. Då nu HERren uppwäckte dem domare, ſå war HERren med domarenom, och halp dem utu deras fiendars hand, ſå länge domaren lefde; ty HERren förbarmade ſig öfwer deras ſuckan, öfwer dem ſom dem twingade, och trängde.

19. Men när domaren blef död, ſå wände de ſig, och förderfwade det mer än deras fäder, ſå att de följde andra gudar, till att tjena dem, och tillbedja dem; de gingo icke ifrå ſina påfunder, eller ifrå ſino halsſtyfwa wäſende. Dom. 3:12

20. Derföre förgrymmade ſig ſå HERrans wrede öfwer Iſrael, att han ſade: Efter detta folket hafwer gått ifrå mitt förbund, ſom jag deras fäder budit hafwer, och icke welat höra min röſt; 4 Moſ. 33:55.

21. Så ſkall jag nu härefter ingen fördrifwa af de Hedningar, ſom Joſua återlefde, då han blef död;

22. Att jag på dem må förſöka Iſrael, om de wilja blifwa på HERrans wägar, och wandra på dem, ſåſom deras fäder wandrat hafwa, eller ej.

23. Så lät då HERren blifwa deßa Hedningar, att han icke med haſt fördref dem, hwilka han i Joſua hand icke gifwit hade.

3. Capitlet.

Athniel, Ehud, Samgar.

Deßa äro de Hedningar, ſom HERren lät blifwa, på det han ſkulle med dem förſöka Iſrael, ſom intet wißte utaf Canaans örlig; 5 Moſ. 7:22.

2. Och att Iſraels barnas afföda måtte weta och lära ſtrida, de ſom tillförene intet wißte deraf;

3. Nämliga de fem Philiſteers Förſtar, och alla Cananeer och Zidonier, och de Heveer, ſom bodde på Libanons berg, allt ifrå det berget Baal-Hermon, tilldeß man kommer till Hamath. 5 Moſ. 3:8. Joſ 11:3.

4. De ſamme blefwo till att förſöka Iſrael med dem, att man måtte förfara, om de lydde HERrans bud, ſom han deras fäder budit hade genom Moſe.

5. Då nu Iſraels barn bodde ibland de Cananeer, Hetheer, Amoreer, Phereſeer, Heveer och Jebuſeer,

6. Togo de deras döttrar till huſtrur, och gåfwo ſina döttrar deras ſöner, och tjente deras gudar;
2 Moſ. 23:32. 5 Moſ. 7:3, 4.

7. Och gjorde illa för HERranom, och förgåto HERran deras Gud, och tjente Baalim och lundom.

8. Då förgrymmade ſig HERrans wrede öfwer Iſrael, och ſålde dem i CuſanRiſathaims hand, Konungens i Meſopotamien; och ſå tjente Iſraels barn CuſanRiſathaim i åtta år.

9. Då ropade Iſraels barn till HERran, och HERren uppwäckte dem

en frälſare, ſom dem frälſte, Athniel, Kenas ſon, Calebs yngſte broders.

10. Och HErrans Ande war i honom, och han wardt domare i Iſrael, och drog ut till ſtrid; och HErren gaf CuſanRiſathaim, Konungen i Syrien, i hans hand, ſå att hans hand wardt honom öfwermägtig.

11. Så blef landet ſtilla i fyratio år; och Athniel, Kenas ſon, blef död.

Dom. 8: 28.

12. Men Iſraels barn gjorde ännu mer ondt för HErranom. Då ſtärkte HErren Eglon, de Moabiters Konung, emot Iſrael, derföre att de gjorde det ondt war för HErranom;

13. Och förſamlade till ſig Ammons barn och de Amalekiter; och han drog åſtad, och ſlog Iſrael, och tog in Palma ſtaden.

14. Och Iſraels barn tjente Eglon, de Moabiters Konung, i aderton år.

15. Så ropade de till HErran, och HErren uppwäckte dem en frälſare, Ehud, Gera ſon, Iemini ſons; han war ofärdig i ſin högra hand. Och Iſraels barn ſände med honom ſkänker till Eglon, de Moabiters Konung.

16. Och Ehud gjorde ſig ett tweeggadt ſwärd, en aln långt, och band det under ſin kläder på högra låret;

17. Och bar fram ſkänken till Eglon, de Moabiters Konung; och Eglon war en ganſka fet man.

18. Och när han hade fått ifrå ſig ſkänken, öfwergaf han folket, ſom hade burit ſkänken;

19. Och wände tillbaka igen ifrå de afgudar i Gilgal; och lät båda: Jag hafwer, o Konung, något hemligit tala wid dig. Han bad gifwa ljud; och de gingo alle ut, ſom ſtodo omkring honom.

20. Och Ehud kom till honom in, och han ſatt uti en ſommarſal allena; och Ehud ſade: Jag hafwer Guds ord till dig; då ſtod han upp af ſinom ſtol.

21. Men Ehud räckte ut ſina wenſtra hand, och tog ſwärdet af ſitt högra lår, och ſtötte det in uti hans buk;

22. Så att ock ſkaftet följde in med bladet, och fetman innelyckte ſkaftet; ty han drog intet ſwärdet ut af hans buk, och träcken gick af honom.

23. Men Ehud gick ut genom bakdörrena, och lät igen dörrena efter ſig, och ſlog henne i lås.

24. Då han nu utkommen war, gingo hans tjenare in; och ſom de ſågo, att dörren på ſommarſalen igenlyckt war, ſade de: Han är tilläfwentyrs gången på ſtol i kammaren till ſommarſalen.

25. När de nu ſå länge bidt hade, att de ſkämdes, ty ingen lät dem dörrena upp af ſalen, togo de nyckelen, och läſte upp; ſi, då låg deras herre der död på jordene.

26. Och Ehud undflydde, medan de fördröjde, och gick fram om afgudarna, och undkom allt intill Seirath.

27. Och då han kom derin, blåſte han i baſuner på Ephraims berg, och Iſraels barn drogo med honom af bergena, och han framför dem;

28. Och ſade till dem: Följer mig efter, ty HErren hafwer gifwit edra fiendar, de Moabiter, i edra händer; och de följde honom efter, och wunno Jordans färjoſtad, den ſom drager åt Moab, och läto ingen komma deröfwer.

29. Och ſlogo de Moabiter af på den tiden wid tiotuſend män, alltſammans ädla och ſtridſamma män, ſå att icke en undſlapp.

30. Alltſå wordo de Moabiter på den tiden nederlagde, under Iſraels barnas hand; och landet war ſtilla i åttatio år.

31. Efter honom war Samgar, Anaths ſon; han ſlog ſexhundrade Philiſteer med en herdaſtaf, och frälſte ock han Iſrael. Dom. 5: 6.

4. Capitlet.

Debora, Barak, Jael, Siſera.

Men Iſraels barn gjorde ytterligare illa för HErranom, då Ehud war död.

2. Och HErren ſålde dem uti Jabins, de Cananeers Konungs, händer, ſom ſatt i Hazor, och hans härhöfwitsman war Siſera, och han bodde i Haroſeth Hedningarnas.

Joſ. 11: 11. 1 Sam. 12: 9, 11.

3. Och Iſraels barn ropade till HERran; ty han hade niohundrade jernwagnar, och twingade Iſraels barn med wåld i tjugu år.

4. På den ſamma tiden war domarinna i Iſrael, den Prophetiſſan Debora, Lappidoths huſtru.

5. Och hon bodde under Deboras palmträ, emellan Rama och BethEl, på Ephraims berg; och Iſraels barn kommo ditupp till henne för rätta.

6. Hon ſände åſtad, och kallade Barak, AbiNoams ſon, af Kedes Naphthali, och lät ſäga honom: Hafwer icke HERren Iſraels Gud budit dig: Gack åſtad, och drag upp på berget Thabor, och tag tiotuſend män med dig, utaf Naphthali och Sebulons barn? Ebr. 11. 32.

7. Ty jag will föra till dig Siſera, Jabins härhöfwitsman, wid den bäcken Kiſon, med hans wagnar, och med all hans hop; och will gifwa honom i dina händer.

8. Barak ſade till henne: Om du far med mig, ſå drager jag åſtad; men far du icke med, ſå drager icke heller jag.

9. Hon ſade: Jag will draga med dig; men ſegren blifwer icke din i denna reſone, ſom du gör; utan HERren ſkall gifwa Siſera uti en qwinnos hand Så gjorde Debora redo, och for med Barak till Kedes.

10. Då kallade Balak Sebulon och Naphthali till Kedes, och drog till fot med tiotuſend män; Debora följde ock med honom.

11. Men Heber den Keniten war dragen ifrå de Keniter, ifrå Hobabs barn, Moſe ſwågers, och hade uppſlagit ſin tjäll wid den eken Zaanaim inwid Kedes. 4 Moſ. 10: 29. Dom. 1: 16.

12. Då wardt Siſera bådadt, att Barak, AbiNoams ſon, war dragen upp på det berget Thabor.

13. Så ſamkade han alla ſina wagnar tillhopa, niohundrade jernwagnar; och allt det folk med honom war, ifrå Haroſeth Hedningarnas, allt intill den bäcken Kiſon.

14. Men Debora ſade till Barak: Upp, detta är den dagen, i hwilkom HERren hafwer gifwit Siſera i dina hand; ty HERren ſkall draga ut för dig. Så drog Barak neder af berget Thabor, och de tiotuſend män med honom.

15. Och HERren förſkräckte Siſera med alla hans wagnar, och all hans här, för Baraks ſwärdsegg, ſå att Siſera ſprang ifrå ſin wagn, och flydde till fot. Pſ. 83: 10.

16. Men Barak jagade efter wagnarna och hären, allt intill Haroſeth Hedningarnas, och all Siſera här föll för ſwärdsegg, ſå att icke en blef öfwer.

17. Men Siſera flydde till fot in uti Jaels tjäll, Hebers den Kenitens huſtrus; förty Konung Jabin i Hazor, och Hebers den Kenitens hus ſtodo i frid med hwarannan.

18. Och Jael gick ut emot Siſera, och ſade till honom: Kom, min herre, kom in till mig, och frukta dig intet; och han gaf ſig in till henne uti hennes tjäll, och hon höljde öfwer honom en mantel.

19. Och han ſade till henne: Kära, gif mig litet watten till att dricka, ty mig törſter. Då tog hon en bytto mjölk, och gaf honom dricka, och höljde på honom. Dom. 5. 25.

20. Och han ſade till henne: Gack fram i dörrena på tjället, och om någor kommer och frågar, om någor är här, ſå ſäg: Ingen.

21. Så tog Jael, Hebers huſtru, en nagla af tjället, och en hammar i ſina hand, och gick ſakta in till honom, och ſlog honom naglan genom tinningen, ſå att han ſank neder till jordena; ty han war ſömnig och wanmägtig, och blef död.

22. Då Barak jagade efter Siſera, gick Jael ut emot honom, och ſade till honom: Kom hit, jag will wiſa dig den man, ſom du ſöker efter. Och då han kom in till henne, låg Siſera död, och naglen faſt i hans tinning.

23. Alltſå nederlade Gud, på den tiden, Jabin, de Cananeers Konung för Iſraels barn.

24. Och Iſraels barnas hand full-

följde, och wardt ſtark emot Jabin, de Cananeers Konung, tilldeß de utrotade honom.

5. Capitlet.

Deboras och Baraks ſegerſång.

Då ſöngo Debora och Barak, AbiNoams ſon, på den ſamma tiden, och ſade:

2. Lofwer HERran, att Iſrael är åter fri worden, och folket hafwer warit der wiljogt till. Dom. 4: 10.

3. Hörer till, I Konungar, och akter uppå, I Förſtar; jag will, HERranom will jag ſjunga, HERranom Iſraels Gudi will jag ſpela.

4. HERre, då du utdrogſt ifrå Seir, och gick fram ifrån Edoms mark, då ſkalf jorden, himmelen dröp, och ſkyarna dröpo watten. 5 Moſ. 2: 3, 4. 33: 2. Pſ. 68: 8, 9. 77: 18. 97: 5. 114: 7.

5. Bergen ſmulto för HERranom, Sinai för HERranom Iſraels Gud. 2 Moſ. 19: 16, 18.

6. I Samgars, Anaths ſons, tid, i Jaels tid, woro wägarna förgångne; och de ſom på ſtigarna gå ſkulle, de wandrade krokota wägar. Dom. 3: 31.

7. Det fattades, bönder fattades i Iſrael, tilldeß jag Debora uppkom, tilldeß jag uppkom en moder i Iſrael. Dom. 4: 4.

8. Ett nytt hafwer Gud utwalt, portarna hafwer han beſtridt; ingen ſköld eller ſpets wardt ſedd ibland fyratiotuſend i Iſrael. 1 Sam. 13: 19, 22.

9. Mitt hjerta faller till Iſraels regenter, hwilke friwiljoge äro ibland folket.

10. Lofwer HERran, I ſom riden på ſköna åſninnor, I ſom ſitten för rätta; och ſjunger, I ſom gån på wägomen. Dom. 10: 4. 12: 14.

11. Der ſkyttarna ropa ibland dem ſom watten hemta, der ſäge man om HERrans rättfärdighet, om hans bönders rättfärdighet i Iſrael; då drog HERrans folk neder till portarna.

12. Upp, upp, Debora, upp, upp, och ſjung ena wiſo; upp, Barak, och fånga dina fångare, du AbiNoams ſon.

13. Då wordo de förlåtne rådande öfwer de mägtiga; HERren wardt rådandes genom mig öfwer de hjeltar.

14. Utaf Ephraim war deras rot emot Amalek; och efter dig BenJamin i ditt folk. Af Machir äro komne regenter; och af Sebulon äro regerare wordne igenom ſkrifpennan. 2 Moſ. 17: 13. 4 Moſ. 4: 5. Joſ. 17: 1. Dom. 3: 15.

15. Iſaſchars Förſtar woro med Debora, och Iſaſchar war ſåſom Barak i dalenom, utſänder med ſitt fotfolk. Ruben höll mycket af ſig, och ſkiljde ſig ifrån oß.

16. Hwi bleffſt du i dinom fårahyddom, till att höra hjordarnas bräkande; och höll mycket af dig, och ſkiljde dig ifrån oß?

17. Gilead blef hinſidon Jordan. Och hwi bor Dan ibland ſkeppen? Aſſer ſatt i haffſens hamn, och blef i ſina förfallna byar. Joſ. 13: 24, 25. 19: 24, 29, 40.

18. Men Sebulons folk wågade ſina ſjäl i döden; Naphthali deßlikes på höjdene af markene. Dom. 4: 14.

19. Konungarna kommo och ſtridde. Då ſtridde de Cananeers Konungar i Thaanach, wid det wattnet Megiddo; men de hade ingen winning deraf.

20. Af himmelen war ſtridt emot dem; ſtjernorna i deras lopp ſtridde emot Siſera.

21. Den bäcken Kiſon wältrade dem, den bäcken Kedumim, den bäcken Kiſon. Träd, min ſjäl, på de ſtarka.

22. Då darrade häſtarnas fötter, för deras ſtarka åſittares förfärelſes ſkull.

23. Förbanner den ſtaden Meros, ſade HERrans Ängel; förbanner hans borgare, att de icke kommo HERranom till hjelp; till hjelp HERranom, till de hjeltar.

24. Wälſignad ware ibland qwinnor Jael, Hebers den Kenitens huſtru; wälſignad ware hon i hyddomen ibland qwinnor. Luc. 1: 28, 42.

25. Mjölk gaf hon, då han watten beddes, och bar ſmör in uti en härlig ſkål.

26. Hon tag naglan med ſin hand, och ſmedshammaren i ſina högra hand, och ſlog Siſera genom hans

hufwud; ſönderkroßade, och genomſtack hans tinningar.

27. Till hennes fötter krökte han ſig, föll neder, och lade ſig; han krökte ſig, och föll neder till hennes fötter; ſåſom han krökte ſig, ſå låg han förderfwad.

28 Siſera moder ſåg genom fenſtret ut, och gret igenom gallren: Hwi förtöfwar hans wagn ſå länge, att han icke kommer? Hwi fördröja hans wagns hjul?

29. De wiſeſta ibland hennes qwinnor ſwarade, då hon ſå jämmerliga qwidde:

30. Skulle de icke finna och byta rof, hwarjom manne en ung pigo eller twå till byte; och Siſera brokot ſtickad kläder till byte, ſtickad brokot kläder om halſen till byte?

31. Alltſå, HERre, förgånge alle dine fiendar; men de ſom honom kär hafwa, de wäre ſåſom uppgångande ſolen i ſine magt. Och landet hade frid i fyratio år.

6. Capitlet.

Iſrael plågas. Gideon domare. Baals altare. Ullſkinnet.

Och då Iſraels barn gjorde det ondt war för HERranom, gaf HERren dem under de Midianiters hand i ſju år.

2. Och då de Midianiters hand wardt för ſtark öfwer Iſrael, gjorde Iſraels barn ſig klyfter i bergen, och kulor, och fäſte.

3. Och när Iſrael något ſådde, ſå kommo de Midianiter upp, och de Amalekiter, och de af öſterlanden;

4. Och lägrade ſig emot dem, och förderfwade wäxten på landet, allt intill Gaſa, och läto ingen boſkap blifwa qwar i Iſrael, hwarken får, fä eller åſnar.

5. Förty de kommo ditupp med ſinom boſkap och tjäll, ſåſom ett ſtort tal gräshoppor, ſå att hwarken de eller deras cameler ſtodo till att räkna; och de föllo in i landet, på det de ſkulle förderfwa det.

6. Så wardt Iſrael mycket förſwagad för de Midianiter. Då ropade Iſraels barn till HERran.

7. Som de nu ropade till HERran, för de Midianiters ſkull,

8. Sände HERren till dem en Prophet; han ſade till dem: Detta ſäger HERren Iſraels Gud: Jag hafwer fört eder utur Egypten, och utu träldomens hus;

9. Och hafwer frälſt eder utu de Egyptiers hand, och utur alla deras hand, ſom eder twingade, och hafwer drifwit dem ut för eder, och gifwit eder deras land;

10. Och ſade till eder: Jag är HERren edar Gud; frukter intet de Amoreers gudar, i hwilkas land I bon. Och I lydden mine röſt intet.

2 Kon. 17: 35, 38.

11. Och en HERrans Ängel kom, och ſatte ſig under ena ek i Ophra, hwilken Joas tillhörde, de Eſriters fader; och hans ſon Gideon tröſkade hwete i preßen, på det han ſkulle fly för de Midianiter.

12. Då ſyntes honom HERrans Ängel, och ſade till honom: HERren ware med dig, du ſtridſamme hjelte.

13. Gideon ſade till honom: Min Herre, är HERren med oß, hwi wederfars oß då allt detta? Och hwar äro all hans under, ſom wåre fäder hafwa förtäljt oß, och ſagt: HERren hafwer fört oß utur Egypten? HERren hafwer nu öfwergifwit oß, och gifwit oß i de Midianiters händer.

14. Då wände HERren ſig till honom, och ſade: Gack åſtad i denna dine kraft; du ſkall fria Iſrael utu de Midianiters händer; ſi, jag hafwer ſändt dig.

1 Sam. 12: 11. Ebr. 11: 32.

15. Han ſade till honom: Min HERre, hwarmed ſkall jag fria Iſrael? Si, min ſlägt är den minſta i Manaſſe, och jag är den ſwagaſte i mins faders hus.

16. HERren ſade till honom: Jag will wara med dig, ſå att du ſkall ſlå de Midianiter, ſåſom en man.

17. Men han ſade till honom: Käre, hafwer jag funnit nåd för dig, ſå gif mig ett tecken, att det är du, ſom talar med mig.

18. Gack icke hädan, tilldeß jag kommer till dig, och bär mitt ſpisoffer, och lägger det för dig. Han ſade: Jag will blifwa, tilldeß du kommer igen.

19. Och Gideon gick, och ſlagtade ett kid, og tog ett epha oſyradt mjöl; och lade kött uti en korg, och lät ſådet uti ena kruko, och bar ut till honom under ekena, och gick fram.

20. Men Guds Ängel ſade till honom: Tag köttet, och det oſyrada, och lägg det på hälleberget, ſom här är, och gjut ſådet ut. Och han gjorde ſå.

21. Då räckte HErrans Ängel käppen ut, ſom han hade i handene, och kom wid köttet och det oſyrade mjölet med käppsändanom; och elden kom utu hällebergena, och förtärde köttet och det oſyrada mjölet. Och HErrans Ängel förſwann utu hans ögon.

22. Då nu Gideon ſåg, att det war en HErrans Ängel, ſade han: O! HErre, HErre, hafwer jag nu ſett en HErrans Ängel anſigte mot anſigte? Dom. 13: 22.

23. Men HErren ſade till honom: Frid ware med dig; frukta dig intet, du ſkall icke dö.

24. Då byggde Gideon derſammaſtäds HErranom ett altare, och kallade det fridſens HErre. Det ſtår der ännu på denna dag, i Ophra, de Eſriters faders.

25. Och i den ſamma nattene ſade HErren till honom: Tag en ſtut ibland oxarna, ſom dinom fader tillhöra, och en annan ſtut, ſom ſju åra gammal är, och ſlå ſönder Baals altare, ſom är dins faders, och hugg bort den lunden, ſom der när ſtår.

26. Och bygg HErranom dinom Gud ett altare öfwerſt på deßo hällebergena, och red det till; och tag den andra ſtuten, och offra ett bränneoffer, med weden af lundenom, ſom du borthuggit hafwer.

27. Då tog Gideon tio män utaf ſina tjenare, och gjorde ſåſom HErren honom ſagt hade; men han fruktade ſig göra det om dagen, för ſins faders hus ſkull, och för folkens ſkull i ſtadenom; utan om nattena gjorde han det.

28. Då nu folket i ſtaden ſtodo upp bittida om morgonen, ſi, då war Baals altare ſönderſlaget, och lunden der när afhuggen; och den andre ſtuten för ett bränneoffer lagd på det altaret, ſom uppbygdt war.

29. Och den ene ſade till den andra: Ho hafwer detta gjort? Och då de ſökte, och frågade derefter, wardt ſagdt: Gideon, Joas ſon, hafwer det gjort.

30. Då talade folket i ſtaden till Joas: Få oß hitut din ſon; han måſte dö, derföre, att han hafwer omkullſlagit Baals altare, och afhuggit lunden der när.

31. Men Joas ſade till alla dem ſom när honom ſtodo: Wiljen J lägga eder ut för Baal? Wiljen J fria honom? Den ſom lägger ſig ut för honom, han ſkall dö i denna morgon. Är han gud, ſå hämne ſig ſjelf, att hans altare omkullſlaget är.

32. Ifrå den dagen kallade man honom JerubBaal, och ſade: Baal hämne ſig ſjelf, att hans altare omkullſlaget är. Dom. 7: 1.

33. Då förſamlade ſig tillhopa de Midianiter och Amalekiter, och de öſterländningar, och drogo öfwer, och lägrade ſig i den dalen Jisreel.

34. Så ikläddе HErrans Ande Gideon, och han lät blåſa i baſuner, och kallade AbiEſer, att de ſkulle följa honom;

35. Och ſände bådſkap i hela Manaſſe, och kallade dem, att de ſkulle ock följa honom; han ſände ock bådſkap till Aſſer, och Sebulon, och Naphthali; de kommo upp emot honom.

36. Och Gideon ſade till Gud: Will du frälſa Iſrael igenom mina hand, ſåſom du ſagt hafwer,

37. Så will jag lägga ett ſkinn med ullone ut på logan; om daggen lägger ſig allenaſt på ſkinnet, och all marken är torr, ſå kan jag märka, att du will frälſa Iſrael igenom mina hand, ſåſom du ſagt hafwer.

38. Och det ſkedde ſå. Och då han den andra morgonen bittida uppſtod, tryckte han daggena utu ſkinnet, och uppfyllde ena ſkål med det wattnet.

39. Och Gideon ſade till Gud: Din wrede förgrymme ſig icke öfwer mig, om jag än en tid talar; jag will än en tid förſökat med ſkinnet; ware nu allena torrt på ſkinnena, och daggen på allo markene.

40. Gud gjorde ock ſå i ſamma natt, att allena war torrt på ſkinnet, och dagg uppå allo markene. Pſ. 72: 6.

7. Capitlet.

Midian ſlagen af trehundrade män.

Då ſtod JerubBaal, det är Gideon, bittida upp, och allt folket, ſom med honom war, och lägrade ſig wid den brunnen Harod, ſå att han hade de Midianiters här norrut, bakföre det berget More i dalenom.

2. Och HERren ſade till Gideon: Folket, ſom med dig är, är allt för mycket. Om jag gåfwe Midian i deras händer, måtte Iſraels barn berömma ſig emot mig, och ſäga: Min hand hafwer frälſt mig.

3. Så låt nu utropa för folkets öron, och ſäga: Den ſom rädder är och förfärad, han wände om, och ſkynde ſig af berget Gilead. Då wände folket tillbaka, tu och tjugu tuſend, ſå att icke utan tiotuſend blefwo qwara. 5 Moſ. 20: 8.

4. Och HERren ſade till Gideon: Detta folket är ännu för mycket; haf dem neder till wattnet, der will jag pröfwa dig dem; och om hwilken jag ſäger dig, att han ſkall draga med dig, han ſkall draga med dig; och om hwilken jag ſäger, att han icke ſkall draga med dig, han ſkall icke draga.

5. Och han hade folket neder till wattnet. Och HERren ſade till Gideon: Hwilken ſom läppjar wattnet med ſine tungo, ſåſom en hund läppjar, honom ſtäll affides; deßlikes dem ſom på ſin knä nederfalla till att dricka.

6. Då war deras tal, ſom med munnen läppjat hade utu handene, trehundrade män; allt det andra folket hade fallit på knä och druckit.

7. Och HERren ſade till Gideon: Med de trehundrade män, ſom läppjat hafwa, will jag frälſa eder, och gifwa de Midianiter i dina händer; men det andra folket låt alltſammans gå hem till ſitt. 1 Sam. 14: 6.

8. Och de togo ſpisning för folket med ſig, och ſina baſuner; men de andra Iſraeliter lät han alla gå hwar och en i ſina hyddo; men han ſtärkte ſig med de trehundrade män; och de Midianiters här låg nedanför honom i dalenom.

9. Och HERren ſade till honom i ſamma natt: Statt upp, och gack neder till lägret; ty jag hafwer gifwit dem i dina händer.

10. Om du fruktar dig att gå ditneder, ſå låt din dräng Pura gå ned med dig till lägret;

11. Att du må få höra hwad de tala; ſedan ſkall du med magt draga neder till lägret. Så gick Gideon med ſin dräng Pura neder till det rummet på lägret, der wakten war.

12. Men de Midianiter och de Amalekiter, och alle öſterländningarna, hade lägrat ſig i dalenom, ſåſom en hop gräshoppor; och deras cameler ſtodo icke till att räkna, ſå många woro de, ſåſom ſanden på hafſens ſtrand. Dom. 6: 3. 5. 33.

13. Då nu Gideon kom, ſi, då förtäljde en för dem andra en dröm, och ſade: Mig tyckte, att ett bjuggbröd, på glöd bakadt, wälte ſig intill de Midianiters lägre, och då det kom till tjället, ſlog det det, och kaſtade det neder, och wände upp ned uppå thy, ſå att tjället låg.

14. Då ſwarade den andre: Det är icke annat än Gideons ſwärd, Joas ſons, den Iſraelitens; Gud hafwer gifwit de Midianiter i hans händer med hela hären.

15. Då Gideon nu hörde förtäljas ſådana dröm, och hans utläggning, tillbad han, och kom igen i Iſraels här, och ſade: Upp, ty HERren hafwer gifwit de Midianiters här uti edra händer.

16. Och han ſkifte de trehundrade män i tre delar, och fick hwarjom och enom en baſun i ſina hand, och tomma krukor, och lampor deruti;

17. Och ſade till dem: Ser på mig, och görer ock ſå; ſi, när jag kommer

intill hären, ſåſom jag gör, ſå görer ock med.

18. Såſom jag blås i baſunen, och alle de ſom med mig äro, ſå ſkolen ock I blåſa i baſunen omkring hela hären, och ſäga: HERren och Gideon.

19. Så kom Gideon, och hundrade män med honom, till det ytterſta på hären, till förſta wäktarena, ſom der ſtickade woro, och wäckte dem upp, och blåſte med baſunerna, och ſlogo ſönder krukorna i ſina händer.

20. Och ſå blåſte då alle tre hoparna med baſunerna, och ſlogo ſönder krukorna; men lamporna höllo de i deras wenſtra hand, och baſunen i deras högra hand, och blåſte, och ropade: HERrans och Gideons ſwärd.
Pſ. 83: 10. Eſ. 9: 4.

21. Och hwar och en ſtod på ſitt rum, omkring hären. Då begynte hela hären att löpa, ropa och fly.

22. Och ſom de trehundrade män blåſte i baſunerna, gjorde HERren ſå, att hwars och ens ſwärd i hela härenom war emot den andra; och hären flydde allt intill BethSittaZereratha, allt intill gränſona åt den ſlättene Mehola wid Tabbath. 1 Sam. 11: 20. 2 Chr. 20: 23, 24.

23. Och de Iſraels män af Naphthali, af Aſſer, och af hela Manaſſe, ſkriade och jagade efter de Midianiter.

24. Och Gideon ſände bådſkap på hela berget Ephraim, och lät ſäga dem: Kommer neder emot de Midianiter, och kommer förr än de till wattnet, intill BethBara och Jordan. Så ropade alle de ſom af Ephraim woro, och kommo förr än de till wattnet, intill BethBara och Jordan.

25. Och de fingo fatt på twå de Midianiters Förſtar, Oreb och Seeb; och dråpo Oreb på det hälleberget Oreb, och Seeb i Seebs preß; och jagade de Midianiter; och båro Orebs och Seebs hufwud till Gideon öfwer Jordan. Pſ. 83: 12. Eſ. 10: 26.

8. Capitlet.

Ephraim ſtillas. Sebah dräpes. Gideons lifkjortel, barn, död, otack.

Och de män af Ephraim ſade till honom: Hwi gjorde du oß detta, att du icke kallade oß, då du drog till ſtrids emot de Midianiter? Och kifwade ſwårliga på honom. Dom. 12: 1.

2. Men han ſade till dem: Hwad hafwer jag nu gjort, det edro gerning liknas kan? Är icke en wingwiſt Ephraims bättre, än hela AbiEſers winbergning?

3. Gud hafwer gifwit i edra händer de Midianiters Förſtar Oreb och Seeb. Huru ſkulle jag kunnat det gjort, ſom I gjort hafwen? Då han detta ſade, ſtillades deras wrede emot honom.

4. Då nu Gideon kom till Jordan, gick han deröfwer med trehundrade män, ſom med honom woro; och de woro trötte, och jagade efter.

5. Och han ſade till det folket i Succoth: Käre, gif detta folket, ſom under mig är, något bröd, förty de äro trötte; att jag måtte jaga efter de Midianiters Konungar, Sebah och Zalmunna. 1 Moſ. 33: 17.

6. Men de öfwerſte i Succoth ſade: Äro Sebahs och Zalmunna händer allaredo i dina händer, att wi ju ſkole gifwa dinom här bröd?

7. Gideon ſade: Nu wäl, när HERren gifwer Sebah och Zalmunna i mina hand, ſkall jag ſöndertröſka edart kött med törne utur öknene, och med tiſtlar.

8. Och han drog dädan upp till Pnuel, och talade ſammalunda till dem. Och det folket i Pnuel ſwarade honom lika ſom de i Succoth.

9. Och han ſade ock till det folket i Pnuel: Kommer jag igen i frid, ſå ſkall jag bryta detta tornet neder.

10. Men Sebah och Zalmunna woro i Karkor, och deras här när dem, wid femtontuſend, hwilke alle woro undſluppne af hela de öſterländningars här; ty tjugu och hundrade tuſend woro fallne, ſom ſwärd utdraga kunde.

11. Och Gideon drog uppåt på den wägen, der man i tjäll bor, öſterut in mot Nobah och Jogbeha, och ſlog hären; ty hären war trygg.

12. Och Sebah och Zalmunna flydde; men han jagade efter dem, och grep de twå Midianiters Konungar, Sebah

och Zalmunna, och förſkräckte hela hären. Pſ. 83: 12.

13. Då nu Gideon, Joas ſon, kom igen af ſtridene, förr än ſolen uppgången war,

14. Fick han fatt på en dräng utaf det folket i Succoth, och frågade honom; han ſkref honom upp de öfwerſta i Succoth, och deras äldſta, ſju och ſjutio män.

15. Och han kom till det folket i Succoth, och ſade: Si, här äro Sebah och Zalmunna, om hwilka I beſpottaden mig, och ſaden: Är då allaredo Sebahs och Zalmunna hand uti dina händer, att wi ju ſkole gifwa dino folke, ſom trött är, bröd?

16. Och han tog de äldſta af ſtaden, och törne utaf öknene och tiſtlar, och lät dermed ſönderſlita det folket i Succoth.

17. Och tornet i Pnuel bröt han neder, och ſlog ihjäl folket i ſtadenom.

18. Och till Sebah och Zalmunna ſade han: Hurudana woro de män, ſom I ſlogen ihjäl i Thabor? De ſade: De woro ſådana ſom du, och dägelige ſåſom ens Konungs barn.

19. Han ſade: De woro mine bröder, mine moders ſöner; ſå ſant ſom HErren lefwer, om I haden låtit dem lefwa, ſkulle jag icke aflifwa eder;

20. Och ſade till ſin förſtfödda ſon Jether: Statt upp, och dräp dem. Men drängen drog ſitt ſwärd icke ut; ty han fruktade ſig, efter han war ännu en ung dräng.

21 Då ſade Sebah och Zalmunna: Statt du upp, och ſlå oß; ty efter ſom mannen är, ſå är ock hans magt. Så ſtod Gideon upp, och ſlog ihjäl Sebah och Zalmunna, och tog de ſpänger, ſom woro på deras camelers halſar.

22. Då ſade till Gideon några af Iſrael: War herre öfwer oß, du och din ſon, och dins ſons ſon, efter du hafwer frälſt oß ifrå de Midianiters hand.

23. Men Gideon ſade till dem: Jag will ingen herre wara öfwer eder; och min ſon ſkall icke heller wara herre öfwer eder; utan HErren ſkall wara herre öfwer eder.

24. Och Gideon ſade till dem: Ett begärar jag af eder, hwar och en gifwe mig de örnaringar, ſom han röfwat hafwer; förty, efter de woro Iſmaeliter, hade de gyldene örnaringar.

25. De ſade: Dem wilje wi gifwa; och bredde ett kläde ut, och hwar och en kaſtade örnaringarna deruppå, ſom han röfwat hade.

26. Och de gyldene örnaringarna, ſom han hade begärat, gjorde till wigt tuſendeſjuhundrade ſiklar guld; förutan de ſpänger, kedjor och ſkarlakanskläder, ſom de Midianiters Konungar plägade bära, och förutan deras camelers halsband.

27. Och Gideon gjorde der en lifkjortel af, och ſatte honom i ſin ſtad Ophra; och hela Iſrael bedref der hor uppå; och det wardt Gideon och hans huſe till förargelſe. 2 Moſ. 28: 4, 6.

28. Alltſå wordo de Midianiter förnedrade för Iſraels barn, och hofwo ſitt hufwud icke mer upp, och landet war ſtilla i fyratio år, ſå länge Gideon lefde. Dom. 3: 11.

29. Och JerubBaal, Joas ſon, gick bort, och bodde i ſitt hus.

30. Och Gideon hade ſjutio ſöner, ſom utaf hans länder komne woro; ty han hade många huſtrur.

31. Och hans frilla, den han hade i Sichem, födde honom ock en ſon; hans namn kallade han AbiMelech.

32. Och Gideon, Joas ſon, blef död i godom ålder, och wardt begrafwen i ſins faders Joas graf, i Ophra, de Efriters faders.

33. Då Gideon war död, wände Iſraels barn om, och bedrefwo hor efter Baalim, och giorde BaalBerith ſig till en gud. Dom. 9: 4.

34. Och Iſraels barn kommo intet HErran deras Gud ihåg, den dem frälſat hade ifrån allas deras fiendars hand allt omkring.

35. Och de gjorde ingen barmhertighet med JerubBaals Gideons huſe, efter allt det goda, ſom han emot Iſrael giort hade.

9. Capitlet.

AbiMelech dräper ſjutio bröder, blir Konung, ſlår Sichem, dräpes.

Men AbiMelech, JerubBaals ſon, gick bort till Sichem, till ſina moders bröder, och talade med dem, och med hela ſlägtene af hans moderfaders hus, och ſade:

2. Käre, taler för alla mäns öron i Sichem: Hwilket är eder bättre, att ſjutio män, alle JerubBaals barn, blifwa herrar öfwer eder, eller en man blifwer herre öfwer eder? Kommer ock dertillmed ihåg, att jag är edart ben och kött. Dom. 8: 31.

3. Då talade hans moders bröder all deßa orden om honom, för alla mäns öron i Sichem; och deras hjerta bewektes efter AbiMelech; ty de tänkte: Han är wår broder;

4. Och gåfwo honom ſjutio ſilfpenningar utur BaalBeriths huſe; och AbiMelech lejde ſig dermed löſaktiga och lättfärdiga män ſom honom följde efter.

5. Och han kom i ſins faders hus i Ophra, och ſlog ſina bröder, JerubBaals ſöner, ſjutio män, ihjäl på enom ſten; men Jotham, den yngſte ſonen JerubBaals, blef igen; ty han wardt undſtungen.

6. Och ſig förſamlade alle män af Sichem, och hela Millo hus; och gingo till, och gjorde AbiMelech till Konung wid den höga ekena, ſom ſtod i Sichem. Joſ. 24: 26.

7. Då detta war ſagdt Jotham, gick han bort, och ſtod öfwerſt på Griſims berg, och hof ſin röſt upp, ropade, och ſade till dem: Hörer mig, I män af Sichem, att Gud ock hörer eder. 5 Moſ. 11: 29.

8. Trän gingo till och ſkulle ſmörja öfwer ſig en Konung, och ſade till oljoträt: War wår Konung.

9. Men oljoträt ſwarade dem: Skulle jag öfwergifwa min fetma, hwilken både Gud och menniſkor priſa i mig, och gå bort, och uppſättas öfwer trän?

10. Då ſade trän till fikonträt: Kom du, och war Konung öfwer oß.

11. Men fikonträt ſade till dem: Skulle jag öfwergifwa min ſötma och mina goda frukt, och gå bort, och uppſättas öfwer trän?

12. Då ſade trän till winträt: Kom du, och war wår Konung.

13. Men winträt ſade till dem: Skulle jag öfwergifwa min muſt, den Gud och menniſkor glada gör, och gå bort, och uppſättas öfwer trän?

14. Då ſade all trän till törnebuſkan: Kom du, och war Konung öfwer oß.

15. Och törnebuſken ſade till trän: Är det ſant, att I wiljen ſmörja mig till Konung öfwer eder, ſå kommer, och betror eder under min ſkugga; hwar I icke wiljen, ſå gånge en eld utu törnebuſkan, och förtäre cedreträn i Libanon.

16. Hafwen I nu gjort rätt och redeliga, att I hafwen gjort AbiMelech till Konung; och hafwen I gjort wäl emot JerubBaal och hans hus; och hafwen ſå gjort emot honom ſom han förtjent hafwer;

17. Att min fader för edra ſkull ſtridde, och wågade ſin ſjäl, derföre att han ſkulle frälſa eder ifrå de Midianiters hand;

18. Och hafwen uppſatt eder i denna dag emot mins faders hus, och ſlagit hans ſöner ihjäl, ſjutio män på en ſten, och gjort eder till Konung AbiMelech, hans tjenſteqwinnos ſon, öfwer de män i Sichem, efter han edar broder är;

19. Hafwen I nu gjort rätt och redeliga emot JerubBaal och hans hus på denna dag, ſå warer glade öfwer AbiMelech, och han ware glad öfwer eder.

20. Hwar ock icke, ſå gånge en eld utaf AbiMelech, och förtäre de män af Sichem, och af Millo hus; och gånge deßlikes ut en eld af de män i Sichem, och af Millo hus, och förtäre AbiMelech.

21. Och Jotham flydde, och undwek, och gick till Ber, och bodde der, för hans broders AbiMelechs ſkull.

22. Då nu AbiMelech hade rådit öfwer Iſrael i tre år,

23. Sände Gud en ondan wilja emellan AbiMelech och de män af Sichem; förty de män af Sichem förtalade AbiMelech,

24. Och kaſtade honom före den ogerning, ſom han bedref på de ſjutio JerubBaals ſöner, och lade deras blod på AbiMelech deras broder, den dem ihjälſlog; och på de män i Sichem, ſom honom hans hand dertill ſtyrkt hade, att han ſina bröder drap.

25. Och de män i Sichem beſtällde ett bakhåll öfwerſt på bergen, och röfwade på wägenom alla de ſom foro der fram; och det wardt bådadt AbiMelech.

26. Så kom Gaal, Ebeds ſon, och hans bröder, och gingo in i Sichem; och de män i Sichem förläto ſig uppå honom;

27. Och drogo ut på markena, och bergde ſina wingårdar, och trampade der, och gjorde en dans, och gingo uti deras guds hus, och åto och drucko, och bannade AbiMelech.

28. Och Gaal, Ebeds ſon, ſade: Hwad är AbiMelech? Och hwad är Sichem, att wi honom tjena ſkole? Är icke han JerubBaals ſon, och hafwer ſatt ſin tjenare Sebul hit öfwer Hemors folk, Sichems faders? Hwi ſkulle wi tjena honom?

29. Gud gifwe, att detta folket wore under mine hand, att jag måtte förjaga AbiMelech. Och det wardt ſagdt AbiMelech: Föröka din här, och drag ut.

30. Förty Sebul, öfwerſten i ſtadenom, då han hörde Gaals, Ebeds ſons, ord, wardt han illa wred;

31. Och ſände bådſkap till AbiMelech hemliga, och lät ſäga honom: Si, Gaal, Ebeds ſon, och hans bröder, äro komne till Sichem, och göra dig ſtaden genſtörtigan;

32. Så ſtatt nu upp om natten, du och ditt folk, ſom när dig är, och war i bakhåll för dem i markene.

33. Och i morgonſtundene, när ſolen uppgår, ſå war bittida uppe, och fall till ſtaden; och när han och det folk, ſom med honom är, draga ut till dig, ſå gör med dem ſåſom din hand finna kan.

34. AbiMelech ſtod upp om nattena, och allt folket, ſom med honom war, och ſatte bakhåll inför Sichem med fyra ſkarar.

35. Och Gaal, Ebeds ſon, drog ut för ſtadsporten; men AbiMelech reſte upp utaf bakhållet, med det folk ſom med honom war.

36. Då nu Gaal ſåg folket, ſade han till Sebul: Si, der kommer en hop folk neder af bergshöjdene. Sebul ſade: Du ſer ſkuggan af bergen, likaſom det wore menniſkor.

37. Gaal talade än en tid, och ſade: Si, der kommer en hop folk neder midt utaf landet; och en här kommer på den wägen till trollareekena.

38. Då ſade Sebul till honom: Hwar är nu din mun, ſom ſade: Ho är AbiMelech, att wi honom tjena ſkole? Är icke nu detta det folk, ſom du föraktat hafwer? Drag nu ut, och ſtrid med honom.

39. Gaal drog ut med Sichems folk, och ſtridde med AbiMelech.

40. Men AbiMelech jagade honom, ſå att han flydde för honom; och månge föllo ſlagne allt intill ſtadsporten.

41. Och AbiMelech blef i Aruma; men Sebul dref Gaal och hans bröder ut, ſå att de icke måtte blifwa i Sichem.

42. Om morgonen gick folket ut på markena; och det wardt ſagdt AbiMelech.

43. Och han tog folket, och ſkifte det i tre delar, och beſtällde håll på dem i markene. Som han nu ſåg, att folket gick utu ſtadenom, föll han till dem, och ſlog dem.

44. Men AbiMelech med den hopen, ſom med honom war, föllo till, och trädde intill ſtadsporten; de andre twå hoparna föllo till alla dem ſom på markene woro, och ſlogo dem.

45. Då ſtridde AbiMelech emot ſtaden den hela dagen, och wann honom; och drap det folk, ſom derinne war, och ſlog ſtaden neder, och ſådde ſalt deruppå.

46. När de män, ſom i Sichems torn bodde, detta hörde, gingo de in uti ett fäſte i den gudens Beriths hus.

47. Då AbiMelech det hörde, att alle de män af Sichems torn woro förſamlade,

48. Gick han på det berget Zalmon

med allt ſitt folk, ſom med honom war; och tog ena yxa i ſin hand, och högg en gren af ett trä, och lade på ſin axel, och ſade till allt folket, ſom med honom war: Hwad I ſågen att jag gjorde, det görer ock I med haſt ſåſom jag.

49. Då högg allt folket hwar i ſin ſtad en gren af, och följde AbiMelech efter, och kaſtade dem intill fäſtet, och tände der eld uppå; ſå att alle de män af Sichems torn blefwo döde, wid tuſend män och qwinnor.

50. Och AbiMelech drog till Thebez, och belade det, och wann det.

51. Men der war ett ſtarkt torn midt i ſtadenom, på hwilket flydde alle, både män och qwinnor, och alle ſtadſens inbyggare, och läſte igen efter ſig, och ſtego upp på taket af tornet.

52. Då kom AbiMelech intill tornet, och ſtridde deremot, och kom ſig intill porten af tornet, på det han ſkulle tända der eld uppå;

53. Men en qwinna kaſtade ett ſtycke af en qwarnſten ned på AbiMelechs hufwud, och ſlog honom hufwudſkålena ſönder. 2 Sam. 11: 21.

54. Då kallade AbiMelech drängen, ſom hans wärja drog, haſteliga, och ſade till honom: Drag ut ditt ſwärd, och dräp mig, att man icke ſkall ſäga: En qwinna ſlog honom ihjäl. Så ſtack hans dräng honom igenom, och han blef död.

55. Då nu de Iſraeliter, ſom med honom woro, ſågo att AbiMelech war död, gick hwar och en hem till ſin ort.

56. Alltſå betalade Gud AbiMelech det onda, ſom han emot ſin fader gjort hade, då han drap ſina ſjutio bröder;

57. Deßlikes allt det onda, ſom de män af Sichem gjorde, betalade dem Gud på deras hufwud; och öfwer dem kom Jothams förbannelſe, JerubBaals ſons.

10. Capitlet.

Thola. Jair. Iſrael ſyndar, hotas, benådas.

Efter AbiMelech kom upp en annan frälſare i Iſrael, Thola, en man af Iſaſchar, Puahs ſon, Dodo ſons; och han bodde i Samir på Ephraims berg.

2. Och han dömde Iſrael i tre och tjugu år, och blef död, och wardt begrafwen i Samir.

3. Efter honom kom upp Jair, en Gileadit, och han dömde Iſrael i tu och tjugu år.

4. Och han hade tretio ſöner, ridande på tretio åſnafålar, och hade tretio ſtäder, de kallades HavothJair allt intill denna dag, och ligga i Gilead. Dom. 5: 10. 12: 14. 4 Moſ. 32: 41. 5 Moſ. 3: 14.

5. Och Jair blef död, och wardt begrafwen i Kamon.

6. Men Iſraels barn gjorde åter det ondt war för HERranom; och tjente Baalim och Aſtaroth, och de gudar i Syria, och de gudar i Zidon, och Moabs gudar, och Ammons barnas gudar, och de Philiſteers gudar, och öfwergåfwo HERran, och tjente honom intet. Dom. 2: 13. 3: 7. 4: 1. 6: 1.

7. Då förgrymmade ſig HERrans wrede öfwer Iſrael, och ſålde dem under de Philiſteers och Ammons barnas hand.

8. Och de twingade och förtryckte Iſraels barn, ifrå det året, i aderton år; alla Iſraels barn på hinſidon Jordan, uti de Amoreers lande, ſom i Gilead ligger.

9. Dertill drogo Ammons barn öfwer Jordan, och ſtridde emot Juda, BenJamin, och emot Ephraims hus, ſå att Iſrael wardt ganſka ſwårliga förtryckt.

10. Då ropade Iſraels barn till HERran, och ſade: Wi hafwe ſyndat emot dig; ty wi hafwe öfwergifwit wår Gud, och tjent Baalim.

11. Men HERren ſade till Iſraels barn: Betwingade ock icke eder de Egyptier, de Amoreer, Ammons barn, de Philiſteer,

12. De Zidonier, de Amalekiter och Maoniter? Och jag halp eder utu deras händer, då I ropaden till mig.

13. Så hafwen I dock likawäl öfwergifwit mig, och tjent andra gudar;

derföre will jag intet mer hjelpa eder. 5 Moſ. 31: 20. 32: 15, ꝛc.

14. Går och åkaller de gudar, ſom I utwalt hafwen; låter dem hjelpa eder uti edor bedröfwelſes tid.

15. Men Iſraels barn ſade till HErran: Wi hafwe ſyndat; gör du med oß hwad dig täckes, allenaſt hjelp oß i denna tiden.

16. Och de kaſtade ifrå ſig de främmande gudar, och tjente HErranom; och honom ömkade deröfwer, att Iſrael ſå twingad wardt.

17. Och Ammons barn ſlogo ſig ihop, och lägrade ſig i Gilead; men Iſraels barn förſamlade ſig, och lägrade ſig i Mizpa. Joſ. 13: 26.

18. Och folket, de öfwerſte i Gilead, ſade emellan ſig: Hwilken ſom förſt begynner till att ſtrida emot Ammons barn, han ſkall wara höfwitsman öfwer alla de ſom bo i Gilead. Dom. 11: 8.

11. Capitlet.

Jephthahs kallelſe, ſeger, löfte.

Jephthah, en Gileadit, war en ſtridſam hjelte, dock likwäl enes ſkökos ſon; och Gilead hade födt Jephthah. Ebr. 11: 9, 32.

2. Men då Gileads huſtru födde honom barn, och de ſamma barn wordo ſtor, drefwo de Jephthah ut, och ſade till honom: Du ſkall intet arf taga i wårs faders huſe; ty du äſt ens annors qwinnos ſon.

3. Då flydde han för ſina bröder, och bodde i det landet Tob; och till honom förſamlade ſig löſaktige män, och drogo ut med honom.

4. Och någon tid derefter ſtridde Ammons barn med Iſrael.

5. Då nu Ammons barn ſå ſtridde med Iſrael, gingo de äldſte af Gilead bort, till att hemta Jephthah utu Tobs lande;

6. Och ſade till honom: Kom, och war wår höfwitsman, att wi måge ſtrida emot Ammons barn.

7. Men Jephthah ſade till de äldſta af Gilead: Ären icke I de ſom mig haten, och hafwen drifwit mig utu mins faders hus, och nu kommen I till mig, medan I ären i bedröfwelſe?

8. De äldſte i Gilead ſade till Jephthah: Derföre komme wi nu igen till dig, att du ſkall gå med oß, och hjelpa oß ſtrida emot Ammons barn; och wara wår höfwitsman öfwer alla de ſom bo i Gilead.

9. Jephthah ſade till de äldſta i Gilead: Om I hemten mig igen till att ſtrida emot Ammons barn, och HErren gifwer dem för mig, ſkall jag då wara edar höfwitsman?

10. De äldſte af Gilead ſade till Jephthah: HErren ware tillhörare emellan oß, om wi icke göre ſom du ſagt hafwer.

11. Alltſå gick då Jephthah med de äldſta af Gilead, och folket ſatte honom för höfwitsman och öfwerſta öfwer ſig; och Jephthah talade allt detta inför HErranom i Mizpa.

12. Då ſände Jephthah bådſkap till Konungen öfwer Ammons barn, och lät ſäga honom: Hwad hafwer du med mig att ſkaffa, att du kommer emot mig, till att ſtrida emot mitt land?

13. Konungen öfwer Ammons barn ſwarade Jephthahs bådſkap: Derföre, att Iſrael hafwer tagit bort mitt land, då de drogo utur Egypten, allt ifrån Arnon intill Jabbok, och allt intill Jordan; ſå få mig nu det igen med frid. 4 Moſ. 21: 24.

14. Jephthah ſände åter bådſkap till Ammons barnas Konung;

15. Och lät ſäga honom: Så ſäger Jephthah: Iſrael hafwer intet land borttagit, antingen ifrå de Moabiter, eller ifrån Ammons barn; 5 Moſ. 2: 9, 19.

16. Förty när de drogo utur Egypten, wandrade Iſrael genom öknena allt intill röda hafwet, och kom till Kades;

17. Och ſände bådſkap till de Edomeers Konung, och ſade: Låt mig draga igenom ditt land; men de Edomeers Konung tillſtadde dem intet. Och ſände han båd till Konungen öfwer de Moabiter; han wille icke heller tillſtädjat. Så blef Iſrael i Kades; 4 Moſ. 20: 14, 17.

18. Och wandrade i öknene, och drog omkring de Edomeers och Moabiters land, och kom öſtan på de Moabiters land, och lägrade ſig på hinſidon Arnon; och kom intet in uti de Moabiters landsändar; ty Arnon är de Moabiters landamäre. 4 Moſ. 21: 13.

19. Och Iſrael ſände båd till Sihon, de Amoreers Konung, i Hesbon, och ſade: Låt oß draga igenom ditt land in till mitt rum. 4 Moſ. 21: 21. 5 Moſ. 2: 26.

20. Men Sihon betrodde icke Iſrael, att han ſkulle draga igenom hans landsändar; utan förſamlade allt ſitt folk, och lägrade ſig i Jahza, och ſtridde med Iſrael.

21. Men HERren Iſraels Gud gaf Sihon, med allt hans folk, i Iſraels händer, ſå att de ſlogo dem; alltſå tog Iſrael in allt de Amoreers land, ſom då i ſamma land bodde;

22. Och togo alla de Amoreers landsändar in, ifrån Arnon allt intill Jabbok, och ifrån öknene intill Jordan. 5 Moſ. 2: 36.

23. Så hafwer nu HERren Iſraels Gud fördrifwit de Amoreer för ſino folke Iſrael; och du will nu taga dem in.

24. Hafwer din gud Chemos några fördrifwit, dem må du intaga, och låta oß intaga alla dem ſom HERren wår Gud för oß fördrifwit hafwer. 1 Kon. 11: 7. 2 Kon. 23: 13.

25. Menar du, att du bättre rätt hafwer, än Balak, Zipors ſon, de Moabiters Konung? Trätte icke han och ſtridde emot Iſrael? 4 Moſ. 22: 2.

26. Så ändock Iſrael nu i trehundrad år bott hafwer i Hesbon och deß döttrar, i Aroer och deß döttrar, och i alla ſtäder, ſom ligga wid Arnon; hwi friaden I det icke på den tiden?

27. Jag hafwer intet brutit emot dig, och du gör ſå illa emot mig, att du ſtrider emot mig. HERren döme i dag emellan Iſrael och Ammons barn.

28. Men Ammons barnas Konung ſkötte intet efter de Jephthahs ord, ſom han böd honom till.

29. Då kom HERrans Ande öfwer Jephthah, och han drog igenom Gilead och Manaſſe, och igenom Mizpe, ſom i Gilead ligger, och ifrå Mizpe, ſom i Gilead ligger, inpå Ammons barn. Joſ. 13: 26.

30. Och Jephthah lofwade HERranom ett löfte, och ſade: Gifwer du Ammons barn i mina hand;

31. Hwad ſom helſt utu mins hus dörr kommer emot mig, när jag med frid igenkommer ifrån Ammons barn, det ſkall höra HERranom till; och jag ſkall offra det till bränneoffer.

32. Så drog Jephthah in på Ammons barn till att ſtrida på dem; och HERren gaf dem i hans händer.

33. Och han ſlog dem, allt ifrån Aroer intilldeß man kommer till Minnith, tjugu ſtäder, och intill wingårdaplatſen, en mägtig ſtor ſlagtning. Och wordo ſå Ammons barn nedtryckte för Iſraels barn.

34. Då nu Jephthah kom till Mizpa till ſitt hus, ſi, då gick hans dotter ut emot honom, med pipande och danſande, och hon war enda barn, och han hade eljeſt ingen ſon eller dotter. 1 Sam. 18: 6.

35. Och ſom han fick ſe henne, ref han ſin kläder, och ſade: Aj! min dotter, du gör mig en hjertans ſorg, och bedröfwar mig; ty jag hafwer öppnat min mun inför HERranom, och kan icke kalla det tillbaka.

36. Men hon ſade: Min fader, hafwer du öppnat din mun inför HERranom, ſå gör med mig ſåſom utaf din mun gånget är, efter HERren hafwer hämnats på dina fiendar, Ammons barn.

37. Och hon ſade till ſin fader: Allenaſt beder jag dig om ett, att du unner mig twå månader, att jag går neder på bergen, och begråter min jungfrudom med mina lekſyſtrar.

38. Han ſade: Gack; och lät henne gå i twå månader. Så gick hon bort med ſina lekſyſtrar, och begret ſin jungfrudom på bergen.

39. Och efter twå månader kom hon igen till ſin fader, och han gjorde henne ſåſom han lofwat hade; och hon hade intet ſkaffa haft med någrom man.

40. Och en ſedwänja kom upp i

Iſrael, att Iſraels döttrar gingo årliga till, och begreto Jephthahs den Gileaditens dotter, fyra dagar om året.

12. Capitlet.

Jephthah ſlår Ephraim, dör. Ibzan, Elon, Abdon.

Och de af Ephraim ſkriade, och gingo norrut, och ſade till Jepthah: Hwi drogſt du i ſtrid emot Ammons barn, och kallade icke oß, att wi hade mått dragit med dig? Wi wilje uppbränna ditt hus med dig i elde. Dom. 8:1.

2. Jephthah ſade till dem: Jag och mitt folk hade en ſtor ſak med Ammons barn; och jag kallade på eder, men I hulpen mig intet utu deras händer.

3. Då jag nu ſåg, att ingen frälſare på färde war, ſatte jag mina ſjäl i mina hand, och drog åſtad emot Ammons barn, och HErren gaf dem i mina hand. Hwi kommen I nu hitupp till mig, till att ſtrida emot mig? 1 Sam. 19:5. 28:21.

4. Och Jephthah förſamlade alla män i Gilead, och ſtridde emot Ephraim; och de män i Gilead ſlogo Ephraim, derföre, att de ſade: Ären I dock, I Gileaditer, ibland Ephraim och Manaſſe, ſåſom de der af Ephraim beſkyddas måſte?

5. Och de Gileaditer togo in Jordans färjoſtad för Ephraim. När de nu ſade: Wi äre ock de beſkyddade af Ephraim, låt mig fara öfwer; ſå ſade de män af Gilead till honom: Äſt du en Ephrait? När han nu ſwarade nej,

6. Så bådo de honom ſäga Schibboleth; ſå ſade han Sibboleth; och kunde icke rätt ſäga det ut. Så togo de honom fatt, och dråpo honom wid färjoſtaden åt Jordan; ſå att på den tiden föllo af Ephraim tu och fyratio tuſend.

7. Och Jephthah dömde Iſrael i ſex år. Och Jephthah den Gileaditen blef död, och wardt begrafwen i de ſtäder i Gilead.

8. Efter deßom dömde Ibzan af BethLehem Iſrael.

9. Han hade tretio ſöner, och tretio döttrar gifte han ut, och tretio döttrar tog han utanefter till ſina ſöner; och dömde Iſrael i ſju år;

10. Och blef död, och blef begrafwen i BethLehem.

11. Efter deßom dömde Iſrael Elon, en Sebulonit, och dömde Iſrael i tio år;

12. Och blef död, och wardt begrafwen i Ajalon, uti Sebulons land.

13. Efter deßom dömde Iſrael Abdon, Hillels ſon, en Pirgathonit.

14. Han hade fyratio ſöner, och tretio ſonaſöner, ſom på ſjutio åſnafålar redo. Han dömde Iſrael i åtta år; Dom. 10:4.

15. Och blef död, och wardt begrafwen i Pirgathon uti Ephraims lande, på de Amalekiters berg.

13. Capitlet.

Iſrael ſyndar. Simſon aflas, födes.

Och Iſraels barn gjorde åter det ondt war för HErranom; och HErren gaf dem uti de Philiſteers händer i fyratio år. Dom. 10:6.

2. Men en man war i Zorga utaf Dans ſlägte, benämnd Manoah, och hans huſtru war ofruktſam, och födde intet.

3. Och HErrans Ängel ſyntes huſtrune, och ſade till henne: Si, du äſt ofruktſam, och föder intet; men du ſkall warda hafwandes, och föda en ſon.

4. Så wakta dig nu, att du icke dricker win, eller ſtarka drycker, och att du intet orent äter; 4 Mos. 6:3, 4.

5. Ty du ſkall warda hafwandes, och föda en ſon, hwilkom ingen rakoknif ſkall komma på hufwudet; förty den pilten ſkall wara en Guds Nazir utaf moderlifwet; och han ſkall begynna till att frälſa Iſrael utu de Philiſteers hand. 4 Mos. 6:5. Dom. 16:17. 1 Sam. 1:11.

6. Då kom qwinnan, och talade med ſin man och ſade: En Guds man kom till mig, och han war till ſeendes ſåſom en Guds Ängel, ganſka förſkräcklig; ſå att jag intet frågade honom hwadan han war, eller hwart han wille; och han ſade mig intet hur han het.

7. Men han ſade till mig: Si, du

ſkall warda hafwandes, och föda en ſon; så drick nu intet win, eller ſtarka drycker, och ät intet orent; förty pilten ſkall wara en Guds Nazir, ifrå moderlifwet allt intill hans död.

8. Då bad Manoah HERran, och ſade: Ack! HERre, låt den Guds mannen åter komma till oß, den du utſändt hafwer, att han må lära oß, hwad wi ſkole göra med piltenom, ſom födas ſkall.

9. Och Gud hörde Manoahs röſt; och Guds Ängel kom igen till qwinnona; och hon ſatt på markene, och hennes man Manoah war icke när henne.

10. Då lopp hon haſteliga, och underwiſte det ſinom man, och ſade till honom: Si, den mannen hafwer ſynts mig, ſom i dag kom till mig.

11. Manoah ſtod upp, och följde qwinnona efter, och kom till mannen, och ſade till honom: Äſt du den mannen, ſom talade med qwinnone? Han ſade: Ja.

12. Och Manoah ſade: När nu ſker ſåſom du ſagt hafwer, hurudana ſkola piltens ſeder och gerning wara?

13. HERrans Ängel ſade till Manoah: Han ſkall wakta ſig för allt det ſom jag qwinnone ſagt hafwer.

14. Han ſkall icke äta hwad utaf winträ kommet är, och ſkall intet win dricka, eller ſtarka drycker, och äta intet orent; allt det jag henne budit hafwer, ſkall han hålla.

15. Manoah ſade till HERrans Ängel: Käre, låt oß behålla dig här, wi wilje tillreda dig ett kid af getterna. Dom. 6: 18, 19.

16. Men HERrans Ängel ſwarade Manoah: Om du än behåller mig, ſå äter jag dock intet utaf ditt bröd; men will du göra HERranom ett bränneoffer, ſå må du det offra; ty Manoah wißte icke, att det war en HERrans Ängel.

17. Och Manoah ſade till HERrans Ängel: Huru heter du, att wi dig priſa måge, när du kommer ſåſom du ſagt hafwer? 1 Moſ. 32: 29.

18. HERrans Ängel ſade till honom: Hwi frågar du efter mitt Namn, det dock underligit är? Eſ. 9: 6.

19. Då tog Manoah ett kid af getterna och ſpisoffer, och lade det på en ſten HERranom; och han gjorde det underliga; och Manoah med hans huſtru ſågo deruppå.

20. Och då lågen uppgick af altaret åt himmelen, for HERrans Ängel ock upp i altarens låga. Då Manoah och hans huſtru det ſågo, föllo de neder till jordena på ſitt anſigte.

21. Och HERrans Ängel ſyntes intet mer Manoah och hans huſtru. Så förnam Manoah, att det war en HERrans Ängel;

22. Och ſade till ſina huſtru: Wi måſte döden dö, att wi hafwe ſett Gud. 2 Moſ. 33: 20. 5 Moſ. 5: 26. Dom. 6: 22.

23. Men hans huſtru ſwarade honom: Om HERren hade welat dräpa oß, ſå hade han icke anammat bränneoffret och ſpisoffret af wåra händer, och hade icke tett oß allt detta, ej heller låtit oß detta höra, ſåſom nu ſkedt är.

24. Och qwinnan födde en ſon, och kallade honom Simſon; och pilten wäxte, och HERren wälſignade honom.

25. Och HERrans Ande begynte till att wara med honom, uti Dans lägre, emellan Zorga och Eſthaol. Dom. 18: 11.

14. Capitlet.

Simſons biſwärm, bröllop, gåta.

Simſon gick ned till Thimnath, och ſåg ena qwinno i Thimnath, utaf de Philiſteers döttrar.

2. Och då han uppkom, underwiſte han det ſinom fader och ſine moder, och ſade: Jag hafwer ſett ena qwinno i Thimnath, utaf de Philiſteers döttrar; käre, gifwer mig henne till huſtru.

3. Hans fader och moder ſade till honom: Är nu ingen qwinna ibland dina bröders döttrar, och i allt mitt folk, att du går bort, och tager dig huſtru när de Philiſteer, ſom oomſkorne äro? Simſon ſade till ſin fader: Gif mig denna; ty hon behagar min ögon. 2 Moſ. 34: 16. 5 Moſ. 7: 3.

4. Men hans fader och moder wißte icke, att det war af HERranom; ty han ſökte tillfälle emot de Philiſteer; och de Philiſteer rådde på den tiden öfwer Iſrael.

5. Så gick Simſon neder med ſinom fader och ſine moder till Thimnath; och ſom de kommo till wingårdarna wid Thimnath, ſi, då kom ett ungt lejon rytandes emot honom.

6. Och HErrans Ande föll öfwer honom, och han ref det ſönder i ſtycker, ſåſom man hade ſönderrifwit ett kid, och hade dock platt intet i handene; och ſade icke ſinom fader eller ſine moder, hwad han gjort hade.

1 Sam. 17 : 35.

7. Då han nu kom ditneder, talade han med qwinnone, och hon behagade Simſon i hans ögon.

8. Och några dagar derefter kom han igen till att taga henne, och gick af wägenom till att beſe aſet af lejonet; ſi, då war en biſwärm i aſet af lejonet, och hannog.

9. Och han tog det i ſina hand, och åt deraf i wägenom, och gick till ſin fader och till ſina moder, och gaf dem, ſå att de ock åto; men han ſade dem intet deraf, att han hade tagit hannogen utaf lejonets as.

10. Och då hans fader kom ditneder till qwinnona, gjorde Simſon der bröllop, ſåſom unga män pläga göra.

11. Och då de ſågo honom, fingo de honom tretio ſtallbröder, ſom ſkulle wara när honom.

12. Men Simſon ſade till dem: Jag will ſätta eder ena gåto före; om I det utgäten, och råken rätt i deßa ſju bröllopsdagar, ſå will jag gifwa eder tretio ſkjortor, och tretio högtidskläder.

13. Men kunnen I icke utråda henne, ſå ſkolen I gifwa mig tretio ſkjortor och tretio högtidskläder. Och de ſade till honom: Sätt fram dina gåto, låt oß höra henne.

14. Han ſade till dem: Af fråßarenom utgick mat, och ſötme utaf dem ſtarka. Och de kunde i tre dagar icke råka uppå gåtona.

15. På ſjunde dagen talade de till Simſons huſtru: Locka för dinom man, att han utſäger oß gåtona, eller wi ſkole bränna dig och dins faders hus upp i eld; hafwen I budit oß hit, till att göra oß fattiga?

16. Då gret Simſons huſtru för honom, och ſade: Du äſt mig wred, och hafwer mig icke kär; du hafwer gifwit mins folks barnom ena gåto före, och hafwer icke utſagt mig henne. Han ſade till henne: Si, jag hafwer icke utſagt henne minom fader, eller mine moder; ſkulle jag nu ſägat för dig?

17. Och hon gret i de ſju dagar för honom, medan bröllopet ſtod. På ſjunde dagen ſade han henne det, ty hon låg honom ſå hårdt uppå; och hon ſade gåtona för ſins folks barnom.

18. Då ſade de män af ſtadenom till honom på ſjunde dagen, förra än ſolen gick neder: Hwad är ſötare än hannogen; hwad är ſtarkare än lejonet? Han ſade till dem: Om I icke haden plöjt med minom kalf, I haden icke råkat på mina gåto.

19. Och HErrans Ande föll på honom, och han gick neder till Aſkelon, och ſlog tretio män af dem, och tog deras kläder, och gaf högtidskläder dem ſom gåtona påråkat hade; och wardt ganſka wred, och gick upp i ſin faders hus.

20. Men Simſons huſtru ward gifwen enom hans ſtallbroder, den honom tillydde.

15. Capitlet.

Simſons huſtru, räfwar, fängslande, åſnakindbåge.

Och det begaf ſig efter några dagar, om hweteandene, att Simſon ſökte ſina huſtru med ett kid af getterna; och ſom han tänkte: Jag will gå till mina huſtru i kammaren, wille hennes fader icke låta honom in;

2. Och ſade: Jag mente, att du hade warit henne wred worden, ty hafwer jag gifwit henne dinom ſtallbroder; men hon hafwer ena yngre ſyſter, hon är dägeligare än hon, tag henne för deßo.

3. Då ſade Simſon till honom: Jag hafwer en gång en rättfärdig ſak emot de Philiſteer; jag ſkall göra eder ſkada.

4. Och Simſon gick bort, och fick trehundrade räfwar, och tog brandar, och wände ju en ſtjert emot den andra, och ſatte ju en brand emellan twå ſtjertar,

5. Och tände eld på dem, och ſläppte dem uti de Philiſteers ſäd, och brände upp kärfwarna med den ſtåndande ſädene, och wingårdarna, och oljoträn.

6. Då ſade de Philiſteer: Ho hafwer detta gjort? Då ſades: Simſon den Thimnitens måg, derföre att han hafwer tagit honom hans huſtru ifrå, och gifwit henne hans ſtallbroder. Då foro de Philiſteer upp, och brände upp både henne och hennes fader i eld.

7. Men Simſon ſade till dem: Jag låter eder det göra; jag will ändå hämna mig på eder, och ſedan wara tillfrids.

8. Och han ſlog dem hårdeliga, både på ſkuldror och på länder; och gick neder, och bodde uti en bergklyfto i Etham.

9. Då drogo de Philiſteer upp, och belade Juda; och gåfwo ſig neder till Lehi.

10. De af Juda ſade: Hwi hafwen J dragit hitupp emot oß? De ſwarade: Wi äre komne hitupp till att binda Simſon, att wi måge göra honom, ſåſom han oß gjort hafwer.

11. Så drogo tretuſend män af Juda neder i bergklyftena i Etham, och ſade till Simſon: Wetſt du icke, att de Philiſteer äro rådande öfwer oß? Hwi hafwer du ſå gjort emot oß? Han ſade till dem: Såſom de hafwa gjort emot mig, ſå hafwer jag gjort emot dem igen.

12. De ſade till honom: Wi äre komne hitneder till att binda dig, och få dig de Philiſteer i händer. Simſon ſade till dem: Så ſwärjen, att J wiljen intet hinder göra mig.

13. De ſwarade honom: Wi wilje intet hinder göra dig; utan wi wilje allenaſt binda dig, och antwarda dig dem i händer, och wilje intet dräpa dig; och de bundo honom med tu ny tåg, och förde honom upp ifrå klippone.

14. Och då han kom intill Lehi, ſkriade de Philiſteer, och kommo emot honom; men HErrans Ande föll på honom, och tågen på hans armar wordo ſåſom blår, de af eld förbrände äro, ſå att banden på hans händer förſmulto.

15. Och han råkade en rutten åſnakindbåga; han räckte ut ſina hand och tog honom, och ſlog dermed tuſende män.

16. Och Simſon ſade: Der ligga de ihop; med en åſnakindbåga hafwer jag ſlagit tuſende män.

17. Och då han det utſagt hade, kaſtade han kindbågan utu ſine hand, och kallade det rummet RamathLehi.

18. Och ſom han begynte ſwårliga törſta, åkallade han HErran, och ſade: Du hafwer en ſå ſtor ſalighet gifwit igenom dins tjenares hand, och nu måſte jag dö i törſt, och falla uti de oomſkornas händer.

1 Sam. 17: 26, 36. 2 Sam. 1: 20.

19. Då öppnade Gud ena oxlatand i kindbåganom, och der gick ut watten; och ſom han drack, kom hans ande igen, och wederqwicktes; derföre heter ock det rummet åkallarens kindbågabrunn, allt intill denna dag.

20. Och han dömde Iſrael uti de Philiſteers dagar i tjugu år.

16. Capitlet.

Gaſa portar. Delilas liſt. Simſons lockar, träldom, död.

Och Simſon gick till Gaſa, och fick der ſe ena ſköko, och lade ſig när henne.

2. Då wardt ſagdt de Gaſiter: Simſon är kommen härin; och de omhwärfde honom, och läto taga wara på honom i ſtadsportenom i hela nattene; och woro ſtilla i hela nattene, och ſade: J morgon, då ljuſt warder, wilje wi ſlå honom ihjäl.

3. Men Simſon låg intill midnatt. Då ſtod han upp om midnatt, och fattade båda dörrarna i ſtadsporten med båda dörrträn, och ſkottbommen, och lade dem på ſina axlar, och bar dem upp på bergshöjdena för Hebron.

4. Derefter fick han kärlek till ena qwinno wid den bäcken Sorek, hwilken het Delila.

5. Upp till henne kommo de Philiſteers Förſtar, och ſade till henne: Tala ſå wid honom, att du kan få ſe, hwarutinnan han ſådana ſtor kraft hafwer, och hwarmed wi kunne warda

honom öfwerhändige, ſå att wi finge bindan och twingan; ſå wilje wi gifwa dig hwar wåra tuſende och hundrade ſilfpenningar.

6. Och Delila ſade till Simſon: Käre, ſäg mig, hwaruti ſtår din ſtora ſtarkhet; och hwarmed man kunde binda dig, och twinga dig?

7. Simſon ſade till henne: Om man bunde mig med ſju ny tåg, ſom ännu intet förtorkad woro, ſå worde jag ſwag, och ſåſom en annor menniſka.

8. Då förde de Philiſteers Förſtar upp till henne ſju ny tåg, ſom ännu intet förtorkad woro, och hon band honom dermed.

9. Och de hade håll på honom när henne i kammaren; och hon ſade till honom: De Philiſteer öfwer dig, Simſon! Och han ſlet ſönder tågen, ſåſom ett wridet ſnöre ſöndergår, när det af eld förbrändt är; och wardt icke kunnigt, hwarutinnan hans ſtarkhet war.

10. Då ſade Delila till Simſon: Si, du hafwer gäckat mig, och ljugit för mig; ſäg mig dock nu, hwarmed man dig binda kan?

11. Han ſwarade: Om jag worde bunden med ny tåg, der ännu intet arbete med gjordt är, ſå worde jag ſwag, och ſåſom en annor menniſka.

12. Så tog Delila ny tåg, och band honom dermed, och ſade: De Philiſteer öfwer dig, Simſon! Och de hade håll på honom i kammaren; och han ſlet ſönder dem utaf ſina armar, ſåſom ett ſnöre.

13. Delila ſade till honom: Du hafwer ännu gäckat mig, och ljugit för mig. Käre, ſäg mig dock, hwarmed man kan dig binda? Han ſwarade henne: Om du flätade ſju lockar af mitt hufwud uti ett fläteband.

14. Och hon fäſte dem in med en nagla, och ſade till honom: De Philiſteer öfwer dig, Simſon! Och han waknade upp af ſinom ſömn, och drog de flätade lockar med nagla och fläteband ut.

15. Då ſade hon till honom: Huru kan du ſäga, att du hafwer mig kär, efter ditt hjerta är dock icke när mig? I tre gånger hafwer du gäckat mig, och icke ſagt mig, hwarutinnan din ſtora ſtarkhet är.

16. Och ſom hon alla dagar låg honom uppå med ſådana ordom, och lät honom ingen ro få, wardt hans ſjäl uppgifwen allt intill döden;

17. Och ſade henne allt ſitt hjerta, och ſade till henne: På mitt hufwud hafwer aldrig någon rakoknif kommit, ty jag är en Guds Nazir af moderlifwet; om man rakar håret af mig, ſå går min ſtarkhet ifrå mig, ſå att jag warder ſwag, lika ſom andra menniſkor. Dom. 13: 5.

18. Då nu Delila ſåg, att han hade uppenbarat henne allt ſitt hjerta, ſände hon bort, och lät kalla de Philiſteers Förſtar, och ſade: Kommer än en gång hitupp; ty han hafwer uppenbarat mig allt ſitt hjerta. Då kommo de Philiſteers Förſtar upp till henne, och hade penningarna med ſig i ſine hand.

19. Och hon lät honom ſofwa på ſitt knä, och kallade en, ſom rakade honom bort de ſju lockar af hans hufwud; och hon begynte till att twinga honom, och hans magt war gången ifrå honom.

20. Och hon ſade till honom: De Philiſteer öfwer dig, Simſon! Som han nu waknade af ſinom ſömn, tänkte han: Jag will gå ut, ſåſom jag i flera reſor gjort hafwer, jag will ſlita mig lös; och wißte icke, att HERren war wiken ifrå honom.

21. Men de Philiſteer grepo honom, och ſtungo honom ögonen ut, och förde honom neder till Gaſa, och bundo honom med twå kopparkjettrar; och han måſte mala i fängelſet.

22. Och hans hufwudhår begynte åter wäxa, der han rakad war.

23. Då förſamlade ſig de Philiſteers Förſtar, till att göra ſinom gud Dagon ett ſtort offer, och göra ſig glada, och ſade: Wår gud hafwer gifwit oß wår fienda Simſon i wåra händer.

24. Sammalunda, när folket ſåg honom, priſade de deras gud; ty de ſade: Wår gud hafwer gifwit wår fienda i wåra händer, den wårt land förderfwade, och ſlog många af oß ihjäl.

25. Då nu deras hjerta wäl gladt war, ſade de: Låt hemta Simſon, att han må ſpela för oß. Så hemtade de Simſon utu fängelſet, och han ſpelade för dem, och de ſtällde honom emellan twå pelare.

26. Men Simſon ſade till drängen, ſom ledde honom wid handena: Låt mig taga på pelarena, på hwilka huſet hänger, att jag må ſtödja mig derintill.

27. Och huſet war fullt med män och qwinnor; och de Philiſteers Förſtar woro der ock alle, och på taket wid tretuſend män och qwinnor, de ſom ſågo till huru Simſon ſpelade.

28. Men Simſon åkallade HERran, och ſade: HERre, HERre, tänk uppå mig, och ſtyrk mig, Gud! i denna gången, att jag för båda min ögon må ena reſo hämnas på de Philiſteer. Ebr. 11: 32.

29. Och han fattade de twå medelpelare, på hwilka huſet hängde, och ſtödde ſig på dem, och tog den ena i den högra, och den andra i den wenſtra handena;

30. Och ſade: Min ſjäl dö med de Philiſteer! och han böjde dem krafteliga. Så föll huſet uppå Förſtarna, och uppå allt folket, ſom derinne war, ſå att de döde, ſom han drap i ſin död, woro flere, än de ſom han drap medan han lefde.

31. Då kommo hans bröder ditneder, och hela hans faders hus, och togo honom upp, och båro honom upp, och begrofwo honom i hans faders Manoahs graf, emellan Zorga och Eſthaol. Men han dömde Iſrael i tjugu år. Dom. 15: 20.

17. Capitlet.

Micha afgudatjenſt.

En man war på Ephraims berg, benämnd Micha.

2. Han ſade till ſina moder: De tuſende och hundrade ſilfpenningar, ſom äro tagne ifrå dig, och ſom du ſworit öfwer, och ſagt för min öron, ſi, de ſamma penningar äro när mig; jag hafwer tagit dem till mig. Då ſade hans moder: Wälſignad ware min ſon HERranom.

3. Så fick han ſine moder de tuſende och hundrade ſilfpenningar igen; och hans moder ſade: Jag hafwer helgat de penningarna HERranom ifrå mine hand, för min ſon, till att man må göra ett gjutet beläte; derföre ſå får jag dig dem nu igen.

4. Men han fick ſine moder penningarna igen. Då tog hans moder tuhundrade ſilfpenningar, och fick dem till guldſmeden; han gjorde henne ett gjutet beläte; det war ſedan i Micha huſe.

5. Och den mannen Micha hade ſå ett guds hus; och han gjorde en lifkjortel, och afgudar, och fyllde enom ſinom ſon handena, att han wardt hans Preſter. 2 Moſ. 28: 41.

6. På den tiden war ingen Konung i Iſrael, och hwar och en gjorde ſåſom honom tyckte godt wara. Dom. 18: 1. 21: 25.

7. Men en ung man war på den tiden af BethLehem Juda, ibland Juda ſlägte, och han war en Levit, och war derſammaſtäds främmande. Dom. 18: 30, 31.

8. Men han drog utu BethLehem, Juda ſtad, till att wandra hwart han kunde; och då han kom på Ephraims berg till Micha hus, på det han ſkulle hålla ſin wäg fram,

9. Frågade honom Micha: Hwadan kommer du? Han ſwarade honom: Jag är en Levit af BethLehem Juda, och wandrar hwart jag kan.

10. Micha ſade till honom: Blif när mig, du ſkall wara min fader, och min Preſt; jag will gifwa dig årliga tio ſilfpenningar, och någor förenämnd kläder, och din födo. Och Leviten gick med honom.

11. Och Leviten tog till att blifwa när mannenom; och han höll den unga mannen ſåſom en ſon.

12. Och Micha fyllde Levitenom handena, ſå att han wardt hans Preſter, och blef ſå i Micha huſe.

13. Och Micha ſade: Nu wet jag, att HERren warder mig godt görandes, efter jag hafwer en Levit till Preſt.

18. Capitlet.

Dan beſpejar landet, förer Micha afguderi till Lais.

På den tiden war ingen Konung i Iſrael; och Dans ſlägte ſökte ſig en arfwedel, der de måtte bo; ty intill den dagen war ännu ingen arflott fallen för dem ibland Iſraels ſlägter.
Dom. 17:6. Joſ. 19:40. Dom. 1:34.

2. Och Dans barn ſände utaf ſitt ſlägte och ſina landsändar fem höfwitsmän, ſtridſamma män, ifrå Zorga och Eſthaol, till att beſpeja landet, och ranſaka om det, och ſade till dem: Går åſtad, och beſpejer landet; och de kommo uppå Ephraims berg till Micha hus, och blefwo der öfwer nattene. Joſ. 19:41.

3. Och ſom de nu woro med Micha husfolk, kände de röſtena af dem unga mannenom Levitenom, och gingo bort till honom, och ſade till honom: Ho hafwer kommit dig hit? Hwad gör du här? Och hwad hafwer du här?

4. Han ſwarade dem: Så och ſå hafwer Micha gjort emot mig, och hafwer lejt mig, att jag ſkall wara hans Preſter.

5. De ſade till honom: Käre, fråga Gud till, att wi måge få weta, om wår wäg, ſom wi wandrom, ſkall oß lyckoſam warda.

6. Preſten ſwarade dem: Går åſtad med frid; edar wäg är rätt för HERranom, den I wandren.

7. Så gingo de fem män åſtad, och kommo till Lais, och ſågo att det folk, ſom derinne war, bodde ſäkert, efter de Zidoniers ſed, ſtilla och ſäkre; och ingen war, ſom dem något bekymmer gjorde i landena, eller hade det under ſig; och woro långt ifrå de Zidonier, och hade intet beſtälla med något folk.

8. Och de kommo till ſina bröder i Zorga och Eſthaol; och deras bröder ſade till dem: Huru går det till med eder?

9. De ſade: Upp, låt oß draga upp till dem; ty wi hafwe beſett landet, det är ganſka godt; derföre ſkynder eder, och warer icke ſene till att draga, att I mågen komma och taga landet in.

10. När I kommen, warden I finnande ett ſäkert folk, och landet är widt och bredt; ty Gud hafwer det gifwit i edra händer, en ſådana plats, der intet fattas, ſom på jordene är.

11. Så drogo ut af Dans ſlägte, ifrå Zorga och Eſthaol, ſexhundrad män, wäl wäpnade till ſtrids;

12. Och drogo ditupp, och lägrade ſig i KiriathJearim i Juda; deraf kallas det rummet Dans lägre, allt intill denna dag; och det är bakför KiriathJearim. Dom. 13:25.

13. Och dädan gingo de upp på Ephraims berg, och kommo till Micha hus.

14. Då ſwarade de fem män, ſom hade warit utgångne till att beſpeja Lais land, och ſade till ſina bröder: Weten I ock, att i deßom huſom är en lifkjortel, afgudar och gjutet beläte? I mågen tillſe, hwad eder till görandes är.

15. De drogo dit, och kommo i den unga manſens Levitens hus, uti Micha hus, och helſade honom wänliga.

16. Men de ſexhundrad wäpnade, med deras harneſk, ſom woro utaf Dans barnom, ſtodo för dörrene.

17. Och de fem män, ſom hade utdragne warit till att beſpeja landet, gingo upp, och kommo dit, och togo belätet, lifkjortelen, och de gjutna afgudarna; emedan ſtod Preſten för portenom när de ſexhundrad wäpnade i deras harneſk.

18. Som nu hine woro komne in uti Micha hus, och togo belätet, lifkjortelen, och de gjutna afgudarna, ſade Preſten till dem: Hwad gören I?

19. De ſwarade honom: Tig, och håll munnen på dig, och kom med oß, att du må blifwa wår fader och Preſter. Är det dig bättre, att du äſt Preſter uti ens mans huſe, än uti en hel ſlägt och ätt i Iſrael?

20. Det behagade Preſtenom wäl; och tog både lifkjortelen, afgudarna, och belätet, och gaf ſig midt ibland folket.

21. Och då de wände om, och drogo ſin wäg, ſkickade de barnen, och boſkapen, och allt det bäſta ſom de hade, framför ſig.

22. Som de nu woro fjerran komne ifrå Micha hus, ropade de män, ſom i huſen woro wid Micha hus, och följde efter Dans barn;

23. Och ropade till Dans barn. Och de wände ſitt anſigte om, och ſade till Micha: Hwad ſkadar dig, att du ſå ropar?

24. Han ſwarade: I hafwen tagit bort mina gudar, ſom jag gjort hafwer, och Preſten, och dragen edra färde, och hwad hafwer jag nu mer? Och I ſägen ändå till mig: Hwad ſkadar dig?

25. Men Dans barn ſade till honom: Låt dina röſt intet höras när oß, att icke öfwerfalla dig wrede män, och du låter dina ſjäl till, och dins hus ſjäl.

26. Så gingo Dans barn ſin wäg. Och Micha, då han ſåg att de woro honom för ſtarke, wände om, och kom igen till ſitt hus.

27. Men de togo det Micha gjort hade, och den Preſten, ſom han hade, och kommo till Lais, till ett ſtilla och ſäkert folk, och ſlogo dem med ſwärdsegg, och uppbrände ſtaden med eld.

Joſ. 19: 47.

28. Och ingen war, ſom dem undſatte, ty han låg långt ifrå Zidon, och hade med ingom beſtälla; och han låg i den dalen, ſom ligger wid BethRehob. Så byggde de ſtaden, och bodde deruti;

29. Och kallade honom Dan, efter ſins faders Dans namn, hwilken af Iſrael född war; och ſtaden het tillförene Lais.

30. Och Dans barn uppſatte ſig beläte; och Jonathan, Gerſons ſon, Manaſſe ſons, och hans ſöner woro Preſter uti de Daniters ſlägte, allt intill den tiden, ſom de wordo förde fångne utu landena;

1 Kon. 12: 30. Dom. 17: 10. 2 Kon. 17: 23.

31. Och ſatte alltſå ibland ſig det Micha beläte, ſom han gjort hade, ſå länge ſom Guds hus war i Silo.

19. Capitlet.

Levitens frilla. Gibeons horeri.

Uti den tiden war ingen Konung i Iſrael. Och en Levitiſk man war en främling wid ſidone af Ephraims berg, och hade tagit ſig ena frillo till huſtru uti BethLehem Juda.

Dom. 18: 1.

2. Och ſom hon bedref hor när honom, lopp hon ifrå honom till ſins faders hus till BethLehem Juda, och blef der i fyra månader.

3. Och hennes man ſtod upp, och for efter henne, på det han ſkulle tala wänliga med henne, och hemta henne igen till ſig. Och han hade en dräng och ett par åſnar med ſig. Och hon hade honom in uti ſins faders hus; och då qwinnones fader ſåg honom, wardt han glad, och undfick honom.

4. Och hans ſwär, qwinnones fader, höll honom uppe, ſå att han blef der i tre dagar när honom; åto och drucko, och blefwo der om nattene.

5. På fjerde dagen woro de bittida uppe, och han ſtod upp, och wille färdas; då ſade qwinnones fader till ſin måg: Styrk ditt hjerta med en beta bröd, ſedan mån I fara.

6. Och de ſatte ſig, och åto hwar med annan, och drucko. Så ſade qwinnones fader till mannen: Käre, blif öfwer nattena, och ditt hjerta ware luſtigt.

7. Men mannen ſtod upp, och wille färdas; men hans ſwär nödgade honom, ſå att han blef den nattena der.

8. Om morgonen på femte dagen war han uppe, och wille färdas; då ſade qwinnones fader: Käre, wederqwick ditt hjerta, och låt oß töfwa, ſå länge något lider uppå dagen; och de åto med hwarannan.

9. Och mannen ſtod upp och wille fara med ſine frillo, och med ſinom dräng; men hans ſwär, qwinnones fader, ſade till honom: Si, dagen är framliden, och aftonen är för handene, blif qwar i natt; ſi, här är herberge ännu i denna dagen; blif här öfwer natten, att ditt hjerta må wara luſtigt; i morgon ſtån I bittida upp, och dragen edra färde till dina hyddor.

10. Men mannen wille icke blifwa öfwer nattena, utan ſtod upp, och for ſin wäg, och kom inför Jebus, det är Jeruſalem, och hans par åſnar klefjade, och hans frilla med honom.

11. Som de nu kommo intill Jebus, förled faſt dagen, och drängen ſade till ſin herra: Käre, kom och låt oß draga in uti de Jebuſeers ſtad, och blifwa der öfwer nattena.

12. Men hans herre ſade till honom: Wi wilje icke draga in uti de främmandes ſtad, ſom icke äro af Iſraels barn; utan wi wilje fram bätter till Gibea;

13. Och ſade till ſin dräng: Gack uppå, at wi måge komma någorſtäds till nattena, antingen i Gibea eller i Ramah.

14. Och de drogo framåt, och reſte; och ſolen gick dem neder hardt inwid Gibea, ſom ligger i BenJamin.

15. Och der drogo de in, till att blifwa der i Gibea öfwer nattena. Då han kom derin, ſatte han ſig på gatone i ſtadenom; ty der war ingen, ſom dem wille herberga i ſino huſe öfwer nattena.

16. Och ſi, der kom en gammal man utaf markene, ifrå ſitt arbete om aftonen; och han war ockſå utaf Ephraims berg, och en främling i Gibea; men folket i det rummet woro Jemini barn.

17. Och då han upplyfte ſin ögon, ſåg han den främmande mannen på gatone, och ſade till honom: Hwart will du? Och hwadan kommer du?

18. Han ſwarade honom: Wi äre komne ifrå BethLehem Juda, och farom intill ſidona af Ephraims berg, dädan jag är; och war faren till BethLehem Juda, och nu far jag till HERrans hus, och ingen will herberga mig.

19. Wi hafwe halm och foder till wåra åſnar, och bröd och win för mig, och dine tjenarinno, och för drängen, ſom med dinom tjenare är; ſå att oß fattas intet.

20. Den gamle mannen ſade: War tillfrids; allt det dig fattas, finner du när mig; allenaſt blif icke öfwer nattena på gatone.

21. Och han hade honom i ſitt hus, och gaf åſnomen foder; och de twådde ſina fötter, och åto och drucko.

22. Och ſom deras hjerta begynte wara gladt, ſi, då kommo män af ſtadenom, Belials barn, och belade huſet, och klappade på dörrena, och ſade till den gamla mannen, wärden i huſet: Låt oß få den mannen hitut, ſom i ditt hus kommen är, att wi måge känna honom. 1 Sam. 22: 6, 7. 2 Sam. 16: 11. 1 Moſ. 19: 4, 5, ꝛc. Oſ. 9: 9. 10: 9.

23. Men mannen huswärden gick ut till dem, och ſade till dem: Icke ſå, mine bröder, görer icke detta onda; efter denne mannen är kommen i mitt hus: görer icke en ſådana galenſkap.

24. Si, jag hafwer ena dotter, den ännu en jungfru är, och denne hafwer ena frillo, dem will jag låta komma ut till eder, att I förnedren dem, och gören med dem hwad eder täckes; men på denna mannen görer icke en ſådana galenſkap. 1 Moſ. 19: 8.

25. Men männerna wille intet lyda honom. Så tog mannen ſina frillo, och hade henne ut till dem; den kände de, och hade ſig ſkändeliga med henne i den hela nattene allt intill morgonen; och ſom morgonrodnen uppgick, läto de gå henne.

26. Då kom qwinnan, litet för dagningen, inför dörrena af manſens hus, der hennes herre inne war, och föll der omkull, och låg der intill ljuſt war.

27. Då nu hennes herre uppſtod om morgonen, och lät upp dörrena af huſet, och gick ut till att fara ſin wäg; ſi, då låg hans frilla för dörrene af huſet, och hennes händer på tröſkelen.

28. Och han ſade till henne: Statt upp, låt oß gå; men hon ſwarade honom intet. Så tog han henne på ſin åſna, redde ſig till, och for hem till ſitt.

29. Som han hemkom, tog han en knif, och tog ſina frillo, och ſtyckade henne, med ben och med allo, i tolf ſtycker, och ſände till alla Iſraels landsändar.

30. Alle de, ſom det ſågo, ſade: Sådant är aldrig ſkedt eller ſedt, ſedan Iſraels barn kommo utur Egypti land, intill denna dag: Nu, betänker eder häröfwer, och rådens wid, och ſäger till.

20. Capitlet.

BenJamins ſeger, nederlag.

Så drogo Iſraels barn ut, och förſamlade ſig ihop, ſåſom en man, ifrå Dan allt intill BerSeba, och ifrå Gileads land, intill HERran i Mizpa. Dom. 11:11.

2. Och gingo tillhopa utaf alla wrår, all folk af all Iſraels ſlägte i Guds menighet, fyrahundradetuſend män till fot, ſom ſwärd utdrogo.

3. Men BenJamins barn fingo höra, att Iſraels barn woro dragne upp till Mizpa, och Iſraels barn ſade: Säger, huru det onda tillgånget är.

4. Då ſwarade Leviten, qwinnones man, ſom dräpen war, och ſade: Jag kom till Gibea i BenJamin med mine frillo, till att bliſwa der öfwer nattena; Oſ. 10:9.

5. Då hofwo ſig upp borgarena i Gibea emot mig, och belade mig i huſet, om nattena, och wille ſlå mig ihjäl, och ſkämde min frillo, ſå att hon blef död. Dom. 19:22, ꝛc.

6. Så tog jag min frillo, och ſtyckade henne, och ſände det i alla Iſraels arfs mark; förty de hade gjort en ſlem ting, och galenſkap i Iſrael.

7. Si, nu ären I här alle Iſraels barn, rådens wid, hwad I ſkolen göra dertill.

8. Då reſte ſig allt folket upp, ſåſom en man, och ſade: Ingen gånge hem i ſina hyddo eller i ſitt hus;

9. Utan det wilje wi nu göra emot Gibea; låt oß kaſta lott;

10. Och taga tio män af hundrade, och hundrade af tuſend, och tuſend af tiotuſend, af alla Iſraels ſlägter, att de beſörja ſpisning för folket, att de måga komma, och göra med Gibea BenJamins, efter all deras galenſkap, ſom de i Iſrael bedrifwit hafwa.

11. Så förſamlade ſig till ſtaden alle Iſraels män, ſåſom en man, och förbundo ſig.

12. Och Iſraels ſlägter ſände några män till alla BenJamins ſlägt, och läto ſäga dem: Hwad är det för en ond ting, ſom när eder ſkedd är?

13. Så får oß nu ut de män, Belials barn i Gibea, att wi måge dräpa dem, och låta det onda komma ifrån Iſrael. Men BenJamins barn wille icke lyda ſina bröders Iſraels barnas röſt; Oſ. 9:9.

14. Utan förſamlade ſig utu ſtäderna intill Gibea, till att draga ut till ſtrids emot Iſraels barn.

15. Och wordo på den dagen talde BenJamins barn utu ſtäderna, ſex och tjugu tuſend män, ſom ſwärd utdrogo; förutan de borgare i Gibea, de wordo talde ſjuhundrade utwalde män.

16. Och ibland allt detta folket woro ſjuhundrade utwalde män, ſom wenſterhändte woro, och kunde med ſlungor drabba på ett hår, ſå att de intet felade.

17. Men de män af Iſrael, förutan de af BenJamin, wordo talde fyrahundradetuſend män, ſom ſwärd förde, och ſtridſamme män woro.

18. Iſraels barn ſtodo upp, och drogo upp till Guds hus, och frågade Gud, och ſade: Ho ſkall draga ditupp för oß till att begynna ſtriden emot BenJamins barn? HERren ſade: Juda ſkall begynna.

19. Alltſå ſtodo Iſraels barn om morgonen upp, och lägrade ſig för Gibea;

20. Och hwar och en af Iſrael gick ut till att ſtrida med BenJamin, och ſkickade ſig till att ſtrida emot Gibea.

21. Då föllo BenJamins barn ut af Gibea, och ſlogo på den dagen af Iſrael tu och tjugu tuſend män till markena.

22. Men folket Iſraels män förmannade ſig, och redde ſig till att ytterligare ſtrida på ſamma platſen, der de ſig i den förra dagen redt hade;

23. Och Iſraels barn drogo upp, och greto för HERranom allt intill aftonen, og frågade HERran, och ſade: Skole wi mer falla till och ſtrida med BenJamins barn, wåra bröder? HERren ſade: Drager upp till dem.

24. Och då Iſraels barn trädde den andra dagen till att ſtrida emot BenJamins barn,

25. Föllo de BenJamiter utu Gibea emot dem på ſamma dagen, och ſlogo ännu till markena adertontuſend män af Iſraels barn, ſom alle ſwärd förde.

26. Då drogo all Iſraels barn upp, och allt folket, och kommo till Guds hus, och greto, och blefwo der för HERranom, och faſtade den dagen intill aftonen, och offrade bränneoffer och tackoffer för HERranom.

27. Och Iſraels barn frågade HERran, och derſammaſtäds war Guds förbunds ark på den tiden.

28. Och Pinehas, Eleazars ſon, Aarons ſons, ſtod för honom på den tiden, och ſade: Skole wi mer draga ut till att ſtrida emot BenJamins barn, wåra bröder, eller ſkall jag wända igen? HERren ſade: Drager ditupp; i morgon ſkall jag gifwa dem i edra händer. Joſ. 22: 13, 30. 24: 33.

29. Och Iſraels barn beſtällde ett bakhåll omkring ſtaden Gibea;

30. Och drogo ſå Iſraels barn upp på tredje dagen till BenJamins barn; och ſtickade ſig emot Gibea, ſåſom i de twå gånger tillförene.

31. Då drogo BenJamins barn ut emot folket, och gåfwo ſig ifrå ſtaden, och begynte till att ſlå och ſarga några af folket, ſåſom förr i de twå gånger, i markene på twå wägar, den ene går till BethEl, och den andre till Gibea, wid tretio män i Iſrael.

32. Då tänkte BenJamins barn: De äro ſlagne för oß ſåſom tillförene. Men Iſraels barn ſade: Låt oß fly, att wi måge komma dem ifrå ſtaden ut uppå wägarna.

33. Så reſte upp alle män af Iſrael, hwar af ſitt rum, och ſtickade ſig i BaalThamar, och det bakhållet af Iſrael gaf ſig upp utu ſitt rum, ifrå Gaba kulo;

34. Och kommo in mot Gibea tiotuſend män, utwalde af hela Iſrael, ſå att ſtriden wardt ſkarp; men de wißte icke, att dem ondt tillſtundade.

35. Alltſå ſlog HERren BenJamin för Iſraels barn, ſå att Iſraels barn på den dagen förderfwade fem och tjugu tuſend och hundrade män i BenJamin, ſom alle ſwärd förde.

36. Ty då BenJamins barn ſågo, att de ſlagne woro, gåfwo Iſraels män dem rum; ty de förläto ſig på bakhållet, ſom de hade beſtällt inwid Gibea.

37. Och bakhållet ſkyndade ſig ock, och drogo fram till Gibea, och ſtormade till, och ſlogo den hela ſtaden med ſwärdsegg.

38. Och de hade en löſen ſig emellan, de män af Iſrael och bakhållet, till att öfwerfalla dem med ſwärd, när röken af ſtadenom uppſlog.

39. Då nu de män af Iſrael wände ſig i ſtridene, och BenJamin begynte till att ſlå och förſarga i Iſrael wid tretio män; och tänkte: De äro ſlagne för oß ſåſom i den förra ſtridene;

40. Så begynte ſlå en rök af ſtaden rättupp. Och BenJamin wände ſig tillbaka; ſi, då gick röken af hela ſtadenom upp i himmelen.

41. Och de män af Iſrael wände ock om; då förſkräcktes de män af BenJamin; förty de ſågo, att dem tillſtundade ondt.

42. Och de wände ſig för de män af Iſrael på den wägen till öknena; men ſtriden fullföljde dem; dertill de ſom af ſtäderna inkomne woro, de förderfwade dem derinne.

43. Och de kringhwärfde BenJamin, och fullföljde dem allt intill Menuah, och förtrampade dem inför Gibea öſterut.

44. Och föllo af BenJamin adertontuſend män, ſom alle ſtridſamme män woro.

45. Då wände de ſig, och flydde åt öknena till den bergklippon Rimmon; men på den ſamma wägen ſlogo de femtuſend män, och följde dem efter allt intill Gideom, och ſlogo dem af tutuſend.

46. Och ſå föllo på den dagen af BenJamin fem och tjugu tuſend män, ſom ſwärd förde, och alle ſtridſamme män woro.

47. Allenaſt ſexhundrad män wände ſig, och flydde åt öknena till den bergklippon Rimmon; och blefwo i Rimmons bergklippo i fyra månader. Dom. 21: 13.

48. Och de män af Iſrael kommo igen till BenJamins barn, och ſlogo med ſwärdsegg dem i ſtadenom, både folk och fä, och allt det man fann; och alla de ſtäder, ſom de funno, uppbrände de i eld.

21. Capitlet.

BenJamin får huſtrur ifrå Jabes och Silo.

Och de män af Iſrael hade ſworit i Mizpa, och ſagt: Ingen af oß ſkall gifwa ſina dotter de BenJamiter till huſtru.

2. Och folket kom till Guds hus, och blef der för Gudi allt intill aftonen; och de upphofwo ſina röſt, och greto ſwårliga,

3. Och ſade: O HErre Iſraels Gud, hwi är detta ſkedt i Iſrael, att en ſlägt är i dag nederlagd i Iſrael?

4. Och andra dagen war folket bittida uppe och byggde der ett altare, och offrade bränneoffer och tackoffer. 1 Kon. 8: 64.

5. Och Iſraels barn ſade: Hwilken är den af Iſraels ſlägter, ſom icke hit uppkommen är med menighetene inför HERran? Ty en ſtor ed war gången, att den ſom icke uppkomme till HERran i Mizpa, han ſkulle döden dö.

6. Och Iſrael ångrade ſig öfwer ſin broder BenJamin, och ſade: I dag är en ſlägt i Iſrael nederlagd.

7. Huru wilje wi göra, att de ſom qware äro måga få huſtrur? Ty wi hafwe ſworit wid HERran, att wi icke ſkole gifwa dem huſtrur utaf wåra döttrar;

8. Och ſade: Hwilken är af Iſraels ſlägter, ſom icke är kommen hitupp till HERran i Mizpa? Och ſi, der hade ingen warit i menighetenes lägre utaf Jabes i Gilead;

9. Ty de talde folket, och ſi, der war ingen borgare af Jabes i Gilead.

10. Då ſände menigheten tolftuſend män af ſtridſamma män, och bödo dem, och ſade: Går bort, och ſlår med ſwärdsegg de borgare i Jabes i Gilead, med huſtrur och barn.

11. Dock ſkolen I ſå göra; allt det mankön är, och alla de qwinnor, ſom när manne legat hafwa, ſkolen I tillſpillogifwa. 4 Moſ. 31: 17.

12. Och de funno när de borgare i Jabes i Gilead fyrahundrade pigor, ſom jungfrur woro, och när ingen man legat hade; dem förde de i lägret till Silo, ſom ligger i Canaans land.

13. Då ſände hela menigheten bort, och lät tala med BenJamins barn, ſom lågo i bergklippone Rimmon, och kallade dem wänliga. Dom. 20: 47.

14. Alltſå kommo BenJamins barn igen på den tiden; och de gåfwo dem till huſtrur de ſom de wid lif behållit hade utaf Jabes qwinnfolk i Gilead; och funno ſå inga flera.

15. Då ångrade ſig folket öfwer BenJamin, att HERren hade gjort ett ſplitter i Iſraels ſlägter.

16. Och de äldſte i menighetene ſade: Hwad wilje wi göra, att de ſom öfwer äro måga ock få huſtrur? Ty de qwinnor i BenJamin äro förgjorda; 4 Moſ. 11: 16.

17. Och ſade: De måſte ju behålla ſitt arf, ſom igenblefne äro af BenJamin, att icke en ſlägt nederlägges i Iſrael.

18. Och wi kunne icke gifwa dem wåra döttrar till huſtrur; ty Iſraels barn hafwa ſworit och ſagt: Förbannad ware den, ſom de BenJamiter gifwer huſtru.

19. Och de ſade: Si, det är en årlig HERrans högtid i Silo, norrut ifrå Guds hus, öſterut på den wägen ſom drager ifrå BethEl intill Sichem, och ſöder ifrå Lebona.

20. Och de bödo BenJamins barnom, och ſade: Går bort, och ſitter i förſåt i wingårdarna.

21. När I då ſen, att Silo döttrar gå ut i dans, ſå gifwer eder haſteliga utu wingårdarna, och tager hwar och en ſig en huſtru af Silo döttrar, och går uti BenJamins land. 2 Moſ. 15: 20. 1 Sam. 18: 6.

22. När nu deras fäder eller bröder komma till att beklaga ſig för oß, wilje wi ſäga till dem: Warer dem barmhertige för wåra ſkull; förty wi hafwe icke tagit dem huſtrur med ſtrid, utan I willen icke gifwa dem dem; det är nu edor ſkull.

23. BenJamins barn gjorde ock ſå, och togo qwinnor efter ſitt tal, hwilka de röfwade utaf danſen; och foro bort, och bodde i ſin arfwedel, och byggde ſtäder, och bodde deruti.

24. Iſraels barn foro ock dädan på den tiden, hwar och en till ſina ſlägt, och till ſina ätt; och drogo ut dädan, hwar och en till ſin arfwedel.

25. På den tiden war ingen Konung i Iſrael; utan hwar och en gjorde hwad honom tycktes rätt wara. Dom. 17: 6. 18: 1.

Ände på Domare Boken.

Ruths Bok.

1. Capitlet.

EliMelechs wandring, ſöner, ſonahuſtrur, död. Naemis, Ruths reſa.

På den tiden, då domare regerade, wardt en hård tid i landena; och en man af BethLehem Juda for bort, och war främmande uti de Moabiters land, med ſine huſtru och twå ſöner.

2. Han het EliMelech, och hans huſtru Naemi, och hans twå ſöner Mahlon och Chilion, de woro Ephrateer af BethLehem Juda; och då de kommo in i de Moabiters land, blefwo de der.

3. Och EliMelech, Naemis man, blef död; och hon blef qwar med ſina twå ſöner.

4. De togo Moabitiſka huſtrur; den ena het Arpa, den andra Ruth.

5. Och ſom de hade bott der i tio år, blefwo de båda döde, Mahlon och Chilion, ſå att qwinnan war qwar efter båda ſina ſöner och ſin man.

6. Så gjorde hon redo med ſina twå ſonahuſtrur, och for ut igen af de Moabiters land; ty hon hade förnummit i de Moabiters land, att HERren hade ſökt ſitt folk, och gifwit dem bröd;

7. Och gick ut ifrå det rum, der hon warit hade, och båda hennes ſonahuſtrur med henne. Och då hon i wägen war hem åt Juda land igen,

8. Sade hon till båda ſina ſonahuſtrur: Går edra färde, och wänder om igen, hwar edra till ſins moders hus. HERren göre barmhertighet med eder, ſåſom I med de döda och med mig gjort hafwen.

9. HERren gifwe eder, att I mågen finna ro, hwar i ſins mans hus. Och hon kyßte dem. Då hofwo de ſina röſt upp, och greto;

10. Och ſade till henne: Wi wilje gå med dig till ditt folk.

11. Men Naemi ſade: Wänder om, mina döttrar; hwi wiljen I gå med mig? Huru kan jag nu härefter hafwa barn i mitt lif, ſom edra män blifwa måtte? 5 Moſ. 25: 5.

12. Wänder om, mina döttrar, och går edra färde; ty jag är nu för gammal, till att gifwa mig manne i wåld. Och om jag än ſade: Det är förhoppandes, att jag i denna nattene må taga mig en man, och föda barn,

13. Så kunnen I dock icke bida, intilldeß de warda ſtore; ty I föråldradens, ſå att I kunden inga män hafwa. Ingalunda, mina döttrar; ty det gör mig ångeſt för edra ſkull; ty HERrans hand är utgången öfwer mig.

14. Då hofwo de ſina röſt upp, och greto ännu mer; och Arpa kyſte ſina ſwäro; men Ruth blef när henne.

15. Men hon ſade: Si, din ſwägerſka hafwer wändt tillbaka till ſitt folk, och till ſin gud. Wänd ock du om efter dina ſwägerſko.

16. Ruth ſwarade: Tala mig icke i det ſinnet, att jag ſkall öfwergifwa dig, och wända tillbaka igen ifrå dig; dit du går, dit will jag ock gå; der du blifwer, der blifwer jag ock. Ditt folk är mitt folk, och din Gud är min Gud.

17. Der du dör, der dör jag ock, der will jag ock begrafwen warda. HERren göre mig det och det, om döden icke ſkall ſkilja oß åt.

18. Som hon nu ſåg, att hon ſtod faſt i det ſinnet, att hon wille följa henne, wände hon åter att tala mer derom med henne.

19. Så gingo de båda med hwarandra, intilldeß de kommo till BethLehem. Och då de kommo till Beth-

Lehem, rörde ſig hela ſtaden öfwer dem, och ſade: Är detta Naemi?

20. Men hon ſade till dem: Kaller mig icke Naemi, utan Mara; ty den Allsmägtige hafwer ſwårliga bedröfwat mig.

21. Full drog jag härut, och tomman hafwer HErren låtit mig komma igen. Hwi kallen I mig då Naemi, efter HErren hafwer ſå tryckt mig, och den Allsmägtige hafwer bedröfwat mig?

22. Och det war på den tiden, då bjugganden war begynt, då Naemi och hennes ſonahuſtru Ruth, den Moabitiſkan, igenkommo af de Moabiters land till BethLehem.

2. Capitlet.

Ruth plockar ax på Boas åker.

Och der war en man, Naemis mans frände af EliMelechs ſlägt, benämnd Boas; och war en ärlig man. Matth. 1:5.

2. Och Ruth, den Moabitiſkan, ſade till Naemi: Låt mig gå ut på åkren, och hemta ax efter den ſom jag nåde för finner. Hon ſade till henne: Gack, min dotter. 3 Moſ. 19:9. 23:22.

3. Hon gick åſtad, kom och hemtade upp efter dem ſom ſkäro på åkrenom; och det hände, att den åkren war Boas arfwedel, ſom af EliMelechs ſlägt war.

4. Och ſi, Boas kom ifrå BethLehem, och ſade till ſkördemännerna: HErren ware med eder. De ſwarade: HErren wälſigne dig.

5. Och Boas ſade till ſin tjenare, ſom ſatter war öfwer ſkördemännerna: Hwem hörer den unga qwinnan till?

6. Drängen, ſom öfwer ſkördemännerna ſatter war, ſwarade och ſade: Det är den Moabitiſka qwinnan, ſom med Naemi igenkommen är ifrå de Moabiters land.

7. Ty hon ſade: Käre, låt mig upphemta och förſamla emellan kärfwarna efter ſkördemännerna; och är ſå kommen, och hafwer ſtåndit ſedan i morgons intill nu, och hafwer icke en tid gångit hem.

8. Då ſade Boas till Ruth: Hör, min dotter, du ſkall icke gå bort på någon annan åker till att hemta; och ſkall icke heller gå hädan, utan håll dig intill mina pigor;

9. Och tag wara uppå, hwar de ſkära på åkren, och gack efter dem. Jag hafwer ſagt mina dränger, att ingen ſkall komma wid dig; och om dig törſter, gack till karen, och drick der mina dränger hemta.

10. Då föll hon på ſitt anſigte, och tillbad ned på jordene, och ſade till honom: Hwarmed hafwer jag den nåden funnit för din ögon, att du känner mig, ſom dock främmande är?

11. Boas ſwarade och ſade till henne: Mig är ſagdt allt det du gjort hafwer med dine ſwäro efter dins mans död, att du hafwer öfwergifwit din fader och dina moder, och ditt fädernesland, och farit till det folk, ſom du tillförene intet kände.

12. HErren wedergälle dig det du gjort hafwer; och din lön ware fullkommen när HErranom Iſraels Gud, till hwilken du kommen äſt, till att hafwa tröſt under hans wingar.

13. Hon ſade: Låt mig finna nåd för din ögon, min HErre; ty du hafwer hugſwalat mig, och talat dine tjenarinno wänliga till, ändock jag icke är ſåſom någon af dina pigor.

14. Boas ſade till henne: När måltid är, ſå kom hit till med, och ät bröd, och doppa din beta uti ättikona. Så ſatte hon ſig när ſkördemännerna; och han lade henne torkad ax före, och hon åt, och wardt mätt, och lät blifwa något qwart.

15. Och då hon ſtod upp till att hemta, böd Boas ſina dränger, och ſade: Låter henne ock hemta emellan kärfwarna, och ſnubber henne intet;

16. Och låter deßlikes falla utaf händerna henne till, och låter liggat, att hon må upphemta det, och ingen tale derföre illa till henne.

17. Så hemtade hon på åkrenom allt intill aftonen; och det hon upphemtat hade, tröſkade hon, och det war wid ett epha bjugg;

18. Och lade på ſig, och kom i ſta-

den, och wiſte ſina ſwäro hwad hon hemtat hade; dertill bar hon fram, och gaf henne det henne qwart blifwit war, der hon af mättad wardt.

19. Då ſade hennes ſwära till henne: Hwar hafwer du hemtat i dag, och hwar hafwer du arbetat? Wälſignad ware den ſom wid dig känts hafwer. Och hon ſade det ſine ſwäro, när hwem hon arbetat hade, och ſade: Den man, ſom jag i dag när arbetat hafwer, heter Boas.

20. Naemi ſade till ſina ſonahuſtru: Wälſignad ware han HERranom; ty han hafwer icke tillbakalåtit ſina barmhertighet, hwarken på de lefwande, eller på de döda. Och Naemi ſade till henne: Den mannen är oß åkommen, och är wår arfwinge.

21. Ruth, den Moabitiſkan, ſade: Han ſade ock till mig: Håll dig intill mina dränger, tilldeß de hafwa allt inbergat.

22. Naemi ſade till Ruth ſina ſonahuſtru: Det är bättre, min dotter, att du går ut med hans pigor, att på en annan åker icke någor afwiſar dig.

23. Alltſå höll hon ſig intill Boas pigor, och hemtade der, ſå länge bjugganden och hweteanden öfwerfaren war; och kom igen till ſina ſwäro.

3. Capitlet.

Ruth ligger wid Boas fötter.

Och Naemi hennes ſwära ſade till henne: Min dotter, jag will komma dig till ro, ſå att du ſkall må wäl.

2. Den ſamme Boas, wår ſkyldman, när hwilkens pigor du warit hafwer, kaſtar i denna nattene korn på ſin loga.

3. Så twå dig, och ſmörj dig, och drag din kläder uppå, och gack neder till logan, ſå att ingen känner dig, tilldeß han hafwer ätit och druckit.

4. När han då lägger ſig, ſå märk till, hwar han lägger ſig, och kom och lyft upp kläden wid hans fötter, och lägg dig, ſå warder han dig wäl ſägandes, hwad du göra ſkall.

5. Hon ſade till henne: Allt det du ſäger mig, will jag göra.

6. Hon gick neder till logan, och gjorde allt ſåſom hennes ſwära henne budit hade.

7. Och då Boas hade ätit och druckit, wardt hans hjerta gladt, och kom och lade ſig bakom en kornſkyl; och hon kom ſakta, och lyfte upp kläden wid hans fötter, och lade ſig.

8. Wid midnattstid wardt mannen förfärad, och tog om ſig, och ſi, en qwinna låg wid hans fötter.

9. Och han ſade: Ho äſt du? Hon ſwarade: Jag är Ruth din tjenarinna, ſträck ut din winga öfwer dina tjenarinno; ty du äſt arfwingen.

10. Han ſade: Wälſignad ware du HERranom, min dotter, du hafwer ſedermer gjort en bättre barmhertighet än tillförene, att du icke hafwer gångit efter ynglingar, rika eller fattiga.

11. Nu, min dotter, frukta dig intet; allt det du ſäger, will jag göra dig; förty hela ſtaden af mitt folk wet, att du äſt en dygdeſam qwinna.

12. Det är ſant, att jag är arfwingen, men en annar är närmer än jag.

13. Blif i natt; i morgon om han tager dig, är ſå godt; lyſter honom ock icke taga dig, ſå will jag taga dig, ſå wißt ſom HERren lefwer. Sof intill morgonen.

14. Och hon ſof intill morgonen wid hans fötter; och hon ſtod upp, förra än någor den andra känna kunde, och han ſade: Låt icke uppenbart warda, att någon qwinna är kommen till logan;

15. Och ſade: Räck hit din mantel, ſom du hafwer uppå, och håll honom fram; och hon höll honom fram, och han mälte ſex mått korn, och lade på henne. Och han kom i ſtaden.

16. Men hon kom till ſina ſwäro; den ſade: Huru går det med dig, min dotter? Och hon ſade henne allt det mannen hade gjort henne;

17. Och ſade: Deßa ſex mått korn gaf han mig; ty han ſade: Du ſkall icke komma med tomma händer till dina ſwäro.

18. Hon ſade: Låt oß bida, min dotter, tilldeß du får ſe hwartut det will; ty mannen wänder icke igen, med mindre han gör der i dag en ända med.

4. Capitlet.

Ruths bröllop, barn. Davids ätt.

Boas gick upp i porten, och ſatte ſig der. Och ſi, när arfwingen gick derfram, talade Boas till honom, och ſade: Kom, och ſätt dig här, ehuru ditt namn är. Och han kom, och ſatte ſig. 1 Sam. 21: 2.

2. Och han tog tio män af de äldſta i ſtaden, och ſade: Sätter eder här. Och de ſatte ſig.

3. Då ſade han till arfwingan: Naemi, ſom ifrå de Moabiters land igenkommen är, bjuder ett ſtycke åker falt, ſom hörde wår broder EliMelech till.

4. Derföre tänkte jag, att jag ſkulle det kungöra dig, och ſäga: Will du komma det i ditt arf, ſå köp det inför borgarena, och inför de äldſta af mitt folk. Will du ock icke kommat i ditt arf, ſå ſäg mig det, att jag må weta det; ty här är ingen arfwinge till, annar än du, och jag näſt dig. Han ſade: Jag will komman i mitt arf. 5 Moſ. 25: 7.

5. Boas ſade: När du köper åkren af Naemis hand, ſå måſte du ock taga Ruth, den Moabitiſkon, dens dödas huſtru, att du må uppwäcka dem döda namn till hans arfwedel.

6. Då ſade han: Jag kan icke blifwa wid arfwet, att jag tilläfwentyrs icke förderfwar min arfwedel. Löſ du hwad jag löſa ſkulle, ty jag kan icke löſan.

7. Och det war en gammal ſedwänja i Iſrael, när en någon ting icke ärfwa eller köpa wille, till att all ting ſkulle faſt blifwa, ſå drog han ſin ſko utaf, och fick dem andra; det war då till ett wittnesbörd i Iſrael.

8. Och arfwingen ſade till Boas: Köp du det; och drog ſin ſko af.

9. Och Boas ſade till de äldſta, och till allt folket: I ären i denna dag wittne, att jag hafwer köpt allt det EliMelech, och allt det Chilion och Mahlon tillhörde, utaf Naemis hand.

10. Dertill tager jag ock Ruth, den Moabitiſkon, Mahlons huſtru, mig till huſtru, att jag må uppwäcka dem döda namn i hans arfwedel, och hans namn icke ſkall utrotadt warda ibland hans bröder, och utu hans rums portar; deß ären I wittne i denna dag.

11. Och allt folket, ſom i portenom war, ſamt med de äldſta, ſade: Wi äre wittne; HErren göre den qwinnona, ſom kommer i ditt hus, ſåſom Rachel och Lea, hwilka båda hafwa uppbyggt Iſraels hus; och blif ärlig hållen i Ephrata, och war namnkunnig i BethLehem. 1 Moſ. 30: 24, ꝛc. 29: 32, ꝛc.

12. Och ditt hus ware ſåſom Perez hus, hwilken Thamar födde Juda, utaf den ſäd, ſom HErren dig gifwandes warder af denna qwinnone. 1 Moſ. 38: 29.

13. Så tog Boas Ruth, att hon wardt hans huſtru; och när han låg när henne, gaf HErren henne, att hon wardt hafwandes, och födde en ſon.

14. Då ſade qwinnorna till Naemi: Lofwad ware HErren, ſom hafwer låtit dig icke fattas arfwinga i denna tiden, att hans namn må blifwa i Iſrael.

15. Han warder dig kommandes till lif igen, och förſörjandes dig i dinom ålder; ty din ſonahuſtru, ſom dig älſkat hafwer, hafwer födt den dig bättre är än ſju ſöner. 1 Sam. 1: 8.

16. Och Naemi tog barnet, och lade det i ſitt ſköt, och wardt deß amma.

17. Och hennes grannhuſtrur gåfwo honom ett namn, och ſade: Naemi är födt ett barn; och de kallade honom Obed; han är Iſai fader, ſom är Davids fader.

18. Detta är Perez börd: Perez födde Hezron; 1 Chr. 2: 4.

19. Hezron födde Ram; Ram födde Amminadab; Matth. 1: 3.

20. Amminadab födde Naheſſon; Naheſſon födde Salmon; Luc. 3: 33.

21. Salmon födde Boas; Boas födde Obed;

22. Obed födde Iſai; Iſai födde David.

Ände på Ruths Bok.

PRIMUS SAMUELIS.
Den Förſta Samuels Bok.

1. Capitlet.

Hannas ſorg, bön. Samuel född.

Det war en man af Ramathaim Zophim, af Ephraims berg; han het ElKana, Jerohams ſon, Elihu ſons, Thohu ſons, Zuphs ſons, hwilken en Ephrateer war. 1 Chr. 6: 27.

2. Och han hade twå huſtrur, den ena het Hanna, den andra Peninna; men Peninna hade barn, och Hanna hade inga barn.

3. Den ſamme mannen gick upp ifrå ſin ſtad i ſinom tid, att han ſkulle tillbedja och offra HERranom Zebaoth i Silo; och derſammaſtädes woro HERrans Preſter Hophni och Pinehas, både Eli ſöner. 2 Moſ. 23: 17. 5 Moſ. 16: 16. Joſ. 18: 1.

4. Då nu en dag kom, att ElKana offrade, gaf han ſine huſtru Peninna, och alla hennes ſöner och döttrar, ſtycker;

5. Men Hanna gaf han ett ſtycke ſörjandes; ty han hade Hanna kär; men HERren hade igenlyckt hennes lif.

6. Och hennes haterſka gjorde henne harmt, och kaſtade henne före hennes ofruktſamhet, att HERren hade igenlyckt hennes lif. 1 Moſ. 20: 18.

7. Så gjorde hon hwart år, när de gingo upp till HERrans hus, och gjorde henne alltſå harmt; men hon gret, och åt intet.

8. Och ElKana hennes man ſade till henne: Hanna, hwi gråter du? Och hwi äter du icke? Och för hwad ſak är ditt hjerta ſå illa tillfrids? Är jag dig icke bättre än tio ſöner? Ruth 4: 15.

9. Då ſtod Hanna upp, ſedan hon ätit och druckit hade i Silo; och Preſten Eli ſatt på en ſtol utanför dörrene af HERrans tempel.

10. Och hon war full med hjertans bedröfwelſe; och hon bad till HERran, och gret;

11. Och lofwade ett löfte, och ſade: HERre Zebaoth, om du wille ſe till dina tjenarinnos jämmer, och tänka på mig, och icke förgäta dina tjenarinno, utan gifwa dina tjenarinno en ſon, ſå will jag gifwa honom HERranom, ſå länge han lefwer, och ingen rakoknif ſkall komma på hans hufwud. 4 Moſ. 30: 7. 6: 5. Dom. 13: 5.

12. Och ſom hon länge bad för HERranom, gaf Eli akt på hennes mun.

13. Ty Hanna talade i ſitt hjerta, allenaſt hennes läppar rörde ſig, men hennes röſt hördes intet. Då mente Eli, att hon war drucken;

14. Och ſade till henne: Huru länge will du wara drucken? Låt winet gå af dig.

15. Men Hanna ſwarade och ſade: Nej, min herre, jag är en bedröfwad qwinna; win och ſtarka drycker hafwer jag icke druckit, utan hafwer utgjutit mitt hjerta för HERranom. Pſ. 42: 5. 62: 9.

16. Räkna dock icke dina tjenarinno ſåſom en Belials dotter; ty jag hafwer utaf mitt ſwåra bekymmer och ſorg talat allt härtill.

17. Eli ſwarade, och ſade: Gack i frid; Iſraels Gud gifwe dig dina bön, den du af honom bedit hafwer.

18. Hon ſade: Låt dina tjenarinno finna nåd för din ögon. Så gick qwinnan ſin wäg, och åt, och ſåg icke mer ſå ſorgeliga ut.

19. Och om morgonen woro de bittida uppe; och då de tillbedit hade för HERranom, wände de om, och gingo hem igen till Ramath. Och ElKana kände ſina huſtru Hanna. Och HERren tänkte på henne.

20. Och då några dagar woro framlidne wardt hon hafwandes, och födde en ſon, och kallade honom Samuel, ſägandes: Ty jag hafwer bedit honom af HERranom.

21. Och då mannen ElKana for upp med hela ſitt hus, till att offra HERranom offer efter ſedwänjon och ſitt löfte;

22. For Hanna intet med upp; utan

ſade till ſin man: Jag will icke fara upp, tilldeß barnet är afwandt; då will jag hafwa honom med, att han må hafwas fram för HERran, och blifwa der ſedan ewigliga.

23. ElKana hennes man ſade till henne: Gör ſåſom dig täckes; blif, tilldeß du hafwer afwant honom; HERren ſtadfäſte det han ſagt hafwer. Så blef då qwinnan, och däggde ſin ſon, intilldeß hon wande honom af. 1 Moſ. 21: 8. Pſ. 131: 2.

24. Och ſå hade hon honom upp, ſedan hon honom afwant hade, med tre ſtutar, med ett epha mjöl, och med en flaſko win, och hade honom in i HERrans hus i Silo; och pilten war ännu ung. Luc. 2: 41. 2 Moſ. 23 15.

25. Och de ſlagtade ſtuten, och hade pilten fram för Eli.

26. Och hon ſade: Ack! min herre, ſå wißt ſom din ſjäl lefwer, min herre, jag är den qwinnan, ſom här när dig ſtod, och bad HERran;

27. Då jag bad om denna pilten. Nu hafwer HERren gifwit mig den bönena, ſom jag bad af honom.

28. Derföre gifwer jag honom HERranom igen ewigliga, efter han af HERranom beden är. Och de tillbådo der HERran.

2. Capitlet.

Hannas lofſång. Samuels wäxt. Eli ſöner, flathet, ſtraff.

Och Hanna bad, och ſade: Mitt hjerta fröjdar ſig i HERranom; mitt horn är upphöjdt i HERranom; min mun hafwer widt öppnat ſig öfwer mina fiendar; ty jag fröjdar mig af dine ſalighet. Luc. 1: 46, 47.

2. Ingen är helig ſåſom HERren. Utan dig är ingen; och ingen tröſt är ſåſom wår Gud. 5 Moſ. 3: 24. Pſ. 86: 8. Eſ. 44: 8.

3. Låter af att berömma eder och tala ſtor ord. Låter det gamla utur edar mun; ty HERren är en Gud, ſom wet det, och låter icke ſådana anſlag hafwa framgång.

4. De ſtarkas båge är ſönderbruten, och de ſwage äro omgjordade med ſtarkhet. Luc. 1: 51.

5. De ſom mätte woro, de wordo ſålde för bröd; och de ſom hunger ledo, hungra intet mer; tilldeß den ofruktſamma födde ſju, och den ſom mång barn hade, wardt förſwagad. Pſ. 34: 11. Klag. 5: 6. Luc. 1: 53.

6. HERren dödar, och gifwer lif; förer till helwete, och derut igen. 5 Moſ. 32: 39. Pſ. 71: 20.

7. HERren gör fattigan; han gör ock rikan; han förnedrar och upphöjer. Job. 36: 5.

8. Han uppreſer den torftiga utu ſtoftet, och upphäfwer den fattiga utu träcken, att han ſkall ſätta honom ibland Förſtar, och låtan ärfwa ärones ſtol; ty werldenes ändar äro HERrans, och jordenes krets hafwer han ſatt deruppå. Pſ. 75: 8. 113: 7, 8. Luc. 1: 52. Pſ. 24: 1. 102: 26. 104: 5.

9. Han warder bewarandes ſina heligas fötter; men de ogudaktige ſkola wara tyſte i mörkrena; ty ingen förmår något af ſin egen kraft. Pſ. 17: 5. 91: 11. Pſ. 97: 10. 121: 8. 145: 20. Ordſp. 2: 7.

10. För HERranom ſkola förſkräckas hans fiender; öfwer dem ſkall han dundra i himmelen. HERren ſkall döma werldenes ändar, och ſkall gifwa ſinom Konung magt, och upphöja ſins Smordas horn. Dom. 5: 20. 1 Sam. 7: 10. Pſ. 89: 25.

11. Och ElKana gick hem igen till Ramath uti ſitt hus, och pilten war HERrans tjenare inför Preſten Eli.

12. Men Eli ſöner woro Belials barn, och wißte intet af HERranom;

13. Ej heller hwad deras Preſtaämbete war till folket. Då någor wille något offra, ſå kom Preſtens dräng, medan köttet kokades, och hade en treuddad gaffel i ſine hand;

14. Och ſtack i grytona eller kittelen, eller pannona, eller krukona, och hwad han drog ut med gaffelen, det tog Preſten till ſig. Så gjorde de allom Iſrael, ſom ditkommo till Silo. 3 Moſ. 7: 34.

15. Sammalunda, förra än de uppbrände det feta, kom Preſtens dräng, och ſade till honom, ſom offret frambar: Få mig kött, att jag må ſteka det åt Preſtenom; ty han will icke

taga kokadt kött af dig, utan rått. 3 Moſ. 3: 5. 7: 31.

16. När då någor ſade till honom: Låt upptända det feta ſåſom det bör ſig i dag, och tag ſedan hwad ditt hjerta begärar, ſå ſade han till honom: Du ſkall nu gifwa mig det, eljeſt ſkall jag taga det med wåld.

17. Derföre war piltarnas ſynd ganſka ſtor för HERranom; förty folket förhädde HERrans ſpisoffer.

18. Men Samuel war en tjenare för HERranom, en dräng i en linnen lifkjortel. 2 Moſ. 28: 6.

19. Dertill gjorde hans moder honom en liten kjortel, och förde den upp till honom i ſinom tid, då hon uppgick med ſin man, till att offra offer i ſinom tid.

20. Och Eli wälſignade Elkana och hans huſtru, och ſade: HERren gifwe dig ſäd utaf denna qwinnone för den bön, ſom du hafwer bedit af HERranom. Och de gingo hem till ſitt igen.

21. Och HERren ſökte Hanna, att hon blef hafwandes, och födde tre ſöner och twå döttrar; men pilten Samuel wäxte till för HERranom.

22. Men Eli war ganſka gammal, och han förnam hwad hans ſöner gjorde allom Iſrael; och att de ſofwo när de qwinnor, ſom tjente inför dörrene af wittnesbördſens tabernakel. 1 Sam. 4: 15. 2 Moſ. 38: 8. Luc. 2: 37.

23. Och han ſade till dem: Hwi gören I ſådant? Ty jag hörer edart onda wäſende af allt detta folket.

24. Icke ſå, mina barn, det är icke godt rykte, ſom jag hörer; I kommen HERrans folk till att ſynda.

25. Om någor ſyndar emot en menniſko, ſå kunna domarena förlika det; men om någor ſyndar emot HERran, ho kan förlikat? Och de hörde intet ſins faders röſt; ty HERren wille döda dem.

26. Men pilten Samuel wäxte till, och war både HERranom och menniſkom täcker. Luc. 2: 40, 52.

27. Och en Guds man kom till Eli, och ſade till honom: Så ſäger HERren: Jag hafwer uppenbarat mig dins faders huſe, då de ännu woro uti Egypten i Pharaos hus; Ap. G. 7: 25.

28. Och utwalde honom der mig, för all Iſraels ſlägter till Preſterſkap, att han ſkulle offra på mitt altare, och upptända rökwerk, och bära lifkjortel för mig; och gaf dins faders huſe all Iſraels barnas offer. 3 Moſ. 10: 14.

29. Hwi ſpjernar du då emot mitt offer och ſpisoffer, ſom jag budit hafwer i tabernaklet, och du ärar dina ſöner mer än mig, ſå att I göden eder utaf allt mitt folks Iſraels ſpisoffers förſtling? 5 Moſ. 32: 15. Ap. G. 9: 5.

30. Derföre ſäger HERren Iſraels Gud: Jag hafwer ſagt, att ditt hus och dins faders hus ſkulle wandra för mig ewinnerliga. Men nu ſäger HERren: Det ware långt ifrå mig; utan **den mig ärar, honom will jag ock ära; men den mig föraktar, han ſkall komma på ſkam.** 1 Kon. 2: 27.

31. Si, den tid ſkall komma, att jag ſkall bryta din arm ſönder, och dins faders hus arm, ſå att ingen gammal ſkall wara i dino huſe.

32. Och du ſkall ſe din motſtåndare uti tabernaklet i allo Iſraels godo; och ingen gammal ſkall wara i dins faders hus ewinnerliga.

33. Dock will jag icke utrota af dig allan man ifrå mitt altare, på det din ögon ſkola förſmäkta, och din ſjäl gräma ſig; och hela hopen i dino huſe ſkola dö, då de till manna komne äro.

34. Och detta ſkall wara dig ett tecken, ſom båda dina ſöner Hophni och Pinehas öfwergå ſkall: På en dag ſkola de både dö. 1 Sam. 4: 11.

35. Och jag ſkall uppwäcka mig en trogen Preſt, och han ſkall göra ſåſom det i mino hjerta och mine ſjäl är; honom ſkall jag bygga ett ſäkert hus, ſå att han ſkall wandra inför minom Smorda i alla dagar. 1 Kon. 2: 35.

36. Och den qwar blifwer af ditt hus, han ſkall komma och falla neder för honom, om en ſilfpenning och ett ſtycke bröd, och ſkall ſäga: Käre, låt

mig komma till en Preſtadel, att jag må äta en beta bröd.

3. Capitlet.

Samuel kallas. Eli ſtraffas.

Och då pilten Samuel tjente HErranom under Eli, war HErrans ord ſällſynt på den tiden, och war fögo Prophetia. Pſ. 74: 9.

2. Och det begaf ſig på ſamma tid, att Eli låg i ſino rumme, och hans ögon begynte mörkas, ſå att han icke ſe kunde. 1 Sam. 4: 15.

3. Och Samuel hade lagt ſig uti HErrans tempel, der Guds ark war, förra än Guds lampa utſläcktes. 2 Moſ. 27: 21. 3 Moſ. 24: 3.

4. Och HErren kallade Samuel. Han ſwarade: Si, här är jag.

5. Och han lopp till Eli, och ſade: Si, här är jag, du kallade mig. Han ſade: Jag hafwer intet kallat dig; gack bort igen, och lägg dig ſofwa. Och han gick bort, och lade ſig ſofwa.

6. Och HErren kallade åter Samuel, och Samuel ſtod upp, och gick till Eli, och ſade: Si, här är jag, du hafwer kallat mig. Han ſade: Jag hafwer icke kallat dig, min ſon; gack bort igen, och lägg dig ſofwa.

7. Men Samuel kände icke ännu HErran, och HErrans ord war honom icke ännu uppenbaradt.

8. Och HErren kallade Samuel ännu tredje gången, och han ſtod upp, och gick till Eli, och ſade: Si, här är jag, du hafwer kallat mig. Så förmärkte Eli, att HErren kallade pilten;

9. Och ſade till honom: Gack bort igen, och lägg dig ſofwa; och om han mer kallar dig, ſå ſäg: Tala, HErre, ty din tjenare hörer till. Samuel gick bort och lade ſig i ſitt rum.

10. Så kom HErren, och gick fram, och kallade ſåſom tillförene: Samuel, Samuel. Och Samuel ſade: Tala, ty din tjenare hörer till.

11. Och HErren ſade till Samuel: Si, jag ſkall göra en ting i Iſrael, ſå att den det får höra, honom ſkall gälla i båda hans öron. 2 Kon. 21: 12. Jer. 19: 3.

12. På den dagen ſkall jag uppwäcka öfwer Eli allt det jag öfwer hans hus ſagt hafwer; jag ſkall begynnat och fullkomnat; 1 Sam. 2: 31.

13. Ty jag hafwer ſagt honom till, att jag will wara domare öfwer hans hus till ewig tid, för den mißgernings ſkull, att han wißte huru hans ſöner bedrefwo ſlem ting, och hafwer icke en gång ſett illa på dem derföre.

14. Fördenſkull hafwer jag ſworit Eli huſe, att denna Eli hus mißgerning ſkall icke förſonad warda antingen med offer eller ſpisoffer, till ewig tid. 3 Moſ. 4: 3.

15. Och Samuel låg intill morgonen, och lät upp dörrena af HErrans hus. Och Samuel torde icke ſäga Eli ſynena.

16. Då kallade Eli honom, och ſade: Samuel, min ſon. Han ſwarade: Si, här är jag.

17. Han ſade: Hwad är det för ord, ſom dig ſagdt är? Dölj det icke för mig; Gud göre dig det och det, om du något döljer för mig, af det ſom dig ſagdt är.

18. Då ſade Samuel honom alltſamman, och döljde intet för honom; men han ſade: Han är HErren; han göre ſåſom honom godt tyckes.

19. Och Samuel wäxte till, och HErren war med honom, och intet af all hans ord föll på jordena. 1 Sam. 2: 21, 26.

20. Och hela Iſrael, allt ifrå Dan intill BerSaba, wißte att Samuel war en trogen HErrans Prophet. Dom. 20: 1.

21. Och HErren ſyntes åter i Silo; ty HErren war Samuel uppenbarad worden i Silo, genom HErrans ord.

4. Capitlet.

Arken tagen. Hophni och Pinehas ſlagna. Eli, Pinehas huſtru dö.

Och Samuel begynte predika för hela Iſrael. Och Iſrael drog ut emot de Philiſteer i ſtrid, och lägrade ſig wid Hjelpoſtenen; men de Philiſteer hade lägrat ſig i Aphek. 1 Sam. 7: 12.

2. Och de gjorde redo emot Iſrael; och hären wardt förſkingrad, ſå att Iſrael wardt ſlagen för de Philiſteer; och de ſlogo i ſpetſen på markene wid fyratuſend män.

3. Och då folket kom i lägret, ſade de äldſta i Iſrael: Hwi hafwer HERren låtit ſlå oß i dag för de Philiſteer? Låt oß taga till oß HERrans förbunds ark ifrå Silo, och låt honom komma ibland oß, att han må frälſa oß ifrå wåra fiendars hand.

4. Och folket ſände till Silo, och läto hemta dädan HERrans Zebaoths förbunds ark, hwilken der ſitter på Cherubim. Och woro de twå Eli ſöner med Guds förbunds ark, Hophni och Pinehas. 2 Moſ. 25: 10, 18.
2 Sam. 6: 2. Pſ. 80: 2. 99: 1.

5. Och då HERrans förbunds ark kom i lägret, ſkriade hela Iſrael med ſtort ſkriande, ſå att det ſkall i markene.

6. Då de Philiſteer hörde det ſkriandet, ſade de: Hwad är det för ett ſkri och glädje uti de Ebreers lägre? Och då de förnummo, att HERrans ark war kommen i lägret,

7. Fruktade de ſig, och ſade: Gud är kommen i lägret; och ſade ytterligare: We oß, ty det hafwer icke ſå warit tillförene.

8. We oß, ho kan hjelpa oß ifrå deßa mägtiga Gudars hand? Det äro de Gudar, ſom ſlogo Egypten med allahanda plågo i öknene.
2 Moſ. 7, 8, 9, 10 cap.

9. Så warer nu tröſte, och warer män, I Philiſteer, att I icke ſkolen tjena de Ebreer, ſåſom de hafwa tjent eder; warer män och ſtrider.
Dom. 13: 1.

10. Då ſtridde de Philiſteer, och Iſrael wardt ſlagen, och hwar och en flydde uti ſina hyddo; och det war en ganſka ſtor ſlagtning, ſå att utaf Iſrael föllo tretiotuſend män fotfolk.
Pſ. 78: 61, 62.

11. Och Guds ark wardt tagen, och de twå Eli ſöner Hophni och Pinehas blefwo döde.

12. Då lopp en af BenJamin utaf hären, och kom den ſamma dagen till Silo; och hade rifwit ſin kläder, och hade ſtrött jord uppå hufwudet.
1 Moſ. 37: 34. Joſ. 7: 6. 2 Sam. 1: 2, 11.

13. Och ſom han kom derin, ſatt Eli på en ſtol, till att ſe ut på wägen; ty hans hjerta war bekymradt om Guds ark; och då mannen kom i ſtaden, ſade han det; och hela ſtaden gret och ropade.

14. Och ſom Eli fick höra det ropet, ſade han: Hwad är detta för ett rop och buller? Så kom mannen haſteliga, och ſade det Eli.

15. Och Eli war åtta och niotio år gammal; och hans ögon woro mörk, ſå att han icke kunde ſe.
1 Sam. 3: 2.

16. Och mannen ſade till Eli: Jag är kommen, och är flydd i dag utu hären; men han ſade: Huru går det, min ſon?

17. Då ſwarade bådet, och ſade: Iſrael är flydd för de Philiſteer, och en ſtor ſlagtning är ſkedd på folket, och dine twå ſöner, Hophni och Pinehas, äro döde; dertill är Guds ark borttagen.

18. Och ſom han rörde om arken, föll han tillrygga af ſtolenom wid dörrena, och ſlog ſig halſen ſönder, och blef död; ty han war gammal och en tung man; men han hade dömt Iſrael i fyratio år.

19. Och hans ſonahuſtru, Pinehas huſtru, war hafwandes, och ſkulle ſnart läggas ned. Då hon hörde det ryktet, att Guds ark war tagen, och hennes ſwär och man woro döde, böjde hon ſig, och födde; ty hennes nöd kom henne uppå.

20. Och ſom hon nu dö ſkulle, ſade qwinnorna, ſom när henne ſtodo: War icke förfärad, du hafwer födt en ſon; men hon ſwarade intet, och lade det heller intet på hjertat.

21. Och hon kallade det barnet Icabod, och ſade: Iſraels härlighet är borto; efter Guds ark tagen war, och hennes ſwär, och hennes man;

22. Och ſade åter: Iſraels härlighet är borto; ty Guds ark är tagen.

5. Capitlet.

Dagons fall. Asdods ſjuka. Ekrons ro.

Och de Philiſteer togo Guds ark, och förde honom ifrå Hjelpoſtenen intill Asdod,

2. Uti Dagons hus, och ſatte honom bredowid Dagon. Dom. 16: 23.

3. Och ſom de af Asdod den andra morgonen bittida uppſtodo, funno de Dagon liggandes framſtupa på jordene inför HERrans ark; men de togo Dagon, och ſatte honom upp igen i ſitt rum.

4. Då de den andra morgonen igen uppſtodo, funno de Dagon åter liggandes framſtupa på jordene inför HERrans ark, och hans hufwud och båda hans händer afhuggna wid tröſkelen, ſå att ſtumpen låg allena för ſig.

5. Derföre träda icke Dagons Preſter, och alle de ſom i Dagons hus gå, på Dagons tröſkel i Asdod, allt intill denna dag.

6. Men HERrans hand wardt ſwår öfwer dem i Asdod, och förderfwade dem; och ſlog Asdod och alla deß gränſor, i deras hemlig rum baktill. 1 Sam. 6: 5. Pſ. 78: 66.

7. Då nu det folk i Asdod ſågo, att ſå tillgick, ſade de: Låt icke Iſraels Guds ark blifwa när oß; förty hans hand är för ſwår öfwer oß, och öfwer wår gud Dagon.

8. Och de ſände bort, och förſamlade alla de Philiſteers Förſtar till ſig, och ſade: Hwad ſkole wi göra af Iſraels Guds ark? Då ſwarade de: Låter bära Iſraels Guds ark omkring till Gath. Och de båro Iſraels Guds ark omkring.

9. Då de nu båro honom omkring, wardt ett ſtort buller i ſtadenom genom HERrans hand; och han ſlog folket i ſtadenom, både ſmå och ſtora, och förderfwade dem i deras hemlig rum.

10. Så ſände de Guds ark till Ekron. Då nu Guds ark kom till Ekron, ropade de af Ekron, och ſade: De hafwa omkringdragit Guds ark till mig, på det de ſkola dräpa mig och mitt folk.

11. Då ſände de bort, och förſamlade alla de Philiſteers Förſtar, och ſade: Sänder Iſraels Guds ark åter till ſitt rum igen, att han icke dräper mig och mitt folk; förty Guds hand gjorde ett ganſka ſtort rumor med dräpande i hela ſtadenom.

12. Och det folk, ſom icke blefwo döde, de wordo ſlagne i deras hemlig rum, ſå att ſkriet af ſtadenom gick upp i himmelen.

6. Capitlet.

Arken återſänd. BethSemes offer och plåga.

Så war HERrans ark i ſju månader uti de Philiſteers land.

2. Och de Philiſteer kallade ſina Preſter och ſpåmän, och ſade: Hwad ſkole wi göra med HERrans ark? Säger oß före, hwarmed wi ſkole ſända honom till ſitt rum.

3. De ſade: Wiljen I ſända Iſraels Guds ark, ſå ſänder honom icke allstinges blottan, utan betaler honom ett ſkuldoffer; ſå warden I helbregda, och eder ſkall warda kunnigt, hwarföre hans hand icke återwänder af eder.

4. Men de ſade: Hwilket är det ſkuldoffret, det wi honom gifwa ſkole? De ſwarade: Fem gyldene ardſar, och fem gyldene möß, efter de fem Philiſteers Förſtars tal; förty det hafwer warit allt enahanda plåga öfwer eder alla, och öfwer edra Förſtar.

5. Så mån I nu göra liknelſe efter edra ardſar, och efter edra möß, ſom edart land förderfwat hafwa, ſå att I hedren Iſraels Gud; tilläfwentyrs hans hand warder lättare öfwer eder, och öfwer edar gud, och öfwer edart land. 1 Sam. 5: 6.

6. Hwi förhärden I edor hjerta, ſåſom de Egyptier och Pharao förhärde ſin hjerta? Skedde det icke ſå, att då han bewiſte ſig på dem, läto de fara dem, att de gingo ſin wäg? 2 Moſ. 7: 13, 22. 8: 15. 12: 31.

7. Så tager nu till, och görer en ny wagn; och tager twå unga däggande kor, på hwilka intet ok kommet är, och ſpänner dem för wagnen, och låter deras kalfwar blifwa qwara hemma efter dem.

8. Och tager HERrans ark, och ſätter honom på wagnen; och de gyldene

klenodier, ſom I honom till ſkuldoffer gifwen, lägger i ett ſkrin utmed hans ſido, och ſänder honom åſtad, och låter gån.

9. Och ſer I till, går han upp den wägen åt ſina gränſor emot BethSemes, ſå hafwer han gjort oß allt detta ſtora onda; hwar ock icke, ſå måge wi weta, att hans hand icke hafwer rört oß, utan det är oß eljeſt af en olycko påkommet.

10. Folket gjorde ock ſå, och togo twå unga däggande kor, och ſpände dem för en wagn, och behöllo deras kalfwar hemma;

11. Och ſatte HERrans ark på wagnen, och det ſkrinet med de gyldene möß, och med deras ardſars likneſſe.

12. Och korna gingo rättfram den wägen, ſom drog till BethSemes, på enom wäg, och gingo och råmade, och weko hwarken på den högra ſidona eller på den wenſtra; och de Philiſteers Förſtar gingo efter dem, allt intill BethSemes gränſo.

13. Men de BethSemiter gingo och ſkåro i hweteandene i dalenom, och de hofwo ſin ögon upp, och fingo ſe arken, och wordo glade att de fingo ſe honom.

14. Men wagnen kom uppå Joſua den BethSemitens åker, och ſtadnade der. Och der war en ſtor ſten; och de höggo ſönder trät af wagnenom, och offrade de kor HERranom till bränneoffer.

15. Och Leviterna lyfte HERrans ark neder, och det ſkrinet, ſom der bredowid låg, der de gyldene klenodier uti woro, och ſatte på den ſtora ſtenen. Och det folket i BethSemes offrade på den dagen HERranom bränneoffer och annor offer.

16. När nu de fem Philiſteers Förſtar hade detta ſett, foro de tillbaka igen på ſamma dagen till Ekron.

17. Och detta äro de gyldene ardſar, ſom de Philiſteer offrade HERranom till ſkuldoffer: Asdod en, Gaſa en, Aſkelon en, Gath en, och Ekron en;

18. Och gyldene möß efter talet af alla de Philiſteers ſtäder, under de fem Förſtar, både murade ſtäder och byar; och intill det ſtora ſorgerummet, der de läto HERrans ark uppå, intill denna dag, på Joſua den BethSemitens åker.

19. Och ſomlige af de BethSemiter wordo ſlagne, derföre att de hade ſett HERrans ark; och han ſlog af folket femtiotuſend och ſjutio män. Då jämrade ſig folket, att HERren hade med ſå ſtor plågo ſlagit folket.
4 Moſ. 4: 5, 20.

20. Och det folket i BethSemes ſade: Ho kan blifwa ſtåndandes för HERranom, en ſådana helig Gud? Och till hwem ſkall han fara ifrån oß?

21. Och de ſände bådſkap till de borgare af KiriathJearim, och läto ſäga dem: De Philiſteer hafwa fört igen HERrans ark; kommer hitneder, och hemter honom upp till eder.

7. Capitlet.

Arken i KiriathJearim. Folket i Mizpa. Hjelpoſtenen. Samuel dömer Iſrael.

Så kommo det folket af KiriathJearim, och hemtade HERrans ark ditupp, och förde honom i AbiNadabs hus i Gibea; och hans ſon Eleazar wigde de, att han ſkulle taga wara på HERrans ark. 2 Sam. 6: 4.

2. Och ifrå den dagen, då HERrans ark kom till KiriathJearim, fördröjde ſig tiden, tilldeß tjugu år woro förlupne; och allt Iſraels hus greto för HERranom.

3. Men Samuel ſade till hela Iſraels hus: Om I omwänden eder med allt hjerta till HERran, ſå låter ifrån eder de främmande gudar och Aſtaroth, och bereder edart hjerta till HERran, och tjener honom allena, ſå warder han eder frälſandes utu de Philiſteers hand.
5 Moſ. 6: 5. Matth. 4: 10. Luc. 4: 8.

4. Så bortkaſtade Iſraels barn ifrå ſig Baalim och Aſtaroth, och tjente HERranom allena.

5. Och Samuel ſade: Förſamler hela Iſrael till Mizpa, att jag må der bedja HERran för eder.

6. Och de kommo tillhopa i Mizpa, och öſte watten, och göto ut för HER-

ranom, och faſtade den dagen, och ſade der: Wi hafwe ſyndat för HErranom. Och ſå dömde Samuel Iſraels barn i Mizpa.

7. Då nu de Philiſteer hörde, att Iſraels barn woro tillhopakomne i Mizpa, drogo de Philiſteers Förſtar upp emot Iſrael. När Iſraels barn det hörde, fruktade de ſig för de Philiſteer;

8. Och ſade till Samuel: Wänd icke igen att ropa för oß till HErran wår Gud, att han hjelper oß utu de Philiſteers hand.

9. Samuel tog ett fett lamb, och offrade HErranom ett helt bränneoffer, och ropade till HErran för Iſrael; och HErren bönhörde honom.

10. Och ſom Samuel offrade bränneoffret, kommo de Philiſteer fram till att ſtrida emot Iſrael. Men HErren lät dundra en ſtor tordön öfwer de Philiſteer på den dagen; och förfärade dem, ſå att de wordo ſlagne för Iſrael. Joſ. 10: 10. 1 Sam. 2: 10.

11. Så drogo Iſraels män ut ifrå Mizpa, och jagade de Philiſteer, och ſlogo dem allt innunder BethCar.

12. Då tog Samuel en ſten, och ſatte honom emellan Mizpa och Sen, och kallade honom Hjelpoſten, och ſade: Allt härintill hafwer HErren hulpit oß. 1 Sam. 4: 1.

13. Så wordo de Philiſteer förtryckte, och kommo intet mer i Iſraels gränſo. Och HErrans hand war emot de Philiſteer, ſå länge Samuel lefde.

14. Så wordo ock de ſtäder Iſrael igengifne, ſom de Philiſteer dem ifråtagit hade, ifrån Ekron intill Gath, med deras gränſor; dem friade Iſrael utu de Philiſteers hand; ty Iſrael hade frid med de Amoreer.

15. Och Samuel dömde Iſrael, ſå länge han lefde;

16. Och for hwart år omkring till BethEl, och Gilgal, och Mizpa. Och när han hade på all denna rummen dömt Iſrael,

17. Kom han igen till Ramath, ty der war hans hus; och dömde der Iſrael, och byggde der HErranom ett altare.

8. Capitlet.

Samuels ålder, ſöners wanart. Konungs rätt.

Då nu Samuel wardt gammal, ſatte han ſina ſöner till domare öfwer Iſrael.

2. Hans förſtfödde ſon het Joel, och den andre Abia; och de woro domare i BerSaba. 1 Chr. 6: 28.

3. Men hans ſöner wandrade icke uti hans wägar; utan böjde ſig efter girighet, och togo gåfwor, och förwände rätten. 1 Sam. 3: 20. 2 Moſ. 18: 21. 5 Moſ. 16: 19.

4. Så förſamlade ſig alle äldſte i Iſrael, och kommo till Ramath till Samuel;

5. Och ſade till honom: Si, du äſt worden gammal, och dine ſöner gå icke uti dina wägar; ſå ſätt nu en Konung öfwer oß, den oß döma må, ſåſom alle Hedningar hafwa. Oſ. 13: 10, 11. Ap. G. 13: 21.

6. Det behagade Samuel illa, när de ſade: Få oß en Konung, den oß döma må. Och Samuel bad inför HErranom. 1 Sam. 12: 17.

7. Och HErren ſade till Samuel: Hör folkens röſt i allt det de hafwa talat dig till; förty de hafwa icke förkaſtat dig, utan mig, att jag icke ſkall wara Konung öfwer dem. 1 Sam. 10: 19. Oſ. 8: 4.

8. De göra dig ſåſom de alltid gjort hafwa, ifrå den dag, då jag förde dem utur Egypten, allt intill denna dag; och hafwa öfwergifwit mig, och tjent andra gudar.

9. Så hör nu deras röſt; dock betyga dem, och underwiſa dem Konungens rätt, den öfwer dem råda ſkall.

10. Och Samuel ſade all HErrans ord folkena, ſom af honom Konung begärat hade.

11. Detta ſkall wara Konungs rätt, den öfwer eder råda ſkall; edra ſöner ſkall han taga till ſin wagn, och reſenärar, ſom rida för hans wagn; 5 Moſ. 17: 14.

12. Och till höfwitsmän öfwer tuſende, och öfwer femtio, och till åkermän, ſom hans åker bruka ſkola, och till uppſkärare i hans ſäd, och de

ſom göra hans harneſk, och det hans wagnar tillhörer.

13. Edra döttrar ſkall han taga ſig till apothekerſkor, kokerſkor och bakerſkor.

14. Edra bäſta åkrar och wingårdar, och oljogårdar, ſkall han taga och gifwa ſina tjenare;

15. Dertill ſkall han taga af edra ſäd och wingårdar tiond, och gifwa ſina kamererare och tjenare;

16. Och edra tjenare och tjenarinnor, och edra dägeligaſte ynglingar, och edra åſnar, ſkall han taga, och uträtta ſin ärende med.

17. Af edra hjordar ſkall han taga tiond; och I måſten wara hans trälar.

18. När I då ropen på den tiden öfwer edar Konung, ſom I eder utwalt hafwen, ſå ſkall HERren på den tiden intet höra eder.

19. Men folket wille intet höra Samuels röſt, och ſade: Ingalunda, utan en Konung måſte wara öfwer oß;

20. Att wi ock äre ſåſom alle andre Hedningar; att wår Konung må döma oß, och draga ut för oß, när wi före wårt örlig.

21. Så hörde Samuel allt detta, ſom folket ſade; och ſade det för HERrans öron.

22. Och HERren ſade till Samuel: Hör deras röſt, och gör dem en Konung. Och Samuel ſade till Iſraels män: Går edra färde, hwar och en i ſin ſtad.

9. Capitlet.

Sauls ätt, åſnaſökande, Konungawal.

Och en man af BenJamin benämnd Kis, Abiels ſon, Zerors ſons, Bechoraths ſons, Aphiahs ſons, en mans Jemini ſons, en ärlig man;

1 Sam. 14: 51.

2. Han hade en ſon benämnd Saul, han war en dägelig ung man, ſå att ingen dägeligare war ibland Iſraels barn; hufwudet högre än allt folket.

3. Så hade Sauls fader Kis borttappat ſina åſninnor; och han talade till ſin ſon Saul: Tag en af drängerna med dig, och ſtatt upp, gack bort, och ſök upp åſninnorna.

4. Och han gick öfwer Ephraims berg, och genom det landet Saliſa, och de funno dem intet. De gingo igenom det landet Saalim, och der woro de intet. De gingo genom Jemini land, och funno dem intet.

5. När de kommo uti det landet Zuph, ſade Saul till drängen, ſom med honom war: Kom, låt oß gå hem igen; min fader måtte öfwergifwa åſninnorna, och hafwa ſorg om oß.

6. Men han ſade: Si, här är en märkelig Guds man i denna ſtaden; allt det han ſäger, det ſker; låt oß nu gå dit; tilläfwentyrs ſäger han oß wår wäg, den wi gå.

7. Saul ſade till ſin dräng: Om wi än gå dit, hwad bäre wi mannenom? Förty brödet är allaredo upptärdt utu wår matſäck; wi hafwe ingen gåfwo, ſom wi kunne bära dem Guds mannenom: Hwad hafwe wi?

1 Kon. 14: 3. 2 Kon. 4: 42.

8. Drängen ſwarade igen, och ſade: Si, jag hafwer fjerdedelen af en ſikel ſilfwer när mig; den wilje wi gifwa dem Guds mannenom, att han må ſäga oß wår wäg.

9. Fordomtid i Iſrael, när man gick bort till att fråga Gud, ſade man: Kom, låt oß gå till Siaren; ty de ſom man nu kallar Propheter, dem kallade man i förtiden Siare.

4 Moſ. 12: 6.

10. Saul ſade till ſin dräng: Du hafwer wäl ſagt; kom, låt oß gå. Och de gingo åſtad till ſtaden, der Guds mannen war.

11. Och när de komne woro upp till ſtaden, funno de pigor, ſom utgångna woro till att hemta watten; till dem ſade de: Är Siaren här?

12. De ſwarade dem, och ſade: Ja, ſi, här är han; ſkynda dig, ty i dag är han kommen i ſtaden; efter folket i dag offrar uppå höjdene.

13. När I kommen i ſtaden, ſå finnen I honom, förra än han uppgår på höjdena till att äta; förty folket äter icke, förra än han kommer, efter han ſkall wälſigna offret; ſedan äta de ſom budne äro. Derföre går ditupp, rätt nu finnen I honom.

14. Och då de kommo upp i ſtaden, och woro midt i ſtadenom, ſi, då gick Samuel ut emot dem, och wille gå upp till höjdena.

15. Men HERren hade uppenbarat för Samuels öron, en dag förra än Saul kom, och ſagt: 1 Sam. 15: 1.

16. I morgon på denna tiden ſkall jag ſända till dig en man utu BenJamins land; den ſkall du ſmörja till en Förſta öfwer mitt folk Iſrael, att han ſkall frälſa mitt folk ifrå de Philiſteers hand; ty jag hafwer ſett till mitt folk, och deras rop är kommet till mig. Ap. G. 13: 21.

17. Då nu Samuel fick ſe Saul, ſwarade HERren honom, och ſade: Si, der är mannen, ſom jag dig af ſagt hafwer, att han ſkall råda öfwer mitt folk.

18. Då gick Saul fram till Samuel i porten, och ſade: Säg mig, hwar är här Siarens hus?

19. Samuel ſwarade Saul, och ſade: Jag är Siaren, gack för mig upp på höjdena, ty I måſten i dag äta med mig: i morgon will jag låta dig gå, och allt det i dino hjerta är, will jag ſäga dig.

20. Och om åſninnorna, ſom du för tre dagar ſedan borttappade, war nu intet bekymrad, ty de äro funna; och hwem hörer allt det goda till i Iſrael? Blifwer det icke ditt, och hela dins faders hus?

21. Saul ſade: Är jag icke en ſon af Jemini, och af det ringaſta ſlägtet i Iſrael, och min ätt ringaſt ibland alla ätter i BenJamin? Hwi ſäger du då mig ſådant?

22. Men Samuel tog Saul, och hans dräng, och hade dem upp i ſalen, och ſatte dem öfwerſt ibland dem ſom budne woro, hwilke woro wid tretio män.

23. Och Samuel ſade till kocken: Få hit det ſtycket, ſom jag fick dig, och befallde att du ſkulle behålla det när dig.

24. Då bar kocken en bog upp, och hwad derwid hängde. Och han ſatte den för Saul, och ſade: Si, detta blef öfwer, lägg för dig och ät; förty det är på denna tid till dig förwaradt, då jag böd folket. Så åt Saul med Samuel på den dagen.

25. Och då de gingo neder af höjdene in i ſtaden, talade han med Saul på taket.

26. Och de ſtodo bittida upp; och ſom morgonrodnaden gick upp, kallade Samuel Saul uppå taket, och ſade: Statt upp, att jag må låta dig gå. Och Saul ſtod upp, och de gingo både tillſammans ut, han och Samuel. 5 Moſ. 22: 8.

27. Och då de kommo neder till ändan på ſtaden, ſade Samuel till Saul: Säg drängenom, att han går framför oß; och han gick framföre. Men du, ſtatt nu här qwar, att jag må underwiſa dig, hwad Gud hafwer ſagt.

10. Capitlet.

Saul ſmord, lottad, aktad.

Då tog Samuel ett oljoglas, och göt uppå hans hufwud, och kyßte honom, och ſade: Ser du, att HERren hafwer ſmort dig till en Förſta öfwer hans arfwedel? Ap. G. 13: 21. 5 Moſ. 9: 26. 32: 9.

2. När du nu går ifrå mig, ſå finner du twå män wid Rachels graf i BenJamins gränſo i Zelzah; de ſkola ſäga till dig: Åſninnorna äro funna, der du efter gången äſt, dem att ſöka; och ſi, din fader hafwer öfwergifwit tänka på åſnarna, och ſörjer om eder, och ſäger; Hwad ſkall jag göra om min ſon? 1 Moſ. 35: 19.

3. Och när du går dädan fram bätter, ſå kommer du till den eken Thabor; der ſkola tre män råka dig, ſom gå upp till Gud i BethEl, den ene bär tre kid, den andre tre bröd, den tredje en flaſko med win.

4. Och de ſkola helſa dig wänliga, och gifwa dig tu bröd, det ſkall du taga af deras händer.

5. Sedan kommer du på Guds hög, der de Philiſteers lägre är; och när du kommer derin i ſtaden, möta dig en hop med Propheter, ſom komne äro af höjdene, och för dem en pſaltare, och trumma, och pipa, och harpa, och de prophetera.

6. Och HErrans Ande ſkall komma öfwer dig, att du propheterar med dem; och då ſkall du warda en annar man.

7. När nu deßa tecknen komma dig, ſå gör allt det dig för handen kommer; ty Gud är med dig.

8. Men du ſkall gå neder för mig till Gilgal; ſi, der will jag komma neder till dig, till att offra bränneoffer och tackoffer. J ſju dagar ſkall du bida, tilldeß jag kommer till dig, och underwiſar dig hwad du göra ſkall. 1 Sam. 13: 8.

9. Och ſom han wände ryggen åt Samuel, och gick ifrå honom, gaf honom Gud ett annat hjerta; och all deßa tecknen kommo på den dagen.

10. Och då de kommo till högen, ſi, då mötte honom en hop Propheter; och Guds Ande kom öfwer honom, ſå att han propheterade med dem.

11. Då de nu alle ſågo honom, ſom tillförene hade känt honom, att han propheterade med Propheterna, ſade de till hwarannan: Hwad är Kis ſon tillkommet? Är ock Saul ibland Propheterna?

12. Och en ſwarade der, och ſade: Ho är deras fader? Dädan är det ordſpråket kommet: Är ock Saul ibland Propheterna? 1 Sam. 19: 24.

13. Och då han utpropheterat hade, kom han upp till höjdena.

14. Men Sauls faderbroder ſade till honom, och till hans dräng: Hwart woren J gångne? De ſwarade: Till att uppſöka åſnar; och då wi ſåge, att wi funne dem icke, komme wi till Samuel.

15. Då ſade Sauls faderbroder: Säg mig, hwad ſade eder Samuel?

16. Saul ſwarade ſinom faderbroder: Han ſade oß, att åſninnorna funna woro; men om Konungariket ſade han honom intet, hwad Samuel ſagt hade.

17. Samuel kallade folket in till HErran i Mizpa;

18. Och ſade till Jſraels barn: Så ſäger HErren Jſraels Gud: Jag förde eder utur Egypten, och frälſte eder utu de Egyptiers hand, och utur all Konungarikes hand, ſom eder twingade.

19. Och J hafwen i dag förkaſtat edar Gud, ſom eder utur all edor olycko och bedröfwelſe hulpit hafwer, och ſägen till honom: Sätt en Konung öfwer oß. Nu wäl, ſå går nu fram för HErran efter edor ſlägter och hus. 1 Sam. 8: 7, 19. 12: 12.

20. Som nu Samuel framhade alla Jſraels ſlägter, wardt råkadt inpå BenJamins ſlägt. Joſ. 7: 14.

21. Och ſom han hade BenJamins ſlägt fram med hennes ätter, wardt råkadt inpå Matri ätt, och råkade inpå Saul, Kis ſon; och de ſökte efter honom, men de funno honom intet.

22. Då frågade de åter HErran, om han ännu ſkulle ditkomma? HErren ſwarade: Si, han hafwer undſtungit ſig under ett fat.

23. Då lupo de dit, och hemtade honom. Och då han gick fram ibland folket, war han hufwudet högre än allt folket. 1 Sam. 9: 2.

24. Och Samuel ſade till allt folket: Här ſen J, hwem HErren utwalt hafwer; ty hans like är icke ibland allt folket. Då gladdes allt folket, och ſade: Lycka ſke Konungenom.

25. Och Samuel ſade folkena all rikſens rätt, och ſkref det uti ena bok, och ladet inför HErran. Och Samuel lät allt folket gå, hwar och en i ſitt hus. 1 Sam. 8: 11. 5 Moſ. 17: 18, ꝛc.

26. Och Saul gick ock hem till Gibea, och en del af hären gick med honom, hwilkes hjerta Gud rörde.

27. Men ſomlige Belials barn ſade: Hwad ſkulle denne hjelpa oß? Och föraktade honom, och båro honom inga gåfwor; men han låts ſom han intet hörde det. 1 Sam. 11: 12. 2 Chr. 17: 5.

11. Capitlet.

Jabes belägradt. Ammon ſlagen.
Saul ſtadfäſt.

Så for Nahas, den Ammoniten, upp, och belade Jabes i Gilead. Och alle män i Jabes ſade till Nahas: Gör ett förbund med oß, ſå wilje wi tjena dig.

2. Men Nahas, den Ammoniten, ſwarade dem: J ſå måtto will jag göra ett förbund med eder, att jag ſtin-

ſtinger ut högra ögat på eder alla, och ſätter eder till en förſmädelſe i hela Iſrael.

3. Då ſade till honom alle äldſte i Jabes: Gif oß ſju dagar, att wi måge ſända bådſkap i alla Iſraels gränſor; är då ingen hjelp, ſå wilje wi gå ut till dig.

4. Så kommo bådſkapen till Gibea Sauls, och ſade detta för folkens öron. Då hof allt folket ſina röſt upp, och gret.

5. Och ſi, då kom Saul utaf markene, gångandes bakefter ſitt fä, och ſade: Hwad ſkadar folkena, att det gråter? Då förtäljde de honom de mäns ord af Jabes.

6. Då kom Guds Ande öfwer honom, när han deßa orden hörde, och hans wrede förgrymmade ſig ſwårliga.

7. Och han tog ett par oxar, och ſtyckade dem, och ſände i alla Iſraels gränſor med bådſkap, och lät ſäga: Den ſom icke utdrager efter Saul och Samuel, hans oxar ſkall man ſå göra. Så föll HERrans fruktan öfwer folket, att de utdrogo ſåſom en man. Dom. 20: 1.

8. Och man räknade dem i Beſek; och Iſraels barn woro tre reſor hundradetuſend män; och Juda barn tretiotuſend.

9. Och de ſade till bådſkapen, ſom komne woro: Säger de män i Jabes i Gilead: I morgon ſkolen I få hjelp, när ſolen är ſom hetaſt. Då deße bådſkapen kommo, och förkunnade det de män i Jabes, wordo de glade.

10. Och de män i Jabes ſade: I morgon wilje wi gå ut till eder, att I mågen göra oß allt det eder täckes.

11. Den andra morgonen ſkickade Saul folket i tre hopar, och de kommo i lägret i morgonwäktene, och ſlogo de Ammoniter allt intill dagen wardt ſom hetaſt. Och de ſom öfwerblefwo, wordo ſå förſkingrade, att icke twå blefwo tillhopa.

12. Då ſade folket till Samuel: Hwar äro de, ſom ſade: Skall Saul råda öfwer oß? Låt de män komma här fram, att wi måge dräpa dem. 1 Sam. 10: 27.

13. Saul ſade: På denna dagen ſkall ingen dö; ty HERren hafwer i dag gjort ſalighet i Iſrael. 2 Sam. 19: 22.

14. Samuel ſade till folket: Kommer, låter oß gå till Gilgal, och der förnya Konungariket.

15. Så drog allt folket till Gilgal, och gjorde der Saul till Konung för HERranom i Gilgal, och offrade tackoffer inför HERranom. Och Saul med alla Iſraels män fröjdade ſig der ganſka ſtorliga.

12. Capitlet.

Samuels trohet. Folkets dårſkap.

Då ſade Samuel till hela Iſrael: Si, jag hafwer hört edra röſt uti allt det I mig ſagt hafwen, och hafwer gjort en Konung öfwer eder.

2. Och ſi, der går nu edar Konung för eder; men jag är gammal och grå worden, och mine ſöner äro när eder, och jag hafwer gångit för eder, ifrå min ungdom allt intill denna dag.

3. Si, här är jag: Swarer mig inför HERranom och hans ſmorda, om jag någons mans oxa eller åſna tagit hafwer? Om jag hafwer någrom gjort öfwerwåld och orätt? Om jag någon undertryckt hafwer? Om jag af någons mans hand hafwer tagit gåfwor, och hållit det hemliga? Så will jag gifwa eder det igen. Ap. G. 20: 33.

4. De ſade: Du hafwer intet öfwerwåld eller orätt gjort oß, ej heller någon undertryckt; ej heller af någons mans hand något tagit.

5. Han ſade till dem: HERren och hans ſmorde ware wittne emot eder i dag, att I intet hafwen funnit i mine hand. De ſade: Ja, ware wittne.

6. Och Samuel ſade till folket: Ja, HERren, ſom Moſe och Aaron gjort hafwer, och förde edra fäder utur Egypti land.

7. Så går nu fram, att jag må döma eder för HERranom, öfwer all HERrans rättfärdighet, ſom han med eder och edra fäder gjort hafwer.

8. Då Jacob war kommen in uti Egypten, ropade edra fäder till HER-

ran. Och HERren ſände Moſe och Aaron, att de ſkulle föra edra fäder utur Egypten, och lät bo dem på detta rum. 1 Moſ. 46: 6. 2 Moſ. 2: 23. 3: 10.

9. Men när de förgåto HERran ſin Gud, ſålde han dem under Siſera wåld, höfwitsmanſens i Hazor, och uti de Philiſteers wåld, och uti de Moabiters Konungs wåld; de ſtridde emot dem.
Pſ. 44: 13. Dom. 4: 2. 10: 7. 13: 1. 3. 12.

10. Och de ropade till HERran, och ſade: Wi hafwe ſyndat, att wi hafwe öfwergifwit HERran, och tjent Baalim och Aſtaroth; men frälſa oß nu ifrå wåra fiendars hand, ſå wilje wi tjena dig.

11. Då ſände HERren JerubBaal, Bedan, Jephthah och Samuel, och frälſte eder utur edra fiendars händer, allt omkring, och lät eder bo tryggeliga. Dom. 6: 11, 14, 32. 11: 1. 1 Sam. 7: 6.

12. När I då ſågen, att Nahas, Ammons barnas Konung, kom emot eder, ſaden I till mig: Icke du, utan en Konung ſkall råda öfwer oß; ändock HERren edar Gud war edar Konung. 1 Sam. 8: 5.

13. Nu, här hafwen I edar Konung, den I utwalt och begärat hafwen; ty, ſi, HERren hafwer ſatt en Konung öfwer eder. 1 Sam. 8: 7. 10: 19.

14. Om I nu frukten HERran, och tjenen honom, och hören hans röſt, och icke ären HERrans mun ohörige, ſå ſkolen både I och edar Konung, ſom öfwer eder råder, efterfölja HERran edar Gud.

15. Om I icke hören HERrans röſt, utan ären HERrans mun ohörige, ſå ſkall HERrans hand wara emot eder och edra fäder.

16. Går ockſå nu fram, och ſer det ſtora ärendet, ſom HERren göra ſkall för edor ögon.

17. Är icke nu hweteanden? Dock will jag åkalla HERran, att han ſkall låta dundra och regna, att I ſkolen förnimma och ſe det ſtora onda, ſom I för HERrans ögon gjort hafwen, att I hafwen bedts eder Konung.

18. Och då Samuel åkallade HERran, lät HERren den ſamma dagen dundra och regna; då fruktade allt folket HERran och Samuel ganſka ſtorliga;

19. Och ſade alle till Samuel: Bed för dina tjenare HERran din Gud, att wi icke dö; ty öfwer alla wåra ſynder hafwe wi ock gjort detta onda, att wi beddes oß Konung.

20. Och Samuel ſade till folket: Frukter eder intet, I hafwen ſanneliga gjort allt det onda; dock träder icke af ifrå HERranom, utan tjener HERranom af allo hjerta. 5 Moſ. 6: 5.

21. Och wiker icke efter fåfängelig ting; ty det gagnar eder intet, och kan intet hjelpa eder, efter det en fåfängelig ting är. Pſ. 60: 13. 146: 3.

22. Förty HERren öfwergifwer icke ſitt folk, för ſitt ſtora Namns ſkull; ty HERren hafwer begynt till att göra eder ſig ſjelfwom till ett folk.
Pſ. 100: 3.

23. Ware ock fjerran ifrå mig, att jag ſå ſkulle ſynda emot HERran, att jag ſkulle aflåta bedja för eder, och lära eder den goda och rätta wägen.

24. Allenaſt frukter HERran, och tjener honom troliga af allo hjerta; förty I hafwen ſett huru ſtor ting han gör med eder.

25. Men om I gören det ondt är, ſå ſkolen både I och edar Konung förgås.

13. Capitlet.

Sauls tillruſtning, fruktan, otidiga offer, ſtraff. Smeders briſt.

Saul hade warit Konung ett år; och ſom han tu år hade rådit öfwer Iſrael,

2. Utwalde han ſig tretuſend män utur Iſrael; tutuſend woro med Saul i Michmas, och uppå berget BethEl, och ett tuſend med Jonathan i Gibea BenJamins; men det andra folket lät han gå, hwar och en i ſina hyddo.

3. Och Jonathan ſlog de Philiſteer i deras lägre, ſom i Gibea war; det kom för de Philiſteer. Och Saul lät blåſa i baſunen öfwer hela landet, och ſäga: I Ebreer, hörer till.
1 Sam. 10: 5.

4. Och hela Iſrael hörde ſägas:

Saul hafwer ſlagit de Philiſteers lägre; ty Iſrael luktade illa för de Philiſteer, och allt folket ropades till Saul i Gilgal. 1 Moſ. 34:30.

5. Då förſamlade ſig de Philiſteer till att ſtrida med Iſrael, tretiotuſend wagnar, ſextuſend reſenärer, och eljeſt folk ſå mycket ſom ſanden i hafsſtrandene; och de drogo upp, och lägrade ſig i Michmas, öſtan för BethAven.

6. Då de män af Iſrael ſågo att de i nöd woro, ty folket war förſkräckt, krupo de uti kulor, och klyfter, och klippor, och i hål, och i gropar.

7. Och de Ebreer drogo öfwer Jordan in uti Gads land och Gileads; men Saul war ännu i Gilgal, och allt folket, ſom följde honom, wardt förtwifladt.

8. Då förbidde han i ſju dagar, den tiden ſom Samuel förelagt hade; och efter Samuel icke kom till Gilgal, ſkingrade ſig folket ifrå honom. 1 Sam. 10:8.

9. Då ſade Saul: Bärer mig hit bränneoffer och tackoffer; och han offrade bränneoffer.

10. Och ſom han hade fullkomnat bränneoffret, ſi, då kom Samuel; då gick Saul ut emot honom, till att helſa honom.

11. Men Samuel ſade: Hwad hafwer du gjort? Saul ſwarade: Jag ſåg, att folket förſkingrade ſig ifrå mig, och du kom icke i rättom tid, och de Philiſteer woro förſamlade i Michmas.

12. Då ſade jag: Nu komma de Philiſteer hitneder till mig i Gilgal, och jag hafwer icke bedit HERrans anſigte; då wågade jag det, och offrade bränneoffer.

13. Men Samuel ſade till Saul: Du hafwer gjort dårliga, och icke hållit HERrans dins Guds bud, ſom han dig budit hafwer; ty HERren hade ſtadfäſt ditt rike öfwer Iſrael till ewig tid.

14. Men nu ſkall ditt rike icke blifwa ſtåndandes. HERren hafwer ſökt ſig en man efter ſitt hjerta, honom hafwer HERren budit att wara en Förſte öfwer hans folk; ty du hafwer icke hållit HERrans bud.
Pſ. 89:20, 21. Ap. G. 13:22.

15. Och Samuel ſtod upp, och gick ifrå Gilgal upp till Gibea BenJamins. Men Saul talde det folk, ſom när honom war, wid ſexhundrad män.
1 Sam. 14:2.

16. Och Saul med hans ſon Jonathan, och det folk ſom när honom war, blefwo uppå BenJamins hög; men de Philiſteer hade lägrat ſig i Michmas.

17. Och utu de Philiſteers lägre drogo tre hopar till att förhärja landet. Den ene wände ſig inpå den wägen till Ophra uti Sauls land;

18. Den andre wände ſig inpå den wägen till BethHoron; den tredje wände ſig på den wägen, ſom drager åt den dalen Zeboim wid öknena.

19. Och ingen ſmed wardt funnen i hela Iſraels land; förty de Philiſteer tänkte, de Ebreer måtte göra ſwärd och ſpjut. Dom. 5:8.

20. Ty måſte hela Iſrael fara neder till de Philiſteer, om någor wille låta hwäßa ſin plogbill, hacko, yxa eller lia;

21. Och när eggen på liarna, hackorna, gafflarna och yxarna, wardt ſlö, och uddarna wordo ſtubbote.

22. Då nu ſtridsdagen kom, wardt intet ſwärd eller ſpjut funnet i hela folkens hand, ſom war med Saul och Jonathan; utan Saul och hans ſon hade wärjor.

23. Och de Philiſteers lägre drog fram wid Michmas.

14. Capitlet.

Jonathans ſeger, brott, fara, bröder.

Det begaf ſig i den tiden, att Jonathan, Sauls ſon, ſade till ſin dräng, ſom hans wärjo bar: Kom, låt oß gå utöfwer till de Philiſteers lägre, ſom deruppe är; och han ſade ſinom fader intet till.

2. Men Saul blef ytterſt i Gibea under ett granatträ, ſom i förſtadenom war; och det folk, ſom när honom war, war wid ſexhundrad män.

3. Och Ahia, Achitobs ſon, Icabods broders, Pinehas ſons, Eli ſons, war HERrans Preſt i Silo, och drog lifkjortelen uppå; folket wißte icke heller, att Jonathan war bortgången. 1 Sam. 4:21.

4. Och i wägenom, der Jonathan ſökte efter att gå öfwer till de Philiſteers lägre, woro twå branta klippor, den ena på denna ſidone, och den andra på hinſidone; den ena het Bozez, den andra Sene.

5. Och den ena war norrut ifrå Michmas, och den andra war ſöderut ifrå Gaba.

6. Och Jonathan ſade till ſin wapnedragare: Kom, låt oß gå utöfwer till deßa oomſkornas lägre; tilläfwentyrs warder HErren något uträttandes genom oß; förty **det är icke HErranom tungt hjelpa genom många, eller genom få.**

Dom. 7: 4, 7. 2 Chr. 14: 11.

7. Då ſwarade honom hans wapnedragare: Gör allt det i dino hjerta är; gack åſtad, ſi, jag är med dig ſåſom ditt hjerta will.

8. Jonathan ſade: Nu wäl, när wi komme ditöfwer till det folket, och de få ſe oß;

9. Om de då ſäga: Står qware, tilldeß wi komme till eder; ſå wilje wi blifwa ſtåndande i wårt rum, och icke ſtiga upp till dem.

10. Men om de ſäga: Kommer hitupp till oß; ſå wilje wi ſtiga upp till dem; ſå hafwer HErren gifwit dem oß i wåra händer; och det ſkall oß wara för ett tecken.

11. Då nu de Philiſteers lägre fingo ſe dem båda, ſade de Philiſteer: Si, de Ebreer äro utkrupne utu hålen, der de ſig gömt hafwa.

1 Sam. 13: 6.

12. Och männerna i lägret ſwarade Jonathan och hans wapnedragare, och ſade: Kommer hitupp till oß, wi wilje wäl lära eder. Då ſade Jonathan till ſin wapnedragare: Träd efter mig, HErren hafwer gifwit dem i Iſraels händer.

13. Och Jonathan klef med händer och fötter uppföre, och hans wapnedragare efter honom. Då föllo de neder för Jonathan, och hans wapnedragare ſlog allt ihjäl efter;

14. Så att förſta ſlagtningen, ſom Jonathan och hans wapnedragare gjorde, war wid tjugu män, på en halfwan åker wid paß, ſom ett par oxars dagsplöjning är.

15. Och en rädſel kom på markene i lägret, och på hela folket i lägrena; och de ſom utſände woro till att förhärja, dem kom ock rädſel uppå, och landet ſkalf der wid; ty det war en förſkräckelſe af Gudi.

1 Moſ. 35: 5. 2 Moſ. 14: 24. Pſ. 76: 13.

16. Och Sauls wäktare i Gibea BenJamins fingo ſe, att hopen ſkingrades, och lupo hit och dit, och wordo ſlagne.

17. Saul ſade till folket, ſom när honom war: Räkner, och ſer till, hwilken af oß är bortgången; och då de räknade, ſi, då war Jonathan och hans wapnedragare icke der.

18. Då ſade Saul till Ahia: Bär fram Guds ark; ty Guds ark war på den tiden när Iſraels barn.

19. Och ſom Saul ännu talade med Preſtenom, förökade ſig ſorlet och löpandet uti de Philiſteers lägre. Och Saul ſade till Preſten: Tag dina hand af.

20. Och Saul ropade, och allt folket, ſom med honom war, och kommo i ſtridena; och ſi, då gick hwars och ens ſwärd emot den andra, och war ett mägta ſorl. Dom. 7: 22. 2 Chr. 20: 23.

21. Och de Ebreer, ſom tillförene hade warit när de Philiſteer, och hade warit uppdragne med dem i lägret allt omkring, gåfwo ſig intill Iſrael, ſom woro med Saul och Jonathan.

22. Och alle män af Iſrael, ſom ſig förgömt hade på Ephraims berg, då de hörde att de Philiſteer flydde, följde de efter med de andra till ſtridena.

23. Alltſå halp då HErren Iſrael på den tiden, och ſlaget ſtod allt intill BethAven.

24. Och då Iſraels män förſmäktade på den dagen, beſwor Saul folket, och ſade: Förbannad ware hwar och en, ſom bröd äter intill aftonen, att jag må hämnas på mina fiendar. Så ſmakade ock allt folket intet bröd.

25. Och hela landet kom i ſkogen, och der låg hannog på markene.

26. Då folket kom in i ſkogen, ſi, då flöt der hannog; men ingen lät

honom med handene komma till ſin mun; ty folket fruktade ſig för eden.

27. Men Jonathan hade icke hört, att hans fader hade beſworit folket; och räckte ſin ſtaf ut, ſom han hade i ſine hand, och doppade med ändanom i hannogskakona, och wände ſina hand till ſin mun; ſå wordo hans ögon friſk.

28. Då ſwarade en af folkena, och ſade: Din fader hafwer beſworit folket, och ſagt: Förbannad ware hwar och en, ſom något äter i dag. Och folket war förtröttadt.

29. Då ſade Jonathan: Min fader hafwer bedröfwat landet; ſer, huru min ögon äro friſk wordne deraf, att jag af denna hannogen något litet ſmakat hafwer.

30. Hade folket i dag ätit af ſina fiendars rof, ſom de funnit hafwa, ſå hade ock ſlagtningen wordit ſtörre emot de Philiſteer.

31. Och de ſlogo på den dagen de Philiſteer, ifrå Michmas allt intill Ajalon; och folket wardt ganſka trött.

32. Och folket wände ſig till bytet, och togo får, fä och kalfwar, och ſlagtade på jordene, och åto det med blodet. 1 Moſ. 9: 4. 3 Moſ. 3: 17. 7: 26. 17: 11. 19: 26. 5 Moſ. 12: 16. 15: 23.

33. Så wardt Saul förkunnadt: Si, folket hafwer ſyndat emot HErran, och ätit blod. Han ſade: I hafwen illa gjort; wälter hit till mig en ſtor ſten.

34. Och Saul ſade ytterligare: Går ut ibland folket, och ſäger dem, att hwar och en hafwe ſin oxa och ſitt får till mig, och ſlagter det här, att I mågen äta, och icke ſynda emot HErranom med det blodätandet. Så drog allt folket fram, hwar och en ſin oxa i ſine hand, om nattena, och ſlagtade det der.

35. Och Saul byggde HErranom ett altare; det är det förſta altare, ſom han byggde HErranom.

36. Och Saul ſade: Låt oß draga ned efter de Philiſteer i natt, och beröfwa dem, tilldeß i morgon ljuſt warder, att wi ingen af dem låte öfwerblifwa. De ſwarade: Gör allt det dig täckes. Men Preſten ſade: Låt oß gå hit till Gud.

37. Och Saul frågade Gud: Skall jag draga ned efter de Philiſteer, och will du gifwa dem uti Iſraels händer? Men han ſwarade honom på den tiden intet. 1 Sam. 28: 6.

38. Då ſade Saul: Låt gå hitfram all hörn af folket; och förfarer, och tillſer, när hwilkom denna ſynden är på denna tid. Dom. 20: 2.

39. Ty ſå wißt ſom HErren Iſraels hjelpare lefwer, om det än wore min ſon Jonathan, ſå ſkall han dö. Och ingen ſwarade honom utaf hela folkena.

40. Och han ſade till hela Iſrael: Warer I på den ſidon; jag och min ſon Jonathan wilje wara på deßo ſidone. Folket ſade till Saul: Gör hwad dig täckes.

41. Och Saul ſade till HErran Iſraels Gud: Gör det rätt är. Då råkade det på Jonathan och Saul; och folket gick qwitt ut.

42. Saul ſade: Kaſter öfwer mig och min ſon Jonathan. Då råkade det på Jonathan.

43. Och Saul ſade till Jonathan: Säg mig, hwad hafwer du gjort? Jonathan lät honom förſtåt, och ſade: Jag ſmakade litet hannog med ſtafwen, ſom jag i mine hand hade; och ſi, derföre måſte jag dö.

44. Då ſade Saul: Gud göre mig det och det; Jonathan, du måſte döden dö. Ruth 1: 17.

45. Men folket ſade till Saul: Skulle Jonathan dö, den en ſå ſtor ſalighet gjort hafwer i Iſrael? Bort det! Så wißt ſom HErren lefwer, icke ett hår af hans hufwud ſkall falla på jordena; förty Gud hafwer i dag gjort det igenom honom. Alltſå friade folket Jonathan, att han icke dö måſte.

46. Så drog Saul upp ifrå de Philiſteer; och de Philiſteer drogo till ſitt rum.

47. Men då Saul hade tagit riket in öfwer Iſrael, ſtridde han emot alla ſina fiendar allt omkring; emot de Moabiter, emot Ammons barn,

emot de Edomeer, emot Zoba Konungar, emot de Philiſteer; och hwart han wände ſig, der ſtraffade han.

48. Och han förſamlade en här, och ſlog de Amalekiter; och friade Iſrael ifrån allas deras hand, ſom dem förtryckte.

49. Och Saul hade ſöner, Jonathan, Iſwi, MalchiSua. Och hans twå döttrar heto alltſå: den förſtfödda Merob, och den yngſta Michal. 1 Chr. 9: 39.

50. Och Sauls huſtru het Ahinoam, Ahimaaz dotter; och hans härhöfwitsman het Abner, Ners ſon, Sauls faderbroders.

51. Men Kis war Sauls fader, och Ner, Abners fader, war Abiels ſon. 1 Sam. 9: 1.

52. Och ett mägtigt örlig war emot de Philiſteer, ſå länge Saul lefde; och hwar Saul ſåg en doglig och ſtridſam man, den tog han till ſig.

15. Capitlet.

Amalek ſlagen. Agag ſkont. Saul förkaſtad. Agag ſtyckad.

Men Samuel ſade till Saul: HERren ſände mig, att jag ſkulle ſmörja dig till Konung öfwer hans folk Iſrael; ſå hör nu röſtena af HERrans ord.

2. Så ſäger HERren Zebaoth: Jag hafwer tänkt uppå hwad Amalek gjorde Iſrael, och huru han låg i wägen för honom, då han drog utur Egypten. 2 Moſ. 17: 8.
4 Moſ. 24: 20. 5 Moſ. 25: 17, 18.

3. Så drag nu åſtad, och ſlå de Amalekiter, och gif dem tillſpillo med allt det de hafwa; ſkona dem intet, utan dräp både man och qwinno, barn, och dem ſom dia, fä och får, camel och åſna.

4. Saul lät detta komma för folket, och talde dem i Telaim, tuhundradtuſend fotfolk, och tiotuſend män af Juda.

5. Och då Saul kom till de Amalekiters ſtad, ſatte han ett bakhåll wid bäcken;

6. Och lät ſäga de Keniter: Går edra färde, och gifwer eder ifrå de Amalekiter, att jag icke utrotar eder med dem; förty I gjorden barmhertighet med all Iſraels barn, då de drogo utur Egypten. Alltſå gåfwo de Keniter ſig ifrå de Amalekiter.
4 Moſ. 24: 21. Dom. 1: 16. 4: 11. 4 Moſ. 10: 29.

7. Då ſlog Saul de Amalekiter, allt ifrå Hevila intill Sur, ſom ligger för Egypten;

8. Och grep Agag, de Amalekiters Konung, lefwande; och allt folket gaf han tillſpillo med ſwärdsegg. 4 Moſ. 21: 7.

9. Men Saul och folket ſkonade Agag, och hwad god får och fä war, och wäl fett, och lamb, och allt det godt war, och wille icke låtat tillſpillo; men det ſom ſlemt war, och intet dogde, det läto de tillſpillo.

10. Då ſkedde HERrans ord till Samuel, och ſade:

11. Mig ångrar, att jag hafwer gjort Saul till Konung; ty han hafwer wändt ſig ifrå mig, och icke fullkomnat min ord. Deß wardt Samuel wred; och ropade till HERran den hela nattena. 1 Moſ. 6: 6, 7.

12. Och Samuel ſtod bittida upp, att han ſkulle om morgonen möta Saul; och honom wardt ſagdt, att Saul war kommen till Carmel, och reſte ſig upp ett ſegertecken, och war omkringdragen, och kommen neder till Gilgal.

13. Som nu Samuel kom till Saul, ſade Saul till honom: Wälſignad ware du HERranom! Jag hafwer fullkomnat HERrans ord.

14. Samuel ſwarade: Hwad är då det rop af får i min öron, och det rop af fä, ſom jag hörer?

15. Saul ſade: Utaf de Amalekiter hafwa de tagit det; förty folket ſkonade det bäſta får och fä, för HERrans dins Guds offers ſkull; det andra hafwe wi låtit tillſpillo.

16. Men Samuel ſwarade Saul: Städ till, att jag ſäger dig, hwad HERren hafwer talat med mig i denna natt. Han ſade: Säg.

17. Samuel ſade: Är det icke ſå, då du liten waſt för din ögon, wardt du ett hufwud i Iſraels ſlägter, och HERren ſmorde dig till Konung öfwer Iſrael? 1 Sam. 9: 2, 21. 10: 1.

18. Och HErren ſände dig på wägen, och ſade: Far bort, och förgör de ſyndare, de Amalekiter, och ſtrid emot dem, tilldeß du gör en ända på dem.

19. Hwi hafwer du icke lydt HErrans röſt; utan wändt dig till rof, och illa handlat inför HErrans ögon?

20. Då ſade Saul till Samuel: Hafwer jag dock lydt HErrans röſt, och hafwer dragit den wägen, ſom HErren mig ſändt hafwer; jag hafwer fört hit Agag, de Amalekiters Konung, och förgjort de Amalekiter.

21. Men folket hafwer tagit af rofwet får och fä, det bäſta af de ſpillgifno, till att offra det HErranom dinom Gud i Gilgal.

22. Men Samuel ſade: Menar du, att HErren hafwer luſt till offer och bränneoffer, ſåſom dertill, att man lyder HErrans röſt? Si, **lydnad är bättre än offer, och höra till är bättre än det feta af wädrar.**

Pred. 4: 17. Oſ. 6: 6. Matth. 9: 13. 12: 7.

23. **Förty olydnad är en trolldomsſynd, och genſträfwighet är ett afguderi och afgudadyrkan**; ſå, efter du hafwer förkaſtad HErrans ord, hafwer han ock förkaſtat dig, att du icke ſkall wara Konung. Oſ. 4: 6.

24. Då ſade Saul till Samuel: Jag hafwer ſyndat, att jag hafwer öfwergångit HErrans befallning och din ord; ty jag fruktade folket, och hörde deras röſt.

25. Och nu förlåt mig den ſynden, och wänd tillbaka med mig, att jag må tillbedja HErran.

26. Samuel ſade till Saul: Jag wänder intet om med dig; ty du hafwer förkaſtat HErrans ord, och HErren hafwer ock förkaſtat dig, att du icke ſkall wara Konung öfwer Iſrael. 1 Sam. 16: 1.

27. Och ſom Samuel wände ſig om, till att gå ſina färde, fattade han honom i hans kjortels flik, och hon refs ſönder.

28. Då ſade Samuel till honom: HErren hafwer i denna dag rifwit Iſraels Konungarike ifrå dig, och gifwit dinom näſta, den bättre är än du. 1 Sam. 28: 17.

29. **Ljuger icke heller Hjelten i Iſrael, eller låter ſig ångra; ty han är ingen menniſka, att han ſig något ångra låter.**

4 Moſ. 23: 19. Pſ. 33: 4.

30. Men han ſade: Jag hafwer ſyndat; ſå gör mig dock nu den ärona inför de äldſta af mitt folk, och för Iſrael, och wänd om med mig, att jag må tillbedja HErran din Gud.

31. Så wände då Samuel om, och följde Saul, ſå att Saul tillbad HErran.

32. Och Samuel ſade: Låt komma fram för mig Agag, de Amalekiters Konung; och Agag gick driſteliga fram till honom. Och Agag ſade: Alltſå måſte man fördrifwa dödſens bitterhet.

33. Samuel ſade: Såſom ditt ſwärd hafwer gjort qwinnor barnlös, ſå ſkall ock din moder blifwa barnlös ibland qwinnor. Så högg Samuel Agag i ſtycker inför HErranom i Gilgal.

34. Och Samuel gick bort till Ramath; men Saul drog upp till ſitt hus i Gibea Sauls.

35. Och Samuel ſåg Saul intet mer intilldeß han blef död; dock likwäl ſörjde Samuel för Sauls ſkull, att HErren hade ångrat ſig, att han hade gjort honom till Konung öfwer Iſrael.

16. Capitlet.

David ſmord, Saul qwald.

Och HErren ſade till Samuel: Huru länge will du ſörja för Sauls ſkull, den jag förkaſtat hafwer, ſå att han icke ſkall wara Konung öfwer Iſrael? Uppfyll ditt horn med oljo, och gack åſtad; jag will ſända dig till den BethLehemiten Iſai, förty af hans ſöner hafwer jag förſett mig en Konung. 1 Sam. 15: 26.

Ap. G. 13: 22. 1 Sam. 17: 12.

2. Samuel ſade: Huru ſkulle jag gå dit? Saul får det weta, och ſlår mig ihjäl. HErren ſade: Tag en kalf af fät till dig, och ſäg: Jag är kommen till att offra HErranom;

3. Och du ſkall kalla Iſai till offret; då will jag wiſa dig hwad du göra ſkall, att du der ſmörjer den jag dig ſäger.

4. Samuel gjorde ſåſom HERren honom ſagt hade, och kom till BethLehem; då förſkräcktes de äldſte i ſtadenom, och gingo emot honom, och ſade: Är det frid, medan du kommer?

5. Han ſade: Ja, jag är kommen till att offra HERranom; helger eder, och kommer med mig till offret. Och han helgade Iſai och hans ſöner, och böd dem till offret. 2 Moſ. 19: 10.

6. Då de nu kommo in, ſåg han på Eliab, och tänkte: Wißt är för HERranom här hans ſmorde.

7. Men HERren ſade till Samuel: Se intet på hans ſkapnad, eller hans ſtora perſon; jag hafwer förkaſtat honom, förty det går icke efter ſom en menniſka ſer. **En menniſka ſer det för ögonen är, men HERren ſer till hjertat.**

5 Moſ. 10: 17. 2 Chr. 19: 7. Ap. G. 10: 34.
1 Chr. 28: 9. Pſ. 7: 10. Jer. 11: 20. 20: 12.

8. Då kallade Iſai AbiNadab, och lät honom gå fram för Samuel; och han ſade: Denna hafwer HERren ock intet utwalt.

9. Då lät Iſai gå fram Samma; men han ſade: Denna hafwer HERren ock intet utwalt.

10. Då lät Iſai gå ſina ſju ſöner fram för Samuel; men Samuel ſade till Iſai: HERren hafwer ingen af dem utwalt.

11. Och Samuel ſade till Iſai: Äro nu här piltarna? Han ſade: Det är ännu en den minſte igen, och ſi, han waktar får. Då ſade Samuel till Iſai: Sänd bort, och låt hemta honom; ty wi ſkole icke ſätta oß, förra än han kommer. 1 Sam. 17: 14.

2 Sam. 7: 8. Pſ. 78: 70. 89: 21.

12. Då ſände han åſtad, och lät hemta honom. Och han war brunaktig, med fager ögon och dägelig ſkapnad. Och HERren ſade: Upp, och ſmörj honom; den är det.

13. Då tog Samuel ſitt oljohorn, och ſmorde honom midt ibland hans bröder. Och HERrans Ande kom öfwer David, ifrå den dagen, och allt ſedan; och Samuel ſtod upp, och gick till Ramath. 1 Sam. 11: 6.

14. Och HERrans Ande wek ifrå Saul, och en ond ande af HERranom qwalde honom.

15. Då ſade Sauls tjenare till honom: Si, en ond ande af Gudi qwäl dig.

16. Wår herre ſäge ſina tjenare, ſom för honom ſtå, att de ſöka en man, ſom kan på harpo och ſträngaſpel; på det att, när den onde Guds anden kommer öfwer dig, må han ſpela med ſine hand, att det må warda bättre med dig.

17. Då ſade Saul till ſina tjenare: Ser efter en man, ſom är god på ſträngaſpel, och hafwer honom hit till mig.

18. Då ſwarade en af tjenarena, och ſade: Si, jag hafwer ſett en Iſai ſon, den BethLehemitens; han kan på ſträngaſpel, en dogelig man, och ſtridſam, och förſtåndig i ſaker, och dägelig, och HERren är med honom.

19. Då ſände Saul båd till Iſai, och lät ſäga honom: Sänd din ſon David till mig, ſom är med fåren.

20. Så tog Iſai en åſna, med bröd, och en lägel win, och ett kid af getterna, och ſände till Saul med ſinom ſon David.

21. Så kom David till Saul, och gick fram för honom; och han wardt honom ganſka kär, och blef hans wapnedragare.

22. Och Saul ſände till Iſai, och lät ſäga honom: Låt David blifwa inför mig; ty han hafwer funnit ynneſt för min ögon.

23. När nu den Guds anden kom öfwer Saul, ſå tog David harpona, och ſpelade med ſine hand; ſå kom Saul till ſig igen, och det wardt bättre med honom, och den onde anden wek ifrå honom.

17. Capitlet.

Goliath trotſar, dräpes af David.

De Philiſteer förſamlade ſina härar till ſtrid, och kommo tillhopa i Socho i Juda, och lägrade ſig emellan Socho och Aſeka, wid ändan af Dammin.

2. Men Saul och Iſraels män

kommo tillhopa, och lägrade ſig i ekdalenom, och ſtickade ſig till ſtrid emot de Philiſteer.

3. Och de Philiſteer ſtodo på ett berg på hinſidon, och de Iſraeliter på ett berg på denna ſidone, ſå att en del war emellan dem.

4. Då kom framträdandes utu de Philiſteers lägre en man, en kämpe, benämnd Goliath af Gath, ſex alnar och en twärhand lång;

5. Och hade en kopparhjelm på ſitt hufwud, och ett fjällpanſar uppå; och wigten på panſaret war femtuſend ſiklar koppar;

6. Och hade kopparbenwapen uppå ſin ben, och en kopparſköld på ſina axlar;

7. Och ſkaftet på hans ſpjut war ſåſom ett wäfträ, och jernet på hans ſpjut höll ſexhundrad ſiklar jern; och hans wapnedragare gick framför honom.

8. Och han ſtod och ropade till Iſraels ſlagorden, och ſade till dem: Hwi ären I utdragne till att ſticka eder till ſtrid? Är icke jag en Philiſteer, och I ären Sauls tjenare? Wäljer en ut af eder, ſom går hitneder till mig.

9. Kan han ſtrida emot mig, och ſlår mig, ſå wilje wi wara edra tjenare; warder ock jag hans öfwerman, och ſlår honom, ſå ſkolen I wara wåra tjenare, och ſkolen tjena oß.

10. Och Philiſteen ſade: Jag hafwer i denna dag gjort Iſraels här en ſkam; låter mig få en, och låter oß ſtrida med hwarannan.

11. Då Saul och hela Iſrael hörde deßa Philiſteens ord, förſkräckte de ſig, och fruktade ſig ſtorliga.

12. Men David war en Ephratiſk mans ſon, af BethLehem Juda, ſom het Iſai; han hade åtta ſöner, och war en gammal man i Sauls tid, och war ålderſtigen ibland män. 1 Sam. 16: 1.

13. Och de tre äldſte Iſai ſöner woro dragne med Saul till ſtridena; och war detta deras namn: Eliab den förſtfödde, AbiNadab den andre, och Samma den tredje.

14. Men David war den yngſte. Då nu de tre äldſte woro utdragne med Saul till ſtridena, 1 Sam. 16: 11.

15. Gick David åter hem ifrå Saul, till att wakta ſins faders får i BethLehem.

16. Men den Philiſteen trädde fram både morgon och afton, och ſtod der i fyratio dagar.

17. Och Iſai ſade till ſin ſon David: Tag åt dina bröder detta epha af torkad ax, och deßa tio bröd, och löp bort i hären till dina bröder;

18. Och deßa tio blöta oſtar, och få höfwitsmannenom; och beſök dina bröder, om dem wäl går, och tag wara uppå hwad de ſäga dig.

19. Men Saul, och de, och alle Iſraels män woro i ekdalenom, och ſtridde emot de Philiſteer.

20. Då ſtod David bittida upp om morgonen, och befallde fåren herdanom; lade uppå ſig, och gick åſtad, ſåſom Iſai honom budit hade, och kom till wagnborgena; och hären war utdragen, och hade ſtickat ſig, och de ſkriade i ſtridene. 1 Sam. 26: 5.

21. Ty Iſrael hade ſtickat ſig; ſå woro ock de Philiſteer redo emot deras här.

22. Då lät David det han bar i tygwaktarens händer, och lopp bort i ſpetſen, och gick bort och helſade ſina bröder.

23. Och wid han nu talade med dem, ſi, då trädde den kämpen fram, ſom het Goliath, den Philiſteen af Gath, utu de Philiſteers här, och talade ſåſom tillförene; och David hörde det.

24. Men hwar man i Iſrael, då han den mannen ſåg, flydde för honom, och fruktade ſig ſtorliga.

25. Och hwar man i Iſrael ſade: Hafwen I icke ſett denna mannen, ſom uppgången är? Ty han är uppgången till att tala förſmädelſe emot Iſrael; och den honom ſlår, honom will Konungen göra mycket rik, och gifwa honom ſina dotter; och will göra hans faders hus fritt i Iſrael.

26. Då ſade David till männerna, ſom när honom ſtodo: Hwad ſkall man gifwa honom, ſom ſlår denna

Philiſteen, och wänder denna ſkammen ifrån Iſrael? Ty hwad är denna oomſkorne Philiſteen, ſom förſmäder lefwandes Guds här?

27. Då ſade folket honom ſåſom tillförene: Det ſkall man gifwa honom, ſom honom ſlår.

28. Och Eliab hans äldſte broder hörde att han talade med männerna, och wardt wred på David, och ſade: Hwi äſt du hitneder kommen? Och hwi hafwer du öfwergifwit de få fåren i öknene? Jag känner wäl dina öfwerdådighet, och dins hjertas ondſko; ty du äſt hitned kommen till att ſe ſtridena. 1 Sam. 16: 6, 7.

29. David ſade: Hwad hafwer jag då nu gjort? Är det mig icke befaldt?

30. Och wände ſig om till en annan, och ſade ſåſom han hade ſagt tillförene; då ſwarade honom folket ſåſom tillförene.

31. Och då de hörde de ord, ſom David ſade, förkunnade de det Saul; och han lät hemta honom.

32. Och David ſade till Saul: Ingens mans hjerta gifwe ſig för den ſakens ſkull; din tjenare ſkall gå bort, och ſtrida med Philiſteen.

33. Saul ſade till David: Du kan icke gå bort emot denna Philiſteen, och ſtrida med honom; ty du äſt en yngling, och han är en ſtridsman ifrå hans ungdom.

34. Men David ſade till Saul: Din tjenare waktade ſins faders får, och då der kom ett lejon och en björn, och tog bort ett får af hjorden;

35. Då följde han efter, och ſlog honom, och tog det utu hans mun; och då han reſte ſig upp emot mig, tog jag honom i ſkägget, och ſlog honom och drap honom.

36. Så hafwer din tjenare ſlagit både lejon och björn. Så må nu denne oomſkorne Philiſteen wara ſåſom endera; ty han hafwer förſmädat lefwandes Guds här.

37. Och David ſade: HERren, ſom mig frälſte ifrå lejonet, och ifrå björnen, han frälſar mig ock ifrå denna Philiſteen. Och Saul ſade till David: Gack åſtad, HERren ware med dig.

38. Och Saul drog ſin kläder uppå David, och ſatte honom en kopparhjelm på hans hufwud, och lade ett panſar uppå honom.

39. Och David band ſitt ſwärd öfwer ſin kläder, och begynte till att gå; ty han hade icke förſökt det. Då ſade David till Saul: Jag kan icke ſå gå; ty jag är det icke wan. Och han lade det ifrå ſig.

40. Och tog ſin ſtaf i ſina hand, och utwalde fem ſläta ſtenar utu bäcken, och lade dem uti herdaſkräppona, ſom han hade, och i ſäcken, och tog ſlungona i ſina hand, och gick fram emot Philiſteen.

41. Och Philiſteen gick ock framåt, och nalkades intill David, och hans wapnedragare för honom.

42. Då nu Philiſteen ſåg och ſkådade David, föraktade han honom; ty han war en yngling, brunaktig och dägelig. 1 Sam. 16: 12.

43. Philiſteen ſade till David: Är jag då en hund, att du kommer emot mig med käppar? Och bannade David wid ſina gudar;

44. Och ſade till David: Kom hit till mig, jag ſkall gifwa ditt kött foglom under himmelen och djurom på markene.

45. David ſade till Philiſteen: Du kommer till mig med ſwärd, ſpjut och ſköld; men jag kommer till dig i HERrans Zebaoths Namn, Iſraels härs Guds, den du förſmädat hafwer. Pſ. 20: 8. 118: 10, 11.

46. Och HERren ſkall i denna dag gifwa dig uti mina hand, att jag ſkall ſlå dig, och taga ditt hufwud af dig, och gifwa de Philiſteers härs kropp i denna dag foglom under himmelen, och djurom på markene, att all land ſkola förnimma, att Iſrael hafwer en Gud.

47. Och all denna menigheten ſkall förnimma, att **HERren icke hjelper genom ſwärd eller ſpjut; ty ſtriden är HERrans,** och han ſkall gifwa eder i wåra händer.

48. Då nu Philiſteen reſte åſtad, gick och nalkades in mot David, ſkyndade ſig David, och lopp ifrå hären emot Philiſteen.

49. Och David tog ſina hand i ſkräppona, och fattade derut en ſten, och ſlungade, och råkade Philiſteen i hans panno, ſå att ſtenen gick in i pannona; och han föll på jordena på ſitt anſigte.

50. Alltſå öfwerwann David Philiſteen med ſlungone och ſtenenom, och ſlog honom och drap honom.

51. Och efter David intet ſwärd hade i ſine hand, lopp han fram till Philiſteen, och tog hans ſwärd, och drog det utu ſkidone, och drap honom; och högg honom dermed hufwudet af. Då de Philiſteer ſågo, att deras ſtarkaſte war död, flydde de.

52. Och Iſraels män och Juda reſte upp, ropade och jagade efter de Philiſteer, intilldeß man kommer i dalen, och allt intill Ekrons portar; och de Philiſteer föllo ſlagne på wägenom till portarna, allt intill Gath, och intill Ekron.

53. Och Iſraels barn wände om af det jagandet efter de Philiſteer, och ſkinnade deras lägre.

54. Men David tog Philiſteens hufwud, och förde det till Jeruſalem; men hans wapen lade han i ſina hyddo 1 Sam. 21: 9.

55. Men då Saul ſåg David utgå emot Philiſteen, ſade han till Abner ſin härhöfwitsman: Hwars ſon är den ynglingen? Abner ſade: Så wißt ſom din ſjäl lefwer, Konung, jag wet det icke.

56. Konungen ſade: Så fråga derefter, hwars ſon den ynglingen är.

57. Då nu David kom igen, ſedan Philiſteen ſlagen war, tog Abner honom, och hade honom in för Saul; och han hade den Philiſteens hufwud i ſine hand.

58. Och Saul ſade till honom: Hwars ſon äſt du, yngling? David ſade: Jag är dins tjenares Iſai den BethLehemitens ſon.

18. Capitlet.

Jonathan älſkar, folket priſar, Saul hatar, Michal äktar David.

Då han hade uttalat med Saul, förband ſig Jonathans hjerta med Davids hjerta; och Jonathan wardt kär åt honom, ſåſom ſitt eget hjerta. 1 Sam. 20: 17.

2. Och Saul tog honom i den dagen, och lät honom icke mer komma i ſins faders hus. 1 Sam. 17: 15.

3. Och Jonathan och David gjorde ett förbund tillhopa; ty han hade honom kär, ſåſom ſitt eget hjerta. 1 Sam. 20: 16. 23: 18.

4. Och Jonathan drog af ſin kjortel, ſom han hade uppå, och gaf honom David; dertill ſin mantel, ſitt ſwärd, ſin båga och ſitt bälte.

5. Och David gick ut, dit Saul ſände honom, och ſkickade ſig wisliga; och Saul ſatte honom öfwer krigsfolket, och han war allo folkena, och deßlikes Sauls tjenarom, täcker.

6. Men det begaf ſig, då han igenkommen war, ſedan han hade ſlagit Philiſteen, att qwinnorna af alla Iſraels ſtäder gingo emot Konung Saul med ſång och harpor, med trummor, med glädje, och med gigor. 2 Moſ. 15: 20. Dom. 11: 34.

7. Och qwinnorna ſöngo till hwarandra, och ſpelade, och ſade: Saul hafwer ſlagit tuſende; men David tiotuſend. 2 Moſ. 15: 21. 1 Sam. 21: 11. 29: 5.

8. Då förgrymmade ſig Saul ſtorliga, och det talet behagade honom ganſka illa, och ſade: De hafwa gifwit David tiotuſend, och mig tuſende; han warder wäl ännu Konung?

9. Och Saul ſåg illa uppå David, ifrå den dagen, och allt ſedan.

10. På den andra dagen föll den onde anden af Gudi öfwer Saul, och han propheterade hemma i huſet; men David ſpelade på ſträngerna med ſine hand, ſåſom han dageliga plägade. Och Saul hade ett ſpjut i handene;

11. Och ſköt det åſtad, och tänkte: Jag will ſkjuta David igenom i wäggena; men David gaf ſig undan för honom i twå gånger.

12. Och Saul fruktade för David; ty HERren war med honom, och war gången ifrå Saul.

13. Så ſatte Saul honom ifrå ſig,

och gjorde honom till höfwitsman öfwer tuſende män; och han gick ut och in för folkena.

14. Och David hade ſig förnumſtiga i alla ſina gerningar; och HERren war med honom.

15. Då nu Saul ſåg, att han war ſå ganſka förnumſtig, fruktade han för honom.

16. Men hela Iſrael och Juda hade David kär; ty han gick ut och in för dem.

17. Och Saul ſade till David: Si min äldſta dotter Merob will jag gifwa dig till huſtru; war manlig, och för HERrans krig; ty Saul tänkte, min hand ſkall icke komma wid honom, utan de Philiſteers hand.

18. Men David ſwarade Saul: Ho är jag? Eller hwad är mitt lefwerne, och mins faders hus ſlägt i Iſrael, att jag ſkulle warda Konungens måg?

19. Då nu tiden kom, att Merob, Sauls dotter, ſkulle wordit gifwen David, wardt hon gifwen Adriel den Meholathiten till huſtru. 2 Moſ. 21: 8.

20. Men Michal, Sauls dotter, hade David kär. Då det wardt ſagdt Saul, ſade han: Det är rätt;

21. Jag will gifwa honom henne, att hon må komma honom på fall, och de Philiſteers händer måga komma öfwer honom. Och han ſade till David: Du ſkall i dag warda min måg med den andra.

22. Och Saul böd ſina tjenare: Taler wid David hemliga, och ſäger: Si, Konungen hafwer wilja till dig, och alla hans tjenare älſka dig; ſå blif nu Konungens måg.

23. Och Sauls tjenare talade deßa orden för Davids öron; men David ſade: Tycker eder det wara en ringa ting, att wara Konungens måg? Och jag är en fattig och ringa man.

24. Och Sauls tjenare gåfwo honom ſwar igen, och ſade: Sådana ord hafwer David ſagt.

25. Saul ſade: Säger ſå till David: Konungen begärar ingen morgongåfwo, annan än hundrade förhudar af de Philiſteer, att man må hämnas på Konungens fiendar; ty Saul for efter att fälla David genom de Philiſteers hand. 1 Moſ. 34: 12. 2 Moſ. 22: 16, 17.

26. Då ſade hans tjenare David deßa orden. Och David tyckte ſå godt wara, att han måtte blifwa Konungens måg. Och tiden war ännu icke ute.

27. Och David ſtod upp, och drog åſtad med ſina män, och ſlog af de Philiſteer tuhundrad män; och David hade deras förhudar, och förnöjde Konungen med talet; på det han ſkulle warda Konungens måg. Då gaf Saul honom ſina dotter Michal till huſtru. 2 Sam. 3: 14.

28. Och Saul ſåg och märkte, att HERren war med honom. Och Michal, Sauls dotter, hade honom kär.

29. Då fruktade Saul ännu mer för David, och wardt hans fiende i alla ſina lifsdagar.

30. Och då de Philiſteers Förſtar drogo ut, handlade David förnumſtigare än alle Sauls tjenare, när de utdrogo, ſå att hans namn wardt mycket aktadt.

19. Capitlet.

Saul wred, blidkad, ſöker döda David, bedrages, propheterar.

Men Saul talade med ſin ſon Jonathan, och med alla ſine tjenare, att de ſkulle ſlå David ihjäl. Men Jonathan, Sauls ſon, hade ſtor wilja till David;

2. Och underwiſte honom det, och ſade: Min fader Saul far efter, och will dräpa dig; ſå förwara dig nu till morgons, och blif öfwer en ſido, och göm dig.

3. Men jag will gå ut med min fader, och will ſtå bredewid min fader på markene, der du äſt, och tala om dig med min fader; och hwad jag ſer, det will jag kungöra dig.

4. Och Jonathan talade det bäſta om David med ſinom fader Saul, och ſade till honom: Konungen ſynde icke på ſin tjenare David; ty han hafwer intet brutit dig emot, och hans gerningar äro dig ganſka nyttiga.

5. Och han hafwer ſatt ſitt lif i ſina hand, och ſlog den Philiſteen, och HERren gjorde en ſtor ſalighet

hela Iſrael; det hafwer du ſett, och gladt dig deraf; hwi will du då ſynda på ett oſkyldigt blod, ſå att du dräper David utan ſak? Dom. 12: 3. 1 Sam. 17: 32, 49.

6. Då lydde Saul Jonathans röſt, och ſwor: Så wißt ſom HERren lefwer, ſkall han icke dö.

7. Då kallade Jonathan David, och ſade honom alla deßa orden; och hade honom in för Saul, att han war för honom, ſåſom tillförene.

8. Så kom åter ett örlig; och David drog ut, och ſtridde emot de Philiſteer, och ſlog en ſtor ſlagtning; ſå att de flydde för honom.

9. Men den onde HERrans ande kom öfwer Saul, och han ſatt i ſitt hus, och hade ett ſpjut i ſine hand; ſå ſpelade David på ſträngerna med handene. 1 Sam. 16: 14. 18: 10.

10. Men Saul for efter att ſkjuta David igenom med ſpjutet i wäggena; men han wek undan ifrå Saul, och ſpjutet for in i wäggena; och David flydde, och undſlapp i den nattene.

11. Och Saul ſände båd i Davids hus, att de ſkulle taga wara uppå honom, och om morgonen ſlå honom ihjäl; men Michal, Davids huſtru, underwiſte det honom, och ſade: Om du i natt icke undſätter dina ſjäl, ſå måſte du i morgon dö. Pſ. 59: 1, 3.

12. Så lät Michal honom neder genom ett fenſter; och han gick ſina färde, flydde, och undſlapp.

13. Och Michal tog ett beläte, och lade det i ſängena; och lade ett getſkinn om deß hufwud, och öfwertäckte det med kläder.

14. Då ſände Saul båd, att de ſkulle hemta David; men hon ſade: Han är krank.

15. Då ſände Saul båd, till att beſe David, och ſade: Bärer honom hitupp till mig med ſängene, att han må dräpas.

16. Då nu båden kommo, ſi, då låg belätet i ſängene, och getſkinn om deß hufwud.

17. Då ſade Saul till Michal: Hwi hafwer du bedragit mig, och ſläppt min fienda, att han ſkulle undkomma? Michal ſade till Saul: Han ſade till mig: Låt mig gå, eller jag ſlår dig ihjäl.

18. Och David flydde, och undkom, och kom till Samuel i Rama, och ſade honom allt det Saul honom gjort hade; och han gick bort med Samuel, och blefwo i Najoth.

19. Och det wardt underwiſt Saul: Si, David är i Najoth i Rama.

20. Då ſände Saul båd, att de ſkulle hemta David; och de ſågo chorar med Propheter prophetera, och Samuel war deras tillſiare. Då kom Guds Ande uppå Sauls båd, ſå att de ock propheterade. 1 Sam. 10: 5.

21. Då det wardt Saul ſagdt, ſände han annor båd; de propheterade ock. Så ſände han tredje båden; de propheterade ock.

22. Så gick han ock ſjelf till Rama; och då han kom till den ſtora brunnen, ſom är i Sechu, frågade han, och ſade: Hwar är Samuel och David? Då wardt honom ſagdt: Si, i Najoth i Rama.

23. Och han gick dit till Najoth i Rama; och Guds Ande kom ockſå öfwer honom; och han gick och propheterade, tilldeß han kom till Najoth i Rama.

24. Och han drog ockſå ſin kläder af, och propheterade ockſå för Samuel, och föll naken neder den hela dagen, och den hela nattena. Deraf ſäger man: Är ock Saul ibland Propheter? 1 Sam. 10: 12.

20. Capitlet.

Davids och Jonathans förbund.

Och David flydde ifrå Najoth i Rama, och kom och talade för Jonathan: Hwad hafwer jag gjort? Hwad hafwer jag mißhandlat? Hwad hafwer jag ſyndat för dinom fader, att han ſtår efter mitt lif?

2. Han ſade till honom: Bort det! Du ſkall icke dö; ſi, min fader gör intet, hwarken ſtort eller litet, det han icke uppenbarar för min öron; hwi ſkulle då min fader dölja detta för mig? Det ſkall icke gå ſå till.

3. Då ſwor David ytterligare, och

ſade: Din fader wet wäl, att jag hafwer funnit nåde för din ögon; derföre må han tänka, Jonathan ſkall intet weta häraf, på det han icke ſkall bedröfwas deraf; ſannerliga, ſå wißt ſom HErren lefwer, och ſå wißt ſom din ſjäl lefwer, det är icke mer än ett ſteg emellan mig och döden.

4. Jonathan ſade till David: Jag will göra dig allt det ditt hjerta begärar.

5. David ſade till honom: Si, i morgon är nymånad, att jag ſkall ſitta till bords med Konungen; ſå låt mig betämma, att jag gömmer mig på markene allt intill aftonen på tredje dagen. 4 Moſ. 28: 11. Pſ. 81: 4.

6. Om din fader frågar efter mig, ſå ſäg: David bad mig, att han måtte löpa till ſin ſtad BethLehem; förty det är ett årligit offer allo ſlägtene.

7. Är det ſå, att han ſäger: Det är godt; ſå ſtår det wäl med dinom tjenare; warder han ock wred, ſå warder du wäl märkandes, att han hafwer ondt i ſinnet.

8. Så gör nu barmhertighet med dinom tjenare; ty du hafwer med mig dinom tjenare gjort ett förbund i HErranom; är ock någor mißgerning i mig, ſå dräp du mig, och låt mig icke komma inför din fader. 1 Sam. 18: 3.

9. Jonathan ſade: Bort det ifrå dig, att jag ſkulle märka, att min fader hade i ſinnet göra dig ondt, och jag icke ſkulle det ſäga dig.

10. David ſade: Ho ſkall ſäga mig det, om din fader ſwarar dig något hårdt?

11. Jonathan ſade till David: Kom, låt oß gå ut på markena; och de gingo både ut på markena.

12. Och Jonathan ſade till David: HErre Iſraels Gud, om jag utfrågar af minom fader i morgon och öfwermorgon, att det ſtår wäl till med David, och jag icke ſänder till dig, och uppenbarar det för din öron;

13. Så göre HErren det och det med Jonathan; men om minom fader täckes det ondt är emot dig, ſå will jag ock uppenbara det för din öron, och ſläppa dig, att du går dina färde med frid; och HErren ware med dig, ſåſom han med minom fader warit hafwer.

14. Gör jag det icke, ſå gör du inga HErrans barmhertighet med mig, ſå länge jag lefwer, ej heller när jag dör.

15. Och när HErren utrotar Davids fiendar, hwar och en utaf landet, ſå tag icke du dina barmhertighet bort ifrå mitt hus till ewig tid.

16. Alltſå gjorde Jonathan ett förbund med Davids hus, och ſade: HErren kräfwe det utaf Davids fiendars händer.

17. Och Jonathan ſade ytterligare, och ſwor David, ſå kär hade han honom; ty han hade honom ſå kär, ſom ſina ſjäl. 1 Sam. 18: 1.

18. Och Jonathan ſade till honom: I morgon är nymånad, ſå warder wäl frågadt efter dig; ty man warder dig ſaknandes, der du plägar ſitta. 4 Moſ. 10: 10. 2 Chr. 2: 4. Eſ. 1: 13.

19. På tredje dagen kom med haſt neder, och gack uti något rum, der du kan gömma dig på ſöknedagenom, och ſätt dig wid den ſtenen Aſel; 1 Sam. 19: 2, 3.

20. Så will jag ſkjuta tre pilar utmed honom, ſåſom jag ſköte till ett mål.

21. Och ſi, jag will ſända drängen: gack och tag igen pilen; om jag ſäger till drängen: Si, pilarna ligga hitut bak dig, tag upp dem; ſå kom, ty det är frid, och är ingen fara, ſå wißerliga ſom HErren lefwer.

22. Men om jag ſäger till drängen; Si, pilarna ligga bort bätter fram för dig; ſå gack dina färde, ty HErren hafwer låtit dig gå.

23. Och hwad du och jag med hwarannan talat hafwe, HErren ware emellan mig och dig i ewig tid.

24. Så gömde David ſig i markene; och då nymånaden kom, ſatte Konungen ſig till bords till att äta.

25. Då nu Konungen hade ſatt ſig i ſitt rum, ſåſom han tillförene war wan, utmed wäggene, ſtod Jonathan upp; och Abner ſatte ſig wid Sauls ſido; och man ſaknade David i hans rum.

26. Och Saul talade den dagen intet; ty han tänkte, honom är något wederkommet, att han icke är ren.
3 Moſ. 7: 19. 11: 24. 15: 16.

27. På den andra nymånadsdagenom, då man ſaknade David i hans rum, ſade Saul till ſin ſon Jonathan: Hwi är icke Iſai ſon kommen till bords, hwarken i går eller i dag?

28. Jonathan ſwarade Saul: Han bad mig, att han ſkulle gå till BethLehem;

29. Och ſade: Låt mig gå, förty wår ſlägt ſkall offra i ſtadenom, och min broder hafwer ſjelf budit mig; hafwer jag nu funnit nåd för din ögon, ſå will jag dit, och ſe mina bröder; derföre är han icke kommen till Konungens bord.

30. Då wardt Saul wred på Jonathan, och ſade: Du ſkalk och bofwe, jag wet wäl, att du hafwer utwalt Iſai ſon, dig och dine ſlemma moder till ſkam.

31. Ty ſå länge Iſai ſon lefwer på jordene, warder hwarken du eller ditt rike beſtåndandes. Så ſänd nu, och låt hemta honom hit till mig; ty han måſte dö. 1 Sam. 15: 23, 28.

32. Jonathan ſwarade ſinom fader Saul, och ſade till honom: Hwi ſkall han dö? Hwad hafwer han gjort?

33. Då ſköt Saul ſpjutet efter honom, att han måtte ſkjutit honom igenom. Då märkte Jonathan, att alldeles war beſlutet med hans fader, att han wille dräpa David;

34. Och ſtod upp ifrå bordet ganſka wred, och åt på den ſamma andra nymånadsdagenom intet bröd; ty han wardt bedröfwad om David, efter hans fader hade ſå beſkämt honom.

35. Om morgonen gick Jonathan ut i markena, ſåſom han hade öfwerens warit med David; och en liten dräng med honom.

36. Och han ſade till drängen: Löp och hemta mig pilarna upp igen, ſom jag ſkjuter; då drängen lopp, ſköt han en pil öfwer honom.

37. Och då drängen kom på det rummet, dit Jonathan hade ſkjutit pilarna, ropade Jonathan efter honom, och ſade: Pilen ligger bätter fram för dig;

38. Och ropade än en tid efter honom: Skynda dig full ſnart, ſtatt icke ſtilla. Då hemtade drängen Jonathan pilarna upp, och bar dem till ſin herra.

39. Och drängen wißte intet hwad på färde war; allenaſt Jonathan och David wißte det.

40. Då fick Jonathan ſinom dräng ſin wapen, och ſade till honom: Gack, och bär in i ſtaden.

41. Då drängen war ingången, ſtod David upp af rummet på ſödra ſidone, och föll på ſitt anſigte till jordena, och tillbad tre reſor; och de kyßte hwarannan, och greto tillhopa, ju David aldrameſt.

42. Och Jonathan ſade till David: Gack med frid, hwad wi både ſworit hafwe i HERrans Namn och ſagt: HERren ware emellan mig och dig, emellan min ſäd och din ſäd, till ewig tid.

43. Och han ſtod upp, och gick ſin wäg; men Jonathan gick i ſtaden igen.

21. Capitlet.

Davids hunger, flykt, raſande.

Och David kom till Nobe till Preſten Ahimelech, och Ahimelech wardt häpen wid han gick emot David, och ſade till honom: Hwi kommer du ſå allena, och ingen man med dig?

2. David ſade till Preſten Ahimelech: Konungen hafwer befallt mig ett ärende, och ſade till mig: Låt ingen weta hwarefter jag hafwer ſändt dig, och hwad jag hafwer befallt dig, ſå hafwer jag ſagt mina tjenare före der och der. Ruth. 4: 1.

3. Om du nu hafwer något under dina händer, till en fem bröd, få mig det i mina hand; eller hwad du finner.

4. Preſten ſwarade David, och ſade: Jag hafwer ingen menlig bröd under mine hand; utan helig bröd, om eljeſt tjenarena hafwa hållit ſig ifrå qwinnor.
2 Moſ. 19: 15. 3 Moſ. 24: 5. Matth. 12: 4.

5. David ſwarade Preſtenom, och ſade till honom: Qwinnorna hafwa warit oß ifråſtängda i tre dagar, då

jag for åſtad; och tjenarenas tyg woro helig; men är denna wägen ohelig, ſå ſkall han i dag helgad warda genom tygen.

6. Så gaf Preſten honom af det helga, efter der war intet annat bröd, utan ſkådobröden, dem man upptog för HERranom, på det man ſkulle lägga fram annor färſk bröd, på den dagen då han dem borttog.
Matth. 12: 3. Marc. 2: 25. Luc. 6: 3.

7. Men der war den dagen en man inne beſluten för HERranom, utaf Sauls tjenare, benämnd Doeg, en Edomeer, den mägtigaſte ibland Sauls herdar. Pſ. 52: 2.

8. Och David ſade till Ahimelech: Är icke här under dina hand ett ſpjut eller ſwärd? Jag hafwer icke tagit mitt ſwärd eller wapen med mig; förty Konungens ärende war haſtigt.

9. Preſten ſade: Den Philiſteens ſwärd, Goliaths, den du ſlogſt i ekdalen, det är här ſwept uti en mantel bak lifkjortelen; will du det, ſå tag det; ty här är intet annat, än det. David ſade: Deß like är icke, ſå mig det hit. 1 Sam. 22: 10. 23: 6.

10. Och David ſtod upp, och flydde för Saul, och kom till Achis, Konungen i Gath. Pſ. 56: 1.

11. Men Achis tjenare ſade till honom: Denne är David, landſens Konung, om hwilken de ſöngo i danſen, och ſade: Saul ſlog tuſende, men David tiotuſend. 1 Sam. 18: 7.

12. Och David lade deßa orden på hjertat, och fruktade ſig ſtorliga för Achis, Konungenom i Gath.

13. Och han förwandlade ſina åthäfwor för dem, och föll neder i deras händer, och ſtötte ſig emot dörrene i portenom, och hans ſpott flöt honom ut på ſkägget. Pſ. 34: 1.

14. Då ſade Achis till ſina tjenare: Si, I ſen, att mannen är urſinnig; hwi hafwen I haft honom till mig?

15. Hafwer jag icke nog urſinniga, att I ſkullen hafwa denna in till mig, att han ſkulle raſa för mig? Skulle han komma i mitt hus?

22. Capitlet.

Davids ſlägt. Doegs mord.

David gick dädan, och flydde bort uti den kulon Adullam. Då hans bröder det hörde, och hela hans faders hus, kommo de ditned till honom.
Pſ. 57: 1. 142: 1.

2. Och till honom förſamlade ſig allehanda män, ſom i nöd, i gäld och bedröfwadt hjerta woro, och han wardt deras höfwitsman, ſå att när honom woro wid fyrahundrade män.

3. Och David gick dädan till Mizpa uti de Moabiters land, och ſade till de Moabiters Konung: Låt min fader och min moder gå ut och in med eder, tilldeß jag får ſe hwad Gud will göra med mig.

4. Och han lät dem in för de Moabiters Konung, att de woro när honom ſå länge ſom David war på borgene.

5. Men den Propheten Gad ſade till David: Blif icke på borgene, utan gack bort i Juda land. Så gick David åſtad, och kom uti den ſkogen Hareth. Pſ. 63: 1.

6. Och det kom för Saul, att David och de män, ſom när honom woro, woro ſedde. Som nu Saul bodde i Gibea i en lund i Rama, hade han ſitt ſpjut i handene, och alla hans tjenare ſtodo bredewid honom.

7. Då ſade Saul till ſina tjenare, ſom ſtodo bredewid honom: Hörer, I Jemini barn, månn ock Iſai ſon ſkola gifwa eder allom åkrar och wingårdar, och göra eder alla till öfwerſtar öfwer tuſende, och öfwer hundrade;

8. Att I alle hafwen förbundit eder emot mig, och ingen är, ſom det för min öron uppenbarar, efter min ſon hafwer ock gjort ett förbund med Iſai ſon? Är ingen ibland eder, hwilkom det gör ondt för mina ſkull, och uppenbarar det för min öron? Ty min ſon hafwer uppwäckt min tjenare emot mig; att han ſkall gå mig efter, ſåſom för ögon är.

9. Så ſwarade Doeg den Edomeen, ſom ſtod ibland Sauls tjenare, och ſade:

ſade: Jag ſåg Iſai ſon, att han kom till Nobe till Ahimelech, Ahitobs ſon.
1 Sam. 21: 7. Pſ. 52: 2.

10. Han frågade om honom HERran, och gaf honom ſpisning och Goliaths den Philiſteens ſwärd.
1 Sam. 21: 6, 9.

11. Då ſände Konungen åſtad, och lät kalla Preſten Ahimelech, Ahitobs ſon, och hela hans faders hus, Preſterna ſom woro i Nobe; och de kommo alle till Konungen.

12. Och Saul ſade: Hör du, Ahitobs ſon. Han ſade: Här är jag, min herre.

13. Och Saul ſade till honom: Hwi hafwen I gjort ett förbund emot mig, du och Iſai ſon, ſå att du hafwer gifwit honom bröd och ſwärd, och frågat Gud för honom, på det du ſkulle uppwäcka honom, till att han ſkulle gå mig efter, ſåſom för ögon är?

14. Ahimelech ſwarade Konungenom, och ſade: Och ho är ibland alla dina tjenare ſådana ſom David, trogen och Konungens måg, och går i dine lydno, och är mycket afhållen i ditt hus?

15. Hafwer jag nu förſt i dag begynt fråga Gud för honom? Det ware långt ifrå mig; Konungen lägge ſin tjenare icke ſådant till i allo mins faders huſe; förty din tjenare hafwer intet wetat af allt detta, hwarken litet eller ſtort.

16. Men Konungen ſade: Ahimelech, du måſte döden dö, du och hela dins faders hus.

17. Och Konungen ſade till ſina drabanter, ſom när honom ſtodo: Wänder eder, och dräper HERrans Preſter; förty deras hand är ock med David; och då de wißte att han flydde, underwiſte de mig det icke. Men Konungens tjenare wille icke komma deras händer wid HERrans Preſter, och ſlå dem.

18. Då ſade Konungen till Doeg: Wänd du dig, och ſlå Preſterna. Doeg den Edomeen wände ſig, och ſlog Preſterna, ſå att den dagen blefwo döde fem och åttatio män, ſom drogo linnan lifkjortel. 2 Moſ. 28: 40.

19. Och Preſternas ſtad Nobe ſlog han med ſwärdsegg, både män och qwinnor, barn och dem ſom didde, fä och åſnar, och får.

20. Men en Ahimelechs ſon, Ahitobs ſons, benämnd AbJathar, ſlapp undan, och flydde bort till David;

21. Och ſade honom, att Saul hade dräpit HERrans Preſter.

22. Men David ſade till AbJathar: Jag wißte wäl den dagen, då den Edomeen Doeg der war, att han ſkulle ſäga det Saul. Jag är ſkyldig för alla dins faders hus ſjälar.

23. Blif när mig, och frukta dig intet. Den ſom ſtår efter mitt lif, han ſkall ock ſtå efter ditt lif, och du ſkall med mig blifwa förwarad.

23. Capitlet.

David förrådd, förföljd, frälſt.

Och David wardt bådadt: Si, de Philiſteer ſtrida emot Kegila, och röfwa ladorna.

2. Då frågade David HERran, och ſade: Skall jag gå bort och ſlå deßa Philiſteer? Och HERren ſade till David: Gack åſtad, du ſkall ſlå de Philiſteer, och undſätta Kegila.
1 Sam. 22: 5.

3. Men de män när David ſade till honom: Si, wi hafwe fruktan här i Juda; och wilje ännu gå bort till Kegila, till de Philiſteers här?

4. Då frågade åter David HERran. Och HERren ſwarade honom, och ſade: Upp, drag ned till Kegila; ty jag will gifwa de Philiſteer i dina händer.

5. Så drog David med ſina män till Kegila, och ſtridde emot de Philiſteer, och dref dem deras boſkap bort, och ſlog dem en ſtor ſlagtning af. Alltſå undſatte David dem i Kegila;

6. Ty då AbJathar, Ahimelechs ſon, flydde till David till Kegila, bar han lifkjortelen ditned med ſig.
1 Sam. 21: 9. 22: 10.

7. Då wardt Saul ſagdt, att David war kommen till Kegila; och han ſade: Gud hafwer gifwit honom i mina händer, ſå att han är innelyckt, och är kommen i en ſtad, ſom är förwarad med portar och bommar.

8. Och Saul lät kalla allt folket till ſtrid, ditneder till Kegila, och ſkulle belägga David och hans män.

9. Då David förmärkte, att Saul hade ondt i ſinnet om honom, ſade han till Preſten AbJathar: Tag hit lifkjortelen.

10. Och David ſade: HErre Iſraels Gud, din tjenare hafwer hört, att Saul hafwer i ſinnet, att han ſkall komma till Kegila, till att förderfwa ſtaden för mina ſkull.

11. Månn borgarena i Kegila öfwerantwarda mig i hans händer? Och månn Saul komma hitneder, ſåſom din tjenare hört hafwer? Det låt din tjenare få weta, HErre Iſraels Gud. Och HErren ſade: Han kommer hitneder.

12. David ſade: Månn borgarena i Kegila öfwerantwarda mig och mina män i Sauls händer? HErren ſade: Ja.

13. Då ſtod David upp med ſina män, ſom woro wid ſexhundrad, och drogo ut af Kegila, och wandrade hwart de kunde. Då nu Saul wardt ſagdt, att David war utflydder af Kegila, lät han ſitt uttåg beſtå.

14. Och David blef i öknene på borgene, och blef på berget i den öknene Siph; men Saul ſökte honom ſå länge han lefde; men Gud gaf honom icke i hans händer.

15. Och David ſåg, att Saul utdragen war att ſöka efter hans lif; men David blef uti den öknene Siph i hedene.

16. Då ſtod Jonathan upp, Sauls ſon, och gick bort till David ut i hedena, och ſtyrkte hans hand i Gudi;

17. Och ſade till honom: Frukta dig intet; mins faders Sauls hand finner dig intet; och du warder Konung öfwer Iſrael, ſå will jag wara dig närmaſt; och detta wet min fader wäl. 1 Sam. 15: 28.

18. Och de gjorde både ett förbund tillhopa för HErranom. Och David blef i hedene; men Jonathan drog hem igen. 1 Sam. 18: 3. 20: 16.

19. Men de Siphiter foro upp till Saul i Gibea, och ſade: Är icke David gömder när oß på borgene i hedene, på den högen Hachila, ſom ligger på högra handene wid öknen? 1 Sam. 26: 1. Pſ. 54: 2.

20. Så kom nu neder, Konung, efter allt dins hjertans begär, ſå wilje wi öfwerantwarda honom i Konungens händer.

21. Då ſade Saul: Wälſignade wären I HErranom, att I hafwen förbarmat eder öfwer mig.

22. Så går nu bort, och warder deß ännu wißare, att I mågen få weta och ſe, på hwad rum hans fötter warit hafwa, och ho honom der ſett hafwer; ty mig är ſagdt, att han är liſtig.

23. Beſer och beſpejer all rum der han gömmer ſig; och kommer igen till mig, när I ären wiße wordne, ſå will jag fara med eder. Är han i landena, ſå ſkall jag ſöka upp honom i all tuſend i Juda.

24. Då ſtodo de upp, och gingo till Siph fram för Saul; men David och hans män woro i den öknene Maon, på den ſlättmarkene, på högra ſidone wid öknena.

25. Då nu Saul drog dit med ſina män till att ſöka, wardt David förwarad, och drog ned uti en bergklippo i öknene Maon. Då Saul det hörde, jagade han efter David i den öknene Maon;

26. Och Saul med ſina män gick på ena ſidon om berget, och David med ſina män på den andra ſidon om berget. Då nu David ſkyndade ſig att undkomma för Saul, då kringhwärfde Saul med ſina män David och hans män, att de måtte få dem fatt.

27. Men ett bådſkap kom till Saul, och ſade: Skynda dig, och kom; förty de Philiſteer äro infallne i landet.

28. Då wände Saul om af det ſökandet efter David, och drog bort emot de Philiſteer. Deraf kallar man det rummet SelaMahelkoth.

24. Capitlet.

David med Saul i kulone.

Och David drog med dädan, och blef på borgene i EnGedi.

2. Då nu Saul igenkom ifrå de Philiſteer, wardt honom ſagdt: Si, David är i den öknene EnGedi. 1 Sam. 23: 27.

3. Och Saul tog tretuſend unga män utu hela Iſrael, och drog åſtad till att ſöka David med hans män, på de ſtengetters klippor.

4. Och då han kom till de fårahyddor wid wägen, war der en kula; och Saul gick derin till att betäcka ſina fötter; men David och hans män ſåto inne i kulone. Dom. 3: 24.

5. Då ſade Davids män till honom: Si, detta är den dagen, om hwilken HERren din Gud dig ſagt hafwer: Si, jag ſkall gifwa din fienda i dina händer, att du gör med honom ſåſom dig täckes. Och David ſtod upp, och ſkar ſakta bort ena flik af Sauls kjortel.

6. Men ſedan ſlog honom hans hjerta, att han hade ſkorit den Sauls flik bort.

7. Och ſade till ſina män: Det låte HERren wara långt ifrå mig, att jag det göra ſkulle, och komma mina hand wid min herra, HERrans ſmorda; ty han är HERrans ſmorde. Pſ. 7: 5.

8. Och David ſtillte ſina män med ordom, och lät dem icke öfwerfalla Saul. Och Saul kom upp utu kulone, och gick ut på wägen.

9. Stod ock David ſedan upp, och gick utu kulone, och ropade efter Saul, och ſade: Min herre Konung. Saul ſåg tillbaka efter ſig; och David böjde ſitt anſigte ned till jordena, och tillbad;

10. Och ſade till Saul: Hwi hörer du de menniſkors ord, ſom ſäga: David ſöker efter ditt argeſta?

11. Si, i dag ſe din ögon, att HERren hafwer i denna dag gifwit dig i mina hand i kulone; och det wardt ſagdt, att jag ſkulle dräpit dig; men dig wardt ſkonadt; ty jag ſade: Jag will icke komma mina hand wid min herra; ty han är HERrans ſmorde.

12. Min fader, ſe dock fliken af din kjortel i mine hand, att jag icke wille dräpa dig, då jag bortſkar en flik af din kjortel; känn och ſe, att intet ondt är i mine hand, eller någor öfwerträdelſe. Jag hafwer ock intet ſyndat emot dig, och du går efter mina ſjäl, att du må taga henne bort.

13. HERren ſkall wara domare emellan mig och dig, och HERren ſkall hämna mig på dig; men min hand ſkall icke wara öfwer dig.

14. Såſom man ſäger af ett gammalt ordſpråk: Af ogudaktigom kommer odygd; men min hand ſkall icke wara öfwer dig.

15. Hwem förföljer du, Iſraels Konung? Hwem jagar du efter? En dödan hund, ena loppo. 1 Sam. 26: 20.

16. HERren ware domare, och döme emellan mig och dig, och ſe dertill, och rätte min ſak ut, och frie mig ifrå dine hand.

17. Som nu David hade deßa orden uttalat, ſade Saul: Är det icke din röſt, min ſon David? Och Saul upphof ſina röſt, och gret;

18. Och ſade till David: Du äſt rättfärdigare än jag; du hafwer bewiſt mig godt; men jag hafwer bewiſt dig ondt.

19. Och du hafwer i denna dag gifwit mig tillkänna, huru du hafwer gjort wäl emot mig; att HERren hade beſlutit mig i dina händer, och du hafwer dock icke dräpit mig. 1 Sam. 26: 21.

20. Huru ſkulle någor finna ſin fienda, och låta honom ſedan gå en god wäg? HERren wedergälle dig det goda, ſom du i denna dag med mig gjort hafwer.

21. Nu ſi, jag wet att du warder Konung, och Iſraels Konungsrike ſtår i dine hand.

22. Så ſwär mig nu wid HERran, att du icke utrotar min ſäd efter mig, och icke utſkrapar mitt namn utu mins faders hus.

23. Och David ſwor Saul, och ſå drog Saul hem; men David och hans män drogo upp på borgena.

25. Capitlet.

Samuel dör. Nabal. Abigail. Ahinoam. Phalti.

Och Samuel blef död; och hela Iſrael förſamlade ſig, begreto honom, och begrofwo honom i hans hus i Rama. Men David ſtod upp, och drog ned i den öknena Paran. 1 Sam. 28: 3.

2. Och en man war i Maon, och hans wäſende war i Carmel, och den mannen war ganſka mägtig, och hade tretuſende får och tuſende getter. Och det begaf ſig, att han klippte ſin får i Carmel. Joſ. 15: 55.

3. Och han het Nabal; och hans huſtru het Abigail, och war en förnuftig qwinna, och dägelig under anſigtet; men mannen war hård och arg i ſina gerningar, och war en af Caleb.

4. Då nu David fick höra i öknene, att Nabal klippte ſin får,

5. Sände han ut tio unga män, och ſade till dem: Går upp till Carmel, och då I kommen till Nabal, ſå helſer honom, på mina wägnar, wänliga;

6. Och önſker honom lycko, och ſäger: Frid ware med dig, och med ditt hus, och med allt det du hafwer.

7. Jag hafwer hört, att du hafwer fåraklippare; ſi, dina herdar, ſom du hafwer, hafwa warit när oß; wi hafwe aldrig talat dem illa till; och dem hafwer intet fattats på talet, ſå länge de hafwa warit i Carmel.

8. Fråga dina dränger derom, de ſkola ſäga dig det. Så låt nu deßa unga män finna nåd för din ögon; ty wi äre komne på en god dag. Gif dina tjenare, och dinom ſon David, hwad din hand finner.

9. Då de Davids unga män kommo dit, och hade på Davids wägnar talat all deßa orden med Nabal, höllo de upp.

10. Men Nabal ſwarade Davids tjenare, och ſade: Ho är den David? Och ho är den Iſai ſon? Det äro nu månge de tjenare, ſom gifwa ſig ifrå ſina herrar.

11. Skulle jag taga mitt bröd, watten, och kött ſom jag för mina klippare ſlagtat hafwer, och gifwa de folke, ſom jag intet wet hwadan de äro?

12. Då wände de Davids unga män om igen på deras wäg; och när de kommo till David, ſade de honom allt detta.

13. Då ſade David till ſina män: Hwar och en binde ſitt ſwärd wid ſig. Och hwar och en af dem band ſitt ſwärd wid ſig; och David band ock deßlikes ſitt ſwärd wid ſig; och drogo med honom ned wid fyrahundrad män; men tuhundrad blefwo qwar när deras tyg.

14. Men en af drängerna gaf Abigail, Nabals huſtru, tillkänna, och ſade: Si, David hafwer ſändt båd utur öknene, till att helſa wår herra; och han ſnubbade dem.

15. Och de män hafwa dock warit oß ganſka nyttige, och intet talat oß illa till, och oß hafwer intet fattats på talet, ſå länge wi hafwe wiſtats när dem, medan wi i markene worom;

16. Utan de hafwa warit wåra murar dag och natt, ſå länge wi waktade fåren när dem.

17. Så märk nu och ſe, hwad du göra will; ty förwißo är ett ondt för handene öfwer wår herra, och öfwer hela hans hus; och han är en Belials man, hwilkom ingen något ſäga djerfwes.

18. Då haſtade ſig Abigail, och tog tuhundrad bröd, och twå läglar win, och fem kokad får, och fem ſkäppor mjöl, och hundrad ſtycke rusſin, och tuhundrad ſtycke fikon, och lade på åſnar;

19. Och ſade till ſina dränger: Går för mig, jag will komma efter. Och hon ſade ſinom man Nabal här intet af.

20. Och ſom hon red på åſnanom, och kom neder i bergsſkygdena, ſi, då kom David och hans män nederdragandes emot henne, ſå att hon mötte dem.

21. Och David hade ſagt: Jag hafwer förgäfwes förwarat allt det denne hade i öknene, ſå att der hafwer intet fattats af allt det han hade; och han betalar mig godt med ondt.

22. Gud göre detta, och än mer Davids fiendar, om jag låter honom blifwa qwar, intill morgon ljuſt warder, en ſom på wäggena pißar, utaf allt det han hafwer.

23. Då nu Abigail ſåg David, ſteg hon haſtigt af åſnanom, och föll för David på ſitt anſigte, och tillbad honom på jordene;

24. Och föll till hans fötter, och ſade: Ack! min herre, min ware denna mißgerning, och låt dina tjenarinno tala för din ögon; och hör dina tjenarinnos ord.

25. Min herre ſätte icke ſitt hjerta emot denna Nabal, den Belials mannen; ty han är en galen man, ſåſom hans namn är, och galenſkap är med honom; men jag din tjenarinna hafwer icke ſett mins herras unga män, ſom du utſände.

26. Men nu, min herre, ſå wißt ſom HERren lefwer, och ſå wißt ſom din ſjäl lefwer, HERren hafwer förtagit dig, att du icke kom i blod, och hafwer friat dig dina hand; men nu ware dine fiender ſåſom Nabal, och de ſom wilja minom herra ondt.

Pſ. 49: 11.

27. Här är wälſignelſen, ſom din tjenarinna minom herra fört hafwer; gif henne de unga män, ſom med min herra wandra. 1 Moſ. 33: 11.

28. Förlåt dine tjenarinno den öfwerträdelſen; ty HERren ſkall göra minom herra ett tryggt hus; ty du förer HERrans krig, och intet ondt ſkall när dig funnet warda i alla dina lifsdagar.

29. Och om någor menniſka häfwer ſig upp till att förfölja dig, och ſtår efter dina ſjäl, ſå ſkall mins herras ſjäl wara inbunden uti de lefwandes knippe, när HERranom dinom Gud; men dina fiendars ſjäl ſkall warda bortſlungad med ſlungo.

Pſ. 31: 21. 97: 10. 6: 11. 73: 19.

30. När nu HERren minom herra allt detta goda görandes warder, ſom han dig ſagt hafwer, och budit dig, att du ſkall wara en höfwitsman öfwer Iſrael;

31. Så warder detta icke görandes mins herras hjerta någon ångeſt eller nyck, att du hafwer blod utgjutit utan orſak, och hämnat dig ſjelfwan; ſå ſkall HERren göra minom herra godt, och du warder tänkandes på dina tjenarinno.

32. Då ſade David till Abigail: Lofwad ware HERren Iſraels Gud, ſom dig i dag hafwer emot mig ſändt;

33. Och lofwade ware dina åthäfwor; och lofwad ware du, ſom i dag hafwer förtagit mig, att jag icke är kommen i blod, och hämnat mig med egna hand.

34. Sannerliga, ſå wißt ſom HERren Iſraels Gud lefwer, den mig förtagit hafwer, att jag icke gjorde dig ondt, hade du icke ſnarliga kommit emot mig, ſå hade Nabal, intill morgon ljuſt warder, icke qwar blifwit en, ſom på wäggena pißar.

35. Alltſå tog då David af hennes hand det hon honom fört hade, och ſade till henne: Far med frid upp till ditt hus; ſi, jag hafwer hört dina röſt, och täckeliga tagit din perſon.

1 Moſ. 19: 21. 32: 20. Ordſ. 15: 1.

36. Då Abigail kom till Nabal, ſi, då hade han tillredt ena måltid i ſitt hus, ſåſom en Konungs måltid, och hans hjerta war gladt i honom; ty han war mycket drucken. Men hon ſade honom intet, hwarken litet eller ſtort, intill morgonen ljuſt wardt.

37. Då dager wardt, när winet war gånget af Nabal, ſade hans huſtru honom detta. Då wardt hans hjerta dödt i honom, ſå att han wardt ſåſom en ſten.

38. Och efter tio dagar ſlog HERren honom, ſå att han blef död.

39. Då David hörde att Nabal war död, ſade han: Lofwad ware HERren, ſom hafwer hämnat min förſmädelſe på Nabal, och hafwer förwarat ſin tjenare för det ondt war; och HERren hafwer Nabals ondſka wedergullit in på hans hufwud. Och David ſände bort, och lät tala med Abigail, att han måtte taga henne till huſtru.

40. Och då Davids tjenare kommo till Abigail i Carmel, talade de till henne, och ſade: David hafwer ſändt oß till dig, på det han må få dig till huſtru.

41. Hon ſtod upp, och tillbad på ſitt anſigte till jordena, och ſade: Si, här är din tjenarinna, att hon må tjena mins herras tjenare, och twå deras fötter.

42. Och Abigail haſtade ſig, och gjorde redo, och red på en åſna, och fem tjenſtepigor, ſom under henne woro; och följde Davids bådſkap, och wardt hans huſtru.

43. Deßlikes tog David Ahinoam af Jiſreel; och woro båda hans huſtrur.

44. Men Saul gaf ſina dotter Michal, Davids huſtru, Phalti, Lais ſone, af Gallim. 2 Sam. 3: 15.

26. Capitlet.

Sauls bägare, ſpjut, ånger.

Och de af Siph kommo till Saul i Gibea, och ſade: Är icke David fördold på berget Hachila, inför öknene? 1 Sam. 23: 19. Pſ. 54: 2.

2. Då ſtod Saul upp, och drog ned till den öknen Siph; och med honom tretuſend unge män af Iſrael; på det han ſkulle uppſöka David i öknene Siph.

3. Och lägrade ſig på det berget Hachila, ſom ligger inför öknene wid wägen; men David blef i öknene. Och då han ſåg, att Saul kom efter honom i öknena,

4. Sände han ſpejare ut, och förfor att Saul wißerliga kommen war.

5. Och David ſtod upp, och kom till det rummet, der Saul höll ſitt lägre; och han ſåg rummet, der Saul låg med ſin härhöfwitsman, Abner, Ners ſon; ty Saul låg i wagnborgene, och härfolket omkring honom.

6. Då ſwarade David, och ſade till Ahimelech den Hetheen, och till Abiſai, ZeruJa ſon, Joabs broder: Ho will med mig neder till Saul i lägret? Abiſai ſade: Jag will ned med dig. 1 Moſ. 10: 15. 1 Chr. 2: 16.

7. Så kom David och Abiſai till folket om nattena, och ſi, Saul låg och ſof i wagnborgene, och hans ſpjut ſtött i jordena wid hans hufwud; men Abner och folket låg omkring honom.

8. Då ſade Abiſai till David: Gud hafwer i denna dag beſlutit din fienda i dina hand; ſå will jag nu en gång med ſpjutet ſtinga honom igenom i jordena, ſå att han ſkall icke mer behöfwa.

9. Men David ſade till Abiſai: Förderfwa honom intet; ty ho will komma ſina hand wid HERrans ſmorda, och blifwa oſkyldig? Pſ. 7: 5.

10. Ytterligare ſade David: Så wißt ſom HERren lefwer, om HERren icke ſlår honom, eller hans tid kommer att han dör, eller han drager i en ſtrid, och ſå blifwer borta,

11. Så låte HERren det wara långt ifrå mig, att jag ſkall komma mina hand wid HERrans ſmorda; ſå tag nu ſpjutet wid hans hufwud, och wattubägaren, och låt oß gå.

12. Så tog David ſpjutet och wattubägaren wid Sauls hufwud, och gingo ſina färde; och ingen war ſom det ſåg eller märkte, eller waknade, utan de ſofwo alle; ty en tung ſömn war fallen på dem af HERranom.

13. Då nu David war kommen öfwer på hinſidon, gick han upp på bergskullan långt ifrå, ſå att der war ſtort rum emellan dem;

14. Och ropade till folket och till Abner, Ners ſon, och ſade: Hörer du icke, Abner? Och Abner ſwarade, och ſade: Ho äſt du, att du ſå ropar till Konungen?

15. Och David ſade till Abner: Äſt du icke en man? Och ho är din like i Iſrael? Hwi hafwer du då icke bewarat din herra Konungen? Ty en af folket är der ingången, till att ſlå din herra Konungen ihjäl.

16. Det är icke redeligit, ſom du gjort hafwer; ſå wißt ſom HERren lefwer, I ären dödſens barn, att I edar herra, HERrans ſmorda, icke bewarat hafwen; nu ſe, här är Konungens ſpjut och wattubägaren, ſom ſtodo wid hans hufwud.

17. Då kände Saul Davids röſt, och ſade: Är det icke din röſt, min ſon David? David ſade: Det är min röſt, min herre Konung.

18. Och ſade ytterligare: Hwi förföljer min herre ſå ſin tjenare? Hwad hafwer jag gjort? Och hwad ondt är i mine hand?

19. Så höre dock nu min herre Konungen ſin tjenares ord: Om HERren uppretar dig emot mig, ſå låte man ett ſpisoffer lukta; men om menniſkors barn göra det, ſå ware de förbannade för HERranom, att de på denna dag hafwa fördrifwit mig, att jag icke må blifwa i HERrans arfwedel, och ſäga: Gack bort, och tjena andra gudar.

20. Så förfalle nu icke mitt blod på jordena för HERrans anſigte; ty Iſraels Konung är utdragen till att ſöka ena loppo, ſåſom man jagar ett rapphöns på bergen. 1 Sam. 24: 15.

21. Och Saul ſade: Jag hafwer ſyndat. Kom igen, min ſon David, jag will intet ondt mer göra dig, derföre att min ſjäl hafwer i denna dag dyr warit för din ögon; ſi, jag hafwer gjort dårliga och ganſka owisliga. 1 Sam. 24: 18.

22. David ſwarade, och ſade: Si, här är Konungens ſpjut; en af de unga män gånge hitupp, och tage det.

23. HERren warder wäl hwarjom och enom wedergällandes efter hans rättfärdighet och tro; ty HERren hade i dag gifwit dig i mina hand; men jag wille icke komma mina hand wid HERrans ſmorda.

24. Och ſåſom din ſjäl hafwer i denna dagen för min ögon mycket aktad warit, ſå warde ock min ſjäl mycket aktad för HERrans ögon, och hjelpe mig utur all bedröfwelſe.

25. Saul ſade till David: Wälſignad ware du, min ſon David; du ſkall görat, och gåt igenom. Så gick David ſin wäg; och Saul wände om hem igen.

27. Capitlet.

David i Ziklag. Geſſur ſköfladt.

Så tänkte David i ſitt hjerta: Jag faller dock en dag Saul i händer; det är mig bättre, att jag rymmer undan in uti de Philiſteers land; på det Saul må wända igen att ytterligare ſöka efter mig i alla Iſraels gränſor; ſå må jag då komma ifrå hans händer.

2. Och ſtod upp, och gick åſtad med de ſexhundrad män, ſom med honom woro, till Achis, Maochs ſon, Konungen i Gath.

3. Så blef David när Achis i Gath, med ſina män, hwar med ſitt hus; David deßlikes med ſina twå huſtrur, Ahinoam den Jiſreelitiſkon, och Abigail, Nabals huſtru, den Carmelitiſkon.

4. Då Saul wardt ſagdt, att David war flydd till Gath, ſökte han intet mera efter honom.

5. Och David ſade till Achis: Hafwer jag funnit nåd för din ögon, ſå låt gifwa mig ett rum uti en af ſtäderna på landena, att jag må bo derinne; hwi ſkulle din tjenare bo uti Konungsſtadenom när dig?

6. Då gaf honom Achis på den dagen Ziklag. Deraf är Ziklag Juda Konungars, allt intill denna dag.

7. Tiden, ſom David bodde uti de Philiſteers land, war ett år och fyra månader. 1 Sam. 29: 5.

8. Och David med ſina män drog upp, och föll in uti de Geſſuriters och de Girſiters och de Amalekiters land; ty deße bodde i landena af ålder, der man kommer till Zur, allt intill Egypti land. 1 Sam. 15: 7.

9. Och då han ſlog landet, lät han hwarken man eller qwinno lefwa, och tog får, fä, åſnar, camelar och kläder, och wände om, och kom till Achis. 2 Moſ. 17: 14. 5 Moſ. 25: 19.

10. När nu Achis ſade: Hafwen I ock i dag någorſtäds infallit? Då ſade David: Söderut i Juda, och ſöderut till de Jerahmeeliter, och ſöderut till de Keniter. Dom. 1: 16.

11. Men David lät hwarken man eller qwinno lefwande komma till Gath, och tänkte: De måga ſäga på oß, och ſqwallra. Så gjorde David, och det war hans ſedwänja, ſå länge han bodde uti de Philiſteers land.

12. Derföre trodde Achis David, och tänkte: Han hafwer gjort ſig illa luktandes för ſitt folk Iſrael; ty blifwer han wäl min tjenare till ewig tid.

28. Capitlet.

David följer Achis. EnDors ſpöke.

Och det begaf ſig på den tiden, att de Philiſteer förſamlade ſin här, till att draga ut i ſtrid emot Iſrael. Och Achis ſade till David: Du ſkall weta, att du och dine män ſkolen draga ut med mig i hären.

2. David ſade till Achis: Nu wäl, du ſkall ſe hwad din tjenare göra ſkall. Achis ſade till David: Derföre

ſkall jag ſätta dig till mins hufwuds waktare, i mina lifsdagar.

3. Så war nu Samuel död, och hele Iſrael hade begråtit honom, och begrafwit honom i hans ſtad Rama. Så hade Saul bortdrifwit utu landet ſpåmän och tecknatydare.

1 Sam. 25 : 1. 2 Moſ. 22 : 18. 3 Moſ. 20 : 27.

4. Som nu de Philiſteer förſamlade ſig, och kommo och lägrade ſig i Sunem, förſamlade ock Saul hela Iſrael, och lägrade ſig i Gilboa.

5. Då Saul ſåg de Philiſteers här, fruktade han ſig, och hans hjerta war mycket förſoffadt;

6. Och han frågade HERran, och HERren ſwarade honom intet, hwarken i drömmar eller genom ljus, eller genom Propheter.

2 Moſ. 28 : 30. 4 Moſ. 12 : 6. 27 : 21.

7. Då ſade Saul till ſina tjenare: Söker mig ena qwinno, ſom en ſpådomsanda hafwer, att jag må gå till henne, och fråga henne. Hans tjenare ſade till honom: Si, i EnDor är en qwinna, ſom hafwer en ſpådomsanda.

8. Och Saul omſkifte ſin kläder, och tog annor uppå, och gick dit, och twå män med honom, och kommo om nattena till qwinnona, och ſade: Kära, ſpå mig genom ſpådomsanda, och res mig upp den jag ſäger dig.

9. Qwinnan ſade till honom: Si, du wetſt wäl hwad Saul gjort hafwer, huru han hafwer förödt de ſpåmän och tecknatydare utu landet; hwi will du då komma min ſjäl i nätet, att jag ſkulle blifwa dödad?

10. Då ſwor Saul henne wid HERran, och ſade: Så wißt ſom HERren lefwer, ſkall detta icke warda dig räknadt till mißgerning.

11. Då ſade qwinnan: Hwem ſkall jag uppreſa dig? Han ſade: Res mig Samuel upp.

12. Då nu qwinnan ſåg Samuel, ropade hon högt, och ſade till Saul: Hwi hafwer du bedragit mig? Du äſt Saul.

13. Och Konungen ſade till henne: Frukta dig intet; hwad ſer du? Qwinnan ſade till Saul: Jag ſer gudar ſtiga upp af jordene.

14. Han ſade: Huru är hans ſkapnad? Hon ſade: En gammal man kommer upp, och är klädd i en ſilkesſkjortel. Så förnam Saul, att det war Samuel, och böjde ſitt anſigte ned på jordena, och tillbad.

15. Och Samuel ſade till Saul: Hwi hafwer du gjort mig omak, att du hafwer låtit mig uppreſas? Saul ſade: Jag är i ſtora nöd; de Philiſteer ſtrida emot mig, och Gud är wiken ifrå mig, och ſwarar mig intet, hwarken genom Propheter, eller genom drömmar; derföre hafwer jag låtit kalla dig, att du ſkall underwiſa mig hwad jag göra ſkall. 5 Moſ. 18 : 11.

16. Samuel ſade: Hwad will du fråga mig, efter HERren är ifrå dig wiken, och är din owän worden?

1 Sam. 16 : 14.

17. HERren warder dig görandes, ſåſom han genom mig talat hafwer; och HERren ſkall rifwa riket utu dine hand, och gifwa det David dinom näſta; 1 Sam. 15 : 26, 28.

18. Derföre, att du HERrans röſt icke lydt hafwer; icke heller fullföljt hans wredes grymhet emot Amalek; derföre hafwer nu HERren detta gjort dig.

19. Dertill ſkall HERren ock gifwa Iſrael med dig uti de Philiſteers händer. I morgon ſkall du och dine ſöner wara när mig; och HERren ſkall gifwa Iſraels här uti de Philiſteers händer.

20. Då föll Saul haſteliga till jordena; ty han kunde icke ſtå, och wardt ſwårliga förfärad för Samuels ord, ſå att ingen magt war mer i honom; ty han hade intet bröd ätit i den hela dagen, och den hela nattene.

21. Och qwinnan gick in till Saul, och ſåg att han war mycket förfärad, och ſade till honom: Si, din tjenarinna hafwer lydt dine röſt; och jag hafwer ſatt mina ſjäl i mina hand, ſå att jag lydde din ord, ſom du talade till mig.

22. Så hör ock nu du dina tjenarinnos röſt: Jag will ſätta för dig en beta bröd, att du äter, och kommer till magt igen, och går dina färde.

23. Han nekade, och ſade: Jag will intet äta. Då nödgade honom hans tjenare och qwinnan, ſå att han lydde deras röſt. Och han ſtod upp af jordene, och ſatte ſig på ſängena.

24. Och qwinnan hade en göddan kalf i huſet; då haſtade hon ſig, och ſlagtade honom, och tog mjöl, och blandade, och bakade det oſyradt;

25. Och bar fram för Saul, och för hans tjenare; och då de hade ätit, ſtodo de upp, och gingo alla den nattena.

29. Capitlet.

David mißtänkes, berömmes.

Men de Philiſteer ſamlade alla ſina härar i Aphek, och Iſrael lägrade ſig i Ajin i Jiſreel.

2. Och de Philiſteers Förſtar gingo med hundrad, och med tuſend; men David gick efterſt med ſina män när Achis.

3. Då ſade de Philiſteers Förſtar: Hwad ſkola denne Ebreer? Achis ſade till dem: Är icke det David, Sauls tjenare, Iſraels Konungs, den nu när mig warit hafwer år och dag; och jag hafwer intet funnit med honom, ifrå den tiden han föll intill mig? 1 Sam. 27: 7.

4. Men de Philiſteers Förſtar wordo wrede på honom, och ſade till honom: Låt den mannen wända om, och blifwa i ſitt rum, der du hafwer ſatt honom, att han icke drager neder med oß i ſtridena, och warder wår fiende i ſtridene; ty i hwad kunde han bättre blidka ſin herra, än med deßa männernas hufwud? 1 Chr. 12: 19.

5. Är icke han den David, om hwilken de ſöngo i danſen: Saul ſlog tuſende, men David ſlog tiotuſend? 1 Sam. 18: 7. 21: 11.

6. Då kallade Achis David, och ſade till honom: Så wißt ſom HERren lefwer, jag håller dig för en redelig man; och din utgång och ingång, med mig i härenom, behagar mig wäl, och hafwer intet argt ſport af dig, ifrå den tiden du kom till mig, intill nu; men du behagar icke Förſtomen.

7. Så wänd nu om, och gack med frid, på det du icke ſkall förtörna de Philiſteers Förſtar.

8. David ſade: Hwad hafwer jag gjort? Och hwad hafwer du ſport af din tjenare, ifrå den tid jag hafwer warit när dig, intill nu, att jag icke ſkall komma och ſtrida emot mins herras Konungens fiendar?

9. Achis ſwarade, och ſade till David: Jag wet wäl, att du äſt täck för min ögon, ſåſom en Guds Ängel; men de Philiſteers Förſtar hafwa ſagt: Låt honom icke draga upp med oß i ſtridena.

10. Så war nu i morgon bittida uppe, och dins herras tjenare, ſom med dig komne äro; och när I ären i morgon bittida uppſtåndne, och ljuſt är, ſå går edar wäg.

11. Så war då David och hans män bittida uppe, att de ſkulle om morgonen färdas, och komma uti de Philiſteers land igen; men de Philiſteer drogo upp till Jiſreel.

30. Capitlet.

Ziklag ſköfladt, frälſadt. Rofwet delt.

Då nu David på tredje dagen kom till Ziklag med ſina män, woro de Amalekiter der infallne ſöderut, och till Ziklag; och hade ſlagit Ziklag, och uppbränt med eld;

2. Och hade bortfört qwinnorna dädan, både ſmå och ſtora; men de hade ingen ſlagit ihjäl, utan drifwit dem bort, och woro ſin wäg.

3. Då nu David med ſina män kom till ſtaden, och ſåg att han war uppbränd med eld, och deras huſtrur, ſöner och döttrar fångne,

4. Hof David och folket, ſom med honom war, deras röſt upp, och greto, tilldeß de icke mer gråta kunde.

5. Ty Davids twå huſtrur woro ock fångna, Ahinoam den Jiſreelitiſkan, och Abigail, Nabals huſtru, den Carmelitens.

6. Och David war ſtorliga bedröfwad; ty folket wille ſtena honom; ty hela folkens ſjäl war bedröfwad, hwar och en öfwer ſina ſöner och döttrar. Men David ſtärkte ſig i HERranom ſinom Gud;

7. Och ſade till Preſten AbJathar, Ahimelechs ſon: Bär mig fram lifſkjortelen. Och då AbJathar hade burit fram lifſkjorteln, 1 Sam. 23: 9.

8. Frågade David HERran, och ſade: Skall jag jaga efter krigsfolket? och ſkall jag få dem fatt? Han ſade: Jaga efter dem; du ſkall få dem fatt, och undſätta rofwet.

9. Så drog David åſtad, och de ſexhundrad män, ſom när honom woro. Och då de kommo till den bäcken Beſor, blefwo några ſtåndande;

10. Men David och fyrahundrad män jagade efter; och de tuhundrade män, ſom ſtåndande blefwo, hade förſummat ſig fara öfwer bäcken Beſor.

11. Och de funno en Egyptiſk man på markene, den förde de till David, och gåfwo honom bröd, att han åt, och gåfwo honom watten dricka;

12. Och gåfwo honom ett ſtycke fikon, och tu ſtycke rußin; och då han ätit hade, kom hans anda åter till honom; ty han hade i tre dagar och tre nätter intet bröd ätit, och intet watten druckit.

13. David ſade till honom: Hwem hörer du till? Och hwadan äſt du? Han ſade: Jag är en Egyptiſk dräng, en Amalekiters tjenare, och min herre hafwer öfwergifwit mig; ty jag wardt krank för tre dagar ſedan.

14. Wi worom här infallne ſöder på Crethi, och uppå Juda, och ſöder på Caleb, och hafwe bränt upp Ziklag med eld. Joſ. 14: 13. 15: 13.

15. David ſade till honom: Will du föra mig ned till det krigsfolket? Han ſade: Swär mig wid Gud, att du icke ſlår mig ihjäl eller antwardar mig i mins herras hand, ſå will jag föra dig ned till det krigsfolket.

16. Och han förde dem ned; och ſi, de hade förſtrött ſig öfwer hela jordena, åto och drucko, och fröjdade ſig, för det ſtora bytets ſkull, ſom de tagit hade utu de Philiſteers land, och utur Juda land.

17. Och David ſlog dem, ifrå morgonen allt intill aftonen, emot den andra dagen, ſå att ingen af dem undſlapp, förutan fyrahundrade ynglingar, de ſatte ſig uppå cameler, och flydde.

18. Så undſatte då David allt det de Amalekiter tagit hade, och ſina twå huſtrur.

19. Och fattades ingen, hwarken liten eller ſtor, hwarken ſöner eller döttrar, eller af rofwet, eller hwad ſom helſt de tagit hade; David hemtade det allt igen.

20. Och David tog får och fä, och dref boſkapen för ſig, och de ſade: Detta är Davids rof.

21. Och då David kom till de tuhundrade män, ſom ſig förſummat hade efterfölja David, och woro blefne wid bäcken Beſor, gingo de ut emot David, och folket ſom med honom war; och David gick till folket, och helſade dem wänliga.

22. Då ſwarade de ſom onde och Belials män woro, ibland dem ſom med David dragne woro, och ſade: Efter de icke foro med oß, ſkall man intet gifwa dem af rofwet, ſom wi undſatt hafwe; utan hwar och en tage ſina huſtru och ſin barn, och gånge ſin wäg.

23. Då ſade David: J ſkolen icke ſå göra, mine bröder, med det ſom HERren oß gifwit hafwer, och hafwer förwarat oß, och gifwit det krigsfolket i wåra händer, ſom emot oß komne woro.

24. Ho ſkulle höra eder derutinnan? Sådana ſom deras del är, ſom woro neddragne i ſtridena, ſådana ſkall ock deras del wara, ſom när tygen blifwit hafwa, och ſkall lika bytt warda. 4 Moſ. 31: 26, 27. Joſ. 22: 8.

25. Detta är ockſå ifrå den tiden och allt ſedan wordet för en ſed och rätt i Iſrael, intill denna dag.

26. Och då David kom till Ziklag, ſände han rofwet till de äldſta i Juda ſina näſta, och ſade: Si, der hafwen J wälſignelſen af HERrans fiendars rof;

27. Nämliga dem i BethEl, dem i Ramoth ſöderut, dem i Jathir,

28. Dem i Aroer, dem i Siphmoth, dem i Eſthemoa,

29. Dem i Rachal, dem i de Jerahmeeliters ſtäder, dem i de Keniters ſtäder,

30. Dem i Horma, dem i Chor-Aſan, dem i Atach,

31. Dem i Hebron, och alleſtäds der David wandrat hade med ſina män.

31. Capitlet.

Saul fallen, hängd, begrafwen.

Så ſtridde nu de Philiſteer emot Iſrael, och Iſraels män flydde för de Philiſteer, och föllo ſlagne på det berget Gilboa. 1 Chr. 10: 1.

2. Och de Philiſteer föllo hardt in på Saul och hans ſöner, och ſlogo Jonathan, och AbiNadab, och Malchi-Sua, Sauls ſöner.

3. Och ſtriden wardt hård emot Saul, och ſkyttorna drabbade på honom med bågarna; och han wardt illa ſår af ſkyttorna.

4. Då ſade Saul till ſin wapnedragare: Drag ditt ſwärd ut, och ſting mig igenom dermed, att deße oomſkorne icke komma, och ſtinga mig igenom, och drifwa gabberi med mig. Men hans wapnedragare wille icke; ty han fruktade ſig ſtorliga. Så tog Saul ſwärdet, och föll deruppå.

5. Då nu hans wapnedragare ſåg, att Saul war död, föll han ock på ſitt ſwärd, och blef död med honom.

6. Så blef Saul död, och tre hans ſöner, och hans wapnedragare, och alle hans män tillhopa på den dagen. 1 Chr. 10: 6.

7. Då nu Iſraels män, ſom woro på hinſidon wid dalen, och på hinſidon Jordan, ſågo att Iſraels män woro flydde, och att Saul och hans ſöner woro döde, öfwergåfwo de ſtäderna, och flydde ſammaledes. Så kommo de Philiſteer, och bodde deruti.

8. Den andra dagen kommo de Philiſteer till att afkläda de ſlagna; och funno Saul och hans tre ſöner liggande på berget Gilboa;

9. Och höggo honom hans hufwud af, och drogo af honom hans wapen, och ſände i de Philiſteers land allt omkring, till att förkunna det i deras gudars huſom, och ibland folket; 1 Chr. 10: 9.

10. Och lade hans harneſk i Aſtaroths hus; men hans kropp hängde de upp på muren i Bethſan. Dom. 2: 13.

11. Då de i Jabes och Gilead hörde, hwad de Philiſteer hade gjort Saul, 1 Chr. 10: 11.

12. Reſte ſig upp alle de ſom ſtridbogſe män woro, och gingo den hela nattena, och togo Sauls och hans ſöners kroppar ned af muren i Bethſan, och förde dem till Jabes, och brände dem der upp; 2 Sam. 2: 4. 21: 12. 2 Chr. 16: 14. Jer. 34: 5.

13. Och togo deras ben, och begrofwo dem under ett trä i Jabes; och faſtade i ſju dagar. 1 Chr. 10: 12.

Ände på Förſta Samuels Bok.

SECUNDUS SAMUELIS.

Den Andra Samuels Bok.

1. Capitlet.

Sauls död bådad. Bådet dräpet.
Davids klagowiſa.

Efter Sauls död, då David igenkommen war ifrå de Amalekiters ſlagtning, och hade blifwit twå dagar i Ziklag, 1 Sam. 30: 17, 26.

2. Si, på tredje dagen kom en man ifrå Sauls här, med ſönderrifwen kläder, och jord på hans hufwud. Och ſom han kom till David, föll han ned på jordena, och tillbad.

3. Men David ſade till honom: Hwadan kommer du? Han ſade till honom: Ifrån Iſraels här hafwer jag flytt.

4. David ſade till honom: Säg mig, huru tillgånget är. Han ſade: Folket är flydt af ſtridene, och mycket folk är fallet; dertill är ock Saul död, och hans ſon Jonathan.

5. David ſade till den ynglingen, ſom detta bådade: Hwaraf wetſt du, att Saul och hans ſon Jonathan äro döde?

6. Ynglingen, ſom detta bådade, ſade: Jag kom oförwarandes upp på Gilboa berg; och ſi, Saul böjde ſig neder på ſitt ſpjut, och wagnar och reſenärer jagade efter honom.

7. Och han wände ſig om, och fick ſe mig, och kallade mig, och jag ſade: Här är jag.

8. Och han talade till mig: Ho äſt du? Jag ſade till honom: Jag är en Amalekit.

9. Och han ſade till mig: Kom hit till mig, och dräp mig; ty ångeſt hafwer begripit mig; ty mitt lif är ännu allt helt i mig.

10. Så gick jag till honom, och drap honom; förty jag wißte wäl, att han icke ſkulle kunna lefwa efter hans fall; och jag tog kronona af hans hufwud, och armſmidet af hans arm, och hafwer burit det hit till dig, min herra.

11. Då fattade David ſin kläder, och ref dem ſönder, och alle de män, ſom när honom woro;
2 Sam. 3:31. 13:31.

12. Och jämrade ſig, och gréto, och faſtade allt intill aftonen öfwer Saul och Jonathan hans ſon; och öfwer HERrans folk, och öfwer Iſraels hus, att de genom ſwärd fallne woro.

13. Och David ſade till ynglingen, ſom honom det bådat hade: Hwadan äſt du? Han ſade: Jag är en främling, en Amalekits ſon.

14. David ſade till honom: Hwi hafwer du icke fruktat dig komma dina hand wid HERrans ſmorda, till att dräpa honom? 1 Sam. 24:7. Pſ. 105:15.

15. Och David ſade till en af ſina unga män: Fram, och ſlå honom. Och han ſlog honom, att han blef död.

16. Då ſade David till honom: Ditt blod ware öfwer ditt hufwud; ty din mun hafwer talat emot dig ſjelf, och ſagt: Jag hafwer dräpit HERrans ſmorda.

17. Och David klagade denna klagan öfwer Saul och Jonathan hans ſon;

18. Och befallde, att man ſkulle lära Juda barn bågan: Si, det är ſkrifwet uti den redeligas bok: Joſ. 10:13.

19. De ädlaſte i Iſrael äro ſlagne på din berg; huru äro de hjeltar fallne!

20. Bebåder det icke i Gath, förkunner det icke på gatomen i Aſkelon; på det att de Philiſteers döttrar ſig icke fröjda ſkola, att de oomſkornas döttrar icke glädjas ſkola. Mich. 1:10.

21. J Gilboa berg, komme på eder hwarken dagg eller regn, icke heller ware åkrar, der häfoffer af kommer; förty der är de hjeltars ſköld afflagen, Sauls ſköld, likaſom han icke hade warit ſmord med oljo.

22. Jonathans båge felade icke, och Sauls ſwärd kom aldrig fåfängt igen ifrå de ſlagnas blod, och ifrå de hjeltars fetma. 1 Sam. 14:6, 47.

23. Saul och Jonathan, ljuflige och täcke medan de lefde, äro ockſå icke åtſkiljde i döden; raſkare än örnar, och ſtarkare än lejon.

24. J Iſraels döttrar, gråter öfwer Saul, den eder klädde med roſenfärgo i kräſelighet, och prydde eder med gyldene klenodier på edor kläder.

25. Huru äro de hjeltar så fallne i ſtridene! Jonathan är ſlagen på dina högar.

26. Jag ſörjer om dig, min broder Jonathan; du hafwer warit mig mycket kär; din kärlek war mig närmare än qwinnokärlek.

27. Huru äro de hjeltar fallne, och wapnen borto blefne!

2. Capitlet.

David ſmord. Sauls graf. Abners uppror, ſtrid, dråp, ſtilleſtånd.

Sedan detta ſkedt war, frågade David HERran, och ſade: Skall jag draga upp uti någon af Juda ſtäder? Och HERren ſade till honom: Drag ditupp. David ſade: Hwart? Han ſade: Till Hebron. 1 Sam. 30:7.

2. Så drog då David dit med ſina twå huſtrur, Ahinoam den Jiſreelitiſkon, och Abigail, Nabals den Carmelitens huſtru.
1 Sam. 25:40, 43.

3. Dertill hade han ock de män upp med ſig, ſom när honom woro, hwar och en med ſitt hus; och bodde i Hebrons ſtäder. Joſ. 21: 11.

4. Och de män af Juda kommo, och ſmorde der David till Konung öfwer Juda hus. Och då David wardt bådadt, att de af Jabes i Gilead hade begrafwit Saul, 1 Sam. 31: 13.

5. Sände han båd till dem, och lät ſäga dem: Wälſignade waren J HERranom, att J denna barmhertighet hafwen gjort på edar herra Saul, och begrafwit honom.

6. Så göre nu HERren med eder barmhertighet och trohet; och jag ſkall ock deßlikes göra eder godt, att J detta gjorden.

7. Så ware nu edra händer tröſta, och ſtår faſte; efter edar herre Saul är död, ſå hafwer nu Juda hus ſmort mig till Konung öfwer ſig.

8. Men Abner, Ners ſon, ſom Sauls höfwitsman war, tog Jsboſeth, Sauls ſon, och förde honom genom Mahanaim;

9. Och gjorde honom till Konung öfwer Gilead, Aſſuri, Jiſreel, Ephraim, BenJamin, och öfwer hela Jſrael.

10. Och Jsboſeth, Sauls ſon, war fyratio år gammal, då han blef Konung öfwer Jſrael, och regerade i tu år; men Juda hus höll med David.

11. Och den tiden, ſom David war Konung i Hebron öfwer Juda hus, war ſju år och ſex månader. 2 Sam. 5: 5.

12. Och Abner, Ners ſon, drog ut med Jsboſeths, Sauls ſons, tjenare, utu Mahanaim till Gibeon.

13. Och Joab, ZeruJa ſon, drog ut med Davids tjenare, och mötte hwarannan wid dammen i Gibeon; och lade ſig, deße på denna ſidone wid dammen, och de andre på den andra ſidone. 1 Chr. 2: 16.

14. Och Abner ſade till Joab: Låt de unga män ſtå upp och ſpela för oß. Joab ſade: Det må wäl wara.

15. Så ſtodo de upp, och gingo fram tolf i talet utaf BenJamin, på Jsboſeths, Sauls ſons, ſido, och tolf af Davids tjenare.

16. Och hwardera tog den andra wid halſen, och ſtötte honom ſwärdet i hans ſido; och föllo den ene med den andra; deraf det rummet kallas HelkathHazurim, hwilket i Gibeon är.

17. Och begyntes en ganſka hård ſtrid på den dagen; men Abner och de män af Jſrael wordo ſlagne för Davids tjenare.

18. Och tre ZeruJa ſöner woro der, Joab, Abiſai och Aſahel; men Aſahel war ſnar till fötter, ſåſom en rå på markene.

19. Han jagade efter Abner, och wek icke, hwarken på den högra ſidan eller den wenſtra, ifrån Abner.

20. Då wände Abner ſig om, och ſade: Äſt du Aſahel? Han ſade: Ja.

21. Abner ſade till honom: Gif dig ifrå mig, antingen på högra ſidon eller den wenſtra, och tag dig före någon af de unga karlar, och tag honom harneſket af. Men Aſahel wille icke wika ifrå honom.

22. Då ſade Abner ytterligare till Aſahel: Gif dig ifrå mig, hwi will du att jag ſkall ſlå dig till markena? Och huru ſkulle jag töra häfwa mitt anſigte upp för dinom broder Joab?

23. Men han wille ingalunda wika. Då ſtack Abner honom bakom ſig med ett ſpjut i hans buk, ſå att ſpjutet gick bak ut, och han föll, och blef der död för honom; och hwilken ſom kom till det rummet, der Aſahel låg död, han ſtod der ſtilla. 2 Sam. 3: 27, 30.

24. Men Joab och Abiſai jagade efter Abner, intill ſolen gick ned; och de kommo på det berget Amma, ſom ligger för Giah, på den wägen till Gibeons öken.

25. Då förſamlade ſig BenJamins barn bakför Abner, och wordo till en hop, och gingo öfwerſt på en hög.

26. Och Abner ropade till Joab, och ſade: Skall då ſwärdet fräta utan ända? Wetſt du icke, att det will på ſiſtone ſkarpt warda? Huru länge will du icke ſäga folkena, att de låta af förfölja ſina bröder?

27. Joab ſade: Så ſant ſom Gud lefwer, hade du bittida i dag ſagt detta till mig, folket hade wäl aflåtit att förfölja hwar och en ſin broder.

28. Och Joab blåſte i baſunen, och allt folket blef ſtilla ſtåndandes, och jagade intet mer efter Iſrael; och ſtridde ej heller mer.

29. Men Abner och hans män gingo den hela nattena öfwer ſlättmarkena, och drogo öfwer Jordan, och wandrade genom hela Bithron, och kommo till Mahanaim.

30. Men Joab wände ſig ifrån Abner, och förſamlade hela folket; och der ſaknades af Davids tjenare nitton män, och Aſahel.

31. Och Davids tjenare hade ſlagit af BenJamin och Abners män, ſå att trehundrad och ſextio män woro döde blefne.

32. Och de togo Aſahel upp, och begrofwo honom i hans faders graf i BethLehem. Och Joab med ſina män gingo den hela nattena, och kommo i morgonlysningene till Hebron.

3. Capitlet.

Davids förkofran. Sauls aftagande. Abners affall, död, begrafning.

Och det war ett långt örlig emellan Sauls hus och Davids hus; men David gick och förkofrades, och Sauls hus gick tillbaka, och förminſkades. 1 Sam. 13: 14. 15: 23, 28.

2. Och David wordo födde barn i Hebron: hans förſtfödde ſon Ammon, utaf Ahinoam den Jiſreelitiſkon; 1 Chr. 3: 1, ꝛc.

3. Den andre Chileab, utaf Abigail, Nabals huſtru den Carmelitens; den tredje Abſalom, Maachas ſon, Thalmai dotters, Konungens i Geſur;

4. Den fjerde Adonia, Haggiths ſon; den femte SephatJa, Abitals ſon;

5. Den ſjette Jithream, utaf Egla, Davids huſtru. Deße äro födde David i Hebron.

6. Som nu örlig war emellan Sauls hus och Davids hus, förſtärkte Abner Sauls hus.

7. Och Saul hade ena frillo benämnd Rizpa, Aja dotter; och Isboſeth ſade till Abner: Hwi ſofwer du när mins faders frillo? 2 Sam. 21: 8.

8. Då wardt Abner ganſka wred af denna Isboſeths ord, och ſade: Är jag då ett hundahufwud, jag ſom emot Juda gör barmhertighet på dins faders Sauls hus, och på hans bröder och wänner, och hafwer icke gifwit dig i Davids händer; och du räknar mig i dag en ogerning till för en qwinnos ſkull?

9. Gud göre med Abner det och det, om jag icke gör, ſåſom HERren David ſworit hafwer;

10. Att riket ſkall tagas ifrån Sauls hus; och Davids ſtol ſkall uppſatter warda öfwer Iſrael och Juda, ifrå Dan allt intill BerSaba. Dom. 20: 1. 1 Sam. 3: 20.

11. Och han kunde icke mer ſwara honom ett ord; ty han fruktade honom.

12. Och Abner ſände båd för ſig till David, och lät ſäga honom: Hwem hörer landet till? Och ſade: Gör ditt förbund med mig; ſi, min hand ſkall wara med dig, ſå att jag will wända till dig hela Iſrael.

13. Han ſade: Ja wäl, jag will göra förbund med dig; men ett beder jag af dig, att du icke ſer mitt anſigte, förra än du förer till mig Michal, Sauls dotter, när du kommer till att ſe mitt anſigte.

14. Sände ock David båd till Isboſeth, Sauls ſon, och lät ſäga honom: Få mig mina huſtru Michal, den jag mig fäſt hafwer med hundrade Philiſteers förhudar. 1 Sam. 18: 25, 27.

15. Isboſeth ſände åſtad, och lät taga henne ifrå mannen Phaltiel, Lais ſon. 1 Sam. 25: 44.

16. Och hennes man gick med henne, och gret efter henne, allt intill Bahurim. Då ſade Abner till honom: Wänd om, och gack dina färde. Och han wände om igen.

17. Och Abner hade ett tal med de äldſta i Iſrael, och ſade: I hafwen länge tillförene åſtundat David, att han måtte wara Konung öfwer eder.

18. Så gören ock ſå nu; förty HERren hafwer ſagt om David: Jag ſkall frälſa mitt folk Iſrael, genom min tjenares Davids hand, utu de Philiſteers hand, och utur alla deras fiendars hand.

19. Talade ock Abner för BenJamins öron; och gick deßlikes bort till att tala för Davids öron i Hebron, allt det Iſrael och hela BenJamins hus täcktes. 1 Chr. 12: 29.

20. Då nu Abner kom till David i Hebron, och tjugu män med honom, gjorde David dem ett gäſtabåd.

21. Och Abner ſade till David: Jag will ſtå upp, och gå bort till att förſamla hela Iſrael till min herra Konungen, och att de ſkola göra ett förbund med dig; på det du må wara en Konung, ſåſom din ſjäl det begärar. Så lät då David Abner gå ifrå ſig med frid.

22. Och ſi, Davids tjenare och Joab kommo ifrå krigsfolket, och hade ett ſtort rof med ſig; men Abner war icke nu qwar när David i Hebron, utan han hade låtit honom ifrå ſig, ſå att han med frid bortgången war.

23. Då nu Joab, och hela hären med honom, war kommen, wardt honom ſagdt att Abner, Ners ſon, war kommen till Konungen, och han hade låtit honom ifrå ſig, ſå att han war med frid bortgången.

24. Så gick Joab in till Konungen, och ſade: Hwad hafwer du gjort? Si, Abner är kommen till dig: Hwi hafwer du ſläppt honom ifrå dig, ſå att han är bortgången?

25. Känner du icke Abner, Ners ſon? Ty han är kommen till att bedraga dig, att han må beſpeja din utgång och ingång, och ſå weta allt det du gör.

26. Och ſom Joab utgick ifrån David, ſände han båd efter Abner, att de ſkulle hemta honom igen ifrå BorHaſira; och David wißte der intet af.

27. Som nu Abner igenkom till Hebron, hade Joab honom midt uti porten, att han ſkulle tala med honom enſkildt; och ſtack honom der i buken, ſå att han blef död, för hans broders Aſahels blods ſkull.

2 Sam. 20: 10. 1 Kon. 2: 5.

28. När nu David detta hörde, ſade han: Jag är oſkyldig, och mitt rike, för HErranom ewinnerliga, för Abners, Ners ſons, blod;

29. Men det komme öfwer Joabs hufwud, och öfwer hela hans faders hus; och wände icke åter i Joabs hus, den ſom en etterflöd och ſpitelſko hafwer, och den ſom ſländo håller, och den genom ſwärd faller, och den ſom bröd fattas. 2 Kon. 2: 5, 6, 29, 30.

30. Alltſå dråpo Joab och hans broder Abiſai Abner, derföre att han ſlog deras broder Aſahel ihjäl, i ſtridene wid Gibeon. 2 Sam. 2: 23.

31. Men David ſade till Joab, och allt folket ſom med honom war: Rifwer edor kläder ſönder, och drager ſäcker uppå eder, och jämrer eder för Abners ſkull. Och Konungen gick efter bårena.

32. Och då de begrofwo Abner i Hebron, upphof Konungen ſina röſt, och gret wid Abners graf; gret ock deßlikes allt folket.

33. Och Konungen beklagade ſig öfwer Abner, och ſade: Abner är icke död ſåſom en dåre dör.

34. Dina händer woro intet bundna; dina fötter woro intet ſatte i fjettrar; du äſt fallen, ſåſom man faller för arga ſkalkar. Då begret folket honom än mer.

35. Då nu allt folket kom in med David till att äta, och ännu bittida dags war, ſwor David, och ſade: Gud göre mig det och det, om jag bröd eller något annat ſmakar, förrän ſolen nedergår.

36. Och allt folket wißte det, och det behagade dem wäl allt det goda, ſom Konungen gjorde för hela folkſens ögon.

37. Och allt folket och hela Iſrael märkte på den dagen, att det war icke af Konungenom, att Abner, Ners ſon, wardt dräpen.

38. Och Konungen ſade till ſina tjenare: Weten I icke, att på denna dag är en Förſte och ſtor man fallen i Iſrael?

39. Och jag är ännu ſpäd, och en ſmord Konung; men de män ZeruJa ſöner äro mig allt för hårde; HErren wedergälle honom, ſom illa gör, efter hans ondſko.

Pſ. 62: 13. 125: 5.

4. Capitlet.

MephiBoſeths fall. Isboſeth dräpen, hämnad.

Då nu Sauls ſon hörde, att Abner war död i Hebron, föll honom händer ned, och hela Iſrael wardt bedröfwad.

2. Så woro twå män höfwitsmän öfwer krigsfolket under Sauls ſon; den ena het Baana, den andre Rechab, Rimmons den Beerothitens ſöner, utaf BenJamins barn; ty Beeroth wardt ock räknad under BenJamin;

3. Och de Beerothiter woro flydde till Gitthaim, och der främlingar wordne, allt intill denna dag. 1 Sam. 31: 7.

4. Hade ock Jonathan, Sauls ſon, en ſon; han war ofärdig i fötterna, och war fem åra gammal, då tidenden kommo om Saul och Jonathan utaf Jiſreel; och hans amma tog honom upp, och flydde; och i det hon haſtade, och flydde, föll han, och wardt halt; och han het MephiBoſeth. 2 Sam. 9: 3. 1 Sam. 29: 1, 11.

5. Så gingo nu Rimmons den Beerothitens ſöner, Rechab och Baana, bort, och kommo till Isboſeths hus, då dagen war hetaſt; och han låg på ſine ſäng om middagen, och ſof.

6. Och de kommo i huſet till att hemta hwete; och ſtungo honom i buken, och rymde ſin wäg.

7. Ty då de kommo i huſet, låg han på ſine ſäng i ſin ſängakammar, och de ſtungo honom ihjäl, och höggo honom hufwudet af; och togo hans hufwud, och gingo bort den wägen på ſlättmarkene, i den hela nattene.

8. Och båro Isboſeths hufwud till David i Hebron, och ſade till Konungen: Si, der är Isboſeths hufwud, Sauls ſons, din fiendas, ſom ſtod efter dina ſjäl; HERren hafwer i dag hämnat min herra Konungen på Saul och hans ſäd.

9. Då ſwarade David, och ſade till dem: Så wißt ſom HERren lefwer, ſom mina ſjäl utur all bedröfwelſe frälſt hafwer;

10. Den ſom mig bådade, och ſade: Saul är död, och mente att han war ett godt bådſkap, den tog jag fatt, och drap honom i Ziklag, den jag ſkulle tidendeslön gifwit. 2 Sam. 1: 15.

11. Och deße ogudaktige männerna hafwa ihjälſlagit en oſkyldig man, uti hans hus, på hans ſäng? Ja, ſkulle jag icke utkräfwa hans blod utur edra händer, och taga eder utaf jordene?

12. Och David böd ſina unga män, och de ſlogo dem ihjäl, och höggo dem händer och fötter af, och hängde dem wid dammen i Hebron; men Isboſeths hufwud togo de, och begrofwo det i Abners graf, i Hebron. 2 Sam. 3: 32.

5. Capitlet.

David ſmord. Jebus wunnet. Hirams båd. Davids barn, ſeger.

Och alla Iſraels ſlägter kommo till David i Hebron, och ſade: Si, wi äre af ditt ben och ditt kött.

2. Dertill ock tillförene, när Saul war Konung öfwer oß, förde du Iſrael ut och in; ſå hafwer nu HERren ſagt dig: Du ſkall wakta mitt folk Iſrael, och ſkall wara en höfwitsman öfwer Iſrael. 1 Sam. 16: 13. 1 Chr. 11: 1, 2. 2 Sam. 7: 7. Pſ. 78: 71.

3. Och alle äldſte i Iſrael kommo till Konungen i Hebron; och Konung David gjorde med dem ett förbund i Hebron för HERranom; och de ſmorde David till Konung öfwer Iſrael.

4. Tretio åra gammal war David, då han Konung wardt, och regerade i fyratio år.

5. I Hebron regerade han i ſju år och ſex månader, öfwer Juda; men i Jeruſalem regerade han i tre och tretio år, öfwer hela Iſrael och Juda. 2 Sam. 2: 11. 1 Kon. 2: 11. 1 Chr. 3: 4.

6. Och Konungen drog bort med ſina män till Jeruſalem, emot de Jebuſeer, ſom bodde der i landena. Men de ſade till David: Du ſkall icke komma härin, utan blinde och halte ſkola drifwa dig af. Och deras mening war, att David ſkulle icke komma derin.

7. Men David wann borgena Zion; det är Davids ſtad.

8. Då

8. Då ſade David på den dagen: Den ſom ſlår de Jebuſeer, och kommer upp till takrännorna; de halta och blinda, hwilka Davids ſjäl hatar. Deraf ſäger man: Låt ingen blindan eller haltan komma i huſet.

Joſ. 15: 63. 1 Chr. 11: 6.

9. Så bodde då David på borgene, och kallade henne Davids ſtad; och David byggde omkring, ifrå Millo och innanföre.

10. Och David gick, och förkofrade ſig; och HERren Gud Zebaoth war med honom.

11. Och Hiram, Konungen i Tyro, ſände båd till David, och cederträ till wäggar, och timbermän och ſtenhuggare, att de ſkulle bygga David ett hus. 1 Chr. 14: 1.

12. Och David förmärkte, att HERren hade ſtadfäſt honom för en Konung öfwer Iſrael, och upphöjt hans rike för ſitt folk Iſraels ſkull.

13. Och David tog ännu flera huſtrur och frillor i Jeruſalem, ſedan han war kommen ifrå Hebron; och honom wordo ännu flere ſöner och döttrar födde. 1 Chr. 3: 9. 14: 3.

14. Och detta är deras namn, ſom honom födde woro i Jeruſalem: Sammua, Sobab, Nathan, Salomo,

1 Chr. 3: 5. 14: 4.

15. Jibehar, Eliſua, Nepheg, Japhia,

16. Eliſama, Eljada, Eliphalet.

17. Och då de Philiſteer hörde, att man hade ſmort David till Konung öfwer Iſrael, drogo de alle upp till att ſöka David. Då David det förnam, drog han neder till en borg.

1 Chr. 14: 8.

18. Men de Philiſteer kommo, och lade ſig neder i den dalenom Rephaim.

Joſ. 15: 8.

19. Och David frågade HERran, och ſade: Skall jag draga upp emot de Philiſteer, och will du gifwa dem i mina hand? HERren ſade till David: Drag ditupp; jag will gifwa de Philiſteer i dina hand.

1 Sam. 23: 2. 30: 7, 8.

20. Och David kom till BaalPerazim, och ſlog dem der, och ſade: HERren hafwer förſkingrat mina fiendar för mig ifrå hwarannan, ſåſom wattnen förſkingras. Deraf kallar man det ſamma rummet BaalPerazim. Eſ. 28: 21.

21. Och de läto der deras afgudar; men David och hans män togo dem bort. 1 Chr. 14: 12.

22. Men de Philiſteer drogo åter upp, och lade ſig neder i Rephaims dal.

23. Och David frågade HERran. Han ſade: Du ſkall icke draga ditupp; utan kom bakuppå dem, ſå att du kommer uppå dem in mot päronaträn.

24. Och när du får höra, att det ruſkar öfwerſt uppe i ſkatarna af päronaträn, ſå war wid ett friſkt mod; ty HERren är då utgången för dig, till att ſlå de Philiſteers här.

25. David gjorde ſom HERren honom budit hade, och ſlog de Philiſteer, ifrå Geba allt intilldeß man kommer till Gaſer.

6. Capitlet.

Arken hemtas. Uſſa ſlås. David danſar. Michal föraktar.

Och David ſamlade åter alla de unga män i Iſrael, tretiotuſend.

1 Chr. 13: 5.

2. Och ſtod upp, och gick bort med allt det folk, ſom när honom war af Juda män, att han ſkulle hemta dädan Guds ark, hwilkens namn heter: HERrans Zebaoths Namn bor deruppå öfwer Cherubim.

2 Moſ. 25: 22. 1 Sam. 4: 4.

3. Och de ſatte Guds ark uppå en ny wagn, och hemtade honom utur AbiNadabs hus, ſom bodde i Gibea; men Uſſa och Ahio, AbiNadabs ſöner, drefwo den nya wagnen.

4 Moſ. 4: 15. 1 Sam. 6: 7. 7: 1.

4. Och de förde honom med Guds ark utur AbiNadabs hus, ſom i Gibea bodde; och Ahio gick framför arkenom.

5. Då ſpelade David och hela Iſraels hus för HERranom, med allahanda ſträngaſpel af granträ, med harpor, och pſaltare, och trummor, och bjellror, och cymbaler.

6. Och då de kommo till Nachons lado, tog Uſſa till, och höll Guds ark;

ty oxarna gingo afſides utaf wägenom. 1 Chr. 13: 9.

7. Då förgrymmade ſig HErrans wrede öfwer Uſſa, och Gud ſlog honom der för hans öfwerdådighets ſkull, ſå att han blef der död wid Guds ark.

8. Då war David bedröfwad, att HErren ſå ſönderref Uſſa. Och wardt det ſamma rummet kalladt Perez Uſſa, allt intill denna dag.

9. Och David fruktade ſig för HErranom på den dagen, och ſade: Huru ſkall HErrans ark komma till mig?

10. Och wille icke låta bära honom till ſig in i Davids ſtad; utan lät bära honom uti ObedEdoms den Gitthitens hus. 1 Chr. 13: 13.

11. Och då HErrans ark blef i tre månader uti ObedEdoms den Gitthitens hus, wälſignade HErren honom, och allt hans hus.

12. Och det wardt ſagdt Konung David, att HErren hade wälſignat ObedEdoms hus, och allt det han hade, för Guds arks ſkull. Då gick han bort, och hemtade Guds ark utur ObedEdoms hus, upp uti Davids ſtad, med fröjd.

13. Och ſom de woro framgångne wid ſex tren med HErrans ark, offrade man en oxa och ett fett får.

14. Och David danſade med allo magt för HErranom, och hade klädt uppå ſig en linnan lifkjortel. Pſ. 84: 3.

15. Och David ſamt hela Iſrael förde HErrans ark upp, med trummeter och baſuner. 1 Chr. 15: 16.

16. Och då HErrans ark kom in uti Davids ſtad, ſåg Michal, Sauls dotter, ut genom fenſtret, och ſåg Konung David ſpringa och danſa för HErranom; och föraktade honom i ſitt hjerta. 1 Chr. 15: 29.

17. När de nu båro HErrans ark in, ſatte de honom på ſitt rum midt i tabernaklet, ſom David för honom uppſlagit hade. Och David offrade bränneoffer och tackoffer för HErranom. 1 Chr. 15: 1. 16: 1.

18. Och då David hade utoffrat bränneoffer, och tackoffer, wälſignade han folket i HErrans Zebaoths Namn; 1 Chr. 16: 2, 3.

19. Och utſkifte allo folkena och Iſraels menighet, både man och qwinno, hwarjom och enom ett bröd, och ett ſtycke kött, och ett mått win; ſedan gick allt folket ſin wäg, hwar och en i ſitt hus.

20. Men då David igenkom, till att wälſigna ſitt hus, gick Michal, Sauls dotter, ut emot honom, och ſade: Huru härlig hafwer Iſraels Konung warit i dag, ſom ſig blottat hafwer för ſina tjenares tjenſteqwinnor, ſåſom löſaktiga menniſkor ſig blotta!

21. Men David ſade till Michal: Jag ſkall ſpela för HErranom, den mig utwalt hafwer, heldre än din fader, och heldre än allt hans hus, ſå att han hafwer mig befallt wara en Förſte öfwer HErrans folk öfwer Iſrael; ja, för HErranom will jag ſpela;

22. Och will ännu ringare warda än ſå, och will nedrig wara i min ögon, och med de tjenſteqwinnor, ſom du af ſagt hafwer, till äro komma.

23. Och Michal, Sauls dotter, hade intet barn intill hennes dödsdag.

7. Capitlet.

Templet ämnas. Säden lofwas. David priſar, beder Gud.

Då nu Konungen ſatt i ſitt hus, och HErren hade honom ro gifwit för alla hans fiendar allt omkring;

2. Sade han till den Propheten Nathan: Si, jag bor uti cedrehus, och Guds ark bor under tapeter. 2 Sam. 6: 17. 1 Chr. 17: 1.

3. Nathan ſade till Konungen: Gack, allt det du hafwer i ditt hjerta, det gör; ty HErren är med dig.

4. Men om natten kom HErrans ord till Nathan, och ſade:

5. Gack och ſäg till min tjenare David: Detta ſäger HErren: Skulle du bygga mig ett hus, att jag deruti bo ſkulle? 1 Chr. 22: 6, ꝛc. Eſ. 66: 1.

6. Hafwer jag dock intet bott i något hus, ifrå den dag jag förde Iſraels barn utur Egypten, allt intill denna dag; utan jag hafwer wandrat i tabernakel och hyddor. 2 Moſ. 26: 1. 1 Kon. 8: 16.

7. Ehwart jag med alla Iſraels barn wandrade, hafwer jag ock någon tid talat med någro Iſraels ſlägt, den jag befallt hafwer att föda mitt folk, och ſagt: Hwi hafwen I icke byggt mig ett cedrehus?

8. Så ſkall du nu ſäga minom tjenare David: Detta ſäger HErren Zebaoth: Jag hafwer tagit dig utaf markene, der du gick efter fåren, att du ſkulle wara en Förſte öfwer mitt folk Iſrael. 1 Sam. 16: 11, 12. Pſ. 78: 70.

9. Och hafwer warit med dig, ehwart du gångit hafwer; och hafwer utrotat alla dina fiendar för dig, och hafwer gjort dig ett ſtort namn, ſåſom de ſtoras namn på jordene. 2 Sam. 8: 6.

10. Och jag will ſätta mino folke Iſrael ett rum, och plantera det ſå, att det ſkall der blifwa, och icke yttermera rördt warda; och orättfärdighetenes barn ſkola icke mera tränga det, ſåſom tillförene; 2 Moſ. 15: 17.

11. Och ifrå den tid jag ſkickade domare öfwer mitt folk Iſrael; och jag ſkall gifwa dig ro för alla dina fiendar. Och HErren förkunnar dig, att HErren will göra dig ett hus. 1 Kon. 8: 20.

12. När nu din tid förliden är, att du aſſomnad äſt med dina fäder, ſkall jag uppwäcka dina ſäd efter dig, ſom af ditt lif komma ſkall; honom ſkall jag ſtadfäſta hans rike. 1 Chr. 17: 11.

13. Han ſkall bygga mino Namne ett hus; och jag ſkall ſtadfäſta hans rikes ſtol till ewig tid. 1 Kon. 5: 5. 6: 12.

14. Jag ſkall wara hans fader, och han ſkall wara min ſon; om han gör något illa, ſkall jag ſtraffa honom med menniſkoris, och med menniſkors barnas hugg. 1 Chr. 22: 10. Pſ. 89: 27. Ebr. 1: 5.

15. Men min barmhertighet ſkall icke ifrå honom wänd wara, ſåſom jag wände henne ifrå Saul, den jag för dig borttagit hafwer. Luc. 1: 72.

16. Men ditt hus och ditt rike ſkall blifwa ſtåndandes för dig ewinnerliga; och din ſtol ſkall ſtadig blifwa till ewig tid. 2 Kon. 8: 19. 2 Chr. 6: 10.

17. Då nu Nathan hade ſagt David all deßa orden, och alla denna ſynena,

18. Kom Konung David, och ſatte ſig för HErranom, och ſade: Ho är jag, HErre, HErre? Och hwad är mitt hus, att du hafwer låtit mig komma härtill? 1 Chr. 17: 16.

19. Dertill hafwer det icke tyckt dig wara nog, HErre, HErre; utan du hafwer ock talat till dins tjenares hus om tillkommande ting i längdene. Är det menniſkorätt, HErre, HErre? 1 Chr. 17: 17.

20. Och hwad ſkulle David mer tala med dig? Du känner din tjenare, HErre, HErre. Pſ. 139: 1.

21. För ditt ords ſkull, och efter ditt hjerta hafwer du all denna ſtora tingen gjort, att du det dinom tjenare förkunna wille.

22. Derföre äſt du ock mycket aktad, HErre Gud; ty det är ingen ſåſom du, och är ingen Gud, utan du, efter allt det wi med wår öron hört hafwe. 5 Moſ. 3: 24. 4: 35. 32: 39. 1 Sam. 2: 2. Pſ. 83: 19. 86: 10. Eſ. 44: 6. 45: 21. Marc. 12: 29, 32.

23. Förty hwar är ett folk på jordene, ſåſom ditt folk Iſrael? För hwilkets ſkull Gud är gången till att förloßa ſig ett folk, och göra ſig ett Namn, och göra ſådana ſtor och förſkräckelig ting på ditt land för dino folke, ſom du dig förloßade utur Egypten, ifrå Hedningarna och deras gudar. 5 Moſ. 4: 7. 33: 29. Pſ. 147: 19, 20.

24. Och du hafwer tillredt dig ditt folk Iſrael, dig till folk i ewig tid; och du, HErre, äſt deras Gud worden.

25. Så ſtadfäſt nu, HErre Gud, ordet i ewighet, det du öfwer din tjenare, och öfwer hans hus ſagt hafwer, och gör ſåſom du ſagt hafwer.

26. Så blifwer ditt Namn ſtort i ewighet, ſå att man ſkall ſäga: HErren Zebaoth är Gud öfwer Iſrael; och dins tjenares Davids hus warder faſt för ditt anſigte.

27. Ty du, HErre Zebaoth, du Iſraels Gud, hafwer öppnat dins tjenares öra, och ſagt: Jag ſkall bygga dig ett hus; derföre hafwer din tje-

nare funnit ſitt hjerta, att han denna bönena till dig bedja ſkulle.

28. Nu, HERre, HERre, du äſt Gud, och din ord ſkola wara ſanning; du hafwer detta goda talat öfwer din tjenare.

29. Så tag nu till, och wälſigna dins tjenares hus, att det blifwer ewigt för dig; ty du HERre, HERre, hafwer det talat; och med din wälſignelſe ſkall dins tjenares hus wälſignadt warda till ewig tid.

8. Capitlet.

Davids ſegrar och embetsmän.

Och det begaf ſig derefter, att David ſlog de Philiſteer, och förnedrade dem, och tog träldomsbetslet utu de Philiſteers hand. 1 Chr. 18: 1.

2. Han ſlog ock de Moabiter ſå till jordena, att han twå delar drap, och en del lät lefwandes blifwa. Alltſå wordo de Moabiter David underdånige, ſå att de förde ſkänker till honom.

3. David ſlog ock HadadEſer, Rehobs ſon, Konungen i Zoba, då han drog ut till att hemta ſin magt igen, wid den älfwen Phrath.

4. Och David fångade af dem tuſende och ſjuhundrad reſenärar, och tjugutuſend fotfolk; och haſade alla wagnhäſtar, och behöll qwar hundrade wagnar. Joſ. 11: 6. 1 Chr. 18: 4.

5. Så kommo de Syrer af Damaſcon, till att hjelpa HadadEſer, Konungen i Zoba; och David ſlog de Syrer, tu och tjugu tuſend män;

6. Och lade folk till Damaſcon i Syria. Alltſå wardt Syria David underdånig, ſå att de förde ſkänker till honom; ty HERren halp David, ehwart han drog.

7. Och David tog de gyldene ſköldar, ſom HadadEſers tjenare tillhört hade, och förde dem till Jeruſalem.

8. Men ifrå Betah, och Berothai, HadadEſers ſtäder, tog Konung David ganſka mycken koppar.

9. Då Thoi, Konungen i Hemath, hörde att David hade ſlagit alla HadadEſers magt, 1 Chr. 18: 9.

10. Sände han Joram ſin ſon till David, till att helſa honom wänliga, och wälſigna honom, att han hade ſtridt med HadadEſer, och ſlagit honom; ty Thoi hade örlig med HadadEſer, och han hade med ſig ſilfwer, och gyldene, och koppartyg;

11. Hwilka Konung David ock helgade HERranom, ſamt med det ſilfwer och guld, ſom han helgade af allom Hedningom, dem han under ſig twingade,

12. Af Syria, af Moab, af Ammons barn, af de Philiſteer, af Amalek, af HadadEſers rof, Rehobs ſons, Konungens i Zoba.

13. Och gjorde David ſig ett namn, då han igenkom och ſlog de Syrer i ſaltdalenom, adertontuſend. 1 Chr. 18: 12. Pſ. 60: 2.

14. Och han lade folk i hela Edomea; och hela Edom war David undergifwen; ty HERren halp David, ehwart han drog. 2 Kon. 8: 20, 22.

15. Alltſå wardt David Konung öfwer hela Iſrael; och han ſkaffade rätt och rättwiſo allo folkena.

16. Joab, ZeruJa ſon, war öfwer hären; men Joſaphat, Ahiluds ſon, war canceller. 2 Sam. 20: 23. 1 Chr. 18: 15.

17. Zadok, Ahitobs ſon, och Ahimelech, AbJathars ſon, woro Preſter; Seraja war ſkrifware;

18. Benaja, Jojada ſon, war öfwer Crethi och Plethi; och Davids ſöner woro Preſter. 1 Kon. 1: 38. 1 Chr. 18: 17.

9. Capitlet.

MephiBoſeth och Ziba.

Och David ſade: Månn ock någor wara qwar af Sauls hus, att jag måtte göra barmhertighet med honom, för Jonathans ſkull?

2. Så war en tjenare af Sauls hus, benämnd Ziba, den kallade de till David; och Konungen ſade till honom: Äſt du Ziba? Han ſade: Ja, din tjenare. 2 Sam. 16: 1.

3. Konungen ſade: Är ännu någor till af Sauls hus, att jag måtte göra barmhertighet med honom? Ziba ſade till Konungen: Det är

ännu en till, Jonathans ſon, ofärdig i fötterna.
1 Sam. 20: 14, ꝛc. 2 Sam. 4: 4.

4. Konungen ſade till honom: Hwar är han? Ziba ſade till Konungen: Si, han är i Lodebar, i Machirs hus, Ammiels ſons.

5. Då ſände Konung David bort, och lät hemta honom ifrå Lodebar, utu Machirs hus, Ammiels ſons.

6. Då nu MephiBoſeth, Jonathans ſon, Sauls ſons, kom till David, föll han på ſitt anſigte, och tillbad. Och David ſade: MephiBoſeth. Han ſade: Här är jag, din tjenare.

7. David ſade till honom: Frukta dig intet; ty jag will göra barmhertighet på dig, för Jonathans dins faders ſkull, och will gifwa dig alla dins faders Sauls åkrar igen; men du ſkall dageliga äta bröd wid mitt bord.

8. Han tillbad, och ſade: Ho är jag, din tjenare, att du wände dig till en död hund, ſåſom jag är?
1 Sam. 24: 15. 2 Sam. 3: 8.

9. Då kallade Konungen Ziba, Sauls tjenare, och ſade till honom: Allt det Saul hafwer tillhört, och hans hela hus, hafwer jag gifwit dins herras ſon.

10. Så bruka nu honom hans åker, du och din barn, och tjenare, och låt det komma in, att det ſkall wara dins herras ſons bröd, att han må föda dig; men MephiBoſeth dins herras ſon ſkall dagliga äta bröd wid mitt bord. Och Ziba hade femton ſöner och tjugu tjenare. 2 Sam. 16: 3.

11. Och Ziba ſade till Konungen: Allt det min herre Konungen hafwer budit ſinom tjenare, det ſkall hans tjenare göra; och MephiBoſeth äte wid mitt bord, ſåſom ett af Konungsbarnen.

12. Och MephiBoſeth hade en liten ſon, ſom het Micha; men allt det i Ziba hus bodde, det tjente MephiBoſeth.

13. Och MephiBoſeth bodde i Jeruſalem; ty han åt dagliga wid Konungens bord; och haltade på båda ſina fötter.

10. Capitlet.

Nahas död. Hanuns gabberi. Ammon, Syrer ſlagne.

Och det begaf ſig derefter, att Ammons barnas Konung blef död, och hans ſon Hanun wardt Konung i hans ſtad. 1 Chr. 19: 1.

2. Då ſade David: Jag will göra barmhertighet på Hanun, Nahas ſon, ſåſom hans fader hafwer gjort barmhertighet med mig. Och ſände bort och lät genom ſina tjenare hugſwala honom öfwer hans fader. Och Davids tjenare kommo i Ammons barnas land.

3. Då ſade de öfwerſte öfwer Ammons barn till ſin herra Hanun: Menar du, att David hedrar din fader för din ögon, att han hafwer ſändt hugſwalare till dig? Menar du icke, att han fördenſkull hafwer ſändt ſina tjenare till dig, att han ſkall utſpana och beſpeja ſtaden, och förſtöra honom?

4. Då tog Hanun Davids tjenare, och lät raka dem halft ſkägget af; och ſkar half kläden af på dem, allt intill bältet, och lät ſå gå dem.

5. Då det wardt bådadt David, ſände han emot dem; förty männerna woro ganſka mycket ſkämde. Och Konungen lät ſäga dem: Blifwer i Jericho, tilldeß edart ſkägg wäxer, och kommer ſå igen.

6. Då nu Ammons barn ſågo, att de woro illa luktande wordne för David, ſände de bort, och lejde ſig de Syrer af Rehobs hus, och de Syrer i Zoba, tjugutuſend män fotfolk, och af Konung Maacha tuſend män, och af Iſtob tolftuſend män.
1 Moſ. 34: 30. 1 Chr. 19: 6.

7. Då David det hörde, ſände han Joab med hela hären af krigsfolket.

8. Och Ammons barn drogo ut, och ſkickade ſig till ſtrid ut för ſtadsporten; men de Syrer af Zoba, af Rehob, af Iſtob, och af Maacha, woro allena i markene. 1 Chr. 19: 7.

9. Då nu Joab ſåg, att ſtriden war ſtälld på honom både bak och före, utwalde han utaf alla de unga män i Iſrael, och ſkickade ſig emot de Syrer.

10. Och det andra folket lät han

under ſins broders hand Abiſai, och han ſkickade ſig emot de Ammons barn;

11. Och ſade: Om de Syrer warda mig för mägtige, ſå kom mig till hjelp; om Ammons barn warda dig öfwermägtige, ſå will jag komma dig till hjelp.

12. War wid god tröſt, och låt oß ſtå faſta för wårt folk och för wår Guds ſtäder; men HERren göre hwad honom täckes.

13. Och Joab drog åſtad med det folk, ſom när honom war, till att ſtrida emot de Syrer; och de flydde för honom.

14. Och då Ammons barn ſågo, att de Syrer flydde, flydde de ock för Abiſai, och drogo in i ſtaden. Så wände Joab om ifrån Ammons barn, och kom till Jeruſalem.

15. Och då de Syrer ſågo, att de woro ſlagne för Iſrael, förſamlade de ſig tillhopa.

16. Och HadarEſer ſände bort, och lät utkomma de Syrer på hinſidon älfwen; och lät deras magt inkomma; och Sobach, HadarEſers härhöfwitsman, drog för dem.

17. Då det wardt bådadt David, förſamlade han tillhopa hela Iſrael, och drog öfwer Jordan, och kom till Helam; och de Syrer ſkickade ſig emot David, till att ſtrida med honom.

18. Men de Syrer flydde för Iſrael; och David ſlog ihjäl de Syrer, ſjuhundrad wagnar, och fyratiotuſend reſenärar; dertill ſlog han Sobach härhöfwitsmannen, ſå att han blef der död. 1 Chr. 19: 18.

19. Då nu de Konungar, ſom woro under HadarEſer, ſågo att de ſlagne woro för Iſrael, gjorde de frid med Iſrael, och wordo dem underdånige; och de Syrer fruktade ſig mer hjelpa Ammons barn.

11. Capitlet.

Rabba belägring. Davids hor, mord, huſtru.

Och då året ſå led, att Konungar pläga utdraga, ſände David Joab, och ſina tjenare med honom, och hela Iſrael, att de ſkulle förderfwa Ammons barn, och de belade Rabba; men David blef i Jeruſalem.

1 Chr. 19: 8. 20: 1.

2. Och det begaf ſig, att David om aftonstid ſtod upp af ſine ſäng, och gick upp på taket af Konungshuſet, och ſåg af taket ena qwinno twå ſig; och qwinnan war ganſka dägelig.

3. Och David ſände bort, och lät fråga efter qwinnona, och ſade: Är icke detta BathSeba, Eliams dotter, Uria den Hetheens huſtru?

4. Och David ſände bort båd, och lät hemta henne; och då hon kom in till honom, ſof han när henne; men hon renade ſig ifrå ſine orenlighet, och gick hem igen till ſitt hus.

3 Moſ. 15: 18, 19.

5. Och qwinnan wardt hafwandes, och ſände bort, och lät förkunna det David, och ſäga: Jag är hafwandes worden.

6. Så ſände David till Joab, och ſade: Sänd till mig Uria den Hetheen. Och Joab ſände Uria till David.

7. Och då Uria kom till honom, frågade David, om det ſtod wäl till med Joab, och med folket, och med ſtridene.

8. Och David ſade till Uria: Gack af i ditt hus, och twå dina fötter. Och då Uria gick utu Konungens hus, följde honom ſtrax efter Konungens gåfwa.

9. Och Uria lade ſig till att ſofwa för dörrene af Konungens hus, der alle hans herras tjenare lågo, och gick intet neder i ſitt hus.

10. Då nu David ſagdt wardt: Uria är icke afgången i ſitt hus, ſade David till honom: Äſt du icke kommen af markene? Hwi äſt du icke afgången i ditt hus?

11. Men Uria ſade till David: Arken, och Iſrael, och Juda blifwa i tjäll, och Joab min herre, och mins herras tjenare ligga i markene; och jag ſkulle gå i mitt hus, till att äta och dricka, och ligga när mine huſtru? Så ſant ſom du lefwer, och din ſjäl lefwer, jag gör det icke.

4 Moſ. 31: 6. 1 Sam. 4: 4.

12. David ſade till Uria: Så blif ännu i dag här; i morgon will jag låta dig gå. Så blef Uria i Jeruſalem i den dagen, och den andra dagen dertill.

13. Och David böd honom, att han ſkulle med honom äta och dricka, och gjorde honom drucken; och om aftonen gick han ut, och lade ſig till att ſofwa i ſin ſäng, med ſins herras tjenare, och gick icke af i ſitt hus.

14. Om morgonen ſkref David ett bref till Joab, och ſände det med Uria.

15. Och i brefwet ſkref han alltſå: Skicka Uria i ſtridene, der hon aldrahårdaſt är; och wänder eder tillbaka ifrå honom, att han måtte warda ſlagen, och blifwa död.

16. Som nu Joab låg för ſtaden, ſkickade han Uria på det rum, der han wißte att ſtridſamme män woro.

17. Och då männerna ſlogo utu ſtadenom, och ſtridde emot Joab, föllo ſomlige af folket, Davids tjenare; och Uria den Hetheen blef ock död.

18. Så ſände Joab bort, och lät ſäga David all ſtridſens handel;

19. Och befallde bådet, och ſade: När du hafwer uttalat all ſtridſens handel med Konungenom;

20. Och du får ſe, att Konungen är wred, och ſäger till dig: Hwi hafwen I så när trädt intill ſtaden med ſtridene? Weten I icke huru man plägar ſkjuta af muren?

21. Ho ſlog AbiMelech, JeruBeſeths ſon? Kaſtade icke en qwinna ett ſtycke af en qwarnſten uppå honom af muren, så att han blef död i Thebez? Hwi hafwen I trädt så när muren? Så ſkall du ſäga: Din tjenare Uria den Hetheen är ock död. Dom. 6: 32. 9: 53.

22. Bådet gick åſtad, och kom, och ſade David allt detta, der Joab honom om ſändt hade.

23. Och bådet ſade till David: De män fingo öfwerhanden med oß, och föllo till oß ut på markena; men wi ſloge dem tillbaka allt intill ſtadsporten;

24. Och de ſkyttor ſköto af muren på dina tjenare, och dråpo ſomliga af Konungens tjenare; dertill är ock din tjenare Uria den Hetheen död.

25. David ſade till bådet: Så ſkall du ſäga till Joab: Låt detta icke bekymra dig; ty ſwärdet uppfräter nu den ena, nu den andra; håll uppå att ſtrida emot ſtaden, att du må nederſlå honom, och war tröſt.

26. Och då Uria huſtru hörde, att hennes man war död, jämrade hon ſig för ſin husbondas ſkull.

27. Då hon ut gråtit hade, ſände David bort, och lät hemta henne i ſitt hus; och hon wardt hans huſtru, och födde honom en ſon; men HERranom mißhagade detta ärendet, ſom David bedref.

12. Capitlet.

Nathans botpredikan. Davids bot, ſtraff, nåd, ſöner, ſeger.

Och HERren ſände Nathan till David. När han kom till honom, ſade han till honom: Det woro twå män uti en ſtad; den ene rik, den andre fattig.

2. Den rike hade ganſka mycken får och fä;

3. Men den fattige icke utan ett litet får, hans endeſta, hwilket han köpt hade, och uppfödde det, att det uppwäxte när honom, och bredowid hans barn. Det åt af hans beta, och drack af hans drickekar, och ſof i hans famn, och han höll det ſåſom ena dotter.

4. Men då till den rika mannen kom en gäſt, nändes han icke taga af ſin får och fä, till att tillreda något åt den gäſten, ſom till honom kommen war; och tog den fattiga mannens får, och redde det till för den mannen, ſom till honom kommen war.

5. Då förgrymmade ſig David med ſtora wrede emot den mannen, och ſade till Nathan: Så ſant ſom HERren lefwer, den mannen är dödſens barn, ſom detta gjort hafwer.

6. Dertill ſkall han betala fåret fyradubbelt igen, efter han ſådant gjort hafwer, och icke hade det fördrag. 2 Moſ. 22: 1.

7. Då ſade Nathan till David: Du äſt den mannen. Så ſäger HERren Iſraels Gud: Jag hafwer ſmort dig till en Konung öfwer Iſrael, och hafwer frälſt dig utu Sauls hand; 1 Sam. 16: 13.

8. Och hafwer gifwit dig dins herras hus; dertill hans huſtrur i din famn, och hafwer gifwit dig Iſraels hus och Juda; och är det icke nog, will jag ännu det och det göra dig dertill.

9. Hwi hafwer du då föraktat HErrans ord, att du ſådant ondt för hans ögon göra ſkulle? Uria den Hetheen hafwer du ſlagit med ſwärd; hans huſtru hafwer du tagit dig till huſtru; men honom hafwer du dräpit med Ammons barnas ſwärd.
2 Sam. 11: 15, 24.

10. Nu, ſå ſkall icke ſwärd återwända af ditt hus till ewig tid; efter du hafwer föraktat mig, och Uria den Hetheens huſtru tagit, att hon ſkall wara din huſtru.

11. Detta ſäger HErren: Si, jag ſkall uppwäcka ondt öfwer dig, utaf ditt eget hus, och ſkall taga dina huſtrur för din ögon, och ſkall gifwa dinom näſta, att han ſkall ligga när dina huſtrur om ljuſa dagen.
2 Sam. 15: 10. 5 Moſ. 28: 30. 2 Sam. 16: 22.

12. Ty du hafwer gjort det hemliga; men jag will detta göra för hela Iſrael, på ljuſa dagen.

13. Då ſade David till Nathan: Jag hafwer ſyndat emot HErranom. Nathan ſade till David: Så hafwer ock HErren tagit din ſynd bort; du ſkall icke dö. Pſ. 51: 1, ꝛc.

14. Men efter du hafwer med detta ärendet kommit HErrans fiendar till att förhäda, ſkall den ſonen, ſom dig födder är, döden dö.

15. Och Nathan gick hem i ſitt hus. Men HErren ſlog barnet, ſom Uria huſtru David födt hade, ſå att det wardt dödsſjukt.

16. Och David bad Gud om barnet, och faſtade, och gick in, och låg öfwer nattena på jordene.

17. Då ſtodo upp de äldſte i hans hus, och wille rätta honom upp af jordene; men han wille icke, och åt icke heller med dem.

18. På ſjunde dagenom blef barnet dödt; och Davids tjenare torde icke ſäga honom, att barnet war dödt; ty de tänkte: Si, då barnet ännu war lefwandes, talade wi med honom, och han hörde wår röſt intet; huru mycket mer ſkall det göra honom ondt, om wi ſäge: Barnet är dödt?

19. Och David fick ſe att hans tjenare talade i mjugg, och förmärkte att barnet war dödt, och ſade till ſina tjenare: Är barnet dödt? De ſade: Ja.

20. Då ſtod David upp af jordene, och twådde ſig, och ſmorde ſig, och lade annor kläder uppå, och gick in uti HErrans hus, och tillbad; och då han kom hem igen i ſitt hus, lät han komma mat upp för ſig, och åt.

21. Då ſade hans tjenare till honom: Hwad är det för ett ting, ſom du gör? Då barnet lefde, faſtade du, och gret; men nu, ſedan det dödt är, ſtår du upp, och äter!

22. Han ſade: För barnets ſkull faſtade jag, och gret, då det lefde; ty jag tänkte: Ho wet, om HErren warder mig nådelig, ſå att barnet må blifwa wid lif.

23. Men nu, ſedan det dödt är, hwad ſkulle jag faſta? Kan jag ock hemta honom igen? Jag går wäl till honom, men han kommer intet till mig igen.

24. Och då David hade hugſwalat ſina huſtru BathSeba, gick han in till henne, och ſof när henne; och hon födde en ſon, den kallade han Salomo; och HErren älſkade honom. 1 Chr. 22: 9. Matth. 1: 6.

25. Och han fick honom under Nathans hand, Prophetens; han kallade honom JedidJa, för HErrans ſkull.

26. Så ſtridde nu Joab emot Rabba Ammons barnas, och wann den Konungsliga ſtaden;

27. Och ſände båd till David, och lät ſäga honom: Jag hafwer ſtridt emot Rabba, och hafwer ock wunnit wattuſtaden. 1 Chr. 20: 1.

28. Så tag nu tillhopa det folk, ſom qwart är, och belägg ſtaden, och winn honom; på det att jag icke winner honom, och får der namnet af.

29. Alltſå tog David allt folket tillhopa, och drog åſtad, och ſtridde emot Rabba, och wann honom;

30. Och tog deras Konungs krono utaf hans hufwud, hwilken hade i wigt en centener guld, och ädla ſtenar; och den wardt ſatt David på hans hufwud; och förde ganſka mycket rof utu ſtaden. 1 Chr. 20: 2.

31. Och folket derinne förde han ut, och lade dem under jernſågar och taggar, och jernkilar, och brände dem upp uti tegelugnar; ſå gjorde han alla Ammons barnas ſtäder. Så wände då David och allt folket om igen till Jeruſalem. 1 Chr. 20: 3.

13. Capitlet.

Thamar kränkes. Amnon dräpes. Abſalom flyr.

Och det begaf ſig derefter, att Abſalom, Davids ſon, hade en dägelig ſyſter, den het Thamar. Och Amnon, Davids ſon, fick henne kär. 2 Sam. 3: 2.

2. Och Amnon ſtällde ſig ſåſom han war ſjuk för Thamars ſin ſyſters ſkull; ty hon war en jungfru; och Amnon ſyntes icke lätt wara att göra henne något.

3. Men Amnon hade en wän, han het Jonadab, Simea ſon, Davids broders; och den ſamme Jonadab war en ganſka ſnäll man.

4. Han ſade till honom: Hwi warder du ſå mager, du Konungens ſon, dag frå dag? Må du icke ſäga mig det? Då ſade Amnon till honom: Jag hafwer Thamar, mins broders Abſaloms ſyſter, kär.

5. Jonadab ſade till honom: Lägg dig på dina ſäng, och gör dig krank. När då din fader kommer till att beſöka dig, ſå ſäg till honom: Käre, låt mina ſyſter Thamar komma, att hon gifwer mig äta, och reder mat för mig, ſå att jag ſer det, och äter utu hennes hand.

6. Så lade Amnon ſig, och gjorde ſig krank. Då nu Konungen kom till att ſe honom, ſade Amnon till Konungen: Käre, låt mina ſyſter Thamar komma, att hon reder för mig ett mos eller tu, och jag må äta af hennes hand.

7. Då ſände David efter Thamar i huſet, och lät ſäga henne: Gack i dins broders Amnons hus, och red honom något mat.

8. Thamar gick åſtad till ſins broders Amnons hus, och han låg på ſängene; och hon tog en deg, och knådade, och ſöd det för hans ögon, och kokade honom ett mos;

9. Och hon tog den rätten, och gaf upp för honom; men han wille icke ätat. Och Amnon ſade: Låt alla gå ut ifrå mig; och alle gingo ut.

10. Då ſade Amnon till Thamar: Bär maten in i kammaren, att jag må äta af dine hand. Så tog Thamar moſet, ſom han gjort hade, och bar det till Amnon ſin broder i kammaren.

11. Och ſom hon hade burit honom moſet in, att han ſkulle äta, fick han henne fatt, och ſade till henne: Hit, min ſyſter, och ligg när mig.

12. Men hon ſade till honom: Icke ſå, min broder; förkränk mig icke; ty ſå plägar man icke göra i Iſrael. Gör icke en ſådana galenſkap. 3 Moſ. 20: 17. 5 Moſ. 27: 22.

13. Hwar ſkulle jag blifwa för mine blygds ſkull? Och du worde ſåſom en dåre i Iſrael. Tala heldre med Konungenom; han nekar mig dig icke.

14. Men han wille icke höra henne; utan wardt henne öfwermägtig, och förnedrade henne, och låg när henne.

15. Och han fick ett ſtort hat till henne, ſå att hatet wardt ſtörre än tillförene kärleken war. Och Amnon ſade till henne: Statt upp, och gack.

16. Men hon ſade: Detta onda är ſtörre, än det andra, ſom du hafwer gjort på mig, att du drifwer mig ut. Men han hörde hennes röſt intet;

17. Utan kallade ſin dräng, ſom hans tjenare war, och ſade: Drif denna ut ifrå mig, och ſtäng igen dörrena efter henne.

18. Och hon hade en brokot kjortel uppå; ty ſådana kjortlar drogo Konungens döttrar, ſå länge de woro jungfrur. Och då hans tjenare hade drifwit henne ut, och ſtängt dörrena igen efter henne,

19. Kaſtade Thamar aſko på ſitt hufwud, och ref den brokota kjortelen ſönder, ſom hon uppå hade, och lade

ſina hand på hufwudet, och gick, och ropade. Jer. 2:37.

20. Och hennes broder Abſalom ſade till henne: Hafwer din broder Amnon warit när dig? Nu, min ſyſter, tig ſtilla; det är din broder, och lägg det ärendet icke ſå på hjertat. Så blef Thamar enſam i Abſaloms ſins broders hus.

21. Och då Konung David allt detta hörde, tog han det ganſka illa wid ſig.

22. Men Abſalom talade intet wid Amnon, hwarken ondt eller godt; dock hatade Abſalom Amnon, derföre att han hans ſyſter Thamar förkränkt hade.

23. Efter tu år lät Abſalom klippa ſin får i BaalHazor, ſom ligger under Ephraim; och Abſalom böd all Konungens barn;

24. Och kom till Konungen, och ſade: Si, din tjenare hafwer fåraklippare. Jag beder att Konungen, ſamt med ſina tjenare, wille gå med ſinom tjenare. 1 Sam. 25:2, 36.

25. Men Konungen ſade till Abſalom: Icke ſå, min ſon; låt oß icke alla gå, att wi icke göra dig tunga; och då han föll hårdt efter honom, wille han dock icke gå, utan wälſignade honom.

26. Abſalom ſade: Skall icke då min broder Amnon gå med oß? Konungen ſade till honom: Hwi ſkulle han gå med dig?

27. Då nödgade Abſalom honom, ſå att han lät Amnon och all Konungens barn gå med honom.

28. Och Abſalom böd ſina tjenare, och ſade: Tager wara uppå, när Amnon warder glad af winet, och jag ſäger till eder: Slår Amnon; och dräper honom, att I intet frukten eder, ty jag hafwer det befallt eder; warer tröſte och frimodige dertill.

29. Alltſå gjorde Abſaloms tjenare Amnon, ſåſom Abſalom dem budit hade. Då ſtodo all Konungens barn upp, och hwar och en ſatte ſig på ſin mula, och flydde. 2 Sam. 18:9. 1 Kon. 1:33.

30. Och medan de ännu woro på wägenom, kom rykte för David, att Abſalom hade ſlagit all Konungens barn, ſå att icke en war öfwerblifwen af dem.

31. Då ſtod Konungen upp, och ref ſin kläder ſönder, och lade ſig neder på jordena; och alle hans tjenare, ſom ſtodo omkring honom, refwo ſin kläder ſönder.

32. Då ſwarade Jonadab, Simea ſon, Davids broders, och ſade: Min herre tänke icke att alle drängerne, Konungens barn, äro döde; utan Amnon är allena död; ty Abſalom hafwer detta haft inne med ſig, ifrå den dagen han förkränkte hans ſyſter Thamar.

33. Så tage icke nu min herre Konungen ſådant till hjertat, att all Konungens barn äro döde; utan Amnon är allena död.

34. Men Abſalom flydde; och drängen på waktene lyfte upp ſin ögon, och ſåg ut; och ſi, en ſtor hop folk kom på wägenom, hwar efter den andra, utmed bergsſidon.

35. Då ſade Jonadab till Konungen: Si, Konungens barn komma; ſåſom din tjenare ſagt hafwer, ſå är det tillgånget.

36. Och då han uttalat hade, ſi, då kommo Konungens barn, och upphofwo ſina röſt, och greto. Konungen och alle hans tjenare greto ock ganſka faſt.

37. Men Abſalom flydde, och drog till Thalmai, Ammihuds ſon, Konungen i Geſur. Men han jämrade ſig öfwer ſin ſon alla dagar. 2 Sam. 3:3.

38. Men då Abſalom flydd war, och drog till Geſur, war han der i tre år.

39. Och Konung David öfwergaf att draga ut emot Abſalom; ty han war hugſwalad öfwer Amnon, att han död war.

14. Capitlet.

Thekoa qwinna. Abſaloms hemkomſt, ſkapnad, barn, nåd.

Men Joab, ZeruJa ſon, förmärkte att Konungens hjerta war wändt till Abſalom.

2. Och han ſände bort till Thekoa, och lät hemta dädan ena kloka qwinno,

och ſade till henne: Jämra dig, och drag ſorgkläder uppå, och ſmörj dig icke med oljo; utan ſtäll dig ſåſom en qwinna, den en lång tid hafwer haft ſorg öfwer någon dödan;

2 Chr. 11: 6.

3. Och ſkall gå in till Konungen, och tala ſå och ſå med honom. Och Joab gaf henne in hwad hon ſäga ſkulle.

4. Och då qwinnan af Thekoa wille tala med Konungenom, föll hon på ſitt anlete neder på jordena, och tillbad, och ſade: Hjelp mig, Konung.

5. Konungen ſade till henne: Hwad är dig? Hon ſade: Jag är en enka, en qwinna ſom ſorg hafwer, och min man är död;

6. Och din tjenarinna hade twå ſöner; de kifwade tillhopa på markene; och efter der war ingen, ſom dem förtagat kunde, ſlog den ene den andra, och drap honom.

7. Och ſi, nu reſer ſig upp hela ſlägten emot dina tjenarinno, och ſäga: Få hit den ſom ſlog ſin broder ihjäl, att wi måge dräpa honom för hans broders ſjäl, den han dräpit hafwer, och göra dig arfwingalöſa; och de wilja utſläcka mina gniſto, ſom ännu qwar är, att minom man intet namn och ingen återlefwa blifwa ſkall på jordene.

8. Konungen ſade till qwinnona: Gack hem, jag will bjuda för dig.

9. Och qwinnan af Thekoa ſade till Konungen: Min herre Konung, mißgerningen ware uppå mig, och uppå mins faders hus; men Konungen och hans ſtol ware oſkyldig.

10. Konungen ſade: Den ſom emot dig talar, honom haf till mig, ſå ſkall han intet mer röra dig.

11. Hon ſade: Konungen tänke på HErran din Gud, att de blodhämnare icke warda för månge till att förderfwa, och att min ſon icke förgörs. Han ſade: Så ſant ſom HErren lefwer, ſkall icke ett hår falla på jordene af dinom ſon. 4 Moſ. 35: 12.

12. Och qwinnan ſade: Låt dina tjenarinno något ſäga minom herra Konungenom. Han ſade: Säg.

13. Qwinnan ſade: Hwi hafwer du ett ſådant tänkt emot Guds folk, att Konungen detta ſagt hafwer, att han ſkall komma ſig i ſkuld, och icke låta igentaga ſin fördrefna?

14. Ty wi dö döden, och förlöpe ſåſom watten i jordena, det man icke uppehåller; och Gud will icke taga lifwet bort, utan betänker ſig, att det fördrefna icke ockſå ſkall fördrifwet warda af honom.

Pſ. 90: 5. 30: 6. Heſ. 18: 23. 33: 11.

15. Så är jag nu kommen, till att tala med min herra Konungen deßa ord; ty folket hafwer förſkräckt mig; ty din tjenarinna tänkte: Jag ſkall tala med Konungenom; kanhända att han gör det hans tjenarinna ſäger.

16. Ty han ſkall wäl höra ſina tjenarinno, att han hjelper mig ifrån allas deras hand, ſom mig, ſamt med minom ſon, ifrå Guds arf förgöra wilja.

17. Och din tjenarinna tänkte: Mins herras Konungens ord ſkall wara mig en tröſt; ty min herre Konungen är ſåſom en Guds Ängel, ſå att han kan höra godt och ondt; derföre warder ock HErren din Gud med dig blifwandes.

18. Konungen ſwarade, och ſade till qwinnona: Ljug icke för mig i det jag frågar dig. Qwinnan ſade: Min herre Konungen tale.

19. Konungen ſade: Är icke Joabs hand med dig i allo deßo? Qwinnan ſwarade, och ſade: Så ſant ſom din ſjäl lefwer, min herre Konung, det är ingen annan, antingen på högra handen eller den wenſtra, utan ſåſom min herre Konungen ſagt hafwer; ty din tjenare Joab hafwer detta ſå budit mig, och han hafwer allt detta dine tjenarinno ingifwit.

20. Att jag ſkulle ſå wända denna ſakena, det hafwer din tjenare Joab gjort; men min herre är wis ſåſom en Guds Ängels wishet, ſå att han allt wet på jordene.

21. Då ſade Konungen till Joab: Si, jag hafwer detta gjort; ſå gack nu bort, och haf pilten Abſalom hem igen.

22. Då föll Joab på ſitt anſigte till

jordena, och tillbad, och tackade Konungenom, och ſade: I dag förmärker din tjenare, att jag hafwer funnit nåd för din ögon, min herre Konung, att Konungen gör hwad hans tjenare ſäger.

23. Så ſtod då Joab upp, och for till Geſur, och hade Abſalom till Jeruſalem.

24. Men Konungen ſade: Låt honom gå i ſitt hus igen, och icke ſe mitt anſigte. Och ſå kom då Abſalom igen i ſitt hus, och ſåg intet Konungens anſigte.

25. Och i hela Iſrael war icke en man ſå dägelig och ſå prislig ſom Abſalom; ifrå hans fotabjelle upp till hans hjeßa war ingen briſt på honom.

26. Och när han ſkar ſitt hår af; det ſkedde gemenliga hwart år, ty det war honom för tungt, ſå att man måſte det afſkära; ſå wog hans hufwudhår tuhundrade ſiklar, efter Konungswigt.

27. Och Abſalom wordo födde tre ſöner, och en dotter; hon het Thamar, och war en dägelig qwinna. 2 Sam. 18: 18.

28. Alltſå blef Abſalom i tu år i Jeruſalem, att han Konungens anſigte intet ſåg.

29. Och Abſalom ſände efter Joab, att han ſkulle ſända honom till Konungen; och han wille icke komma till honom. Han ſände annan gången, likwäl wille han icke komma.

30. Då ſade han till ſina tjenare: Ser det ſtycket af Joabs åker bredewid min, och han hafwer der bjugg uppå; ſå går bort, och ſticker eld deruppå. Så ſtucko Abſaloms tjenare eld på det ſtycket.

31. Då ſtod Joab upp, och kom till Abſalom i huſet, och ſade till honom: Hwi hafwa dine tjenare ſtuckit eld på mitt ſtycke?

32. Abſalom ſade till Joab: Si, jag ſände efter dig, och lät ſäga dig: Kom till mig, att jag må ſända dig till Konungen, och låta ſäga: Hwi kom jag ifrå Geſur? Det wore mig bättre, att jag ännu wore der. Så låt mig nu få ſe Konungens anſigte; är ock någon mißgerning i mig, ſå dräp mig.

33. Och Joab gick in till Konungen, och ſade det honom; och han kallade Abſalom, att han kom in till Konungen, och han tillbad på ſitt anſigte neder till jordena för Konungenom; och Konungen kyßte Abſalom.

15. Capitlet.

Abſaloms uppror. David, Itthai, arken fly. Huſai möte.

Och det begaf ſig derefter, att Abſalom beſtällde ſig wagnar och reſenärar, och femtio män, ſom hans drabanter woro. 1 Kon. 1: 5.

2. Och Abſalom ſtod bittida upp om morgonen, och gick in på den wägen wid porten; och hwar någor hade ett ärende, ſå att han ſkulle komma till rätta för Konungen, den kallade Abſalom till ſig, och ſade: Utaf hwad ſtad äſt du? Då nu någor ſade: Din tjenare är utaf ene af Iſraels ſlägter,

3. Så ſade Abſalom till honom: Si, din ſak är god och rätt; men du hafwer ingen, ſom dig förhörer af Konungenom.

4. Och Abſalom ſade: Ack! ho ſätter mig till domare i landena, att hwar man måtte komma till mig, den någon ſak och klagan hafwer, att jag måtte hjelpa honom till rätta?

5. Och när någon gick fram till honom till att tala med honom, ſå räckte han ſina hand ut, och fick honom fatt, och kyßte honom.

6. Wid det ſättet gjorde Abſalom allom Iſrael, när de kommo med några ſaker till Konungen; och ſtal alltſå bort männernas hjerta af Iſrael.

7. Efter fyratio år ſade Abſalom till Konungen: Jag will gå bort och fullkomna mitt löfte i Hebron, ſom jag HERranom lofwat hafwer.

8. Förty din tjenare gjorde ett löfte, då jag bodde i Geſur i Syrien, och ſade: När HERren låter mig återkomma till Jeruſalem, ſå will jag göra HERranom en Gudstjenſt. 2 Sam. 13: 38.

9. Konungen ſade till honom: Gack i frid. Och han ſtod upp, och gick till Hebron.

10. Men Abſalom hade utſändt ſpe-

jare uti alla Iſraels ſlägter, och lät ſäga: När I fån höra ljudet af baſunen, ſå ſäger: Abſalom är Konung worden i Hebron.

11. Och med Abſalom gingo tuhundrad män af Jeruſalem kallade; men de gingo i enfaldighet, och wißte intet af ſakene.

12. Sände ock deßlikes Abſalom efter Achitophel den Giloniten, Davids rådgifware, utaf hans ſtad Gilo; och ſom han nu hade offrat, wardt förbundet ſtarkt, och folket lopp till, och förökades med Abſalom.

13. Så kom en och bådade David, och ſade: Hwars mans hjerta i Iſrael följer Abſalom efter.

14. Men David ſade till alla ſina tjenare, ſom när honom woro i Jeruſalem: Upp, låt oß fly; ty här blifwer ingen undflykt för Abſalom; ſkynder eder, låt oß gå, att han icke är ſnarare än wi, och får oß fatt, och drifwer inuppå oß det ondt är, och ſlår ſtaden med ſwärdsegg. Pſ. 3: 1.

15. Då ſade Konungens tjenare till honom: Hwad min herre Konungen täckes, ſi, här äro dine tjenare.

16. Och Konungen gick ut till fot, med allt ſitt hus; men han lät blifwa qwara tio frillor, till att bewara huſet.

17. Och då Konungen och allt folket till fot utkommo, gingo de bortåt långt ifrå huſet.

18. Och alle hans tjenare gingo när honom; dertill alle Crethi och Plethi, och alle de Gitthiter; ſexhundrad män, ſom af Gath till fot komne woro, gingo framför Konungenom.

2 Sam. 8: 18. 1 Kon. 1: 38. 1 Chr. 18: 17.

19. Och Konungen ſade till Itthai den Gitthiten: Hwi går du ock med oß? Wänd om, och blif när Konungenom; ty du äſt främmande; far ock igen till ditt rum.

20. I går komſt du, och i dag wågar du dig till att gå med oß? Jag går hwart jag gå kan, wänd om, och dina bröder med; dig wederfare barmhertighet och trohet.

21. Itthai ſwarade, och ſade: Så ſant ſom HERren lefwer, och ſå ſant ſom min herre Konungen lefwer, hwar ſom helſt min herre Konungen blifwer, antingen i lifwet eller i döden, der ſkall din tjenare ock blifwa.

22. David ſade till Itthai: Så kom, och gack med. Alltſå gick Itthai den Gitthiten, och alle hans män, och hela barnahopen, ſom med honom war.

23. Och hela landet greto med höga röſt, och allt folket gick med; och Konungen gick öfwer den bäcken Kidron, och allt folket gick före, på den wägen ſom löper åt öknena. Joh. 18: 1.

24. Och ſi, Zadok war ock der, och alle Leviterna ſom med honom woro, och båro Guds förbunds ark, och der ſatte de honom; och AbJathar ſteg upp, tilldeß allt folket kom utu ſtadenom.

25. Men Konungen ſade till Zadok: Bär Guds ark åter in i ſtaden; om jag finner nåd för HERranom, ſå låter han mig wäl komma igen, och låter mig få ſe honom, och ſitt hus. Pſ. 27: 4.

26. Men om han ſäger: Jag hafwer intet behag till dig; ſi, här är jag; han göre med mig ſåſom honom täckes.

27. Och Konungen ſade till Preſten Zadok: O Siare, wänd om igen i ſtaden med frid; och med eder Ahimaaz din ſon, och Jonathan, AbJathars ſon. 1 Sam. 9: 9. 2 Sam. 17: 17.

28. Si, jag will draga fram på ſlättmarkena i öknene, tilldeß bådſkap kommer ifrån eder, och gifwer mig all ting tillkänna.

29. Så båro då Zadok och AbJathar Guds ark in i Jeruſalem igen, och blefwo der.

30. Men David gick uppför oljoberget, och gret, och hans hufwud war ſkyldt, och han gick barfött; dertill allt folket, ſom med honom war, hade hwar och en förſkyldt ſitt hufwud, och gingo uppåt gråtandes. 2 Sam. 19: 5.

31. Och då David wardt ſagdt, att Achitophel war i förbundet med Abſalom, ſade han: HERre, gör Achitophels rådſlag till galenſkap.

32. Och då David kom öfwerſt på berget, der man plägar tillbedja Gud; ſi, der mötte honom Huſai, den Ar-

chiten, med ſönderrifwen kjortel, och jord på hans hufwud. 1 Moſ. 37: 34.

33. Och David ſade till honom: Om du går med mig, äſt du mig till tunga.

34. Men går du åter i ſtaden, och ſäger till Abſalom: Jag är din tjenare, jag will höra Konungenom till; jag, ſom tillförene war dins faders tjenare, will nu wara din tjenare; ſå kan du göra Achitophels rådſlag om intet. 2 Sam. 17 · 7.

35. Och äro der Zadok och AbJathar Preſterna med dig; allt det du hörer utu Konungens hus, må du underwiſa Preſterna Zadok och AbJathar.

36. Och ſi, när dem äro twå deras ſöner, Ahimaaz, Zadoks, och Jonathan, AbJathars ſon, genom dem kan du bjuda mig till hwad du förnimmer.

37. Så kom då Huſai, Davids wän, i ſtaden, och Abſalom kom till Jeruſalem.

16. Capitlet.

Ziba arghet. Simei bannor. Huſai konſt. Davids frillor.

Och ſom David något litet war nedergången af berget, ſi, då mötte honom Ziba, MephiBoſeths tjenare, med ett par ſadlade åſnar; deruppå woro tuhundrad bröd, och hundrade ſtycke ruſſin, och hundrade ſtycke fikon, och en lägel win. 2 Sam. 15: 30, 32. 9: 2.

2. Då ſade Konungen till Ziba: Hwad will du göra härmed? Ziba ſade: Åſnorna ſkola wara för Konungens husfolk, att de derpå rida; och bröden och fikonen för tjenarena, att de måga äta, och winet till att dricka, när de warda trötte i öknene.

3. Konungen ſade: Hwar är dins herras ſon? Ziba ſade till Konungen: Si, han blef i Jeruſalem; ty han ſade: I dag warder Iſraels hus mig igengifwandes mins faders rike. 2 Sam. 9: 10. 19: 27.

4. Konungen ſade till Ziba: Si, allt det MephiBoſeth hafwer, ſkall wara ditt. Ziba ſade med tillbedjande: Låt mig finna nåd för dig, min herre Konung.

5. Då nu Konung David kom till Bahurim, ſi, då gick der en man utaf Sauls hus ſlägt, han het Simei, Gera ſon; han gick ut och bannades; 2 Sam. 19: 19. 1 Kon. 2: 8.

6. Och kaſtade ſtenar åt David, och åt alla Konung Davids tjenare; ty allt folk och alle de wäldige woro wid hans högra, och wid hans wenſtra ſido.

7. Och ſade Simei, då han bannades: Härut, härut, du blodhund, du Belials man!

8. HErren hafwer wedergullit dig allt Sauls hus blod, att du äſt worden Konung i hans ſtad; nu hafwer HErren gifwit riket i din ſons Abſaloms hand; och ſi, nu tränger dig din olycka; ty du äſt en blodhund.

9. Men Abiſai, ZeruJa ſon, ſade till Konungen: Skall denne döde hunden banna min herra Konungen? Jag will gå bort, och hugga hufwudet af honom. 1 Sam. 24: 15. 2 Sam. 9: 8. 19: 21.

10. Konungen ſade: I ZeruJa barn, hwad hafwer jag ſkaffa med eder? Låt honom banna, ty HErren hafwer budit honom banna David. Ho kan nu ſäga, hwi gör du ſå? 1 Kon. 2: 9, 36, 46.

11. Och David ſade till Abiſai, och till alla ſina tjenare: Si, min ſon, ſom af mitt lif kommen är, går mig efter mitt lif; hwi ock icke nu Jemini ſon? Låt honom betämma, att han bannar; ty HErren hafwer ſå budit honom.

12. Må hända att HErren ſer till mina bedröfwelſe, och HErren löner mig med godo deſſa bannor, ſom jag lider i dag.

13. Alltſå gick David med ſitt folk framåt wägen; men Simei gick ut med bergsſidone jemte wid honom, och bannades, och kaſtade ſtenar till honom, och hof jord.

14. Och Konungen kom derin, och allt folket, ſom med honom war, trötte; och wederqwickte ſig der.

15. Men Abſalom och allt folket, Iſraels män, kommo till Jeruſalem, och Achitophel med honom.

16. Då nu Huſai den Architen, Davids wän, kom in till Abſalom, ſade

han till Abſalom: Till lycko, herre Konung, till lycko, herre Konung.

17. Abſalom ſade till Huſai: Är detta din barmhertighet emot din wän? Hwi hafwer du icke farit ut med dinom wän?

18. Huſai ſade till Abſalom: Icke ſå, utan den ſom HERren utwäljer, och detta folk, och hwar man i Iſrael, honom will jag tillhöra, och när honom blifwa.

19. Och ſedan, hwem ſkulle jag tjena? Skulle jag icke tjena hans ſon? Såſom jag hafwer tjent dinom fader, ſå will jag ock tjena dig.

20. Och Abſalom ſade till Achitophel: Gifwer råd, hwad ſkole wi göra?

21. Achitophel ſade till Abſalom: Lägg dig när dins faders frillor, ſom han hafwer låtit qwara blifwa till att bewara huſet, ſå får hele Iſrael höra, att du hafwer gjort din fader illa luktande, och alles deras hand, ſom när dig äro, blifwer ſtyrkt
2 Sam. 15: 16.

22. Då gjorde de till Abſalom ett tjäll uppå taket; och Abſalom belåg ſins faders frillor för all Iſraels ögon. 2 Sam. 12: 11.

23. På den tiden, då Achitophel gaf ett råd, war det ſåſom man hade frågat Gud om någon ting; alltſå war all Achitophels rådſlag, både när David, och ſå när Abſalom.

17. Capitlet.

Achitophels, Huſai råd. Bådets fara.
Achitophel hänger ſig.

Och Achitophel ſade till Abſalom: Jag will utwälja mig tolftuſend män, och ſtå upp till att fara efter David i denna nattene;

2. Och will öfwerfalla honom, medan han trött och mödd är. När jag nu förſkräcker honom, ſå att allt folket, ſom när honom är, flyr, will jag ſlå Konungen allena; 2 Sam. 16: 14.

3. Och draga allt folket till dig igen. När då hwar man till dig dragen är, ſåſom du begärar, ſå blifwer allt folket i frid.

4. Detta tycktes Abſalom wara godt, och allom äldſtom i Iſrael.

5. Men Abſalom ſade: Käre, låt oß ock kalla Huſai den Architen, och höra hwad han ſäger derom.

6. Och då Huſai kom in till Abſalom, ſade Abſalom till honom: Sådant hafwer Achitophel ſagt; ſäg du, ſkole wi göra ſå, eller ej?

7. Då ſade Huſai till Abſalom: Det är intet godt råd, ſom Achitophel i denna gången gifwit hafwer.
2 Sam. 15: 31.

8. Och Huſai ſade ytterligare: Du känner wäl din fader, och hans män, att de äro ſtarke och illſinnade ſåſom en björn, hwilkom ungarna äro ifråtagne i markene. Dertill är din fader en ſtridsman, och warder ſig intet förſummandes med folkena.

9. Si, han hafwer tilläfwentyrs nu förwarat ſig någorſtäds i en kulo, eller annorſtäds. Om det nu ſkedde, att det ginge icke wäl i förſta gången, och uppkomme ett rykte, och ſades: Det är ſkedt en ſlagtning på det folk, ſom Abſalom efterföljer,

10. Så warder hwar och en förtwiflad, den dock eljeſt dugelig är, och hafwer ett hjerta ſåſom ett lejon; ty hela Iſrael wet, att din fader är ſtark, och dugelige män de ſom när honom äro.

11. Men det råder jag, att du förſamlar dig hela Iſrael, ifrå Dan intill BerSeba, många ſåſom ſanden i hafwet; och din perſon drage ibland dem; Dom. 20: 1.

12. Så wilje wi öfwerfalla honom på hwad rum wi finne honom, och wilje komma öfwer honom, ſåſom daggen faller på jordena, att wi icke låte blifwa en qwar, af honom och alla hans män.

13. Om han förſamlar ſig in uti någon ſtad, ſå ſkall hela Iſrael kaſta linor kringom ſamma ſtad, och rycka honom i ſtrömmen, att der ſkall icke finnas en ſten igen af.

14. Då ſade Abſalom, och hwar och en i Iſrael: Huſai den Architens råd är bättre, än Achitophels råd. Men HERren ſkickade det ſå, att det goda Achitophels råd ſkulle warda förhindradt, på det att HERren

ſkulle låta komma en olycko på Abſalom.

15. Och Huſai ſade till Zadok och AbJathar Presterna: Så och ſå hafwer Achitophel rådt Abſalom och dem äldſtom i Iſrael; men jag hafwer ſå och ſå rådt.

16. Så ſänder nu med haſt åſtad, och båder David, och ſäger: Blif icke öfwer nattena på ſlättmarkene i öknene; utan drag deröfwer ſnarliga, att Konungen icke warder uppſluken, och allt folket ſom med honom är.

17. Men Jonathan och Ahimaaz ſtodo wid den brunnen Rogel; och en tjenſtepiga gick bort, och ſade dem det; och de gingo åſtad, och ſade det Konung David; förty de torde icke låta ſig ſe, ſå att de kommo in i ſtaden. 2 Sam. 15: 27. Joſ. 15: 7. 18: 16.

18. Men en dräng fick ſe dem, och ſade det för Abſalom. Då gingo de både med haſt ſin wäg, och kommo uti ens mans hus i Bahurim; han hade en brunn i ſinom gård, der ſtego de in.

19. Och qwinnan tog och bredde ett öfwertäckelſe öfwer brunnshålet, och ſlog der gryn uppå, ſå att man kunde det intet märka.

20. Då nu Abſaloms tjenare kommo till qwinnona i huſet, ſade de: Hwar är Ahimaaz och Jonathan? Qwinnan ſade till dem: De gingo öfwer wattubäcken. Och då de ſökte, och funno intet, gingo de tillbaka igen till Jeruſalem.

21. Och då de woro bortgångne, ſtego de upp utu brunnen, och gingo ſina färde; och underwiſte det Konung David, och ſade till David: Står upp, och går med haſt öfwer älfwena; ty ſå och ſå hafwer Achitophel gifwit råd emot eder.

22. Då ſtod David upp, och allt folket ſom när honom war, och gingo öfwer Jordan, tilldeß morgon ljuſt wardt; och icke en fattades, ſom icke war kommen öfwer Jordan.

23. Då Achitophel ſåg, att hans råd icke hade framgång, ſadlade han ſin åſna, och ſtod upp, och for hem i ſin ſtad, och ſkickade om ſitt hus, och hängde ſig, och blef död, och wardt begrafwen i ſins faders graf.

24. Och David kom till Mahanaim; och Abſalom drog öfwer Jordan, och alle Iſraels män med honom.

25. Och Abſalom hade ſatt Amaſa i Joabs ſtad öfwer hären; och Amaſa war ens mans ſon, ſom het Jithra, en Iſraelit, hwilken låg när Abigail, Nahas dotter, ZeruJa ſyſter, Joabs moder. 2 Sam. 19: 13. 1 Chr. 2: 16, 17.

26. Men Iſrael och Abſalom lägrade ſig i Gilead.

27. Då David war kommen till Mahanaim, kommo der Sobi, Nahas ſon, af Rabba Ammons barnas, och Machir, Ammiels ſon af Lodebar, och Barſillai, en Gileadit af Rogelim; 2 Sam. 12: 26.

28. Och förde ſängkläder, bäcken, lerkäril, hwete, bjugg, mjöl, torkad ax, bönor, linſe, gryn,

29. Hannog, ſmör, får, och nötaoſtar till David, och till folket ſom med honom war, till ſpisning; ty de tänkte, folket warder hungrigt, trött och törſtigt i öknene.

18. Capitlet.

Hären ſkickad till ſtrid. Abſalom dräpes. David qwider.

Och David ſkickade folket, ſom när honom war, och ſatte höfwitsmän öfwer dem, öfwer tuſend, och öfwer hundrad;

2. Och ſände ut folket, en tredjepart under Joab, och en tredjepart under Abiſai, ZeruJa ſon, Joabs broder, och en tredjepart under Itthai den Githiten. Och Konungen ſade till folket: Jag will ock draga ut med eder.

3. Men folket ſade: Du ſkall icke draga ut; förty om wi än flydde, eller hälften af oß blefwe döde, der ſkola de intet om ſköta; men du äſt ſå mycket ſom tiotuſend af oß; ſå är det nu bättre, att du må wara oß till hjelp utu ſtadenom. 2 Sam. 21: 17.

4. Konungen ſade till dem: Såſom eder täckes, ſå will jag göra. Och Konungen blef ſtåndandes i portenom, och allt folket drog ut, wid hundrad, och wid tuſend.

5. Och

5. Och Konungen böd Joab och Abiſai, och Itthai, och ſade: Farer mig ſakta med pilten Abſalom. Och allt folket hörde, att Konungen böd alla höfwitsmännerna om Abſalom.

6. Och då folket kom ut i markena emot Iſrael, wardt ſtridt i Ephraims ſkog.

7. Och Iſraels folk wardt der ſlaget för Davids tjenare, ſå att i den dagen ſkedde en ſtor ſlagtning, till tjugutuſend män.

8. Och ſtriden wardt der förſtrödd uppå allt landet; och ſkogen uppfrätte flera på den dagen än ſwärdet.

9. Och Abſalom mötte Davids tjenare, och red på en mula; och då mulen kom under en ſtor tjock ek, faſtnade hans hufwud wid ekena, och han blef hängandes emellan himmel och jord; men mulen lopp ſin wäg undan honom. 2 Sam. 14: 26.

10. Då en man fick det ſe, bådade han det Joab och ſade: Si, jag ſåg Abſalom hänga wid en ek.

11. Och Joab ſade till mannen, ſom det bådade: Si, ſågſt du det, hwi ſlog du honom icke der till jordena? Så wille jag gifwit dig på mina wägnar tio ſilfpenningar, och ett bälte.

12. Mannen ſade till Joab: Om du hade wägit mig tuſende ſilfpenningar i mina hand, ſå wille jag ändå icke låtit komma min hand på Konungens ſon; ty Konungen böd dig, och Abiſai, och Itthai, i wåro åhöro, och ſade: Förwarer mig pilten Abſalom.

13. Eller om jag än något ondt gjort hade på min ſjäls fara, efter för Konungenom intet fördoldt warder, ſkulle du wäl ſjelfwer fallit mig emot.

14. Joab ſade: Icke ſå; jag will till honom för din ögon. Då tog Joab tre ſpetſar i ſin hand, och ſtötte dem Abſalom i hjertat, medan han ännu lefde i ekene.

15. Och tio unge karlar, Joabs wapnedragare, gåfwo ſig omkring honom, och ſlogo honom ihjäl.

16. Då blåſte Joab i baſunen, och kallade folket igen, att de icke mer ſkulle jaga efter Iſrael; ty Joab wille ſkona folket.

17. Och de togo Abſalom och kaſtade honom i ſkogen uti en ſtor grop, och lade en ſtor hop med ſtenar på honom; och hele Iſrael flydde, hwar och en i ſina hyddo.

18. Men Abſalom hade ſig uppreſt en ſtod, medan han ännu lefde, den ſtår i Konungsdalenom; ty han ſade: Jag hafwer ingen ſon; derföre ſkall detta wara mins namns åminnelſe; och kallade den ſtodena efter ſitt namn, och heter ännu på denna dag Abſaloms rum. 1 Moſ. 14: 17. 2 Sam. 14: 27.

19. Ahimaaz, Zadoks ſon, ſade: Käre, låt mig löpa, och förkunna Konungenom, att HErren hafwer ſkaffat honom rätt af hans fiendars händer.

20. Joab ſade till honom: Du bär ingen god tidende i denna dagen; på en annan dag må du bära tidende, och icke i dag; ty Konungens ſon är död.

21. Men till Cuſi ſade Joab: Gack åſtad, och båda Konungen hwad du ſett hafwer. Och Cuſi tillbad Joab, och lopp.

22. Men Ahimaaz, Zadoks ſon, ſade åter till Joab: Huru, om jag ock löper efter Cuſi? Joab ſade: Hwad will du löpa, min ſon? Kom hit, du bär ingen god tidende.

23. Han ſwarade: Huru, om jag lopp? Han ſade till honom: Så löp. Så lopp då Ahimaaz på den geneſta wägen, och kom förr än Cuſi.

24. Men David ſatt emellan twå portar; och wäktaren gick uppå taket åt portenom på muren, och lyfte ſin ögon upp, och fick ſe en man löpandes allena;

25. Och han ropade, och ſade det Konungenom. Konungen ſade: Är han allena, ſå är det god tidende i hans mun. Som han ännu lopp, och kom närmer,

26. Fick wäktaren ſe en annan man löpandes, och han ropade af murenom, och ſade: Si, en man löper allena. Åter ſade Konungen: Den är ock ett godt bådſkap.

27. Wäktaren ſade: Mig ſynes den förſtas löpande, ſåſom det wore Ahimaaz löpande, Zadoks ſons. Och

Konungen ſade: Det är en god man, och han bär god tidende.

28. Ahimaaz ropade, och ſade till Konungen: Frid; och tillbad för Konungen på ſitt anlete ned till jordena, och ſade: Lofwad ware HERren din Gud, ſom de menniſkor beſlutit hafwer, ſom upphofwo ſina hand emot min herra Konungen.

29. Konungen ſade: Mår ock pilten Abſalom wäl? Ahimaaz ſade: Jag ſåg ett ſtort ſorl, då Konungens tjenare Joab ſände mig, din tjenare, och jag wet icke hwad det war.

30. Konungen ſade: Gack afſides, och ſtatt der; och han gick afſides, och ſtod der.

31. Si, då kom Cuſi, och ſade: Jag bär god tidende, min herre Konung: HERren hafwer i dag ſkaffat dig rätt af allas deras hand, ſom ſig hafwa uppſatt emot dig.

32. Konungen ſade till Cuſi: Mår ock pilten Abſalom wäl? Cuſi ſade: Gånge ſå med alla mins herras Konungens fiendar, ſåſom med piltenom går, och med alla dem ſom ſätta ſig upp emot dig, till att göra dig ondt.

33. Då wardt Konungen ſorgſe, och gick upp i ſalen i portenom, och gret; och wid han gick, ſade han: Min ſon Abſalom, min ſon, min ſon Abſalom! Gifwe Gud, att jag måtte dö för dig. O Abſalom! min ſon, min ſon!

19. Capitlet.

Sorgen ſtillad. David hemtad. Simei.
MephiBoſeths, Barſillai urſäkt.
Iſraels kif.

Och det wardt bådadt Joab: Si, Konungen gråter, och beklagar ſig om Abſalom.

2. Och wardt i den dagen en ſorg af ſegren i hela folkena; förty folket hade i den dagen hört, att Konungen war bedröfwad om ſin ſon.

3. Och folket drog ſig bort i den dagen, ſå att det icke kom i ſtaden, lika ſom ett folk drager ſig bort, ſom till blygd kommet är, när det i ſtrid flytt hafwer.

4. Men Konungen förſkylde ſitt anſigte, och ropade högt: Ack! min ſon Abſalom! Abſalom, min ſon, min ſon! 2 Sam. 15: 30. 18: 33.

5. Så gick Joab in uti huſet till Konungen, och ſade: Du hafwer i dag till blygd gjort alla dina tjenare, ſom i dag undſatt hafwa dina, dina ſöners, dina döttrars, dina huſtrurs och dina frillors ſjälar;

6. Så att du hafwer dem kär ſom dig hata, och hatar dem ſom dig kär hafwa; ty du låter dig märka i dag, att dig ligger ingen magt uppå höfwitsmännerna och tjenarena; utan jag märker i dag wäl, att om allenaſt Abſalom lefde dig, och wi alle i dag döde wore, det ſkulle dig tycka ſå godt wara.

7. Så ſtatt nu upp, och gack ut, och tala wänliga med dina tjenare; ty jag ſwär dig wid HERran: Om du icke går ut, blifwer icke en man qwar när dig öfwer denna nattena; det ſkall wara dig wärre, än allt det onda ſom öfwer dig kommet är, ifrå din ungdom allt intill nu.

8. Då ſtod Konungen upp, och ſatte ſig i porten, och allo folkena wardt ſagdt: Si, Konungen ſitter i portenom. Så kom allt folket för Konungen; men Iſrael war flydd, hwar och en i ſin hyddo.

9. Och allt folket kifwade tillhopa i alla Iſraels ſlägter, och ſade: Konungen hafwer hulpit oß utu wåra fiendars hand, och förloßat oß utu de Philiſteers hand, och hafwer måſt fly utaf landena för Abſalom.

10. Så är Abſalom död blifwen i ſtridene, den wi öfwer oß ſmort hade; hwi ären I nu ſå ſtilla, att I icke hemten Konungen igen?

11. Och Konungen ſände till Zadok och AbJathar Preſterna, och lät ſäga dem: Taler med de äldſta i Juda, och ſäger: Hwi wiljen I wara de ſiſte till att hemta Konungen hem i ſitt hus igen? Ty hela Iſraels tal war kommet för Konungen i hans hus.

12. I ären mine bröder, mitt ben, och mitt kött; hwi wiljen I då wara de ſiſte, till att hemta Konungen igen?

13. Och till Amaſa ſäger: Äſt du icke mitt ben, och mitt kött? Gud

göre mig det och det, om du icke ſkall blifwa härhöfwitsman för mig, ſå länge du lefwer, i Joabs ſtad.
2 Sam. 17: 25. 1 Chr. 2: 16, 17.

14. Och han bewekte alla Juda mäns hjerta, ſåſom ens mans; och de ſände till Konungen: Kom igen, du och alle dine tjenare.

15. Så kom då Konungen igen. Och ſom han kom till Jordan, woro Juda män komne till Gilgal, till att draga neder emot Konungen, att de ſkulle föra Konungen öfwer Jordan.

16. Och Simei, Gera ſon, Jemini ſons, ſom i Bahurim bodde, haſtade ſig, och drog neder med Juda män emot Konung David.

17. Och med honom woro tuſende män af BenJamin; deßlikes ock Ziba, den tjenaren af Sauls hus, med hans femton ſöner, och tjugu tjenare, och de ſkyndade ſig öfwer Jordan;
2 Sam. 16: 1.

18. Och beredde färjona för Konungenom, att de ſkulle föra Konungens tjenare öfwer, och göra det honom till wilja war. Och Simei, Gera ſon, föll neder för Konungen, då han for öfwer Jordan;

19. Och ſade till Konungen: Min herre, tillräkna mig icke den mißgerning, och kom icke ihåg, att din tjenare förtörnade dig den dagen, då min herre Konungen gick utu Jeruſalem, och Konungen lägge det icke på hjertat; 2 Sam. 16: 5.

20. Ty din tjenare känner, att jag ſyndat hafwer. Och ſi, jag är i dag den förſte kommen utaf Joſephs hus, att jag ſkulle draga neder emot min herra Konungen.

21. Men Abiſai, ZeruJa ſon, ſwarade, och ſade: Och ſkulle icke Simei derföre dö, ſom bannade HERrans ſmorda? 2 Sam. 16: 9.

22. David ſade: Hwad hafwer jag beſtälla med eder, I ZeruJa barn, att I wiljen i dag warda mig till Satan? Skulle i dag någor dö i Iſrael? Menar du, att jag icke wet, att jag i dag är worden Konung öfwer Iſrael? 1 Sam. 11: 13.

23. Och Konungen ſade till Simei: Du ſkall icke dö; och Konungen ſwor honom. 1 Kon. 2: 9, 46.

24. Kom ockſå MephiBoſeth, Sauls ſon, neder emot Konungen, och hade intet ryktat ſina fötter, eller ſitt ſkägg, eller twagit ſin kläder, ifrå den dagen Konungen bortgången war, intill den dagen då han kom med frid.

25. Då han nu till Jeruſalem kom, till att möta Konungenom, ſade Konungen till honom: Hwi for du icke med mig, MephiBoſeth?

26. Och han ſade: Min herre Konung, min tjenare gjorde orätt emot mig; ty din tjenare tänkte: Jag will ſadla en åſna, och ſtiga deruppå, och rida till min herra Konungen; förty din tjenare är ofärdig.

27. Dertill hafwer han ock beklagat din tjenare för min herra Konungenom; men min herre Konungen är ſåſom en Guds Ängel, och må göra hwad honom täckes.
2 Sam. 16: 1, 3. 14: 20.

28. Ty allt mins faders hus hafwer icke warit utan till döden ſkyldigt för minom herra Konungenom; ſå hafwer du dock ſatt din tjenare ibland dem, ſom äta öfwer ditt bord; hwad rätt hafwer jag mer, eller hwad kan jag mer ropa till Konungen?

29. Konungen ſade till honom: Hwad talar du mer härom? Jag hafwer ſagt det, du och Ziba ſkifter åkren med hwarannan. 2 Sam. 16: 4.

30. MephiBoſeth ſade till Konungen: Han må tagan allſamman, efter min herre Konungen med frid hemkommen är.

31. Och Barſillai, den Gileaditen, kom neder ifrå Roglim, och for öfwer Jordan för Konungen, på det han ſkulle ledſaga honom öfwer Jordan.
2 Sam. 17: 27.

32. Och Barſillai war faſt gammal, wäl åttatio år; han hade förſörjt Konungen, medan han war i Mahanaim; ty han war en ganſka wäldig man. 1 Kon. 2: 7.

33. Och Konungen ſade till Barſillai: Du ſkall draga fram med mig; jag will förſörja dig med mig i Jeruſalem.

34. Men Barſillai ſade till Konungen: Hwad är det jag ännu hafwer till att lefwa, att jag ännu ſkulle draga upp med Konungenom till Jeruſalem?

35. Jag är i dag åttatio år gammal; huru ſkulle jag känna hwad godt eller ondt är? Eller ſmaka hwad jag äter eller dricker? Eller höra hwad de ſångare eller ſångerſkor ſjunga? Hwi ſkulle din tjenare ytterligare beſwära min herra Konungen?

36. Din tjenare ſkall något litet fara med Konungenom öfwer Jordan; hwi ſkulle Konungen göra mig en ſådana wedergällning?

37. Låt din tjenare wända om igen, att jag må dö i minom ſtad, och warda begrafwen i mins faders och mine moders grift. Si, der är din tjenare Chimham, den låt draga öfwer med min herra Konungen; och gör honom hwad dig täckes.

38. Konungen ſade: Chimham ſkall draga öfwer med mig, och jag will göra honom hwad dig är till wilja; och allt det du bedes af mig, det will jag göra dig.

39. Och då allt folket war kommet öfwer Jordan, och Konungen deßlikes, kyßte Konungen Barſillai, och wälſignade honom; och han wände om igen till ſitt rum.

40. Och Konungen drog öfwer till Gilgal, och Chimham for med honom; och allt Juda folk hade fört Konungen öfwer; men Iſraels folk war icke utan hälften der.

41. Och ſi, då kommo alle Iſraels män till Konungen, och ſade till honom: Hwi hafwa wåre bröder, Juda män, ſtulit dig, och hafwa fört Konungen och hans hus öfwer Jordan, och alla Davids män med honom?

42. Då ſwarade de af Juda dem af Iſrael: Konungen är oß när åkommen; hwi ären I der wrede före? Menen I, att wi af Konungenom koſt och ſkänker fått hafwe?

43. Så ſwarade då de af Iſrael dem af Juda, och ſade: Wi hafwe tio ſinom mer med Konungenom, med David ockſå, än I; hwi hafwer du då ſå ringa aktat mig, att wi icke måtte hafwa warit de förſte, till att hemta wår Konung? Men de af Juda talade hårdare, än de män af Iſrael. 2 Sam. 5: 1.

20. Capitlet.

Seba uppror. Amaſa, Seba död.
Davids råd.

Och dit war kommen en Belials man, ſom het Seba, Bichri ſon, ens mans af Jemini, han blåſte i baſunen, och ſade: Wi hafwe ingen del i David, eller något arf i Iſai ſon; hwar och en fare i ſina hyddo, o Iſrael! 2 Sam. 19: 42.

2. Då föll ifrå David hwar man i Iſrael, och följde Seba, Bichri ſon; men Juda män blefwo wid ſin Konung, ifrå Jordan intill Jeruſalem.

3. Då Konung David kom hem till Jeruſalem, tog han de tio frillor, ſom han återleft hade till att bewara huſet, och ſatte dem i förwaring, och förſörjde dem; men han belåg dem intet mer; och de woro ſå innelyckta intill deras död, och lefde i enkodom.

4. Och Konungen ſade till Amaſa: Kalla mig tillhopa alla Juda män, på tredje dagen; och du ſkall ockſå wara wid handena. 2 Sam. 19: 13.

5. Och Amaſa gick bort till att kalla tillhopa Juda; och han fördröjde öfwer den tiden, ſom han honom förelagt hade.

6. Och David ſade till Abiſai: Nu warder oß Seba, Bichri ſon, mer wedermödo görandes än Abſalom; tag du dins herras tjenare, och jaga efter honom, att han tilläfwentyrs icke finner faſta ſtäder för ſig, och undſlipper utu wår ögon.

7. Då drogo ut med honom Joabs män, dertill Crethi och Plethi, och alle ſtarke; men de drogo ut af Jeruſalem, till att jaga efter Seba, Bichri ſon.

8. Som de nu komne woro till den ſtora ſtenen i Gibeon, kom Amaſa der emot dem; och Joab war begjordad öfwer ſin kläder, ſom han uppå hade, och hade bundit derutanöfwer ett ſwärd, det hängde wid hans länd i ſkidone; och det gick wäl ut och in.

9. Och Joab ſade till Amaſa: Frid

ware med dig, min broder; och Joab fattade Amaſa i ſkägget med högra handene, ſåſom han wille kyßa honom.

10. Och Amaſa gaf icke akt på ſwärdet i Joabs hand. Och han ſtack honom dermed i buken, ſå att hans inelfwer utgingo på jordena, och gaf honom intet ſtyng mer; och han blef död. Men Joab och hans broder Abiſai jagade efter Seba, Bichri ſon. 1 Kon. 2:5.

11. Och en af Joabs tjenare blef ſtåndandes när honom, och ſade: Hwilken driſtar ſig emot Joab, och hwilken går efter Joab när David?

12. Men Amaſa låg ſölad i blodet midt uppå wägenom. Då nu en ſåg, att allt folket blef der ſtåndandes, drog han Amaſa af wägen bort på markena, och kaſtade kläder på honom; efter han ſåg att, hwilken till honom kom, han blef der ſtåndandes.

13. Då han nu war utaf wägenom tagen, följde hwar man efter Joab, till att jaga efter Seba, Bichri ſon.

14. Och han drog genom alla Iſraels ſlägter, till Abel och BethMaacha, och hela Haberim; och de förſamlade ſig, och följde honom efter;

15. Och kommo, och belade honom i Abel och BethMaacha, och de gjorde en ſkans om ſtaden, och trädde intill muren; och allt folket, ſom med Joab war, ſtormade, och wille kaſta muren omkull.

16. Då ropade en wis qwinna utu ſtadenom: Hörer, hörer; ſäger till Joab, att han kommer hit, jag will tala med honom.

17. Och då han kom till henne, ſade qwinnan: Äſt du Joab? Han ſade: Ja. Hon ſade till honom: Hör dine tjenarinnos tal. Han ſade: Jag hörer.

18. Hon ſade: I förtiden ſade man: Den ſom fråga will, han fråge i Abel; och ſå gick det wäl till.

19. Detta är den redelige och trogne ſtaden i Iſrael, och du will dräpa ſtaden och modrena i Iſrael? Hwi will du uppſluka HErrans arfwedel?

20. Joab ſwarade, och ſade: Bort det, bort det ifrå mig, att jag uppſluka eller förderfwa ſkulle.

21. Det hafwer ſig icke ſå; utan en man af Ephraims berg, benämnd Seba, Bichri ſon, hafwer upphäfwit ſig emot Konung David: Får honom hitut allena, ſå will jag draga af ifrå ſtadenom. Qwinnan ſade till Joab: Si, hans hufwud ſkall warda kaſtadt ut till dig öfwer muren.

22. Och qwinnan kom in till allt folket med ſine wishet; och de höggo Seba, Bichri ſon, hufwudet af, och kaſtade det ut till Joab. Då blåſte han i baſunen, och de åtſkiljde ſig ifrå ſtadenom, hwar och en uti ſin hyddo; och Joab kom igen till Konungen i Jeruſalem.

23. Och Joab war öfwer all Iſraels här; Benaja, Jojada ſon, war öfwer Crethi och Plethi; 2 Sam. 8:16.

24. Adoram war räntomäſtare; Joſaphat, Ahiluds ſon, war canceller;

25. Seja war ſkrifware; Zadok och AbJathar woro Preſter;

26. Dertill war Ira, den Jairiten, Davids Preſt.

21. Capitlet

Treåra hunger. Gibea förſonadt. Davids örlig.

Så wardt en hård tid i Davids dagar i tre år efter hwartannat; och David ſökte HErrans anſigte; och HErren ſade: För Sauls ſkull, och för det blodhus ſkull, derföre att han drap de Gibeoniter. 2 Moſ. 28:30. 4 Moſ. 27:21.

2. Då lät Konungen kalla de Gibeoniter, och talade med dem; men de Gibeoniter woro icke utaf Iſraels barn, utan woro igenblefne utaf de Amoreer; men Iſraels barn hade ſworit dem; och Saul ſökte efter att ſlå dem i ſitt nit för Iſraels barn och Juda. Joſ. 9:15, 19.

3. Så ſade nu David till de Gibeoniter: Hwad ſkall jag göra eder? Och hwarmed ſkall jag förſonat, att I mågen wälſigna HErrans arfwedel?

4. De Gibeoniter ſwarade honom: Oß är intet om guld eller ſilfwer af Saul eller hans hus; och är oß intet om, att någor ſkall dräpas af Iſrael.

Han ſade: Hwad ſägen I då, det jag eder göra ſkall?

5. De ſade till Konungen: Den mannen, ſom oß förderfwat och tillintetgjort hafwer, honom ſkole wi förderfwa, ſå att intet blifwer qwart af honom i alla Iſraels gränſor.

6. Gif oß ſju män utaf hans hus, att wi upphänge dem HERranom i Gibea Sauls, HERrans utwaldas. Konungen ſade: Jag will få eder dem.

7. Men Konungen ſkonade MephiBoſeth, Jonathans ſon, Sauls ſons, för HERrans eds ſkull, ſom emellan dem war, nämliga, emellan David och Jonathan, Sauls ſon.
1 Sam. 18: 3. 20: 15, 23, 42. 23: 18.

8. Men de twå Rizpa ſöner, Aja dotters, hwilka hon Saul födt hade, Armoni och MephiBoſeth; dertill de fem Michals ſöner, Sauls dotters, hwilka hon Adriel, Barſillai den Meholathitens ſon, födt hade, tog Konungen; 2 Sam. 3: 7.

9. Och fick dem uti de Gibeoniters hand; dem upphängde de på bergena för HERranom. Och ſå föllo deße ſju på eno reſo; och blefwo döde i förſta andene, när bjugganden uppågick.

10. Då tog Rizpa, Aja dotter, en ſäck och bredde honom på ena häll i andenes begynnelſe, intilldeß wattnet af himmelen dröp uppå dem; och lät i den dagen inga himmelens foglar ſätta ſig på dem; ej heller markenes djur om nattena.

11. Och det wardt ſagdt David, hwad Rizpa, Aja dotter, Sauls frilla, gjort hade.

12. Och David gick bort, och tog Sauls ben, och Jonathans hans ſons ben ifrå de borgare i Jabes i Gilead, hwilken de utaf Bethſans gato ſtulit hade; der de Philiſteer dem hängt hade, på den tiden då de Philiſteer ſlogo Saul på Gilboa berg;
1 Sam. 31: 12.

13. Och förde dem dädan ditupp, och ſamkade dem tillhopa med de hängdas ben;

14. Och begrofwo Sauls och hans ſons Jonathans ben i BenJamins land i Zela, i hans faders Kis graf; och gjorde allt ſåſom Konungen budit hade. Alltſå wardt då Gud ſedan landena förſonad. Joſ. 18: 28.

15. Så hof ſig åter ett örlig upp utaf de Philiſteer emot Iſrael. Och David drog neder, och hans tjenare med honom, och ſtridde emot de Philiſteer. Och David wardt trött.

16. Och Jesbi af Nob, hwilken en af Rapha barn war, och hans glafwens wigt war trehundrad koppars wigter, och han hade ett nytt harneſk uppå, han for efter att ſlå David.

17. Men Abiſai, ZeruJa ſon, halp honom, och ſlog den Philiſteen ihjäl. Då ſworo honom Davids män, och ſade: Du ſkall icke mer draga ut med oß i ſtrid, att icke utſläckes lyktan i Iſrael. 2 Sam. 18: 3.

18. Sedan hof ſig åter ett örlig upp i Gob med de Philiſteer; då ſlog Sibbechai, den Huſathiten, Saph, den ock en war utaf de Rapha barn.
1 Chr. 20: 4.

19. Och ſig hof ännu upp ett örlig i Gob med de Philiſteer; då ſlog ElhananJaere, Orgims ſon, en BethLehemit, Goliath, den Gitthiten, hwilken hade en ſpets, hwilkens ſtång war ſåſom ett wäfträ. 1 Sam. 17: 50. 1 Chr. 20: 5.

20. Och ſig upphof ännu ett örlig i Gath. Der war en lång man, han hade ſex finger på ſina händer, och ſex tår på ſina fötter, ſå att de woro fyra och tjugu på talet; och han war ockſå födder af Rapha.

21. Och då han talade hädelſe till Iſrael, ſlog honom Jonathan, Simea ſon, Davids broders.

22. Deße fyra woro Rapha födde i Gath; och föllo igenom Davids och hans tjenares hand.

22. Capitlet.

Davids lofſång.

Och David talade för HERranom denna wiſones ord, den tid då HERren hade hulpit honom ifrån alla hans fiendars hand, och ifrå Sauls hand;

2. Och ſade: HERren är min klippa, och min borg, och min Frälſare.
5 Moſ. 32: 4. Pſ. 18: 1. Ebr. 2: 13.

3. Gud är min tröſt, på honom will jag tröſta; min ſköld och mine helſos horn; mit beſkärm, och min tillflykt, min Frälſare, du ſom mig hjelper ifrån orätt.

4. Jag will lofwa och åkalla HERran, ſå blifwer jag ifrå mina fiendar förloßad.

5. Ty dödſens förderf hade omhwärft mig; och Belials bäcker hade förſkräckt mig.

6. Helwetes band omhwärfde mig; och dödſens ſnaror öfwerföllo mig.

7. När jag bedröfwad är, will jag åkalla HERran, och ropa till min Gud, ſå hörer han mina röſt utaf ſitt tempel; och mitt rop kommer för honom i hans öron.

8. Jorden bäfwade och ſkalf; himmelens grundwalar hafwa ſig rört, och gifwit ſig, då han war wred.

9. Rök gick upp utaf hans näſo, och förtärande eld utaf hans mun; ſå att det ljungade deraf.

10. Himmelen böjde han, och ſteg neder; och mörker war under hans fötter.

11. Och han ſteg på Cherub, och flög, och ſyntes på wädrens wingar.

12. Hans tjäll kringom honom war mörker, och ſwart tjockt moln.

13. Af ſkenet för honom brann det med ljungande.

14. HERren dundrade af himmelen; och den Högſte lät utgå ſitt dunder.

15. Han ſköt ſina pilar, och förſtrödde dem; han lät ljunga, och förſkräckte dem.

16. Då ſåg man wattnet uppwälla; och jordenes grund wardt blottad genom HERrans ſtraff, och genom hans näſos anda och blåſt.

17. Han ſände utaf höjdene, och hemtade mig, och drog mig utu ſtor watten.

18. Han frälſte mig ifrå mina ſtarka fiendar; ifrå mina hatare, ſom mig för mägtige woro;

19. De mig öfwerföllo i mine olyckos tid; och HERren är min tröſt worden.

20. Han hafwer utfört mig på rymdena. Han tog mig ut; förty han hade luſt till mig.

21. HERren gör wäl wid mig efter mina rättfärdighet; han betalar mig efter mina händers renhet.

22. Ty jag håller HERrans wägar, och är icke ogudaktig worden emot min Gud.

23. Förty alla hans rätter hafwer jag för ögon; och hans bud kaſtar jag icke ifrå mig.

24. Men jag är utan wank för honom, och bewarar mig för ſynd.

25. Derföre wedergäller mig HERren efter min rättfärdighet; efter min renhet för hans ögon.

26. Med de heliga äſt du helig; med de fromma äſt du from.

27. Med de rena äſt du ren; och wid de afwoga ſtäller du dig afwog.
3 Moſ. 26: 24.

28. Ty du hjelper det elända folk; och med din ögon förnedrar du de höga.
Dan. 4: 34.

29. Ty du, HERre, äſt min lykta; HERren upplyſer mitt mörker.

30. Förty med dig kan jag nederſlå krigsfolk; och genom min Gud ſpringa öfwer muren.

31. Guds wägar äro utan briſt; HERrans tal är genomluttradt; han är en ſköld allom dem ſom hoppas till honom.
Upp. 15: 3.
Pſ. 12: 7. 119: 140. Ordſ. 30: 5.

32. Ty hwilken är en Gud, utan HERren? Och hwilken är en tröſt, utan wår Gud?
5 Moſ. 32: 39.
1 Sam. 2: 2. Eſ. 43: 11.

33. Gud ſtyrker mig med kraft; och wiſar mig en wäg utan briſt.

34. Han gör mina fötter lika ſom hjortars; och ſätter mig uppå mina höjder.

35. Han lärer mina händer ſtrida, och drifwer mina armars kopparbåga.
Pſ. 144: 1.

36. Och du gifwer mig dine helſos ſköld; och när du förnedrar mig, gör du mig ſtoran.

37. Du gör rum för mig till att gå, att mina fötter icke ſlinta.

38. Jag will jaga efter mina fiendar, och förgöra dem; och will icke omwända, tilldeß jag gör en ända med dem.

39. Jag will förgöra dem, och ne-

derſlå dem, och de ſkola icke ſtå mig emot; de måſte falla under mina fötter.

40. Du kan omgjorda mig med kraft till ſtrid; du kan kaſta dem under mig, ſom ſätta ſig upp emot mig.

41. Du gifwer mig mina fiendar på flyktena, att jag må förſtöra dem ſom mig hata.

42. De ropa, men der är ingen hjelpare; till HErran, men han ſwarar dem intet.

43. Jag ſkall ſönderſtöta dem ſåſom ſtoft på jordene; ſåſom träck uppå gatone ſkall jag göra dem till mull, och förſtrö dem.

44. Du hjelper mig ifrå det trätoſamma folket; och bewarar mig till ett hufwud öfwer Hedningarna. Det folk, ſom jag intet kände, ſkall tjena mig.

45. De främmande barn förſaka mig; men deße lyda mig med hörſam öron.

46. De främmande barn äro förſmäktade, och brytas i ſina bojor.

47. HErren lefwer, och lofwad ware min tröſt; och warde upphöjd Gud, mine helſos tröſt.

48. Gud, ſom gifwer mig hämnden, och kaſtar folk under mig;

49. Han förer mig ut ifrå mina fiendar, och ifrå dem, ſom ſätta ſig emot mig, upphöjer du mig; och ifrå wrångwiſa män frälſar du mig.

50. Derföre will jag tacka dig, HErre, ibland Hedningarna, och dino Namne lofſjunga; Rom. 15: 9.

51. Den der ſtor ſalighet bewiſar ſinom Konung; och gör wäl med David ſinom ſmorda, och med hans ſäd i ewig tid.

23. Capitlet.

Davids teſtamente, hjeltar.

Deßa äro de ſiſta Davids ord; David, Iſai ſon, ſade: Den mannen ſadet, ſom för en Jacobs Guds ſmord uppſatter är, och en luſtig Iſraels diktare.

2. HErrans Ande hafwer talat genom mig, och hans ord är ſkedt genom mina tungo.

3. Iſraels Gud hafwer talat till mig; Iſraels tröſt hafwer mig tillſagt; den der råder öfwer menniſkorna, den rättwiſe rådanden i Guds fruktan; Jer. 23: 5, 6. Zach. 9: 9. Eſ. 11: 2, 3.

4. Såſom ljuſet är om morgonen, då ſolen uppgår bittida, utan moln; och af ſkenet efter regn wäxer gräs upp af jordene. Pſ. 68: 10. 72: 6. Oſ. 6: 3.

5. Ty ingen ting är för Gudi, ſåſom mitt hus; ty han hafwer gjort ett ewigt förbund med mig, i alla måtto wißt och faſt; ty det är all min ſalighet, och all luſt, att intet ſå wäxa ſkall.

6. Men den ogudaktige Belial ſkall warda alldeles utrotad ſåſom törne, ſå att man intet behåller deraf. 2 Sam. 16: 17.

7. Och om någor antaſtar dem, ſkola de med jern och ſpets platt förderfwa dem; och man ſkall uppbränna dem med eld i deras rum.

8. Deße äro namnen af Davids hjeltar: Jaſabeam, Hachmoni ſon, den ypperſte ibland tre; hwilken upphof ſin ſpets, och ſlog ihjäl åttahundrad i ena reſo. 1 Chr. 11: 10.

9. Näſt honom war Eleazar, Dodi ſon, Ahohi ſons, ibland de tre hjeltar med David, då de förhädde de Philiſteer, och woro der förſamlade till ſtrid, och Iſraels män drogo upp.

10. Då ſtod han, och ſlog de Philiſteer, tilldeß hans hand dofnade, trött af ſwärdena. Och HErren gaf en ſtor ſalighet på den tiden, ſå att folket wände om igen efter honom till att röfwa.

11. Efter honom war Samma, Age ſon, den Hararitens. Då de Philiſteer förſamlade ſig i en rota, och der war en åker full med linſe, och folket flydde för de Philiſteer;

12. Då trädde han midt uppå den åkren, och undſatte honom, och ſlog de Philiſteer; och HErren gaf en ſtor ſalighet.

13. Och deße tre ypperſte ibland tretio kommo neder i andene, till David uti kulona Adullam; och de Philiſteers rote låg i Rephaims dal. 1 Sam. 22: 1. 2 Sam. 5: 18.

14. Men David war på den tiden på borgene; och de Philiſteers folk låg i BethLehem.

15. Och David wardt lyſten och ſade: Ho will hemta mig dricka af det watten i BethLehems brunn, under portenom?

16. Då föllo de tre hjeltar in uti de Philiſteers lägre, och hemtade watten utu brunnenom i BethLehem, under porten, och båro till David; men han wille intet dricka det, utan utgöt det HERranom;

17. Och ſade: Det låte HERren wara långt ifrå mig, att jag detta göra ſkulle; är det icke de mäns blod, ſom ſitt lif wågade, och gingo dit? Och han wille icke drickat. Det gjorde nu de tre hjeltar. 1 Chr. 11: 19.

18. Abiſai, Joabs broder, ZeruJa ſon, war ock en ypperſt ibland tre. Han hof ſin ſpets upp, och ſlog trehundrad, och war ockſå priſad ibland tre;

19. Och den härligaſte ibland tre, och war deras öfwerſte; men han kom icke intill de tre.

20. Och Benaja, Jojada ſon, IsHails ſons af ſtorom gerningom, af Kabzeel, han ſlog tu de Moabiters lejon, och gick ned, och ſlog ett lejon i brunnenom i ſnötiden; 1 Chr. 11: 22.

21. Och ſlog deßlikes en grufwelig Egyptiſk man; den hade en ſpets i ſine hand; men han gick neder till honom med en ſtaf, och tog den Egyptien ſpetſen utu handene, och ſlog honom ihjäl med ſin egen ſpets.

22. Detta gjorde Benaja, Jojada ſon, och war bepriſad ibland de tre hjeltar;

23. Och härligare än de tretio; men han kom icke till de tre. Och David gjorde honom till ſitt hemliga Råd.

24. Aſahel, Joabs broder, är ibland de tretio; Elhanan, Dodo ſon, i BethLehem;

25. Samma den Haroditen; Elika den Haroditen;

26. Helez den Palthiten; Ira, Ikkes ſon, den Thekoitens;

27. Abieſer den Annethothiten; Mebunnai den Huſathiten;

28. Zalmon den Achothiten; Maharai den Netophathiten;

29. Heleb, Baena ſon, den Netophatiten; Itthai, Ribai ſon, af Gibea BenJamins barnas;

30. Benaja, den Pirgathoniten; Hiddai, af de bäcker Gaas;

31. AbiAlbon den Arbathiten; Aſmaveth den Barhumiten;

32. Eliaheba den Saalboniten, Jaſens och Jonathans barn;

33. Samma den Harariten; Ahiam, Sarars ſon, dens Araritens;

34. Eliphelet, Ahasbai ſon, Maachathi ſons; Eliam, Achitophels ſon, dens Gilonitens; 2 Sam. 15: 12.

35. Hezrai den Carmeliten; Paarai den Arbiten;

36. Jigeal, Nathans ſon, af Zoba; Bani den Gaditen;

37. Zelek den Ammoniten; Naharai den Beerothiten, Joabs wapnedragare, ZeruJa ſons;

38. Ira den Jithriten; Gareb den Jithriten;

39. Uria den Hetheen. De äro alle tillhopa ſju och tretio.

24. Capitlet.

Folket räknas. David ångrar ſig. Peſten wäljes, dödar, ſtadnar.

Och HERrans wrede förgrymmade ſig åter emot Iſrael, och gaf David ibland dem in, att han ſade: Gack bort, räkna Iſrael och Juda. 2 Sam. 21: 1. 1 Chr. 21: 1.

2. Och Konungen ſade till Joab ſin härhöfwitsman: Far omkring i alla Iſraels ſlägter, ifrå Dan intill BerSeba, och räkna folket, att jag må weta huru mycket det är. Dom. 20: 1. 2 Moſ. 30: 12.

3. Joab ſade till Konungen: HERren din Gud föröke till detta folket, ſåſom det nu är, ännu hundrade reſor ſå mycket, att min herre Konungen må ſe luſt deruppå. Men hwad hafwer min herre Konungen luſt till detta ärendet?

4. Men Konungens ord måſte gå före, emot Joab och höfwitsmännerna öfwer hären. Alltſå drog Joab ut, och höfwitsmännerna öfwer hären ifrå Konungenom, att de ſkulle tälja Iſraels folk;

5. Och foro öfwer Jordan, och lä-

grade ſig i Aroer, på högra ſidone wid den ſtaden, ſom ligger i Gads bäck, och i Jaeſer; 5 Moſ. 2: 36. Joſ. 13: 16.

6. Och kommo till Gilead, och i nederlandet Hadſi; och kommo till DanJaan, och omkring Zidon;

7. Och kommo till den faſta ſtaden Thyrus, och till alla de Heveers och Cananeers ſtäder; och kommo ut ſöder på Juda till BerSeba;

8. Och drogo kringom hela landet. Och efter nio månader och tjugu dagar kommo de till Jeruſalem igen.

9. Och Joab fick Konungenom ſumman af folket, ſom taldt war; och det war i Iſrael åttahundrade ſinom tuſende ſtarke män, ſom ſwärd utdrogo; och i Juda femhundrade ſinom tuſende män. 1 Chr. 21: 5. 27: 24.

10. Och Davids hjerta ſlog honom, ſedan folket taldt war. Och David ſade till HErran: Jag hafwer ſwårliga ſyndat, att jag detta gjort hafwer; och nu, HErre, tag bort dins tjenares mißgerning; ty jag hafwer gjort mycket dårliga. 1 Chr. 21: 8.

11. Och då David ſtod upp om morgonen, kom HErrans ord till Propheten Gad, Davids Siare, och ſade: 1 Sam. 22: 5. 9: 9.

12. Gack bort och tala till David: Så ſäger HErren: Treggehanda ting ſätter jag dig före; utwälj der ett af, det jag dig göra ſkall.

13. Gad kom till David, och bådade honom, och ſade till honom: Will du, att hård tid kommer i ſju år i ditt land? Eller att du i tre månader måſte fly för dina fiendar, och de förfölja dig? Eller att peſtilentie blifwer i tre dagar i ditt land? Så märk nu, och ſe till hwad jag ſkall ſäga honom igen, ſom mig ſändt hafwer. 1 Chr. 21: 12.

14. David ſade till Gad: Mig är ſtor ångeſt; men låt mig falla i HErrans hand; ty hans barmhertighet är ſtor; jag will icke falla i menniſkohand. 1 Chr. 21: 13.

15. Alltſå lät HErren komma peſtilentie i Iſrael, ifrå morgonen intill beſtämdan tid, ſå att folket blef dödt, ifrå Dan intill BerSeba, ſjutiotuſend män.

16. Och då Ängelen utſträckte ſina hand öfwer Jeruſalem, att han det förderfwa ſkulle, ångrade HErranom det onda, och ſade till Ängelen, ſom folket förderfwade: Det är nog; håll nu din hand tillbaka. Och HErrans Ängel war wid Arauna lado, den Jebuſeens. 1 Chr. 21: 15, 16.

17. Då David ſåg Ängelen, ſom folket ſlog, ſade han till HErran: Si, jag hafwer ſyndat; jag hafwer gjort den mißgerningena; hwad hafwa deße fåren gjort? Låt dina hand wara emot mig och mins faders hus.

18. Och Gad kom till David i ſamma tiden, och ſade till honom: Gack upp, och res upp HErranom ett altare uti Arauna lado, den Jebuſeens.

19. Alltſå gick David upp, ſåſom Gad ſagt och HErren budit hade.

20. Och då Arauna wände ſig om, ſåg han Konungen med ſina tjenare gå till ſig; och tillbad på ſitt anſigte ned till jordena;

21. Och ſade: Hwi kommer min herre Konungen till ſin tjenare? David ſade: Till att köpa ladona af dig, och bygga HErranom ett altare, att plågan må återwända i folkena.

22. Arauna ſade till David: Min herre Konungen tage och offre ſåſom honom täckes; ſi, der äro oxarna till bränneoffer, och ſläbar, och redſkapen till oxarna till wed.

23. Allt gaf Arauna Konungenom; och Arauna ſade till Konungen: HErren din Gud låte dig wara ſig behagelig.

24. Men Konungen ſade till Arauna: Icke ſå, utan jag will köpa dig det af för penningar; ty jag will icke göra HErranom minom Gud bränneoffer, det jag till gifwins hafwer. Alltſå köpte David ladona, och oxarna, för femtio ſiklar ſilfwer; 1 Chr. 21: 24.

25. Och byggde derſammaſtäds HErranom ett altare; och offrade bränneoffer, och tackoffer. Och HErren wardt landena förſonad, och plågan wände åter på Iſrael. 1 Chr. 22: 1.

Ände på Andra Samuels Bok.

PRIMUS REGUM.

Den förſta Konunga Boken.

1. Capitlet.

Abiſag. Adonia Konung. Nathans råd. Salomo ſmord. Adonia flyr.

Och då Konung David war gammal, och wäl till ålders kommen, kunde han icke warda warm, ändå man höljde honom med kläder.

2. Då ſade hans tjenare till honom: Låt dem ſöka minom herra Konungenom en pigo, en jungfru, ſom ſtår för Konungenom, och ſköter honom, och ſofwer i hans famn, och wärmer min herra Konungen.

3. Och de ſökte upp en dägelig pigo i alla Iſraels gränſor, och funno Abiſag af Sunem, och hade henne till Konungen.

4. Och hon war en ganſka dägelig piga, och hon ſkötte Konungen, och tjente honom; men Konungen kände henne intet.

5. Men Adonia, Haggiths ſon, hof ſig upp, och ſade: Jag will wara Konung; och gjorde ſig wagnar och reſenärar, och femtio män till drabanter för ſig. 2 Sam. 3: 4. 1 Chr. 3: 2.

6. Och hans fader bekymrade honom intet i ſinom tid, ſå att han ſade: Hwi gör du ſå? Och han war ock en dägelig man; och han hade födt honom näſt efter Abſalom.

7. Och han hade ſitt råd med Joab, ZeruJa ſon, och med AbJathar Preſten; de hulpo Adonia. 1 Kon. 2: 28.

8. Men Preſten Zadok, och Benaja, Jojada ſon, och Nathan Propheten, och Simei, och Rei, och de Davids hjeltar, woro icke med Adonia. 2 Sam. 23: 8, ꝛc.

9. Och då Adonia offrade får, och oxar, och gödd boſkap, wid den ſtenen Soheleth, ſom låg wid den brunnen Rogel, böd han alla ſina bröder Konungens ſöner, och alla Juda män Konungens tjenare; Joſ. 15: 7. 18: 16.

10. Men den Propheten Nathan, och Benaja, och de hjeltar, och Salomo, ſin broder, böd han intet.

11. Då ſade Nathan till BathSeba, Salomos moder: Hafwer du icke hört, att Adonia, Haggiths ſon, är Konung worden, och wår herre David wet intet deraf?

12. Så kom nu, jag will gifwa dig ett råd, att du må undſätta dina och dins ſons Salomos ſjäl.

13. Bort, och gack in till Konungen David, och ſäg till honom: Hafwer du icke, min herre Konung, ſworit, och ſagt dina tjenarinno: Din ſon Salomo ſkall wara Konung efter mig, och han ſkall ſitta på minom ſtol; hwi är då Adonia Konung worden?

14. Si, medan du ännu der är, och talar med Konungenom, will jag komma in efter dig, och fullkomna ditt tal.

15. Och BathSeba gick in till Konungen i kammaren; och Konungen war ganſka gammal; och Abiſag af Sunem tjente Konungenom.

16. Och BathSeba böjde ſig, och tillbad Konungen. Konungen ſade: Hwad will du?

17. Hon ſade till honom: Min herre, du hafwer ſworit dine tjenarinno wid HErran din Gud: Din ſon Salomo ſkall wara Konung efter mig, och ſitta på minom ſtol.

18. Men nu, ſi, Adonia är Konung worden; och min herre Konungen wet intet deraf.

19. Han hafwer offrat oxar, och gödd boſkap, och mång får, och hafwer budit alla Konungens ſöner; dertill AbJathar Preſten, och Joab härhöfwitsmannen; men din tjenare Salomo hafwer han intet budit.

20. Men du äſt min herre Konung; hela Iſraels ögon ſe på dig, att du ſkall gifwa dem före, ho ſom ſkall ſitta på mins herras Konungens ſtol efter honom.

21. När nu min herre Konungen med ſina fäder afſomnad är, ſå måſte jag och min ſon Salomo ſyndare wara.

22. Medan hon ännu talade med Konungenom, kom Propheten Nathan.

23. Och de ſade Konungenom till: Si, Propheten Nathan är der. Och ſom han kom in för Konungen, tillbad han Konungen på ſitt anſigte neder till jordena;

24. Och ſade: Min herre Konung, hafwer du ſagt: Adonia ſkall wara Konung efter mig, och ſitta på minom ſtol?

25. Ty han är i dag nedergången, och hafwer offrat oxar, och gödd boſkap, och mång får, och hafwer budit alla Konungens ſöner, och höfwitsmännerna, dertill Preſten AbJathar; och ſi, de äta och dricka för honom, och ſäga: Lycka ſke Konungenom Adonia!

26. Men mig din tjenare, och Zadok Preſten, och Benaja, Jojada ſon, och din tjenare Salomo, hafwer han intet budit.

27. Är det ſå af minom herra Konungenom befaldt, och du hafwer det din tjenare icke weta låtit, hwilken uppå mins herras Konungens ſtol efter honom ſitta ſkall?

28. Konung David ſwarade, och ſade: Kaller mig BathSeba. Och hon kom in för Konungen; och då hon ſtod för Konungenom,

29. Swor Konungen, och ſade: Så ſant ſom HERren lefwer, ſom min ſjäl förloßat hafwer utur alla nöd;

30. Jag will i dag göra, ſåſom jag dig wid HERran Iſraels Gud ſworit hafwer, och ſagt: Salomo din ſon ſkall wara Konung efter mig, och han ſkall ſitta på minom ſtol för mig.

31. Då böjde ſig BathSeba med ſitt anlete neder till jordena, och tillbad Konungen, och ſade: Lycka minom herra Konung David i ewig tid.

32. Och Konung David ſade: Kaller mig Preſten Zadok, och Propheten Nathan, och Benaja, Jojada ſon. Och då de kommo in för Konungen,

33. Sade Konungen till dem: Tager med eder edars herras tjenare, och ſätter min ſon Salomo uppå mina mulo, och förer honom ned till Gihon; 2 Chr. 32: 30. 33: 14.

34. Och Preſten Zadok, ſamt med Propheten Nathan, ſmörje honom der till Konung öfwer Iſrael; och blåſer med baſuner, och ſäger: Lycka ſke Konung Salomo!

35. Och drager med honom upp, och kommer, ſå ſkall han ſitta på minom ſtol, och wara Konung för mig; och jag will bjuda honom, att han ſkall wara en Förſte öfwer Iſrael och Juda.

36. Då ſwarade Benaja, Jojada ſon, Konungenom, och ſade: Amen; det ſäge ockſå HERren, mins herras Konungens Gud.

37. Såſom HERren hafwer warit med min herra Konungenom, ſå ware han ock med Salomo, att hans ſtol må ſtörre warda än mins herras Konung Davids ſtol.

38. Då gingo Preſten Zadok, och Propheten Nathan, och Benaja, Jojada ſon, och Crethi och Plethi, neder, och ſatte Salomo på Konung Davids mulo, och förde honom till Gihon. 2 Sam. 8: 18.

39. Och Preſten Zadok tog oljohornet utu tabernaklet, och ſmorde Salomo; och de blåſte med baſuner, och allt folket ſade: Lycka ſke Konung Salomo! 1 Chr. 29: 22. 1 Sam. 10: 24.

40. Och allt folket drog upp efter honom, och folket pipade med pipor, och war ganſka gladt, ſå att det ſkall i markene utaf deras ſkri.

41. Och Adonia hörde det, och alle de budne ſom med honom woro, och de hade allaredo ätit; och då Joab hörde baſunens ljud, ſade han: Hwart will det ſkriet och bullret i ſtadenom?

42. Som han ännu talade, ſi, då kom Jonathan, AbJathars Preſtens ſon; och Adonia ſade: Kom härin; ty du äſt en dugelig man, och bär god tidende.

43. Jonathan ſwarade, och ſade till Adonia: Ja, wår herre Konung David hafwer gjort Salomo till Konung;

44. Och hafwer ſändt med honom Preſten Zadok, och Propheten Nathan, och Benaja, Jojada ſon, och Crethi och Plethi; och de hafwa ſatt honom på Konungens mulo.

45. Och Preſten Zadok, med Propheten Nathan, hafwer ſmort honom till Konung i Gihon; och de äro upp-

dragne dädan med fröjd, ſå att ſtaden ſorlar; det är det ſkri, ſom I hört hafwen.

46. Dertill ſitter Salomo på Konungsſtolen.

47. Och Konungens tjenare hafwa ingångit till att wälſigna wår herra Konung David, och hafwa ſagt: Din Gud göre Salomo ett bättre namn än ditt namn är, och göre hans ſtol ſtörre än din ſtol; och Konungen hafwer tillbedit, der han låg på ſängene.

48. Och Konungen hafwer ſå ſagt: Lofwad ware HERren Iſraels Gud, ſom i dag hafwer låtit en ſitta på minom ſtol, ſå att min ögon det ſett hafwa.

49. Då wordo förſkräckte och ſtodo upp alle de ſom när Adonia budne wore, och gingo bort, hwar och en ſin wäg.

50. Men Adonia fruktade ſig för Salomo, och ſtod upp, och gick bort, och fattade hornen af altaret. 2 Moſ. 27:2.

51. Och Salomo wardt ſagdt: Si, Adonia fruktar för Konung Salomo; och ſi, han fattar altarets horn, och ſäger: Konung Salomo ſwärje mig i dag, att han icke dräper ſin tjenare med ſwärd.

52. Salomo ſade: Will han wara redelig, ſå ſkall icke ett hår af honom falla på jordena; men warder något ondt befunnet med honom, ſå ſkall han dö. 1 Sam. 14:45.

53. Och Konung Salomo ſände bort, och lät hemta honom neder ifrån altaret; och då han kom, tillbad han Konung Salomo; men Salomo ſade till honom: Gack i ditt hus.

2. Capitlet.

Davids förordning, död. Adonia, AbJathars, Joabs, Simei ſtraff.

Som nu tiden led, att David ſkulle dö, böd han ſinom ſon Salomo, och ſade:

2. Jag går alla werldenes wäg; ſå war nu tröſt, och war en man. Joſ. 23:14.

3. Och akta på HERrans dins Guds wakt, ſå att du wandrar i hans wägar, och håller hans ſeder, bud, rätter, wittnesbörd, ſåſom ſkrifwet är i Moſe lag; på det du ſkall wara klok i allt det du gör, och ehwart du dig wänder; 5 Moſ. 17:19. Joſ. 1:8. 23:6. 5 Moſ. 29:9.

4. På det HERren ſkall uppwäcka ſitt ord, ſom han öfwer mig talat hafwer och ſagt: Om din barn bewara ſina wägar, ſå att de wandra troliga, och af allt hjerta och af allo ſjäl, för mig, ſå ſkall aldrig fattas af dig en man på Iſraels ſtol. 2 Sam. 7:12. Pſ. 132:11, 12.

5. Och wetſt du wäl hwad Joab, ZeruJa ſon, hafwer gjort mig, hwad han gjorde de twå härhöfwitsmän i Iſrael, Abner, Ners ſon, och Amaſa, Jethers ſon, hwilka han drap, och utgöt krigsblod i fridenom, och lät komma krigsblod uppå ſitt bälte, det omkring hans länder war, och uppå ſina ſkor, ſom på hans fötter woro. 2 Sam. 3:27. 20:10.

6. Gör efter dina wishet, ſå att du icke förer hans grå hår med frid ned till helwete.

7. Och Barſillai barnom, den Gileaditens, ſkall du bewiſa barmhertighet, ſå att de äta wid ditt bord; förty de gåfwo ſig till mig, då jag flydde för dinom broder Abſalom. 2 Sam. 17:27. 19:31, 32.

8. Och ſi, du hafwer Simei när dig, Gera ſon, Jemini ſons af Bahurim, den mig ſkamliga bannade, på den tid jag gick till Mahanaim; men han kom neder emot mig wid Jordan; då ſwor jag honom wid HERran, och ſade: Jag will icke dräpa dig med ſwärd. 2 Sam. 16:5. 19:16, 18, 23.

9. Men låt icke du blifwa honom oſkyldig; ty du äſt en wis man, och wetſt wäl hwad du honom göra ſkall, att du låter hans grå hår med blod komma neder till helwete.

10. Så afſomnade då David med ſina fäder, och wardt begrafwen uti Davids ſtad. 2 Sam. 5:7. Ap. G. 2:29. 13:36.

11. Men tiden, ſom David hade warit Konung öfwer Iſrael, war fyratio år. I ſju år war han Konung i Hebron, och tre och tretio år i Jeruſalem. 2 Sam. 5:4, 5. 1 Chr. 3:4. 29:27.

12. Och Salomo ſatt på ſins faders

Davids ſtol, och hans rike wardt ſtorliga befäſt.

13. Men Adonia, Haggiths ſon, kom in till BathSeba, Salomos moder; och hon ſade: Kommer du ock med frid? Han ſade: Ja.

14. Och han ſade: Jag hafwer något tala med dig. Hon ſade: Säg.

15. Han ſade: Du wetſt, att riket war mitt; och hela Iſrael hade wändt ſitt anſigte till mig, att jag ſkulle wordit Konung; men nu är riket förwändt, och wordet mins broders; af HERranom är det hans wordet. 1 Kon. 1: 5. 1 Chr. 22: 9, 10. 28: 5.

16. Nu beder jag en bön af dig; låt icke mitt anſigte komma till blygd. Hon ſade till honom: Säg.

17. Han ſade: Tala med Konungen Salomo, ty han låter icke ditt anſigte komma till blygd, att han gifwer mig Abiſag af Sunem till huſtru.

18. BathSeba ſade: Wäl; jag will på dina wägnar tala till Konungen.

19. Och BathSeba kom in till Konung Salomo, till att tala med honom, på Adonia wägnar. Och Konungen ſtod upp, och gick emot henne, och tillbad henne, och ſatte ſig på ſin ſtol; och för Konungens moder wardt ock ſatt en ſtol, ſå att hon ſatte ſig på hans högra ſido.

20. Och hon ſade: Jag beder en liten bön af dig; låt icke mitt anſigte komma till blygd. Konungen ſade till henne: Bed, min moder; jag will icke låta ditt anſigte komma till blygd.

21. Hon ſade: Låt gifwa Abiſag af Sunem dinom broder Adonia till huſtru.

22. Då ſwarade Konung Salomo, och ſade till ſina moder: Hwi beder du om Abiſag af Sunem till Adonia? Bed honom ock riket med; förty han är min äldſte broder, och han hafwer Preſten AbJathar och Joab, ZeruJa ſon.

23. Och Konung Salomo ſwor wid HERran, och ſade: Gud göre mig det och det, Adonia ſkall detta hafwa talat emot ſitt lif.

24. Och nu, ſå wißt ſom HERren lefwer, den mig ſtadfäſt hafwer, och låtit ſitta på mins faders Davids ſtol, och den mig ett hus gjort hafwer, ſåſom han ſagt hafwer; i dag ſkall Adonia dö. 2 Sam. 7: 12, 27, 29.

25. Och Konung Salomo ſände bort Benaja, Jojada ſon; han ſlog honom, ſå att han blef död.

26. Och till Preſten AbJathar ſade Konungen: Gack bort till Anathoth till din åker, ty du hörer döden till; men jag will icke dräpa dig i dag; förty du hafwer burit HERrans ark för minom fader David, och hafwer med lidit, hwad ſom helſt min fader lidit hafwer.

1 Sam. 22: 20. 2 Sam. 15: 24.

27. Alltſå fördref Salomo AbJathar, att han icke måtte blifwa HERrans Preſt; på det HERrans ord fullbordas ſkulle, ſom han öfwer Eli hus talat hade i Silo. 1 Sam. 2: 33, 36.

28. Och detta ryktet kom för Joab; ty Joab höll ſig intill Adonia, ehuruwäl han icke hade hållit ſig till Abſalom. Då flydde Joab in uti HERrans tabernakel, och fattade hornen af altaret.

29. Och det wardt bådadt Konung Salomo, att Joab war flydd uti HERrans tabernakel, och ſi, han ſtår wid altaret. Då ſände Salomo Benaja, Jojada ſon, och ſade: Gack, och ſlå honom. 1 Kon. 1: 50.

30. Och då Benaja kom till HERrans tabernakel, ſade han till honom: Så ſäger Konungen: Gack härut. Han ſade: Nej, här will jag dö. Och Benaja ſade detta Konungenom igen, och ſade: Så hafwer Joab ſagt, och ſå hafwer han ſwarat mig.

31. Konungen ſade till honom: Gör ſåſom han ſagt hafwer, och ſlå honom, och begraf honom, att du ifrå mig och mins faders hus tager det blod, ſom Joab oförſkyldt utgjutit hafwer. 2 Moſ. 21: 14.

32. Och HERren betale honom hans blod uppå hans hufwud, att han hafwer ſlagit twå män, de der redeligare och bättre woro än han; och hafwer dräpit dem med ſwärd, ſå att min fader David deraf intet wißte, nämliga Abner, Ners ſon, den härhöf-

witsmannen öfwer Iſrael, och Amaſa, Jethers ſon, härhöfwitsman öfwer Juda; 2 Sam. 3: 27. 20: 10.

33. Så att deras blod må betaldt warda på Joabs hufwud, och hans ſäds, i ewig tid. Men David och hans ſäd, hans hus och hans ſtol, hafwe frid af HERranom i ewig tid.

34. Och Benaja, Jojada ſon, gick upp, och ſlog honom, och drap honom; och han wardt begrafwen i ſitt hus i öknene.

35. Och Konungen ſatte Benaja, Jojada ſon, i hans ſtad öfwer hären; och Zadok Preſten ſatte Konungen i AbJathars ſtad. 1 Sam. 2: 35. 1 Chr. 29: 22.

36. Och Konungen ſände bort, och lät kalla Simei, och ſade till honom: Bygg dig ett hus i Jeruſalem, och bo der, och gack intet ut dädan, antingen hit eller dit.

37. På hwilken dag du der utgår, och går öfwer den bäcken Kidron, ſå wet att du ſkall döden dö; ditt blod ware på ditt hufwud.

38. Simei ſade till Konungen: Det är en god mening; ſåſom min herre Konungen ſagt hafwer, ſå ſkall din tjenare göra. Så bodde Simei i Jeruſalem i långan tid.

39. Men det begaf ſig efter tre år, att twå tjenare lupo ifrå Simei till Achis, Maacha ſon, Konungen i Gath. Och Simei wardt ſagdt: Si, dine tjenare äro i Gath.

40. Då ſtod Simei upp, och ſadlade ſin åſna, och drog åſtad till Gath till Achis, att han ſkulle ſöka ſina tjenare; och då han ditkom, förde han ſina tjenare ifrå Gath.

41. Och det wardt ſagdt Salomo, att Simei war faren af Jeruſalem till Gath, och igen kommen.

42. Då ſände Konungen bort, och lät kalla Simei, och ſade till honom: Hafwer jag icke ſworit dig wid HERran, och betygat dig, och ſagt: På hwilken dag du fore ut, antingen hit eller dit, att du då weta ſkulle att du ſkulle döden dö? Och du ſade till mig: Jag hafwer hört en god mening.

43. Hwi hafwer du då icke hållit dig efter HERrans ed, och det bud ſom jag dig budit hafwer?

44. Och Konungen ſade till Simei: Du wetſt allt det onda, ſom ditt hjerta med ſig wet, ſom du minom fader David gjort hafwer; HERren hafwer betalat dina ondſko på ditt hufwud; 2 Sam. 16: 7.

45. Och Konung Salomo är wälſignad, och Davids ſtol warder befäſt för HERranom i ewig tid.

46. Och Konungen böd Benaja, Jojada ſon. Han gick ut, och ſlog honom, att han blef död. Och riket wardt befäſt i Salomos hand. 2 Chr. 1: 1.

3. Capitlet.

Salomos gifte, nit, bön, wishet, ägor, förſta dom.

Och Salomo befryndade ſig med Pharao, Konungenom i Egypten, och tog Pharaos dotter, och förde henne uti Davids ſtad, tilldeß han ſkulle fullbygga ſitt hus, och HERrans hus, och muren omkring Jeruſalem. 1 Kon. 7: 8. 9: 24.

2. Men folket offrade ännu på höjdomen; ty det war ändå intet hus bygdt HERrans Namne, intill den tiden. 2 Chr. 33: 17.

3. Men Salomo hade HERran kär, och wandrade efter ſins faders Davids ſeder; undantagno att han offrade, och rökte uppå höjdomen. 1 Chr. 16: 39, 40.

4. Och Konungen gick bort till Gibeon, till att offra der; ty der war en härlig höjd; och Salomo offrade tuſende bränneoffer på det ſamma altaret. 2 Chr. 1: 3.

5. Och HERren ſyntes Salomo i Gibeon, uti en dröm om nattene. Och Gud ſade: Bed hwad jag ſkall gifwa dig. 1 Kon. 9: 2. 2 Chr. 1: 7.

6. Salomo ſade: Du hafwer gjort med min fader David din tjenare ſtora barmhertighet, ſåſom han wandrade för dig i ſanning och rättfärdighet, och med ett rättſinnigt hjerta när dig; och du hafwer hållit honom denna ſtora barmhertigheten, och gifwit honom en ſon, ſom på hans ſtol ſitta ſkulle, ſåſom nu tillgår.

7. Nu, HERre min Gud, du hafwer

gjort din tjenare till Konung i mins faders Davids ſtad; ſå är jag en ung dräng, och wet icke min utgång eller ingång.

8. Och din tjenare är ibland ditt folk, ſom du utwalt hafwer, det ſå mycket är, att det ingen räkna eller beſkrifwa kan, för myckenhets ſkull.

9. Så gif nu dinom tjenare ett lydaktigt hjerta, att han må döma ditt folk, och förſtå hwad godt och ondt är; ty ho förmår döma detta ditt mägtiga folk? 2 Chr. 1: 9.

10. Då täcktes det HERranom wäl, att Salomo bad om ſådant.

11. Och Gud ſade till honom: Efter du detta beddes, och bad icke om långt lif eller rikedomar, eller om dina fiendars ſjälar, utan om förſtånd till att döma,

12. Si, ſå hafwer jag gjort efter din ord; ſi, jag hafwer gifwit dig ett wiſt och förſtåndigt hjerta, ſå att din like hafwer icke warit för dig, och icke heller efter dig uppkomma ſkall. Pred. 1: 16.

13. Dertill det du icke bedit hafwer, det hafwer jag ockſå gifwit dig, nämliga rikedomar och härlighet; ſå att ingen ſkall wara din like ibland Konungarna i dina dagar. Matth. 6: 33. Eph. 3: 20.

14. Och om du wandrar i mina wägar, ſå att du håller mina ſeder och bud, ſåſom din fader David wandrat hafwer, ſå will jag gifwa dig långt lif.

15. Och då Salomo waknade, ſi, då war det en dröm; och han kom till Jeruſalem, och gick fram för HERrans förbunds ark, och offrade bränneoffer och tackoffer; och gjorde ett ſtort gäſtabåd allom ſinom tjenarom.

16. På den tiden kommo twå ſkökor för Konungen, och gingo fram för honom.

17. Och den ena qwinnan ſade: Ack! min herre, jag och denna qwinnan bodde uti ett hus, och jag födde när henne i huſet.

18. Och efter tre dagar, ſedan jag födt hade, födde hon ock; och wi woro tillhopa, ſå att ingen främmande war med oß i huſet, utan wi båda.

19. Och denna qwinnones ſon blef död om nattena; ty hon förkramade honom i ſömnen.

20. Och hon ſtod upp om nattena, och tog min ſon ifrå mine ſido, wid din tjenarinna ſof, och lade honom på ſin arm; och ſin döda ſon lade hon på min arm.

21. Och då jag om morgonen uppſtod, till att gifwa min ſon dia, ſi, då war han död; men om morgonen ſåg jag granneliga på honom, och ſi, det war icke min ſon, den jag födt hade.

22. Den andra qwinnan ſade: Det är icke ſå; min ſon lefwer; och din ſon är död. Men denna ſade: Det är icke ſå; din ſon är död, och min ſon lefwer; och talade alltſå för Konungenom.

23. Och Konungen ſade: Denna ſäger: Min ſon lefwer, och din ſon är död; den andra ſäger: Icke ſå; din ſon är död, och min ſon lefwer.

24. Och Konungen ſade: Tager mig hit ett ſwärd. Och då ſwärdet war buret fram till Konungen,

25. Sade Konungen: Hugger det lefwande barnet i tu ſtycker, och gifwer deßo hälftena; och den andro ock hälftena.

26. Då ſade qwinnan, hwilkens barn lefde, till Konungen (ty hennes moderliga hjerta gaf ſig öfwer ſin ſon): Ack! min herre, gifwer henne barnet lefwandes, och dräper det icke. Men den andra ſade: Det ware hwarken mitt eller ditt, låt ſkiftat.

27. Då ſwarade Konungen, och ſade: Gifwer deßo barnet lefwandes, och dräper det icke; hon är deß moder.

28. Och den domen, ſom Konungen afſagt hade, ſpordes för hela Iſrael, och de fruktade Konungen; förty de ſågo, att Guds wishet war i honom till att döma.

4. Capitlet.

Salomos förſtar, fogdar, täring, häſtar, wagnar, wishet, ſpråk.

Alltſå wardt Salomo Konung öfwer hela Iſrael.

2. Och deße woro hans Förſtar: AſarJa, Zadoks ſon, Preſtens,

3. Elihoreph och AhiJa, Siſa ſöner, woro ſkrifware; Joſaphat, Ahiluds ſon, war canceller.

4. Benaja, Jojada ſon, war härhöfwitsman; Zadok och AbJathar woro Preſter. 1 Kon. 2: 26, 27.

5. AſarJa, Nathans ſon, war öfwer ämbetsmännerna; Sabud, Nathans ſon Preſtens, war Konungens wän.

6. Ahiſar war hofmäſtare; Adoniram, Abda ſon, war räntomäſtare.

7. Och Salomo hade tolf befallningsmän öfwer hela Iſrael, ſom förſörjde Konungen och hans hus; hwar hade en månad om året till att förſörja.

8. Och de heto alltſå: Hurs ſon på Ephraims berg;

9. Dekers ſon i Makaz, och i Saalbim, och i BethSemes, och i Elon BethHanan;

10. Heſeds ſon i Aruboth, och hade dertill Socho, och hela landet Hepher;

11. AbiNadabs ſon hela landet Dor; och hade Taphath, Salomos dotter, till huſtru;

12. Baana, Ahiluds ſon, i Taanach, och i Megiddo, och öfwer hela BethSean, hwilket ligger wid Zarthana under Jiſreel, ifrå BethSean intill den planen Mehola, intill hinſidon Jokmeam;

13. Gibers ſon i Ramoth i Gilead; och hade de ſtäder Jairs, Manaſſe ſons, i Gilead; och hade den ängden Argob, ſom i Baſan ligger, ſextio ſtora ſtäder murade, och med kopparbommar;

14. Ahinadab, Iddo ſon, i Mahanaim;

15. Ahimaaz i Naphthali; och han tog ockſå Baſmath, Salomos dotter, till huſtru;

16. Baana, Huſai ſon, i Aſſer och i Aloth;

17. Jaſaphat, Paruahs ſon, i Iſaſchar;

18. Simei, Ela ſon, i BenJamin;

19. Geber, Uri ſon, i Gileads land, i Sihons, de Amoreers Konungs land; och Ogs, Konungens i Baſan; en befallningsman war i de ſamma landena.

20. Men Juda och Iſrael woro månge, ſåſom ſanden i hafwet, och de åto och drucko, och woro glade. 1 Moſ. 13: 16. 15: 5.

21. Alltſå war Salomo en herre öfwer all rike, ifrån älfwene intill de Philiſteers land, och allt intill de Egyptiers gränſo; hwilke honom förde ſkänker, och tjente honom i hans lifstid.

22. Och Salomo måſte dagliga hafwa till ſpisning tretio corer ſemlomjöl, ſextio corer annat mjöl,

23. Tio gödda oxar, och tjugu oxar af betene, och hundrade får; förutan hjort och rå, ſtengetter, och hwad man på ſtall höll.

24. Ty han war rådandes i hela landena, på denna ſidon älfwen; ifrå Tiphſah allt intill Gaſa, öfwer alla de Konungar på denna ſidon älfwen; och hade frid med alla ſina grannar allt omkring; 3 Moſ. 26: 5.

25. Så att Juda och Iſrael bodde trygge, hwar och en under ſitt winträ, och under ſitt fikonaträ, ifrå Dan allt intill BerSeba, ſå länge Salomo lefde.

26. Och Salomo hade fyratiotuſend wagnhäſtar, och tolftuſend reſenärar. 2 Chr. 1: 14. 9: 25.

27. Och befallningsmännerna förſörjde Konung Salomo, och allt det ſom till Konungens bord hörde, hwar och en i ſin månad; och läto intet fattas.

28. Sammalunda ock korn, och halm för häſtar och mular, förde de dit ſom han war, hwar och en efter ſom honom befaldt war.

29. Och Gud gaf Salomo ganſka ſtor wisdom och förſtånd, och ett fritt mod, ſåſom ſanden ſom ligger på hafſens ſtrand;

30. Så att Salomos wisdom war ſtörre, än alla öſterländningabarnas, och alla Egyptiers wisdom;

31. Och war wiſare än alla menniſkor, och wiſare än Ethan den Eſrahiten, Heman, Chalchol och Darda, Mahols ſöner; och war namnkunnig ibland alla Hedningar allt omkring. 1 Chr. 2: 6. Pſ. 88: 1. 89: 1.

32. Och han talade tretuſend ordſpråk; och hans wiſor woro tuſende och fem.

33. Och han talade om trä, ifrå ceder, ſom är i Libanon, allt intill

iſop, ſom wäxer utu wäggene; deßlikes talade han om djur, om foglar, om matkar, om fiſkar.

34. Och utaf all folk kommo till att höra Salomos wisdom, ifrån alla Konungar på jordene, ſom af hans wisdom hört hade.

5. Capitlet.

Hirams och Salomos ſändningabåd, förbund. Templets arbetsfolk.

Och Hiram, Konungen i Tyro, ſände ſina tjenare till Salomo; ty han hade hört, att de hade ſmort honom till Konung i hans faders ſtad; ty Hiram älſkade David ſå länge han lefde.
2 Sam. 5: 11. 1 Chr. 14: 1. 2 Chr. 2: 3.

2. Och Salomo ſände till Hiram, och lät ſäga honom:

3. Du wetſt, att min fader David icke kunde bygga HErrans ſins Guds Namne ett hus, för örligs ſkull, ſom allt omkring honom war, intilldeß HErren gaf dem under hans fotbjelle;

4. Men nu hafwer HErren min Gud gifwit mig rolighet allt omkring, ſå att ingen motſtåndare, eller ondt hinder mer på färde är. 1 Chr. 28: 5.

5. Si, ſå hafwer jag tänkt bygga ett hus, HErrans mins Guds Namne, ſåſom HErren talat hafwer till min fader David, och ſagt: Din ſon, ſom jag i din ſtad ſätta ſkall på din ſtol, han ſkall bygga mino Namne hus.
2 Sam. 7: 13. 1 Chr. 22: 10.

6. Så befall nu, att man hugger mig ceder utu Libanon, och att dine tjenare äro med mina tjenare, och dina tjenares lön will jag gifwa dig, allt ſåſom du ſäger; ty du wetſt, att när oß är ingen ſom kan hugga trä, ſåſom de Zidonier.

7. Då Hiram hörde Salomos ord, fröjdade han ſig ſtorliga, och ſade: Lofwad ware HErren i denna dag, ſom hafwer gifwit David en wiſan ſon öfwer detta myckna folket.

8. Och Hiram ſände till Salomo, och lät ſäga honom: Jag hafwer hört det du till mig ſändt hafwer; jag will göra efter allt ditt begär med ceder och furoträ.

9. Mine tjenare ſkola föra dem neder af Libanon ut till hafwet; och jag will låta lägga dem i flottor på hafwet, intill det rum ſom du mig föreſägandes warder, och will loßa dem der, och du ſkall låta hemta dem; men du ſkall ock göra mitt begär, och gifwa mino folke koſt.

10. Alltſå gaf Hiram Salomo ceder och furoträ, efter allt hans begär.

11. Och Salomo gaf Hiram tjugutuſend corer hwete till koſt för hans folk, och tjugu corer ſtött oljo; detta gaf Salomo Hiram årliga. 2 Chr. 2: 10.

12. Och HErren gaf Salomo wisdom, ſåſom han honom ſagt hade; och war frid emellan Hiram och Salomo, och de gjorde både ett förbund med hwarannan. 1 Kon. 3: 12.

13. Och Salomo böd uppå en utgärd öfwer hela Iſrael; och i utgärdene woro tretiotuſend män;

14. Och ſände uppå Libanon, ju i hwarje månad tiotuſend; ſå att de woro en månad på Libanon, och twå månader hemma; och Adoniram war öfwer den utgärden.

15. Och Salomo hade ſjutiotuſend, de ſom båro bördor, och åttatiotuſend, de ſom höggo på bergena;

16. Förutan de öfwerſta Salomos befallningsmän, ſom öfwer werket ſatte woro; nämliga tretuſend och trehundrad, hwilke rådde öfwer folket ſom arbetade på werket. 2 Chr. 2: 2.

17. Och Konungen böd, att de ſkulle bryta ut ſtora och koſteliga ſtenar; nämliga huggna ſtenar, till huſets grundwal.

18. Och Salomos byggningsmän, och Hirams byggningsmän, och de ſom wid gränſona woro, höggo ut, och tillredde trä och ſtenar till huſets byggning.

6. Capitlet.

Templets byggnad, form, löfte, delar. Chorets prydnad.

Uti fjerde hundrade och åttationde årena, ſedan Iſraels barn drogo utur Egypti land, i fjerde årena, ſedan Salomo wardt rådandes öfwer Iſrael, uti den månaden Sif, det är den andra månaden, wardt huſet bygdt HERranom. 2 Chr. 3: 1.

2. Och huſet, ſom Konung Salomo byggde HERranom, war ſextio alnar långt, tjugu alnar bredt, och tretio alnar högt.

3. Och byggde ett förhus för templet, tjugu alnar långt, efter huſets bredd, och tio alnar bredt, frammanför huſet; 2 Chr. 3: 4. Joh. 10: 23. Ap. G. 3: 11. 5: 12.

4. Och gjorde fenſter på huſet, de man upp och åter låta kunde.

5. Och han byggde en omgång på wäggene af huſet allt omkring, ſå att han gick både omkring templet och choren, och gjorde hans yttra wägg omkring. 1 Chr. 9: 27.

6. Den nederſte gången war fem alnar bred, och den medlerſta ſex alnar bred, och den tredje ſju alnar bred; ty han lade bjelkar utan omkring huſet, ſå att de icke ſkulle gå in i wäggena på huſet.

7. Och då huſet byggdes, wardt det bygdt af helom ſtenom, ſåſom de framförde woro; ſå att man intet hörde någon hammar, eller yxe, eller någon jernredſkap. 1 Kon. 5: 17, 18.

8. Och en dörr war på högra ſidone midt på huſena, ſå att man uppgick genom en windſten upp i den medelgången; och ifrå medelgången upp till den tredje.

9. Alltſå byggde han huſet, och fullkomnade det, och bedrog huſet med ceder, både ofwan och på wäggarna.

10. Han byggde ock en gång ofwanpå hela huſet omkring, fem alnar hög, och täckte huſet med cedreträ.

11. Och HERrans ord kom till Salomo, och ſade:

12. Det ware det hus, ſom du bygger; om du wandrar i min bud, och gör efter mina rätter, och håller all min bud, till att wandra deruti, ſå will jag ſtadfäſta min ord med dig, ſåſom jag dinom fader David ſagt hafwer;
2 Sam. 7: 13, 14. 1 Kon. 2: 4. 9: 4. 1 Chr. 22: 10.

13. Och will bo ibland Iſraels barn, och ſkall icke öfwergifwa mitt folk Iſrael.

14. Alltſå byggde Salomo huſet, och fullkomnade det; Ap. G. 7: 47.

15. Och byggde wäggarna af huſet innantill på ſidomen af ceder, ifrå huſets golf allt upp till taket; och bedrog med trä innantill, och telde golfwet på huſet med furobräder.

16. Och han byggde bak i huſena en cederwägg, tjugu alnar lång, ifrå golfwet allt inunder taket, och byggde derinne choren och det aldrahelgaſta.

17. Men templets hus utanför chorenom war fyratio alnar långt.

18. Innantill war hela huſet alltſamman af ceder, med ſwarfwade knappar och blomwerk, ſå att man ingen ſten ſåg.

19. Men choren gjorde han innantill i huſena, att man ſkulle derinne ſätta HERrans förbunds ark.

20. Och för chorenom, den tjugu alnar lång, tjugu alnar bred, och tjugu alnar hög, och med klart guld bedragen war, bedrog han altaret med ceder.

21. Och Salomo bedrog huſet innantill med klart guld, och ſatte gyldene bommar för choren, ſom han med guld bedragit hade;

22. Så att hela huſet alltſammans med guld bedraget war. Dertill bedrog han ock hela altaret för choren allt öfwer med guld.

23. Han gjorde ock i chorenom twå Cherubim, tio alnar höga, utaf olivoträ. 2 Moſ. 25: 18. 37: 7.

24. Fem alnar höll hwar wingen af hwar Cherub, ſå att tio alnar woro ifrån ändanom af den ena wingan, intill ändan på hans andra winga.

25. Alltſå höll den andre Cherub ock tio alnar; och war lika mått och lika rum åt båda Cherubim;

26. Så att hwar Cherub war tio alnar hög.

27. Och han ſatte de Cherubim innan i huſet; och Cherubim räckte ut wingarna, ſå att enſderas winge kom intill denna wäggena; och dens andras Cherubs winge kom intill den andra wäggena; men midt i huſet kom den enes winge intill den andras.

28. Och han bedrog de Cherubim med guld.

29. Och på alla huſets wäggar allt omkring lät han göra ſnidwerk med utſkorna Cherubim, palmar och blomwerk, innan och utan.

30. Och bedrog han golfwet af huſet med gyldene ſkifwor, innan och utan.

31. Och i chorens ingång gjorde han twå dörrar af olivoträ; med femhörnad dörrträ;

32. Och lät göra ſnidwerk deruppå af Cherubim, palmar och blomwerk, och öfwerdrog dem med gyldene ſkifwor.

33. Alltſå gjorde han ock i templets ingång fyrahörnad dörrträ af olivoträ;

34. Och twå dörrar af furoträ, ſå att hwar dörren war i twå delar, ſom tillhopahängde på deras hängſler.

35. Och han gjorde deruppå ſnidwerk af Cherubim, palmar och blomwerk, och öfwerdrog dem med guld, allt ſåſom det befaldt war.

36. Och han byggde deßlikes en gård derinne af tre radar huggen ſten, och af en rad höflad ceder.

37. Uti fjerde årena i den månaden Sif wardt grundwalen lagd till HErrans hus.

38. Och i ellofte årena i den månaden Bul, det är den åttonde månaden, wardt huſet redo, ſom det wara ſkulle, ſå att de byggde der i ſju år uppå.

7. Capitlet.

Konungahuſet. Smed, ſtodar, haf, ſtolar, kettlar, grytor, altare.

Men uppå ſitt hus byggde Salomo i tretton år, förr än det allt fullbygdt war, nämliga:

2. Han byggde ett hus af Libanons ſkog, hundrade alnar långt, femtio alnar bredt, och tretio alnar högt. På det ſamma fyrhörnada lade han bottnen af cedrebräde, på cedreſtodar å rad;

3. Och der ofwanuppå en ſal af ceder på ſamma ſtodar, hwilka woro fem och fyratio, ju femton i hwar rad.

4. Och woro fenſter efter de tre radarna, twärtemot hwartannat, tre emot tre;

5. Och woro i deras bågar fyrahörnad.

6. Han byggde ock ett förhus med ſtodar, femtio alnar långt, och tretio alnar bredt; och ändå ett förhus för deßo, med ſtodar och tjocka bjelkar;

7. Och byggde deßlikes ett förhus till domſtolen, der man rättgång uti hålla ſkulle, och telde båda bottnarna med cedreträ;

8. Dertill ſitt hus, der han uti bodde, i bakgårdenom bak wid förhuſet, gjordt ſåſom de andra. Och gjorde han ockſå ett hus ſåſom förhuſet till Pharaos dotter, den Salomo till huſtru tagit hade. 1 Kon. 3: 1.

9. Allt detta woro koſtelige ſtenar huggne efter mått, och med ſåg ſkorne på alla ſidor, ifrå grundwalen allt upp till taket; dertill ock utantill den ſtore gården.

10. Grundwalarne woro af koſteliga och ſtora ſtenar, tio och åtta alnar ſtora;

11. Och deruppå koſtelige huggne ſtenar efter mått, och ceder.

12. Men den ſtore gården omkring hade tre radar huggen ſten, och en rad af cedrebräde. Sammalunda ock gården till HErrans hus innantill, och förhuſet till huſet.

13. Och Konung Salomo ſände bort, och lät hemta Hiram af Tyro, 2 Chr. 2: 13.

14. Ene enkos ſon af Naphthali ſlägte, och hans fader hade warit en man af Tyro; han war en mäſtare på koppar, full med wisdom, förſtånd och konſt, till att arbeta allahanda kopparwerk. Då han kom till Konung Salomo, gjorde han allt hans werk; 2 Moſ. 31: 3.

15. Och gjorde twå kopparſtodar, hwardera aderton alnar hög; och en tråd, tolf alnar lång, war måttet omkring hwarjo ſtodena; 2 Kon. 25: 17. Jer. 52: 21.

16. Och gjorde twå knappar, gjutna af koppar, till att ſätta ofwanpå ſtoderna; och hwar knappen war fem alnar hög;

17. Och på hwar knappen ofwanpå ſtoderna ſju flätade gjordar ſåſom kedjor;

18. Och gjorde till hwar knappen twå radar granatäple omkring, till ena gjord, der knappen med öfwertäckt wardt.

19. Och knapparna woro ſåſom roſer för förhuſena, fyra alnar ſtore.

20. Och de granatäplen i radarna omkring woro tuhundrad, ofwan och under på gjorden, ſom gick midt om knappen, och hwar knapp på båda ſtoderna.

21. Och han uppreſte de ſtoderna inför förhuſena af templet. Och den ſom han ſatte på högra ſidon, kallade han Jachin; och den ſom han ſatte på wenſtra ſidon, kallade han Boas.

22. Och det ſtod ofwanpå ſtoderna ſåſom roſer. Alltſå wardt fullkomnadt de ſtoders werk.

23. Och han gjorde ett haf gjutet, tio alnar bredt, ifrå den ena bräddene till den andra, rundt omkring; och fem alnar högt, och måttet rätt omkring war tretio alnar.
2 Chr. 4: 2. Jer. 52: 20.

24. Och om det ſamma hafwet, det tio alnar bredt war, gick en kruſering utmed deß brädd, allt omkring hafwet; den kruſeringen war gjuten i twå radar. 2 Chr. 4: 3.

25. Och det ſtod på tolf oxar; tre af dem wände ſig norrut, tre weſterut, tre ſöderut, och tre öſterut; och hafwet der ofwanuppå; ſå att all bakdelen af dem war inunder.

26. Tjockheten af thy war en twärhand; och brädden deruppå war ſåſom brädden på en bägare, ſåſom en utſprungen ros; och tutuſende bath gick deruti. 2 Chr. 4: 5.

27. Han gjorde ock tio kopparſtolar; hwardera fyra alnar lång och bred, och tre alnar hög.

28. Och war ſtolen ſå gjord, att han hade ſidor emellan liſtor.

29. Och på ſidomen emellan liſtorna woro lejon, oxar och Cherubim, och ſidorna, der lejonen, oxarna och Cherubim woro uppå, hade liſtor ofwan och nedan, och fötter deruppå.

30. Och hwar ſtolen hade fyra kopparhjul med kopparaxlar. Och uppå fyra hörnen woro gjutna ſtyltor, hwar emot den andra ſtödjandes under kettilen.

31. Men halſen midt på ſtolen war en aln hög och trind; half annan aln bred, och på halſenom woro bulor i planarna, hwilke fyrkant woro, och icke runde.

32. Men de fyra hjul ſtodo nedan under ſidorna, och axlarna åt hjulen woro wid ſtolen; hwart hjulet war halfannor aln högt;

33. Och woro hjul ſåſom wagnshjul; och deras axlar, naf, ekrar och löter, woro allt gjutne.

34. Och de fyra ſtyltor, på de fyra hörnen af hwar ſtolen, woro ock alla fäſta wid ſtolen.

35. Och på halſenom, ofwanuppå ſtolen en half aln högt allt omkring, woro liſtor och ſidor på ſtolenom.

36. Och han lät grafwa på det ſlätt war, på ſamma ſidor och liſtor, Cherubim, lejon och palmträ, det ena efter det andra allt omkring.

37. Wid det ſättet gjorde han de tio gjutna ſtolar; enahanda mått och rum war på dem allom.

38. Och han gjorde tio kopparkettlar, ſå att fyratio bath gingo uti hwar kettilen; och den war fyra alnar ſtor, och på hwar ſtol war en kettil. 2 Chr. 4: 6.

39. Och han ſatte fem ſtolar på högra ſidone i huſet, och de andre fem på wenſtra; men hafwet ſatte han rätt framföre på högra ſidone, ſöderut.

40. Och Hiram gjorde deßlikes grytor, ſkoflar, bäcken; och fullkomnade ſå all werk, ſom Konung Salomo göra lät i HERrans hus;

41. Nämliga de twå ſtoder, och de twå runda knappar ofwanuppå de twå ſtodar, och de twå wridna gjordar, till att betäcka de twå runda knappar på ſtoderna;

42. Och de fyrahundrad granatäple på de twå wridna gjordar, ju twå radar granatäple på en gjord, till att betäcka de twå runda knapparna på ſtoderna;

43. Dertill de tio ſtolar, och de tio kettlar der ofwanuppå,

44. Och hafwet, och de tolf oxar under hafwet;

45. Och de grytor, ſkoflar och bäcken; och all denna kärilen, ſom Hiram gjorde åt Konung Salomo till HERrans hus, woro utaf klar koppar.

46. I den ängden wid Jordan lät Konungen gjuta dem, i den lermarkene emellan Succoth och Zarthan.

47. Och Salomo lät all deßa kärilen owägne blifwa; derföre att kopparen war ſå mycken.

48. Och gjorde Salomo all tyg, ſom HERrans hus tillhörde; nämliga ett gyldene altar, ett gyldene bord, der ſkådobröd på ligga ſkulle;

49. Fem ljuſaſtakar på högra, och fem ljuſaſtakar på den wenſtra ſidone, framför choren, af klart guld, med gyldene blommor, lampor och ljuſanäpor; 2 Chr. 4: 7.

50. Dertill ſkålar, fat, bäcken, ſkedar och pannor, af klart guld. Och woro dörrahängſlorna på dörrarna åt innerſta huſet, ſom war det aldrahelgaſta, och åt templets husdörr, af guld.

51. Alltſå wardt fullkomnadt allt werk, ſom Konung Salomo gjorde till HERrans hus. Och Salomo bar ditin det ſom hans fader David helgat hade, af ſilfwer och guld, och käril, och lade det in uti HERrans hus ſkatt. 2 Sam. 8: 7, 11. 2 Chr. 5: 1.

8. Capitlet.

Arken föres in. Templet helgas. Salomo tackar, beder, offrar, wiger. Folket gläds, går hem.

Då förſamlade Konung Salomo till ſig de äldſta af Iſrael, alla öfwerſtar i ſlägterna, och Förſtar för fäderna ibland Iſraels barn, till Jeruſalem, till att föra HERrans förbunds ark upp utu Davids ſtad, det är Zion. 2 Chr. 5: 2. 2 Sam. 5: 9.

2. Och ſig förſamlade till Konung Salomo alle män i Iſrael, uti den månaden Ethanim på högtidene, det är ſjunde månaden.

3. Och då alle äldſte i Iſrael kommo, lyfte Preſterna arken upp;

4. Och båro HERrans ark ditupp; dertill wittnesbördſens tabernakel, och all helgedomens tyg, ſom i tabernaklet war; det gjorde Preſterna och Leviterna. 4 Moſ. 4: 15.

5. Och Konung Salomo och hela Iſraels menighet, ſom ſig till honom förſamlat hade, gingo med honom fram för arken, och offrade får, och fä, ſå mycket att man dem hwarken tälja eller räkna kunde.

6. Alltſå båro Preſterna HERrans förbunds ark uti ſitt rum i huſets chor, i det aldrahelgaſta, under Cherubims wingar.

7. Ty Cherubim räckte wingarna ut till det rum der arken ſtod, och öfwerſkylde arken och hans ſtänger.

8. Och ſå långa woro ſtängerna, att deras ändar ſyntes i helgedomenom för choren; men utantill wordo de intet ſedde; och de blefwo der intill denna dag.

9. Och i arkenom war intet, utan allenaſt de twå Moſe ſtentaflor, ſom han lät deruti i Horeb, då HERren gjorde ett förbund med Iſraels barnom, då de utur Egypti land dragne woro. 2 Moſ. 25: 16, 21. 4 Moſ. 17: 10. 5 Moſ. 31: 26. 2 Chr. 5: 10. Ebr. 9: 4.

10. Då nu Preſterna gingo utu helgedomenom, uppfyllde en molnſky HERrans hus, 2 Moſ. 40: 34. 4 Moſ. 9: 15.

11. Så att Preſterna icke kunde ſtå och ſköta ämbetet för molnſkyn; ty HERrans härlighet uppfyllde HERrans hus. 2 Chr. 7: 1, 2.

12. Då ſade Salomo: HERren hafwer ſagt, att han wille bo i mörkrena. 2 Moſ. 20: 21. 3 Moſ. 16: 2. 5 Moſ. 4: 11. 2 Chr. 6: 1.

13. Jag hafwer byggt ett hus dig till boning; ett ſäte, att du ſkall bo der till ewig tid.

14. Och Konungen wände ſitt anſigte, och wälſignade hela menighetena Iſrael, och hela menigheten Iſrael ſtod;

15. Och han ſade: Lofwad ware HERren Iſraels Gud, ſom med ſin mun med minom fader David talat, och med ſine hand fullbordat hafwer, och ſagt: 2 Sam. 7: 6, 13.

16. Ifrå den dag, då jag förde mitt folk Iſrael utur Egypten, hafwer jag ingen ſtad utwalt i några af Iſraels

ſlägter, att mig ſkulle warda ett hus byggdt, ſå att mitt Namn ſkulle wara der; men David hafwer jag utwalt, att han ſkall wara öfwer mitt folk Iſrael.

17. Och min fader David hade wäl i ſinnet, att han ſkulle bygga HErrans Iſraels Guds Namne ett hus.

2 Sam. 7: 2. 1 Chr. 17: 1. 2 Chr. 6: 7.

18. Men HErren ſade till min fader David: Att du hafwer i ſinnet bygga mino Namne ett hus, hafwer du gjort wäl, att du hade det i ſinnet;

19. Dock ſkall icke du bygga det huſet, utan din ſon, ſom utaf dina länder komma ſkall, han ſkall bygga mino Namne ett hus.

20. Och HErren hafwer gjort ſitt ord faſt, ſom han talat hafwer; ty jag är uppkommen i mins faders Davids ſtad, och ſitter på Iſraels ſtol, ſåſom HErren ſagt, och hafwer byggt HErrans Iſraels Guds Namne ett hus;

21. Och hafwer derutinnan tillpyntat ett rum till arken, ſom HErrans förbund uti är, det han gjort hafwer med wåra fäder, då han dem utur Egypti land förde.

22. Och Salomo ſtod för HErrans altare emot hela Iſraels menighet, och räckte ut ſina händer upp till himmelen; 2 Chr. 6: 13.

23. Och ſade: HErre Iſraels Gud, det är ingen Gud, antingen ofwantill i himmelen, eller nedre på jordene, din like; du ſom håller förbund och barmhertighet dinom tjenarom, ſom wandra för dig af allo hjerta;

24. Du ſom hafwer hållit dinom tjenare David, minom fader, allt det du honom ſagt hafwer; med dinom mun hafwer du talat det, och med dine hand hafwer du fullkomnat det, ſåſom det nu i denna dag tillgår.

25. Nu, HErre Iſraels Gud, håll dinom tjenare David, minom fader det du med honom talat hafwer, och ſagt: Dig ſkall icke fattas en man för mig, ſom ſitta ſkall på Iſraels ſtol; ſåframt din barn förwara ſina wägar, att de wandra ſåſom du för mig wandrat hafwer. 1 Chr. 22: 10.

26. Nu, Iſraels Gud, låt din ord blifwa ſann, ſom du till din tjenare David, min fader, talat hafwer.

27. Ty menar du ock, att Gud bor på jordene? Si, himmelen och alla himlars himlar kunna icke begripa dig; huru ſkulle då detta huſet göra det, ſom jag nu byggt hafwer?

2 Chr. 2: 6. Eſ. 66: 1.
Jer. 23: 24. Ap. G. 7: 48, 49. 17: 24.

28. Så wänd dig till dins tjenares bön, och till hans begär, HErre min Gud, ſå att du hörer det lof och den bön, ſom din tjenare gör för dig i dag;

29. Att din ögon måga ſtå öppne öfwer detta hus, natt och dag; öfwer det rum, der du om ſagt hafwer: Mitt Namn ſkall wara der; att du wille höra den bön, ſom din tjenare gör på detta rum; 2 Moſ. 20: 24. 5 Moſ. 12: 11.

30. Och wille höra dins tjenares, och dins folks Iſraels bön, den de här görande warda i detta rum; och höra det der du bor i himmelen; och, när du det hörer, wara nådelig.

31. När nu någor ſyndar emot ſin näſta, och tager deß en ed uppå ſig, der han ſig med förpligtar, och eden kommer inför ditt altare i deßo huſe;

32. Att du wille då höra i himmelen, och ſkaffa dina tjenare rätt, att du fördömer den ogudaktiga, och låter hans wäg komma öfwer hans hufwud; och rättfärdigar den rätta, att du honom gör efter hans rättfärdighet.

33. Om ditt folk Iſrael worde ſlaget för ſina fiendar, efter de emot dig ſyndat hafwa; och wända ſig till dig, och bekänna ditt Namn, och bedja, och begära af dig i deßo huſe;

34. Att du wille då hörat i himmelen, och dins folks Iſraels ſyndom nådelig wara; och föra dem åter i det land, ſom du deras fäder gifwit hafwer.

35. Om himmelen igenlyckt warder, ſå att intet regnar, efter de emot dig ſyndat hafwa; och warda bedjande på detta rum, och bekänna ditt Namn, och wända ſig ifrå ſina ſynder, efter du plågar dem;

36. Att du wille i himmelen höra dem, och wara dina tjenares, och dins folks Iſraels ſynder nådelig; att du wiſar dem den goda wägen, der de

uti wandra ſkola, och låter regna på landet, ſom du dino folke till arfs gifwit hafwer.

37. Om en hård tid, eller peſtilentie, eller torka, eller brand, eller gräshoppor, eller matkar på landet kommande warda; eller deras fiende belägger deras portar i landena, eller någor plåga eller krankhet;

38. Den då beder eller begärar, ehwad de äro andra menniſkor, eller ditt folk Iſrael, ſom förnimma ſina plågo, hwar och en i ſitt hjerta, och räcka ſina händer ut till detta huſet;

39. Att du wille då höra i himmelen, i det ſäte der du bor, och wara nådelig; och fly det ſå, att du gifwer hwarjom och enom ſåſom han wandrat hafwer, ſåſom du hans hjerta känner; ty du allena känner alla menniſkors barnas hjerta;

1 Sam. 16: 7. 2 Chr. 6: 30.

40. På det att de ſkola frukta dig alltid, ſå länge de lefwa i landena, det du wåra fäder gifwit hafwer.

41. Om ock en främmande, ſom icke är af ditt folk Iſrael, kommer af fjerran land för ditt Namns ſkull;

42. Ty de warda hörande om ditt ſtora Namn, och om dina mägtiga hand, och om din uträckta arm; och kommer till att bedja i deßo huſe;

43. Att du då wille höra i himmelen, i det ſäte der du bor, och göra allt det den främmande dig om åkallar; på det all folk på jordene måga känna ditt Namn, att de ock frukta dig lika ſom ditt folk Iſrael, och förnimma, att detta huſet efter ditt Namn nämndt är, det jag byggt hafwer.

Eſ. 56: 6. Matth. 21: 13.

44. Om ditt folk utdrager i ſtrid emot ſina fiendar, den wägen ſom du dem ſändandes warder, och de warda bedjande till HERran, emot wägen till den ſtaden ſom du utwalt hafwer, och emot huſet ſom jag dino Namne byggt hafwer;

45. Att du då wille höra deras bön och begär i himmelen, och ſkaffa dem rätt.

46. Om de warda ſyndande emot dig; **ty det är ingen menniſka, ſom icke ſyndar**; och du warder wred, och gifwer dem för deras fiendar, ſå att de föra dem fångna i fiendaland, fjerran eller när;

2 Chr. 6: 36. Ordſ. 20: 9. Pred. 7: 21. Rom. 3: 23. 1 Joh. 1: 8.

47. Och de beſinna ſig i ſitt hjerta, uti landena der de fångne äro, och omwända ſig, och bedja dig uti deras fängelſes land, och ſäga: Wi hafwe ſyndat, och gjort illa, och warit ogudaktige;

48. Och wända ſig ſå till dig af allt hjerta, af allo ſjäl, uti deras fiendars land, ſom dem bortfört hafwa, och bedja till dig emot wägen till deras land, ſom du deras fäder gifwit hafwer, emot den ſtaden, ſom du utwalt hafwer, och emot det huſet, ſom jag dino Namne byggt hafwer;

49. Att du då wille höra deras bön och begär i himmelen, af det ſäte der du bor, och ſkaffa dem rätt,

50. Och wara dino folke nådelig, ſom emot dig ſyndat hafwer, och all deras öfwerträdelſe, der de med hafwa förbrutit ſig emot dig; och gifwa dem barmhertighet för dem ſom dem fångna hålla, att de förbarma ſig öfwer dem;

51. Förty de äro ditt folk, och ditt arf, ſom du utur Egypten, utu jernugnenom fört hafwer;

2 Moſ. 1: 11, 14. 5 Moſ. 4: 20.

52. Att din ögon måga öppne wara till dins tjenares och dins folks Iſraels bön; att du wille höra dem i allt det, der de om åkalla dig; Pſ. 121: 4.

53. Ty du hafwer dem dig afſkiljt till ett arf utur all folk på jordene, ſåſom du ſagt hafwer genom din tjenare Moſe, då du wåra fäder utur Egypten förde, HERre, HERre.

2 Moſ. 19: 5. 5 Moſ. 7: 6. 14: 2.

54. Och då Salomo hade all denna bön och begäran utbedit för HERranom, ſtod han upp ifrå HERrans altare, och höll upp att böja ſin knä, och uträcka ſina händer till himmelen;

55. Och ſtod, och wälſignade alla menigheten Iſrael, med höga röſt, och ſade:

56. Lofwad ware HERren, ſom ſino folke Iſrael ro gifwit hafwer, ſåſom

han ſagt hafwer; icke ett är förfallet af hans goda ord, ſom han genom ſin tjenare Moſe talat hafwer.
5 Moſ. 12: 10. Joſ. : 21: 45.

57. **HERren wår Gud ware med oß, ſåſom han warit hafwer med wåra fäder. Han öfwergifwe oß icke, och tage icke handena bort ifrån oß;**

58. **Till att böja wårt hjerta till ſig, att wi måge wandra i alla hans wägar, och hålla hans bud, ſeder och rätter, ſom han wåra fäder budit hafwer;**

59. Och att deße orden, ſom jag för HERranom bedit hafwer, måtte nalkas HERranom wårom Gud dag och natt, att han må ſkaffa ſinom tjenare rätt, och ſino folke Iſrael, hwarjom och enom i ſinom tid;

60. På det att all folk på jordene måga känna, att HERren är Gud, och ingen annar. 5 Moſ. 4: 35, 39.

61. Och edor hjerta ware rättſinnig med HERranom wårom Gud, till att wandra i hans ſeder, och till att hålla hans bud, ſåſom det tillgår i denna dag.

62. Och Konungen, ſamt med hela Iſrael, offrade offer för HERranom.

63. Och Salomo offrade tackoffer, ſom han HERranom offrade, tu och tjugu tuſend oxar, och hundradetuſend och tjugutuſend får. Alltſå wigde de HERrans hus, Konungen och all Iſraels barn. 2 Chr. 7: 5.

64. På ſamma dagen wigde Konungen medelgården, ſom war för HERrans hus, dermed att han der uträttade bränneoffer, ſpisoffer, och det feta af tackoffret; förty kopparaltaret, ſom för HERranom ſtod, war för litet till bränneoffer, ſpisoffer, och till det feta af tackoffer. 2 Chr. 7: 7. 3 Moſ. 2: 1.

65. Och Salomo gjorde på den tiden en högtid, och all Iſrael med honom en ſtor förſamling, ifrå den gränſon Hamath, allt intill Egypti bäck, för HERranom wårom Gud i ſju dagar, och åter i ſju dagar; det woro fjorton dagar. 4 Moſ. 34: 5. 2 Chr. 7: 8.

66. Och på åttonde dagen lät han folket gå; och de wälſignade Konungen, och gingo ſina färde i ſina hyddor, glädjandes och fröjdandes ſig öfwer allt det goda, ſom HERren med ſinom tjenare David, och med ſitt folk Iſrael, gjort hade.

9. Capitlet.

Guds ſwar. Hirams lön. Salomos ſtäder, trälar, tack, ſkepp.

Och då Salomo hade fullbyggt HERrans hus, och Konungshuſet, och allt det hans hjerta begärade, och luſt hade till att göra, 2 Chr. 7: 11.

2. Syntes honom HERren annan gång, ſåſom han honom ſynts hade i Gibeon. 1 Kon. 3: 5.

3. Och HERren ſade till honom: Jag hafwer hört dina bön och begär, ſom du för mig bedit hafwer, och helgat detta huſet, ſom du byggt hafwer; ſå att jag ſkall ſätta der mitt Namn till ewig tid, och ſkola min ögon och mitt hjerta wara der alltid. 1 Kon. 8: 22.
5 Moſ. 12: 11. Pſ. 132: 14.

4. Och du, om du wandrar för mig, ſåſom din fader David wandrat hafwer med rättſinnigt hjerta, och rättfärdighet, ſå att du gör allt det ſom jag dig budit hafwer, och håller min bud och mina rätter,

5. Så will jag befäſta dins rikes ſtol öfwer Iſrael i ewig tid, ſåſom jag med din fader David talat hafwer, och ſagt: Dig ſkall icke fattas en man på Iſraels ſtol. 2 Sam. 7: 12.
1 Kon. 2: 4. 1 Chr. 22: 10.

6. Hwar I ock wänden eder tillbaka ifrå mig, I och edor barn, och icke hållen min bud och rätter, ſom jag eder föreſatt hafwer; och gången bort och tjenen andra gudar, och tillbedjen dem;

7. Så ſkall jag utrota Iſrael utaf det land, ſom jag dem gifwit hafwer; och det huſet, ſom jag mino Namne helgat hafwer, ſkall jag bortkaſta ifrå mitt anſigte; och Iſrael ſkall wara till ett ordſpråk och fabel ibland allt folk.
5 Moſ. 28: 37. 2 Chr. 7: 20. Jer. 7: 15.

8. Och detta huſet ſkall förfalla, ſå att alle de ſom gå der framom ſkola förundra ſig, och hwißla, och ſäga: Hwi hafwer HERren deßo lande och deßo huſe ſå gjort? 5 Moſ. 29: 24. Jer. 22: 8.

9. Då ſkall blifwa ſwaradt: Derföre, att de HERran ſin Gud öfwergifwit hade, ſom deras fäder utur Egypti land förde, och tagit ſig andra gudar, och tillbedit dem, och tjent dem; derföre hafwer HERren allt detta onda låtit komma öfwer dem.

10. Då nu de tjugu år framlidne woro, i hwilko Salomo de tu huſen byggde, ſom war HERrans hus, och Konungshuſet; 1 Kon. 6: 38. 7: 1. 2 Chr. 8: 1.

11. Till hwilket Hiram, Konungen i Tyro, Salomo cedreträ, och furoträ, och guld, efter allt hans begär ſkickade; då gaf Konung Salomo Hiram tjugu ſtäder i Galilea land. 2 Chr. 8: 2.

12. Och Hiram drog utaf Tyro, till att beſe de ſtäder, ſom Salomo honom gifwit hade; och de behagade honom intet;

13. Och ſade: Hwad är detta för ſtäder, min broder, ſom du mig gifwit hafwer? Och han kallade dem Cabuls land allt intill denna dag.

14. Och Hiram hade ſändt Konungenom hundrade och tjugu centener guld.

15. Och det är ſumman af ſkattenom, ſom Konung Salomo uppbar, till att bygga HERrans hus, och ſitt hus, och Millo, och Jeruſalems murar, och Hazor, och Megiddo, och Gaſer. 2 Sam. 5: 9, 10. 1 Kon. 11: 27.

16. Ty Pharao, Konungen i Egypten, war uppkommen, och hade wunnit Gaſer, och uppbränt det med eld, och ſlagit ihjäl de Cananeer, ſom i ſtaden bodde, och hade gifwit honom ſine dotter, Salomos huſtru, till en ſkänk.

17. Alltſå byggde Salomo Gaſer, och det nedra BethHoron, 2 Chr. 8: 5.

18. Och Baalath, och Thadmor uti öknene, i landet,

19. Och alla kornhusſtäder, ſom Salomo hade, och alla wagnsſtäder, och reſenärsſtäder, och hwad ſom helſt han luſt hade till att bygga i Jeruſalem, i Libanon, och hela landet ſom under hans wälde war.

20. Och allt det folket, ſom igenblef af de Amoreer, Hetheer, Phereſeer, Heveer och Jebuſeer, ſom icke woro af Iſraels barnom;

21. Deras barn, ſom de läto igenblifwa efter ſig i landena, hwilka Iſraels barn icke kunde tillſpillogifwa, dem gjorde Salomo ſkattſkyldiga allt intill denna dag.

22. Men af Iſraels barnom gjorde han ingen till träl; utan lät dem wara krigsmän och ſina tjenare, och Förſtar, och riddare, och öfwer hans wagnar och reſenärar. 3 Moſ. 25: 39.

23. Och de ämbetsmän, ſom woro öfwer Salomos ſyßlor, woro femhundrad och femtio, ſom öfwer folket rådde, och alla ſyßlor uträttade. 2 Chr. 8: 10.

24. Och Pharaos dotter drog upp ifrå Davids ſtad, uti ſitt hus, ſom Salomo för henne byggt hade; då byggde han ock Millo. 2 Chr. 8: 11.

25. Och Salomo offrade tre reſor om året bränneoffer, och tackoffer, på altaret ſom han HERranom byggt hade, och rökte derpå för HERranom; och alltſå wardt huſet redo. 2 Chr. 8: 13 4: 1. 7: 7.

26. Och Salomo gjorde deßlikes ſkepp i EzionGeber, ſom wid Eloth ligger, på ſtrandene wid det röda hafwet, uti de Edomeers land.

27. Och Hiram ſände ſine tjenare till ſkepps, ſom förſtodo ſig på ſkepp, och till ſjös förfarne woro, med Salomos tjenare.

28. Och de kommo till Ophir, och hemtade der fyrahundrad och tjugu centener guld, och förde till Konung Salomo. 2 Chr. 8: 18.

10. Capitlet.

Arabiens Drottning. Salomos prakt, drätſel, tyghus, ſtol, rykte, guld.

Och då Salomos rykte af HERrans Namn kom för Drottningen af rika Arabien, kom hon till att förſöka honom med gåtor. 2 Chr. 9: 1. Matth. 12: 42. Luc. 11: 31.

2. Och hon kom till Jeruſalem med en ganſka ſtor ſkara, med cameler, ſom ſpeceri båro, och med mycket guld och ädla ſtenar. Och då hon kom in till Konung Salomo, talade hon med honom allt det hon ſig föreſatt hade.

3. Och Salomo ſade henne det allt;

och Konungenom war intet fördoldt, det han henne icke ſäga kunde.

4. Då nu Drottningen af rika Arabien ſåg all Salomos wisdom, och det hus, ſom han byggt hade,

5. Och rätterna på hans bord, och hans tjenares boningar, och hans tjenares ämbeten, och deras kläder, och hans ſkänkeſwänner, och hans bränneoffer ſom han i HErrans hus offrade, kunde hon icke längre hålla ſig;

6. Och ſade till Konungen: Allt det jag i mitt land utaf ditt wäſende, och af din wisdom, hört hafwer, det är ſant.

7. Och jag hafwer icke welat trott det, tilldeß jag är kommen, och hafwer det med min ögon ſett; och ſi, mig är icke hälften ſagdt. Du hafwer mer wisdom och rikedomar, än ryktet är, ſom jag hört hafwer.

8. Salige äro dine män, och dine tjenare, ſom alltid för dig ſtå, och höra din wisdom.

9. Lofwad ware HErren din Gud, ſom till dig luſt haft hafwer, ſå att han dig på Iſraels ſtol ſatt hafwer; derföre, att HErren älſkar Iſrael i ewig tid, och hafwer ſatt dig till Konung, att du rätt och redelighet göra ſkall.

10. Och hon gaf Konungenom hundrade och tjugu centener guld, och ganſka mycket ſpeceri, och ädla ſtenar. Der kom icke ſedan ſå mycket ſpeceri, ſåſom Drottningen af rika Arabien Konung Salomo gaf.

11. Dertill de Hirams ſkepp, ſom guld förde af Ophir, förde ockſå ganſka mycket hebenträ, och ädla ſtenar. 1 Kon. 9: 27, 28.

12. Och Konungen lät göra af hebenträ pelare i HErrans hus, och i Konungshuſet, och harpor och pſaltare för ſångare. Der kom icke ſedan ſå mycket hebenträ, wardt ej heller ſedt, allt intill denna dag. 2 Chr. 9: 11.

13. Och Konung Salomo gaf Drottningene af rika Arabien allt det hon begärade och beddes, förutan det han gaf henne af ſig ſjelf. Och hon wände om, och drog med ſina tjenare i ſitt land igen.

14. Men det guld, ſom Salomo inkom årliga, war till wigt ſexhundrad ſex och ſextio centener; 2 Chr. 9: 13.

15. Förutan det af krämare och köpmän, och af apothekare, och ifrå de näſta Konungar, och ifrå de ypperſta i landet kom.

16. Och Konung Salomo lät göra tuhundrad ſpetſar af bäſta guld; ſexhundrad ſtycke guld lät han till hwar ſpets;

17. Och trehundrad ſköldar, af bäſta guld; ju tre pund guld till hwar ſköld. Och Konungen lade dem uti det huſet af Libanons ſkog. 1 Kon. 14: 26.

18. Och Konungen gjorde en ſtor ſtol af elphenben, och bedrog honom med ädlaſta guld. 2 Chr. 9: 17.

19. Och ſtolen hade ſex trappor; och hufwudet af ſtolen war rundt baktill, och woro ſtolpar på båda ſidor wid ſätet, och tu lejon ſtodo wid ſtolparna.

20. Och tolf lejon ſtodo på de ſex trappor på båda ſidor. Sådant är icke gjordt i något Konungarike.

21. All Konung Salomos dryckekar woro af guld; och käril uti huſet af Libanons ſkog woro ockſå af klart guld; förty ſilfwer aktade man intet i Salomos tid.

22. Ty Konungens ſkepp, ſom till hafs foro med Hirams ſkepp, kommo en gång i hwar tre år, och förde guld, ſilfwer, elphenben, apor och påfoglar. 1 Kon. 9: 26.

23. Alltſå wardt Konung Salomo ſtörre med rikedomar och wisdom, än alle Konungar på jordene. 1 Kon. 3: 12, 13. 2 Chr. 1: 1.

24. Och all werlden begärade ſe Salomo, att de måtte höra den wishet, ſom Gud honom i hans hjerta gifwit hade.

25. Och alle båro honom ſkänker, ſilfwer och gyldene tyg, kläder och harneſk, örter, häſtar, mulor, hwart år.

26. Och Salomo drog tillhopa wagnar och reſenärar, ſå att han hade tuſende och fyrahundrad wagnar, och tolftuſend reſenärar; och han lät dem uti wagnsſtäderna, och när Konungenom i Jeruſalem. 1 Kon. 4: 26. 2 Chr. 1: 14, 15. 9: 25. 1 Kon. 9: 19.

27. Och Konungen gjorde, att ſilfwer i Jeruſalem war ſå mycket ſom ſtenar, och cederträ ſå mycket ſom mulbärträ i dalarna. 2 Chr. 9: 27.

28. Och man förde häſtar utur Egypten till Salomo, och allahanda waror, och Konungens köpmän köpte ſamma waror; 2 Chr. 1: 16.

29. Och förde dem utur Egypten; hwar wagn för ſexhundrad ſilfpenningar, och hwar häſt för hundrade och femtio. Alltſå förde man dem ock till alla de Hetheers Konungar, och till de Konungar i Syrien, genom deras hand.

11. Capitlet.

Salomos huſtrur, fall, näpſt, fiender, död.

Men Konung Salomo älſkade många utländſka qwinnor, Pharaos dotter, och Moabitiſkor, Ammonitiſkor, Edomitiſkor, Zidonitiſkor och Hetheerſkor;

2. Af ſådant folk, der HERren Iſraels barnom om ſagt hade: Går icke till dem, och låter dem icke komma till eder; de warda förwißo bewekande edor hjerta efter ſina gudar. Till deßa gaf ſig Salomo, till att älſka dem
2 Moſ. 34: 16. 5 Moſ. 7: 3, 4. 17: 17.

3. Och han hade ſjuhundrad huſtrur, Förſtinnor, och trehundrad frillor; och hans huſtrur bewekte hans hjerta.

4. Och då han nu gammal war, bewekte hans huſtrur hans hjerta efter främmande gudar, ſå att hans hjerta icke war fulleliga med HERranom hans Gud, ſåſom hans faders Davids hjerta.

5. Alltſå wandrade Salomo efter Aſtoreth, deras gud af Zidon, och Milcom, de Ammoniters ſtyggelſe.
Dom. 2: 13. 2 Kon. 23: 13.

6. Och Salomo gjorde det ondt war för HERranom, och följde icke HERran alldeles, ſåſom hans fader David.

7. Då byggde Salomo en höjd till Chemos, de Moabiters ſtyggelſe, på berget ſom för Jeruſalem ligger; och till Molech, de Ammoniters ſtyggelſe.
4 Moſ. 21: 29.

8. Alltſå gjorde Salomo allom ſinom utländſkom huſtrum, de der för ſina gudar rökte och offrade.

9. Och HERren wardt wred på Salomo, att hans hjerta ifrå HERranom Iſraels Gud afwändt war, den honom twå gånger ſynts hade;
1 Kon. 3: 5. 9: 2.

10. Och honom härom budit hade, att han icke ſkulle wandra efter andra gudar; och hade dock icke hållit det honom HERren budit hade. 1 Kon. 6: 12.

11. Derföre ſade HERren till Salomo: Efter ſådant är ſkedt med dig, och du hafwer mitt förbund och min bud icke hållit, ſom jag dig budit hafwer, ſå will jag ock rifwa riket ifrå dig, och gifwa det dinom tjenare.
1 Kon. 12: 15. 14: 8. 1 Sam. 15: 28.

12. Dock i din tid will jag icke göra det, för dins faders Davids ſkull; utan af dins ſons hand will jag rifwa det.
1 Kon. 12: 16.

13. Dock will jag icke allt riket afrifwa; ena ſlägt will jag gifwa dinom ſon, för min tjenares Davids ſkull, och för Jeruſalems ſkull, det jag utwalt hafwer.

14. Och HERren uppwäckte Salomo en fienda, Hadad den Edomeen, af Konungsligo ſäd, hwilken war i Edom.

15. Ty då David war i Edom, och Joab den härhöfwitsmannen drog upp till att begrafwa de ſlagna, ſlog han allt det mankön war i Edom.
2 Sam. 8: 14. 1 Chr. 18: 12.

16. Förty Joab blef der ſex månader, och hele Iſrael, intilldeß han utrotade allt det mankön war i Edom.

17. Då flydde Hadad, och med honom några män Edomeer af hans faders tjenare, ſå att de kommo uti Egypten; men Hadad war en ung dräng.

18. Och de ſtodo upp ifrån Midian, och kommo till Paran, och togo män med ſig utaf Paran, och kommo uti Egypten till Pharao, Konungen i Egypten. Han gaf honom ett hus, och förenämnd ſpis, och fick honom ett land in.

19. Och Hadad fann ſtora nåd för Pharao, ſå att han ock gaf honom ſina huſtrus, Drottningenes Tahpenes ſyſter till huſtru.

20. Och Tahpenes ſyſter födde honom Genubath ſin ſon. Och Tahpenes

födde honom upp i Pharaos hus; så att Genubath war i Pharaos huſe ibland Pharaos barn.

21. Då nu Hadad hörde uti Egypten, att David affomnad war med ſina fäder, och att Joab härhöfwitsmannen war död, ſade han till Pharao: Låt mig draga i mitt land.

22. Pharao ſade till honom: Hwad fattas dig när mig, att du will draga till ditt land? Han ſade: Intet; utan låt mig fara.

23. Än uppwäckte honom Gud en fienda, Reſon, ElJada ſon, hwilken ifrå ſin herra HadadEſer, Konungen i Zoba, flydd war;

24. Och förſamlade emot honom män, och wardt en höfwitsman för krigsknektar, den tid David ſlog dem ihjäl; och drogo till Damaſcon, och bodde der, och woro rådande i Damaſcon. 2 Sam. 8: 3, 4. 10: 18.

25. Och han war Iſraels fiende, ſå länge Salomo lefde. Det är den ſkadan, ſom Hadad led; derföre hade han en wämjelſe emot Iſrael, och blef rådandes i Syrien.

26. Dertill Jerobeam, Nebats ſon, en Ephrateer af Zareda, Salomos tjenare; och hans moder het Zeruga, en enka; hof ockſå handena upp emot Konungen. 2 Chr. 13: 6.

27. Och detta är ſaken, hwarföre han upphof handena emot Konungen: då Salomo byggde Millo, ſlöt han igen ett gap på ſins faders Davids ſtad. 2 Sam. 5: 7. 1 Kon. 9: 15, 24.

28. Och Jerobeam war en ſtridſam man; och då Salomo ſåg att mannen war ſnäll, ſatte han honom öfwer alla Joſephs hus utſkylder.

29. Men det begaf ſig på den tiden, att Jerobeam gick utaf Jeruſalem, och Propheten Ahia af Silo fann honom på wägenom; och han hade en ny mantel uppå; och de woro både allena på markene.

30. Och Ahia fattade den nya mantelen, ſom han på hade, och ref honom ſönder i tolf ſtycker;

31. Och ſade till Jerobeam: Tag tio ſtycker till dig; förty ſå ſäger HERren Iſraels Gud: Si, jag ſkall rifwa riket utu Salomos hand, och gifwa dig tio ſlägter. 1 Kon. 12: 15. 14: 2.

32. En ſlägt ſkall han hafwa för min tjenares Davids ſkull, och för ſtaden Jeruſalems ſkull, den jag utwalt hafwer utur alla Iſraels ſlägter; Pſ. 132: 11.

33. Derföre att de hafwa öfwergifwit mig, och tillbedit Aſtoreth, de Zidoniers gud, Chemos, de Moabiters gud, och Milcom, Ammons barnas gud, och icke wandrat i mina wägar, ſå att de måtte gjort hwad mig behagade, min bud och rätter, ſåſom David hans fader.

34. Jag will ock icke taga hela riket utu hans hand; utan jag will göra honom till en Förſta i hans lifstid, för Davids min tjenares ſkull, den jag utwalt hafwer, den min bud och rätter hållit hafwer.

35. Utu hans ſons hand will jag taga riket, och will gifwa dig tio ſlägter;

36. Och hans ſon ena ſlägt, på det min tjenare David ju allſtädes hafwer ena lykto för mig uti den ſtaden Jeruſalem, den jag mig utwalt hafwer, att jag mitt Namn der ſätta ſkulle. 2 Sam. 21: 17. 1 Kon. 15: 4.

37. Så will jag nu taga dig, att du ſkall råda öfwer allt det ditt hjerta begärar; och ſkall wara Konung öfwer Iſrael.

38. Om du nu will höra allt det jag dig bjudandes warder, och wandra i mina wägar, och göra hwad mig behagar, ſå att du håller mina rätter och bud, ſåſom min tjenare David gjort hafwer, ſå will jag wara med dig, och bygga dig ett beſtändigt hus, ſåſom jag David byggt hafwer, och will gifwa dig Iſrael;

39. Och will dermed förnedra Davids ſäd; dock icke till ewig tid.

40. Men Salomo for efter att dräpa Jerobeam. Då ſtod Jerobeam upp, och flydde uti Egypten till Siſak, Konungen i Egypten, och blef i Egypten, tilldeß Salomo blef död.

41. Hwad mer af Salomo ſägandes är, och allt det han gjort hafwer, och

hans wisdom, det är ſkrifwet i Chronicon om Salomo. 2 Chr. 1: 1, ꝛc. 9: 29.

42. Men tiden, ſom Salomo war Konung i Jeruſalem, öfwer hela Iſrael, war fyratio år.

43. Och Salomo afſomnade med ſina fäder, och wardt begrafwen uti ſins faders Davids ſtad; och hans ſon Rehabeam wardt Konung i hans ſtad. 2 Chr. 9: 31.

12. Capitlet.

Folkets begär. Rehabeams råd. Riket ſkiftadt. Jerobeams kalfwar.

Och Rehabeam drog till Sichem; förty hela Iſrael war kommen till Sichem, till att göra honom till Konung. 2 Chr. 10: 1.

2. Och då Jerobeam, Nebats ſon, det hörde, der han ännu i Egypten war, dit han för Konung Salomo flydd war, kom han igen utur Egypten. 2 Chr. 10: 2.

3. Och de ſände bort, och läto kalla honom. Och Jerobeam ſamt med hela Iſraels menighet kommo, och talade med Rehabeam, och ſade:

4. Din fader hafwer gjort wårt ok för ſwårt; ſå gör nu du den hårda tjenſten, och det ſwåra oket lättare, det han oß pålagt hafwer, ſå wilje wi wara dig underdånige.

5. Men han ſade till dem: Går edra färde intill tredje dagen, och kommer ſå till mig igen. Och folket gick ſina färde.

6. Och Konung Rehabeam höll råd med de äldſta, ſom för hans fader Salomo ſtodo, då han lefde, och ſade: Huru råden I, att wi måge gifwa deßo folkena ſwar?

7. De ſade till honom: Om du i denna dag gör deßo folkena en tjenſt, och är dem till wilja, och hörer dem, och gifwer dem god ord, ſå blifwa de dig underdånige ſå länge du lefwer.

8. Men han öfwergaf de äldſtas råd, ſom de honom gifwit hade; och höll ett råd med de unga, ſom med honom uppwäxte woro, och för honom ſtodo.

9. Och han ſade till dem: Hwad råden I, det wi deßo folkena ſwara ſkole, ſom till mig ſagt hafwa: Gör det oket lättare, ſom din fader uppå oß lagt hafwer?

10. Och de unge, ſom med honom uppwäxte woro, ſade till honom: Till folket, ſom till dig ſäger: Din fader hafwer gjort wårt ok för ſwårt, gör du oß det lättare; ſkall du ſäga: Mitt minſta finger ſkall tjockare wara än mins faders länder.

11. Min fader hafwer lagt på eder ett ſwårt ok; men jag ſkall ännu föröka det öfwer eder. Min fader hafwer tuktat eder med gißlar; jag ſkall tukta eder med ſcorpioner. 2 Chr. 10: 10, 11.

12. Alltſå kom Jerobeam med allo folkena till Rehabeam på tredje dagen, ſåſom Konungen talat hade, och ſagt: Kommer igen till mig på tredje dagen.

13. Och Konungen gaf folkena ett hårdt ſwar, och öfwergaf det råd, ſom de äldſte honom gifwit hade;

14. Och talade med dem efter de ungas råd, och ſade: Min fader hafwer gjort edart ok ſwårt; men jag will ännu mer föröka det öfwer eder. Min fader hafwer tuktat eder med gißlar; men jag ſkall tukta eder med ſcorpioner.

15. Alltſå hörde Konungen intet folket; ty HERren wände det ſå, på det han ſkulle ſtadfäſta ſitt ord, ſom HERren genom Ahia af Silo ſagt hade till Jerobeam, Nebats ſon. 1 Kon. 11: 11, 31.

16. Då nu hele Iſrael ſåg, att Konungen intet wille höra dem, gaf folket Konungenom ett ſwar, och ſade: Hwad del hafwe wi i David, eller arf i Iſai ſon? Iſrael, gack i dina hyddor; ſå ſe nu du till ditt hus, David. Alltſå gick Iſrael i ſina hyddor; 2 Sam. 20: 1.

17. Så att Rehabeam rådde allenaſt öfwer de Iſraels barn, ſom bodde i Juda ſtäder. 1 Kon. 11: 32.

18. Och då Konung Rehabeam ſände åſtad Adoram räntomäſtaren, kaſtade hele Iſrael honom ihjäl med ſtenar; men Konungen Rehabeam ſteg med haſt på en wagn, och flydde till Jeruſalem.

19. Alltſå föll Iſrael ifrå Davids hus, allt intill denna dag.
2 Kon. 17:21.

20. Då nu hele Iſrael hörde, att Jerobeam war igenkommen, ſände de bort, och läto kalla honom till alla menigheten, och gjorde honom till Konung öfwer hela Iſrael; och ingen följde Davids hus, utan Juda ſlägt allena.

21. Och då Rehabeam kom till Jeruſalem, förſamlade han hela Juda hus, och BenJamins ſlägt, hundrade och åttatio tuſend unga ſtridſamma män, till att ſtrida emot Iſraels hus, och draga riket igen till Rehabeam, Salomos ſon. 2 Chr. 11:1.

22. Men Guds ord kom till den Guds mannen Semaja, och ſade:

23. Tala till Rehabeam, Salomos ſon, Juda Konung, och till hela Juda hus, och BenJamin, och till det andra folket, och ſäg:

24. Detta ſäger HERren: I ſkolen icke draga upp, och ſtrida emot edra bröder Iſraels barn; hwar och en gånge åter hem; ty detta är ſkedt af mig. Och de lydde HERrans ord, och wände om, och gingo ſin wäg, ſåſom HERren ſagt hade.

25. Men Jerobeam byggde Sichem på Ephraims berg, och bodde deruti, och drog dädan ut, och byggde Pnuel.
1 Moſ. 32:30.

26. Men Jerobeam tänkte i ſitt hjerta: Nu warder riket fallandes till Davids hus igen;

27. Om detta folk ſkall gå ditupp, till att offra i HERrans hus i Jeruſalem, och detta folkets hjerta warder ſig wändandes till deras herra Rehabeam, Juda Konung, och ſlå mig ihjäl, och falla igen till Rehabeam, Juda Konung.

28. Och Konungen höll ett råd, och gjorde twå gyldene kalfwar, och ſade till dem: Det är eder för tungt gå upp till Jeruſalem; ſi, der är din gud, Iſrael, ſom dig utur Egypti land fört hafwer; 2 Moſ. 32:4, 8. 2 Kon. 17:16.

29. Och ſatte endera i BethEl, och den andra i Dan. Dom. 18:29, 30.

30. Och det wardt till ſynd; ty folket gick bort för dem ena, allt intill Dan.

31. Han gjorde ockſå ett höjdars hus, och gjorde Preſter utaf de ringeſta i folket, de icke af Levi barnom woro.
1 Kon. 13:33. 2 Chr. 11:15. 13:9.

32. Och han gjorde en högtid, på femtonde dagen i åttonde månadenom, ſåſom den högtiden i Juda, och offrade på altarena. Så gjorde han i BethEl, att man offrade kalfwomen, ſom han gjort hade; och ſkickade i BethEl Preſter till höjderna, ſom han gjort hade;

33. Och offrade på altaret, ſom han gjort hade i BethEl, på femtonde dagen i åttonde månadenom, hwilken han utu ſitt hjerta upptänkt hade; och gjorde Iſraels barnom högtider, och offrade på altaret, det man röka ſkulle.

13. Capitlet.

Jerobeams altare, hand. Prophetens förbön, olydnad, ſtraff. Jerobeam förhärdad.

Och ſi, en Guds man kom af Juda, genom HERrans ord, till BethEl. Och Jerobeam ſtod wid altaret till att röka.

2. Och han ropade emot altaret genom HERrans ord, och ſade: Altare, altare, ſå ſäger HERren: Si, Davids huſe ſkall warda född en ſon, benämnd Joſia, han ſkall på dig offra höjdernas Preſter, ſom på dig röka, och uppbränna menniſkoben på dig. 2 Kon. 23:16.

3. Och han gaf på den dagen ett tecken, och ſade: Detta är tecknet, att HERren detta talat hafwer; ſi, altaret ſkall remna, och aſkan, ſom derpå är, ſkall förſpillas.

4. Då nu Konung Jerobeam hörde ordet af den Guds mannen, ſom emot altaret i BethEl ropade, räckte han ut ſin hand wid altaret, och ſade: Tager fatt på honom. Och hans hand förtorkades, ſom han emot honom uträckt hade; och han kunde icke draga henne igen till ſig.

5. Och altaret remnade, och aſkan wardt förſpilld af altaret, efter tecknet ſom Guds mannen genom HERrans ord gifwit hade.

6. Och Konungen ſwarade och ſade

till den Guds mannen: Bed HERrans dins Guds anſigte, och bed för mig, att min hand kommer till mig igen. Då bad Guds mannen HERrans anſigte, och Konungens hand kom till honom igen, och wardt ſåſom hon tillförene war.

2 Moſ. 8: 8. 9: 28. 10: 17. 4 Moſ. 21: 7.

7. Och Konungen talade med Guds mannenom: Kom hem med mig, och wederqwick dig; jag will gifwa dig en ſkänk.

8. Men Guds mannen ſade till Konungen: Om du än gåfwe mig halft ditt hus, ſå ginge jag dock icke med dig; ty jag will i detta rum intet bröd äta, eller watten dricka;

9. Ty ſå är mig genom HERrans ord budet och ſagdt: Du ſkall intet bröd äta, och intet watten dricka, och icke komma den ſamma wägen tillbaka igen, ſom du gångit hafwer.

10. Och han gick ſina färde en annan wäg, och kom icke den wägen tillbaka igen, ſom han till BethEl kommen war.

11. Men i BethEl bodde en gammal Prophet; till honom kommo hans ſöner, och förtäljde honom all werk, ſom Guds mannen på den dagen gjort hade i BethEl, och de ord, ſom han till Konungen ſagt hade.

12. Och deras fader ſade till dem: Hwilken wägen hafwer han farit? Och hans ſöner wiſte honom wägen, ſom Guds mannen farit hade, den af Juda kommen war.

13. Men han ſade till ſina ſöner: Sadler mig åſnan. Och då de hade ſadlat honom åſnan, red han deruppå;

14. Och drog efter Guds mannen, och fann honom ſittandes under en ek, och ſade till honom: Äſt du den Guds mannen, ſom af Juda kommen äſt? Han ſade: Ja.

15. Han ſade till honom: Kom med mig hem, och ät bröd.

16. Han ſade: Jag kan icke wända om med dig, och komma med dig; jag will ej heller bröd äta, eller watten dricka med dig, på detta rum;

17. Ty med mig är taladt wordet genom HERrans ord: Du ſkall der hwarken bröd äta, eller watten dricka; du ſkall icke gå den wägen tillbaka igen, ſom du ditgången äſt.

18. Han ſade till honom: Jag är ock en Prophet ſåſom du, och en Ängel hafwer talat med mig genom HERrans ord, och ſagt: Haf honom hem med dig igen, att han må bröd äta, och watten dricka. Men han lög för honom.

19. Och han förde honom tillbaka igen, ſå att han åt bröd, och drack watten i hans hus.

20. Och wid de ſåto till bords, kom HERrans ord till Propheten, ſom honom hade tillbaka haft;

21. Och han ropade till den Guds mannen, ſom af Juda kommen war, och ſade: Detta ſäger HERren: Derföre, att du hafwer HERrans mun ohörig warit, och hafwer icke hållit det bud, ſom HERren din Gud dig budit hafwer;

22. Och hafwer om wändt, ätit bröd, och watten druckit, på det rum der han dig om ſade: Du ſkall der hwarken bröd äta, eller watten dricka; ſkall din lekamen icke komma uti dina fäders graf.

23. Och ſedan han bröd ätit, och druckit hade, ſadlade man åſnan åt den Propheten, ſom han igen haft hade.

24. Och då han bort drog, fann honom ett lejon på wägenom, och drap honom; och hans kropp låg kaſtad på wägen; och åſnan ſtod jemte honom, och lejonet ſtod när kroppenom. 1 Kon. 20: 36.

25. Och då der gick folk framom, ſågo de kroppen på wägen kaſtad, och lejonet ſtåndandes när kroppen; och de kommo och ſade det i ſtadenom, der den gamle Propheten uti bodde.

26. Då Propheten det hörde, ſom honom igenhaft hade, ſade han: Det är den Guds mannen, ſom HERrans mun ohörig war; derföre hafwer HERren gifwit honom lejonena; det hafwer ſönderkroßat honom och dräpit, efter det ord ſom HERren honom ſagt hade.

27. Och ſade till ſina ſöner: Sadler mig åſnan. Och de ſadlade.

28. Då drog han dit, och fann hans kropp kaſtad på wägen, och åſnan och lejonet ſtåndande der jemte kroppen; lejonet hade intet ätit af kroppen, och ej heller rifwit åſnan.

29. Då tog Propheten den Guds manſens kropp upp, och lade honom på åſnan, och förde honom tillbaka igen; och kom uti den gamla Prophetens ſtad, att de måtte begråta honom, och begrafwan.

30. Och han lade kroppen uti ſina graf, och de begreto honom: Ack! min broder.

31. Och då de hade begrafwit honom, ſade han till ſina ſöner: När jag dör, ſå begrafwer mig i de grafwene, ſom den Guds mannen uti begrafwen är, och lägger min ben jemte wid hans ben;

32. Förty det warder ſkeendes, ſom han emot altaret i BethEl genom HERrans ord ropat hafwer, och emot alla höjders hus, ſom i Samarie ſtäder äro.

33. Men ſedan detta ſkedt war, wände Jerobeam ſig intet ifrå ſin onda wäg; utan förwände ſig, och gjorde Preſter till höjderna, utaf de ringeſta i folket; hwilken honom täcktes, honom fyllde han handena, och han wardt Preſt till höjderna. 1 Kon. 12: 31.

34. Och detta wardt Jerobeams huſe till ſynd, att han ſkulle förderfwas, och förgöras af jordene.

14. Capitlet.

Jerobeams huſtru, öde, död. Rehabeams rike, ſtrid, ände.

På den tiden war Abia, Jerobeams ſon, krank.

2. Och Jerobeam ſade till ſina huſtru: Statt upp, och förkläd dig, ſå att ingen kan märka, att du äſt Jerobeams huſtru, och gack bort till Silo; ſi, der är den Propheten Abia, den mig ſade, att jag ſkulle warda Konung öfwer detta folk.

1 Kon. 11: 31. 12: 15.

3. Och tag med dig tio bröd, och kakor, och ett käril med hannog, och gack till honom, att han må ſäga dig, huru med piltenom gå ſkall.

4. Och Jerobeams huſtru gjorde ſå, och ſtod upp, och gick bort till Silo, och kom i Abia hus; men Abia kunde intet ſe; ty hans ögon woro mörk worden för ålders ſkull.

5. Men HERren ſade till Abia: Si, Jerobeams huſtru kommer, att hon ſkall fråga ett ärende af dig om ſin ſon, ty han är krank; ſå tala nu du med henne ſå och ſå. Då hon nu inkom, höll hon ſig främmande.

6. Som nu Abia hörde dönen af hennes fötter, wid hon ingick, ſade han: Kom hitin, du Jerobeams huſtru; hwi håller du dig ſå främmande? Jag är ſänder till dig ett hårdt bådſkap.

7. Gack bort, och ſäg Jerobeam: Så ſäger HERren Iſraels Gud: Jag hafwer upphöjt dig utu folkena, och ſatt dig till en Förſta öfwer mitt folk Iſrael;

8. Och hafwer rifwit riket ifrå Dawids hus, och gifwit det dig; men du hafwer intet warit ſåſom min tjenare David, den min bud höll, och wandrade efter mig med allo hjerta, ſå att han gjorde hwad mig ljuſt war;

9. Och du hafwer illa gjort, öfwer alla de ſom för dig warit hafwa; du hafwer gångit bort, och gjort dig andra gudar, och gjuten beläte, att du ſkulle reta mig till wrede; och hafwer kaſtat mig bakom din rygg;

10. Och ſi, jag ſkall låta komma olycko öfwer Jerobeams hus, och förgöra af Jerobeam ock den uppå wäggena pißar; den innelyckta, och den igenlefda i Iſrael; och ſkall utſopa Jerobeams hus efterkommande, ſåſom man träck utſopar, tilldeß det blifwer allt ute med honom.

1 Sam. 25: 22.

1 Kon. 21: 21. 5 Moſ. 32: 36. 1 Kon. 15: 29. 16: 3.

11. Den ſom af Jerobeam dör i ſtadenom, honom ſkola hundarna äta; men den ſom dör på markene, honom ſkola himmelens foglar äta; ty HERren hafwer det ſagt.

12. Så ſtatt nu upp, och gack hem; och då din fot träder in i ſtaden, ſkall pilten blifwa död.

13. Och hele Iſrael ſkall begråta

honom, och ſkola begrafwan; ty denne allena af Jerobeam ſkall till grafwa komma; förty något godt är funnet i honom för HERranom Iſraels Gud, i Jerobeams hus.

14. Och HERren ſkall uppwäcka en Konung öfwer Iſrael, han ſkall utrota Jerobeams hus på den dagen; och hwad är det nu allaredo ſker?

15. Och HERren ſkall ſlå Iſrael, ſåſom rören böjas i wattnena; och ſkall utrycka Iſrael utu deßo goda landena, ſom han deras fäder gifwit hafwer, och ſkall förſtrö dem bort öfwer älfwena; derföre att de hafwa gjort ſig lundar till att förtörna HERran; 2 Kon. 17: 18, 23.

16. Och ſkall öfwergifwa Iſrael, för Jerobeams ſynds ſkull, hwilken ſyndat hafwer, och kommit Iſrael till att ſynda. 2 Kon. 15: 28.

17. Och Jerobeams huſtru ſtod upp, gick, och kom till Thirza; och då hon kom till tröſkelen åt huſet, blef pilten död.

18. Och de begrofwo honom, och hele Iſrael begreto honom, efter HERrans ord, ſom han genom ſin tjenare Propheten Ahia talat hade.

19. Hwad mer om Jerobeam ſägandes är, huru han ſtridde och regerade, ſi, det är ſkrifwet i Iſraels Konungars Chrönico.

20. Tiden, ſom Jerobeam regerade, war tu och tjugu år; och han affſomnade med ſina fäder. Och hans ſon Nadab wardt Konung i hans ſtad.

21. Så war nu Rehabeam, Salomos ſon, Konung i Juda; ett och fyratio år gammal war Rehabeam, då han wardt Konung; och regerade i ſjutton år i Jeruſalem, i dem ſtadenom ſom HERren utwalt hade utur alla Iſraels ſlägter, att han ſkulle ſätta der ſitt Namn uti. Hans moder het Naama, en Ammonitiſka. 2 Chr. 12: 13.

22. Och Juda gjorde det ondt war för HERranom, och rette honom mera, än allt det deras fäder gjort hade, med deras ſynder ſom de gjorde.

23. Ty de byggde ſig ockſå höjder, ſtodar och lundar, på alla höga backar, och under all grön trä.

24. Och woro deßlikes roffare i landena; och de gjorde all Hedningarnas ſtyggelſe, ſom HERren för Iſraels barn fördrifwit hade.

25. Men i femte Konung Rehabeams åre drog Siſak, Konungen i Egypten, upp emot Jeruſalem; 2 Chr. 12: 2.

26. Och tog ut de håfwor utu HERrans hus, och utu Konungshuſet, och allt det ſom der tagas kunde; och tog alla gyldene ſköldar, ſom Salomo hade göra låtit; 1 Kon. 10: 16.

27. I hwilkas ſtad Konung Rehabeam lät göra kopparſköldar, och befallde dem under de öfwerſta drabanternas hand, ſom dörrena waktade för Konungshuſet.

28. Och ſå ofta Konungen gick in uti HERrans hus, båro drabanterna dem; och hade dem åter uti drabantakammaren igen.

29. Hwad nu mer af Rehabeam ſägandes är, och allt det han gjort hafwer, ſi, det är ſkrifwet i Juda Konungars Chrönico. 2 Chr. 12: 15, ꝛc.

30. Men emellan Rehabeam och Jerobeam war örlig, ſå länge de lefde.

31. Och Rehabeam affſomnade med ſina fäder, och wardt begrafwen med ſina fäder uti Davids ſtad; och hans moder het Naama, en Ammonitiſka. Och hans ſon Abiam wardt Konung i hans ſtad.

15. Capitlet.

Abiam, Aſa, Joſaphat Juda; Nadab, Baeſa Iſraels Konungar.

På adertonde årena Konung Jerobeams, Nebats ſon, wardt Abiam Konung i Juda; 2 Chr. 13: 1.

2. Och regerade tre år i Jeruſalem. Hans moder het Maacha, Abiſaloms dotter. 2 Chr. 13: 2.

3. Och han wandrade i alla ſins faders ſynder, ſom han för honom gjort hade; och hans hjerta war icke rättſinnigt till HERran hans Gud, ſåſom hans faders Davids hjerta.

4. Men för Davids ſkull gaf HERren hans Gud honom ena lykto i Jeruſalem, ſå att han uppwäckte hans

ſon efter honom, och behöll honom i Jeruſalem; 1 Kon. 11: 36.

5. Derföre att David gjort hade det HErranom ljuſt war, och war icke wiken ifrån allt det han honom böd, ſå länge han lefde; förutan i den handelen med Uria den Hetheen. 2 Sam. 11: 4, 5, 17. 12: 9.

6. Men emellan Rehabeam och Jerobeam war örlig, ſå länge han lefde. 2 Chr. 12: 15.

7. Hwad nu mer af Abiam ſägandes är, och allt det han gjort hafwer; ſi, det är ſkrifwet uti Juda Konungars Chrönico. Och det war örlig emellan Abiam och Jerobeam. 2 Chr. 13: 22.

8. Och Abiam afſomnade med ſina fäder; och de begrofwo honom uti Davids ſtad. Och Aſa hans ſon wardt Konung uti hans ſtad. 2 Chr. 14: 1.

9. Uti tjugonde årena Konungs Jerobeams öfwer Iſrael, wardt Aſa Konung i Juda;

10. Och regerade ett och fyratio år i Jeruſalem. Hans moder het Maacha, Abiſaloms dotter.

11. Och Aſa gjorde det HErranom behageligit war, ſåſom hans fader David;

12. Och dref de roffare utu landet, och borttog alla de afgudar, ſom hans fäder gjort hade.

13. Dertill ſatte han ſina moder Maacha af ämbetet, för det hon Miplezeth gjort hade i lundenom; och Aſa utrotade hennes Miplezeth, och uppbrände honom wid den bäcken Kidron. 2 Chr. 15: 16.

14. Men de höjder lade de icke bort; dock war Aſa hjerta rättſinnigt till HErran, ſå länge han lefde.

15. Och det ſilfwer och guld, och tyg, ſom hans fader helgat hade, och hwad ſom helgadt war till HErrans hus, lät han komma derin.

16. Och emellan Aſa och Baeſa, Iſraels Konung, war örlig, ſå länge de lefde.

17. Men Baeſa, Iſraels Konung, drog upp emot Juda, och byggde Rama, att ingen ſkulle draga ut och in af Aſa part, Konungens i Juda. 2 Chr. 16: 1.

18. Då tog Aſa allt ſilfwer och guld, ſom qwart war i HErrans hus ſkatt, och i Konungshuſets ſkatt, och fick det i ſina tjenares händer; och ſände dem till Benhadad, Tabrimmons ſon, Heſions ſons, Konungen i Syrien, ſom bodde i Damaſcon, och lät ſäga honom:

19. Ett förbund är emellan mig och dig, och emellan min fader och din fader; derföre ſkickar jag dig en ſkänk, ſilfwer och guld, att du wille låta det förbundet fara, ſom du hafwer med Baeſa, Iſraels Konung, att han må draga ifrå mig.

20. Benhadad hörde Konung Aſa, och ſände ſina höfwitsmän emot Iſraels ſtäder, och ſlog Ijon och Dan, och AbelBethMaacha, hela Cinneroth med hela Naphthali land.

21. Då Baeſa det hörde, wände han igen bygga Rama, och drog till Thirza igen.

22. Men Konung Aſa lät båda öfwer hela Juda: Ingen urſake ſig; och de togo bort ſten och trä af Rama, der Baeſa med byggt hade. Och Konung Aſa byggde dermed Geba BenJamin, och Mizpa.

23. Hwad nu mer af Aſa ſägandes är, och all hans magt, och allt det han gjorde, och de ſtäder ſom han byggde, ſi, det är ſkrifwet uti Juda Konungars Chrönico; undantagno, att han på ſinom ålder war krank i ſina fötter. 2 Chr. 16: 11, 12.

24. Och Aſa afſomnade med ſina fäder, och wardt begrafwen med ſina fäder uti Davids ſins faders ſtad. Och Joſaphat hans ſon wardt Konung i hans ſtad. 2 Chr. 16: 13. 17: 1.

25. Men Nadab, Jerobeams ſon, wardt Konung öfwer Iſrael, uti de andra årena Aſa, Juda Konungs; och rådde öfwer Iſrael i tu år;

26. Och gjorde det för HErranom ondt war, och wandrade i ſins faders wägar, och i hans ſynder, der han med kom Iſrael till att ſynda.

27. Men Baeſa, Ahia ſon, utaf Iſaſchars hus, gjorde ett förbund emot honom, och ſlog honom i Gibbethon, ſom war de Philiſteers;

ty Nadab och hele Iſrael belade Gibbethon.

28. Så drap Baeſa honom, uti tredje årena Aſa, Juda Konungs; och wardt Konung i hans ſtad.

29. Som han nu Konung war, ſlog han hela Jerobeams hus, och lät intet qwart blifwa, det anda hade, af Jerobeam, tilldeß han utrotade honom, efter HErrans ord, ſom han talat hade genom ſin tjenare Ahia af Silo; 1 Kon. 14: 10, 14.

30. För Jerobeams ſynds ſkull, ſom han gjorde, och dermed han kom Iſrael till att ſynda; och med det retandet, dermed han rette HErran Iſraels Gud till wrede.

31. Hwad nu mer af Nadab ſägandes är, och allt det han gjort hafwer, ſi, det är ſkrifwet uti Iſraels Konungars Chrönico.

32. Och emellan Aſa och Baeſa, Iſraels Konung, war örlig, ſå länge de lefde.

33. Uti tredje årena Aſa, Juda Konungs, wardt Baeſa, Ahia ſon, Konung öfwer hela Iſrael i Thirza, fyra och tjugu år;

34. Och gjorde det ondt war för HErranom, och wandrade i Jerobeams wäg, och i hans ſynd, dermed han hade kommit Iſrael till att ſynda.

16. Capitlet.

Jehu. Ela. Simri. Amri. Thibni. Samaria. Achab. Iſebel. Jericho.

Så kom HErrans ord till Jehu, Hanani ſon, emot Baeſa, och ſade:

2. Derföre, att jag dig utu ſtoftet upphäfwit hafwer, och gjort dig till en Förſta öfwer mitt folk Iſrael, och du wandrar i Jerobeams wäg, och kommer mitt folk Iſrael till att ſynda, ſå att du mig förtörnar genom deras ſynder; 1 Kon. 14: 7.

3. Si, ſå will jag borttaga Baeſa efterkommande, och hans hus efterkommande, och will ſätta ditt hus ſåſom Jerobeams hus, Nebats ſons. 1 Kon. 14: 10. 15: 29.

4. Den af Baeſa dör i ſtaden, honom ſkola hundar uppäta; och den af honom dör på markene, honom ſkola himmelens foglar uppäta.

5. Hwad nu mer om Baeſa ſägandes är, och hwad han gjort hafwer, och hans magt, ſi, det är ſkrifwet uti Iſraels Konungars Chrönico. 2 Chr. 16: 1.

6. Och Baeſa afſomnade med ſina fäder, och wardt begrafwen i Thirza; och hans ſon Ela wardt Konung i hans ſtad.

7. Och HErrans ord kom genom Propheten Jehu, Hanani ſon, öfwer Baeſa, och öfwer hans hus, och emot allt det onda, ſom han för HErranom gjort hade, till att förtörna honom genom ſina händers werk, att det ſkulle warda ſåſom Jerobeams hus, och derföre att han denna ſlagit hade.

8. Uti ſjette och tjugonde årena Aſa, Juda Konungs, wardt Ela, Baeſa ſon, Konung öfwer Iſrael i Thirza, i tu år.

9. Men hans tjenare Simri, en öfwerſte öfwer hälften af wagnarna, gjorde ett förbund emot honom; men han war i Thirza, drack och war drucken i Arza hus, fogdans i Thirza.

10. Och Simri kom derin, och ſlog honom ihjäl, uti ſjunde och tjugonde årena Aſa, Juda Konungs; och blef Konung i hans ſtad. 2 Kon. 9: 31.

11. Och då han war Konung, och ſatt på ſin ſtol, ſlog han hela Baeſa hus, och lät intet qwart blifwa, icke den ſom på wäggena pißar; dertill hans fränder och wänner. 1 Sam. 25: 22. 1 Kon. 14: 10.

12. Alltſå förgjorde Simri hela Baeſa hus, efter HErrans ord, ſom han om Baeſa talat hade, genom den Propheten Jehu;

13. För alla Baeſa och hans ſons Ela ſynders ſkull, ſom de gjort hade, och kommo Iſrael till att ſynda, och förtörnade HErran Iſraels Gud i deras afguderi.

14. Hwad nu mer af Ela ſägandes är, och allt det han gjorde, ſi, det är ſkrifwet uti Iſraels Konungars Chrönico.

15. Uti ſjunde och tjugonde årena Aſa, Juda Konungs, wardt Simri

Konung i ſju dagar i Thirza; ty folket låg för Gibbethon de Philiſteers.

16. Då nu folket i lägret hörde ſägas, att Simri hade gjort ett förbund, och ſlagit Konungen ihjäl, gjorde hele Iſrael på ſamma dagen Amri, härhöfwitsmannen, till Konung öfwer Iſrael i lägrena.

17. Och Amri drog upp, och hele Iſrael med honom, ifrå Gibbethon, och belade Thirza.

18. Då nu Simri ſåg, att ſtaden ſkulle warda wunnen, gick han uti palatſet i Konungshuſena, och brände ſig upp med Konungshuſena, och blef död;

19. För ſina ſynders ſkull, ſom han gjort hade, ſå att han hade gjort det ondt war för HERranom, och wandrade uti Jerobeams wäg, och i hans ſynd, ſom han gjorde, och kom Iſrael till att ſynda.

20. Hwad nu mer af Simri ſägandes är, och huru han gjorde ett förbund, ſi, det är ſkrifwet i Iſraels Konungars Chrönico.

21. På den tiden ſöndrade ſig folket Iſrael i twå delar: en hälften höll ſig intill Thibni, Ginaths ſon, och gjorde honom till Konung; den andra hälften höll ſig intill Amri.

22. Men det folk, ſom höll ſig intill Amri, wardt ſtarkare än det folk, ſom höll ſig intill Thibni, Ginaths ſon. Och Thibni blef död, och ſå blef Amri Konung.

23. Uti förſta och tretionde årena Aſa, Juda Konungs, wardt Amri Konung öfwer Iſrael i tolf år; och regerade i Thirza i ſex år.

24. Han köpte Samarie berg af Semer, för twå centener ſilfwer; och byggde uppå bergena, och kallade ſtaden, ſom han byggde, efter Semers namn, ſom herre war på Samarie berg.

25. Och Amri gjorde det ondt war för HERranom, och war argare än alla de för honom warit hade;

26. Och wandrade i alla Jerobeams wägar, Nebats ſons, och i hans ſynder, dermed han kom Iſrael till att ſynda, ſå att de förtörnade HERran Iſraels Gud uti deras afguderi.

27. Hwad nu mer af Amri ſägandes är, och allt det han gjort hafwer, och om hans magt ſom han bedref, ſi, det är ſkrifwet uti Iſraels Konungars Chrönico.

28. Och Amri aſſomnade med ſina fäder, och wardt begrafwen i Samarien; och Achab hans ſon wardt Konung i hans ſtad.

29. Uti åttonde och tretionde årena Aſa, Juda Konungs, wardt Achab, Amri ſon, Konung öfwer Iſrael; och regerade öfwer Iſrael i Samarien tu och tjugu år;

30. Och gjorde det ondt war för HERranom, öfwer alla dem ſom för honom warit hade.

31. Och war honom icke nog, att han wandrade i Jerobeams, Nebats ſons, ſynder; utan tog dertill Iſebel, EthBaals dotter, Konungens i Zidon, till huſtru, och gick bort, och tjente Baal, och tillbad honom;

32. Och uppſatte Baal ett altare uti Baals hus, det han honom byggde i Samarien;

33. Och gjorde en lund; ſå att Achab mer gjorde till att förtörna HERran Iſraels Gud, än alle Iſraels Konungar ſom för honom warit hade.

34. På ſamma tid byggde Hiel af BethEl Jericho. Det koſtade honom hans förſta ſon Abiram, då han grundwalen lade; och hans yngſta ſon Segub, då han ſatte portarna derföre, efter HERrans ord, ſom han ſagt hade genom Joſua, Nuns ſon. Joſ. 6: 26.

17. Capitlet.

Elia bön, korpar. Enkan i Zarpath.
Sonen dör, uppwäckes.

Och Elia den Thisbiten, utaf de Gileads inbyggare, ſade till Achab: Så ſant ſom HERren Iſraels Gud lefwer, för hwilkom jag ſtår, det ſkall i deſſa år hwarken dagg eller regn komma, utan jag ſäger det. Jac. 5: 17, 18.

2. Och HERrans ord kom till honom, och ſade:

3. Gack bort hädan, och wänd dig öſterut, och fördölj dig wid den bäcken Cherith, ſom löper för Jordan.

4. Och du ſkall dricka af bäckenom;

och jag hafwer budit korpom, att de ſkola der föda dig.

5. Han gick dit, och gjorde efter HErrans ord, och gick bort, och ſatte ſig wid bäcken Cherith, ſom löper för Jordan.

6. Och korpar förde honom bröd och kött, om morgon och om afton; och han drack utaf bäcken.

7. Och det ſkedde efter några dagar, att bäcken förtorkades; ty intet regn wardt i landet.

8. Då kom HErrans ord till honom, och ſade:

9. Statt upp, och gack till Zarpath ſom wid Zidon ligger, och blif der; ty jag hafwer der befallt ene enko, att hon ſkall föda dig. Luc. 4: 26.

10. Och han ſtod upp, och gick till Zarpath. Och då han kom till ſtadsporten, ſi, då war enkan der, och hemtade wed. Och han talade till henne, och ſade: Hemta mig litet watten i kärilet, att jag må dricka.

11. Då hon nu åſtad gick till att hemtat, ropade han efter henne, och ſade: Bär mig ock en beta bröd med.

12. Hon ſade: Så ſant ſom HErren din Gud lefwer, jag hafwer intet bröd, utan en hand full af mjöl uti ſtäppone, och litet oljo i krukone; och ſi, jag hafwer hemtat ett trä eller tu; och går bort att reda det till, mig och minom ſon, att wi måge äta och dö.

13. Elia ſade till henne: Frukta dig intet; gack åſtad, och gör ſåſom du ſagt hafwer; dock gör mig förſt ett litet bröd deraf, och bär mig det hitut; men dig och dinom ſon ſkall du ock få ſedan göra.

14. Ty ſå ſäger HErren Iſraels Gud, att mjölet i ſtäppone ſkall icke warda uttärdt, och oljan i krukone ſkall icke förminſkas, intill den dag HErren låter regna på jordena.

15. Hon gick åſtad, och gjorde ſåſom Elia ſagt hade. Och han åt; och hon deßlikes, och hennes hus, en tid lång. Matth. 10: 40, ꝛc.

16. Och wardt mjölet icke uttärdt i ſtäppone; och icke heller förminſkades oljan i krukone, efter HErrans ord, ſom han genom Elia ſagt hade.

17. Sedan detta ſkedt war, wardt qwinnones, hans wärdinnos, ſon krank; och hans krankhet wardt ſå ſtark, att ingen ande war mer uti honom.

18. Och hon ſade till Elia: Hwad hafwer jag med dig göra, du Guds man? Du äſt ingången till mig, att mina mißgerningar ſkulle ihågkommas, och min ſon dräpas. Luc. 5: 8.

19. Han ſade till henne: Få mig din ſon hit. Och han tog honom utu hennes ſköte, och gick upp i ſalen, der han wiſtades, och lade honom på ſina ſäng;

20. Och ropade till HErran, och ſade: HErre, min Gud, hafwer du ock ſå illa gjort emot denna enkona, ſom jag gäſter när, att du dräper hennes ſon?

21. Och han räckte ſig ut öfwer pilten i tre gånger, och ropade till HErran, och ſade: HErre min Gud, låt denna piltens ſjäl åter komma i honom. 2 Kon. 4: 34. Ap. G. 20: 10.

22. Och HErren hörde Elia röſt; och piltens ſjäl kom igen till honom, och han fick lif.

23. Och Elia tog pilten, och bar honom neder utaf ſalen i huſet, och fick honom hans moder, och ſade: Si der, din ſon lefwer.

24. Och qwinnan ſade till Elia: Nu förnimmer jag, att du äſt en Guds man, och HErrans ord i dinom mun är wißt.

18. Capitlet.

Elia. Obadja. Achabs möte. Baals Preſters offer, dråp. Elia regn.

Efter en lång tid kom HErrans ord till Elia, i tredje årena, och ſade: Gack bort, och te dig för Achab, att jag må låta regna på jordena.

2. Och Elia gick åſtad, och tedde ſig för Achab; men en ganſka hård tid war i Samarien.

3. Och Achab kallade Obadja ſin hofmäſtare. Och Obadja fruktade HErran ſtorliga;

4. Förty då Iſebel utrotade HErrans Propheter, tog Obadja hundrade Propheter, och gömde dem i kulor, fem-

tio här, och femtio der; och förſörjde dem med bröd och watten.

5. Så ſade nu Achab till Obadja: Drag igenom landet till alla wattubrunnar och bäcker, att wi måtte finna gräs, och behålla häſtar och mular, ſå att boſkapen icke all förgås.

6. Och de delade ſig i landet, ſå att de drogo det igenom. Achab drog allena på en wäg, och Obadja deßlikes allena på den andra wägen.

7. Då nu Obadja war på wägenom, ſi, då mötte honom Elia. Och ſom han kände honom, föll han uppå ſitt anlete, och ſade: Äſt du icke min herre Elia?

8. Han ſade: Ja; gack och ſäg dinom herra: Si, Elia är här.

9. Han ſade: Hwad hafwer jag ſyndat, att du will gifwa din tjenare i Achabs händer, att han ſkall dräpa mig?

10. Så ſant ſom HErren din Gud lefwer, det är intet folk eller Konungarike, dit min herre icke ſändt hafwer till att ſöka dig; och när de hafwa ſagt: Han är icke här, hafwer han tagit en ed af det riket och folket, att man icke hade funnit dig.

11. Och du ſäger nu: Gack och ſäg dinom herra: Si, Elia är här.

12. När jag nu ginge ifrå dig, ſå toge HErrans Ande dig bort, jag wet icke hwart; och jag komme då och underwiſte det Achab, och funne dig icke, ſå ſloge han mig ihjäl; men jag din tjenare fruktar HErran af minom ungdom.

13. Är minom herra icke underwiſt, hwad jag gjort hafwer, då Iſebel drap HErrans Propheter? att jag gömde hundrade HErrans Propheter, femtio här, och femtio der, uti kulor; och förſörjde dem med bröd och watten?

14. Och nu ſäger du: Gack bort, och ſäg dinom herra: Elia är här; att han må dräpa mig.

15. Elia ſade: Så ſant ſom HErren Zebaoth lefwer, för hwilkom jag ſtår, i dag ſkall jag te mig för honom. 5 Moſ. 10: 8.

16. Då gick Obadja emot Achab, och ſade honom detta. Och Achab gick emot Elia.

17. Och då Achab ſåg Elia, ſade Achab till honom? Äſt du den ſom förwillar Iſrael? Am. 7: 10.

18. Han ſade: Jag förwillar icke Iſrael, utan du och dins faders hus, dermed att I HErrans bud öfwergifwit hafwen, och wandren efter Baalim.

19. Nu wäl, ſå ſänd nu bort, och förſamla mig hela Iſrael på Carmels berg; och fyrahundrad och femtio Baals Propheter, och de fyrahundrad lundarnas Propheter, ſom äta wid Iſebels bord.

20. Alltſå ſände Achab bort ibland all Iſraels barn, och förſamlade Propheterna på Carmels berg.

21. Då gick Elia fram för allt folket, och ſade: Huru länge halten I på båda ſidor? Är HErren Gud, ſå wandrer efter honom; men är Baal det, ſå wandrer efter honom. Och folket ſwarade honom intet.

22. Då ſade Elia till folket: Jag allena är qwar blifwen, en HErrans Prophet; men Baals Propheter äro fyrahundrade och femtio män.

23. Så får oß nu twå ſtutar, och låter dem utwälja en ſtuten, och ſtycka honom, och lägga honom på wed; men låte ingen eld komma dertill; ſå will jag taga den andra ſtuten, och lägga honom på wed, och ej heller låta der någon eld till.

24. Så åkaller I edars guds namn, och jag will åkalla HErrans Namn; hwilken Gud, ſom nu ſwarar med elden, han ware Gud. Och hela folket ſwarade och ſade: Det är rätt. 3 Moſ. 9: 24.

25. Och Elia ſade till Baals Propheter: Utwäljer eder en ſtuten, och görer I förſt; förty I ären månge; och åkaller edars guds namn, och låter ingen eld dertill.

26. Och de togo ſtuten, ſom han fick dem, och redde till, och åkallade Baals namn, ifrå morgonen allt intill middag, och ſade: Baal, hör oß. Men der war ingen röſt eller ſwar. Och de ſprungo om altaret, ſåſom deras ſeder war.

27. Då nu middag war, beſpottade dem Elia, och ſade: Roper högt; ty han är en gud; han begrundar, eller hafwer något beſtälla, eller är ute på markene, eller ſofwer tilläfwentyrs, att han måtte waka upp.

28. Och de ropade högt, och riſte ſig med knifwar, och med prener, efter deras ſed, ſå att blodet gick der ut efter.

29. Då nu middagen förgången war, propheterade de, intilldeß man ſkulle göra ſpisoffer; och der war dock ingen röſt, eller ſwar, eller tillhörare. 2 Moſ. 29: 39.

30. Då ſade Elia till allt folket: Kommer hit till mig. Och då allt folket gick fram till honom, botade han HERrans altare, ſom nederſlaget war;

31. Och tog tolf ſtenar, efter talet på Jacobs barnas ſlägter, till hwilken HERrans ord talade, och ſade: Du ſkall heta Iſrael; Joſ. 4: 5, 20. 1 Moſ. 32: 28. 35: 10. 2 Kon. 17: 34.

32. Och byggde af de ſtenar ett altare i HERrans Namn, och gjorde ena graf kringom altaret, tu kornmått wid;

33. Och redde till weden, och ſtyckade ſtuten, och lade honom på weden;

34. Och ſade: Hemter fyra ſår fulla med watten, och gjuter det på bränneoffret och uppå weden; och ſade: Görer det än en tid. Och de gjorde det än en tid. Och han ſade: Görer det än tredje reſon. Och de gjorde det i tredje reſon.

35. Och wattnet lopp om altaret, och grafwen wardt ockſå full med watten.

36. Och ſom tid war till att offra ſpisoffer, gick Propheten Elia fram, och ſade: HERre, Abrahams Gud, Iſaacs, och Iſraels, låt i denna dag kunnigt warda, att du äſt Gud i Iſrael, och jag din tjenare, och att jag allt detta efter ditt ord gjort hafwer. 2 Moſ. 3: 6. Matth. 22: 32. Marc. 12: 26.

37. Hör mig, HERre, hör mig, att detta folket må weta att du, HERre, äſt Gud; att du ſedan må omwända deras hjerta.

38. Då föll HERrans eld neder, och uppbrände bränneoffret, weden, ſtenar och jord, och uppſlekte wattnet i grafwene.

39. Då allt folket ſåg det, föll det på ſitt anſigte, och ſade: HERren är Gud, HERren är Gud.

40. Men Elia ſade till dem: Tager fatt på Baals Propheter, att icke en af dem undſlipper. Och de togo fatt på dem; och Elia förde dem neder till den bäcken Kiſon, och drap dem der. 5 Moſ. 13: 5.

41. Och Elia ſade till Achab: Drag upp, ät och drick; förty det dånar, ſåſom det wille komma ett ſtort regn.

42. Och då Achab drog upp till att äta och dricka, gick Elia upp på kullen af Carmel, och böjde ſig neder till jordena, och ſatte ſitt hufwud emellan ſin knä;

43. Och talade till ſin dräng: Gack ditupp, och ſe ut till hafwet. Han gick upp, och ſåg ut, och ſade: Der är intet. Han ſade: Gack åter ditupp ſju reſor.

44. Och i ſjunde reſone ſade han: Si, der går ett litet moln upp utu hafwet, ſåſom en mans hand. Han ſade: Gack upp, och ſäg Achab: Spänn före din wagn, och far ned, att regnet icke hinner dig.

45. Och förr än man ſåg till, wardt himmelen ſwart af moln och wäder; och ett ſtort regn kom. Men Achab for, och kom till Jiſreel. Jac. 5: 18.

46. Och HERrans hand kom öfwer Elia, och han gjordade ſina länder, och lopp för Achab, tilldeß han kom till Jiſreel.

19. Capitlet.

Iſebels hot. Elia flykt, faſta, nit. Haſael, Jehu, Eliſa.

Och Achab ſade till Iſebel allt det Elia gjort hade; och huru han hade dräpit alla Baals Propheter med ſwärd.

2. Då ſände Iſebel ett båd till Elia, och lät ſäga honom: Gudarne göre mig det och det, om jag icke, i morgon wid denna tiden, gör dine ſjäl ſåſom ene af deßas ſjälar.

3. Då han det ſåg, ſtod han upp, och gick hwart han wille, och kom till BerSeba i Juda, och lät der ſin dräng.

4. Men han gick bort uti öknena

ena dagsreſo, och kom derin, och ſatte ſig under ett enebärsträ, och bad att hans ſjäl måtte dö, och ſade: Det är nog. Så tag nu, HERre, mina ſjäl; jag är icke bättre än mine fäder.

5. Och han lade ſig, och ſof under enebärsträt. Och ſi, Ängelen tog uppå honom, och ſade till honom: Statt upp, och ät.

6. Och han ſåg ſig om; och ſi, wid hans hufwud låg ett glödbakadt bröd, och en kanna med watten. Och då han ätit och druckit hade, lade han ſig åter till att ſofwa.

7. Och HERrans Ängel kom till honom annan gången igen, och tog på honom, och ſade: Statt upp, och ät; ty du hafwer en ſtor wäg för dig.

8. Och han ſtod upp, och åt, och drack, och gick af den matens kraft fyratio dagar och fyratio nätter intill Guds berg Horeb; 2 Moſ. 34: 28. Matth. 4: 2.

9. Och kom der uti ena kulo, och blef der öfwer nattena. Och ſi, HERrans ord kom till honom, och ſade till honom: Hwad gör du här, Elia?

10. Han ſade: Jag hafwer haft nit om HERran Gud Zebaoth; förty Iſraels barn hafwa öfwergifwit ditt förbund, och nederbrutit din altare, och dräpit dina Propheter med ſwärd; och jag är allena igenblifwen, och de fara efter, att de måga taga mig lifwet af. 1 Kon. 18: 4, 22. Rom. 11: 3.

11. Han ſade: Gack härut, och ſtig upp på berget inför HERran. Och ſi, HERren gick der framom, och ett ſtort ſtarkt wäder, ſom bröt berg, och ſönderbråkade hällar inför HERranom; men icke war HERren i wädrena. Efter wädret kom en jordbäfning; men icke war HERren i jordbäfningen. Ap. G. 2: 2.

12. Och efter jordbäfningen kom en eld; men icke war HERren i eldenom. Och efter elden kom ett ljud af ett ſakta wäder.

13. Då Elia det hörde, ſkylde han ſitt anſigte med ſin mantel, och gick ut, och ſteg i dörrena af kulone; och ſi, då kom en röſt, till honom, och ſade: Hwad hafwer du här göra, Elia? 2 Moſ. 3: 6.

14. Han ſade: Jag hafwer haft nit om HERran Gud Zebaoth; förty Iſraels barn hafwa öfwergifwit ditt förbund, nederbrutit din altare, dräpit dina Propheter med ſwärd; och jag är allena igenblifwen, och de ſtå derefter, att de måga taga mig lifwet af.

15. Men HERren ſade till honom: Gack din wäg igen, genom öknena in i Damaſcon; och gack derin, och ſmörj Haſael till Konung öfwer Syrien;

16. Och Jehu, Nimſi ſon, till Konung öfwer Iſrael; och Eliſa, Saphats ſon, af AbelMehola, till en Prophet i din ſtad. 2 Kon. 9: 2.

17. Och ſkall ſke, att den ſom undſlipper Haſaels ſwärd, honom ſkall Jehu dräpa; och den ſom undſlipper Jehu ſwärd, honom ſkall Eliſa dräpa. 2 Kon. 9: 14, 15.

18. Och jag ſkall låta igenblifwa ſjutuſend i Iſrael, nämliga all knä ſom ſig icke hafwa böjt för Baal, och hwar och en mun ſom honom icke kyßt hafwer. Rom. 11: 4.

19. Och han gick dädan, och fann Eliſa, Saphats ſon, der han plöjde med tolf par oxar, och han war ſjelf ibland de tolf; och Elia gick till honom, och kaſtade ſin mantel öfwer honom.

20. Men han öfwergaf oxarna, och lopp efter Elia, och ſade: Låt mig kyßa min fader, och mina moder, ſå will jag följa dig efter. Han ſade till honom: Gack, och kom igen; ty jag hafwer något beſtälla med dig.

21. Och han lopp åter ifrå honom, och tog ett par oxar, och offrade dem, och kokade köttet med träredſkapen till oxarna, och gaf folket, att de åto; och ſtod upp, och följde Elia efter, och tjente honom.

20. Capitlet.

Benhadads trots, ſtrider, flykt, förbund.
Achabs ſtraff.

Och Benhadad, Konungen i Syrien, förſamlade alla ſina magt, och woro twå och tretio Konungar med honom, och häſtar och wagnar; och drog upp, och belade Samarien, och ſtridde deremot;

2. Och ſände båd till Achab, Israels Konung, in uti ſtaden;

3. Och lät ſäga honom: Så ſäger Benhadad: Ditt ſilfwer och ditt guld är mitt; och dina huſtrur, och din bäſta barn äro ockſå min.

4. Israels Konung ſwarade, och ſade: Min herre Konung, ſåſom du ſagt hafwer, jag är din, och allt det jag hafwer.

5. Och båden kommo igen, och ſade: Så ſäger Benhadad: Efter jag hafwer ſändt till dig, och låtit ſäga: Ditt ſilfwer och ditt guld, dina huſtrur och din barn ſkall du få mig,

6. Så will jag i morgon på denna tiden ſända mina tjenare till dig, att de ranſaka ditt hus, och dina underdånares hus; och hwad dig kärt är, ſkola de taga i deras händer, och bära bort.

7. Då kallade Israels Konung alla landſens äldſta, och ſade: Märker och ſer, hwilket ondt han företager; han ſände till mig om mina huſtrur och barn, ſilfwer och guld, och jag hafwer det intet nekat honom.

8. Då ſade till honom alle de gamle, och allt folket: Du ſkall intet höra honom, eller ſamtyckat.

9. Och han ſade till Benhadads båd: Säger minom herra Konungenom: Allt det du böd dinom tjenare i förſtone, will jag göra; men detta kan jag icke göra. Och båden gingo ſina färde, och ſade ſådant igen.

10. Då ſände Benhadad till honom, och lät ſäga honom: Gudarna göre mig det och det, om ſtoftet i Samarien ſkall räcka till, att allt folket under mig må taga der en hand full af.

1 Kon. 19: 2.

11. Men Konungen i Israel ſwarade och ſade: Säger: **Den ſom lägger harneſket uppå, ſkall icke ſå berömma ſig, ſåſom den det aflagt hafwer.**

12. Då Benhadad det hörde, och drack med Konungarna i tjällen, ſade han till ſina tjenare: Görer redo; och de gjorde redo emot ſtaden.

13. Och ſi, en Prophet gick fram till Achab, Israels Konung, och ſade: Så ſäger HERren: Du hafwer ju ſett allan den ſtora hopen; ſi, jag will i dag gifwa honom i dina hand, att du weta ſkall att jag är HERren.

14. Achab ſade: Genom hwem? Han ſade: Så ſäger HERren: Genom landsfogdarnas tjenare. Han ſade: Ho ſkall begynna ſtriden? Han ſade: Du.

15. Då räknade han landsfogdarnas tjenare, och de woro tuhundrad och twå och tretio; och räknade efter dem hela folket af all Israels barn, ſju tuſend män;

16. Och drogo ut om middag. Men Benhadad drack, och war drucken i tjällen, med de twå och tretio Konungar, ſom honom till hjelp komne woro.

17. Och landsfogdarnas tjenare drogo förſt ut. Då ſände Benhadad ut; och de bådade honom, och ſade: Det draga män utu Samarien.

18. Han ſade: Griper dem lefwande, ehwad de äro utdragne till frid eller ſtrid.

19. Då landsfogdarnas tjenare woro utdragne, och hären efter dem,

20. Slog hwar och en den han öfwerkom. Och de Syrer flydde, och Israel jagade efter dem; och Benhadad, Konungen i Syrien, undſlapp med häſtar och reſenärar.

21. Och Israels Konung drog ut, och ſlog häſtar och wagnar, ſå att han gjorde en ſtor ſlagtning på de Syrer.

22. Då gick en Prophet till Israels Konung, och ſade till honom: Gack bort, och förſtärk dig, och märk och ſe hwad du göra ſkall; ty Konungen i Syrien warder igenkommandes emot dig, när året är ute.

23. Förty Konungens tjenare i Syrien ſade till honom: Deras gudar äro bergsgudar, derföre hafwa de wunnit oß. O! att wi måtte ſtrida med dem på ſlättene; hwad gäller, wi ſkulle winna dem?

24. Gör alltſå: Tag bort Konungarna, hwar af ſitt rum, och ſätt öfwerſtar i deras ſtad;

25. Och ſkicka dig en här, ſådana ſom hären war, ſom du miſt hafwer, och häſtar och wagnar, ſåſom hine woro, och låt oß ſtrida emot dem på ſlättene; hwad gäller, wi öfwerwinne dem? Han hörde deras röſt, och gjorde ſå.

26. Som nu året omgånget war, ſkickade Benhadad de Syrer, och drog upp till Aphek, till att ſtrida emot Iſrael.

27. Och Iſraels barn ſkickade ſig ock, och beſpiſade ſig, och drogo dit emot dem, och lägrade ſig emot dem, ſåſom twå ſmå getahjordar; men landet war fullt med Syrer.

28. Och en Guds man gick fram, och ſade till Iſraels Konung: Så ſäger HErren: Derföre, att de Syrer hafwa ſagt: HErren är en Gud på bergom, och icke en Gud i dalar; ſå hafwer jag gifwit allan denna ſtora hopen uti dina hand, att I ſkolen weta att jag är HErren.

29. Och de lägrade ſig twärtemot hina i ſju dagar; på ſjunde dagen drogo de tillhopa i ſtrid. Och Iſraels barn ſlogo de Syrer hundradetuſend fotfolk af, på en dag.

30. Och de ſom öfwerblefwo, flydde till Aphek in i ſtaden. Och murarna föllo uppå de ſju och tjugu tuſend män, ſom qware blefwo. Och Benhadad flydde ockſå in i ſtaden, uti en liten kammar. 1 Kon. 22: 25.

31. Då ſade hans tjenare till honom: Si, nu hafwe wi hört, att Iſraels hus Konungar äro barmhertige Konungar; ſå låt oß taga ſäcker kringom wåra länder, och rep kringom wår hufwud, och gå ut till Iſraels Konung; tilläfwentyrs han låter dina ſjäl lefwa.

32. Och de bundo ſäcker öfwer ſina länder, och rep om ſin hufwud, och kommo till Iſraels Konung, och ſade: Benhadad din tjenare låter dig ſäga: Käre, låt mina ſjäl lefwa. Han ſade: Lefwer han ännu, ſå är han min broder.

33. Och männerna togo med haſt ordet af honom, och tydde det ut för ſig, och ſade: Ja, din broder Benhadad. Han ſade: Kommer, och hafwer honom hit. Då gick Benhadad ut till honom, och han lät honom ſitta på ſinom wagn.

34. Och han ſade till honom: De ſtäder, ſom min fader dinom fader aftagit hafwer, will jag få dig igen; och gör dig gator i Damaſcon, ſåſom min fader gjort hafwer i Samarien; ſå will jag fara ifrå dig med ett förbund. Och han gjorde ett förbund med honom, och lät honom fara.

35. Då ſade en man utaf de Propheters ſöner till ſin näſta, igenom HErrans ord: Käre, ſlå mig; men han nekade ſig wilja ſlå honom.

36. Då ſade han till honom: Derföre, att du icke hafwer hört HErrans röſt, ſi, ſå ſkall ett lejon ſlå dig, när du går ifrå mig. Och då han gick ifrå honom, fann honom ett lejon, och ſlog honom.

37. Och han fann en annan man, och ſade: Käre, ſlå mig. Och mannen ſlog honom, och gjorde honom ſår.

38. Då gick den Propheten bort, och trädde fram för Konungen på wägenom, och förwandlade ſitt anſigte med aſko.

39. Och när Konungen for der framom, ropade han till Konungen, och ſade: Din tjenare war utdragen midt i ſtriden; och ſi, en man war afwiken, och hade en man till mig, och ſade: Förwara denna mannen; om han kommer bort, ſå ſkall din ſjäl wara i hans ſjäls ſtad, eller du ſkall gifwa en centener ſilfwer.

40. Och då din tjenare der och der beſtälla hade, kom han ſin wäg. Konungen ſade till honom: Det är din dom, ſom du ſjelfwer afſagt hafwer.

41. Så ſtrök han med haſt aſkona af anſigtet; och Iſraels Konung kände honom, att han war en af Propheterna.

42. Och han ſade till honom: Så ſäger HErren: Derföre, att du hafwer ſläppt den man utu dina händer, ſom tillſpillo gifwen war, ſkall din ſjäl wara för hans ſjäl, och ditt folk för hans folk. 1 Kon. 22: 34.

43. Men Iſraels Konung for ſina färde, illa tillfrids och wred, i ſitt hus, och kom till Samarien.

21. Capitlet.

Naboths wingård, blod. Guds hot.
Achabs ſynd, ånger.

Sedan detta ſkedt war, begaf ſig, att Naboth, en Jiſreelit, hade en wingård i Jiſreel, wid Achabs palats, Konungens i Samaria.

2. Och Achab talade med Naboth, och ſade: Låt mig få din wingård; jag will göra mig der en kålgård af, efter han ligger ſå när mitt hus; jag will gifwa dig en bättre wingård igen; eller, om dig ſå täckes, will jag gifwa dig der ſilfwer före, ſå mycket han är wärd.

3. Men Naboth ſade till Achab: Det låte HERren wara långt ifrå mig, att jag ſkulle låta dig få mina fäders arf.

4. Då kom Achab hem, illa tillfrids och wred, för det ordets ſkull, ſom Naboth den Jiſreeliten till honom talat hade, och ſagt: Jag will icke låta dig få mina fäders arf. Och han lade ſig uppå ſin ſäng, och wände ſitt anlete, och åt intet bröd.

5. Då kom Iſebel hans huſtru in till honom, och ſade till honom: Hwad är det, att din ande är ſå illa tillfrids, och du intet bröd äter?

6. Han ſade till henne: Jag hafwer talat till Naboth den Jiſreeliten, och ſagt: Låt mig få din wingård för penningar; eller, om du hafwer der luſt till, will jag gifwa dig en annan igen; men han ſade: Jag will icke låta dig få min wingård.

7. Då ſade Iſebel hans huſtru till honom: Hwad wore för ett rike i Iſrael, om du gjordet? Statt upp, och ät bröd, och war wid godt mod; jag will ſkaffa dig Naboths den Jiſreelitens wingård.

8. Och hon ſkref bref under Achabs namn, och beſeglade det med hans ſignet, och ſände till de äldſta och öfwerſta i hans ſtad, de ſom bodde med Naboth;

9. Och ſkref brefwet alltſå: Låter utropa en faſto, och ſätter Naboth främſt ibland folket;

10. Och låter komma twå Belials män fram för honom, ſom wittna, och ſäga: Du hafwer wälſignat Gud och Konungen; och förer honom ut, och ſtener honom till döds.

11. De äldſte och hans ſtads öfwerſtar, ſom i hans ſtad bodde, gjorde ſåſom Iſebel dem budit hade, ſåſom i brefwet ſkrifwet war, det hon till dem ſändt hade;

12. Och läto utropa en faſto, och läto Naboth ſitta öfwerſt ibland folket.

13. Då kommo de twå Belials män, och ſtällde ſig framför honom, och wittnade emot Naboth inför folket, och ſade: Naboth hafwer wälſignat Gud och Konungen. Då förde de honom ut för ſtaden, och ſtenade honom ihjäl.

14. Och de bådade Iſebel, och ſade: Naboth är ſtenad, och död.

15. Då nu Iſebel hörde, att Naboth war ſtenad, och död, ſade hon till Achab: Statt upp, och tag in Naboths wingård den Jiſreelitens, den han dig nekat hafwer för penningar; förty Naboth lefwer icke, utan är död.

16. Då Achab hörde, att Naboth war död, ſtod han upp, att han ſkulle gå ned till Naboths den Jiſreelitens wingård, och taga honom in.

17. Men HERrans ord kom till Elia den Thisbiten, och ſade:

18. Statt upp, och gack ned emot Iſraels Konung, ſom är i Samarien; ſi, han är i Naboths wingård, dit han nedergången är, till att taga honom in.

19. Och tala med honom, och ſäg: Så ſäger HERren: Du hafwer dräpit, dertill ock intagit. Och du ſkall tala med honom, och ſäga: Detta ſäger HERren: På den ſtaden, der hundar hafwa ſlekt Naboths blod, ſkola ock hundar ſleka ditt blod.

1 Kon. 22: 38. 2 Kon. 9: 26.

20. Och Achab ſade till Elia: Hafwer du ju funnit mig för din fienda? Han ſade: Ja, hafwer jag ſå funnit dig; derföre, att du ſåld äſt till att intet annat göra, än det ondt är för HERranom.

21. Si, jag ſkall låta komma ondt öfwer dig, och borttaga dina efterkommande, och ſkall utrota utaf Achab ock den ſom på wäggena pißar, och den ſom innelyckt och igenlefd är i Iſrael; 1 Sam. 25: 22. 1 Kon. 14: 10. 2 Kon. 9: 8.

22. Och ſkall göra ditt hus ſåſom Jerobeams hus, Nebats ſons, och ſåſom Baeſa hus, Ahia ſons, för det retandets ſkull, der du mig med förtörnat hafwer, och kommit Iſrael till att ſynda. 1 Kon. 15: 29. 16: 3, 11.

23. Och om Iſebel talade HErren deßlikes, och ſade: Hundar ſkola uppäta Iſebel wid murarna i Jiſreel. 2 Kon. 9: 10, 35.

24. Hwilken af Achab dör i ſtadenom, den ſkola hundar äta; och hwilken ſom dör på markene, den ſkola foglar under himmelen äta.

25. Alltſå war ingen, den ſå alldeles ſåld war till att göra det ondt war för HErranom, ſåſom Achab; ty hans huſtru Iſebel eggade honom dertill.

26. Och han gjorde ſig till en ſtor ſtyggelſe, ſå att han wandrade efter afgudar, ſåſom de Amoreer gjort hade, hwilka HErren för Iſraels barn fördrifwit hade.

27. Då Achab deßa orden hörde, ref han ſönder ſin kläder, och drog en ſäck på ſin kropp, och faſtade, och ſof i ſäckenom, och gick luto.

28. Och HErrans ord kom till Elia den Thisbiten, och ſade:

29. Hafwer du icke ſett, huru Achab, bugar ſig för mig? Efter han nu bugar ſig för mig, will jag icke låta komma det onda i hans dagar; men i hans ſons tid ſkall jag låta komma det onda öfwer hans hus. 2 Kon. 9: 22.

22. Capitlet.

Achabs förbund, Propheter, ſtrid, regering, död.

Och gingo tre år om, att intet örlig war emellan de Syrer och Iſrael.

2. I tredje årena drog Joſaphat, Juda Konung, ned till Iſraels Konung. 2 Chr. 18: 2.

3. Och Iſraels Konung ſade till ſina tjenare: Weten I icke, att Ramoth i Gilead är wårt, och wi ſitte ſtilla, och tage det icke igen utu Konungens hand i Syrien?

4. Och ſade till Joſaphat: Will du draga med mig i ſtrid emot Ramoth i Gilead? Joſaphat ſade till Iſraels Konung: Jag will wara ſåſom du, och mitt folk ſåſom ditt folk, och mina häſtar ſåſom dina häſtar. 2 Chr. 18: 3.

5. Och Joſaphat ſade till Iſraels Konung: Fråga dock i dag om HErrans ord.

6. Då förſamlade Iſraels Konung Propheter wid fyrahundrad män, och ſade till dem: Skall jag draga till Ramoth i Gilead till ſtrid, eller ſkall jag låta beſtå det? De ſade: Drag ditupp; HErren warder det gifwandes i Konungens hand.

7. Men Joſaphat ſade: Är här nu ingen HErrans Prophet mer, att wi måge fråga af honom?

8. Iſraels Konung ſade till Joſaphat: Der är ännu en man, Micha, Jimla ſon, af hwilkom wi måge fråga HErran; men jag är wred på honom, ty han ſpår mig intet godt, utan allt ondt. Joſaphat ſade: Konungen tale icke ſå.

9. Då kallade Iſraels Konung en kamererare, och ſade: Haf med haſt Micha, Jimla ſon, hit.

10. Och Iſraels Konung, och Joſaphat, Juda Konung, ſåto hwardera på ſinom ſtol, klädde i Konungslig kläder, på platſen för portenom af Samarien; och alle Propheterna ſpådde för dem. 2 Chr. 18: 9.

11. Och Zedekia, Chenaana ſon, hade gjort ſig jernhorn, och ſade: Detta ſäger HErren: Härmed ſkall du ſtöta de Syrer, tilldeß du gör ända på dem.

12. Och alle Propheterna ſpådde ſammalunda, och ſade: Drag upp till Ramoth i Gilead, och far lyckoſamliga; HErren warder det gifwandes i Konungens hand.

13. Och bådet, ſom bortgånget war till att kalla Micha, ſade till honom: Si, Propheternas tal är endrägteliga godt för Konungenom; ſå låt nu ditt tal ock wara ſåſom deras tal, och tala det godt är.

14. Micha ſade: Så ſant ſom HErren lefwer, jag ſkall tala det ſom HErren mig ſägandes warder.

15. Och då han kom till Konungen, ſade Konungen till honom: Micha, ſkole wi draga till Ramoth i Gilead till att ſtrida, eller ſkole wi låta det beſtå? Han ſade till honom: Ja, drag ditupp, och far lyckoſamliga. HErren warder det gifwandes i Konungens hand.

16. Konungen ſade åter till honom: Jag beſwär dig, att du icke annat ſäger mig än ſanningen, i HErrans Namn.

17. Han ſade: Jag ſåg hela Iſrael förſtrödd på bergen ſåſom får, de ingen herdan hafwa; och HERren ſade: Hafwa deße ingen herra? Hwar och en wände om hem igen med frid.

18. Då ſade Iſraels Konung till Joſaphat: Hafwer jag icke ſagt dig, att han intet godt ſpår mig, utan allt ondt?

19. Han ſade: Derföre hör nu HERrans ord: Jag ſåg HERran ſitta på ſinom ſtol; och allan himmelſka hären ſtå der när honom, på hans högra ſido, och hans wenſtra. 2 Chr. 18: 18.

20. Och HERren ſade: Ho will komma Achab i det ſinnet, att han drager upp, och faller i Ramoth i Gilead? Och en ſade det, och den andre det.

21. Då gick en ande ut, och ſteg fram för HERran, och ſade: Jag will komma honom i det ſinnet. HERren ſade till honom: Hwarmed? Job. 1: 6.

22. Han ſade: Jag will utgå, och will wara en falſk ande uti alla hans Propheters mun. Han ſade: Du ſkall komma honom i det ſinnet, och få framgång; gack åſtad, och gör alltſå.

23. Nu ſe, HERren hafwer gifwit en falſk anda uti alla deßa dina Propheters mun; och HERren hafwer talat ondt öfwer dig.

24. Då gick Zedekia fram, Chenaana ſon, och ſlog Micha wid kindbenet, och ſade: Huru? Hafwer då HERrans Ande öfwergifwit mig, och talat med dig?

25. Micha ſade: Du ſkall få ſet på den dagen, då du går utu den ena kammaren uti den andra, att du må förgömma dig. 1 Kon. 20: 30.

26. Iſraels Konung ſade: Tag Micha, och låt honom blifwa när Amon borgamäſtaren, och när Joas, Konungens ſon;

27. Och ſäg: Detta ſäger Konungen: Sätter denna i fängſle, och ſpiſer honom med bedröfwelſes bröd och watten, tilldeß jag kommer igen med frid.

28. Micha ſade: Kommer du med frid igen, ſå hafwer icke HERren talat genom mig. Och ſade: Hörer häruppå, allt folk.

29. Alltſå drog Iſraels Konung och Joſaphat, Juda Konung, upp till Ramoth i Gilead.

30. Och Iſraels Konung ſade till Joſaphat: Jag will förkläda mig, och komma i ſtridena; men du klädd i din egna kläder. Iſraels Konung förklädde ſig, och drog i ſtridena. 2 Chr. 18: 29.

31. Men Konungen i Syrien böd ſina öfwerſtar öfwer hans wagnar, ſom woro twå och tretio, och ſade: I ſkolen icke ſtrida antingen emot ſmå eller ſtora, utan emot Iſraels Konung allena.

32. Och då de öfwerſte ſågo Joſaphats wagnar, mente de att det hade warit Iſraels Konung, och föllo till honom med ſtridene; men Joſaphat ropade. 2 Chr. 18: 31.

33. Då nu de öfwerſte för wagnarna ſågo, att det war icke Iſraels Konung, wände de tillbaka igen ifrå honom.

34. Och en man bände ſin båga hårdt, och ſköt Iſraels Konung emellan magan och lungorna. Och han ſade till ſin foroman: Wänd dina hand, och för mig utu hären; ty jag är ſår. 1 Kon. 20: 42.

35. Och ſtriden wardt ſwår i den dagen. Och Konungen ſtod uppå wagnen emot de Syrer, och om aftonen blef han död; och blodet flöt utaf ſåret midt i wagnen.

36. Och man lät utropa i hären, då ſolen gick neder, och ſäga: Hwar och en gånge i ſin ſtad, och i ſitt land.

37. Alltſå blef Konungen död, och wardt förd till Samarien; och de begrofwo honom i Samarien.

38. Och då de twådde wagnen wid dammen för Samarien, ſlekte hundar hans blod; och ſkökor twådde honom, efter HERrans ord, det han talat hade. 1 Kon. 21: 19.

39. Hwad mer af Achab ſägandes är, och hwad allt han gjort hafwer, och om det elphenbenshus ſom han byggde, och om alla de ſtäder ſom han byggde, ſi, det är ſkrifwet i Iſraels Konungars Chrönico.

40. Alltſå afſomnade Achab med ſina fäder; och hans ſon Ahaſia wardt Konung i hans ſtad.

41 Och Joſaphat, Aſa ſon, wardt Konung öfwer Juda, i fjerde årena Achabs, Iſraels Konungs;

42. Och war fem och tretio år gammal, då han wardt Konung, och regerade fem och tjugu år i Jeruſalem; hans moder het Aſuba, Silhi dotter;

43. Och wandrade uti allom ſins faders Aſa wäg, och gick icke derifrå, och gjorde det HERranom behagade.

44. Dock kaſtade han icke bort de höjder; och folket offrade och rökte ännu på höjderna.

45. Och han hade frid med Iſraels Konung.

46. Hwad nu mer af Joſaphat ſägandes är, och hans magt, hwad han gjort, och huru han ſtridt hafwer, ſi, det är ſkrifwet i Juda Konungars Chrönico. 2 Chr. 17: 1.

47. Och fördref han deßlikes utu landena hwad ännu qwart war af de roffare, ſom i hans faders Aſa tid igenblefne woro. 1 Kon. 15: 12.

48. Och ingen Konung war i Edom; men en höfwitsman war regent. 2 Sam. 8: 14.

49. Och Joſaphat hade låtit göra ſkepp i hafwet, ſom ſkulle till Ophir att hemta guld; men de foro intet åſtad; förty de wordo ſönderſlagne i EzionGeber. 2 Chr. 20: 36, 37.

50. På den tiden ſade Ahaſia, Achabs ſon, till Joſaphat: Låt mina tjenare fara med dina tjenare i ſkeppen; men Joſaphat wille icke. 2 Chr. 20: 35.

51. Och Joſaphat afſomnade med ſina fäder, och wardt begrafwen med ſina fäder uti Davids hans faders ſtad; och Joram hans ſon wardt Konung i hans ſtad.

52. Ahaſia, Achabs ſon, wardt Konung öfwer Iſrael i Samarien, i ſjuttonde årena Joſaphats, Juda Konungs, och regerade öfwer Iſrael i tu år;

53. Och gjorde det ondt war för HERranom, och wandrade i ſins faders och ſine moders wäg, och i Jerobeams, Nebats ſons, wäg, hwilken Iſrael kom till att ſynda.

54. Och han tjente Baal, och tillbad honom, och förtörnade HERran Iſraels Gud, ſåſom hans fader gjorde.

Ände på Förſta Konunga Boken.

SECUNDUS REGUM.

Den Andra Konunga Boken.

1. Capitlet.

Ahaſia regering, krankhet, bådſkap, höfwitsmän, död. Joram Konung.

Och de Moabiter föllo af ifrån Iſrael, då Achab död war. 2 Kon. 3: 5.

2. Och Ahaſia föll genom gallren i ſinom ſal i Samarien, och wardt krank; och ſände ut bådſkap, och ſade till dem: Går bort, och fråger BaalSebub, den guden i Ekron, om jag ſkall wederfås af denna krankheten.

3. Men HERrans Ängel ſade till Elia den Thisbiten: Statt upp, och gack emot Konungens bådſkap i Samarien, och ſäg till dem: Är nu ingen Gud i Iſrael, att J behöfwen gå bort, och fråga BaalSebub, Ekrons gud?

4. Derföre, ſå ſäger HERren: Du ſkall icke komma utaf ſängene, der du dig på lagt hafwer; utan ſkall döden dö. Och Elia gick ſin wäg.

5. Och då båden igenkommo till honom, ſade han till dem: Hwi kommen J igen?

6. De ſade till honom: En man kom upp emot oß, och ſade till oß: Går tillbaka igen till Konungen, ſom eder utſändt hafwer, och ſäger till honom: Detta ſäger HERren: Är nu ingen Gud i Iſrael, att du ſkall ſända bort, och fråga BaalSebub, Ekrons gud? Derföre ſkall du icke komma af ſängene, der du hafwer lagt dig uppå; utan ſkall döden dö.

7. Han ſade till dem: Hurudana

war den mannen, ſom eder mötte, och ſade detta till eder?

8. De ſade till honom: Mannen war luden, och en lädergjord om hans länder. Han ſade: Det är Elia den Thisbiten. Zach. 13: 4. Matth. 3: 4.

9. Och han ſände bort till honom en höfwitsman öfwer femtio, med de ſamma femtio. Och då han kom upp till honom, ſi, då ſatt han uppe på bergena; och han ſade till honom: Du Guds man, Konungen ſäger: Du ſkall komma ned.

10. Elia ſwarade höfwitsmannen öfwer femtio, och ſade till honom: Är jag en Guds man, ſå falle eld af himmelen, och upptäre dig och dina femtio. Då föll eld af himmelen, och upptärde honom och hans femtio. Luc. 9: 54.

11. Och han ſände åter en annan höfwitsman öfwer femtio till honom, med hans femtio: Han ſade till honom: Du Guds man, detta ſäger Konungen: Kom ſnarliga ned.

12. Elia ſwarade, och ſade: Är jag en Guds man, ſå falle eld af himmelen, och upptäre dig och dina femtio. Då föll Guds eld af himmelen, och upptärde honom och hans femtio.

13. Då ſände han ännu den tredje höfwitsmannen öfwer femtio, med hans femtio. Då han kom upp till honom, böjde han ſin knä för Elia, och bad honom, och ſade till honom: Du Guds man, låt mina ſjäl, och dina tjenares, deßa femtios ſjälar, något aktade warda för dig.

14. Si, elden är fallen af himmelen, och hafwer upptärt de förſta twå höfwitsmän öfwer femtio, med deras femtio; men nu låt mina ſjäl något aktad warda för dig.

15. Då ſade HErrans Ängel till Elia: Gack ned med honom, och frukta dig intet för honom. Han ſtod upp, och gick ned med honom till Konungen.

16. Och han ſade till honom: Så ſäger HErren: Derföre, att du ſände bådſkap bort, och lät fråga Baal-Sebub, Ekrons gud, likaſom ingen Gud wore i Iſrael, hwilkens ord man fråga kunde, ſå ſkall du icke komma af ſängene, der du hafwer lagt dig uppå; utan ſkall döden dö.

17. Alltſå blef han död, efter HErrans ord, det Elia talat hade. Och Joram wardt Konung i hans ſtad, i andra årena Jorams, Joſaphats ſons, Juda Konungs; ty han hade ingen ſon. 2 Kon. 3: 1. 2 Chr. 21: 3.

18. Hwad nu mer af Ahaſia ſägandes är, hwad han gjort hafwer, ſi, det är ſkrifwet i Iſraels Konungars Chrönico. 2 Chr. 22: 1, ꝛc.

2. Capitlet.

Elia ſiſta reſa, himmelsfärd. Eliſa ande, under.

Då nu HErren wille upptaga Elia i wädret till himmelen, gick Elia och Eliſa från Gilgal.

2. Och Elia ſade till Eliſa: Käre, blif här; ty HErren hafwer ſändt mig till BethEl; men Eliſa ſade: Så ſant ſom HErren lefwer, och din ſjäl, jag öfwergifwer dig icke. Och de kommo ned till BethEl.

3. Då gingo de Propheters ſöner, ſom i BethEl woro, ut till Eliſa, och ſade till honom: Wetſt du ock, att HErren warder i denna dag tagandes din herra ifrå ditt hufwud? Han ſade: Jag wet det ock wäl; tiger man ſtilla.

4. Och Elia ſade till honom: Eliſa, käre, blif här; ty HErren hafwer ſändt mig till Jericho. Han ſade: Så ſant ſom HErren lefwer, och din ſjäl, jag öfwergifwer dig icke. Och de kommo till Jericho.

5. Då gingo de Propheters ſöner, ſom i Jericho woro, till Eliſa, och ſade till honom: Wetſt du ock, att HErren warder i denna dag tagandes din herra ifrå ditt hufwud? Han ſade: Jag wet det ock wäl; tiger man ſtilla.

6. Och Elia ſade till honom: Käre, blif här; förty HErren hafwer ſändt mig till Jordan. Han ſade: Så ſant ſom HErren lefwer, och din ſjäl, jag öfwergifwer dig icke. Och de gingo både tillſamman.

7. Men femtio män af Propheternas ſöner gingo bort, och blefwo ſtåndande

dande twärtöfwer, långt ifrå dem; men de både ſtodo wid Jordan.

8. Då tog Elia ſin mantel, och ſwepte honom ihop, och ſlog i wattnet, och det delade ſig på båda ſidor; ſå att de både gingo torre derigenom.

9. Och då de öfwer kommo, ſade Elia till Eliſa: Bed hwad jag dig göra ſkall, förr än jag warder ifrå dig tagen. Eliſa ſade: Att din ande warder öfwer mig, till att tala dubbelt ſå mycket.

10. Han ſade: Du hafwer bedit en ſwår ting; dock, om du ſer mig, när jag warder ifrå dig tagen, ſå ſker det; hwar ock icke, ſå ſker det intet.

11. Och wid de gingo tillſamman och talade, ſi, då kom en brinnande wagn med brinnande häſtar, och ſkiljde dem båda ifrå hwarannan; och Elia for ſå upp i wädret till himmelen.

12. Men Eliſa ſåg det, och ropade: Min fader, min fader, Iſraels wagn, och hans reſenärar; och ſåg honom intet mer. Och han fattade ſin kläder, och ref dem i tu ſtycker;

13. Och tog upp Elia mantel, ſom ifrå honom fallen war, och wände om, och gick till Jordans ſtrand;

14. Och tog den ſamma Elia mantel, ſom ifrå honom fallen war, och ſlog i wattnet, och ſade: Hwar är nu HErren, Elia Gud? och ſlog i wattnet; ſå delade det ſig på båda ſidor, och Eliſa gick derigenom.

15. Och då Propheternas ſöner, ſom i Jericho twärsöfwer woro, ſågo honom, ſade de: Elia ande blifwer på Eliſa; och gingo emot honom, och tillbådo på jordena;

16. Och ſade till honom: Si, ibland dina tjenare äro femtio ſtarke män; låt dem gå och ſöka din herra; tilläfwentyrs HErrans Ande hafwer tagit honom, och kaſtat honom någorſtäds uppå ett berg, eller någorſtäds uti en dal. Han ſade: Låter intet gå. 1 Kon. 18: 12.

17. Men de nödgade honom, tilldeß han ſkämdes, och ſade: Låter gå dem. Och de ſände åſtad femtio män; och de ſökte honom i tre dagar, och funno honom intet;

18. Och kommo åter till honom; och han blef i Jericho, och ſade till dem: Sade jag icke eder, att I icke ſkullen gå?

19. Och männerna i ſtadenom ſade till Eliſa: Si, det är godt att bo i denna ſtaden, ſåſom min herre ſer; men här är ondt watten, och landet ofruktſamt.

20. Han ſade: Tager mig hit ett nytt kärile, och lägger ſalt deruti. Och de gjorde ſå.

21. Då gick han ut till wattukällona, och kaſtade ſaltet deruti, och ſade: Så ſäger HErren: Jag hafwer gjort detta wattnet helbregda; ingen död eller ofruktſamhet ſkall härefter komma deraf.

22. Alltſå wardt wattnet helbregda allt intill denna dag, efter Eliſa ord, ſom han talade.

23. Och han gick upp till BethEl; och wid han war på wägen ditåt, kommo ſmå piltar utaf ſtaden, och begabbade honom, och ſade till honom: Du ſkallote, kom upp; du ſkallote, kom upp.

24. Och han wände ſig om; och då han ſåg dem, bannade han dem i HErrans Namn. Då kommo twå björnar utu ſkogenom, och refwo twå och fyratio piltar ihjäl.

25. Dädan gick han upp på Carmels berg, och wände ſedan om dädan till Samarien igen.

3. Capitlet.

Jorams regering, krig, törſt, ſeger.
Moabs Konungs offer.

Joram, Achabs ſon, wardt Konung öfwer Iſrael i Samarien, uti adertonde årena Joſaphats, Juda Konungs; och regerade i tolf år;

2. Och gjorde det ondt war för HErranom, dock icke ſåſom hans fader och hans moder; ty han kaſtade bort Baals ſtoder, ſom hans fader hade göra låtit. 1 Kon. 16: 32.

3. Men han blef wid Jerobeams, Nebats ſons, ſynder, hwilken kom Iſrael till att ſynda; och trädde intet derifrå.

4. Men Meſa, de Moabiters Konung, hade mång får, och han ſkattade Iſraels Konunge ull af hundradetuſend lamb, och af hundradetuſend wädrar.

5. Då nu Achab war död, föll de Moabiters Konung af ifrån Iſraels Konung. 2 Kon. 1: 1.

6. Då drog ut på den tiden Konung Joram af Samarien, och ſkickade hela Iſrael;

7. Och ſände bort till Joſaphat, Juda Konung, och lät ſäga honom: De Moabiters Konung är affallen ifrå mig. Kom med mig till att ſtrida emot de Moabiter. Han ſade: Jag will uppkomma; jag är ſåſom du, och mitt folk ſåſom ditt folk, och mine häſtar ſåſom dine häſtar; 1 Kon. 22: 4.

8. Och ſade: Hwilken wägen wilje wi draga ditupp? Han ſade: Den wägen igenom Edoms öken.

9. Alltſå drogo åſtad Iſraels Konung, Juda Konung, och Edoms Konung. Och ſom de omkringdragit hade ſju dagsreſor, hade hären, och de öker ſom med dem woro, intet watten.

10. Då ſade Iſraels Konung: Ack, we! HERren hafwer deßa tre Konungar förſamlat, på det han ſkall gifwa dem uti de Moabiters händer.

11. Men Joſaphat ſade: Är här ingen HERrans Prophet, att wi måge genom honom fråga HERran? Då ſwarade en ibland Iſraels Konungs tjenare, och ſade: Här är Eliſa, Saphats ſon, hwilken göt watten på Elia händer. 1 Kon. 22: 7.

12. Joſaphat ſade: HERrans ord är när honom. Alltſå drogo neder till honom Iſraels Konung, och Joſaphat, och Edoms Konung.

13. Då ſade Eliſa till Iſraels Konung: Hwad hafwer du med mig ſkaffa? Gack bort till dins faders Propheter, och till dine moders Propheter. Iſraels Konung ſade till honom: Nej; ty HERren hafwer förſamlat deßa tre Konungar, på det han ſkall gifwa dem uti de Moabiters händer.

14. Eliſa ſade: Så ſant ſom HERren Zebaoth lefwer, för hwilkom jag ſtår, om jag icke anſåge Joſaphat, Juda Konung, jag wille icke anſe dig eller akta dig. 1 Kon. 17: 1.

15. Så låter nu en ſpelman komma hit. Och då ſpelmannen ſpelade på ſträngerna, kom HERrans hand öfwer honom;

16. Och han ſade: Detta ſäger HERren: Görer grafwer wid denna bäcken här och der.

17. Förty ſå ſäger HERren: J ſkolen intet wäder eller regn ſe; likwäl ſkall bäcken warda full med watten, ſå att J, och edart folk, och edra öker ſkola få dricka.

18. Dertill är detta en ringa ting för HERranom; han ſkall ock gifwa de Moabiter i edra händer;

19. Så att J ſkolen ſlå alla faſta ſtäder, och alla utwalda ſtäder, och ſkolen omkullhugga all god trä, och ſkolen förſtoppa alla wattubrunnar, och ſkolen förderfwa alla goda åkrar med ſtenar.

20. Om morgonen, då man ſpisoffer offrade, ſi, då kom ett watten på den wägen ifrån Edom, och fyllde landet med watten. 2 Moſ. 29: 39, 40. 3 Moſ. 2: 1.

21. Då nu de Moabiter hörde, att Konungarna drogo upp till att ſtrida emot dem, kallade de tillhopa alla, ſom wuxne woro att bära wapen, och derutöfwer, och drogo intill gränſon.

22. Och ſom de om morgonen bittida uppſtodo, och ſolen uppgick öfwer wattnet, tyckte de Moabiter, att wattnet emot dem war rödt ſåſom blod;

23. Och de ſade: Det är blod; Konungarna hafwa ſlagits inbördes med ſwärd, och den ene hafwer ſlagit den andra. Nu Moab, ſtatt upp, och tag byte.

24. Men då de kommo till Iſraels lägre, reſte Iſrael upp, och ſlog de Moabiter, och de flydde för dem; men de kommo in, och ſlogo Moab;

25. Bröto ſtäderna neder, och hwar och en kaſtade ſin ſten på alla goda åkrar, och uppfyllde dem, och förſtoppade alla wattubrunnar, och fällde all god trä, tilldeß att allenaſt ſtenarna i tegelmuren qware blefwo; och de kringhwärfde ſtaden med ſlungor, och ſlogo honom.

26. Då de Moabiters Konung ſåg att ſtriden wardt honom för ſtark, tog han ſjuhundrade män till ſig, ſom ſwärd utdrogo, till att ſlå ut emot Edoms Konung; men de kunde icke.

27. Då tog han ſin förſta ſon, ſom i hans ſtad ſkulle Konung wordit, och offrade honom till ett bränneoffer på muren. Då kom en ſtor wrede öfwer Iſrael; ſå att de drogo ifrå honom, och wände till landet igen.

3 Moſ. 20: 2. Pſ. 106: 37. Hoſ. 20: 31.

4. Capitlet.

Eliſa under med oljan, huſtrun, ſonen, den döda, moſet, brödet.

Och en qwinna utaf de Propheters ſöners huſtrur ropade till Eliſa, och ſade: Din tjenare, min man, är död blefwen; ſå wetſt du, att han din tjenare fruktade HERran; nu kommer den han ſkyldig war, och will taga båda mina ſöner till trälar.

3 Moſ. 25: 39.

2. Eliſa ſade till henne: Hwad ſkall jag göra dig? Säg mig, hwad hafwer du i huſet? Hon ſade: Din tjenarinna hafwer intet i huſet, utan ena kruko med oljo.

3. Han ſade: Gack bort, och beds af alla dina grannhuſtrur tom käril, wäl mång;

4. Och gack in, och ſlut dörrena igen efter dig, med dina ſöner, och gjut i all kärilen; och när du hafwer fyllt dem, ſå tag bort dem.

5. Hon gick bort, och ſlöt dörrena igen efter ſig, ſamt med ſina ſöner; de båro kärilen fram till henne, och hon göt uti.

6. Och då kärilen woro full, ſade hon till ſin ſon: Hemta mig ännu ett käril. Han ſade till henne: Här är intet käril mer. Så ſtadnade oljan.

7. Och hon gick bort, och ſade det Guds mannenom. Han ſade: Gack bort, ſälj oljona, och betala dem du ſkyldig äſt; men du och dine ſöner, lefwer utaf det andra, ſom öfwer är.

8. Och det begaf ſig på en tid, att Eliſa gick till Sunem. Der war en rik qwinna, och hon höll honom uppe, ſå att han fick ſig der mat. Och ſom han ofta färdades derigenom, gick han ju in till henne, och åt när henne.

9. Och hon ſade till ſin man: Si, jag förmärker, att denne Guds mannen är helig, ſom alltid går här fram.

10. Låt oß göra en liten brädeſal, och ſätta derin en ſäng, bord, ſtol, och ljuſaſtaka; på det att, när han till oß kommer, må han der blifwa.

11. Så hände det ſig på en tid, att han kom ditin, och lade ſig i ſalen, och ſof derinne;

12. Och ſade till ſin tjenare Gehaſi: Kalla den Sunamitiſkona. Och då han hade kallat henne, gick hon fram för honom.

13. Han ſade till honom: Säg henne: Si, du hafwer gjort oß alla denna tjenſtena; hwad ſkall jag göra dig? Hafwer du något wärf till Konungen, eller till härhöfwitsmannen? Hon ſade: Jag bor ibland mitt folk.

14. Han ſade: Hwad ſkall man då göra henne? Gehaſi ſade: Ack! hon hafwer ingen ſon, och hennes man är gammal.

15. Han ſade: Kalla henne. Och då han hade kallat henne, kom hon i dörrena.

16. Och han ſade: På denna tiden, när frukten kan lefwa, ſkall du hafwa en ſon i famnen. Hon ſade: Ack! nej, min herre, du Guds man, ljug icke för dine tjenarinno. 1 Moſ. 18: 10.

17. Och qwinnan wardt hafwandes, och födde en ſon, på ſamma tiden då frukten lefwa kunde, ſåſom Eliſa hade ſagt henne.

18. Då pilten wardt ſtor, hände ſig att han gick ut till ſin fader, till ſkördemännerna;

19. Och ſade till ſin fader: Ack! mitt hufwud, mitt hufwud. Han ſade till ſin tjenare: Haf honom bort till ſina moder.

20. Och han tog honom, och hade honom till hans moder. Och hon ſatte honom i ſitt ſköte allt intill middagen; då blef han död.

21. Och hon gick upp, och lade honom på Guds manſens ſäng, ſlöt till, och gick ut;

22. Och kallade ſin man, och ſade: Sänd mig en af tjenarena, och ena åſninno; jag will till Guds mannen, och komma igen.

23. Han ſade: Hwi will du till

honom? Är dock i dag icke nymånad eller Sabbath. Hon ſade: Wäl.

24. Och hon ſadlade åſninnona, och ſade till tjenaren: Drif uppå, och låt oß icke töfwa med ridandet, ſåſom jag ſäger dig.

25. Alltſå drog hon åſtad, och kom till Guds mannen på Carmels berg. Som nu Guds mannen ſåg henne komma, ſade han till ſin tjenare Gehaſi: Si, den Sunamitiſkan är der;

26. Så löp nu emot henne, och fråga henne, om henne, och hennes man, och ſon wäl går. Hon ſade: Wäl.

27. Men då hon uppkom till Guds mannen på berget, fick hon honom om hans fötter. Och Gehaſi gick fram, och wille drifwa henne bort; men Guds mannen ſade: Låt blifwa henne; förty hennes ſjäl är bedröfwad; och HERren hafwer mig det fördolt, och icke låtit mig det förſtå.

28. Hon ſade: När hafwer jag bedts en ſon af min herra? Sade jag icke, att du icke ſkulle beſpotta mig?

29. Han ſade till Gehaſi: Begjorda dina länder, och tag min ſtaf i dina hand, och gack åſtad; om någor möter dig, ſå helſa honom intet; och om någor helſar dig, ſå ſwara honom intet; och lägg min ſtaf på piltens anlete. Luc. 10: 4.

30. Men piltens moder ſade: Så ſant ſom HERren lefwer, och din ſjäl, jag ſläpper dig icke. Då ſtod han upp, och följde henne.

31. Men Gehaſi war allaredo gången framför dem, och lade ſtafwen på piltens anlete; men der war hwarken röſt eller ſinne. Och han gick tillbaka igen emot honom, och bådade honom, och ſade: Pilten är icke uppwäckt.

32. Och då Eliſa kom i huſet, ſi, då låg pilten död på hans ſäng.

33. Och han gick in, och ſlöt igen dörrena om ſig båda, och bad till HERran; Matth. 6: 6.

34. Och ſteg upp, och lade ſig öfwer pilten, och lade ſin mun på piltens mun, och ſin ögon på hans ögon, och ſina händer på hans händer, och räckte ſig ſå ut öfwer honom, ſå att piltens kropp wardt warm.
1 Kon. 17: 21. 2 Kon. 8: 1. Ap. G. 20: 10.

35. Men han ſtod åter upp, och gick en gång hit och dit i huſet, och ſteg upp, och räckte ſig ut öfwer honom. Då pruſtade pilten ſju reſor; ſedan lät pilten ögonen upp.

36. Och han kallade Gehaſi, och ſade: Kalla Sunamitiſkona. Och då han hade kallat henne, kom hon in till honom. Han ſade: Tag här din ſon.

37. Då kom hon, och föll till hans fötter, och tillbad på jordena; och tog ſin ſon, och gick ut.

38. Då Eliſa kom igen till Gilgal, wardt dyr tid i landena, och de Propheters ſöner bodde för honom. Och han ſade till ſin tjenare: Sätt fram en ſtor gryto, och koka ett mos för Propheternas ſöner. 2 Kon. 6: 1.

39. Så gick en ut på markena till att hemta krydde; och han fann en kurbitsſtjelk, och hemte deraf wildkurbits ſitt kläde fullt. Och då han kom, ſkar han det i grytona till moſet; förty de kände det icke.

40. Och då de gåfwo det upp för männerna till att äta, och de åto af moſet, ropade de, och ſade: O! Guds man, döden i grytone; ty de kunde icke ätat.

41. Han ſade: Hafwer hit mjöl; och han kaſtade det i grytona, och ſade: Gif upp för folket, att de måga äta. Så war det intet bittert i grytone.

42. Och en man kom ifrå BaalSaliſa, och bar Guds mannenom förſtlingsbröd, nämliga tjugu bjuggbröd, och ny ſäd i ſin kjortel. Men han ſade: Gif det folkena, att de äta.

43. Hans tjenare ſade: Hwad kan det ſlå fram för hundrade män? Han ſade: Gif det folkena, att de måga äta; förty ſå ſäger HERren: De ſkola äta, och ſkall ändå öfwerblifwa.
Matth. 15: 37. Marc. 8: 8. Joh. 6: 11, 12, 13.

44. Och han lade det fram för dem, ſå att de åto; och blef ändå öfwer, efter HERrans ord.

5. Capitlet.

Naaman renas. Gehaſi ſmittas.

Naaman, Konungens härhöfwitsman af Syrien, war en härlig man för ſin herra, och mycket aktad; förty genom honom hade HERren gifwit ſalighet i Syrien; och han war en mägtig man, dock ſpitelſk.

2. Och krigsmännerna i Syrien woro utfallne, och hade bortfört en liten pigo utur Iſraels land; och hon war i tjenſt när Naamans huſtru.

3. Hon ſade till ſina fru: Ack! att min herre wore när den Propheten i Samarien, den ſkulle wäl göra honom fri ifrå hans ſpitelſko.

4. Då gick hon in till ſin herra, och gaf honom det tillkänna, och ſade: Så och ſå hafwer den pigan af Iſraels land ſagt.

5. Konungen i Syrien ſade: Så far dit, och jag will ſkrifwa Iſraels Konung ett bref till. Och han drog dit, och tog med ſig tio centener ſilfwer, och ſextuſend gylden, och tio högtidskläder;

6. Och förde brefwet till Iſraels Konung, och det lydde alltſå: När detta bref kommer till dig, ſi, ſå wet att jag hafwer ſändt min tjenare Naaman till dig, att du gör honom fri ifrån hans ſpitelſko.

7. När Iſraels Konung las brefwet, ref han ſin kläder ſönder, och ſade: Är jag då Gud, att jag ſkulle kunna döda och lif gifwa, efter han ſänder till mig, att jag ſkall göra den mannen fri ifrå hans ſpitelſko? Märker och ſer, huru han ſöker tillfälle emot mig. 5 Moſ. 32: 39. 1 Sam. 2: 6.

8. Då Eliſa den Guds mannen det hörde, att Iſraels Konung hade rifwit ſin kläder ſönder, ſände han till honom, och lät ſäga honom: Hwi hafwer du rifwit din kläder? Låt honom komma till mig, att han må förnimma att en Prophet är i Iſrael.

9. Alltſå kom Naaman med häſtar och wagnar, och höll för Eliſa husdörr.

10. Då ſände Eliſa ett båd till honom, och lät ſäga honom: Gack bort, och twå dig ſju reſor i Jordan; och ditt kött ſkall komma ſig till igen, och warda rent. 4 Moſ. 12: 12.

11. Då wardt Naaman wred, och drog ſina färde, och ſade: Jag mente han ſkulle komma hitut till mig, och gå fram, och åkalla HERrans ſins Guds Namn, och med ſine hand taga på rummet, och ſå bota ſpitelſkona.

12. Äro icke Abana och Pharphars watten i Damaſcon bättre än all watten i Iſrael, att jag må twå mig deruti, och warda ren? Och wände ſig, och for ſin wäg med wrede.

13. Då gingo hans tjenare till honom, och talade till honom, och ſade: Min fader, om Propheten hade ſagt dig något dråpeligit före, ſkulle du icke hafwa gjort det? Huru mycket mer, medan han ſäger till dig: Twå dig, ſå warder du ren?

14. Då ſteg han af, och doppade ſig i Jordan ſju reſor, ſåſom Guds mannen ſagt hade; och hans kött kom till ſig igen, ſåſom en ung drängs kött, och wardt ren. Luc. 4: 27.

15. Och han wände om igen till Guds mannen, med all ſin ſkara. Och då han kom in, gick han fram för honom, och ſade: Si, jag wet, att ingen Gud är i all land, utan i Iſrael; ſå tag nu wälſignelſe af dinom tjenare. 1 Moſ. 33: 11. 1 Sam. 25: 27.

16. Men han ſade: Så ſant ſom HERren lefwer, för hwilkom jag ſtår, jag tager det icke. Och han nödgade honom, att han ſkulle tagat; men han wille icke.

17. Då ſade Naaman: Må då icke dinom tjenare warda gifwet en börda af denna jordene, ſå mycket ſom twå mular orka bära? ty din tjenare will icke mer androm gudom offra, och bränneoffer göra, utan HERranom;

18. Att HERren wille derutinnan wara dinom tjenare nådelig, när jag tillbeder i Rimmons hus, när min herre går uti Rimmons hus till att tillbedja der, och han ſtödjer ſig wid mina hand. 2 Kon. 7: 2.

19. Han ſade till honom: Far i frid. Och han for ifrå honom ett litet ſtycke wägs på markene. Marc. 5: 34.

20. Då tänkte Gehaſi, Guds mannens Eliſa tjenare: Si, min herre hafwer ſpart denna Syren Naaman, ſå att han intet hafwer tagit af ho-

nom, det han hit hade; ſå ſant ſom HERren lefwer, jag will löpa efter honom, och taga något af honom.

21. Alltſå jagade Gehaſi efter Naaman; och då Naaman ſåg, att han lopp efter honom, ſteg han af wagnen emot honom, och ſade: Går det wäl till?

22. Han ſade: Ja; men min herre hafwer ſändt mig, och låter dig ſäga: Si, nu på ſtundene äro till mig komne ifrå Ephraims berg twå unga män utaf de Propheters ſöner. Gif dem en centener ſilfwer, och tu högtidskläder.

23. Naaman ſade: Gerna; tag twå centener. Och han nödgade honom, och band twå centener ſilfwer i twå ſäcker, och tu högtidskläder, och fick det twå ſina tjenare; och de båro det med honom.

24. Och då han kom till mörkt rum, tog han det utaf deras händer, och lade det öfwer en ſido i huſet, och lät männerna gå; och de gingo bort.

25. Då gick han fram för ſin herra. Och Eliſa ſade till honom: Hwadan kommer du, Gehaſi? Han ſade: Din tjenare hafwer hwarken hit eller dit gångit.

26. Han ſade till honom: Månde icke mitt hjerta wandra med dig, då mannen wände om igen ifrå ſin wagn emot dig? Nu, du hafwer tagit ſilfwer och kläder, oljogårdar, wingårdar, får, oxar, tjenare och tjenarinnor.

27. Men Naamans ſpitelſka ſkall låda wid dig, och dina ſäd, till ewig tid. Så gick han ut ifrå honom ſpitelſker ſåſom en ſnö. 4 Moſ. 12: 10. 2 Chr. 26: 20.

6. Capitlet.

Jernet flyter. De Syrers blindhet.
Samarie belägring, hunger.

De Propheters ſöner ſade till Eliſa: Si, rummet, der wi för dig bo, är oß för trångt.

2. Låt oß gå till Jordan; och hwar och en hemte der timber, att wi måge bygga oß der ett rum till att bo uti. Han ſade: Går åſtad.

3. Och en ſade: Kom ock du, och gack med dina tjenare. Han ſade: Jag will gå med.

4. Och han gick med dem. Och då de kommo till Jordan, höggo de trä neder.

5. Och ſom en af dem fällde ett trä, föll yxen i wattnet; och han ropade, och ſade: Ack! we, min herre; och hon är mig lånt.

6. Men Guds mannen ſade: Hwar är hon fallen? Och då han wiſte honom rummet, ſkar han ett trä af, och kaſtade det dit; och yxen flöt uppe.

7. Och han ſade: Tag henne upp. Han räckte ut ſina hand, och tog henne.

8. Och Konungen i Syrien förde örlig emot Iſrael. Och han rådfrågade med ſina tjenare, och ſade: Wi wilje lägra oß der och der.

9. Men Guds mannen ſände till Iſraels Konung, och lät ſäga honom: Tag dig till wara, att du icke drager till det rummet; förty de Syrer ligga der.

10. Så ſände då Iſraels Konung bort till det rummet, ſom Guds mannen om ſade, förwarade det, och höll der wakt; och gjorde det icke en gång eller twå gångor allena.

11. Då wardt Konungens hjerta i Syrien illa tillfreds deröfwer, och kallade ſina tjenare, och ſade till dem: Wiljen I då icke ſäga mig, hwilken af wåra är flydd till Iſraels Konung?

12. Då ſade en af hans tjenare: Icke ſå, min herre Konung; utan Eliſa, den Propheten i Iſrael, ſäger Konungenom i Iſrael allt det du talar i kammaren, der din ſäng är.

13. Han ſade: Så går bort, och ſer till hwar han är, att jag må ſända bort och låta hemta honom. Och de underwiſte honom, och ſade: Si, i Dothan är han.

14. Då ſände han dit häſtar och wagnar, och en ſtor magt. Och ſom de ditkommo om nattena, belade de ſtaden.

15. Och Guds manſens tjenare ſtod bittida upp, att han ſkulle gå ut; och ſi, då låg en här om ſtaden, med häſtar och wagnar. Då ſade hans tjenare till honom: Ack! we, min herre, hwad wilje wi nu göra?

16. Han ſade: Frukta dig intet;

förty de äro flere, ſom med oß äro, än de ſom med dem äro.

2 Chr. 32: 7. 1 Joh. 4: 4.

17. Och Eliſa bad, och ſade: HERre, öppna honom ögonen, att han må ſe. Då öppnade HERren tjenarenom hans ögon, att han fick ſe. Och ſi, då war berget fullt med brinnande häſtar och wagnar omkring Eliſa.

1 Moſ. 32: 2. 2 Kon. 2: 11. Pſ. 34: 8.

18. Och då de kommo ditneder till honom, bad Eliſa, och ſade: HERre, ſlå detta folket med blindhet. Och han ſlog dem med blindhet, efter Eliſa ord.

1 Moſ. 19: 11.

19. Och Eliſa ſade till dem: Detta är icke den wägen, eller den ſtaden; följer mig efter, jag will föra eder till den man, ſom I ſöken; och förde dem till Samarien.

20. Som de kommo till Samarien, ſade Eliſa: HERre, öppna deßom ögonen, att de måga ſe. Och HERren öppnade dem ögonen, att de ſågo. Och ſi, då woro de midt i Samarien.

21. Och Iſraels Konung, då han ſåg dem, ſade han till Eliſa: Min fader, ſkall jag ſlå dem?

22. Han ſade: Du ſkall icke ſlå dem; de ſom du får med ditt ſwärd och båga, dem ſlå. Sätt dem watten och bröd före, att de måga äta och dricka; och låt dem fara till ſin herra.

23. Så wardt dem tillredd en ſtor måltid. Och när de hade ätit och druckit, lät han dem gå, ſå att de drogo till ſin herra. Och ſedan kom icke mer krigsfolk af Syrien i Iſraels land.

24. Derefter begaf ſig, att Benhadad, Konungen i Syrien, förſamlade all ſin här, och drog upp, och belade Samarien.

25. Och en hård tid war i Samarien; men de belade ſtaden, intilldeß ett åſnahufwud galt åttatio ſilfpenningar; och en fjerdedel af ett kab dufwoträck fem ſilfpenningar.

26. Och då Iſraels Konung gick på murenom, ropade en qwinna till honom, och ſade: Hjelp mig, min herre Konung.

27. Han ſade: Hjelper icke HERren dig, hwadan ſkulle jag hjelpa dig? Af loganom, eller af preßenom?

28. Och Konungen ſade till henne: Hwad är dig? Hon ſade: Denna qwinnan ſade till mig: Få hit din ſon, att wi måge äta honom i dag; i morgon wilje wi äta min ſon.

5 Moſ. 28: 53, 57. Klag. 4: 10.

29. Så hafwe wi kokat min ſon, och ätit. Och jag ſade till henne den andra dagen: Få hit din ſon, och låt oß äta; men hon undſtack ſin ſon.

30. Då Konungen hörde qwinnones ord, ref han ſin kläder ſönder, wid han gick på murenom. Då ſåg allt folket, att han hade en ſäck på kroppenom, innan under.

31. Och han ſade: Gud göre mig det och det, om Eliſa, Saphats ſons, hufwud ſkall i dag blifwa ſtåndandes på honom. 1 Kon. 19: 2.

32. Och Eliſa ſatt i ſitt hus. Och de äldſte ſåto när honom. Och han ſände en man framför ſig. Men förr än bådet kom till honom, ſade han till de äldſta: Hafwen I ſett, huru denne mördaren hafwer hitſändt, att taga mitt hufwud af? Ser till, när bådet kommer, att I lycken dörrena igen, och klämmer honom med dörrene; ſi, dönen af hans herras fötter följer efter honom.

33. Wid han ännu med dem talade, ſi, då kom bådet ned till honom, och ſade: Si, detta onda kommer af HERranom; hwad ſkall jag mer wänta af HERranom? Jer. 34: 17, 18.

7. Capitlet.

Samaria frälſas. Hungern ſtillas. Riddaren förtrampas.

Men Eliſa ſade: Hörer HERrans ord; ſå ſäger HERren: I morgon på denna tiden ſkall en ſkäppa ſemlomjöl gälla en ſikel, och twå ſkeppor bjugg en ſikel, i Samarie port.

2. Då ſwarade en riddare, wid hwilkens hand Konungen ſig ſtödde, Guds mannenom, och ſade: Om HERren än gjorde fenſter på himmelen, huru kunde detta ſke? Han ſade: Si, du ſkall få ſe det med din ögon; men intet ſkall du äta deraf.

3. Och fyra ſpitelſke män woro utan porten, och den ene ſade till den an-

dra: Hwad wilje wi blifwa här tilldeß wi dö? 3 Moſ. 13: 46.

4. Det wi än wille gå in i ſtaden, ſå är hård tid i ſtadenom, att wi måſte dock der dö; blifwe wi ock här, ſå måſte wi ock dö. Så låt oß nu gå bort, och gifwa oß till de Syrers här; låta de oß lefwa, ſå lefwe wi; dräpa de oß, ſå äre wi döde.

5. Och de woro bittida uppe om morgonen, på det de ſkulle gå till de Syrers här. Och ſom de kommo till det främſta på lägret, ſi, då war der ingen.

6. Ty HERren hade låtit de Syrer höra en gny af häſtar och wagnar, och af en mägtig här, ſå att de ſade till hwarannan: Si, Iſraels Konung hafwer beſoldat emot oß de Hetheers Konungar, och de Egyptiers Konungar, att de ſkola komma öfwer oß; Eſ. 13: 4.

7. Och ſtodo upp, och flydde bittida om morgonen, och läto blifwa ſina hyddor, häſtar, åſnar och lägret, ſåſom det ſtod; och flydde med deras lif derifrå.

8. Som nu de ſpitelſke kommo till det främſta af lägret, gingo de in uti ena hyddo; åto och drucko, och togo ſilfwer och guld, och kläder, och gingo bort, och förgömde det; och kommo igen, och gingo in uti en annor hyddo, och togo derut, och gingo bort, och förgömde det.

9. Men de ſade till hwarannan: Låt oß icke ſå göra; denne dagen är ett godt bådſkaps dag; om wi detta förtige, och bide intill ljus morgon, ſå warder wår mißgerning funnen. Så låt oß nu gå bort, och bebåda det i Konungshuſet.

10. Och då de kommo, ropade de wid ſtadsporten, och underwiſte dem, och ſade: Wi kommo uti de Syrers lägre, och ſi, der är ingen, ej heller någor menniſkos röſt; utan häſtar och åſnar bundne, och hyddorna ſåſom de ſtå.

11. Då ropade man till porthållarena, att de ſkulle det derinne ſäga i Konungshuſet.

12. Och Konungen ſtod upp om nattena, och ſade till ſina tjenare: Jag will ſäga eder, huru de Syrer bära ſig åt med oß; de weta att wi lide hunger, och äro utu lägret gångne, och hafwa förbolt ſig i markene, och tänka: När de gå utu ſtaden, wilje wi gripa dem lefwande, och komma ſå i ſtaden.

13. Då ſwarade en af hans tjenare, och ſade: Man må taga de fem häſtar, ſom ännu igenblefne äro härinne; ſi, de äro härinne igenblefne af hela hopen i Iſrael, de andre äro åtgångne; låt oß dem ſända och beſe.

14. Då togo de twå wagnhäſtar; och Konungen ſände dem till de Syrers lägre, och ſade: Farer, och ſer till.

15. Och de drogo efter dem allt intill Jordan, ſi, då låg wägen full med kläder och tyg, ſom de Syrer hade ifrå ſig kaſtat, då de haſtade ſig. Båden kommo igen, och underwiſte det Konungenom.

16. Då gick folket ut, och ſkinnade de Syrers lägre. Och ſå galt en ſkäppa ſemlomjöl en ſikel, och deßlikes twå ſkäppor bjugg ock en ſikel, efter HERrans ord.

17. Men Konungen ſkickade den riddaren, wid hwilkens hand han ſtödde ſig, i porten; och folket förtrampade honom i portenom, ſå att han blef död, ſåſom Guds mannen ſagt hade, då Konungen hade gångit ned till honom.

18. Och ſkedde ſåſom Guds mannen med Konungenom talat hade, då han ſade: I morgon på denna tiden ſkola twå ſkäppor bjugg gälla en ſikel, och en ſkäppa ſemlomjöl en ſikel, i Samarie port.

19. Och riddaren ſwarade Guds mannenom, och ſade: Si, om HERren än gjorde fenſter på himmelen, huru kunde detta ſke? Men han ſade: Si, med din ögon ſkall du ſe det, och intet äta deraf.

20. Och det gick honom ock ſå; ty folket förtrampade honom i portenom, ſå att han blef död.

8. Capitlet.

Sju års hunger. Benhadabs död. Haſael, Joram, Ahaſia ſtrida.

Eliſa talade med den qwinnone, hwilkens ſon han hade lefwande gjort, och ſade: Statt upp och gack dina färde med ditt hus, och war främmande hwar du kan; ty HERren warder kallandes en hunger, och han ſkall komma öfwer landet i ſju år.

2 Kon. 4: 34.

2. Qwinnan ſtod upp, och gjorde ſåſom Guds mannen ſade; och drog åſtad med ſitt hus, och war främmande uti de Philiſteers land i ſju år.

3. Då de ſju åren förlidne woro, kom qwinnan åter utu de Philiſteers land; och hon gick ut till att ropa till Konungen om ſitt hus och åker.

4. Då talade Konungen med Gehaſi, den Guds manſens tjenare, och ſade: Förtälj mig all de ſtora ting, ſom Eliſa gjort hafwer.

5. Och ſom han förtäljde Konungenom, huru han hade gjort en dödan lefwande, ſi, i det ſamma kom qwinnan dertill, hwilkens ſon han hade lefwande gjort, och ropade till Konungen om ſitt hus och åker. Då ſade Gehaſi: Min herre Konung, detta är qwinnan, och detta är hennes ſon, ſom Eliſa hafwer lefwande gjort.

6. Och Konungen frågade qwinnona, och hon förtäljde honom det. Då fick Konungen henne en kamererare, och ſade: Fly henne igen allt det hennes är; dertill allt afgället af åkrenom, ifrå den tid hon öfwergaf landet intill nu.

7. Och Eliſa kom till Damaſcon; då låg Benhadad, Konungen i Syrien, krank; och honom wardt bådadt och ſagdt: Den Guds mannen är kommen här.

8. Då ſade Konungen till Haſael: Tag ſkänker med dig, och gack emot den Guds mannen, och fråga genom honom HERran, och ſäg: Månn jag wederfås af denna krankheten?

1 Kon. 14: 2, 3. 2 Kon. 1: 2.

9. Haſael gick emot honom, och tog ſkänker med ſig, och allahanda ägodelar i Damaſcon, fyratio camelers bördor. Och då han kom, gick han fram för honom, och ſade: Din ſon Benhadad, Konungen i Syrien, hafwer ſändt mig till dig, och låter ſäga dig: Kan jag ock wederfås af denna krankheten?

10. Eliſa ſade till honom: Gack bort, och ſäg honom: Du ſkall wederfås; men HERren hafwer underwiſt mig, att han ſkall döden dö.

11. Och Guds mannen begynte ſe ſkarpt ut, och hade ſig ömkeliga, och gret.

12. Då ſade Haſael: Hwi gråter min herre? Han ſade: Jag wet hwad ondt du ſkall göra Iſraels barnom; du ſkall uppbränna deras faſta ſtäder med eld, och deras unga män dräpa med ſwärd, och döda deras unga barn, och deras hafwande qwinnor ſönderrifwa.

2 Kon. 10: 32. 12: 17. 13: 7.

13. Haſael ſade: Hwad är din tjenare, den hunden, att han ſådana ſtor ting göra ſkall? Eliſa ſade: HERren hafwer tett mig, att du ſkall warda Konung i Syrien. 1 Kon. 19: 15.

14. Och han gick ſin wäg ifrån Eliſa, och kom till ſin herra. Han ſade till honom: Hwad ſade dig Eliſa? Han ſwarade: Han ſade mig: Du ſkall wederfås.

15. Men på den andra dagen tog han täckenet, och ſtack det i watten, och bredde öfwer ſig; då blef han död. Och Haſael wardt Konung i hans ſtad.

16. Uti femte årena Jorams, Achabs ſons, Iſraels Konungs, i Joſaphats, Juda Konungs, tid, wardt Joram, Joſaphats ſon, regerande i Juda.

2 Chr. 21: 3.

17. Tu och tretio år gammal war han, då han wardt Konung, och regerade åtta år i Jeruſalem; 2 Chr. 21: 20.

18. Och wandrade på Iſraels Konungars wäg, ſåſom Achabs hus gjorde; ty Achabs dotter war hans huſtru; och han gjorde det ondt war för HERranom.

19. Men HERren wille icke förderfwa Juda, för ſin tjenare Davids ſkull, ſåſom han honom ſagt hade, att gifwa honom en lykto ibland hans barn i ewig tid. 2 Sam. 7: 13.

1 Kon. 11: 36. Pſ. 132: 17.

20. Uti hans tid föllo de Edomeer af ifrå Juda, och gjorde en Konung öfwer ſig. 1 Kon. 22: 48. 2 Kon. 3: 9.

21. Förty Joram war dragen genom Zair, och alla wagnarna med honom, och hade ſtåndit upp om

nattena, och ſlagit de Edomeer, ſom omkring honom woro; dertill ock de öfwerſta öfwer wagnarna, ſå att folket flydde i ſina hyddor.

22. Derföre föllo de Edomeer af ifrå Juda, allt intill denna dag. Föll ock deßlikes Libna af på ſamma tid.
1 Moſ. 27: 40. Joſ. 21: 13.

23. Hwad nu mer af Joram ſägandes är, och allt det han gjort hafwer, ſi, det är ſkrifwet i Juda Konungars Chrönico. 2 Chr. 21: 1, ꝛc

24. Och Joram afſomnade med ſina fäder, och wardt begrafwen med ſina fäder uti Davids ſtad; och Ahaſia hans ſon wardt Konung i hans ſtad.

25. Uti tolfte årena Jorams, Achabs ſons, Iſraels Konungs, wardt Ahaſia, Jorams ſon, Konung i Juda.
2 Chr. 22: 1.

26. Tu och tjugu år gammal war Ahaſia, då han Konung wardt, och regerade ett år i Jeruſalem; hans moder het Athalja, Amri dotter, Iſraels Konungs.
1 Kon. 16: 29. 2 Chr. 21: 6.

27. Och han wandrade på Achabs hus wäg, och gjorde det ondt war för HERranom, ſåſom Achabs hus; ty han war Achabs hus ſwåger.

28. Och han drog med Joram, Achabs ſon, i ſtrid emot Haſael, Konungen i Syrien, till Ramoth i Gilead; men de Syrer ſlogo Joram.

29. Då wände Konung Joram tillbaka, att låta läka ſig i Jiſreel, för de ſårs ſkull, ſom de Syrer honom ſlagit hade i Rama, då han ſtridde med Haſael, Konungenom i Syrien. Och Ahaſia, Jorams ſon, Juda Konung, kom neder till att beſe Joram, Achabs ſon i Jiſreel; ty han låg krank. 2 Kon. 9: 15, 16. 2 Chr. 22: 6, 7.

9. Capitlet.

Jehu ſmord till Konung i Iſrael. Joram, Ahaſia, Iſebel dräpas.

Eliſa kallade en af de Propheters ſöner, och ſade till honom: Gjorda dina länder, och tag denna oljokrukona med dig, och gack till Ramoth i Gilead.

2. Och då du kommer dit, får du ſe Jehu, Joſaphats ſon, Nimſi ſons, och gack in, och bed honom ſtå upp ibland ſina bröder, och haf honom in uti den innerſta kammaren;

3. Och tag oljokrukona, och gjut den ut på hans hufwud, och ſäg: Detta ſäger HERren: Jag hafwer ſmort dig till Konung öfwer Iſrael. Och du ſkall låta upp dörrena, och fly, och icke förtöfwa. 1 Kon. 19: 16.

4. Och Prophetens tjenare, den unge mannen, gick åſtad till Ramoth i Gilead.

5. Och då han inkom, ſi, då ſåto der höfwitsmännerna för hären. Och han ſade: Höfwitsman, jag hafwer något ſäga dig. Jehu ſade: Hwilkom af oß alla? Han ſade: Dig, höfwitsman.

6. Då ſtod han upp, och gick in; men han göt oljona på hans hufwud, och ſade till honom: Detta ſäger HERren Iſraels Gud: Jag hafwer ſmort dig till Konung öfwer HERrans folk Iſrael; 2 Chr. 22: 7.

7. Och du ſkall ſlå dins herras Achabs hus, att jag ſkall hämnas mina tjenares Propheternas blod, och alla HERrans tjenares blod, utur Iſebels hand; 1 Kon. 21: 22, 23.

8. Så att hela Achabs hus ſkall förgås; och jag ſkall af Achab utrota den ſom på wäggena pißar, och den innelyckta, och den igenlefda i Iſrael;
1 Kon. 14: 10.

9. Och ſkall göra Achabs hus, ſåſom Jerobeams hus, Nebats ſons, och ſåſom Baeſa hus, Ahia ſons;
1 Kon. 15: 29. 16: 3, 11.

10. Och hundar ſkola uppäta Iſebel på åkren i Jiſreel; och ingen ſkall begrafwa henne. Och han lät upp dörrena, och flydde.

11. Och då Jehu gick ut till ſins herras tjenare, ſade de till honom: Går det allt wäl till? Hwar efter är denne raſaren kommen till dig? Han ſade till dem: I kännen dock mannen wäl, och hwad han ſäger.
Jer. 29: 26.

12. De ſade: Det är icke ſant, ſäg du oß det. Han ſade: Så och ſå hafwer han talat med mig, och ſagt:

Detta ſäger HERren, jag hafwer ſmort dig till Konung öfwer Iſrael.

13. Då haſtade de ſig, och hwar och en tog ſin kläder, och lade under honom inwid ſäjaren, och blåſte med baſuner, och ſade: Jehu är Konung worden. Matth. 21: 8.

14. Alltſå gjorde Jehu, Joſaphats ſon, Nimſi ſons, ett förbund emot Joram; men Joram låg för Ramoth i Gilead med hela Iſrael, emot Haſael, Konungen i Syrien.

15. Men Konung Joram war igenkommen, till att låta ſig läka i Jiſreel, af de ſår ſom de Syrer honom ſlagit hade, då han ſtridde med Haſael, Konungenom i Syrien. Och Jehu ſade: Är det ſå eder i ſinnet, ſå ſkall ingen ſlippa utaf ſtaden, att han går bort, och bådar det i Jiſreel. 2 Kon. 8: 28.

16. Och han for upp, och drog till Jiſreel; förty Joram låg der. Så war Ahaſia, Juda Konung, nederdragen till att beſe Joram. 2 Kon. 8: 29.

17. Men wäktaren, ſom på tornet i Jiſreel ſtod, fick ſe Jehu hop komma, och ſade: Jag ſer en hop. Då ſade Joram: Tag en wagn, och ſänd emot dem, och ſäg: Är allt fridſamt?

18. Och foromannen for emot honom, och ſade: Detta ſäger Konungen: Är allt fridſamt? Jehu ſade: Hwad kommer friden dig wid? Far här bakefter mig. Wäktaren förkunnade, och ſade: Budet är kommet till dem, och kommer intet igen.

19. Då ſände han en annan foroman. Då han kom till dem, ſade han: Detta ſäger Konungen: Är allt fridſamt? Jehu ſade: Hwad kommer friden dig wid? Far här bakefter mig.

20. Det förkunnade wäktaren, och ſade: Han är kommen till dem, och kommer intet igen; och det är ett körande, ſåſom Jehu körande, Nimſi ſons; ty han körer lika ſom han wore raſande.

21. Då ſade Joram: Sätter före. Och de ſatte före hans wagn. Och de drogo ut, Joram, Iſraels Konung, och Ahaſia, Juda Konung, hwardera på ſin wagn, att de ſkulle komma emot honom. Och de råkade honom på Naboths åker, den Jiſreelitens.

22. Och då Joram ſåg Jehu, ſade han: Jehu, är allt fridſamt? Han ſade: Hwad, frid? Dine moders Iſebels horeri och trolldom hafwer icke ännu ända.

23. Då wände Joram ſina hand om, och flydde, och ſade till Ahaſia: Här är förräderi, Ahaſia.

24. Men Jehu fattade bågan, och ſköt Joram emellan härderna, ſå att pilen gick ut igenom hjertat, och han föll uti ſin wagn.

25. Och Jehu ſade till höfwitsmannen Bidkar: Tag och kaſta honom uppå åkraſtycket, Naboths den Jiſreelitens; förty jag kommer ihåg, att du med mig forom efter hans fader på enom wagn, att HERren lade denna tungan uppå honom. 1 Kon. 21: 19. 22: 38.

26. Hwad gäller, ſade HERren, jag ſkall wedergälla dig på denna åkren Naboths blod, och hans ſöners blod, det jag i går ſåg. Så tag honom nu, och kaſta honom på åkren, efter HERrans ord.

27. Då Ahaſia, Juda Konung, det ſåg, flydde han på den wägen till örtagårdshuſet; men Jehu jagade efter honom, och böd deßlikes ſlå honom på wagnenom in mot Gur, ſom ligger wid Jibleam; och han flydde till Megiddo, och blef der död. 2 Chr. 22: 9.

28. Och hans tjenare läto föra honom till Jeruſalem; och begrofwo honom i hans graf med ſina fäder uti Davids ſtad.

29. Men Ahaſia regerade öfwer Juda i ellofte årena Jorams, Achabs ſons.

30. Och då Jehu kom till Jiſreel, och Iſebel det fick weta, färgade hon ſitt anſigte, och beprydde ſitt hufwud, och ſåg ut genom fenſtret.

31. Och då Jehu kom in igenom porten, ſade hon: Är det Simri wäl afgånget, ſom drap ſin herra? 1 Kon. 16: 10, 18.

32. Och han hof ſitt anſigte upp till fenſtret, och ſade: Ho är här när mig? Då wände ſig twå eller tre kamererare till honom.

33. Han ſade: Störter henne utföre.

Och de ſtörte henne utföre, ſå att wäggen och häſtarna wordo ſtänkte med hennes blod; och hon wardt förtrampad.

34. Och då han war inkommen, och hade ätit och druckit, ſade han: Beſer dock den förbannada, och begrafwer henne; ty hon är en Konungs dotter. 1 Kon. 16: 31.

35. Då de nu gingo bort till att begrafwa henne, funno de intet af henne, utan hufwudſkallen och fötterna, och flata händerna;

36. Och kommo igen, och ſade honom det. Han ſade: Detta är nu det, ſom HERren genom ſin tjenare Elia, den Thisbiten, talade, och ſade: På Jiſreels åker ſkola hundar äta Jſebels kött. 1 Kon. 21: 23.

37. Alltſå wardt Jſebels as ſåſom en träck på markene uppå Jiſreels åker, ſå att man intet ſäga kunde: Detta är Jſebel.

10. Capitlet.

Achabs ſöner, Ahaſia bröder, Baals Preſter dräpas. Jehu lön.

Och Achab hade ſjutio ſöner i Samarien; och Jehu ſkref bref, och ſände till Samarien till de öfwerſta i Jſraels ſtad, till de äldſta, och Achabs förmyndare, hwilket ſå lydde:

2. När detta bref kommer till eder, när hwilkom edars herras ſöner äro, hans wagnar, häſtar, faſte ſtäder och ruſtning;

3. Så ſer till, hwilken bäſt och likaſt är ibland edars herras ſöner, och ſätter honom på hans faders ſtol, och ſtrider för edars herras hus.

4. Men de fruktade ſig ganſka faſt, och ſade: Si, twå Konungar hafwa icke blifwit ſtåndande för honom; huru ſkulle wi då ſtå? 2 Kon. 9: 24, 27.

5. Och de ſom woro öfwer huſet, och öfwer ſtaden, och de äldſte, och förmyndarena, ſände bort till Jehu, och läto ſäga honom: Wi äre dine tjenare, wi wilje göra allt det du ſäger oß; wi wilje ingen göra till Konung; gör hwad dig täckes.

6. Då ſkref han ett annat bref till dem; det lydde alltſå: Ären J mine, och lyden mine röſt, ſå tager hufwuden af de män edars herras ſöner, och förer dem i morgon bittida till mig i Jiſreel. Och Konungsſönerna woro ſjutio män; och de ypperſte i ſtaden uppfödde dem.

7. Då nu brefwet kom till dem, togo de Konungsſönerna, och dråpo ſjutio män, och lade deras hufwud i korgar, och ſände dem till honom i Jiſreel.

8. Och då bådet kom, och bådade honom det, och ſade: De hafwa fört hit Konungsſönernas hufwud; ſade han: Lägger dem i twå hopar för ſtadsporten, intill morgons.

9. Och om morgonen, när han utgick, trädde han dit, och ſade till allt folket: Ären J rättwiſe? Si, hafwer jag gjort ett förbund emot min herra, och dräpit honom; ho hafwer då ſlagit alla deßa?

10. Så må J ju ſe, att intet HERrans ord är på jordena fallet, ſom HERren talat hafwer emot Achabs hus; och HERren hafwer gjort ſåſom han talat hafwer genom ſin tjenare Elia. 1 Kon. 21: 19, 21.

11. Alltſå ſlog Jehu alla dem ſom qware woro af Achabs hus i Jiſreel, alla hans ypperſta, hans wänner, och hans Preſter, tilldeß icke en war qwar;

12. Och ſtod upp, och drog bort till Samarien. Men i wägen war ett herdahus.

13. Der råkade Jehu wid Ahaſia, Juda Konungs, bröder, och ſade: Ho ären J? De ſade: Wi äre Ahaſia bröder, och drage ned till att helſa Konungens barn, och Drottningenes barn.

14. Han ſade: Griper dem lefwande. Och de grepo dem lefwande, och dråpo dem wid brunnen när herdahuſet, twå och fyratio män; och lät icke en af dem ſlippa.

15. Och då han drog dädan, fann han Jonadab, Rechabs ſon, den honom mötte, och helſade honom, och ſade till honom: Är ditt hjerta rätt, ſåſom mitt hjerta med dino hjerta? Jonadab ſade: Ja. Är det ſå, ſade han, ſå räck mig dina hand. Och han

räckte honom ſina hand; och han lät honom ſitta uppe när ſig på wagnen; Jer. 35: 6.

16. Och ſade: Kom med mig, och ſe mitt nit om HERran. Och de förde honom med honom på hans wagn.

17. Då han kom till Samarien, ſlog han allt det ſom qwart war af Achab i Samarien, tilldeß han förgjorde honom, efter HERrans ord, ſom han till Elia talat hade.

18. Och Jehu förſamlade allt folket, och lät ſäga till dem: Achab hafwer fögo tjent Baal; Jehu will bättre tjena honom. 1 Kon. 16: 32.

19. Så låt nu kalla alla Baals Propheter, alla hans tjenare, och alla hans Preſter, till mig, ſå att ingen är borto; förty jag hafwer ett ſtort offer till att göra Baal; hwilken borto är, den ſkall icke lefwa. Men Jehu gjorde detta med liſtighet, att han måtte förgöra Baals tjenare.

20. Och Jehu ſade: Helger Baal ena högtid, och låter den utropa.

21. Och ſände Jehu i hela Iſrael, och lät komma alla Baals tjenare, ſå att ingen qwar war, ſom icke kom. Och de kommo i Baals hus; ſå att Baals hus wardt fullt i all rum.

22. Då ſade han till dem, ſom woro öfwer klädehuſet: Bärer ut kläder för alla Baals tjenare. Och de båro kläder ut.

23. Och Jehu gick in uti Baals hus med Jonadab, Rechabs ſon, och ſade till Baals tjenare: Ranſaker, och ſer till, att ingen HERrans tjenare är ibland eder, utan Baals tjenare allena.

24. Och ſom de kommo in till att göra offer och bränneoffer, beſtällde Jehu ſig åttatio män utanföre, och ſade: Ho ſom ſläpper någon af männerna, ſom jag får under edra händer, hans ſjäl ſkall wara för hans ſjäl.

25. När nu bränneoffret fullkomnadt war, ſade Jehu till drabanterna och höfwitsmännerna: Går in, och ſlår dem allaſamman; låter ingen komma derut. Och de ſlogo dem med ſwärdsegg, och drabanterna och höfwitsmännerna hofwo dem bort. Och de gingo till Baals hus ſtad;

26. Och togo ut de ſtodar i Baals hus, och brände dem upp.

27. Och ſlogo ſönder Baals ſtodar, ſamt med Baals hus; och gjorde der ett hemligt hus af, allt intill denna dag.

28. Alltſå förgjorde Jehu Baal utur Iſrael.

29. Men ifrå Jerobeams, Nebats ſons, ſynder, den Iſrael kom till att ſynda, gick Jehu icke, och öfwergaf icke de guldkalfwar i BethEl och i Dan. 1 Kon. 12: 28.

30. Och HERren ſade till Jehu: Derföre, att du hafwer wiljog warit till att göra min wilja, och hafwer gjort på Achabs hus allt det i mino hjerta war, ſkola dina ſöner ſitta dig på Iſraels ſtol intill fjerde led. 2 Kon. 15: 12.

31. Dock höll icke Jehu, att han i HERrans Iſraels Guds lag wandrade af allo hjerta; ty han trädde icke ifrå Jerobeams ſynder, ſom kom Iſrael till att ſynda.

32. På den tiden begynte HERren ledas wid Iſrael; ty Haſael ſlog dem i alla Iſraels gränſor; 1 Kon. 19: 17. 2 Kon. 8: 12.

33. Ifrå Jordan öſterut, och hela Gilead, de Gaditers, Rubeniters, och Manaßiters land, ifrån Aroer, ſom ligger när den bäcken wid Arnon; och Gilead, och Baſan.

34. Hwad nu mer af Jehu ſägande är, och allt det han gjort hafwer, och all hans magt, ſi, det är ſkrifwet uti Iſraels Konungars Chrönico. 2 Chr. 22: 8.

35. Och Jehu afſomnade med ſina fäder; och de begrofwo honom i Samarien; och Joahas hans ſon wardt Konung i hans ſtad.

36. Men tiden, ſom Jehu öfwer Iſrael regerade i Samarien, är åtta och tjugu år.

11. Capitlet.

Athalja mördar. Joas Konung. Athalja dräpes. Gudstjenſten renas.

Men Athalja, Ahaſia moder, då hon ſåg, att hennes ſon war död, ſtod hon upp, och förgjorde all Konungslig ſäd. 2 Chr. 22: 10.

2. Men Joſeba, Konung Jorams dotter, Ahaſia ſyſter, tog Joas, Ahaſia ſon, och ſtal honom ifrå Konungsbarnen, ſom dräpne wordo, med hans ammo i ſängkammarenom; och hon förgömde honom för Athalja, ſå att han icke wardt dräpen.

3. Och han wardt undſtungen med henne i HERrans hus i ſex år; och Athalja war rådandes i landena.

4. Uti ſjunde årena ſände Preſten Jojada bort, och tog till ſig de öfwerſta öfwer hundrade, med höfwitsmännerna och drabanterna, och lät komma dem till ſig i HERrans hus, och gjorde ett förbund med dem, och tog en ed af dem i HERrans hus, och wiſte dem Konungens ſon; 2 Chr. 23: 1, 3.

5. Och böd dem, och ſade: Detta är det J göra ſkolen; tredjeparten af eder, hwilkens ſkifte om Sabbathsdagen uppå går, ſkolen hålla wakt i Konungshuſena;

6. Och en tredjepart ſkall wara wid den porten Sur; och en tredjepart ſkall wara wid den porten, ſom är bak drabanterna; och ſkolen hålla wakt för Maſſa hus. 2 Chr. 23: 5.

7. Men twå parter af eder allom, J ſom om Sabbathsdagen afgån, ſkolen wakta i HERrans hus när Konungen;

8. Och ſkolen ſtälla eder rundt omkring Konungen, och hwar och en med ſine wärjo i handene; och ho ſom kommer in emellan wäggarna, han ſkall dö; ſå att J ären när Konungen, då han ut och in går.

9. Och de öfwerſte öfwer hundrade gjorde allt det Preſten Jojada dem budit hade; och togo ſina män till ſig, ſom på Sabbathsdagen uppå gingo, med de ſom på Sabbathsdagen af gingo, och kommo till Preſten Jojada.

10. Och Preſten fick höfwitsmännerna ſpetſar, och ſköldar, ſom hade warit Konung Davids, och woro i HERrans hus. 2 Chr. 23: 9.

11. Och drabanterna ſtodo omkring Konungen, hwar och en med ſine wärjo i handene; ifrå huſens hörn på högra ſidone, allt intill det hörnet på den wenſtra, intill altaret, och till huſet.

12. Och han lät Konungens ſon komma fram, och ſatte ena krono på honom, och tog wittnesbördet, och gjorde honom till Konung, och woro glade, och klappade händerna tillhopa, och ſade: Lycka ſke Konungenom! 5 Moſ. 17: 19.

13. Och då Athalja fick höra ropet af folket, ſom lopp dertill, kom hon ut till folket i HERrans hus;

14. Och ſåg till, ſi, då ſtod Konungen inwid ſtodena, ſåſom ſedwänja war, och ſångare och trummetare när Konungenom; och allt folket i landena war gladt, och blåſte med trummeter. Då ref Athalja ſin kläder, och ſade: Uppror, uppror.

15. Men Preſten Jojada böd de öfwerſta öfwer hundrade, ſom woro ſatte öfwer hären, och ſade till dem: Hafwer henne utu huſet i gården; och om någor följer henne, han dräpes med ſwärd; ty Preſten hade ſagt, att hon icke ſkulle dö i HERrans hus.

16. Och de båro händerna på henne, och hon gick in på den wägen, ſom häſtarna till Konungshuſet gå, och wardt der dräpen.

17. Så gjorde Jojada ett förbund emellan HERran, och Konungen, och folket, att de ſkulle wara HERrans folk; deßlikes ock emellan Konungen och folket.

18. Då gick allt folket i landena in uti Baals hus, och bröto hans altare ned; och ſönderſlogo hans beläte allt grant, och Matthan, Baals Preſt, ſlogo de ihjäl inför altaret; och Preſten beſtällde ämbeten uti HERrans hus; 2 Chr. 23: 18.

19. Och tog de öfwerſta öfwer hundrade, och de höfwitsmän och de drabanter, och allt folket i landena, och förde Konungen ned ifrå HERrans hus, och kommo den wägen ifrå drabantaporten intill Konungshuſet; och han ſatte ſig på Konungsſtolen.

20. Och allt folket i landet war gladt, och ſtaden wardt ſtilla. Men Athalja dråpo de med ſwärd i Konungshuſet.

21. Och Joas war ſju år gammal, då han wardt Konung.

12. Capitlet.

Joas regerar, botar templet, förſonar Haſael, dräpes.

Uti ſjunde årena Jehu wardt Joas Konung, och regerade i fyratio år i Jeruſalem; hans moder het Zibja, af BerSeba. 2 Chr. 24: 1.

2. **Och Joas gjorde det rätt war, och det HERranom wäl behagade, så länge Preſten Jojada lärde honom;** 2 Chr. 22: 11. 24: 17, 18.

3. Undantagno, att han icke bortlade höjderna; ty folket offrade och rökte ännu på höjderna. 2 Kon. 14: 3, 4.

4. Och Joas ſade till Preſterna: Alla de penningar, ſom dertill helgade warda, att de ſkola läggas till HERrans hus, nämliga de penningar, ſom hwar och en gifwer i ſkatt, och de penningar, ſom hwar och en löſer ſina ſjäl med, och alla de penningar, ſom hwar och en offrar af fritt hjerta, dertill att det ſkall läggas till HERrans hus; 2 Moſ. 30: 13, 15. 2 Kon. 22: 4.

5. Det låter Preſterna taga till ſig, hwardera ſin del; dermed ſkola de bota hwad ſom förfaller på (HERrans) hus, ehwar de finna att det förfallet är. 2 Chr. 24: 7.

6. Då nu Preſterna, allt intill tredje och tjugonde året Konungs Joas, icke botade hwad ſom förfallet war i huſena,

7. Kallade Konung Joas Preſten Jojada, ſamt med Preſterna, och ſade till dem: Hwi boten J icke hwad ſom förfaller i huſena? Så ſkolen J nu icke taga de penningar till eder, hwar och en ſin del; utan ſkolen låta kommat till det, ſom förfallet är i huſena.

8. Och Preſterna ſamtyckte inga penningar wilja taga af folkena, till att bota det förfallet war af huſet.

9. Då tog Preſten Jojada ena kiſto, och gjorde der ett hål ofwanuppå, och ſatte henne på högra ſidon wid altaret, der man ingår i HERrans hus. Och Preſterna, ſom wakt höllo för dörrene, läto komma alla penningar deruti, ſom till HERrans hus fördes.

10. När de nu ſågo, att många penningar woro i kiſtone, så kom Konungens ſkrifware upp, och öfwerſte Preſten, och bundo penningarna tillhopa, och räknade hwad till HERrans hus funnet wardt.

11. Och man gaf penningarna redo i handena dem ſom arbetade, och ſkickade woro till HERrans hus; och de gåfwo dem ut timbermannom, ſom byggde och arbetade på HERrans huſe;

12. Nämliga murmäſtarom, och ſtenhuggarom, och dem ſom trä och huggna ſtenar köpte; på det att det förfallna på HERrans hus måtte botadt warda, och hwad ſom helſt de funno af nödene wara att botas ſkulle på huſet.

13. Dock lät man icke göra ſilfſkålar, bägare, bäcken, trummeter, eller något gyldene eller ſilfwertyg i HERrans hus, af de penningar, ſom till HERrans hus förde woro; 1 Kon. 7: 50. 2 Chr. 24: 14.

14. Utan man gaf dem arbetarena, att de dermed botade det förfallna på HERrans hus.

15. Och behöfde de män ingen räkenſkap göra, ſom man fick penningarna, till att utgifwa dem arbetarena; utan de handlade på ſina tro.

16. Men de penningar af ſkuldoffer och ſyndoffer wordo icke förde uti HERrans hus; förty de woro Preſternas. 3 Moſ. 5: 15.

17. På den tiden drog Haſael, Konungen i Syrien, upp, och ſtridde emot Gath, och wann det. Och då Haſael ſtällde ſitt anſigte till att draga upp till Jeruſalem,

18. Tog Joas, Juda Konung, allt det helgada, ſom hans fäder, Joſaphat, Joram och Ahaſia, Juda Konungar, helgat hade, och det han helgat hade; dertill allt det guld, ſom man fann i HERrans hus ſkatt, och i Konungshuſena, och ſände det till Haſael, Konungen i Syrien. Sedan drog han ſina färde ifrå Jeruſalem. 2 Kon. 18: 15.

19. Hwad nu mer af Joas ſägandes är, och allt det han gjort hafwer, ſi, det är ſkrifwet i Juda Konungars Chrönico. 2 Kon. 14: 15. 2 Chr. 24: 1, ꝛc. 25: 17.

20. Och hans tjenare hofwo ſig upp, och gjorde ett förbund, och ſlogo honom

i Millo hus, der man nedergår till Silla. 2 Kon. 14: 5. 2 Chr. 24: 25.

21. Ty Joſachar, Simeaths ſon, och Joſabad, Somers ſon, hans tjenare, ſlogo honom ihjäl; och man begrof honom med hans fäder uti Davids ſtad. Och Amazia hans ſon wardt Konung i hans ſtad.

13. Capitlet.

Joahas, Joas, Iſraels Konungar. Eliſa wälſignande, död, ben. Haſael ſlagen.

Uti tredje och tjugonde årena Joas, Ahaſia ſons, Juda Konungs, wardt Joahas, Jehu ſon, Konung öfwer Iſrael i Samarien, ſjutton år.

2. Och han gjorde det ondt war för HERranom, och wandrade efter Jerobeams ſynder, Nebats ſons, hwilken Iſrael kom till att ſynda; och öfwergaf det icke. 1 Kon. 12: 28, 32.

3. Och HERrans wrede förgrymmade ſig öfwer Iſrael, och gaf dem under Haſaels hand, Konungens i Syrien, och i Benhadads, Haſaels ſons, hand, i deras lifsdagar. 1 Kon. 19: 15. 2 Kon. 8: 12.

4. Men Joahas bad HERrans anſigte, och HERren hörde honom; ty han ſåg på Iſraels jämmer, ſom Konungen i Syrien dem gjorde.

5. Och HERren gaf Iſrael en frälſare, ſom dem förde utu de Syrers wåld; ſå att Iſraels barn bodde uti ſina hyddor, ſåſom tillförene.

6. Dock öfwergåfwo de icke Jerobeams hus ſynder, hwilken Iſrael kom till att ſynda, utan wandrade derutinnan; och den lunden i Samarien blef ſtåndandes. 1 Kon. 16: 33.

7. Förty af Joahas folk war icke mer qwart blifwet, än femtio reſenärer, tio wagnar, och tiotuſend fotfolk; ty Konungen i Syrien hade ſlagit dem ihjäl, och gjort dem ſåſom tröſkeſtoft.

8. Hwad nu mer af Joahas ſägande är, och allt det han gjort hafwer, och hans magt, ſi, det är ſkrifwet i Iſraels Konungars Chrönico.

9. Och Joahas afſomnade med ſina fäder, och man begrof honom i Samarien; och hans ſon Joas wardt Konung i hans ſtad.

10. Uti ſjunde och tretionde årena Joas, Juda Konungs, wardt Joas, Joahas ſon, Konung öfwer Iſrael i Samarien, i ſexton år;

11. Och gjorde det ondt war för HERranom, och öfwergaf icke alla Jerobeams, Nebats ſons, ſynder, den Iſrael kom till att ſynda; utan wandrade derutinnan.

12. Hwad nu mer af Joas ſägande är, och hwad han gjort hafwer, och hans magt, huru han med Amazia, Juda Konung, ſtridt hafwer, ſi, det är ſkrifwet uti Iſraels Konungars Chrönico. 2 Chr. 25: 17.

13. Och Joas afſomnade med ſina fäder; och Jerobeam ſatt på hans ſtol. Men Joas wardt begrafwen i Samarien när de Iſraels Konungar.

14. Då wardt Eliſa krank, der han ock af död blef; och Joas, Iſraels Konung, kom ned till honom, och gret för honom, och ſade: Min fader, min fader, Iſraels wagn, och hans reſenärer. 2 Kon. 2: 12.

15. Eliſa ſade till honom: Tag bågan och pilarna. Och då han tog bågan och pilarna,

16. Sade han till Iſraels Konung: Bänd bågan med dine hand. Och han bände med ſine hand. Och Eliſa lade ſina hand på Konungens hand;

17. Och ſade: Låt upp fenſtret öſterut; och han lät det upp. Och Eliſa ſade: Skjut; och han ſköt. Han ſade: En ſalighetspil af HERranom, en ſalighetspil emot de Syrer; och du ſkall ſlå de Syrer i Aphek, tilldeß de blifwa ändade.

18. Och han ſade: Tag pilarna. Och då han tog dem, ſade han till Iſraels Konung: Slå på jordena. Och han ſlog tre gånger, och höll upp.

19. Då wardt Guds mannen wred på honom, och ſade: Hade du ſlagit fem eller ſex gånger, ſå ſkulle du hafwa ſlagit de Syrer, tilldeß du hade gjort en ända på dem; men nu ſkall du ſlå dem tre gånger.

20. Då nu Eliſa war död, och man hade begrafwit honom, föllo de Moabiters krigsfolk in uti landet på ſamma året.

21. Och

21. Och det begaf ſig, att de begrofwo en man; och ſom de fingo ſe krigsfolket, kaſtade de mannen uti Eliſa graf; och då han kom wid Eliſa ben, wardt han lefwandes, och ſtod upp på ſina fötter.

22. Alltſå twingade nu Haſael, Konungen i Syrien, Iſrael, ſå länge Joahas lefde.

23. Men HERren gjorde nåd med dem, och förbarmade ſig öfwer dem, och wände ſig till dem för ſitt förbunds ſkull med Abraham, Iſaac och Jacob, och wille icke förderfwa dem; och förkaſtade dem icke heller ifrå ſitt anſigte allt härtill. 1 Moſ. 17: 7.

24. Och Haſael, Konungen i Syrien, blef död; och hans ſon Benhadad wardt Konung i hans ſtad.

25. Men Joas wände om, och tog de ſtäder igen utu Benhadads, Haſaels ſons, hand, ſom han utu hans faders Joahas hand med ſtrid tagit hade. Tre gånger ſlog Joas honom, och fick Iſraels ſtäder igen.

14. Capitlet.

Amazia nit, ſeger, högmod, fängelſe, dråp. Jerobeam Iſraels Konung.

Uti andro årena Joas, Joahas ſons, Iſraels Konungs, wardt Amazia Konung, Joas, Juda Konungs, ſon.

2. Fem och tjugu åra gammal war han, då han wardt Konung; och regerade nio och tjugu år i Jeruſalem; hans moder het Joaddan af Jeruſalem. 2 Chr. 25: 1.

3. Och han gjorde det HERranom wäl behagade; dock icke ſåſom hans fader David; utan ſåſom hans fader Joas gjort hade, ſå gjorde han ock. 2 Kon. 12: 3.

4. Ty höjderna wordo icke aflagda; utan folket offrade och rökte ännu på höjderna.

5. Då han nu war mägtig worden i riket, ſlog han ſina tjenare, ſom Konungen hans fader dräpit hade. 2 Kon. 12: 20.

6. Men dråparenas barn drap han icke; ſåſom ock ſkrifwet är i Moſe lagbok, der HERren budit hade, och ſagt: Fäderna ſkola icke dö för barnens ſkull, och barnen ſkola icke dö för fädernas ſkull; utan hwar och en ſkall dö för ſina ſynd. 5 Moſ. 24: 16. 2 Chr. 25: 4. Heſ. 18: 20.

7. Han ſlog deßlikes de Edomeer i ſaltdalenom, tiotuſend, och wann den ſtaden Sela med ſtrid; och kallade honom Joktheel, allt intill denna dag.

8. Då ſände Amazia båd till Joas, Joahas ſon, Jehu ſons, Iſraels Konung, och lät ſäga honom: Kom hit, och låt oß ſe hwarannan.

9. Men Joas, Iſraels Konung, ſände till Amazia, Juda Konung, och lät ſäga honom: Törnebuſken, ſom i Libanon är, ſände till cedreträt i Libanon, och ſade: Gif dina dotter minom ſon till huſtru; men wilddjuret på markene i Libanon lopp öfwer törnebuſkan, och förtrampade honom. Dom. 9: 8, ꝛc.

10. Du hafwer ſlagit de Edomeer, deraf förhäfwer ſig ditt hjerta; behåll den priſen, och blif hemma; hwi ſöker du efter olycko, att du må falla, och Juda med dig?

11. Men Amazia hörde honom intet. Så drog Joas, Iſraels Konung, upp; och de beſågo hwarannan, han och Amazia, Juda Konung, i BethSemes, ſom i Juda ligger.

12. Men Juda wardt ſlagen för Iſrael, ſå att hwar och en flydde i ſina hyddo.

13. Och Joas, Iſraels Konung, grep Amazia, Juda Konung, Joas ſon, Ahaſia ſons, i BethSemes; och kom till Jeruſalem, och ref omkull murarna i Jeruſalem, ifrån Ephraims port allt intill hörnporten, fyrahundrad alnar långt.

14. Och tog allt det guld och ſilfwer, och tyg, ſom funnet wardt i HERrans hus, och i Konungshuſens fatebur, dertill barnen, till pant; och drog åter till Samarien.

15. Hwad nu mer af Joas ſägande är, det han gjort hafwer, och hans magt, och huru han med Amazia, Juda Konung, ſtridde, ſi, det är ſkrifwet uti Iſraels Konungars Chrönico. 2 Chr. 25: 17, ꝛc.

16. Och Joas affomnade med ſina fäder, och wardt begrafwen i Samarien ibland Iſraels Konungar; och

hans ſon Jerobeam wardt Konung i hans ſtad.

17. Men Amazia, Joas ſon, Juda Konungs, lefde efter Joas död, Joahas ſons, Iſraels Konungs, i femton år.

18. Hwad nu mer af Amazia ſägande är, det är ſkrifwet uti Juda Konungars Chrönico.

19. Och de gjorde ett förbund emot honom i Jeruſalem; men han flydde till Lachis. Och de ſände efter honom till Lachis, och dråpo honom der. 2 Chr. 25: 27.

20. Och de förde honom dädan på häſtar; och han wardt begrafwen i Jeruſalem, när ſina fäder uti Davids ſtad.

21. Och hela Juda folk togo Aſaria, uti hans ſextonde åre, och gjorde honom till Konung i hans faders Amazia ſtad.

22. Han byggde Elath, och fick det igen under Juda, ſedan Konungen med hans fäder afſomnad war.

23. Uti femtonde årena Amazia, Joas ſons, Juda Konungs, wardt Jerobeam, Joas ſon, Konung öfwer Iſrael i Samarien, ett och fyratio år.

24. Och gjorde det ondt war för HErranom, och öfwergaf icke alla Jerobeams, Nebats ſons, ſynder, den Iſrael kom till att ſynda. 1 Kon. 12: 28, 30.

25. Men han tog igen Iſraels gränſor, ifrå Hamath allt intill hafwet, ſom ligger i hedmarkene, efter HErrans Iſraels Guds ord, ſom han ſagt hade genom ſin tjenare Propheten Jona, Amitthai ſon, ſom war af GathHepher. Jon. 1: 1. Matth. 12: 39.

26. Ty HErren ſåg till Iſraels ſwåra jämmer, ſå att ock de innelyckte och igenlefde förgingos; och ingen hjelpare war i Iſrael. 5 Moſ. 32: 36. 1 Kon. 14: 10.

27. Och HErren hade icke ſagt, att han wille utſkrapa Iſraels namn under himmelen; utan halp dem genom Jerobeam, Joas ſon.

28. Hwad nu mer af Jerobeam ſägande är, och allt det han gjort hafwer, och hans magt, huru han ſtridt hafwer, och huru han igenfick Damaſcon och Hamath till Juda i Iſrael, ſi, det är ſkrifwet i Iſraels Konungars Chrönico.

29. Och Jerobeam afſomnade med ſina fäder, Iſraels Konungar; och hans ſon Zacharia wardt Konung i hans ſtad.

15. Capitlet.

Aſaria. Zacharia. Sallum. Menahem. Pekahia. Pekah. Jotham.

Uti ſjunde och tjugonde årena Jerobeams, Iſraels Konungs, wardt Aſaria Konung, Amazia ſon, Juda Konungs; 2 Kon. 14: 21, 23. 2 Chr. 26: 1.

2. Och war ſexton åra gammal, då han Konung wardt, och regerade tu och femtio år i Jeruſalem; hans moder het Jecholia af Jeruſalem. 2 Chr. 26: 3.

3. Och han gjorde det HErranom wäl behagade, alldeles ſåſom hans fader Amazia;

4. Undantagno, att de icke bortlade höjderna; ty folket offrade och rökte ännu på höjderna.

5. Men HErren plågade Konungen, ſå att han war ſpitelſk allt intill döden, och bodde uti ett fritt hus; men Jotham, Konungens ſon, regerade huſet, och dömde folket i landena. 2 Chr. 26: 19, 21.

6. Hwad nu mer af Aſaria ſägande är, och allt det han gjort hafwer, ſi, det är ſkrifwet i Juda Konungars Chrönico.

7. Och Aſaria afſomnade med ſina fäder, och man begrof honom när ſina fäder uti Davids ſtad; och hans ſon Jotham wardt Konung i hans ſtad.

8. Uti åttonde och tretionde årena Aſaria, Juda Konungs, wardt Zacharia, Jerobeams ſon, Konung öfwer Iſrael i Samarien, i ſex månader;

9. Och gjorde det ondt war för HErranom, ſåſom hans fäder gjort hade. Han wände icke igen ifrå Jerobeams ſynder, Nebats ſons, den Iſrael kom till att ſynda.

10. Och Sallum, Jabes ſon, gjorde ett förbund emot honom, och ſlog honom för folkena, och drap honom; och wardt Konung i hans ſtad.

11. Hwad mer af Zacharia ſägande är, ſi, det är ſkrifwet uti Iſraels Konungars Chrönico.

12. Och det är det ſom HErren till Jehu talat hade, ſägandes: Din barn ſkola ſitta på Iſraels ſtol, allt intill fjerde led. Och det ſkedde ſå.
2 Kon. 10: 30.

13. Sallum, Jabes ſon, wardt Konung uti nionde och tretionde årena Uſia, Juda Konungs, och regerade en månad i Samarien.

14. Ty Menahem, Gadi ſon, drog upp ifrå Thirza, och kom till Samarien, och ſlog Sallum, Jabes ſon, i Samarien, och drap honom; och wardt Konung i hans ſtad.

15. Hwad nu mer af Sallum ſägande är, och om hans förbund, ſom han gjorde, ſi, det är ſkrifwet uti Iſraels Konungars Chrönico.

16. På den tiden ſlog Menahem Thiphſah, med alla de ſom derinne woro, och deß gränſor, allt ifrå Thirza; derföre att de icke wille låta honom in; och ſlog alla deras hafwande qwinnor, och ſönderref dem.

17. Uti nionde och tretionde årena Aſaria, Juda Konungs, wardt Menahem, Gadi ſon, Konung öfwer Iſrael i tio år, i Samarien;

18. Och gjorde det ondt war för HErranom, och öfwergaf icke i ſin lifstid Jerobeams ſynder, Nebats ſons, den Iſrael kom till att ſynda.
2 Kon. 13: 2.

19. Och Phul, Konungen i Aſſyrien, kom i landet; och Menahem gaf Phul tuſende centener ſilfwer, på det han ſkulle hålla med honom, och befäſta honom i rikena. 1 Chr. 5: 26.

20. Och Menahem lade en ſkatt i Iſrael uppå de rikeſta, femtio ſiklar ſilfwer på hwar man, att han ſkulle gifwa det Konungenom i Aſſyrien. Alltſå drog Konungen af Aſſyrien hem igen, och blef icke i landena.

21. Hwad nu mer af Menahem ſägande är, och allt det han gjort hafwer, ſi, det är ſkrifwet i Iſraels Konungars Chrönico.

22. Och Menahem afſomnade med ſina fäder; och Pekahia hans ſon wardt Konung i hans ſtad.

23. Uti femtionde årena Aſaria, Juda Konungs, wardt Pekahia, Menahems ſon, Konung öfwer Iſrael i Samarien, i tu år;

24. Och gjorde det ondt war för HErranom; ty han wände icke åter af Jerobeams, Nebats ſons, ſynder, den Iſrael kom till att ſynda.

25. Och Pekah, Remalia ſon, hans riddare, gjorde ett förbund emot honom, och ſlog honom i Samarien, uti Konungshuſets palats, med Argob, och Arie, och femtio män med honom af Gileads barn; och drap honom, och wardt Konung i hans ſtad.

26. Hwad mer af Pekahia ſägande är, och allt det han gjort hafwer, ſi, det är ſkrifwet uti Iſraels Konungars Chrönico.

27. Uti andra och femtionde årena Aſaria, Juda Konungs, wardt Pekah, Remalia ſon, Konung öfwer Iſrael i Samarien i tjugu år;

28. Och gjorde det ondt war för HErranom; ty han wände icke åter af Jerobeams ſynder, Nebats ſons, den Iſrael kom till att ſynda.
2 Kon. 14: 24.

29. Uti Pekah, Iſraels Konungs, tid kom ThiglathPileſer, Konungen i Aſſyrien, och tog Ijon, AbelBethMaacha, Janoha, Kedes, Hazor, Gilead, Galilea och hela Naphthali land, och förde dem bort i Aſſyrien.

30. Och Hoſea, Ela ſon, gjorde ett förbund emot Pekah, Remalia ſon, och ſlog honom ihjäl, och wardt Konung i hans ſtad, uti tjugonde årena Jothams, Uſia ſons.

31. Hwad nu mer af Pekah ſägande är, och allt det han gjort hafwer, ſi, det är ſkrifwet uti Iſraels Konungars Chrönico. 2 Chr. 28: 6.

32. Uti andra årena Pekah, Remalia ſons, Iſraels Konungs, wardt Jotham Konung, Uſia ſon, Juda Konungs;

33. Och war fem och tjugu åra gammal, då han Konung wardt, och regerade i ſexton år i Jeruſalem; hans moder het Jeruſa, Zadoks dotter; 2 Chr. 27: 1.

34. Och gjorde det HErranom wäl behagade, alldeles ſåſom hans fader Uſia gjort hade;

35. Undantagno, att han icke bortlade höjderna; ty folket offrade och rökte ännu på höjderna. Han byggde den höga porten på HERrans hus.

36. Hwad nu mer af Jotham ſägande är, och allt det han gjort hafwer, ſi, det är ſkrifwet i Juda Konungars Chrönico.

37. J den tiden begynte HERren ſända till Juda Rezin, Konungen i Syrien, och Pekah, Remalia ſon.

2 Kon. 16: 5. Eſ. 7: 1.

38. Och Jotham afſomnade med ſina fäder, och wardt begrafwen när ſina fäder, uti ſins faders Davids ſtad; och Ahas hans ſon wardt Konung i hans ſtad.

16. Capitlet.

Ahas. Rezin. Thiglath. Ahas altar, offer, död. Hiſkia.

Uti ſjuttonde årena Pekah, Remalia ſons, wardt Ahas Konung, Jothams, Juda Konungs, ſon.

2. Tjugu åra gammal war Ahas, då han wardt Konung, och regerade ſexton år i Jeruſalem, och gjorde intet det HERranom hans Gud behagade, ſåſom hans fader David.

2 Chr. 28: 1.

3. Ty han wandrade på Iſraels Konungars wäg; dertill lät han ſin ſon gå igenom eld, efter de Hedningars ſtyggelſe, hwilka HERren för Iſraels barn fördrifwit hade.

3 Moſ. 18: 21. 5 Moſ. 18: 10. 2 Chr. 28: 3.

4. Och han gjorde offer, och rökte på höjderna, och på alla backar, och under all grön trä.

5. På den tiden drog Rezin, Konungen i Syrien, och Pekah, Remalia ſon, Iſraels Konung, upp till Jeruſalem till att ſtrida, och belade Ahas; men de kunde icke winna det.

2 Kon. 15: 37. Eſ. 7: 1.

6. På ſamma tiden fick Rezin, Konungen i Syrien, Elath igen till Syrien, och dref Judarna utur Elath. Och de Syrier kommo, och bodde deruti, allt intill denna dag.

2 Kon. 14: 22.

7. Men Ahas ſände båd till ThiglathPileſer, Konungen i Aſſyrien, och lät ſäga honom: Jag är din tjenare, och din ſon. Kom hitupp, och hjelp mig utu Konungens hand i Syrien, och Iſraels Konungs, hwilka ſig emot mig uppreſt hafwa.

8. Och Ahas tog det ſilfwer och guld, ſom i HERrans huſe och uti Konungshuſens fatebur funnet wardt, och ſände Konungenom i Aſſyrien ſkänker.

2 Chr. 28: 21.

9. Och Konungen i Aſſyrien hörde honom; och drog upp till Damaſcon, och wann det; och förde dem bort till Kir, och drap Rezin. Am. 1: 5.

10. Och Konung Ahas drog emot ThiglathPileſer, Konungen i Aſſyrien, till Damaſcon. Och då han ſåg ett altare, ſom i Damaſcon war, ſände Konung Ahas ett mönſter och en efterliknelſe till Preſten Uria, ſåſom det gjordt war.

11. Och Uria Preſten byggde ett altare, och gjorde det efter det, ſom Konung Ahas honom ſändt hade ifrå Damaſcon, tilldeß Konung Ahas kom ifrå Damaſcon.

12. Och då Konungen kom ifrå Damaſcon och ſåg altaret, offrade han deruppå;

13. Och upptände deruppå ſitt bränneoffer, och ſpisoffer, och göt deruppå ſitt drickoffer; och blodet af tackoffrena, ſom han offrade, lät han ſtänka på altaret. 2 Chr. 28: 23.

14. Men det kopparaltaret, ſom för HERranom ſtod, tog han bort, ſå att det icke ſkulle ſtå emellan altaret och HERrans hus; utan ſatte det utmed ſidona wid altaret norrut. 2 Chr. 4: 1.

15. Och Konung Ahas böd Preſtenom Uria, och ſade: På det ſtora altaret ſkall du upptända bränneoffer om morgonen, och ſpisoffer om aftonen, och Konungens bränneoffer, och hans ſpisoffer, och allt folkens bränneoffer i landena, ſamt med deras ſpisoffer, och drickoffer; och allt blodet af bränneoffret, och af allo andro offer ſkall du ſtänka deruppå; men om kopparaltaret will jag wara förtänkt hwad jag göra ſkall.

16. Preſten Uria gjorde allt det Konung Ahas befallde honom.

17. Och Konung Ahas bröt bort ſidorna af ſtolarna, och hof bort kettlarna deraf, och hafwet hof han utaf de kopparoxar, ſom woro derunder, och ſatte det uppå ſtengolfwet; 1 Kon. 7: 28.

18. Dertill Sabbathspredikoſtolen, den de i huſena byggt hade. Och Konungsgången utantill wände han i HERrans hus, för Konungens ſkull i Aſſyrien.

19. Hwad nu mer af Ahas ſägande är, hwad han gjort hafwer, ſi, det är ſkrifwet i Juda Konungars Chrönico.

20. Och Ahas afſomnade med ſina fäder, och wardt begrafwen när ſina fäder uti Davids ſtad; och Hiſkia hans ſon wardt Konung i hans ſtad. 2 Chr. 28: 27.

17. Capitlet.

Iſrael bortförd af Salmanaſſer. De Samariters gudstjenſt.

Uti tolfte årena Ahas, Juda Konungs, wardt Hoſea, Ela ſon, Konung öfwer Iſrael i Samarien, i nio år;

2. Och gjorde det ondt war för HERranom, dock icke ſåſom de Iſraels Konungar, ſom för honom woro.

3. Emot honom drog upp Salmanaſſer, Konungen i Aſſyrien; och Hoſea wardt honom undergifwen, ſå att han gaf honom ſkänker.

4. Då Konungen i Aſſyrien fick weta, att Hoſea hade ett förbund för händer, och hade ſändt båd till So, Konungen i Egypten, och icke utgifwa wille årliga ſkänkerna Konungenom i Aſſyrien; belade han honom, och kaſtade honom i fängelſe.

5. Och Konungen i Aſſyrien drog in i hela landet, och till Samarien, och belade det i tre år.

6. Och uti nionde årena Hoſea wann Konungen i Aſſyrien Samarien, och förde Iſrael bort i Aſſyrien, och ſatte dem i Halah, och i Habor wid den älfwen Goſan, och uti de Meders ſtäder. 2 Kon. 18: 10, 11.

7. Ty då Iſraels barn ſyndade emot HERran deras Gud, den dem utur Egypti land fört hade, utu Pharaos hand, Konungens i Egypten, och fruktade andra gudar; 3 Moſ. 18: 3.

8. Och wandrade efter Hedningarnas ſeder, hwilka HERren för Iſraels barn fördrifwit hade, och ſåſom Iſraels Konungar gjort hade;

9. Och ſkickade ſig icke tillbörliga för HERranom ſinom Gud; och byggde ſig höjder i alla ſtäder, både på ſlott och i faſta ſtäder;

10. Och uppreſte ſtodar och lundar på alla backar, och under all grön trä;

11. Och rökte der på alla höjder, lika ſåſom Hedningarna, hwilka HERren för dem fördrifwit hade; och bedrefwo ſlem ſtycke, dermed de förtörnade HERran;

12. Och tjente afgudar, om hwilka HERren dem ſagt hade: Detta ſkolen I icke göra. 2 Moſ. 20: 2, 3. 23: 24. 5 Moſ. 5: 7, 8.

13. Och då HERren betygade i Iſrael och Juda, genom alla Propheter och Siare, och lät ſäga dem: Wänder om utaf edra onda wägar, och håller min bud och rätter, efter all de lag ſom jag edra fäder budit hafwer, och jag genom mina tjenare Propheterna till eder ſändt hafwer. 1 Sam. 9: 9. Jer. 18: 11. 25: 5. 35: 15.

14. Men de lydde intet, utan gjorde ſig hårdnackade, ſåſom ock deras fäder gjort hade, hwilke icke trodde på HERran deras Gud. 5 Moſ. 31: 27. 2 Moſ. 34: 9.

15. Dertill föraktade de hans bud, och hans förbund ſom han med deras fäder gjort hade, och hans wittnesbörd ſom han ibland dem gjort hade, och wandrade efter deras fåfängelighet, och wordo fåfängelige ſåſom Hedningarna, ſom omkring dem woro, om hwilka HERren dem budit hade, att de icke ſkulle göra ſåſom de. Rom. 1: 21. 3 Moſ. 18: 24.

16. Men de öfwergåfwo all HERrans deras Guds bud, och gjorde ſig twå gjutna kalfwar, och lundar; och tillbådo allan himmelens här, och tjente Baal; 2 Moſ. 32: 8. 1 Kon. 12: 28. 30.

17. Och läto ſina ſöner och döttrar gå igenom eld, och foro med ſpådom och trolldom; och gåfwo ſig till att göra det ondt war för HERranom, till att förtörna honom. 3 Moſ. 18: 21. 20: 3, 4. 5 Moſ. 18: 10. 2 Kon. 16: 3.

18. Så wardt HERren ganſka wred på Iſrael, och kaſtade dem bort ifrå ſitt anſigte; ſå att intet blef qwart, utan Juda ſlägt allena. Oſ. 1:6.

19. Dertill höll icke heller Juda HERrans ſins Guds bud, utan wandrade efter Iſraels ſeder, ſom de gjort hade.

20. Derföre förkaſtade HERren all Iſraels ſäd, och plågade dem; och gaf dem i röfwarehänder, tilldeß han kaſtade dem ifrå ſitt anſigte.

21. Förty Iſrael wardt ſöndrad ifrå Davids hus, och hade gjort ſig Jerobeam, Nebats ſon, till Konung. Han wände Iſrael ifrå HERranom, och gjorde det ſå, att de ſwårliga ſyndade. 1 Kon. 12:16, 20.

22. Alltſå wandrade Iſraels barn uti alla Jerobeams ſynder, ſom han hade åſtadkommit, och icke återwände deraf;

23. Intilldeß HERren kaſtade Iſrael ifrå ſitt anſigte, ſåſom han igenom alla ſina tjenare Propheterna ſagt hade. Så wardt då Iſrael bortförd utu ſitt land in uti Aſſyrien, allt intill denna dag. Jer. 25:9.

24. Och Konungen af Aſſyrien lät komma folk af Babel, af Cutha, af Ava, af Hamath, och Sepharvaim, och beſatte de ſtäder i Samarien uti Iſraels barnas ſtad; och de togo Samarien in, och bodde uti deß ſtäder.

25. Men ſom de då begynte att bo der, och fruktade intet HERran, ſände HERren lejon ibland dem, ſom ſlogo dem ihjäl.

26. Och de läto ſäga Konungenom i Aſſyrien: De Hedningar, ſom du hafwer låtit komma hit, och beſatt med de ſtäder i Samarien, weta intet af landſens Guds ſeder; derföre hafwer han ſändt lejon ibland dem, och ſi, de dräpa dem, efter de icke weta utaf landſens Guds ſeder.

27. Konungen i Aſſyrien böd, och ſade: Förer dit en af Preſterna, ſom dädan bortförde äro; han fare dit, och bo der; och han läre dem landſens Guds ſeder.

28. Så kom en af Preſterna, ſom af Samarien bortförde woro, och ſatte ſig i BethEl, och lärde dem, huru de ſkulle frukta HERran.

29. Men hwart och ett folk gjorde ſig ſin Gud, och ſatte dem uti de höjders hus, ſom de Samariter gjorde, hwart och ett folk uti ſina ſtäder, der de bodde.

30. De af Babel gjorde Succoth-Benoth; de af Cuth gjorde Nergal; de af Hamath gjorde Aſima;

31. De af Ava gjorde Nibhas och Tharthak; de af Sepharvaim brände upp ſina ſöner Adrammelech och Anammelech, Sepharvaims gudom.

32. Och efter de ock fruktade HERran, gjorde de honom Preſter på höjderna utaf de ringeſta ibland dem, och ſatte dem i höjdernas hus. 1 Kon. 12:31.

33. Alltſå fruktade de HERran, och tjente likwäl afgudomen, efter hwars folkens ſed, dädan de förde woro.

34. Och intill denna dag göra de efter det gamla ſättet, att de hwarken frukta HERran, eller göra hans ſeder och rätter, efter de lag och bud, ſom HERren Jacobs barn budit hafwer, hwilkom han det namnet Iſrael gaf. 1 Moſ. 32:28. 35:10. 1 Kon. 18:31.

35. Och gjorde HERren ett förbund med dem, och böd dem, och ſade: Frukter inga andra gudar, och tillbedjer dem icke, och tjener dem icke, och offrer dem icke; Dom. 6:10.

36. Utan HERranom, ſom eder utur Egypti land fört hafwer, med ſtora magt och uträcktom arm, honom frukter, honom tillbeder, och offrer honom;

37. Och håller de ſeder, rätter, lag och bud, ſom han eder hafwer ſkrifwa låtit; att I alltid gören derefter, och icke frukten andra gudar;

38. Och förgäter icke det förbund, ſom han med eder gjort hafwer, att I icke frukten andra gudar;

39. Utan frukter HERran edar Gud; han warder eder hjelpandes ifrån alla edra fiendar.

40. Men deße lydde icke, utan gjorde efter ſin förra ſed.

41. Alltſå fruktade deße Hedningarna HERran, och tjente likwäl ſina gudar. Sammalunda gjorde ock deras

barn och barnabarn, ſåſom deras fäder gjort hade, allt intill denna dag.

18. Capitlet.

Hiſkia nit. Iſrael fången. Sanheribs, RabSake trots.

Uti tredje årena Hoſea, Ela ſons, Iſraels Konungs, wardt Hiſkia Konung, Ahas ſon, Juda Konungs; 2 Chr. 28 : 27.

2. Och war fem och tjugu åra gammal, då han wardt Konung, och regerade nio och tjugu år i Jeruſalem; hans moder het Abi, Zacharia dotter. 2 Chr. 29 : 1.

3. Och han gjorde det godt war för HERranom, ſåſom hans fader David.

4. Han lade bort de höjder, och bröt omkull ſtodarna, och utrotade lundarna, och ſlog ſönder den kopparormen, ſom Moſe gjort hade; ty allt intill den tiden hade Iſraels barn rökt för honom, och han kallade honom Nehuſthan. 2 Chr. 31 : 1. 4 Moſ. 21 : 9.

5. Han förtröſte på HERran Iſraels Gud, ſå att ingen hans like war efter honom, ej heller för honom, ibland alla Juda Konungar.

6. Han höll ſig intill HERran, och trädde icke ifrå honom, och höll hans bud, ſom HERren hade budit Moſe.

7. Och HERren war med honom, och hwart han utdrog, handlade han wisliga. Dertill föll han af ifrå Konungen i Aſſyrien, och war honom icke underdånig.

8. Han ſlog ock de Philiſteer, allt intill Gaſa, och deras gränſor, både ſlott och faſta ſtäder.

9. Uti fjerde årena Hiſkia, Juda Konungs, det war ſjunde året Hoſea, Ela ſons, Iſraels Konungs, då drog Salmanaſſer, Konungen i Aſſyrien, upp emot Samarien, och belade det; 2 Kon. 17 : 6.

10. Och wann det efter tre år, uti ſjette Hiſkia åre, det är, uti nionde årena Hoſea, Iſraels Konungs, ſå wardt Samarien wunnet.

11. Och Konungen af Aſſyrien förde Iſrael bort till Aſſyrien, och ſatte dem i Halah och Habor, wid den älfwen Goſan, och uti de Meders ſtäder;

12. Derföre, att de icke lydt hade HERrans ſins Guds röſt, och hade öfwerträdt hans förbund; och allt det Moſe HERrans tjenare budit hade, det hade de intet lydt, eller gjort.

13. Men uti fjortonde årena Konungs Hiſkia, drog upp Sanherib, Konungen i Aſſyrien, emot alla faſta ſtäder i Juda, och tog dem in. 2 Chr. 32 : 1. Eſ. 36 : 1.

14. Då ſände Hiſkia, Juda Konung, till Konungen af Aſſyrien i Lachis, och lät ſäga honom: Jag hafwer ſyndat, wänd om ifrå mig; hwad du lägger mig uppå, det will jag draga. Så lade Konungen af Aſſyrien på Hiſkia, Juda Konung, trehundrad centener ſilfwer, och tretio centener guld.

15. Alltſå gaf Hiſkia ut allt det ſilfwer, ſom i HERrans hus, och i Konungshuſets drätſel funnet wardt.

16. På den ſamma tiden ſlog Hiſkia, Juda Konung, ſönder dörrarna af HERrans tempel, och de ſkifwor, ſom han ſjelf hade låtit bedraga dem med, och fick dem Konungenom af Aſſyrien.

17. Och Konungen af Aſſyrien ſände Tharthan, och öfwerſta kamereraren, och RabSake ifrå Lachis, till Konung Hiſkia med ſtora magt till Jeruſalem, och de drogo upp; och då de kommo, höllo de wid wattugrafwena af öfwerſta dammen, ſom ligger wid den wägen på walkareåkrenom; Eſ. 7 : 3.

18. Och de kallade Konungen. Då kom ut till dem Eliakim, Hilkia ſon, hofmäſtaren, och Sebna ſkrifwaren, och Joah, Aſaphs ſon, cancelleren. Eſ. 22 : 20.

19. Och RabSake ſade till dem: Käre, ſäger Konung Hiſkia: Så ſäger den ſtore Konungen, Konungen af Aſſyrien: Hwad är detta för en tröſt, der du förlåter dig uppå?

20. Menar du, att du hafwer ännu råd och magt till att ſtrida? Hwaruppå förlåter då du dig nu, att du äſt affallen ifrå mig?

21. Si, förlåter du dig uppå den ſönderbråkade rörſtafwen Egypten? Hwilken ſom ſtöder ſig wid honom, honom warder han gångandes upp i handena, och genomſtinger henne;

alltſå är Pharao, Konungen i Egypten, allom dem ſom förlåta ſig på honom. Heſ. 29: 6.

22. Om I ock wiljen ſäga till mig: Wi förlåte oß på HERran wår Gud; är icke han den, hwilkens höjder och altare Hiſkia hafwer aflagt, och ſagt till Juda och Jeruſalem: För detta altaret, ſom i Jeruſalem är, ſkolen I tillbedja?

23. Så gör nu ſamman en hop minom herra, Konungenom af Aſſyrien, ſå will jag få dig tutuſend häſtar; låt ſe, om du kan åſtadkomma dem, ſom deruppå rida måga.

24. Huru will du då blifwa ſtåndandes för en den minſta höfdingan, mins herras underbåna, om du förlåter dig uppå Egypten, för wagnars och reſenärars ſkull?

25. Menar du, att jag utan HERrans wilja är hit uppdragen, till att förderfwa denna ſtaden? HERren hafwer mig det befallt: Drag upp i detta landet, och förderfwa det.

26. Då ſade Eliakim, Hilkia ſon, och Sebna, och Joah, till RabSake: Tala med dina tjenare på Syriſko, ty wi förſtå det, och tala icke med oß på Judiſko, för folkens öron, ſom på muren är.

27. Men RabSake ſade till dem: Hafwer nu min herre ſändt mig till din herra, eller till dig, att jag deßa orden ſäga ſkulle? Ja, till de män ſom ſitta på muren, att de ſkulle äta ſin egen träck med eder, och dricka ſitt piß.

28. Alltſå ſtod RabSake, och ropade med höga röſt på Judiſko, talade, och ſade: Hörer den ſtora Konungens röſt, Konungens af Aſſyrien.

29. Detta ſäger Konungen: Låter icke Hiſkia bedraga eder; ty han förmår icke fria eder utu mine hand;

30. Och låter icke Hiſkia förtröſta eder på HERran, ſå att han ſäger: HERren ſkall fria oß, och denne ſtad ſkall icke gifwen warda i Konungens händer af Aſſyrien.

31. Hörer icke Hiſkia; ty ſå ſäger Konungen af Aſſyrien: Görer mig till wilja, och kommer ut till mig, ſå ſkall hwar och en äta af ſitt winträ, och af ſitt fikonaträ, och dricka af ſin brunn;

32. Intilldeß jag kommer, och hemtar eder uti ett land, det edro lande likt är, der korn, muſt, bröd, wingårdar, oljoträ, olja och hannog uti är, ſå ſån I lefwa, och icke dö; hörer intet Hiſkia, ty han förförer eder, då han ſäger: HERren warder oß hjelpandes.

33. Hafwa ock Hedningarnas gudar hwar och en hulpit ſitt land ifrå Konungens hand i Aſſyrien? Eſ. 10: 10, 11.

34. Hwar äro de gudar i Hamath och Arphad? Hwar äro de gudar i Sepharvaim, Hena och Iva? Hafwa de ock hulpit Samarien utu mine hand?

35. Hwar är en gud ibland alla lands gudar, ſom ſitt land friat hafwer utu mina hand, att HERren nu ſkall fria Jeruſalem utu mina hand?

36. Då tigde folket, och ſwarade honom intet; ty Konungen hade budit, och ſagt: Swarer honom intet.

37. Så kom då Eliakim, Hilkia ſon, hofmäſtaren, och Sebna ſkrifwaren, och Joah, Aſaphs ſon, cancelleren, till Hiſkia med rifwen kläder, och gåfwo honom tillkänna RabSake ord.

1 Moſ. 37: 29, 34. 2 Sam. 1: 11. Matth. 26: 65.

19. Capitlet.

Hiſkia ängſlan, tröſt. Sanheribs bref, flykt, dråp.

Då Konung Hiſkia det hörde, ref han ſin kläder, och drog en ſäck uppå ſig, och gick in uti HERrans hus; Eſ. 37: 1.

2. Och ſände Eliakim hofmäſtaren, och Sebna ſkrifwaren, ſamt med de äldſta Preſterna, klädda i ſäcker, till Propheten Eſaia, Amos ſon.

3. Och de ſade till honom: Så ſäger Hiſkia: Denne dagen är en bedröfwelſes, bannors och förhädelſes dag; barnen äro komne till födslon; men ingen magt är till att föda.

4. Om tilläfwentyrs HERren din Gud wille höra all RabSake ord, hwilken hans herre, Konungen i Aſſyrien, utſändt hafwer, till att tala förhädelſe emot lefwandes Gud; och till

att bannas med de ord, ſom HERren din Gud hört hafwer; ſå upphäf nu din bön för dem ſom ännu igenlefde äro.

5. Och Konungens Hiſkia tjenare kommo till Eſaia.

6. Då ſade Eſaia till dem: Så ſäger edrom herra: Detta ſäger HERren: Frukta dig intet för de ord, ſom du hört hafwer, der Konungens tjenare af Aſſyrien mig med förhädt hafwa. Eſ. 37: 6.

7. Si, jag will gifwa honom en anda, att han ſkall få höra ett rykte, och draga tillbaka igen i ſitt land; och jag will fälla honom med ſwärd i hans land.

8. Och då RabSake kom igen, fann han Konungen af Aſſyrien ſtridandes emot Libna; förty han hade hört, att han war dragen ifrå Lachis.

9. Och han fick höra om Thirhaka, Konungen i Ethiopien: Si, han är utdragen till att ſtrida emot dig. Då wände han om, och ſände båd till Hiſkia, och lät ſäga honom:

10. Detta ſäger Hiſkia, Juda Konung: Låt icke din Gud bedraga dig, på hwilken du dig förlåter, och ſäger: Jeruſalem warder icke gifwet uti Konungens hand i Aſſyrien.

11. Si, du hafwer hört, hwad Konungarna i Aſſyrien gjort hafwa allom landom, och gifwit dem tillſpillo; och du ſkulle nu friad warda?

12. Hafwa ock Hedningarnas gudar friat dem, hwilka mine fäder förderfwat hafwa; Goſan, Haran, Reſeph, och Edens barn, ſom i Thelaſſar woro?

13. Hwar är Konungen i Hamath, Konungen i Arphad, Konungen i den ſtaden Sepharvaim, Hena och Iva?

14. Då Hiſkia hade anammat brefwet af båden, och läſit det, gick han upp i HERrans hus, och upplät det för HERranom;

15. Och bad inför HERranom, och ſade: HERre Iſraels Gud, ſom ſitter öfwer Cherubim, du äſt allena Gud i all rike på jorden; du hafwer gjort himmel och jord. 1 Sam. 4: 4.

16. HERre, böj din öron, och hör; HERre, upplåt din ögon och ſe; och hör Sanheribs ord, den hitſändt hafwer, till att tala hädelſe emot lefwandes Gud.

17. Det är ſant, HERre, Konungarna i Aſſyrien hafwa med ſwärd förlagt Hedningarna, och deras land;

18. Och hafwa kaſtat deras gudar i elden; ty de woro icke gudar, utan menniſkors handawerk, ſtock och ſten; derföre hafwa de förlagt dem.

19. Men nu, HERre wår Gud, hjelp oß utu hans hand, på det all rike på jordene ſkola förſtå, att du, HERre, allena äſt Gud.

20. Så ſände Eſaia, Amos ſon, till Hiſkia, och lät ſäga honom: Detta ſäger HERren Iſraels Gud: Hwad du af mig bedit hafwer om Sanherib, Konungen i Aſſyrien, det hafwer jag hört.

21. Detta är det HERren emot honom talat hafwer: Jungfrun, dottren Zion, föraktar dig, och beſpottar dig; dottren Jeruſalem riſter hufwudet efter dig.

22. Hwem hafwer du förſmädat och förhädt? Öfwer hwem hafwer du upphöjt dina röſt? Du hafwer upphäfwit dina ögon emot den Heliga i Iſrael.

23. Du hafwer genom din ſändningabåd förſmädat HERran, och ſagt: Jag hafwer genom mina många wagnar ſtigit upp på bergshöjderna, uppå Libanons ſido; jag hafwer afhuggit deß höga ceder, och utwalda furor, och är kommen intill ytterſta herberget, i hans Carmels ſkog.

24. Jag hafwer grafwit, och utdruckit de främmande watten, och hafwer med mitt fotabjelle uttorkat all förwarad watten. Eſ. 37: 25.

25. Men hafwer du icke hört, att jag detta långt tillförene gjort hafwer, och af begynnelſen hafwer jag beredt det? Men nu hafwer jag det komma låtit, att faſte ſtäder ſkulle förfalla till en öde ſtenhop.

26. Och de ſom deruti bodde, ſkulle warda wanmägtige, och rädas och ſkämmas, och warda ſåſom örter på markene, och ſom gröna gräſet till hö på taken, hwilket förtorkas förr än det moget warder. Pſ. 129: 6.

27. Jag wet din boning, din utgång och ingång; och att du raſar emot mig.

28. Så efter du raſar emot mig, och ditt högmod är uppkommet för min öron, ſå ſkall jag ſätta en ring i dina näſo, och ett bett i din mun, och ſkall föra dig den wägen hem igen, ſom du hit kommen äſt.

29. Och detta ſkall wara dig ett tecken: Uti detta år ät hwad ſom förtrampadt är; uti de andro årena hwad ſjelft wäxer; uti tredje årena ſår och uppſkärer, och planterer wingårdar, och äter deras frukt. Eſ. 37:30. 3 Moſ. 25:5.

30. Och Juda hus, ſom frälſt och igenblifwet är, ſkall ännu rota ſig nedantill, och bära frukt ofwantill.

31. Ty utaf Jeruſalem warda utgångande de ſom igenblefne äro; och utaf Zions berg, de ſom undſluppne äro; HERrans Zebaoths nit warder detta görandes. Eſ. 9:7.

32. Derföre ſäger HERren om Konungen i Aſſyrien alltſå: Han ſkall icke komma i denna ſtaden, och ingen pil ſkjuta der in, och ingen ſköld föra der före, och ingen wall uppkaſta der omkring;

33. Utan han ſkall draga den wägen tillbaka igen, ſom han kommen är, och ſkall intet komma i denna ſtaden; HERren hafwer det ſagt.

34. Och jag ſkall beſkärma denna ſtaden, ſå att jag honom hjelpa will för mina ſkull, och för Davids min tjenares ſkull.

35. På den ſamma nattena for HERrans Ängel ut, och ſlog i de Aſſyriers lägre hundradetuſend, och fem och åttatio tuſend män; och då de om morgonen bittida uppſtodo, ſi, då låg allt fullt med döda kroppar. 2 Chr. 32:21. Eſ. 37:36.

36. Alltſå bröt Sanherib, Konungen af Aſſyrien, upp, drog ſina färde, och wände om, och blef i Nineve.

37. Och då han tillbad i Niſrochs ſins guds hus, ſlogo honom hans ſöner med ſwärd, Adrammelech och SarEzer, och undflydde in uti det landet Ararat; och hans ſon EſarHaddon wardt Konung i hans ſtad. Eſ. 37:38.

20. Capitlet.

Hiſkia ſjukdom, lifslängd, äregirighet, död. Manaſſe Konung.

På den tiden wardt Hiſkia dödſjuk; och Propheten Eſaia, Amos ſon, kom till honom, och ſade till honom: Så ſäger HERren: Skicka om ditt hus; ty du måſte dö, och icke blifwa lefwandes. 2 Chr. 32:24. Eſ. 38:1.

2. Men han wände ſitt anſigte till wäggena, och bad till HERran, och ſade:

3. Ack HERre! Kom dock ihåg, att jag hafwer troliga wandrat för dig, och med rättſinnigt hjerta, och gjort det dig hafwer ljuft warit. Och Hiſkia gret ſwårliga.

4. Men ſom Eſaia icke ännu halfwäges igenom ſtaden utkommen war, kom HERrans ord till honom, och ſade:

5. Wänd om, och ſäg Hiſkia mins folks Förſta: Detta ſäger HERren dins faders Davids Gud: Jag hafwer hört dina bön, och ſett dina tårar; ſi, jag will göra dig helbregda; tredje dagen härefter ſkall du uppgå i HERrans hus.

6. Och jag ſkall förlänga ditt lif till femton år, och fria dig och denna ſtaden utu Konungens hand i Aſſyrien, och beſkärma denna ſtaden för mina ſkull, och för min tjenares Davids ſkull.

7. Och Eſaia ſade: Får mig hit ett ſtycke fikon. Och när de hade det fått honom, lade han det på böldena, och han wardt helbregda.

8. Hiſkia ſade till Eſaia: Hwad tecken är dertill, att HERren will göra mig helbregda, och jag uppgå ſkall i HERrans hus tredje dagen härefter?

9. Eſaia ſade: Detta tecknet ſkall du hafwa af HERranom, att HERren ſkall ſå göra med dig, ſom han ſagt hafwer; will du att ſkuggen ſkall gå tio ſtreck framåt, eller tio ſtreck tillbaka? Eſ. 38:8.

10. Hiſkia ſade: Det är lätt, att ſkuggen går framåt tio ſtreck, det will jag icke; utan att han går tio ſtreck tillbaka.

11. Då åkallade Propheten Eſaia HERran, och ſkuggen gick tillbaka tio

ſtreck, ſom han framåt gångit hade på Ahas ſäjare.

12. På den tiden ſände Berodach-Baladan, Baladans ſon, Konungen i Babel, bref och gåfwor till Hiſkia; förty han hade hört, att Hiſkia hade warit krank. Eſ. 39: 1.

13. Och Hiſkia gjorde ſig glad med dem, och wiſte dem hela örtahuſet, ſilfwer, guld, ſpeceri, och den bäſta oljon, och harneſkhuſet, och allt det i hans fatebur för handene war; och war intet i hans hus, och i allt hans wåld, det Hiſkia dem icke wiſte. 2 Chr. 32: 25, 31.

14. Så kom Propheten Eſaia till Konung Hiſkia, och ſade till honom: Hwad hafwa deße männerna ſagt? Och hwadan äro de komne till dig? Hiſkia ſade: De äro utaf fjerran land komne till mig, ifrå Babel.

15. Han ſade: Hwad hafwa de ſett i dino huſe? Hiſkia ſade: De hafwa ſett allt det i mino huſe är; och i mina håfwor är intet, ſom jag dem icke wiſt hafwer.

16. Då ſade Eſaia till Hiſkia: Hör HERrans ord:

17. Si, den tid ſkall komma, att allt ſkall bortfördt warda utu ditt hus till Babel, och allt det dine fäder förſamlat hafwa intill denna dag; och ſkall intet igenlefdt warda, ſäger HERren.

18. Dertill de barn, ſom af dig komma, ſom du födandes warder, ſkola warda tagne till att wara kamererare i Konungens palats i Babel. Eſ. 39: 7. Dan. 1: 3, 18.

19. Hiſkia ſade till Eſaia: Det är ſå godt, ſom HERren ſagt hafwer. Och ſade ytterligare: Ware dock frid och ſanning i min tid. 1 Sam. 3: 18.

20. Hwad nu mer af Hiſkia ſägande är, och all hans magt, och hwad han gjort hafwer, och om dammen och watturännorna, dermed han ledde watten in i ſtaden, ſi, det är ſkrifwet uti Juda Konungars Chrönico. 2 Chr. 29: 1, ꝛc. 32: 30.

21. Och Hiſkia afſomnade med ſina fäder; och Manaſſe hans ſon wardt Konung i hans ſtad.

21. Capitlet.

Manaſſe ſtyggelſe, hot, blod, död. Amon, Joſia, Konungar.

Manaſſe war tolf åra gammal, då han wardt Konung, och regerade fem och femtio år i Jeruſalem; hans moder het Hephziba. 2 Chr. 33: 1.

2. Och han gjorde det ondt war för HERranom, efter Hedningarnas ſtyggelſe, ſom HERren för Iſraels barn fördrifwit hade.

3. Och han afwände ſig, och uppbyggde de höjder, ſom hans fader Hiſkia nederbrutit hade, och uppſatte Baals altare, och gjorde lundar, ſåſom Achab, Iſraels Konung, gjort hade; och tillbad all himmelens här, och tjente dem; 2 Kon. 18: 4. 1 Kon. 16: 33.

4. Och byggde altare i HERrans hus, der HERren om ſagt hade: Jag ſkall ſätta mitt Namn i Jeruſalem. 5 Moſ. 12: 5. 1 Kon. 8: 29. 2 Chr. 7: 12.

5. Och han byggde allom himmelens här altare, uti båda gårdarna till HERrans hus;

6. Och lät ſin ſon gå igenom eld, och aktade på foglarop och tecken, och höll ſpåmän och tecknatydare, och gjorde mycket det ondt war för HERranom, der han honom med förtörnade. 3 Moſ. 18: 21. Jer. 32: 35. 3 Moſ. 19: 26. 20: 27. 5 Moſ. 18: 10, 11. 1 Sam. 28: 9.

7. Han ſatte ock en lundagud, den han gjort hade, i huſet, om hwilket HERren till David och hans ſon Salomo ſagt hade: Uti detta hus, och i Jeruſalem, det jag utwalt hafwer utur alla Iſraels ſlägter, will jag ſätta mitt Namn i ewig tid. 2 Sam. 7: 10, 13. 1 Kon. 8: 19. 9: 3. Pſ. 132: 13.

8. Och ſkall icke låta Iſraels fot mer röra ſig ifrå det land, ſom jag deras fäder gifwit hafwer; dock ſå, om de hålla och göra efter allt det jag budit hafwer, och efter all de lag, ſom min tjenare Moſe dem budit hafwer.

9. Men de lydde intet; utan Manaſſe förförde dem, ſå att de gjorde wärre än Hedningarna, ſom HERren för Iſraels barn fördrifwit hade.

10. Då talade HERren genom ſina tjenare Propheterna, och ſade:

11. Derföre, att Manaſſe, Juda Konung, hafwer denna ſtyggelſen gjort, ſom wärre är än all den ſtyggelſe ſom de Amoreer gjort hafwa, ſom för honom woro; och hafwer deßlikes kommit Juda till att ſynda med ſina afgudar; Jer. 15: 4.

12. Derföre ſäger HErren Iſraels Gud alltſå: Si, jag ſkall låta komma olycka öfwer Jeruſalem och Juda, ſå att hwilken ſom helſt det får höra, honom ſkall det gälla i båda hans öron. 1 Sam. 3: 11. Jer. 19: 3.

13. Och jag ſkall utſträcka öfwer Jeruſalem Samarie ſnöre, och Achabs hus wigt; och ſkall utſkölja Jeruſalem, ſåſom man utſköljer diſkar, och ſkall omſtörta det. Eſ. 34. 11. Klag. 2: 8.

14 Och jag ſkall låta några af minom arfwedel blifwa qwara, och gifwa dem uti deras fiendars händer, att de ſkola warda till ett rof och ſköfwel allom deras fiendom;

15. Derföre, att de gjort hafwa det mig illa behagar, och hafwa förtörnat mig, ifrå den dag, då deras fäder foro utur Egypten, allt intill denna dag.

16. Och utgöt Manaſſe ganſka mycket oſkyldigt blod, intilldeß Jeruſalem på alla ſidor fullt wardt; förutan de ſynder, der han med kom Juda till att ſynda, att de gjorde det ondt war för HErranom. 2 Kon. 24: 3, 4.

17. Hwad nu mer af Manaſſe ſägande är, och allt det han gjort hafwer, och om hans ſynder, ſom han bedref, ſi, det är ſkrifwet uti Juda Konungars Chrönico. 2 Chr. 33: 2, ꝛc.

18. Och Manaſſe affomnade med ſina fäder, och wardt begrafwen i trägårdenom wid hans hus, nämliga i Uſſa trägård; och hans ſon Amon wardt Konung i hans ſtad. 2 Chr. 33: 20.

19. Tu och tjugu åra gammal war Amon, då han wardt Konung, och han regerade i tu år i Jeruſalem; hans moder het Meſullemeth, Haruz dotter, af Jotba. 2 Chr. 33: 21.

20. Och han gjorde det HErranom illa behagade, ſåſom hans fader Manaſſe gjort hade;

21. Och wandrade i allan den wäg, ſom hans fader wandrat hade, och tjente de afgudar, ſom hans fader tjent hade, och tillbad dem;

22. Och öfwergaf HErran ſina fäders Gud, och wandrade icke på HErrans wäg.

23. Och hans tjenare gjorde ett förbund emot Amon, och dråpo Konungen i hans hus. 2 Chr. 33: 24.

24. Men folket i landena ſlog alla dem, ſom förbundet emot Konung Amon gjort hade. Och folket i landena gjorde Joſia, hans ſon, till Konung i hans ſtad.

25. Hwad Amon nu mer gjort hafwer, ſi, det är ſkrifwet i Juda Konungars Chrönico.

26. Och man begrof honom i hans graf, i Uſſa trägård; och hans ſon Joſia wardt Konung i hans ſtad.

22. Capitlet.

Joſia botar templet, finner, läſer lagen, gråter, ſkonas.

Joſia war åtta åra gammal, då han wardt Konung, och regerade ett och tretio år i Jeruſalem; hans moder het Jedida, Adaja dotter, af Bozkath. 2 Chr. 34: 1.

2. Han gjorde det godt war för HErranom, och wandrade i allom ſins faders Davids wäg, och böjde hwarken på högra ſidona, eller på den wenſtra.

3. Uti adertonde årena Konungs Joſia, ſände Konungen Saphan, Azalia ſon, Meſullams ſons, ſkrifwaren, bort uti HErrans hus, och ſade:

4. Gack upp till öfwerſta Preſten Hilkia, att man må få honom de penningar, ſom till HErrans hus införde äro, och dörrawaktarena förſamlat hafwa af folkena. 2 Kon. 12: 4, 5, 11.

5. Att de måga gifwa dem arbetarena, ſom beſtällde äro i HErrans hus, och gifwa dem ſom arbeta på HErrans hus, och bota det ſom förfallet är i huſena;

6. Nämliga timbermannom, byggningsmannom, murmäſtarom, och dem ſom trä och huggen ſten köpa ſkola, till huſets förbättring;

7. Dock ſå, att man ingen räkenſkap ſkulle taga af dem för de penningar, ſom under deras hand antwardade wordo; utan de ſkulle handla dermed på ſina tro. 2 Kon. 12 : 15. 2 Chr. 34 : 12.

8. Och öfwerſte Preſten Hilkia ſade till ſkrifwaren Saphan: Jag hafwer funnit lagbokena uti HERrans hus; och Hilkia fick Saphan bokena, att han ſkulle den läſa. 5 Moſ. 31 : 24.

9. Och ſkrifwaren Saphan bar henne till Konungen, och bådade honom igen, och ſade: Dine tjenare hafwa tillhopahemtat de penningar, ſom i huſena funne woro, och hafwa utgifwit dem arbetarena, ſom beſtällde äro i HERrans hus.

10. Och förtäljde ſkrifwaren Saphan Konungenom, och ſade: Hilkia Preſten fick mig ena bok; och Saphan las henne för Konungenom.

11. Då Konungen hörde orden i lagbokene, ref han ſin kläder ſönder.

12. Och Konungen böd Hilkia Preſtenom, och Ahikam, Saphans ſone, och Achbor, Michaja ſone, och Saphan ſkrifwarenom, och Aſaja, Konungens tjenare, och ſade: 2 Chr. 34 . 20.

13. Går bort, och fråger HERran, för mig, för folket, och för hela Juda, om denna bokenes ord, ſom funnen är; ty det är en ſtor HERrans wrede, ſom är upptänd öfwer oß; derföre, att wåre fäder icke lydt hafwa denna bokenes ord, att de måtte gjort allt det derutinnan ſkrifwet är.

14. Då gingo åſtad Hilkia Preſten, Ahikam, Achbor, Saphan och Aſaja, till den Prophetißan Hulda, Sallums huſtru, Thikva ſons, Harhas ſons, klädawaktarens; och hon bodde i Jeruſalem i dem andra delenom, och de talade med henne.

15. Men hon ſade till dem: Detta ſäger HERren Iſraels Gud: Säger dem manne, ſom eder till mig ſändt hafwer:

16. Så ſäger HERren: Si, jag ſkall låta komma olycko öfwer detta rum, och deß inbyggare, efter all lagſens ord, ſom Juda Konung hafwer läſa låtit.

17. Derföre, att de hafwa öfwergifwit mig, och rökt andra gudar, förtörnande mig med allt deras handawerk; derföre ſkall min wrede upptändas emot detta rum, och ſkall icke utſläckt warda.

18. Men Juda Konunge, ſom eder utſändt hafwer till att fråga HERran, ſkolen J ſå ſäga: Så ſäger HERren, Iſraels Gud:

19. Derföre, att ditt hjerta hafwer bewekt ſig, af de ord ſom du hört hafwer, och hafwer ödmjukat dig för HERranom, då du hörde hwad jag ſagt hade emot detta rum, och deß inbyggare, att de ſkulle warda till en förödelſe och förbannelſe, och hafwer rifwit din kläder ſönder, och hafwer gråtit för mig, ſå hafwer jag ock hört det, ſäger HERren.

20. Derföre will jag ſamka dig till dina fäder, att du ſkall ſamkas i grafwena med frid, och din ögon icke ſe ſkola alla denna olyckona, ſom jag öfwer detta rum föra ſkall. Och de ſade Konungenom det igen.

23. Capitlet.

Joſia nitälſkan, död. Joahas, Jojakim, Konungar.

Och Konungen ſande bort, och till honom förſamlades alle de äldſte i Juda och Jeruſalem. 2 Chr. 34 : 29.

2. Och Konungen gick upp i HERrans hus, och hwar man af Juda, och alle Jeruſalems inbyggare med honom, Preſter och Propheter, och allt folket, både ſmå och ſtore; och man las för deras öron all förbundſens boks ord, hwilken i HERrans hus funnen war. 2 Kon. 22 : 8.

3. Och Konungen gick in till en ſtod, och gjorde ett förbund för HERranom, att de ſkulle wandra efter HERranom, och hålla hans bud, wittnesbörd och rätter, af allt hjerta, och af allo ſjäl, att de ſkulle upprätta detta förbunds ord, ſom ſkrifne ſtodo uti deßo bok; och allt folket trädde uti förbundet. 2 Kon. 11 : 14.

4. Och Konungen böd öfwerſta Preſtenom Hilkia, och Preſtenom af det andra ſkiftet, och dörrawaktaromen, att de ſkulle utkaſta af HERrans tempel

allahanda tyg, ſom till Baal och lunden, och all himmelens här gjordt war; och de brände det upp utanför Jeruſalem i Kidrons dal, och ſtoftet deraf wardt buret till BethEl. 2 Kon. 21: 7.

5. Och han afſatte de Camarim, hwilka Juda Konungar ſtiktat hade, till att röka på höjderna uti Juda ſtäder, och omkring Jeruſalem; deßlikes Baals, ſolenes, månans, planeternas och all himmelens härs rökare; Oſ. 10: 5. Zeph. 1: 4. 2 Kon. 21: 3.

6. Och lät föra lunden utu HERrans hus, ut för Jeruſalem, i Kidrons bäck, och brände honom upp i Kidrons bäck, och gjorde honom till ſtoft, och kaſtade ſtoftet uppå det meniga folks grifter. 2 Chr. 34: 4.

7. Och han bröt bort de roſſarehus, ſom woro wid HERrans hus, der qwinnor uti woſwo tapeter till lunden.

8. Och han lät förſamla alla Preſterna utu Juda ſtäder, och orenade de höjder, der Preſterna rökte, ifrå Geba allt intill BerSeba; och han bröt bort portaltaren, ſom woro uti ingångenom i Joſua ſtadsfogdans port, hwilken woro på wenſtra ſidone, der man går till ſtadsporten. Jer. 11: 13.

9. Dock offrade icke höjdernas Preſter någon tid på HERrans altare i Jeruſalem, utan åto af de oſyrade brödena, ibland ſina bröder.

10. Han orenade ock Tophet, uti Hinnoms barnas dal, att ingen ſkulle låta gå ſin ſon eller ſina dotter genom eld för Molech;

11. Och tog bort de häſtar, hwilka Juda Konungar ſolene uppſatt hade, i ingångenom åt HERrans hus, till NethanMelechs åminnelſe, kamererarens, ſom i Parvarim war; och ſolenes wagnar brände han upp i eld;

12. Så ock altaren på taken i Ahas ſal, den Juda Konungar gjort hade; och de altare, ſom Manaſſe gjort hade uti de twå gårdar åt HERrans hus, bröt Konungen bort, och lopp dädan, och kaſtade deras ſtoft i Kidrons bäck. Jer. 19: 13. Zeph. 1: 5. 2 Kon. 21: 5.

13. Och de höjder, ſom för Jeruſalem woro, på högra ſidone, wid berget Mashith, ſom Salomo Iſraels Konung byggt hade till Aſtoreth, Zidons ſtyggelſe, och Chemos, Moabs ſtyggelſe, och Milcom, Ammons barnas ſtyggelſe, orenade Konungen; 2 Moſ. 23: 24. 1 Kon. 11: 5. 7.

14. Och ſlog ſönder ſtoderna, och utrotade lundarna, och uppfyllde deras rum med menniſkoben; 2 Moſ. 34: 13. 4 Moſ. 33: 52. 5 Moſ. 7: 5.

15. Sammalunda ock det altaret i BethEl, höjden, ſom Jerobeam, Nebats ſon, gjort hade, den Iſrael hade kommit till att ſynda; det ſamma altaret bröt han neder, och höjdena, och brände upp höjdena, och gjorde henne till ſtoft, och brände upp lunden. 1 Kon. 12: 28.

16. Och Joſia wände ſig om, och fick ſe de grifter, ſom woro på bergena, och ſände bort, och lät hemta benen utu grifterna, och uppbrände dem på altarena, och orenade det, efter HERrans ord, ſom Guds mannen utropat hade, den detta ſå föreſagt hade. 1 Kon. 13: 2. 2 Chr. 34: 5.

17. Och han ſade: Hwad är detta för en wård, ſom jag här ſer? Och folket i ſtadenom ſade till honom: Det är den Guds manſens grift, ſom af Juda kom, och detta utropade, ſom du gjort hafwer med altarena i BethEl. 1 Kon. 13. 30.

18. Och han ſade: Låt honom ligga; ingen röre hans ben. Alltſå wordo hans ben friade, med den Prophetens ben, ſom utaf Samarien kommen war.

19. Han kaſtade ock bort all höjders hus uti Samarie ſtäder, ſom Iſraels Konungar gjort hade, till att förtörna (HERran), och gjorde med dem alldeles ſåſom han i BethEl gjort hade.

20. Och han offrade alla höjdernas Preſter, ſom der woro, på altaren, och brände ſå menniſkoben deruppå, och kom igen till Jeruſalem. 2 Chr. 34: 5, 6.

21. Och Konungen böd folkena, och ſade: Håller HERranom edrom Gud Paſſah, ſåſom ſkrifwet är i denna förbunds bok. 2 Moſ. 12: 3, ꝛc. 5 Moſ. 16: 2. 2 Chr. 35: 1.

22. Ty intet Paſſah war ſå hållet ſom detta, ifrå de domares tid, ſom

Iſrael dömde, och i alla Iſraels Konungars och Juda Konungars tid;

23. Utan i adertonde årena Konungs Joſia wardt detta Paſſah hållet HERranom i Jeruſalem.

24. Deßlikes renſade Joſia ut alla ſpåmän, tecknatydare, beläte och afgudar, och all ſtyggelſe, ſom i Juda land och i Jeruſalem ſedde wordo; på det han ſkulle upprätta lagſens ord, ſom ſkrifne ſtodo i bokene, ſom Preſten Hilkia fann i HERrans hus.

3 Moſ. 19: 31. 20: 27. 5 Moſ. 18: 11. Eſ. 8: 19.

25. Hans like hade ingen Konung warit för honom, den ſå af allt hjerta, af allo ſjäl, och alla krafter ſig till HERran wände, efter all Moſe lag; och efter honom kom ej heller hans like upp.

26. Dock wände icke HERren ſig ifrå ſine ſtora wredes grymhet, der han med öfwer Juda förtörnad war, för all de retelſes ſkull, dermed Manaſſe honom rett hade.

27. Och HERren ſade: Jag will ock kaſta Juda ifrå mitt anſigte, ſåſom jag Iſrael bortkaſtat hafwer; och ſkall förkaſta denna ſtaden, ſom jag utwalt hafwer, nämliga Jeruſalem, och det hus, der jag om ſagt hafwer: Mitt Namn ſkall wara der.

2 Kon. 24: 3, 4.

28. Hwad nu mer af Joſia ſägande är, och allt det han gjort hafwer, ſi, det är ſkrifwet uti Juda Konungars Chrönico.

29. Uti hans tid drog Pharao Necho, Konungen i Egypten, upp emot Konungen af Aſſyrien, wid den älfwena Phrat; men Konung Joſia drog emot honom, och blef död i Megiddo, då han hade ſett honom.

2 Chr. 35: 20. Jer. 46: 2. 2 Kon. 14: 8.

30. Och hans tjenare förde honom dödan ifrå Megiddo, och hade honom till Jeruſalem, och begrofwo honom i hans graf; och folket i landena togo Joahas, Joſia ſon, och ſmorde honom, och gjorde honom till Konung i hans faders ſtad.

2 Chr. 35: 24. 36: 1.

31. Tre och tjugu åra gammal war Joahas, då han wardt Konung, och regerade tre månader i Jeruſalem; hans moder het Hamutal, Jeremia dotter af Libna.

32. Och han gjorde det ondt war för HERranom, ſåſom hans fäder gjort hade.

33. Men Pharao Necho grep honom i Riblath i Hamaths land, att han icke regera ſkulle i Jeruſalem; och lade en beſkattning på landet, hundrade centener ſilfwer, och en centener guld.

34. Och Pharao Necho gjorde Eliakim, Joſia ſon, till Konung uti hans faders Joſia ſtad, och wände hans namn Jojakim. Men Joahas tog han, och förde in uti Egypten; der blef han död.

35. Och Jojakim gaf Pharao ſilfret och guldet; dock beſkattade han landet, att han ſådant ſilfwer gifwa kunde efter Pharaos befallning; hwar och en, efter ſina förmågo, beſkattade han till ſilfwer och guld ibland folket i landena, att han det Pharao Necho gifwa ſkulle.

36. Fem och tjugu åra gammal war Jojakim, då han wardt Konung, och regerade ellofwa år i Jeruſalem; hans moder het Zebuda, Pedaja dotter af Ruma. 2 Chr. 36: 5.

37. Och han gjorde det ondt war för HERranom, ſåſom hans fäder gjort hade.

24. Capitlet.

Jojakim död. Jojachin fångas. Zedekia Konung.

Uti hans tid drog NebucadNezar upp, Konungen i Babel, och Jojakim wardt honom underdånig i tre år. Och han wände ſig om, och föll ifrå honom. 2 Chr. 36: 6.

2. Och HERren lät komma öfwer honom krigsfolk, utu Chaldeen, utu Syrien, utu Moab, och ifrån Ammons barn; och lät komma dem i Juda, att de ſkulle förderfwa honom, efter HERrans ord, det han talat hade genom ſina tjenare Propheterna.

2 Kon. 20: 17. 22: 15, 16. 23: 27. Jer. 13: 9.

3. Men det ſkedde Juda alltſå, efter HERrans ord, på det han ſkulle

kaſta dem ifrå ſitt anſigte för Manaſſe ſynds ſkull, ſom han gjort hade; 2 Kon. 21: 11.

4. Och för det oſkyldiga blods ſkull, ſom han utgöt, och gjorde Jeruſalem fullt med oſkyldigt blod; och derföre wille HErren icke förlåtat. 2 Kon. 21: 16.

5. Hwad nu mer af Jojakim ſägande är, och allt det han gjort hafwer, ſi, det är ſkrifwet uti Juda Konungars Chrönico. 2 Chr. 36: 4.

6. Och Jojakim afſomnade med ſina fäder, och hans ſon Jojachin wardt Konung i hans ſtad.

7. Och Konungen i Egypten drog icke mer utu ſitt land; förty Konungen i Babel hade honom borttagit allt det ſom Konungens i Egypten war, ifrån Egypti bäck allt intill den älfwen Phrath.

8. Aderton åra gammal war Jojachin, då han Konung wardt, och regerade tre månader i Jeruſalem; hans moder het Nehuſtha, Elnathans dotter af Jeruſalem.

9. Och han gjorde det ondt war för HErranom, ſåſom hans fader gjort hade.

10. På den tiden drogo NebucadNezars Konungens tjenare i Babel upp till Jeruſalem, och kringlade ſtaden med bålwerk. Dan. 1: 1.

11. Och då NebucadNezar kom till ſtaden med ſina tjenare, belade han honom.

12. Men Jojachin, Juda Konung, gick ut till Konungen af Babel med ſine moder, med ſina tjenare, med ſina öfwerſtar och kamererare. Och Konungen af Babel anammade honom i hans rikes åttonde åre;

13. Och tog ut dädan alla håfwor uti HErrans hus, och i Konungshuſet; och ſlog ſönder all gyldene kärile, ſom Salomo, Iſraels Konung, gjort hade uti HErrans tempel, ſåſom HErren ſagt hade; 2 Kon. 20: 17. Eſ. 39: 6.

14. Och förde bort hela Jeruſalem, alla öfwerſtar, alla wäldiga, tiotuſend fångar, och alla timbermän, och alla ſmeder, och lät intet qwart blifwa, utan det ringeſta folket i landena; 1 Sam. 13: 19.

15. Och förde bort Jojachin till Babel, Konungens moder, Konungens huſtrur, och hans kamererare; deßlikes de myndiga i landena förde han ock fångna bort ifrå Jeruſalem till Babel; 2 Chr. 36: 10.

16. Och hwad bäſta folket war, ſjutuſend, och de timbermän och ſmeder, tuſende, alle ſtarke krigsmän. Och Konungen af Babel förde dem till Babel. Jer. 52: 28.

17. Och Konungen af Babel gjorde Matthania, hans faderbroder, till Konung i hans ſtad, och förwände hans namn Zedekia. Jer. 37: 1.

18. Ett och tjugu år gammal war Zedekia, då han wardt Konung, och regerade ellofwa år i Jeruſalem; hans moder het Hamital, Jeremia dotter af Libna. 1 Chr. 3: 15. 2 Chr. 36: 11. Jer. 52: 1.

19. Och han gjorde det ondt war för HErranom, ſåſom Jojakim gjort hade.

20. Ty det ſkedde alltſå med Jeruſalem och Juda utaf HErrans wrede, tilldeß han kaſtade dem bort ifrå ſitt anſigte. Och Zedekia wardt affällig ifrå Konungenom i Babel.

25. Capitlet.

Jeruſalem belagdt. Zedekia gripen. Templet brändt. Folket bortfördt.

Och det begaf ſig i nionde årena af hans rike, på tionde dagen i tionde månadenom, kom NebucadNezar, Konungen i Babel, med all ſin magt för Jeruſalem, och de lägrade ſig der före, och byggde ſkanſar allt omkring. 2 Chr. 36: 17.

2. Alltſå wardt ſtaden belagd, allt intill ellofte året af Konung Zedekia rike. Jer. 39: 1. 52: 4.

3. Men i nionde månadenom wardt hungren ſtark i ſtadenom, ſå att folket i landena hade intet äta. Jer. 52: 6.

4. Då föll man in i ſtaden, och alle krigsmän flydde om nattena, den wägen ifrå porten, ſom går emellan de twå murar åt Konungsträgården. Och de Chaldeer lågo omkring ſtaden. Och han flydde den wägen åt hedmarkena.

5. Men de Chaldeers magt jagade efter Konungen, och grepo honom på hedmarkene wid Jericho. Och alle krigsmännerna, ſom när honom woro, wordo förſkingrade ifrå honom.

6. Men Konungen grepo de, och förde honom upp till Konungen af Babel till Riblath; och de ſade en dom öfwer honom.

7. Och de ſlogo Zedekia barn ihjäl för hans ögon, och ſtungo Zedekia hans ögon ut, och bundo honom med kedjor, och förde honom till Babel. Jer. 39: 6.

8. På ſjunde dagen i femte månadenom, det är nittonde året NebucadNezars, Konungens i Babel, kom NebuſarAdan hofmäſtaren, Konungens tjenare i Babel, till Jeruſalem;

9. Och uppbrände HERrans hus, och Konungshuſet, och all hus i Jeruſalem, och all ſtor hus brände han upp med eld.

10. Och hela de Chaldeers magt, ſom med hofmäſtarenom war, bröt omkull murarna, ſom omkring Jeruſalem woro.

11. Men det andra folket, ſom qwart war i ſtadenom, och de ſom till Konungen af Babel fallne woro, och det andra meniga folket, förde NebuſarAdan hofmäſtaren bort.

12. Och af de ringeſta i landena lät hofmäſtaren blifwa till wingårdsmän, och åkermän.

13. Men de kopparſtodar i HERrans hus, och ſtolarna, och kopparhafwet, ſom i HERrans hus war, ſlogo de Chaldeer ſönder, och förde kopparen till Babel. 1 Kon. 7: 15, 23. Jer. 27: 19.

14. Och grytor, ſkoflar, knifwar, ſkedar, och all kopparkärile, dermed man tjente, togo de bort. 1 Kon. 7: 50.

15. Dertill tog hofmäſtaren pannor och bäcken, hwad af guld och ſilfwer war;

16. Twå ſtodar, ett haf, och de ſtolar, ſom Salomo hade göra låtit till HERrans hus; kopparen af all denna tygen ſtod icke till wägandes.

17. Aderton alnar hög war en ſtoden, och knappen derpå war ock af koppar, och tre alnar hög; och gjordarne, och granatäplen allt omkring knappen, war ock allt af koppar; wid ſamma ſättet war ock den andre ſtoden med gjordar.
1 Kon. 7: 16. 2 Chr. 3: 15. Jer. 52: 21.

18. Och hofmäſtaren tog Preſten Seraja af förſta ſkiftet, och Preſten Zephania af det andra ſkiftet, och tre dörrawaktare, 4 Moſ. 3: 1, ꝛc.

19. Och en kamerer utu ſtadenom, ſom öfwer krigsmännerna ſatt war, och fem män, ſom allſtädes hade ſtåndit för Konungenom, och i ſtadenom funne woro, och Sopher, härhöfwitsmannen, ſom folket i landena ſtrida lärde, och ſextio män af landsfolkena, ſom i ſtadenom funne woro.

20. Deßa tog NebuſarAdan hofmäſtaren, och förde dem till Konungen af Babel till Riblath.

21. Och Konungen i Babel ſlog dem ihjäl i Riblath, i de landena Hamath. Alltſå wardt Juda bortförd utu ſitt land.

22. Men öfwer det folk, ſom qwart blef i Juda land, ſom NebucadNezar, Konungen i Babel, qwart blifwa lät, ſatte han Gedalja, Ahikams ſon, Saphans ſons. Jer. 40: 5.

23. Då nu allt krigsfolkets höfwitsmän och männerna hörde, att Konungen af Babel hade uppſatt Gedalja, kommo de till Gedalja i Mizpa, nämliga Iſmael, Nethania ſon, och Johanan, Kareahs ſon, och Seraja, Thanhumeths ſon, den Netophathiten, och Jaeſania, Maachati ſon, ſamt med deras män.

24. Och Gedalja ſwor dem, och deras män, och ſade till dem: Frukter eder intet att wara de Chaldeers underdånar; blifwer i landena, och warer Konungenom af Babel underdånige, ſå går eder wäl.

25. Men i ſjunde månadenom kom Iſmael, Nethania ſon, Eliſama ſons, utaf Konungsliga ſlägt, och tio män med honom, och ſlogo Gedalja ihjäl; dertill de Judar och Chaldeer, ſom med honom woro i Mizpa. Jer. 41: 2.

26. Då reſte ſig upp allt folket, både

ſmå och ſtore, och krigsöfwerſtarna, och kommo in uti Egypten; förty de fruktade ſig för de Chaldeer.

27. Uti ſjunde och tretionde årena, ſedan Jojachin, Juda Konung, bortförd war, på ſjunde och tjugonde dagen i tolfte månadenom, hof Evil-Merodach, Konungen i Babel, uti förſta årena af ſitt rike, Jojachins, Juda Konungs, hufwud upp utu fängſlehuſet; Jer. 52: 31.

28. Och talade wänliga med honom, och ſatte hans ſtol utöfwer de Konungars ſtolar, ſom när honom woro i Babel;

29. Och förwandlade hans fängelſekläder; och han åt alltid inför honom i alla ſina lifsdagar;

30. Och ſatte honom före hans del, den man honom alltid gifwa ſkulle af Konungenom, hwar dag, ſå länge han lefde.

Ände på Andra Konunga Boken.

PRIMUS CHRONICORUM.

Den Förſta Boken af Chrönicon.

1. Capitlet.

Adams, Noahs, Abrahams, Eſau barn.
Edoms Konungar.

Adam, Seth, Enos, 1 Moſ. 5: 3.

2. Kenan, Mahalaleel, Jared,

3. Henoch, Methuſalah, Lamech,

4. Noah, Sem, Ham, Japhet. 1 Moſ. 9: 18.

5. Japhets barn äro deße: Gomer, Magog, Madai, Javan, Thubal, Meſech, Thiras. 1 Moſ. 10: 2.

6. Men Gomers barn äro: Aſcenas, Riphath, Thogarma.

7. Javans barn äro: Eliſa, Tharſiſa, Chittim, Dodam, Dodanim.

8. Hams barn äro: Chus, Mizraim, Phut, Canaan. 1 Moſ. 10: 6.

9. Men Chus barn äro deße: Seba, Havila, Sabtha, Raema, Sabtecha. Raema barn äro: Seba och Dedan.

10. Men Chus födde Nimrod. Han begynte wara wäldig på jordene. 1 Moſ. 10: 8.

11. Mizraim födde Ludim, Anamim, Lehabim, Naphthuhim,

12. Patruſim, Casluhim; af hwilkom utkomne äro de Philiſtim och Caphthorim.

13. Men Canaan födde Zidon, ſin förſta ſon, och Heth,

14. Jebuſi, Emori, Girgaſi,

15. Hivi, Arki, Sini,

16. Arvadi, Zemari och Hamathi.

17. Sems barn äro deße: Elam, Aſſur, Arphachſad, Lud, Aram, Uz, Hul, Gether och Maſech. 1 Moſ. 10: 22.

18. Men Arphachſad födde Salah; Salah födde Eber. 1 Moſ. 11: 14.

19. Men Eber wordo födde twå ſöner; den ene het Peleg, derföre att i hans tid wardt landet deladt; och hans broder het Jaketan. 1 Moſ. 10: 25.

20. Jaketan födde Almodad, Saleph, Hazarmaveth, Jarah,

21. Hadoram, Uſal, Dikela,

22. Ebal, Abimael, Seba,

23. Ophir, Havila och Jobab. Deße äro alle Jaketans barn.

24. Sem, Arphachſad, Salah, 1 Moſ. 11: 10.

25. Eber, Peleg, Regu,

26. Serug, Nahor, Tharah,

27. Abram, det är Abraham. 1 Moſ. 17: 5.

28. Men Abrahams barn äro: Iſaac och Iſmael. 1 Moſ. 21: 2, 3. 16: 15.

29. Detta är deras ätter: den förſte Iſmaels ſon Nebajoth; Kedar, Adbeel, Mibſam, 1 Moſ. 25: 13.

30. Miſma, Duma, Maſſa, Hadad, Thema,

31. Jethur, Naphis, Kedma. Deße äro Iſmaels barn.

32. Men Keturas barn, Abrahams frillos: hon födde Simran, Jakſan,

Medan, Midian, Jisbak, Suah. Och Jakſans barn äro: Seba och Dedan.
1 Moſ. 25: 2.

33. Och Midians barn äro: Epha, Epher, Hanoch, Abida, Eldaa. Deßa äro alle Keturas barn.

34. Abraham födde Iſaac. Iſaacs barn äro: Eſau och Iſrael.
1 Moſ. 25: 25, 26.

35. Eſau barn äro: Eliphas, Reguel, Jeus, Jaelam, Korah.
1 Moſ. 36: 1, ꝛc.

36. Eliphas barn äro: Teman, Omar, Zephi, Gatham, Kenas, Thimna, Amalek.

37. Reguels barn äro: Nahath, Serah, Samma och Miſſa.

38. Seirs barn äro: Lotan, Sobal, Zibeon, Ana, Diſon, Ezer, Diſan.
1 Moſ. 36: 20.

39. Lotans barn äro: Hori, Homam; och Thimna war Lotans ſyſter.

40. Sobals barn äro: Aljan, Manahat, Ebal, Zephi, Onam. Zibeons barn: Aja och Ana.

41. Ana barn äro: Diſon. Diſons barn äro: Hamran, Esban, Jithran, Cheran.

42. Ezers barn äro: Bilhan, Saavan, Jaachan. Diſans barn äro: Uz och Aran.

43. Deßa äro de Konungar, ſom regerade uti Edoms land, förra än någor Konung regerade ibland Iſraels barn: Bela, Geors ſon; och hans ſtad het Dinhaba. 1 Moſ. 36: 31.

44. Och då Bela blef död, wardt Konung i hans ſtad Jobab, Serahs ſon af Bozra.

45. Då Jobab blef död, wardt Konung i hans ſtad Huſam, utaf de Themaniters land.

46. Då Huſam blef död, wardt Konung i hans ſtad Hadad, Bedads ſon, hwilken ſlog de Midianiter på de Moabiters mark; och hans ſtad het Avith.

47. Då Hadad blef död, wardt Konung i hans ſtad Samla af Maſreka.

48. Då Samla blef död, wardt Konung i hans ſtad Saul af Rehoboth wid älfwena.

49. Då Saul blef död, wardt Konung i hans ſtad Baalhanan, Achbors ſon.

50. Då Baalhanan blef död, wardt Konung i hans ſtad Hadad; och hans ſtad het Pagi; och hans huſtru het Mehetabeel, Matreds dotter, och Meſahabs dotter.

51. Då Hadad blef död, wordo Förſtar i Edom: den Förſten Thimna, den Förſten Alja, den Förſten Jetheth, 1 Moſ. 36: 40.

52. Den Förſten Aholibama, den Förſten Ela, den Förſten Pinon,

53. Den Förſten Kenas, den Förſten Theman, den Förſten Mibzar,

54. Den Förſten Magdiel, den Förſten Iram. Deßa äro de Förſtar i Edom.

2. Capitlet.

Jacobs, Juda ſlägt. KiriathJearim.

Deßa äro Iſraels barn: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Iſaſchar, Sebulon, 1 Moſ. 46: 8, ꝛc.

2. Dan, Joſeph, BenJamin, Naphthali, Gad, Aſſer.

3. Juda barn äro: Er, Onan, Sela; de tre wordo honom födde af Sua dotter den Cananeiſkon. Men Er, den förſte Juda ſon, war arg för HERranom, derföre drap han honom.
1 Moſ. 38: 3, 7. 46: 12.

4. Men Thamar hans ſonahuſtru födde honom Perez och Serah, ſå att all Juda barn woro fem.
1 Moſ. 38: 28, 29.

5. Perez barn äro: Hezron och Hamul.

6. Men Serah barn äro: Simri, Ethan, Heman, Chalcol, Dara. Deßa tillhopa äro fem.

7. Charmi barn äro: Achar, hwilken bedröfwade Iſrael, då han förtog ſig på det tillſpillogifwet war.
Joſ. 7: 1.

8. Ethans barn äro: Aſaria.

9. Hezrons barn, ſom honom födde äro: Jerahmeel, Ram, Chelubai.

10. Ram födde Amminadab; Amminadab födde Naheſſon, den Förſtan för Juda barn.
4 Moſ. 1: 7. Ruth 4: 19. Matth. 1: 4.

11. Naheſſon födde Salma; Salma födde Boas.

12. Boas födde Obed; Obed födde Iſai;

13. Iſai födde ſin förſta ſon Eliab, AbiNadab den andre, Simea den tredje, 1 Sam. 16: 10.

14. Nethaneel den fjerde, Raddai den femte,

15. Ozem den ſjette, David den ſjunde. 1 Sam. 17: 12.

16. Och deras ſyſtrar woro: ZeruJa och Abigail. ZeruJa barn äro: Abiſai, Joab, Aſahel, de tre. 1 Sam. 26: 6.

17. Men Abigail födde Amaſa; och Amaſa fader war Jether, en Iſmaelit. 2 Sam. 17. 25.

18. Caleb, Hezrons ſon, födde med den qwinnone Aſuba och med Jerigoth; och deße äro hennes barn: Jeſer, Sobab och Ardon.

19. Då Aſuba blef död, tog Caleb Ephrath; hon födde honom Hur.

20. Hur födde Uri; Uri födde Bezaleel. 2 Moſ. 31: 2.

21. Derefter beſof Hezron Machirs dotter, Gileads faders; och han tog henne, då han war ſextio åra gammal; och hon födde honom Segub.

22. Segub födde Jair; han hade tre och tjugu ſtäder i Gileads land. Dom. 10: 4.

23. Och han tog utaf de ſamma Geſur och Aram, Jairs byar; dertill Kenath med deß döttrar, ſextio ſtäder. Deße äro alle Machirs barn, Gileads faders. 4 Moſ. 32: 41.

24. Efter Hezrons död i Caleb-Ephrata lefde Hezron ſina huſtru Abia; hon födde honom Ashur, Thekoa fader.

25. Jerahmeel, Hezrons förſte ſon, hade barn; den förſte Ram, Buna, Oren och Ozem, och Ahia.

26. Och Jerahmeel hade ännu ena andra huſtru, ſom het Atarah; hon är Onams moder.

27. Rams barn, Jerahmeels förſta ſons, äro: Maaz, Jamin och Eker.

28. Men Onam hade barn: Sammai och Jada. Sammai barn äro: Nadab och Abiſur.

29. Men Abiſurs huſtru het Abihail; hon födde honom Ahban och Molid.

30. Nadabs barn äro: Seled och Appaim; och Seled blef död barnlös.

31. Appaims barn äro: Jiſei. Jiſei barn äro: Seſan. Seſans barn äro: Ahlai.

32. Jada barn, Sammai broders, äro: Jether och Jonathan; men Jether blef död barnlös.

33. Men Jonathans barn äro: Peleth och Saſa. Det äro Jerahmeels barn.

34. Men Seſan hade inga ſöner, utan döttrar. Och Seſan hade en Egyptiſk tjenare, han het Jarha.

35. Och Seſan gaf Jarha, ſinom tjenare, ſina dotter till huſtru; hon födde honom Attai.

36. Attai födde Nathan; Nathan födde Sabad.

37. Sabad födde Ephlal; Ephlal födde Obed;

38. Obed födde Jehu; Jehu födde Aſaria;

39. Aſaria födde Helez; Helez födde Elaſa;

40. Elaſa födde Siſmai; Siſmai födde Sallum;

41. Sallum födde Jekamia; Jekamia födde Eliſama.

42. Calebs barn, Jerahmeels broders, äro: Meſa, hans förſte ſon; han är Siphs fader, och Mareſa barn, Hebrons faders.

43. Hebrons barn äro: Korah, Thappuah, Rekem och Sema.

44. Men Sema födde Raham, Jorkeams fader; Rekem födde Sammai.

45. Sammai ſon het Maon; och Maon war Bethzurs fader.

46. Men Epha, Calebs frilla, födde Haran, Moza och Gaſes. Haran födde Gaſes.

47. Men Jahdai barn äro: Regem, Jotham, Geſan, Pelet, Epha och Saaph.

48. Men Maacha, Calebs frilla, födde Seber och Thirhana;

49. Och födde deßlikes Saaph, Madmanna fader, och Seva, Machbena fader, och Gibea fader. Achſa war Calebs dotter. Joſ. 15: 16.

50. Deße woro Calebs barn, Hurs den förſte ſonens af Ephrata; Sobal, KiriathJearims fader,

51. Salma, BethLehems fader, Hareph, BethGaders fader.

52. Och Sobal, KiriathJearims fader, hade ſöner; han ſåg halfwa Manuhoth.

53. Men de ſlägter i KiriathJearim woro: de Jithriter, Puthiter, Sumathiter och Miſraiter. Utaf deßom äro utkomne de Zorgathiter och Eſthaoliter.

54. Salma barn äro: BethLehem och de Netophathiter, kronorna till Joabs hus, och hälften af de Manathiter af den Zorgiten.

55. Och de ſkrifwares ſlägter, ſom i Jabez bodde, äro: de Thirathiter, Simathiter, Suchathiter. Det äro de Kiniter, ſom komne äro af Hamath, BethRechabs fader.

3. Capitlet.

Davids barn. Juda Konungar, Förſtar.

Deße äro Davids barn, ſom honom födde äro i Hebron: den förſte, Ammon, af Ahinoam den Jiſreelitiſkone; den andre, Daniel, af Abigail den Carmelitiſkone; 2 Sam. 3: 2.

2. Den tredje, Abſalom, Maachas ſon, Thalmai dotters, Konungens i Geſur; den fjerde, Adonia, Haggiths ſon;

3. Den femte, SephathJa, af Abital; den ſjette, Jithream, af hans huſtru Egla.

4. Deße ſex äro honom födde i Hebron; förty han regerade der i ſju år och ſex månader; men i Jeruſalem regerade han i tre och tretio år.

5. Och deße äro honom födde i Jeruſalem: Simea, Sobab, Nathan, Salomo, de fyra, af BathSua, Ammiels dotter; 2 Sam. 5: 14.

6. Dertill Jibehar, Eliſama, Eliphelet,

7. Noga, Nepheg, Japhia,

8. Eliſama, Eljada, Eliphelet, de nio.

9. Deße äro alle Davids barn, förutan de ſom frillobarn woro. Och Thamar war deras ſyſter. 2 Sam. 13: 1.

10. Salomos ſon war Rehabeam. Hans ſon war Abia. Hans ſon war Aſa. Hans ſon war Joſaphat.
1 Kon. 11: 43. Matth. 1: 7. 1 Kon. 14: 31.

11. Han ſon war Joram. Hans ſon war Ahaſia. Hans ſon war Joas. 2 Kon. 8: 16.

12. Hans ſon war Amazia. Hans ſon war Aſaria. Hans ſon war Jotham. 2 Kon. 12: 21.

13. Hans ſon war Ahas. Hans ſon war Hiſkia. Hans ſon war Manaſſe. 2 Kon. 15: 38.

14. Hans ſon war Amon. Hans ſon war Joſia. 2 Kon. 21: 18.

15. Men Joſia ſöner woro: Den förſte, Johanan; den andre, Jojakim; den tredje, Zedekia; den fjerde, Sallum. 2 Kon. 23: 30, 34. 24: 17.

16. Men Jojakims barn woro: Jechonia. Hans ſon war Zedekia.

17. Jechonia barn, den fången wardt, woro: Sealthiel,
2 Kon. 24: 6, 15. Jer. 22: 30.

18. Malkiram, Phedaja, Seneazar, Jekamia, Hoſama, Nedabia.

19. Phedaja barn woro: Serubbabel och Simei. Serubbabels barn woro: Meſullam och Hanania, och deras ſyſter Selomith;

20. Dertill Haſuba, Ohel, Berechia, Haſadia, JuſabHeſed, de fem.

21. Hanania barn woro: Pelatia och Jeſaia. Hans ſon war Rephaja. Hans ſon war Arnan. Hans ſon war Obadja. Hans ſon war Sechania.

22. Men Sechania barn woro: Semaja. Semaja barn woro: Hattus, Jigeal, Bariah, Nearia, Saphat, de ſex.

23. Nearia barn woro: Eljoenai, Hiſkia, Aſrikam, de tre.

24. Eljoenai barn woro: Hodaja, Eljaſib, Phelaja, Akkub, Johanan, Delaja, Anani, de ſju.

4. Capitlet.

Perez, Jabez, Caleb, Sela, Simeon, Gedor.

Juda barn woro: Perez, Hezron, Charmi, Hur och Sobal.
1 Moſ. 38: 29. 46: 12. 1 Chr. 2: 4.

2. Men Reaja, Sobals ſon, födde Jahath. Jahath födde Ahumai och Lahad. Det äro de Zorgathiters ſlägter.

3. Detta är den fadrens Ethams ſlägte: Jiſreel, Jiſma, Jidbas; och deras ſyſter het Hazelelponi.

4. Och Pnuel, Gedors fader, och Eſer, Huſa fader. Det äro Hurs barn, den förſta Ephrata ſons, BethLehems faders.

5. Men Ashur, Thekoa fader, hade twå huſtrur: Helea och Naara. 1 Chr. 2: 24.

6. Och Naara födde honom Ahuſam, Hepher, Themeni, Ahaſtari. Det äro Naara barn.

7. Men Helea barn woro: Zereth, Jeſohar och Ethnan.

8. Men Coz födde Anub, och Hazobeba, och de Aharhels ſlägter, Harums ſons.

9. Men Jabez war härligare än hans bröder; och hans moder kallade honom Jabez; ty hon ſade: Jag hafwer födt honom med bekymmer.

10. Och Jabez åkallade Iſraels Gud, och ſade: Om du wälſignar mig, och förwidgar mina gränſor, och din hand blifwer med mig, och ſå ſkaffar med det onda, att det mig intet bekymrar. Och Gud lät ſke ſom han bad.

11. Men Chelub, Suahs broder, födde Mehir, det är Eſthons fader.

12. Men Eſthon födde Bethrapha, Paſeah och Thehinna, fadren till den ſtaden Nahas. Det äro de män af Recha.

13. Kenas barn woro: Athniel och Seraja. Athniels barn woro: Hathath. Joſ. 15: 17. Dom. 3: 9.

14. Och Meonothai födde Ophra. Och Seraja födde Joab, en fader åt de timbermän i dalenom; ty de woro timbermän.

15. Calebs barn, Jephunne ſons, woro: Iru, Ela och Naam. Ela barn woro: Kenas. 4 Moſ. 32: 12.

16. Jehaleleels barn woro: Siph, Sipha, Thiria och Aſareel.

17. Eſra barn woro: Jether, Mered, Epher och Jalon, och Thahar med MirJam, Sammai, Jisbah Eſthemoa fader.

18. Och hans huſtru Judija födde Jered, Gedors fader, Heber, Socho fader, Jekuthiel, Sanoahs fader. Deßa äro Bithias barn, Pharaos dotters, hwilka Mared tog.

19. Den huſtrunes Hodija barn, Nahams ſyſters, Kegila faders, woro: Hagarmi, och Eſthemoa den Maachathiten.

20. Simeons barn woro: Amnon, Rinnah, och Benhanan, Thilon. Jiſei barn woro: Soheth och Benſoheth.

21. Sela barn, Juda ſons, woro: Er, Lecha fader, Laeda, Mareſa fader, och de linwäfwares ſlägter i Asbea hus; 1 Moſ. 38: 5.

22. Dertill Jokim, och de män af Coſeba, Joas, Saraph, hwilke husherrar woro i Moab, och bodde i Lahem; ſom de gamle ſäga.

23. De woro pottomakare, och bodde ibland planteringar och gårdar, när Konungenom i hans arbete, och kommo och blefwo der.

24. Simeons barn woro: Nemuel, Jamin, Jarib, Serah, Saul. 1 Moſ. 46: 10.

25. Hans ſon war Sallum. Hans ſon war Mibſam. Hans ſon war Miſma.

26. Miſma barn woro: Hamuel. Hans ſon war Saccur. Hans ſon war Simei.

27. Simei hade ſexton ſöner, och ſex döttrar; och hans bröder hade icke mång barn; och all deras ſlägt förökade ſig icke ſå mycket, ſom Juda barn.

28. Men de bodde i BerSeba, Molada, HazarSual, Joſ. 19: 2.

29. Bilha, Ezem, Tholad,

30. Bethuel, Horma, Ziklag,

31. BethMarchaboth, HazarSuſim, BethBirei, Saarim. Det woro deras ſtäder, allt intill Konung David.

32. Dertill deras byar, Etham, Ain, Rimmon, Thochen, Aſan, de fem ſtäderna;

33. Och alle de byar, ſom woro omkring deßa ſtäderna, allt intill Baal. Det är deras boning, och deras ätt ibland dem.

34. Och Meſobab, Jamlech, Joſa, Amazia ſon,

35. Joel, Jehu Joſibia ſon, Seraja ſons, Aſiels ſons,

36. Eljoenai, Jaacoba, Jeſohaja, Aſaja, Adiel, Jiſimiel, och Benaja,

37. Siſa, Siphei ſon, Allons ſons, Jedaja ſons, Simri ſons, Semaja ſons.

38. Deße woro namnkunnige Förſtar uti deras ätter, och i deras fäders hus; och delade ſig ut, efter det de woro många.

39. Och de drogo bort till att fara till Gedor, intill öſter på dalen, på det de ſkulle ſöka bet för deras får.

40. Och de funno feta och goda bet, och ett widt land, ſtilla och rikt; ty i förtiden bodde der de af Ham.

41. Och de ſom nu wid namn beſkrifne äro, kommo i Hiſkia tid, Juda Konungs, och ſlogo deras hyddor och boningar, ſom der funne wordo, och gjorde dem tillſpillo, allt intill denna dag; och bodde i deras ſtad; ty der war bet för får.

42. Och gingo ut af dem af Simeons barnom, femhundrad män, intill Seirs berg, med deras öfwerſtar, Pelatia, Nearia, Rephaja, och Uſſiel, Jiſei barn;

43. Och ſlogo de återlefde af de Amalekiter, ſom undſluppne woro; och bodde der allt intill denna dag.

5. Capitlet.

Ruben, Gad, Manaſſe. Phuls, Thiglath-Pilneſers fängelſe.

Rubens barn, förſta Iſraels ſons, ty han war förſte ſonen; men derföre, att han ſins faders ſäng beſmittade, wardt hans förſtfödslorätt gifwen Joſephs barnom, Iſraels ſons; och han wardt icke räknad till förſtfödslona. 1 Moſ. 29: 32. 35: 22. 48: 5. 49: 4.

2. Ty Juda, ſom mägtig war ibland ſina bröder, honom wardt Förſtadömet för honom gifwet, och Joſeph förſtfödslorätten.

3. Så äro nu Rubens, förſta Iſraels ſons, barn: Hanoch, Pallu, Hezron och Charmi.
1 Moſ. 46: 9. 2 Moſ. 6: 14. 4 Moſ. 26: 5.

4. Joels barn woro: Semaja. Hans ſon war Gog. Hans ſon war Simei.

5. Hans ſon war Micha. Hans ſon war Reaja. Hans ſon war Baal.

6. Hans ſon war Beera, hwilken ThiglathPilneſer, Konungen i Aſſyrien, bortförde fången; han är en Förſte ibland de Rubeniter. 2 Kon. 15: 29.

7. Men hans bröder i deras ätter, då de i deras börd räknade wordo, hade Jegiel och Zacharia för höfwitsmän.

8. Och Bela, Aſas ſon, Sema ſons, Joels ſons, han bodde i Aroer, och intill Nebo och BaalMeon;

9. Och bodde emot öſter, intill man kommer till öknena wid den älfwena Phrath; förty deras boſkap war mycken i Gileads land.

10. Och i Sauls tid förde de örlig emot de Hagariter, ſå att de föllo genom deßes hand, och bodde i deras hyddor, in mot alla den öſtra ängden Gilead.

11. Gads barn bodde twärtöfwer ifrå dem, uti de landena Baſan, allt intill Salcha: Joſ. 13: 24.

12. Joel den främſte, Sapham den andre, Jaenai och Saphat i Baſan.

13. Och deras bröder i deras fäders hus woro: Michael, Meſullam, Seba, Jorai, Jaecan, Sia och Eber, de ſju.

14. Deße äro Abihails barn, Huri ſons, Jaroahs ſons, Gileads ſons, Michaels ſons, Jeſiſai ſons, Jahdo ſons, Bus ſons.

15. Ahi, Abdiels ſon, Guni ſons, war en öfwerſte uti deras fäders hus;

16. Och bodde uti Gilead i Baſan, och i deß döttrar, och i alla Sarons förſtäder, allt intill deß ändar.

17. Deße wordo alle räknade i Jothams, Juda Konungs, och Jerobeams, Iſraels Konungs tid.
2 Kon. 15: 5. 14: 23.

18. Rubens barn, de Gaditers, och de halfwa ſlägtenes Manaſſe, woro ſtridſamme män, ſom ſköld och ſwärd föra och båga ſpänna kunde, och förfarne till att ſtrida; de woro fyra och fyratio tuſend, och ſjuhundrad och ſextio, ſom i här drogo.

19. Och då de ſtridde med de Hagariter, hulpo dem Jetur, Naphis och Nodab; 1 Moſ. 25: 15.

20. Och gåfwo de Hagariter i deras händer, och allt det ſom med dem war; **förty de ropade till Gud i ſtridene, och han bönhörde dem; ty de trodde till honom.**

21. Och de förde bort deras boſkap,

femtiotuſend camelar, tuhundrad och femtio tuſend får, tutuſend åſnar, och hundradtuſend menniſkors ſjälar.

22. Och der föllo månge ſåre; ty **ſtriden war af Gudi.** Och de bodde i deras ſtad allt intill den tiden de fångne wordo. 2 Kon. 17: 3, 6.

23. De halfwa ſlägtenes Manaſſe barn bodde i de landena, ifrå Baſan allt intill BaalHermon och Senir, och det berget Hermon, och de woro månge.

24. Och deßa woro höfwitsmän till deras fäders hus: Epher, Jiſei, Eliel, Aſriel, Jeremia, Hodavia, Jahdiel; wäldige, mägtige män, och namnkunnige höfwitsmän uti deras fäders huſom.

25. Och då de förtogo ſig emot deras fäders Gud, och i horeri gingo efter de folks gudar der i landena, ſom Gud för dem förgjort hade, 2 Kon. 17: 7.

26. Uppwäckte Iſraels Gud Phuls anda, Konungens i Aſſyrien, och ThiglathPilneſers anda, Konungens i Aſſyrien, och förde bort de Rubeniter, Gaditer och den halfwa ſlägtene Manaſſe, och lät komma dem till Halah och Hober och Hara, och till den älfwena Goſan, allt intill denna dag. 2 Kon. 15: 19, 29.

6. Capitlet.

Levi ſlägt, gränſor, ämbete, ſtäder.

Levi barn woro: Gerſom, Kehath och Merari. 1 Moſ. 46: 11. 2 Moſ. 6: 16. 4 Moſ. 26: 57. 1 Chr. 23: 6.

2. Kehaths barn woro: Amram, Jizear, Hebron och Uſſiel.

3. Amrams barn woro: Aaron, Moſe och MirJam. Aarons barn woro: Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar. 2 Moſ. 2: 1.

4. Eleazar födde Pinehas; Pinehas födde Abiſua;

5. Abiſua födde Bukki; Bukki födde Uſſi;

6. Uſſi födde Serahia; Serahia födde Merajoth;

7. Merajoth födde Amaria; Amaria födde Ahitob;

8. Ahitob födde Zadok; Zadok födde Ahimaaz; 2 Sam. 8: 17. 15: 27.

9. Ahimaaz födde Aſaria; Aſaria födde Johanan;

10. Johanan födde Aſaria, hwilken Preſt war i huſena, ſom Salomo byggde i Jeruſalem.

11. Aſaria födde Amaria; Amaria födde Ahitob;

12. Ahitob födde Zadok; Zadok födde Sallum;

13. Sallum födde Hilkia; Hilkia födde Aſaria; 2 Kon. 22: 4.

14. Aſaria födde Seraja; Seraja födde Jozadak;

15. Men Jozadak wardt med bortförd, då HERren lät bortföra Juda och Jeruſalem fångna af NebucadNezar. 2 Kon. 25: 11.

16. Så äro nu Levi barn deßa: Gerſom, Kehath, Merari.

17. Gerſoms barn heta alltſå: Libni och Simei. 2 Moſ. 6: 17.

18. Kehaths barn heta: Amram, Jizear, Hebron och Uſſiel.

19. Merari barn heta: Maheli och Muſi. Det äro de Leviters ätter efter deras fäder.

20. Gerſoms ſon war Libni; hans ſon war Jahath; hans ſon war Simma;

21. Hans ſon war Joah; hans ſon war Iddo; hans ſon war Serah; hans ſon war Jeathrai.

22. Men Kehaths ſon war Amminadab; hans ſon war Korah; hans ſon war Aſſir;

23. Hans ſon war Elkana; hans ſon war Ebjaſaph; hans ſon war Aſſir;

24. Hans ſon war Tahath; hans ſon war Uriel; hans ſon war Uſſia; hans ſon war Saul.

25. Elkana barn woro: Amaſai och Ahimoth.

26. Hans ſon war Elkana; hans ſon war ElkanaSophai; hans ſon war Nahath;

27. Hans ſon war Eliab; hans ſon war Jeroham; hans ſon war Elkana; 1 Sam. 1: 1.

28. Hans ſon war Samuel; hans förſtfödde war Vaſni och Abija.

29. Merari ſon war Maheli; hans ſon war Libni; hans ſon war Simei; hans ſon war Uſſa;

30. Hans ſon war Simea; hans ſon war Haggija; hans ſon war Aſaja.

31. Deße äro de ſom David ſatte till att ſjunga i HErrans hus, då arken hwilade;

32. Och tjente för boningene och wittnesbördſens tabernakel med ſjungande, allt intill Salomo byggde HErrans hus i Jeruſalem; och ſtodo efter deras ſätt i deras ämbete.

33. Och deße äro de ſom ſtodo, och deras barn: Utaf Kehaths barnom war Heman ſångaren, Joels ſon, Samuels ſons,

34. Elkana ſons, Jerohams ſons, Eliels ſons, Thoahs ſons,

35. Zuphs ſons, Elkana ſons, Mahaths ſons, Amaſai ſons,

36. Elkana ſons, Joels ſons, Aſaria ſons, Zephania ſons,

37. Thahaths ſons, Aſſirs ſons, Ebjaſaphs ſons, Korahs ſons;

38. Jizears ſons, Kehaths ſons, Levi ſons, Iſraels ſons.

39. Och hans broder Aſſaph ſtod på hans högra ſido. Och Aſſaph war Berechia ſon, Simea ſons,

40. Michaels ſons, Baaſeja ſons, Malchija ſons,

41. Ethni ſons, Serahs ſons, Adaja ſons,

42. Ethans ſons, Simma ſons, Simei ſons,

43. Jahaths ſons, Gerſoms ſons, Levi ſons.

44. Men deras bröder, Merari barn, ſtodo på wenſtra ſidone, nemliga Ethan, Kiſi ſon, Abdi ſons, Malluchs ſons,

45. Haſabia ſons, Amazia ſons, Hilkia ſons,

46. Amzi ſons, Bani ſons. Samers ſons,

47. Maheli ſons, Muſi ſons, Merari ſons, Levi ſons.

48. Men deras bröder, Leviterna, woro ſkickade till allehanda ämbete uti Guds hus boning.

49. Men Aaron och hans ſöner woro i det ämbetet, ſom war, upptända på bränneoffrets altare, och på rökaltarena, och till alla ſyßlor uti det aldrahelgaſte, och till att förſona Iſrael, ſåſom Moſe Guds tjenare budit hade.
2 Moſ. 30:7, 8. 4 Moſ. 4:16.

50. Aarons barn äro deße: Eleazar hans ſon; hans ſon war Pinehas; hans ſon war Abiſua;

51. Hans ſon war Bukki; hans ſon war Uſſi; hans ſon war Serahia;

52. Hans ſon war Merajoth; hans ſon war Amaria; hans ſon war Ahitob;

53. Hans ſon war Zadok; hans ſon war Ahimaaz.

54. Och detta är deras boning och ſäte uti deras gränſor, nämliga Aarons barnas af de Kehathiters ätt; ty lotten föll till dem.

55. Och de gåfwo dem Hebron i Juda land, och deß förſtäder allt omkring. 4 Moſ. 35:2, 3. Joſ. 21:13.

56. Men ſtadſens mark och deß byar gåfwo de Caleb, Jephunne ſon.
Joſ. 21:12.

57. Så gåfwo de nu Aarons barnom de friſtäder, Hebron och Libna, och deß förſtäder, Jattir och Eſthemoa, och deß förſtäder, 5 Moſ. 19:3.

58. Hilen och deß förſtäder, Debir och deß förſtäder,

59. Aſan och deß förſtäder, Beth-Semes och deß förſtäder;

60. Och af BenJamins ſlägte, Geba och deß förſtäder, Alemeth och deß förſtäder, Anathoth och deß förſtäder; ſå att alla ſtäder i deras ätter woro tretton.

61. Men dem androm Kehaths barnom i deras ätter wordo, af den halfwa Manaſſe ſlägte, genom lott gifne tio ſtäder.

62. Gerſoms barnom i deras ätter wordo af Iſaſchars ſlägte, och af Aſſers ſlägte, och af Naphthali ſlägte, och af Manaſſe ſlägte i Baſan, tretton ſtäder gifne.

63. Merari barnom i deras ätter wordo genom lott gifne, af Rubens ſlägte, och af Gads ſlägte, och af Sebulons ſlägte, tolf ſtäder;

64. Och Iſraels barn gåfwo ockſå Leviterna ſtäder, med deras förſtäder;

65. Nämliga genom lott, af Juda barnas ſlägte och af Simeons barnas ſlägte, och BenJamins barnas ſlägte,

de ſtäder, ſom de wid namn före ſade.

66. Men Kehaths barnas ätt kommo ſtäder till, af Ephraims ſlägtes gränſor.

67. Så gåfwo de nu de andra Kehaths barnas ätt de friſtäder, Sechem på Ephraims berg och deß förſtäder, Geſer och deß förſtäder, Joſ. 21: 21.

68. Jokneam och deß förſtäder, Beth-Horon och deß förſtäder;

69. Ajalon och deß förſtäder; Gath-Rimmon och deß förſtäder;

70. Dertill, af den halfwa ſlägtene Manaſſe, Aner och deß förſtäder, Bileam och deß förſtäder.

71. Men Gerſoms barnom gåfwo de, af den halfwa Manaſſe ſlägtes ätt, Golan i Baſan och deß förſtäder, Aſtaroth och deß förſtäder;

72. Af Iſaſchars ſlägte, Kedes och deß förſtäder, Daberath och deß förſtäder,

73. Ramoth och deß förſtäder, Anem och deß förſtäder;

74. Af Aſſers ſlägte, Maſal och deß förſtäder, Abdon och deß förſtäder.

75. Hukok och deß förſtäder, Rehob och deß förſtäder;

76. Af Naphthali ſlägte, Kedes i Galilea och deß förſtäder, Hammon och deß förſtäder, Kiriathaim och deß förſtäder.

77. Dem androm Merari barnom gåfwo de, af Sebulons ſlägte, Rimmono och deß förſtäder, Thabor och deß förſtäder;

78. Och på hinſidon Jordan twärsöfwer Jericho öſterut wid Jordan: Af Rubens ſlägte, Bezer i öknene och deß förſtäder, Jahzah och deß förſtäder,

79. Kedemoth och deß förſtäder, Mephaath och deß förſtäder;

80. Af Gads ſlägte, Ramoth i Gilead och deß förſtäder, Mahanaim och deß förſtäder,

81. Hesbon och deß förſtäder, Jaeſer och deß förſtäder.

7. Capitlet.

Iſaſchar. BenJamin. Naphthali. Manaſſe. Ephraim. Aſſer.

Iſaſchars barn woro: Thola, Phua, Jaſub och Simrom, de fyra. 1 Moſ. 46: 13. 4 Moſ. 26: 23.

2. Thola barn woro: Uſſi, Rephaja, Jeriel, Jahmai, Jibſam och Samuel, hufwud uti deras fäders hus af Thola, och wäldige män i deras ätter, wid det talet i Davids tid tu och tjugu tuſend och ſexhundrad.

3. Uſſi barn woro: Jiſraja. Jiſraja barn woro: Michael, Obadja, Joel och Jiſſija, de fem; och woro alle höfwitsmän.

4. Och med dem i deras ätter uti deras fäders hus woro wäpnade härfolk till ſtrid, ſex och tretio tuſend; ty de hade många huſtrur och barn.

5. Och deras bröder i alla Iſaſchars ätter, wäldige män, woro ſju och åttatio tuſend, och wordo alle räknade.

6. BenJamins barn woro: Bela, Becher och Jediael, de tre. 1 Moſ. 46: 21. 4 Moſ. 26: 38.

7. Bela barn woro: Ezbon, Uſſi, Uſſiel, Jeremoth och Iri, de fem, höfwitsmän i fädernas hus, wäldige män, och wordo räknade tu och tjugu tuſend, och fyra och tretio.

8. Bechers barn woro: Semira, Joas, Elieſer, Eljoenai, Omri, Jeremoth, Abia, Anathot och Alameth, de woro alle Bechers barn;

9. Och wordo räknade i deras ätter efter höfwitsmännerna i deras fäders hus, wäldige män, tjugutuſend och tuhundrad.

10. Jediaels barn woro: Bilhan. Bilhans barn woro: Jeus, BenJamin, Ehud, Chenaana, Sethan, Tharſis och Ahiſahar.

11. De woro alle Jediaels barn, fädernas höfwitsmän, wäldige män, ſjuttontuſend tuhundrad, ſom i här utdrogo till att ſtrida.

12. Och Suppim och Huppim woro Irs barn; men Huſim woro Achers barn.

13. Naphthali barn woro: Jahziel, Guni, Jezer och Sallum af Bilha barn. 1 Moſ. 46: 24. 4 Moſ. 26: 48.

14. Manaſſe barn äro deße: Eſriel, hwilken hans frilla Aramia födde; men han födde Machir, Gileads fader.

15. Och Machir gaf Huppim och Suppim huſtrur, och hans ſyſter het Maacha; hans andre ſon het Zela-

phehad; och Zelaphehad hade döttrar.
4 Moſ. 27: 1.

16. Och Maacha, Machirs huſtru, födde en ſon, den kallade hon Peres; och hans broder het Seres; och hans ſöner woro: Ulam och Rakem.

17. Men Ulams ſon war Bedan. Detta är Gileads barn, Machirs ſons, Manaſſe ſons.

18. Och hans ſyſter Molecheth födde Iſhod, Abieſer och Mahela.

19. Och Semida hade deßa barnen: Ahjan, Sechem, Likhi och Aniam.

20. Ephraims barn woro deße: Suthelah. Hans ſon war Bered; hans ſon war Thahath; hans ſon war Elada; hans ſon war Thahath;
4 Moſ. 26: 35.

21. Hans ſon war Sabad; hans ſon war Suthelah, Eſer och Elad. Och de män i Gath, infödde i landena, dråpo dem, derföre att de nederdragne woro till att taga bort deras boſkap.

22. Och deras fader Ephraim ſörjde i långan tid, och hans bröder kommo till att hugſwala honom.

23. Och han beſof ſina huſtru; hon wardt hafwandes, och födde en ſon, och han kallade hans namn Beria, derföre att illa tillgick i hans hus.

24. Hans dotter war Seera. Hon byggde nedra och öfra BethHoron och UſſenSeera.

25. Hans ſon war Repha; hans ſon war Reſeph och Thelah; hans ſon war Thahan;

26. Hans ſon war Laedan; hans ſon war Ammihud; hans ſon war Eliſama;
4 Moſ. 1: 10.

27. Hans ſon war Nun; hans ſon war Joſua.
Joſ. 1: 1.

28. Och deras ägor och boning war BethEl och deß döttrar, och öſterut af Naaran, och weſterut ifrå Geſer och deß döttrar; Sechem och deß döttrar, allt intill Aſſa och deß döttrar;

29. Och intill Manaſſe barn, BethSean och deß döttrar; Thaanach och deß döttrar; Megiddo och deß döttrar; Dor och deß döttrar. Deruti bodde Joſephs barn, Iſraels ſons.
Joſ. 17: 11.

30. Aſſers barn woro deße: Jimna, Jiſva, Jiſvi, Beria, och Serah deras ſyſter.
1 Moſ. 46: 17. 4 Moſ. 26: 44.

31. Beria barn woro: Heber och Malchiel, det är Birſaviths fader.

32. Heber födde Japhlet, Somer, Hotham, och Suah deras ſyſter.

33. Japhlets barn woro: Paſach, Bimhal och Aſvath; deße woro Japhlets barn.

34. Somers barn woro: Ahi, Rohga, Jehubba och Aram.

35. Och hans broders Helems barn woro: Sopha, Jimna, Seles och Amal.

36. Sopha barn woro: Suah, Harnepher, Sual, Beri, Jimra,

37. Bezer, Hod, Samma, Silſa, Jithran och Beera.

38. Jethers barn woro: Jephunne, Phiſpah och Ara.

39. Ulla barn woro: Arah, Haniel och Rizia.

40. Deße woro alle Aſſers barn, höfwitsmän, i deras fäders hus utwalde, wäldige män, och hufwud öfwer Förſtar, och wordo räknade i här till ſtrids wid deras tal, ſex och tjugu tuſend män.

8. Capitlet.

BenJamin, Saul, Jonathan.

BenJamin födde Bela ſin förſta ſon, Asbel den andra, Ahrah den tredje,
1 Moſ. 46: 21. 4 Moſ. 26: 38. 1 Chr. 7: 6.

2. Nohah den fjerde, Rapha den femte.

3. Och Bela hade barn: Addar, Gera, Abihud,

4. Abiſua, Naaman, Ahoah,

5. Gera, Sephuphan och Huram.

6. Deße äro Ehuds barn, ſom hufwud woro för de fäder, ſom bodde i Geba, och drogo bort till Manahath;

7. Nämliga Naaman, Ahia och Gera, den ſamme förde dem bort; och han födde Uſſa och Ahihud.

8. Och Saharaim födde i Moabs land, (då han hade låtit dem ifrå ſig) af Huſim och Baara ſinom huſtrum.

9. Och han födde af Hodes ſine huſtru Jobab, Zibia, Meſa, Malcham,

10. Jeuz, Sachia och Mirma. Deße äro hans barn, hufwud för fäderna.

11. Af Huſim födde han Abitob och Elpaal.

12. Elpaals barn woro: Eber, Miſam och Samed; den ſamme byggde Ono och Lod, och deß döttrar.

13. Och Beria och Sema woro hufwud för fäderna ibland dem ſom bodde i Ajalon; de förjagade dem ſom bodde i Gath.

14. Men hans broder, Saſak, Jeremoth,

15. Sebadia, Arad, Ader,

16. Michael, Jiſpa och Joha. Deße äro Beria barn.

17. Sebadia, Meſullam, Hiſki, Heber,

18. Jiſmerai, Jiſlia, Jobab. Deße äro Elpaals barn.

19. Jakim, Sichri, Sabdi,

20. Elienai, Zillethai, Eliel,

21. Adaja, Beraja och Simrath. Deße äro Simri barn.

22. Jiſpan, Eber, Eliel,

23. Abdon, Sichri, Hanan,

24. Hanania, Elam, Anthothia,

25. Jiphdeja och Pnuel. Deße äro Saſaks barn.

26. Samſerai, Seharia, Athalia,

27. Jareſia, Elia och Sichri. Deße äro Jerohams barn.

28. Deße äro hufwud för fäderna i deras ätter; de bodde i Jeruſalem.

29. Men i Gibeon bodde fadren Gibeon; och hans huſtru het Maacha. 1 Chr. 9: 35.

30. Och hans förſte ſon war Abdon, Zur, Kis, Baal, Nadab,

31. Gedor, Ahio och Secher.

32. Men Mikloth födde Simea; och de bodde twärsemot deras bröder i Jeruſalem med ſinom brödrom.

33. Ner födde Kis, Kis födde Saul, Saul födde Jonathan, MalchiSua, AbiNadab och Esbaal. 1 Sam. 9: 1. 14. 49.

34. Jonathans ſon war MeriBaal. MeriBaal födde Micha.

35. Micha barn woro: Pithon, Melech, Thaerea och Ahas.

36. Ahas födde Joadda. Joadda födde Alemeth, Aſmaveth och Simri. Simri födde Moza.

37. Moza födde Binea; hans ſon war Rapha; hans ſon war Eleaſa; hans ſon war Azel.

38. Men Azel hade ſex ſöner. De heto: Aſrikam, Bochru, Iſmael, Searia, Obadja, Hanan. De äro alle Azels ſöner.

39. Eſeks barn, hans broders, woro: Ulam hans förſte ſon, Jeus den andre, Eliphelet den tredje.

40. Men Ulams barn woro wäldige män, och wälbehändige med bågar, och hade många ſöner och ſonaſöner, hundrade och femtio. De äro alle af BenJamins barnom.

9. Capitlet.

Iſrael fången. Jeruſalems inwånare. Levi tjenſter. Sauls ätt.

Och hele Iſrael wardt räknad, och ſi, de äro uppſkrifne i Iſraels och Juda Konungars bok, och nu bortförde till Babel för ſina mißgerningars ſkull; 2 Sam. 24: 9.

2. De ſom tillförene bodde på ſina ägor och ſtäder, nämliga Iſrael, Preſter, Leviter och de Nethinim.

3. Men i Jeruſalem bodde någre af Juda barn, någre af BenJamins barn, någre af Ephraims och Manaſſe barn; Neh. 11: 4.

4. Nämliga utaf Perez barn, Juda ſons, war Athai, Ammihuds ſon, Omri ſons, Imri ſons, Bani ſons;

5. Men af Siloni, Aſaja förſte ſonen, och hans andre ſöner.

6. Af Serahs barn, Jeguel och deras bröder, ſexhundrad och niotio.

7. Af BenJamins barn, Sallu, Meſullams ſon, Hodavia ſons, Haſſenua ſons,

8. Och Jibneja, Jerohams ſon. Och Ela, Uſſi ſon, Michri ſons, och Meſullam, Sephatia ſon, Reguels ſons, Jibneja ſons;

9. Dertill deras bröder uti deras ätter, niohundrad och ſex och femtio. Alle deße männerna woro höfwitsmän för fäderna uti deras fäders hus.

10. Af Preſterna, Jedaja, Jojarib, Jachin;

11. Och Aſaria, Hilkia ſon, Meſullams ſons, Zadoks ſons, Merajoths ſons, Ahitobs ſons, en Förſte i Guds hus; Neh. 11: 11.

12. Och Adaja, Jerohams ſon, Paſhurs ſons, Malchia ſons; och Maſai, Adiels ſon, Jahſera ſons, Meſullams ſons, Meſillemiths ſons, Immers ſons;

13. Dertill deras bröder höfwitsmän i deras fäders huſe, tuſende ſjuhundrad och ſextio ſtarke män, till att beſtälla hwad ämbetet tillhörde i Guds hus.

14. Men af Leviterna, af Merari barnom, Semaja, Haſubs ſon, Aſrikams ſons, Haſabia ſons,

15. Och Bakbakkar, den timbermannen, och Galal; och Matthania, Micha ſon, Sichri ſons, Aſſaphs ſons,

16. Och Obadja, Semaja ſon, Galals ſons, Jeduthuns ſons, och Berechia, Aſa ſon, Elkana ſons, den ſom uti de Netophathiters byar bodde.

17. Dörrawaktarena woro: Sallum, Akkub, Talmon, Ahiman, med deras bröder; och Sallum, öfwerſten.

18. Ty härtill hade waktat för Konungsporten öſtantill Levi barn, i lägre,

19. Sallum, Kore ſon, Ebiaſaphs ſons, Korah ſons, och hans bröder utu hans faders hus, de Korhiter, wid ämbetets ſyßlo, att de waktade wid tabernaklets dörrar, och deras fäder i HERrans lägre, att de ſkulle wakta på ingången.

20. Men Pinehas, Eleazars ſon, war Förſten öfwer dem, derföre att HERren hade tillförene warit med honom. 4 Moſ. 25 : 7.

21. Zacharia, Meſelemia ſon, war waktare wid wittnesbördſens tabernakels dörr.

22. Alle deße woro utwalde till waktare wid dörrarna, tuhundrad och tolf. De woro räknade i deras byar. Och David och Samuel Siaren ſtiktade dem genom deras tro;
1 Sam. 9 : 9. 1 Chr. 23 : 6.

23. Att de och deras barn ſkulle taga wara på HERrans hus, nämliga på tabernaklets hus, att de det wakta ſkulle.

24. De ſamme dörrawaktare woro ſtällde på fyra ſidor, öſtan, weſtan, norr, ſöder.

25. Men deras bröder woro i ſina byar, så att de ju inkommo på ſjunde dagen, till att alltid wara när dem. 2 Kon. 11 : 5.

26. Förty Leviterna woro deßom fyra öfwerſta dörrawaktaromen betrodde, och de woro öfwer kiſtorna och ſkatten i Guds hus;

27. Och blefwo de öfwer nattena omkring Guds hus; ty dem hörde wakten till, att de ſkulle upplåta hwar morgon. 1 Kon. 6 : 5.

28. Och ſomlige af dem woro öfwer ämbetstygen; förty de båro dem tald ut och in.

29. Och ſomlige af dem woro beſtällde öfwer kärilen, och öfwer all helig redſkap; öfwer ſemlomjöl, öfwer win, öfwer oljo, öfwer rökelſe, öfwer rökwerk.

30. Men Preſternas barn gjorde ſomlige rökwerk.

31. Mattithia utaf Leviterna, dem förſta Sallums ſone, den Korhitens, woro betrodda pannorna.

32. Utaf de Kehathiter deras bröder, woro till att bereda ſkådobröden, så att de tillredde dem på hwar Sabbathsdag. 3 Moſ. 24 : 5.

33. Deße äro de ſångare, höfwitsmän ibland Leviternas fäder, öfwer kiſtorna ſtickade; förty dag och natt woro de der öfwer i ſyßlomen.

34. Deße äro höfwitsmän för fäderna ibland Leviterna uti deras ätter; och bodde i Jeruſalem.

35. I Gibeon bodde Jegiel, Gibeons fader; hans huſtru het Maacha; 1 Chr. 8 : 29.

36. Och hans förſte ſon Abdon, Zur, Kis, Baal, Ner, Nadab,

37. Gedor, Ahio, Zacharia, Mikloth.

38. Men Mikloth födde Simeam; de bodde ockſå omkring deras bröder i Jeruſalem, ibland ſina bröder. 1 Chr. 8 : 32.

39. Ner födde Kis. Kis födde Saul. Saul födde Jonathan, MalchiSua, AbiNadab, Esbaal. 1 Sam. 14 : 49.

40. Jonathans ſon war Meribaal, Meribaal födde Micha.

41. Micha barn woro: Pithon, Melech och Thahrea.

42. Ahas födde Jaera. Jaera födde Alemeth, Aſmaveth och Simri. Simri födde Moza.

43. Moza födde Binea. Hans ſon war Rephaja. Hans ſon war Eleaſa. Hans ſon war Azel.

44. Azel hade ſex ſöner; de heto: Aſrikam, Bochru, Iſmael, Searia, Obadja, Hanan. Deße äro Azels barn.

10. Capitlet.

Sauls död, hufwud, begrafning.

De Philiſteer ſtridde emot Iſrael, och de af Iſrael flydde för de Philiſteer, och de ſlagne föllo på Gilboa berg. 1 Sam. 31 : 1, ꝛc.

2. Och de Philiſteer gåfwo ſig hardt in på Saul och hans ſöner, och ſlogo Jonathan, AbiNadab och MalchiSua, Sauls ſöner.

3. Och ſtriden wardt ſkarp emot Saul; och de bågaſkyttar kommo inpå honom, ſå att han blef ſår af ſkyttorna.

4. Då ſade Saul till ſin wapnedragare: Drag ditt ſwärd ut, och ſtick mig igenom dermed, att deße oomſkorne icke komma och fara ſkamliga med mig. Men hans wapnedragare wille icke; ty han fruktade ſig ſwårliga. Då tog Saul ſitt ſwärd, och föll deruppå.

5. Som nu hans wapnedragare ſåg, att Saul war död, föll han ock på ſwärdet, och blef död.

6. Alltſå blef Saul död, och hans tre ſöner, och hans hela hus tillika.

7. Då nu de män af Iſrael, ſom i dalenom woro, ſågo att de woro flydde, och att Saul och hans ſöner woro döde, öfwergåfwo de ſina ſtäder, och flydde; och de Philiſteer kommo, och bodde deruti.

8. Den andra morgonen kommo de Philiſteer till att afkläda de ſlagna, och funno Saul och hans ſöner liggande på Gilboa berg;

9. Och klädde honom af, och togo hans hufwud och hans wapen, och ſände uti de Philiſteers land allt omkring, och läto förkunnat för deras afgudar och folkena;

10. Och lade hans wapen i deras guds hus; och hans hufwud ſlogo de på Dagons hus.

11. Då nu alle de i Jabes i Gilead hörde allt det de Philiſteer Saul gjort hade,

12. Reſte de upp alle ſtridſamme män, och togo Sauls lekamen, och hans ſöners, och förde dem till Jabes, och begrofwo deras ben under den eken i Jabes; och faſtade i ſju dagar. 2 Sam. 2 : 5.

13. Alltſå blef Saul död i ſine mißgerning, ſom han emot HERran gjort hade, emot HERrans ord, det han icke höll; ockſå derföre, att han frågade ſpåqwinnona, 1 Sam. 15 : 11, 23. 28 : 7.

14. Och icke frågade HERran; derföre drap han honom, och wände riket till David, Iſai ſon.

11. Capitlet.

Davids ſmörjelſe till Konung, ſtad, hjeltar, törſt.

Och hele Iſrael ſamlade ſig till David i Hebron, och ſade: Si, wi äre ditt ben och ditt kött. 2 Sam. 5 : 1.

2. Och tillförene, medan Saul war Konung, förde du Iſrael ut och in; ſå hafwer ock HERren din Gud ſagt till dig: Du ſkall föda mitt folk Iſrael, och du ſkall wara en Förſte öfwer mitt folk Iſrael. 1 Sam. 18 : 5, 6. 19 : 8.

3. Kommo ockſå alle Iſraels äldſte till Konungen i Hebron. Och David gjorde ett förbund med dem i Hebron för HERranom. Och de ſmorde David till Konung öfwer Iſrael, efter HERrans ord, genom Samuel. 1 Sam. 16 : 13.

4. Och David drog åſtad, och hele Iſrael, till Jeruſalem, det är Jebus; ty de Jebuſeer bodde i landena.

5. Och de borgare i Jebus ſade till David: Du ſkall icke komma härin. Men David wann den borgen Zion, det är Davids ſtad. 2 Sam. 5 : 6.

6. Och David ſade: Den ſom de Jebuſeer förſt ſlår, han ſkall wara hufwud och öfwerſte. Då ſteg Joab, ZeruJa ſon, förſt upp, och wardt höfwitsman.

7. Och David bodde på borgene; deraf kallar man henne Davids ſtad.

8. Och han byggde ſtaden omkring, ifrå Millo och ſedan allt omkring; och

Joab lät lefwa dem ſom qware woro i ſtadenom.

9. Och David hade framgång, och kom ſig före; och HERren Zebaoth war med honom.

10. Deße äro de öfwerſte ibland Davids wäldiga, de der manliga höllo med honom i hans rike, när hela Iſrael, ſå att man gjorde honom till Konung, efter HERrans ord, öfwer Iſrael. 2 Sam. 23: 8. 1 Sam. 16: 12.

11. Och detta är talet på Davids wäldiga män: Jaſabeam, Hachmoni ſon, den ypperſte ibland tretio; han hof ſin ſpets upp, och ſlog trehundrad i en gång.

12. Näſt honom war Eleazar, Dodo ſon, den Ahohiten, och han war ibland de tre wäldiga.

13. Denne war med David, då de talade hädelſe, och de Philiſteer ſig der förſamlat hade till ſtrid; och war ett ſtycke åker fullt med bjugg, och folket flydde för de Philiſteer. 2 Sam. 23: 11.

14. Och de trädde midt uppå åkerſtycket, och undſatte det, och ſlogo de Philiſteer; och HERren gaf en ſtor ſalighet.

15. Och de tre utaf de ypperſta tretio drogo neder till bergshällen till David, i den kulona Adullam; men de Philiſteers lägre war i Rephaims dal.

16. Och David war i borgene; och de Philiſteers folk war på den tid i BethLehem.

17. Och David fick luſta, och ſade: Ho will gifwa mig dricka af det wattnet i den brunnen i BethLehem, under portenom? 2 Sam. 23: 15.

18. Då ſlogo deße tre genom de Philiſteers lägre, och hemtade watten utu brunnen i BethLehem, under portenom, och båro till David. Men han wille icke drickat, utan utgöt det HERranom;

19. Och ſade: Det låte Gud wara långt ifrå mig, att jag detta göra ſkulle, och dricka deßa mäns blod i deras lifsfara; förty de hafwa det hemtat med ſins lifs fara; derföre wille han icke drickat. Det gjorde de tre hjeltar.

20. Abiſai, Joabs broder, han war den ypperſte ibland tre, och han hof ſin ſpets upp, och ſlog trehundrad, och han war bepriſad ibland tre.

21. Och han den tredje härligare än de twå, och war deras öfwerſte; men till de tre kom han icke.

22. Benaja, Jojada ſon, IsHails ſons, den mycket bedrifwit hade, af Kabzeel, han ſlog tu de Moabiters lejon; och gick neder, och ſlog ett lejon midt i brunnenom i ſnötiden.

23. Han ſlog ock en Egyptiſk man, han war fem alnar lång, och hade en ſpets i handene ſåſom ett wäfträ; men han gick ned till honom med en ſtaf, och tog honom ſpetſen utu handene, och drap honom med hans egen ſpets.

24. Det gjorde Benaja, Jojada ſon, och wardt bepriſad ibland tre hjeltar;

25. Och war den härligaſte ibland tretio; men till de tre kom han icke; honom gjorde David till ſitt hemliga råd.

26. De ſtridſamme hjeltar äro deße: Aſahel, Joabs broder, Elhanan, Dodo ſon af BethLehem, 2 Sam. 2: 18. 23: 24.

27. Sammoth den Haroriten, Helez den Peloniten,

28. Ira, Ikkes ſon, den Thekoiten, Abieſer den Anthothiten,

29. Sibbechai den Huſathiten, Ilai den Ahohiten,

30. Maharai den Netophathiten, Heled, Baana ſon, den Netophathiten,

31. Ithai, Ribai ſon, af Gibea, BenJamins barnas, Benaja den Pirgathoniten,

32. Hurai af de bäcker Gaas, Abiel den Arbathiten,

33. Aſmaveth den Baharumiten, Eliahba den Saalboniten,

34. Haſems barn den Giſonitens, Jonathan, Sage ſon, den Hararitens,

35. Ahiam, Sachars ſon, den Hararitens, Eliphal, Urs ſon,

36. Hepher den Mecherathiten, Ahija den Peloniten,

37. Hezro den Carmeliten, Naarai, Esbai ſon,

38. Joel, Nathans broder, Mibhar, Hagri ſon,

39. Zelek den Ammoniten, Naharai den Berothiten, Joabs wapnedragare, ZeruJa ſons,

40. Ira den Jithriten, Gareb den Jithriten,

41. Uria den Hetheen, Sabad, Ahelai ſon,

42. Adina, Siſa ſon, den Rubeniten, en höfwitsman för de Rubeniter, och tretio woro under honom,

43. Hanan, Maacha ſon, Joſaphat den Mithniten,

44. Uſſija den Aſthrathiten, Sama och Jegiel, Hothams ſöner, den Arocritens,

45. Jediael, Simri ſon, Joha hans broder, den Thiziten,

46. Eliel den Mahaviten, Jeribai och Joſavja, Elnaams ſöner, Jithma den Moabiten,

47. Eliel, Obed, och Jaaſiel af Mezobaja.

12. Capitlet.

David i Ziklag och Hebron.

Och kommo deße till David i Ziklag, då han ännu flyktig war för Saul, Kis ſon; och de woro ockſå ibland de hjeltar, ſom hulpo till ſtrid;

2. Och woro ſkickeliga med bågar, på båda händer, till ſtenar, pilar och bågar, af Sauls bröder, de af BenJamin woro.

3. Den ypperſte Ahieſer, och Joas, Semaa barn, den Gibeathitens, Jeſiel, och Paleth, Aſmaveths barn, Beracha, och Jehu den Anthothiten,

4. Jiſmaja den Gibeoniten, wäldig ibland tretio, och öfwer tretio, Jeremia, Jahaſiel, Johanan, Joſabad den Gederathiten,

5. Eluſai, Jerimoth, Bealia, Semaria, Sephatia den Hariphiten,

6. Elkana, Jiſſija, Aſareel, Joeſer, Jaſabeam, de Korhiter,

7. Joela, och Sebadia, Jerohams barn af Gedor.

8. Af de Gaditer ſöndrade ſig ut till David, på borgene i öknene, ſtarke hjeltar och krigsmän, ſom ſköld och ſpjut förde, och deras anſigte ſåſom lejons, och raſke ſåſom rår uppå bergen:

9. Den förſte, Eſer; den andre, Obadja; den tredje, Eliab;

10. Den fjerde, Miſmanna; den femte, Jeremia;

11. Den ſjette, Atthai; den ſjunde, Eliel;

12. Den åttonde, Johanan; den nionde, Elſabad;

13. Den tionde, Jeremia; den ellofte, Machbannai.

14. Deße woro af Gads barnom, höfwitsmän i härenom, den ringaſte öfwer hundrade, och den ypperſte öfwer tuſende.

15. Deße äro de, ſom öfwer Jordan gingo i förſta månadenom, då han full war till båda bräddar, ſå att alle dalar jemne woro både öſtan och weſtan. Joſ. 3:15.

16. Kommo ock deßlikes af BenJamins barn och Juda till Davids borg.

17. Och David gick ut till dem, och ſwarade, och ſade till dem: Om J kommen med frid till mig, och till att hjelpa mig, ſå ſkall mitt hjerta wara med eder; kommen J ock på arga liſt att wara mig emot, der dock ingen mißgerning i mig är, ſå ſe wåra fäders Gud dertill, och ſtraffe det.

18. Så iklädde Guds Ande Amaſai höfwitsmannen öfwer tretio, och han ſade: Dine äre wi, David, och med dig hålle wi, du Jſai ſon; frid, frid ware med dig; frid ware med dina hjelpare; förty din Gud hjelper dig. Då tog David dem till ſig, och ſatte dem till höfwitsmän öfwer krigsfolket.

19. Och af Manaſſe föllo till David, då han kom med de Philiſteer emot Saul till ſtrid, och halp dem dock intet; ty de Philiſteers Förſtar gingo till råds, och wiſte honom bort ifrå ſig, och ſade: Om han fölle till ſin herra Saul, ſå måtte det gälla wår hals. 1 Sam. 29:4.

20. Då han nu igen drog till Ziklag, föllo till honom af Manaſſe, Adna, Joſabad, Jediael, Michael, Joſabad, Elihu, Zillethai, höfwitsmän öfwer tuſende i Manaſſe.

21. Och de hulpo David emot krigsfolket; ty de woro alle mägtige hjeltar, och wordo höfwitsmän öfwer hären. 1 Sam. 30:8.

22. Och kommo hwar dag några till David, honom till hjelp, tilldeß det wardt en ſtor här, ſåſom en Guds här.

23. Och detta är talet på de höfwitsmän, ſom utruſtade kommo till David i Hebron, till att wända Sauls rike till honom efter HErrans ord.

1 Sam. 16: 13. 2 Sam. 5: 1. 1 Chr. 11: 3.

24. Juda barn, ſom ſköld och ſpjut båro, woro ſextuſend och åttahundrad, wäl utredde till ſtrid.

25. Simeons barn, mägtige hjeltar till ſtrid, ſjutuſend och hundrade.

26. Levi barn, fyratuſend och ſexhundrad.

27. Och Jojada, den Förſten ibland dem af Aaron, med tretuſend och ſjuhundrad.

28. Zadok den unge mannen, en mägtig hjelte, med ſins faders hus, twå och tjugu öfwerſte.

29. BenJamins barn, Sauls bröder, tretuſend; ty allt intill den tiden höllo ännu många med Sauls hus.

30. Ephraims barn, tjugutuſend och åttahundrad, mägtige hjeltar och namnkunnige män uti deras fäders hus.

31. Utaf den halfwa ſlägtene Manaſſe adertontuſend, ſom wid namn nämnde wordo, att de ſkulle komma och göra David till Konung.

32. Utaf Iſaſchars barn, de förſtåndige woro, då tiden ſå krafde, att man wißte hwad Iſrael göra ſkulle, tuhundrad höfwitsmän; och alle deras bröder följde deras ord.

33. Utaf Sebulon, de ſom i här drogo till ſtrid, wäpnade med allahanda wapen till ſtrid, femtiotuſend, endrägtige till att ſkicka ſig i ordan.

34. Utaf Naphthali tuſend höfwitsmän, och med dem de ſom ſköld och ſpjut förde, ſju och tretio tuſend.

35. Utaf Dan wäpnade till ſtrid, åtta och tjugu tuſend ſexhundrad.

36. Utaf Aſſer, de ſom i här drogo wäpnade till ſtrid, fyratiotuſend.

37. Ifrå hinſidon Jordan utaf de Rubeniter, Gaditer och den halfwa Manaſſe ſlägten, med allahanda wapen till ſtrid, hundrade och tjugu tuſend.

38. Alle deße krigsmän, wäl ſkickade till ſtrid, kommo af allo hjerta till Hebron, att göra David till Konung öfwer hela Iſrael; och war alla de andras af Iſrael ett hjerta, att man ſkulle göra David till Konung;

39. Och woro der när David i tre dagar, åto och drucko; förty deras bröder hade tillredt för dem.

40. Och de ſom näſt omkring dem woro, allt intill Iſaſchar, Sebulon och Naphthali, de förde bröd på åſnar, camelar, mular och oxar, till att äta; mjöl, fikon, ruſſin, win, oljo, oxar och får, allt fullt; ty en fröjd war i Iſrael.

13. Capitlet.

Arken hemtad. Ußa, ObedEdom.

Och David höll ett råd med de höfwitsmän öfwer tuſende, och öfwer hundrade, och med alla Förſtar;

2 Sam. 6: 2.

2. Och ſade till hela Iſraels menighet: Täckes eder, och är det af HErranom wårom Gud, ſå låt oß alleſtäds utſända till de andra wåra bröder i all Iſraels land, och till Preſterna och Leviterna i ſtäderna, der de förſtäder hafwa, att de warda till oß förſamlade.

3. Och låt oß hemta till oß igen wår Guds ark; ty i Sauls tid frågade wi intet efter honom.

4. Då ſade hela menigheten, att man ſkulle ſå göra; ty detta täcktes allo folkena wäl.

5. Alltſå förſamlade David hela Iſrael allt ifrå Sihor wid Egypten, intilldeß man kommer till Hamath, till att hemta Guds ark ifrå Kiriath Jearim. Joſ. 13: 3, 5.

6. Och David drog upp med hela Iſrael till Baalath, det är KiriathJearim, ſom i Juda ligger, att han ſkulle dädan uppföra HErrans Guds ark, den på Cherubim ſitter, der Namnet åkalladt warder.

2 Sam. 6: 1. Joſ. 15: 9.

7. Och de läto föra Guds ark uppå en ny wagn, utur AbiNadabs hus. Men Ußa och Ahio drefwo wagnen.

1 Sam. 7: 1. 2 Sam. 6: 3.

8. Och David med hela Iſrael ſpelade framför Gudi med all magt, med ſånger, med harpor, med pſaltare, med trummor, med cymbaler, och med baſuner.

9. Som de nu kommo uppå den platſen Chidon, räckte Ußa ut ſina hand, till att hålla arken; förty oxarne gingo afſides. 2 Sam. 6: 6.

10. Då förgrymmade ſig HERrans wrede öfwer Ußa, och ſlog honom, derföre att han hade räckt ſina hand ut på arken, ſå att han der död blef för Gudi. 4 Moſ. 4: 15, 19. 1 Chr. 15: 13.

11. Då wardt David bedröfwad, att HERren hade ſönderrifwit Ußa, ock kallade det rummet PerezUßa, allt intill denna dag.

12. Och David fruktade ſig för Gud den dagen, och ſade: Huru ſkall jag hafwa Guds ark in till mig?

13. Derföre lät han icke föra in till ſig Guds ark uti Davids ſtad, utan förde honom in uti ObedEdoms hus, den Gitthitens. 2 Sam. 6: 10.

14. Alltſå blef Guds ark när ObedEdom i hans huſe i tre månader. Och HERren wälſignade ObedEdoms hus, och all det han hade.

14. Capitlet.

Hirams bådſkap. Davids huſtrur, barn, ſegrar.

Och Hiram, Konungen i Tyro, ſände båd till David, och cedreträ, murmäſtare och timbermän, att de ſkulle bygga honom ett hus. 2 Sam. 5: 11, 12

2. Och David förmärkte, att HERren hade ſtadfäſt honom till Konung öfwer Iſrael; ty hans rike ſteg upp för hans folks Iſraels ſkull.

3. Och David tog ännu flera huſtrur i Jeruſalem, och födde ännu flera ſöner och döttrar.

4. Och de honom födde wordo i Jeruſalem, heto alltſå: Sammua, Sobab, Nathan, Salomo, 2 Sam. 5: 14. 1 Chr. 3: 5, 6.

5. Jibhar, Eliſua, Elephelet,

6. Noga, Nepheg, Japhia,

7. Eliſama, BelJada, Eliphelet.

8. Och då de Philiſteer hörde, att David war ſmord till Konung öfwer hela Iſrael, drogo de alle upp till att ſöka David. Då David det hörde, drog han ut emot dem. 2 Sam. 5: 17.

9. Och de Philiſteer kommo, och lade ſig neder i Rephaims dal.

10. Men David frågade Gud, och ſade: Skall jag draga upp emot de Philiſteer, och will du gifwa dem i mina hand? HERren ſade till honom: Drag upp, jag hafwer gifwit dem i dina händer.

11. Och då de drogo upp till BaalPerazim, ſlog David dem der. Och David ſade: Gud hafwer förſkingrat mina fiendar genom mina hand, ſåſom wattnet förſkingras. Deraf kallade de det rummet BaalPerazim. Eſ. 28: 21.

12. Och de läto der deras gudar, hwilka David böd uppbränna i eld.

13. Men de Philiſteer gjorde åter redo, och lade ſig neder i dalenom. 2 Sam. 5: 22.

14. Och David frågade åter Gud. Och Gud ſade till honom: Du ſkall icke draga upp efter dem; utan böj ifrå dem, att du må komma emot dem in mot päronaträn.

15. När du då hörer ett ruſkande ofwan i päronaträn gångandes, ſå far ut till ſtridena; ty Gud är der utdragen för dig, till att ſlå de Philiſteers här.

16. Och David gjorde ſåſom Gud honom budit hade. Och de ſlogo de Philiſteers här, allt ifrå Gibeon intill Gaſer.

17. Och Davids namn gick ut i all land. Och HERren lät hans räddhåga komma öfwer alla Hedningar.

15. Capitlet.

Arkens rum. Levi tjenſt. Davids fröjd. Michals ſpott.

Och han byggde ſig hus uti Davids ſtad, och tillredde ett rum till Guds ark, och gjorde ett tabernakel öfwer honom. 2 Sam. 6: 17.

2. På den tiden ſade David: Guds ark bör icke bäras, utan af de Leviter; ty dem hafwer HERren utwalt, att de ſkola bära Guds ark, och tjena honom ewinnerliga. 4 Moſ. 4: 15.

3. Derföre förſamlade David hela Iſrael till Jeruſalem, att de ſkulle bära HERrans ark upp i det rum, ſom han dertill beredt hade.

4. Och David lät komma tillhopa Aarons barn, och Leviterna: 1 Chr. 6: 1, ꝛc.

5. Utaf Kehats barn, Uriel, den öfwerſten, med hans bröder, tjugu och hundrade;

6. Utaf Merari barn, Aſaja, den öfwerſten, med hans bröder, tjugu och tuhundrade;

7. Utaf Gerſoms barn, Joel, den öfwerſten, med hans bröder, tretio och hundrade;

8. Utaf Eliſaphans barn, Semaja, den öfwerſten, med hans bröder, tuhundrade;

9. Utaf Hebrons barn, Eliel, den öfwerſten, med hans bröder, åttatio;

10. Utaf Uſſiels barn, Amminadab, den öfwerſten, med hans bröder, tolf och hundrade.

11. Och David kallade Zadok och AbJathar, Preſterna och Leviterna, nämliga Uriel, Aſaja, Joel, Semaja, Eliel, Amminadab;

12. Och ſade till dem: J ären hufwuden för fäderna ibland de Leviter; ſå helger eder nu och edra bröder, att J mågen uppbära HERrans Jſraels Guds ark dit, der jag honom tillredt hafwer; 2 Moſ. 19: 10.

13. Ty tillförene, när J icke woren tillſtädes, gjorde HERren wår Gud en refwo ibland oß, derföre att wi icke ſökte honom ſåſom det borde ſig. 2 Sam. 6: 6, 7. 1 Chr. 13: 10.

14. Alltſå helgade Preſterna ſig och Leviterna, att de ſkulle uppbära HERrans Jſraels Guds ark.

15. Och Levi barn båro Guds ark på ſina axlar, med ſtängerna derwid, ſåſom Moſe budit hade efter HERrans ord. 4 Moſ. 7: 9. 2 Moſ. 25: 14.

16. Och David ſade till de öfwerſtar för de Leviter, att de ſkulle ſätta ſina bröder till ſångare, med ſträngaſpel, med pſaltare, harpor och klingande cymbaler, ſå att de högt ſöngo och med fröjd.

17. Då beſtällde de Leviter Heman, Joels ſon, och utaf hans bröder Aſaph, Berechia ſon, och utaf Merari barn deras bröder, Ethan, Kuſaja ſon; 1 Chr. 6: 33.

18. Och med dem deras bröder af det andra ſkiftet, nämliga Zacharia, Ben, Jaeſiel, Semiramoth, Jehiel, Unni, Eliab, Benaja, Maaſeja, Mattithia, Elipheleja, Mikneja, ObedEdom, Jegiel, dörrawaktarena.

19. Ty Heman, Aſſaph och Ethan woro ſångare med kopparcymbaler, att klinga högt.

20. Men Zacharia, Aſiel, Semiramoth, Jehiel, Unni, Eliab, Maaſeja och Benaja med pſaltare, till att ſjunga efter.

21. Men Mattithia, Elipheleja, Mikneja, ObedEdom, Jegiel och Aſaſia, med harpor af åtta ſtränger, till att ſjunga för dem.

22. Men Chenanja, Leviternas öfwerſte ſångmäſtare, att han ſkulle underwiſa dem om ſången, ty han war förſtåndig.

23. Och Berechia och Elkana woro dörrawaktare om arken.

24. Men Sechania, Joſaphat, Nethaneel, Amaſai, Zacharia, Benaja, Elieſer, Preſterna, blåſte med trummeter för Guds ark. Och ObedEdom och Jehia woro dörrawaktare om arken.

25. Alltſå gingo David och de äldſte i Jſrael, och de öfwerſte öfwer tuſende upp, till att hemta HERrans förbunds ark utur ObedEdoms hus med fröjd. 2 Sam. 6: 12.

26. Och medan Gud halp Leviterna, ſom båro HERrans förbunds ark, offrade man ſju ſtutar och ſju wädrar. 2 Sam. 6: 13.

27. Och David hade en linnan kjortel uppå; ſå ock alle Leviter, ſom arken båro, och ſångarena, och Chenanja ſångmäſtaren, med ſångarena; hade ockſå David en linnan lifkjortel uppå.

28. Alltſå båro hele Jſrael HERrans förbunds ark upp med fröjd, baſuner, trummeter och klingande cymbaler, med pſaltare och harpor.

29. Då nu HERrans förbunds ark kom uti Davids ſtad, ſåg Michal, Sauls dotter, ut genom fenſtret; och då hon fick ſe Konung David ſpringa och ſpela, föraktade hon honom i ſitt hjerta. 2 Sam. 6: 16.

16. Capitlet.

Davids offer, ſångare, loſſång. Zadok, Heman.

Då de båro Guds ark in, ſatte de honom uti tabernaklet, ſom David honom beredt hade; och offrade bränneoffer och tackoffer för Gudi.
2 Sam. 6: 17.

2. Och då David hade fullkomnat bränneoffren och tackoffren, wälſignade han folket i HERrans Namn;
4 Moſ. 6: 23.

3. Och utſkifte hwarjom och enom i Iſrael, både man och qwinno, ett ſtycke bröd, och kött, och ett mått win.
2 Sam. 6: 19.

4. Och han ſatte inför HERrans ark några Leviter till tjenare, att de ſkulle priſa, tacka och lofwa HERran Iſraels Gud;

5. Nämliga Aſſaph den förſta, Zacharia den andra, Jegiel, Semiramoth, Jehiel, Mattithia, Eliab, Benaja, ObedEdom; och Jegiel med pſaltare och harpor; men Aſſaph med klingande cymbaler;

6. Och Benaja och Jahaſiel, Preſterna, med trummeter, alltid för Guds förbunds ark.

7. På den tiden beſtällde David i förſtone att tacka HERranom, genom Aſſaph och hans bröder:

8. Tacker HERranom, prediker hans Namn; förkunner ibland folken hans werk. Pſ. 105: 1, ꝛc. Eſ. 12: 4.

9. Sjunger honom, ſpeler, och taler om all hans under.

10. Lofwer hans helga Namn; deras hjerta fröjde ſig, ſom ſöka HERran.

11. Söker efter HERran, och efter hans magt; ſöker hans anſigte alltid.

12. Tänker på hans under, ſom han gjort hafwer; på hans under, och hans ord;

13. I Iſraels hans tjenares ſäd, I Jacobs hans utkorades barn.

14. Han är HERren wår Gud, han dömer i allo werldene.

15. Kommer ihåg hans förbund ewinnerliga; hwad han utlofwat hafwer i tuſende ſlägter;

16. Hwilket han gjort hafwer med Abraham, och hans ed med Iſaac.
1 Moſ. 15: 18. 17: 2. 22: 16. Luc. 1: 73.

17. Och han ſatte det Jacob till en rätt, och Iſrael till ett ewigt förbund,

18. Och ſade: Jag ſkall gifwa dig Canaans land, edar arfwedels lott.
1 Moſ. 13: 15. 26: 3. 28: 13. 35: 12.

19. Då de få och ringa woro, och främlingar derinne;

20. Och de drogo ifrå det ena folket till det andra, och utur ett rike bort till ett annat folk;

21. Han lät ingen göra dem ſkada; och för deras ſkull ſtraffade han Konungar; 1 Moſ. 12: 17. 20: 3.

22. Kommer icke wid mina ſmorda; och görer intet ondt mina Propheter.

23. Sjunger HERranom all land; förkunner dageliga hans ſalighet.
Pſ. 96: 1, ꝛc.

24. Förtäljer ibland Hedningarna hans härlighet; och hans under ibland folken.

25. Ty HERren är ſtor, och faſt loflig; och underlig öfwer alla gudar.

26. Förty alle Hedningars gudar äro afgudar; men HERren hafwer gjort himmelen.

27. Det ſtår härliga och koſteliga till för honom, och går krafteliga och gladeliga till i hans rum.

28. Bärer fram HERranom, I folk; bärer fram HERranom äro och magt.

29. Bärer fram HERrans Namne äro; bärer fram ſkänker, och kommer för honom, och tillbeder HERran i heligo prydelſe. Pſ. 29: 1, 2.

30. All werlden frukte för honom; han hafwer befäſt jordena, ſå att hon intet röres.

31. Fröjde ſig himmelen, och jorden ware glad; och man må ſäga ibland Hedningarna, att HERren är rådandes.

32. Hafwet dåne, och hwad deruti är; och marken ware glad, och hwad deruppå är. Pſ. 98: 7, 8.

33. Fröjde ſig all trä i ſkogen för HERranom; ty han kommer till att döma jordena.

34. Tacker HERranom, ty han är god, och hans barmhertighet warar ewinnerliga. Pſ. 107: 1. 118: 1. 136: 1.

35. Och ſäger: Hjelp oß, Gud wår Frälſare, och förſamla oß, och hjelp oß ifrå Hedningarna, att wi måge tacka dino helgo Namne, och lofſäga dig. Pſ. 106: 47.

36. Lofwad ware HERren Iſraels Gud, ifrån ewighet till ewighet; och allt folket ſäge Amen, och lofwe HERran.

37. Alltſå lät han der för HERrans förbunds ark Aſſaph och hans bröder, till att tjena inför arken alltid, och hwar dag i ſitt dagswerk;

38. Men ObedEdom och hans bröder, åtta och ſextio; och ObedEdom, Jeduthuns ſon, och Hoſa till dörrawaktare;

39. Och Zadok Preſten, och hans bröder Preſterna, lät han inför HERrans tabernakel, på höjdene i Gibeon; 4 Moſ. 28: 3, 4.

40. Att de dageliga ſkulle göra HERranom bränneoffer, uppå bränneoffrens altare, om morgon och afton, ſåſom ſkrifwet står uti HERrans lag, ſom han Iſrael budit hade;

41. Och med dem Heman och Jeduthun, och de andra utwalda, ſom wid namn benämnde woro, till att tacka HERranom, att hans barmhertighet warar ewinnerliga;

42. Och med dem Heman och Jeduthun, med trummeter och cymbaler, till att klinga, och med Guds ſträngaſpel. Men Jeduthuns ſöner gjorde han till dörrawaktare.

43. Alltſå drog allt folket ſin wäg, hwar och en i ſitt hus. Drog ockſå David bort till att wälſigna ſitt hus.

17. Capitlet.

Templet ernas, hindras. Säden lofwas. David tackar.

Det begaf ſig, då David bodde i ſitt hus, ſade han till Propheten Nathan: Si, jag bor uti cedrehus; och HERrans förbunds ark under tapeter. 2 Sam. 7: 2.

2. Nathan ſade till David: Allt det i ditt hjerta är, det gör; ty Gud är med dig.

3. Men i ſamma nattene kom Guds ord till Nathan, och ſade:

4. Gack och ſäg minom tjenare David: Detta ſäger HERren: Du ſkall icke bygga mig ett hus till boning.

5. Förty jag hafwer icke bott uti något hus, ifrå den dag, då jag Iſraels barn utförde, allt intill denna dagen; utan jag hafwer warit der tabernaklet warit hafwer, och boningen.

6. Ehwar jag wandrade i hela Iſrael, hafwer jag ock någor tid talat till någon domare i Iſrael, den jag budit hafwer, att föda mitt folk, och ſagt: Hwi byggen I icke mig ett cedrehus?

7. Så ſäg nu alltſå till min tjenare David: Detta ſäger HERren Zebaoth: Jag hafwer tagit dig utaf markene, der du följde fåren, att du ſkulle wara en Förſte öfwer mitt folk Iſrael; 1 Sam. 16: 12. Pſ. 78: 70.

8. Och hafwer warit med dig, ehwart du for, och hafwer utrotat dina fiendar för dig; och hafwer gjort dig ett namn, ſåſom de ſtore på jordene namn hafwa.

9. Men jag ſkall ſätta mino folke Iſrael ett rum, och ſkall plantera det, ſå att det ſkall der bo, och icke mer rördt warda; och arghetens barn ſkola icke mer qwälja det, ſåſom tillförene,

10. Och på den tiden, då jag böd domarena öfwer mitt folk Iſrael. Och jag ſkall undertrycka alla dina fiendar; och förkunnar dig, att HERren will bygga dig ett hus.

11. När nu dine dagar ute äro, att du går till dina fäder, ſå ſkall jag uppwäcka dina ſäd efter dig, den en af dina ſöner wara ſkall, honom will jag bereda ett rike. 2 Sam. 7: 12.

12. Han ſkall bygga mig ett hus, och jag will ſtadfäſta hans ſtol till ewig tid. 1 Kon. 5: 5. 6: 12. 1 Chr. 28: 6, 7. Pſ. 132: 13.

13. Jag ſkall wara hans fader, och han ſkall wara min ſon; och jag ſkall icke wända mina barmhertighet ifrå honom, ſåſom jag wände henne ifrå honom, ſom för dig war; Pſ. 89: 27. Ebr. 1: 5.

14. Utan jag ſkall ſätta honom i mitt hus, och uti mitt rike ewinnerliga, ſå att hans ſtol ſkall blifwa beſtändig i ewig tid. Luc. 1: 32.

15. Och då Nathan efter all deßo ord och ſyn talat hade med David,

16. Kom Konung David, och blef inför HErranom, och ſade: Ho är jag, HErre Gud? Och hwad är mitt hus, att du hafwer låtit mig komma härtill?

17. Och dig hafwer ändå icke tyckt det nog wara, Gud; utan du hafwer ock öfwer dins tjenares hus ännu talat om tillkommande ting i framtiden, och hafwer ſett till mig, HErre Gud, ofwanefter, ſåſom en menniſka den andra.

18. Hwad ſkall David mer ſäga till dig, att du ſkulle ära din tjenare? Du känner din tjenare. 2 Sam. 7: 18. Eſ. 49: 1.

19. HErre, för din tjenares ſkull, efter ditt hjerta hafwer du all ſådana ſtor ting gjort, att du ſkulle all ſtorhet kunnoga göra.

20. HErre, ingen är din like, och ingen Gud är utan du, af hwilkom wi med wår öron hört hafwe.
5 Moſ. 3: 24. 4: 34. 1 Kon. 8: 23.
Pſ. 86: 8. Eſ. 37: 16. Dan. 3: 29. Oſ. 13: 4.

21. Och hwar är något folk på jordene, ſåſom ditt folk Iſrael, dit en Gud gången är, till att förloßa ſig ett folk, och göra ſig ſjelfwom ett Namn af ſtor och förſkräckelig ting, till att utdrifwa Hedningar för dino folke, ſom du utur Egypten förloßat hafwer?

22. Och hafwer gjort ditt folk Iſrael dig till folk ewinnerliga, och du, HErre, äſt deras Gud worden.

23. Nu, HErre, det ord, ſom du talat hafwer öfwer din tjenare, och öfwer hans hus, warde ſant i ewig tid, och gör ſåſom du ſagt hafwer.
2 Sam. 7: 25.

24. Och ditt Namn warde ſant och ſtort i ewig tid, att man ſäga må: HErren Zebaoth Iſraels Gud är Gud i Iſrael; och dins tjenares Davids hus ware beſtåndigt för dig.

25. Ty du, min Gud, hafwer öppnat din tjenares öra, att du will bygga honom ett hus; derföre hafwer din tjenare funnit, att han inför dig beder.

26. Nu, HErre, du äſt Gud, och du hafwer ſådana god ting ſagt till din tjenare.

27. Tag nu till att wälſigna dins tjenares hus, att det blifwer ewinnerliga för dig; **ty hwad du, HErre, wälſignar, det är wälſignadt ewinnerliga.**

18. Capitlet.

Davids ſegrar, embetsmän.

Derefter ſlog David de Philiſteer, och undertryckte dem, och tog Gath och deß döttrar utu de Philiſteers hand. 2 Sam. 8: 1.

2. Slog han ock de Moabiter, ſå att de Moabiter wordo David underdånige, och förde honom ſkänker.

3. Han ſlog ock HadarEſer, Konungen i Zoba, uti Hamath, då han dit drog, till att uppreſa ſitt tecken wid den älfwena Phrath.

4. Och David wann af honom tuſende wagnar, ſjutuſend reſenärar, och tjugutuſend män till fots; och David haſade alla wagnhäſtarna, och behöll hundrade wagnar qwara.
Joſ. 11: 6, 9. 2 Sam. 8: 4.

5. Och de Syrer af Damaſco kommo HadarEſer, Konungenom i Zoba, till hjelp; men David ſlog de ſamma Syrer, tu och tjugu tuſend män;

6. Och lade folk till Damaſcon i Syrien, ſå att de Syrer wordo David underdånige, och förde honom ſkänker; ty HErren halp David, ehwart han for.

7. Och David tog de gyldene ſköldar, ſom HadarEſers tjenare hade, och förde dem till Jeruſalem.

8. Tog ockſå David utu HadarEſers ſtäder, Tibhath och Chun, ganſka mycken koppar, af hwilkom Salomo kopparhafwet, och ſtoderna och kopparkärilen gjorde. 2 Sam. 8: 8. 1 Kon. 7: 23.

9. Och då Thou, Konungen i Hamath, hörde, att David hade ſlagit alla HadarEſers magt, Konungens i Zoba;

10. Sände han ſin ſon Hadoram till Konung David, och lät helſa och wälſigna honom, att han med HadarEſer ſtridt, och honom ſlagit hade; ty Thou hade örlig med HadarEſer. Och all gyldene, ſilfwer, och kopparkärile, 2 Sam. 8: 10.

11. Dem helgade Konung David HErranom, med det ſilfwer och guld, ſom han tagit hade ifrå Hedningarna, näm-

liga ifrå de Edomeer, Moabiter, Ammoniter, Philiſteer och Amalekiter.

12. Och Abiſai, ZeruJa ſon, ſlog de Edomeer i ſaltdalenom, adertontuſend; 2 Sam. 8: 13. Pſ. 60: 2.

13. Och lade folk i Edomeen; ſå att alle Edomeer woro David underdånige; ty HERren halp David, ehwart han drog.

14. Alltſå regerade David öfwer hela Iſrael, och höll rätt och rättwiſa allo ſino folke.

15. Joab, ZeruJa ſon, war öfwer hären; Joſaphat, Ahiluds ſon, war canceller. 2 Sam. 8: 16.

16. Zadok, Ahitobs ſon, och AbiMelech, AbJathars ſon, woro Preſter; Sauſa war ſkrifware.

17. Benaja, Jojada ſon, war öfwer Crethi och Plethi; och de förſte Davids söner woro Konungenom wid handen. 2 Sam. 8: 18.

19. Capitlet.

Hanuns gabberi. Ammon ſlagen.

Så begaf ſig derefter, att Nahas, Ammons barnas Konung, blef död, och hans ſon wardt Konung i hans ſtad. 2 Sam. 10: 1.

2. Då tänkte David: Jag will göra barmhertighet på Hanun, Nahas ſon; ty hans fader hafwer gjort barmhertighet med mig. Och han ſände dit båd, till att hugſwala honom efter hans fader. Och då Davids tjenare kommo till Ammons barnas land, till Hanun, att hugſwala honom,

3. Sade de Förſtar för Ammons barn till Hanun: Menar du, att David ärar din fader för din ögon, att han ſänder hugſwalare till dig? Ja, hans tjenare äro komne till dig, till att utfråga, beſpana och beſpeja landet.

4. Då tog Hanun Davids tjenare, och rakade dem, och ſkar deras kläder half bort allt intill länderna, och lät gå dem.

5. Och de gingo ſin wäg, och bådade det David med några män. Han ſände emot dem; förty männerna woro ſwårliga beſkämde, och Konungen ſade: Blifwer i Jericho, tilldeß edart ſkägg wäxer, ſedan kommer då igen.

6. Då Ammons barn ſågo, att de illa luktade för David, ſände de bort, både Hanun och Ammons barn, tuſende centener ſilfwer, till att beſolda ſig wagnar och reſenärar utu Meſopotamien, utu Syrien Maacha, och utu Zoba;

7. Och beſoldade tu och tretio tuſend wagnar, och Konungen i Maacha med hans folk. De kommo och lägrade ſig för Medba. Och Ammons barn förſamlade ſig deßlikes utu ſina ſtäder, och kommo till ſtrids.

8. Då David det hörde, ſände han Joab dit, med hela de hjeltars här.

9. Och Ammons barn woro utdragne, och ſkickade ſig till ſtrid för ſtadsporten; men Konungarna, ſom komne woro, höllo beſynnerliga i markene.

10. Då nu Joab ſåg, att både för honom och bak honom war ſtrid emot honom, utwalde han af alla unga män i Iſrael, och ſkickade ſig emot de Syrer.

11. Det andra folket fick han under Abiſai ſin broders hand, att de ſkulle draga emot Ammons barn;

12. Och ſade: Om de Syrer warda mig för ſtarke, ſå kom mig till hjelp; om Ammons barn warda dig för ſtarke, ſå will jag komma dig till hjelp.

13. War tröſt, och låt oß tröſteliga handla för wårt folk, och för wår Guds ſtäder. HERren göre hwad honom täckes.

14. Och Joab drog fram med det folk, ſom med honom war, till att ſtrida emot de Syrer; och de flydde för honom.

15. Då nu Ammons barn ſågo, att de Syrer flydde, flydde de ock för Abiſai hans broder, och drogo in i ſtaden; men Joab drog till Jeruſalem.

16. Som de Syrer ſågo, att de för Iſrael ſlagne woro, ſände de ut båd, och läto utkomma de Syrer på hinſidon älfwen; och Sophach, HadarEſers härhöfwitsman, drog för dem. 2 Sam. 10: 15, 16.

17. Då det blef ſagdt David, förſamlade han hela Iſrael, och drog öfwer Jordan; och då han kom till dem, ſkickade han ſig emot dem. Och David

ſkickade ſig emot de Syrer till ſtrid, och de ſtridde med honom.

18. Men de Syrer flydde för Iſrael; och David ſlog af de Syrer ſjutuſend wagnar, och fyratiotuſend män till fot; dertill drap han Sophach härhöfwitsmannen. 2 Sam. 10: 18.

19. Då HadarEſers tjenare ſågo, att de woro ſlagne för Iſrael, gjorde de frid med David och hans tjenare. Och de Syrer wille icke mer hjelpa Ammons barn.

20. Capitlet.

Rabba wunnet och tre Reſar.

Och då året omgånget war, på den tid ſom Konungar utdraga, utförde Joab hären, och förderfwade Ammons barnas land; kom och belade Rabba; men David blef i Jeruſalem. Och Joab ſlog Rabba, och bröt det neder. 2 Sam. 11: 1. 12: 26, 29.

2. Och David tog deras Konungs krono af hans hufwud, och fann deruti en centener gulds wigt och ädla ſtenar; och hon wardt ſatt på Davids hufwud; förde han ock ganſka mycket rof utu ſtaden. 2 Sam. 12: 30.

3. Men folket derinne förde han ut, och lät ſönderdela dem med ſågar och jernhackor och kilar; alltſå gjorde David alla Ammons barnas ſtäder. Och David drog med folkena till Jeruſalem igen.

4. Derefter hof ſig en ſtrid upp i Gaſer med de Philiſteer. På den tiden ſlog Sibbechai, den Huſathiten, Sippai, den utaf Rephaims barnom war, och undertryckte honom. 2 Sam. 21: 18.

5. Och det hof ſig ännu en ſtrid upp med de Philiſteer. Då ſlog Elhanan, Jairs ſon, Lahmi, Goliaths broder, den Gitthiten, hwilkens ſpjutſkaft war ſåſom ett wäfträ.

6. Åter wardt en ſtrid i Gath. Der war en ſtor man, han hade ſex finger och ſex tår, det gör fyra och tjugu. Han war ockſå födder af Rapha.

7. Han beſpottade Iſrael; men Jonathan, Simea ſon, Davids broders, ſlog honom.

8. Deße woro födde af Rapha i Gath, och föllo genom Davids och hans tjenares hand.

21. Capitlet.

Folket räknas. David ångrar ſig. Peſten wäljes, dödar, ſtadnar.

Och Satan hof ſig upp emot Iſrael, och gaf David in, att han lät räkna Iſrael. 2 Sam. 24: 1.

2. Och David ſade till Joab, och till folkens öfwerſtar: Går bort, och räkner Iſrael, allt ifrå BerSeba intill Dan; och bärer till mig, att jag må weta talet.

3. Joab ſade: HERren föröke till ſitt folk hundrade ſinom ſå mycket ſom det nu är: Min herre Konung, äro de icke alle mins herras tjenare? Hwi frågar då min herre derefter? Hwi ſkulle en ſkuld komma på Iſrael?

4. Men Konungens ord gick fram emot Joab; och Joab drog ut, och for omkring all Iſrael, och kom till Jeruſalem;

5. Och fick David talet på det räknade folket; och det war af hela Iſrael elloſwa ſinom hundrade tuſend män, ſom ſwärd utdrogo; och Juda fyrahundrade ſinom tuſend, och ſjutiotuſend män, ſom ſwärd utdrogo. 2 Sam. 24: 9.

6. Men Levi och BenJamin räknade han intet ibland deßa; förty Konungens ord war Joab en ſtyggelſe. 1 Chr. 27: 24.

7. Men Gudi mißhagade detta; och han ſlog Iſrael.

8. Och David ſade till Gud: Jag hafwer ſwårliga ſyndat, att jag detta gjort hafwer; men nu tag dins tjenares mißgerning bort; förty jag hafwer faſt dårliga gjort.

9. Och HERren talade med Gad, Davids Siare, och ſade:

10. Gack, tala med David, och ſäg: Detta ſäger HERren: Treggehanda ſätter jag dig före; utwälj dig der ett af, det jag dig göra ſkall.

11. Då Gad kom till David, ſade han till honom: Detta ſäger HERren:

12. Utwälj dig, antingen tre hård år, eller tre månaders flykt för dina

owänner, och för dina fiendars ſwärd, det du icke undkomma kan; eller tre dagar HERrans ſwärd och peſtilentie i landena, ſå att HERrans Ängel förderfwar i alla Iſraels gränſor; ſå ſe nu till, hwad jag ſkall ſwara honom, ſom mig utſändt hafwer.

13. David ſade till Gad: Mig är faſt ångeſt; dock will jag falla i HERrans hand; ty hans barmhertighet är ganſka ſtor; och icke falla i menniſkohand.

14. Då lät HERren komma peſtilentie i Iſrael, ſå att ſjutiotuſend män föllo af Iſrael.

15. Och Gud ſände Ängelen till Jeruſalem till att ſlå det; och när han förderfwade, ſåg HERren dertill, och ångrade det onda, och ſade till Ängelen, ſom förderfwade: Det är nog, håll dina hand tillbaka. Men HERrans Ängel ſtod wid Arnans, den Jebuſeens lado. 2 Sam. 24: 16, 18.

16. Och David hof upp ſin ögon, och fick ſe HERrans Ängel ſtå emellan himmelen och jordena, och ett draget ſwärd i hans hand, uträckt öfwer Jeruſalem. Då föll David och de äldſte på ſin anſigte, klädde i ſäcker.

17. Och David ſade till Gud: Är icke jag den ſom lät räkna folket? Jag är den ſom ſyndade och det onda gjort hafwer; deßa får, hwad hafwa de gjort? HERre, min Gud, låt dina hand wara emot mig och mins faders hus, och icke emot ditt folk, till plågo.

18. Och HERrans Ängel ſade till Gad, att han ſkulle ſäga David, att David ſkulle gå upp, och reſa HERranom ett altare i Arnans, den Jebuſeens, lado. 2 Chr. 3: 1.

19. Alltſå gick David upp efter Gads ord, ſom han i HERrans Namn talat hade.

20. Men då Arnan wände ſig, och ſåg Ängelen, han och hans fyra ſöner med honom, gömde de ſig bort; ty Arnan tröſkade hwete.

21. Som nu David gick till Arnan, ſåg Arnan och wardt warſe David, och gick utaf ladone, och tillbad David på ſitt anſigte till jordena.

22. Och David ſade till Arnan: Gif mig ladones rum, att jag må bygga HERranom ett altare deruppå; för fulla penningar ſkall du få mig det, att plågan på folket må återwända.

23. Arnan ſade till David: Tag dig det, och gör, min herre Konung, ſåſom dig täckes. Si, jag gifwer ockſå oxarna till bränneoffret, och redſkapen till wed, och hwete till ſpisoffer; alltſamman gifwer jag det.

24. Men Konung David ſade till Arnan: Icke ſå, utan för fulla penningar will jag köpat; ty jag will icke taga det ditt är för HERranom, och göra bränneoffer till gifwins.

25. Alltſå gaf David Arnan, för rummet, gyldene ſiklar till wigt ſexhundrad.

26. Och David byggde derſammaſtäds HERranom ett altare, och offrade bränneoffer och tackoffer; och då han åkallade HERran, hörde han honom genom eld af himmelen uppå bränneoffrets altare. 3 Moſ. 9: 24. 1 Kon. 18: 38.

27. Och HERren ſade till Ängelen, att han ſkulle ſticka ſitt ſwärd i ſkidona.

28. På ſamma tiden, då David ſåg, att HERren hade hört honom uppå Arnans den Jebuſeens plats, offrade han der.

29. Ty HERrans tabernakel, ſom Moſe i öknene gjort hade, och bränneoffrets altare, war i den tiden på höjdene i Gibeon. 1 Chr. 16: 39. 2 Chr. 1: 3.

30. Men David kunde icke gå ditin för det, till att ſöka Gud; ſå war han förſkräckt för HERrans Ängels ſwärd.

22. Capitlet.

Templets förråd. Salomo, öfwerſtarna förmanas.

Och David ſade: Här ſkall HERrans Guds hus wara, och detta altaret till Iſraels bränneoffer.

2. Och David lät förſamla de främlingar, ſom i Iſraels land woro, och beſtällde ſtenhuggare, till att hugga ſten till Guds hus byggning.

3. Och David tillredde mycket jern till naglar åt dörrarna i portomen, och

hwad tillhopanaglas ſkulle; och ſå mycken koppar, att han icke ſtod till wägandes;

4. Och cedreträ utan tal; förty de af Zidon och Tyro förde mycket cedreträ till David.

5. Ty David tänkte: Min ſon Salomo är en ung pilt och ſpäd; men huſet, ſom HERranom byggas ſkall, måſte wara ſtort, att deß namn och lof utgå må i all land; derföre will jag ſkaffa honom wirke. Alltſå ſkaffade David mycket wirke, förr än han dödde.

6. Och han kallade ſin ſon Salomo, och böd honom bygga HERrans Iſraels Guds hus;

7. Och ſade till honom: Min ſon, jag hade i ſinnet att bygga HERrans mins Guds Namne ett hus.

8. Men HERrans ord kom till mig, och ſade: Du hafwer mycket blod utgjutit, och fört ſtort örlig; derföre ſkall du icke bygga mino Namne hus, efter du ſå mycket blod utgjutit hafwer för mig på jordena.

2 Sam. 7: 17. 1 Kon. 5: 3. 1 Chr. 28: 3.

9. Si, din ſon, ſom dig ſkall född warda, han ſkall wara en rolig man; förty jag will låta honom få ro för alla hans fiendar allt omkring. Han ſkall heta Salomo; ty jag ſkall gifwa frid och rolighet öfwer Iſrael uti hans lifsdagar.

10. Han ſkall bygga mino Namne ett hus; han ſkall wara min ſon, och jag ſkall wara hans fader, och jag ſkall ſtadfäſta hans Konungsliga ſtol öfwer Iſrael till ewig tid.

Ebr. 1: 5. 2 Sam. 7: 13. 1 Kon. 5: 5.

11. Så warder nu, min ſon, HERren med dig blifwandes, och du ſkall blifwa lyckoſam, att du må bygga HERranom dinom Gud ett hus, ſåſom han om dig ſagt hafwer.

12. Och HERren warder dig gifwandes klokhet och förſtånd, och ſkall befalla dig Iſrael, att du ſkall hålla HERrans dins Guds lag.

13. **Men då warder du lyckoſam, när du håller dig, att du gör efter de ſeder och rätter, ſom HERren Moſe budit hafwer till Iſrael. War tröſt och wid godt mod, frukta dig intet, och gif dig intet.**

5 Moſ. 31: 7, 8. Joſ. 1: 7. 1 Chr. 28: 20.

14. Si, jag hafwer i minom fattigdom förſkaffat till HERrans hus hundradetuſend centener guld och tuſende reſor tuſende centener ſilfwer; dertill koppar och jern utan tal, ty det är faſt mycket. Hafwer jag ockſå beſtällt timber och ſtenar, det kan du ännu föröka.

15. Så hafwer du många arbetare, ſtenhuggare och timbermän till ſten och trä, och allahanda kloka på allahanda werk;

16. På guld, ſilfwer, koppar och jern utan tal. Så ſtatt nu upp, och beſtäll det; HERren ſkall wara med dig.

17. Och David böd allom öfwerſtom i Iſrael, att de ſkulle hjelpa hans ſon Salomo:

18. Är icke HERren edar Gud med eder, och hafwer gifwit eder rolighet allt omkring? Ty han hafwer gifwit landſens inbyggare uti edra händer, och landet är undergifwet wordet för HERranom, och för hans folk.

19. Så gifwer nu edor hjerta och edra ſjälar, till att ſöka HERran edar Gud; och ſtår upp, och bygger HERranom Gudi en helgedom, att man må bära HERrans förbunds ark och de heliga Guds kärilen in uti huſet, ſom HERrans Namne ſkall bygdt warda.

23. Capitlet.

Salomo Konung. Levi tal, ordning, tjenſt.

Alltſå gjorde David Salomo, ſin ſon, till Konung öfwer Iſrael, då han gammal, och af lefwande mätt war. 1 Kon. 1: 13.

2. Och David förſamlade alla öfwerſtar i Iſrael, och Preſterna och Leviterna,

3. Att man ſkulle räkna Leviterna, ifrå tretio år och derutöfwer; och deras tal war, ifrå hufwud till hufwud, det ſtarke män woro, åtta och tretio tuſend;

4. Af hwilkom woro fyra och tjugu tuſend, ſom drefwo arbetet på HERrans hus; och ſextuſend ämbetsmän och domare; 5 Moſ. 16: 18.

5. Och fyratuſend dörrawaktare; och fyratuſend loffångare HErranom med ſträngaſpel, ſom jag till loffång gjort hade.

6. Och David gjorde en ordning ibland Levi barn, nämliga ibland Gerſon, Kehath och Merari.

1 Chr. 6: 1. 2 Chr. 29: 25.

7. De Gerſoniter woro: Laedan och Simei. 4 Moſ. 3: 18. 1 Chr. 6: 17.

8. Laedans barn: Den förſte Jehiel, Setam och Joel, de tre.

9. Men Simei barn woro: Selomith, Haſiel och Haran, de tre. Deße woro de ypperſte ibland fäderna af Laedan.

10. Woro ockſå deße Simei barn: Jahath, Sina, Jeus och Beria. Deße fyra woro ock Simei barn.

11. Jahath war den förſte, Siſa den andre. Men Jeus och Beria hade icke mång barn; derföre wordo de räknade för ens faders hus.

12. Kehaths barn woro: Amram, Jizear, Hebron och Uſſiel, de fyra.

13. Amrams barn woro: Aaron och Moſe. Men Aaron wardt afſkild, ſå att han wardt helgad till det aldrahelgaſta, han och hans ſöner, till ewig tid, till att röka för HErranom, och till att tjena och wälſigna i HErrans Namn i ewig tid; 2 Moſ. 6: 20.

Ebr. 5: 4. 4 Moſ. 6: 23. 5 Moſ. 21: 5. 2 Moſ. 28: 1.

14. Och Moſe, den Guds manſens barn wordo nämnde ibland de Leviters ſlägte.

15. Moſe barn woro: Gerſom och Elieſer. 2 Moſ. 2: 22. 18: 3, 4.

16. Gerſoms barn: Den förſte war Sebuel.

17. Elieſers barn: Den förſte war Rehabia. Och Elieſer hade inga annor barn; men Rehabia barn woro mycket flere.

18. Jizears barn woro: Selomith den förſte.

19. Hebrons barn woro: Jeria den förſte, Amaria den andre, Jehaſiel den tredje, och Jekameam den fjerde.

1 Chr. 24: 23.

20. Uſſiels barn woro: Micha den förſte, och Jißija den andre.

21. Merari barn woro: Maheli och Muſi. Maheli barn woro: Eleazar och Kis.

22. Men Eleazar blef död, och hade inga ſöner, utan döttrar; och Kis barn, deras bröder, togo dem.

23. Muſi barn woro: Maheli, Eder och Jeremoth, de tre.

24. Detta äro Levi barn i deras fäders hus, och de ypperſte af fäderna, ſom räknade wordo, efter namnens tal efter hufwuden, hwilke gjorde de ſyßlor i ämbeten i HErrans hus, ifrå tjugu år och derutöfwer.

25. Ty David ſade: HErren Iſraels Gud hafwer gifwit ſino folke ro, och ſkall bo i Jeruſalem till ewig tid.

26. Leviterna behöfde ock icke bära tabernaklet, med all deß redſkap, efter deras ämbete;

27. Utan, efter Davids ytterſta ord, wordo Levi barn räknade ifrå tjugu år, och derutöfwer;

28. Att de ſkulle ſtå under Aarons barnas händer, till att tjena i HErrans hus, i gårdenom, och till kiſtorna, och till reningen, och till allahanda helgedom, och till alla ämbetens ſyßlor i Guds hus;

29. Och till ſkådobröd, till ſemlomjöl, till ſpisoffer, till oſyrade kakor, till pannor, till halſter, och till all wigt och mått;

30. Och till att ſtå om morgonen, och tacka och lofwa HErran; om aftonen deßlikes;

31. Och till att offra HErranom all bränneoffer på Sabbatherna, nymånadom och högtidom, efter talet och ſättet, alltid för HErranom;

32. Att de ſkulle taga wara på waktena wid wittnesbördſens tabernakel, och helgedomens; och Aarons barnas, deras bröders, till att tjena i HErrans hus.

24. Capitlet.

Tjugufyra Preſtaſkiften, tjenare.

Men Aarons barnas ordning war denna: Aarons barn woro Nadab, Abihu, Eleazar och Ithamar.

2. Men Nadab och Abihu blefwo döde inför deras fader, och hade inga

barn; och Eleazar och Ithamar wordo Preſter. 3 Moſ. 10: 1, 2. 4 Moſ. 3: 4. 26: 61.

3. Och David ſkickade dem alltſå, Zadok af Eleazars barn, och Ahimelech af Ithamars barn, efter deras tal och ämbete.

4. Och wordo Eleazars barn flere funne till yppersta ſtarka män än Ithamars barn. Och han ſkickade dem alltſå; nämliga ſexton utaf Eleazars barn, till öfwerſtar ibland deras fäders hus; och åtta af Ithamars barn ibland deras fäders hus.

5. Och han ſkifte dem efter lott, derföre att både af Eleazars och Ithamars barn woro öfwerſtar i helgedomenom, och öfwerſtar för Gud.

6. Och ſkrifwaren Semaja, Nethaneels ſon, utaf Leviterna, beſkref dem för Konungenom, och för öfwerſtarna, och för Zadok Preſtenom, och för Ahimelech, AbJathars ſon, och för öfwerſta fäderna ibland Preſterna och Leviterna; nämliga ett fadershus för Eleazar, och det andra för Ithamar.

7. Och förſte lotten föll uppå Jojarib, den andre uppå Jedaja;

8. Den tredje på Harim, den fjerde på Seorim;

9. Den femte på Malchija, den ſjette på Mijamin;

10. Den ſjunde på Hakkoz, den åttonde på Abia; Luc. 1: 5.

11. Den nionde på Jeſua, den tionde på Sechania;

12. Den ellofte på EljaSib, den tolfte på Jakim;

13. Den trettonde på Huppa, den fjortonde på Jeſebeab;

14. Den femtonde på Bilga, den ſextonde på Immer;

15. Den ſjuttonde på Heſir, den adertonde på Happizez;

16. Den nittonde på Petahja, den tjugonde på Jeheſkel;

17. Den förſte och tjugonde på Jachin, den andre och tjugonde på Gamul;

18. Den tredje och tjugonde på Delaja, den fjerde och tjugonde på Mahaſia.

19 Detta är ordningen efter deras ämbeten, till att gå i HERrans hus efter deras ſätt, under deras fader Aaron, ſåſom HERren Iſraels Gud dem budit hade.

20. Men utaf de andra Levi barn, af Amrams barn war Subael. Af Subaels barn war Jehdeja.

21. Af Rehabia barn war den förſte Jiſſija.

22. Men af de Jizeariter war Selomoth. Af Selomoths barn war Jahath.

23. (Hebrons) barn woro: Jeria den förſte, Amaria den andre, Jahaſiel den tredje, Jekameam den fjerde. 1 Chr. 23: 19.

24. Uſſiels barn woro: Micha. Utaf Micha barn war Samir.

25. Micha broder war Jiſſija. Utaf Jiſſija barn war Zacharia.

26. Merari barn woro: Maheli och Muſi; hans ſon war Jaaſia.

27. Merari barn, af Jaaſia, hans ſon, woro: Soham, Saccur och Ibri.

28. Men Maheli hade Eleazar, och Eleazar hade inga ſöner.

29. Af Kis: Kis barn woro: Jerahmeel.

30. Muſi barn woro: Maheli, Eder och Jerimoth. Detta äro de Leviters barn, i deras fäders hus.

31. Och man kaſtade ockſå för dem lott, bredowid deras bröder Aarons barn, inför Konung David och Zadok, och Ahimelech, och inför de öfwerſta fäderna af Preſtomen och Levitomen, dem minſta brodrenom ſå wäl ſom dem öfwerſta af fäderna.

25. Capitlet.

Sångarenas tal.

Och David, ſamt med härhöfwitsmännerna, afſkiljde till ämbete af Aſſaphs barn, Heman och Jeduthun, de Propheterna med harpor, pſaltare och cymbaler; och de wordo talde till werket, efter ſitt ämbete:

2. Utaf Aſſaphs barn: Saccur, Joſeph, Nethania, Aſarela, Aſſaphs barn, under Aſſaph, ſom propheterade när Konungen. 2 Sam. 19: 35.

3. Af Jeduthun: Jeduthuns barn woro: Gedalia, Zeri, Jeſaja, Haſabia, Matthithia, de ſex, under deras fader Jeduthun, med harpor, hwilke propheterade till att tacka och lofwa HERran.

4. Af Heman: Hemans barn woro: Bukkija, Matthania, Uſſiel, Sebuel, Jerimoth, Hanania, Hanani, Eliatha, Giddalthi, RomamthiEſer, Josbekaſa, Mallothi, Hothir och Mahaſioth.

5. Deße woro alle Hemans barn, Konungens Siares i Guds ordom, till att upphöja hornet; ty Gud hade gifwit Heman fjorton ſöner och tre döttrar.

6. Deße woro alle under deras fäder Aſſaph, Jeduthun och Heman, till att ſjunga i HErrans hus med cymbaler, pſaltare och harpor, efter ämbetet i Guds hus när Konungen; 1 Chr. 23: 6.

7. Och talet på dem, med deras bröder, ſom i HErrans ſång lärde woro, alleſammans mäſtare, tuhundrad åtta och åttatio.

8. Och de kaſtade lott öfwer deras ämbete, dem minſta ſåſom dem ſtörſta; mäſtarenom ſåſom lärjunganom.

9. Och den förſte lotten föll på Joſeph under Aſſaph; den andre på Gedalia, med hans bröder och ſöner, de woro tolf;

10. Den tredje på Saccur, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

11. Den fjerde på Jizri, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

12. Den femte på Nethania, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

13. Den ſjette på Bukkija, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

14. Den ſjunde på Jeſarela, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

15. Den åttonde på Jeſaja, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

16. Den nionde på Matthania, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

17. Den tionde på Simei, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

18. Den ellofte på Aſareel, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

19. Den tolfte på Haſabia, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

20. Den trettonde på Subael, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

21. Den fjortonde på Mattithia, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

22. Den femtonde på Jeremoth, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

23. Den ſextonde på Hanania, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

24. Den ſjuttonde på Josbekaſa, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

25. Den adertonde på Hanani, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

26. Den nittonde på Mallothi, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

27. Den tjugonde på Elijatha, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

28. Den förſte och tjugonde på Hothir, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

29. Den andre och tjugonde på Giddalthi, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

30. Den tredje och tjugonde på Mahaſioth, med hans ſöner och bröder, de woro tolf;

31. Den fjerde och tjugonde på RomamthiEſer, med hans ſöner och bröder, de woro tolf.

26. Capitlet.

Dörra- och ſkatte-waktare. Domare.

Om dörrawaktarenas ordning: Utaf de Korhiter war Meſelemia, Kore ſon, af Aſſaphs barnom.

2. Meſelemia barn woro deße: Den förſtfödde Zacharia, den andre Jediael, den tredje Sebadja, den fjerde Jathniel,

3. Den femte Elam, den ſjette Johanan, den ſjunde Eljoenai.

4. Men ObedEdoms barn woro deße: Den förſtfödde Semaja, den andre Joſabad, den tredje Joah, den fjerde Sacar, den femte Nethaneel,

5. Den ſjette Ammiel, den ſjunde Iſaſchar, den åttonde Peulthai; ty Gud hade wälſignat honom.

6. Och hans ſone Semaja wordo ock ſöner födde, ſom i deras fäders hus regerade; ty de woro ſtarke hjeltar.

7. Så woro nu Semaja barn: Othni, Rephael, Obed, och Elſabad, hwilkens bröder mägtige män woro, Elihu och Semachia.

8. Deße woro alle utaf ObedEdoms barn; de med deras barn och bröder, mägtige män, ſkicklige till ämbete, twå och ſextio af ObedEdom.

9. Meſelemia hade barn och bröder, mägtige män, aderton.

10. Men Hoſa utaf Merari barnom hade barn: Den ypperſte Simri; ty den förſtfödde war icke till, derföre ſatte hans fader honom främſt;

11. Den andre Hilkia, den tredje Tebalia, den fjerde Zacharia. All Hoſa barn och bröder woro tretton.

12. Detta är dörrawaktarenas ordning, ibland höfdingarna i ämbetet med deras bröder, till att tjena i HERrans hus.

13. Och lotten wardt kaſtad dem litſla ſåwäl ſom dem ſtora, i deras fäders hus till hwarjo dörrena.

14. Den lotten öſterut föll på Selemia; men hans ſone Zacharia, hwilken en klok och rådig man war, kaſtade man lotten, och honom föll norrut;

15. Men ObedEdom ſöderut, och hans ſönom wid huſet Aſuppim;

16. Och Suppim och Hoſa, weſterut wid dörrena Sallecheth, på bränneofferswägenom, der wakterna wid hwarandra ſtå.

17. Öſterut woro ſex af Leviterna, norrut fyra om dagen, ſöderut fyra om dagen; men wid Aſuppim ju twå och twå;

18. Wid Parbar, weſterut, fyra på wägenom, och twå wid Parbar.

19. Detta är dörrawaktarenas ordning, ibland de Korhiters barn, och Merari barn.

20. Utaf Leviterna war Ahija öfwer håfworna i Guds hus; och öfwer de håfwor, ſom helgada wordo.

21. Af Laedans barn, de Gerſoniters barn; af Laedan woro höfdingar ibland fäderna, nämliga de Jehieliter.

22. De Jehieliters barn woro: Setham och hans broder Joel, öfwer HERrans hus håfwor.

23. Utaf de Amramiter, Jizeariter, Hebroniter och Aſieliter,

24. War Sebuel, Gerſoms ſon, Moſe ſons, en Förſte öfwer håfworna.

25. Men hans broder Elieſer hade en ſon Rehabia. Hans ſon war Jeſaja; hans ſon war Joram; hans ſon war Sichri; hans ſon war Selomith.

26. Den ſamme Selomith och hans bröder woro öfwer alla de helgada tings håfwor, hwilka Konung David helgade, och de öfwerſte fäderna ibland de öfwerſta öfwer tuſende och öfwer hundrade, och de öfwerſte i härenom.

27. Utaf ſtrid och rof hade de helgat det, till att förbättra HERrans hus. 4 Moſ. 31: 30.

28. Deßlikes allt det Samuel Siaren, och Saul, Kis ſon, och Abner, Ners ſon, och Joab, ZeruJa ſon, helgat hade; allt det helgada war under Selomiths hand, och hans bröders.

29. Utaf de Jizeariter war Chenanja med ſina ſöner, till de werk utantill, öfwer Iſrael befallningsmän och domare.

30. Utaf de Hebroniter war Haſabia och hans bröder, mägtige män, tuſende och ſjuhundrade, öfwer Iſraels ämbete, på deßo ſidone Jordan weſterut, till allahanda HERrans ſyßlo, och till att tjena Konungenom.

31. War ock ibland de Hebroniter Jeria, den ypperſte ibland de Hebroniter, af fäderna i hans ätt. Det wordo ock af dem ſökte och funne, uti fyrationde årena af Davids rike, mägtige män, i Jaeſer i Gilead;

32. Och deras bröder, mägtige män, tutuſend och ſjuhundrad öfwerſte fäder. Och David ſatte dem öfwer de Rubeniter, Gaditer, och öfwer den halfwa ſlägtena Manaſſe, till all Guds och Konungens ärende.

27. Capitlet.

Konungens höfwitsmän, Förſtar, fogdar, råd.

Men Iſraels barn efter ſitt tal woro höfdingar öfwer fäderna, och öfwer tuſende, och öfwer hundrade; och ämbetsmän, ſom på Konungen waktade, efter deras ordning, till att draga till och frå, hwar i ſin månad, i hwar månad om året. Hwart ſkiftet hade fyra och tjugu tuſend.

2. Öfwer förſta ſkiftet i förſta månadenom war Jaſabeam, Sabdiels ſon; och i hans ſkifte woro fyra och tjugu tuſend.

3. Men af Perez barnom war den öfwerſte öfwer alla höfwitsmännerna i härarna i förſta månadenom.

4. Öfwer det ſkiftet i den andra månaden war Dodai, den Ahohiten; och Mikloth war Förſte öfwer hans ſkifte; och i hans ſkifte woro fyra och tjugu tuſend. 2 Sam. 23: 9.

5. Den tredje härhöfwitsmannen i tredje månadenom, den öfwerſte, war Benaja, Jojada Preſtens ſon; och i hans ſkifte woro fyra och tjugu tuſend.

6. Denne är Benaja, den hjelten ibland tretio, och öfwer tretio; och hans ſkifte war under hans ſon Ammiſabad. 2 Sam. 23: 22.

7. Den fjerde i fjerde månadenom war Aſahel, Joabs broder, och efter honom Sebadia, hans ſon; och i hans ſkifte woro fyra och tjugu tuſend. 2 Sam. 23: 24.

8. Den femte i femte månadenom war Samhuth den Jiſrahiten; och i hans ſkifte woro fyra och tjugu tuſend.

9. Den ſjette i ſjette månadenom war Ira, Ikkes den Thekoitens ſon, och i hans ſkifte woro fyra och tjugu tuſend.

10. Den ſjunde i ſjunde månadenom war Helez den Peloniten, af Ephraims barn, och i hans ſkifte woro fyra och tjugu tuſend.

11. Den åttonde i åttonde månadenom war Sibbechai den Huſathiten, af de Sarhiter; och i hans ſkifte woro fyra och tjugu tuſend.

12. Den nionde i nionde månadenom war Abieſer den Anthothiten, af Jemini barn; och i hans ſkifte woro fyra och tjugu tuſend.

13. Den tionde i tionde månadenom war Maharai den Netophathiten, af de Serahiter; och i hans ſkifte woro fyra och tjugu tuſend.

14. Den ellofte i ellofte månadenom war Benaja, den Pirgathoniten, af Ephraims barn; och i hans ſkifte woro fyra och tjugu tuſend.

15. Den tolfte i tolfte månadenom war Heldai den Netophathiten, af Athniel; och i hans ſkifte woro fyra och tjugu tuſend.

16. Öfwer Iſraels ſlägter woro deße: För de Rubeniter war Förſte Elieſer, Sichri ſon; för de Simeoniter war Sephatia, Maacha ſon;

17. För de Leviter war Haſabia, Kemuels ſon; för de Aaroniter war Zadok;

18. För Juda war Elihu af Davids bröder; för Iſaſchar war Omri, Michaels ſon;

19. För Sebulon war Jiſmaja, Obadja ſon; för Naphthali war Jerimoth, Aſriels ſon;

20. För Ephraims barn war Hoſea, Aſaſia ſon; för den halfwa ſlägtene Manaſſe war Joel, Phedaja ſon;

21. För den halfwa ſlägtene Manaſſe i Gilead war Jiddo, Zacharia ſon; för BenJamin war Jaaſiel, Abners ſon;

22. För Dan war Aſarel, Jerohams ſon. Detta äro de Förſtar för Iſraels ſlägter.

23. Men David tog intet tal af dem ſom woro tjugu åra, och der för nedan; ty HERren hade ſagt, att han ſkulle föröka Iſrael ſåſom ſtjernorna på himmelen. 4 Moſ. 1: 3.
1 Moſ. 22: 17. 26: 4. 32: 12.

24. Men Joab, ZeruJa ſon, hade begynt räkna, och lyktade det icke; ty en wrede kom förderſkull öfwer Iſrael, derföre kom det talet icke uti Konung Davids Chrönico.
1 Chr. 21: 4, 5, 6. 2 Sam. 24: 13, 14.

25. Öfwer Konungens håfwor war Aſmaveth, Adiels ſon; och öfwer de håfwor på landena, i ſtäder, byar och ſlott, war Jonathan, Uſſija ſon.

26. Öfwer åkermännerna till landsbruket war Eſri, Chelubs ſon.

27. Öfwer wingårdarna war Simei den Ramathiten; öfwer winkällarena och winet war Sabdi den Siphmiten.

28. Öfwer oljogårdarna, och mulbärträ i markene war BaalHanan den Gederiten; öfwer oljona war Joas.

29. Öfwer den boſkap, ſom i bet war i Saron, war Sithrai den Saroniten; men öfwer den boſkap i dalomen war Saphat, Adlai ſon.

30. Öfwer camelarna war Obil den

Iſmaeliten; öfwer åſnarna war Jehdeja den Meronothiten.

31. Öfwer fåren war Jaſis den Hagariten. Deße woro alle öfwerſtar öfwer Konung Davids ägodelar.

32. Men Jonathan, Davids faderbroder, war rådgifware, hofmäſtare och canceller; Jehiel, Hachmoni ſon, war när Konungens barnom.

33. Achitophel war ock Konungens rådgifware; Huſai den Arachiten war Konungens wän.

34. Efter Achitophel war Jojada, Benaja ſon, och AbJathar; men Joab war Konungens härhöfwitsman.

28. Capitlet.

Davids ſiſta tal. Templets efterſyn, ſång. Salomo ſtyrkt.

Och David förſamlade till Jeruſalem alla Iſraels öfwerſtar, nämliga Förſtarna för ſlägterna; Förſtarna för ſkiften, ſom på Konungen waktade; Förſtarna öfwer tuſende, och öfwer hundrade; Förſtarna öfwer Konungens och hans ſöners ägodelar och boſkap; med kamererare, krigsmän och alla mägtiga män.

2. Och Konung David ſtod upp på ſina fötter, och ſade: Hörer härtill, mine bröder, och mitt folk: Jag hafwer tagit mig före att bygga ett hus, der HErrans förbunds ark uti hwilas ſkulle, och en fotapall till wår Guds fötter, och hade redt mig till att bygga;

2 Sam. 7: 1, 2. 1 Chr. 17: 1. 22: 7.

3. Men Gud lät ſäga mig: Du ſkall icke bygga mino Namne hus; förty du äſt en krigsman, och hafwer blod utgjutit. 2 Sam. 7: 5.

1 Kon. 5: 3. 1 Chr. 22: 8.

4. Nu hafwer HErren Iſraels Gud utwalt mig utu hela mins faders hus, att jag ſkulle wara Konung öfwer Iſrael till ewig tid; ty han hafwer utwalt Juda till ett Förſtadöme; och i Juda huſe, mins faders hus, och ibland mins faders barn hafwer han haft ynneſt till mig, ſå att han gjorde mig till Konung öfwer hela Iſrael;

1 Moſ. 49: 8, 9. 1 Chr. 5: 2. 1 Sam. 16: 12.

5. Och ibland alla mina ſöner (ty HErren hafwer gifwit mig många ſöner) hafwer han utwalt min ſon Salomo, att han ſitta ſkall på HErrans rikes ſtol öfwer Iſrael;

6. Och hafwer ſagt till mig: Din ſon Salomo ſkall bygga mitt hus och gårdar; ty jag hafwer utwalt mig honom till ſon, och jag ſkall wara hans fader;

7. Och ſkall ſtadfäſta hans rike i ewig tid, om han håller uppå att göra efter min bud och rätter, ſåſom i denna dag tillgår.

8. Nu inför hela Iſrael HErrans menighet, och för wår Guds öron, ſå håller och ſöker all HErrans edars Guds bud; på det I mågen beſitta detta goda landet, och ärfwa det till edor barn efter eder, till ewig tid.

9. **Och du, min ſon Salomo, känn dins faders Gud, och tjena honom af allt hjerta, och af en wälwiljog ſjäl; ty HErren ranſakar all hjerta, och förſtår alla tankars uppſåt. Om du ſöker honom, ſå finner du honom; om du öfwergifwer honom, ſå förkaſtar han dig till ewig tid.**

1 Sam. 16: 7. Pſ. 7: 10.

Jer. 11: 20. 17: 10. 20: 12. Upp. 2: 23. Eſ. 55: 6.

10. Så ſe nu till, ty HErren hafwer utwalt dig, att du ſkall bygga honom ett hus till helgedom. War tröſt, och gör ſå.

11. Och David gaf ſinom ſon Salomo en efterſyn till förhuſet, och till ſitt hus, och till maken, och till ſalen, och till kamrar innantill, och till nådaſtolens hus;

12. Dertill en efterſyn till allt det i hans ſinne war, nämliga till gården åt HErrans hus, och till all maken omkring, till håfworna i Guds hus, och de helgada tings håfwor;

13. Till Preſternas och Leviternas ſkifte, och till alla ſyßlor i ämbeten uti HErrans hus, och till alla tjenſtenes käril i HErrans hus.

14. Guld efter gulds wigt, till allahanda tyg i hwart ämbetet, och allahanda ſilftyg, efter wigt, till allahanda redſkap i hwart ämbetet;

15. Och

15. Och wigt till gyldene ljuſaſtakar och gyldene lampor, hwarjom ljuſaſtaka och hans lampor ſina wigt; ſammalunda ock till ſilfljuſaſtakar gaf han wigt, till ljuſaſtaka och hans lampor, efter hwars ljuſaſtakans ämbete.

16. Gaf han deßlikes guld till ſkådobrödsborden, till hwart bordet ſina wigt; ſammalunda ock ſilfwer till ſilfborden;

17. Och klart guld till gafflar, bäcken och kannor; och till gyldene ſkålar, hwar ſkål ſina wigt; och till ſilfſkålar, hwar ſkål ſina wigt;

18. Och till rökaltaret ſina wigt, det aldraklareſta guld; och en efterſyn till wagnen för de gyldene Cherubim, ſå att de uträckte ſig, och öfwertäckte HERrans förbunds ark. 2 Chr. 3: 10.

19. **Alltſammans, ſade han, är mig gifwet, beſkrifwet af HERrans hand, ſom mig underwiſte all efterſynenes werk.**

20. Och David ſade till ſin ſon Salomo: War tröſt och frimodig, och gör ſå; frukta dig intet, och war icke förſkräckt; HERren Gud, min Gud, ſkall wara med dig, och ſkall icke draga ſina hand ifrå dig, eller förlåta dig, allt intill du all werk till ämbeten i HERrans hus fullkomnat hafwer.

5 Moſ. 31: 7, 8. Joſ. 1: 7. 1 Chr. 22: 13.

21. Si, Preſternas och Leviternas ordning till all ämbeten i Guds hus, äro med dig i all ärende, och äro wiljoge och förſtåndige till all ämbeten; dertill Förſtarna och allt folket i alla dina handlingar.

29. Capitlet.

Davids, folkets ſkänker, lof, offer. Salomo ſmord. Davids död.

Och Konung David ſade till hela menigheten: Gud hafwer utwalt Salomo, en af mina ſöner, den ännu ung och ſpäd är; men werket är ſtort, ty det är icke ens menniſkos boning, utan HERrans Guds.

2. Men jag hafwer utaf alla mina krafter beredt till Guds hus, guld till gyldene, ſilfwer till ſilfwers, koppar till koppars, jern till jerns, trä till träs redſkap; onichſtenar, infattada rubiner och ſpräcklota ſtenar, och allahanda ädla ſtenar, och marmorſten ganſka mycket.

3. Derutöfwer, af ynneſt till mins Guds hus, hafwer jag det mitt eget är, guld och ſilfwer;

4. Tretuſend centener guld af Ophir, och ſjutuſend centener klart ſilfwer, det gifwer jag till Guds helga hus, utöfwer allt det jag förſkickat hafwer till att öfwerdraga wäggarna i huſen;

5. Så att af guld blifwer det af guld wara ſkall, och af ſilfwer det af ſilfwer wara ſkall, och till allahanda werk igenom mäſtarenas hand. Och ho är nu i dag friwiljog till att fylla ſina hand HERranom?

6. Då woro Förſtarna för fäderna, Förſtarna för Iſraels ſlägter, Förſtarna öfwer tuſend och öfwer hundrad, och Förſtarna öfwer Konungsärenden, friwiljoge; 1 Chr. 28: 1, ꝛc.

7. Och gåfwo till ämbeten i Guds hus femtuſend centener guld, och tiotuſend gylden, och tiotuſend centener koppar, och hundradetuſend centener jern.

8. Och när hwilkom ſtenar funne wordo, dem gåfwo de till håfwor uti HERrans hus, under Jehiels hand, den Gerſonitens. 1 Chr. 26: 21.

9. Och folket war gladt, att de ſå friwiljoge woro; ty de gåfwo HERranom af allo hjerta friwiljoge. Och Konung David fröjdade ſig deßlikes högeliga;

10. Och lofwade HERran, och ſade inför hela menigheten: Lofwad ware du, HERre, Iſraels wår faders Gud, ifrå ewighet till ewighet.

11. Dig, HERre, tillhörer majeſtät och magt, härlighet, ſeger och tack; ty allt det i himmelen och på jordene är, det är ditt; ditt, HERre, är riket, och du äſt upphöjd öfwer all ting till en öfwerſta.

Matth. 6: 13. 1 Tim. 1: 17. Upp. 5: 13.

12. Dine äro rikedomar och härlighet för dig, du råder öfwer all ting; i dine hand ſtår kraft och magt, i dine hand ſtår det att göra hwar och en ſtor och ſtark.

13. Nu, wår Gud, wi tacke dig, och priſe dins härlighets Namn.

14. Ty hwad är jag, hwad är mitt folk, att wi ſkulle åſtadkomma kraft till att gifwa friwiljeliga, ſåſom nu tillgår? Ty af dig är det allt kommet, och af dine hand hafwe wi det gifwit dig.

15. **Förty wi äre främlingar och utländningar för dig, ſåſom alle wåre fäder; wårt lefwande på jordene är ſåſom en ſkugge, och dwäljs intet.** Pſ. 39:13. 119:19. Job 8:9. 14:2. Pſ. 90:6. 102:12. Pred. 7:1.

16. HErre wår Gud, all denna hopen, ſom wi tillſkickat hafwe till att bygga dino helgo Namne ett hus, är kommen ifrå dine hand; och ditt är det allt.

17. **Jag wet, min Gud, att du pröfwar hjertat, och enfaldighet är dig täck;** derföre hafwer jag allt detta utaf enfaldigo hjerta friwiljeliga gifwit; och hafwer nu ſett med glädje ditt folk, ſom här för handene är, att det hafwer friwiljeliga gifwit dig. 1 Chr. 28:9.

18. **HErre, wåra fäders Abrahams, Iſaacs och Iſraels Gud, bewara ewinnerliga ſådana håg och ſinne i dins folks hjerta, och ſkicka deras hjerta till dig.**

19. Och minom ſon Salomo gif ett rättſinnigt hjerta, att han håller din bud, wittnesbörd och rätter, att han det allt gör, och bygger denna boning, ſom jag ſkickat hafwer.

20. Och David ſade till hela menigheten: Lofwer HErran edar Gud. Och hela menigheten lofwade HErran deras fäders Gud, och bugade ſig, och tillbådo HErran och Konungen.

21. Och de offrade HErranom offer; och den andra morgonen offrade de HErranom bränneoffer, tuſende ſtutar, tuſende wädrar, tuſende lamb, med deras drickoffer; och offrade all hopen i hela Iſrael;

22. Och åto och drucko den ſamma dagen för HErranom med ſtora glädje, och gjorde annan gången Salomo, Davids ſon, till Konung, och ſmorde honom HErranom till en Förſta, och Zadok till Preſt.

23. Alltſå ſatt Salomo på HErrans ſtol, en Konung i ſins faders Davids ſtad, och wardt lyckoſam, och all Iſrael war honom hörſam. 1 Kon. 1:35.

24. Och alle öfwerſtar och wäldige, deßlikes all Konung Davids barn, gåfwo ſig under Konung Salomo.

25. Och HErren gjorde Salomo ju ſtörre och ſtörre för hela Iſrael, och gaf honom ett härligit rike, att ingen för honom ſådant öfwer Iſrael haft hade. 1 Kon. 3:13.

26. Så war nu David, Iſai ſon, Konung öfwer hela Iſrael.

27. Men tiden, ſom han öfwer Iſrael Konung war, war fyratio år. I Hebron regerade han ſju år, och i Jeruſalem tre och tretio år; 2 Sam. 5:5. 1 Kon. 2:11.

28. Och blef död i godom ålder, mätt af lefwande, rikedomar och äro; och hans ſon Salomo wardt Konung i hans ſtad.

29. Men Konung Davids gerningar, både de förſta och de ſiſta, ſi, de äro ſkrifna ibland Samuels den Siarens gerningar, och ibland den Prophetens Nathans gerningar, och ibland Gads den Siarens gerningar;

30. Med allt hans rike, wälde och tid, ſom under honom förlupen är, både öfwer Iſrael och all rike i landen.

Ände på Förſta Boken af Chrönicon.

SECUNDUS CHRONICORUM.

Den Andra Boken af Chrönicon.

1. Capitlet.

Salomos bön, offer, wishet, magt, rikedom.

Och Salomo, Davids ſon, wardt i ſitt rike förſtärkt, och HErren hans Gud war med honom, och gjorde honom ju ſtörre och ſtörre. 1 Kon. 2:12. 46. 1 Chr. 29:25.

2. Och Salomo talade med hela Iſrael, med de öfwerſtar öfwer tu-

ſend och hundrade, med domare och alla Förſtar i Iſrael, med de öfwerſta fäder;

3. Att de ſkulle gå, Salomo och hela menigheten med honom, bort till den höjden ſom i Gibeon war; ty der war Guds wittnesbörds tabernakel, ſom Moſe HERrans tjenare gjort hade i öknene.
1 Kon. 3: 4. 1 Chr. 21: 29. 2 Moſ. 36: 1.

4. Ty Guds ark hade David uppfört ifrå KiriathJearim, dit han för honom tillredt hade; förty han hade honom uppſlagit ett tabernakel i Jeruſalem. 2 Sam. 6: 17.

5. Men det kopparaltaret, ſom Bezaleel, Uri ſon, Hurs ſons, gjort hade, war der för HERrans tabernakel; och Salomo och menigheten plägade ſöka det. 2 Moſ. 38: 1.

6. Och Salomo offrade för HERranom på kopparaltaret, ſom der för dörrene af wittnesbördſens tabernanakel ſtod, tuſende bränneoffer.

7. I ſamma nattene ſyntes Gud Salomo, och ſade till honom: Bed, hwad ſkall jag gifwa dig? 1 Kon. 3: 5.

8. Och Salomo ſade till Gud: Du hafwer gjort ſtora barmhertighet med minom fader David, och hafwer gjort mig till Konung i hans ſtad.
1 Chr. 28: 5.

9. Så låt nu, HERre Gud, din ord warda ſann till min fader David; ty du hafwer gjort mig till Konung öfwer ett folk, det ſå mycket är ſom ſtoftet på jordene.

10. Så gif mig nu wishet och förſtånd, att jag för detta folket må gå ut och in; ty ho förmår döma detta ditt myckna folk? 4 Moſ. 27: 17. 1 Kon. 3: 9.

11. Då ſade Gud till Salomo: Efter du hafwer detta i ſinnet, och hafwer icke bedit om rikedomar, eller ägodelar, eller om härlighet, eller om dina fiendars ſjälar, eller om långt lif; utan hafwer bedit om wisdom och förſtånd, att du må döma mitt folk, der jag dig en Konung öfwer gjort hafwer; 1 Kon. 3: 11.

12. Så ware dig wisdom och förſtånd gifwet; dertill will jag ock gifwa dig rikedomar, ägodelar och härlighet, ſå att din like ibland Konungarna för dig icke warit hafwer, ej heller warda ſkall efter dig.
1 Kon. 4: 31. 2 Chr. 9: 22.

13. Alltſå kom Salomo ifrå höjdene, ſom i Gibeon war, till Jeruſalem, ifrå wittnesbördſens tabernakel, och regerade öfwer Iſrael.

14. Och Salomo förſamlade ſig wagnar och reſenärar, ſå att han åſtadkom tuſende och fyrahundrade wagnar, och tolftuſend reſenärar, och lät dem uti wagnsſtäderna, och när Konungenom i Jeruſalem. 1 Kon. 4: 26. 10: 26. 2 Chr. 9: 25.

15. Och Konungen gjorde, att ſilfwer och guld war i Jeruſalem ſå mycket ſom ſtenar; och cedreträ ſå mycket ſom mulbärsträ i dalarna.
1 Kon. 10: 27. 2 Chr. 9: 27.

16. Och man förde Salomo häſtar utur Egypten, och allahanda waror. Och Konungens köpmän köpte ſamma waror; 1 Kon. 10: 28.

17. Och förde dem utur Egypten, hwar wagn för ſexhundrad ſilfpenningar, och hwar häſt för hundrade och femtio; alltſå förde man dem ock till alla de Hetheers Konungar, och till de Konungar i Syrien, genom deras hand.

2. Capitlet.

Templets arbetare, bruk, werke, byggmäſtare. Främlingar.

Och Salomo ſatte ſig före att bygga HERrans Namne ett hus, och ett ſins rikes hus;

2. Och afräknade ſjutiotuſend män till bördor, och åttatiotuſend timbermän uppå berget, och tretuſend och ſexhundrad befallningsmän öfwer dem.
1 Kon. 5: 16.

3. Och Salomo ſände till Hyram, Konungen i Tyro, och lät ſäga honom: Såſom du med minom fader David gjorde, och ſände honom cedreträ, att han ſkulle bygga ſig ett hus, der han uti bo ſkulle; 1 Kon. 5: 2.

4. Si, jag will bygga HERrans mins Guds Namne ett hus, att honom må helgadt warda, till att röka god rökwerk för honom, och till alltid bereda ſkådobröd, och bränneoffer om

morgon och afton, på Sabbather och nymånader, och på HERrans wår Guds högtider; till ewig tid för Iſrael. 4 Moſ. 28: 9, 10, 11.

5. Och det hus, ſom jag bygga will, ſkall wara ſtort; förty wår Gud är ſtörre än alle gudar.

6. **Men ho är deß mägtig, att han bygger honom hus? Ty himmelen och alla himlars himlar kunna icke begripa honom. Ho ſkulle då jag wara, att jag ſkulle bygga honom hus? Utan att man må röka för honom.** 1 Kon. 8: 27. Job 11: 7, 8, 9. Eſ. 66: 1. Jer. 23: 24. Ap. G. 7: 49. 17: 24.

7. Så ſänd mig nu en wis man, till att arbeta på guld, ſilfwer, koppar, jern, ſkarlakan, roſenrödt, gult ſilke, och den ſom kan utgrafwa med de wiſa, ſom när mig äro i Juda och Jeruſalem, hwilka min fader David beſtällt hafwer.

8. Och ſänd mig cedreträ, furoträ och hebenträ af Libanon; förty jag wet, att dine tjenare kunna hugga trä på Libanon; och ſi, mine tjenare ſkola wara med dina tjenare;

9. Att man tillreder mig mycket trä; ty huſet, ſom jag bygga will, ſkall wara ſtort och härligit.

10. Och ſi, jag will gifwa dina tjenare timbermannomen, ſom trä hugga, tjugutuſend corar ſtött hwete, och tjugutuſend corar bjugg, och tjugutuſend bath win, och tjugutuſend bath oljo. 1 Kon. 5: 11.

11. Då ſade Hyram, Konungen i Tyro, genom ſkrifwelſe, och ſände till Salomo: Derföre, att HERren hafwer ſitt folk kärt, hafwer han gjort dig till Konung öfwer dem.

12. Och Hyram ſade ytterligare: Lofwad ware HERren Iſraels Gud, ſom himmel och jord gjort hafwer, att han gifwit hafwer Konung David en wiſan, klokan och förſtåndigan ſon, ſom HERranom ett hus, och ett ſins rikes hus bygga må. 1 Kon. 5: 7. 1 Moſ. 1: 1. 2 Moſ. 20: 11. Pſ. 33: 6. 96: 5. 102: 26. Ap. G. 4: 24. 14: 15. Upp. 10: 6.

13. Så ſänder jag nu en wiſan man, ſom förſtånd hafwer, nämliga Hyram Abiv;

14. Ene qwinnos ſon utaf Dans döttrar, och hans fader hade warit en Tyrer; han kan arbeta på guld, ſilfwer, koppar, jern, ſten, trä, ſkarlakan, gult ſilke, linnet, roſenrödt; och allahanda utgrafwa, och göra allahanda konſteliga, det man honom föregifwer, med dina wiſa, och med mins herras Konung Davids dins faders wiſa. 1 Kon. 7: 14.

15. Så ſände nu min herre hwete, bjugg, oljo och win, till ſina tjenare, ſåſom han ſagt hafwer;

16. Så wilje wi hugga trä på Libanon, ſå mycket ſom behöfwes, och wilje låta det lägga i flottar i hafwet, in åt Japho; dädan må du låta föra det upp till Jeruſalem.

17. Och räknade Salomo alla främlingar i Iſraels land, efter det tal då David hans fader dem räknade; och wordo funne hundrade och femtio tuſend, tretuſend och ſexhundrad.

18. Och han gjorde af dem ſjutiotuſend dragare, och åttatiotuſend huggare på bergena, och tretuſend och ſexhundrad befallningsmän, ſom folket wid arbetet höllo. 1 Kon. 5: 15. 1 Chr. 22: 2.

3. Capitlet.

Templets grund, ſkapnad, prydnad, delar, Cherubim, förlåt, ſtoder.

Och Salomo begynte till att bygga HERrans hus i Jeruſalem, på Moria berg, det David hans fader utwiſt war, hwilket David tillredt hade för rum, på Arnans plats den Jebuſeens; 2 Sam. 24: 25. 1 Chr. 21: 24.

2. Och tog till att bygga i dem andra månadenom, den andra dagen i fjerde årena af ſitt rike. 1 Kon. 6: 1.

3. Och alltſå lade Salomo grundwalen, till att bygga Guds hus: i förſtone, längden ſextio alnar, bredden tjugu alnar.

4. Och förhuſet, för breddene af huſet, war tjugu alnar långt, höjden war hundrade och tjugu alnar; och bedrog det innantill med klart guld.

5. Men det ſtora huſet bedrog han med furoträ, och bedrog det med bäſta guld, och gjorde deruppå palmar och kedjowerk. 1 Kon. 6: 15.

6. Och bedrog huſet med ädla ſtenar till prydelſe; och guldet war Parvaims guld.

7. Och han bedrog huſet, bjelkarna, dörrträn, wäggarna och dörrarna med guld, och lät ſkära Cherubim på wäggarna.

8. Han gjorde deßlikes huſet till det aldrahelgaſta; deß längd war tjugu alnar efter huſets bredd, och deß bredd war ock tjugu alnar; och bedrog det med bäſta guld, wid ſexhundrade centener.

9. Gaf han ockſå till naglar femtio ſiklar guld i wigt; och bedrog ſalarna med guld.

10. Han gjorde ock uti deß aldrahelgaſtas huſe twå Cherubim, efter ſnickarekonſt, och bedrog dem med guld.

11. Och längden af Cherubims wingar war tjugu alnar; ſå att en wingen hade fem alnar, och kom intill wäggena af huſet; den andre wingen hade ock fem alnar, och kom intill wingan af den andra Cherub.

12. Alltſå hade ock en wingen af den andra Cherub fem alnar, och kom intill wäggena af huſet; och hans andre winge ock fem alnar, och kom intill wingan af den andra Cherub;

13. Så att deße Cherubims wingar woro utſträckte tjugu alnar; och de ſtodo på ſina fötter, och deras anſigte woro wänd åt huſet.
2 Moſ. 25: 20.

14. Han gjorde ock en förlåt af gult werk, ſkarlakan, roſenrödt och linwerk, och gjorde Cherubim deruppå.
Matth. 27: 51. Marc. 15: 38.

15. Och han gjorde framför huſet twå ſtodar, fem och tretio alnar höga, och knappen der ofwanuppå fem alnar;
1 Kon. 7: 15. Jer. 52: 21.

16. Och gjorde kedjowerk till choren, och ſatte ofwanuppå ſtoderna, och gjorde hundrade granatäple, och ſatte dem i det kedjowerket;

17. Och reſte de ſtoderna upp för templet, ena på den högra, och den andra på den wenſtra ſidone; och kallade den på högra ſidone Jachin, och den på wenſtra Boas. 1 Kon. 7: 21.

4. Capitlet.

Kopparaltar, haf, kettlar, ljuſaſtakar.
Preſternas gård. Tygens tal.

Han gjorde ock ett kopparaltare, tjugu alnar långt och bredt, och tio alnar högt.

2. Och han gjorde ett gjutet haf, tio alnar bredt, ifrå den ena bräddene till den andra, rundt omkring, och fem alnar högt, och måttet omkring war tretio alnar. 1 Kon. 7: 23.

3. Och oxabeläte woro der nedan under, allt omkring; och woro twå radar kruſering omkring hafwet, det tio alnar bredt war, hwilke widgjutne woro.

4. Och det ſtod ſå på de tolf oxar, att tre wändes norrut, tre weſterut, tre ſöderut, och tre öſterut, och hafwet der ofwanuppå; och bakdelen af dem allom war innunder.

5. Tjockheten deraf war en twärhand, och deß brädd war ſåſom ens bägares brädd, och en utſprungen ros; och det höll tretuſend bath.
1 Kon. 7: 26.

6. Och han gjorde tio kettlar, af dem ſatte han fem på högra ſidone, och fem på den wenſtra, till att twå derutinnan hwad ſom bränneoffer tillhörde, att de ſkulle kaſta det deruti; men hafwet war till att Preſterna ſkulle twå ſig deruti.

7. Han gjorde ock tio gyldene ljuſaſtakar, ſåſom de wara ſkulle, och ſatte dem i templet, fem på den högra, och fem på den wenſtra ſidone.

8. Ock gjorde han tio bord, och ſatte dem i templet, fem på högra, och fem på wenſtra ſidone; och han gjorde hundrade gyldene bäcken.

9. Han gjorde ock en gård för Preſterna, och en ſtor gård, och dörrar i gårdenom; och öfwerdrog dörrarna med koppar; 1 Kon. 6: 36.

10. Och ſatte hafwet på högra ſidone öſterut, ſunnantill.

11. Och Hyram gjorde grytor, ſkoflar, och bäcken. Alltſå lyktade Hyram arbetet, ſom Konung Salomo hade fått honom, på Guds hus;

12. Nämliga de twå ſtodar, med

bukar, och knappar ofwanpå båda ſtoderna, och de båda wridna gjordar, till att betäcka båda bukarna åt knapparna, ofwanpå ſtoderna;

13. Och de fyrahundrade granatäplen på de båda wridna gjordar, twå radar granatäple på hwarjo gjordene, till att betäcka båda knapparnas bukar, ſom ofwanpå ſtoderna woro.

14. Ock gjorde han ſtolar, och kettlar uppå ſtolarna; 1 Kon. 7: 27, 28.

15. Och ett haf, och tolf oxar derunder.

16. Dertill grytor, ſkoflar, gafflar och all deras tyg, gjorde Hyram Abiv åt Konung Salomo, till HErrans hus, utaf klar koppar.

17. I den ängden wid Jordan lät Konungen gjuta dem i lerjord, emellan Succoth och Zeredatha.

18. Och Salomo gjorde all denna tygen ganſka mång; ſå att wigten af den koppar icke utfrågas kunde.

19. Och Salomo gjorde all tyg till Guds hus, nämliga gyldene altaret, bord till ſkådobröd; 1 Kon. 7: 48, 49.

20. Ljuſaſtakarna med deras lampor, af klart guld, att de ſkulle brinna för chorenom, ſåſom det borde;

21. Och de blommor wid lamporna, och de näpor woro af guld; allt war af rent guld.

22. Dertill knifwar, bäcken, ſlefwar och ſläcketyg, woro af klart guld; och ingången, och hans dörr innantill, åt det aldrahelgaſta, och dörrarna till tempelshuſet, woro af guld. 1 Kon. 7: 50.

5. Capitlet.

Fataburen, arken, tabernaklet, ſången, härligheten.

Alltſå wardt allt arbetet fullkomnadt, ſom Salomo gjorde på HErrans hus. Och Salomo lät komma derin allt det hans fader David helgat hade, nämliga ſilfwer och guld, och allahanda tyg; och lade det in uti fataburen i Guds hus. 1 Kon. 7: 51. 1 Chr. 28: 14.

2. Då förſamlade Salomo alla äldſta i Iſrael, alla höfdingar i ſlägterna, Förſtar för fäderna i Iſraels barn, till Jeruſalem, att de ſkulle låta uppkomma HErrans förbunds ark utu Davids ſtad, det är Zion. 1 Kon. 8: 1.

3. Och förſamlade ſig till Konungen alle Iſraels män på högtidene, det är i ſjunde månadenom; 1 Kon. 8: 65. 2 Chr. 7: 9.

4. Och kommo alle äldſte i Iſrael; och de Leviter togo arken; 4 Moſ. 4: 15. 1 Kon. 8: 3. 1 Chr. 15: 2.

5. Och båro honom upp, ſamt med wittnesbördſens tabernakel, och all helig tyg, ſom i tabernaklet woro; och Preſterna Leviterna båro det allt med upp.

6. Men Konung Salomo och hela Iſraels menighet med honom, förſamlad inför arken, offrade får och fä, ſå mycket att det ingen tälja eller räkna kunde.

7. Alltſå båro Preſterna HErrans förbunds ark uti ſitt rum, i huſets chor, uti det aldrahelgaſta, under Cherubims wingar;

8. Så att Cherubim utſträckte ſina wingar öfwer arkens rum; och Cherubim öfwertäckte arken och hans ſtänger, ofwantill.

9. Men ſtängerna woro ſå långa, att man ſåg ändarna på dem för choren ifrån arkenom; men utantill ſåg man dem icke; och blef han der allt intill denna dag. 1 Kon. 8: 8.

10. Och i arken war intet utan de twå taflor, ſom Moſe hade lagt deruti i Horeb, då HErren ett förbund gjorde med Iſraels barn, den tid de utur Egypten drogo. 1 Kon. 8: 9. Ebr. 9: 4.

11. Och då Preſterna gingo utu det helga; ty alle de Preſter, ſom för handene woro, helgade ſig, ſå att ock ſkiften icke hållne wordo,

12. Och de Leviter, med alla dem ſom under Aſſaph, Heman, Jeduthun, och deras barn och bröder, woro, klädde med linnen kläder, ſöngo med cymbaler, pſaltare och harpor, och ſtodo öſterut ifrån altaret, och när dem tjugu och hundrade Preſter, ſom blåſte med trummeter; 1 Chr. 25: 1.

13. Och det war, ſåſom det hade warit allt en ſom trummetade, och ſöng ſåſom man hörde ena röſt, till att lofwa och tacka HErranom; och

då röſten upphof ſig af trummeterna, cymbaler och annor ſträngaſpel, och af HERrans lof, att han mild är, och hans barmhertighet warar till ewig tid; då wardt HERrans hus uppfyldt med ett moln; Pſ. 136: 1.

14. Så att Preſterna icke ſtå kunde, till att tjena, för molnets ſkull; ty HERrans härlighet uppfyllde Guds hus. 2 Chr. 7: 1, 2.

6. Capitlet.

Salomos tackſägelſe och bön wid templets wigning.

Då ſade Salomo: HERren hafwer ſagt, att han will bo i mörkrena. 1 Kon. 8: 12.

2. Och jag hafwer byggt ett hus dig till boning, och ett ſäte der du bo ſkall till ewig tid.

3. Och Konungen wände ſitt anſigte, och wälſignade hela Iſraels menighet; ty hela Iſraels menighet ſtod;

4. Och han ſade: Lofwad ware HERren Iſraels Gud, ſom genom ſin mun till min fader David talat, och med ſine hand fullkomnat hafwer, då han ſade:

5. Efter den tiden, att jag mitt folk utur Egypti land förde, hafwer jag ingen ſtad utwalt i alla Iſraels ſlägter, der ett hus att bygga, ſå att mitt Namn der wara ſkulle; hafwer ej heller någon man utwalt, att han ſkulle wara en Förſte öfwer mitt folk Iſrael; 2 Sam. 7: 6.

6. Men Jeruſalem hafwer jag utwalt, att mitt Namn der wara ſkall; och David hafwer jag utwalt, att han ſkall wara öfwer mitt folk Iſrael.

7. Och då min fader David i ſinnet hade att bygga HERrans Iſraels Guds Namne ett hus,

8. Sade HERren till min fader David: Du hafwer gjort wäl, att du hafwer i ſinnet att bygga mino Namne ett hus;

9. Dock ſkall du icke bygga det huſet, utan din ſon, ſom utaf dina länder komma ſkall, han ſkall bygga mino Namne hus. 2 Sam. 7: 12. 1 Kon. 8: 17. 1 Chr. 28: 2.

10. Så hafwer nu HERren ſtadfäſt ſitt ord, ſom han talat hafwer; ty jag är uppkommen uti mins faders Davids ſtad, och ſitter på Iſraels ſtol, ſåſom HERren ſagt hafwer; och hafwer byggt ett hus HERrans Namne Iſraels Guds;

11. Och hafwer ſatt deruti arken, der HERrans förbund uti är, det han med Iſraels barn gjort hafwer.

12. Och han gick fram för HERrans altare, i hela Iſraels menighets närwaro, och uträckte ſina händer;

13. Ty Salomo hade gjort en kopparkettil, och ſatt honom midt i gården, fem alnar lång och bred, och tre alnar hög; till den ſamma gick han, och föll neder på ſin knä inför hela Iſraels menighet, och uträckte ſina händer upp åt himmelen;

14. Och ſade: HERre Iſraels Gud, det är ingen Gud dig liker, antingen i himmelen eller på jordene; du ſom håller förbund och barmhertighet dinom tjenarom, ſom wandra för dig af allt hjerta. 1 Kon. 8: 23.
2 Moſ. 15: 11. 5 Moſ. 4: 39. 7: 9. 1 Kon. 2: 4.

15. Du hafwer hållit dinom tjenare David, minom fader, hwad du honom ſagt hafwer; med dinom mun hafwer du ſagt det, och med dine hand hafwer du fullkomnat det, ſåſom det nu i denna dag tillgår. 1 Chr. 22: 9.

16. Nu, HERre Iſraels Gud, håll dinom tjenare David, minom fader, hwad du till honom talat hafwer, och ſagt: Dig ſkall icke fattas en man för mig, ſom ſitta ſkall på Iſraels ſtol; dock, ſåframt din barn förwara ſina wägar, att de wandra i min lag, ſåſom du för mig wandrat hafwer.
2 Sam. 7: 16. Pſ. 132: 12.

17. Nu, HERre Iſraels Gud, låt din ord ſann warda, ſom du dinom tjenare David ſagt hafwer.

18. Ty menar du ock, att Gud bor när menniſkomen på jordene? Si, **himmelen och alla himlars himlar kunna icke begripa dig; huru ſkulle då detta huſet göra det, ſom jag byggt hafwer?**
1 Kon. 8: 27. 2 Chr. 2: 6. Eſ. 66: 1.

19. Men wänd dig, HERre, min Gud, till dins tjenares bön, och till hans begär, att du wille höra den bön och bedjande, ſom din tjenare för dig gör;

20. Att din ögon måga blifwa öppna öfwer detta hus dag och natt; öfwer det rum, ſom du lofwat hafwer, att ditt Namn der wara ſkall; att du wille höra den bön, ſom din tjenare på detta rum görandes warder. 2 Moſ. 20: 24.

21. Så hör nu dins tjenares, och dins folks Iſraels bön, ſom de bedjande warda i detta rum; och hör dertill ifrå det rum, der du bor i himmelen; och när du hörer, att du wille ock nådelig wara.

22. Om någor ſyndar emot ſin näſta, och honom warder en ed pålagd, ſom han ſwärja ſkall, och den eden kommer för ditt altare i deßo huſe; 2 Moſ. 22: 11. 1 Kon. 8: 31.

23. Att du wille då höra af himmelen, och ſkaffa dinom tjenare rätt; att du wille wedergälla dem ogudaktiga, och gifwa honom hans wäg på hans hufwud, och gifwa dem rättfärdiga rätt; och att du gifwer honom efter hans rättfärdighet.

24. Om ditt folk Iſrael för ſina fiendar ſlaget warder, efter de emot dig ſyndat hafwa; och de omwända ſig, och bekänna ditt Namn, bedja och begära för dig i deßo huſe; 5 Moſ. 28: 15. 1 Kon. 8: 33.

25. Att du wille då höra dertill af himmelen, och wara dins folks Iſraels ſynder nådelig, och låta dem komma uti det land, ſom du dem och deras fäder gifwit hafwer;

26. Om himmelen tillyckt warder, så att intet regnar, efter de emot dig ſyndat hafwa; och de bedja i detta rum, och bekänna ditt Namn, och omwända ſig ifrå ſina ſynder, ſedan du dem ödmjukat hafwer; 1 Kon. 8: 35.

27. Att du då wille höra dem i himmelen, och wara dina tjenares och dins folks Iſraels ſynder nådelig, att du lärer dem en god wäg, der de uti wandra måga; och låter regna på ditt land, ſom du dino folke gifwit hafwer till beſittning.

28. Om en hunger warder i landena, eller peſtilentie, eller torka, brand, gräshoppor, gräsmatkar; eller om deras fiendar i landet belägga deras portar; eller eljeſt någor plåga eller krankhet; 1 Kon. 8: 37. 2 Chr. 20: 9.

29. Den då beder, eller begärar ibland allahanda menniſkor, och ibland allt ditt folk Iſrael, då någor ſina plågo och wedermödo känner, och uträcker ſina händer till detta huſet; 1 Kon. 8: 38.

30. Att du då wille höra dertill af himmelen, af dins bonings ſäte, och wara nådelig, och gifwa hwarjom och enom efter alla hans wägar, efter ſom du känner hans hjerta; **ty du allena känner menniſkors barnas hjerta;** 1 Sam. 16: 7.

31. På det att de ſkola frukta dig, och wandra på dina wägar alla dagar, så länge ſom de lefwa i landet, ſom du wåra fäder gifwit hafwer.

32. Om ock en främmande, ſom icke är utaf ditt folk Iſrael, kommer af fjerran land, för ditt ſtora Namn och mägtiga hand, och uträckta arms ſkull, och beder i deßo huſe; 1 Kon. 8: 41. Eſ. 56: 6, 7.

33. Att du wille höra dertill af himmelen, af dins bonings ſäte, och göra allt det, der han dig om åkallar; på det att all folk på jordene måga känna ditt Namn, och frukta dig såſom ditt folk Iſrael, och förnimma att detta hus, ſom jag byggt hafwer, efter ditt Namn nämndt är.

34. Om ditt folk utdrager i ſtrid emot ſina fiendar, den wägen ſom du dem ſändandes warder, och de bedja till dig på den wägen emot denna ſtaden, ſom du utwalt hafwer, och till det hus, ſom jag dino Namne byggt hafwer; 1 Kon. 8: 44.

35. Att du då wille höra deras bön och begär af himmelen, och hjelpa dem till deras rätt.

36. Om de warda ſyndande emot dig, **efter ingen menniſka är, ſom icke ſyndar;** och du warder wred på dem, och gifwer dem för deras fiendar, att de föra dem bort fångna uti något land, fjerran eller när; 1 Kon. 8: 46. Pred. 7: 21. 1 Joh. 1: 8. Jac. 3: 2.

37. Om de omwända ſig i ſino hjerta, uti de lande der de uti fångne äro, och omwända ſig, och bedja dig

uti ſins fängelſes land, och ſäga: Wi hafwe ſyndat, illa gjort och warit ogudaktige; Pſ. 106: 6.

38. Och wända ſig ſå till dig af allt hjerta, och af allo ſjäl, uti ſins fängelſes land, der man dem fångna håller, och de bedja på den wäg emot ſitt land, ſom du deras fäder gifwit hafwer, och emot den ſtad, ſom du utwalt hafwer, och emot huſet, ſom jag dino Namne byggt hafwer;

39. Att du då wille höra deras bön och begär af himmelen, af dins bonings ſäte, och hjelpa dem till deras rätt, och wara dino folke nådelig, ſom emot dig ſyndat hafwa.

40. Så låt nu, min Gud, din ögon öppna wara, och din öron gifwa akt på bönen i detta rum. 1 Kon. 8: 52.

41. Så ſtatt nu upp, HErre Gud, till dina ro, du och dins magts ark; låt dina Preſter, HErre Gud, warda iklädde med ſalighet, och dina heliga glädja ſig öfwer det goda. 4 Moſ. 10: 35. Pſ. 132: 8.

42. HErre Gud, wänd icke bort din Smordas anſigte; tänk uppå den barmhertighet, ſom din tjenare David lofwad är. 2 Sam. 7: 13.

7. Capitlet.

Eld af himmelen. Salomos offer, högtid. Guds ſwar, löfte.

Och då Salomo utbedit hade, föll en eld af himmelen, och förtärde bränneoffret och annat offer; och HErrans härlighet uppfyllde huſet; 3 Moſ. 9: 24. 1 Kon. 8: 11. 2 Chr. 5: 14.

2. Så att Preſterna icke kunde ingå uti HErrans hus, ſå länge HErrans härlighet uppfyllde HErrans hus.

3. Och ſågo all Iſraels barn elden falla neder, och HErrans härlighet öfwer huſet, och föllo ned med anſigtet till jordena på golfwet, och tillbådo, och tackade HErranom, att han är god, och hans barmhertighet warar till ewig tid. 2 Chr. 5: 13. Pſ. 136: 1.

4. Men Konungen och allt folket offrade för HErranom. 1 Kon. 8: 62.

5. Ty Konung Salomo offrade tu och tjugu tuſend nöt, och hundrade och tjugu tuſend får; och wigde ſå Guds hus, både Konungen och allt folket.

6. Men Preſterna ſtodo i ſine wakt, och Leviterna med HErrans ſträngaſpel, ſom Konung David hade låtit göra till att tacka HErranom, att hans barmhertighet warar till ewig tid, med Davids pſalmer, genom deras hand; och Preſterna blåſte i trummeterna emot dem, och hele Iſrael ſtod.

7. Och Salomo helgade medelgården, ſom för HErrans hus war; ty han hade der offrat bränneoffer, och det feta af tackoffrena; förty kopparaltaret, ſom Salomo hade göra låtit, kunde icke räcka till allt bränneoffret, ſpisoffret, och till det feta. 1 Kon. 8: 64.

8. Och Salomo höll på den ſamma tiden ena högtid i ſju dagar, och hele Iſrael med honom, en ganſka ſtor menighet, allt ifrå Hamath, intill Egypti bäck;

9. Och höll på åttonde dagen ena förſamling; ty altarets wigning höllo de i ſju dagar, och högtiden ſammalunda i ſju dagar. 3 Moſ. 23: 36.

10. Men på tredje och tjugonde dagen i ſjunde månadenom lät han gå folket i deras hyddor, glädjandes och fröjdandes ſig öfwer allt det goda, ſom HErren med David, Salomo och ſino folke Iſrael, gjort hade. 1 Kon. 8: 66.

11. Alltſå lyktade Salomo HErrans hus, och Konungshuſet, och allt det i hans hjerta kommet war, till att göra i HErrans huſe, och i ſino huſe, i goda måtto. 1 Kon. 9: 1.

12. Och HErren ſyntes Salomo om nattena, och ſade till honom: Jag hafwer hört dina bön, och utwalt mig detta rummet till ett offerhus. 2 Moſ. 20: 24. 5 Moſ. 12: 5.

13. Si, om jag igenlycker himmelen, ſå att intet regnar, eller jag bjuder gräshoppor uppfräta landet, eller låter en peſtilentie komma ibland mitt folk;

14. Att de mitt folk ödmjuka, det efter mitt namn nämndt är; och de bedja och ſöka mitt anſigte, och omwända ſig ifrå ſina onda wägar; ſå will jag af himmelen höra dertill, och förlåta dem deras ſynder, och bota deras land.

15. Så ſkola nu min ögon öppna wara, och min öron gifwa akt på bönerna i deßo rumme. 2 Chr. 6: 40.

16. Och hafwer jag nu utwalt och helgat detta hus, att mitt Namn ſkall wara der till ewig tid, och min ögon och mitt hjerta wara der allſtädes. 1 Kon. 9: 3.

17. Och om du warder wandrandes för mig, ſåſom din fader David wandrat hafwer, ſå att du gör allt det jag befaller dig, och håller min bud och rätter;

18. Så ſkall jag befäſta dins rikes ſtol, ſåſom jag mig förbundit hafwer med dinom fader David, ſägandes: Dig ſkall icke fattas en man, ſom öfwer Iſrael en herre wara ſkall.

19. Men om I afwänden eder, och öfwergifwen mina rätter och bud, ſom jag eder förelagt hafwer, och gången bort, och tjenen andra gudar, och tillbedjen dem; 1 Kon. 9: 6.

20. Så ſkall jag utrota dem utu mitt land, ſom jag dem gifwit hafwer; och detta hus, ſom jag mino Namne helgat hafwer, ſkall jag bortkaſta ifrå mitt anſigte, och ſkall gifwa det till ett ordſpråk och en fabel ibland all folk. 5 Moſ. 28: 37. Jer. 7: 4.

21. Och för deßo huſe, det aldrahögſt wordet är, ſkola ſig förſkräcka alle de ſom der framom gå, och ſäga: Hwi hafwer HErren ſå farit med deßo lande, och med deßo huſe? 5 Moſ. 29: 24. Jer. 22: 8, 9.

22. Då ſkall man ſäga: Derföre, att de öfwergåfwo HErran deras fäders Gud, den dem utur Egypti land fört hade, och togo ſig andra gudar, och tillbådo dem, och tjente dem; derföre hafwer han låtit allt detta onda komma öfwer dem.

8. Capitlet.

Salomos ſtäder, trälar, huſtrur, offer, Leviter, ſkepp.

Och efter tjugu år, i hwilkom Salomo HErrans hus, och ſitt hus byggde; 1 Kon. 9: 10.

2. Byggde han ock de ſtäder, ſom Hyram gaf Salomo, och lät Iſraels barn bo deruti. 1 Kon. 9: 13.

3. Och Salomo drog till Hamath-Zoba, och gjorde det faſt;

4. Och byggde Thadmor i öknene, och alla kornſtäder, ſom han byggde i Hamath.

5. Han byggde ock öfra och nedra BethHoron, hwilka faſte ſtäder woro med murar, portar och bommar;

6. Deßlikes Baalath, och alla kornſtäder, ſom Salomo hade, och alla wagnsſtäder, och reſenärars ſtäder, och allt det Salomo lyſte att bygga, både i Jeruſalem och på Libanon, och i allo hans wäldes lande.

7. Allt det folk, ſom qwart blifwet war, af de Hetheer, Amoreer, Phereſeer, Heveer och Jebuſeer, ſom icke woro af Iſraels barn; 1 Kon. 9: 20.

8. Och deras barn, ſom de efter ſig left hade i landena, hwilka Iſraels barn icke förlagt hade, gjorde Salomo ſkattpligtiga, allt intill denna dag.

9. Men af Iſraels barn gjorde Salomo inga trälar, till ſitt arbete; utan de woro krigsmän, och öfwer hans riddare, och öfwer hans wagnar och reſenärar. 1 Kon. 9: 22.

10. Och de öfwerſte Konung Salomos befallningsmän woro tuhundrad och femtio, ſom öfwer folket rådde.

11. Och Pharaos dotter lät Salomo hemta af Davids ſtad, uti det hus ſom han för henne byggt hade; ty han ſade: Min huſtru ſkall icke bo uti Davids Iſraels Konungs huſe; förty det är helgadt, efter HErrans ark der inkommen är. 1 Kon. 3: 1. 7: 8. 9: 24.

12. Sedan offrade Salomo HErranom bränneoffer på HErrans altare, ſom han byggt hade för förhuſet; 1 Kon. 9: 25.

13. Till att offra hwart på ſin dag, efter Moſe bud; på Sabbather, nymånader, och på beſtämda tider, tre reſor om året; nämliga på oſyrade bröds högtidene, på weckohögtidene, och på löfhyddohögtidene. 3 Moſ. 24: 8. 4 Moſ. 10: 10. 5 Moſ. 16: 16.

14. Och han ſatte Preſterna i deras ſkifte till deras ämbete, ſåſom David hans fader det lagat hade; och Leviterna på deras wakt till att lofwa och tjena för Preſterna, hwar ſin dag;

och de dörrawaktare i deras ſkifte, hwar wid ſina dörr; ty ſå hade David den Guds mannen befallt.

15. Och man wek icke ifrå Konungens bud, om Preſterna och Leviterna, i någrahanda ärende och håfwor.

16. Alltſå wardt redo hwad Salomo för händer haft hade, ifrå den dag, då HERrans hus grundadt wardt, intilldeß han fullkomnade det; ſå att HERrans hus allt redo wardt.

17. Så drog Salomo till Ezion-Geber, och till Eloth, wid hafsſtrandena i Edoms land. 1 Kon. 9: 26.

18. Och Hyram ſände honom ſkepp med ſina tjenare, ſom ſjöfarne woro; och de foro med Salomos tjenare till Ophir, och hemtade dädan fyrahundrad och femtio centener guld, och förde till Konung Salomo.

9. Capitlet.

Arabiens Drottning. Salomos inkomſt, härlighet, wishet, magt, död.

Och då Drottningen af rika Arabien hörde Salomos rykte, kom hon med ganſka ſtor ſkara till Jeruſalem med cameler, ſom örter och guld båro, wäl mycket, och ädla ſtenar, till att förſöka Salomo med gåtor. Och då hon kom till Salomo, talade hon med honom allt det hon ſig i ſitt hjerta föreſatt hade.
1 Kon. 10: 1. Matth. 12: 42. Luc. 11: 31.

2. Och Salomo ſade henne allt det hon frågade; och Salomo war ingen ting fördold, det han icke ſade henne.

3. Och då Drottningen af rika Arabien ſåg Salomos wishet, och huſet ſom han byggt hade;

4. Maten på hans bord, boningarna för hans tjenare, hans tjenares ämbete, och deras kläder, hans ſkänkeſwänner, med deras kläder, och hans ſal der man uppgick uti HERrans hus, kunde hon icke länger hålla ſig;

5. Och hon ſade till Konungen: Det är ſant, hwad jag hört hafwer uti mitt land, af ditt wäſende, och af dinom wisdom;

6. Men jag wille icke tro deras ord, tilldeß jag kommen är, och hafwer det ſett med min ögon; och ſi, mig är icke hälften ſagdt af dinom ſtora wisdom; det är mer med dig än ryktet, ſom jag hört hafwer.

7. Salige äro dine män, och ſalige deße dine tjenare, ſom alltid ſtå för dig, och höra din wisdom.

8. HERren din Gud ware lofwad, ſom dig kär hafwer, att han dig till en Konung på din ſtol ſatt hafwer, HERranom dinom Gud; det gör, att din Gud hafwer Iſrael kär, ſå att han will dem wid magt hålla till ewig tid; derföre hafwer han ſatt dig öfwer dem till en Konung, att du ſkall hålla rätt och redelighet.

9. Och hon gaf Konungenom hundrade och tjugu centener guld, och ganſka mycket örter, och ädla ſtenar; inga örter woro ſådana ſom deßa, ſom Drottningen af rika Arabien Konung Salomo gaf.

10. Dertill Hyrams tjenare och Salomos tjenare, ſom guld förde ifrån Ophir, de förde ock hebenträ, och ädla ſtenar.

11. Och Salomo lät göra trappor utaf hebenträ i HERrans hus, och i Konungshuſena, och harpor och pſaltare för ſångare; ingen ſådana trä woro tillförene ſedd i Juda land.
1 Kon. 10: 12.

12. Men Konung Salomo gaf Drottningene af rika Arabien allt det hon begärade och beddes, utan det hon hade fört till Konungen. Och hon wände om, och drog i ſitt land igen med ſina tjenare.

13. Men det guld, ſom Salomo årliga tillfördt wardt, war ſexhundrad ſex och ſextio centener; 1 Kon. 10: 14.

14. Förutan det ſom krämare och köpmän förde; och alle Arabers Konungar, och herrarna i landen förde guld och ſilfwer till Salomo.

15. Och gjorde Konung Salomo tuhundrad ſpetſar af bäſta guld; ſå att ſexhundrad ſtycke guld kommo till hwar ſpets. 1 Kon. 10: 16.

16. Och trehundrad ſköldar af bäſta guld, ſå att trehundrad ſtycke guld kommo till hwar ſköld; och Konungen lät dem i huſet af Libanons ſkog.

17. Och Konungen gjorde en ſtor elphenbensſtol, och öfwerdrog honom med klart guld. 1 Kon. 10: 18.

18. Och ſtolen hade ſex trappor och en gyldene fotapall till ſtolen, och twå ſtolpar, på båda ſidor om ſätet; och tu lejon ſtodo wid ſtolparna;

19. Och tolf lejon ſtodo på de ſex trappor, på båda ſidor. En ſådan är icke gjord i all Konungarike.

20. Och all Konung Salomos drickekar waro af guld, och all käril i Libanons ſkogs huſe woro af klart guld; förty ſilfwer wardt intet aktadt i Salomos tid. 1 Kon. 10: 21.

21. Ty Konungens ſkepp foro till ſjös med Hyrams tjenare, och kommo en gång i hwar tre år, och förde guld, ſilfwer, elphenben, apor och påfoglar.

22. Alltſå wardt Konung Salomo ſtörre, än alle Konungar på jordene, med rikedomar och wishet.

23. Och alle Konungar på jordene begärade Salomos anſigte, att höra hans wisdom, ſom Gud honom i hjertat gifwit hade.

24. Och de förde honom årliga hwar och en ſina ſkänkningar, ſilfkar och guldkar, kläder, harneſk, örter, häſtar och mular.

25. Och Salomo hade fyratuſend wagnshäſtar, och tolftuſend reſenärar, och man lät dem uti wagnsſtäderna, och när Konungenom i Jeruſalem. 1 Kon. 4: 26. 10: 26. 2 Chr. 1: 14.

26. Och han war en herre öfwer alla Konungar, allt ifrån älfwene intill de Philiſteers land, och allt intill Egypti gränſo.

27. Och Konungen lät ſilfwer i Jeruſalem warda ſå mycket ſom ſtenar, och cedreträ ſå mycket ſom mulbärsträ i dalarna. 1 Kon. 10: 27. 2 Chr. 1: 15.

28. Och man förde honom häſtar utur Egypten, och utur all land.

29. Hwad nu mer af Salomo ſägande är, både om hans förſta och om hans ſiſta, ſi, det är ſkrifwet uti den Prophetens Nathans Chrönico, och uti Ahias Prophetia af Silo, och uti de ſyner Jeddo den Siarens, emot Jerobeam, Nebats ſon. 1 Kon. 11: 41.

30. Och Salomo regerade i Jeruſalem öfwer hela Iſrael i fyratio år.

31. Och Salomo affſomnade med ſina fäder, och man begrof honom uti Davids hans faders ſtad. Och Rehabeam, hans ſon, wardt Konung i hans ſtad.

10. Capitlet.

Folkets begär. Rehabeams råd, ſwar. Riket deladt.

Rehabeam drog till Sechem; ty hele Iſrael war kommen till Sechem, att göra honom till Konung. 1 Kon. 12: 1.

2. Och då Jerobeam, Nebats ſon, ſom i Egypten war, dit han för Konung Salomo flydd war, det hörde, kom han igen utur Egypten. 1 Kon. 11: 40.

3. Och de ſände bort, och läto kalla honom. Och Jerobeam kom med hela Iſrael; och de talade med Rehabeam och ſade:

4. Din fader hafwer gjort wårt ok alltför hårdt; ſå lätta du nu dins faders hårda tjenſt, och det ſwåra ok ſom han på oß lagt hafwer, ſå wilje wi wara dig underdånige.

5. Han ſade till dem: Efter tre dagar kommer igen till mig. Och folket gick ſin wäg.

6. Och Konung Rehabeam rådfrågade med de äldſta, ſom för hans fader Salomo ſtåndit hade, medan han lefde, och ſade: Hwad råden I, det jag ſkall ſwara deßo folkena?

7. De talade med honom, och ſade: Om du ſtäller dig wänliga till detta folk, och far wäl åt dem, och gifwer dem god ord, ſå blifwa de dig underdånige i alla ſina dagar.

8. Men han lät blifwa de äldſtas råd, ſom de honom gifwit hade, och rådfrågade med de unga, ſom med honom uppwäxte woro, och för honom ſtodo;

9. Och ſade till dem: Hwad råden I, det wi deßo folkena ſwara ſkole, ſom med mig talat hafwa, och ſagt: Lätta oß det ok ſom din fader på oß lagt hafwer.

10. Men de unge, ſom med honom

uppwäxte woro, talade med honom, och ſade: Så ſkall du ſäga till folket, ſom till dig talat hafwer, och ſäger: Din fader hafwer gjort wårt ok allt för tungt, gör du wårt ok lättare; och ſäg till dem: Mitt minſta finger ſkall wara tjockare än mins faders länder.

11. Hafwer nu min fader för tungt ok lagt uppå eder, ſå ſkall jag ännu göra edart ok tyngre; min fader hafwer tuktat eder med gißlar, men jag med ſcorpioner. 1 Kon. 12: 10, 11.

12. Som nu Jerobeam och allt folket kom till Rehabeam på tredje dagen, ſåſom Konungen ſagt hade: Kommer igen till mig på tredje dagen;

13. Swarade Konungen dem hårdeliga; och Konung Rehabeam öfwergaf de äldſtas råd;

14. Och talade med dem efter de ungas råd, och ſade: Hafwer min fader gjort edart ok för ſwårt, ſå ſkall jag ännu göra det ſwårare; min fader hafwer tuktat eder med gißlar, men jag med ſcorpioner.

15. Alltſå hörde Konungen folket intet; ty det wardt alltſå wändt af Gudi, på det HERren ſkulle göra ſitt ord faſt, ſom han talat hade genom Ahia af Silo till Jerobeam, Nebats ſon. 1 Kon. 12: 15. 11: 29, 30.

16. Då nu hele Iſrael ſåg, att Konungen intet hörde dem, ſwarade folket Konungenom, och ſade: Hwad del hafwe wi med David, eller arf med Iſai ſon? Hwar och en af Iſrael drage till ſina hyddor: Så ſe du nu till ditt hus, David. Och hele Iſrael gick i ſina hyddor; 1 Kon. 12: 16.

17. Så att Rehabeam regerade allenaſt öfwer de Iſraels barn, ſom bodde i Juda ſtäder.

18. Då ſände Konung Rehabeam Hadoram räntomäſtaren; men Iſraels barn ſtenade honom ihjäl. Och Konung Rehabeam ſteg med haſt på ſin wagn, och flydde till Jeruſalem. 1 Kon. 12: 18.

19. Alltſå föll Iſrael af ifrå Davids hus, allt intill denna dag.

11. Capitlet.

Rehabeams krig, ſtäder, Preſter, huſtrur, barn.

Då Rehabeam kom till Jeruſalem, förſamlade han Juda hus och BenJamin, hundradetuſend, och åttatiotuſend unga män, ſom ſtridſamme woro, till att ſtrida emot Iſrael, att de måtte komma åter riket under Rehabeam. 1 Kon. 12: 21.

2. Men HERrans ord kom till Semaja, den Guds mannen, och ſade:

3. Tala till Rehabeam, Salomos ſon, Juda Konung, och till hela Iſrael, ſom under Juda och BenJamin är, och ſäg:

4. Detta ſäger HERren: J ſkolen icke draga upp, ej heller ſtrida emot edra bröder; hwar och en gånge åter hem, förty det är ſkedt af mig. De lydde HERrans ord, och wände igen att draga emot Jerobeam. 1 Kon. 12: 24.

5. Men Rehabeam bodde i Jeruſalem, och byggde de ſtäder faſta i Juda;

6. Nämliga BethLehem, Etham, Thekoa,

7. Bethzur, Socho, Adullam,

8. Gath, Mareſa, Siph,

9. Adoraim, Lachis, Aſeka,

10. Zorga, Ajalon och Hebron; hwilke woro de faſtaſte ſtäder i Juda och BenJamin.

11. Och han gjorde dem faſta, och ſatte der öfwerſtar in, och beſörjde dem med ſpisning, oljo och win.

12. Och i alla ſtäder ſkaffade han ſköldar och ſpjut, och gjorde dem ganſka faſta. Och Juda och BenJamin woro under honom.

13. Och gåfwo ſig till honom Preſterna och Leviterna utaf hela Iſrael, och alla deras gränſor.

14. Och de öfwergåfwo alla deras förſtäder och håfwor, och kommo till Juda i Jeruſalem; förty Jerobeam och hans ſöner fördrefwo dem, att de icke kunde bruka HERranom Preſterſkapet. 2 Chr. 13: 9.

15. Men han ſtiktade ſig Preſter till höjderna, och till djeflar, och kalfwar, ſom han göra lät. 1 Kon. 12: 31.

16. Och efter dem kommo, utaf all

Iſraels ſlägter, de ſom ſitt hjerta gåfwo till att fråga efter HERran Iſraels Gud, till Jeruſalem, att de måtte offra HERranom ſina fäders Gud;

17. Och förſtärkte alltſå Juda rike, och ſtyrkte Rehabeam, Salomos ſon, i tre år; ty de wandrade på Davids och Salomos wäg i tre år.

18. Och Rehabeam tog Mahalath, Jerimoths dotter, Davids ſons, till huſtru, och Abihail, Eliabs dotter, Iſai ſons.

19. Hon födde honom deßa ſöner: Jehus, Semaria och Saham.

20. Derefter tog han Maacha, Abſaloms dotter. Hon födde honom Abia, Attai, Siſa och Selomith.

1 Kon. 15: 2.

21. Men Rehabeam hade Maacha, Abſaloms dotter, kärare, än alla ſina huſtrur och frillor; ty han hade aderton huſtrur, och ſextio frillor, och födde åtta och tjugu ſöner, och ſextio döttrar.

22. Och Rehabeam ſatte Abia, Maachas ſon, till ett hufwud och Förſta öfwer hans bröder; ty han hade i ſinnet göra honom till Konung.

23. Och han wäxte till, och yppade ſig för alla hans ſöner i Juda och BenJamins land, i alla faſta ſtäder. Och han gaf dem ſpisning en ſtor hop; och han tog många huſtrur.

12. Capitlet.

Rehabeams affall, fiender, bättring, moder, död.

Då Rehabeams rike wardt ſtadfäſt och förſtärkt, öfwergaf han HERrans lag, och hele Iſrael med honom.

1 Kon. 14: 22, 23, 24.

2. Men i femte årena Konungs Rehabeams drog upp Siſak, Konungen i Egypten, emot Jeruſalem; **förty de hade ſyndat emot HERran;**

1 Kon. 14: 25.

3. Med tuſende och tuhundrad wagnar, och med ſextiotuſend reſenärar, och det folk war icke till räknande, ſom med honom kom utur Egypten, Lybia, Suchim och Ethiopien.

4. Och han wann de faſta ſtäder, ſom i Juda woro, och kom intill Jeruſalem.

5. Så kom Semaja den Propheten till Rehabeam, och till de öfwerſta i Juda, ſom ſig till Jeruſalem förſamlat hade för Siſak, och ſade till dem: Detta ſäger HERren: I hafwen öfwergifwit mig, derföre hafwer jag öfwergifwit eder i Siſaks hand.

6. Då ödmjukade ſig de öfwerſte i Iſrael, med Konungenom, och ſade: HERren är rättwis.

7. Då HERren nu ſåg, att de ödmjukade ſig, kom HERrans ord till Semaja, och ſade: De hafwa ödmjukat ſig, derföre will jag icke förderfwa dem, utan jag will gifwa dem en liten undſättning, ſå att min wrede icke ſkall drypa på Jeruſalem genom Siſak.

8. **Dock ſkola de warda honom underdånige, att de måga lära hwad det är att tjena mig, och tjena Konungariken i landomen.**

9. Alltſå drog Siſak, Konungen i Egypten, upp till Jeruſalem, och tog ut de håfwor i HERrans hus, och de håfwor i Konungshuſena, och förde alltſammans bort. Deßlikes tog han ock de gyldene ſköldar, ſom Salomo göra lät; 1 Kon. 14: 26. 10: 16. 2 Chr. 9: 15.

10. I hwilkas ſtad Konung Rehabeam lät göra kopparſköldar, och befallde dem de öfwerſta för drabanterna, ſom wakt höllo för portenom af Konungshuſena.

11. Och ſå ofta ſom Konungen gick uti HERrans hus, kommo drabanterna, och båro dem, och lade dem åter i drabantakammaren.

12. Och efter han ödmjukade ſig, wände ſig HERrans wrede ifrå honom, ſå att icke allt förderfwadt wardt; ty det war ännu något godt i Juda.

13. Alltſå kom Konung Rehabeam ſig före i Jeruſalem, och regerade. Ett och fyratio år gammal war Rehabeam, då han wardt Konung, och regerade i ſjutton år i Jeruſalem, uti den ſtad ſom HERren utwalt hade utur all Iſraels ſlägter, att han der ſitt Namn ſätta ſkulle; hans moder het Naama, en Ammonitiſka.

2 Moſ. 20: 24. 1 Kon. 14: 21. 2 Chr. 6: 6.

14. Och han handlade illa, och ſtickade icke ſitt hjerta till att ſöka HERran.

15. Men Rehabeams gerningar, både de förſta och de ſiſta, äro beſkrifna uti den Prophetens Semaja, och i Iddo den Siarens gerningar, och uppteknade. Och örligade Rehabeam och Jerobeam ſå länge de lefde. 1 Kon. 14: 29.

16. Och Rehabeam afſomnade med ſina fäder, och wardt begrafwen uti Davids ſtad; och hans ſon Abia wardt Konung i hans ſtad.

13. Capitlet.

Abia ſtrid, ſeger, huſtrur, barn, död.

Uti adertonde årena Konungs Jerobeams wardt Abia Konung i Juda;

2. Och regerade tre år i Jeruſalem; hans moder het Michaja, Uriels dotter, af Gibea. Och en ſtrid hof ſig upp emellan Abia och Jerobeam. 1 Kon. 15: 2.

3. Och Abia gjorde redo till ſtrid med fyrahundradtuſend unga män, ſtarka till ſtrid; men Jerobeam gjorde redo till att ſtrida emot dem med åttahundradtuſend ſtarka unga män.

4. Och Abia ſteg upp på Zemaraims berg, ſom ligger på Ephraims berg, och ſade: Hörer härtill, Jerobeam, och hele Iſrael!

5. Weten I icke, att HERren Iſraels Gud hafwer gifwit David Iſraels Konungarike till ewig tid; honom och hans ſöner ett ſaltförbund?

6. Men Jerobeam, Nebats ſon, Salomos tjenare, Davids ſons, kaſtade ſig upp, och ſatte ſig emot ſin herra; 1 Kon. 11: 26.

7. Och till honom hafwa gifwit ſig löſaktige män och Belials barn, och hafwa förſtärkt ſig emot Rehabeam, Salomos ſon; förty Rehabeam war ung, och af blödigt hjerta, ſå att han icke warde ſig för honom.

8. Nu menen I wilja ſätta eder emot HERrans rike, ibland Davids ſöner; efter I ären en ſtor hop, och hafwen gyldene kalfwar, ſom Jerobeam eder för gudar gjort hafwer. 1 Kon. 12: 28.

9. Hafwen I icke fördrifwit HERrans Preſter, Aarons ſöner, och Leviterna; och hafwen gjort eder egna Preſter, ſåſom folken i landen? Den ſom kommer till att fylla ſina hand med en ung ſtut och ſju wädrar, den warder Preſt till dem ſom icke äro gudar. 1 Kon. 12: 31. 2 Moſ. 28: 41.

10. Men med oß är HERren wår Gud, den wi icke öfwergifwe, och Preſterna, ſom HERranom tjena, Aarons barn, och Leviterna i deras ſyßlor;

11. Och upptända HERranom bränneoffer, hwar morgon och hwar afton, dertill det goda rökwerket, och tillreda bröden på det rena bordet, och den gyldene ſtakan med ſina lampor, ſå att de warda upptände hwar afton; ty wi behålle HERrans wår Guds wakt; men I hafwen öfwergifwit honom. 3 Moſ. 24: 6. 2 Chr. 2: 4.

12. Si, med oß är Gud i ſpetſen, och hans Preſter och trummeterna till att trummeta; ſå att man ſkall trummeta emot eder; I Iſraels barn, ſtrider icke emot HERran edra fäders Gud; ty det warder eder icke wäl bekommandes. 4 Moſ. 10: 9.

13. Men Jerobeam gjorde en bakhär, att han måtte komma bakuppå dem; ſå att deße woro frammanför Juda, och bakhären efter dem.

14. Då nu Juda wände ſig om, ſi, då war ſtrid både för och efter. Då ropade de till HERran, och Preſterna trummetade med trummeter;

15. Och hwar man i Juda ſkriade. Och då hwar man i Juda ſkriade, plågade Gud Jerobeam och hela Iſrael för Abia och Juda.

16. Och Iſraels barn flydde för Juda; och Gud gaf dem i deras händer.

17. Och Abia med ſitt folk gjorde en ſtor ſlagtning på dem; och föllo af Iſrael ſlagne femhundradtuſend unge män.

18. Alltſå wordo Iſraels barn nedertryckte i den tiden; **och Juda barn wordo tröſte; förty de förläto ſig på HERran deras fäders Gud.**

19. Och Abia jagade efter Jerobeam, och wann honom ſtäder af, BethEl med deß döttrar, Jeſana med deß döttrar, och Ephron med deß döttrar;

20. Så att Jerobeam kom intet mer till magt, ſå länge Abia lefde. Och HERren plågade honom, ſå att han blef död.

21. Då nu Abia wardt förſtärkt, tog han fjorton huſtrur, och födde twå och tjugu ſöner och ſexton döttrar.

22. Hwad nu mer af Abia ſägande är, och om hans wägar, och hans gerningar, det är ſkrifwet uti den Prophetens Iddo Hiſtoria.

14. Capitlet.

Aſa nit, ro, ſeger.

Och Abia afſomnade med ſina fäder, och de begrofwo honom uti Davids ſtad; och Aſa hans ſon wardt Konung i hans ſtad; uti den tiden war landet ſtilla i tio år. 1 Kon. 15: 8.

2. Och Aſa gjorde det rätt war, och det HERranom hans Gud wäl behagade; 1 Kon. 15: 11.

3. Och kaſtade bort de främmande altare, och höjderna, och ſlog ſönder ſtoderna, och högg af lundarna;

4. Och lät ſäga Juda, att de ſkulle ſöka HERran deras fäders Gud, och göra efter lagen och budorden.

5. Och han kaſtade bort utur alla Juda ſtäder höjderna och afgudarna; ty riket war ſtilla för honom. 1 Kon. 15: 13.

6. Och han byggde faſta ſtäder i Juda, medan landet ſtilla, och intet örlig emot honom war uti de årena; ty HERren gaf honom ro.

7. Och han ſade till Juda: Låt oß bygga deßa ſtäderna, och låta gå murar deromkring, och torn, portar och bommar, efter wi hafwe rolighet i landena; ty wi hafwe ſökt HERran wår Gud, ja, wi hafwe ſökt honom, och han hafwer gifwit oß ro allt omkring. Alltſå byggde de, och det gick wäl fram.

8. Och Aſa hade en här, ſom ſpjut och ſköld båro: utaf Juda trehundradtuſend, och utaf BenJamin de ſom ſköld båro, och med båga kunde, tuhundradtuſend, och åttatiotuſend; och deße woro alle ſtarke hjeltar.

9. Så drog emot dem Serah den Ethiopen, med en mägtig här, tuſende reſor tuſende, dertill trehundrade wagnar, och kommo intill Mareſa.

10. Och Aſa drog ut emot honom; och de redde ſig till ſtrid uti den dalen Zephata wid Mareſa.

11. Och Aſa åkallade HERran ſin Gud, och ſade: **HERre, när dig är ingen ſkilſång hjelpa, ibland många, eller der ingen magt är. Hjelp oß, HERre, wår Gud; ty wi förlåte oß på dig, och i ditt Namn äro wi komne emot denna hopen; HERre wår Gud, för dig förmår ingen menniſka något.** 1 Sam. 14: 6.

12. Och HERren plågade de Ethioper för Aſa, och för Juda, ſå att de flydde. 2 Chr. 16: 8.

13. Och Aſa med folkena, ſom med honom war, jagade efter dem allt intill Gerar. Och de Ethioper föllo, ſå att ingen af dem blef lefwandes, utan de wordo nederlagde för HERranom, och för hans här; och de togo ganſka mycket rof deraf.

14. Och han ſlog alla ſtäder omkring Gerar; ty HERrans fruktan kom öfwer dem, och de ſkinnade alla ſtäder; ty der war mycket rof inne.

15. Slogo de ockſå boſkapens hyddor, och togo får ganſka mycken, och camelar; och kommo igen till Jeruſalem.

15. Capitlet.

Aſa förmaning, lydnad, förbund, Miplezeth, frid.

Och uppå Aſaria, Obeds ſon, kom Guds Ande.

2. Han gick ut emot Aſa, och ſade till honom: Hörer härtill, Aſa, och hele Juda och BenJamin: **HERren är med eder, efter J ären med honom; och när J ſöken honom, låter han ſig af eder finna; om J ock öfwergifwen honom, ſå öfwergifwer han ock eder.** 5 Moſ. 4: 29.
1 Chr. 28: 9. 2 Chr. 33: 12, 13. 24: 20.

3. Men det ſkall wara många dagar i Iſrael, att der ſkall ingen rätter Gud wara; ingen Preſt, ſom lärer; ingen lag. Oſ. 3: 4.

4. Och när de omwända ſig i ſine nöd

nöd till HERran Iſraels Gud, och ſöka honom, ſå ſkall han låta ſig finna.

5. På den tiden warder icke wäl gångandes dem ſom ut och in gå; förty det warder ett ſtort buller öfwer alla de ſom bo på jordene.

6. Ty det ena folket ſkall ſlå det andra, och en ſtad den andra; förty Gud ſkall förſkräcka dem med allahanda ångeſt.

7. **Men I warer tröſte, och drager icke edra händer ifrå; ty edart werk hafwer ſin lön.** 1 Cor. 15: 58.

8. Då Aſa hörde deßa orden, och Obeds den Prophetens Prophetia, wardt han tröſt, och kaſtade bort de ſtyggelſer utu hela Juda land och BenJamin, och utu ſtäderna, ſom han wunnit hade på Ephraims berg, och förnyade HERrans altare, ſom för HERrans förhus ſtod;

9. Och förſamlade hela Juda och BenJamin, och främlingarna när dem utaf Ephraim, Manaſſe och Simeon; förty till honom föllo månge af Iſrael, ſom de ſågo att HERren hans Gud med honom war.

10. Och de förſamlade ſig till Jeruſalem i tredje månadenom, i femtonde årena Aſa rikes;

11. Och offrade på den dagen HERranom utaf rofwet, ſom de hemtat hade, ſjuhundrad nöt, och ſjutuſend får. 2 Chr. 14: 13.

12. Och de trädde uti förbundet, att de ſkulle ſöka HERran deras fäders Gud, af allt hjerta, och af allo ſjäl; Joſ. 24: 15. Neh. 10: 29.

13. Och hwilken ſom icke ſökte HERran Iſraels Gud, han ſkulle dö, både liten och ſtor, både man och qwinna. 5 Moſ. 13: 9. 17: 5.

14. Och de ſworo HERranom med höga röſt, med rop, med trummeter och baſuner.

15. Och hele Juda fröjdade ſig öfwer eden; ty de hade ſworit af allt hjerta, och de ſökte honom af allom wilja, och han lät ſig af dem finna; och HERren gaf dem ro allt omkring.

16. Ock ſatte Konung Aſa ſina moder Maacha af ämbetet, för det hon ſtiktat hade uti Miplezeths lund; och Aſa utrotade hennes Miplezeth, och ſonderſlog honom, och uppbrände honom wid Kidrons bäck. 1 Kon. 15: 13.

17. Men höjderna wordo icke bortlagda utur Iſrael; dock war Aſa hjerta rättſinnigt ſå länge han lefde. 1 Kon. 15: 14.

18. Och han lät komma in uti Guds hus hwad hans fader helgat hade, och hwad han helgat hade, ſilfwer, guld och käril.

19. Och intet örlig war allt intill femte och tretionde året Aſa rikes.

16. Capitlet.

Baeſa krigståg. Aſa ſynd, död.

Uti ſjette och tretionde årena Aſa rikes drog Baeſa upp, Iſraels Konung, emot Juda, och byggde Rama, på det han ſkulle förmena Aſa Juda Konung ut och in fara. 1 Kon. 15: 17.

2. Men Aſa tog af håfworna uti HERrans hus, och i Konungshuſena, ſilfwer och guld, och ſände till Benhadad, Konungen i Syrien, ſom bodde i Damaſcon, och lät ſäga honom:

3. Emellan dig och mig är ett förbund, emellan min och din fader; derföre hafwer jag ſändt dig ſilfwer och guld, att du det förbund med Baeſa, Konungenom i Iſrael, öfwergifwa ſkall, att han må draga bort ifrå mig.

4. Benhadad lydde Konung Aſa, och ſände ſina härförſtar emot Iſraels ſtäder; de ſlogo Ijon, Dan och Abel-Majim, och alla Naphthali kornſtäder.

5. Då Baeſa det hörde, wände han igen att bygga Rama, och höll upp af ſitt werk.

6. Men Konung Aſa tog till ſig hela Juda, och de togo bort ſten och trä ifrå Rama, der Baeſa med byggde, och han byggde dermed Geba och Mizpa.

7. På den tiden kom Hanani, Siaren, till Aſa, Juda Konung, och ſade till honom: **Efter du förlätſt dig på Konungen i Syrien, och hafwer icke förlåtit dig på HERran din Gud; derföre är Konungens magt af Syrien undſluppen dina hand.**

8. **Woro icke de Ethioper och Lybier en mägta ſtor hop, med ganſka många wagnar och reſenä-**

rar? Likwäl gaf HErren dem i dina hand, då du förlätſt dig på honom. 2 Chr. 14: 9, 12.

9. **Förty HErrans ögon ſkåda all land, att han ſkall ſtyrka dem, ſom af allt hjerta hålla ſig intill honom.** Du hafwer gjort dårliga; derföre ſkall du ock härefter få örlig. Job 34: 21.

Ordſ. 15: 3. Jer. 16: 17. 32: 19. 1 Kon. 15: 32.

10. Men Aſa wardt wred på Siaren, och lade honom i fängelſe; ty han knorrade emot honom om detta ſtycket. Och Aſa undertryckte några af folket i den tiden.

11. Men Aſa gerningar, både de förſta och de ſiſta, ſi, de äro ſkrifna uti Juda och Iſraels Konungars bok.

12. Och Aſa wardt krank i ſina fötter, uti nionde och tretionde årena ſins rikes; och hans krankhet fick öfwermagten, och han ſökte intet HErran i ſine krankhet, utan läkare.

13. Alltſå affſomnade Aſa med ſina fäder, och blef död i förſta och fyrationde årena ſins rikes.

14. Och man begrof honom uti hans graf, ſom han ſig hade grafwa låtit uti Davids ſtad; och de lade honom på ſin ſäng, hwilka man uppfyllt hade med godt rökwerk, och allahanda ſpeceri, efter apothekares konſt gjordt; och gjorde ett ganſka ſtort brännande. 1 Sam. 31: 12. Jer. 34: 5.

17. Capitlet.

Joſaphats Gudsfruktan, nitälſkan, anſeende, krigsmagt.

Och hans ſon Joſaphat wardt Konung i hans ſtad, och wardt mägtig emot Iſrael; 1 Kon. 15: 24. 22: 41.

2. Och lade krigsfolk uti alla Juda faſta ſtäder, och ſatte befallningsmän i Juda land, och i Ephraims ſtäder, ſom hans fader Aſa wunnit hade.

3. **Och HErren war med Joſaphat; ty han wandrade i de förra Davids ſins faders wägar, och ſökte icke Baalim;**

4. **Utan ſins faders Gud, och wandrade i hans bud, och icke efter Iſraels gerningar.**

5. Derföre ſtadfäſte HErren honom riket; och hele Juda gaf Joſaphat ſkänker; och han hade rikedomar och härlighet ganſka mycket. 1 Sam. 10: 27.

6. Och då hans hjerta driſtigt wardt i HErrans wägar, hof han ockſå bort höjderna och lundarna utu Juda.

7. Uti tredje årena ſins rikes ſände han ſina Förſtar, Benhail, Obadja, Zacharia, Nethaneel och Michaja, att de ſkulle lära i Juda ſtäder;

8. Och med dem de Leviter, Semaja, Nethania, Sebadja, Aſahel, Semiramoth, Jonathan, Adonia, Tobia och TobAdonia; och med dem Preſterna, Eliſama och Joram.

9. Och de lärde i Juda, och hade HErrans lagbok med ſig, och foro omkring i alla Juda ſtäder, och lärde folket.

10. Och HErrans fruktan kom öfwer all rike i de land, ſom lågo omkring Juda, ſå att de intet ſtridde emot Joſaphat.

11. Och de Philiſteer förde Joſaphat ſkänker, en hop ſilfwer; och de Araber förde honom ſjutuſend och ſjuhundrad wädrar, och ſjutuſend och ſjuhundrad bockar.

12. Alltſå wäxte Joſaphat till, och wardt ju ſtörre och ſtörre; och han byggde i Juda ſlott och kornſtäder.

13. Och hade mycket till ſkaffa i Juda ſtäder; och woro ſtridſamme och wäldige män i Jeruſalem.

14. Och detta war ordningen ibland deras fäders hus, ſom i Juda öfwerſtar woro öfwer tuſende: Adna den öfwerſten, och med honom woro trehundradetuſend wäldige män.

15. Näſt honom war Johanan den öfwerſten, och med honom woro tuhundrade och åttatio tuſend.

16. Dernäſt Amaſia, Sichri ſon, den HErrans friwiljoge, och med honom woro tuhundradetuſend wäldige män.

17. Af BenJamins barn war Eljada en wäldig man, och med honom woro tuhundradetuſend, ſom med bågar och ſköld färdige woro.

18. Efter honom war Joſabad, och med honom woro hundrade och åttatio tuſend färdige män till ſtrid.

19. Deße waktade alle på Konungen, förutan de ſom Konungen lagt hade uti de faſta ſtäder i hela Juda.

18. Capitlet.

Joſaphats och Achabs förbund, Propheter, krigståg, flykt.

Och Joſaphat hade ſtora rikedomar och härlighet, och befryndade ſig med Achab. 2 Kon. 8: 18. 2 Chr. 21: 6.

2. Och efter tu år drog han ned till Achab till Samarien; och Achab lät ſlagta för honom, och för det folk ſom när honom war, mycken får och fä; och han kom honom dertill, att han ſkulle draga med honom upp till Ramoth i Gilead. 1 Kon. 22: 2.

3. Och Achab, Iſraels Konung, ſade till Joſaphat, Juda Konung: Drag med mig till Ramoth i Gilead. Han ſade till honom: Jag är ſåſom du, och mitt folk ſåſom ditt folk, wi wilje med dig i ſtridena. 1 Kon. 22: 4.

4. Men Joſaphat ſade till Iſraels Konung: Käre, fråga i denna dag HERrans ord.

5. Och Iſraels Konung förſamlade af Propheterna fyrahundrade män, och ſade till dem: Skole wi draga till Ramoth i Gilead i ſtrid, eller ſkall jag låta det beſtå? De ſade: Drag upp, Gud warder det gifwandes i Konungens hand.

6. Men Joſaphat ſade: Är här icke ännu någor HERrans Prophet, att wi måge fråga af honom?

7. Iſraels Konung ſade till Joſaphat: Här är ännu en man, att wi måge fråga HERran af honom; men jag är wred på honom, förty han ſpår intet godt öfwer mig, utan alltid ondt, nämliga Micha, Jimla ſon. Joſaphat ſade: Konungen ſäge icke ſå.

8. Och Iſraels Konung kallade en ſin kamererare, och ſade: Hemta med haſt hit Micha, Jimla ſon. 1 Kon. 22: 9.

9. Och Iſraels Konung och Joſaphat, Juda Konung, ſåto, hwardera på ſin ſtol, beklädde; och de ſåto på platſen för ingångenom till porten i Samarien, och alle Propheterna ſpådde för dem.

10. Och Zedekia, Chenaana ſon, gjorde ſig jernhorn, och ſade: Detta ſäger HERren: Härmed ſkall du ſtöta de Syrer, tilldeß du gör ända med dem.

11. Och alle Propheterna ſpådde detſamma, och ſade: Drag upp till Ramoth i Gilead, och war lyckoſam; HERren ſkall gifwa det i Konungens hand.

12. Och bådet, ſom åſtad gånget war till att kalla Micha, talade med honom, och ſade: Si, Propheternas tal är endrägteliga godt för Konungenom; käre, låt ock din ord wara ſåſom ensderas, och tala det godt är.

13. Micha ſade: Så ſant ſom HERren lefwer, hwad min Gud ſägandes warder, det will jag tala.

14. Och då han kom till Konungen, ſade Konungen till honom: Micha, ſkole wi draga till Ramoth i Gilead till ſtrid, eller ſkall jag låta det blifwa? Han ſade: Drager upp, och eder ſke lycka; det ſkall eder i edra händer gifwet warda.

15. Men Konungen ſade till honom: Jag beſwär dig ännu en gång, att du ſäger mig icke annat än ſanningen, i HERrans Namn.

16. Då ſade han: Jag ſåg hela Iſrael förſtrödd på bergen, ſåſom får de ingen herdan hafwa. Och HERren ſade: Hafwa deße ingen herra? Fare hwar och en hem igen med frid.

17. Då ſade Iſraels Konung till Joſaphat: Sade icke jag dig, han ſpår intet godt öfwer mig, utan ondt? 1 Kon. 22: 18.

18. Men han ſade: Derföre hörer HERrans ord: Jag ſåg HERran ſitta på ſinom ſtol, och all den himmelſka hären ſtod wid hans högra ſido, och wid hans wenſtra.

19. Och HERren ſade: Ho will tälja Achab, Iſraels Konung i det ſinnet, att han drager upp, och faller i Ramoth i Gilead? Och då den ene ſade ſå, och den andre ſå, 1 Kon. 22: 20.

20. Kom fram en ande, och ſtod för HERranom, och ſade: Jag will tälja honom i det ſinnet. HERren ſade till honom: Hwarmed? Job 1: 6.

21. Han ſade: Jag will fara ut, och wara en falſk ande uti alla hans

Propheters mun. Och han ſade: Du ſkall tälja honom i det ſinnet, och uträttat; far åſtad, och gör alltſå.

22. Nu ſi, HERren hafwer gifwit en falſk anda uti deßa dina Propheters mun, och HERren hafwer talat ondt öfwer dig.
Job 2: 1. Eſ. 19: 14. Heſ. 14: 9.

23. Då trädde fram Zedekia, Chenaana ſon, och ſlog Micha wid kindbenet, och ſade: Hwilken wägen är HERrans Ande gången ifrå mig, till att tala med dig? Jer. 20: 2.
Marc. 14: 65. Ap. G. 23: 2.

24. Micha ſade: Si, du ſkall få ſet, då du kommer uti innerſta kammaren, till att undſtinga dig;

25. Men Iſraels Konung ſade: Tager Micha, och låter honom blifwa när Amon ſtadsfogdanom, och när Joas, Konungens ſon;

26. Och ſäger: Så ſäger Konungen: Lägger denna i fängelſe, och ſpiſer honom med bedröfwelſens bröd och watten, tilldeß jag kommer igen med frid.

27. Micha ſade: Om du kommer igen med frid, ſå hafwer icke HERren talat genom mig. Och han ſade: Hörer härtill, allt folk.

28. Alltſå drog Iſraels Konung upp, och Joſaphat, Juda Konung, till Ramoth i Gilead.

29. Och Iſraels Konung ſade till Joſaphat: Jag will förkläda mig, och komma i ſtridena; men du haf din kläder uppå. Och Iſraels Konung förklädde ſig; och de kommo i ſtridena.

30. Men Konungen i Syrien hade budit ſina öfwerſta reſenärar, att de ſkulle ſtrida emot ingen, antingen liten eller ſtor, utan emot Iſraels Konung allena.

31. Då nu de öfwerſte reſenärerna fingo ſe Joſaphat, tänkte de, det är Iſraels Konung; och drogo omkring till att ſtrida uppå honom; men Joſaphat ropade, och HERren halp honom, och Gud wände dem ifrå honom.

32. Ty då de öfwerſte reſenärerna ſågo, att det icke war Iſraels Konung, wände de ſig bort ifrå honom.

33. Men en man bände ſin båga hårdt, och ſköt Iſraels Konung emellan magan och lungorna. Då ſade han till ſin foroman: Wänd dina hand, och för mig utu hären; förty jag är ſår.

34. Och ſtriden wäxte till i den dagen. Och Iſraels Konung ſtod på ſinom wagn emot de Syrer, allt intill aftonen; och blef död, när ſolen nedergick.

19. Capitlet.

Joſaphats ſtraff. Domarereglor.

Men Joſaphat, Juda Konung, kom hem igen med frid till Jeruſalem.

2. Och gick ut emot honom Jehu, Hanani ſon, Siaren, och ſade till Konung Joſaphat: Skulle du ſå hjelpa den ogudaktiga, och älſka dem ſom HERran hata? Och fördenſkull är öfwer dig HERrans wrede.
2 Chr. 16: 7.

3. Så är dock likwäl något godt funnet i dig, att du hafwer borthäfwit de lundar utu landena, och hafwer ſtickat ditt hjerta till att ſöka Gud. 2 Chr. 17: 3.

4. Alltſå blef Joſaphat i Jeruſalem. Och han drog åter ut ibland folket, allt ifrå BerSeba, och in uppå Ephraims berg, och igenkallade dem till HERran deras fäders Gud.

5. Och han beſtällde domare i landena uti alla Juda faſta ſtäder, ju några uti hwar ſtad;

6. Och ſade till domarena: **Ser till hwad J gören; förty J hållen icke menniſkodom, utan HERrans, och han är med eder i domen.** Rom. 13: 1.

7. **Derföre, låter HERrans fruktan wara när eder. Tager eder wara, och görer ſå; ty när HERranom wårom Gud är ingen orätt, eller anſeende till perſoner, ej heller tager han gåfwor.** 5 Moſ. 1: 17. 10: 17.
Job 34: 19. Ap. G. 10: 34. Rom. 2: 11. Gal. 2: 6.
Eph. 6: 9. Col. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

8. Ock ſatte Joſaphat i Jeruſalem utaf Leviterna och Preſterna, och utaf de öfwerſta fäderna i Iſrael, öfwer HERrans dom och ſaker, och lät dem bo i Jeruſalem. 5 Moſ. 17: 18.

9. Och böd dem och ſade: Görer alltſå uti HERrans fruktan, med tro och rätto hjerta.

10. Uti alla de ſaker, ſom komma till eder ifrån edra bröder, ſom bo i ſina ſtäder, emellan blod och blod, emellan lag och bud, emellan ſeder och rätter, ſkolen I underwiſa dem, att de icke förbryta ſig emot HErran, och en wrede må komma öfwer eder, och edra bröder; görer alltſå, ſå warden I icke brottſlige. 5 Moſ. 17: 8.

11. Si, Amaria Preſten är öfwerſte öfwer eder i alla HErrans ſaker; ſå är Sebadia, Iſmaels ſon, Förſte i Juda hus, i alla Konungsſaker; ſå hafwen I ämbetsmän Leviterna för eder. Warer tröſte, och görer ſå, och **HErren warder bliſwandes med dem goda.**

20. Capitlet.

Joſaphats fiender, faſta, bön, tackſägelſe, ſeger, regemente, ſkepp.

Derefter kommo Moabs barn, Ammons barn, och med dem de af Ammonim, till att ſtrida emot Joſaphat.

2. Och man kom, och bådade det Joſaphat, och ſade: Emot dig kommer ett mägta ſtort tal ifrå hinſidon hafwet, af Syrien, och ſi, de äro i HazezonThamar, det är EnGedi.

3. Men Joſaphat fruktade ſig, och ſtällde ſitt anſigte till att ſöka HErran, och lät utropa en faſto i hela Juda.

4. Och Juda kom tillhopa, till att ſöka HErran; kommo ock utaf alla Juda ſtäder till att ſöka HErran.

5. Och Joſaphat trädde in i menigheten af Juda och Jeruſalem, uti HErrans hus inför nya gården;

6. Och ſade: HErre, wåra fäders Gud, äſt icke du Gud i himmelen, och råder öfwer all Hedningarnas rike? Och i dine hand är kraft och magt, och ingen är, ſom emot dig ſtå kan. 1 Chr. 29: 12. Matth. 6: 13.

7. Hafwer du, wår Gud, icke fördrifwit detta lands inbyggare för dino folke Iſrael, och hafwer gifwit det Abrahams dins wäns ſäd till ewig tid;

8. Så att de hafwa bott deruti, och byggt dig derinne till ditt Namn en helgedom, och ſagt:

9. Om något ondt, ſwärd, ſtraff, peſtilentie, eller hård tid öfwer oß komme, ſkulle wi ſtå för detta hus inför dig; förty ditt Namn är i deßo huſe; och ropa till dig i wåra nöd, ſå wille du höra dertill och hjelpa? 1 Kon. 8: 37, 38. 2 Chr. 6: 28, ꝛc. 7: 13.

10. Nu ſi, Ammons barn, Moab, och de af Seirs berg, öfwer hwilka du icke lät Iſraels barn draga, då de foro utur Egypti land, utan de måſte wika af ifrå dem, och icke förderfwa dem; 5 Moſ. 2: 4, 5, 9, 19.

11. Och ſi, de låta oß det umgälla, och komma till att utdrifwa oß utu ditt arf, ſom du oß gifwit hafwer.

12. Wår Gud, will du icke döma dem? **Ty i oß är ingen magt emot denna ſtora hopen, ſom emot oß kommer; wi wete icke hwad wi göra ſkole, utan wår ögon ſe till dig.** Pſ. 121: 1.

13. Och hele Juda ſtod för HErranom med ſin barn, huſtrur och ſöner.

14. Men öfwer Jahaſiel, Zacharia ſon, Benaja ſons, Jehiels ſons, Matthania ſons, den Leviten utaf Aſſaphs barn, kom HErrans Ande midt i menighetene;

15. Och ſade: Akter härtill, hele Juda, och I Jeruſalems inbyggare, och Konung Joſaphat; ſå ſäger HErren till eder: I ſkolen icke frukta eder, eller gifwa eder för denna ſtora hopenom; ty det ſtriden icke I, utan Gud.

16. I morgon ſkolen I draga ned till dem; och ſi, de draga upp till Ziz, och I ſkolen råka dem wid bäcken, för öknene Jeruel.

17. Förty I ſkolen intet ſtrida i denna ſakene; allenaſt träder fram, och ſtår, och ſer HErrans ſalighet, den med eder är; Juda och Jeruſalem, frukter eder intet, och gifwer eder icke; i morgon drager ut emot dem, HErren är med eder. 2 Moſ. 14: 13.

18. Då böjde ſig Joſaphat med ſitt anſigte till jordena, och hela Juda och Jeruſalems inbyggare föllo neder för HErranom, och tillbådo HErran.

19. Och Leviterna utaf de Kehathiters barn, och utaf de Korhiters barn, ſtodo upp till att lofwa HErran Iſraels Gud med höga röſt åt himmelen.

20. Och de woro bittida uppe om

morgonen, och drogo ut till den öknen Thekoa. Och då de utdrogo, ſtod Joſaphat och ſade: Hörer härtill, Juda, och J Jeruſalems inbyggare: **Tror uppå HERran edar Gud, ſå warden J trygge; och tror hans Propheter, ſå ſker eder lycka.**

21. Och han underwiſte folket, och ſatte ſångare för HERranom, och dem ſom lofwa ſkulle i heligom ſkrud, och gå för wäpnade hären, och ſäga: Tacker HERranom, ty hans barmhertighet warar ewinnerliga. Pſ. 136: 1.

22. Och då de begynte till att tacka och lofwa, lät HERren bakhären, ſom emot Juda kommen war, komma in på Ammons barn, Moab, och dem af Seirs berg; och de ſlogo dem.

23. Då ſtodo Ammons barn och Moab emot dem af Seirs berg, till att förſpilla och nederlägga dem; och då de hade gjort ända på dem af Seirs berg, halp den ene dem andra, att de ock förderfwade ſig. Dom. 7: 22. 1 Sam. 14: 20.

24. Men då Juda kom till Mizpe wid öknen, wände de ſig emot hopen; och ſi, då lågo de döde kroppar på jordene, ſå att ingen undſluppen war.

25. Och Joſaphat kom med ſitt folk till att byta deras rof, och funno ibland dem myckna ägodelar och kläder, och koſtelig tyg; och ſkinnade dem, ſå att de icke mer kunde föra, och utbytte rofwet i tre dagar; ty det war ganſka mycket.

26. På fjerde dagenom kommo de tillhopa uti lofsdalenom; förty der lofwade de HERran; deraf heter det rummet lofsdal, allt intill denna dag.

27. Alltſå wände hwar och en af Juda och Jeruſalem tillbaka igen, och Joſaphat för dem, ſå att de drogo till Jeruſalem med fröjd; ty HERren hade gifwit dem en glädje öfwer deras fiendar;

28. Och drogo in uti Jeruſalem med pſaltare, harpor och trummeter, till HERrans hus.

29. Och Guds fruktan kom öfwer all rike i landen, då de hörde att HERren hade ſtridt emot Iſraels fiendar.

30. Alltſå wardt Joſaphats rike ſtilla; och Gud gaf honom ro allt omkring.

31. Och Joſaphat regerade öfwer Juda; och war fem och tretio år gammal, då han Konung wardt, och regerade fem och tjugu år i Jeruſalem. Hans moder het Aſuba, Silhi dotter. 1 Kon. 22: 42.

32. Och han wandrade uti ſins faders Aſa wäg, och gick intet derifrå, att han ju gjorde det HERranom wäl täcktes;

33. Undantagno, att de höjder icke borttagne wordo; förty folket hade ännu icke ſkickat ſitt hjerta till deras fäders Gud. 2 Chr. 17: 6.

34. Hwad nu mer af Joſaphat ſägande är, både det förſta och det ſiſta, ſi, det är ſkrifwet i Jehu gerningar, Hanani ſons, hwilka han upptecknat hafwer uti Iſraels Konungars bok. 2 Chr. 19: 2.

35. Derefter förenade ſig Joſaphat, Juda Konung, med Ahaſia, Iſraels Konung, hwilken ogudaktig war med ſitt wäſende.

36. Och han ſamfällde ſig med honom till att göra ſkepp, att de ſkulle fara till ſjös; och ſkeppen gjorde de i EzionGeber. 1 Kon. 22: 49.

37. Men Elieſer, Dodava ſon af Mareſa, ſpådde emot Joſaphat, och ſade: Derföre, att du hafwer förenat dig med Ahaſia, hafwer HERren omintetgjort din werk. Och ſkeppen wordo ſönderſlagne, och kunde intet till ſjös fara.

21. Capitlet.

Joſaphats död. Jorams brödramord, afguderi, ſtraff, elände, död.

Och Joſaphat afſomnade med ſina fäder, och wardt begrafwen när ſina fäder uti Davids ſtad; och hans ſon Joram wardt Konung i hans ſtad. 1 Kon. 22: 51. 2 Kon. 8: 16.

2. Och han hade bröder, Joſaphats ſöner, Aſaria, Jehiel, Zacharia, Aſaria, Michael och SephatJa; deße woro alle Joſaphats, Juda Konungs, barn.

3. Och deras fader gaf dem myckna gåfwor i ſilfwer, guld och klenodier, med faſta ſtäder i Juda; men riket gaf han Joram; ty han war den förſtfödde. 1 Moſ. 49: 3.

4. Då nu Joram uppkom öfwer

ſins faders rike, och wardt deß mägtig, drap han alla ſina bröder med ſwärd, dertill ock ſomliga af de öfwerſtar i Iſrael.

5. Tu och tretio år gammal war Joram, då han wardt Konung; och regerade åtta år i Jeruſalem. 2 Kon. 8: 17.

6. Och wandrade uti Iſraels Konungars wäg, ſåſom Achabs hus gjort hade; förty Achabs dotter war hans huſtru; och han gjorde hwad HERranom illa behagade.

7. Men HERren wille icke förderfwa Davids hus, för det förbunds ſkull, ſom han med David gjort hade, ſåſom han ſagt hade, att gifwa honom ena lykto, och hans barnom i alla dagar. 2 Sam. 7: 12. 1 Kon. 11: 36. 2 Kon. 8: 19. Pſ. 132: 11, 17.

8. I hans tid föllo de Edomeer af ifrå Juda, och gjorde öfwer ſig en Konung. 2 Kon. 8: 20.

9. Förty Joram war ditöfwer dragen med ſina öfwerſtar, och alla wagnarna med honom; och hade warit uppe om nattena, och ſlagit de Edomeer allt omkring ſig, och öfwerſtarna för wagnarna.

10. Derföre föllo de Edomeer af ifrå Juda, allt intill denna dag. På ſamma tiden föll ock Libna ifrå honom; ty han öfwergaf HERran ſina fäders Gud.

11. Gjorde han ock höjder på bergen i Juda, och kom dem i Jeruſalem till horeri, och förförde Juda.

12. Men en ſkrifwelſe kom till honom ifrå den Propheten Elia, ſå lydandes: Detta ſäger HERren dins faders Davids Gud: Derföre, att du icke wandrat hafwer uti dins faders Joſaphats wägar, icke heller i Aſa, Juda Konungs, wägar;

13. Utan du wandrar uti Iſraels Konungars wäg, och kommer Juda och dem i Jeruſalem till horeri, efter Achabs hus horeri; och hafwer dertill dräpit dina bröder af dins faders hus, ſom bättre woro än du;

14. Si, HERren ſkall ſlå dig med en ſtor plågo på ditt folk, på din barn, på dina huſtrur, och uppå alla dina ägodelar.

15. Och du ſkall få mycken ſjukdom uti dina inelfwer, tilldeß att dina inelfwer ſkola för ſjukdoms ſkull utgå dag frå dag.

16. Alltſå uppwäckte HERren emot Joram de Philiſteers anda, och de Arabers, ſom ligga wid Ethiopien.

17. Och de drogo upp till Juda, och förſtörde det, och förde bort alla håfwor, ſom för handene woro i Konungshuſena; dertill hans ſöner och hans huſtrur, ſå att honom blef ingen ſon qwar, förutan Joahas, hans yngſte ſon.

18. Och efter allt detta plågade HERren honom i hans inelfwer med en ſådana ſjukdom, ſom icke ſtod till botandes.

19. Och ſom det nu warade dag frå dag, och då tu års tid förgången war, gingo hans inelfwer ut af honom med hans ſjukdom; och han blef död af ondom ſjukdom; och de gjorde intet brännande öfwer honom, ſåſom de hans fäder gjort hade. 2 Chr. 16: 14.

20. Tu och tretio år gammal war han, då han wardt Konung, och regerade i åtta år i Jeruſalem, och wandrade ſå, att det icke mycket dogde; och de begrofwo honom i Davids ſtad; dock icke ibland Konungsgrifterna.

22. Capitlet.

Ahaſia död. Athaljas mord. Joas.

Och de i Jeruſalem gjorde till Konung Ahaſia hans yngſta ſon, i hans ſtad; förty krigsfolket, ſom utaf de Araber med här kommo, hade de förſta alla ihjälſlagit; derföre wardt Ahaſia Konung, Jorams ſon, Juda Konungs. 2 Kon. 8: 24.

2. Tu och fyratio år gammal war Ahaſia, då han Konung wardt, och regerade ett år i Jeruſalem. Hans moder het Athalja, Amri dotter. 2 Kon. 8: 26

3. Han wandrade ock uti Achabs hus wägar; ty hans moder höll honom dertill, att han ſkulle göra det ondt war.

4. Derföre gjorde han det HERranom icke behagade, ſåſom Achabs hus; ty de woro hans rådgifware efter hans faders död, ſå att de förderfwade honom.

5. Och han wandrade efter deras råd, och han drog bort med Joram, Achabs ſon, Iſraels Konung, i ſtrid, till Ramoth i Gilead, emot Haſael, Konungen i Syrien. Men de i Rama ſlogo Joram; 2 Kon. 8: 28.

6. Så att han omwände, till att låta läka ſig i Jiſreel; förty han hade ſår, ſom han fått hade i Rama, då han ſtridde med Haſael, Konungen i Syrien. Och Aſaria, Jorams ſon, Juda Konungs, for ned till att beſe Joram, Achabs ſon, i Jiſreel, ſom krank låg. 2 Kon. 9: 15.

7. Ty den ofärden war ſå af Gudi Ahaſia tillfogad, att han ſkulle komma till Joram, och ſå med Joram utdraga emot Jehu, Nimſi ſon, hwilken HERren ſmort hade, till att utrota Achabs hus.

8. Då nu Jehu höll uppå att ſtraffa Achabs hus, fann han några öfwerſtar af Juda, och Ahaſia bröders barn, ſom tjente, och drap dem. 2 Kon. 10: 14.

9. Och han ſökte Ahaſia, och fick honom fatt, der han ſig undſtungit hade i Samarien; och han wardt hafder fram för Jehu. Han drap honom, och man begrof honom; ty de ſade: Han är Joſaphats ſon, hwilken efter HERran ſökte af allt hjerta. Och war ſedan ingen qwar utaf Ahaſia huſe, ſom Konung kunde warda. 2 Kon. 9: 27.

10. Då nu Athalja, Ahaſia moder, ſåg att hennes ſon död war, ſtod hon upp, och förgjorde all Konungslig ſäd i Juda hus. 2 Kon. 11: 1.

11. Men Joſabeath, Konungens dotter, tog Johas, Ahaſia ſon, och ſtal honom undan ibland Konungsbarnen, ſom dräpne wordo, och lät honom med hans ammo uti en ſängakammar. Alltſå fördolde honom för Athalja Joſabeath, Konung Jorams dotter, Preſtens Jojada huſtru; ty hon war Ahaſia ſyſter; att han icke dräpen wardt. 2 Kon. 11: 2.

12. Och han war med dem i Guds hus fördold i ſex år, medan Athalja regerade i landena.

23. Capitlet.

Joas ſmord. Athalja dräpen. Baal brytes. Förbundet förnyas.

Uti ſjunde årena tog Jojada driſtighet till ſig, och tog med ſig i förbund de öfwerſta öfwer hundrade, nämliga Aſaria, Jerohams ſon, Iſmael, Johanans ſon, Aſaria, Obeds ſon, Maaſeja, Adaja ſon, och Eliſaphat, Sichri ſon. 2 Kon. 11: 4.

2. De foro omkring Juda, och hade de Leviter tillhopa utur alla Juda ſtäder, och de öfwerſta fäderna i Iſrael; och de kommo till Jeruſalem.

3. Och hela menigheten gjorde ett förbund i Guds hus med Konungenom; och han ſade till dem: Si, Konungens ſon ſkall Konung wara, ſåſom HERren ſagt hafwer, öfwer Davids barn. 2 Sam. 7: 13. 2 Chr. 21: 7.

4. Så ſkolen I nu alltſå göra: tredjedelen af eder, ſom på Sabbathsdagenom uppå gå, ſkola wara ibland de Preſter och Leviter, ſom dörrawaktare äro wid dörrarna;

5. Tredjedelen i Konungshuſet, och tredjedelen wid grundwalsdörrena; men allt folket ſkall wara i gårdenom till HERrans hus.

6. Och att ingen går uti HERrans hus, utan Preſterna och Leviterna, ſom tjena, de ſkola gå derin; förty de äro helige; och allt folket wakte HERrans wakt.

7. Och Leviterna ſkola gifwa ſig omkring Konungen, hwar och en med ſine wärjo i handene; och hwilken ſom går in i huſet, han dräpes; och de ſkola wara när Konungenom, då han går ut och in.

8. Och Leviterna, med hela Juda, gjorde ſåſom Preſten Jojada budit hade. Och hwar och en tog ſina män, ſom på Sabbathen uppå gingo, med dem ſom på Sabbathen af gingo; ty Preſten Jojada lät icke komma de twå hoparna ifrå hwarannan.

9. Och Preſten Jojada fick öfwerſtarna öfwer hundrade ſpetſar och ſköldar, och Konung Davids wapen, ſom i Guds hus woro;

10. Och ſtällde allt folket, hwar och

en med ſine wärjo i handene, ifrå det högra hörnet i huſena allt intill det wenſtra hörnet, till altaret, och till huſet omkring Konungen.

11. Och de hade fram Konungens ſon, och ſatte krono uppå honom, och wittnesbördet, och gjorde honom till Konung. Och Jojada med hans ſöner ſmorde honom, och ſade: Lycka ſke Konungenom. 2 Moſ. 30: 25.

12. Då Athalja hörde ropet af folket, ſom tillopp och lofwade Konungen, gick hon till folket i HErrans hus;

13. Och hon fick ſe, och ſi, Konungen ſtod i ſitt rum i ingångenom, och öfwerſtarna och trummeterna omkring Konungen; och allt landsfolket war gladt, och blåſte med trummeter, och ſångarena med allahanda ſträngaſpel ſkickade till att lofwa. Då ref hon ſin kläder, och ſade: Uppror, uppror.

2 Kon. 23: 3. 1 Chr. 25: 1. 2 Kon. 11: 14.

14. Men Preſten Jojada drog ſig ut med de öfwerſta öfwer hundrade, ſom öfwer hären woro, och ſade till dem: Hafwer henne utu huſet i gården; och hwilken henne efterföljer, honom ſkall man dräpa med ſwärd. Förty Preſten hade befallt, att man icke ſkulle dräpa henne i HErrans hus.

15. Och de togo fatt på henne. Och då hon kom till häſtaportens ingång, wid Konungshuſet, dråpo de henne der.

16. Och Jojada gjorde ett förbund emellan ſig, och allt folket, och Konungen, att de ſkulle wara HErrans folk. 2 Kon. 11: 17.

17. Då gick allt folket uti Baals hus, och bröto det neder, och ſlogo ſönder hans altare och beläte, och ſlogo ihjäl Matthan, Baals Preſt, inför altaret. 5 Moſ. 13: 9.

18. Och Jojada beſtällde ämbeten i HErrans hus, under Preſterna, Leviterna, ſom David förſkickat hade till HErrans hus, till att göra bränneoffer HErranom, ſåſom ſkrifwet ſtår i Moſe lag, med fröjd och ſånger, ſom David diktat hade;

1 Chr. 23-26 cap. 3 Moſ. 1: 3.

19. Och ſtällde dörrawaktare wid dörrarna åt HErrans hus, att der ſkulle intet orent inkomma i någon måtto.

20. Och han tog de öfwerſta öfwer hundrade, och de mägtiga, och herrarna i folkena, och allt landsfolket, och hade Konungen neder ifrå HErrans hus; och förde honom in genom den höga porten af Konungshuſet, och läto Konungen ſätta ſig på Konungsſtolen.

21. Och allt landsfolket war gladt, och ſtaden war ſtilla; men Athalja wardt dräpen med ſwärd.

24. Capitlet.

Joas nit, affall, tyranni, död.

Joas war ſju år gammal, då han Konung wardt, och regerade fyratio år i Jeruſalem. Hans moder het Zibja af BerSeba. 2 Kon. 12: 1.

2. **Och Joas gjorde det HErranom wäl behagade, ſå länge Preſten Jojada lefde.**

3. Och Jojada tog honom twå huſtrur, och han födde ſöner och döttrar.

4. Derefter tog Joas till att förnya HErrans hus;

5. Och förſamlade Preſter och Leviter, och ſade till dem: Farer ut till alla Juda ſtäder, och förſamler penningar utaf hela Iſrael, till att förbättra edars Guds hus årliga, och ſkynder eder till att göra ſå; men Leviterna fördröjde dermed. 2 Kon. 12: 6.

6. Då kallade Konungen Jojada den ypperſta, och ſade till honom: Hwi hafwer du icke akt på Leviterna, att de låta införa af Juda och Jeruſalem den hjelpeſkatten, ſom Moſe HErrans tjenare påbudit hade, att ſamkas ſkulle i Iſrael, till wittnesbördſens tabernakel? 2 Moſ. 35: 5.

7. Förty den ogudaktiga Athalja och hennes ſöner hafwa förderfwat Guds hus; och allt det ſom till HErrans hus helgadt war, hafwa de lagt till Baalim.

8. Så befallde Konungen, att man ſkulle göra ena kiſto; och de ſatte henne utantill wid dörrena af HErrans hus;

9. Och lät utropa i Juda och Jeruſalem, att man ſkulle införa HErra-

nom den hjelpeſkatten, ſom Guds tjenare Moſe på Iſrael lagt hade i öknene. 2 Moſ. 30: 12, 13.

10. Då fröjdade ſig alle öfwerſtar, och allt folket, och gjorde tillhopa, och lade i kiſtona, intilldeß hon full wardt.

11. Och då tid war att kiſtan ſkulle hafwas fram af Leviterna, efter Konungens befallning, då de ſågo, att der många penningar uti woro, ſå kom Konungens ſkrifware, och den ſom af öfwerſta Preſtenom befallning hade, och tömde kiſtona, och båro henne i ſitt rum igen. Så gjorde de hwar dag, tilldeß de ſamkade en ganſka ſtor hop penningar.

12. Och Konungen och Jojada fingo det arbetarena, ſom ſkaffare woro på HERrans hus; de ſamme lejde ſtenhuggare och timbermän, till att förnya HERrans hus, deßlikes de mäſtare på jern och koppar, till att bättra HERrans hus.

13. Och arbetsmännerna arbetade, ſå att förbättringen på werket gick fram genom deras hand, och läto Guds hus komma ſig till igen, och gjorde det faſt.

14. Och då de hade det lyktat, båro de penningarna, ſom öfwer woro, in för Konungen och Jojada; deraf gjordes käril till HERrans hus, käril till tjenſten, och till bränneoffer, ſkedar, och gyldene ſilfwertyg. Och de offrade bränneoffer wid HERrans hus framgent, ſå länge Jojada lefde. 2 Kon. 12: 13.

15. Och Jojada wardt gammal och mätt af ålder, och blef död, och war hundrade och tretio år gammal, då han blef död.

16. Och de begrofwo honom uti Davids ſtad, ibland Konungarna, derföre att han hade gjort wäl med Iſrael, och med Gud och hans hus.

17. Efter Jojada död kommo de öfwerſte i Juda, och tillbådo Konungen; då hörde Konungen dem.

18. Och de öfwergåfwo HERrans deras fäders Guds hus, och tjente lundom och afgudom; ſå kom wrede öfwer Juda och Jeruſalem för deßa deras brotts ſkull.

19. Och han ſände Propheter till dem, att de ſkulle omwända ſig till HERran. Och de betygade dem; men de hörde dem intet.

20. Och Guds Ande utiklädde Zacharia, Jojada Preſtens ſon. Han ſteg fram för folket, och ſade till dem: Detta ſäger Gud: Hwi öfwerträden I HERrans bud, det eder icke wäl bekommandes warder? **Efter I hafwen öfwergifwit HERran, ſå warder han ock öfwergifwandes eder.**

21. Men de gjorde ett förbund emot honom, och ſtenade honom, efter Konungens bud, i gårdenom för HERrans hus. Matth. 23: 35.

22. Och Konung Joas tänkte intet på den barmhertighet, ſom Jojada hans fader med honom gjort hade, utan drap hans ſon; men då han blef död, ſade han: HERren warder detta ſeendes och ſökandes.

23. Och då året war omgånget, drog upp de Syrers här, och kommo i Juda och Jeruſalem, och förgjorde alla öfwerſtar i folkena; och allt deras rof ſände de till Konungen i Damaſcon.

24. **Ty de Syrers magt kom med fögo folk, likwäl gaf HERren i deras hand en ganſka ſtor magt, derföre, att de HERran deras fäders Gud öfwergifwit hade;** deßlikes lade de ock ſtraff på Joas.

25. Och då de drogo ifrå honom, läto de honom qwar i ſtora krankhet. Och hans tjenare gjorde ett förbund emot honom, för Preſtens Jojada ſöners blods ſkull, och dråpo honom på hans ſäng; och han blef död, och man begrof honom uti Davids ſtad, dock icke ibland Konungagrifterna.

26. De ſom förbundet gjorde emot honom woro deße: Sabad, Simeaths ſon, den Ammonitiſkones, och Joſabad, Simriths ſon, den Moabitiſkones. 2 Kon. 12: 20.

27. Men hans ſöner, och ſumman ſom under honom förſamlad war, och Guds hus byggning, ſi, de äro beſkrifne uti Hiſtorien i Konungabokene. Och hans ſon Amazia wardt Konung i hans ſtad.

25. Capitlet.

Amazia hämnd, krig, ſeger, affall, högmod, fängſle, död.

Fem och tjugu åra gammal war Amazia, då han Konung wardt, och regerade nio och tjugu år i Jeruſalem; hans moder het Joaddan af Jeruſalem. 2 Kon. 14: 2.

2. Och han gjorde det HERranom wäl behagade, dock icke af allt hjerta.

3. Då nu hans rike ſtadfäſt war, drap han ſina tjenare, ſom hans fader Konungen ſlagit hade;

4. Men deras barn drap han intet; förty det står ſå ſkrifwet i lagen i Moſe bok, der HERren bjuder och ſäger: Fäderna ſkola icke dö för barnen, och icke barnen för fäderna; utan hwar och en ſkall för ſina ſynd dö. 5 Moſ. 24: 16. 2 Kon. 14: 6. Heſ. 18: 20.

5. Och Amazia förſamlade Juda, och ſatte dem efter fädershuſen, efter öfwerſtarna öfwer tuſende och öfwer hundrade, i hela Juda och BenJamin; och talde dem allt ifrå tjugu år, och derutöfwer, och fann dem trehundradtuſend utwalda, ſom i här draga kunde, ſom ſpjut och ſköld föra kunde. 4 Moſ. 1: 3.

6. Dertill beſoldade han utaf Iſrael hundratuſend ſtarka krigsmän, för hundrade centener ſilfwer.

7. Men en Guds man kom till honom, och ſade: **Konung, låt icke Iſraels här komma med dig; förty HERren är icke med Iſrael, eller med all Ephraims barn.**

8. **Ty om du kommer till att bewiſa dina driſtighet i ſtridene, ſå låter Gud dig falla för dina fiendar; förty när Gudi ſtår magten till att hjelpa, och till att ſtjelpa.**

9. Amazia ſade till Guds mannen: Hwad ſkall man då göra med de hundrade centener, ſom jag hafwer gifwit de krigsmän af Iſrael? Guds mannen ſade: **HERren hafwer wäl mer än det är, ſom han dig gifwa kan.**

10. Då ſkiljde Amazia de krigsmän ifrå, ſom till honom af Ephraim komne woro, ſå att de gingo till deras rum igen. Då förgrymmade deras wrede ſig ſwårliga emot Juda, och drogo hem igen illa tillfrids.

11. Men Amazia war tröſt, och förde ſitt folk ut, och drog ut i ſaltdalen, och ſlog af Seirs barn tiotuſend. 2 Kon. 14: 7.

12. Och Juda barn fångade af dem tiotuſend lefwande; dem förde de uppå en bergsklint, och ſtörte dem utför bergsklinten, att de alla ſönderkroßades.

13. Men de krigsmän, ſom Amazia hade ifrå ſig ſändt, ſå att de icke drogo med hans folk till ſtridena, lade ſig neder i Juda ſtäder, allt ifrå Samarien intill BethHoron, och ſlogo af dem tretuſend, och togo mycket rof.

14. Och då Amazia igenkom af de Edomeers ſlagtning, hade han med ſig Seirs barnas afgudar, och ſatte dem ſig till gudar, och tillbad dem, och rökte för dem.

15. Då förgrymmade ſig HERrans wrede öfwer Amazia, och ſände en Prophet till honom. Han ſade till honom: Hwi ſöker du deß folks gudar, ſom ſitt folk intet undſätta kunde ifrå dine hand?

16. **Och då han talade med honom, ſade han till honom: Hafwer man gjort dig till Konungens råd? Wänd igen; hwi will du warda ſlagen?** Då wände Propheten igen, och ſade: Jag förmärker wäl, att Gud hafwer i ſinnet förderfwa dig, efter du detta gjort hafwer, och hörer intet mitt råd.

17. Och Amazia, Juda Konung, war till råds, och ſände bort till Joas, Joahas ſon, Jehu ſons, Iſraels Konung, och lät ſäga honom: Kom, låt oß beſe hwarannan. 2 Kon. 14: 8.

18. Men Joas, Iſraels Konung, ſände till Amazia, Juda Konung, och lät ſäga honom: Törnebuſken i Libanon ſände till cedreträt i Libanon, och lät ſäga honom: Gif dina dotter minom ſon till huſtru; men wilddjuren i Libanon lupo öfwer törnebuſkan, och trampade honom neder.

19. Du menar: Si, jag hafwer ſlagit de Edomeer, der förhäfwer ſig ditt hjerta utaf, och berömmer ſig. Nu ſitt hemma; hwi ſöker du efter olycko, att du må falla, och Juda med dig?

20. Men Amazia hörde det intet; **förty det ſkedde af Gudi,** på det att de ſkulle warda gifne i fiendahand; **derföre, att de de Edomeers gudar ſökt hade.**

21. Då drog Joas, Iſraels Konung, upp, och de beſågo hwarannan, han och Amazia, Juda Konung, i BethSemes, ſom i Juda ligger.

22. Men Juda wardt ſlagen för Iſrael, och flydde, hwar och en i ſina hyddor.

23. Och Joas, Iſraels Konung, grep Amazia, Joas ſon, Joahas ſons, Juda Konung, i BethSemes, och förde honom till Jeruſalem, och bröt muren neder i Jeruſalem, allt ifrån Ephraims port intill hörnporten, fyrahundrade alnar långt.

24. Och allt det guld och ſilfwer, och all käril, ſom för handene woro i Guds hus när ObedEdom, och i fataburenom i Konungshuſena, och barnen, tog han till pant med ſig till Samarien.

25. Och Amazia, Joas ſon, Juda Konung, lefde efter Joas, Joahas ſons, Iſraels Konungs, död i femton år.

26. Hwad nu mer af Amazia ſägande är, både det förſta och det ſiſta, ſi, det är ſkrifwet uti Juda och Iſraels Konungars bok. 2 Kon. 14: 1, 18.

27. Och ifrå den tiden, att Amazia trädde ifrå HERranom, gjorde de ett förbund emot honom i Jeruſalem; men han flydde till Lachis. Då ſände de efter honom till Lachis, och dråpo honom der;

28. Och förde honom med häſtar, och begrofwo honom när ſina fäder uti Juda ſtad.

26. Capitlet.

Uſſia regering, ſtrider, magt, rökoffer, ſpitelſka.

Då tog hele Juda folk Uſſia, ſom war ſexton åra gammal, och gjorde honom till Konung i hans faders Amazia ſtad. 2 Kon. 14: 21.

2. Han byggde Eloth, och lät det igenkomma till Juda, ſedan Konungen affſomnad war med ſina fäder.

3. Sexton åra gammal war Uſſia, då han Konung wardt, och regerade tu och femtio år i Jeruſalem; hans moder het Jecholia af Jeruſalem. 2 Kon. 15: 2.

4. Och han gjorde det HERranom wäl behagade, ſåſom hans fader Amazia gjort hade.

5. **Och han ſökte Gud, ſå länge Zacharia lefde, den läraren i Guds ſyner; och ſå länge han ſökte HERran, lät honom Gud wäl gå.**

6. Ty han drog ut, och ſtridde emot de Philiſteer, och bröt neder murarna i Gath, och murarna i Jabne, och murarna i Aſdod, och byggde ſtäder om Aſdod, och ibland de Philiſteer;

7. Ty Gud halp honom emot de Philiſteer, emot de Araber, dem i Gurbaal, och emot de Menniter.

8. Och de Ammoniter gåfwo Uſſia ſkänker, och han wardt namnkunnig allt intill der man kommer in i Egypten; ty han wardt ju ſtarkare och ſtarkare.

9. Och Uſſia byggde torn i Jeruſalem på hörnportenom, och på dalportenom, och på annor hörn, och befäſte dem. Neh. 3: 13.

10. Han byggde ock ſlott i öknene, och grof många brunnar; ty han hade mycken boſkap, både i dalar och ſlättmark, deßlikes åkermän och wingårdsmän på bergen, och på Carmel; förty han hade luſt till åkerwerk.

11. Och Uſſia hade en magt till ſtrid, af krigsmän ſom i här drogo, i tal räknade under Jegiels ſkrifwarens hand, och Maaſeja befallningsmanſens, under Hanania hand, den af Konungens öfwerſtar war.

12. Och talet på de ypperſta fäder af de ſtarka örligsmän war tutuſend och ſexhundrad.

13. Och under deras hand härsmagten trehundradtuſend, och ſjutuſend och femhundrad, ſkickelige till ſtrid i härskraft, till att hjelpa Konungenom emot fienderna.

14. Och Uſſia fick dem till hela hären ſköldar, ſpjut, hjelmar, panſar, bågar, och ſlungor till att kaſta ſten med.

15. Och gjorde i Jeruſalem bröſtwärn konſteliga, ſom ſkulle wara på tornen och hörnen, till att der utſkjuta med pil och ſtora ſtenar. Och hans rykte kom widt ut, derföre att honom beſynnerliga hulpet wardt, tilldeß han mägtig blef.

16. Och då han war mägtig worden, hof hans hjerta ſig upp till hans förderf; ty han förtog ſig på HERranom ſinom Gud, och gick in i HERrans tempel, till att röka på rökaltaret. 2 Moſ. 30: 7.

17. Men Aſaria Preſten gick efter honom, och åttatio HERrans Preſter med honom, ſtarke män;

18. Och ſtodo emot Konung Uſſia, och ſade till honom: Det hörer icke dig till, Uſſia, att röka för HERranom; utan Preſtomen, Aarons barnom, ſom till att röka helgade äro. Gack härutu helgedomenom; ty du förtager dig, och det kommer dig till ingen äro för HERranom Gud. 4 Moſ. 18: 7.

19. Men Uſſia wardt wred, och hade ett rökelſekar i handene; och ſom han trätte med Preſterna, gick ſpitelſka ut i hans änne, för Preſterna i HERrans hus, inför rökaltaret.

20. Och Aſaria öfwerſte Preſten wände ſig till honom, och alle Preſterna; och ſi, då war han ſpitelſk i hans änne; och de drefwo honom dädan. Skyndade han ſig ock ſjelf ut; ty hans plåga war af HERranom.

21. Alltſå war Konung Uſſia ſpitelſk allt intill ſin död, och bodde uti ett fritt hus ſpitelſk; ty han wardt utdrifwen af HERrans hus. Men Jotham hans ſon ſtod Konungshuſet före, och dömde folket i landena. 2 Kon. 15: 5.

22. Hwad nu mer af Uſſia ſägande är, både det förſta och det ſiſta, hafwer den Propheten Eſaia, Amos ſon, ſkrifwit. Eſ. 1: 1.

23. Och Uſſia affomnade med ſina fäder, och de begrofwo honom med ſina fäder i åkrenom när Konungagrafwarna; ty de ſade: Han är ſpitelſk. Och Jotham hans ſon wardt Konung i hans ſtad.

27. Capitlet.

Jothams gudsfruktan, regering, död.

Jotham war fem och tjugu åra gammal, då han Konung wardt, och regerade i ſexton år i Jeruſalem; hans moder het Jeruſa, Zadoks dotter. 2 Kon. 15: 33.

2. Och han gjorde det HERranom wäl behagade, ſåſom hans fader Uſſia gjort hade; undantagno, att han icke gick i HERrans tempel. Och folket bar ſig ännu illa åt. 2 Kon. 15: 35.

3. Han byggde den höga porten i HERrans hus, och uppå muren Ophel byggde han mycket; Jer. 26: 10. 36: 10. Neh. 3: 26. 11: 21.

4. Och byggde ſtäder på Juda berg, och i ſkogomen byggde han ſlott och torn.

5. Och han ſtridde med Ammons barnas Konung; och han wardt dem öfwermägtig; ſå att Ammons barn gåfwo honom i de ſamma årena hundrade centener ſilfwer, tiotuſend corar hwete, och tiotuſend corar bjugg; ſå mycket gåfwo ock Ammons barn honom i de andra och tredje årena.

6. **Alltſå wardt Jotham mägtig; ty han ſkickade ſina wägar för HERranom ſinom Gud.**

7. Hwad nu mer af Jotham ſägande är, och alla hans ſtrider, och hans wägar, ſi, det är ſkrifwet i Iſraels och Juda Konungars bok. 2 Kon. 15: 32, ꝛc.

8. Fem och tjugu åra gammal war han, då han Konung wardt; och regerade i ſexton år i Jeruſalem.

9. Och Jotham affomnade med ſina fäder; och de begrofwo honom i Davids ſtad. Och hans ſon Ahas wardt Konung i hans ſtad.

28. Capitlet.

Ahas gudlöshet, ſtraff, död.

Ahas war tjugu åra gammal, då han Konung wardt, och regerade i ſexton år i Jeruſalem; och gjorde icke det HERranom wäl behagade, ſåſom hans fader David; 2 Kon. 16: 2.

2. Utan han wandrade i Iſraels Konungars wägar; dertill gjorde han gjuten beläte till Baalim;

3. Och rökte i Hinnoms barnas dal, och brände ſina ſöner upp med eld, efter Hedningarnas ſtyggelſe, hwilka HERren för Iſraels barn fördrifwit hade;
5 Moſ. 18: 10. 2 Kon. 16: 3. Jer. 7: 30, 31. 19: 5.

4. Och offrade, och rökte på höjder, på backar, och under all grön trä.

5. Derföre gaf HERren hans Gud honom i Konungens hand af Syrien, ſå att de ſlogo honom, och förde bort en ſtor hop af hans fångna, och läto komma till Damaſcon. Wardt han ock gifwen under Iſraels Konungs hand, ſå att han gjorde en ſtor ſlagtning på honom. Eſ. 7: 1.

6. **Ty Pekah, Remalia ſon, ſlog af Juda hundrade och tjugu tuſend på en dag,** ſom alle dugelige män woro; **derföre, att de öfwergåfwo HERran deras fäders Gud.**

7. Och Sichri, en wäldig af Ephraim, drap Maaſeja, Konungens ſon, och Aſrikam husförſtan, och Elkana den ypperſta näſt Konungenom.

8. Och Iſraels barn förde bort fångna af deras bröder tuhundradtuſend qwinnor, ſöner och döttrar; och togo dertill ſtort rof af dem, och förde rofwet till Samarien.

9. Och war ſammaſtäds en HERrans Prophet, ſom het Obed. Han gick ut emot hären, ſom till Samarien kom, och ſade till dem: Si, efter HERren edra fäders Gud är wred på Juda, hafwer han gifwit dem i edra händer; men I hafwen ſå grufweliga ſlagit dem ihjäl, att det räcker upp till himmelen. 1 Moſ. 18: 20, 21.

10. Nu menen I undertrycka eder Juda barn, och Jeruſalem till trälar och trälinnor; är det nu icke ſkuld när eder emot HERran edar Gud?

11. Så hörer mig nu och förer fångarna dit igen, dem I bortfört hafwen af edra bröder; ty HERrans wrede förgrymmar ſig öfwer eder.

12. Då hofwo ſig upp någre de myndigaſte af Ephraims barn, Aſaria, Johanans ſon, Bericha, Meſillemoths ſon, Jehiſkia, Sallums ſon, och Amaſa, Hadlai ſon, emot dem ſom utu hären kommo;

13. Och ſade till dem: I ſkolen icke hafwa deßa fångar hitin; ty I kommen intet annat än ſkuld på oß för HERranom, på det I ſkolen deſto flera göra wåra ſynder och ſkulder; här är ſkuld nog tillförene, och wrede förgrymmar ſig öfwer Iſrael.

14. Då läto de wäpnade fångarna och rofwet, inför öfwerſtarna, och inför hela menigheten.

15. Då ſtodo de män upp, ſom nu wid namn nämnde woro, och togo fångarna, och alle de, ſom ibland dem nakne woro, klädde de, af det röfwadt war. Och då de hade klädt dem, drogo de ſkor uppå dem, och gåfwo dem mat och dryck, och ſmorde dem, och förde på åſnar alla dem, ſom ſwage woro, och läto komma dem till Jericho palmſtaden, till deras bröder; och kommo igen till Samarien. 5 Moſ. 34: 3.

16. På ſamma tiden ſände Konung Ahas till Konungarna af Aſſur, att de ſkulle hjelpa honom. 2 Kon. 16: 7.

17. Och de Edomeer kommo åter pånytt, och ſlogo Juda, och förde ſomliga bort.

18. Och de Philiſteer lade ſig neder i de ſtäder på hedene, och ſunnan på Juda, och wunno BethSemes, Ajalon, Gederoth och Socho, med deß döttrar, Thimna med deß döttrar, och Gimſo med deß döttrar; och bodde deruti.

19. Ty HERren plågade Juda för Ahas ſkull, Iſraels Konungs, derföre, att han hade blottat Juda, och förtog ſig emot HERran.

20. Och emot honom kom Thiglath-Pilneſer, Konungen af Aſſur; han belade honom; men han kunde icke winna honom.

21. Och Ahas tog en del i HERrans hus, och i Konungshuſena, och i de öfwerſtas, det han gaf Konungenom i Aſſur; men det halp honom intet.

22. Yttermera, i hans nöd förtog Konung Ahas ſig ännu mer emot HERran;

23. Och offrade gudomen i Damaſco, ſom honom ſlagit hade, och ſade: Konungens gudar af Syrien hjelpa honom; derföre will jag offra dem, att

de måga ock hjelpa mig; ändock de woro honom och helo Iſrael till fall. 2 Kon. 16: 10. Dom. 16: 23.

24. Och Ahas lade tillhopa de tyg i Guds hus, och ſlog dem ſönder, och lyckte igen dörrarna af HErrans hus, och gjorde ſig altare i hwarjo wrå i Jeruſalem.

25. Och i Juda ſtäder, både här och der, gjorde han höjder till att röka androm gudom, och rette HErran ſina fäders Gud.

26. Hwad nu mer af honom ſägande är, och alla hans wägar, både förſta och ſiſta, ſi, det är ſkrifwet i Juda och Iſraels Konungars bok. 2 Kon. 16: 19.

27. Och Ahas afſomnade med ſina fäder, och de begrofwo honom i ſtadenom i Jeruſalem; ty de lade honom icke ibland Iſraels Konungars grifter. Och hans ſon Jehiſkia wardt Konung i hans ſtad. 2 Kon. 18: 1.

29. Capitlet.

Jehiſkia nitälſkan. Templets rening.

Jehiſkia war fem och tjugu åra gammal, då han Konung wardt, och regerade nio och tjugu år i Jeruſalem; hans moder het Abija, Zacharia dotter. 2 Kon. 18: 1.

2. Och han gjorde det HErranom wäl behagade, ſåſom hans fader David.

3. Han lät upp dörrarna på HErrans hus, i förſta månadenom af förſta årena ſins rikes, och gjorde dem färdiga;

4. Och lät komma derin Preſterna och Leviterna, och förſamlade dem på breda gatone öſtantill;

5. Och ſade till dem: Hörer härtill, I Leviter: Helger eder nu, på det I mågen helga HErrans edra fäders Guds hus; och hafwer ut orenligheten af helgedomenom.

6. Ty wåre fäder hafwa förtagit ſig, och gjort det ondt war för HErranom wårom Gud, och hafwa öfwergifwit honom; förty de hafwa wändt ſitt anſigte ifrå HErrans boning, och wändt ryggen till,

7. Och hafwa igenlyckt dörrarna till förhuſet, och utſläckt lamporna, och intet rökwerk röka låtit, och intet bränneoffer gjort Iſraels Gudi i helgedomenom.

8. Deraf är HErrans wrede kommen öfwer Juda och Jeruſalem, och han hafwer gifwit dem till att förſkingras och förödas, ſå att man hwißlar åt dem, ſåſom I med eder ögon ſen. 2 Chr. 30: 7.

9. Ty ſi, fördenſkull äro wåre fäder fallne genom ſwärd; wåre ſöner, döttrar och huſtrur äro bortförde. 2 Chr. 28: 5.

10. Nu hafwer jag i ſinnet att göra med HErranom Iſraels Gud ett förbund, att hans wrede och grymhet må wända ſig ifrån oß.

11. Nu, mine ſöner, warer icke förſummelige; ty eder hafwer HErren utkorat, att I ſkolen ſtå för honom, och att I ſkolen wara hans tjenare och rökare. 2 Moſ. 28: 1. 4 Moſ. 3: 6.

12. Då ſtodo Leviterna upp, Mahath, Amaſai ſon, och Joel, Aſaria ſon af de Kehathiters barn; men af Merari barn, Kis, Abdi ſon, och Aſaria, Jehaleleels ſon; af de Gerſoniters barn, Joah Simma ſon, och Eden, Joahs ſon;

13. Och af Elizaphans barn, Simri och Jegiel; af Aſſaphs barn, Sacharia och Matthania;

14. Af Hemans barn, Jehiel och Simei; af Jeduthuns barn, Semaja och Uſiel.

15. Och de förſamlade ſina bröder, och helgade ſig, och gingo in, efter Konungens bud, af HErrans ord, till att rena HErrans hus.

16. Och Preſterna gingo in uti HErrans hus, till att rena det, och lade all den orenhet, ſom i HErrans tempel funnen wardt, uppå gården åt HErrans hus; och Leviterna togo henne upp, och båro ut i Kidrons bäck.

17. På förſta dagen af förſta månadenom begynte de till att helga ſig, och på åttonde dagen i den månaden gingo de uti HErrans förhus, och helgade HErrans hus åtta dagar, och fullkomnade det på ſextonde dagen i förſta månadenom.

18. Och de gingo in till Konung

Hiſkia, och ſade: Wi hafwe renat hela HERrans hus, bränneoffrets altare och all deß tyg; ſkådobrödens bord, och all deß tyg;

19. Och all de kärile, ſom Konung Ahas, då han Konung war, bortkaſtat hade, då han ſyndade; dem hafwe wi tillredt och helgat, ſi, de äro för HERrans altare.

20. Då war Konung Jehiſkia bittida uppe, och förſamlade de öfwerſta i ſtadenom, och gick upp till HERrans hus;

21. Och hade fram ſju ſtutar, ſju wädrar, ſju lamb och ſju getabockar, till ſyndoffer, för riket, för helgedomen, och för Juda. Och han ſade till Preſterna Aarons barn, att de ſkulle offra på HERrans altare. 3 Moſ. 4: 14.

22. Då ſlagtade de ſtutarna, och Preſterna togo blodet, och ſtänkte det på altaret; och ſlagtade wädrarna, och ſtänkte blodet på altaret; och ſlagtade lamben, och ſtänkte blodet på altaret; 3 Moſ. 8: 15, 19, 24. Ebr. 9: 21.

23. Och hade bockarna fram till ſyndoffer inför Konungen och menigheten, och lade ſina händer på dem; 2 Moſ. 29: 10. 3 Moſ. 4: 15.

24. Och Preſterna ſlagtade dem, och ſtänkte deras blod på altaret, till att förſona hela Iſrael; ty Konungen hade befallt offra bränneoffer och ſyndoffer för hela Iſrael.

25. Och han ſatte Leviterna i HERrans hus med cymbaler, pſaltare och harpor, ſåſom David det befallt hade, och Gad, Konungens Siare, och den Propheten Nathan; **ty det war HERrans bud igenom hans Propheter.** 1 Chr. 6: 31. 16: 4. 23: 5. 25: 1, 6.

26. Och Leviterna ſtodo med Davids ſträngaſpel, och Preſterna med trummeter. 4 Moſ. 10: 10.

27. Och Hiſkia bad dem göra bränneoffer på altarena; och ſom man begynte bränneoffret, begyntes ock på HERrans ſång och trummeterna, och med mångahanda Davids, Iſraels Konungs, ſträngaſpel.

28. Och hela menigheten tillbad; och ſångarenas ſång och trummeternas trummetning warade allt intilldeß bränneoffret öfwerfaret war.

29. Då nu bränneoffret gjordt war, bugade ſig Konungen, och alle de ſom när honom wid handen woro, och tillbådo.

30. Och Konung Jehiſkia, med öfwerſtarna, bad Leviterna lofwa HERran, med Davids och den Siarens Aſſaphs dikt. Och de lofwade honom med glädje; och de böjde ſig, och tillbådo.

31. Och Jehiſkia ſwarade, och ſade: Nu hafwen I fyllt edra händer HERranom; går fram, och bärer fram offer och lofoffer till HERrans hus. Och menigheten bar fram offer och lofoffer; och hwar och en af friwiljogt hjerta bränneoffer. 3 Moſ. 7: 12.

32. Och talet på bränneoffret, ſom menigheten frambar, war ſjutio oxar, hundrade wädrar, och tuhundrad lamb; och allt detta till bränneoffer HERranom.

33. Och de helgade ſexhundrad oxar, och tretuſend får.

34. Men Preſterna woro för få, och förmådde icke draga hudena af allo bränneoffrena; derföre togo de ſina bröder Leviterna, tilldeß det werk öfwerſtåndet wardt, och ſå länge Preſterna helgade ſig; förty de Leviter ſtå lätteligare till att helga, än Preſterna.

35. War ockſå bränneoffret mycket, med det feta af tackoffren, och drickoffret till bränneoffret. Alltſå wardt ämbetet i HERrans hus redo.

36. Och Jehiſkia fröjdade ſig med allo folkena, att man war ſå redo worden med Gudi; ty det ſkedde med haſtighet.

30. Capitlet.

Jehiſkia påbjuder, håller Paſſah.

Och Jehiſkia ſände ut till hela Iſrael och Juda, och ſkref bref till Ephraim och Manaſſe, att de ſkulle komma till HERrans hus i Jeruſalem, och hålla Paſſah HERranom Iſraels Gud.

2. Och Konungen höll ett råd med ſina öfwerſta, och med hela menigheten i Jeruſalem, till att hålla Paſſah i dem andra månadenom. 2 Moſ. 12: 6. 4 Moſ. 9: 11.

3. Förty

3. Förty de kunde icke hålla det på den ſamma tiden, derföre att Preſterna icke nog helgade woro, och folket icke ännu tillhopakommet war till Jeruſalem.

4. Och det täcktes Konungenom wäl, och hela menighetene.

5. Och de beſtällde, att det ſå utropadt wardt i hela Iſrael, ifrå Ber-Seba allt intill Dan, att de ſkulle komma och hålla Paſſah HErranom Iſraels Gud i Jeruſalem; ty de hade i långan tid icke hållit det, ſåſom det ſkrifwet ſtår.

6. Och båden gingo åſtad med brefwen ifrå Konungens och hans öfwerſtars hand, igenom hela Iſrael och Juda, efter Konungens befallning, och ſade: I Iſraels barn, wänder eder om till HErran, Abrahams, Iſaacs och Iſraels Gud, ſå warder han ſig wändandes till de undſluppna, ſom ännu återlefde äro ifrå Konungens hand i Aſſur; 2 Kon. 15: 19.

7. Och warer icke ſåſom edre fäder och bröder, ſom ſig emot HErran deras fäders Gud förtagit hafwa; och han gaf dem till en förödelſe, ſåſom I ſjelfwe ſen. 2 Chr. 29: 8.

8. Så warer nu icke halsſtyfwe, ſåſom edra fäder; utan räcker HErranom edra hand, och kommer till hans helgedom, den han helgat hafwer till ewig tid; och tjener HErranom edrom Gud, ſå wänder ſig hans wredes grymhet ifrån eder.

9. Förty, om I omwänden eder till HErran, ſå ſkola edra bröder och barn få barmhertighet för dem ſom dem fångna hålla, ſå att de ſkola komma åter i detta land igen; ty HErren edar Gud är nådelig och barmhertig, och warder icke wändandes ſitt anſigte ifrån eder, om I omwänden eder till honom. 2 Moſ. 34: 7.

10. Och båden gingo ifrå den ena ſtaden till den andra, i Ephraims och Manaſſe land, och allt intill Sebulon; men de gjorde gabb utaf dem, och beſpottade dem.

11. Dock några af Aſſer, och Manaſſe, och Sebulon, ödmjukade ſig, och kommo till Jeruſalem.

12. Kom ockſå Guds hand i Juda, ſå att han gaf dem endrägtigt hjerta, till att göra efter Konungens och de öfwerſtars bud, efter HErrans ord.

13. Och kom ſamman i Jeruſalem en ſtor hop folk, till att hålla oſyrade bröds högtidena i dem andra månadenom, en mägta ſtor menighet.

14. Och de ſtodo upp, och kaſtade bort de altare, ſom i Jeruſalem woro, och allt rökwerk hofwo de bort och kaſtade uti den bäcken Kidron;

15. Och ſlagtade Paſſah på fjortonde dagen af den andra månaden; och Preſterna och Leviterna blygdes, och helgade ſig, och båro bränneoffer till HErrans hus;

16. Och ſtodo i deras ordning, ſåſom det ſig borde, efter Moſe den Guds manſens lag; och Preſterna ſtänkte blodet af Leviternas hand.

17. Ty der woro många i menighetene, ſom ſig icke helgat hade; derföre ſlagtade Leviterna Paſſah för alla dem ſom icke rene woro, ſå att de HErranom helgade wordo.

18. War ock deßlikes mycket folk af Ephraim, Manaſſe, Iſaſchar och Sebulon, ſom icke rene woro; utan åto Paſſahlambet, icke ſåſom ſkrifwet ſtår; ty Jehiſkia bad för dem, och ſade: **HErren, ſom milder är, warder dem allom nådelig,** 2 Moſ. 12: 3, ꝛc. 3 Moſ. 7: 21. 4 Moſ. 9: 6.

19. Som ſtälla ſitt hjerta till att ſöka HErran Gud, deras fäders Gud, och icke för den helga renſelſens ſkull.

20. Och HErren hörde Jehiſkia, och helade folket.

21. Alltſå höllo Iſraels barn, ſom i Jeruſalem funne wordo, oſyrade bröds högtidena i ſju dagar, med ſtora fröjd. Och Leviterna och Preſterna lofwade HErran hwar dag, med HErrans mägtiga ſträngaſpel.

22. Och Jehiſkia talade hjerteliga med alla Leviterna, ſom ett godt förſtånd hade om HErran; och de åto öfwer hela högtidena i ſju dagar, och offrade, och tackade HErranom deras fäders Gud.

23. Och hela menigheten wardt till

rådſ, att hålla det ännu i andra ſju dagar, och höllo ockſå de ſju dagarna med glädje.

24. Ty Hiſkia, Juda Konung, gaf till häfoffer för menighetena tuſende ſtutar, och ſjutuſend får; men de öfwerſte gåfwo till häfoffer för menighetene tuſende ſtutar och tiotuſend får; alltſå helgade ſig då många af Preſterna. 2 Chr. 35: 7.

25. Och gladdes hela menigheten Juda, Preſterna och Leviterna, och hela menigheten, ſom af Iſrael kommen war, och främlingarna, ſom af Iſraels land komne woro, och de ſom i Juda bodde.

26. Och war en ſtor glädje i Jeruſalem; ty ifrå Salomos, Davids ſons, Iſraels Konungs tid, hade ſådana icke warit i Jeruſalem.

27. Och Preſterna och Leviterna ſtodo upp, och wälſignade folket; och deras röſt wardt hörd, och deras bön kom inför hans helga boning i himmelen. 4 Moſ. 6: 23.

31. Capitlet.

Afguderi afſkaffadt. Preſternas underhåll. Konungens lycka.

Då detta alltſå uträttadt war, drogo ut alle de Iſraeliter, ſom i Juda ſtäder funne woro, och bröto ned ſtoderna, och höggo bort lundarna, och bröto ned höjderna och altaren, i hela Juda, BenJamin, Ephraim och Manaſſe, tilldeß de gjorde en ända på dem. Och Iſraels barn drogo alle till ſina ägor i ſina ſtäder igen. 2 Kon. 18: 4. 2 Chr. 32: 12.

2. Men Jehiſkia ſtällde Preſterna och Leviterna uti deras ordning, hwar och en efter ſitt ämbete, både Preſter och Leviter, till bränneoffer och tackoffer, att de ſkulle tjena, tacka och lofwa, i portarna åt HErrans lägre. 3 Moſ. 8: 35. 4 Moſ. 4: 3.

3. Och Konungen gaf ſin del af ſina håfwor till bränneoffer, om morgon och om afton, och till bränneoffer om Sabbatherna, och nymånadom, och högtidom, efter ſom ſkrifwet ſtår i HErrans lag. 4 Moſ. 28: 3.

4. Och han ſade till folket, ſom i Jeruſalem bodde, att de ſkulle gifwa Preſterna och Leviterna delar, att de måtte deſto bättre akta på HErrans lag. 4 Moſ. 18: 8. Neh. 13: 10, 11.

5. Och då det talet kom ut, gåfwo Iſraels barn mycken förſtling af ſäd, win, oljo, hannog och allahanda årswäxt på markene; och allahanda tiond förde de in, ganſka mycket.

6. Förde ockſå Iſraels barn och Juda, ſom i Juda ſtäder bodde, tiond fram af fä och får, och tiond af det helgada ſom de HErranom ſinom Gud helgat hade, och lade en hop här, och en hop der.

7. Uti tredje månadenom begynte de att lägga hoparna, och i ſjunde månadenom lyktade de det.

8. Och då Jehiſkia med de öfwerſta ingingo, och ſågo hoparna, lofwade de HErran, och hans folk Iſrael.

9. Och Jehiſkia frågade Preſterna och Leviterna om hoparna.

10. Och Aſaria Preſten, den ypperſte i Zadoks hus, ſade till honom: Ifrå den tid man begynte införa häfoffret i HErrans hus, hafwe wi ätit och äre mätte wordne, och här är ännu mycket qwart; förty HErren hafwer wälſignat ſitt folk; derföre är denne hopen öfwerblefwen.

11. Då befallde Konungen, att de ſkulle reda till kiſtor i HErrans hus; och de tillredde dem;

12. Och lade derin häfoffret, tionden, och det helgada, på ſina tro. Och öfwer det ſamma war ſkickad Chanania den Leviten, och Simei hans broder den andre;

13. Och Jehiel, Aſaſia, Nahath, Aſahel, Jerimoth, Joſabad, Eliel, Jismacha, Mahath och Benaja, förſkickade af Chanania och Simei hans broders hand, efter Konungens Jehiſkia befallning. Men Aſaria war öfwerſte i Guds hus.

14. Och Kore, Jimna ſon, den Leviten, den dörrawaktaren öſtantill, war öfwer de friwiljoga Guds gåfwor, ſom HErranom till häfoffer gifna wordo, och öfwer det aldrahelgaſta. 3 Moſ. 2: 3.

15. Och under hans hand woro Eden, Minjamin, Jeſua, Semaja, Amaria och

Sechania, uti Preſternas ſtäder, på ſina tro; att de ſkulle gifwa ſina bröder efter deras ordning, dem minſta ſåſom dem förſta; Joſ. 21: 9. 5 Moſ. 18: 8.

16. Deßlikes dem ſom för mansperſoner räknade wordo, tre åra gamle och derutöfwer, ibland alla dem ſom uti HErrans hus gingo, hwar på ſin dag till ſitt ämbete, och i ſine wakt efter ſitt ſkifte;

17. Sammalunda dem ſom för Preſter räknade wordo, i deras fäders hus, och Leviterna, ifrå tjugu år och derutöfwer, i deras wakt efter deras ſkifte; 1 Chr. 23: 27.

18. Dertill dem ſom räknade wordo ibland deras barn, huſtrur, ſöner och döttrar, i hela menighetene; förty de helgade på ſina tro det helgada.

19. Woro ockſå män wid namn nämnde ibland Aarons barn, Preſterna uppå förſtädernes mark, i alla ſtäder, att de ſkulle del gifwa alla mansperſoner ibland Preſterna, och allom dem ſom ibland Leviterna räknade wordo.

20. **Alltſå gjorde Jehiſkia i hela Juda och gjorde det godt, rätt och ſant war för HErranom ſinom Gud.**

21. **Och i all handel, ſom han tog ſig före med Guds hus tjenſte, efter lagen och buden, till att ſöka ſin Gud, det gjorde han af allt hjerta; derföre gick han det ock wäl igenom.**

32. Capitlet.

Sanheribs trots. Jehiſkia ruſtning, hjelp, krankhet, ägodelar, fall, död.

Efter denna handel och trohet kom Sanherib, Konungen i Aſſur, och drog in i Juda, och lägrade ſig för de faſta ſtäder, och hade i ſinnet, att han wille taga det in. 2 Kon. 18: 13. Eſ. 36: 1.

2. Då Jehiſkia ſåg, att Sanherib kom, och hans anſigte ſtod till att ſtrida emot Jeruſalem,

3. Wardt han till råds med ſina öfwerſta och wäldiga, att de ſkulle öfwertäcka wattnen af källorna, ſom utanför ſtaden woro; och de hulpo honom.

4. Och ſig förſamlade mycket folk, och öfwertäckte alla källor och bäcker midt i landena, och ſade, att de Konungar af Aſſur icke ſkola mycket watten finna, när de komma.

5. Och han tog ſtyrko till ſig, och byggde igen alla murar, ſom förfallne woro, och gjorde torn deruppå; och byggde ändå derutanföre en annan mur. Och Millo gjorde han faſt i Davids ſtad, och lät göra många wärjor och ſköldar; 1 Kon. 9: 15. 2 Sam. 5: 9.

6. Och ſkickade höfwitsmän till ſtrids med folket; och han förſamlade dem till ſig på den breda gatona wid ſtadsporten, och talade hjerteliga till dem, och ſade:

7. **Warer tröſte och wid godt mod; frukter eder intet, och gifwer eder intet för Konungenom af Aſſur, eller för all den hop, ſom när honom är; ty med oß är en ſtörre, än med honom.** 2 Kon. 6: 16. 1 Joh. 4: 4.

8. **Med honom är en köttslig arm; men med oß är HErren wår Gud, att han ſkall hjelpa oß, och föra wåra ſtrid.** Och folket förlät ſig på Jehiſkia, Juda Konungs, ord. Jer. 17: 5, 7.

9. Derefter ſände Sanherib, Konungen i Aſſur, ſina tjenare till Jeruſalem, ty han låg för Lachis, och all hans magt med honom, till Jehiſkia, Juda Konung, och till hela Juda, ſom i Jeruſalem war, och lät ſäga honom:

10. Detta ſäger Sanherib, Konungen i Aſſur: Hwar förtröſten I eder uppå, I ſom bon uti det belagda Jeruſalem?

11. Jehiſkia förförer eder, att han må komma eder i döden, hunger och törſt, och ſäger: HErren wår Gud ſkall undſätta oß utu Konungens hand af Aſſyrien.

12. Är icke han den Jehiſkia, ſom hans höjder och altare bortkaſtat hafwer, och ſagt till Juda och Jeruſalem: För ett altare ſkolen I tillbedja, och deruppå röka.

13. Weten I icke, hwad jag och mine fäder gjort hafwa allom folkom i landen? Hafwa ock Hedningarnas gudar i landen kunnat hjelpa deras land ifrå mine hand?

14. Hwilken är den af alla deßa Hedningarnas gudar, ſom mina fäder nederlagt hafwa, ſom hafwer kunnat hjelpa ſitt folk utu mine hand; att edar Gud ſkulle förmå hjelpa eder utu mine hand?

15. Så låter icke nu Hiſkia bedraga eder, och låter icke tälja eder i ſådant ſinne, och tror honom intet; förty, medan ingen alla Hedningars och Konungarikens gud hafwer kunnat hjelpa ſitt folk ifrå mine och mina fäders hand, ſå warda icke heller edre gudar eder hjelpande ifrå mine hand.

16. Dertill talade hans tjenare ännu mer emot HErran Gud, och emot hans tjenare Jehiſkia.

17. Skref han ock bref ut, deruti han hädde HErran Iſraels Gud, och talade om honom, och ſade: Såſom Hedningarnas gudar i landen icke hafwa hulpit deras folk ifrå mine hand, ſå warder ock icke Jehiſkia Gud hjelpandes hans folk ifrå mine hand.

18. Och de ropade med höga röſt, på Judiſkt mål, till folket i Jeruſalem, ſom på muren woro, till att göra dem rädda och förſkräckta, att de ſå måtte få ſtaden.

19. Och talade de ſå emot Jeruſalems Gud, ſåſom emot folkens gudar på jordene, hwilke menniſkos handawerk woro.

20. Men Konung Jehiſkia med Prophetenom Eſaia, Amos ſon, bådo deremot, och ropade till himmelen.

2 Kon. 19: 15.

21. Och HErren ſände en Ängel, ſom förgjorde alla de wäldiga i hären, och Förſtarna och öfwerſtarna i Konungens lägre af Aſſyrien; ſå att han med ſkam drog åter till ſitt land igen. Och då han gick uti ſins guds hus, dråpo honom der med ſwärd, de ſom af hans eget lif komne woro.

2 Kon. 19: 35. Eſ. 37: 36.

22. Alltſå halp HErren Jehiſkia, och dem i Jeruſalem, utu Sanheribs hand, Konungens i Aſſyrien, och alla andras; och bewarade dem för allom omkring;

23. Så att månge båro ſkänker HErranom till Jeruſalem, och klenodier Jehiſkia, Juda Konung. Och han wardt ſedan högt räknad för alla Hedningar.

24. På den tiden wardt Jehiſkia dödſjuk, och han bad HErran; han hörde honom, och gaf honom ett tecken.

2 Kon. 20: 1, ꝛc. Eſ. 38: 1, ꝛc.

25. Dock wedergalt icke Jehiſkia, efter ſom honom gifwet war; ty hans hjerta upphof ſig; derföre kom wrede öfwer honom, och öfwer Juda, och Jeruſalem.

2 Kon. 20: 13. Eſ. 39: 2. 2 Kon. 20: 17, 18.

26. Men Jehiſkia ödmjukade ſig, att hans hjerta hade upphäfwit ſig, ſamt med dem i Jeruſalem; derföre kom HErrans wrede icke öfwer dem, ſå länge Jehiſkia lefde.

27. Och Jehiſkia hade ganſka ſtora rikedomar och härlighet; och han gjorde ſig en ſkatt af ſilfwer, guld, ädla ſtenar, örter, ſköldar och allahanda koſtelig tyg;

28. Och hus till inkommandes årswäxt, win och oljo; och ſtall för allahanda boſkap, och hus för får.

29. Och han byggde ſig ſtäder, och hade boſkap, får och fä till en ſtor hop; förty Gud gaf honom ganſka många ägodelar.

30. Han är den Jehiſkia, ſom igentäppte den öfra wattukällona i Gihon, och ledde henne nedåt, weſter om Davids ſtad. Och war Jehiſkia lyckoſam i alla ſina gerningar.

31. Men då de öfwerſtars ſändningabåd af Babel till honom ſände woro, att fråga efter det undertecken, ſom i landena ſkedt war, öfwergaf Gud honom, ſå att han förſökte honom; på det att kunnigt ſkulle warda allt det i hans hjerta war. 2 Kon. 20: 12.

32. Hwad nu mer af Jehiſkia ſägande är, och om hans barmhertighet, ſi, det är ſkrifwet i den Propheten Eſaia, Amos ſons, ſyn, uti Juda och Iſraels Konungars bok.

2 Kon. 18: 1, ꝛc.

33. Och Jehiſkia afſomnade med ſina fäder, och de begrofwo honom öfwer Davids barnas grifter; och hele Juda och de i Jeruſalem gjorde honom äro i hans död. Och hans ſon Manaſſe wardt Konung i hans ſtad.

33. Capitlet.

Manaſſe afguderi, fängelſe, bot, död.
Amon Konung, dräpen.

Manaſſe war tolf åra gammal, då han Konung wardt, och regerade fem och femtio år i Jeruſalem; 2 Kon. 21: 1.

2. Och gjorde det ondt war för HERranom, efter Hedningarnas ſtyggelſe, ſom HERren för Iſraels barn fördrifwit hade.

3. Och han afwände ſig, och uppbyggde höjder, ſom hans fader Jehiſkia nederſlagit hade, och ſtiktade altare till Baalim, och gjorde lundar, och tillbad allan himmelens här, och tjente dem. 2 Kon. 18: 4. 2 Chr. 31: 1.

4. Han byggde ock altare i HERrans hus, om hwilket HERren ſagt hade: I Jeruſalem ſkall mitt Namn wara i ewig tid. 2 Sam. 7: 10. 1 Kon. 8: 29. 9: 3.

5. Och han byggde altare till allan himmelens här, i båda gårdarna åt HERrans hus.

6. Och han lät ſina ſöner gå genom eld uti Hinnoms ſons dal, och utwalde dagar, och aktade på foglarop, och brukade trolldom, och ſtiktade ſpåmän och tecknatydare, och gjorde mycket det HERranom illa behagade, till att reta honom.

7. Han ſatte deßlikes beläte och afgudar, ſom han i Guds hus göra lät, der Gud om ſagt hade till David, och hans ſon Salomo: Uti detta hus, i Jeruſalem, ſom jag utwalt hafwer för alla Iſraels ſlägter, will jag ſätta mitt Namn i ewig tid; 2 Chr. 7: 16.

8. Och ſkall icke mer låta Iſraels fot wika ifrå landena, ſom jag deras fäder beſtällt hafwer; ſå framt de hålla ſig, ſå att de göra allt det jag dem budit hafwer, i all lag, bud och rätter, igenom Moſe.

9. Men Manaſſe förförde Juda och dem i Jeruſalem, ſå att de gjorde wärre än Hedningarna, ſom HERren för Iſraels barn förgjort hade.

10. **Och när HERren lät tala till Manaſſe och hans folk, aktade de det intet.**

11. **Derföre lät HERren komma öfwer dem de öfwerſtar öfwer Konungens här i Aſſur; de togo Manaſſe fången i fjettrar, och bundo honom med kedjor, och förde honom till Babel.** 5 Moſ. 28: 36.

12. **Och ſom han war i ångeſt, bad han HERran ſin Gud, och ödmjukade ſig ſtorliga för ſina fäders Gud;**

13. **Och bad honom innerliga. Då hörde han hans bön, och lät honom komma till Jeruſalem igen till ſitt rike. Och beſinnade då Manaſſe, att HERren är Gud.**

14. Derefter byggde han de ytterſta murarna till Davids ſtad, weſtantill wid Gihon i bäckenom, och der man ingår genom fiſkaporten, och allt omkring intill Ophel, och gjorde dem ganſka höga; och ſatte höfwitsmän uti Juda faſta ſtäder;

15. Och kaſtade bort de främmande gudar och afgudar utu HERrans hus, och all altare, ſom han byggt hade på HERrans hus berg, och i Jeruſalem, och kaſtade dem ut för ſtaden;

16. Och uppfärdade HERrans altare, och offrade deruppå tackoffer och lofoffer, och befallde Juda, att de ſkulle tjena HERranom Iſraels Gud.

17. Likwäl offrade folket ännu på höjderna; dock HERranom deras Gud.

18. Hwad nu mera af Manaſſe ſägande är, och om hans bön till ſin Gud, och om de ord, ſom Siarena med honom talade i HERrans Iſraels Guds Namn, ſi, det är ibland Iſraels Konungars gerningar;

19. Och om hans bön, och huru han bönhörd wardt, och alla hans ſynder och mißgerningar, och rummet, der han höjder uppå byggde, och lundar och afgudar ſtiktade, förr än han ödmjukad wardt, ſi, det är allt ſkrifwet ibland Siarenas gerningar.

20. Och Manaſſe afſomnade med ſina fäder, och de begrofwo honom i hans hus; och hans ſon Amon wardt Konung i hans ſtad.

21. Tu och tjugu år gammal war Amon, då han Konung wardt, och regerade tu år i Jeruſalem; 2 Kon. 21: 19.

22. Och gjorde det ondt war för HERranom, ſåſom hans fader Manaſſe gjort hade; och Amon offrade allom afgudom, ſom hans fader Manaſſe gjort hade, och tjente dem.

23. **Men han ödmjukade ſig intet för HERranom, ſåſom hans fader Manaſſe ſig ödmjukat hade; ty denne Amon förökade ſkuldena.**

24. Och hans tjenare gjorde ett förbund emot honom, och dråpo honom i hans hus.

25. Då ſlog folket i landena alla dem ſom förbundet emot Konung Amon gjort hade; och folket i landena gjorde hans ſon Joſia till Konung i hans ſtad.

34. Capitlet.

Joſia renar, botar templet.

Åtta åra gammal war Joſia, då han Konung wardt, och regerade ett och tretio år i Jeruſalem;
2 Kon. 22: 1.

2. Och gjorde det godt war för HERranom, och wandrade uti ſins faders Davids wägom, och wek hwarken på den högra eller wenſtra ſidona.

3. Ty i åttonde årena af ſitt rike, medan han ännu en dräng war, begynte han att ſöka ſins faders Davids Gud. Och i tolfte årena begynte han till att renſa Juda och Jeruſalem af höjder, och lundar, och afgudar, och gjuten beläte;

4. Och lät afbryta för ſig Baalims altare; och beläten deruppå högg han neder; och de lundar, och afgudar, och beläte, ſlog han ſönder, och gjorde dem till ſtoft, och ſtröbde dem på deras grifter, ſom för dem offrat hade; 2 Kon. 23: 6.

5. Och brände upp Preſternas ben på altaren, och renſade alltſå Juda och Jeruſalem. 1 Kon. 13: 2.

6. Sammalunda i Manaſſe ſtäder, Ephraim, Simeon, och allt intill Naphthali, uti deras öfner, allt omkring.

7. Och då han hade afbrutit altaren och lundarna, och afgudarna ſönderkroßat, och all beläte ſönderſlagit i hela Iſraels land, drog han åter till Jeruſalem.

8. Uti adertonde årena ſins rikes, då han landet och huſet renat hade, ſände han Saphan, Azalia ſon, och Maaſeja ſtadsfogdan, och Joah, Joahas ſon, cancelleren, till att förbättra HERrans ſins Guds hus.
2 Kon. 22: 3.

9. Och de kommo till den öfwerſta Preſten Hilkia, och man fick dem de penningar, ſom till Guds hus införde woro, hwilka Leviterna, ſom dörrarna waktade, förſamlat hade, af Manaſſe, Ephraim, och af allom igenlefdom i Iſrael, och af hela Juda och BenJamin, och af dem ſom i Jeruſalem bodde.

10. Och de gåfwo dem uti arbetarenas händer, ſom beſtällde woro till HERrans hus; och de gåfwo dem ſom arbetade på HERrans hus, der det förfallet war, att de ſkulle förbättra huſet.

11. De ſamme gåfwo dem ſedan timbermannom och byggningsmannom, till att köpa huggen ſten, och höfladt trä till bjelkar, på de hus, ſom Juda Konungar förderfwat hade.

12. Och männerna arbetade på werket på ſina tro; och öfwer dem woro ſkickade Jahath, och Obadja, Leviter, utaf Merari barn; Zacharia och Meſullam, utaf de Kehathiters barn, till att drifwa arbetet; och woro alle Leviter, ſom på ſträngaſpel kunde.

13. Men öfwer dragare, och dem ſom drefwo till allahanda arbete i all ämbeten, woro utaf Leviterna, ſkrifware, ämbetsmän och dörrawaktare.

14. Och då de togo ut penningarna, ſom i HERrans hus inlagde woro, fann Hilkia Preſten lagbokena, ſom HERren genom Moſe gifwit hade. 2 Kon. 22: 8.

15. Och Hilkia ſwarade, och ſade till Saphan ſkrifwaren: Jag hafwer funnit lagbokena i HERrans hus. Och Hilkia fick Saphan bokena.

16. Och Saphan bar henne till Konungen, och gaf Konungenom ſwar igen, och ſade: Allt det i dina tjenares händer befaldt är, det göra de.

17. Och de penningar, ſom i HERrans hus funne äro, hafwa de lagt

ihop, och fått dem föreſtåndarenom och arbetaromen.

18. Och Saphan ſkrifwaren underwiſte Konungen, och ſade: Hilkia Preſten hafwer fått mig ena bok. Och Saphan las deruti för Konungenom.

19. Och då Konungen hörde lagſens ord, ref han ſin kläder ſönder.

20. Och Konungen böd Hilkia, och Ahikam, Saphans ſon, och Abdon, Micha ſon, och Saphan ſkrifwarenom, och Aſaja, Konungens tjenare, och ſade: 2 Kon. 22: 12.

21. Går bort, och fråger HERran för mig, och för dem ſom qware äro i Iſrael, och för Juda, om bokens ord, ſom funnen är; förty HERrans grymhet är ſtor, ſom öfwer oß upptänd är, att wåre fäder icke hållit hafwa HERrans ord, att de måtte gjort ſåſom i deßo bok ſkrifwet ſtår.

22. Då gick Hilkia, ſamt med de andra, ſom af Konungenom ſände woro, bort till den Prophetißan Hulda, Sallums huſtru, Thakehaths ſons, Haſra ſons, klädewaktarens, ſom i Jeruſalem bodde, uti den andra delenom, och talade detta med henne.

23. Och hon ſade till dem: Detta ſäger HERren Iſraels Gud: Säger dem mannenom, ſom eder till mig ſändt hafwer:

24. Detta ſäger HERren: Si jag ſkall låta komma olycko öfwer detta rum, och deß inbyggare, nämliga all de förbannelſe, ſom i bokene ſkrifwen ſtå, ſom för Juda Konung läſen är; 3 Moſ. 26: 14. 5 Moſ. 28: 15, ꝛc.

25. Derföre, att de hafwa öfwergifwit mig, och rökt androm gudom, ſå att de hafwa rett mig med allt deras händers werk; och min grymhet ſkall upptänd warda öfwer detta rum, och icke utſläckt warda.

26. Och Juda Konunge, ſom eder utſändt hafwer till att fråga HERran, ſkolen I ſå ſäga: Detta ſäger HERren Iſraels Gud, om de ord, ſom du hörde:

27. Derföre, att ditt hjerta hafwer bewekt ſig, och du hafwer ödmjukat dig för Gudi, då du hans ord hörde emot detta rum, och emot deß inbyggare, och hafwer ödmjukat dig för mig, och rifwit din kläder, och gråtit för mig; ſå hafwer jag ock hört dig, ſäger HERren.

28. Si, jag will ſamka dig till dina fäder, att du uti dina graf med frid ſamkad warder, att din ögon icke ſkola ſe all denna olyckon, ſom jag öfwer detta rum och deß inbyggare ſkall komma låta. Och de ſade Konungenom detta igen.

29. Då ſände Konungen bort, och lät tillhopakomma alla de äldſta i Juda och Jeruſalem. 2 Kon. 23: 1.

30. Och Konungen gick upp i HERrans hus, och hwar man i Juda, och inbyggarena i Jeruſalem, Preſterna, Leviterna, och allt folket, både ſmå och ſtore; och wordo för deras öron läſen all ord i förbundſens bok, ſom HERrans hus funnen war.

31. Och Konungen gick i ſitt rum, och gjorde ett förbund för HERranom, att man ſkulle wandra efter HERranom, till att hålla hans bud, wittnesbörd och rätter, af allt hjerta, och af allo ſjäl, till att göra efter all förbundſens ord, ſom ſkrifne ſtodo i deßo bok. Joſ. 24: 25.

32. Och ſtodo der alle de, ſom i Jeruſalem och i BenJamin för handene woro. Och Jeruſalems inbyggare gjorde efter Guds förbund, deras fäders Guds.

33. Och Joſia hof bort all ſtyggelſe utur all land, ſom Iſraels barnas woro, och ſkaffade att alle de, ſom i Iſrael funne worde, tjente HERranom deras Gud. Så länge Joſia lefde, weko de intet ifrå HERranom deras fäders Gud.

35. Capitlet.

Joſia Paſſah, ſtrid, död, begrafning.

Och Joſia höll HERranom Paſſah i Jeruſalem; och ſlagtade Paſſah på fjortonde dagenom i förſta månaden. 2 Moſ. 12: 6. 2 Kon. 23: 21.

2. Och han ſtällde Preſterna uti deras wakt, och ſtyrkte dem till deras ämbete i HERrans hus;

3. Och ſade till Leviterna, ſom hela Iſrael lärde, och HERranom helgade

woro: Låter den helga arken uti huſet, ſom Salomo, Davids ſon, Iſraels Konung byggt hafwer; I ſkolen icke bära honom på axlarna; ſå tjener nu HERranom edrom Gud, och hans folke Iſrael;

4. Och ſticker edra fäders hus, i edor ſkifte, ſåſom de beſkrifne äro af David, Iſraels Konung, och hans ſon Salomo.

5. Och står i helgedomenom efter fädernas hus ſkifte ibland edra bröder af folket, och deßlikes fädernas hus ſkifte ibland Leviterna.

6. Och ſlagter Paſſah, och helger eder, och ſkicker edra bröder, att de göra efter HERrans ord genom Moſe.

7. Och Joſia gaf till häfoffer för den meniga man lamb och kid, alltſammans till Paſſah, för alla dem ſom wid handena woro, på talet tretiotuſend, och tretuſend nöt; alltſammans af Konungens ägodelar. 2 Chr. 30: 24.

8. Hans Förſtar gåfwo till häfoffer friwiljoge för folket, och för Preſterna och Leviterna; nämliga Hilkia, Zacharia och Jehiel, Förſtarna i Guds hus, ibland Preſterna till Paſſah, tutuſend och ſexhundrad (lamb och kid), dertill trehundrad nöt.

9. Men Chanania, Semaja, Nethaneel, och hans bröder, Haſabia, Jejel och Joſabad, öfwerſtar för Leviterna, gåfwo Levitomen häfoffer till Paſſah, femtuſend (lamb och kid), och dertill femhundrad nöt.

10. Alltſå wardt Gudstjenſt beſkickad, och Preſterna ſtodo i ſitt rum, och Leviterna i ſin ordning, efter Konungens bud.

11. Och de ſlagtade Paſſah, och Preſterna togo af deras händer och ſtänkte, och Leviterna drogo thy hudena af;

12. Och gjorde bränneoffer deraf, att de ſkulle dela det ut ibland fädershuſen uti deras meniga hop, till att offrat HERranom, ſåſom ſkrifwet ſtår i Moſe bok; ſammaledes gjorde de ock med oxarna.

13. Och de kokade Paſſah wid eld, ſåſom det ſig borde; men hwad ſom helgadt war, kokade de i grytor, kettlar och pannor, och de gjorde det med haſt för meniga hopen.

14. Derefter redde de ock för ſig, och för Preſterna; förty Preſterna, Aarons ſöner, hade att ſkaffa med bränneoffret, och med det feta, allt intill nattena; derföre måſte Leviterna tillreda för ſig och för Preſterna, Aarons ſöner.

15. Och ſångarena, Aſſaphs barn, ſtodo i ſitt rum, efter Davids bud, och Aſſaphs, och Hemans, och Jeduthuns, Konungens Siares; och dörrawaktarena wid alla dörrarna, och de weko intet ifrå ſitt ämbete; ty Leviterna, deras bröder, redde till för dem.

16. Alltſå wardt beſkickad all HERrans tjenſt på den dagen, ſå att man höll Paſſah, och bränneoffer gjorde på HERrans altare, efter Konung Joſia bud.

17. Alltſå höllo Iſraels barn, ſom wid handen woro, Paſſah i den tiden, och oſyrade bröds högtid i ſju dagar.

18. Intet Paſſah war i Iſrael hållet, ſåſom detta, allt ifrå den Propheten Samuels tid; och ingen Iſraels Konung hade ſådant Paſſah hållit, ſåſom Joſia Paſſah höll, och Preſterna, Leviterna, hela Juda och det af Iſrael för handen war, och Jeruſalems inbyggare. 2 Kon. 23: 22.

19. Uti adertonde årena af Joſia rike wardt detta Paſſah hållet.

20. Derefter, när Joſia huſet tillredt hade, drog Necho, Konungen i Egypten, upp, till att ſtrida emot Carchemis wid Phrath; och Joſia drog ut emot honom. 2 Kon. 23: 29.

21. Men han ſände båd till honom, och lät ſäga honom: Hwad hafwer jag med dig göra, Juda Konung? Jag kommer icke nu emot dig, utan jag ſtrider emot ett (annat) hus; och Gud hafwer ſagt, att jag ſkulle ſkynda mig; håll upp att göra emot Gud, ſom med mig är, att han icke förderfwar dig.

22. Men Joſia wände icke ſitt anſigte ifrå honom, utan ſtällde ſig till att ſtrida emot honom; och lydde intet Necho ord utaf Guds mun, och kom till att ſtrida med honom på den ſlättene wid Megiddo.

23. Och ſkyttorna ſköto Konung Joſia. Och Konungen ſade till ſina tjenare: Förer mig hädan; ty jag är illa ſår.

24. Och hans tjenare togo honom af wagnen, och lade honom på hans andra wagn, och förde honom till Jeruſalem. Och han blef död, och wardt begrafwen ibland ſina fäders grifter; och hele Juda och Jeruſalem ſörjde för Joſia ſkull.
2 Kon. 23: 30. Zach. 12: 11. Klag. 5: 15, 16.

25. Och Jeremia jämrade ſig öfwer Joſia; och alle ſängare och ſångerſkor höllo deras klagowiſor öfwer Joſia, allt intill denna dag, och gjorde en ſedwänjo deraf i Iſrael; ſi, det är ſkrifwet uti de klagowiſor.
2 Kon. 22: 1, ꝛc.

26. Hwad nu mer af Joſia ſägande är, och om hans barmhertighet, efter ſkriftene i HErrans lag,

27. Och hans gerningar, både de förſta och de ſiſta, ſi, det är ſkrifwet uti Iſraels och Juda Konungars bok.

36. Capitlet.

Joahas. Jojakim. Jojachin. Zedekia.
Babels fängelſe.

Och folket i landena tog Joahas, Joſia ſon, och gjorde honom till Konung i hans faders ſtad i Jeruſalem. 2 Kon. 23: 30.

2. Tre och tjugu åra gammal war Joahas, då han Konung wardt, och regerade i tre månader i Jeruſalem.

3. Ty Konungen i Egypten ſatte honom af i Jeruſalem, och beſkattade landet till hundrade centener ſilfwer, och en centener guld. 2 Kon. 23: 33.

4. Och Konungen i Egypten gjorde Eliakim, hans broder, till Konung öfwer Juda och Jeruſalem, och förwände hans namn Jojakim; men Necho tog hans broder Joahas, och förde honom uti Egypten.

5. Fem och tjugu åra gammal war Jojakim, då han Konung wardt; och regerade ellofwa år i Jeruſalem, och gjorde det ondt war för HErranom ſinom Gud. 2 Kon. 23: 36.

6. Och NebucadNezar, Konungen i Babel, drog upp emot honom, och band honom med kedjor, att han ſkulle föra honom till Babel.

7. Och förde NebucadNezar någor HErrans hus kärile till Babel, och ſatte dem uti ſitt tempel i Babel.

8. Hwad nu mer af Jojakim ſägande är, och hans ſtyggelſe, ſom han gjorde, och med honom funnen wordo, ſi, de äro ſkrifne uti Iſraels och Juda Konungars bok; och hans ſon Jojachin wardt Konung i hans ſtad.

9. Åtta åra gammal war Jojachin, då han Konung wardt, och regerade i tre månader och tio dagar i Jeruſalem, och gjorde det HErranom illa behagade. 2 Kon. 24: 8.

10. Då nu året omgick, ſände NebucadNezar, och lät hemta honom till Babel, med de koſteliga tygen i HErrans hus; och man gjorde Zedekia hans broder till Konung öfwer Juda och Jeruſalem.

11. Ett och tjugu åra gammal war Zedekia, då han Konung wardt; och regerade ellofwa år i Jeruſalem;
2 Kon. 24: 18. Jer. 37: 1. 52: 1.

12. Och gjorde det ondt war för HErranom ſinom Gud, och ödmjukade ſig intet för den Propheten Jeremia, ſom talade utaf HErrans mun.

13. Dertill wardt han affällig ifrå NebucadNezar, Konungenom i Babel, hwilken af honom en ed wid Gud tagit hade; och wardt halsſtyf, och förſtockade ſitt hjerta, ſå att han intet omwände ſig till HErran Iſraels Gud. Heſ. 17: 18.

14. Sammalunda alle öfwerſtarna ibland Preſterna, ſamt med folket, ſyndade ſwårliga, och förtogo ſig med allahanda Hedningaſtyggelſe, och orenade HErrans hus, det han helgat hade i Jeruſalem.

15. **Och HErren deras fäders Gud ſände till dem med ſin bådſkap bittida; ty han ſkonade ſitt folk och ſina boning.**

16. **Men de begabbade Guds bådſkap, och föraktade hans ord, och beſpottade hans Propheter, intill deß HErrans grymhet wärte öfwer hans folk, att dem nu intet mer ſtod till botande.**

17. Ty han förde öfwer dem de Chaldeers Konung, och lät dräpa deras unga män med ſwärd, uti deras helgedoms huſe, och ſkonade hwarken piltar eller pigor, hwarken åldrigom eller utgamlom; alla gaf han dem i hans hand.

18. Och all tyg i Guds hus, ſtor och ſmå, håfworna i HERrans hus, och Konungens och hans Förſtars håfwor; allt lät han föra till Babel. 2 Kon. 25. 13, ꝛc.

19. Och de brände upp Guds hus, och bröto ned murarna i Jeruſalem; och all deras palats brände de upp med eld, ſå att all deras koſteliga ting blefwo förfaren.

20. Och de ſom för ſwärdet undſluppo, fördes till Babel, och wordo hans och hans ſöners trälar, tilldeß riket kom till de Perſer;

21. På det att fullkomnas ſkulle HERrans ord genom Jeremia mun, tilldeß att landet hade fylleſt i ſina Sabbather; förty hele tiden af förderfwelſen war Sabbath, intilldeß ſjutio år fullkomnade wordo. Jer. 25: 12. 29: 10.

22. Men i förſta årena Cores, Konungens i Perſien, på det fullkomnadt ſkulle warda HERrans ord, taladt genom Jeremia mun, uppwäckte HERren Cores anda, Konungens i Perſien, att han lät utropa öfwer allt ſitt rike, ja ock med bref, och ſäga: Eſr. 1: 1.

23. Detta ſäger Cores, Konungen i Perſien: HERren Gud af himmelen hafwer gifwit mig all rike i landen, och hafwer befallt mig bygga ſig ett hus i Jeruſalem i Juda; hwilken ſom nu ibland eder är af hans folk, med honom ware HERren hans Gud, och drage ditupp.

Ände på den Andra Boken af Chrönicon.

PRIMUS ESRÆ.

Den Förſta Eſra Bok.

1. Capitlet.

Cores förlof. Sesbazars reſa.

Uti förſta årena Cores, Konungens i Perſien, på det fullkomnas ſkulle HERrans ord, taladt igenom Jeremia mun, uppwäckte HERren Cores anda, Konungens i Perſien, att han lät utropa i all ſitt rike, och igenom ſkrifwelſe, och ſäga: Jer. 25: 12. 29: 10. 2 Chr. 36: 22.

2. Detta ſäger Cores, Konungen i Perſien: HERren Gud i himmelen hafwer gifwit mig all rike i landen, och hafwer befallt mig bygga ſig ett hus i Jeruſalem, i Juda.

3. Hwilken ſom nu ibland eder är af hans folk, med honom ware hans Gud, och han drage upp till Jeruſalem i Juda, och uppbygge HERrans Iſraels Guds hus; han är den Gud, ſom i Jeruſalem är. Eſr. 4: 3. Pſ. 76: 2, 3.

4. Och hwilken ſom ännu igenlefd är, ehwar ſom helſt han en främling är, honom hjelpe folket i det rum med ſilfwer och guld, med gods och boſkap, af en fri wilja, till Guds hus i Jeruſalem.

5. Då ſtodo upp de öfwerſte fäder af Juda och BenJamin, och Preſterna och Leviterna, alle, hwilkas anda Gud uppwäckte till att draga upp, och bygga HERrans hus i Jeruſalem.

6. Och alle de ſom woro omkring dem, ſtyrkte deras hand med ſilfwer och gyldene tyg, med gods och boſkap, och klenodier; förutan det de friwiljoge gåfwo.

7. Och Konung Cores fick ut HERrans hus käril, ſom NebucadNezar utu Jeruſalem tagit hade, och låtit lägga uti ſins guds hus. 2 Kon. 24: 13. 25: 14. 2 Chr. 36: 7. Eſr. 5: 14.

8. Och Konung Cores i Perſien fick dem ut igenom Mithredath räntomäſtaren, och uträknade dem Sesbazar Förſtanom i Juda.

9. Och detta är talet: tretio gyldene

bäcken, och tuſende ſilfwerbäcken, nio och tjugu knifwar;

10. Tretio gyldene ſkålar, och de andra ſilfſkålar, fyrahundrad och tio, och annor kärile tuſende;

11. Så att all kärilen både af guld och ſilfwer woro femtuſend och fyrahundrad. All dem förde Sesbazar upp, med dem ſom utu fängelſet uppdrogo ifrå Babel till Jeruſalem.

2. Capitlet.

De reſandes tal och gåfwor.

Deße äro de barn utu landen, ſom uppdrogo utu fängelſet, hwilka NebucadNezar, Konungen i Babel, hade fört till Babel, och igenkommo till Jeruſalem och Juda, hwar och en uti ſin ſtad;

2. Och kommo med Serubbabel: Jeſua, Nehemia, Seraja, Reelaja, Mardechai, Bilſan, Mispar, Bigvai, Rehum, och Baana. Detta är nu talet af männerna i Iſraels folk.

Neh. 7: 5, 6.

3. Paros barn, tutuſend hundrade twå och ſjutio.

4. Sephatja barn, trehundrad twå och ſjutio.

5. Arahs barn, ſjuhundrad fem och ſjutio.

6. PahathMoabs barn, utaf Jeſua Joabs barnom, tutuſend åttahundrad och tolf.

7. Elams barn, tuſende tuhundrad fyra och femtio.

8. Sattu barn, niohundrad fem och fyratio.

9. Saccai barn, ſjuhundrad och ſextio.

10. Bani barn, ſexhundrad twå och fyratio.

11. Bebai barn, ſexhundrad tre och tjugu.

12. Asgads barn, tuſende tuhundrad twå och tjugu.

13. Adonikams barn, ſexhundrad ſex och ſextio.

14. Bigvai barn, tutuſend ſex och femtio.

15. Adins barn, fyrahundrad fyra och femtio.

16. Aters barn af Jehiſkia, åtta och niotio.

17. Bezai barn, trehundrad tre och tjugu.

18. Jorahs barn, hundrade och tolf.

19. Haſums barn, tuhundrad tre och tjugu.

20. Gibbars barn, fem och niotio.

21. BethLehems barn, hundrade tre och tjugu.

22. Netopha män, ſex och femtio.

23. De män af Anathoth, hundrade åtta och tjugu.

24. Aſmaveths barn, twå och fyratio.

25. De barn af KiriathArim, Chephira, och Beeroth, ſjuhundrad tre och fyratio.

26. De barn af Rama och Gaba, ſexhundrad en och tjugu.

27. De män af Michmas, hundrade twå och tjugu.

28. De män af BethEl och Aj, tuhundrad tre och tjugu.

29. Nebo barn, twå och femtio.

30. De män af Magbis, hundrade ſex och femtio.

31. De andra Elams barn, tuſende tuhundrad fyra och femtio.

32. Harims barn, trehundrad och tjugu.

33. Lod, Hadid och Ono barn, ſjuhundrad fem och tjugu.

34. Jereho barn, trehundrad fem och fyratio.

35. Senaa barn, tretuſend ſexhundrad och tretio.

36. Preſterna: Jedaja barn, af Jeſua huſe, niohundrad tre och ſjutio.

37. Immers barn, tuſende twå och femtio.

38. Paſhurs barn, tuſende tuhundrad ſju och fyratio.

39. Harims barn, tuſende och ſjutton.

40. Leviterna: Jeſua barn, och Kadmiel, af Hodavia barnom, fyra och ſjutio.

41. Sångarena: Aſſaphs barn, hundrade åtta och tjugu.

42. Dörrwaktarenas barn: Sallums barn, Aters barn, Talmons barn, Akkubs barn, Hatita barn, och Sobai barn; alle tillhopa hundrade nio och tretio.

43. De Nethinim: Ziha barn, Haſupha barn, Thabaoths barn,

44. Keros barn, Siaha barn, Padons barn,

45. Lebana barn, Hagaba barn, Akkubs barn,

46. Hagabs barn, Samlai barn, Hanans barn,

47. Giddels barn, Gahars barn, Reaja barn,

48. Rezins barn, Nekoda barn, Gaſſams barn,

49. Uſſa barn, Paſeahs barn, Beſai barn,

50. Aſna barn, Mennims barn, Nephuſims barn,

51. Bakbuks barn, Hakupha barn, Harhurs barn,

52. Bazluts barn, Mehida barn, Harſa barn,

53. Barkos barn, Siſera barn, Thamahs barn,

54. Neziahs barn, Hatipha barn.

55. Salomos tjenares barn: Sotai barn, Sopherets barn, Peruda barn,

56. Jaala barn, Darkons barn, Giddels barn,

57. Sephatja barn, Hattils barn, Pochereths barn af Zebaim, Ami barn.

58. Alle Nethinim, och Salomos tjenares barn, woro tillhopa trehundrad twå och niotio.

59. Och deße drogo ockſå med upp af ThelMelah, ThelHarſa, Cherub, Addan och Immer; men de kunde icke utwiſa ſina fäders hus, eller ock ſina ſäd, om de woro af Iſrael:

60. Delaja barn, Tobia barn, Nekoda barn, ſexhundrad twå och femtio.

61. Och af Preſtabarnen: Habaja barn, Koz barn, Barſillai barn, den en huſtru tog utaf Barſillai den Gileaditens döttrar, och wardt nämnd under deras namn.

62. De ſamme ſökte efter deras börds ſkrifter, och funno dem intet; derföre wordo de Preſterſkapet qwitte.

63. Och Thirſatha ſade till dem, att de icke ſkulle äta utaf det aldrahelgaſta, tilldeß en Preſt uppſtode med Ljus och Fullkomlighet. 2 Moſ. 28: 30. 4 Moſ. 27: 21. Neh. 7: 65.

64. Hela menigheten, ſåſom en man, war tu och fyratio tuſend, trehundrad och ſextio; Neh. 7: 66.

65. Förutan deras tjenare och tjenarinnor, de woro ſjutuſend trehundrad ſju och tretio; och hade tuhundrad ſångare, och ſångerſkor;

66. Sjuhundrad ſex och tretio häſtar, tuhundrad fem och fyratio mular;

67. Fyrahundrad fem och tretio camelar, och ſextuſend ſjuhundrad och tjugu åſnar.

68. Och ſomlige utaf öfwerſta fäderna, när de kommo till HERrans hus i Jeruſalem, wordo de friwiljoge till Guds hus, att man ſkulle det ſätta uppå ſitt rum;

69. Och gåfwo, efter ſina förmågo, till drätſelen åt werket, ett och ſextio tuſend gylden, och fem tuſend pund ſilfwer, och hundrade Preſtakjortlar.

70. Alltſå ſatte ſig Preſterna och Leviterna, och ſomlige af folket, och ſångarena och dörrawaktarena, och de Nethinim, uti ſina ſtäder; och hele Iſrael i ſina ſtäder.

3. Capitlet.

Altaret. Löfhyddohögtiden. Templets grund.

Och då ſjunde månaden kom, och Iſraels barn nu woro i ſina ſtäder, kom folket tillhopa, ſåſom en man, till Jeruſalem. Dom. 20: 1. Neh. 8: 1.

2. Och Jeſua, Jozadaks ſon, och hans bröder Preſterna, och Serubbabel, Sealthiels ſon, och hans bröder ſtodo upp, och byggde Iſraels Guds altare, till att offra bränneoffer deruppå, ſåſom ſkrifwet ſtår i Moſe dens Guds manſens lag. Matth. 1: 12. 3 Moſ. 6: 9. 5 Moſ. 12: 13, 14.

3. Och de ſatte altaret uppå ſin fot; ty en förſkräckelſe war ibland dem, för folket i landen; och offrade HERranom bränneoffer deruppå om morgon och afton. 4 Moſ. 28: 3, 4.

4. Och de höllo löfhyddohögtid, ſåſom det ſkrifwet ſtår, och gjorde bränneoffer hwar dag, efter det tal ſom det ſig borde, hwar dagen ſitt offer; 3 Moſ. 23: 34. 4 Moſ. 29: 12, 13.

5. Derefter ock de dageliga bränneoffer, och nymånadas, och alla HERrans högtidsdagars, ſom helgade

woro, och all friwiljog offer, ſom de HERranom friwiljeliga gjorde. Neh. 10: 33.

6. På förſta dagen i ſjunde månadenom begynte de att göra HERranom bränneoffer; men grundwalen till HERrans tempel war ännu icke lagd.

7. Men de gåfwo ſtenhuggarom och timbermannom penningar, och ſpis, och dryck, och oljo, dem i Zidon och Tyro, att de ſkulle låta komma cederträ af Libanon till ſjös intill Japho; efter Cores, Konungens af Perſien, befallning till dem.

8. Uti andro årena, ſedan de kommo till Guds hus i Jeruſalem, uti dem andra månadenom, begynte Serubbabel, Sealthiels ſon, och Jeſua, Jozadaks ſon, och de andre af deras bröder, Preſter och Leviter, och alle de ſom af fängelſet komne woro till Jeruſalem; och ſkickade Leviterna, allt ifrå tjugu år och derutöfwer, att de ſkulle drifwa werket på HERrans hus.

9. Och Jeſua ſtod med ſina ſöner och bröder, och Kadmiel, med ſina ſöner och Juda barn, ſåſom en man, till att drifwa arbetarena på Guds hus; nämliga Henadads barn, med deras barn, och deras bröder Leviterna.

10. Och då byggningsmännerna lade grundwalen på HERrans tempel, ſtodo Preſterna klädde, med trummeter, och Leviterna, Aſſaphs barn, med cymbaler, till att lofwa HERran, med Davids dikt, Iſraels Konungs;

11. Och ſöngo emot hwarannan, med lof och tackſägelſe HERranom, att han god är, och hans barmhertighet warar i ewighet öfwer Iſrael. Och allt folket upphof ſin röſt till HERrans lof, att grunden på HERrans hus lagd war. Pſ. 136: 1.

12. Men månge af de gamla Preſter och Leviter, och öfwerſte fäder, ſom det förra huſet ſett hade i deß grundwal, och detta hus war för deras ögon, greto med höga röſt; dock upphöjde månge ſina röſt till glädje;

13. Så att folket icke kunde känna det glädjerop, för gråtropet i folkena; ty folket ropade högt, ſå att man hörde ropet långt ifrå.

4. Capitlet.

Byggnaden hindras till Darios tid.

Då nu Juda och BenJamins motſtåndare hörde, att fängelſens barn byggde HERranom Iſraels Gud templet,

2. Kommo de till Serubbabel, och till öfwerſta fäderna, och ſade till dem: Wi wilje bygga med eder; förty wi ſöke edar Gud lika ſom I; och wi hafwe offrat allt ifrå den tid EſarHaddon, Konungen i Aſſur, förde oß hitupp.

3. Men Serubbabel och Jeſua, och de andre öfwerſte fäder i Iſrael, ſwarade dem: Det betämmer ſig icke, att wi och I bygge wår Guds hus; utan wi wilje allena bygga HERranom Iſraels Gud, ſåſom Cores, Konungen i Perſien, budit hafwer. Eſr. 1: 3. 5: 13.

4. Då hindrade folket i landena Juda folks hand, och affkräckte dem af byggningene;

5. Och lejde rådgifware emot dem, och förhindrade deras råd, ſå länge Cores, Konungen i Perſien, lefde, intill Darios regemente, Konungens i Perſien.

6. Men då Ahaſveros wardt Konung, uti hans rikes begynnelſe, ſkrefwo de ett klagomål emot dem af Juda och Jeruſalem.

7. Och uti Arthahſaſta tid ſkref Bislam, Mithredath, Tabeel, och de andre af deras Råd, till Arthahſaſta, Konungen i Perſien; och ſkriften i brefwet war på Syriſk ſkrifwen, och wardt på Syriſk uttydd.

8. Rehum cancelleren och Simſai ſkrifwaren ſkrefwo detta bref emot Jeruſalem till Konung Arthahſaſta:

9. Wi Rehum canceller och Simſai ſkrifware och andre i det Rådet; af Dina, af Apharſach, af Tharpelath, af Perſien, af Arach, af Babel, af Suſan, af Deha, och af Elam;

10. Och de andre folk, hwilken den ſtore och högpriſade Aſnappar förſändt hade, och ſatt uti Samarie ſtäder, och andre på deßo ſidon älfwen, och i Canaan.

11. Och detta är brefwets lydelſe, ſom de till Konung Arthahſaſta ſände:

Dine tjenare, de män på deßo ſidona älfwen, och Cheeneth.

12. Kunnigt ware Konungenom, att de Judar, ſom ifrå dig hitupp till oß komne äro till Jeruſalem, i den upproriſka och onda ſtaden, bygga honom upp, och göra hans murar, och låte uppgå dem af grunden.

13. Så må nu Konungen weta, om denne ſtad uppbyggd warder, och murarna igen uppſatte, ſå warda de icke gifwande ſkatt, tull och årliga utſkylder, och deras anſlag warder kommandes Konungarna till ſkada.

14. Så, efter wi alle hafwe warit med, och nederlagt templet, hafwe wi icke länger kunnat ſe på Konungens föraktelſe; derföre ſände wi nu, och låtom det kungöra Konungenom,

15. Att man låte ſöka i dina fäders Chrönicor; ſå ſkall du finna i ſamma Chrönicor, och förfara, att denne ſtaden är upproriſk, och Konungom och landom ſkadelig, och kommer deßlikes andra till affall af ålder; derföre ſtaden ock förſtörd är.

16. Ty gifwe wi Konungenom till förſtå, att, om denne ſtad uppbyggd warder, och deß murar uppſatte, ſå behåller du intet för dem på deßo ſidon älfwen.

17. Då ſände Konungen ett ſwar till Rehum cancelleren, och Simſai ſkrifwaren, och de andra i deras Råd, ſom i Samarien bodde, och de andra på hinſidon älfwena: Frid och helſo.

18. Brefwet, ſom J till oß ſändt hafwen, är uppenbarliga läſit för mig.

19. Och är af mig befaldt, att man ſöka ſkulle, och är funnet, att denne ſtad af ålder hafwer kaſtat ſig upp emot Konungar; och uppror och affall ſker deruti.

20. Hafwa ockſå mägtige Konungar warit i Jeruſalem, ſom rådit hafwa öfwer allt det ſom hinſidon älfwen är; ſå att dem hafwer tull, ſkatt och årliga utſkylder gifwen warit.

21. Så görer nu efter denna befallning: Förtager de ſamma män, att ſtaden icke byggd warder, intilldeß befallning af mig gifwen warder.

22. Så ſer nu till, att J härutinnan icke förſummelige ären, att Konungenom ingen ſkada häraf ſker.

23. Då nu Konungens Arthahſaſta bref läſet wardt för Rehum och Simſai ſkrifwarenom, och deras Råd, drogo de ſtraxt upp till Jeruſalem till Judarna, och förhindrade dem med arm och wälde.

24. Då höll upp arbetet på Guds hus i Jeruſalem, och blef tillbaka, allt intill det andra året Darios, Konungens i Perſien.

5. Capitlet.

Serubbabel bygger. Thathnai bref.

Och de Propheter Haggai och Zacharia, Iddo ſon, propheterade till Judarna, ſom i Juda och Jeruſalem bodde, i Iſraels Guds Namn.

Hagg. 1: 1. Zach. 1: 1. 6: 13.

2. Då ſtodo Serubbabel upp, Sealthiels ſon, och Jeſua, Jozadaks ſon, och begynte till att bygga Guds hus i Jeruſalem; och med dem Guds Propheter, ſom dem ſtyrkte.

3. På den tiden kom till dem Thathnai, landshöfdingen på denna ſidon älfwen, och SetharBoſnai, och deras Råd, och ſade alltſå till dem: Ho hafwer befallt eder att bygga detta huſet, och uppſätta deß murar?

4. Då ſade wi dem, huru männerna heto, ſom deßo byggning för händer hade.

5. Men deras Guds öga kom uppå Judarnas äldſta, ſå att dem icke förtaget wardt, tilldeß man måtte låta komma ſakena till Darios, och en ſkrifwelſe derom igenkomme.

6. Och detta är brefwets innehållelſe, ſom Thathnai, landshöfdingen på deßo ſidon älfwen, och SetharBoſnai, och deras Råd af Apharſach, ſom på deßo ſidona älfwen woro, ſände till Konung Darios.

7. Och de ord, ſom de till honom ſände, lydde alltſå: Konungenom Darios allan frid.

8. Konungenom ware wetterligit, att wi komme uti Judiſka landet till den ſtora Gudens hus, hwilket man bygger med allahanda ſtenar, och bjelkar lägger man i wäggarna, och arbetet går faſt fram i deras händer.

9. Men wi hafwe frågat de äldſta, och ſagt till dem alltſå: Ho hafwer befallt eder bygga detta hus, och uppſätta deß murar?

10. Ock frågade wi, huru de heto, på det wi ſkulle det låta dig förſtå, och wi hafwe de mäns namn beſkrifna, ſom deras öfwerſtar äro.

11. Men de gåfwo oß deßa ord för ſwar, och ſade: Wi äre himmelens och jordenes Guds tjenare, och bygge det hus upp, ſom för mång år bygdt war, hwilket en ſtor Iſraels Konung byggt och uppſatt hade. 1 Kon. 6: 2.

12. Men då wåre fäder förtörnade Gud af himmelen, gaf han dem uti NebucadNezars hand, Konungens i Babel, den Chaldeens; han ſlog detta hus ned, och förde bort folket till Babel. 2 Chr. 36: 16, 17.

13. Men i förſta årena Cores, Konungens i Babel, befallde ſamme Konung Cores att bygga detta Guds hus. 2 Chr. 36: 22, 23. Eſr. 1: 3.

14. Ty ock de gyldene och ſilfwerkärile i Guds hus, ſom NebucadNezar utu templet i Jeruſalem tagit hade, och fört uti det templet i Babel, dem tog Konung Cores utu templet i Babel, och fick dem Sesbazar wid namn, den han för en landshöfdinga ſatte; Eſr. 6: 5.

15. Och ſade till honom: Tag deßa kärilen; far bort, och för dem uti templet i Jeruſalem, och låt uppbygga Guds hus i ſitt rum.

16. Då kom ſamme Sesbazar, och lade grundwalen till Guds hus i Jeruſalem. Ifrå den tiden hafwer man byggt, och är ännu icke fullkomnadt.

17. Om nu Konungenom täckes, ſå låte ſöka i Konungens ſkatthuſe, ſom i Babel är, om det ſå befaldt är af Konung Cores, att bygga Guds hus i Jeruſalem, och ſände till oß Konungens mening härom.

6. Capitlet.

Darios befaller bygga. Templet bygges, wiges. Paſſah hålles.

Då befallde Konung Darios, att man ſöka ſkulle i cancelliet, uti Konungens ſkatthus, ſom i Babel låg.

2. Då fann man i Ahmeta, på det ſlottet ſom i Meden ligger, ena bok, och derutinnan war ett ſådana ärende beſkrifwet:

3. Uti förſta årena Konungs Cores befallde Konung Cores uppbygga Guds hus i Jeruſalem, på det rum der man offrar, och grundwal lägga, till ſextio alnars höjd, till bredden ock ſextio alnar; Eſr. 1: 2.

4. Och tre wäggar af allahanda ſtenar, och en wägg af trä; och koſten ſkall gifwen warda utaf Konungshuſet. 1 Kon. 6: 36.

5. Dertill de Guds hus gyldene och ſilfwertyg, ſom NebucadNezar uti templet i Jeruſalem tagit, och till Babel fört hade, ſkall man igengifwa, ſå att de ſkola igenförde warda uti templet i Jeruſalem, i ſitt rum, i Guds hus. Eſr. 1: 7. 5: 14.

6. Så farer nu långt ifrå dem, du Thathnai, landshöfdinge hinſidon wid älfwen, och SetharBoſnai, och deras Råd af Apharſach, ſom hinſidon älfwen ären.

7. Låter dem arbeta på Guds hus, ſå att Judarnas höfwitsman och deras äldſta måga bygga Guds hus på ſitt rum.

8. Är ockſå af mig befaldt, hwad man de äldſta i Juda utfå ſkall, till att bygga Guds hus, nämliga att man ſkall fliteliga taga utaf Konungens drätſel, det är, af den ränto hinſidon älfwen, och gifwa männerna, och att man icke förhindrar dem.

9. Och om de behöfwa kalfwar, lamb, eller bockar, till bränneoffer till himmelens Gud, hwete, ſalt, win och oljo, efter Preſternas ſed i Jeruſalem, ſkall man dem gifwa dagliga hwad de behöfwa; och att detta ſker oförſummeliga;

10. Att de måga offra till en ſöt lukt Gudi i himmelen, och bedja för Konungens lif, och hans barnas.

11. Af mig är denna befallning gifwen; och hwilken menniſka denna orden förwänder, utaf hans hus ſkall man taga en bjelka, och reſa honom upp, och hängan deruti, och hans hus ſkall ſkamliga förſtördt warda för den gernings ſkull.

12. **Och Gud, ſom hafwer låtit ſitt namn bo der, förſtöre alla Konungar, och folk, ſom ſina hand uträcka, till att förſtöra och nederſlå Guds hus i Jeruſalem;** jag Darios hafwer detta befallt, att detta ſkall ock ſå alldeles fullföljdt warda.

13. Då gjorde det Thathnai landshöfdingen hinſidon älfwen, och Sethar-Boſnai med deras Råd, till hwilka Konung Darios ſändt hade, fliteliga.

14. Och Judarnas äldſte byggde, och det gick för handena, efter den Propheten Haggai och Zacharia, Iddo ſons, Prophetia. Och de byggde, och uppſatte, efter Iſraels Guds befallning, och efter Cores, Darios och Arthahſaſta, Konungarnas i Perſien, befallning;

15. Och fullkomnade huſet, intill tredje dagen i dem månadenom Adar, det war ſjette året af Konung Darios rike.

16. Och Iſraels barn, Preſterna, Leviterna, och de andre fängelſens barnen, höllo Guds hus wigning med glädje;

17. Och offrade i Guds hus wigning hundrade kalfwar, tuhundrad lamb, fyrahundrad bockar; och till ſyndoffer för hela Iſrael, tolf getabockar, efter ſlägternas tal i Iſrael.
Eſr. 8: 35.

18. Och de ſatte Preſterna i deras ordning, och Leviterna i deras wakt, till att tjena Gudi, ſom i Jeruſalem är; ſåſom ſkrifwet ſtår i Moſe bok.
4 Moſ. 3: 6. 8: 9.

19. Och fängelſens barn höllo Paſſah på fjortonde dagen i dem förſta månadenom. 2 Moſ. 12: 6.

20. Ty Preſterna och Leviterna hade renat ſig, ſå att de alle rene woro, ſåſom en man; och de ſlagtade Paſſah för all fängelſens barn, och för deras bröder Preſterna, och för ſig.

21. Och Iſraels barn, ſom af fängelſen woro igenkomne, och alle de ſom ſig till dem afſkiljt hade ifrå Hedningarnas orenhet i landena, till att ſöka HERran Iſraels Gud, åto;

22. Och höllo oſyrade bröds högtid i ſju dagar med glädje; förty HERren hade gjort dem glada, och wändt Konungens hjerta af Aſſur till dem, ſå att deras händer ſtyrkta wordo i werket på Guds hus, den Iſraels Gud är.

7. Capitlet.

Eſra reſa, paß, loſ.

Sedan detta ſkedt war i Arthahſaſta rike, Konungens i Perſien, kom ned af Babel Eſra, Seraja ſon, Aſaria ſons, Hilkia ſons,

2. Sallums ſons, Zadoks ſons, Ahitobs ſons, 1 Chr. 6: 13.

3. Amaria ſons, Aſaria ſons, Merajoths ſons,

4. Serahja ſons, Uſſi ſons, Bukki ſons,

5. Abiſua ſons, Pinehas ſons, Eleazars ſons, Aarons den öfwerſta Preſtens ſons,

6. Hwilken en ſkickelig Skriftlärder war i Moſe lag, ſom HERren Iſraels Gud gifwit hade; och Konungen gaf honom allt det han begärade, efter HERrans Guds hand öfwer honom.

7. Och drogo några upp af Iſraels barn, Preſter, Leviter, ſångare, dörrawaktare, och Nethinim, till Jeruſalem, i ſjunde årena Konungens Arthahſaſta.

8. Och de kommo till Jeruſalem i femte månadenom, det är ſjunde året Konungens.

9. Förty på förſta dagen i förſta månadenom wardt han till råds att uppdraga ifrå Babel; och på förſta dagen i femte månadenom kom han till Jeruſalem, efter Guds goda hand öfwer honom. Eſr. 8: 18.

10. Ty Eſra ſkickade ſitt hjerta till att ſöka HERrans lag, och till att göra och lära i Iſrael bud och rätter.

11. Och detta är brefwets innehåll, ſom Konung Arthahſaſta gaf Eſra Preſtenom, dem Skriftlärda, hwilken en lärare war i HERrans ord, och hans bud öfwer Iſrael:

12. Arthahſaſta, Konung öfwer alla Konungar, Eſra Preſtenom, dem Skriftlärda i Guds lag af himmelen, frid och helſo.

13. Af mig är befaldt, att alle de af Iſraels folk, ſom friwiljoge äro i
mitt

mitt rike, och Preſterna, och Leviterna, till att fara till Jeruſalem, att de måga fara med dig;

14. Utſände af Konungenom, och af de ſju rådherrar, till att beſöka Juda och Jeruſalem, efter dins Guds lag, hwilken i dine hand är; Eſth. 1: 10, 14.

15. Och att du medtager ſilfwer och guld, ſom Konungen och hans rådherrar friwiljoge gifwa Iſraels Gudi, hwilkens boning i Jeruſalem är; Eſr. 8: 25. 1: 3.

16. Och allahanda ſilfwer och guld, ſom du finna kan i hela Babels landſkap, med det ſom folket och Preſterna friwiljoge gifwa till Guds hus i Jeruſalem.

17. Allt detta tag, och köp fliteliga för de ſamma penningar kalfwar, lamb, bockar och ſpisoffer, och drickoffer, att man må offra uppå altaret wid edars Guds hus i Jeruſalem.

18. Dertill hwad dig och dina bröder täckes att göra af de penningar, ſom öfwerblifwa, det gören efter edars Guds wilja.

19. Och de tyg, ſom dig antwardas, till ämbetet i dins Guds huſe, öfwerantwarda dem inför Gud i Jeruſalem.

20. Hwad ſedan mer af nödene är till dins Guds hus, det du behöfwer utgifwa, det låt utgifwa utu Konungens kammar.

21. Jag, Konung Arthahſaſta, hafwer detta befallt räntomäſtaromen på hinſidon älfwen, ſå att hwad Eſra Preſten, den Skriftlärde i Guds lag af himmelen, af eder äſkar, att I det fliteliga gören;

22. Allt intill hundrade centener ſilfwer, och intill hundrade corer hwete, och till hundrade bath win, och till hundrade bath oljo, och ſalt utan mått;

23. Allt det der hörer till Guds lag af himmelen, att man det fliteliga låter komma till Guds hus af himmelen; att en wrede icke må komma öfwer Konungens rike, och hans barn.

24. **Och eder ſkall wetterligit wara, att I icke magt hafwen att lägga någon utſkuld, tull eller årliga ränto på någon Preſt, Levit, ſångare, dörrawaktare, Nethinim, och tjenare i denna Guds huſe.**

25. Men du, Eſra, efter dins Guds wisdom, ſom i dine hand är, uppſätt domare och lagmän, ſom allt folket döma måga, ſom på hinſidon älfwen är, alla de ſom weta dins Guds lag, alla de ſom icke weta dem, dem lär.

26. Och alle de ſom icke med flit göra dins Guds lag, och Konungens lag, de ſkola ſtraxt hafwa ſin dom för ſina gernings ſkull, antingen till döds eller till landsflykt, eller till penningaplikt, eller till fängelſe.

27. Lofwad ware HERren wåra fäders Gud, ſom ſådant Konungenom ingifwit hafwer, att han ſkulle bepryda HERrans hus i Jeruſalem;

28. Och tillböjt ſina barmhertighet till mig, för Konungenom, och hans rådherrar, och alla Konungens wäldiga. Och jag wardt ſtyrkt efter HERrans mins Guds hand öfwer mig, och förſamlade de ypperſta i Iſraels hus, att de med mig ditupp drogo.

8. Capitlet.

Eſra följe, faſta, ſkatt, offer.

Deße äro hufwuden för deras fäder, ſom räknade wordo, och med mig uppdrogo ifrå Babel, i den tiden, då Konung Arthahſaſta regerade.

2. Af Pinehas barn: Gerſom: Af Ithamars barn: Daniel: Af Davids barn: Hattus.

3. Af Sechania barn, Paros barn: Zacharia, och med honom räknade hundrade och femtio män.

4. Af PahathMoabs barn: Eljoenai, Seraja ſon, och med honom tuhundrad män.

5. Af Sechania barn: Jahaſiels ſon, och med honom trehundrad män.

6. Af Adins barn: Ebed, Jonathans ſon, och med honom femtio män.

7. Af Elams barn: Jeſaia, Athalia ſon, och med honom ſjutio män.

8. Af Sephatja barn: Sebadja, Michaels ſon, och med honom åttatio män.

9. Af Joabs barn: Obadja, Jehiels ſon, och med honom tuhundrad och aderton män.

10. Af Selomiths barn: Joſiphia

ſon, och med honom hundrade och ſextio män.

11. Af Bebai barn: Zacharia, Bebai ſon, och med honom åtta och tjugu män.

12. Af Asgads barn: Johanan, Katans ſon, och med honom hundrade och tio män.

13. Af de ſiſta Adonikams barn; och heto alltſå: Eliphelet, Jehiel och Semaja, och med dem ſextio män.

14. Af Bigvai barn: Uthai och Sabbud, och med dem ſjutio män.

15. Och jag förſamlade dem till älfwena, ſom kommer till Ahava; och blefwom der i tre dagar. Och då jag gaf akt uppå folket och Preſterna, fann jag der inga Leviter.

16. Då ſände jag till Elieſer, Ariel, Semaja, Elnathan, Jarib, Elnathan, Nathan, Zacharia och Meſullam, öfwerſtar; och Jojarib och Elnathan, lärare;

17. Och ſände dem ut till Iddo öfwerſtan, till Caſiphja, att de ſkulle hemta oß tjenare uti wår Guds hus. Och jag gaf dem in hwad de tala ſkulle med Iddo och hans bröder, de Nethinim i Caſiphja.

18. Och de hade till oß, efter Guds goda hand öfwer oß, en klok man utaf Maheli barn, Levi ſons, Iſraels ſons, Serebia, med hans ſöner och bröder, aderton; Eſr. 7: 9.

19. Och Haſabia, och med honom Jeſaia af Merari barn, med hans bröder och deras ſöner, tjugu;

20. Och af de Nethinim, hwilka David och Förſtarna gåfwo till att tjena Leviterna, tuhundrad och tjugu, alle nämnde wid namn.

21. Och jag lät der wid älfwena, wid Ahava, utropa ena faſto, att wi ſkulle ödmjuka oß för wårom Gud, till att ſöka af honom en rättan wäg för oß, och wår barn, och alla wåra håfwor.

22. Ty jag ſkämdes bedas ledſagare och reſenärar af Konungenom, att de ſkulle hjelpa oß för fienderna på wägenom; förty wi hade ſagt Konungenom: Wår Guds hand är till det bäſta öfwer alla de honom ſöka; och hans ſtarkhet och wrede öfwer alla dem ſom honom öfwergifwa.

23. Alltſå faſtade wi, och ſökte detta af wårom Gud, och han hörde oß.

24. Och jag afſkiljde tolf af de öfwerſta Preſterna, Serebia och Haſabia, och med dem tio deras bröder;

25. Och wog dem till ſilfwer, och guld, och tyg till häfoffer i wår Guds hus, hwilka Konungen, och hans rådherrar, och Förſtar, och hele Iſrael ſom för handene war, till häfoffer gifwit hade; Eſr. 7: 15.

26. Och wog dem till i deras hand ſexhundrad och femtio centener ſilfwer, och i ſilfwertyg hundrade centener, och i guld hundrade centener;

27. Tjugu gyldene ſkålar, de höllo tuſende gylden, och tu god koſtelig kopparkäril, klar ſåſom guld;

28. Och ſade till dem: I ären helige HErranom; ſå äro ock kärilen helig; dertill det frigifna ſilfwer och guld HERranom edra fäders Gud.

29. Så waker och bewarer det, tilldeß I wägen det inför öfwerſta Preſterna, och Leviterna, och öfwerſta fäderna i Iſrael i Jeruſalem, uti HERrans hus kiſtor. Neh. 10: 39. 12: 44.

30. Då togo Preſterna och Leviterna det wägna ſilfret, och guldet, och kärilen, att de ſkulle föra det till Jeruſalem, till wår Guds hus.

31. Alltſå fore wi ifrån älfwene Ahava, på tolfte dagen i förſta månadenom, att wi ſkulle draga till Jeruſalem; och wår Guds hand war öfwer oß, och bewarade oß ifrå fiendernas hand och förſåt på wägenom.

32. Och wi komme till Jeruſalem, och blefwom der i tre dagar.

33. På fjerde dagenom wardt wäget ſilfret och guldet, och kärilen uti wår Guds hus, under Meremoths hand, Uria ſons Preſtens, och med honom war Eleazar, Pinehas ſon; och med dem Joſabath, Jeſua ſon, och Noadja, Binnui ſon, de Leviter;

34. Efter hwars tal och wigt; och wigten wardt på den tiden all beſkrifwen.

35. Och fängelſens barn, ſom utu fängelſet komne woro, offrade bränne-

offer Iſraels Gudi, tolf ſtutar för hela Iſrael, ſex och niotio wädrar, ſju och ſjutio lamb, tolf bockar till ſyndoffer; alltſammans till bränneoffer HERranom. Eſr. 6: 17.

36. Och de antwardade Konungens befallning Konungens ämbetsmän och landshöfdingom på denne ſidon älfwen; och de upphöjde folket, och Guds hus.

9. Capitlet.

Folkets ſynd. Eſra bot, bön.

Då nu allt detta beſtäldt war, gingo till mig de öfwerſte, och ſade: Iſraels folk, och Preſterna, och Leviterna, äro icke afſkilde ifrå folken i landen, efter deras ſtyggelſe, ſom är de Cananeers, Hetheers, Phereſeers, Jebuſeers, Ammoniters, Moabiters, Egyptiers och Amoreers.

2. Förty de hafwa tagit deras döttrar, och deras ſöner, och gjort den helga ſädena menliga med folken i landen; och öfwerſtarnas och rådherrarnas hand war den förſta i denna mißgerning.

3. Då jag detta hörde, ref jag min kläder och min kjortel ſönder, och utryckte mitt hufwudhår och ſkägg, och ſatt enſam.

4. Och ſig förſamlade till mig alle de ſom Iſraels Guds ord fruktade, för deras öfwerträdelſe, ſom i fängelſet warit hade; och jag ſatt enſam allt intill aftonoffret.

5. Och wid aftonoffret ſtod jag upp af min jämmer, och ref min kläder och min kjortel ſönder, och föll uppå min knä, och uträckte mina händer till HERran min Gud;

6. Och ſade: **Min Gud, jag ſkämmes och blyges att upphäfwa min ögon till dig, min Gud; ty wår mißgerning är wuxen öfwer wårt hufwud, och wår ſkuld är ſtor upp till himmelen.** Pſ. 38: 5. 1 Moſ. 18: 20, 21. 2 Chr. 28: 9.

7. **Allt ifrå wåra fäders tid hafwe wi warit i ſtora ſkuld, allt intill denna dag;** och för wåra mißgerningars ſkull äre wi, och wåre Konungar och Preſter, gifne i Konungarnas hand i landen, uti ſwärd, i fängelſe, i rof, och i anſigtes blygd, ſåſom det går i denna dag.

8. Så är oß dock nu någon liten tid nåde af HERranom wårom Gud wederfaren, att ännu något af oß är qwart blifwet, att han ſkulle gifwa oß en nagla i ſitt helga rum, och att wår Gud ſkulle upplyſa wår ögon, och gifwa oß ännu ett litet lif i wår träldom;

9. Förty wi äre trälar, och wår Gud hafwer icke förlåtit oß, ändock wi trälar äre; och hafwer böjt till oß barmhertighet för Konungarna i Perſien, att de läto oß lefwa, och upphöja wår Guds hus, och upprätta deß förſtöring, och gifwa oß en gård i Juda och Jeruſalem.

10. Nu, hwad ſkole wi ſäga, wår Gud, efter detta? Att wi din bud öfwergifwit hafwe,

11. Som du genom dina tjenare Propheterna budit hafwer, och ſagt: Det land, ſom I uti kommen till att beſitta det, är ett orent land, igenom folkens orenhet i landen, uti deras ſtyggelſe, med hwilken de hafwa uppfyllt det med orenhet allt omkring. 3 Moſ. 18: 25, 27.

12. Så ſkolen I nu icke gifwa edra döttrar deras ſöner, och deras döttrar ſkolen I icke taga edrom ſönom, och ſöker icke deras frid eller wälfärd i ewig tid; på det I ſkolen blifwa mägtige, och äta det goda i landena, och lefwa det edrom barnom till arfs i ewig tid. 5 Moſ. 7: 3.

13. Och efter allt det ſom öfwer oß kommet är för wåra onda gerningars och ſtora ſynders ſkull, hafwer du wår Gud öfwerſett med oß det wi illa gjort hafwe, och hafwer gifwit oß en förloßning, ſåſom det nu är för ögonen.

14. Men wi hafwe wändt oß om, och låtit din bud fara, ſå att wi hafwe befryndat oß med deßo ſtyggelſens folke; will du då wred wara öfwer oß, tilldeß det allt ute är, ſå att intet qwart blifwer, eller ingen förloßning mer är?

15. HERre, Iſraels Gud, du äſt rättfärdig, ty wi äre igenblefne och behållne, ſåſom det i denna dag för

ögon är; ſi, wi äre för dig uti wår ſkuld; ty fördenſkull kan man intet blifwa ſtåndandes för dig.

10. Capitlet.

Främmande huſtrur afſkiljas.

Då Eſra ſå bad, bekände och gret, och låg inför Guds hus, förſamlade ſig till honom utaf Iſrael en ganſka ſtor menighet af män, qwinnor och barn; förty folket gret ſwårliga.

2. Och Sechania, Jehiels ſon, af Elams barn, ſwarade, och ſade till Eſra: Si, wi hafwe förtagit oß emot wår Gud, att wi hafwe tagit oß främmande huſtrur utaf landſens folk; men här är ännu hopp derom i Iſrael.

3. Så låt oß nu göra ett förbund med wårom Gud, ſå att wi utdrifwe alla huſtrur, och dem ſom af dem födde äro, efter HERrans råd, och deras ſom frukta wår Guds bud, att man må göra efter lagen.

4. Så ſtatt nu upp; ty det hörer dig till: Wi wilje wara med dig; war wid en god tröſt, och gör ſå.

5. Då ſtod Eſra upp, och tog en ed af de öfwerſta Preſterna, och Leviterna, och hela Iſrael, att de ſkulle göra efter detta talet. Och de ſworo det.

6. Och Eſra ſtod upp inför Guds hus, och gick in uti Johanans, Eljaſibs ſons, kammar. Och då han ditkom, åt han intet bröd, och drack intet watten; förty han ſörjde öfwer deras öfwerträdelſe, ſom i fängelſet warit hade.

7. Och de läto utropa i Juda och Jeruſalem, till all fängelſens barn, att de ſkulle förſamla ſig till Jeruſalem.

8. Och hwilken ſom icke komme innan tre dagar, efter öfwerſtarnas och de äldſtas råd, hans ägodelar ſkulle alla tillſpillogifwas, och han afſkiljas ifrå fångarnas menighet. 3 Moſ. 27: 28.

9. Då förſamlade ſig alle Juda män och BenJamin till Jeruſalem, innan tre dagar; det är, på tjugonde dagen i den nionde månadenom. Och allt folket ſatt uppå gatone inför Guds hus, och bäfwade för detta ärendes ſkull, och för regnet.

10. Och Eſra Preſten ſtod upp, och ſade till dem: I hafwen förtagit eder, i det att I hafwen tagit främmande huſtrur, på det I ſkullen ännu föröka Iſraels ſkuld.

11. Så bekänner nu HERran edra fäders Gud, och görer det honom ljuft är, och ſkiljer eder ifrå landſens folk, och ifrå de främmande huſtrur.

12. Då ſwarade hela menigheten, och ſade med höga röſt: Ske ſåſom du oß ſagt hafwer.

13. Men folket är mycket, och regnwäder, och kan icke ſtå ute; ſå är det icke heller ens eller twå dagars gerning; ty wi hafwe ſådana öfwerträdelſe mycken gjort.

14. Låt oß beſtälla wåra öfwerſtar i hela menighetene, att alle de i wåra ſtäder, ſom främmande huſtrur tagit hafwa, komma på beſtämd tid; och de äldſte i hwar ſtaden, och deras domare med, tilldeß wår Guds wrede må ifrån oß wänd warda i denna ſakene.

15. Då wordo beſtällde Jonathan, Aſahels ſon, och Jaheſia, Thikwa ſon, öfwer denna ſaken; och Meſullam, och Sabbethai Leviterna hulpo dem.

16. Och fängelſens barn gjorde alltſå. Och Preſten Eſra, och de ypperſte fäderne i deras fäders hus, och alle de nu nämnde äro, afſkiljde ſig, och ſatte ſig på förſta dagen i tionde månadenom till att ranſaka om detta ärendet.

17. Och de uträttade det på alla de män, ſom främmande huſtrur hade, på förſta dagen i förſta månadenom.

18. Och wordo funne ibland Preſternas barn, ſom främmande huſtrur tagit hade, nämliga ibland Jeſua barn, Jozadaks ſons, och hans bröder: Maaſeja, Elieſer, Jarib och Gedalia.

19. Och de gåfwo deras hand deruppå, att de wille utdrifwa huſtrurna; och till deras ſkuldoffer offra en wädur för ſina ſkuld. 3 Moſ. 4: 3.

20. Ibland Immers barn: Hanani och Sebadia.

21. Ibland Harims barn: Maaſeja, Elia, Semaja, Jehiel och Uſſia.

22. Ibland Paſhurs barn: Eljoenai, Maaſeja, Iſmael, Nethaneel, Joſabad och Eleaſa.

23. Ibland Leviterna: Joſabad, Simei och Kelaja, den är Kelita; Pethahja, Juda och Elieſer.

24. Ibland ſångarena: Eljaſib. Ibland dörrawaktarena: Sallum, Telem och Uri.

25. Utaf Iſrael: Ibland Paros barn: Ramia, Jiſſija, Malchija, Mijamin, Eleazar, Malchija och Benaja.

26. Ibland Elams barn: Mattania, Zacharia, Jehiel, Abdi, Jeremoth och Elia.

27. Ibland Sattu barn: Eljoenai, Eljaſib, Mattania, Jeremoth, Sabad och Aſiſa.

28. Ibland Bebai barn: Johanan, Hanania, Sabbai och Athlai.

29. Ibland Bani barn: Meſullam, Malluch, Adaja, Jaſub, Seal och Jeramoth.

30. Ibland PahathMoabs barn: Adna, Chelal, Benaja, Maaſeja, Mattania, Bezaleel, Binnui och Manaſſe.

31. Ibland Harims barn: Elieſer, Jiſſija, Malchija, Semaja, Simeon.

32. BenJamin, Malluch och Semaria.

33. Ibland Haſums barn: Mattenai, Mattatta, Sabad, Elipheleth, Jeremai, Manaſſe och Simi.

34. Ibland Bani barn: Maadai, Amram, Uel,

35. Benaja, Bedja, Cheluhu,

36. Banja, Meremoth, Eljaſib,

37. Mattania, Mattenai, Jaaſav,

38. Bani, Binnui, Simi,

39. Selemia, Nathan, Adaja,

40. Machnadbai, Saſai, Sarai,

41. Aſareel, Selemia, Semaria,

42. Sallum, Amaria och Joſeph.

43. Ibland Nebo barn: Jegiel, Mattithia, Sabad, Sebina, Jaddai, Joel och Benaja.

44. Deße hade alle tagit främmande huſtrur; och woro ſomlige ibland de ſamma huſtrur, ſom barn födt hade.

Ände på Esra Bok.

SECUNDUS ESRÆ.

Andra Esra Bok, den ock kallas Nehemia.

1. Capitlet.

Hanani bådſkap. Nehemia bön.

Deßa äro Nehemia, Hachalja ſons, ord. Det begaf ſig uti dem månadenom Chiſlev, i tjugonde årena, att jag war i Suſan på ſlottet.

2. Då kom Hanami, en af mina bröder, med några män utaf Juda; och jag frågade dem, huru det gick med Judarna, ſom behållne och igenlefde woro af fängelſet; och huru det tillgick i Jeruſalem.

3. Och de ſade till mig: De igenlefde af fängelſet äro der i landena uti ſtor wedermödo och förſmädelſe; murarna i Jeruſalem äro nederbrutne, och deß portar uppbrände med eld.

2 Kon. 25: 9.

4. Då jag nu ſådana ord hörde, ſatt jag och gret, och jämrade mig i några dagar, och faſtade, och bad inför Gud af himmelen;

5. Och ſade: Ack! HERre Gud af himmelen, du ſtore och förſkräckelige Gud, ſom håller förbund och barmhertighet dem ſom dig älſka och hålla din bud;

2 Moſ. 20: 6. 34: 7. 4 Moſ. 14: 18. 5 Moſ. 5: 10. Neh. 9: 17. Pſ. 86: 15. 103: 8. 145: 8. Dan. 9: 4.

6. Låt dock din öron höra härtill, och din ögon öppne wara, ſå att du hörer dins tjenares bön, ſom jag nu beder inför dig, både dag och natt, för dina tjenare Iſraels barn, och bekänner Iſraels barnas ſynd, ſom wi emot dig gjort hafwe; och jag med mins faders hus hafwom ockſå ſyndat.

7. Wi äre wordne förderfwade, att wi icke hafwe hållit din bud, befallningar och rätter, ſom du dinom tjenare Moſe budit hafwer.

8. Men tänk dock uppå det ord, ſom du dinom tjenare Moſe böd, och ſade: Om I förtagen eder, ſå will jag förſtrö eder ibland folk; 3 Moſ. 26: 41.

5 Moſ. 4: 27. 28: 64. 30: 1.

9. Men om I omwänden eder till mig, och hållen min bud, och gören dem; och om I än bortdrefne woren allt intill himmelens ända, så will jag dock dädan förſamla eder, och ſkall låta eder komma till det rum, ſom jag utwalt hafwer, till att mitt Namn der bo ſkall. 5 Moſ. 12: 11.

10. De äro dock dine tjenare, och ditt folk, ſom du förloßat hafwer, igenom dina ſtora kraft och mägtiga hand.

11. Ack! HErre, låt din öron höra till din tjenares bön, och till dina tjenares bön, ſom begära frukta ditt Namn; och låt lyckoſamliga tillgå i dag med dinom tjenare, och gif honom barmhertighet för denna mannenom. Ty jag war Konungens ſkänk.

2. Capitlet.

Nehemia oluſt, bön, bref, reſa, wärf.

Uti den månaden Niſan, i tjugonde årena Konungs Arthahſaſta, då win ſtod för honom, tog jag winet upp, och fick Konungenom; och jag war icke luſtig för honom.

2. Då ſade Konungen till mig: Hwi ſer du ſå illa ut? Du är ju icke krank? Det äret icke, utan du äſt bedröfwad. Men jag fruktade mig ſwårliga.

3. Då ſade jag till Konungen: Konungen lefwe ewinnerliga! Skulle jag icke ſe illa ut? Den ſtaden, der mina fäders begrafningshus är, ligger öde, och deß portar äro med eld uppbrände. Dan. 2: 4. 3: 9. 5: 10. 6: 21.

4. Då ſade Konungen till mig: Hwad är då ditt begär? Då bad jag Gud af himmelen;

5. Och ſade till Konungen: Om Konungenom ſå godt tyckte, och din tjenare funne nåd för dig, att du wille ſända mig till Juda, till den ſtaden, der mina fäder begrafne äro, att jag måtte uppbygga honom.

6. Och Konungen ſade till mig, och Drottningen, ſom jemte honom ſatt: Huru lång kan din reſa warda? Och när kan du komma igen? Och Konungenom föll i ſinnet, att han ſkulle ſända mig åſtad. Och jag ſatte honom en beſtämd tid före;

7. Och ſade till Konungen: Om Konungenom ſå godt tycker, ſå gifwe han mig bref till landshöfdingarna på hinſidon älfwena, att de ledſaga mig derigenom, tilldeß jag kommer in i Juda; Neh. 13: 6.

8. Och bref till Aſſaph, Konungens ſkogshöfwitsman, att han låter mig få trä till bjelkar åt portarna i palatſet i huſena, och till ſtadsmurarna, och till huſet, der jag infara ſkall. Och Konungen gaf mig det, efter mins Guds goda hand öfwer mig.

9. Och då jag kom till landshöfdingarna på hinſidon älfwena, fick jag dem Konungens bref. Och Konungen ſände med mig höfwitsmän och reſenärar.

10. Då nu Saneballat den Horoniten, och Tobia tjenaren, den Ammoniten, det hörde, förtröt det dem ſwårliga, att någor menniſka kommen war, ſom något godt ſökte för Iſraels barn.

11. Och då jag kom till Jeruſalem, och hade warit der i tre dagar,

12. Stod jag om nattena upp, och någre få män med mig; ty jag ſade det ingen menniſka, hwad mig min Gud ingifwit hade till att göra med Jeruſalem; och intet djur war med mig, utan det jag red uppå.

13. Och jag red ut genom dalporten om nattena, och framom drakabrunnen, och åt dyngoportenom, och beſåg Jeruſalems murar, ſom ſönder woro, och portarna, ſom med eld uppbrände woro;

14. Och gick öfwer till brunnporten, och till Konungsdammen; och war intet rum, der djuret, ſom under mig war, uppå gå kunde.

15. Så drog jag om nattena bort åt bäcken, och beſåg murarna, och wände om, och kom igenom dalporten hem igen.

16. Och öfwerſtarna wißte icke hwart jag gick, eller hwad jag gjorde; förty jag hade ändå intet ſagt Judarna, och Preſterna, rådherrarna och öfwerſtarna, och dem androm, ſom uppå werket arbetade.

17. Så ſade jag dem nu: I ſen den

uſelhet, ſom wi uti äre, att Jeruſalem ligger öde, och deß portar äro med eld uppbrände; kommer, låter oß bygga murarna till Jeruſalem, att wi icke länger ſkola wara till en förſmädelſe.

18. Och jag lät dem förſtå min Guds hand, den öfwer mig god war; dertill Konungens ord, ſom han med mig talat hade. Och de ſade: Så låt oß nu wara uppe. Och wi byggde, och deras händer woro tröſte till godt.

19. Då nu Saneballat den Horoniten, och Tobia tjenaren, den Ammoniten, och Geſem den Araben, hörde det, begabbade de oß, och föraktade oß, och ſade: Hwad är det J gören? Wiljen J åter falla af ifrå Konungenom?

20. Då ſwarade jag dem, och ſade: Gud af himmelen gifwer oß lycko; ty wi hans tjenare hafwe uppe warit, och byggom; men J hafwen ingen del eller rätt, eller åminnelſe i Jeruſalem.

3. Capitlet.

Jeruſalems murar, portar byggas.

Och Eljaſib, öfwerſte Preſten, ſtod upp med ſina bröder Preſterna, och byggde fåraporten; honom helgade de, och ſatte in hans dörrar; men de helgade honom allt intill det tornet Mea, nämliga allt intill det tornet Hananeel.

2. Bredewid dem byggde de män af Jericho; och näſt dem byggde Saccur, Jmri ſon.

3. Men fiſkaporten byggde Senaa barn; honom täckte de, och ſatte in hans dörrar, lås och bommar.

4. Näſt dem byggde Meremoth, Uria ſon, Hakkoz ſons; näſt dem byggde Meſullam, Berechia ſon, Meſeſabeels ſons; näſt dem byggde Zadok, Baana ſon.

5. Näſt dem byggde de af Thekoa; men deras wäldige böjde icke ſin hals till ſins herras tjenſt.

6. Den gamla porten byggde Jojada, Paſeahs ſon, och Meſullam, Beſodeja ſon; honom täckte de, och ſatte in hans dörrar, och lås och bommar.

7. Näſt dem byggde Melatia af Gibeon, och Jadon af Merono, män af Gibeon och Mizpa, på landshöfdingans ſäte, på denna ſidon älfwen.

8. Näſt efter honom byggde Uſſiel, Harhaja ſon, guldſmeden; näſt honom byggde Hanania, apothekarens ſon, och de förſtärkte Jeruſalem allt intill de breda murar.

9. Näſt honom byggde Rephaja, Hurs ſon, öfwerſten öfwer en half fjerding af Jeruſalem.

10. Näſt honom byggde Jedaja, Harumaphs ſon, twärtöfwer ſitt hus; näſt honom byggde Hattus, Haſabenja ſon.

11. Men Malchija, Harims ſon, och Haſub, Pahath Moabs ſon, byggde ett annat ſtycke, och tornet med ugnarna.

12. Näſt honom byggde Sallum, Halohes ſon, öfwerſten för en half fjerding i Jeruſalem, han och hans döttrar.

13. Dalporten byggde Hanun och borgarena af Sanoah; de byggde honom, och ſatte in hans dörrar, och lås och bommar, och tuſende alnar på murenom allt intill dyngoporten.

14. Men dyngoporten byggde Malchija, Rehabs ſon, öfwerſten i wingårdsmännernas fjerding; han byggde honom, och ſatte in hans dörrar, lås och bommar.

15. Brunnporten byggde Sallum, CholHoſe ſon, en öfwerſte för en fjerding i Mizpa; han byggde honom, och täckten, och ſatte in hans dörrar, lås och bommar; dertill ock murarna wid dammen Selah, wid Konungsörtagården, allt intill trapporna, ſom gå nederåt ifrå Davids ſtad. Eſ. 8: 6. Joh. 9: 7.

16. Näſt honom byggde Nehemia, Aſbuks ſon, öfwerſten för den halfwa fjerdingen i BethZur, allt intill gentemot Davids grafwar, och allt intill den dammen Aſuja, och allt intill de wäldigas hus. 2 Kon. 18: 17. 20: 20.

17. Efter honom byggde de Leviter, Rehum, Bani ſon; bredewid honom byggde Haſabia, öfwerſten för halfwa fjerdingen i Kegila, i hans fjerding.

18. Efter honom byggde deras bröder Bavai, Henadads ſon, öfwerſten för en half fjerding i Kegila.

19. Efter honom byggde Eſer, Jeſua ſon, öfwerſten i Mizpa, ett annat ſtycke, inåt harneſthushörnet.

20. Efter honom, uppå berget, byggde Baruch, Sabbi ſon, ett annat ſtycke, ifrå hörnet allt intill Eljaſibs öfwerſta Preſtens husdörr.

21. Efter honom byggde Meremoth, Uria ſon, Hakkoz ſons, ett annat ſtycke, ifrån Eljaſibs husdörr, allt intill ändan af Eljaſibs hus.

22. Efter honom byggde Preſterna, de män af landsbygdene.

23. Efter dem byggde BenJamin och Haſub, twärsöfwer deras hus; efter dem byggde Aſaria, Maaſeja ſon, Anania ſons, jemte ſitt hus.

24. Efter honom byggde Binnui, Henadads ſon, ett annat ſtycke, ifrån Aſaria hus intill båget, och allt intill hörnet;

25. Palal, Uſai ſon, emot båget, och det höga tornet, ſom ſynes utaf Konungshuſet, wid fångahuſens gård; efter honom Pedaja, Paros ſon.

Jer. 32: 2.

26. Men de Nethinim bodde uti Ophel, allt intill wattuporten öſterut, der tornet ut ſynes.

27. Efter dem byggde de af Thekoa ett annat ſtycke, twärtemot det ſtora tornet, ſom ut ſynes, allt intill murarna Ophel.

28. Men ifrå häſtaporten byggde Preſterna, hwardera emot ſitt hus.

29. Efter dem byggde Zadok, Immers ſon, emot ſitt hus; efter honom byggde Semaja, Sechania ſon, den dörrawaktaren, öſtantill.

30. Efter honom byggde Hanania, Selemia ſon, och Hanun, Zalaphs ſon, den ſjette, ett annat ſtycke; efter honom byggde Meſullam, Berechia ſon, emot ſin fatabur.

31. Efter honom byggde Malchija guldſmedsſonen, allt intill de Nethinims och krämares hus, emot rådsporten, och intill hörnſalen.

32. Och emellan hörnſalen allt intill fåraporten byggde guldſmederna och krämarena.

4. Capitlet.

Saneballats begabberi. Juda bön, wakt, arbete.

Då nu Saneballat hörde, att wi byggde murarna, wardt han wred, och förgrymmade ſig ſwårliga; och han beſpottade Judarna;

2. Och ſade för ſina bröder, och för de wäldiga i Samarien: Hwad göra de wanmägtige Judar? Månn man ſå ſkola låta betämma dem? Månn de ſkola offra? Månn de ſkola en dag fullkomna det? Månn de göra ſtenarna lefwande af ſtofthopar, ſom förbrände äro?

3. Men Tobia den Ammoniten, ſom när honom war, ſade: Låt bygga dem; när räfwarna löpa ditupp, ſkola de wäl ſönderrifwa deras ſtenmurar.

4. Hör, wår Gud, huru föraktade äre wi; wänd deras förſmädelſe in uppå deras hufwud, ſå att du gifwer dem uti föraktelſe i deras fängelſes lande.

5. Öfwerſkyl icke deras mißgerning, och bortſkrapa icke deras ſynd för dig; förty de hafwa rett byggningsmännerna.

6. Men wi byggde murarna, och fogde dem alla tillhopa intill halfwa höjd; och folket fick hjerta till att arbeta.

7. Då nu Saneballat och Tobia, och de Araber och Ammoniter, och Asdoditer hörde, att murarna i Jeruſalem woro igenbyggde, och de hade begynt igentäppa det öppet war, wordo de ganſka wrede;

8. Och gjorde alla ett förbund tillhopa, att de ſkulle komma och ſtrida emot Jeruſalem, och göra en willo derinne.

9. Men wi bådom wår Gud, och ſatte wakt uppå dem dag och natt, emot dem.

10. Och Juda ſade: Dragarenas magt är allt för ſwag, och gruſet är för mycket; wi kunne icke bygga uppå murenom.

11. Men wåre fiender tänkte: De ſkola icke få wetat, eller ſet, förr än wi komme midt i hopen uppå dem, och ſlå dem ihjäl, och förhindre arbetet.

12. Då nu Judarna, ſom när dem bodde, kommo, och ſade oß det wäl tio gånger, af all rum, der de omkring oß bodde;

13. Då ſatte jag nedre utmed muren i grafwene folket, efter deras ſlägter med deras ſwärd, ſpetſar och bågar;

14. Och beſåg det, och ſtod upp, och

ſade till rådherrarna, och öfwerſtarna, och till det andra folket: Frukter eder intet för dem; tänker uppå den ſtora förſkräckeliga HErran, och ſtrider för edra bröder, ſöner, döttrar, huſtrur och hus. 4 Moſ. 14: 9. 5 Moſ. 1: 21. 20: 3.

15. Då nu wåre fiender hörde, att wi hade fått wetat, gjorde Gud deras råd omintet; och wi wände oß åter alle till muren, hwar och en till ſitt arbete. Job 5: 12.

16. Och det ſkedde ſedan, att hälften af de unga män gjorde arbetet; den andre hälften höllo ſpetſar, ſköldar, bågar, och panſar; och öfwerſtarne ſtodo bakför hela Juda hus.

17. De ſom byggde på muren, och de ſom båro bördor ifrå dem ſom uppå ladde; med den ena handene gjorde de arbetet, och med den andra höllo de wärjona.

18. Och hwar och en af dem, ſom byggde, hade ſitt ſwärd bundet wid ſidona, och byggde ſå; och den ſom blåſte med baſunen, war när mig.

19. Och jag ſade till rådherrarna, och öfwerſtarna, och till det andra folket: Arbetet är ſtort och widt, och wi äre förſtrödde på murenom, långt ifrå hwarannan.

20. På hwilket rum J nu hören blåſa i baſunen, dit kommer till oß. Wår Gud warder för oß ſtridandes; 2 Moſ. 14: 25.

21. Och wi wilje arbeta på werket; och hälften af dem höll ſpetſar, allt ifrå morgonrodnan intill ſtjernorna uppgingo.

22. Ock ſade jag på den tiden till folket: Hwar och en blifwe med ſinom dräng öfwer natten i Jeruſalem, att wi om nattena tage wara på waktena, och om dagen på arbetet.

23. Men jag och mine bröder, och mine tjenare, och de män i waktene efter mig, drogo intet wår kläder af, när någor i wattnet gick.

5. Capitlet.

Ocker förbjudes. Nehemia nit.

Och ſig upphof ett ſtort rop af folket, och deras huſtrur, emot ſina bröder Judarna.

2. Och woro ſomlige, ſom ſade: Wåre ſöner och döttrar äro allt för många; låt oß taga ſäd, och äta, att wi måge lefwa.

3. Och ſomlige ſade: Låt oß utſätta wåra åkrar, wingårdar och hus, och taga ſäd i denna hårda tiden.

4. Somlige ſade: Låt oß låna penningar på ränto till Konungen, på wåra åkrar och wingårdar.

5. Ty wåra bröders kropp är ſåſom wår kropp, och deras barn ſåſom wår barn; eljeſt gifwe wi wåra ſöner och döttrar i träldom, och äre allaredo wåra döttrar ſomliga undergifna, och ingen magt är i wåra händer; komma ockſå wåra åkrar och wingårdar androm tillhanda.

6. Då jag nu deras rop och deßa orden hörde, wardt jag ganſka wred.

7. Och mitt hjerta fick till råds, att jag ſtraffade rådherrarna och öfwerſtarna, och ſade till dem: Wiljen J drifwa ocker, den ene på den andra? Och jag hade tillhopa emot dem en ſtor förſamling;

8. Och ſade till dem: Wi hafwe igenköpt wåra bröder Judarna, ſom Hedningomen ſålde woro, efter wåra förmågo; och J wiljen ockſå ſälja edra bröder, de wi till oß köpt hafwe? Då tego de, och funno intet till att ſwara. 3 Moſ. 25: 47.

9. Och jag ſade: Det är icke godt, ſom J gören. Skullen J icke wandra i Gudsfruktan, för Hedningarnas förſmädelſes ſkull, wåra fiendars?

10. Jag och mine bröder, och mine tjenare, hafwom ock fått dem penningar och ſäd; men ockret wilje wi låta blifwa tillbaka.

11. Så får dem nu i denna dag igen ſina åkrar, wingårdar, oljogårdar och hus, och hundradedelen af penningomen för ſäd, win och oljo, ſom J på dem ockrat hafwen.

2 Moſ. 22: 25. 3 Moſ. 25: 36. 5 Moſ. 23: 19.

12. Då ſade de: Wi wilje få dem det igen, och wilje intet äſka af dem; och wilje göra ſåſom du ſagt hafwer. Och jag kallade Preſterna, och tog en ed af dem, att de ſå göra ſkulle.

13. Och jag ſkuddade mitt ſköte ut,

och ſade: Så ſkudde Gud hwar och en af ſitt hus, och ifrå hans arbete, den icke blifwer wid detta ord, ſå att han blifwe utſkuddad och blottad. Och hela förſamlingen ſade Amen; och lofwade HERran. Och folket gjorde ſå.

14. Deßlikes, ifrå den tiden, då mig wardt befaldt att wara landshöfding i Juda land, nämliga ifrå tjugonde årena, allt intill annat och tretionde året Konungs Arthahſaſta, det är i tolf år, höll jag mig och mina bröder intet af höfdingakoſte.

15. Förty de förre landshöfdingar, ſom för mig warit hade, hade beſwärat folket, och hade tagit af dem bröd och win, och dertill fyratio ſiklar ſilfwer, och deras tjenare hade haft ſig wäldeliga med folket; men jag gjorde icke ſå, för Gudsfruktans ſkull.

16. Arbetade jag ock på murarbetet, och köpte ingen åker; och alle mine tjenare måſte der komma ſamman till arbetes.

17. Dertill woro ock af Judarna och Förſtarna hundrade och femtio wid mitt bord, ſom till mig komne woro ifrå Hedningarna, ſom kringom oß äro.

18. Och man måſte beſtälla mig om dagen en oxa, och ſex utwald får, och foglar, och ju i tio dagar allahanda win tillfylleſt. Likwäl äſkade jag intet höfdingakoſten; förty tungen war ſwår på folkena.

19. Min Gud, betänk mig till godo allt det jag deßo folkena gjorde.

Neh. 13: 14, 22, 31.

6. Capitlet.

Saneballats liſt förlägges.

Då Saneballat, Tobia och Geſem den Araben, och andre wåre fiender förnummo, att jag murarna byggt hade, och intet gap war mer deruppå; ändock jag ändå på den tiden icke upphängt hade dörrarna i portomen,

2. Sände Saneballat och Geſem till mig, och läto ſägo mig: Kom, och låt oß komma tillſammans på byggdene, på ſlättene wid den ſtaden Ono. Och de aktade göra mig ondt.

3. Men jag ſände båd till dem, och lät ſäga dem: Jag hafwer ett ſtort werk till att uträtta, jag kan icke komma neder: det måtte förſummadt blifwa, om jag tager handena af, och far neder till eder.

4. De ſände wäl fyra gånger till mig wid ſamma ſinnet; och jag ſwarade dem allt wid ſamma ſätt.

5. Då ſände Saneballat femte gången ſin tjenare till mig, med ett öppet bref i hans hand.

6. Derutinnan war ſkrifwet: Det är kommet för Hedningarna, och Geſem hafwer det ſagt, att du och Judarna wiljen affalla; derföre uppbygger du murarna, och du will wara deras Konung i denna ſakene.

7. Och du hafwer beſtällt dig Propheter, ſom om dig ſkola utropa i Jeruſalem, och ſäga: Han är Juda Konung. Sådant kommer för Konungen. Så kom nu, låt oß rådſlå med hwarannan.

8. Men jag ſände till honom, och lät ſäga honom: Detta är icke ſkedt, ſom du ſäger, du hafwer diktat det af ditt hjerta.

9. Ty de wille alle rädda oß, och mente: De warda aflåtande af arbetet, och warda ſtille. Men jag förſtärkte mina hand deſto mer.

10. Och jag kom uti Semaja hus, Delaja ſons, Mehetabeels ſons, och han hade innelyckt ſig; och ſade: Låt oß komma tillhopa i Guds hus, midt i templet, och ſluta dörrarna till af templet; förty de warda kommande till att dräpa dig, och komma om nattena, att de ſkola ſlå dig ihjäl.

11. Men jag ſade: Skulle en ſådana man fly? Skulle en ſådana man, ſom jag är, gå uti templet, på det han ſkall blifwa lefwandes? Jag will icke gå derin.

12. Ty jag förmärkte, att Gud hade intet ſändt honom. Han ſpådde wäl ſådant om mig; men Tobia och Saneballat hade gifwit honom penningar.

13. Derföre tog han penningar, på det jag ſkulle taga en fruktan till mig, och göra ſå, och ſynda; och de ſkulle hafwa ett ondt rop uppå mig, dermed de måtte förlaſta mig.

14. Tänk, min Gud, på Tobia och

Saneballat, efter deßa deras gerningar, och på Propheten Noadja, och de andra Propheterna, ſom mig afſkräcka wille.

15. Och muren wardt redo på femte och tjugonde dagen af den månaden Elul, i twå och femtio dagar.

16. Och då alle wåre fiender det hörde, fruktade ſig alle Hedningar, ſom omkring oß woro, och deras mod förföll dem; förty de märkte, att detta werk war af Gudi.

17. Woro ock på den tiden månge af Juda öfwerſtar, hwilkas bref gingo till Tobia; och ifrå Tobia till dem.

18. Ty de woro månge i Juda, ſom honom beſworne woro; förty han war Sechania ſwåger, Arahs ſons; och hans ſon Johanan hade Meſullams dotter, Berechia ſons.

19. Och de talade godt om honom för mig, och förde mitt tal ut för honom. Så ſände nu Tobia bref till att afſkräcka mig.

7. Capitlet.

Stadens portar, wakt. Folkets antal, ſkänker, boning.

Då wi nu hade byggt murarna, hängde jag portarna före, och wordo beſtällde porthållare, ſångare och Leviter.

2. Och jag böd min broder Hanani, och Hanania palatsfogdanom i Jeruſalem; ty han war en trofaſt man, och gudfruktig för många andra;

3. Och ſade till dem: Man ſkall icke upplåta portarna i Jeruſalem, tilldeß ſolen warder warm; och medan man ännu arbetar, ſkall man ſlå portarna till, och bommen före. Och waktare wordo beſtällde utaf borgarena i Jeruſalem, hwar och en på ſine wakt, och om ſitt hus.

4. Och ſtaden war wid till rum, och ſtor; men folket litet derinne, och huſen woro icke uppbyggd.

5. Och min Gud gaf mig i hjertat, att jag förſamlade rådherrarna och öfwerſtarna, och folket, till att räkna dem; och jag fann ett regiſter på mantalet, deras ſom tillförene uppkomne woro, och fann deruti ſå ſkrifwet:

6. Deße äro landſens barn, ſom uppkomne woro utaf fängelſet, af dem ſom NebucadNezar, Konungen i Babel, hade bortfört, och i Jeruſalem bodde, och i Juda hwar och en i ſin ſtad;

7. Och woro komne med Serubbabel: Jeſua, Nehemia, Aſaria, Raamja, Nahamani, Mordechai, Bilſan, Miſperet, Bigvai, Nehum och Baana. Detta är talet af männerna af Iſraels folk: Eſr. 2: 1.

8. Paros barn woro tutuſend hundrade twå och ſjutio.

9. Sephatja barn, trehundrad twå och ſjutio.

10. Arahs barn, ſexhundrad twå och femtio.

11. PahathMoabs barn, ibland Jeſua och Joabs barn, tutuſend åttahundrad och aderton.

12. Elams barn, tuſende tuhundrad fyra och femtio.

13. Sattu barn, åttahundrad fem och fyratio.

14. Saccai barn, ſjuhundrad och ſextio.

15. Binnui barn, ſexhundrad åtta och fyratio.

16. Bebai barn, ſexhundrad åtta och tjugu.

17. Asgads barn, tutuſend trehundrad twå och tjugu.

18. Adonikams barn, ſexhundrad ſju och ſextio.

19. Bigvai barn, tutuſend ſju och ſextio.

20. Adins barn, ſexhundrad fem och femtio.

21. Aters barn af Hiſkia, åtta och niotio.

22. Haſums barn, trehundrad åtta och tjugu.

23. Bezai barn, trehundrad fyra och tjugu.

24. Hariphs barn, hundrade och tolf.

25. Gibeons barn, fem och niotio.

26. De män af BethLehem och Nethopha, hundrade åtta och åttatio.

27. De män af Anathot, hundrade åtta och tjugu.

28. De män af BethAſmaveth, twå och fyratio.

29. De män af KiriathJearim, Chephira och Beeroth, ſjuhundrad tre och fyratio.
30. De män af Rama och Gaba, ſexhundrad en och tjugu.
31. De män af Michmas, hundrade twå och tjugu.
32. De män af BethEl och Aj, hundrade tre och tjugu.
33. De män af Nebo deß andras, twå och femtio.
34. Dens andras Elams barn, tuſende tuhundrad fyra och femtio.
35. Harims barn, trehundrad och tjugu.
36. Jerecho barn, trehundrad fem och fyratio.
37. Lod, Hadid, och Ono barn, ſjuhundrad en och tjugu.
38. Senaa barn, tretuſend niohundrad och tretio.
39. Preſterna: Jedaja barn, af Jeſua hus, niohundrad tre och ſjutio.
40. Immers barn, tuſende twå och femtio.
41. Pashurs barn, tuſende tuhundrad ſju och fyratio.
42. Harims barn, tuſende och ſjutton.
43. Leviterna: Jeſua barn, af Kadmiel, ibland Hodeva barn, fyra och ſjutio.
44. Sångarena: Aſſaphs barn, hundrade åtta och fyratio.
45. Dörrawaktarena: Sallums barn, Aters barn, Talmons barn, Akkubs barn, Hatita barn, Sobai barn; alle tillhopa hundrade åtta och tretio.
46. De Nethinim: Ziha barn, Haſupha barn, Tabaoths barn,
47. Keros barn, Sia barn, Padons barn,
48. Lebana barn, Hagaba barn, Salmai barn,
49. Hanans barn, Giddels barn, Gahars barn,
50. Reaja barn, Rezins barn, Nekoda barn,
51. Gaſſams barn, Uſſa barn, Paſeahs barn,
52. Beſai barn, Meunims barn, Nephiſeſims barn,
53. Bakbuks barn, Hakupha barn, Harhurs barn,
54. Bazliths barn, Mehida barn, Harſa barn,
55. Barkos barn, Siſera barn, Thamahs barn,
56. Neziahs barn, Hathipha barn.
57. Salomos tjenares barn: Sotai barn, Sophereths barn, Perida barn,
58. Jaala barn, Darkons barn, Giddels barn,
59. Sephatja barn, Hattils barn, Pocherets barn af Zebaim, Amons barn.
60. Alle de Nethinim, och Salomos tjenares barn, woro trehundrad twå och niotio.
61. Deße drogo ockſå med upp, af ThelMelah, ThelHarſa, Cherub, Addon och Immer; men de kunde icke bewiſa deras fäders hus, eller deras ſäd, om de woro af Iſrael.
62. Delaja barn, Tobia barn, Nekoda barn, woro ſexhundrad twå och fyratio.
63. Och af Preſterna: Habaja barn, Hakkoz barn, Barſillai barn, hwilken huſtru tog af Barſillai den Gileaditens döttrar, och wardt efter deras namn nämnd.
64. Deße ſökte deras börds regiſter; och då de icke funno det, wordo de qwitte wid Preſterſkapet.
65. Och Thirſatha ſade till dem, att de icke ſkulle äta utaf det aldraheligaſte, intilldeß en Preſt uppkomme med Ljus och Fullkomlighet.

Neh. 8: 9. 10: 1. 2 Moſ. 28: 30. Eſr. 2: 63.

66. Hela menigheten, ſåſom en man, war tu och fyratio tuſend trehundrad och ſextio;
67. Undantagne deras tjenare och tjenarinnor, de woro ſjutuſend trehundrad ſju och tretio; och de hade tuhundrad fem och fyratio ſångare och ſångerſkor;
68. Sjuhundrad ſex och tretio häſtar; tuhundrad fem och fyratio mular;
69. Fyrahundrad fem och tretio camelar; ſextuſend ſjuhundrad och tjugu åſnar.
70. Och ſomlige af öfwerſta fäderna gåfwo till werket: Thirſatha gaf till brätſelen tuſende gylden, och femtio

bäcken, femhundrad och tretio Preſtakjortlar.

71. Och ſomlige af de öfwerſta fäder gåfwo i drätſelen till werket tjugutuſend gylden, tutuſend och tuhundrad pund ſilfwer.

72. Och det andra folket gaf tjugutuſend gylden, och tutuſend pund ſilfwer, och ſju och ſextio Preſtakjortlar.

73. Och Preſterna, och Leviterna, och dörrawaktarena, ſångare, och ſomlige af folket, och de Nethinim, och hele Iſrael, ſatte ſig uti ſina ſtäder.

8. Capitlet.

Lagen läſes. Löfhyddohögtid hålles.

Då nu ſjunde månaden kom, och Iſraels barn woro i ſina ſtäder, förſamlade ſig allt folket, ſåſom en man, på breda gatone inför wattuporten, och ſade till Eſra den ſkriftlärda, att han ſkulle hemta fram Moſe lagbok, ſom HERren Iſrael budit hade. Dom. 20: 1. Eſr. 3: 1.

2. Och Eſra Preſten hemtade fram lagen inför menighetena, både män och qwinnor, och för alla dem ſom det förſtå kunde, på förſta dagen i ſjunde månadenom;

3. Och las deruti, på breda gatone, ſom för wattuporten är, allt ifrå morgonlysningen intill middag, för män och qwinnor, och för dem ſom det förſtå kunde; och hela folkens öron woro wänd till lagbokena. 5 Moſ. 30: 10, 11.

4. Och Eſra den Skriftlärde ſtod uppå en hög träſtol, den de till predikan gjort hade; och när honom ſtodo Mattithia, Sema, Anaja, Uria, Hilkia och Maaſeja, på hans högra ſido; och på hans wenſtra Pedaja, Miſael, Malchija, Haſum, Hasbadana, Zacharia och Meſullam.

5. Och Eſra lät upp bokena för hela folket; förty han ſtod högt öfwer allt folket; och då han upplät henne, ſtod allt folket.

6. Och Eſra lofwade HERran den ſtora Guden; och allt folket ſwarade: Amen, Amen, med uppräckta händer; och bugade ſig, och tillbådo HERran med anſigtet ned på jordena.

7. Och Jeſua, Bani, Serebia, Jamin, Akkub, Sabbethai, Hodija, Maaſeja, Kelita, Aſaria, Joſabad, Hanan, Pelaja, och Leviterna, beſtällde att folket gaf akt uppå lagen; och folket ſtod uppå ſitt rum. Neh. 9: 3.

8. Och de läſte uti Guds lagbok klarliga och förſtåndeliga, ſå att man förſtod, då läſet wardt.

9. Och Nehemia, hwilken är Thirſatha, och Eſra Preſten, den Skriftlärde, och Leviterna, ſom folket höllo till att akta på, ſade till allt folket: Denne dagen är helig HERranom edrom Gud; derföre ſörjer intet, och gråter icke; ty allt folket gret, då de hörde lagſens ord. 3 Moſ. 23: 24, ꝛc.

10. Derföre ſade han till dem: Går bort, och äter det feta, och dricker det ſöta, och ſänder dem ock delar, ſom intet för ſig tillredt hafwa; förty denne dagen är helig wårom HERra. Derföre bekymrer eder icke; **ty fröjd i HERranom är edor ſtarkhet.**

11. Och Leviterna ſtillade allt folket, och ſade: Warer tyſte, ty dagen är helig; bekymrens intet.

12. Och allt folket gick bort till att äta, dricka och del ſända, **och gjorde ſig en ſtor glädje; förty de hade förſtåndit orden, ſom man dem förkunnat hade.**

13. På annan dagen förſamlade ſig öfwerſta fäderna ibland allt folket, och Preſterna, och Leviterna, till Eſra den Skriftlärda, att han ſkulle underwiſa dem i lagſens ordom.

14. Och de funno beſkrifwet i lagen, att HERren genom Moſe budit hade, att Iſraels barn ſkulle bo i löfhyddor, på den högtidene i ſjunde månadenom.

2 Moſ. 23: 16. 3 Moſ. 23: 34, 42. 5 Moſ. 16: 13.

15. Och de läto det warda kunnigt, och utropadt i alla deras ſtäder, och i Jeruſalem, och ſade: Går ut uppå berget, och hemter oljoqwiſtar, balſamqwiſtar, myrthenqwiſtar, palmqwiſtar och qwiſtar af tjockqwiſtadt trä, att man må göra löfhyddor, ſåſom ſkrifwet ſtår.

16. Och folket gick ut, och hemtade, och gjorde ſig löfhyddor, hwar uppå ſitt tak, och i ſina gårdar, och i Guds hus gårdar; och uppå den breda

gatone wid wattuporten, och uppå den breda gatone wid Ephraims port.

17. Och hela menigheten af dem, ſom af fängelſet igenkomne woro, gjorde löfhyddor, och bodde deruti; ty Iſraels barn hade ifrå Joſua, Nuns ſons, tid, allt intill denna dag, intet ſå gjort; och war en ganſka ſtor glädje.

18. **Och wardt hwar dag läſet i Guds lagbok, ifrå förſta dagen allt intill den ytterſta;** och de höllo den högtiden i ſju dagar; och på åttonde dagen förſamlingenes dag, ſåſom det borde ſig.

9. Capitlet.

Faſte- Bot- och Böne-dag hålles.

På fjerde och tjugonde dagen i denna månadenom kommo Iſraels barn tillſammans med faſto, och ſäcker, och mull uppå dem;

2. Och afſkiljde Iſraels ſäd ifrån all främmande barn, och gingo fram, och bekände ſina ſynder och ſina fäders mißgerning;

3. Och ſtodo upp i ſin rum; och man las i HERrans deras Guds lagbok, fyra gånger om dagen; och de bekände och tillbådo HERran ſin Gud, fyra gånger om dagen. Neh. 8: 7.

4. Och Leviterna ſtodo upp i höjdene; nämliga Jeſua, Bani, Kadmiel, Sebanja, Bunni, Serebia, Bani och Chenani, och ropade högt till HERran deras Gud.

5. Och Leviterna, Jeſua, Kadmiel, Bani, Haſabnia, Serebia, Hodija, Sebanja, Pethahja, ſade: Står upp, och lofwer HERran edar Gud ifrån ewighet till ewighet; och man lofwe dins härlighets Namn, hwilken upphöjd är med all wälſignelſe och lof.

6. HERre, du äret allena; du hafwer gjort himmelen och alla himlars himlar, med all deras här, jordena och allt det deruppå är, hafwet och allt det derinne är; du gör allt lefwande, och den himmelſke hären tillbeder dig. Eſ. 37: 16, 20.

7. Du äſt HERren Gud, ſom Abram utwalde, och förde honom ut ifrån Ur i Chaldeen, och nämnde honom Abraham. 1 Moſ. 11: 31. 12: 1. 17: 5.

8. Och du fann hans hjerta trofaſt för dig, och gjorde ett förbund med honom, till att gifwa hans ſäd de Cananeers, Hetheers, Amoreers, Phereſeers, Jebuſeers och Girgaſeers land; och du hafwer hållit din ord; ty du äſt rättfärdig. 1 Moſ. 15: 18.

9. Och du hafwer ſett till wåra fäders jämmer i Egypten, och hört deras rop wid röda hafwet; 2 Moſ. 2: 25. 3: 7.

10. Och gjort tecken och under på Pharao, och alla hans tjenare, och på allt folket i hans land; ty du förnam, att de woro ſtolte emot dem; och hafwer gjort dig ett Namn, ſåſom det i denna dag för ögon är; 2 Moſ. 14: 15, 16.

11. Och hafwer åtſkiljt hafwet för dem, ſå att de gingo torre midt igenom hafwet; och kaſtat deras förföljare i djupet, ſåſom ſtenar i mägtig watten; 2 Moſ. 14: 21. 15: 5.

12. Och fört dem om dagen uti en molnſtod, och om nattena uti en eldſtod, till att lyſa dem på wägen, den de drogo; 2 Moſ. 13: 21.

13. Och hafwer nederſtigit uppå berget Sinai, och talat med dem af himmelen, och gifwit dem rättwiſa rätter, och trofaſt lag, god bud och ſeder; 2 Moſ. 19: 3, ꝛc. 20: 1.

14. Och kungjort dem din helga Sabbath; och budit dem bud, ſeder och lag, genom din tjenare Moſe;

15. Och gifwit dem bröd af himmelen, då de hungrade, och låtit gå watten utaf bergklippone, då dem törſte; och ſagt dem, att de ſkulle gå in, och taga in landet, der du dina hand öfwer upplyft hade, att du ſkulle det gifwa dem. 2 Moſ. 16: 4, 14, 15. 17: 6. 4 Moſ. 20: 11.

16. Men wåre fäder wordo ſtolte, och halsſtyfwe, ſå att de icke lydde din bud;

17. Och wille icke höra dem, och tänkte intet uppå din under, ſom du med dem gjort hade; utan wordo halsſtyfwe, och uppkaſtade en höfwitsman, att de ſkulle wända ſig till ſin träldom i ſine olydno; men du, (min) Gud, gaf dem till, och war dem nå-

delig, barmhertig, tålig, och af en ſtor barmhertighet, och öfwergaf dem icke. 4 Moſ. 14: 4.
2 Moſ. 34: 6. 4 Moſ. 14: 8. Neh. 1: 5.

18. Och ändock de gjorde en gjuten kalf, och ſade: Det är din Gud, ſom dig utur Egypti land fört hafwer; och gjorde ſtor förſmädelſe; 2 Moſ. 32: 4.

19. Likwäl öfwergaf du dem icke i öknene, efter din ſtora barmhertighet; och molnſtoden wek icke ifrå dem om dagen, att ledſaga dem på wägen; ej heller eldſtoden om nattena, till att lyſa dem på wägen, den de drogo.
2 Moſ. 13: 22. 40: 38.

20. Och du gafſt din goda Anda, till att underwiſa dem; och ditt Man wände du icke ifrå deras mun, och gaf dem watten, när dem törſte.
4 Moſ. 11: 17. Joſ. 5: 12.

21. J fyratio år beſörjde du dem i öknene, ſå att dem intet fattades; deras kläder föråldrades intet, och deras fötter ſwullnade intet;
5 Moſ. 2: 7. 8: 4. 29: 5.

22. Och gaf dem rike och folk, och fördelade dem här och der, ſå att de intogo Sihons land, Konungens i Heſbon, och Ogs land, Konungens i Baſan. 4 Moſ. 21: 21, 24.

23. Ock förökade du deras barn, ſåſom ſtjernorna på himmelen, och lät komma dem i landet, det du deras fäder tillſagt hade, att de ſkulle draga derin, och intaga det. 1 Moſ. 22: 17.

24. Och barnen kommo derin, och togo landet in; och du undertryckte för dem landſens inbyggare, de Cananeer, och gafſt dem uti deras händer, och deras Konungar, och folken i landena, ſå att de gjorde med dem efter ſin wilja. Joſ. 10: 1, ꝛc.

25. Och de wunno faſta ſtäder, och ett fett land, och intogo hus full med allahanda ägodelar, uthuggna brunnar, wingårdar, oljogårdar och trä, der man af äter, wäl mång. Och de åto och wordo mätte och fete, och lefde i wälluſt af dine ſtora godhet.

26. Men de wordo olydige, och wordo dig genſtörtige, och kaſtade din lag tillrygga bakom ſig, och ſlogo ihjäl dina Propheter, ſom dem betygade att de ſkulle omwända ſig till dig; och gjorde ſtor förſmädelſe. Dom. 2: 1, ꝛc.

27. Derföre gafſt du dem uti deras fiendars hand, hwilke dem betwingade; och uti deras ångeſts tid ropade de till dig; och du hörde dem af himmelen, och genom dina ſtora barmhertighet gafſt du dem frälſare, ſom dem hulpo utu deras fiendars hand.
5 Moſ. 32: 1. Eſ. 1: 2. Jer. 2: 12.

28. När de nu till rolighet kommo, wände de om igen, till att göra det ondt war för dig; ſå öfwergaf du dem uti deras fiendars hand, att de ſkulle råda öfwer dem. Så omwände de ſig då, och ropade till dig; och du hörde dem af himmelen, och halp dem efter dina ſtora barmhertighet i flera reſor.

29. Och du lät betyga dem, att de ſkulle omwända ſig till din lag; men de woro ſtolte, och lydde intet din bud, och ſyndade emot dina rätter; hwilka om en menniſka gör, lefwer hon derutinnan; och wände ſina ſkuldror bort, och wordo halsſtyfwe, och lydde intet. 3 Moſ. 18: 5.
Heſ. 20: 11. Rom. 10: 5. Gal. 3: 12. Zach. 7: 11.

30. Och du fördröjde i mång år med dem, och lät betyga dem genom din Anda i dina Propheter; men de ſtötte der intet om, derföre hafwer du gifwit dem i folks hand i landena.
2 Kon. 17: 13, 14. 2 Chr. 36: 15.

31. Dock, af dine ſtora barmhertighet, hafwer du icke platt gjort ända på dem, eller öfwergifwit dem; förty du äſt en nådelig och barmhertig Gud.

32. Nu wår Gud, du ſtore Gud, mägtige och förſkräckelige, du ſom håller förbund och barmhertighet; akta icke ringa all den wedermöda, ſom på oß drabbat hafwer, och på wåra Konungar, Förſtar, Preſter, Propheter, fäder, och allt ditt folk, ifrå Konungarnas tid i Aſſur, allt intill denna dag. 5 Moſ. 32: 4.

33. Du äſt rättwis i allt det du hafwer låtit komma öfwer oß; ty du hafwer gjort rätt, men wi hafwe warit ogudaktige; Dan. 9: 14.

34. Och wåre Konungar, Förſtar, Preſter och fäder, hafwa icke gjort

efter din lag, och intet aktat på din bud och wittnesbörd, ſom du hafwer låtit betyga dem.

35. Och de hafwa icke tjent dig i ſitt rike, och i dina ſtora ägodelar, ſom du dem gifwit hafwer, och uti det wida och feta landet, ſom du dem infått hafwer, och hafwa icke omwändt ſig ifrå ſitt onda wäſende.

36. Si, wi äre i denna dag trälar, och i de lande, ſom du wåra fäder gafſt, till att äta deß frukt och goda, ſi, der äre wi trälar uti.

37. Och deß årswäxt förökar ſig Konungomen, ſom du öfwer oß ſatt hafwer för wåra ſynders ſkull; och de råda öfwer wåra kroppar och wår boſkap, efter ſin wilja; och wi äre i ſtor nöd.

38. Och i allt detta göre wi nu ett faſt förbund, och ſkrifwom, och låte wåra Förſtar, Leviter och Preſter, beſegla det.

10. Capitlet.

Förbundets underſkrift.

Men de ſom beſeglade det, woro deße: Nehemia Thirſatha, Hachalia ſon, och Zedekia, Neh. 8: 9.

2. Seraja, Aſaria, Jeremia,
3. Pashur, Amaria, Malchija,
4. Hattus, Sebanja, Malluch,
5. Harim, Meremoth, Obadja,
6. Daniel, Ginnethon, Baruch,
7. Meſullam, Abia, Mijamin,
8. Maaſia, Bilgai, och Semaja: De woro Preſterna.

9. Men Leviterna woro: Jeſua, Aſanja ſon, Binnui af Henadads barnom, Kadmiel;

10. Och deras bröder, Sebanja, Hodija, Kelita, Pelaja, Hanan,
11. Micha, Rehop, Haſabia,
12. Saccur, Serebia, Sebanja,
13. Hodija, Bani och Beninu.

14. Hufwuden i folken woro: Paros, PahathMoab, Elam, Sattu, Bani,
15. Bunni, Asgad, Bebai,
16. Adonia, Bigvai, Adin,
17. Ater, Hiſkia, Aſſur,
18. Hodija, Haſum, Bezai,
19. Hariph, Anathoth, Nebai,
20. Magpias, Meſullam, Heſir,
21. Meſeſabeel, Zadok, Jaddua,
22. Pelatja, Hanan, Anaja,
23. Hoſea, Hanania, Haſub,
24. Hallohes, Pilha, Sobek,
25. Rehum, Haſabna, Maaſeja,
26. Ahija, Hanan, Anan,
27. Malluch, Harim och Baana.

28. Och det andra folket, Preſterna, Leviterna, dörrawaktarena, ſångarena, Nethinim, och alle de ſom hade söndrat ſig ifrå folken i landen, intill Guds lag, med ſina huſtrur, ſöner och döttrar, alle de ſom det kunde förſtå;

29. Och deras mägtige, togo ſig det till för ſina bröder, och de kommo till att ſwärja och förpligta ſig med ed, till att wandra i Guds lag, ſom igenom Guds tjenare Moſe gifwen är, att de hålla och göra wille efter all HERrans wår Guds bud, rätter och ſeder;

30. Och att wi icke ſkulle gifwa folken i landena wåra döttrar; ej heller wårom ſönom taga deras döttrar. 2 Moſ. 34: 16. 5 Moſ. 7: 3.

31. Deßlikes, när folket i landet förer om Sabbathsdagen någon waro och allahanda ſpisning, till att ſälja, att wi icke wille taga det af dem om Sabbathen och helgedagar; och att wi i ſjunde årena wille göra förlösning på allahanda tunga; 2 Moſ. 20: 10. 3 Moſ. 23: 3. 5 Moſ. 5: 12. Neh. 13: 19. 2 Moſ. 23: 10. 3 Moſ. 25: 4. 5 Moſ. 15: 1, 2.

32. Och lägga ett bud uppå oß, att wi årliga gifwa ſkulle en tridiung af en ſikel ſilfwer, till tjenſten i wår Guds hus;

33. Nämliga till ſkådobröd, till dagligit ſpisoffer, till dagligit bränneoffer, på Sabbaths, nymånads och högtidsdagom, och till det helgada, och till ſyndoffer, der Iſrael ſkulle med förſonad warda, och till all werk i wår Guds hus. 2 Moſ. 25: 30. 4 Moſ. 28: 3, 5, 6, 9, 11.

34. Och wi kaſtade lott emellan Preſterna, Leviterna och folket, om wedoffer, det man till wår Guds hus årliga framföra ſkulle, efter wåra fäders hus, på beſtämd tid, att bränna på HERrans wår Guds altare, ſåſom det i lagen ſkrifwet är; 3 Moſ. 6: 12. Neh. 13: 31.

35. Och till att årliga frambära förſtlingen af wårt land, och förſtlingen af allo frukt, af all trä till HErrans hus; 2 Moſ. 23: 19. 5 Moſ. 18: 4.

36. Och förſtlingen af wåra ſöner, och af wår boſkap, ſåſom det i lagen ſkrifwet ſtår; och förſtlingen af wårt fä, och af wår får, att wi allt detta ſkulle hafwa in uti wår Guds hus till Preſterna, ſom i wår Guds hus tjena; 2 Moſ. 13: 2. 3 Moſ. 27: 26.

37. Och att wi wille frambära förſtlingen af wår deg, och wårt häfoffer, och frukt af allahanda trä, win och oljo, till Preſterna, i kiſtorna wid wår Guds hus; och wårt lands tiond till Leviterna, ſå att Leviterna ſkulle hafwa tionden i alla ſtäder, der wårt åkerwerk är. 3 Moſ. 23: 17. 4 Moſ. 15: 19, 20. 18: 12.

38. Och Preſten Aarons ſon ſkall ock del hafwa af Leviternas tiond, med Leviterna; ſå att Leviterna ſkola bära tionden af ſine tiond upp till wår Guds hus, i kiſtorna, uti ſkatthuſet.

39. Ty Iſraels barn, och Levi barn, ſkola bära häfoffret af ſäd, win och oljo, upp i kiſtorna. Derſammaſtäds äro helgedomens kärile, och Preſterna, ſom der tjena, och dörrawaktare, och ſångare; att wi wår Guds hus icke öfwergifwe.

11. Capitlet.

Stadens och landſens inwånare.

Och öfwerſtarna för folket bodde i Jeruſalem; men det andra folket kaſtade lott derom, att af tio ſkulle en del draga till Jeruſalem, den helga ſtaden, till att bo der, och nio delar i ſtäderna.

2. Och folket wälſignade alla de män, ſom friwiljoge woro till att bo i Jeruſalem.

3. Deße äro hufwuden i landſkapen, de ſom i Jeruſalem bodde; men i Juda ſtäder bodde hwar och en på ſina ägor, ſom i deras ſtäder woro; nämliga Iſrael, Preſterna, Leviterna, Nethinim och Salomos tjenares barn.

4. Och i Jeruſalem bodde några af Juda barn, och BenJamin. Af Juda barn: Athaja, Uſſia ſon, Zacharia ſons, Amaria ſons, Sephatja ſons, Mahalaleels ſons, af Parez barn;

5. Och Maaſeja, Baruchs ſon, Chol-Hoſe ſons, Haſaja ſons, Adaja ſons, Jojaribs ſons, Zacharia ſons, Siloni ſons.

6. All Parez barn, ſom i Jeruſalem bodde, woro fyrahundrad åtta och ſextio dugelige män.

7. Deße äro BenJamins barn: Sallu, Meſullams ſon, Joeds ſons, Pedaja ſons, Kolaja ſons, Maaſeja ſons, Ithiels ſons, Jeſaja ſons.

8. Och efter honom Gabbai, Sallia, niohundrad åtta och tjugu.

9. Och Joel, Sichri ſon, war deras föreſtåndare; och Juda, Haſuna ſon, öfwer den andra delen i ſtadenom.

10. Af Preſterna bodde: Jedaja, Jojaribs ſon, Jachin.

11. Seraja, Hilkia ſon, Meſullams ſons, Zadoks ſons, Merajoths ſons, Ahitobs ſons, war Förſte i Guds hus.

12. Och deras bröder, ſom i huſena ſkaffa hade, woro åttahundrad twå och tjugu. Och Adaja, Jerohams ſon, Pelalja ſons, Amzi ſons, Zacharia ſons, Pashurs ſons, Malchija ſons,

13. Och hans bröder öfwerſtar ibland fäderna, woro tuhundrad twå och fyratio; och Amaſſai, Aſareels ſon, Ahſai ſons, Meſillemoths ſons, Immers ſons,

14. Och deras bröder, wäldige män, woro hundrade åtta och tjugu; och deras föreſtåndare war Sabdiel, Gedolims ſon.

15. Af Leviterna: Semaja, Haſubs ſon, Aſrikams ſons, Haſabia ſons, Bunni ſons;

16. Och Sabbethai, och Joſabad af Leviternas öfwerſtar, uti de ärende ſom utantill woro wid Guds hus;

17. Och Matthania, Micha ſon, Sabdi ſons, Aſſaphs ſons, den hufwudet war till att begynna tackſägelſe i bönene; och Bakbukia den andre ibland ſina bröder; och Abda, Sammua ſon, Galals ſons, Jeduthuns ſons.

18. Alle Leviterna i dem helga ſtadenom woro tuhundrad fyra och åttatio.

19. Och dörrawaktarena, Akkub och

Talmon, och deras bröder, ſom wid dörrarna waktade, woro hundrade twå och ſjutio.

20. Men de andre Iſrael, Preſter och Leviter, woro uti alla Juda ſtäder, hwar och en i ſinom arfwedel.

21. Och de Nethinim bodde i Ophel; och Ziha, och Giſpa hörde till de Nethinim.

22. Föreſtåndaren öfwer de Leviter i Jeruſalem war Uſſi, Bani ſon, Haſabia ſons, Mattania ſons, Micha ſons. Utaf Aſſaphs barn woro ſångare wid tjenſten i Guds hus;

23. Förty Konungens bud war öfwer dem, att ſångarena ſkulle handla troliga, hwar och en på den dag, ſom honom borde.

24. Och Petahja, Meſeſabeels ſon, af Serahs barn, Juda ſons, war i Konungens ſtad i all ärende till folket.

25. Och Juda barn, ſom ute woro på bygdene i ſin land, bodde ſomlige i KiriathArba, och i deß döttrom, och i Dibon, och i deß döttrom, och i Kabzeel, och deß döttrom.

26. Och i Jeſua, Molada, BethPhalet,

27. HazarSual, BerSeba, och deß döttrom,

28. Och i Ziklag, och Mechona, och deß döttrom,

29. Och i EnRimmon, Sarega, Jarmuth,

30. Sanoah, Adullam, och deß döttrom; i Lachis, och på deß mark; i Aſeka, och i deß döttrom. Och de lägrade ſig, allt ifrå BerSeba intill Hinnoms dal.

31. Men BenJamins barn af Geba bodde i Michmas, Aija, BethEl och deß döttrar,

32. Och i Anathoth, Nob, Anania,

33. Hazor, Rama, Gittaim,

34. Hadid, Zeboim, Neballat,

35. Lod, Ono, i timberdalenom.

36. Och ſomlige Leviterna, ſom del hade i Juda, bodde ibland BenJamin.

12. Capitlet.

Preſternas namn. Murens wigning.

Deße äro de Preſter och Leviter, ſom uppdrogo med Serubbabel, Sealthiels ſon, och Jeſua: Seraja, Jeremia, Eſra, Eſr. 2: 1, ꝛc.

2. Amaria, Malluch, Hattus,

3. Sechania, Rehum, Meremoth,

4. Iddo, Ginnethoi, Abia,

5. Mijamin, Maadia, Bilga,

6. Semaja, Jojarib, Jedaja,

7. Sallu, Amok, Hilkia, och Jedaja. Deße woro hufwuden ibland Preſterna, och deras bröder i Jeſua tid.

8. Men Leviterna woro deße: Jeſua, Binnui, Kadmiel, Serebia, Juda och Mattania, öfwer tackämbetet, han och hans bröder.

9. Bakbukia och Unni, deras bröder, woro omkring dem i wakt.

10. Jeſua födde Jojakim. Jojakim födde Eljaſib. Eljaſib födde Jojada.

11. Jojada födde Jonathan. Jonathan födde Jaddua.

12. Och i Jojakims tid woro deße öfwerſte fäder ibland Preſterna, nämliga af Seraja war Meraja; af Jeremia war Hanania;

13. Af Eſra war Meſullam; af Amaria war Johanan;

14. Af Malluch war Jonathan, af Sebania war Joſeph;

15. Af Harim war Adna; af Merajoth war Helkai;

16. Af Iddo war Zacharia; af Ginnethon war Meſullam;

17. Af Abia war Sichri; af MinjaminMoadia war Piltai;

18. Af Bilga war Sammua; af Semaja war Jonathan;

19. Af Jojarib war Mattenai; af Jedaja war Uſſi;

20. Af Sallai war Kallai; af Amok war Eber;

21. Af Hilkia war Haſabia; af Jedaja war Nethaneel.

22. Och i Eljaſibs tid, Jojada, Johanan och Jaddua, wordo öfwerſte fäderna ibland Leviterna och Preſterna beſkrifne, under Darios, den Perſens rike.

23. Men Levi barn, öfwerſte fäderna wordo beſkrifne i Chrönicon, allt intill Johanans tid, Eljaſibs ſons. 1 Chr. 9: 10, ꝛc.

24. Och deße woro öfwerſtarne i Leviterna: Haſabia, Serebia och Jeſua, Kadmiels ſon; och deras bröder

jemte dem, till att lofwa och tacka, ſåſom den Guds mannen David det budit hade, den ena wakten wid den andra. 1 Chr. 26: 1, ꝛc.

25. Mattania, Bakbukia, Obadja, Meſullam, Talmon och Akkub, woro dörrawaktare i waktene wid dörrena i portomen.

26. Deße woro i Jojakims tid, Jeſua ſons, Jozadaks ſons; och i Nehemia den landshöfdingans, och Preſtens Eſra den Skriftlärdas tid.

27. Och uti murens wigning i Jeruſalem ſökte man Leviterna utur all deras rum, att man ſkulle hafwa dem till Jeruſalem, till att hålla wigning med glädje, med tackſägelſe, med ſång, med cymbaler, pſaltare och harpor.

28. Och ſig förſamlade ſångarenas barn, och af den ängden omkring Jeruſalem, och af Netophati byar,

29. Och af Gilgals hus, och af den mark i Geba, och Aſmaveth; förty ſångarena hade byggt ſig byar omkring Jeruſalem.

30. Och Preſterna och Leviterna renade ſig, och renade folket, portarna och muren. 2 Moſ. 19: 10.

31. Och jag lät Juda Förſtar ſtiga upp på muren, och beſtällde twå ſtora tackchorar; de gingo åſtad, den ene på högra ſidone ofwanuppå murenom, åt dyngoporten;

32. Och efter dem gick Hoſaja, och hälften af Juda Förſtar,

33. Och Aſaria, Eſra, Meſullam,

34. Juda, BenJamin, Semaja, och Jeremia;

35. Och någre af Preſtabarnen med trummeter, nämliga Zacharia, Jonathans ſon, Semaja ſons, Mattania ſons, Michaja ſons, Saccurs ſons, Aſſaphs ſons;

36. Och hans bröder, Semaja, Aſareel, Milalai, Gilalai, Maai, Nethaneel och Juda, Hanani med den Guds manſens Davids ſträngaſpel; men Eſra den Skriftlärde för dem.

37. Och wid brunnporten, gentöfwer dem, gingo de på trappomen åt Davids ſtad, uppåt muren om Davids hus, allt intill wattuporten öſtantill.

38. Den andre tackchoren gick twärsifrå dem, och jag efter honom, och hälften af folket, utåt murenom uppåt ugnatornet, allt intill den breda muren;

39. Och uppåt Ephraims port, och till gamla porten, och till fiſkaporten, och till Hananeels torn, och till Mea torn, allt intill fåraporten; och blefwo ſtåndande i fängelſeportenom.

40. Och ſtodo alltſå de twå tackchorer uti Guds huſe, och jag, och hälften af öfwerſtarna med mig;

41. Och Preſterna, nämliga Eljakim, Maaſeja, Minjamin, Michaja, Eljoenai, Zacharia, Hanania, med trummeter;

42. Och Maaſeja, Semaja, Eleaſar, Uſſi, Johanan, Malchija, Elam och Eſer; och ſångarena ſöngo högt; och Jiſrahja war föreſtåndaren.

43. Och ſtor offer wordo offrad på den ſamma dagen, och de woro glade; ty Gud hade gjort dem en ſtor glädje, ſå att både qwinnor och barn fröjdade ſig; och Jeruſalems glädje hördes långan wäg.

44. På den tiden wordo män förſkickade öfwer ſkattkiſtona, der häfoffer, förſtling och tiond uti war, att de ſkulle ſamka tillhopa af åkromen omkring ſtäderna, till att utdela efter lagen för Preſter och Leviter; ty Juda hade en glädje af Preſterna och Leviterna, att de ſtodo. 5 Moſ. 26: 12.

45. Och de höllo ſins Guds wakt, och reningenes wakt; och ſångarena och dörrawaktarena ſtodo efter Davids och hans ſons Salomos bud. 1 Chr. 25: 1, ꝛc.

46. Förty i Davids och Aſſaphs tid wordo ſtiktade öfwerſte ſångare, och lofſånger, och tackſägningar till Gud.

47. Men hele Iſrael gaf ſångarena och dörrawaktarena delar uti Serubbabels och Nehemia tid, hwar dagen ſin del. Och de gåfwo af det helgada Levitomen; och Leviterna gåfwo Aarons barnom af det helgada.

13. Capitlet.

Lagen läſes. Nehemia reſa. Tobia håfwor. Levi del. Sabbathsbrott. Hedna huſtrur.

Och på den tid wardt Moſe bok läſen för folkens öron; och wardt funnet deruti ſkrifwet, att de Ammoniter och de Moabiter ſkulle aldrig komma uti Guds förſamling; 5 Moſ. 23: 3.

2. Derföre, att de icke mötte Iſraels barnom med bröd och watten, utan lejde Bileam emot dem, att han ſkulle förbanna dem; ändock wår Gud wände den förbannelſen uti wälſignelſe. 4 Moſ. 22: 5, ꝛc.

3. Då de nu hörde denna lagen, afſkiljde de allt blandningsfolk ifrån Iſrael.

4. Och tillförene hade Preſten Eljaſib lagt Tobia håſwor uti offerkammaren, i wår Guds hus.

5. Förty han hade gjort honom en ſtor kammar, der de hade tillförene lagt ſpisoffer, rökelſe, redſkap och tiond af ſäd, win och oljo, efter Leviternas, ſångarenas och dörrawaktarenas bud; dertill Preſternas häfoffer.

6. Men i allt detta war jag icke i Jeruſalem; ty uti andra och tretionde årena Arthahſaſta, Konungens i Babel, kom jag till Konungen; och efter några dagar förwärfde jag lof af Konungenom.

7. Och jag drog åter till Jeruſalem; och jag förmärkte, att det icke godt war, ſom Eljaſib med Tobia gjort hade, i det han gjorde honom en kammar i gårdenom till Guds hus.

8. Och mig förtröt det ſwårliga; och jag kaſtade all Tobia hus tyg ut för kammaren,

9. Och bad, att de ſkulle rena kamrarna; och jag lät komma dit i ſamma ſtaden Guds hus tyg, ſpisoffer och rökelſe.

10. **Och jag förnam, att Leviternas delar wordo dem icke gifne; för hwilka ſak Leviterna och ſångarena woro bortflydde, hwar till ſin åker, till att arbeta.**

11. Då ſtraffade jag öfwerſtarna, och ſade: Hwi öfwergifwe wi Guds hus? Men jag förſamlade dem, och ſatte dem i ſitt rum.

12. Och hele Juda lät komma fram tiond af ſäd, win och oljo, i drätſelen.

13. Och jag ſatte öfwer drätſelen Selemia Preſten, och Zadok den Skriftlärda, och af Leviterna, Pedaja; och under deras hand Hanan, Saccurs ſon, Mattania ſons; förty de woro hållne för trogna män, och dem wardt befaldt utſkifta ſinom brödrom.

14. Tänk uppå mig, min Gud, derföre, och bortkaſta icke mina barmhertighet, ſom jag med mins Guds huſe, och i hans wakt, gjorde. Neh. 5: 19.

15. På ſamma tiden ſåg jag i Juda trampas i preßerna om Sabbathen, och införas kärfwar, och åſnar ladda med win, drufwor, fikon och allahanda bördor, till Jeruſalem, på Sabbathsdagen; och jag betygade dem på den dagen, då de ſålde ſpisningen.

16. Bodde deßlikes Tyrer derinne; de förde fiſk och allahanda waror, och ſålde det på Sabbatherna, Juda barnom och Jeruſalem.

17. Då ſtraffade jag de öfwerſta i Juda, och ſade till dem: Hwad är det för en ond ting, ſom I gören, och bryten Sabbathsdagen?

18. Gjorde icke wåre fäder ſå, och wår Gud lät komma alla denna olyckon öfwer oß, och öfwer denna ſtaden? Och I gören ännu wredena öfwer Iſrael ſtörre, brytande Sabbathen.

19. Och då portarna i Jeruſalem uppdragne woro för Sabbathen, böd jag tillſluta portarna, och befallde, att man icke ſkulle upplåta dem intill efter Sabbathen; och jag ſatte några af mina tjenare wid portarna, att ingen börda ſkulle föras derin om Sabbathsdagen.

20. Så blefwo de krämare och köpmän, med allahanda waror, om nattena, utanför porten af Jeruſalem, en gång och annan.

21. Då betygade jag dem, och ſade till dem: Hwi blifwen I om nattene utanför muren? Om I gören ſå mer, ſkall min hand komma uppå eder. Ifrå den tiden kommo de intet om Sabbathen.

22. Och jag ſade till Leviterna, ſom rene woro, att de ſkulle komma och wakta portarna, till att helga Sabbathsdagen. Min Gud, tänk ock på mig för detta här, och ſkona mig efter dina ſtora barmhertighet.

23. Jag ſåg ock på den tiden, att Judarna togo ſig huſtrur af Asdod, Ammon och Moab;

24. Och deras barn talade half Asdodiſko, och kunde icke tala Judiſko, utan efter hwars folkens mål.

25. Och jag ſtraffade dem, och bannade dem, och ſlog några män, och hårdrog dem, och tog en ed af dem wid Gud: I ſkolen icke gifwa edra döttrar deras ſöner, icke heller taga deras döttrar till edra ſöner, eller till eder ſjelf.

26. Hafwer icke Salomo, Iſraels Konung, ſyndat dermed? Och war dock ibland många Hedningar ingen Konung honom lik. Och han war ſinom Gud kär; och Gud ſatte honom till Konung öfwer hela Iſrael. Likwäl kommo de utländſka qwinnor honom till att ſynda.

1 Kon. 3: 13.

2 Chr. 1: 12. 2 Sam. 12: 24. 1 Kon. 11: 1, 4.

27. Hafwen I det icke hört, medan I ſådant ſtort ondt gören, och förtagen eder emot wår Gud med främmande qwinnors giftermål?

28. Och en af Jojada barn, Eljaſibs ſons, öfwerſta Preſtens, hade befryndat ſig med Saneballat den Horoniten; men jag dref honom ifrå mig.

29. Tänk uppå dem, min Gud, ſom beſmitta Preſterſkapet, och Preſterſkapens förbund, och Leviternas.

30. Alltſå renade jag dem ifrån alla utländſka; och beſtällde Preſternas och Leviternas wakt, hwar och en till ſitt ämbete;

31. Och till att offra wed, på beſtämd tid, och förſtling. Tänk uppå mig, Gud, till det bäſta. Neh. 10: 31.

Ände på Nehemia Bok.

Esthers Bok.

1. Capitlet.

Ahaſveros gäſtabåd. Vaſthis förakt, dom, ſtraff.

Uti Ahaſveros tid, hwilken rådandes war, allt ifrån Indien intill Ethiopien, öfwer hundrade ſju och tjugu land;

2. Då han ſatt på ſinom Konungsliga ſtol, i den ſtaden Suſan;

3. I tredje årena hans rikes, gjorde han ett gäſtabåd när ſig, åt alla ſina Förſtar och tjenare; nämliga dem wäldigom i Perſien och Meden, landshöfdingom och öfwerſtom i ſin land;

4. På det han ſkulle låta ſe ſins rikes härliga rikedomar, och det koſteliga prål af ſitt majeſtät, i många dagar, nämliga i hundrade och åttatio dagar.

5. Då de dagar ute woro, gjorde Konungen ett gäſtabåd allo folkena, ſom i ſtadenom Suſan war, både ſtora och ſmå, i ſju dagar, uti en ſal i trägårdenom inwid Konungshuſet.

6. Der woro upphängd hwit, röd och gul tapeter, fattad med linnen och ſkarlakanstäg, uti ſilfringar på marmorſtodar. Bänkerna woro af guld och ſilfwer, på golfwena, ſom lagdt war med grön, hwit, gul och ſwart marmorſten.

7. Och dryckerna bar man in uti gyldene kar, och ju annor och annor kar, och Konungsligit win tillfylleſt, ſåſom Konungen det wäl förmådde.

8. Och man lade ingom före hwad han dricka ſkulle; ty Konungen hade befallt alla föreſtåndarena i ſitt hus, att hwar och en ſkulle göra ſåſom honom lyſte.

9. Och Drottningen Vaſthi gjorde ockſå ett gäſtabåd för qwinnorna uti Konungshuſena, der Konung Ahaſveros plägade wiſtas.

10. Och på ſjunde dagen, då Konungen wardt luſtig af winet, ſade han till Mehuman, Biſtha, Harbona, Bigtha, Abagtha, Sethar och Charcas, de ſju kamererare, ſom för Konung Ahaſveros tjente,

11. Att de ſkulle hafwa Drottning Vaſthi in för Konungen, med Drottningakrono, på det han ſkulle låta folket och Förſtarna ſe hennes dägelighet; ty hon war dägelig.

12. Men Drottning Vaſthi wille icke komma efter Konungens ord, genom

hans kamererare. Då wardt Konungen ganſka wred, och upptänd i grymhet.

13. Och Konungen ſade till de wiſa, ſom i landsſeder förfarne woro; ty Konungens ärende måſte hafwas inför alla förſtåndiga i lag och rätt;

14. Men de näſte, ſom när honom woro, woro Charſena, Sethar, Admatha, Tharſis, Meres, Marſena och Memuchan, de ſju Förſtar af Perſien och Meden, ſom ſågo på Konungens anſigte, och ſåto främſt i rikena;

15. Hwad man göra ſkulle Drottning Vaſthi för en rätt, derföre att hon icke gjort hade efter Konungens ord, genom hans kamererare.

16. Då ſade Memuchan inför Konungenom och Förſtarna: Drottning Vaſthi hafwer icke allenaſt illa gjort emot Konungen, utan ock emot alla Förſtar, och allt folk uti Konung Ahaſveros landom.

17. Förty detta ſtycket af Drottningen kommer wäl ut till alla qwinnor, ſå att de ſkola förakta ſina män för ſin ögon, och ſkola ſäga: Konung Ahaſveros böd Drottningene Vaſthi komma inför ſig, men hon wille icke.

18. Så warda nu de Förſtinnor i Perſien och Meden ſammalunda ſägande till alla Konungens Förſtar, när de få detta Drottningenes ſtycke höra; ſå ſkall föraktelſe och wrede nog upphäfwa ſig.

19. Om Konungenom ſå täckes, ſå låte han ett Konungsligit bud af ſig utgå, och ſkrifwa efter de Perſers och Meders lag, hwilken man icke öfwerträda tör, att Vaſthi icke mer ſkall komma inför Konung Ahaſveros; och Konungen gifwe hennes rike hennes näſto, den bättre är än hon.
Dan. 6:8.

20. Och att detta Konungens bref ſom göras ſkall, må förkunnadt warda i hela rikena, det wäl ſtort är, att alla qwinnor måga hålla ſina män för ögon, ibland både ſmå och ſtora.

21. Detta täcktes Konungenom och Förſtarna; och Konungen gjorde efter Memuchans ord.

22. Då wordo bref utſänd i all Konungens land, i hwart landet efter deß ſkrift, och till hwart folk efter deß tungomål, att hwar och en man ſkulle wara husbonde i ſitt hus; och lät tala efter ſins folks tungomål.

2. Capitlet.

Drottning ſökes i Vaſthis ſtad. Eſther wäljes. Bigthan hängd.

Sedan detta ſkedt war, när Konungens Ahaſveros wrede hade ſaktat ſig, kom han Vaſthi ihåg, hwad hon gjort hade, och hwad om henne beſlutet war.

2. Då ſade Konungens ſwenner, ſom honom tjente: Man ſöke Konungenom upp dägeliga unga jungfrur;

3. Och Konungen beſtälle ſkådare i all land i ſitt rike, att de låta komma tillhopa alla dägeliga unga jungfrur, intill den ſtaden Suſan i fruhuſet, under Hegai hand, Konungens kamererares, hwilken qwinnorna wakta ſkulle, och få dem deras ſkrud;

4. Och hwilken pigan Konungenom täckes, den blifwe Drottning i Vaſthis ſtad. Det behagade Konungenom, och han gjorde ſå.

5. Då war en Judiſk man i Suſans ſtad, han het Mardechai, Jairs ſon, Simei ſons, Kis ſons, Jemini ſons;
Neh. 7:7.

6. Den med bortförd war ifrå Jeruſalem, då Jechonia, Juda Konung, bortförd war, hwilken NebucadNezar, Konungen i Babel, bortförde.
2 Kon. 24:14.

7. Och han war förmyndare till Hadaſſa, denna är Eſther, ſins faderbroders dotter; förty hon hade hwarken fader eller moder, och hon war en fager och dägelig piga; och då hennes fader och moder blefwo döde, tog Mardechai henne för ſin dotter.

8. Då Konungens bud och beſlut wardt kunnigt, och många pigor woro tillhopahemtade till ſtaden Suſan, under Hegai hand, wardt Eſther ock tagen uti Konungshuſet, under Hegai hand, qwinnowaktarens.

9. Och pigan täcktes honom, och hon fann barmhertighet för honom; och han ſkyndade ſig med hennes ſkrud, att han ſkulle få henne hennes del, och ſju

dägeliga pigor utaf Konungshuſet dertill; och han ſatte henne med hennes pigor uti bäſta rummet i fruhuſet.

10. Och Eſther ſade honom intet utaf ſitt folk, eller ſitt ſlägte; förty Mardechai hade budit henne, att hon ſkulle icke ſägat.

11. Och Mardechai ſpatſerade hwar dag i gårdenom åt fruhuſet, att han måtte förnimma, om wäl ginge med Eſther, och hwad med henne ſke kunde.

12. Då nu hwarjo pigones beſtämda tid kom, att hon ſkulle komma till Konungen Ahaſveros, ſedan hon hade warit i tolf månader i fruprydning; förty deras prydelſe måſte ſå mycken tid hafwa, nämliga ſex månader med balſam och myrrham, och ſex månader med godt ſpeceri, ſå woro då qwinnorna tillprydda;

13. Och ſå gick då en piga in till Konungen; och hwilka hon wille, måſte man få henne, ſom med henne gå ſkulle ifrå fruhuſet till Konungshuſet.

14. Och när en om aftonen inkom, gick hon om morgonen ifrå honom in uti det andra fruhuſet, under Saasgas hand, Konungens kamererares, frillowaktarens; och hon måſte icke komma igen till Konungen, utan Konungenom täcktes, och han lät kalla henne wid namn.

15. Då nu Eſthers tid kom, Abihails dotters, Mardechai faderbroders, den henne för dotter tagit hade, att hon ſkulle komma till Konungen, begärade hon intet annat, än det Hegai, Konungens kamererare, qwinnowaktaren, ſade henne före. Och Eſther fann nåd för alla dem, ſom ſågo uppå henne.

16. Men Eſther wardt tagen till Konungen Ahaſveros, uti Konungshuſet, i tionde månadenom, den Thebeth kallas; i ſjunde årena hans rikes.

17. Och Konungen fick Eſther kär öfwer alla qwinnor, och hon fann nåd och barmhertighet för honom, för alla jungfrur; och han ſatte Drottningakrono uppå hennes hufwud, och gjorde henne till Drottning i Vaſthis ſtad.

18. Och Konungen gjorde ett ſtort gäſtabåd, till alla ſina Förſtar och tjenare; det gäſtabådet war för Eſthers ſkull; och lät landen hafwa rolighet, och gaf ut Konungsliga ſkänker.

19. Och då man annan gång förſamlade jungfrur, ſatt Mardechai wid Konungens dörr.

20. Och Eſther hade ännu icke ſagt ſitt ſlägte, eller folk, ſåſom Mardechai henne budit hade; ty Eſther gjorde efter Mardechai ord, lika ſom då han hennes förmyndare war. Eſth. 8: 1.

21. På ſamma tiden, då Mardechai wid Konungens dörr ſatt, wordo twå Konungens kamererare wrede, Bigthan och Theres, ſom dörrena waktade, och hade i ſinnet, att de wille ſlå uppå Konungen Ahaſveros. Eſth. 6: 2.

22. Det förnam Mardechai, och lät Drottningena Eſther få weta det; och Eſther ſade det för Konungenom, på Mardechai wägnar.

23. Och då man ranſakade derefter, wardt det ſå funnet; och de wordo både hängde i trän; och det wardt beſkrifwet i Chrönicon för Konungenom. Eſth. 6: 1.

3. Capitlet.

Hamans ſtolthet, ifwer, bref.

Sedan detta ſkedt war, uppſatte Konungen Haman, Medatha ſon, den Agagiten, och upphöjde honom; och ſatte hans ſtol öfwer alla Förſtar, ſom när honom woro.

2. Och alle Konungens tjenare, ſom för Konungens dörr wiſtades, böjde knän och tillbådo Haman; ty Konung Ahaſveros hade ſå budit. Men Mardechai böjde icke knän, och tillbad honom intet.

3. Då ſade Konungens tjenare, ſom för Konungens dörr woro, till Mardechai: Hwi öfwerträder du Konungens bud?

4. Och ſom de hwar dag ſade honom ſådant, och han ſkötte intet derom, ſade de det för Haman, att de ſkulle få ſe, om Mardechai wille blifwa ſtåndandes wid ſin ord; ty han hade ſagt dem, att han war en Jude.

5. Och då Haman ſåg, att Mardechai icke böjde honom knän, ej heller tillbad honom, wardt han full med grymhet;

6. Och räknade för litet, att han ſkulle bära ſina hand på Mardechai allena; ty de hade ſagt honom om Mardechai folk; utan han for efter att förgöra Mardechai folk, alla de Judar ſom i hela Ahaſveros rike woro.

7. Uti förſta månadenom, det är i den månaden Niſan, i tolfte årena Konungs Ahaſveros, wardt lotten kaſtad för Haman, ifrå den ena dagen till den andra, och ifrå månad, allt intill den tolfte månaden, det är den månaden Adar. Eſth. 9: 21.

8. Och Haman ſade till Konung Ahaſveros: Ett folk är förſtrödt, och hafwer delat ſig ibland all folk i all dins rikes land, och deras lag äro annor än all folks, och de göra icke efter Konungens lag; och Konungenom ſtår icke till görande att låta dem ſå blifwa.

9. Om Konungenom ſå täckes, ſå ſkrifwe att man förgör dem; ſå will jag uppwäga tiotuſend centener ſilfwer i arbetares hand, till att låta inkomma uti Konungens kammar.

10. Då tog Konungen ſin ring af handene, och fick Haman, Medatha ſon, dem Agagitenom, Judarnas fienda. Eſth. 8: 2.

11. Och Konungen ſade till Haman: Silfret ware dig ſkänkt, och folket dertill, att du må dermed göra hwad dig täckes.

12. Då kallade man Konungens ſkrifware, på trettonde dagen i förſta månadenom; och wardt ſkrifwet, ſåſom Haman befallde, till Konungens Förſtar och till landshöfdingarna, både här och der i landen, och till höfwitsmännerna för hwart folket i landen här och der, efter hwars och ens folks ſkrift, och efter deras mål, under Konung Ahaſveros namn, och med Konungens inſegel förſegladt.

13. Och brefwen wordo förſänd med båd, uti all Konungens land, till att förgöra, dräpa och förlägga alla Judar, både unga och gamla, barn och qwinnor, allt på en dag, nämliga på trettonde dagen i tolfte månadenom, det är den månaden Adar; och till att ſköfla deras gods.

14. Alltſå höll brefwet inne, att ett båd utgånget war i all land, till att förkunna all folk, att de på den ſamma dagen ſkulle redo wara.

15. Och båden gingo ut med haſt, efter Konungens befallning, och i ſtaden Suſan wardt uppſlaget ett påbud; och Konungen och Haman ſåto och drucko; och ſtaden Suſan wardt bekymrad. Eſth. 4: 8.

4. Capitlet.

Mardechai gråt, begäran. Eſthers urſäkt, faſta.

Då Mardechai förnam hwad ſkedt war, ref han ſin kläder ſönder, och drog en ſäck uppå, och ſtrödde aſko uppå ſig; och gick ut midt i ſtaden, ropandes högeliga och klageliga; Jon. 3: 6.

2. Och kom inför Konungens dörr; ty ingen måtte komma in genom Konungens dörr, ſom en ſäck hade på ſig.

3. Och i all land, dit ſom Konungens ord och bud räckte, war en ſtor jämmer ibland Judarna; och månge faſtade och greto, förjde, och lågo i ſäcker och i aſko.

4. Då kommo Eſthers tjenſtepigor, och hennes kamererare, och ſade henne det. Då wardt Drottningen ſwårliga förfärad; och hon ſände kläder till Mardechai, att han ſkulle draga dem uppå, och lägga ſäcken af ſig; men han tog dem intet.

5. Då kallade Eſther Hatach, en af Konungens kamererare, ſom för henne ſtod, och gaf honom befallning till Mardechai, att hon måtte få weta hwad det wore, och hwi han gjorde ſå.

6. Då gick Hatach ut till Mardechai, der han ſtod på gatone i ſtadenom, utanför Konungens port.

7. Och Mardechai ſade honom allt det honom händt war, och ſummon af ſilfret, ſom Haman tillredt hade, till att wäga in uti Konungens kammar, för Judarnas ſkull, att han måtte förgöra dem;

8. Och fick honom afſkriftena af budet, ſom i Suſan uppſlaget war på deras förderf, att han ſkulle det låta ſe Eſther; och böd henne att hon ſkulle ingå till Konungen, och bedas en bön af honom, och få weta af honom om ſitt folk. Eſth. 3: 15.

9. När Hatach kom in, och ſade Eſther Mardechai ord,

10. Sade Eſther till Hatach, och lät ſäga Mardechai:

11. Det weta alle Konungens tjenare och folken i Konungens land, att hwilken ſom ingår till Konungen i den inra gården, ware ſig man eller qwinna, den icke kallad är, den ſkall efter lagen ſtraxt dö, utan ſå är, att Konungen räcker ut emot honom den gyldene ſpiron, att han dermed må lefwandes blifwa; men jag är nu intet kallad i tretio dagar, till att komma in till Konungen.

12. Då denna Eſthers ord wordo ſagd Mardechai,

13. Bad Mardechai ſäga henne igen: Tänk icke det, att du undſätter ditt lif, efter du äſt i Konungens hus, för alla Judar.

14. Förty om du i denna gången tiger ſtilla, ſå kommer Judomen en hjelp och undſättning af en annan wäg, och du och dins faders hus warder förgåendes; och ho wet, om du icke för denna tidens ſkull äſt kommen till riket?

15. Eſther lät ſwara Mardechai:

16. Så gack nu bort, och förſamla alla Judar, ſom i Suſan för handene äro; och faſter för mig, ſå att J icke äten eller dricken i tre dygn, hwarken dag eller natt; jag och mina tjenarinnor wilje ockſå faſta; och ſå will jag gå in för Konungen, emot budet; blifwer jag borto, ſå är jag borto.

17. Mardechai gick bort, och gjorde alltſå, ſom Eſther honom budit hade.

5. Capitlet.

Eſthers ynneſt, bön. Hamans ſkryt, råd, galge.

På tredje dagen klädde Eſther ſig i Drottningaklädning, och gick in i gården för Konungshuſet, innerſt emot Konungsmaket; och Konungen ſatt på ſinom Konungsliga ſtol i Konungshuſena, twärt emot dörrena i huſet.

2. Och då Konungen ſåg Eſther Drottningena ſtå i gårdenom, fann hon nåde för hans ögon; och Konungen räckte ut den gyldene ſpiron i ſine hand emot Eſther. Så gick Eſther fram, och tog på ändan af ſpirone.

3. Då ſade Konungen till henne: Hwad will du, Drottning Eſther, och hwad begärar du? Ja, ock hälften af riket ſkall dig gifwet warda.

4. Eſther ſade: Om Konungenom täckes, ſå komme Konungen och Haman i dag till en måltid, ſom jag tillredt hafwer. Eſth. 7: 1.

5. Konungen ſade: Skynder eder, att Haman må göra, ſom Eſther ſagt hafwer. Och Konungen och Haman kommo till måltiden, ſom Eſther tillredt hade.

6. Då ſade Konungen till Eſther, när han win druckit hade: Hwad bedes du? Det ſkall dig gifwet warda; och hwad begärar du? Ja, ock hälften af mitt rike, det ſkall dig ſke.

7. Eſther ſwarade, och ſade: Min bön och begär är:

8. Hafwer jag funnit nåd för Konungenom, och Konungenom täckes gifwa mig min bön, och göra mitt begär, ſå komme Konungen och Haman till måltid, ſom jag för dem tillreda will, ſå will jag i morgon göra ſom Konungen ſagt hafwer.

9. Så gick Haman den dagen glad derut, och luſtig; och då han ſåg Mardechai wid Konungens dörr, att han icke uppſtod, och icke en tid rörde ſig för honom, wardt han full med wrede öfwer Mardechai.

10. Men Haman lät det intet bekomma ſig; och då han hemkom, ſände han, och lät kalla ſina wänner, och ſina huſtru Seres;

11. Och förtäljde för dem ſina rikedomars härlighet, och ſina barnas myckenhet, och huru Konungen hade gjort honom wäldigan, och att han upphöjd war öfwer Konungens Förſtar och tjenare.

12. Och ſade Haman ytterligare: Ock hafwer Drottningen Eſther ingen låtit komma med Konungenom till den måltid, ſom hon tillredt hade, utan mig; och är jag deßlikes i morgon buden till henne, med Konungenom.

13. Men med detta allt kan jag intet wara tillfrids, ſå länge jag ſer

den Judan Mardechai ſitta för Konungens dörr.

14. Då ſade till honom hans huſtru Seres, och alle hans wänner: Låt uppreſa en galga, femtio alnar hög, och ſäg i morgon Konungenom, att man låter hänga der Mardechai uti; ſå kommer du med Konungenom glad till måltid. Det täcktes Haman wäl, och han lät uppreſa en galga.

6. Capitlet.

Konungen ängſlas, befaller. Haman råder, ärar, ſörjer.

Uti den ſamma nattene kunde Konungen intet ſofwa, och lät hemta Chrönicor och Hiſtorier; och de wordo läsna för Konungenom. Eſth. 2: 23.

2. Då råkade man der uppå, der ſkrifwet war, huru Mardechai hade gjort förwaring, att de twå Konungens kamererare, Bigthan och Theres, ſom waktade wid dörrena, hade i ſinnet ſlå uppå Konungen Ahaſveros. Eſth. 2: 21, ꝛc.

3. Och Konungen ſade: Hwad hafwe wi gjort Mardechai till äro och lön derföre? Då ſade Konungens ſwenner, ſom honom tjente: Honom är intet ſkedt.

4. Och Konungen ſade: Ho är der i gårdenom? Ty Haman war kommen i gården, utanför Konungshuſet, att han ſkulle ſäga Konungenom om Mardechai, att han måtte hänga i galganom, ſom han honom tillredt hade.

5. Och Konungens ſwenner ſade till honom: Si, Haman ſtår ute på gårdenom. Konungen ſade: Låt honom komma in.

6. Då Haman kom in, ſade Konungen till honom: Hwad ſkall man göra dem manne, ſom Konungen gerna ära will? Men Haman tänkte i ſitt hjerta: Hwem ſkulle Konungen gerna wilja göra äro, utan mig?

7. Och Haman ſade till Konungen: Den man, ſom Konungen gerna will ära,

8. Honom ſkall man hafwa fram, och kläda uppå honom Konungslig kläder, de Konungen plägar draga, och den häſt, ſom Konungen plägar uppå rida, och att man ſätter en Konungslig krono på hans hufwud;

9. Och man må få den klädningen och häſten uti en Konungens Förſtas hand, att han ikläder den man, ſom Konungen gerna ära will, och förer honom på häſtenom öfwer ſtadsgatorna, och låter ropa framför honom: Så ſkall man göra dem, ſom Konungen gerna ära will.

10. Konungen ſade till Haman: Skynda dig, och tag klädningen och häſten, ſåſom du ſagt hafwer, och gör allt ſå med dem Judanom Mardechai, ſom för Konungens dörr ſitter; och låt intet fattas, af allt det du ſagt hafwer.

11. Så tog Haman klädningen och häſten, och klädde på Mardechai, och förde honom på ſtadsgatone, och ropade framför honom: Så ſkall man göra dem manne, ſom Konungen gerna ära will.

12. Och Mardechai kom igen inför Konungens dörr; men Haman ſkyndade ſig hem, och ſörjde med ſkyldt hufwud;

13. Och förtäljde ſine huſtru Seres, och allom ſinom wännom, allt det honom händt hade. Då ſade till honom hans wiſe, och hans huſtru Seres: Är Mardechai af Juda ſäd, för hwilkom du hafwer begynt att falla, ſå hafwer du ingen magt med honom, utan du måſte falla för honom.

14. Wid de ännu med honom talade, kommo Konungens kamererare dertill, och haſtade på Haman, till att komma till måltidena, ſom Eſther tillredt hade.

7. Capitlet.

Konungen frågar. Eſther beder. Haman hänges.

Då Konungen kom neder med Haman till måltiden, ſom Drottningen Eſther tillredt hade, Eſth. 5: 4, 5.

2. Sade Konungen till Eſther, på den andra dagen, då han win druckit hade: Hwad bedes du, Drottning Eſther, det man dig gifwa må? Och hwad begärar du? Ja, ock halfwa riket, det ſkall ſke dig.

3. Drottningen Eſther ſwarade, och

ſade: Hafwer jag funnit nåd för dig, o Konung, och om Konungenom ſå täckes, ſå gif mig mitt lif för mina böns ſkull, och mitt folk för mitt begärs ſkull.

4. Ty wi äro ſålde, jag och mitt folk, till att wi ſkole förgöras, ſlås ihjäl och förläggas; Gud gifwe, att wi dock hade till trälar och trälinnor ſålde warit, ſå wille jag hafwa tegat; och hade då fienden icke gjort Konungenom ſkada.

5. Konungen Ahaſveros talade, och ſade till Drottningen Eſther: Hwilken är den? Eller ho är den ſom ſådant tör ſätta ſig i ſinnet att göra?

6. Eſther ſade: Den fienden och hataren är denne onde Haman. Men Haman wardt förſkräckt för Konungenom och Drottningene.

7. Och Konungen ſtod upp ifrå måltidene, och ifrå winet, i ſine grymhet, och gick in uti trägården wid huſet; och Haman ſtod upp, och bad Drottningena Eſther om ſitt lif; ty han ſåg, att honom war ondt beredt af Konungenom.

8. Och då Konungen kom åter igen af trägårdenom wid huſet, in uti ſalen, der man ätit hade, lutade Haman inpå bänken, der Eſther på ſatt. Då ſade Konungen: Will han ock öfwerfalla Drottningena här i huſena när mig? Då det ordet gick utu Konungens mun, förſkylde de Hamans anſigte.

9. Och Harbona, en af kamererarena inför Konungenom, ſade: Si, uti Hamans hus ſtår en galge femtio alnar hög, ſom han till Mardechai gjort hafwer, hwilken för Konungenom godt talat hafwer. Konungen ſade: Låt hänga honom deruti.

10. **Alltſå hängde man Haman i galgan, ſom han till Mardechai gjort hade.** Sedan ſaktade ſig Konungens wrede.

8. Capitlet.

Mardechai ära. Eſthers bön, bref.
Juda fröjd.

På den dagen gaf Konungen Ahaſveros Drottningene Eſther Hamans Judarnas fiendas, hus; och Mardechai kom för Konungen; förty Eſther lät förſtå, huru han war henne åkommen. Eſth. 2:20.

2. Och Konungen tog ſin ring af, ſom han af Haman tagit hade, och fick Mardechai. Och Eſther ſatte Mardechai öfwer Hamans hus. Eſth. 3:10.

3. Och Eſther talade ytterligare för Konungenom, och föll honom till fota, gret och bad honom, att han ſkulle tillintetgöra Hamans den Agagitens ondſko, och hans uppſåt, ſom han emot Judarna för händer hade.

4. Och Konungen räckte den gyldene ſpiron till Eſther. Då ſtod Eſther upp, och trädde fram för Konungen;

5. Och ſade: Om Konungenom täckes, och jag hafwer funnit nåd för honom, och det ſå wore Konungenom beläget, och om jag täckes honom, ſå ſkrifwe man, att Hamans uppſåts bref, Medatha ſons, den Agagitens, måga warda igenkallade, de han utſkrifwit hafwer till att förgöra Judarna i all Konungens land.

6. Ty huru kan jag lida det onda, ſom mitt folk uppå gäller? Och huru kan jag ſe uppå min ſlägts förderf?

7. Då ſade Konungen Ahaſveros till Drottningen Eſther och till Mardechai den Judan: Si, jag hafwer gifwit Eſther Hamans hus, och honom hafwer man hängt i en galga, derföre att han bar ſina hand på Judarna.

8. Så ſkrifwer J nu ut för Judarna, ſåſom eder täckes, under Konungens namn, och beſegler med Konungens ring; förty de ſkrifwelſe, ſom under Konungens namn ſkrifwas, och med Konungens ring beſeglade warda, dem måtte ingen igenkalla.

9. Så wordo Konungens ſkrifware kallade, på den tiden i tredje månadenom, det är den månaden Sivan, på tredje och tjugonde dagen; och wardt ſkrifwet ſåſom Mardechai böd, till Judarna, och till Förſtarna, landshöfdingarna och höfwitsmännerna i landen, allt ifrån Indien intill Ethiopien, nämliga i hundrade ſju och tjugu land; hwarjo lande efter ſina ſkrift, hwarjo folko efter ſitt mål, och Judomen efter deras ſkrift och mål.

10. Och det ſkrefs under Konung Ahaſveros namn, och med Konungens ring beſeglades; och han ſände brefwen med ridande båd på unga mular.

11. Och befallde Judomen, der ſom de woro i ſtäderna, att de ſkulle förſamla ſig, och ſtå för deras lif, och förgöra, dräpa och förlägga, all lands och folks magt, ſom dem bedröfwade, med deras barn och qwinnor, och taga deras gods;

12. På en dag i all Konungens Ahaſveros land, nämliga på trettonde dagen i tolfte månadenom, det är den månaden Adar.

13. Och brefwets innehållelſe war, att ett bud utgifwet war i all land, till att kungöra all folk, att Judarna ſkulle på den dagen redo wara till att hämnas öfwer deras fiendar. Esth. 3: 13. 9: 1.

14. Och de ridande båden på mular redo ut ſnarliga och med haſt, efter Konungens ord; och påbudet wardt uppſlaget i Suſans ſtad.

15. Men Mardechai gick ut ifrå Konungenom, i Konungsligom klädom, gult och hwitt, och med en ſtor guldkrono, klädd uti en linnen och purpurmantel; och ſtaden Suſan fröjdade ſig och war glad.

16. Men Judomen war uppgånget ljus och fröjd, glädje och ära.

17. Och i all land och ſtäder, dit Konungens ord och bud räckte, der wardt ibland Judarna fröjd, glädje, luſt och goda dagar; ſå att månge af folken i landen wordo Judar; ty Judarnas fruktan kom öfwer dem.

9. Capitlet.

Juda hämd. Hamans ſöner dräpne. Purim.

Uti tolfte månadenom, det är den månaden Adar, på trettonde dagen, hwilken Konungens ord och bud förelagt hade, att man det göra ſkulle; rätt uppå ſamma dagen då fienderna ſkulle öfwerfallit Judarna, wände det ſig ſå, att Judarna ſkulle öfwerfalla ſina fiendar. Esth. 3: 13. 8: 13.

2. Så förſamlade Judarne ſig i deras ſtäder, i allom Konungs Ahaſveros landom, att de ſkulle göra anfall på dem ſom dem ondt ämnade; och ingen kunde ſtå emot dem; förty deras fruktan war kommen öfwer all folk.

3. Och alle öfwerſtarna i landen, och Förſtarna, och landshöfdingarna, och Konungens ämbetsmän höllo Judarna i äro; ty Mardechai fruktan kom öfwer dem.

4. Förty Mardechai war myndig i Konungens hus, och hans rykte hördes i all land, huru han wäxte till, och wardt wäldig.

5. Alltſå ſlogo Judarna alla ſina fiendar med ſwärd, dråpo och nederlade dem; och gjorde efter ſin wilja på dem ſom dem fiender woro.

6. Och i Suſans ſtad ſlogo Judarna och dråpo femhundrad män.

7. Dertill ſlogo de Parſandatha, Dalphon, Aſpatha,

8. Poratha, Adalja, Aridatha,

9. Parmaſtha, Ariſai, Aridai, Bajeſatha,

10. De tio Hamans ſöner, Medatha ſons, Judarnas fiendas; men wid deras ägodelar kommo de intet.

11. På ſamma tiden kom talet på de ſlagna i Suſans ſtad inför Konungen.

12. Och Konungen ſade till Drottningen Esther: Judarna hafwa i Suſans ſtad ſlagit och nederlagt femhundrad män, och de tio Hamans ſöner; hwad ſkola de göra i de andra Konungens land? Hwad bedes du, att man dig gifwa ſkall? Och hwad begärar du mer, att man göra ſkall?

13. Esther ſade: Om Konungenom täckes, ſå låte han ock i morgon Judarna göra i Suſan efter det bud, ſom i dag warit hafwer, att de måga hänga de tio Hamans ſöner i galga.

14. Och Konungen befallde att göra ſå; och budet wardt i Suſan uppſlaget, och de tio Hamans ſöner wordo hängde.

15. Och Judarna förſamlade ſig i Suſan på fjortonde dagen i den månaden Adar, och ſlogo ihjäl i Suſan trehundrad män; men wid deras ägodelar kommo de intet.

16. Men de andre Judar i Konungens landom kommo tillſammans, och

ſtodo för ſitt lif, att de måtte göra ſig rolighet för ſina fiendar, och ſlogo ſina fiendar fem och ſjutio tuſend; men wid deras ägodelar kommo de intet.

17. Detta ſkedde på trettonde dagen i den månaden Adar; och på fjortonde dagen i ſamma månadenom höllo de hwilo; den gjorde de ſig till en wälluſts och fröjds dag.

18. Men de Judar i Suſan woro tillſammankomne, både på trettonde och fjortonde dagen; och höllo hwilo på femtonde dagen; och den dagen gjorde man till en wälluſts och glädjes dag.

19. Derföre gjorde de Judar, ſom på bygdene och i ſmåſtäderna bodde, den fjortonde dagen i den månaden Adar till en wälluſts och glädjes dag, och ſände den ene dem andra ſkänker.

20. Och Mardechai ſkref allt detta ſom ſkedt war, och ſände brefwen till alla Judar, ſom woro uti all Konung Ahaſveros land, både när och fjerran;

21. Att de ſkulle wedertaga och hålla den fjortonde och femtonde dagen i den månadenom Adar, hwart år;

22. Efter de dagar, i hwilka Judarna till ro komne woro för ſina fiendar, och efter den månaden, i hwilkom deras ſorg och glädje, och deras gråt i wälluſt wänd wardt; att de ſkulle dem hålla för wälluſts och glädjes dagar, och ſända den ene dem andra ſkänker, och dela med de fattiga.

23. Och Judarna togo derwid, och gjorde ſom de begynt hade, och det Mardechai till dem ſkref;

24. Huruledes Haman, Medatha ſon, den Agagiten, alla Judars fiende, hade i ſinnet att förgöra alla Judar, och låta kaſta lott, till att förſkräcka och förgöra dem; Eſth. 3:7.

25. Och huru Eſther hade ingångit till Konungen och beſtällt, att hans onda uppſåt, ſom han emot Judarna tänkte, måtte genom bref wändas inpå hans hufwud; och huru man honom och hans ſöner hade hängt i galga;

26. Af hwilko deßa dagar kallades Purim, efter lottsnamnet, efter all detta brefs ord, och hwad de ſjelfwe ſett hade, och hwad till dem räckt hade.

27. Och Judarna togo det uppå ſig och ſina ſäd, och uppå alla dem ſom gåfwo ſig till dem, att de icke wille gå härifrå;

28. Att de ju wille hålla deßa twå dagarna hwart år, ſåſom de föreſkrefne och förelagde woro, ſå att deße dagar icke ſkulle förgätne, utan hållne warda, barn efter barn i alla ſlägter, i all land och ſtäder; det äro de dagar Purim, hwilke icke ſkola brutne warda ibland Judarna, och deras åminnelſe icke förgås när deras ſäd.

29. Och Drottningen Eſther, Abihails dotter, och Mardechai den Juden, ſkrefwo med alla magt, till att faſt göra detta andra brefwet om Purim;

30. Och ſände brefwen till alla Judar, uti de hundrade ſju och tjugu land i Konungs Ahaſveros rike, med wänlig och trofaſt ord;

31. Att de ſkulle hålla deßa dagar Purim på deras beſtämda tid, ſåſom Mardechai den Juden, och Drottningen Eſther dem förelagt hade; ſåſom de uppå ſina ſjälar och uppå ſina ſäd anammat hade det ärendet om faſtone och ropet.

32. Och Eſther befallde ſtadfäſta detta ärendet om Purim, och ſkrifwa uti en bok.

10. Capitlet.

Konungens magt. Mardechai myndighet.

Och Konung Ahaſveros lade en ſkatt uppå landet, och uppå öarna i hafwet.

2. Men allt det under hans wåld och magt ſkedde, och om den ſtora härlighet, ſom Konungen gaf Mardechai, ſi, det är ſkrifwet uti de Konungars Chrönico i Meden och Perſien.

3. Ty Mardechai den Juden war den andre näſt Konungenom Ahaſveros, och ſtor ibland Judarna, och täck för alla ſina bröder; den der ſökte det godt war för ſitt folk, och talade det bäſta för allo ſine ſäd.

Ände på Eſthers Bok.

Jobs Bok.

1. Capitlet.

Jobs fromhet, freſtelſe, tålamod.

En man war uti det landet Uz, ſom het Job; han war from och rättfärdig, gudfruktig, och flydde det onda.

2. Och honom wordo födde ſju ſöner och tre döttrar.

3. Och han ägde ſjutuſend får, tretuſend camelar, femhundrade par oxar, och femhundrade åſninnor, och ganſka mycket tjenſtefolk; och han war mägtigare än alle de i öſterlanden bodde.

4. Och hans ſöner gingo bort, och gjorde gäſtabåd, hwar ſin dag i ſitt hus; och ſände bort, och läto bjuda ſina tre ſyſtrar, till att äta och dricka med ſig.

5. Och när en gäſtabådsdagen ute war, ſände Job bort och helgade dem; och ſtod bittida upp om morgonen, och offrade bränneoffer, efter allas deras tal. Förty Job tänkte: Mine ſöner kunna hafwa ſyndat, och wälſignat Gud i ſin hjerta. Så gjorde Job hwar dag.

6. Men det hände på en dag, då Guds barn kommo, och trädde fram för HErran, kom Satan ock med dem.
Job 38: 7.

7. Men HErren ſade till Satan: Hwadan kommer du? Satan ſwarade HErranom, och ſade: Jag hafwer farit genom landet allt omkring.
1 Petr. 5: 8.

8. Då ſade HErren till Satan: Hafwer du icke gifwit akt uppå min tjenare Job? Ty hans like är icke i landena, from och rättfärdig, gudfruktig, och flyr det onda.

9. Satan ſwarade HErranom, och ſade: Menar du, att Job fruktar Gud förgäfwes?

10. Hafwer du dock förwarat honom, hans hus, och allt det han hafwer allt omkring. Du hafwer wälſignat hans handawerk, och hans gods hafwer utſpridt ſig i landena.

11. Men räck ut dina hand, och kom wid allt det han äger; det gäller, han ſkall wälſigna dig i anſigtet.

12. HErren ſade till Satan: Si, allt det han äger ware i dine hand, allena wid honom ſjelfwan kom icke dina hand. Då gick Satan ut ifrå HErranom.

13. Men den dagen, da hans ſöner och döttrar åto och drucko win i deras äldſta broders hus,

14. Kom ett båd till Job, och ſade: Man plöjde med oxarna, och åſninnorna gingo der när i bet;

15. Då föllo de af rika Arabien till, och togo dem, och ſlogo drängerna med ſwärdsegg; och jag undſlapp allena, att jag ſkulle ſäga dig det.

16. Medan han ännu talade, kom en annar, och ſade: Guds eld föll af himmelen, och brände upp fåren och drängerna, och förtärde dem; och jag ſlapp allena undan, att jag ſkulle ſäga dig det.

17. Medan han ännu talade, kom en och ſade: De Chaldeer gjorde tre ſpetſar, föllo till camelarna, och togo dem, och ſlogo drängerna med ſwärdsegg; och jag ſlapp allena undan, att jag ſkulle ſäga dig det.

18. Medan han ännu talade, kom en och ſade: Dine ſöner och döttrar åto och drucko i deras äldſta broders hus;

19. Och ſi, der kom ett ſtort wäder utaf öknene, och ſtötte på huſens fyra hörn, och kaſtade det på piltarna, att de blefwo döde; och jag ſlapp allena undan, att jag ſkulle ſäga dig det.

20. Då ſtod Job upp, och ref ſönder ſin kläder, och ref ſig i hufwudet, och föll ned på jordena, och tillbad;
1 Moſ. 37: 34. Eſr. 9: 3.

21. Och ſade: **Jag är naken kommen af mine moders lif; naken ſkall jag åter fara dit; HErren gaf, och HErren tog; wälſignadt ware HErrans Namn.**
Pred. 5: 14. 1 Tim. 6: 7.

22. J allt detta ſyndade Job intet, och gjorde intet dårligit emot Gud.

2. Capitlet.

Jobs plåga, ſmälek, wänner.

Det begaf ſig på en dag, då Guds barn kommo, och trädde fram för

HERran, att Satan ock kom med dem, och trädde fram för HERran.

2. Då ſade HERren till Satan: Hwadan kommer du? Satan ſwarade HERranom, och ſade: Jag hafwer farit genom landet allt omkring.

3. HERren ſade till Satan: Hafwer du icke gifwit akt på min tjenare Job? Ty hans like är icke i landena, from och rättfärdig, gudfruktig, och flyr det onda, och ſtår ännu i ſine fromhet; och du eggade mig, att jag utan ſak hafwer förderfwat honom. Job 1: 6, 7, 8.

4. Satan ſwarade HERranom, och ſade: Hud för hud, och allt det en man hafwer, låter han för ſitt lif.

5. Men räck ut dina hand, och kom wid hans ben och kött; det gäller, han ſkall wälſigna dig i anſigtet. Job 1: 11.

6. HERren ſade till Satan: Si, han ware i dine hand; dock ſkona hans lif.

7. Då for Satan ut ifrå HERrans anſigte, och ſlog Job med ond ſår, ifrå hans fotablad upp till hans hjeßa.

8. Och han tog ett ſtycke af en potto, och ſkrapade af ſig dermed, och ſatt i aſko.

9. Och hans huſtru ſade till honom: Står du ännu i dine fromhet? Wälſigna Gud, och dö.

10. Men han ſade till henne: Du talar ſåſom de dåraktiga qwinnor tala. **Hafwe wi fått godt af Gudi, ſkole wi ock icke anamma det onda?** Uti allt detta ſyndade Job icke med ſina läppar.

11. Då nu tre Jobs wänner hörde all den olycko, ſom öfwer honom kommen war, kommo de hwar af ſin ſtad: Eliphas af Thema, Bildad af Suah, och Zophar af Naema; ty de wordo öfwerens, att de ſkulle komma och ömka ſig öfwer honom, och tröſta honom. Ordſp. 27: 10.

12. Och då de upphofwo ſin ögon långt ifrå, kände de honom intet; och upphofwo ſina röſt, och greto, och hwardera ref ſin kläder ſönder, och kaſtade jord på ſin hufwud upp åt himmelen;

13. Och ſåto med honom på jordene i ſju dagar och ſju nätter, och talade intet med honom; ty de ſågo, att hans ſweda war ganſka ſtor. Rom. 12: 15.

3. Capitlet.

Födelſedagen förbannas. Döden önſkas.

Derefter upplät Job ſin mun, och förbannade ſin dag; Jer. 15: 10.

2. Utbraſt, och ſade:

3. Den dagen ware förtappad, på hwilkom jag född är; och den natten, då man ſade: En man är aflad. Jer. 20: 14.

4. Den ſamme dagen ware mörk, och Gud fråge intet efter honom ofwanefter; ingen klarhet ſkine öfwer honom.

5. Mörkret behålle honom, och töcken blifwe öfwer honom med tjockt moln; och dimba om dagen göre honom gräſelig.

6. Den ſamma nattena begripe mörker; och glädje ſig icke ibland årſens dagar, och komme icke i månadetalet.

7. Si, ware den natten enſam, och ingen glädje komme deruti.

8. De der dagen förbanna, de förbanna henne; och de ſom redo äro till att uppwäcka Leviathan.

9. Hennes ſtjernor warde mörka; förwänte ljus, och det komme intet; och ſe intet morgonrodnans ögnabryn;

10. Att hon icke igenlyckte mins lifs dörr, och icke bortgömde olyckona för min ögon.

11. Hwi blef jag icke ſtraxt död i moderlifwet? Hwi wardt jag icke förgjord, då jag utu moderlifwet kommen war? Job 10: 18.

12. Hwi hafwa de tagit mig upp i ſkötet? Hwi hafwer jag ditt ſpenar?

13. Så låge jag nu, och wore ſtilla; ſofwe och hade ro;

14. Med Konungar och rådherrar på jordene, ſom bygga det öde är;

15. Eller med Förſtar, ſom guld hafwa, och ſin hus full med ſilfwer;

16. Eller ſom den der otida född är fördold, och wore icke till; ſåſom de unga barn, ſom aldrig hafwa ſett ljuſet.

17. Der måſte ju de ogudaktige låta af ſitt öfwerwåld; der hwilas dock de, ſom mycket omak haft hafwa. Upp. 14: 13.

18. Der hafwa fångar frid med androm, och höra icke trugarens röſt.

19. Der äro både ſmå och ſtore; tjenaren och den ſom ifrå ſin herra fri är.

20. Hwi är ljus gifwet dem arma, och lif de bedröfwade hjerta;

21. (De der wänta efter döden, och han kommer icke; och uppgrofwo honom wäl utu fördold rum;

22. De der fröjda ſig mycket, och äro glade, att de kunna få grafwena;)

23. Och dem manne, hwilkens wäg fördold är, och för honom af Gudi ſkyld warder? Job 19: 8.

24. Förty min ſuckan är min dagliga ſpis; mine tårar äro min dryck. Pſ. 42: 4. 80: 6.

25. Ty det jag fruktade, det är kommet öfwer mig; och det jag räddes, hafwer råkat på mig.

26. War jag icke lyckoſam? War jag icke ſtilla? Hade jag icke goda ro? Och ſådana oro kommer.

4. Capitlet.

Eliphas om Jobs otålighet och ſynd.

Då ſwarade Eliphas af Thema, och ſade:

2. Du lider tilläfwentyrs icke gerna, om man förſöker att tala med dig? Men ho kan låtat?

3. Si, du hafwer underwiſat många, och ſtyrkt trötta händer. Eſ. 35: 3.

4. Ditt tal hafwer uppreſt dem, ſom fallne woro; och bäfwande knä hafwer du förſtärkt.

5. Men nu, medan det kommer på dig, warder du förtwiflad; och nu, medan det drabbar på dig, förſkräckes du.

6. Ja, der är nu din (Guds) fruktan, din tröſt, ditt hopp, och din fromhet.

7. Käre, tänk uppå, **hwar är någor oſkyldiger förgången? Eller hwar äro de rättfärdige någon tid utrotade?**

8. **Såſom jag wäl ſett hafwer, de ſom wedermödo plöjde, och olycko ſådde, de ſkåro det ock upp;** Ordſp. 22: 8. Job 15: 35. Oſ. 10: 13. Gal. 6: 7, 8.

9. Att de äro genom Guds anda förgångne, och af hans wredes anda förgjorde. Eſ. 11: 4.

10. Lejonens rytande, och lejinnones röſt, och de unga lejons tänder äro ſönderbrutna.

11. Lejonet är förgånget, att det icke mera röfwar; och de unga lejon äro förſkingrade.

12. Och till mig är kommet ett hemligit ord, och mitt öra hafwer deraf fått något märkeligit.

13. Då jag begrundade nattenes ſyner, då ſömnen faller på menniſkorna;

14. Då kom fruktan och bäfwande mig uppå, och all min ben förſkräcktes.

15. Och då anden gick framom mig, reſte mig håret på minom kropp.

16. Då ſtod en för min ögon, och deß ſkapnad kände jag intet; han war ſtilla, och jag hörde ena röſt:

17. **Huru kan en menniſka wara rättfärdigare än Gud; eller en man wara renare än han, ſom honom gjort hafwer?** Job 25: 4. Pſ. 143: 2.

18. **Si, ibland ſina tjenare finner han icke trohet, och i ſinom Anglom finner han dårhet.** Job 15: 14, 15. 2 Petr. 2: 4.

19. **Huru mycket mer de ſom bo i lerhus; och de der grundade äro på jordene, ſkola förtäras af matk.**

20. Det warar ifrå morgonen intill aftonen, ſå warda de upphuggne; och förr än de warda det warſe, äro de platt borto;

21. Och deras käraſte förgås; och dö ock oförwarandes.

5. Capitlet.

Gud är rättwis. Dårars lycka, frommas aga.

Nämn mig en, hwad gäller, om du någon finner; och ſe dig om någorſtäds efter en helig.

2. Men en dåra dräper wäl wreden, och en owiſan dödar nitet.

3. Jag ſåg en dåra wäl rotad, och jag bannade ſtraxt hans huſe: Pſ. 37: 35.

4. Hans barn ſkola wara fjerran ifrå helſone, och ſkola warda ſönderkroßade i porten, der ingen hjelpare är.

5. Hans ſäd ſkall den hungrige uppäta, och de wäpnade ſkola taga henne; och hans gods ſkola de torſtige utſupa. Job 18: 9.

6. Förty wedermödan går icke upp af jordene, och olyckan wäxer icke upp af åkrenom;

7. Utan menniſkan warder född till olycko, ſåſom foglarna till att flyga.

8. Dock will jag nu tala om Gud, och handla om honom;

9. Som gör mägtig ting, de der icke ranſakas kunna; och under, ſom icke räknas kunna; Job 9: 10. Pſ. 72: 18. Rom. 11: 33.

10. Den der regn gifwer på jordena, och låter watten komma på markena;

11. Den der upphöjer de nedriga, och upphjelper de förtryckta. 1 Sam. 2: 7. Pſ. 113: 7. Luc. 1: 52.

12. **Han gör deras anſlag, ſom liſtige äro, till intet, att deras hand intet kan uträtta.** Neh. 4: 15. Pſ. 33: 10. Eſ. 8: 10.

13. **Han begriper de wiſa i deras liſtighet, och gör de klokas råd till galenſkap;** 1 Cor. 3: 19.

14. **Att de om dagen löpa i mörkrena, och famla om middagen ſåſom om nattena.** 5 Moſ. 28: 29.

15. Och han hjelper den fattiga ifrå ſwärdet, och ifrå deras mun; och utu dens wäldigas hand;

16. Och är dens fattigas tröſt, att orättfärdigheten måſte hålla ſin mun till. Pſ. 107: 42.

17. **Si, ſalig är den menniſka, den Gud ſtraffar; derföre förkaſta icke dens Allsmägtigas tuktan.** Ordſp. 3: 11. Ebr. 12: 5. Jac. 1: 12. Upp. 3: 19.

18. **Ty han ſargar, och läker; han ſlår, och hans hand helar.** 5 Moſ. 32: 39. 1 Sam. 2: 6. Oſ. 6: 1.

19. Utaf ſex bedröfwelſer frälſar han dig, och i den ſjunde kommer intet ondt wid dig. Pſ. 91: 3, ꝛc.

20. I dyr tid frälſar han dig ifrå döden, och i ſtridene ifrå ſwärdſens hand.

21. Han ſkall ſkyla dig för tungones gißel, att du icke ſkall frukta för förderf, då det kommer.

22. Uti förderf och hunger ſkall du le, och icke frukta för wilddjuren i landena;

23. Utan ditt förbund ſkall wara med ſtenom på markene; och wilddjuren i landena ſkola hålla frid med dig. Pſ. 91: 12. Oſ. 2: 18.

24. Och du ſkall förnimma, att din hydda hafwer frid, och ſkall förſörja dina boning, och icke ſynda;

25. Och ſkall förnimma, att din ſäd ſkall warda mycken, och dine efterkommande ſåſom gräs på jordene;

26. **Och ſkall i ålderdomen komma till grafwa, ſåſom en hwetekärfwe införd warder, i rättom tid.** 1 Moſ. 35: 29.

27. Si, det hafwe wi ranſakat, och det är ſå; hör dertill, och rätta dig derefter.

6. Capitlet.

Jobs förſwar, bön, klagan.

Job ſwarade, och ſade:

2. När man woge min jämmer, och lade allt mitt lidande på ena wåg,

3. Så ſkulle det wara ſwårare, än ſanden i hafwet; derföre är förgäfwes hwad jag ſäger.

4. Förty dens Allsmägtigas pilar ſtå i mig, hwilkens grymhet utſuper allan min anda; och Guds förſkräckelſe äro ſtälld uppå mig. 5 Moſ. 32: 23. Pſ. 38: 3.

5. Icke ropar wildåſnen, när han hafwer gräs; ej heller oxen, då han hafwer foder.

6. Kan man ock äta det ſom oſaltadt är? Eller månn någor wilja ſmaka det hwita om äggeblomman?

7. Der min ſjäl tillförene wämjade wid, det är nu min mat för wärks ſkull.

8. O! att min bön måtte ſke, och Gud gåfwe mig det jag förhoppas;

9. Att Gud toge till att ſönderſlå mig, och läte ſina hand ſönderkroßa mig;

10. Så hade jag ändå tröſt, och wille bedja i minom ſjukdom, att han icke ſkonade mig; jag hafwer dock icke nekat dens Heligas tal.

11. Hwad är min kraft, att jag

ſkulle kunna härda ut? Och hwad är min ändalyckt, att min ſjäl ſkulle wara tålig?

12. Min kraft är dock icke af ſten, ej är heller mitt kött af koppar.

13. Hafwer jag dock ingenſtäds hjelp; och ingen ting will gå fram med mig.

14. **Den der icke bewiſar ſinom näſta barmhertighet, han öfwergifwer dens Allsmägtigas fruktan.**

15. Mine bröder gå förakteliga framom mig, ſåſom en bäck; ſåſom en ſtröm framom flyter. Job 19: 19.

16. Dock de ſom rädas för rimfroſtet, öfwer dem warder fallandes ſnö.

17. Den tid hetten twingar dem, ſkola de förſmäkta; och när det hett blifwer, ſkola de förgås utaf ſitt rum.

18. Deras wäg går aſſides bort; de wandra der intet wägadt är, och förgås.

19. De ſe uppå Thema wägar; på rika Arabiens ſtigar akta de.

20. Men de ſkola komma på ſkam, då det är aldraſäkraſt; och ſkola ſkämma ſig, då de deruppå komne äro.

21. Ty I ären nu komne till mig; och medan I ſen jämmer, frukten I eder.

22. Hafwer jag ock ſagt: Bärer hit, och ſkänker mig af edro förmågo?

23. Och hjelper mig utu fiendans hand? Och förloßer mig utu tyranners händer?

24. Lärer mig, jag will tiga; och det jag icke wet, det underwiſer mig.

25. Hwi ſtraffen I rättfärdigt tal? Hwilken är ibland eder, ſom det ſtraffa kan?

26. I ſätten ſamman ord, allenaſt till att ſtraffa, och gören med ordom ett förtwifladt mod.

27. I öfwerfallen en fattigan faderlöſan, och rycken edar näſta upp med rötter.

28. Dock, medan I hafwen begynt, ſer uppå mig, om jag warder beſlagen med någon lögn för eder.

29. Swarer hwad ſom rätt är; min ſwar ſkola wäl blifwa rätt.

30. Hwad gäller, min tunga hafwer icke orätt, och min mun föregifwer icke ondt. Job 27: 4.

7. Capitlet.

Lifwets korthet. Ängſlans tankar.

Måſte icke menniſkan alltid wara i ſtrid på jordene; och hennes dagar äro ſåſom en dagakarls?

2. Såſom en dräng åſtundar ſkuggan, och en dagakarl, att hans arbete må wara ute; Job 14: 6.

3. Så hafwer jag wäl arbetat hela månaden fåfängt, och bedröfwada nätter äro mig många wordna. Pſ. 6: 7.

4. När jag lägger mig, ſäger jag: När månn jag ſkola uppſtå? Och ſedan räknar jag, när afton ſkall warda; ty jag war hwarjom manne en ſtyggelſe intill mörkret.

5. Mitt kött är fullt med matk och mull allt omkring; min hud är ſammanſkrynkt och till intet worden.

6. **Mine dagar äro ſnarare bortflogne än en wäfſpole**; och äro förledne utan all förtöfwan. Job 17: 11. Pſ. 102: 12.

7. Tänk uppå, att mitt lif är ett wäder, och min ögon komma icke igen till att ſe det goda; Job 8: 9. Pſ. 78: 39. 90: 10. Jac. 4: 14.

8. Och intet lefwandes öga warder mig mera ſeendes; din ögon ſe på mig, deröfwer förgås jag.

9. Molnet warder allt, och går bort; ſå ock den ſom far neder i helwetet, han kommer icke upp igen; Job 16: 22.

10. Och beſitter icke ſitt hus igen, och hans rum blifwer öde.

11. Derföre will jag ock icke förmena minom mun; jag will tala i mins hjertas ångeſt, och will utſäga min ſjäls bedröfwelſe.

12. Är jag ett haf, eller en hwalfiſk, att du ſå förwarar mig?

13. Ty jag tänkte: Min ſäng ſkall tröſta mig; mitt lägre ſkall liſa mig.

14. När jag talar med mig ſjelf, ſå förſkräcker du mig med drömmar, och gör mig förfärelſe;

15. Att min ſjäl önſkar ſig wara hängd, och min ben döden.

16. Jag begärar intet mer lefwa;

håll upp af mig; ty mine dagar äro fåfängelige. Pſ. 39: 14. 62: 10. 144: 4.

17. Hwad är en menniſka, att du aktar henne högt, och bekymrar dig med henne? Pſ. 8: 5. Ebr. 2: 6.

18. Du hemſöker henne dagliga, och förſöker henne alltid.

19. Hwi går du icke ifrå mig, och ſläpper mig, ſå länge jag uppſwälger min ſpott?

20. Hafwer jag ſyndat, hwad ſkall jag göra dig, o du menniſkors gömmare? Hwi gjorde du mig, att jag uppå dig ſtöta ſkulle, och är mig ſjelfwom till tunga?

21. Och hwi förlåter du mig icke mina mißgerning, och tager icke bort mina ſynd? Ty nu ſkall jag lägga mig i mull; och när man om morgonen ſöker mig, är jag då intet till.

8. Capitlet.

Bildad om ſtraff, bot, ſkrymtan.

Då ſwarade Bildad af Suah, och ſade:

2. Huru länge will du ſådana tala, och låta dins muns tal hafwa ett ſådant högmod?

3. **Menar du, att Gud dömmer orätt; eller den Allsmägtige ſkall wrida rätten?**

5 Moſ. 32: 4. Job 34: 17. Dan. 9: 14.

4. Om dine ſöner hafwa ſyndat för honom, ſå hafwer han förkaſtat dem för deras mißgernings ſkull.

5. Men om du i tid gifwer dig in till Gud, och beder den Allsmägtiga;

6. Och om du äſt ren och from, ſå warder han uppwakandes till dig, och warder åter upprättandes boningen för dina rättfärdighets ſkull;

7. Och der du tillförene hafwer haft litet, ſkall det härefter ganſka mycket förökas.

8. Ty fråga de ſlägter, ſom i förtiden warit hafwa, och tag dig före att fråga deras fäder; 5 Moſ. 4: 32.

1 Moſ. 47: 9. 1 Chr. 29: 15. Pſ. 39: 13.

9. **Ty wi äre ſåſom i går komne, och wete intet; wårt lif är en ſkugge på jordene.** Job 14: 2. Pſ. 39: 7. 144: 4.

10. De ſkola lära dig, och ſäga dig det, och gifwa ſitt tal före utaf ſitt hjerta.

11. **Icke kan ſäfwet wäxa, utan det ſtår i wätſko; eller gräs wäxa utan watten.**

12. **Eljeſt, medan det än ſtår i blomſter, förr än det afhugget warder, förtorkas det, förr än man hö bergar.** Pſ. 129: 6. Jer. 17: 6.

13. **Så går allom dem ſom förgäta Gud, och de ſkrymtares hopp warder förtappadt;**

Job 11: 20. Ordſp. 10: 28. 11: 23.

14. **Ty hans tröſt blifwer omintet, och hans hopp ſåſom ett dwergsnät.**

15. Han förlåter ſig på ſitt hus, och ſkall dock icke beſtå; han ſkall hålla ſig derintill, och dock icke beſtåndig blifwa. Pſ. 49: 17, 18.

16. Det grönſkas wäl förr än ſolen kommer, och qwiſtar wäxa uti deß örtagård;

17. Deß ſäd ſtår tjock wid källor, och deß hus på ſtenar.

18. Men när han uppſluker honom af ſitt rum, ſtäller han ſig emot honom, ſåſom han kände honom intet.

19. Si, detta är fröjden i deß wäſende; och annor wäxa upp igen af ſtoftet.

20. Derföre, ſi, att Gud icke förkaſtar de goda, och icke uppehåller de ondas hand;

21. Tilldeß din mun warder full med löje, och dine läppar fulle med fröjd. Pſ. 126: 2.

22. Men de, ſom dig hata, ſkola komma på ſkam, och de ogudaktigas boning ſkall icke blifwa beſtåndandes.

9. Capitlet.

Job om Guds rättwiſa, magt, ſin ſmitta.

Job ſwarade och ſade:

2. **Ja, jag wet det fullwäl, att ſå är, att en menniſka icke kan beſtå rättfärdig för Gud.** Pſ. 143: 2.

3. **Täckes honom träta med honom, ſå kan han icke ſwara honom ett emot tuſende.**

4. Han är wis och mägtig; hwem hafwer det dock gått wäl af, ſom ſig hafwer ſatt emot honom?

5. Han förſätter bergen, förr än de

det förnimma; hwilka han i ſine wrede omkaſtar. Jer. 51: 25.

6. Han rörer jordena af ſitt rum, ſå att hennes pelare bäfwa.

7. Han talar till ſolena, ſå går hon intet upp, och han förſeglar ſtjernorna.

8. Han allena utſträcker himmelen, och går på haffens wågar. 1 Moſ. 1: 6. Job 26: 7.

9. Han gör Karlawagnen (på himmelen) och Orion; ſjuſtjernorna, och de ſtjernor ſöderut. Job 38: 31. Am. 5: 8.

10. Han gör mägtig ting, ſom man icke utranſaka kan, och under, deruppå intet tal är. Job 5: 9. Pſ. 86: 10.

11. Si, han går framom mig, förr än jag warder det warſe; och han förwandlar ſig, förr än jag det märker.

12. Si, om han går haſteliga bort, ho will hemta honom igen? Ho will ſäga till honom: Hwad gör du?

13. Han är Gud, hans wrede kan ingen ſtilla; under honom måſte buga ſig de ſtolta herrar. Nah. 1: 6.

14. Huru ſkulle jag då ſwara honom, och finna några ord emot honom?

15. Om jag än rätt hafwer, ſå kan jag dock likwäl intet ſwara honom; utan måſte i rättenom bedjas före.

16. Och om jag än åkallade honom, och han hörde mig; ſå tror jag dock icke, att han hörer mina röſt.

17. Ty han far öfwer mig med ſtorm, och gör mig ſåren mång utan ſak.

18. Han låter icke min anda wederqwickas, utan gör mig full med bedröfwelſe.

19. Will man magt, ſå är han för mägtig; will man rätten, ho will wittna med mig?

20. Om jag ſäger, att jag är rättfärdig, ſå fördömer han mig dock; är jag from, ſå gör han mig dock till ondan.

21. Är jag än from, ſå tör min ſjäl dock intet hålla ſig derwid; jag begärer intet mer lefwa.

22. Det är det ſom jag ſagt hafwer; han förgör både den goda, och den ogudaktiga. Pred. 9: 2, 3. Mal. 3: 14, 15.

23. När han begynner till att ſlå, ſå dräper han ſtraxt, och begabbar de oſkyldigas freſtelſe.

24. Men landet warder gifwet under dens ogudaktigas hand, att han undertrycker deß domare; är det icke ſå, huru ſkulle det annars wara?

25. Mine dagar hafwa warit ſnarare än en löpare; de hafwa flytt, och hafwa intet godt ſett.

26. De äro förgångne ſåſom ſtark ſkepp; ſåſom en örn flyger till maten.

27. När jag tänker: Jag will glömma bort min klagan; jag will förwandla mitt anſigte, och wederqwicka mig;

28. Så fruktar jag mig för all min ſweda, wetandes att du icke låter mig wara oſkyldig.

29. Är jag nu ogudaktig, hwi hafwer jag då ſådana onyttiga wedermödo?

30. Om jag än twådde mig i ſnö, och gjorde mig mina händer rena i källo; Jer. 2: 22.

31. Så doppar du mig dock i träck, och min kläder warda mig illa ſtåndande.

32. Ty han är icke min like, dem jag ſwara kunde, att wi måtte både komma för rätten. Pred. 6: 10.

33. Det är ingen, ſom oß åtſkiljer; ſom ſätter ſina hand emellan oß båda.

34. Han tage ſitt ris ifrå mig, och låte ſin förſkräckelſe komma ifrå mig; Job 13: 21.

35. Att jag må tala, och icke mer torf frukta för honom; ty jag wet mig oſkyldig. Job 33: 7.

10. Capitlet.

Job om Guds ſtränghet. Bots friſt.

Min ſjäl grufwar ſig för mitt lif; min klagan will jag låta fara fort, och tala i mina ſjäls bedröfwelſe;

2. Och ſäga till Gud: Fördöm mig icke; låt mig få weta, hwarföre du träter med mig.

3. Hafwer du der luſt till, att du brukar öfwerwåld; och förkaſtar mig, hwilken dina händer gjort hafwa; och låter de ogudaktigas anſlag komma till äro?

4. Hafwer du ock då köttslig ögon? Eller ſer du ſåſom en menniſka ſer? 1 Sam. 16: 7.

5. Eller är din tid ſåſom ens menniſkos tid; eller din år ſåſom ens mans år;

6. Att du frågar efter mina orättfärdighet, och uppſöker mina ſynd;

7. Ändå du wetſt, att jag icke är ogudaktig; ändå det är ingen, ſom kan fria ifrå dine hand?

8. Dina händer hafwa fliteliga gjort mig, och allanſamman beredt mig; och du nedſänker mig ſå alldeles. Pſ. 139: 13, 14, 15.

9. Tänk dock uppå, att du hafwer gjort mig af ler, och ſkall åter låta mig komma till jord igen. 1 Moſ. 2: 7. 3: 19, 23. Pſ. 103: 14.

10. Hafwer du icke molkat mig ſåſom mjölk, och låtit mig yſtas ſåſom oſt?

11. Du hafwer klädt mig uti hud och kött; med ben och ſenor hafwer du ſammanfogat mig.

12. Lif och wälgerning hafwer du gjort mig, och ditt uppſeende bewarar min anda.

13. Och ändå att du fördöljer ſådana i ditt hjerta, ſå wet jag dock likwäl, att du kommer det ihåg.

14. Om jag ſyndar, ſå märker du det ſtraxt, och låter mina mißgerning icke wara oſtraffad.

15. Är jag ogudaktig, ſå är mig we; är jag rättfärdig, ſå tör jag likwäl icke upplyfta mitt hufwud, ſom den der full är med föraktelſe, och ſer mina eländhet;

16. Och ſåſom ett uppreſt lejon jagar du mig, och handlar åter gruſweliga med mig.

17. Du förnyar din wittne emot mig, och gör dina wrede mycken öfwer mig; mig plågar det ena öfwer det andra. Pſ. 73: 14.

18. Hwi hafwer du låtit mig komma utaf moderlifwet? Ack! att jag dock hade warit förgjord, att intet öga hade ſett mig; Job 3: 11.

19. Så wore jag ſåſom den der intet hafwer warit till, buren ifrå moderlifwet till grafwena.

20. Will då icke mitt korta lif hafwa en ända? Will du icke låta af mig, att jag något litet måtte wederqwickas; Pſ. 39: 14.

21. Förr än jag går bort, och kommer intet igen, nämliga i mörkrens och töcknones land?

22. Det ett land är, hwilkets ljus är tjocka mörkret, och der ſom ingen ſkickelighet är; der ſkenet är ſåſom en töckna.

11. Capitlet.

Zophar wredgas, ſnubbar, råder Job.

Då ſwarade Zophar af Naema, och ſade:

2. När en hafwer länge talat, måſte han ock icke höra? Eller ſkall en ſqwallrare alltid hafwa rätt?

3. Måſte man tiga för dig allena, att du förſmäder, och ingen ſkall genhöfta dig?

4. Du ſäger: Min lärdom är ren, och klar är jag för din ögon.

5. Ack! att Gud talade med dig, och uppläte ſina läppar;

6. Och tedde dig hwad han ännu hemliga wet; ty han hade ännu wäl mer med dig; på det att du måtte weta, att han icke tänker på alla dina ſynder.

7. Menar du, att du wetſt ſå mycket ſom Gud wet; och will alltſå fullkomliga råkat, ſåſom den Allsmägtige? Job 22: 2.

8. Han är högre än himmelen, hwad will du göra? djupare än helwetet, huru kan du kännan? Jer. 23: 23, 24.

9. Längre än jorden, och bredare än hafwet.

10. Om han all ting omwände eller fördolde, eller kaſtade dem i en hop, ho will förmena honom det?

11. Han känner de fåfängeliga män, och ſer odygdena, och ſkulle han icke förſtåt? Pſ. 10: 13, 14. 35: 22.

12. En fåfängelig man högmodas, och en född menniſka will wara ſåſom en ung wildåſne.

13. Hade du ſtällt ditt hjerta (till Gud), och uppräckt dina händer till honom;

14. Hade du långt ifrå dig bortkaſtat mißgerningena, ſom är i din

hand, att ingen orätt hade bott i dine hyddo;

15. Så måtte du upplyft ditt anſigte utan laſt, och worde faſt ſtåndandes, och intet fruktandes.

16. Så worde du ock förgätandes uſelhetena, och ſåſom det wattnet, ſom framlupet är, komme du det icke ihåg;

17. Och din lifstid worde uppgångandes ſåſom en middag, och worde ſkinandes ſåſom en morgon. Pſ. 37: 6.

18. Och du måtte förtröſta dig, att hopp wore på färde; och worde med rolighet kommandes i grafwena.

19. Och du ſkulle lägga dig, och ingen ſkulle rädda dig; och månge ſkulle knekta dig. 3 Moſ. 26: 6. Job 19: 17.

20. Men de ogudaktigas ögon ſkola förſmäkta, och ſkola icke undkomma kunna; ty deras hopp ſkall fela deras ſjäl. Job 8: 13. 18: 14. Pſ. 112: 10. Ordſ. 11: 23.

12. Capitlet.

Job om ondas lycka. Guds magt, råd.

Då ſwarade Job, och ſade:

2. Ja, I ären rätte männerna; med eder blifwer wisheten död.

3. Jag hafwer så wäl ett hjerta ſom I, och är icke ringare än I; och ho är den ſom ſådana icke wet?

4. Den ſom af ſin näſta begabbad warder, han må åkalla Gud, han warder honom hörandes: **Den rättfärdige och fromme måſte warda begabbad;** Job 16: 10. 17. 2. 21: 3. 30: 10.

5. **Och är dem rikom ſåſom en lampa, föraktad i deras hjerta; dock tillredd, att de ſkola deruppå ſtöta fötterna.**

6. Röfwarenas hyddor hafwa nog, och de raſa driſteliga emot Gud; ändå att Gud hafwer gifwit dem det i deras händer. Job 21: 7. Jer. 12: 1. Hab. 1: 2, 3. Pſ. 73. 3, 8.

7. Fråga dock djuren, de ſkola lärat dig, och foglarna under himmelen, de ſkola ſägat dig;

8. Eller tala med jordene, och hon ſkall lärat dig, och fiſkarna i hafwet ſkola förkunnat dig.

9. Ho är den ſom allt ſådant icke wet, att HErrans hand hafwer det gjort;

10. Att i hans hand är alles deß ſjäl, ſom lefwandes är, och alla menniſkors kötts ande? Ap. G. 17: 28.

11. Pröfwar icke örat talet, och munnen ſmakar maten? Job 34: 3.

12. Ja, när fäderna är wishet, och förſtånd när de gamla.

13. När honom är wishet och magt, råd och förſtånd.

14. Si, när han bryter neder, ſå hjelper intet bygga; när han någon innelycker, ſå kan ingen utſläppa. Eſ. 22. 22. Upp. 3: 7.

15. Si, när han förhåller wattnet, ſå torkas allt, och när han ſläpper det löſt, ſå omſtörter det landet.

16. Han är ſtark, och går det igenom; hans är den ſom willo far; ſå ock den ſom förförer.

17. Han förer de kloka ſåſom ett rof, och gör domarena galna. 2 Sam. 15: 31. 17: 14, 23. Eſ. 19: 12.

18. Han förloßar utu Konungars twång, och binder med ett bälte deras länder.

19. Presterna förer han ſåſom ett rof, och de faſta låter han fela. Job 32: 9. Eſ. 3: 2, 3.

20. Han bortwänder de ſannfärdigas läppar, och de gamlas ſeder tager han bort.

21. Han utgjuter föraktelſe på Förſtarna, och gör de mägtigas förbund löſt. Pſ. 107: 40.

22. Han öppnar de mörka grund, och förer mörkret ut i ljuſet. Matth. 10: 26. 2 Cor. 4: 6.

23 Han gör ſomliga till ſtort folk, och gör dem åter till intet; han utſprider ett folk, och fördrifwer det åter. Pſ. 107: 38.

24. Han förwänder hjertat i öfwerſtarna för folket i landena, och låter dem fara wille i wildmarkene, der ingen wäg är;

25. Att de famla i mörkret utan ljus, och förwillar dem ſåſom de druckna.

13. Capitlet.

Jobs förſwar, tröſt, bön.

Si, allt detta hafwer mitt öga ſett, och mitt öra hört, och hafwer det förſtått.

2. Det J weten, det wet jag ock, och är intet ringare än J;
3. Dock will jag tala om den Allsmägtiga, och hafwer wilja till att träta med Gud.
4. Ty J uttyden det falſkeliga, och ären alle onyttige läkare. Job 16: 2.
5. Ack! att J kunden tiga, så worden J wiſe. Ordſ. 17: 28.
6. Hörer dock mitt ſtraff, och akter på ſakena, der jag talar om.
7. Wiljen J förſwara Gud med orätt; och för honom bruka ſwek?
8. Wiljen J anſe hans perſon? Wiljen J gifwa eder i förſwar för Gud?
9. Skall det ock blifwa eder wäl gångandes, då han ſkall döma eder? Menen J, att J ſkolen gäcka honom, ſåſom man gäckar ena menniſko?
10. Han warder eder ſtraffandes, om J hemliga anſen perſonen.
11. Månn han icke förſkräcka eder, när han kommer fram? Och hans fruktan warder fallandes öfwer eder.
12. Edor åminnelſe warder liknad wid aſko, och edra rygger ſkola wara ſåſom en lerhop.
13. Tiger för mig, att jag må tala; det ſkall icke fela för mig.
14. Hwi ſkall jag bita mitt kött med mina tänder, och ſätta mina ſjäl i mina händer? 1 Sam. 28: 21.
15. Si, han warder mig dock dräpandes, och jag kan icke afbidat; dock will jag ſtraffa mina wägar för honom. 1 Cor. 11: 31.
16. Han blifwer ju min helſa; ty ingen ſkrymtare kommer för honom. Matth. 24: 51.
17. Hörer mitt tal, och min uttydelſe för edor öron.
18. Si, jag hafwer allaredo ſagt domen af; jag wet, att jag warder rättfärdig.
19. Ho är den ſom will gå till rätta med mig? Men nu måſte jag tiga, och förgås.
20. Tweggehanda gör mig icke; så will jag icke gömma mig bort för dig.
21. Låt dina hand wara långt ifrå mig, och din förſkräckelſe förſkräcke mig icke. Job 9: 34. 33: 7.
22. Kalla mig, och jag will ſwara dig; eller jag will tala, och ſwara du mig.
23. Huru många äro mina mißgerningar och ſynder? Låt mig få weta min öfwerträdelſe och ſynder.
24. Hwi fördöljer du ditt anſigte, och håller mig för din fienda? Job 19: 11. 33: 10. Klag. 2: 5.
25. Will du så hård wara emot ett flygande löf; och förfölja ett torrt halmſtrå?
26. Ty du tillſkrifwer mig bedröfwelſe, och will förderfwa mig för mins ungdoms ſynders ſkull. Pſ. 25: 7.
27. Du hafwer ſatt min fot i en ſtock, och gifwer akt på alla mina ſtigar, och ſer på all min fotſpår; Job 33: 11.
28. Jag, ſom dock förgås ſom ett ruttet as, och ſom ett kläde det ätet warder af mal.

14. Capitlet.

Lifwets korthet, uppſtåndelſe, hopp.

Menniſkan, af qwinno född, lefwer en liten tid, och är full med orolighet;
2. **Wäxer upp ſom ett blomſter, och faller af; flyr bort ſom en ſkugge, och blifwer icke.** Job 8: 9. Pſ. 90: 10. 103: 15. 144: 4. Eſ. 40: 6, 7. Ebr. 13: 14.
3. Och öfwer en ſådana upplåter du din ögon, och drager mig för dig i rätten.
4. **Ho will finna en renan när dem, der ingen ren är?** Pſ. 51: 7. Eſ. 64: 6.
5. Han hafwer ſin förelagda tid; hans månaders tal är när dig; du hafwer ſatt honom ett mål före, derutöfwer warder han icke gångandes.
6. Gack ifrå honom, att han må hwilas, så länge hans tid kommer, den han ſåſom en dagakarl bidar efter. Job 7: 1.
7. Ett trä hafwer hopp, om det än är afhugget, att det ſkall åter förwandla ſig, och deß telningar wända icke igen.
8. Ändock deß rot föråldras i jordene, och ſtubben dör i mullene;

9. Så grönſkas han dock åter af wattnets lukt, och wäxer lika ſom han plantad wore.

10. Men hwar är en menniſka, då hon död, förgången och borto är?

11. Såſom ett watten löper utur en ſjö, och ſåſom en bäck utlöper och förtorkas;

12. Så är en menniſka, då hon lägges ned, och warder intet uppſtåndandes, och warder intet uppwaknandes, ſå länge himmelen warar, och warder icke uppwäckt af ſinom ſömn.

13. Ack! att du fördolde mig i helwete, och fördolde mig, ſå länge din wrede afgår, och ſatte mig ett mål, att du wille tänka uppå mig. Eſ. 26: 20.

14. Menar du, att en död menniſka ſkall åter lefwa igen? Jag förbidar dagliga, medan jag ſtrider, tilldeß min förwandling kommer.

15. Att du wille kalla mig, och jag måtte ſwara dig; och du wille icke förkaſta ditt handawerk:

16. **Ty du hafwer allaredo talt min tren**; men akta dock icke uppå mina ſynd.
Job 31: 4. 34: 21. Pſ. 139: 2. Ordſp. 5: 21.

17. Min öfwerträdelſe hafwer du förſeglat uti ett knippe, och ſammanfattat mina mißgerning.

18. Förfaller dock ett berg, och förgås, och en klippa går af ſitt rum;

19. Wattnet ſköljer ſtenarna bort, och floden förer jordena bort; men menniſkones hopp är förloradt.

20. Ty du ſtöter henne platt omkull, ſå att hon förgås; du förwandlar hennes wäſende, och låter henne fara.

21. **Aro hennes barn i äro, det wet hon icke; eller om de äro föraktelige, det förnimmer hon intet.** Eſ. 63: 16.

22. Medan hon är i köttena, måſte hon hafwa ſweda; och medan hennes ſjäl är än när henne, måſte hon lida wedermödo.

15. Capitlet.

Eliphas om Jobs ſkrymtan. De ogudaktigas ofärd.

Då ſwarade Eliphas af Thema, och ſade:

2. Skall en wis man tala ſå i wädret, och uppfylla ſin buk med wäder?

3. Du ſtraffar med onyttigom ordom, och ditt tal kommer intet till gagns.

4. Du hafwer bortkaſtat räddhågan, och talar förakteliga för Gudi;

5. Ty ſå lärer din ondſka din mun, och du hafwer utwalt ena ſkalkatungo.

6. Din mun ſkall fördöma dig, och icke jag; dina läppar ſkola ſwara dig.

7. Äſt du den förſta menniſka, ſom född är? Äſt du för all berg aflader? Ordſ. 8: 25.

8. Hafwer du hört Guds hemliga råd? Och är ſjelfwa wisdomen ringare än du. Eſ. 40: 13. Rom. 11: 34.

9. Hwad weſt du, det wi icke wete? Hwad förſtår du, det ſom icke är när oß?

10. Gråhårote och gamle äro när oß, ſom länger hafwa lefwat än dine fäder. Job 32: 7.

11. Skulle Guds hugſwalelſe ſå ringa aktas för dig? Men du hafwer något hemligit ſtycke när dig.

12. Hwad tager ditt hjerta före? Hwi ſer du ſå ſtolt ut?

13. Hwi ſätter ditt ſinne ſig emot Gud, att du låter ſådana ord gå af dinom mun?

14. **Hwad är en menniſka, att hon ſkulle wara ren; och att han ſkulle wara rättfärdig, ſom af qwinno född är?** 1 Kon. 8: 46. 2 Chr. 6: 36. Pſ. 14: 2, 3. Ordſp. 20: 9. Pred. 7: 21. 1 Joh. 1: 8, 10.

15. **Si, ibland hans helga är ingen oſtraffelig, och himlarna äro icke rene för honom.** Job 4: 17, 18. 25: 4.

16. **Huru mycket mer menniſkan, ſom är ſtygg och ond; den der orättfärdighetena dricker ſåſom watten?**

17. Jag will wiſa dig det, hör mig; jag will förtälja dig, hwad jag ſett hafwer;

18. Hwad de wiſe ſagt hafwa, och för deras fäder icke hafwer fördoldt warit;

19. Hwilkom allena landet gifwet är, ſå att ingen främmande må gå ibland dem.

20. En ogudaktig bäfwar i alla ſina lifsdagar, och enom tyrann är hans åratal fördoldt.

21. Hwad han hörer, det förſkräcker honom; och ändå att frid är, ſå hafwer han dock den ſorg, att han ſkall förderfwas. 3 Moſ. 26: 36. 5 Moſ. 28: 65. Job 18: 11. 1 Theß. 5: 3.

22. Han tror icke, att han ſkall kunna undfly olyckona, och förmodar ſig alltid ſwärdet.

23. När han far ut hit och dit efter ſin näring, ſå tycker honom att hans olyckos tid är för handene. Job 18: 12. Pſ. 109: 10.

24. Ångeſt och nöd förſkräcka honom, och ſlå honom ned, ſåſom en Konung med enom här;

25. Ty han hafwer utſträckt ſina hand emot Gud, och emot den Allsmägtiga förſtärkt ſig.

26. Han löper med hufwudet emot honom, och ſtår halsſtyf emot honom. 5 Moſ. 32: 14.

27. Han hafwer upphäfwit ſig emot honom, och ſatt ſig hårdt emot honom. Pſ. 73: 7.

28. Men han ſkall bo i nederſlagna ſtäder, der inga hus äro; utan ligga i enom hop.

29. Han ſkall icke warda rik, och hans gods ſkall icke förökas; och ſkall icke utſpridas i landena.

30. Han ſkall icke undfly olycko; eldslågen ſkall förtorka hans grenar; och ſkall warda borttagen af hans muns anda. Job 4: 9.

31. Han är ſå bedragen, att han icke tror att det ſkall warda wärre med honom.

32. Han får en ända, när honom obeqwämt är; och hans gren ſkall icke grönſkas. Job 22: 16. Pſ. 55: 21. Pred. 7: 18. 9: 12.

33. Han warder afhemtad ſåſom en omogen drufwa af winträt, och ſåſom ett oljoträ bortfäller ſitt blomſter.

34. Ty de ſkrymtares förſamling ſkall blifwa enſam, och elden ſkall förtära hans hus, ſom gåfwor tager.

35. Hon aflar olycko, och föder wedermödo; och deras buk bär liſt fram. Job 4: 8. Pſ. 7: 15. Eſ. 59: 4. Oſ. 7: 6.

16. Capitlet.

Jobs hugſwalare, oſkuld, tröſt.

Job ſwarade, och ſade:

2. Jag hafwer ſådana ofta hört; I ären alle arme hugſwalare. Job 13: 4. 21: 34.

3. När wilja dock deßa löſa ord hafwa en ända? Eller hwad fattas dig, att du ſå ſwarar?

4. Jag kunde ock wäl tala ſåſom I; jag wille att edor ſjäl wore i mine ſjäls ſtad; jag wille ock finna ord emot eder, och ſå riſta mitt hufwud öfwer eder.

5. Jag wille ſtyrka eder med munnen, och tala af ſinnet med mina läppar.

6. Men om jag än talar, ſå ſkonar min ſwede mig dock intet; låter jag ock blifwat, ſå går han dock intet ifrå mig.

7. Men nu gör han mig wedermödo, och förſtörer all min ledamot.

8. Han hafwer mig gjort ſkrynkotan, och wittnar emot mig; och min motſtåndare häfwer ſig upp emot mig, och ſwarar emot mig. Pſ. 6: 8. Job 13: 24.

9. Hans wrede ſliter mig, och den ſom är mig wred, biter ſamman tänderna öfwer mig; min motſtåndare ſer hwaßt med ſin ögon på mig.

10. De gapa med ſin mun emot mig, och hafwa hånliga ſlagit mig wid mitt kindben; de hafwa tillhopa ſläckt ſin harm på mig. Job 12: 4. Mich. 5: 1.

11. Gud hafwer öfwergifwit mig dem orättfärdiga, och låtit mig komma i de ogudaktigas händer.

12. Jag war rik, men han hafwer mig gjort till intet; han hafwer tagit mig wid halſen, och ſönderſlitit mig, och uppſatt mig ſig till ett mål. Klag. 3: 12.

13. Han hafwer kringhwärft mig med ſina ſkyttor; han hafwer ſargat mina njurar, och intet ſkonat; han hafwer utgjutit min galla på jordena. Klag. 3: 13.

14. Han hafwer gjort mig ett ſår öfwer det andra; han hafwer öfwerfallit mig ſåſom en kämpe.

15. Jag hafwer ſömmat en ſäck på

mina hud, och hafwer lagt mitt horn i mull. Job 30: 19. Pſ. 7: 6.

16. Mitt anſigte är ſwullet af gråt, och min ögonlock äro worden mörk;

17. Ändock att ingen orättfärdighet är i mine hand, och min bön är ren. Job 33: 9.

18. Ack jord! öfwertäck icke mitt blod, och mitt rop hafwe intet rum.

19. Och ſi nu, mitt wittne är i himmelen, och den mig känner är i höjdene.

20. Mine wänner äro mine begabbare; mitt öga fäller tårar till Gud. Job 19: 3.

21. Om en man kunde gå till rätta med Gud, ſåſom menniſkors barn med ſin näſta. Pred. 6: 10. Eſ. 45: 9. Rom. 9: 20.

22. Men de förelagda år äro komne; och jag går den wägen bort, den jag aldrig igen kommer. Pſ. 139: 16.

17. Capitlet.

Jobs jämmer, knorr, förakt, förlösning.

Min ande är ſwag, och mine dagar äro afkortade, och grafwen är för handene.

2. Ingen är bedragen af mig; likwäl måſte mitt öga derföre blifwa i bedröfwelſe.

3. Om du än wille hafwa borgen af mig; ho wille lofwa för mig? Pſ. 49: 8.

4. Förſtånd hafwer du för deras hjerta fördolt; derföre ſkall du icke upphöja dem.

5. Han roſar faſt bytet för ſinom wännom; men hans barnas ögon ſkola förſmäkta.

6. Han hafwer ſatt mig till ett ordſpråk ibland folk, och jag måſte wara ett under ibland dem. Job 30: 9. Pſ. 44: 15. Klag. 3: 14.

7. Mitt anſigte är mörkt wordet för ſorgs ſkull, och all min ledamot äro ſåſom en ſkugge.

8. Öfwer detta warda de rättfärdige häpne, och de oſkyldige warda ſättande ſig emot ſkrymtarena.

9. Den rättfärdige warder behållandes ſin wäg, och den ſom rena händer hafwer, warder ſtark blifwandes.

10. Nu wäl, wänder eder alle hit, och kommer; jag warder dock icke finnandes någon wiſan ibland eder.

11. Mine dagar äro förgångne; min anſlag äro förſkingrade, ſom mitt hjerta beſatt hafwa; Job 7: 6.

12. Och hafwa gjort dag af nattene, och af dagenom natt.

13. Om än jag faſt länge bidde, ſå är dock helwetet mitt hus, och min ſäng är i mörkrena uppgjord.

14. Förgängelſen kallade jag min fader, och matkarna mina moder, och mina ſyſter. Job 25: 6.

15. Efter hwad ſkall jag bida? Och ho aktar mitt hopp?

16. Neder i helwetet warder det farandes, och warder med mig liggandes i mullene.

18. Capitlet.

Bildad om ogudaktigas ofärd.

Då ſwarade Bildad af Suah, och ſade:

2. När wiljen I göra en ända på att tala? Akter dock till; ſedan wilje wi tala. Ordſp. 17: 27.

3. Hwi warde wi aktade (för dig) ſåſom oſkälig djur, och äre ſå orene för edor ögon?

4. Will du briſta för hätſkhets ſkull? Menar du, att för dina ſkull ſkall jorden öfwergifwen warda, och hälleberget utaf ſitt rum förſatt warda?

5. Och ſkall dens ogudaktigas ljus utſlockna, och gniſtan af hans eld ſkall intet lyſa. Ordſp. 13: 9.

6. Ljuſet i hans hyddo ſkall warda till mörker, och hans lykta öfwer honom ſkall utſläckt warda. Job 21: 17.

7. Hans håfwors tillgångar ſkola warda trånga, och hans anſlag ſkall fela honom;

8. Ty han är med ſina fötter förd i ſnarona, och wandrar i nätet.

9. En ſnara ſkall hålla hans häl, och de törſtige ſkola få fatt på honom. Job 5: 5.

10. Hans ſnara är lagd på jordene, och hans gildre på hans ſtig. Jer. 6: 25.

11. På alla ſidor ſkola haſtig för-

färelſe förſkräcka honom, ſå att han icke ſkall weta hwartut han ſkall. Job 15:21. 27:20. Jer. 46:5.

12. Hunger ſkall blifwa hans håfwor, och uſelhet ſkall blifwa honom tillredd, och hänga wid honom. Job 15:23.

13. Hans huds ſtarkhet ſkall förtärd warda, och hans ſtarkhet ſkall dödſens Förſte förtära.

14. Hans tröſt ſkall utrotas utu hans hyddo, och de ſkola drifwa honom till förſkräckelſens Konung. Job 8:13, 14. 11:20. Ordſp. 10:28.

15. Uti hans hyddo ſkall intet blifwa; öfwer hans palats ſkall ſwafwel ſtrödt warda. 1 Moſ. 19:24.

16. Nedantill ſkola hans rötter förtorkas, och ofwanuppå afſkäras hans ſäd.

17. Hans åminnelſe ſkall förgås i landena, och ſkall intet namn hafwa på gatone. Pſ. 109:13. Ordſp. 2:22. 10:7.

18. Han ſkall fördrifwen warda ifrå ljuſena i mörkret, och af jordene bortkaſtad warda.

19. Han ſkall ingen barn hafwa, och ingen barnabarn i ſin folk; honom ſkall ingen qwar blifwa i hans ſlägt. 2 Kon. 10:11, 17. Pſ. 21:11.

20. De ſom efter honom komma, ſkola gifwa ſig öfwer hans dag; och dem, ſom för honom äro, ſkall fruktan uppå komma.

21. Detta är dens orättfärdigas boning; och detta är rummet till honom, ſom intet wet af Gudi.

19. Capitlet.

Job klagar ſig förlåten; tröſtas af uppſtåndelſen.

Job ſwarade, och ſade:

2. Hwi plågen I dock mina ſjäl, och döfwen mig neder med ordom?

3. I hafwen nu i tio gångor hädat mig, och I ſkämmen eder intet, att I ſå omdrifwen mig. Job 16:20.

4. Far jag will, ſå far jag mig will.

5. Men I upphäfwen eder ſannerliga emot mig, och ſtraffen mig till min ſmälek.

6. Märker dock en gång, att Gud gör mig orätt, och hafwer inwefwat mig uti ſin garn.

7. Si, om jag än ropar öfwer öfwerwåld, ſå warder jag dock intet hörd; jag ropar, och här är ingen rätt. Job 30:20.

8. Han hafwer igentäppt min wäg, att jag icke kan gå der fram; och hafwer ſatt mörker uppå min ſtig. Job 23:17.

9. Han hafwer utuklädt mig mina äro, och tagit kronona utaf mitt hufwud.

10. Han hafwer ſönderbråkat mig allt omkring, och låter mig gå; och hafwer upprykt mitt hopp ſåſom ett trä.

11. Hans wrede hafwer förgrymmat ſig öfwer mig, och han håller mig för ſin fienda. Job 13:24. 16:9. 33:10. Klag. 2:5.

12. Hans krigsmän äro tillika komne, och hafwa lagt ſin wäg öfwer mig; och hafwa lägrat ſig allt omkring mina hyddo.

13. Han hafwer låtit komma mina bröder långt ifrå mig, och mine kände wänner äro mig främmande wordne. Pſ. 31:12. 38:12.

14. Mine näſte hafwa unddragit ſig, och mine wänner hafwa förgätit mig.

15. Mitt husfolk och mina tjenſteqwinnor hålla mig för främmande; jag är worden okänd för deras ögon.

16. Jag ropade min tjenare, och han ſwarade mig intet; jag måſte bedja honom med min egen mun.

17. Min huſtru ſtygges wid min anda; jag måſte knekta mins lifs barn. Job 11:19.

18. Förakta ockſå mig de unga barn; om jag uppreſer mig, ſå tala de emot mig. Job 30:1.

19. Alle mine trogne wänner hafwa ſtyggelſe wid mig, och de jag kär hade, hafwa wändt ſig emot mig. Pſ. 41:10. 55:14. 88:9.

20. Min ben låda wid min hud och kött; jag kan med hudene icke ſkyla mina tänder. Job 30:30. Pſ. 102:6. Klag. 4:8.

21. Förbarmer eder öfwer mig; förbarmer eder öfwer mig, ju I mine

wänner; ty Guds hand hafwer kommit wid mig.

22. Hwi förföljen I mig ſåwäl ſom Gud, och kunnen af mitt kött icke mätte warda?

23. Ack! att mitt tal måtte ſkrifwet warda; ack! att det måtte uti en bok ſatt warda;

24. Med en jernſtyl ingrafwet uti bly; och till en ewig åminnelſe hugget i ſten. Jer. 17:1.

25. **Jag wet att min Förloßare lefwer; och han ſkall på ſiſtone uppwäcka mig af jordene;**

26. **Och jag ſkall ſedan med deßo mine hud omklädd warda, och ſkall i mitt kött ſå ſe Gud.** 1 Cor. 13:12.

27. **Honom ſkall jag mig ſe, och min ögon ſkola ſkåda honom, och ingen annan.** Mine njurar äro upptärde uti mino ſköte; Pſ. 17. 15. 1 Joh. 3:2.

28. Ty I ſägen: Huru ſkole wi förfölja honom, och finna en ſak emot honom?

29. Frukter eder för ſwärdet; förty ſwärdet är en hämnd öfwer mißgerningar; på det I weta mågen, att näpſt är till.

20. Capitlet.

Zophar om ogudaktigas lycka, arghet.

Då ſwarade Zophar af Naema, och ſade:

2. Deruppå måſte jag ſwara, och kan icke bida;

3. Och will gerna höra, ho mig det ſtraffa och laſta ſkall; ty mins förſtånds ande ſkall ſwara för mig. Ordſp. 18:13.

4. **Wetſt du icke, att alltid ſå tillgånget är, ifrå den tiden menniſkorna på jordene warit hafwa;**

5. **Att de ogudaktigas berömmelſe ſtår icke länge, och ſkrymtares glädje warar ett ögnablick?** Pſ 37:36.

6. Om hans höjd än räckte upp i himmelen, och hans hufwud komme intill ſkyn,

7. Så måſte han dock på ſiſtone förgås ſåſom träck; ſå att de ſom ſe uppå honom, ſkola ſäga: Hwar är han?

8. Såſom en dröm förgår, ſå ſkall han ej heller funnen warda; och ſåſom en ſyn, den om nattena förſwinner. Pſ. 73:20.

9. Det öga, ſom honom ſett hafwer, det ſer honom intet mer; och hans rum ſkall icke mer ſe honom. 2 Moſ. 14:13.

10. Hans barn ſkola tigga gå, och hans hand ſkall gifwa honom wedermödo till löna.

11. Hans ben ſkola umgälla hans ungdoms ſynder; och ſkola lägga ſig i jordene med honom.

12. Om än ondſkan ſmakar honom wäl uti hans mun, ſkall hon dock fela honom på hans tungo.

13. Hon ſkall warda förhållen, och icke tillåten; och ſkall warda honom förtagen i hans hals.

14. Hans mat ſkall förwända ſig i hans buk uti ormagalla. Ordſp. 20:17.

15. De ägodelar, ſom han uppſwulgit hafwer, måſte han åter utſpy; och Gud ſkall drifwa dem utu hans buk.

16. Han ſkall ſuga huggormagalla, och ormatunga ſkall dräpa honom.

17. Han ſkall icke få ſe de ſtrömmar eller wattubäckar, ſom med hannog och ſmör flyta.

18. Han ſkall arbeta, och intet nyttjat; och hans ägodelar ſkola warda annars mans, ſå att han icke ſkall hafwa hugnad utaf dem.

19. Förty han hafwer undertryckt och förlåtit den fattiga; han hafwer rifwit till ſig hus, de han intet byggt hafwer; Eſ. 5:8.

20. Ty hans buk kunde icke full warda; och ſkall icke igenom ſina koſteliga ägodelar undkomma.

21. Af hans mat ſkall intet qwart wara; derföre ſkola hans goda dagar intet waraktige blifwa.

22. Om han än öfwerflödar, och hafwer nog, ſkall honom dock likwäl ångeſt ſke; alla händers möda ſkall öfwer honom komma.

23. Hans buk ſkall honom en gång full warda; och han ſkall ſända ſina wredes grymhet öfwer honom; han ſkall öfwer honom regna låta ſina ſtrid.

24. Han ſkall fly för jernharneſk, och kopparbågen ſkall förjaga honom.

25. Ett draget ſwärd ſkall gå igenom honom, och ſwärds blänkande, ſom honom ſkall bittert warda, ſkall med förſkräckelſe gå öfwer honom.

26. Intet mörker är, ſom honom ſkyla må; en eld ſkall förtära honom, den intet uppblåſt är; och den ſom qwar blifwer i hans hyddo, honom ſkall illa gå.

27. Himmelen ſkall uppenbara hans ondſko, och jorden ſkall ſätta ſig upp emot honom.

28. Hans ſäd i hans huſe ſkall bortförd warda, förſpilld uti hans wredes dag. Job 21: 17.

29. Detta är en ogudaktigs menniſkos lön när Gudi, och hans ords arf när Gudi.

21. Capitlet.

Job om ogudaktigas timliga lycka, ewiga ſtraff.

Job ſwarade och ſade:

2. Hörer dock till min ord, och låter ſäga eder;

3. Hafwer tålamod med mig, att jag ock må tala; och görer ſedan ſpott af mig. Ordſp. 18: 13.

4. Månn jag handla med en menniſko, att min ande icke ſkulle härutinnan ångſe warda?

5. Wänder eder hit till mig; I ſkolen förundra eder, och måſten lägga handena på munnen.

6. När jag tänker deruppå, ſå förſkräckes jag; och ett bäfwande kommer uppå mitt kött.

7. **Hwi lefwa då de ogudaktige, warda gamle, och wäxa till i ägodelar?**
Pſ. 73: 3, ꝛc. Jer. 12: 1. Hab. 1: 13. Mal. 3: 13, ꝛc.

8. Deras ſäd är ſäker omkring dem, och deras afföda är när dem.

9. Deras hus hafwer frid för räddhåga, och Guds ris är icke öfwer dem. Pſ. 73: 5.

10. Deras oxa ſläpper man till, och mißgår icke; deras ko kalfwar, och är icke ofruktſam.

11. Deras unga barn gå ut ſåſom en hjord, och deras barn ſpringa. Pſ. 144: 12.

12. De fröjda ſig med trummor och harpor, och äro glade med pipande;

13. De warda gamle med goda dagar, och förſkräckas ſom nogaſt ett ögnablick för helwetet;

14. De dock ſäga till Gud: Gack bort ifrån oß; wi wilje intet weta af dina wägar; Job 22: 17.

15. Ho är den Allsmägtige, att wi honom tjena ſkole? Eller hwad kan det båta oß, om wi löpe emot honom? 2 Moſ. 5: 2. Mal. 3: 14.

16. Men ſi, deras ägodelar ſtå icke uti deras händer; derföre ſkall de ogudaktigas ſinne wara långt ifrå mig. Job 22. 18.

17. Huru warder de ogudaktigas lykta utſläckt; och deras förderf kommer öfwer dem? Han ſkall utſkifta jämmer i ſine wrede.
Job 20: 28. Ordſp. 13: 9. Pſ. 11: 6.

18. De ſkola warda ſåſom ſtrå för wädret, och ſåſom agnar hwilka ſtormen bortförer.
Pſ. 1: 4. 35: 5. Eſ. 29: 5. Oſ. 13: 3.

19. Gud förwarar hans barnom bedröfwelſe; när han ſkall löna honom, då ſkall man förnimmat.

20. Hans ögon ſkola ſe hans förderf, och af dens Allsmägtigas wrede ſkall han dricka.
Pſ. 75: 9. Jer. 25: 15, 16.

21. Ty ho ſkall hafwa behag till hans hus efter honom? Och hans månaders tal ſkall näppliga halft blifwa.

22. Ho will lära Gud, den ock dömer de höga?
Eſ. 14: 13. Rom. 11: 34. 1 Cor. 2: 16.

23. Denne dör friſk och helbregda, rik och ſäll.

24. Hans mjölkekar äro full med mjölk, och hans ben warda full med märg.

25. Men en annan dör med bedröfwada ſjäl, och hafwer aldrig ätit i glädje. Pred. 5: 16.

26. Och de ligga tillhopa med hwarannan i jordene, och matkar öfwertäcka dem.

27. Si, jag känner wäl edra tankar, och edor wrånga anſlag emot mig.

28. Ty I ſägen: Hwar är Förſtans hus? Och hwar äro hyddorna, der de ogudaktige bodde?

29. Talen I dock derom ſåſom meniga folket; och weten icke hwad de andras wäſende betyder?

30. Ty den onde warder behållen intill förderfwelſens dag, och intill wredenes dag blifwer han.

Pſ. 73: 18, 19. Jer. 12. 3. 2 Petr. 2: 9.

31. Ho will ſäga hwad han förtjenar, när man det utwärtes anſer? Ho will wedergälla honom hwad han gör? Pred. 9: 2.

32. Men han warder bortdragen till grafwena, och man waktar efter honom i högomen.

33. Bäckaſlem behagar honom wäl, och alla menniſkor warda dragna efter honom; och uppå dem, ſom för honom warit hafwa, är intet tal.

34. Huru tröſten I mig ſå fåfängt, och edor ſwar finnas dock orätt?

Job 16: 2.

22. Capitlet.

Eliphas förwiter, förmanar Job.

Då ſwarade Eliphas af Thema, och ſade:

2. Menar du att en man kan liknas wid Gud; eller någor är ſå klok, att han kan likna ſig wid honom;

Job 11: 7.

3. Menar du att dem Allsmägtiga behagar, att du räknar dig ſå from? Eller hwad hjelper det honom, om än dine wägar utan briſt woro?

Job 35: 7.

4. Menar du han fruktar att ſtraffa dig, och gå till rätta med dig?

5. Ja, din ondſka är faſt ſtor, och uppå din orättfärdighet är ingen ände.

6. Du hafwer tagit af dinom broder pant utan ſak; du hafwer dragit kläden af dem nakna.

2 Moſ. 22: 26. 5 Moſ. 24: 6, 10.

7. Du hafwer icke gifwit dem trötta watten dricka; du hafwer nekat dem hungroga ditt bröd.

8. Du hafwer brukat wåld i landena, och bott deruti med ſtort prål.

9. Enkor hafwer du låtit gå ohulpna, och ſönderbrutit de faderlöſas armar.

10. Derföre äſt du omwefwad med ſnaro, och fruktan hafwer dig haſteliga förſkräckt.

11. Skulle du då icke ſe mörkret, och wattufloden icke öfwertäcka dig?

12. Si, Gud är hög i himmelen, och ſer ſtjernorna uppe i höjdene;

13. Och du ſäger: Hwad wet Gud? Skulle han kunna döma det i mörkret är?

14. Skyn ſkyler för honom, och han ſer intet; han wandrar i himmelens omgång.

15. Will du akta på werldenes lopp, der de orättfärdige uti gångne äro?

16. Hwilke förgångne äro, förr än tid war, och wattnet hafwer bortſköljt deras grund;

17. De ſom till Gud ſade: Far ifrån oß; hwad ſkulle den Allsmägtige kunna göra dem? Job 21: 14.

18. Ändock han uppfyllde deras hus med ägodelar; men de ogudaktigas råd ware långt ifrå mig. Job 21: 16.

19. De rättfärdige ſkola få det ſe, och glädja ſig; och den oſkyldige ſkall beſpotta dem. Pſ. 107: 42.

20. Deras wäſende ſkall förſwinna, och det qwart är af dem, ſkall elden förtära.

21. Så förlika dig nu med honom, och haf frid; derutaf ſkall du hafwa mycket godt.

22. Hör lagen utaf hans mun, och fatta hans tal uti ditt hjerta.

23. Om du omwänder dig till den Allsmägtiga, ſå ſkall du uppbyggd warda; och kaſta det orätt är långt ifrå dine hyddo;

24. Så ſkall han gifwa guld igen för ſtoft, och för ſten gyldene bäcker.

25. Och du ſkall hafwa guld nog, och ſilfwer ſkall dig med hopom tillfalla.

26. Då ſkall du hafwa din luſt i dem Allsmägtiga, och upplyfta ditt anlete till Gud.

27. Du ſkall bedja honom, och han ſkall höra dig, och ditt löfte ſkall du betala.

28. Ehwad du tager dig före, det

ſkall han låta dig wäl afgå; och ljus ſkall ſkina på dina wägar.

29. Förty de ſom ſig ödmjuka, dem upphöjer han; och den ſom ſin ögon nederſlår, han ſkall blifwa frälſt; Ordſp. 29: 23. Luc. 18: 14.

30. Och den oſkyldige ſkall hulpen warda; för ſina händers renhets ſkull ſkall han hulpen warda. Pſ. 18: 25.

23. Capitlet.

Job flyr till Guds dom, är otålig.

Job ſwarade, och ſade:

2. Mitt tal blifwer ännu bedröfwadt; min magt är ſwag för mitt ſuckandes ſkull.

3. Ack! det jag wißte, huru jag ſkulle finna honom, och komma till hans ſtol; 1 Joh 3: 21.

4. Och ſätta min rätt fram för honom, och uppfylla min mun med ſtraff;

5. Och förfara hwad ord han mig ſwara wille, och förnimma hwad han mig ſägandes worde!

6. Will han med ſtora magt träta med mig? Han ſtälle ſig icke ſå emot mig;

7. Utan lägge mig före hwad likt är, ſå will jag wäl winna min rätt.

8. Men går jag rätt framåt, ſå är han der intet; går jag tillbaka, ſå warder jag honom intet warſe.

9. Är han på wenſtra ſidone, ſå fattar jag honom intet; förgömmer han ſig på högra ſidone, ſå ſer jag honom intet.

10. Men han känner wäl min wäg; han förſöke mig, ſå ſkall jag funnen warda ſåſom guld; Job 33: 9. Pſ. 17: 3.

11. Ty jag ſätter min fot uppå hans fjät, och håller hans wäg, och wiker intet deraf;

12. Och träder intet ifrå hans läppars bud, och bewarar hans muns ord, mer än jag ſkyldig är.

13. Han är enig; ho will ſwara honom? Och han gör allt ſom han will. Pſ. 115: 3.

14. Och om han mig än wedergäller hwad jag förtjent hafwer, ſå ſtår ändå för honom mycket tillbaka.

15. Derföre är jag förſkräckt för honom, och när jag det märker, ſå fruktar jag mig för honom.

16. Gud hafwer gjort mitt hjerta blödigt, och den Allsmägtige hafwer mig förſkräckt;

17. Ty mörkret wänder icke åter med mig, och mörker will för mig intet bortgömdt warda. Job. 19: 8.

24. Capitlet.

Ogudaktigas wälgång, tankar, ſtraff.

Hwi ſkulle tiderna dem Allsmägtiga icke fördolda wara? Och de honom känna, ſe intet hans dagar?

2. De flytta råmärken, de röfwa bort hjorden, och föda honom. 5 Moſ. 19: 14. 27: 17. Ordſp. 22: 28.

3. De drifwa bort de faderlöſas åſna, och taga enkones oxa till pant. 5 Moſ. 24: 17.

4. De fattige måſte wika för dem, och de torftige i landena måſte förgömma ſig. Ordſp. 28: 28.

5. Si, wilddjuren i öknene gå ut, ſåſom de pläga, bittida till rofs, att de ſkola bereda mat för ungarna.

6. De uppſkära af den åker, ſom dem intet tillhörer; och berga den wingård, ſom de med orätt hafwa. 1 Kon. 21: 15, 16.

7. De nakna låta de ligga, och låta dem intet öfwertäckelſe i froſtena, hwilkom de deras kläder borttagit hafwa;

8. Så att de måſte hålla ſig i bergſkrefwom, när en regnſkur af bergen faller neder uppå dem; efter de eljeſt ingen råd hafwa.

9. De ſlita barnet ifrå bröſtet, och göra det faderlöſt; och göra menniſkorna fattiga med pantande. 5 Moſ. 24: 10.

10. Den nakna låta de gå utan kläder, och dem hungroga borttaga de axen. 3 Moſ. 19: 9, 10.

11. De twinga dem till att göra oljo uppå deras qwarn, och trampa deras preßar, och låta dem likwäl törſta.

12. De göra folket i ſtaden ſuckande, och deß ſlagnas ſjälar ropande; och Gud ſtraffar dem intet. Jac. 5: 4.

13. Derföre äro de affallne ifrå ljuſena, och känna icke deß wäg, och wända icke om till deß ſtigar igen.

14. I lysningene ſtår mördaren upp, och dräper den fattiga och torftiga; och om nattena är han ſom en tjuf. Pſ. 10: 8, 9.

15. Horkarlens öga hafwer akt på ſkymningena, och ſäger: Mig ſer intet öga; och han förtäcker ſitt anlete. Ordſp. 7: 8, 9. Pſ. 10: 11. Eſ. 29: 15.

16. I mörkrena bryter han ſig in i huſen; om dagen gömma de ſig med hwarannan, och wilja intet weta af ljuſena.

17. Ty om än morgonen kommer dem, är det dem ſåſom ett mörker; förty han förnimmer mörkrens förſkräckelſe.

18. Han far lätteliga åſtad ſåſom uppå ett watten; hans håfwor warda icke ſtora i landena, och han brukar intet ſin wingård. 1 Moſ. 49: 4.

19. Helwetet tager bort dem ſom ſynda, ſåſom hette och torka förtärer ſnöwattnet bort.

20. De barmhertige ſkola förgäta honom; hans luſt warder full med matk; man ſkall icke mer tänka uppå honom; han ſkall ſönderbruten warda ſåſom ett ruttet trä.

21. Han hafwer bedröfwat den enſamma, ſom intet föder; och enkone hafwer han intet godt gjort;

22. Och hafwer dragit de mägtiga under ſig med ſine kraft. När han ſtår, ſkall han icke wiß wara uppå ſitt lif.

23. Han gör ſig ſjelf en trygghet, der han ſig uppå förlåter; dock ſe hans ögon uppå deras handel.

24. De äro en liten tid upphäfne; men de warda omintet, och undertryckte, och taga en ända ſåſom all ting; och ſåſom agnar på axen ſkola de afſlagne warda. Pſ. 37. 35, 36.

25. Är det icke ſå? Nu wäl, ho will ſtraffa mig för lögn, och göra min ord om intet?

25. Capitlet.

Ingen är ren för Gud.

Då ſwarade Bildad af Suah, och ſade:

2. Är icke herrſkap och fruktan när honom, hwilken frid gör ibland ſina högſta?

3. Ho kan räkna hans krigsmän? Och öfwer hwem uppgår icke hans ljus? Dan. 7: 10.

4. **Och huru kan en menniſka rättfärdig warda för Gudi? Eller huru kan ene qwinnos barn rent wara?** Job 4: 17, ꝛc, 15. 14, ꝛc. Ordſp. 20: 9.

5. Si, månen ſkin icke ännu, och ſtjernorna äro ännu icke rena för hans ögon;

6. Huru mycket mindre en menniſka, den malen, och ens menniſkos barn, den matken? Job 7: 6. 17: 14.

26. Capitlet.

Bildad ſtraffas. Gud priſas.

Job ſwarade, och ſade:

2. Hwem äſt du biſtåndig? Dem ſom ingen magt hafwer? Hjelper du honom, ſom ingen ſtarkhet hafwer i armenom?

3. Hwem gifwer du råd? Dem ſom intet wet? Och du bär fram dina ſtora gerningar?

4. För hwem talar du? Och inför hwem går anden ifrå dig?

5. De Reſer ängſlas under wattnen, och de ſom när dem bo.

6. Helwetet är bart för honom, och förderfwet hafwer intet öfwertäckelſe. Pſ. 139: 8. Ordſp. 15: 11. Ebr. 4: 13.

7. Han ſträcker ut nordet på ingo, och hänger jordena uppå intet. Job 9: 8. Pſ. 104: 2. Jer. 10: 12.

8. Wattnet ſamkar han i ſina ſkyar, och ſkyarna remna icke derunder. Pſ. 135. 7.

9. Han håller ſin ſtol, och utbreder ſin ſky derföre. Eſ. 66: 1.

10. Han hafwer ſatt ett mål om wattnet, intilldeß ljus och mörker blifwer ändadt. 1 Moſ. 1: 9. Job 38: 10, 11. Pſ. 33: 7. 104: 9. Jer. 5: 22.

11. Himmelens ſtodar ſkälfwa, och gifwa ſig för hans näpſt.

12. För hans kraft warder hafwet hasteliga ſtormande, och för hans klokhet ſtillar ſig hafſens höghet. Eſ. 51: 15. Jer. 31: 35.

13. På himmelen warder det klart igenom hans wäder, och hans hand drifwer bort hwalfiſken.

14. Si, alltſå går det till med hans gerningar; men hwad beſynnerligit hafwe wi derutinnan hört? Ho kan förſtå hans magts dunder?

27. Capitlet.

Jobs ſamwete. Skrymtarens hopp.

Och Job höll talet fram; hof upp ſitt ordſpråk, och ſade:

2. Så ſant ſom Gud lefwer, den mig min rätt förwägrar, och den Allsmägtige, ſom mina ſjäl bedröfwar; Job 34: 5.

3. Så länge min ande i mig är, och andedrägten af Gudi i mino näſo är;

4. Mine läppar ſkola intet orätt tala, och min tunga ſkall intet bedrägeri för händer hafwa.

5. Bort det ifrå mig, att jag ſkulle gifwa eder rätt; intilldeß min ände kommer, ſkall jag icke wika ifrå mine fromhet. Job 33: 9.

6. Ifrå mine rättfärdighet, ſom jag håller, will jag icke gå; mitt ſamwet gnager mig intet för alla mina lifsdagar.

7. Men min fiende warder funnen ogudaktig, och min motſtåndare orättwis.

8. Ty hwad är ens ſkrymtares hopp, att han ſå girig är; och Gud rycker dock hans ſjäl bort? Matth. 16: 26. Luc. 12: 20.

9. Menar du, att Gud ſkall höra hans röſt, när ångeſt kommer honom uppå? Pſ. 18: 42. Ordſp. 28: 9. Eſ. 1: 15. Jer. 14: 12. Heſ. 8: 18. Mich. 3: 4. Joh. 9: 31.

10. Huru kan han hafwa luſt till den Allsmägtiga, och något åkalla honom?

11. Jag will lära eder om Guds hand, och hwad för dem Allsmägtiga gäller, will jag icke dölja.

12. Si, I hållen eder alle att I ären wiſe; hwi gifwen I då ſådana onyttig ting före?

13. Detta är en ogudaktig menniſkos lön när Gudi, och de tyranners arf, ſom de af dem Allsmägtiga få ſkola.

14. Om han får mång barn, ſå ſkola de höra ſwärdet till; och hans afföda ſkall icke af bröd mätt warda. Job 18: 19.

15. Hans återlefde ſkola i dödenom begrafne warda, och hans enkor ſkola intet gråta.

16. Om han ſamkar penningar tillhopa ſåſom ſtoft, och tillreder ſig kläder ſåſom ler,

17. Så ſkall han wäl tillredat; men den rättfärdige ſkall kläda ſig deruti, och den oſkyldige ſkall utſkifta penningarna. Ordſp. 13: 22. 28: 8. Pred. 2: 26.

18. Han bygger ſitt hus ſåſom en ſpindel, ſåſom en waktare gör ſig ett ſkjul.

19. När den rike nedläggs, ſkall han intet få med ſig; han ſkall upplåta ſin ögon, och finna intet. Pſ. 49: 18. 1 Tim. 6: 7.

20. Honom ſkall öfwerfalla förſkräckelſe ſåſom watten; om nattena ſkall ſtormwäder taga honom bort; Job 15: 21. 18: 11.

21. Öſtanwäder ſkall föra honom bort, att han ſkall förgås; och owäder ſkall drifwa honom af hans rum.

22. Detta ſkall han låta komma öfwer honom, och ſkall intet ſkona honom; allt ſkall det gå honom ifrå handa.

23. Man ſkall klappa händer tillhopa öfwer honom, och hwißla öfwer honom, der han warit hafwer. Klag. 2: 15.

28. Capitlet.

Werldslig och Guds wishet.

Silfret hafwer ſin gång, och guldet ſitt rum, der det werkas.

2. Jern tager man utaf jordene, och utaf ſtenar ſmälter man koppar.

3. På mörkret warder ju en tid ände, och finner ju någor på ſiſtone det fördolda.

4. Det ſpringer ut en ſådana bäck, att de, ſom bo deromkring, icke kunna gå deröfwer till fots; han warder menniſkomen allt för djup, och flyter ſin kos.

5. Man får ock eld nedan utu jordene; der dock ofwantill bröd wäxer.

6. Man finner ſaphir på ſomlig rum, och jordklimpar, der guld är uti.

7. Den ſtigen hafwer ingen fogel kunnat, och intet gamsöga ſett;

8. De ſtolta barn hafwa icke trampat honom, och intet lejon gångit deruppå.

9. Bär man ockſå handena på ſtenen, och grafwer bergen omkull.

10. Man grafwer bäcker utu hälleberget, och allt det koſteligit är ſer ögat.

11. Man förtager ſtrömmom wattnet, och hafwer fram i ljuſet det derutinnan fördoldt är.

12. Huru will man nu wishet finna, och hwar är rummet till förſtåndighet?

13. Ingen wet hwar hon ligger; och warder icke funnen i de lefwandes lande.

14. Afgrundet ſäger: Hon är icke i mig; och hafwet ſäger: När mig är hon icke.

15. Man kan icke gifwa der penningar före, ej heller ſilfwer uppwäga, till att betala henne med.
Ordſp. 3: 14. 8: 11, 19. 16: 16.

16. Hon räknas icke wid Ophiriſkt guld, eller wid koſtelig onich och ſaphir;

17. Guld och diamant kan icke liknas derwid, ej heller kan hon tillbytas för gyldene klenodier. Ordſp. 3: 14, 15.

18. Ramoth och Gabis aktar man intet; hon är högre aktad än perlor.

19. Topats af Ethiopien warder icke lika ſkattad emot henne, och det renaſte guld gäller icke deremot.

20. Hwadan kommer då wisheten? Och hwar är rummet till förſtåndigheten?

21. Hon är fördold för allas lefwandes ögon, och öfwerſkyld för foglarna under himmelen.

22. Fördömelſen och döden ſäga: Wi hafwe med wår öron hört hennes rykte.

23. Gud wet wägen dertill, och känner hennes rum. Jac. 1: 5.

24. Förty han ſer jordenes ända, och ſkådar allt det under himmelen är;

25. Så att han gifwer wädrena ſina wigt, och wattnena ſitt mått.

26. Då han ſatte regnena ett mål före, och tordönenom och ljungeldenom ſin wäg,

27. Då ſåg han henne, och räknade henne; tillredde henne, och fann henne;

28. Och ſade till menniſkona: Si, **HERrans fruktan är wishet; och fly det onda är förſtåndighet.**
Pſ. 111: 10. Ordſp. 1: 7. 9: 10.

29. Capitlet.

Jobs wälſtånds gerningar.

Och Job hof åter upp ſitt ordſpråk, och ſade:

2. Ack! att jag wore ſåſom uti de förra månader, uti de dagar då Gud bewarade mig.

3. Då hans lykta ſken öfwer mitt hufwud, och jag i mörkrena gick wid hans ljus; Pſ. 112: 4.

4. Såſom jag war i min ungdoms tid, då Guds hemlighet war öfwer mina hyddo;

5. Då den Allsmägtige ännu med mig war, och mine tjenare allt omkring mig; Job 19: 16.

6. Då jag twådde min wäg uti ſmör, och hälleberget utgöt mig oljoflodar;

7. Då jag utgick till ſtadsporten, och lät bereda mig mitt ſäte på gatone;

8. Då mig ynglingar ſågo, och undſtungo ſig, och de gamle uppſtodo för mig;

9. Då de öfwerſte igenwände att tala, och lade ſina hand på ſin mun;

10. Då Förſtarnas röſt gömde ſig undan, och deras tunga lådde wid deras gom.

11. Ty hwilkens öra mig hörde, den priſade mig ſaligan; och hwilkens öga mig ſåg, den wittnade om mig.

12. Förty jag halp den fattiga, ſom ropade, och den faderlöſa, ſom ingen hjelpare hade. Pſ. 72: 12. Ordſp. 21: 13.

13. Dens wälſignelſe, ſom förgås ſkulle, kom öfwer mig; och jag tröſtade enkones hjerta.

14. Rättfärdighet war min klädebonad, den iklädde jag ſåſom en kjortel; och min dom war min ſkrud.
Job 31: 21. Eſ. 59: 17. Eph. 6: 14.

15. Jag war dens blindas öga, och dens haltas fot.

16. Jag war de fattigas fader, och hwilken ſak jag icke wißte, den utfrågade jag.

17. Jag ſönderſlog dens orättfärdigas oxlatänder, och tog rofwet utu hans tänder.

18. Jag tänkte: Jag will dö uti mitt näſte, och göra mina dagar många ſåſom ſand.

19. Min ſäd gick upp af wätſko, och dagg blef öfwer min årswäxt.

20. Min härlighet förnyade ſig för mig, och min båge förwandlade ſig i mine hand.

21. De hörde mig, och tigde; och waktade uppå mitt råd.

22. Efter min ord talade ingen mer, och mitt tal dröp på dem.

23. De waktade på mig ſåſom på regn, och uppgapade med munnen ſåſom efter aftonregn.

24. Om jag log till dem, förläto de ſig intet deruppå; och torde intet bedröfwa mig.

25. När jag wille komma till deras handlingar, ſå måſte jag ſitta främſt; och bodde ſåſom en Konung ibland krigsfolk, då jag hugſwalade dem ſom ſorgfulle woro.

30. Capitlet.

Jobs föraktare och anfättning.

Nu le de åt mig, ſom yngre äro än jag; hwilkas fäder jag icke wille wårdat ſätta ibland mins hjords hundar;

2. Hwilkas förmågo jag för intet höll; de icke till ålders komma kunde;

3. De ſom för hungers ſkull och bekymmer enſamme flydde in i öknena, nyliga förderfwade och elände wordne;

4. De ſom neßlo uppryckte omkring buſkarna, och enerötter war deras mat;

5. Och då de dem uppryckte, fröjdades de deröfwer ſåſom en tjuf.

6. Wid de ſtygga bäcker bodde de, uti jordkulor och bergſkrefwor;

7. Emellan buſkar ropade de, och ibland tiſtlar förſamlade de ſig;

8. De löſa och föraktada menniſkors barn, de ſom ringaſt woro i landena.

9. Nu är jag deras ſträngaſpel worden, och måſte wara deras nymäre. Job 17:6. Pſ. 69:12. Klag. 3:14, 63.

10. De ſtyggas wid mig, och draga ſig långt ifrå mig; och ſpara icke att ſpotta för mitt anſigte. Job 19:19.

11. Ty han hafwer ſpänt mina ſeno, och hafwer ödmjukat mig; och lagt ett betſel i munnen uppå mig.

12. På högra ſidone, der jag grönſkades, ſatte de ſig upp emot mig; och ſtötte mina fötter bort, och gjorde en wäg öfwer mig, till att förderfwa mig. Eſ. 51:23.

13. De hafwa förſpillt mina ſtigar; det war dem ſå lätt att göra mig ſkada, att de ingen hjelp behöfde dertill.

14. De äro inkomne ſåſom genom ſtora refwor, och äro utan ordan infallne.

15. Förſkräckelſe hafwer wändt ſig emot mig, och ſåſom ett wäder förföljt mina frihet, och ſåſom en löpande ſky mina helſo. Job 23:15.

16. Men nu utgjuter ſig min ſjäl öfwer mig, och mine ſorgedagar hafwa fattat mig.

17. Om nattena warda min ben alleſtäds igenomborrad; och de, ſom mig jaga, lägga ſig intet till att ſofwa.

18. Genom ſtora kraft warder jag margalunda klädd, och de begjorda mig dermed, ſåſom igenom min kjortels hufwudſmog.

19. Man hafwer trampat mig i träck, och aktat mig lika emot ſtoft och aſko. Pſ. 7:6.

20. Ropar jag till dig, ſå ſwarar du mig intet; går jag fram, ſå aktar du mig intet. Pſ. 13:2, ꝛc.

21. Du äſt mig förwänd till en grufweligan, och drager ditt hat till mig med dine hands ſtarkhet.

22. Du lyfter mig upp, och låter mig fara uppå wädrena, och förſmälter mig krafteliga;

23. Ty jag wet, du öfwerantwardar mig dödenom; der är det hus, ſom allom lefwandom förelagdt är. Pſ. 90:3. Ebr. 9:27.

24. Dock räcker han icke ſina hand ut in i benhuſet, och de warda ej ropande öfwer ſitt förderf.

25. Jag gret ju uti den hårda tiden, och min ſjäl warkunnade ſig öfwer den fattiga. Pſ. 35:13, 14. Rom. 12:15.

26. Jag wänte det goda, och det onda kom; jag wänte ljuſet, och mörkret kom.

27. Mina inelfwor ſjuda, och hålla

intet upp; mig är uppåkommen ſorgetid.

28. Jag går bedröfwad, ändock jag på ingen wredgas; jag ſtår upp i menighetene och ropar.

29. Jag är drakars broder, och ſtrutsfoglars ſtallbroder. Pſ. 102: 7. Mich. 1: 8.

30. Min hud öfwer mig är ſwart worden, och min ben är förtorkad af hetta. Job 19: 20. Klag. 5: 10.

31. Min harpa är worden en klagan, och min pipa en gråt.

31. Capitlet.

Job beropar ſig på ſin wandel.

Jag hafwer gjort ett förbund med min ögon, att jag intet ſkall ſköta efter någon jungfru. Matth. 5: 28.

2. Men hwad gifwer mig Gud till löna ofwanefter, och hwad arfwedel den Allsmägtige af höjdene?

3. Skulle icke heldre den orättfärdige hafwa den wedermödona, och en ogerningsman ſådana jämmer lida?

4. Ser han icke mina wägar, och räknar alla mina gånger? 2 Chr. 16: 9. Job 34: 21. Ordſp. 5: 21. 15: 3. Jer. 32: 19.

5. Hafwer jag wandrat i fåfänglighet, eller min fot ſkyndat ſig till bedrägeri?

6. Man wäge mig på en rätt wåg, ſå ſkall Gud förnimma min fromhet. Job 13: 18.

7. Hafwer min gång wikit utaf wägen, och mitt hjerta efterföljt min ögon, och något lådat wid mina händer,

8. Så låt mig ſå, och en annar äte det; och min ätt warde utrotad. 3 Moſ. 26: 16. 5 Moſ. 28: 38.

9. Hafwer mitt hjerta låtit ſig draga till qwinno, och hafwer waktat wid mins näſtas dörr, Job 24: 15. Ordſp. 7: 25.

10. Så warde min huſtru af enom androm ſkämd, och andre beſofwe henne;

11. Ty det är en laſt och en mißgerning för domarena.

12. Ty det wore en eld, ſom förtärer intill förderf, och all min tillbrägt utrotade.

13. Hafwer jag föraktat mins tjenares eller mine tjenarinnos rätt, då de med mig trätte?

14. Hwad wille jag göra, när Gud reſer ſig upp? Och hwad wille jag ſwara, när han hemſöker?

15. Hafwer ock icke han gjort honom, den mig i moderlifwet gjorde; och hafwer ju ſå wäl tillredt honom i lifwena? Pſ. 139: 13, 15. Ordſp. 14: 31. 17: 5.

16. Hafwer jag dem torftigom förnekat hwad de begärde, och låtit enkones ögon förſmäkta?

17. Hafwer jag ätit min beta allena, att den faderlöſe icke ockſå hafwer ätit deraf?

18. Ty ifrå minom ungdom hafwer jag hållit mig ſåſom en fader, och allt ifrå mitt moderlif hafwer jag gerna hugſwalat.

19. Hafwer jag någon ſett förgås, derföre att han icke hade kläder; och låtit den fattiga gå oſkyldan?

20. Hafwa icke hans ſidor wälſignat mig, då han af min lambs ſkinn wärmad wardt?

21. Hafwer jag låtit komma mina hand wid den faderlöſa, ändock jag ſåg mig i portenom magt hafwa,

22. Så falle mina ſkuldror ifrå mina axlar, och min arm gånge ſönder ifrå läggenom.

23. Ty jag fruktade Gud ſåſom en olycko öfwer mig, och kunde hans tunga icke bära.

24. Hafwer jag ſatt guld till min tröſt, och ſagt till guldklimpen: Du äſt mitt hopp? Pſ. 62: 11. Marc. 10: 24. 1 Tim. 6: 17.

25. Hafwer jag gladt mig, att jag myckna ägodelar hade, och min hand allahanda förwärfwat hade?

26. Hafwer jag ſett på ljuſet, då det klarliga ſken, och på månan, då han i fyllo gick?

27. Hafwer mitt hjerta hemliga låtit ſig tälja i det ſinnet, att min mun ſkulle kyßa mina hand?

28. Hwilket ock en mißgerning är för domarena; förty dermed hade jag nekat Gud i höjdene.

29. Hafwer jag gladt mig, när minom fiende gick illa, och upphäfwit

mig, att olycka råkade uppå honom? Ordſp. 24: 18.

30. Ty jag lät min mun icke ſynda, ſå att han önſkade hans ſjäl ena banno. Matth. 5: 44. Rom. 12: 14.

31. Hafwa icke de män i mine hyddo måſt ſäga: Ack! att wi icke måtte af hans kött mättade warda.

32. Ute måſte den främmande icke blifwa; utan dem wägfarande lät jag mina dörr upp. Ebr. 13: 2. 1 Pet. 4: 9.

33. Hafwer jag ſåſom en menniſka ſkylt mina ſkalkhet, att jag ſkulle hemliga fördölja min mißgerning?

34. Hafwer jag grufwat mig för ſtora hopen; eller hafwer frändernas föraktelſe mig förſkräckt? Jag blef ſtilla, och gick icke ut genom dörrena. 2 Moſ. 23: 2.

35. Ho gifwer mig en förhörare, att den Allsmägtige må höra mitt begär? Att någor måtte ſkrifwa en bok om mine ſak;

36. Så wille jag taga henne uppå mine axlar, och ombinda mig henne ſåſom en krono.

37. Jag wille förkunna talet på mina gånger, och ſåſom en Förſte wille jag det frambära.

38. Om min jord ropar emot mig, och deß fårar alle tillika gråta; Hab. 2: 11.

39. Hafwer jag deß frukt obetalad ätit, och gjort åkermännernas lefwerne tungt;

40. Så wäxe mig tiſtel för hwete, och törne för bjugg. En ända hafwa Jobs ord.

32. Capitlet.

Elihu inbillade klokhet.

Då wände de tre män åter att ſwara Job, efter han höll ſig rättfärdigan.

2. Men Elihu, Baracheels ſon, af Bus af Rams ſlägte, wardt wreder uppå Job, att han höll ſina ſjäl rättfärdigare än Gud.

3. Ock wardt han wred uppå de tre hans wänner, att de intet ſwar funno, och dock fördömde Job.

4. Ty Elihu hade bidt, ſå länge de hade talat med Job, efter de woro äldre än han.

5. Derföre, då han ſåg, att intet ſwar war i de tre mäns mun, wardt han wred.

6. Och ſå ſwarade Elihu, Baracheels ſon, af Bus, och ſade: Jag är ung, och J ären gamle, derföre hafwer jag ſkytt, och fruktat bewiſa min konſt på eder.

7. Jag tänkte: Låt åren tala, och åldren bewiſa wishet. Job 12: 12.

8. Men anden är i menniſkone, och dens Allsmägtigas Ande gör henne förſtåndiga. Job 38: 36. Ordſp. 2: 6. Pred. 2: 26. Dan. 1. 17. 2: 21.

9. Mäſtarena äro icke de wiſaſte, och de gamle förſtå icke hwad rätt är.

10. Derföre will jag ock tala; hör härtill, jag will ock bewiſa mina konſt. Jer. 9: 23.

11. Si, jag hafwer bidt, medan J talat hafwen; jag hafwer gifwit akt på edart förſtånd, tilldeß J hafwen gjort en ända på edart tal.

12. Och jag hafwer haft akt uppå eder, och ſi, ingen är ibland eder, ſom Job ſtraffa, eller till hans ord ſwara kan.

13. J mågen tilläfwentyrs ſäga: Wi hafwe drabbat på wishetena, att Gud hafwer bortkaſtat honom, och ingen annar.

14. Det talet gör mig icke fylleſt, jag will intet ſwara honom, efter ſom J taladen.

15. Ack! de uppgifwas, och kunna intet mer ſwara; de kunna intet mer tala.

16. Efter jag nu bidt hafwer, och de kunna intet tala; förty de ſtå tyſte, och ſwara intet mer;

17. Will jag dock ſwara min part, och bewiſa mina konſt; Ordſp. 27: 2, 21.

18. Ty jag är ſå full med ordom, att min ande ängſlas i minom buk.

19. Si, min buk är ſåſom muſt, den tilltäppt är, hwilken ny fat ſönderſlår.

20. Jag måſte tala, att jag må få andas; jag måſte upplycka mina läppar och ſwara.

21. Jag will på ingens perſon ſe, och ingo menniſko till wilja tala;

22. Förty, jag wet icke, om jag ſå gjorde, om min ſkapare innan en kort tid mig borttagandes worde.

33. Capitlet.

Job förmanas att betänka plågors orſak.

Hör dock, Job, mitt tal, och gif akt på all min ord.

2. Si, jag låter min mun upp, och min tunga ſkall tala i minom mun;

3. Mitt hjerta ſkall tala rätt, och mine läppar ſkola ſäga ett rent förſtånd.

4. Guds Ande hafwer gjort mig, och dens Allsmägtigas Ande hafwer gifwit mig lif.

5. Kan du, ſå ſwara mig; kom fram jemte mig.

6. Si, jag hörer Gudi till, ſåſom du ſäger, och utaf jord är jag ockſå gjord. 1 Moſ. 2: 7. Pred. 12: 7.

7. Dock du torf icke förfäras för mig, och min hand ſkall icke wara dig för ſwår.

8. Du hafwer talat för min öron; dins ords röſt måſte jag höra:

9. Jag är ren och utan all laſt, oſkyldig, och hafwer ingen ſynd. Job 16: 17. 23: 10. 27: 5, 6.

10. Si, han hafwer funnit en ſak emot mig, derföre håller han mig för ſin fienda; Job 13: 24. 16: 9. 19: 11.

11. Han hafwer ſatt min fot i ſtocken, och förwarat alla mina wägar. Job 13: 27.

12. Si, rätt derutaf beſluter jag emot dig, att du icke äſt rättfärdig; ty Gud är mer än en menniſka.

13. Hwi will du träta med honom, att han icke gör dig räkenſkap på allt det han gör? Eſ. 40: 13.

14. Om Gud en gång något befaller, ſkall man då icke förſt ſe derefter, om det rätt är.

15. Uti ſynenes dröm om nattene, när ſömnen faller uppå menniſkorna, när de ſofwa på ſängene;

16. Då öppnar han menniſkors öra; och förſkräcker dem, och näpſer dem;

17. På det han ſkall wända menniſkona ifrån olycko, och förwara henne för öfwermod.

18. Han ſkonar hennes ſjäl för förderf, och hans lif, att det icke ſkall falla i ſwärdet;

19. Och näpſer honom med ſweda uppå hans ſäng, och all hans ben mägteliga;

20. Och far ſå med honom, att honom wämjes wid maten, och hans ſjäl icke hafwer luſt till att äta. Pſ. 107: 18.

21. Hans kött förſwinner, ſå att man intet ſer det, och hans ben förkroßas, ſå att man icke gerna ſer dem;

22. Att hans ſjäl nalkas till förderf, och hans lif till de döda.

23. Om nu en Ängel, en af tuſende, trädde fram för honom, till att förkunna menniſkone Guds rättfärdighet; Am. 3: 7.

24. Då ſkall han förbarma ſig öfwer honom, och ſäga: Han ſkall förloßad warda, att han icke ſkall fara neder i förderfwet; ty jag hafwer funnit en förſoning.

25. Hans kött komme ſig till igen, ſåſom i ungdomen, och låt honom åter warda ung igen.

26. Han ſkall bedja Gud, den ſkall bewiſa honom nåder; han ſkall ſe ſitt anſigte med glädje, och ſkall wedergälla menniſkone hennes rättfärdighet. Pſ. 50: 15. Eſ. 58: 9. Pſ. 42: 3.

27. Han ſkall för menniſkomen bekänna, och ſäga: Jag hafwer ſyndat och illa gjort, och mig är ännu för litet ſkedt.

28. Han hafwer förloßat mina ſjäl, att hon icke ſkulle komma i förderf; utan mitt lif ſkulle få ſe ljuſet.

29. Si, allt detta gör Gud twå eller tre gångor med hwarjom och enom;

30. På det han ſkall hemta hans ſjäl igen utu förderfwet; och upplyſer honom med de lefwandes ljuſe. Pſ. 56: 14.

31. Gif akt häruppå, Job, och hör härtill, och tig, att jag må tala.

32. Men hafwer du något att tala, ſå ſwara mig. Säg, äſt du rättfärdig; jag will gerna hörat.

33. Hafwer du ock intet, ſå hör mig, och tig; jag will lära dig wisdom.

34. Capitlet.

Guds rättwiſa emot goda och onda.

Och Elihu ſwarade, och ſade:

2. Hörer, I wiſe, mitt tal, och I förſtåndige, akter på mig;

3. Ty örat pröfwar talet, och munnen ſmakar maten. Job 12: 11.

4. Låt oß utwälja en dom, att wi måge emellan oß känna hwad godt är.

5. Ty Job hafwer ſagt: Jag är rättfärdig, och Gud hafwer förwägrat mig min rätt. Job 13: 18. 23: 10. 27: 2, 5, &c.

6. Jag måſte ljuga, om jag än rätt hade; jag warder plågad af min ſkott, om jag än det intet förſkyllat hade. Job 6: 4.

7. Ho är en ſådana, ſom Job; ſom gabberi dricker ſåſom watten, Job 15: 16.

8. Och går på wägenom med illgerningsmän, ſå att han wandrar med ogudaktiga män?

9. Ty han hafwer ſagt: Om än någor rättfärdig wore, ſå gäller han dock intet när Gudi. Job 9: 22.

10. Hörer mig, I wiſe män: **Bort det, att Gud ſkulle wara ogudaktig, och den Allsmägtige orättwis;** 5 Moſ. 32: 4. Job 36: 23. Rom. 3: 5.

11. **Utan han lönar menniſkone, efter ſom hon hafwer förtjent;** och drabbar uppå hwar och en efter hans gerningar. Ordſp. 24: 12. Jer. 17: 10. 32: 19. Heſ. 7: 27. 33: 20. Matth. 16: 27. 1 Cor. 3: 8. 2 Cor. 5: 10.

12. Utan twifwel, Gud fördömer ingen med orätt, och den Allsmägtige böjer icke rätten. Pſ. 51: 6.

13. Ho hafwer ſtickat det uppå jordene är, och ho hafwer ſatt hela jordenes krets?

14. Om han det toge ſig före, kunde han allas anda och lif till ſig ſamla; Pſ. 104: 29.

15. Allt kött worde tillhopa förgåendes, och menniſkan worde åter till aſko igen. Pred. 12: 7.

16. Hafwer du förſtånd, ſå hör detta, och gif akt på mins tals röſt.

17. Skulle någon fördenſkull twinga rätten, att han hatar honom? Och derföre att du ſtolt äſt, ſkulle du fördenſkull fördöma den rättfärdiga? 1 Moſ. 18: 25. Job 8: 3.

18. Skulle någor ſäga till Konungen: Du Belial? och till Förſtarna: I ogudaktige?

19. Den dock icke ſer på Förſtarnas perſon, och känner icke mer den härliga än den fattiga; förty de äro alle hans handawerk. 5 Moſ. 10: 17. 2 Chr. 19: 7. Ap. G. 10: 34. Rom. 2: 11. Gal. 2: 6. Eph. 6: 9. Col. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

20. Med haſt måſte menniſkorna dö, och om midnattstid förſkräckas och förgås; de mägtige warda kraftlöſe borttagne. 2 Moſ. 12: 29. 2 Kon. 19: 35.

21. Ty hans ögon ſe uppå hwars och ens wägar, och han ſkådar alla deras gånger. Ordſp. 5: 21.

22. Intet mörker eller ſkygd är, att ogerningsmän måga ſig der fördölja;

23. Ty det warder ingom tillſtadt, att han kommer med Gud till rätta.

24. Han förgör många ſtolta, ſom icke ſtå till att räkna; och ſätter andra i deras ſtad;

25. Derföre, att han känner deras gerningar; och omſtörter dem om nattena, att de ſkola ſönderkroßade warda.

26. Han kaſtar de ogudaktiga uti en hop, der man gerna ſer det;

27. Derföre, att de icke hafwa följt honom efter, och förſtodo ingen af hans wägar;

28. Att de fattigas rop ſkulle komma inför honom, och han dens eländas rop höra måtte.

29. Om han frid gifwer, ho will fördöma? Och om han förſkyler anletet, ho will ſe uppå honom ibland folken och menniſkorna? Rom. 8: 34.

30. Så låter han nu en ſkrymtare regera, till att plåga folket.

31. För Guds ſkull will jag lida talet, och icke förmenat.

32. Hafwer jag icke drabbat rätt, lär du mig bättre; hafwer jag orätt handlat, will jag icke göra ſå mer.

33. Man wäntar nu ſwar af dig; ty du förkaſtar all ting, och du hafwer begynt det, och icke jag. Wetſt du nu något, ſå tala.

34. Wiſa män låter jag wäl tala, och en wis man hörer mig.

35. Men Job talar owisliga, och hans ord äro icke wis.

36. Min Fader, låt Job förſökt warda allt intill ändan, derföre att han wänder ſig till orättfärdiga menniſkor. Ordſp. 21: 10.

37. Han hafwer utöfwer ſina ſynd ännu dertill hädat; derföre låt honom inför oß ſlagen warda; och träte ſedan med ſinom ordom inför Gud.

35. Capitlet.

Fromhet gagnar, arghet ſkadar, icke Gud, utan menniſkan.

Och Elihu ſwarade, och ſade:

2. Håller du det för rätt, att du ſäger: Jag är rättwiſare än Gud?

3. Ty du ſäger: Ho blifwer något räknad för dig? Hwad hjelper det, om jag håller mig ifrå ſynd? Job 9: 22. 10: 15.

4. Jag will ſwara dig med ordom, och dinom wännom med dig.

5. Se upp till himmelen, och ſkåda; och ſe uppå ſkyarna, att de äro dig för höge.

6. Om du ſyndar, hwad kan du ſkaffa emot honom? Och om din ondſka är ſtor, hwad kan du göra honom?

7. Och om du äſt rättfärdig, hwad kan du gifwa honom, eller hwad kan han taga af dina händer? Job 22: 3.

8. Ene menniſko, ſåſom du äſt, må din ondſka något göra, och ene menniſkos barne din rättfärdighet.

9. De ſamme måga ropa, när dem mycket öfwerwåld ſker, och ropa öfwer de wäldigas arm;

10. De der intet ſäga: Hwar är Gud, min ſkapare, ſom ſånger gör om nattena;

11. Den oß gör lärdare än djuren på jordene, och wiſare än foglarna under himmelen? Pſ. 32: 9.

12. Men de ſkola der ock ropa öfwer de ondas högmod, och han ſkall intet höra dem; Job 27: 9. Ordſp. 1: 28. 15: 29. Eſ. 1: 15.

13. Ty Gud hörer icke fåfängeligheten, och den Allsmägtige ſer der intet till.

14. Nu ſäger du: Du ſer honom intet; men en dom är för honom, allenaſt förbida honom. Rom. 14: 10.

15. Om hans wrede icke ſå haſtigt hemſöker, och intet ſköter, att der ſå många laſter äro,

16. Derföre hafwer Job fåfängt öppnat ſin mun; och gifwer onyttig ord före med oförnuft. Job 34: 35.

36. Capitlet.

Guds rättwiſa, ſtyrelſe, magt.

Elihu talade ytterligare, och ſade:

2. Töfwa ännu litet, jag will wiſa dig det; ty jag hafwer ännu på Guds wägnar något ſäga.

3. Jag will hemta mitt förſtånd fjerranefter, och bewiſa att min ſkapare är rättwis. Pſ. 51: 6.

4. Mitt tal ſkall utan twifwel intet falſkt wara; mitt förſtånd ſkall utan fel wara för dig.

5. Si, Gud förkaſtar icke de mägtiga; ty han är ock mägtig af hjertans kraft. Job 9: 4. 12: 13.

6. Den ogudaktiga bewarar han icke; utan hjelper den arma till rätta.

7. Han wänder icke ſin ögon ifrå den rättfärdiga; och Konungarna låter han ſitta på ſtolenom i ewig tid, att de höge blifwa. Pſ. 33: 18. 34: 16.

8. Och om fångar ligga i bojor, och bundne med tåg jämmerliga, Pſ. 107: 10.

9. Så gifwer han dem tillkänna hwad de gjort hafwa; och deras odygd, att de hafwa brukat wåld;

10. Och öppnar dem örat till tuktan, och ſäger dem, att de ſkola omwända ſig ifrå det orätt är.

11. Om de höra och tjena honom, ſå ſkola de i godom dagom gamle warda, och lefwa med luſt. 5 Moſ. 30: 19.

12. Höra de icke, ſå ſkola de falla för ſwärd, och förgås förr än de warda det warſe. Eſ. 1: 20.

13. De ſkrymtare, när wreden kommer uppå dem, ropa de intet, när de fångne ligga;

14. Så ſkall deras ſjäl dö med qwal, och deras lif ibland bolare.

15. Men den arma ſkall han hjelpa

utu hans armod, och öppnar dem arma örat i bedröfwelſen. Eſ. 66: 2.

16. Han ſkall taga dig utur ångeſtens wida mun, den ingen botten hafwer, och ditt bord ſkall hafwa ro, uppfyldt med allt godt. Pſ. 23: 5.

17. Men du gör de ogudaktigas ſak godan, ſå att deras ſak och rätt blifwer behållen.

18. Se till, om icke otålighet hafwer rört dig i qwalena; eller ſtora gåfwor icke hafwa böjt dig.

19. Menar du, att din wäldighet ſkall beſtå kunna utan bedröfwelſe; eller eljeſt någon ſtarkhet eller förmåga?

20. Du torf icke begära nattena till att öfwerfalla menniſkorna i deras rum.

21. Wakta dig, och wänd dig icke till det orätt är, ſåſom du för jämmers ſkull dig företagit hafwer.

22. Si, Gud är för hög i ſine kraft; ho är en lagförare ſåſom han är?

23. Ho will hemſöka öfwer honom hans wäg? Och ho will ſäga till honom: Du gör orätt?

5 Moſ. 32: 4. 2 Chr. 19: 7. Job 8: 3. 34: 10, 19.

24. Tänk uppå, att du intet weſt hans werk, ſåſom menniſkorna ſjunga.

25. Ty alla menniſkor ſe det, menniſkorna ſe det fjerran.

26. Si, Gud är ſtor och okänd; hans åratal kan ingen utfråga.

Pſ. 92: 9. 93: 2. 102: 13.
Eſ. 63: 16. Klag. 5: 19. Dan. 6: 26. Ebr. 1: 12.

27. Han gör wattnet till ſmå droppar, och drifwer ſina ſkyar ſamman till regn;

28. Så att ſkyarna flyta, och dryppa faſt uppå menniſkorna.

29. Då han tager ſig före att ſkingra ſina ſkyar, och tager ſitt täckelſe bort;

30. Si, ſå utbreder han ſitt ljus öfwer dem, och öfwertäcker hafwet, dädan de komma.

31. Ty dermed dömer han folket, och gifwer dem mat tillfylleſt.

32. Han håller händerna före, och betäcker ljuſet, och bjuder thy, att det ſkall igenkomma.

33. Om det ſamma förkunnar hans herde, och hans boſkap om ſkyn.

37. Capitlet.

Guds obegripelige werk och domar.

Deraf förſkräcker ſig mitt hjerta, och bäfwar.

2. Hörer hans röſts ſkall, och det ljud ſom utaf hans mun går.

3. Han ſer under alla himlar, och hans ljus ſkin uppå jordenes ändar.

4. Efter honom bullrar dundret, han dundrar med ett ſtort ſkall; och när hans dundrande hördt warder, kan man intet förhålla det.

5. Gud dundrar med ſitt dunder grufweliga, och gör ſtor ting, och warder dock intet känd.

Pſ. 18: 14. Job 5: 9. 9: 10.

6. Han talar till ſnön, ſå är han ſtraxt här på jordene, och till regnſkuren, ſå är regnſkuren der med magt.

Pſ. 33: 9. 147: 15, 16.

7. Man förgömmer ſig ibland alla menniſkor, att folket ſkall känna hans werk.

8. Wilddjuret kryper uti ſkjul, och blifwer i ſitt rum.

9. Sunnanefter kommer wäder, och nordanefter köld.

10. Af Guds anda kommer froſt, och ſtort watten, då han utgjuter.

Job 38: 29.

11. De tjocke ſkyar ſkilja ſig, att klart ſkall warda, och igenom molnet utbriſter hans ljus.

12. Han wänder ſkyarna hwart han will, att de ſkola göra allt det han bjuder dem på jordenes krets; Pſ. 148: 8.

13. Ehwad det är öfwer en ſlägt, eller öfwer ett land, då man finner honom barmhertigan.

2 Moſ. 19: 18. 1 Sam. 12: 18.

14. Akta deruppå, Job; ſtatt och förnim Guds under.

15. Weſt du, när Gud låter detta komma öfwer dem; och när han låter ſina ſkyars ljus utgå?

16. Weſt du, huru ſkyarna utſprida ſig; hwilka under de fullkomlige weta;

17. Att din kläder warm äro, då landet är ſtilla af ſunnanwäder?

18. Ja, du utbreder icke ſkyarna med honom, hwilke ſtarke äro, och anſeende ſåſom en grund.

19. Låt oß höra hwad wi ſkole ſäga honom; förty wi räcke icke intill honom för mörker. Pſ. 18: 12.

20. Ho ſkall förtälja honom hwad jag talar? Om någor talar, han warder uppſluken.

21. Nu ſer man icke ljuſet, ſom inom ſkyn lyſer; men när wädret blås, göres det klart.

22. Ifrå nordan kommer guld, den förſkräckelige Gudi till lof;

23. Men den Allsmägtiga kunna de intet finna, den ſå ſtor är i magtene; ty han måſte ingen räkenſkap göra af ſinom rätt och rättfärdigom ſakom. Job 33: 13.

24. Derföre måſte menniſkorna frukta honom, och han fruktar inga wiſa. Eſ. 40: 13, 14.

38. Capitlet.

Gud ſtraffar Job, wiſar ſin magt.

Och HErren ſwarade Job uti ett wäder, och ſade: 1 Kon. 19: 11. Job 40: 1. Heſ. 1: 4.

2. Hwilken är den ſom i ſina tankar ſå fela will, och talar ſå med oförnuft?

3. Gjorda dina länder ſåſom en man; jag will fråga dig: Säg, äſt du ſå klok?

4. Hwar waſt du, då jag grundade jordena? Säg mig: Ordſp. 8: 29.

5. Wetſt du, ho henne hafwer ſatt ſitt mått; eller ho hafwer dragit något ſnöre öfwer henne?

6. Eller hwaruppå ſtår hennes fotafäſte; eller ho hafwer henne en hörnſten lagt;

7. Då morgonſtjernorna tillſammans lofwade mig, och all Guds barn fröjdade ſig? Job 1: 6. 2: 1.

8. Ho hafwer tillſlutit hafwet med ſina dörrar, då det utbraſt ſåſom utu moderlifwe; Job 26: 10. Pſ. 104: 9.

9. Då jag klädde det med ſkyar, och inwefwade det i töckno, ſåſom i lindakläde;

10. Då jag förtog thy deß flod med minom dam, och ſatte thy bom och dörrar före; 1 Moſ. 1: 9. Pſ. 33: 7. Jer. 5: 22.

11. Och ſade: Allt härintill ſkall du komma, och icke widare; här ſkola dina ſtolta böljor ſätta ſig?

12. Hafwer du i dinom tid budit morgonen, och wiſt morgonrodnanom ſitt rum;

13. Att jordenes ändar måga fattade warda, och de ogudaktige der utſkuddade blifwa?

14. Inſeglet ſkall ſig förwandla ſåſom ler, ſå att de ſkola blifwa ſåſom ett kläde; Eſ. 51: 8.

15. Och dem ogudaktigom ſkall deras ljus förtaget warda, och de högfärdigas arm ſkall ſönderbruten warda.

16. Hafwer du kommit uti hafſens grund, och wandrat uti djupſens ſjät?

17. Hafwa dödſens dörrar någon tid upplåtit ſig för dig; eller hafwer du ſett dörrarna åt mörkret? Pſ. 9: 14.

18. Hafwer du förnummit huru bred jorden är? Låt höra, wetſt du allt detta? Pred. 8: 17.

19. Hwilken är wägen dit, der ljuſet bor, och hwilket är mörkrens rum;

20. Att du måtte aftaga deß gränſo, och märka ſtigen till deß hus?

21. Wißte du, att du ſkulle på den tiden född warda, och huru många dina dagar blifwa ſkulle?

22. Hafwer du der warit, dädan ſnön kommer; eller hafwer du ſett, hwadan haglet kommer;

23. Hwilka jag bewarat hafwer intill bedröfwelſens dag, intill ſtridenes och örligets dag? 2 Moſ. 9: 18. Joſ. 10: 11.

24. Genom hwilken wägen delar ſig ljuſet, och öſtanwäder uppkommer på jordena?

25. Ho hafwer utſkift regnſkurene ſitt lopp, och ljungeldenom och dundrena wägen; Am. 4: 7.

26. Så att det regnar uppå jordena, der ingen är, i öknene, der ingen menniſka är;

27. Att det ſkall uppfylla ödemarken och öknen, och kommer gräſet till att wäxa? Pſ. 107: 35.

28. Ho är regnets fader? Ho hafwer födt daggenes droppar?

29. Utu hwars lif är iſen utgången;

och ho hafwer födt rimfroſtet under himmelen;

30. Att wattnet ſkulle fördoldt warda ſåſom under ſtenar, och djupet blifwer ofwanuppå ſtåndandes?

31. Kan du binda tillſammans ſjuſtjernornas band, eller upplöſa Orions band? Job 9: 9. Am. 5: 8.

32. Kan du hemta morgonſtjernorna fram i ſin tid, eller föra wagnen på himmelen öfwer ſin barn?

33. Wetſt du, huru himmelen ſkall regeras; eller kan du ſätta ett herradöme öfwer honom på jordene? Jer. 31: 35.

34. Kan du föra dina dunder högt uppe i ſkynom, att wattnens myckenhet dig öfwertäcker?

35. Kan du utſläppa ljungeldar, att de fara åſtad, och ſäga: Här äre wi?

36. Ho hafwer ſatt wisdomen uti det fördolda? Ho hafwer gifwit tankomen förſtånd? Job 32: 8.

37. Ho är ſå wis, att han ſkyarna räkna kan? Ho kan förſtoppa wattuläglarna i himmelen,

38. När ſtoftet är wått wordet, ſå att det tillhopalöper, och klimparne låda tillſammans?

39. Capitlet.

Guds wishet, gerningar, regering.
Jobs ſwar.

Kan du gifwa lejinnone hennes rof i jagtene; och mätta de unga lejonen; Pſ. 10: 21.

2. Så att de lägga ſig uti ſitt rum, och ſtilla ligga i kulone på wakt? Pſ. 104: 9.

3. Ho reder korpenom mat, när hans ungar ropa till Gud, och weta icke hwar deras mat är? Pſ. 145: 15. 147: 9. Matth. 6: 26

4. Kan du ſätta tiden, när ſtengetterna ſkola kidla på bergen? Eller hafwer du märkt, när hindarna gå hafwande?

5. Hafwer du räknat deras månader, när de fulle warda; eller wetſt du tiden, när de ſkola föda?

6. De böja ſig, när de föda, och rifwa ſig, och låta ut ſina ungar.

7. Deras ungar warda fete, och wäxa ute; de gå ut, och komma intet till dem igen.

8. Ho hafwer låtit wildåſnan ſå fri gå? Ho hafwer wildåſnans band upplöſt; Job 24: 5. Jer. 2: 24. Oſ. 8: 9.

9. Hwilkom jag markena till hus gifwit hafwer, och öknena till boning?

10. Han gör lek af ſtadsbullret; plågarenas trug hörer han intet.

11. Han ſer efter bergen, der hans bet är, och ſöker hwar grönt är.

12. Menar du, att enhörningen ſkall tjena dig, och ſkall blifwa wid dina krubbo? 4 Moſ. 24: 8.

13. Kan du binda honom oket uppå i dina fårar, ſå att han efter dig plog drager i dalomen?

14. Kan du förlåta dig på honom, deraf att han mycket förmår, och låta honom för dig arbeta?

15. Kan du betro honom, att han drager dig dina ſäd hem igen, och förſamlar henne i dina lado?

16. Påfoglens wingar äro ſkönare än ſtorkens, eller ſtrutsfoglens wingar;

17. Som ſin ägg lägger i jordena, och låter heta jordena utkläcka dem.

18. Han förgäter, att de måga warda trampade, och något wilddjur ſönderſlår dem.

19. Han är ſå hård emot ſina ungar, likaſom de icke woro hans; han aktar icke, att han arbetar fåfängt; Klag. 4: 3.

20. Ty Gud hafwer förtagit honom wisdom, och hafwer intet förſtånd gifwit honom.

21. På den tiden han reſer ſig, uppböjer han ſig, och beſpottar både häſt och man. Pſ. 33: 17. 147: 10.

22. Kan du gifwa häſtenom kraft; eller kan du pryda hans hals med hans gnäggande?

23. Kan du förfära honom ſåſom gräshoppor? Hwad förfärligit är, det är hans nos pris.

24. Han rifwer jordena, och är frimodig i ſin ſtarkhet; och drager ut emot den wäpnada.

25. Han beſpottar räddhågan, och förfäras intet; och flyr icke för ſwärd;

26. Det ännu kogret emot honom ſkallrade, och glimmade både glafwen och ſköld.
27. Han ſkälfwer och raſar, och trampar jordena; och tror intet, att trummeten lyder.
28. När trummeten faſt klingar, ſäger han huj; och känner lukten af ſtridene lång wäg, Förſtarnas rop och fröjd.
29. Flyger höken genom ditt förſtånd, och utbreder ſina wingar ſöderut?
30. Flyger örnen ſå högt af din befallning, att han gör ſitt näſte i höjdene?
31. J bergklippon bor han, och blifwer i bergſkrefwom, och i faſt rum.
32. Dädan af ſkådar han efter mat, och hans ögon ſe långt bort.
33. Hans ungar ſupa blod, och hwar en åtel är, der är han. Matth. 24: 28. Luc. 17: 37.
34. Och HErren ſwarade Job, och ſade:
35. Den ſom will träta med den Allsmägtiga, ſkulle han draga ſig undan? Och den ſom will ſtraffa Gud, måſte han icke ſwara?
36. Job ſwarade HErranom, och ſade:
37. Si, jag hafwer bannats, hwad ſkall jag ſwara? Jag will lägga mina hand uppå min mun. Job 29: 9. Pſ. 39: 2.
38. Jag hafwer en gång talat, derföre will jag icke mer ſwara; på en annan tid will jag icke göra det mer.

40. Capitlet.

Behemoth, Guds magts prof.

Och HErren ſwarade Job utur ett wäder, och ſade: Job 38: 1.
2. Gjorda dina länder ſom en man. Jag will fråga dig, och ſäg du mig: Job 38: 3.
3. Skulle du göra min dom omintet, och fördöma mig, på det du ſkall wara rättfärdig? Pſ. 51: 6. Rom. 3: 4.
4. Och hafwer du en arm ſåſom Gud, och kan du med lika röſt dundra, ſåſom han gör? Pſ. 79: 11.
5. Bepryd dig med härlighet, och upphäf dig; kläd dig med lof och äro. Pſ. 93: 1.
6. Strö ut dins grymhets wrede; ſe uppå alla högmodiga, och böj dem;
7. Och förtryck de ogudaktiga, der de äro;
8. Begraf dem tillſammans i jordene, och förſänk deras prål uti det fördolda;
9. Så will jag ock bekänna dig, att din högra hand dig hjelpa kan.
10. Si, Behemoth, den jag bredowid dig gjort hafwer, han ſkall äta hö ſåſom en oxe.
11. Si, hans kraft är uti hans länder, och hans förmåga i hans buks nafla.
12. Hans ſtjert ſträcker ſig ut ſåſom ett ceder; hans hemlig tings ſenor äro förwecklada.
13. Hans ben äro ſåſom kopparrör; hans benlägger ſåſom jernſtafrar.
14. Han är begynnelſen af Guds wägar; den honom gjort hafwer, han öfwerfaller honom med ſitt ſwärd.
15. Bergen bära honom gräs, och all wilddjur ſpela der.
16. Han ligger i ſkuggan fördold, i rör och i träck.
17. Buſken öfwertäcker honom med ſin ſkugga, och pilträ wid bäcker öfwertäcka honom.
18. Si, han uppſluker ſtrömmen, och grufwar ſig intet; han låter ſig tycka, att han will uttömma Jordanen med ſin mun.
19. Likwäl griper man honom med ſin egen ögon, och med ſnöre igenomborrar man honom hans näſo.
20. Kan du draga Leviathan med en krok, och fatta hans tungo med ett ſnöre? Eſ. 27: 1.
21. Kan du ſätta honom en ring i näſona, och borra honom hans kindben igenom med en ſyl?
22. Menar du, att han ſkall mycket bedjas före, eller ſmeka dig? Jer. 50: 44.
23. Menar du, att du kan göra ett förbund med honom, att du må hafwa honom till en träl ewinnerliga?
24. Kan du ſpela med honom ſåſom med en fogel; eller binda honom dinom pigom?
25. Menar du, att ſällſkapet ſkola

ſkära honom ſönder, att han blifwer utdelad ibland köpmännerna?

26. Kan du fylla ena not med hans hud, och någon fiſkaryßjo med hans hufwud?

27. När du kommer dina hand wid honom, ſå kom ihåg, att det en ſtrid är, den du icke uthålla kan.

28. Si, hans hopp ſkall fela honom, och han ſkall uppenbarligen fördrifwen warda.

41. Capitlet.

Leviathan beſkrifwes.

Ingen är ſå driſtig, att han honom uppwäcka tör. Ho är då den, ſom för mig beſtå kan?

2. Ho hafwer något gifwit mig tillförene, att jag må honom det wedergälla? Mitt är allt det under hela himmelen är. Rom. 11: 35.
2 Moſ. 19: 5. Pſ. 24: 1. 50: 12. 1 Cor. 10: 26.

3. Jag will icke förtiga hans kraft; ej heller hans magt, eller huru wälſkapad han är.

4. Ho kan upptäcka honom hans kläde? Eller ho tör wågat, att fatta honom i tänderna?

5. Ho kan öppna hans anletes kindben? Förſkräckeliga ſtå hans tänder allt omkring.

6. Hans fjäll äro lika ſom ſköldar, ſammanfäſte hwar i annan.

7. Det ena hänger in i det andra, ſå att wädret icke går deremellan;

8. Det hänger hwar i annan, och hålla ſig tillſammans, ſå att de icke kunna ſkiljas åt.

9. Hans njuſande är ſåſom ett glimmande ljus; hans ögon äro ſåſom morgonrodnans ögnahwarf.

10. Utaf hans mun fara bloß och eldbrandar.

11. Utaf hans näſo går rök, ſåſom utaf heta grytor och kettlar.

12. Hans ande är glödande kol, och utu hans mun går låge.

13. Han hafwer en ſtarkan hals, och det är honom luſt, då han något förderfwar.

14. Hans kötts ledamot hänga wid hwartannat; de äro faſte i honom, att han icke rörd warder.

15. Hans hjerta är hårdt ſåſom ſten, och ſå faſt ſom ett ſtycke af underſtenen i qwarnene.

16. När han reſer ſig, förfära ſig de ſtarke; och när han får dem fatt, är der ingen nåde.

17. Om man will till honom med ſwärd, ſå rörer han ſig intet; eller med ſpets, ſkott och harneſk.

18. Han aktar jern ſåſom ſtrå, och koppar ſåſom ruttet trä.

19. Ingen ſkytte förjagar honom; ſlungoſtenar äro honom ſåſom agnar.

20. Hammaren aktar han ſåſom ſtrå; han beſpottar de bäfwande ſpetſar.

21. Han kan ligga på ſkarpt grus; han lägger ſig uppå det ſkarpt är, ſåſom på dyngo.

22. Han gör, att djupa hafwet ſjuder ſåſom en gryta, och rörer det ihop, ſåſom man blandar ena ſalwo.

23. Efter honom är wägen ljus; djupet aktar han ſåſom en gamlan gråhårotan.

24. På jordene kan ingen liknas honom; han är gjord till att wara utan fruktan.

25. Han föraktar allt det högt är; han är Konung öfwer alla högmodiga.

42. Capitlet.

Job bekänner, beder, wälſignas.

Och Job ſwarade HERranom, och ſade:

2. Jag wet, att du all ting förmår; och ingen tanke är för dig fördold.
Pſ. 115: 3. Eſ. 40: 26. Pſ. 38: 10.

3. Det är en fåwitſk man, ſom menar fördölja ſitt råd; derföre hafwer jag owisliga talat det mig för högt är, och det jag icke förſtår.

4. Så hör nu, låt mig tala; jag will fråga dig, lär mig.

5. Jag hafwer hört dig med öronen, och min ögon ſe dig ock nu.

6. Derföre gifwer jag mig ſkuld, och gör bot i ſtoft och aſko.
1 Cor. 11: 31. Jon. 3: 6.

7. Då nu HERren deßa orden med Job talat hade, ſade HERren till Eliphas af Thema: Min wrede är förgrymmad öfwer dig, och öfwer

dina twå wänner; förty J hafwen icke rätteliga talat om mig, ſåſom min tjenare Job.

8. Så tager nu ſju ſtutar, och ſju wädrar, och går bort till min tjenare Job, och offrer bränneoffer för eder, och låter min tjenare Job bedja för eder; förty honom will jag anſe, ſå att jag icke ſkall låta eder ſe, huru J hafwen bedrifwit ena dårhet; förty J hafwen icke rätt talat, ſåſom min tjenare Job.

9. Då gingo bort Eliphas af Thema, Bildad af Suah, och Sophar af Naema, och gjorde ſåſom HERren dem ſagt hade; och HERren ſåg till Jobs perſon; 1 Moſ. 19: 21.

10. Och HERren wände Jobs fängelſe, då han bad för ſina wänner; och HERren gaf Job dubbelt ſå mycket, ſom han tillförene haft hade.

11. Och till honom kommo alle hans bröder, och alla hans ſyſtrar, och alle de honom tillförene kände, och åto med honom i hans hus, och wände ſig till honom, och hugſwalade honom öfwer allt det onda, ſom HERren hade låtit komma öfwer honom; och hwardera gaf honom ett ſtycke penningar, och ett gyldene klenodium.

12. Och HERren wälſignade Job mer än tillförene; ſå att han fick fjortontuſend får, och ſextuſend camelar, och tuſende par oxar, och tuſende åſnar;

13. Och fick ſju ſöner och tre döttrar;

14. Och kallade den förſta Jemima, den andra Kezia, och den tredje KerenHappuch.

15. Och wordo icke funna ſå dägeliga qwinnor i all land, ſåſom Jobs döttrar; och deras fader gaf dem arfwedel med deras bröder.

16. Och Job lefde derefter hundrade och fyratio år, ſå att han fick ſe ſin barn och barnabarn, allt intill fjerde led. Ordſp. 17: 6.

17. Och Job blef död, gammal och mätt af lefwande. 1 Moſ. 25: 8. 35: 29.

Ände på Jobs Bok.

Pſaltaren.

1. Pſalmen.

Gudfruktigas och ogudaktigas ſkilnad.

Säll är den, ſom icke wandrar uti de ogudaktigas råd, och icke träder in uppå de ſyndares wäg; ej heller ſitter der de beſpottare ſitta; Ordſp. 1: 10. 3: 31. 4: 14. Pſ. 26: 4, 5. 2 Cor. 6: 14. 2 Petr. 3: 3.

2. Utan hafwer luſt till HERrans lag, och talar om hans lag både dag och natt. Joſ. 1: 8. Pſ. 119: 55, 62.

3. Han är ſåſom ett trä, planteradt wid wattubäcker, hwilket ſina frukt bär i ſinom tid, och deß löf förfalna intet; och hwad han gör, det lyckas wäl. Pſ. 92: 13, ꝛc. Eſ. 60: 21. 61: 3. Jer. 17: 8.

4. Men de ogudaktige äro icke ſå; utan ſåſom agnar, ſom wädret bortförer. Job 21: 18. Pſ. 35: 5. Eſ. 17: 13. 29: 5. Jer. 13: 24. Oſ. 13: 3.

5. Derföre blifwa icke de ogudaktige i domenom, eller ſyndarena i de rättfärdigas förſamling.

6. Ty HERren känner de rättfärdigas wäg; men de ogudaktigas wäg förgås. Ordſp. 2: 8. Mal. 3: 16. 2 Tim. 2: 19.

2. Pſalmen.

Chriſti magt, ſtol, rike, fruktan.

Hwarföre wredgas Hedningarna, och folken tala ſå fåfängt? Pſ. 99: 1. Ap. G. 4: 25.

2. Konungarna på jordene reſa ſig upp, och herrarna rådſlå med hwarannan emot HERran och hans Smorda: Pſ. 45: 8. Eſ. 61: 1.

3. Låt oß ſönderſlita deras bojor, och kaſta deras band bort ifrån oß. Jer. 2: 20.

4. Men den i himmelen bor, begabbar dem, och HERren beſpottar dem. Pſ. 37: 13. 59: 9. Ordſp. 1: 26. 3: 34.

5. Han ſkall en gång tala med dem i ſine wrede, och med ſine grymhet ſkall han förſkräcka dem.

6. Men jag hafwer inſatt min Konung på mitt helga berg Zion.
Pſ. 45: 7. 89: 28. 93: 1. 110: 1.

7. Jag will om ett ſådant ſätt predika, ſom HErren till mig ſagt hafwer: **Du äſt min Son, i dag hafwer jag födt dig.**
Ap. G. 13: 33. Ebr. 1: 5. 5: 5.

8. Äſka af mig, ſå will jag gifwa dig Hedningarna till arfs, och werldenes ändar till egendom.
Pſ. 22: 28. 72: 8. Zach. 9: 10.

9. Du ſkall ſönderſlå dem med jernſpiro; ſåſom lerpottor ſkall du ſönderkroßa dem.
Upp. 2: 27. 19: 15. Eſ. 30: 14.

10. Så låter nu underwiſa eder, I Konungar; och låter tukta eder, I domare på jordene.

11. Tjener HErranom med fruktan, och fröjder eder med bäfwande.
Phil. 2: 12.

12. Hyller Sonen, att han icke förtörnas, och I förgås på wägenom; ty hans wrede ſkall ſnart begynna att bränna; men ſalige äro alle de ſom tröſta på honom.
Pſ. 31: 9. Eſ. 30: 18. Jer. 17: 7.

3. Pſalmen.

Bön, tröſt emot fiendan.

En Pſalm Davids, då han flydde för ſin ſon Abſalom.
2 Sam. 15: 14.

2. Ack! HErre, huru månge äro mine fiender! Och ſå månge ſätta ſig upp emot mig. Pſ. 38: 20, 21. 56: 3.

3. Månge ſäga om mina ſjäl: Hon hafwer ingen hjelp när Gudi. Sela.
2 Sam. 16: 7, 8.

4. Men du, HErre, äſt ſkölden för mig, och den mig till äro ſätter, och mitt hufwud upprätter. Pſ. 18: 1, ꝛc.

5. Jag ropar till HErran med mine röſt, ſå hörer han mig af ſitt helga berg. Sela. Pſ. 121: 1.

6. Jag ligger och ſofwer, och waknar upp; ty HErren uppehåller mig.
Pſ. 4: 9.

7. Jag fruktar mig intet för mång hundrad tuſend, de ſom lägga ſig emot mig allt omkring. Pſ. 27: 3.

8. Upp, HErre, och hjelp mig, min Gud; ty du ſlår alla mina fiendar på kindbenet, och ſönderbryter de ogudaktigas tänder. Pſ. 58: 7.

9. När HErranom finner man hjelp; och din wälſignelſe öfwer ditt folk. Sela. Eſ. 43: 11.

4. Pſalmen.

Emot fåfängelighets barn.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga på ſträngaſpel.

2. Hör mig, när jag ropar, mine rättfärdighets Gud; du ſom tröſtar mig i ångeſt; war mig nådelig, och hör mina bön. Pſ. 17: 2.

3. I herrar, huru länge ſkall min ära ſkämd warda? Hwi hafwen I fåfängeligheten ſå kär, och älſken lögnen? Sela.

4. Beſinner dock, att HErren förer ſina heliga underliga; HErren hörer, när jag åkallar honom. Pſ. 86: 2.

5. Warden I wrede, ſå ſynder icke; taler med edor hjerta på edra ſängar, och bider. Sela. Eph. 4: 26.

6. Offrer rättfärdighet, och tröſter uppå HErran. Pſ. 51: 21. Rom. 12: 1.

7. Månge ſäga: Huru ſkulle den wiſa oß hwad godt är? Men upplyft, HErre, öfwer oß dins anſigtes ljus. 4 Moſ. 6: 26. Pſ. 80: 4.

8. Du fröjdar mitt hjerta, ändock de andre mycket win och korn hafwa.
Pſ. 17: 14.

9. Jag ligger och ſofwer allstinges i frid; ty allena du, HErre, hjelper mig, att jag må ſäker bo.
Pſ. 3: 6.

5. Pſalmen.

Emot wåld, falſka lärare.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga för arfwet.

2. HErre, hör min ord; gif akt uppå mitt tal. Pſ. 17: 1.

3. Gif akt uppå mitt rop, min Konung, och min Gud; ty jag will bedja inför dig.

4. HErre, bittida hör mina röſt; bittida will jag ſkicka mig till dig, och taga der wara uppå.
Pſ. 55: 18. 63: 2, 7.

5. Ty du äſt icke den Gud, hwilkom

ett ogudaktigt wäſende behagar; den der ond är, han blifwer icke för dig.

6. De ſtorordige beſtå intet för din ögon; alla ogerningsmän hatar du.

7. Du förgör de lögnaktiga; HErren hafwer en ſtyggelſe wid de blodgiruga och falſka. Pſ. 55: 24.

8. Men jag will gå in i ditt hus på dina ſtora barmhertighet, och tillbedja emot ditt helga tempel i dine fruktan.

9. HErre, led mig i dine rättfärdighet, för mina fiendars ſkull; gör din wäg rättan för mig. Pſ. 27: 11.

10. Ty uti deras mun är intet wißt; deras innerſta är wedermöda; deras ſtrupe är en öppen graf; med deras tungor ſkrymta de. Jer. 5: 16. Rom. 3: 13.

11. Döm dem, Gud, att de måga falla af ſitt uppſåt; drif dem ut för deras ſtora öfwerträdelſes ſkull; ty de äro dig genſträfwige.

12. Låt glädja ſig alla dem ſom tröſta uppå dig, ewinnerliga låt dem fröjda ſig; ty du beſkärmar dem; låt dem i dig glade wara, ſom ditt Namn kärt hafwa. Eſ. 65: 13.

13. Ty du, HErre, wälſignar de rättfärdiga; du kröner dem med nåde, ſåſom med en ſköld. Pſ. 103: 4.

6. Pſalmen.

1. Bot-Pſalmen.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga på åtta ſtränger. 1 Chr. 15: 21.

2. Ack! HErre, ſtraffa mig icke i dine wrede, och näps mig icke i dine grymhet. Pſ. 38: 2. Jer. 10: 24. Heſ. 5: 15.

3. HErre, war mig nådelig, ty jag är ſwag; hela mig, HErre, ty mine ben äro förſkräckte; Job 6: 4. Pſ. 13: 2, 3. Eſ. 38: 17.

4. Och min ſjäl är ſwårliga förſkräckt; ack! HErre, huru länge?

5. Wänd dig, HErre, och undſätt mina ſjäl; hjelp mig för dina mildhets ſkull.

6. Ty i döden tänker man intet på dig; ho will tacka dig i helwete? Pſ. 30: 10. 88: 11, ꝛc. 115: 17. Eſ. 38: 18, 19.

7. Jag är ſå trött af ſuckande; jag gör mina ſäng flytande i hela natten, och wäter mitt lägre med mina tårar.

8. Mitt anſigte är förfallet af ſorg, och är gammalt wordet; ty jag warder trängd på alla ſidor.

9. Wiker ifrå mig, alle ogerningsmän; ty HErren hörer min gråt. Matth. 7: 23. 25: 41. Luc. 13: 27.

10. HErren hörer mina bön; mina bön anammar HErren.

11. Alle mine fiender komme på ſkam, och förſkräckes ſwårliga; wände ſig tillbaka, och komme på ſkam haſteliga. Pſ. 83: 17.

7. Pſalmen.

En rätt ſaks förſwar.

Davids oſkyldighet, der han om ſöng HErranom, för Chus ords ſkull, den Jeminitens. 2 Sam. 16: 7.

2. Uppå dig, HErre, tröſtar jag, min Gud; hjelp mig ifrå alla mina förföljare, och undſätt mig;

3. Att de icke få mina ſjäl fatt ſåſom lejon, och ſönderſlita henne, efter ingen hjelpare är.

4. HErre min Gud, hafwer jag ſådant gjort, och är orätt i mina händer;

5. Hafwer jag wedergullit dem ondt, ſom mig med frid läto, eller gjort dem ſkada, ſom mine fiender woro utan ſak;

6. Så förfölje min fiende mina ſjäl, och få henne fatt, och nedtrampe mitt lif på markena, och lägge mina äro uti ſtoft. Sela. Job 16: 15. 30: 19. Pſ. 44: 26.

7. Statt upp, HErre, i dine wrede; upphäf dig öfwer mina fiendars grymhet; och hjelp mig åter in i det ämbete, ſom du mig befallt hafwer; Pſ. 138: 7. 2 Sam. 6: 21.

8. Allt folket må åter förſamla ſig till dig; och för deras ſkull kom upp igen.

9. HErren är domare öfwer folken; döm mig, HErre, efter mina rättfärdighet och fromhet. Pſ. 94: 2.

10. Låt på de ogudaktigas ondſko en ände warda, och fordra de rättfärdiga; ty du, rättfärdige Gud, pröfwar hjerta och njurar. 1 Sam. 16: 7. Jer. 11: 20. 17: 10. 20: 12.

11. Min

11. Min ſköld är när Gudi, hwilken de rätthjertade hjelper.

12. Gud är en rätt domare, och en Gud, ſom dageliga hotas. Pſ. 58: 12.

13. Will man icke omwända ſig, ſå hafwer han hwäßt ſitt ſwärd, och ſpänt ſin båga och måttar till; 5 Moſ. 32: 41.

14. Och hafwer lagt der dödelig ſkott uppå; ſina pilar hafwer han tillredt, till att förderfwa. Pſ. 21: 13.

15. Si, denne hafwer ondt i ſinnet, med olycko är han hafwandes; men ett fel ſkall han föda. Job 15: 35. Eſ. 33: 11. 59: 4.

16. Han hafwer grafwit ena grop, och kaſtat der grant ut, och är i den gropena fallen, ſom han gjort hade. Pſ. 9: 16. 57: 7. Ordſp. 26: 27. Pred. 10: 8.

17. Hans olycka ſkall uppå hans hufwud komma, och hans arghet uppå hans hjeßa falla.

18. Jag tackar HErranom för hans rättfärdighets ſkull, och will lofwa HErrans Namn, dens Aldrahögſtas. Pſ. 35: 28.

8. Pſalmen.

Chriſti rike, lidande, död.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga på Gittith. Pſ. 81: 1. 84: 1.

2. HErre, wår HErre, huru härligit är ditt Namn i all land, der man tackar dig i himmelen. Pſ. 113: 2.

3. Utaf unga barnas och ſpenabarnas mun hafwer du ena magt upprättat, för dina owänners ſkull; att du ſkall nederlägga owännen, och den hämndgiruga. Matth. 21: 16.

4. Ty jag ſkall ſe himlarna, dins fingers werk; månan och ſtjernorna, ſom du beredt hafwer.

5. Hwad är menniſkan, att du tänker på henne; eller menniſkones ſon, att du låter dig wårda om honom? Ebr. 2: 6.

6. Du ſkall låta honom en liten tid af Gudi öfwergifwen warda; men med äro och härlighet ſkall du kröna honom. Ebr. 2: 7, ꝛc.

7. Du ſkall göra honom till en herra öfwer dina händers werk; all ting hafwer du under hans fötter lagt: Matth. 28: 18. Ap. G. 2: 36. 1 Cor. 15: 27. Eph. 1: 22. Phil. 2: 9.

8. Får och fä alltſamman; wilddjuren ockſå dertill;

9. Foglarna under himmelen, och fiſkarna i hafwet, och hwad i hafwena går.

10. HErre, wår HErre, huru härligit är ditt Namn i all land.

9. Pſalmen.

Tackſägelſe för ſeger emot fiendan.

En Pſalm Davids, om den ſköna ungdomen, till att föreſjunga. 1 Sam. 17: 50.

2. Jag tackar HErranom af allt hjerta, och förtäljer all din under. Eph. 5: 19. Pſ. 118: 17.

3. Jag fröjdar mig, och är glad i dig; och lofwar ditt Namn, du Aldrahögſte;

4. Att du mina owänner tillbakadrifwit hafwer; de äro fallne och förgångne för dig. 1 Sam. 17: 52. Ordſp. 21: 31.

5. Ty du drifwer min rätt och min ſak; du ſitter på ſtolen en rätt domare.

6. Du ſtraffar Hedningarna, och förgör de ogudaktiga; deras namn utſkrapar du till ewig tid. Pſ. 44: 3.

7. Fiendernas ſwärd hafwa en ända; ſtäderna hafwer du omſtört; deras åminnelſe är förgången med dem.

8. Men HErren blifwer ewinnerliga; ſin ſtol hafwer han beredt till doms.

9. Och han ſkall döma jordenes krets rätt, och regera folket rättſinneliga. Pſ. 96: 13. 98: 9.

10. Och HErren är dens fattigas beſkärm; ett beſkärm i nödene. Pſ. 37: 39.

11. Derföre hoppas till dig de ſom ditt Namn känna; ty du förlåter icke dem ſom ſöka dig, HErre.

12. Lofwer HErran, den i Zion bor; förkunner ibland folken hans werk. Pſ. 107: 1, ꝛc.

13. Ty han kommer ihåg, och frågar efter deras blod; han förgäter icke de fattigas rop. Pſ. 116: 15.

14. HErre, war mig nådelig; ſe till mitt elände ibland owänner, du ſom upphäfwer mig utu dödſens portom; Job 38: 17. Eſ. 38: 10, 16.

15. På det jag ſkall förtälja all din pris uti dottrenes Zions portom; att jag öfwer dina hjelp glad wara må.

16. Hedningarna äro förſänkte uti den grop, ſom de tillredt hade; deras fot är fången i nätet, ſom de uppſtällt hade. Pſ. 7: 16.

17. Så förnimmer man, att HERren ſkaffar rätt; den ogudaktige är beſnärd uti ſina händers werk, genom ordet. Sela. Ordſp. 5: 22.

18. Ack! att de ogudaktige till helwetet wände worde, och alle Hedningar, ſom Gud förgäta.

19. Ty han ſkall icke ſå allstinges förgäta den fattiga; och de eländas hopp ſkall icke förtappadt warda ewinnerliga. Pſ. 12: 6.

20. HERre, ſtatt upp, att menniſkorna icke få öfwerhandena; låt alla Hedningar för dig dömda warda.

21. Gif dem, HERre, en mäſtare, att Hedningarna måga förnimma att de menniſkor äro. Sela.

10. Pſalmen.

Emot förſamlingenes fiendar.

HERre, hwi träder du ſå långt ifrå; fördöljer dig i nödenes tid?

2. Så länge den ogudaktige öfwerhandena hafwer, måſte den elände lida; de hålla med hwarannan, och upptänka arga liſt. Pſ. 37: 12.

3. Ty den ogudaktige berömmer ſig af ſitt ſjelfswåld; och den giruge wälſignar ſig, och laſtar HERran.

4. Den ogudaktige är ſå ſtolt och wred, att han frågar efter ingen; uti alla ſina tankar håller han Gud för intet. Job 21: 14.

5. Han håller fram med det han förehafwer; dine domar äro fjerran ifrå honom; han handlar högmodeliga med alla ſina fiendar.

6. Han ſäger i ſitt hjerta: Jag warder aldrig omſtött; det ſkall ingen nöd hafwa i ewig tid.

7. Hans mun är full med bannor, falſkhet och bedrägeri; hans tunga kommer mödo och arbete åſtad. Rom. 3: 14.

8. Han ſitter i förſåt i gårdomen; han dräper de oſkyldiga hemliga; hans ögon wakta efter de fattiga.

9. Han waktar i hemlig rum, ſåſom ett lejon i kulone; han waktar efter, att han må gripa den elända; och han griper honom, då han drager honom i ſitt nät. Job 39: 2. Pſ. 17: 12.

10. Han förkroßar och nedertrycker, och till jordena ſlår den fattiga med wåld.

11. Han ſäger i ſitt hjerta: Gud hafwer förgätit det; han hafwer bortdolt ſitt anſigte, han ſer det aldrig. Pſ. 73: 11. 94: 7.

12. Statt upp, HERre Gud; upphäf dina hand; förgät icke den elända.

13. Hwi ſkall den ogudaktige förſmäda Gud, och i ſitt hjerta ſäga: Du ſköter der intet om? Heſ. 8: 12.

14. Du ſer det ju; förty du ſkådar wedermödo och jämmer, det ſtår i dina händer; de fattige befalla det dig; du äſt de faderlöſas hjelpare.

15. Bryt ſönder dens ogudaktigas arm, och beſök det onda; ſå ſkall man hans ogudaktiga wäſende intet mer finna. Pſ. 37: 36.

16. HERren är Konung alltid och ewinnerliga; Hedningarna måſte förgås utu hans land. Pſ. 29: 10.

17. De fattigas trängtan hörer du, HERre; deras hjerta är wißt, att ditt öra aktar deruppå;

18. Att du ſkaffar dem faderlöſa och fattiga rätt; att menniſkan icke mer ſkall högmodas på jordene.

11. Pſalmen.

Tröſt i Gudi, bäſta beſkydd.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga. Jag förtröſtar på HERran; huru ſägen I då till mina ſjäl, att hon ſkall flyga, ſåſom en fogel på edro berge? 1 Sam. 26: 20.

2. Ty ſi, de ogudaktige ſpänna bågan, och lägga ſina pilar på ſträngen, till att dermed hemliga ſkjuta de fromma.

3. Ty de ſönderrifwa grunden; hwad ſkulle den rättfärdige uträtta? Pſ. 4: 7.

4. HERren är i ſitt helga tempel; HERrans ſtol är i himmelen; hans

ögon ſe deruppå; hans ögnahwarf pröfwa menniſkors barn. Hab. 2: 20.

5. HERren pröfwar den rättfärdiga; hans ſjäl hatar den ogudaktiga, och dem der gerna orätt bruka.

6. Han ſkall låta regna öfwer de ogudaktiga ljungande, eld och ſwafwel; och ſkall gifwa dem owäder till löna. Pſ. 140: 11.

7. HERren är rättfärdig, och hafwer rättheten kär; derföre, att deras anſigte ſkådar uppå det rätt är.

12. Pſalmen.

Emot falſk lära och lefnad.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga på åtta ſtränger.

2. Hjelp, HERre; de helige äro förminſkade; och de trogne äro få ibland menniſkors barn. Mich. 7: 2.

3. Den ene talar med den andra onyttig ting; och ſkrymta, och lära utaf oens hjerta.

4. HERren utrote allt ſkrymteri och de tungo, ſom ſtor ord talar;

5. De der ſäga: Wår tunga ſkall hafwa öfwerhandena; oß bör tala; ho är wår herre? Pſ. 73: 8. 2 Moſ. 5: 2.

6. Efter nu de elände förtryckte warda, och de fattige ſucka, will jag upp, ſäger HERren; jag will ſkaffa en hjelp, att man frimodeliga lära ſkall. Pſ. 10: 17.

7. HERrans tal är klart, ſåſom genomluttradt ſilfwer i enom lerdegel, bepröfwadt ſju reſor. 2 Sam. 22: 31. Pſ. 18: 31. 119: 140. Ordſp. 30: 5.

8. Du HERre, bewara dem, och förwara oß för detta ſlägtet, till ewig tid.

9. Ty det warder alleſtäds fullt med ogudaktiga, der ſådana löſt folk ibland menniſkorna rådande är.

13. Pſalmen.

Bön i hjertans ångeſt.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga.

2. HERre, huru länge will du ſå platt förgäta mig? Huru länge fördöljer du ditt anſigte för mig? Pſ. 6: 4. 27: 9.

3. Huru länge ſkall jag ſörja i mine ſjäl, och ängſlas i mitt hjerta dagliga? Huru länge ſkall min owän förhäfwa ſig öfwer mig?

4. Skåda dock, och hör mig, HERre min Gud; upplys min ögon, att jag icke bortſomnar i dödenom;

5. Att min owän icke ſkall berömma ſig att han är mig öfwermägtig worden, och mine motſtåndare glädja ſig att jag nedre ligger.

6. Men jag tröſtar deruppå, att du ſå nådelig äſt; mitt hjerta gläder ſig, att du ſå gerna hjelper. Jag will ſjunga HERranom, att han ſå wäl emot mig gör. Pſ. 50: 15.

14. Pſalmen.

Menniſkors fall, upprättelſe.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga. De dårar ſäga i ſitt hjerta: Det är ingen Gud till; de doga intet, och äro en ſtyggelſe med ſitt wäſende; det är ingen, ſom wäl gör. Pſ. 53: 2, ꝛc. Heſ. 22: 30. Rom. 3: 10.

2. HERren ſåg af himmelen uppå menniſkors barn, att han ſe ſkulle om der någor förſtåndig wore, och efter Gud frågade.

3. Men de äro alle afwekne, och alleſammans odogſe; det är ingen, ſom wäl gör, ja icke en.

4. Will då ingen af de ogerningsmän det märka? de ſom mitt folk uppfräta, på det de måga föda ſig; men HERran åkalla de intet. Mich. 3: 2, 3.

5. Der frukta de ſig; men Gud är när de rättfärdigas ſlägte.

6. I ſkämmen den fattigas råd; men Gud är hans tröſt.

7. Ack! att hjelpen af Zion öfwer Iſrael komme, och HERren ſitt fångna folk förloßade; ſå ſkulle Jacob glad wara, och Iſrael fröjda ſig. Pſ. 53: 7. Matth. 1: 21.

15. Pſalmen.

De trognas egenſkaper.

En Pſalm Davids. HERre, ho ſkall bo i dine hyddo? Ho ſkall blifwa på ditt helga berg? Pſ. 24: 3.

2. Den ſom wandrar utan wank, och gör rätt, och talar ſanningen af hjertat; Eſ. 33: 15. Eph. 4: 25.

3. Den med ſine tungo icke förtalar,

och icke gör ſin näſta ondt, och ſin näſta icke ſkämmer.

4. Den ſom de ogudaktiga för intet aktar; men dem ſom HErran frukta, ärar han; den ſom ſinom näſta ſwär, och håller det; Ordſp. 29: 27.

5. Den ſom icke gifwer ſina penningar på ocker, och tager icke ſkänker öfwer den oſkyldiga. Den det gör, han ſkall blifwa wid ſig ewinnerliga. 2 Moſ. 22: 25. 23: 8.
3 Moſ. 25: 36. 5 Moſ. 16: 19. 23: 19. Eſ. 5: 23.

16. Pſalmen.

Chriſti pina, död, uppſtåndelſe.

Ett gyldene klenodium Davids. Bewara mig, Gud; förty jag tröſtar uppå dig. Ebr. 2: 13.

2. Jag hafwer ſagt till HErran: Du äſt ju HErren; jag måſte för dina ſkull lida. Pſ. 69: 8.
Matth. 26: 39. Joh. 18: 11.

3. För de heliga, ſom på jordene äro, och för de härliga, till dem hafwer jag allt mitt behag. Ebr. 2: 10.

4. Men de ſom efter en annan löpa, ſkola ſtor bedröfwelſe hafwa; jag will icke offra deras drickoffer med blod, eller föra deras namn i minom mun.

5. Men HErren är mitt gods och min del; du uppehåller min arfwedel.

6. Lotten är mig fallen i det luſtiga; mig är en ſkön arfwedel tillfallen.

7. Jag lofwar HErran, den mig råd gifwit hafwer; tukta mig ockſå mine njurar om nattena.

8. Jag hafwer HErran för ögon alltid; ty han är mig på högra handene; derföre ſkall jag wäl blifwa wid mig. Ap. G. 2: 25. Eſ. 50: 7, 8.

9. Derföre gläder ſig mitt hjerta, och min ära är glad, och mitt kött ſkall ſäkert ligga. Pſ. 31: 8.

10. Ty du ſkall icke låta mina ſjäl uti helwete: och icke tillſtädja, att din Helige ſer förgängelſe.
Ap. G. 2: 31. 13: 35.

11. Du kungör mig wägen till lifwet; för dig är glädje tillfylleſt, och luſtigt wäſende på dine högra hand ewinnerliga. Pſ. 21: 7. Ebr. 8: 1.

17. Pſalmen.

Om ren lära, helig wandel.

En bön Davids. HErre, hör rätthetena; gif akt uppå mitt rop, förnim mina bön, den icke utaf en falſk mun går. Pſ. 66: 18, 19.

2. Tala du i mine ſak, och ſe du uppå hwad rätt är. Pſ. 26: 1.

3. Du pröfwar mitt hjerta, och beſöker det om nattena, och ranſakar mig, och finner intet; jag hafwer ſatt mig före, att min mun icke öfwerträda ſkall. Pſ. 39: 2.

4. Jag förwarar mig i dina läppars orde, för menniſkors gerningar, på mördarens wäg.

5. Behåll min gång på dinom ſtigom, att min ſteg icke ſlinta. Pſ. 18: 37.

6. Jag ropar till dig, att du Gud wille höra mig; böj din öron till mig, hör mitt tal.

7. Bewiſa dina underliga godhet, du, deras Frälſare, ſom tröſta uppå dig, emot dem ſom ſig emot dina högra hand ſätta.

8. Bewara mig ſåſom en ögnaſten; beſkärma mig under dina wingars ſkugga; Zach. 2: 8. Pſ. 57: 2.

9. För de ogudaktiga, ſom mig förhärja; för mina owänner, ſom efter mina ſjäl ſtå allt omkring. Pſ. 63: 10.

10. Deras fete hålla tillſamman; de tala med ſin mun ſtor ord. Pſ. 73: 7.

11. Hwar wi gå, ſå äro de kringom oß; ſina ögon ſtälla de derefter, att de måga ſlå oß till jordena;
1 Sam. 23: 26.

12. Såſom ett lejon, ſom rof begärar; ſåſom ett ungt lejon, ſom i kulone ſitter.

13. HErre, ſtatt upp, öfwerfall honom, och nederſlå honom; undſätt mina ſjäl ifrå de ogudaktiga, med ditt ſwärd;

14. Ifrå dine hands menniſkom, HErre, ifrå denne werldenes menniſkom, hwilka ſin del hafwa medan de lefwa; dem du buken fyller med dina håfwor; de der barn nog hafwa, och låta ſina återlefwor ſinom barnom.
Luc. 16: 25.

15. Men jag will ſkåda ditt anſigte

i rättfärdighet; jag will mätt warda, när jag uppwakar efter ditt beläte.
Job 19: 26, 27. Joh. 17: 24. 1 Cor. 13: 12. 1 Joh. 3: 2.

18. Pſalmen.

Tackſägelſe för Guds wälgerningar.

En Pſalm, till att föreſjunga, Davids, HERrans tjenares; hwilken denna wiſos ord talade till HERran, på den tid HERren honom hulpit hade ifrå hans fiendars hand, och ifrå Sauls hand; 2 Sam. 22: 1, ꝛc.

2. Och ſade: Hjerteliga kär hafwer jag dig, HERre, min ſtarkhet;

3. HERre, min klippa, min borg, min förloßare; min Gud, min tröſt, den jag mig wid håller; min ſköld, och min ſalighets horn, och mitt beſkydd. Pſ. 3: 4. 144: 2. Ebr. 2: 13.

4. Jag will lofwa och åkalla HERran; ſå blifwer jag ifrå mina owänner förlöſt.

5. Ty dödſens band hafwa omfattat mig, och Belials bäcker förſkräckt mig. Pſ. 116: 3.

6. Helwetes band hafwa omfattat mig, och dödſens ſnaror öfwerfallit mig.

7. När jag är i ångeſt, ſå åkallar jag HERran, och ropar till min Gud; ſå hörer han mina röſt af ſitt tempel, och mitt rop kommer för honom till hans öron.

8. Jorden bäfwade och gaf ſig, och bergens grundwalar rördes och bäfwade, då han wred war. 2 Moſ. 19: 18.

9. Damb gick upp af hans näſo, och förtärande eld af hans mun; ſå att det ljungade deraf.

10. Han böjde himmelen, och for neder, och mörker war under hans fötter.

11. Och han for uppå Cherub, och flög; han ſwäfde på wädrens wingar.

12. Hans tjäll omkring honom war mörker, och ſwart tjockt moln, der han inne fördold war. Eſ. 45: 15.

13. Af ſkenet för honom delte ſig ſkyn, med hagel och ljungande.

14. Och HERren dundrade i himmelen; och den Högſte lät ſitt dunder ut, med hagel och ljungande.

15. Han ſköt ſina ſkott, och förſtrödde dem; han lät faſt ljunga, och förſkräckte dem. Pſ. 148: 8.

16. Der ſåg man wattuådrorna; och jordenes grund wardt blottad, HERre, af ditt ſtraff, af dine näſos anda och blåſt.

17. Han ſände utaf höjdene, och hemtade mig; och drog mig utu ſtor watten.

18. Han halp mig ifrå mina ſtarka fiendar; ifrå mina hatare, ſom mig för mägtige woro; 1 Sam. 23: 1. ꝛc.

19. De mig öfwerföllo i mins motgångs tid; och HERren wardt min tröſt. Pſ. 4: 2. 26: 1.

20. Och han förde mig ut på rymdena; han tog mig derut; ty han hade luſt till mig.

21. HERren gör wäl emot mig, efter mina rättfärdighet; han wedergäller mig efter mina händers renhet. Job 22: 30.

22. Ty jag håller HERrans wägar, och är icke ogudaktig emot min Gud.

23. Ty alla hans rätter hafwer jag för ögon, och hans bud kaſtar jag icke ifrå mig.

24. Men jag är utan wank för honom, och bewarar mig för min ſynd.

25. Derföre wedergäller mig HERren, efter mina rättfärdighet; efter mina händers renhet för hans ögon.

26. Med de heliga äſt du helig; och med de fromma äſt du from;

27. Och med de rena äſt du ren; och wid de afwoga ſtäller du dig afwog. Heſ. 7: 27. Mich. 2: 8.

28. Ty du hjelper det elända folket, och de höga ögon förnedrar du. Luc. 1: 51.

29. Ty du upplyſer mina lykto; HERren, min Gud, gör mitt mörker ljuſt.

30. Ty med dig kan jag nederlägga krigsfolk, och med minom Gud öfwer muren ſpringa.

31. Guds wägar äro utan wank; HERrans tal äro genomluttrad; han är en ſköld allom dem ſom tröſta uppå honom. Pſ. 12: 7. Ordſp. 30: 5.

32. Ty ho är en Gud, utan HERren; eller en ſtarker, utan wår Gud?

33. Gud omgjordar mig med kraft, och gör mina wägar utan wank.

34. Han gör mina fötter lika ſom hjortars, och ſätter mig på mina höjder. Hab. 3: 19.

35. Han lärer mina hand ſtrida, och min arm ſpänna kopparbågan. Pſ. 144: 1.

36. Och du gifwer mig dins ſalighets ſköld, och din högra hand ſtärker mig; och när du förnedrar mig, gör du mig ſtoran. Pſ. 71: 20, 21.

37. Du gör under mig rum till att gå, att mina fötter icke ſkola ſlinta. Pſ. 17: 5.

38. Jag will jaga efter mina fiendar, och gripa dem; och intet omwända, tilldeß jag hafwer nederlagt dem.

39. Jag ſkall ſlå dem, och de ſkola icke kunna mig emotſtå; de måſte falla under mina fötter. Pſ. 27: 2.

40. Du kan ruſta mig med ſtarkhet till ſtrid; du kan kaſta dem under mig, ſom ſig emot mig ſätta.

41. Du gifwer mig mina fiendar på flyktena, att jag må förſtöra mina hatare.

42. De ropa, men der är ingen hjelpare; till HERran, men han ſwarar dem intet. Eſ. 1: 15. Joh. 9: 31.

43. Jag ſkall ſönderſtöta dem ſom ſtoft för wädret; jag ſkall bortkaſta dem ſåſom träck på gatomen.

44. Du hjelper mig ifrå det trätoſamma folket, och gör mig till ett hufwud ibland Hedningarna; ett folk, ſom jag intet kände, tjenar mig. 2 Sam. 15: 1 ꝛc. 20: 1 ꝛc. Pſ. 60: 10.

45. Det hörer mig med hörſam öron; men de främmande barn förneka mig.

46. De främmande barn förſmäkta, och brytas i ſina bojor.

47. HERren lefwer, och lofwad ware min tröſt; och mins ſalighets Gud warde upphöjd.

48. Gud, ſom mig hämnd gifwer, och twingar folken under mig;

49. Den mig hjelper ifrå mina fiendar, och upphöjer mig ifrå dem, ſom ſätta ſig emot mig; du hjelper mig ifrå de wrånga.

50. Derföre will jag tacka dig HERre, ibland Hedningarna, och lofſjunga dino Namne; Rom. 15: 9.

51. Den ſinom Konung ſtor ſalighet bewiſar, och gör ſinom ſmorda godt; David, och hans ſäd ewinnerliga.

19. Pſalmen.

Guds ord. Rätt bot.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga.

2. Himlarna förtälja Guds äro, och fäſtet förkunnar hans händers werk. 1 Moſ. 1: 6.

3. En dag ſäger det dem andra, och en natt kungör det de andro.

4. Intet mål eller tal är, der man deras röſt icke hörer. Ap. G. 2: 4, 6.

5. Deras ſnöre går ut i all land, och deras tal intill werldenes ändar; han hafwer gjort ſolene ena hyddo i dem; Rom. 10: 18.

6. Och hon går ut ſåſom en brudgumme utu ſinom kammar, och fröjdar ſig ſåſom en hjelte till att löpa wägen.

7. Hon går upp wid himmelens ända, och löper omkring åter till ſamma ändan; och intet blifwer för hennes hetta förſkyldt.

8. HERrans lag är utan wank, och wederqwicker ſjälarna; HERrans wittnesbörd är wißt, och gör de enfaldiga wiſa. Rom. 15: 4. 2 Tim. 3: 15, ꝛc. 2 Petr. 1: 19

9. HERrans befallningar äro rätta, och fröjda hjertat; HERrans bud äro klar och upplyſa ögonen. Pſ. 119: 111, 130.

10. HERrans fruktan är ren, och blifwer ewinnerliga; HERrans rätter äro ſanne, alleſamman rättfärdige.

11. De äro koſteligare än guld, och mycket fint guld; de äro ſötare än hannog, och hannogskaka. Pſ. 119: 72, 127. Ordſp. 8: 10. Pſ. 119: 103.

12. Ock warder din tjenare igenom dem förmanad; och den dem håller, han hafwer ſtor lön. Joh. 14: 21, 23. 1 Tim. 4: 8.

13. Ho kan märka huru ofta han bryter? Förlåt mig mina hemliga briſter. Pſ. 32: 6.

14. Bewara ock din tjenare för de ſtolta, att de icke få råda öfwer mig;

ſå blifwer jag utan wank, och oſkyldig för ſtor mißgerning. Pſ. 141: 4.

15. Låt dig täckas mins muns tal, och mins hjertans tankar för dig, HErre, min tröſt och min förloßare. Pſ. 104: 34.

20. Pſalmen.

Bön för rätt Öfwerhet.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga. 1 Sam. 10: 1.

2. HErren höre dig i nödene; Jacobs Guds Namn beſkydde dig.

3. Han ſände dig hjelp af helgedomenom, och ſtyrke dig utaf Zion.

4. Han tänke uppå all din ſpisoffer; och din bränneoffer ware fet. Sela. Pſ. 141: 2.

5. Han gifwe dig hwad ditt hjerta begärar, och fullborde all din anſlag. Pſ. 21: 3.

6. Wi fröjde oß, att du oß hjelper; och i wår Guds Namn reſe wi baneret upp; HErren fullborde alla dina böner.

7. Nu märker jag, att HErren hjelper ſin ſmorda, och hörer honom i ſinom helga himmel; hans högra hand hjelper wäldeliga.

8. De andre förlåta ſig på wagnar och häſtar; men wi tänke på HErrans wår Guds Namn. Ordſp. 21: 31. Jer. 9: 23, 24.

9. De äro nederſtötte och fallne; men wi ſtå upprätte.

10. Hjelp, HErre; Konungen höre oß, när wi rope.

21. Pſalmen.

Chriſti ſeger öfwer de ogudaktiga.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga.

2. HErre, Konungen fröjdar ſig i dine kraft; och huru ganſka glad är han af dine hjelp! Pſ. 16: 9.

3. Du gifwer honom hans hjertas önſkan, och förwägrar intet hwad hans mun beder. Sela. Joh. 11: 41, 42. Ebr. 5: 7.

4. Ty du öfwerſkuddar honom med god wälſignelſe; du ſätter ena gyldene krono uppå hans hufwud.

5. Han beder dig om lif; ſå gifwer du honom ett långt lif, alltid och ewinnerliga. Eſ. 53: 8. Rom. 6: 9.

6. Han hafwer ſtora äro af dine hjelp; du lägger lof och prydelſe uppå honom.

7. Ty du ſätter honom till en wälſignelſe ewinnerliga; du fröjdar honom med dins anletes fröjd. Pſ. 16: 11.

8. Ty Konungen hoppas uppå HErran, och ſkall igenom dens Högſtas godhet faſt blifwa. Pſ. 24: 8, 10.

9. Din hand ſkall finna alla dina fiendar; din högra hand ſkall finna dem ſom dig hata.

10. Du ſkall göra dem ſåſom en glödande ugn, när du dertill ſer; HErren ſkall uppſluka dem i ſine wrede; elden ſkall uppfräta dem. 5 Moſ. 32: 22. Jer. 17: 4.

11. Deras frukt ſkall du förgöra utaf jordene, och deras ſäd ifrå menniſkors barn. Pſ. 109: 13.

12. Ty de tänkte att göra dig ondt, och togo de råd före, ſom de icke fullborda kunde.

13. Ty du ſkall göra dem till ſkuldror; med dina ſtränger ſkall du emot deras anlete ſkjuta. Pſ. 7: 13, 14.

14. HErre, upphöj dig i dine kraft; ſå wilje wi ſjunga och lofwa dina magt.

22. Pſalmen.

Chriſti lidande, härlighet.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga, om hindena ſom bittida jagad warder.

2. Min Gud, min Gud, hwi hafwer du öfwergifwit mig? Jag ryter; men min hjelp är fjerran. Matth. 27: 46. Marc. 15: 34.

3. Min Gud, om dagen ropar jag, ſå ſwarar du intet; och om nattena tiger jag ock intet. Pſ. 88: 2.

4. Men du äſt helig, du ſom bor ibland Iſraels lof. Pſ. 77: 14.

5. Wåre fäder hoppades uppå dig; och då de hoppades, halp du dem ut.

6. Till dig ropade de, och wordo hulpne; de hoppades på dig, och wordo icke till ſkam.

7. Men jag är en matk, och icke menniſka; menniſkors gabberi, och folks föraktelſe. Eſ. 52: 14.

8. Alle de ſom mig ſe, beſpotta mig,

gapa upp med munnen, och riſta hufwudet:

Matth. 27: 39. Marc. 15: 29. Luc. 23: 35, 36.

9. Han klage det HERranom; han hjelpe honom ut, och undſätte honom, om han hafwer luſt till honom.

Matth. 27: 43.

10. Ty du hafwer dragit mig utu mitt moderlif; och waſt min tröſt, då jag än wid mine moders bröſt låg.

11. På dig är jag kaſtad utaf moderlifwet; du äſt min Gud, allt ifrå mine moders lif.

12. War icke långt ifrå mig; ty ångeſt är hardt när; ty här är ingen hjelpare.

13. Store ſtutar hafwa belagt mig; fete oxar hafwa omhwärft mig.

14. De uppgapa med ſin mun emot mig, ſåſom ett glupande och rytande lejon.

15. Jag är utgjuten ſåſom watten; all min ben hafwa ſkiljts åt; mitt hjerta i mitt lif är ſåſom ett ſmält wax.

16. Mina krafter äro borttorkade, ſåſom ett ſtycke af en potto; och min tunga lådar wid min gom, och du lägger mig uti dödſens ſtoft.

Pſ. 109: 24.

17. Ty hundar hafwa kringhwärft mig, och de ondas rote hafwer ſtällt ſig omkring mig; mina händer och fötter hafwa de genomborrat.

Matth. 27: 31.

Marc. 15: 20. Joh. 19: 18. Ap. G. 2: 23. Col. 2: 14.

18. Jag måtte tälja all min ben; men de ſkåda och ſe ſin luſt på mig.

19. De byta min kläder emellan ſig, och kaſta lott om min klädnad.

Matth. 27: 35. Marc. 15: 24. Luc. 23: 34. Joh. 19: 23.

20. Men du, HERre, war icke fjerran; min ſtarkhet, ſkynda dig till att hjelpa mig.

21. Fria mina ſjäl ifrå ſwärdet, mina enſamma ifrå hundarna.

22. Hjelp mig utu lejonens mun, och fria mig ifrån enhörningarna.

23. Jag will predika ditt Namn minom brödrom; jag will priſa dig i förſamlingene. Ebr. 2: 12.

24. Lofwer HERran, J ſom frukten honom; honom äre all Jacobs ſäd, och honom wörde all Jſraels ſäd.

25. Ty han hafwer icke föraktat eller förſmått dens fattigas eländhet; och icke förſkylt ſitt anſigte för honom; och då han ropade till honom, hörde han det.

26. Dig will jag priſa uti den ſtora förſamlingene; jag will betala mitt löfte inför dem ſom frukta honom.

Pſ. 35: 18. 40: 10, 11.

27. De elände ſkola äta, att de mätte warda; och de ſom efter HERran fråga, ſkola priſa honom; edart hjerta ſkall lefwa ewinnerliga. Pſ. 69: 33.

28. Tänke derpå alla werldenes ändar, och omwände ſig till HERran; och alla Hedningars ſlägter tillbedje för honom. Pſ. 2: 8.

29. Ty HERren hafwer ett rike, och han råder ibland Hedningarna.

30. Alle fete på jordene ſkola äta och tillbedja; för honom ſkola knäböja alle de ſom i ſtoft ligga, och de der med bekymmer lefwa.

Pſ. 68: 23. 1 Sam. 2: 8.

31. Han ſkall få ena ſäd, den honom tjenar; om HERran ſkall man förkunna intill barnabarn.

Eſ. 53: 10. Oſ. 2: 23.

32. De ſkola komma, och predika hans rättfärdighet de folke, ſom födas ſkall, att han det gör. Jer. 23: 6.

23. Pſalmen.

Rätt tröſt i Chriſto.

En Pſalm Davids. HERren är min herde, mig ſkall intet fattas.

Eſ. 40: 11. Jer. 23: 4. Heſ. 34: 23.

Joh. 10: 11, ꝛc. Ebr. 13: 20. 1 Petr. 2: 25. 5: 4.

2. Han föder mig på en grön äng, och förer mig till friſkt watten.

3. Han wederqwicker mina ſjäl; han förer mig in på rätta wägen, för ſitt Namns ſkull.

4. Och om jag än wandrade i enom mörkom dal, fruktade jag intet ondt; ty du äſt när mig; din käpp och ſtaf tröſta mig.

5. Du bereder till mig ett bord emot mina fiendar; du ſmörjer mitt hufwud med oljo, och inſkänker fullt för mig. Pſ. 92: 11.

6. Godhet och barmhertighet ſkola följa mig i alla mina lifsdagar; och

jag ſkall blifwa i HERrans hus ewinnerliga. Pſ. 27: 4. 84: 5.

24. Pſalmen.

Chriſtus ärones Konung.

En Pſalm Davids. Jorden är HERrans, och hwad deruti är; jordenes krets, och hwad derpå bor. 2 Moſ. 19: 5. 5 Moſ. 10: 14. Job 41: 2. Pſ. 50: 12. 1 Cor. 10: 26, 28.

2. Ty han hafwer grundat henne på hafwena, och på floderna beredt henne. Job 38: 6. Pſ. 104: 5.

3. Ho ſkall gå uppå HERrans berg? Och ho kan ſtå uti hans helga rum? Pſ. 15: 1.

4. Den oſkyldiga händer hafwer, och renhjertad är; den ej luſt hafwer till löſaktiga läro, och ſwär icke falſkeliga;

5. Han ſkall undfå wälſignelſe af HERranom, och rättfärdighet af ſins helſos Gud.

6. Detta är den ſlägt, ſom efter honom frågar, den ditt anſigte, Jacob, ſöker. Sela.

7. Görer portarna wida, och dörrarna i werldene höga, att ärones Konung må draga derin. Pſ. 21: 8. 29: 1, 2.

8. Hwilken är den ſamme ärones Konung? Det är HERren, ſtark och mägtig, HERren mägtig i ſtrid. 2 Moſ. 15: 13.

9. Görer portarna wida, och dörrarna i werldene höga, att ärones Konung må draga derin.

10. Hwilken är den ſamme ärones Konung? Det är HERren Zebaoth; han är ärones Konung. Sela.

25. Pſalmen.

Guds regering, nåd, beſkydd.

En Pſalm Davids. Efter dig, HERre, längtar jag.

2. Min Gud, jag hoppas uppå dig; låt mig icke komma på ſkam, att mine owänner icke ſkola glädja ſig öfwer mig.

3. Ty ingen kommer på ſkam, den dig förbidar; men de löſe föraktare komma på ſkam. Eſ. 49: 23.

4. HERre, wiſa mig dina wägar, och lär mig dina ſtigar. Pſ. 27: 11. 86: 11. 143: 10.

5. Led mig i dine ſanning, och lär mig; ty du äſt den Gud, ſom mig hjelper; dagliga förbidar jag dig.

6. Tänk, HERre, på dina barmhertighet, och uppå dina godhet, den af werldenes begynnelſe warit hafwer.

7. Tänk icke uppå mins ungdoms ſynder, och min öfwerträdelſe; men tänk uppå mig, efter dina barmhertighet, för dina godhets ſkull, HERre. Job 13: 26. Jer. 31: 19.

8. HERren är god och from; derföre underwiſar han ſyndarena på wägenom.

9. Han leder de elända rätt, och lärer de elända ſin wäg.

10. Alle HERrans wägar äro godhet och ſanning, dem ſom hans förbund och wittnesbörd hålla.

11. För ditt Namns ſkull, HERre, war mine mißgerning nådelig, den ſtor är.

12. Hwilken är den der fruktar HERran, han ſkall lära honom den bäſta wägen.

13. Hans ſjäl ſkall bo i det goda, och hans ſäd ſkall beſitta landet. Pſ. 112: 1, 2. Ordſp. 20: 7.

14. HERrans hemlighet är ibland dem ſom frukta honom; och ſitt förbund låter han dem få weta. Ordſp. 3: 32.

15. Mine ögon ſe alltid till HERran; ty han ſkall taga min fot utu nätet. Pſ. 141: 8.

16. Wänd dig till mig, och war mig nådelig; ty jag är enſam och elände.

17. Mins hjertans ångeſt är ſtor; för mig utu mine nöd.

18. Se uppå min jämmer och eländhet, och förlåt mig alla mina ſynder. Pſ. 119: 153.

19. Se deruppå, att mine fiender ſå månge äro, och hata mig med orätt. Pſ. 3: 2. Joh. 15: 25.

20. Bewara min ſjäl, och fräls mig; låt mig icke komma på ſkam, ty jag förtröſtar uppå dig.

21. Fromhet och rätthet beware mig; ty jag förbidar dig. Job 1: 1. 2: 3.

22. Gud löſe Iſrael utaf allo ſine nöd.

26. Pſalmen.

Om en rätt ſaks befordran.

En Pſalm Davids. HERre, ſkaffa mig rätt; ty jag är oſkyldig. Jag hoppas på HERran; derföre ſkall jag icke falla. 1 Sam. 19: 4. 24: 12. Pſ. 7: 9, 10. 17: 2, 3.

2. Pröfwa mig, HERre, och förſök mig; ranſaka mina njurar och mitt hjerta. Pſ. 139: 2, 3.

3. Ty din godhet är för min ögon, och jag wandrar i dine ſanning. Job 31: 5.

4. Jag ſitter icke när de fåfänga menniſkor, och hafwer icke omgängelſe med de falſka. Pſ. 1: 1.

5. Jag hatar de ondas förſamling, och ſitter icke när de ogudaktiga. Pſ. 119: 128.

6. Jag twår mina händer med oſkyldighet, och håller mig, HERre, intill ditt altare; Pſ. 73: 13. 43: 4.

7. Der man hörer tackſägelſes röſt, och der man predikar all din under. 1 Tim. 4: 4.

8. HERre, jag hafwer dins hus boning kär, och det rum der din ära bor. Pſ. 84: 5. 122: 1.

9. Ryck icke mina ſjäl bort med ſyndarena, eller mitt lif med de blodgiruga;

10. Hwilke omgå med arga liſt, och taga gerna gåfwor.

11. Men jag wandrar oſkyldeliga; förlös mig, och war mig nådelig.

12. Min fot går rätt; i förſamlingene will jag lofwa dig, HERre.

27. Pſalmen.

Tröſt i Gudi. Hans ord.

En Pſalm Davids. HERren är mitt ljus och min helſa; för hwem ſkall jag frukta mig? HERren är mins lifs kraft; för hwem ſkulle jag grufwa mig?

2. Derföre, om de onde mine motſtåndare och fiender till mig wilja, till att fräta mitt kött, måſte de ſtöta ſig och falla. Pſ. 18: 39.

3. Om än en här lade ſig emot mig, ſå fruktade ſig ändå mitt hjerta intet; om en ſtrid hofwe ſig upp emot mig, ſå förlåter jag mig uppå honom. Pſ. 3: 6.

4. Ett beder jag af HERranom, det hade jag gerna; att jag i HERrans hus blifwa må i alla mina lifsdagar, till att ſkåda den ſköna HERrans Gudstjenſt, och beſöka hans tempel. Pſ. 23: 6. 84: 2. Luc. 10: 42.

5. Ty han öfwertäcker mig i ſine hyddo i ondom tid; han förgömmer mig hemliga i ſitt tjäll, och upphöjer mig på ene klippo; Pſ. 31: 21. Jer. 36: 26.

6. Och ſkall nu upphöja mitt hufwud öfwer mina fiendar, ſom omkring mig äro; ſå will jag i hans hyddo lof offra; jag will ſjunga och lofſäga HERranom.

7. HERre, hör mina röſt, när jag ropar; war mig nådelig, och hör mig.

8. Mitt hjerta håller dig ditt ord före: I ſkolen ſöka mitt anſigte; derföre ſöker jag ock, HERre, ditt anſigte. 5 Moſ. 4: 29. Pſ. 50: 15.

9. Förbölj icke ditt anſigte för mig, och bortdrif icke din tjenare i wredene; ty du äſt min hjelp; öfwergif mig icke, och drag icke handena ifrå mig, Gud, min ſalighet. Pſ. 13: 2.

10. Ty min fader och min moder öfwergifwa mig; men HERren upptager mig.

11. HERre, wiſa mig din wäg, och led mig på den rätta ſtigen, för mina fiendars ſkull. Pſ. 5: 9. 25: 4, 5.

12. Gif mig icke uti mina fiendars wilja; ty falſk wittne ſtå emot mig, och göra mig orätt ſkamlöſt.

13. Men jag tror dock, att jag ſe ſkall HERrans goda, uti de lefwandes lande.

14. Förbida HERran; war tröſt och oförfärad, och förbida HERran. Pſ. 31: 25.

28. Pſalmen.

Emot falſka menniſkor.

En Pſalm Davids. När jag ropar till dig, HERre, min tröſt, ſå tig mig icke; på det, när du tiger, jag icke warder dem lik, ſom i kulona fara. Pſ. 143: 7.

2. Hör mine böns röſt, när jag ropar till dig; när jag upplyfter mina händer till din helga chor.

3. Drag mig icke bort ibland de ogudaktiga, och ibland de ogerningsmän, ſom wänliga tala med ſin näſta, och hafwa ondt i hjertat.
Pſ. 141 : 4. 62 : 5. Jer. 9 : 8.

4. Gif dem efter ſina gerningar, och efter ſitt onda wäſende; gif dem efter ſina händers werk; betala dem det de förtjent hafwa.

5. Ty de wilja icke akta uppå HErrans gerningar, eller uppå hans händers werk; derföre ſkall han nederſlå, och icke uppbygga dem. Eſ. 5 : 11, 12.

6. Lofwad ware HErren; ty han hafwer hört mine böns röſt.

7. HErren är min ſtarkhet, och min ſköld; uppå honom hoppades mitt hjerta, och mig är hulpet; och mitt hjerta är gladt, och jag will tacka honom med mine wiſo.

8. HErren är deras ſtarkhet; han är den ſtarke, ſom ſin ſmorda hjelper.
Pſ. 18 : 51.

9. Hjelp ditt folk, och wälſigna ditt arf, och föd dem, och upphöj dem till ewig tid.
5 Moſ. 9 : 29. Pſ. 79 : 13. 95 : 7. 100 : 3.

29. Pſalmen.

Guds ords kraft.

En Pſalm Davids. Bärer fram HErranom, I wäldige; bärer fram HErranom äro och ſtarkhet.
Pſ. 24 : 7. 47 : 10.

2. Bärer fram HErranom hans Namns äro; tillbedjer HErran i heligo prydning. Pſ. 96 : 7, 8.

3. HErrans röſt går på wattnen; ärones Gud dundrar; HErren på ſtor watten. Job 37 : 2, ꝛc.

4. HErrans röſt går med magt; HErrans röſt går härliga.

5. HErrans röſt ſönderbryter cedrer; HErren ſönderbryter cedrer i Libanon;

6. Och låter dem ſpringa ſåſom en kalf; Libanon och Sirion, ſåſom en ung enhörning.

7. HErrans röſt afhugger ſåſom en eldslåge.

8. HErrans röſt berörer öknena; HErrans röſt berörer öknena Kades.
4 Moſ. 20 : 1. 5 Moſ. 8 : 2.

9. HErrans röſt berörer hinderna, och blottar ſkogarna; och i hans tempel ſkall hwar och en ſäga honom äro.

10. HErren ſitter till att göra ena flod, och HErren blifwer en Konung i ewighet. Heſ. 36 : 25.
Joel 3 : 18. Zach. 13 : 1. 1 Petr. 3 : 20, 21.

11. HErren ſkall gifwa ſino folke kraft; HErren ſkall wälſigna ſitt folk med frid.

30. Pſalmen.

Davids tackſägelſe, förmaning, bön.

En Pſalm, till att ſjunga om Davids hus wigning. 5 Moſ. 20 : 5.
2 Sam. 6 : 20. 1 Kon. 8 : 1. 1 Chr. 16 : 43.

2. Jag priſar dig, HErre; ty du hafwer upphöjt mig, och låter icke mina fiendar glädja ſig öfwer mig.

3. HErre min Gud, då jag ropade till dig, gjorde du mig helbregda.

4. HErre, du hafwer fört mina ſjäl utu helwetet; du hafwer behållit mig lefwande, der de i helwetet foro.

5. I Helige, lofſjunger HErranom, och tacker i hans helga högtid.

6. Ty hans wrede warar ett ögnablick, och han hafwer luſt till lif; om aftonen warar gråten, men om morgonen glädjen.
Eſ. 54 : 7, 8. Joh. 16 : 19, 20. 2 Cor. 4 : 17.

7. Men jag ſade, då mig wäl gick: Jag ſkall aldrig omkull ligga.

8. Ty du, HErre, hafwer igenom din goda wilja gjort mitt berg ſtarkt; men då du bortdolde ditt anſigte, förſkräcktes jag.

9. Jag will, HErre, ropa till dig; HErran will jag bedja.

10. Hwad nytta är i mitt blod när jag död är? Månn ock ſtoftet tacka dig, och förkunna dina trohet?
Pſ. 6 : 6.

11. Hör, HErre, och war mig nådelig; HErre, war min hjelpare.

12. Du hafwer förwandlat mig min klagan uti fröjd; du hafwer afklädt mig min ſäck, och omgjordat mig med glädje;

13. På det min ära ſkall lofſjunga

dig, och icke tyſt warda. HErre, min Gud, jag will dig tacka i ewighet.
Pſ. 57: 9. 108: 2, ꝛc.

31. Pſalmen.

Hoppets kraft i nöd.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga.

2. HErre, uppå dig förtröſtar jag, låt mig aldrig på ſkam komma; fräls mig genom dina rättfärdighet. Pſ. 16: 1. 71: 1.

3. Böj din öron till mig, haſteliga hjelp mig; war mig en ſtark klippa och en borg, att du hjelper mig.

4. Ty du äſt min klippa och min borg; att du dock för ditt Namns ſkull mig leda och föra wille; Ordſp. 18: 10.

5. Att du wille draga mig utu nätet, ſom de för mig ſtällt hafwa; ty du äſt min ſtarkhet.

6. Uti dina händer befaller jag min anda; du hafwer mig förlöſt, HErre, du trofaſte Gud. Luc. 23: 46.

7. Jag hatar dem ſom hålla uppå löſaktiga läro; men jag hoppas till HErran.

8. Jag fröjdar mig, och är glad öfwer dina godhet; att du anſer mitt elände, och känner mina ſjäl i nödene. Pſ. 16: 9.

9. Och du öfwergifwer mig icke uti fiendans händer; du ſätter mina fötter uppå widt rum. 1 Sam. 23: 7. Pſ. 40: 3.

10. HErre, war mig nådelig, ty mig är ångeſt; mitt anſigte är förfallet för ſorgs ſkull, dertill min ſjäl och min buk.

11. Ty mitt lefwande är förtärdt wordet af bedröfwelſe, och mine år af ſuckande; min kraft är igenom mina mißgerning förfallen, och min ben äro förſmäktade. Pſ. 40: 13.

12. Det går mig ſå illa, att jag är en ſtor förſmädelſe worden minom grannom, och en ſtyggelſe minom kändom; de ſom mig ſe på gatone, de fly för mig. Eſ. 53: 2, 3.

13. Jag är förgäten af hjertat, ſåſom en döder; jag är worden ſåſom ett ſönderſlaget kärile. Luc. 24: 21.

14. Ty månge förſmäda mig illa, ſå att hwar man ſkyr wid mig; de rådſlå med hwarannan om mig, och akta taga mig lifwet bort.

15. Men jag, HErre, hoppas uppå dig, och ſäger: Du äſt min Gud.

16. Min tid ſtår i dina händer; hjelp mig utu mina fiendars hand, och ifrå dem ſom mig förfölja.

17. Låt ditt anſigte lyſa öfwer din tjenare; hjelp mig genom dina godhet. 4 Moſ. 6: 25, 26. Pſ. 80: 4.

18. HErre, låt mig icke till ſkam warda, ty jag åkallar dig; de ogudaktige warde till ſkam, och tyſtade i helwete.

19. Tyſtne de falſke munnar, ſom tala emot den rättfärdiga hårdeliga, högmodiga och hånliga.
Pſ. 63: 12. 107: 42.

20. Huru ſtor är din godhet, den du dem, ſom dig frukta, bewarat hafwer; och bewiſar dem, ſom tröſta uppå dig, inför menniſkors barn!

21. Du förgömmer dem hemliga när dig för hwars mans trug; du förſkyler dem i hyddone för de trätoſamma tungor.
1 Sam. 23: 14, 19. 24: 2, ꝛc. Pſ. 27: 5. Jer. 36: 26.

22. Lofwad ware HErren, att han mig en underlig godhet bewiſat hafwer, i enom faſtom ſtad.

23. Ty jag ſade i mine häpenhet: Jag är bortdrifwen ifrå dine ögon; likwäl hörde du mine böns röſt, då jag till dig ropade.
Pſ. 22: 2. 1 Sam. 23: 26, 27.

24. Älſker HErran, alle hans helige. HErren bewarar de trogna, och wedergäller dem rikeliga, ſom högmod öfwa.

25. Warer tröſte och oförfärade, alle I ſom HErran förbiden. Pſ. 27: 14.

32. Pſalmen.

2. Bot-Pſalmen.

En underwiſning Davids. Säll är den, hwilkom öfwerträdelſen förlåten är, dem ſynden öfwerſkyld är.
Rom. 4: 6, ꝛc.

2. Säll är den menniſka, ſom HErran icke tillräknar mißgerning; i hwilkens anda ingen falſkhet är.

3. Ty då jag wille förtigat, för-

ſmäktade min ben, genom min dagliga gråt. Ordſp. 28: 13.

4. Ty din hand war dag och natt ſwår på mig, ſå att min wätſka borttorkades, ſåſom det om ſommaren torrt warder. Sela. Pſ. 38: 3, 5. 65: 4.

5. Derföre bekänner jag dig mina ſynd, och förſkyler intet mina mißgerning. Jag ſade: Jag will bekänna för HERranom min öfwerträdelſe; då förlätſt du mig mine ſynds mißgerning. Sela. Eſ. 65: 24.

6. För detta ſkola alle helige bedja dig i rättom tid; derföre, när ſtore wattufloder komma, ſkola de intet räcka intill dem. Pſ. 19: 13. Eſ. 49: 8. 2 Cor. 6: 2.

7. Du äſt mitt beſkärm, bewara mig dock för ångeſt; att jag förloßad må ganſka gladeliga fröjdas. Sela.

8. Jag will underwiſa dig och lära dig wägen, den du wandra ſkall; jag ſkall leda dig med mine ögon.

9. Warer icke ſåſom häſtar och mular, ſom intet förſtånd hafwa; hwilkom man måſte lägga bett och betſel i munnen, om de icke till dig wilja. Ordſp. 26: 3.

10. Den ogudaktige hafwer många plågor; men den ſom hoppas uppå HERran, honom ſkall barmhertighet omfatta. Ordſp. 12: 21.

11. Fröjder eder af HERranom, och warer glade, I rättfärdige; och berömmer eder, alle I fromme.

33. Pſalmen.

Guds ſannfärdighet, magt, tro.

Fröjder eder af HERranom, I rättfärdige; de fromme ſkola priſa honom härliga.

2. Tacker HERranom med harpor; och lofſjunger honom på pſaltare af tio ſtränger. Pſ. 92: 4.

3. Sjunger honom en ny wiſo; ſjunger wäl på ſträngaſpel med klingande ljud.

4. Ty HERrans ord är ſannfärdigt; och hwad han lofwar, det håller han wiſſerliga. 4 Moſ. 23: 19. 1 Sam. 15: 29.

5. Han älſkar rättfärdighet och dom; jorden är full af HERrans godhet. Pſ. 119: 64.

6. Himmelen är gjord genom HERrans ord, och all hans här genom hans muns anda. 1 Moſ. 1: 2.

7. Han håller wattnet i hafwet tillſammans, ſåſom uti en lägel; och lägger djupen i det fördolda. 1 Moſ. 1: 9. Job 38: 10.

8. All werlden frukte HERran; honom rädes allt det ſom på jordene bor.

9. Ty om han ſäger, ſå ſker det; om han bjuder, ſå är det gjordt. Pſ. 148: 5.

10. HERren gör Hedningarnas råd omintet, och wänder folks tankar. Pſ. 2: 1, 2, 4.

11. Men HERrans råd blifwer ewinnerliga; hans hjertas tankar i ewighet. Ordſp. 19: 21. Eſ. 46: 10.

12. Saligt är det folk, hwilkets Gud HERren är; det folk, ſom han till ett arf utkorat hafwer. Pſ. 144: 15.

13. HERren ſkådar neder af himmelen, och ſer all menniſkors barn.

14. Utaf ſinom faſta ſtol ſer han uppå alla de ſom på jordene bo.

15. Han böjer allas deras hjerta; han aktar uppå alla deras gerningar. Ordſp. 16: 1, 2, 9. 21: 1, 2.

16. Enom Konung hjelper intet hans ſtora magt; enom kämpa warder icke hulpet genom hans ſtora kraft. 2 Chr. 14: 11.

17. Häſtar hjelpa ock intet, och deras ſtora ſtarkhet frälſar intet. Job 39: 21. Pſ. 147: 10. Ordſp. 21: 31.

18. Si, HERrans öga ſer uppå dem ſom frukta honom; de ſom uppå hans godhet tröſta;

19. Att han ſkall fria deras ſjäl ifrå dödenom, och föda dem i hårdom tid. Pſ. 34: 10, 11. 37: 19.

20. Wår ſjäl wänter efter HERranom; han är wår hjelp och ſköld.

21. Ty wårt hjerta gläder ſig af honom, och wi hoppes på hans helga Namn.

22. Din godhet, HERre, ware öfwer oß, ſåſom wi på dig förtröſte.

34. Pſalmen.

Tackſägelſe för Guds godhet.

En Pſalm Davids, då han förwandlade ſitt anſigte för Abimelech; den honom ifrå ſig dref, och han gick ſin wäg. 1 Sam. 21: 10. Pſ. 56: 1.

2. Jag will lofwa HERran i allom tid; hans lof ſkall alltid wara i minom mun. Pſ. 146: 2.

3. Min ſjäl ſkall berömma ſig af HERranom, att de elände ſkola höra det, och glädja ſig.

4. Priſer med mig HERran, och låter oß med hwarannan upphöja hans Namn.

5. Då jag ſökte HERran, ſwarade han mig, och frälſte mig utur all min fruktan.

6. De ſom uppå honom ſe, de warda upplyſte, och deras anſigte warder icke till ſkam.

7. Då denne elände ropade, hörde honom HERren; och halp honom utur all hans nöd.

8. HERrans Ängel lägrar ſig omkring dem ſom frukta honom, och hjelper dem ut. 1 Moſ. 32: 1, 2. 2 Kon. 6: 17.

9. Smaker och ſer, huru ljuflig HERren är; ſäll är den ſom tröſter uppå honom. 1 Petr. 2: 3. Pſ. 2: 12.

10. Frukter HERran, I hans helige; ty de ſom frukta honom, de hafwa ingen briſt. Pſ. 33: 19. 37: 19.

11. De rike ſkola torftige wara och hungra; men de ſom HERran ſöka, hafwa ingen briſt på något godt. Luc. 1: 53.

12. Kommer hit, barn, hörer mig; jag will lära eder HERrans fruktan.

13. Hwilken är den ſom ett godt lefwande begärar, och gerna goda dagar hade? 1 Petr. 3: 10.

14. Bewara dina tungo för det ondt är, och dina läppar, att de intet bedrägeri tala. Eph. 4: 29. 5: 4. Col. 4: 6.

15. Låt af det onda, och gör det goda; ſök friden, och far efter honom. Am. 5: 15. Ebr. 12: 14.

16. HERrans ögon ſe uppå de rättfärdiga, och hans öron på deras ropande. 2 Chr. 16: 9. Pſ. 33: 18

17. Men HERrans anſigte ſtår öfwer dem ſom ondt göra, ſå att han utſkrapar deras åminnelſe af jordene. Pſ. 73: 20. 109: 15.

18. Då de rättfärdige ropa, ſå hörer HERren; och hjelper dem utur alla deras nöd. Pſ. 145: 18.

19. HERren är hardt när dem ſom ett förbråkadt hjerta hafwa; och hjelper dem ſom ett bedröfwadt mod hafwa. Pſ. 51: 19. Eſ. 66: 2.

20. Den rättfärdige måſte mycket lida; men HERren hjelper honom utu thy allo.

21. Han bewarar honom all hans ben, att icke ett ſönderbrutet warder. Matth. 10: 30. Joh. 19: 36.

22. Den ogudaktiga ſkall det onda dräpa; och de ſom hata den rättfärdiga, de ſkola brottslige warda.

23. HERren förlöſer ſina tjenares ſjälar; och alle de ſom tröſta på honom, ſkola icke warda brottslige.

35. Pſalmen.

Emot de grufweliga fiendar.

En Pſalm Davids. HERre, trät med dem ſom med mig träta; ſtrid emot dem ſom på mig ſtrida.

2. Tag ſköld och ſpjut, och ſtatt upp till att hjelpa mig.

3. Drag fram glafwen, och beſkydda mig emot mina förföljare. Säg till mina ſjäl: Jag är din hjelp.

4. Skämme ſig, och warde beſpottade, alle de ſom efter mina ſjäl ſtå; wände tillrygga, och warde till ſkam, de ſom mig ondt wilja; Pſ. 40: 15, 16. 70: 3, ꝛc.

5. Warde ſåſom agnar för wäder, och HERrans Ängel bortdrifwe dem. Pſ. 1: 4. Oſ. 13: 3.

6. Deras wäg warde mörk och ſlipper; och HERrans Ängel förfölje dem. Pſ. 69: 24.

7. Ty de hafwa utan ſak ſtällt mig ſin nät till förderf, och hafwa utan ſkuld grafwit mine ſjäl en grop. Pſ. 9: 16. 57: 7. Matth. 22: 15.

8. Han warde oförſedt öfwerfallen, och hans nät, ſom han ſtällt hafwer, fånge honom; och han warde deruti öfwerfallen. Pſ. 141: 10.

9. Men min ſjäl fröjde ſig af HERranom, och ware glad af hans hjelp.

10. All min ben ſäge: HERre, ho är din like? du ſom hjelper den elända ifrå den honom för ſtark är, och den elända och fattiga ifrå ſina röfware.

11. Der träda wrång wittne fram, och de wittna öfwer mig, deß jag intet ſkyldig är. Matth. 26: 60. Luc. 23: 2, 10. Joh. 18: 30.

12. De göra mig ondt för godt, att min ſjäl måſte wara, ſåſom hon intet godt gjort hade. Pſ. 109: 5.

13. Men jag, när de kranke woro, drog en ſäck uppå; plågade mig med faſtande, och bad träget af hjertat. Pſ. 69: 11.

14. Jag höll mig, ſåſom det hade warit min wän och broder. Jag gick ſorgſe, ſåſom den der ſörjer om ſine moder.

15. Men de glädja ſig öfwer min ſkada, och förſamla ſig; de halte förſamla ſig emot mig oförſedt; de rifwa, och hålla intet upp. Matth. 26: 3, 4.

16. Med dem, ſom ſkrymta och begabba för bukens ſkull, bita de ſina tänder tillſamman öfwer mig.

17. HERre, huru länge will du ſe häruppå? Fräls dock mina ſjäl ifrå deras buller, och mina enſamma ifrå de unga lejon. Pſ. 22: 21, 22.

18. Jag will tacka dig uti den ſtora förſamlingene, och ibland mycket folk will jag priſa dig. Pſ. 22: 26. 40: 10, 11.

19. Låt dem icke glädja ſig öfwer mig, ſom mig utan ſkäl fiender äro; eller begabba med ögonen, ſom utan ſkuld hata mig. Joh. 15: 25.

20. Ty de akta göra ſkada, och ſöka falſka ſaker emot de ſtilla i landena;

21. Och gapa med ſin mun widt upp emot mig, och ſäga: Så, ſå, det ſe wi gerna. Job 16: 10. Eſ. 57: 4.

22. HERre, du ſer det, tig icke. HERre, war icke långt borto ifrå mig.

23. Uppwäck dig, och waka upp till min rätt, och till mina ſak, min Gud och HERre.

24. HERre, min Gud, döm mig efter dina rättfärdighet, att de icke ſkola glädja ſig öfwer mig.

25. Låt dem icke ſäga i ſin hjerta; Så, ſå, det wille wi. Låt dem icke ſäga: Wi hafwe uppſwulgit honom.

26. Skämme ſig, och till blygd warde, alle de ſom glädja ſig öfwer min ofärd. Warde med blygd och ſkam iklädde de ſom berömma ſig emot mig. Pſ. 109: 18, 19.

27. Berömme och glädje ſig de ſom mig unna, att jag behåller rätt; och alltid ſäge: Lofwad ware HERren högeliga, den ſinom tjenare godt will. Pſ. 40: 17.

28. Och min tunga ſkall tala om dine rättfärdighet, och priſa dig dagliga. Pſ. 7: 18.

36. Pſalmen.

Emot gudlöſa ſkrymtare.

En Pſalm Davids, HERrans tjenares, till att föreſjunga.

2. Jag ſäger i ſanningene, att de ogudaktige arge ſkalkar äro; ty när dem är ingen Gudsfruktan.

3. De roſa hwarannan inbördes, att de måga främja ſina onda ſaker, och ſkämma andra.

4. All deras lära är ſkadelig och lögn; de låta ock intet underwiſa ſig, att de måtte något godt göra;

5. Utan de tänka till ſkada på deras ſäng; och ſtå faſte på den onda wägen, och ſky för intet ondt. Ordſp. 4: 16. Mich. 2: 1.

6. HERre, din godhet räcker ſå widt ſom himmelen är, och din ſanning ſå widt ſom ſkyarna gå. Pſ. 57: 11. 108: 5.

7. Din rättfärdighet ſtår ſåſom Guds berg, och dine rätter ſåſom ſtor djup. HERre, du hjelper både menniſkom och fänad. Pſ. 92: 6. Rom. 11: 33. Pſ. 145: 15.

8. Huru dyr är din godhet, Gud, att menniſkors barn tröſt hafwa under dina wingars ſkugga! Pſ. 17: 8. 57: 2.

9. De warda druckne utaf dins hus rika håfwor, och du ſkänker dem med wälluſt, ſåſom med enom ſtröm.

10. Ty när dig är en lefwandes källa, och i dino ljuſe ſe wi ljus. Jer. 2: 13. 17: 13.

11. Utbred dina godhet öfwer dem ſom känna dig, och dina rättfärdighet öfwer de fromma.

12. Låt mig icke undertrampad warda af de ſtolta, och de ogudaktigas hand omſtörte mig icke;

13. Utan låt de ogerningsmän der falla, att de måga bortdrifne warda, och icke beſtå kunna.

37. Pſalmen

Gudlöshets lycka oſtadig.

En Pſalm Davids. Harmas icke öfwer de onda; war icke nitiſk öfwer de ogerningsmän. Ordſp. 24: 19. Pred. 7: 10.

2. Ty ſåſom gräs warda de ſnart afhuggne, och ſåſom gröna örter ſkola de förwißna. Pſ. 92: 8.

3. Haf hopp till HERran, och gör det godt är; blif i landet, och föd dig redeliga.

4. Haf dina luſt i HERranom; han ſkall gifwa dig hwad ditt hjerta önſkar.

5. Befalla HERranom din wäg, och hoppas uppå honom; han ſkall wäl görat; Pſ. 55: 23. 1 Petr. 5: 7.

6. Och ſkall frambära dina rättfärdighet ſåſom ett ljus, och din rätt ſåſom en middag.

7. Förbida HERran, och wänt efter honom. Harmas icke öfwer den, hwilkom all ting, efter hans wilja, lyckoſamliga framgå. Pred. 10: 4.

8. Håll tillbaka af wrede, och öfwergif grymhet; blif icke wred, ſå att du ock illa gör.

9. Ty de onda ſkola utrotade warda; men de, ſom wänta efter HERran, ſkola ärfwa landet. Matth. 5: 5.

10. Det är ännu en liten tid, ſå är den ogudaktige intet mer; och när du efter hans rum ſer, ſkall han borto wara.

11. Men de elände ſkola ärfwa landet, och luſt hafwa i ſtorom frid. Pſ. 119: 165.

12. Den ogudaktige trugar den rättfärdiga, och biter ſina tänder tillſamman öfwer honom. Pſ. 112: 10.

13. Men HERren ler åt honom; ty han ſer att hans dag kommer. Pſ. 2: 4.

14. De ogudaktige draga ut ſwärdet, och bända ſin båga, att de ſkola fälla den elända och fattiga, och ſlagta de fromma.

15. Men deras ſwärd ſkall gå in i deras hjerta, och deras båge ſkall ſönderbriſta.

16. Det litsla, ſom en rättfärdig hafwer, är bättre än många ogudaktigas ſtora håfwor.

17. Ty de ogudaktigas arm ſkall ſönderbrytas; men HERren håller de rättfärdiga wid magt. Pſ. 1: 6.

18. HERren känner de frommas dagar, och deras gods ſkall blifwa ewinnerliga. Pſ. 139: 16.

19. De ſkola icke på ſkam komma i den onda tiden, och i hårdom årom ſkola de nog hafwa. Pſ. 33: 19. 34: 10.

20. Ty de ogudaktige ſkola förgås; och HERrans fiender, om de än wore ſåſom en koſtelig äng, ſkola de likwäl förſwinna, ſåſom en rök förſwinner. Pſ. 68: 3.

21. Den ogudaktige borgar, och betalar intet; men den rättfärdige är barmhertig och mild.

22. Ty hans wälſignade ärfwa landet; men hans förbannade warda utrotade.

23. Af HERranom warder ſådana mans gång främjad, och han hafwer luſt till hans wäg.

24. Om han faller, warder han ej bortkaſtad; ty HERren håller honom wid handen.

25. Jag hafwer ung warit, och är gammal worden, och hafwer ännu aldrig ſett den rättfärdiga förlåten, eller hans ſäd efter bröd gå.

26. Han är alltid barmhertig, och lånar gerna; och hans ſäd ſkall wälſignad warda. Pſ. 112: 5. Luc. [illegible]: 34, 35.

27. Låt af det onda, och gör det goda, och blif i ewig tid. Pſ. 34: 15.

28. Ty HERren älſkar rätten, och öfwergifwer icke ſina heliga; ewinnerliga warda de bewarade; men de ogudaktigas ſäd ſkall utrotad warda. Pſ. 21: 11.

29. De rättfärdige ärfwa landet, och blifwa derinne ewinnerliga.

30. Dens rättfärdigas mun talar wishet, och hans tunga lärer rätten. Ordſp. 31: 26.

31. Hans Guds lag är i hans hjerta; hans ſteg ſlinta icke. Pſ. 40: 9. Eſ. 51: 7.

32. Den ogudaktige waktar uppå den rättfärdiga, och aktar dräpa honom.

33. Men HERren låter honom icke uti hans händer, och fördömer honom icke, då han dömd warder.

34. Förbida HERran, och håll hans wäg, ſå ſkall han upphöja dig, ſå att du ſkall ärfwa landet. Du ſkall ſe, att de ogudaktige utrotade warda.

35. Jag hafwer ſett en ogudaktig, den war faſt wäldig, och utbredde ſig, och grönſkades ſåſom ett laurbärsträ. 1 Sam. 25: 2, ꝛc. 31: 1, ꝛc. Job 20: 5. Pſ. 52: 3, 9.

36. Då man gick der framom, ſi, ſå war han borto; jag frågade efter honom, då wardt han ingenſtäds funnen. Job 20: 7. Pſ. 10: 15.

37. Blif from, och håll dig rätt; ty ſlikom ſkall det på ſiſtone wäl gå.

38. Men de öfwerträdare ſkola tillſammans förgås, och de ogudaktige på ſiſtone utrotade warda. Pſ. 5: 5, 6.

39. Men HERren hjelper de rättfärdiga; han är deras ſtarkhet i nöd. Pſ. 9: 10.

40. Och HERren ſkall wara dem biſtåndig, och hjelpa dem; han ſkall undſätta dem ifrå de ogudaktiga, och frälſa dem; ty de tröſta uppå honom.

38. Pſalmen.

3. Bot-Pſalmen.

En Pſalm Davids, till åminnelſe. Pſ. 132: 1.

2. HERre, ſtraffa mig icke i dine wrede, och näps mig icke i dine grymhet. Pſ. 6: 2. Jer. 10. 24. Heſ. 5: 15.

3. Ty din ſkott äro faſtnad i mig, och din hand trycker mig. 5 Moſ. 32: 23. Job 6: 4.

4. Det är intet helbregda på min kropp, för ditt hots ſkull; och ingen frid är i minom benom, för mina ſynders ſkull.

5. Ty mina ſynder gå öfwer mitt hufwud; ſåſom en tung börda äro de mig för ſwåra wordna. Pſ. 88: 17.

6. Min ſår lukta och ruttna, för min galenſkaps ſkull.

7. Jag går krokot och mycket luto; hela dagen går jag ſorgſe.

8. Ty mina länder borttorkas med allo, och intet helbregda är på minom kropp.

9. Jag är allt för mycket förkroßad och ſönderſlagen; jag ryter för mins hjertas oros ſkull.

10. HERre, för dig är allt mitt begär; och min ſuckan är dig intet fördold.

11. Mitt hjerta bäfwar; min kraft hafwer mig förlåtit, och mins ögons ljus är icke när mig.

12. Mine wänner och fränder ſtå gent mot mig, och ſe mina plågo, och mine näſte träda faſt fjerran. Pſ. 27: 10. 88: 19.

13. Och de der efter mina ſjäl ſtå, de gildra för mig; och de ſom mig ondt wilja, rådſlå huru de ſkada göra måga, och gå om med all liſt.

14. Men jag måſte wara ſåſom en döfwer, och höra intet; och ſåſom en dumbe, den ſin mun intet upplåter; Pſ. 39: 2, 10.

15. Och måſte wara ſåſom en den der intet hörer, och den der ingen genſwar i ſinom mun hafwer.

16. Men jag bidar, HERre, efter dig; du, HERre min Gud, warder mig hörandes.

17. Ty jag tänker, att de ju icke ſkola glädjas öfwer mig; om min fot ſtapplade, ſkulle de högeligen berömma ſig öfwer mig.

18. Ty jag är gjord till att lida, och min wärk är alltid för mig. Pſ. 39: 3.

19. Ty jag gör mina mißgerning kunnoga, och ſörjer för mina ſynd. Pſ. 51: 5.

20. Men mine fiender lefwa, och äro mägtige; de mig utan ſkuld hata, äro ſtore. Pſ. 3: 2.

21. Och de mig ondt göra för godt, ſätta ſig emot mig; derföre, att jag far efter det godt är. Pſ. 119: 95.

22. Förlåt mig icke, HERre; min Gud, war icke långt ifrå mig.

23. Skynda dig till att göra mig biſtånd, HERre, min hjelp. Eſ. 45: 21. Ap. G. 4: 12.

39. Pſalmen.

Chriſtelig lefnad, ſalig död.

En Pſalm Davids, till at föreſjunga för Jeduthun. 1 Chr. 25: 1, 3, 6.

2. Jag hafwer ſatt mig före, jag will taga mig wara, att jag icke ſyndar med mine tungo; jag will hålla min mun tillbaka ſåſom med bett; efter jag ſå måſte ſe den ogudaktiga för mig. Pſ. 17: 3.

3. Jag är tyſtnad och ſtilla worden, och tiger om glädjena; och måſte fräta mina ſorg i mig. Pſ. 38: 18.

4. Mitt hjerta är brinnande i mig, och när jag tänker deruppå, warder jag upptänd; jag talar med mine tungo.

5. Men, HERre, lär mig dock, att det måſte få en ända med mig, och mitt lif ett mål hafwa, och jag hädan måſte. Pſ. 90: 12.

6. Si, mine dagar äro en twärhand för dig, och mitt lif är ſåſom intet för dig. Huru platt intet äro alla menniſkor, de dock ſå ſäkre lefwa. Sela. Pſ. 144: 4. 62: 10.

7. De gå bort ſåſom en ſkugge, och göra ſig mycken onyttig oro; de ſamka tillhopa, och weta icke ho det få ſkall. Job 8: 9. 14: 2. Pred. 2: 18. 5: 13, 15.

8. Nu, HERre, wid hwad ſkall jag tröſta mig? Uppå dig hoppas jag.

9. Fräls mig ifrån alla mina ſynder, och låt mig icke dem galnom till ſpott warda.

10. Jag will tiga, och icke upplåta min mun; du ſkall wäl görat. Pſ. 38: 14.

11. Wänd dina plågo ifrå mig; ty jag är förſmäktad för dine hands ſtraff.

12. När du en tuktar för ſyndenes ſkull, ſå warder hans fägring förtärd ſåſom af mal. Ack! huru platt intet äro dock alla menniſkor. Sela. Pſ. 6: 8.

13. Hör mina bön, HERre, och förnim mitt ropande, och tig icke öfwer mina tårar; ty jag är en främling för dig, och en gäſt ſåſom alle mine fäder. 3 Moſ. 25: 23. 1 Chr. 29: 15. Pſ. 119: 19. Ebr. 11: 13. 1 Petr. 2: 11.

14. Håll upp af mig, att jag wederqwicker mig, förr än jag bortfar, och är icke mer här. Job 7: 16.

40. Pſalmen.

Chriſti lidande, ämbete.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga.

2. Jag förbidde HErran; och han böjde ſig till mig, och hörde mitt rop;

3. Och drog mig utu den grufweliga kulone, och utu träcken; och ſatte mina fötter uppå ett hälleberg, ſå att jag wißt gå kan; Pſ. 69: 15. 31: 9.

4. Och hafwer gifwit mig en ny wiſo i munnen, till att lofwa wår Gud. Det ſkola månge ſe, och frukta HERran, och hoppas uppå honom. Eſ. 52: 15.

5. Säll är den ſom ſitt hopp ſätter till HERran, och icke wänder ſig till de högfärdiga, och de der med lögn umgå.

6. HERre, min Gud, ſtor äro din under, och dine tankar ſom du på oß bewiſar; dig är ingen ting lik. Jag will förkunna dem, och deraf ſäga, ändock de ſtå icke till att räkna. Pſ. 92: 6. 2 Moſ. 15: 11.

7. Offer och ſpisoffer behaga dig intet; men öronen hafwer du öppnat mig. Du will hwarken bränneoffer eller ſyndoffer. Ebr. 10: 5.

8. Då ſade jag: Si, jag kommer; i bokene är ſkrifwet om mig. 1 Moſ. 3: 15. 12: 3. 18: 18. 22: 18. 26: 4. 49: 10. Luc. 24: 27. Ap.G. 10: 43. Ebr. 13: 8.

9. Din wilja, min Gud, gör jag gerna; och din lag hafwer jag i mitt hjerta. Pſ. 37: 13.

10. Jag will predika rättfärdigheten uti den ſtora förſamlingen. Si, jag will icke låta ſtoppa mig munnen till; HERre, du wetſt det. Pſ. 22: 23, 26. 35: 18.

11. Dina rättfärdighet fördöljer jag icke i mitt hjerta; om dina ſanning och om dina ſalighet talar jag. Jag fördöljer icke dina godhet och trohet, uti den ſtora förſamlingen.

12. Men, HERre, wänd dock icke dina barmhertighet ifrå mig; låt dina godhet och trohet bewara mig alltid. Pſ. 59: 2.

13. Ty mig är ondt uppåkommet, der

intet tal på är; mina ſynder hafwa tagit mig fatt, ſå att jag icke ſe kan; de äro flera än håren på mitt hufwud, och mitt hjerta hafwer öfwergifwit mig. Pſ. 31: 11.

14. Låt det täckas, dig, HERre, att du undſätter mig; ſkynda dig, HERre, till att hjelpa mig.

15. Skämme ſig, och på ſkam komme, alle de ſom efter mina ſjäl ſtå, att de ſkola förgöra henne; falle tillrygga, och komme på ſkam de mig ondt unna. Pſ. 35: 4. 70: 3, ꝛc.

16. Förſkräcke ſig uti ſine ſkam de ſom öfwer mig ropa: Så, ſå.

17. Fröjde ſig och ware glade i dig, alle de ſom fråga efter dig; och de ſom dina ſalighet älſka, ſäge alltid: HERren ware högeliga lofwad. Pſ. 34: 3, 4, 5. 35: 27.

18. Ty jag är fattig och elände, men HERren ſörjer för mig. Du äſt min hjelpare och förloßare; min Gud, förtöfwa icke.

41. Pſalmen.

Wälgerningar, otackſamhet.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga.

2. Säll är den, ſom låter ſig wårda om den fattiga; honom ſkall HERren hjelpa i den onda tiden. Pſ. 112: 5, 9. Eſ. 58: 7.

3. HERren ſkall bewara honom, och hålla honom i lifwe, och låta honom gå wäl på jordene, och icke gifwa honom uti hans fiendars wilja. Dan. 4: 24.

4. HERren ſkall wederqwicka honom på hans ſoteſäng; du hjelper honom ifrån alla hans krankhet.

5. Jag ſade: HERre, war mig nådelig; hela mina ſjäl, ty jag hafwer ſyndat emot dig.

6. Mine owänner talade ondt emot mig: När kan han dö, och hans namn förgås?

7. De komma till at ſkåda, och menat dock intet af hjertat; utan ſöka något, det de laſta måga, gå bort och förat ut. Luc. 14: 1, ꝛc.

8. Alle de ſom mig hata, taßla tillhopa emot mig, och tänka ondt öfwer mig.

9. De hafwa beſlutit ett ſkalkaſtycke öfwer mig: När han ligger, ſkall han intet uppſtå igen. 2 Sam. 16: 1, ꝛc. 17: 1, ꝛc.

10. Och min wän, den jag mig betrodde, den mitt bröd åt, trampade mig under fötterna. Pſ. 55: 14, 15. Matth. 26: 14. Marc. 14: 10. Luc. 22: 4. Joh. 13: 18. Ap. G. 1: 16.

11. Men du, HERre, war mig nådelig, och hjelp mig upp, ſå will jag wedergälla dem.

12. Derpå märker jag, att du ett behag till mig hafwer, att min fiende icke ſkall glädja ſig öfwer mig.

13. Men mig uppehåller du för mina fromhets ſkull, och ſtäller mig inför ditt anſigte ewinnerliga.

14. Lofwad ware HERren, Iſraels Gud, ifrån nu, allt intill ewighet. Amen, Amen.

42. Pſalmen.

Förföljelſes elände, tröſt.

En underwisning, Korah barnas, till att föreſjunga. 1 Chr. 6: 33, ꝛc. Pſ. 44: 1.

2. Såſom hjorten ropar efter friſkt watten, ſå ropar min ſjäl, Gud, till dig.

3. Min ſjäl törſter efter Gud, efter den lefwande Gud: När ſkall jag dertill komma, att jag måtte ſe Guds anſigte? Pſ. 63: 2, 3. 84: 3.

4. Mine tårar äro min ſpis dag och natt, då man dagliga till mig ſäger: Hwar är nu din Gud? Pſ. 80: 6. 102: 10.

5. När jag nu derpå tänker, ſå utgjuter jag mitt hjerta wid mig ſjelfwan; ty jag wille gerna gå med hopenom, och med dem wandra till Guds hus; med glädje och tackſägelſe, ibland hopen ſom högtid hålla.

6. Hwad bedröfwar du dig, min ſjäl, och äſt ſå orolig i mig? Hoppas uppå Gud; ty jag ſkall ännu tacka honom, att han hjelper mig med ſitt anſigte.

7. Min Gud, bedröfwad är min ſjäl i mig; derföre tänker jag på dig, i det land wid Jordan, och Hermonim, på de litsla bergena. 5 Moſ. 3: 8.

8. Dine floder fräſa faſt, ſå att ett djup bruſar här, och ett djup der; alle

dine wattuwågor och böljor gå utöfwer mig.

9. Om dagen hafwer HERren utlofwat ſina godhet, och om nattene ſjunger jag honom, och beder till mins lifs Gud. Pſ. 92: 3.

10. Jag ſäger till Gud, min klippa: Hwi hafwer du förgätit mig? Hwi måſte jag gå ſå ſorgſe, när min fiende mig tränger? Pſ. 13: 2. 18: 3. 43: 2.

11. Det är ſåſom ett mord i mina ben, att mine fiender ſtämma mig; då de dagliga till mig ſäga: Hwar är nu din Gud? Pſ. 115: 2.

12. Hwad bedröfwar du dig, min ſjäl, och äſt ſå orolig i mig? Hoppas uppå Gud; ty jag ſkall ännu tacka honom, att han mitt anſigtes hjelp och min Gud är. Pſ. 43: 5.

43. Pſalmen.

Gud högſte domaren.

Döm mig, Gud, och uträtta min ſak emot det oheliga folk; och fräls mig ifrå de falſka och onda menniſkor.

2. Ty du äſt, Gud, min ſtarkhet; hwi bortdrifwer du mig? Hwi låter du mig gå ſå ſorgſe, då min fiende tränger mig? Pſ. 42: 10.

3. Sänd ditt ljus och dina ſanning, att de leda mig, och föra mig till ditt helga berg, och till dina boning; 2 Sam. 6: 17.

4. Att jag ingår till Guds altare, till Gud, ſom min glädje och fröjd är, och tackar dig, Gud, på harpo, min Gud. Pſ. 26: 6.

5. Hwad bedröfwar du dig, min ſjäl, och äſt ſå orolig i mig? Hoppas uppå Gud; ty jag ſkall ännu tacka honom, att han mitt anſigtes hjelp och min Gud är. Pſ. 42: 12.

44. Pſalmen.

De heligas tillſtånd, bön.

En underwisning Korah barnas, till att föreſjunga. P. 42: 1.

2. Gud, wi hafwe med wåra öron hört, wåre fäder hafwa det förtäljt oß, hwad du i deras dagar gjort hafwer fordom. Pſ. 78: 3.

3. Du hafwer med dine hand fördrifwit Hedningarna; men dem hafwer du inſatt. Du hafwer förderfwat folken; men dem hafwer du utwidgat. 2 Moſ. 15: 17. Pſ. 80: 9. 9: 6.

4. Ty de hafwa icke intagit landet genom ſitt ſwärd, och deras arm halp dem intet; utan din högra hand, din arm och ditt anſigtes ljus; ty du hade ett behag till dem. Joſ. 24: 12. 2 Moſ. 33: 14. 4 Moſ. 6: 25.

5. Gud, du äſt den ſamme min Konung, ſom Jacob hjelp tillſäger.

6. Igenom dig ſkole wi nederſlå wåra fiendar. I ditt Namn wilje wi undertrampa dem ſom ſig emot oß ſätta. Pſ. 18: 39.

7. Ty jag förlåter mig icke uppå min båga, och mitt ſwärd kan intet hjelpa mig; 1 Sam. 17: 39.

8. Utan du hjelper oß ifrå wåra fiendar, och gör dem till ſkam, ſom hata oß.

9. Wi wilje dagliga berömma oß af Gudi, och tacka dino Namne ewinnerliga. Sela.

10. Hwi bortdrifwer du då nu oß, och låter oß till ſkam warda; och drager icke ut i wårom här?

11. Du låter oß fly för wåra fiendar, att de, ſom oß hata, ſkola beröfwa oß.

12. Du låter uppäta oß ſåſom får, och förſtrör oß ibland Hedningarna.

13. Du ſäljer ditt folk förgäfwes, och tager der intet före. 5 Moſ. 32: 30. Dom. 2: 14. Heſ. 30: 12.

14. Du gör oß till ſmälek wårom grannom; till ſpott och hån dem ſom omkring oß äro. Pſ. 79: 4.

15. Du gör oß till ett ordſpråk ibland Hedningarna, och att folken riſta hufwudet öfwer oß. 2 Kon. 19: 21.

16. Dagliga är min ſmälek för mig, och mitt anſigte är fullt med ſkam;

17. Att jag måſte de förſmädare och laſtare höra, och fienderna och de hämndgiruga ſe.

18. Allt detta är öfwer oß kommet, och wi hafwe dock intet förgätit dig, eller otroliga i ditt förbund handlat.

19. Wårt hjerta är icke affallet, eller wår gång wiken ifrå din wäg;

20. Att du ſå ſönderſlår oß ibland drakar, och öfwertäcker oß med mörker.

21. Om wi wår Guds Namn förgätit hade, och wåra händer upplyft till en främmande Gud;

22. Det kunde Gud wäl finna. Nu känner han ju wår hjertans grund.

23. Ty wi warde ju dagliga för dina ſkull dräpne, och äro räknade ſåſom ſlagtefår. Rom. 8 : 36.

24. Uppwäck dig, HErre; hwi ſofwer du? Waka upp, och bortdrif oß icke med allo.

25. Hwi fördöljer du ditt anſigte; och förgäter wårt elände och twång? Pſ. 13 : 2.

26. Ty wår ſjäl är nederböjd till jordena; wår buk låder wid jordena. Pſ. 7 : 6. Eſ. 51 : 23.

27. Statt upp, hjelp oß, och förlös oß, för dina godhets ſkull.

45. Pſalmen.

Christus och förſamlingen.

En brudwiſa och underwisning, Korah barnas, om roſena, till att föreſjunga. Pſ. 69 : 1. Eph. 5 : 25, 32.

2. Mitt hjerta diktar en ſkön wiſo, jag will ſjunga om en Konung; min tunga är en god ſkrifwares penne. Pſ. 2 : 6. 2 Sam. 23 : 2. 2 Petr. 1 : 19, ꝛc.

3. Du äſt den dägeligaſte ibland menniſkors barn. Täckelige äro dine läppar; derföre wälſignar dig Gud ewinnerliga. Hög. W. 1 : 16. 5 : 13.

4. Bind ditt ſwärd wid din ſido, du hjelte; och pryd dig härliga.

5. Lyckoſamliga gånge dig i dinom ſkrud; drag fram för ſanningenes ſkull, och till att behålla de elända wid rätt; ſå ſkall din högra hand bewiſa under. Pſ. 72 : 4.

6. Skarp äro din ſkott; ſå att folken för dig ſkola nederfalla, midt ibland Konungens fiendar.

7. Gud, din ſtol blifwer alltid och i ewighet; dins rikes ſpira är en rättwis ſpira. Pſ. 110 : 2. Ebr. 1 : 8.

8. Du älſkar rättfärdigheten, och hatar ogudaktigt wäſende; derföre hafwer Gud, din Gud, ſmort dig med glädjenes oljo, mer än dina medbröder. Pſ. 2 : 2.

9. Dina kläder äro klart myrrham, aloe och kezia; när du i dine ſköna härlighet utu de elphenbenspalats utgår.

10. Uti dinom ſkrud gå Konungadöttrar. Bruden ſtår på dine högra hand, uti klart koſteligit guld. Eſ. 49 : 18.

11. Hör dotter, ſe uppå, och böj dina öron; förgät ditt folk, och dins faders hus;

12. Så ſkall Konungen få luſt till dina dägelighet; ty han är din HErre, och du ſkall tillbedja honom.

13. Dottren Tyrus ſkall wara der med ſkänker; de rike i folkena ſkola bedja inför dig. Pſ. 68 : 30. 72 : 10. 87 : 4.

14. Konungens dotter är ganſka härlig inwärtes; hon är klädd i gyldene ſtycke.

15. Man förer henne uti ſtickad kläder in till Konungen; och hennes lekſyſtrar, jungfrurna, ſom efter henne gå, förer man till dig.

16. Man förer dem med glädje och gamman, och de gå in i Konungens palats.

17. Uti dina fäders ſtad ſkall du ſöner få; dem ſkall du ſätta till Förſtar i hela werldene. Matth. 19 : 28. Upp. 1 : 6. 5 : 10.

18. Jag ſkall tänka uppå ditt Namn, barn efter barn; derföre ſkola folken tacka dig alltid och i ewighet.

46. Pſalmen.

Frommas tröſt och ſäkerhet.

En wiſa, Korah barnas, om ungdomen, till att föreſjunga. Pſ. 42 : 1.

2. Gud är wår tillflykt och ſtarkhet; en hjelp uti de ſtora bedröfwelſer, ſom oß uppåkomne äro.

3. Derföre frukte wi oß intet, om än werlden förginges, och bergen midt i hafwet ſönko;

4. Om än hafwet raſade och ſwallade, ſå att för deß bullers ſkull bergen omkullföllo. Sela. Pſ. 93 : 3, 4. 124 : 4, 5. Eſ. 17 : 12, 13.

5. Likwäl ſkall Guds ſtad luſtig blif-

wa med ſina brunnar, der dens Högſtas helga boningar äro. Pſ. 48: 2.

6. Gud är när dem derinne; derföre ſkall han wäl blifwa. Gud hjelper honom bittida.

7. Hedningarna måſte förtwifla, och Konungariken falla; jorden måſte förgås, då han ſig höra låter.

8. HErren Zebaoth är med oß. Jacobs Gud är wårt beſkydd. Sela.

9. Kommer, och ſer HErrans werk, den på jordene ſådana förſtöring gör.

10. Den örlig ſtillar i hela werldene, ſönderbryter bågan, ſönderbråkar ſpetſen, och uppbränner wagnarna med eld. 2 Sam. 8: 1, ꝛc. Pſ. 76: 4.

11. Warer ſtilla, och beſinner att jag är Gud. Jag ſkall winna pris ibland Hedningarna; jag ſkall winna pris på jordene. Eſ. 30: 15.

12. HErren Zebaoth är med oß. Jacobs Gud är wårt beſkydd. Sela.

47. Pſalmen.

Christi himmelsfärd.

En Pſalm, till att föreſjunga, Korah barnas.

2. Klapper med händerna, all folk, och fröjdens Gudi med gladſamma röſt. Pſ. 97: 1, 8.

3. Ty HErren, den Aldrahögſte, är förſkräckelig, en ſtor Konung på hela jordene.

4. Han ſkall twinga folk under oß, och Hedningar under wåra fötter.

5. Han utwäljer oß till en arfwedel, Jacobs härlighet, den han älſkar. Sela. 1 Petr. 2: 9.

6. Gud är uppfaren med fröjd, och HErren med klar baſun. Pſ. 68: 19. Marc. 16: 19. Col. 2: 15.

7. Lofſjunger, lofſjunger Gudi; lofſjunger, lofſjunger wårom Konung.

8. Ty Gud är Konung på hela jordene. Lofſjunger honom förnufteliga.

9. Gud är Konung öfwer Hedningarna. Gud ſitter på ſinom helga ſtol.

10. Förſtarne ibland folken äro förſamlada till ett folk Abrahams Gudi; ty Gud är faſt upphöjd, när herrarna på jordene. Pſ. 29: 1. 68: 28, 32.

48. Pſalmen.

Zion, Guds kyrkas bild.

En Pſalmwiſa, Korah barnas.

2. Stor är HErren, och högt berömd, uti wår Guds ſtad, på hans helga berg. Pſ. 76: 2, 3.

3. Det berget Zion är ſåſom en ſkön telning, på hwilko hela landet tröſter; på den ſidone norrut ligger den ſtora Konungens ſtad. Eſ. 4: 2. 11: 1. Matth. 5: 35.

4. Gud är känd i hans palats, att han beſkärmaren är.

5. Ty ſi, Konungar äro förſamlade, och med hwarannan framdragne.

6. De hafwa förundrat ſig, då de detta ſågo; wordo häpne och omſtörte.

7. Bäfwande är dem der påkommet, ångeſt ſåſom ene födande qwinno.

8. Du ſönderbråkar ſkeppen i hafwet, igenom öſtanwäder.

9. Såſom wi hört hafwe, ſå ſe wi det på HErrans Zebaoths ſtad, wår Guds ſtad. Gud håller honom wid magt ewinnerliga. Sela.

10. Gud, wi förbide dina godhet i ditt tempel.

11. Gud, ſåſom ditt Namn, ſå är ock ditt lof, allt intill werldenes ändar; din högra hand är full med rättfärdighet.

12. Berget Zion fröjde ſig, och Juda döttrar ware glada, för dina rätters ſkull.

13. Går omkring Zion och beſkåder det; täljer deß torn;

14. Gifwer granna akt uppå deß murar, och upphöjer deß palats; på det man derom må förkunna för efterkommanderna.

15. Ty denne Guden är wår Gud, alltid och ewinnerliga; han förer oß ſåſom ungdomen.

49. Pſalmen.

Arghets öde, grafſkrift.

En Pſalm, till att föreſjunga, Korah barnas.

2. Hörer till, all folk; akter häruppå, alle I, ſom på denna tid lefwen; Ordſp. 8: 4.

3. Både den menige man och herrar,

både rike och fattige; den ene med den andra.
4. Min mun ſkall tala wishet, och mitt hjerta förſtånd.
5. Wi wilje ett godt ordſpråk höra, och en ſkön dikt på harpo ſpela.
Pſ. 78: 2. Matth. 13: 35.
6. Hwi ſkulle jag frukta mig i de onda dagar, när mina förtryckares ondſka omfattar mig?
7. Hwilke ſig förlåta uppå ſitt gods, och trotſa uppå ſine ſtora rikedomar.
8. Kan dock en broder ingen förlöſa, eller Gudi någon förſona;
Job 17: 3. Matth. 16: 26.
9. Ty det koſtar för mycket att förlöſa deras ſjäl; ſå att han måſte låta det beſtå ewinnerliga; 1 Petr. 1: 18.
10. Om han ock än länge lefwer, och grafwena icke ſer.
11. Ty man ſkall ſe, att ſådana wiſe dock dö, ſå wäl ſom de dårar och galne förgås, och måſte låta ſitt gods androm. Pred. 2: 18. Jer. 17: 11.
12. Med deras tankar står det alltſå: Deras hus wara förutan ända, deras boningar blifwa ifrå ſlägte till ſlägte, och de hafwa ſtora äro på jordene.
13. Likwäl kunna de icke blifwa i ſådana wärdighet; utan måſte hädan ſåſom fä.
14. Denna deras handel är allſamman galenſkap; likwäl lofwa det deras efterkommande med ſin mun. Sela.
15. De ligga i helwete ſåſom får, döden gnager dem; men de fromme ſkola haſteliga få råda öfwer dem, och deras trotſan måſte förgås; uti helwete måſte de blifwa.
1 Cor. 6: 1, 2. Upp. 2: 26.
16. Men Gud ſkall förlöſa mina ſjäl utu helwetes wåld; ty han hafwer upptagit mig. Sela.
17. Sköt der intet om, när en rik warder, om hans huſes härlighet ſtor warder; Pſ. 37: 1, 7.
18. Ty han ſkall i ſin dödstid intet med ſig taga, och hans härlighet far intet efter honom; Job 27: 19.
19. Utan han tröſtar på detta goda lefwandet, och priſar det, när en gör ſig goda dagar.
20. Så fara de efter ſina fäder, och få aldrig ſe ljuſet.
21. Korteliga: När en menniſka är i wärdighet, och hafwer icke förſtånd, ſå far hon hädan ſåſom fä.

50. Pſalmen.

Rätt Gudstjenſt.

En Pſalm Aſſaphs. HERren Gud den mägtige talar, och kallar werldena, ifrå ſolenes uppgång, allt intill nedergången.
1 Chr. 25: 1. 2 Chr. 29: 30.
2. Af Zion går upp Guds härliga ſken. Eſ. 2: 3. Mich. 4: 1, 2.
3. Wår Gud kommer, och tiger intet. Förtärande eld går för honom, och omkring honom en mägtig ſtorm.
Pſ. 97: 3.
4. Han kallar himmel och jord, att han ſkall döma ſitt folk. 5 Moſ. 31: 28.
5. Förſamler mig mina heliga, ſom förbundet mer akta än offer.
6. Och himlarna ſkola förkunna hans rättfärdighet; ty Gud är domaren. Sela. 1 Moſ. 18: 25. Joh. 5: 22, 27.
7. Hör, mitt folk, låt mig tala; Iſrael, låt mig ibland dig betyga: Jag Gud är din Gud.
8. För ditt offers ſkull ſtraffar jag dig intet; äro dock dine bränneoffer alltid för mig.
9. Jag will icke taga oxar utu ditt hus, eller bockar utu dine ſtall;
10. Ty all djur i ſkogenom äro mine, och boſkapen på bergen, der de wid tuſendetal gå.
11. Jag känner alla foglar på bergen, och allahanda djur på markene äro för mig.
12. Om mig hungrade, wille jag intet ſäga dig deraf; ty jordenes krets är min, och allt det deruti är.
Job 41: 2. Pſ. 24: 1.
13. Menar du, att jag oxakött äta will, eller bockablod dricka?
14. Offra Gudi tackoffer, och betala dem Högſta ditt löfte.
15. Och åkalla mig i nödene; ſå will jag hjelpa dig, ſå ſkall du priſa mig. Pſ. 13: 6. 91: 15.
16. Men till den ogudaktige ſäger Gud: Hwi förkunnar du mina rätter,

och tager mitt förbund i din mun; Rom. 2: 17.

17. Efter du dock hatar tuktan, och kaſtar min ord bakom dig?

18. När du ſer en tjuf, ſå löper du med honom, och hafwer din del med horkarlar. Ordſp. 29: 21.

19. Din mun låter du tala det ondt är, och din tunga bedrifwer falſkhet.

20. Du ſitter och talar emot din broder; dine moders ſon förtalar du.

21. Detta gör du, och jag tiger. Det menar du, att jag ſkulle wara lika ſom du; men jag ſkall ſtraffa dig, och ſätta dig det under ögonen.

22. Märker dock det, I ſom Gud förgäten, att jag icke en gång bortrycker, och är ſå ingen förlöſare mer.

23. Den der tack offrar, han priſar mig; och der är wägen, att jag wiſar honom Guds ſalighet. Pſ. 91: 16. Eſ. 49: 6. Luc. 2: 30.

51. Pſalmen.

4. Bot-Pſalmen.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga;

2. Då den Propheten Nathan till honom kom, när han till BathSeba ingången war. 2 Sam. 11: 4. 12: 1.

3. Gud, war mig nådelig, efter dina godhet, och afplana mina ſynd, efter dina ſtora barmhertighet.

4. Twå mig wäl af mine mißgerning, och renſa mig ifrå mine ſynd.

5. Förty jag känner mina mißgerning, och min ſynd är alltid för mig. 2 Sam. 12: 13.

6. Mot dig allena hafwer jag ſyndat, och illa gjort för dig; på det du må rätt blifwa i din ord, och icke ſtraffad blifwa, då du dömd warder. Rom. 3: 4.

7. Si, jag är af ſyndelig ſäd född, och min moder hafwer mig i ſynd aflat. Job 14: 4. 25: 4.

8. Si, du hafwer luſt till ſanningen, den i det fördolda ligger; du låter mig weta den hemliga wisheten.

9. Skära mig med iſop, att jag må ren warda; twå mig, att jag må ſnöhwit warda. 3 Moſ. 14: 4, 7. 4 Moſ. 19: 18.

10. Låt mig höra glädje och fröjd, att de ben, ſom du förkroßat hafwer, måga fröjda ſig.

11. Wänd bort ditt anſigte ifrå mina ſynder, och afplana alla mina mißgerningar.

12. Skapa i mig, Gud, ett rent hjerta, och gif i mig en ny wiß anda. Heſ. 18: 31. 36: 26.

13. Förkaſta mig icke ifrå ditt anſigte, och tag icke din Helga Anda ifrå mig.

14. Tröſt mig igen med dine hjelp, och den frimodige anden uppehålle mig.

15. Ty jag will lära öfwerträdarena dina wägar, att ſyndarena måga wända ſig till dig.

16. Fräls mig ifrå blodſkulder, Gud, ſom min Gud och Frälſare är; att min tunga må lofwa dina rättfärdighet.

17. HErre, upplåt mina läppar, att min mun må förkunna din pris.

18. Ty du hafwer icke luſt till offer, eljeſt wille jag wäl gifwa dig det; och bränneoffer behaga dig intet. Oſ. 6: 6.

19. De offer, ſom Gudi behaga, äro en bedröfwad ande. Ett bedröfwadt och förkroßadt hjerta warder du, Gud, icke föraktandes. Pſ. 34: 19. Eſ. 66: 2.

20. Gör wäl wid Zion, efter dina nåde; uppbygg murarna i Jeruſalem.

21. Då ſkola dig behaga rättfärdighetenes offer, bränneoffer och heloffer; då ſkall man oxar uppå ditt altare offra. Pſ. 4: 6. Ebr. 13: 15.

52. Pſalmen.

David klagar öfwer Doeg.

En underwisning Davids, till att föreſjunga;

2. Då Doeg den Edomeen kom, och bebådade Saul, och ſade: David är uti Ahimelechs hus kommen. 1 Sam. 21: 7. 22: 9, ꝛc.

3. Hwad högmodas du, tyrann, att du kan ſkada göra? efter dock Guds godhet ännu dagliga warar.

4. Din tunga far efter ſkada, och ſkär med lögn, ſåſom en ſkarp rakoknif.

5. Du talar heldre ondt än godt, och heldre falſkt än rätt. Sela.

6. Du talar gerna allt det ſom till förderf tjenar, med falſka tungo. Jac. 3: 6.

7. Derföre ſkall ock Gud med allo förderfwa dig, och ſönderkroßa dig, och utu hyddone rycka dig, och utu de lefwandes lande utrota dig. Sela.

8. Och de rättfärdige ſkola det ſe, och frukta ſig, och ſkola le åt honom. Pſ. 58: 11.

9. Si, det är den man, ſom icke höll Gud för ſina tröſt; utan förlät ſig uppå ſin ſtora rikedom, och war mägtig till att göra ſkada.

10. Men jag ſkall blifwa ſåſom ett grönt oliveträ i Guds hus; jag förlåter mig på Guds godhet alltid och förutan ända. Pſ. 92: 13.

11. Jag tackar dig ewinnerliga, ty du kan wäl görat, och will förbida ditt Namn, ty dine helige hafwa der fröjd utinnan.

53. Pſalmen.

Menniſkans elände, upprättelſe.

En underwisning Davids, i chorenom ymſom till att föreſjunga.

2. De galne ſäga i ſitt hjerta: Det är ingen Gud till; de doga intet, och äro en ſtyggelſe wordne uti deras onda wäſende; ingen är ſom godt gör. Pſ. 10: 4. 14: 1, ꝛc.

3. Gud ſåg af himmelen uppå menniſkors barn, att han måtte ſe, om der någor förſtåndig wore, den efter Gud frågade. Rom. 3: 10, ꝛc.

4. Men de äro alle affallne, och alleſammans odugelige; der är ingen, ſom godt gör, ja, icke en.

5. Wilja då de ogerningsmän icke låta ſäga ſig, de der mitt folk fräta, på det de ſkola föda ſig? Gud åkalla de intet.

6. Men der frukta de ſig, der intet fruktande är; ty Gud förſkingrar de plågares ben. Du gör dem till ſkam, ty Gud förſmår dem.

7. Ack, att den hjelp utaf Zion öfwer Iſrael komma måtte, och Gud ſitt fångna folk förlöſte; ſå ſkulle Jacob fröjda ſig, och Iſrael glad wara.

1 Moſ. 49: 18. Pſ. 14: 7. Luc. 10: 24.

54. Pſalmen.

Bön emot ſtolta fiender.

En underwisning Davids, till att föreſjunga på ſträngaſpel;

2. Då de af Siph kommo, och ſade till Saul: David hafwer fördolt ſig när oß. 1 Sam. 23: 19. 26: 2.

3. Hjelp mig, Gud, genom ditt Namn, och ſkaffa mig rätt genom dina magt. Pſ. 20: 2. 31: 4.

4. Gud, hör min bön; förnim mins muns tal.

5. Ty ſtolte ſätta ſig emot mig, och wåldswerkare ſtå efter mina ſjäl; och hafwa intet Gud för ögon. Sela. Pſ. 10: 4. 86: 14.

6. Si, Gud ſtår med mig; HERren uppehåller mina ſjäl.

7. Han ſkall betala minom fiendom det onda; förſtör dem genom dina trohet;

8. Så will jag göra dig ett glädjeoffer, och tacka, HERre, dino Namne, att det ſå tröſteligit är.

9. Ty du hjelper mig utur all min nöd, att mina ögon måga på mina fiendar luſt ſe. 1 Sam. 23: 26, ꝛc. Pſ. 58: 11.

55. Pſalmen.

Bön emot falſka bröder.

En underwisning Davids, till att föreſjunga på ſträngaſpel. 2 Sam. 15: 1, ꝛc.

2. Gud, hör mina bön, och fördölj dig icke för mitt bedjande.

3. Akta uppå mig, och hör mig, huru jämmerliga jag klagar och gråter;

4. Att fienden ſå ropar, och den ogudaktige tränger; ty de wilja komma mig på ſkada, och äro mig ſwårliga wrede.

5. Mitt hjerta ängſlas i mitt lif, och dödſens fruktan är fallen uppå mig.

6. Fruktan och bäfwande är mig uppåkommet, och grufwelſe hafwer öfwerfallit mig.

7. Jag ſade: O! hade jag wingar ſåſom dufwor, att jag måtte flyga, och någorſtäds blifwa; Jer. 9: 2.

8. Si, ſå wille jag draga mig långt bort, och blifwa i öknene. Sela.

9. Jag wille ſkynda mig, att jag måtte undkomma för ſtorm och owäder.

10. Gör, HERre, deras tungor oens, och låt dem förgås; ty jag ſer orätt och trätor i ſtadenom.

11. Sådant går dag och natt allt omkring, innan hans murar; möda och arbete är derinne.

12. Orätten regerar derinne; lögn och bedrägeri wänder intet igen uppå hans gator.

13. Om min fiende ſkämde mig, wille jag det lida; och om min hatare trugade mig, wille jag gömma mig bort för honom.

14. Men du äſt min ſtallbroder, min ſkaffare, och min kände wän.
2 Sam. 16: 23. Matth. 26: 14.

15. Wi, ſom wänliga omginges inbördes med hwarannan, wi wandrade i Guds hus tillhopa.

16. Döden öfwerfalle dem, och fare ſig lefwande uti helwetet; ty all ſkalkhet är uti deras hop.

17. Men jag will ropa till Gud, och HERren ſkall hjelpa mig.

18. Om afton, morgon och middag, will jag klaga och gråta; ſå ſkall han höra mina röſt. Pſ. 5: 4. Dan. 6: 10.

19. Han förlöſer mina ſjäl ifrå dem ſom wilja till werka med mig, och ſkaffar henne ro; ty de äro månge emot mig.

20. Gud ſkall hörat, och ſpäka dem, den alltid blifwer. Sela. Ty de wända ſig icke, och frukta Gud intet;

21. Ty de lägga ſina händer uppå hans fridſamma, och ohelga hans förbund.

22. Deras mun är halare än ſmör, och hafwa dock örlig i ſinnet; deras ord äro lenare än olja, och äro dock bar ſwärd. Pſ. 57: 5. 59: 8.

23. Kaſta dina omſorg uppå HERran, han ſkall förſörja dig; och ſkall icke låta den rättfärdiga i oro blifwa till ewig tid. Pſ. 37: 5.
Matth. 6: 25. Luc. 12: 22. 1 Petr. 5: 7.

24. Men Gud, du ſkall nederſtörta dem uti den djupa kulona; de blodgirige och falſke ſkola icke komma till ſin halfwa ålder; men jag hoppas uppå dig. Pſ. 5: 7.

56. Pſalmen.

Bön emot förföljare.

Ett gyldene klenodium Davids, till att föreſjunga, om den dumba dufwona ibland de främmanda, då de Philiſteer grepo honom i Gath.
1 Sam. 21: 10. Pſ. 34: 1.

2. Gud, war mig nådelig, ty menniſkor wilja nederſänka mig; dagliga ſtrida de, och tränga mig.

3. Mine fiender nederſänka mig dagliga; ty månge ſtrida emot mig högmodeliga. Pſ. 3: 2.

4. När jag fruktar mig, ſå hoppas jag uppå dig.

5. Jag will priſa Guds ord; på Gud will jag hoppas, och intet frukta mig. Hwad ſkulle något kött göra mig?
2 Chr. 32: 8. Pſ. 78: 39. 118: 6. Jer. 17: 5. Ebr. 13: 6.

6. Dagliga ſtrida de emot min ord; alle deras tankar äro, att de må göra mig ondt.

7. De hålla tillhopa, och wakta, och taga wara uppå mina hälar, huru de mina ſjäl gripa måga.

8. Hwad de ondt göra, det är allaredo tillgifwet (ſäga de). Gud ſtörte ſådana menniſkor neder utan alla nåde.

9. Räkna min flykt; fatta mina tårar uti din lägel; utan twifwel räknar du dem.

10. Då måſte mina fiender tillbakawända. När jag ropar, förmärker jag att du min Gud äſt.

11. Jag will priſa Guds ord; HERrans ord will jag priſa.

12. Uppå Gud hoppas jag, och fruktar mig intet; hwad kunna menniſkor göra mig?

13. Jag hafwer gjort dig löfte, Gud, att jag dig tacka will. Pſ. 66: 13.

14. Ty du hafwer frälſt mina ſjäl ifrå döden, mina fötter ifrå fall; att jag må wandra för Gudi uti de lefwandes ljuſe. Pſ. 116: 8, 9.

57. Pſalmen.

Emot de grufwelige fiendar.

Ett gyldene klenodium Davids, till att föreſjunga, att han icke borto blef, då han för Saul flydde in i kulona. 1 Sam. 22: 1. 24: 4. Pſ. 142: 1.

2. Gud, war mig nådelig, war mig nådelig; ty uppå dig tröſtar min ſjäl, och under dina wingars ſkugga hafwer jag tillflykt, tilldeß att det onda går öfwer. Pſ. 17: 8. 36: 8. 91: 4.

3. Jag ropar till Gud, den Aldrahögſta; till Gud, den på min jämmer en ända gör. Pſ. 138: 8.

4. Han ſänder af himmelen, och hjelper mig ifrå mina förtryckares förſmädelſe. Sela. Gud ſänder ſina godhet och trohet.

5. Jag ligger med mine ſjäl ibland lejon. Menniſkors barn äro lågar; deras tänder äro ſpjut och pilar, och deras tungor ſkarp ſwärd. Pſ. 55: 22. 59: 8.

6. Upphöj dig, Gud, öfwer himmelen, och dina äro öfwer alla werldena.

7. De ſtälla för min gång nät, och nedertrycka mina ſjäl; de grafwa för mig ena grop, och falla ſjelfwe deruti. Sela. Pſ. 7: 16. 9: 16. 35: 7.

8. Mitt hjerta är redo, Gud, mitt hjerta är redo, att jag ſkall ſjunga och lofwa. Pſ. 108: 2.

9. Waka upp, min ära, waka upp, pſaltare och harpor; bittida will jag uppwaka. Pſ. 30: 13.

10. HERre, jag will tacka dig ibland folken; jag will lofſjunga dig ibland Hedningarna.

11. Ty din godhet är ſå widt ſom himmelen är, och din ſannfärdighet ſå widt ſom ſkyarna gå. Pſ. 36: 6. 108: 5.

12. Upphöj dig, Gud, öfwer himmelen, och din ära öfwer alla werldena.

58. Pſalmen.

Emot belackare.

Ett gyldene klenodium Davids, till att föreſjunga, att han icke förgicks. Pſ. 57: 1.

2. Ären I då dumbar, att I icke tala wiljen hwad rätt är; och döma hwad likt är, I menniſkors barn? Pſ. 82: 2.

3. Ja, af blotta ondſko gören I orätt i landena; och följen efter med edra händer, och gören öfwerwåld.

4. De ogudaktige äro afwoge af moderlifwet; de ljugare fara wille allt ifrå moderlifwet. Eſ. 48: 8.

5. De raſa ſåſom en orm raſar; ſåſom en döf huggorm, den ſitt öra tillſtoppar;

6. Att han icke ſkall höra kjuſarens röſt; beſwärjarens, den wäl beſwärja kan. Jer. 17: 23. Heſ. 12: 2. Ap. G. 7: 57.

7. Gud, ſönderbryt deras tänder i deras mun. Sönderſlå, HERre, oxlatänderna af de unga lejon. Pſ. 3: 8.

8. De ſkola förgås ſåſom watten, det bortflyter. De ſkjuta med ſina pilar, men de gå ſönder. Job 14: 10, 11. Pſ. 64: 4, 5, 8.

9. De förgås, ſåſom en ſnigel förſmäktas; ſåſom ene qwinnos otidig börd, ſe de intet ſolena. Job 3: 16.

10. Förr än edor törne på buſkanom mogne warda, ſkall wreden i wäxtenom bortrycka dem.

11. Den rättfärdige ſkall glädja ſig, när han en ſådana hämnd ſer; och ſkall twå ſina fötter uti dens ogudaktigas blod; Pſ. 54: 9.

12. Att man ſkall ſäga: Den rättfärdige måſte det ju njuta; Gud är ju ännu domare på jordene. Pſ. 37: 37. 7: 12. 2 Theß. 1: 5.

59. Pſalmen.

Emot förföljare.

Ett gyldene klenodium Davids, till att föreſjunga, att han icke borto blef, då Saul ſände bort, och lät bewara hans hus, på det att han måtte dräpa honom. 1 Sam. 19: 11.

2. Fräls mig, min Gud, ifrå mina fiendar, och beſkydda mig för dem ſom ſig emot mig ſätta.

3. Fräls mig ifrå de ogerningsmän, och hjelp mig ifrå de blodgiriga.

4. Ty ſi, HERre, de wakta efter mina ſjäl; de ſtarke förſamla ſig emot mig, utan min ſkuld och mißgerning.

5. De löpa, utan min ſkuld, och bereda ſig. Waka upp, och möt mig, och ſe dertill.

6. Du, HERre Gud Zebaoth, Iſraels Gud, waka upp, och hemſök alla Hedningar. War ingom nådelig af

dem, ſom ſådane förſtockade ogerningsmän äro. Sela. Jer. 7: 16.

7. Om aftonen låt dem ock tjuta igen, ſåſom hundar, och löpa omkring i ſtadenom.

8. Si, de tala med hwarannan; ſwärd äro i deras läppar. Ho ſkulle det höra. Pſ. 55: 22. 57: 5. 120: 4.

9. Men, HErre, du ſkall le åt dem, och beſpotta alla Hedningar. Pſ. 2: 4.

10. För deras magt håller jag mig intill dig; ty Gud är mitt beſkärm.

11. Gud bewiſar mig rikeliga ſina godhet; Gud låter mig luſt ſe på mina fiendar.

12. Dräp dem icke, att mitt folk icke förgäter det; men förſtrö dem med dine magt, HErre, wår ſköld, och nederſlå dem.

13. Deras lära är allſamman ſynd, och blifwa faſt i ſine högfärd; och predika intet annat än bannor och motſägelſe.

14. Förgör dem utan alla nåd; förgör dem, ſå att de intet mer äro, och beſinna måga, att Gud är rådandes i Jacob, öfwer alla werldena. Sela.

15. Om aftonen låt dem ock tjuta igen, ſåſom hundar, och löpa omkring i ſtadenom.

16. Låt dem löpa hit och dit efter mat, och tjuta, om de icke mätte warda. Eſ. 8: 21, 22. Am. 8: 11.

17. Men jag will ſjunga om dina magt, och lofwa om morgonen dina godhet; ty du äſt mitt beſkärm och tillflykt i mine nöd.

18. Jag will lofſjunga dig, min tröſt; ty du, Gud, äſt mitt beſkärm, och min gunſtige Gud.

60. Pſalmen.

Bön om Guds förſamling.

Ett gyldene klenodium Davids, till att föreſjunga, om ett gyldene roſenſpann, till att lära; Pſ. 80: 1.

2. Då han ſtridt hade med de Syrer, i Meſopotamien, och med Syrer af Zoba; då Joab omwände, och ſlog de Edomeer i ſaltdalenom, tolftuſend. 2 Sam. 8: 3. 10: 7. 1 Chr. 18: 3, ꝛc.

3. Gud, du ſom oß bortdrifwit och förſtrött hafwer, och waſt wred, tröſta oß igen.

4. Du, ſom jordena hafwer berört och remna låtit, hela hennes refwor, den ſå förfallen är.

5. Ty du hafwer bewiſt dino folke ett hårdt ting; du hafwer gifwit oß en dryck win, att wi omkullfalla måſte. Pſ. 75: 9. Eſ. 51: 17, 22. Jer. 25: 15, 16.

6. Men du hafwer dock gifwit ett tecken dem ſom dig frukta; hwilket de uppreſte, att de ſkulle ſäkre wara. Sela.

7. På det dine wänner ſkola förlöſte warda; ſå hjelp nu med dine högra hand, och hör oß. Pſ. 108: 7.

8. Gud talar i ſinom helgedom, deß gläder jag mig; och will dela Sichem, och afmäta Succoths dal.

9. Gilead är min, min är Manaſſe; Ephraim är mins hufwuds magt; Juda är min Förſte.

10. Moab är mitt twättekar; mina ſkor ſträcker jag utöfwer Edom; Philiſtea fägnar mig. 2 Sam. 8: 1, 2, 14. Pſ. 18: 44.

11. Ho will föra mig uti en faſt ſtad? Ho leder mig intill Edom?

12. Skall icke du göra det, Gud, ſom oß bortdrifwer; och icke utdrager, Gud, med wår här?

13. Skaffa oß biſtånd i nödene; ty menniſkors hjelp är fåfäng. Pſ. 56: 5. Jer. 17: 5.

14. Med Gudi wilje wi mägtig ting göra; han ſkall underträda wåra fiendar.

61. Pſalmen.

Bön för öfwerheten.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga på ſträngaſpel.

2. Hör, Gud, mitt rop, och akta uppå mina bön.

3. Härnedre på jordene ropar jag till dig, när mitt hjerta i ångeſt är: För mig dock uppå en hög klippo. Eſ. 26: 16.

4. Ty du äſt min tillflykt; ett ſtarkt torn för mina fiendar. Ordſp. 18: 10. Nah. 1: 7.

5. Jag will bo uti dine hyddo till ewig tid, och min tröſt hafwa under dina wingar. Sela. Pſ. 27: 5.

6. Ty du, Gud, hörer mina löften. Du lönar dem wäl, ſom ditt Namn frukta.

7. Du gifwer Konungenom långt lif, att hans år wara ifrå ſlägte till ſlägte;

8. Att han må ewigliga för Gudi ſittandes blifwa. Bewiſa honom godhet och trohet, att de bewara honom; Pſ. 40: 12.

9. Så will jag lofſjunga dino Namne ewinnerliga, att jag må betala mina löften dageliga. Pſ. 66: 13. 116: 11.

62. Pſalmen.

Om rätt och falſk förtröſtan.

En Pſalm Davids, för Jeduthun, till att föreſjunga. Pſ. 39: 1.

2. Min ſjäl wäntar allenaſt i ſtillhet efter Gud, den mig hjelper.

3. Ty han är min tröſt, min hjelp, mitt beſkärm; att intet ondt ſkall omſtörta mig, ehuru ſtort det ock är.

4. Huru länge gån I ſå alle enom efter; att I mågen dräpa honom, ſåſom en lutande wägg, och en remnad mur?

5. De tänka allenaſt, huru de måga förtrycka honom; winnlägga ſig om lögn, gifwa god ord; men i hjertana banna de. Sela. Pſ. 28: 3.

6. Men min ſjäl wäntar allenaſt efter Gud; ty han är mitt hopp.

7. Han är min tröſt, min hjelp, och mitt beſkärm, att jag icke faller. Pſ. 18: 3.

8. När Gudi är min ſalighet, min ära, mins ſtarkhets klippa; mitt hopp är till Gud.

9. Hoppens uppå honom alltid; I folk, utgjuter edor hjerta för honom. Gud är wårt hopp. Sela.

10. Men menniſkorna äro dock ju intet; de myndige fela ock. De wäga mindre än intet, ſå månge ſom de äro. Pſ. 39: 6. Eſ. 40: 15, 17. Dan. 5: 27.

11. Förlåter eder icke uppå orätt och öfwerwåld; håller eder icke till ſådant, det intet wärdt är. Faller eder rikedom till, ſå lägger icke hjertat deruppå. Job 31: 24. 1 Tim. 6: 17.

12. Gud hafwer ett ord talat; det hafwer jag ofta hört, att Gud allena mägtig är.

13. Och du, HErre, äſt nådelig; och lönar hwarjom och enom ſåſom han förtjenar. Job 31: 11. Ordſp. 21: 12. Jer. 32: 19. Matth. 16: 27. Rom. 2: 6. 1 Cor. 3: 8. Upp. 22: 12.

63. Pſalmen.

Rätt längtan till Guds hus.

En Pſalm Davids, då han war i Juda öken. 1 Sam. 22: 5. 23: 14, 15.

2. Gud, du äſt min Gud, bittida wakar jag upp till dig. Min ſjäl törſtar efter dig, mitt kött längtar efter dig, uti ett torrt och törſtigt land, der intet watten är. Pſ. 5: 4. 42: 2, 3. 84: 3.

3. Der ſer jag efter dig i dinom helgedom, att jag måtte ſkåda dina magt och äro. 2 Sam. 15: 25.

4. Ty din godhet är bättre än lif. Mine läppar priſa dig.

5. Der wille jag gerna lofwa dig i mina lifsdagar, och upplyfta mina händer, i ditt Namn.

6. Det wore mins hjertas fröjd och luſt, då jag dig med gladom mun lofwa ſkulle.

7. När jag mig i ſäng lägger, ſå tänker jag uppå dig; när jag uppwaknar, ſå talar jag om dig.

8. Ty du äſt min hjelpare, och under dina wingars ſkugga will jag fröjda mig. Pſ. 17: 8. 36: 8. 57: 2. 91: 4.

9. Min ſjäl håller ſig intill dig; din högra hand uppehåller mig.

10. Men de ſtå efter mina ſjäl, till att öfwerfalla mig; de måſte under jordena nederfara. Pſ. 17: 9.

11. De måſte falla i ſwärd, och räfwomen till lott blifwa.

12. Men Konungen fröjdar ſig i Gudi; den wid honom ſwär, han ſkall priſad warda; ty de lögnmunnar ſkola tillſtoppade warda. 5 Moſ. 6: 13. Pſ. 31: 19. 107: 42.

64. Pſalmen.

Emot belackare.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga.

2. Hör, Gud, mina röſt, i mine klagan. Bewara mitt lif för den gruſweliga fiendan. Pſ. 5: 2.

3. Förſkyl mig för de ondas förſamling; för deras hop, ſom illa göra;

4. De der ſkärpa ſina tungor, ſåſom ett ſwärd, och ſkjuta med ſina förgiftiga ord, ſåſom med pilar; Pſ. 11: 2.

5. Att de måga lönliga ſkjuta den fromma; med haſt ſkjuta de uppå honom, utan all fruktan. Pſ. 58: 8.

6. De äro djerfwe med ſin onda anſlag, och talas wid, huru de ſnaror lägga wilja, och ſäga: Ho kan ſe dem?

7. De dikta ſkalkhet, och hållat hemliga; de äro illfundige, och hafwa liſtig ſkalkaſtycke före.

8. Men Gud ſkall haſteliga ſkjuta dem, ſå att dem ſkall ſwida efter. Pſ. 21: 13.

9. Deras egen tunga ſkall fälla dem; ſå att dem beſpotta ſkall hwar och en, ſom dem ſer. Pſ. 7: 16. 9: 16.

10. Och alla menniſkor, ſom det ſe, ſkola frukta ſig, och ſäga: Det hafwer Gud gjort; och förmärka, att det är hans gerning. Pſ. 91: 15. Rom. 9: 17.

11. De rättfärdige ſkola fröjda ſig af HERranom, och förtröſta uppå honom, och alla fromma hjertan ſkola deraf berömma ſig.

65. Pſalmen.

Tackſägelſe för wälgerningar.

En Pſalm Davids, för en wiſo till att föreſjunga.

2. Gud, man lofwar dig i ſtillhet i Zion, och dig betalar man löfte. Pſ. 61: 9. 66: 13.

3. Du hörer bön, derföre kommer allt kött till dig. Pſ. 86: 9. Eſ. 43: 7.

4. Wår mißgerning trycker oß hårdeliga. Förlåt oß wåra ſynder. Pſ. 38: 5.

5. Säll är den du utwäljer, och hafwer honom till dig, att han ſkall bo i dina gårdar; han hafwer en rik tröſt af ditt hus, det helga templet. Pſ. 36: 9

6. Hör oß, efter den underliga rättfärdigheten, Gud wår ſalighet; du, ſom äſt allas hopp, på jordene, och fjerran på hafwet. Eſ. 42: 4.

7. Du, ſom bergen ſtadig gör i ſine kraft, och begjordad äſt med magt;

8. Du, ſom ſtillar hafſens fräſande, deß böljors fräſande, och folks buller; Pſ. 89: 10.

9. Att de, ſom wid de landsändar bo, ſkola förſkräcka ſig för din tecken; du gläder allt det ſom röres, både om morgon och om afton.

10. Du beſöker landet, och wattnar det, och gör det mycket rikt; Guds källa hafwer watten tillfylleſt; du låter deß korn wäl trifwas; ty alltſå brukar du landet. Pſ. 46: 5.

11. Du wattnar deß fårar, och fuktar det upplöjdt är; med regn gör du det blött, och wälſignar deß wäxt. 5 Moſ. 11: 12. Ordſp. 10: 22.

12. Du kröner året med ditt goda, och din fotſpår drypa af fetma.

13. De boningar i öknena äro ock feta, ſå att de drypa; och högarna äro allt omkring luſtige. Pſ. 104: 10.

14. Hjordmarken är full med får, och dalarna ſtå tjockt med ſäd; ſå att man glädes derwid, och ſjunger.

66. Pſalmen.

Lof för Guds underliga werk.

En Pſalmwiſa, till att föreſjunga. Fröjdens Gudi, all land.

2. Lofſjunger, till att ära hans Namn; priſer honom härliga. Pſ. 8: 2.

3. Säger till Gud; Huru underliga äro dina gerningar! Dinom fiendom ſkall fela för dine ſtora magt.

4. All land tillbedje dig, och lofſjunge dig; lofſjunge dino Namne. Sela.

5. Kommer och ſer uppå Guds werk; den ſå underlig är i ſina gerningar, ibland menniſkors barn.

6. Han förwandlar hafwet uti det torra, ſå att man till fot öfwer wattnet går. Deß fröjde wi oß i honom. 2 Moſ. 14: 21. Joſ. 3: 16. Pſ. 114: 3.

7. Han är rådandes med ſine kraft ewinnerliga; hans ögon ſkåda på folken. De affällige ſkola icke kunna upphäfwa ſig. Sela. 2 Chr. 16: 9. Job 28: 24.

8. Lofwer, I folk, wår Gud; låter hans lof widt hördt warda;

9. Den wåra ſjäl wid lif behåller, och låter wåra fötter icke ſlinta.

10. Ty, Gud, du hafwer förſökt oß,

och pröfwat oß, ſåſom ſilfwer pröfwadt warder.

11. Du hafwer fört oß uti häktelſe; du hafwer lagt en tunga på wåra länder. Pſ. 68: 20.

12. Du hafwer låtit komma menniſkor öfwer wårt hufwud. Wi äre komne i eld och i watten; men du hafwer utfört oß, och wederqwickt oß. 5 Moſ. 28: 43, 44.

13. Derföre will jag med brännoffer gå in uti ditt hus, och betala dig mina löften; Pſ. 61: 9. 116: 14.

14. Såſom jag mina läppar upplåtit hafwer, och min mun talat hafwer, i mine nöd.

15. Jag will göra dig fet brännoffer af brändom wädrom; jag will offra oxar och bockar. Sela.

16. Kommer hit, hörer till, alle I ſom Gud frukten; jag will förtälja, hwad han mine ſjäl gjort hafwer.

17. Till honom ropade jag med min mun, och priſade honom med mine tungo. Pſ. 50: 15.

18. Om jag något orätt förehade i mitt hjerta, ſå worde HErren mig ej hörandes. Job 27: 8, 9. Ordſp. 15: 29. 28: 9. Eſ. 59: 2. Joh. 9: 31.

19. Derföre hörer mig Gud, och aktar uppå min bön.

20. Lofwad ware Gud, den mina bön icke förkaſtar, eller wänder ſina godhet ifrå mig.

67. Pſalmen.

Prophetia. Bön. Tackſägelſe.

En Pſalmwiſa, till att föreſjunga på ſträngaſpel.

2. Gud ware oß nådelig, och wälſigne oß; han låte ſitt anſigte lyſa oß; Sela. 4 Moſ. 6: 25. Pſ. 44: 4.

3. Att wi på jordene måge känna hans wäg, ibland alla Hedningar hans ſalighet. Luc. 2: 30. Ap. G. 4: 12.

4. Gud, dig tacke folk; all folk tacke dig.

5. Folken fröjde ſig och glädjes, att du dömer folken rätt, och regerar folken på jordene. Sela.

6. Gud, dig tacke folk; all folk tacke dig.

7. Landet gifwer ſina frukt. Gud, wår Gud wälſigna oß.

8. Gud wälſigne oß, och all werlden frukte honom. Eſ. 6: 3.

68. Pſalmen.

Chriſti upphöjelſe och kraft.

En Pſalmwiſa Davids, till att föreſjunga.

2. Gud ſtånde upp, att hans fiender måga förſtrödde warda, och de honom hata, fly för honom. 4 Moſ. 10: 35.

3. Fördrif dem, ſåſom en rök fördrifwen warder; ſåſom wax förſmälter för eld, ſå förgånge de ogudaktige för Gudi. Pſ. 37: 20.

4. Men de rättfärdige fröjde ſig, och ware glade för Gudi, och fröjde ſig af hjertat. Pſ. 35: 27.

5. Sjunger Gudi, lofſjunger hans Namne; görer honom wäg, ſom ſakta framfar; han heter HErren; och glädjens för honom. Eſ. 40: 3, 4. Upp. 19: 16.

6. Den en fader är åt faderlöſa, och en domare för enkom; han är Gud i ſin helga boning; Pſ. 146: 9.

7. En Gud, ſom dem enſammom gifwer huſet fullt med barn; den der fångar utförer i rättom tid, och låter de affälliga blifwa i det torra.

8. Gud, då du utdrogſt för ditt folk, då du gick i öknene; Sela. 2 Moſ. 13: 20, ꝛc. 33: 14.

9. Då bäfwade jorden, och himlarna dröpo för denna Guden i Sinai; för Gudi, ſom Iſraels Gud är. 2 Moſ. 19: 16. Dom. 5: 4, 5. Pſ. 18: 8.

10. Men nu gifwer du, Gud, ett nådeligit regn; och ditt arf, det torrt är, wederqwicker du; Eſ. 41: 17. Ap. G. 2: 17, 33.

11. Att din djur måga bo deruti. Gud, du wederqwicker de elända med dine godhet. Pſ. 36: 9.

12. HErren gifwer ordet, med en ſtor Evangeliſters ſkara. Eph. 4: 11.

13. Konungarna för härarna äro med hwarannan wänner, och husäran utſkifter rofwet. Eſ. 9: 3.

14. När J liggen i markene, ſå glimmar det ſåſom dufwowingar, hwilke ſåſom ſilfwer och guld glittra.

15. När den Allsmägtige alleſtäds ibland dem Konungar ſätter, ſå warder klart, der mörkt är.

16. Guds berg är ett fruktſamt berg, ett ſtort och fruktſamt berg.

17. Hwi ſpringen J, ſtor berg? Gud hafwer luſt till att bo på detta berget, och HErren blifwer der ock ewinnerliga.

18. Guds wagn är mång tuſende tuſend. HErren är ibland dem på det helga Sinai.

19. Du hafwer farit upp i höjdena, och hafwer fångat fängelſet; du hafwer undfått gåfwor för menniſkorna; de affällige ock, att HErren Gud ſkall ändå likwäl blifwa der. Pſ. 47: 6. Eph. 4: 8.

20. Lofwad ware HErren dagliga. Gud lägger oß ena bördo uppå; men han hjelper oß ock. Sela. Pſ. 66: 11.

21. Wi hafwe en Gud, en Gud, den der hjelper, och HErran, HErran, den ifrå döden frälſar.

22. Men Gud ſkall ſönderſlå hufwudet på ſina fiendar, ſamt med deras hjeßa, ſom blifwa i deras ſynder.

23. Dock ſäger HErren: Jag will hemta ſomliga ibland de feta; utu hafſens djup will jag ſomliga hemta. Pſ. 22: 30.

24. Derföre ſkall din fot uti fiendernas blod färgad warda, och dine hundar ſkola det ſlicka. Luc. 19: 43. 21: 20, ꝛc.

25. Man ſer, Gud, huru du går; huru du, min Gud och Konung, i helgedomenom går.

26. De ſångare gå framföre, der näſt de ſpelmän, ibland pigor ſom ſlå på trummor.

27. Lofwer HErran Gud i förſamlingomen, för Iſraels brunn.

28. Der är rådandes ibland dem den litsle BenJamin, Juda Förſtar, med deras hopar, Sebulons Förſtar, Naphthali Förſtar.

29. Din Gud hafwer upprättat ditt rike, det ſtärk, Gud, i oß; ty det är ditt werk. Matth. 6: 10, 13. 2 Theß. 3: 2, 3.

30. För ditt tempels ſkull i Jeruſalem, ſkola Konungar föra dig ſkänker. Pſ. 45: 13. 72: 10, 11, 15. Eſ. 60: 6. Matth. 2: 11.

31. Straffa djuret i rören, oxahoparna ibland deras kalfwar, de der drifwa för penningars ſkull. Han förſtrör de folk, ſom gerna örliga.

32. De Förſtar utur Egypten ſkola komma. Ethiopien ſkall utſträcka ſina händer till Gud. Pſ. 47: 10. Eſ. 19: 18.

33. J Konungariken på jordene, ſjunger Gudi; lofſjunger HErranom. Sela.

34. Den der wiſtas i himmelen, alleſtädes af begynnelſen; ſi, han ſkall gifwa ſino dundre kraft. Pſ. 29: 4.

35. Gifwer Gudi magten; hans härlighet är i Iſrael, och hans magt i ſkyn.

36. Gud är underlig i ſinom helgedom; han är Iſraels Gud, han ſkall gifwa folkena magt och kraft. Lofwad ware Gud. Pſ. 66: 5.

69. Pſalmen.

Meſſie klagan, bön, hot, löfte.

En Pſalm Davids, om roſerna, till att föreſjunga. Pſ. 45: 1.

2. Gud, hjelp mig, ty watten går allt intill mina ſjäl. Matth. 26: 38.

3. Jag ſjunker ned i djup dy, der ingen botten uti är; jag är kommen i djup watten, och floden will förbränka mig.

4. Jag hafwer ropat mig tröttan, min hals är hes, ſynen förgås mig; att jag ſå länge måſte bida efter min Gud. Ebr. 5: 7. Pſ. 22: 2.

5. De ſom mig utan ſkuld hata, äro flere än jag håren på hufwudet hafwer; de ſom mig med oſkäl förfölja och förderfwa, äro mägtige; jag måſte betala det jag intet röfwat hade. Pſ. 35: 19. Joh. 15: 25.

6. Gud, du wetſt min galenſkap, och mina ſkulder äro dig intet förſkylda.

7. Låt dem icke på mig till ſkam komma, ſom dig förbida, HErre, HErre Zebaoth; låt dem icke till blygd komma, ſom dig ſöka, Iſraels Gud.

8. Ty

8. Ty för dina ſkuld lider jag förſmädelſe; mitt anſigte är fullt med blygd. Pſ. 16: 2.

9. Jag är minom brödrom främmande worden, och okänd mins moders barnom. Pſ. 31: 12.

10. Ty dins hus nitälſkan uppfräter mig, och deras förſmädelſer, ſom dig häda, falla uppå mig. Joh. 2: 17. Rom. 15: 3.

11. Och jag gret, och faſtade bitterliga; och man begabbade mig dertill. Pſ. 35: 13, 11.

12. Jag drog en ſäck uppå; men de gjorde der lek af.

13. De ſom i porten ſitta, taßla om mig, och i dryckenſkap qwäder man om mig. Job 30: 9. Klag. 3: 63.

14. Men jag beder, HERre, till dig, i behagelig tid; Gud, efter dina ſtora godhet, hör mig med dine trofaſta hjelp. Eſ. 49: 8. 2 Cor. 6: 2.

15. Upptag mig utu träcken, att jag icke nederſjunker; att jag må frälſt warda ifrå mina hatare, och utu de djupa watten;

16. Att wattufloden icke fördränker mig, och djupet icke uppſluker mig, och gapet på gropene icke igentäppes öfwer mig. Klag. 3: 53, 55.

17. Hör mig, HERre, ty din godhet är tröſtelig. Wänd dig till mig efter dina ſtora barmhertighet;

18. Och bortgöm icke ditt anſigte för dinom tjenare; ty mig är ångeſt. Hör mig ſnarliga.

19. Nalka dig till mina ſjäl, och förloßa henne; förloßa mig för mina fiendars ſkull.

20. Du wetſt min förſmädelſe, ſkam och blygd; alle mine fiender äro för dig.

21. Förſmädelſe bråkar mig hjertat ſönder, och kränker mig; jag wänter att någor wille warkunna ſig, men der är ingen; och efter hugſwalare, men jag finner ingen.

22. Och de gåfwo mig galla äta, och ättiko dricka uti minom ſtora törſt. Matth. 27: 48. Marc. 15: 23. Luc. 23: 36. Joh. 19: 29.

23. Deras bord warde för dem en ſnara, till wedergällning, och till ena fällo. Rom. 11: 9.

24. Deras ögon warde mörk, ſå att de intet ſe; och deras länder låt ſtädſe oſtadiga wara. Pſ. 35: 6. Rom. 11: 10.

25. Utgjut dina ogunſt uppå dem, och din grymma wrede gripe dem.

26. Deras boning warde öde, och ingen ware ſom uti deras hyddom bor. Ap. G. 1: 20.

27. Ty de förfölja den du ſlagit hafwer, och berömma att du ſlår dina illa. Eſ. 53: 4, 5.

28. Låt dem falla uti den ena ſynden efter den andra, att de icke komma till dina rättfärdighet.

29. Utſkrapa dem utu de lefwandes bok; att de med de rättfärdiga icke uppſkrefne warda.

30. Men jag är elände, och hafwer ondt; Gud, din hjelp beſkydde mig.

31. Jag will lofwa Guds Namn med en wiſo, och will högeliga ära honom med tackſägelſe.

32. Det ſkall bättre täckas HERranom, än en ſtut den horn och klöfwar hafwer.

33. De elände ſe det, och glädja ſig; och de ſom Gud ſöka, dem ſkall hjertat lefwa. Pſ. 22: 27.

34. Ty HERren hörer de fattiga, och föraktar icke ſina fångna. Pſ. 72: 12. Matth. 5: 3.

35. Honom lofwe himmelen, jorden och hafwet, och allt det deruti röres.

36. Ty Gud ſkall hjelpa Zion, och bygga Juda ſtäder; att man der bo ſkall, och beſitta dem.

37. Och hans tjenares ſäd ſkall ärfwa dem; och de ſom hans Namn älſka, ſkola blifwa derinne. Pſ. 102: 29.

70. Pſalmen.

Bön om fienderna.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga, till åminnelſe. 2 Tim. 2: 8.

2. Skynda dig, Gud, till att frälſa mig; HERre, till att hjelpa mig. Pſ. 31: 3.

3. Skämme ſig, och komme på ſkam, de ſom efter mine ſjäl ſtå; wände tillrygga, och komme på ſkam, de mig ondt önſka; Pſ. 35: 4. 40: 15.

4. Att de måtte på ſkam komma igen, ſom öfwer mig ropa: Så, ſå. Pſ. 40: 16.

5. Fröjde, och glädje ſig i dig, de ſom efter dig fråga; och de ſom dina ſalighet älſka, ſäge alltid: Gud ware högeliga lofwad. Phil. 4: 4.

6. Men jag är eländig och fattig; Gud, war ſnar till mig; ty du äſt min hjelpare och förloßare; min HERre, fördröj icke. Pſ. 40: 18. 71: 13.

71. Pſalmen.

Bön om beſtändighet i trone.

HERre, jag förtröſtar uppå dig, låt mig aldrig på ſkam komma. Pſ. 31: 2.

2. Fräls mig genom dina rättfärdighet, och hjelp mig ut; böj din öron till mig, och hjelp mig.

3. War mig en ſtark tröſt, dit jag alltid fly må, du ſom lofwat hafwer att hjelpa mig; ty du äſt min klippa och min borg. Pſ. 27: 8.

4. Min Gud, hjelp mig utu dens ogudaktigas hand, utu dens orättfärdigas och tyrannens hand.

5. Ty du äſt min tillflykt, HERre, HERre; mitt hopp allt ifrå minom ungdom.

6. Uppå dig hafwer jag förlåtit mig, allt ifrå moderlifwet; du hafwer dragit mig utu mine moders lif; min berömmelſe är alltid af dig. Pſ. 22: 10, 11.

7. Jag är för mångom ett widunder; men du äſt min ſtarka tröſt.

8. Låt min mun full wara af ditt lof och pris dagliga dags.

9. Förkaſta mig icke uti min ålderdom; öfwergif mig icke, när jag ſwag warder.

10. Ty mine fiender tala emot mig, och de ſom efter mina ſjäl wakta, de rådſlå tillhopa;

11. Och ſäga: Gud hafwer öfwergifwit honom; jager efter, och griper honom; ty der är ingen hjelpare. 2 Sam. 17: 1.

12. Gud, war icke långt borto ifrå mig; min Gud, ſkynda dig till att hjelpa mig.

13. Skämme ſig och förgås, de ſom emot mine ſjäl äro; warde med ſkam och hån öfwertäckte, de ſom mitt wärſta ſöka. Pſ. 35: 4.

14. Men jag will alltid bida, och will alltid föröka ditt lof.

15. Min mun ſkall förkunna dina rättfärdighet, dagliga dags dina ſalighet, den jag icke alla räkna kan.

16. Jag går i HERrans, HERrans kraft; jag priſar dina rättfärdighet, ja, din allena.

17. Gud, du hafwer lärt mig af min ungdom; derföre förkunnar jag ännu din under.

18. Ock förlåt mig icke, Gud, i ålderdomen, när jag grå warder; tilldeß jag förkunnar din arm barnabarnom, och dina magt allom dem ſom komma ſkola. Eſ. 46: 4.

19. Gud, din rättfärdighet är hög, du ſom ſtor ting gör. Gud, ho är dig lik? Luc. 1: 49. 2 Moſ. 15: 11.

20. Ty du låter mig förfara mycken och ſtor ångeſt, och gör mig åter lefwande; och hemtar mig åter upp utu jordenes djup. Pſ. 86: 13. 116: 3.

21. Du gör mig ganſka ſtoran, och ſtyrker mig igen. Pſ. 18: 36.

22. Så tackar jag ock dig med pſaltareſpel, för dina trofaſthet, min Gud. Jag lofſjunger dig på harpor, du Helige i Iſrael.

23. Mine läppar och min ſjäl, ſom du förlöſt hafwer, äro glade, och lofſjunga dig.

24. Ock talar min tunga dagliga dags om dina rättfärdighet; ty ſkämma måga ſig, och på ſkam komma, de ſom mitt wärſta ſöka.

72. Pſalmen.

Chriſtus och hans rike.

Salomos. Gud, gif Konungenom din dom, och dina rättfärdighet Konungens ſon;

2. Att han må föra ditt folk till rättfärdighet, och hjelpa dina elända.

3. Låt bergen frambära frid ibland folket, och högarna rättfärdighet.

4. Han ſkall behålla det elända folk

wid rätt, och hjelpa de fattiga, och förtrycka de förſmädare. Pſ. 45: 5. 2: 9.

5. Man ſkall frukta dig, ſå länge ſol och måne warar, ifrå barn och intill barnabarn.

6. Han ſkall nederkomma ſåſom regn uppå ullſkinn; ſåſom droppar, de der markena fukta. Dom. 6: 37.

7. I hans tid ſkall den rättfärdige blomſtras, och ſtor frid, tilldeß att månen intet mer är. Eſ. 9: 7. 11: 6. 35: 1, 2. Luc. 2: 14.

8. Han ſkall warda rådandes ifrå det ena hafwet till det andra, och ifrån älfwene allt intill werldenes ändar. Pſ. 2: 8. 89: 26. Zach. 9: 10.

9. För honom ſkola buga de ſom i öknene äro, och hans fiender ſkola ſleka ſtoftet. Eſ. 49: 23. Mich. 7: 17.

10. De Konungar wid hafwet och på öarna ſkola bära fram ſkänker; de Konungar utaf rika Arabien och Seba ſkola tillföra gåfwor. Pſ. 45: 13. 68: 30. Eſ. 60: 5, 6. Matth. 2: 11.

11. Alle Konungar ſkola tillbedja honom; alle Hedningar ſkola tjena honom.

12. Ty han ſkall frälſa den fattiga ſom ropar, och den elända ſom ingen hjelpare hafwer. Pſ. 69: 34.

13. Han ſkall wara dem uſla och fattiga nådelig, och de fattigas ſjälar ſkall han hjelpa.

14. Han ſkall förlöſa deras ſjälar utu bedrägeri och öfwerwåld, och deras blod ſkall dyrt aktadt warda för honom. Pſ. 116: 15.

15. Han ſkall lefwa, och man ſkall gifwa honom af guld utu rika Arabien; och man ſkall alltid bedja inför honom, dagliga ſkall man lofwa honom. Eſ. 53: 10.

16. På jordene ofwanpå bergen ſkall korn ſtå tjockt; hans frukt ſkall bäfwa ſåſom Libanon, och ſkall grönſkas i ſtäderna, ſåſom gräs på jordene.

17. Hans Namn ſkall blifwa ewinnerliga; ſå länge ſolen warar, ſkall hans Namn räcka intill efterkommanderna; och genom honom ſkola de wälſignade warda; alle Hedningar ſkola priſa honom. 1 Moſ. 22: 18.

18. Lofwad ware HERren Gud, Iſraels Gud, den allena under gör. Pſ. 106: 48.

19. Och lofwadt ware hans härliga Namn ewinnerliga; och all land warde full med hans äro. Amen, Amen.

20. En ända hafwa Davids böner, Iſai ſons.

73. Pſalmen.

Tröſt emot de argas lycka.

En Pſalm Aſſaphs. Wißerliga hafwer Iſrael Gud till tröſt, der man rent hjerta hafwer.

2. Men jag hade ſånär ſtapplat med mina fötter; mine ſteg hade fulltnär ſluntit.

3. Ty mig förtröt om de ſtortaliga, då jag ſåg att dem ogudaktigom wäl gick. Pſ. 37: 1, ꝛc. Jer. 12: 1.

4. Ty de äro i ingen dödsfara, utan ſtå faſte ſåſom ett palats. Job 21: 7.

5. De äro icke i olycko, ſåſom andra menniſkor, och warda icke, ſåſom andra menniſkor, plågade.

6. Derföre måſte deras ſtolthet wara en koſtelig ting, och deras öfwerwåld måſte heta allt wäl gjordt.

7. De ſwälla i anſigtet ſom en fet buk; de göra hwad dem lyſter. 5 Moſ. 32: 15. Pſ. 17: 10.

8. De förakta all ting, och tala illa derom; och tala och laſta högmodeliga. Pſ. 12: 5.

9. Hwad de tala, det måſte wara taladt neder af himmelen; hwad de ſäga, det måſte gälla på jordene.

10. Derföre faller dem den menige man till; förty de nyttja deras watten tillfylleſt;

11. Och ſäga: Hwad ſkulle Gud fråga efter dem? Hwad ſkulle den Högſte ſköta om dem? Pſ. 10: 11. 91: 7. Heſ. 8. 12.

12. Si, det äro de ogudaktige, de äro lyckoſamme i werldene, och warda rike.

13. Skall det då fåfängt wara, att mitt hjerta oſtraffeliga lefwer, och jag mina händer i oſkyldighet twår; Pſ. 26: 6.

14. Och warder plågad dagliga, och min näpſt är hwar morgon för handene?

15. Jag hade fulltnär ſå ſagt ſom de; men ſi, dermed hade jag fördömt all din barn, ſom någon tid warit hafwa.

16. Jag tänkte till att jag det begripa måtte; men det war mig för ſwårt;

17. Tilldeß jag gick in uti Guds helgedom, och märkte uppå deras ända.

18. Men du ſatte dem på det hala, och förſtörte dem i grund. Job 21: 30.

19. Huru ſnart warda de till intet! De förgås, och få en ända med förſkräckelſe.

20. Såſom en dröm, när en uppwaknar; ſå gör du, HErre, deras beläte i ſtadenom förſmädt.
Job 20: 8. Pſ. 31: 17. Eſ. 29: 8.

21. Men det gör mig ondt i hjertat, och ſtinger mig i mina njurar,

22. Att jag måſte wara en dåre, och intet weta; och måſte wara ſom ett wilddjur för dig.

23. Likwäl blifwer jag ſtädſe wid dig; ty du håller mig wid mina högra hand.

24. Du leder mig efter ditt råd, och upptager mig på ändalyktone med äro. Pſ. 4: 4. Eſ. 28: 29.

25. När jag hafwer dig, ſå frågar jag efter himmel och jord intet.

26. Om mig än kropp och ſjäl förſmäktade, ſå äſt du dock, Gud, alltid mins hjertas tröſt, och min del.
Pſ. 142: 6.

27. Ty ſi, de ſom ifrå dig wika, de ſkola förgås. Du förgör alla dem ſom emot dig hor bedrifwa.

28. Men det är min glädje, att jag håller mig intill Gud, och ſätter mitt hopp till HErran, HErran, att jag må förkunna, huru du det gör.

74. Pſalmen.

Guds kyrkos uppehållande.

En underwisning Aſſaphs. Gud, hwi förkaſtar du oß ſå alldeles; och äſt ſå grymmeliga wred öfwer dina foſterfår?

2. Tänk uppå dina menighet, den du af ålder förwärfwat, och dig till arfwedel förlöſt hafwer; uppå Zions berg, der du bor.

3. Trampa dem på fötterna, och ſtöt dem platt neder i grund. Fienden hafwer all ting förderfwat i helgedomenom. 2 Kon. 25: 1, ꝛc.

4. Dina owänner ryta uti dinom huſom, och ſätta ſina afgudar der in.

5. Men ſer yxerna ofwantill blänka, ſåſom man i en ſkog högge;
2 Chr. 36: 1, ꝛc. Jer. 52: 1, ꝛc.

6. Och ſönderhugga all deß tafwelwerk med yxer och bilor.
1 Kon. 6: 18, 29, 32.

7. De uppbränna din helgedom; de oſkära dins Namns boning i grund.
2 Kon. 25: 9.

8. De tala i ſitt hjerta: Låter oß ſkinna dem; de uppbränna all Guds hus i landena.

9. Wår tecken ſe wi intet, och ingen Prophet predikar mer, och ingen lärare lärer oß mer.
Klag. 2: 9. Heſ. 7: 26. Am. 8: 12.

10. Ack! Gud, huru länge ſkall owännen förſmäda; och fienden ſå alldeles förlaſta ditt Namn?

11. Hwi wänder du dina hand ifrå, och dina högra hand ſå platt ifrå ditt ſköt?

12. Men Gud är min Konung af ålder; den all hjelp gör, ſom på jordene ſker.

13. Du ſönderdelar hafwet genom dina kraft, och ſönderſlår drakarnas hufwud i wattnet.
2 Moſ. 14: 21. Eſ. 51: 9, 10. Heſ. 29: 3.

14. Du ſönderkroßar hufwuden af hwalfiſkarna, och gifwer dem folkena i öknene till ſpis.

15. Du låter uppwälla källor och bäcker; du låter borttorkas ſtarka ſtrömmar. 2 Moſ. 17: 6. 4 Moſ. 20: 11. Joſ. 3: 16.

16. Dag och natt äro dine; du gör, att både ſol och ſtjernor ſitt wißa lopp hafwa.

17. Du ſätter hwarjo lande ſina gränſor; ſommar och winter gör du.

18. Så betänk dock det, att fienden förſmäder HErran, och ett galet folk laſtar ditt Namn.

19. Gif dock icke dins turturdufwos ſjäl wilddjurena, och förgät icke ſå platt dina fattiga kreatur.

20. Tänk uppå förbundet; ty landet är allt omkring jämmerliga förhärjadt, och huſen äro nederrifne.

21. Låt icke de ringa afgå med ſkam; ty de fattige och elände lofwa ditt Namn.

22. Upp, o Gud, och uträtta dina ſak; tänk uppå den förſmädelſe, ſom dig dagliga af de galna wederfars.
Eſ. 49: 4. Rom. 2: 24.

23. Förgät icke dina fiendars ſkri; dina owänners raſande warder ju längre ju ſtörre.

75. Pſalmen.

Warnas för ſäkerhet.

En Pſalm och wiſa Aſſaphs, att han icke förgicks, till att föreſjunga.
Pſ. 65: 1. 2 Sam. 2: 1, ꝛc.

2. Wi tacke dig, Gud, wi tacke dig, och förkunne din under, att ditt Namn ſå när är.

3. Ty i ſinom tid ſkall jag rätt döma.

4. Jorden bäfwar, och alle de derpå bo; men jag håller hennes pelare ſtadiga. Sela.

5. Jag ſade till de ſtortaliga: Berömmer eder icke ſå; och till de ogudaktiga: Trugens icke uppå wälde;
Pſ. 91: 3. Ordſp. 27: 1.

6. Trugens icke ſå faſt uppå edart wälde; taler icke ſå halsſtyft.

7. Det hafwer ingen nöd, hwarken af öſtan eller weſtan, eller af de berg i öknene.

8. Ty Gud är domare; denna förnedrar han, och den andra upphöjer han. Dan. 4: 32. Luc. 1: 52.

9. Ty HERren hafwer en ſkål i handene, och med ſtarkt win fullt inſkänkt, och ſkänker derutaf; men de ogudaktige måſte alle dricka, och utſupa dräggena.
Pſ. 60: 5. Eſ. 51: 17, 22. Klag. 4: 21.

10. Men jag will förkunna ewinnerliga, och lofſjunga Jacobs Gudi;

11. Och will ſönderbryta allt de ogudaktigas wåld; att de rättfärdigas wälde ſkall upphöjdt warda. Eſ. 40: 31.

76. Pſalmen.

Gud förſamlingenes beſkydd.

En Pſalm och wiſa Aſſaphs, på ſträngaſpel, till att föreſjunga.

2. Gud är känd i Juda; i Iſrael är hans Namn härligit. Pſ. 48: 2.

3. I Salem är hans tjäll, och hans boning i Zion. Eſ. 31: 9.

4. Der ſönderbryter han bågans pilar, ſköld, ſwärd och ſtrid. Sela.
Pſ. 46: 10.

5. Du äſt härligare och mägtigare, än de röfwareberg.
Jer. 51: 25. Hab. 3: 6.

6. De ſtolte måſte beröfwade warda, och affomna; och alle krigare måſte låta händerna falla.

7. För ditt näpſande, Jacobs Gud, faller i ſömn både wagn och häſt.

8. Du äſt förſkräckelig; ho kan för dig ſtå, då du wred äſt?

9. När du låter höra domen af himmelen, ſå förſkräckes jorden, och warder ſtilla,

10. När Gud uppſtår till att döma, på det han ſkall hjelpa alla elända på jordene. Sela.

11. När du ena menniſko ſtraffar, ſå måſte man bekänna dig, att du redo äſt till att ſtraffa andra flera.
Eſ. 37: 28, 29.

12. Lofwer, och håller det HERranom edrom Gud, alle I ſom omkring honom ären. Bärer fram ſkänker dem förſkräckeliga; Pſ. 65: 2. Pred. 5: 3.

13. Den der Förſtomen borttager modet, och förſkräckelig är ibland Konungarna på jordene.
Job 12: 21, 24. Pſ. 107: 40. Eſ. 40: 23.

77. Pſalmen.

Frommas anfäktning, tröſt.

En Pſalm Aſſaphs, för Jeduthun, till att föreſjunga.

2. Jag ropar med mine röſt till Gud; till Gud ropar jag, och han hörer mig.

3. Uti mine nöds tid ſöker jag HERran; min hand är om nattena uträckt, och håller intet upp; ty min ſjäl will ſig icke tröſta låta. Pſ. 9: 11. 27: 8.

4. När jag bedröfwad är, ſå tänker jag uppå Gud; när mitt hjerta i ångeſt är, ſå talar jag. Sela. Eſ. 26: 16.

5. Min ögon håller du, att de waka. Jag är ſå wanmägtig, att jag icke tala kan. Pſ. 102: 8. Eſ. 26: 18.

6. Jag tänker uppå den gamla tiden, på de förra år. Pſ. 143: 5.

7. Jag tänker om nattena på mitt ſträngaſpel, och talar med mino hjerta; min ande ranſakar.

8. Månn då HERren förkaſta ewinnerliga; och ingen nåd mer bewiſa?

9. Är det ſå alldeles ute med hans godhet; och hafwer tillſägelſen en ända?

10. Hafwer då Gud förgätit att wara nådelig; och tillyckt ſina barmhertighet för wredes ſkull? Sela.

11. Men dock ſade jag: Dermed qwäl jag mig ſjelf; den Högſtas högra hand kan all ting förwandla.

12. Derföre tänker jag uppå HERrans gerningar; ja, jag tänker uppå din förra under;

13. Och talar om all din werk, och ſäger om din anſlag:

14. Gud, din wäg är helig; hwar är en ſå mägtig Gud, ſåſom du, Gud, äſt?

15. Du äſt den Gud, ſom under gör; du hafwer bewiſat dina magt ibland folken. Pſ. 136: 4.

16. Du hafwer förloßat ditt folk wäldeliga, Jacobs barn och Joſephs. Sela. 2 Moſ. 6: 6.

17. Wattnen ſågo dig, Gud, wattnen ſågo dig, och ängſlades; och djupen ſtormade. 2 Moſ. 14: 21, 27, 28.

18. De tjocke ſkyar utgöto watten; ſkyarna dundrade, och ſkotten foro deribland.

19. Det dundrade i himmelen; ditt ljungande lyſte på jordene; jorden rördes och bäfwade deraf.

20. Din wäg war i hafwet, och din ſtig i ſtort watten; och man fann dock intet din fotſpår. 2 Moſ. 14: 26.

21. Du förde ditt folk, ſåſom en fårahjord, genom Moſe och Aaron. 2 Moſ. 14: 19. Pſ. 78: 52. 80: 2.

78. Pſalmen.

Guds wälgerningar och ſtraff.

En underwisning Aſſaphs. Hör, mitt folk, min lag; böjer edor öron till mins muns tal.

2. Jag will öppna min mun till ordſpråk, och will förtälja gamla hemligheter; Pſ. 49: 5. Matth. 13: 35.

3. De wi hört hafwe och wetom, och wåra fäder oß förtäljt hafwa; Pſ. 44: 2.

4. Att wi det icke fördölja ſkulle deras barnom, ſom efter komma ſkulle; utan förkunna HERrans lof, och hans magt och under, ſom han gjort hafwer.

5. Han upprättade ett wittnesbörd i Jacob, och gaf en lag i Iſrael, den han wåra fäder böd, till att lära deras barn; 2 Moſ. 20: 1, ꝛc.

6. På det att efterkommanderna måtte det lära, och de barn, ſom ännu ſkulle föddе warda; då de uppkommo, att de ock förkunnade det ſinom barnom; 5 Moſ. 4: 10. 6: 7. 11: 19.

7. Att de ſkulle ſätta ſitt hopp till Gud, och icke förgäta Guds werk, och hålla hans bud;

8. Och icke warda, ſåſom deras fäder, en affällig och ohörſam art; hwilkom deras hjerta icke faſt war, och deras ande höll ſig icke troliga till Gud; 2 Moſ. 32: 9. 33: 3, 5. 34: 9.

9. Såſom Ephraims barn, ſom wäpnade woro och förde bågan, föllo af i ſtridstidenom.
4 Moſ. 14: 40, ꝛc. 5 Moſ. 1: 41, ꝛc.

10. De höllo icke Guds förbund, och wille icke wandra i hans lag; Heſ. 20: 10, ꝛc.

11. Och förgåto hans werk, och hans under, ſom han dem bewiſt hade.

12. För deras fäder gjorde han under, i Egypti land, på den markene Zoan. 2 Moſ. 14: 1, ꝛc. 15: 1, ꝛc.

13. Han åtſkiljde hafwet, och lät dem gå derigenom, och ſatte wattnet ſåſom en mur. 2 Moſ. 14: 22. Pſ. 106: 9.

14. Han ledde dem om dagen med en molnſky, och om nattena med en klar eld. 2 Moſ. 13: 21, 22. Pſ. 105: 39.

15. Han lät bergsklippona remna i öknene, och gaf dem dricka watten tillfylleſt; 2 Moſ. 17: 6.
4 Moſ. 20: 10. Pſ. 105: 41. 1 Cor. 10: 4.

16. Och lät bäcker flyta utu bergsklippone, att de flöto derut ſåſom wattuſtrömmar.

17. Likwäl ſyndade de ännu emot honom, och förtörnade den Högſta i öknene;

18. Och förſökte Gud i deras hjerta, att de ſpis beddes till deras ſjälar; 2 Moſ. 16: 2, 3. 4 Moſ. 11: 4, 5. Pſ. 106: 14.

19. Och talade emot Gud, och ſade: Ja, ſkulle wäl Gud kunna bereda ett bord i öknene? 4 Moſ. 11: 1, ꝛc.

20. Si, han hafwer wäl ſlagit bergsklippona, att watten utflöt, och bäcker ſig utgåfwo; men huru kan han gifwa bröd, och ſkaffa ſino folke kött?

21. Då nu HErren det hörde, wardt han upptänd; och eld gick upp i Jacob, och wrede kom öfwer Iſrael; 4 Moſ. 11: 19, ꝛc.

22. Att de icke trodde uppå Gud, och hoppades icke uppå hans hjelp.

23. Och han böd ſkyarna ofwantill, och upplät himmelens dörrar;

24. Och lät regna Man till dem till mats, och gaf dem himmelsbröd. 2 Moſ. 16: 14, ꝛc. 4 Moſ. 11: 7. Joh. 6: 31. 1 Cor. 10: 3.

25. De åto änglabröd; han ſände dem mat tillfylleſt.

26. Han lät blåſa öſtanwäder under himmelen, och genom ſina ſtarkhet upprörde ſunnanwäder; 2 Moſ. 16: 13. 4 Moſ. 11: 31.

27. Och lät kött regna uppå dem ſåſom ſtoft, och foglar ſåſom ſanden i hafwet;

28. Och lät dem falla i deras lägre, alleſtäds der de bodde.

29. Då åto de, och wordo för mätte; han lät dem ſläcka ſin luſta. 4 Moſ. 11: 33. Pſ. 106: 15.

30. Då de ännu ſin luſta icke ſläckt hade, och de ännu åto deraf,

31. Så kom Guds wrede öfwer dem; och drap de ypperſta ibland dem, och nederſlog de bäſta i Iſrael.

32. Men öfwer allt detta ſyndade de ännu mer, och trodde intet uppå hans under. 4 Moſ. 13: 1, ꝛc. 14: 1, ꝛc. 5 Moſ. 2: 1, 14, 15.

33. Derföre lät han dem dö bort, ſå att de intet fingo, och måſte i deras lifsdagar plågade warda.

34. När han drap dem, ſökte de honom, och wände ſig bittida till Gud;

35. Och tänkte, att Gud är deras tröſt, och Gud den Högſte deras förlöſare;

36. Och ſkrymtade för honom med deras mun, och lögo för honom med deras tungo.

37. Men deras hjerta war icke faſt intill honom, och höllo ſig icke troliga intill hans förbund.

38. Men han war barmhertig, och förlät mißgerningarna, och förgjorde dem icke; och afwände ofta ſina wrede, och lät icke alla ſina wrede gå.

39. Ty han tänkte att de äro kött; ett wäder, ſom bortfar, och kommer intet igen. Job 7: 7. 14: 1, 19, ꝛc. Pſ. 103: 13, 15.

40. De förtörnade honom ganſka ofta i öknene, och bekymrade honom i ödemarkene. 4 Moſ. 14: 22.

41. De förſökte Gud framgent, och rette den Heliga i Iſrael.

42. De tänkte intet uppå hans hand, den dagen då han förlöſte dem ifrå fienderna;

43. Såſom han ſina tecken gjort hade uti Egypten, och ſina under i det landet Zoan.

44. Då han deras watten i blod wände; ſå att de af deras bäcker icke dricka kunde. 2 Moſ. 7: 19. Pſ. 105: 29.

45. Då han ohyro ibland dem ſände; ſom dem åto, och paddor, ſom dem förderfwade; 2 Moſ. 8: 2, 6, 21.

46. Och gaf deras frukt gräsmatkom, och deras ſäd gräshoppom. 2 Moſ. 10: 4, ꝛc. Pſ. 105: 34.

47. Då han deras winträ med hagel förderfwade, och deras mulbärsträ med ſtort hagel. 2 Moſ. 9: 18. Pſ. 105: 32, ꝛc.

48. Då han deras boſkap ſlog med hagel, och deras hjordar med ljungande.

49. Då han i ſine grymma wrede ſände ibland dem onda änglar, och lät dem härja och förderfwa, och ſkada göra.

50. Då han lät ſina wrede gå, och icke ſkonade deras ſjälom för dödenom, och lät deras boſkap dö af peſtilentie. 2 Moſ. 9: 3, 8.

51. Då han i Egypten allt förſtfödt ſlog, de förſta arfwingar i Hams hyddom; 2 Moſ. 11: 5. 12: 29, 30.

52. Och lät ſitt folk utdraga ſåſom får, och förde dem ſåſom en hjord i öknene. 2 Moſ. 12: 13. Pſ. 77: 21.

53. Och han ledde dem ſäkra, ſå att de intet fruktade ſig; men deras fiendar öfwertäckte hafwet; 2 Moſ. 14: 27, 28.

54. Och lät dem komma i ſina helga gränſor, till detta berg, hwilket hans högra hand förwärfwat hafwer; Joſ. 1: 1, ꝛc.

55. Och fördref för dem folk, och lät dem utſkifta arfwet, och lät Iſraels ſlägter bo i deras hyddom. Joſ. 13: 7. 2 Sam. 5: 6, ꝛc.

56. Men de förſökte och förtörnade Gud, den Högſta, och höllo intet hans wittnesbörd;

57. Och föllo tillbaka, och föraktade all ting, ſåſom deras fäder; och höllo intet, ſåſom en lös båge; Oſ. 7: 16

58. Och förtörnade honom med ſina höjder, och rette honom med ſina afgudar; 2 Moſ. 32: 1. Dom. 2: 1, ꝛc.

59. Och då Gud det hörde, wardt han upptänd, och förkaſtade Iſrael ſwårliga;

60. Så att han lät fara ſina boning i Silo, den hyddo der han ibland menniſkor bodde; 1 Sam. 4: 11. Jer. 7: 12.

61. Och gaf deras magt uti fängelſe, och deras härlighet uti fiendans händer; 1 Sam. 4, 5, 6 cap.

62. Och öfwergaf ſitt folk för ſwärd, och war upptänd emot ſitt arf.

63. Deras unga män förtärde elden, och deras jungfrur måſte ogifta blifwa.

64. Deras Preſter föllo genom ſwärd, och inga enkor woro, de der gråta ſkulle.

65. Och HErren waknade upp, ſåſom en ſofwande, och ſåſom en ſtark glad är, den ifrå win kommer;

66. Och ſlog ſina fiendar baktill, och hängde en ewig ſkam uppå dem;

67. Och förkaſtade Joſephs hyddo, och utwalde icke Ephraims ſlägte;

68. Utan utwalde Juda ſlägte, det berget Zion, ſom han älſkade;

69. Och byggde ſin helgedom högt, ſåſom ett land det ewinnerliga faſt ſtå ſkall;

70. Och utwalde ſin tjenare David, och tog honom utu fårahuſen. 1 Sam. 16: 11. 17: 34.

71. Ifrå de däggande får hemtade han honom, att han hans folk Jacob föda ſkulle, och hans arf Iſrael. 2 Sam. 7: 8.

72. Och han födde dem ockſå med all trohet, och regerade dem med all flit.

79. Pſalmen.

Emot ſanningenes fiendar.

En Pſalm Aſſaphs. Gud, Hedningarna äro in i ditt arf fallne; de hafwa orenat ditt helga tempel, och af Jeruſalem ſtenhopar gjort. Klag. 1: 1.

2. De hafwa gifwit dina tjenares lekamen foglomen under himmelen till att äta, och dina heligas kött djuromen på markene.

3. De hafwa utgjutit deras blod omkring Jeruſalem, ſåſom watten; och der war ingen, ſom begrof.

4. Wi äre wårom grannom till en förſmädelſe wordne; till ſpott och hån dem ſom omkring oß äro. Pſ. 44: 14. 80: 7. Heſ. 36: 2, 3.

5. HErre, huru länge will du ſå allstings wred wara; och ditt nit, ſåſom en eld, brinna låta? Pſ. 89: 47.

6. Utgjut dina grymhet öfwer Hedningarna, de dig intet känna, och uppå de Konungariken, ſom ditt Namn intet åkalla. Jer. 10: 25.

7. Ty de hafwa uppätit Jacob, och hans hus förödt.

8. Tänk icke uppå wåra förra mißgerningar. Förbarma dig öfwer oß ſnarliga, ty wi äre faſt eländige wordne. Eſ. 64: 9.

9. Hjelp du oß, Gud wår hjelpare, för dins Namns äros ſkull; fräls oß, och förlåt oß wåra ſynder, för ditt Namns ſkull. Pſ. 115: 1.

10. Hwi låter du Hedningarna ſäga: Hwar är nu deras Gud? Låt hämnden öfwer dina tjenares blod, ſom utgjutet är, kunnig warda, ibland Hedningarna, för wår ögon.

11. Låt för dig komma de fångars ſuckande; efter din ſtora arm behåll dödſens barn. Pſ. 102: 21.

12. Och wedergäll wårom grannom ſjufaldt uti deras ſköte deras förſmädelſe, der de dig, HErre, med förſmädt hafwa. Jer. 32: 18. Eſ. 65: 7.

13. Men wi, ditt folk och din foſterfår, tackom dig ewinnerliga, och förkunnom ditt lof förutan ända. Pſ. 28: 9. 95: 7. 100: 3.

80. Pſalmen.

Guds omſorg om ſin wingård.

En Pſalm Aſſaphs, om gyldene roſena, till att föreſjunga. Pſ. 60: 1.

2. Hör, Iſraels Herde, du ſom leder Joſeph ſåſom får; bete dig, du ſom ſitter på Cherubim. Pſ. 77: 21. Eſ. 40: 11. Heſ. 34: 12. Joh. 10: 11.

3. Uppwäck dina magt, du ſom för Ephraim, BenJamin och Manaſſe äſt, och kom oß till hjelp.

4. Gud, tröſt oß, och låt ditt anſigte lyſa, ſå warde wi hulpne. Pſ. 4: 7.

5. HErre Gud Zebaoth, huru länge will du wred wara öfwer dins folks bön?

6. Du ſpiſar dem med tårars bröd, och ſkänker dem ett ſtort mått, fullt med tårar. Pſ. 42: 4. 102: 10.

7. Du lätſt alla wåra grannar banna oß, och wåra fiendar beſpotta oß. Pſ. 44: 14. 79: 4.

8. Gud Zebaoth, tröſt oß; låt ditt anſigte lyſa, ſå warde wi hulpne.

9. Du hafwer hemtat ditt winträ utur Egypten, och hafwer fördrifwit Hedningarna, och planterat det. Eſ. 5: 3, 4. Jer. 2: 21. Matth. 21: 33.

10. Du hafwer röjt wägen för thy, och låtit det wäl rota ſig, ſå att det hafwer uppfyllt landet.

11. Bergen äro med deß ſkugga öfwertäckte, och med deß qwiſtar Guds cedreträ.

12. Du hafwer utſträckt deß qwiſtar intill hafwet, och deß telningar allt intill älfwena. 1 Moſ. 15: 18. 2 Moſ. 23: 31. 5 Moſ. 11: 24. Joſ. 1: 4. 1 Kon. 4: 21, 24.

13. Hwi hafwer du ſå ſönderbrutit deß gård, att deraf rifwer allt det ſom der framom går? Pſ. 89: 41, 42.

14. De wildſwin hafwa uppgräfwit det, och de wilddjur hafwa afbitit det.

15. Gud Zebaoth, wänd dig dock; ſkåda neder af himmelen, och ſe härtill, och beſök detta winträt;

16. Och håll det wid magt, ſom din högra hand planterat hafwer, och det du dig ſtadeliga utwalt hafwer.

17. Se dertill, och ſtraffat; att på det brännande och rifwande må en ände warda.

18. Din hand beſkydde dins högra hands folk, och de menniſkor, ſom du dig ſtadeliga utwalt hafwer;

19. Så wilje wi intet ifrå dig wika. Låt oß lefwa, ſå wilje wi åkalla ditt Namn.

20. HErre Gud Zebaoth, tröſt oß. Låt ditt anſigte lyſa, ſå warde wi hulpne.

81. Pſalmen.

Högtids rätta firande.

På Gittith, till att föreſjunga, Aſaphs. Pſ. 8: 1.

2. Sjunger Gudi gladeliga, den wår ſtarkhet är; fröjdens Jacobs Gudi.

3. Tager Pſalmer, och får hit trummor, luſteliga harpor med pſaltare.

4. Blåſer med baſuner i nymånaden, i wåra löfhyddohögtid. 3 Moſ. 23: 24. 4 Moſ. 10: 10.

5. Ty detta är en ſed i Iſrael, och en Jacobs Guds rätt. 5 Moſ. 16: 16.

6. Det hafwer han till ett wittnesbörd ſatt i Joſeph, då de utur Egypti land drogo, och främmande tungomål hört hade; 1 Moſ. 42: 23.

7. Och jag deras axlar ifrån bördone friade, och deras händer wid krukorna qwitta wordo.

8. Då du åkallade mig i nödene, halp jag dig ut, och bönhörde dig, då tordönen öfwerföll dig; och förſökte dig wid trätowattnet. Sela. 2 Moſ. 17: 2, 3, 7.

9. Hör, mitt folk, jag will betyga ibland dig; Iſrael, du ſkall höra mig;

10. Att ibland dig ingen annar Gud är, och du ingen främmande Gud tillbeder. 2 Moſ. 20: 2, 3.

11. Jag är HErren din Gud, ſom dig utur Egypti land fört hafwer. Låt din mun widt upp, låt mig uppfylla honom.

12. Men mitt folk hörde intet mina röſt, och Iſrael är intet om mig.

13. Så hafwer jag låtit dem uti deras hjertas ſinne, att de måga wandra efter ſitt råd. Heſ. 20: 25, 26. Ap. G. 14: 16. Rom. 1: 24.

14. Om mitt folk wille mig hörſamt wara, och Iſrael på minom wägom gå, 5 Moſ. 32: 29. Eſ. 48: 12.

15. Så wille jag ſnart nederlägga deras fiendar, och wända mina hand emot deras motſtåndare.

16. Och de ſom HERran hata, ſkulle fela uppå honom; men deras tid ſkulle ewinnerliga wara.

17. Och jag ſkulle ſpiſa dem med bäſta hwete, och mätta dem med hannog utu hälleberget. 5 Moſ. 32: 13, 14.

82. Pſalmen.

Öfwerhetsreglor.

En Pſalm Aſſaphs. Gud ſtår uti Guds förſamling, och är domare ibland gudarna. 2 Chr. 19: 6. 2 Moſ. 22: 28

2. Huru länge wiljen I döma orätt, och föreſätta de ogudaktigas perſon? Sela. 5 Moſ. 1: 16, 17.

3. Skaffer dem fattiga och faderlöſa rätt, och hjelper dem elända och torftiga till rätta.

4. Hjelper den föraktada och fattiga, och förlöſer honom utu de ogudaktigas wåld. Job 29: 12, 13. Ordſp. 24: 11. 31: 8, 9. Eſ. 1: 17. 10: 1, 2.

5. Men de låta intet ſäga ſig, och aktat intet; de gå allt i mörkret; derföre måſte alla landſens grundwalar falla.

6. Jag hafwer wäl ſagt: I ären gudar, och alleſammans dens Högſtas barn; Joh. 10: 34.

7. Men I måſten dö ſåſom menniſkor, och ſåſom en tyrann förgås. Pſ. 73: 19.

8. Statt upp, Gud, och döm jordena; ty du äſt en HERre öfwer alla Hedningar. Pſ. 2: 8. Ebr. 1: 2.

83. Pſalmen.

Emot förſamlingenes fiendar.

En Pſalmwiſa Aſſaphs.

2. Gud, tig dock icke ſå, och war dock icke ſå ſtilla; Gud, lid det dock icke ſå. Pſ. 28: 1.

3. Ty ſi, dine fiender raſa, och de ſom dig hata, ſätta upp hufwudet.

4. De hafwa liſtig anſlag emot ditt folk, och rådſlå emot dina fördolda.

5. Kommer, ſäga de, låter oß utrota dem, ſå att de intet folk äro; att på Iſraels namn icke ſkall mer tänkt warda.

6. Ty de hafwa förenat ſig med hwarannan, och ett förbund emot dig gjort:

7. De Edomeers hyddor, och de Iſmaeliters, de Moabiters, och Hagariters,

8. De Gebaliters, Ammoniters, och Amalekiters, de Philiſteers, ſamt med dem i Tyro.

9. Aſſur hafwer ock gifwit ſig till dem, och hjelpa Lots barnom. Sela.

10. Gör dem ſåſom de Midianiter, ſåſom Siſera, ſåſom Jabin wid den bäcken Kiſon; Dom. 7: 22. 4: 15, 16, &c. 4: 2. 5: 21.

11. Hwilke förderfwade wordo wid Endor, och wordo till träck på jordene.

12. Gör deras Förſtar ſåſom Oreb och Seeb; alla deras öfwerſtar, ſåſom Seba och Zalmunna; Dom. 7: 25. 8: 12, 21.

13. De der ſäga: Wi wilje intaga Guds hus.

14. Min Gud, gör dem ſåſom en hwärfwel, och ſåſom ſtrå för wäder,

15. Såſom en eld, den ſkog förbränner, och ſåſom en låga, den berg upptänder.

16. Alltſå förfölj dem med ditt wäder, och förſkräck dem med ditt owäder.

17. Gör deras anſigten fulla med blygd, att de efter ditt Namn, HERre, ſöka måſte; Pſ. 6: 11.

18. Skämme ſig, och förſkräckes alltid ju mer och mer, och till ſkam komme, och förgås.

19. Så ſkola de förnimma, att du med ditt Namn heter HERRE allena, och den Högſte i allo werldene. 2 Moſ. 15: 3. Oſ. 12: 5. Eſ. 42: 8.

84. Pſalmen.

Guds huſes förmån.

En Pſalm Korah barnas, på Gittith, till att föreſjunga. Pſ. 8: 1.

2. Huru luſtige äro dina boningar, HERre Zebaoth!

3. Min ſjäl längtar och trängtar efter HERrans gårdar. Min kropp

och ſjäl fröjda ſig uti lefwandes Gudi. Pſ. 42: 2, 3. 63: 2.

4. Ty foglen hafwer funnit ett hus, och ſwalan ſitt bo, der de ſina ungar lägga; nämliga ditt altare, HERre Zebaoth, min Konung och min Gud.

5. Salige äro de ſom i dino huſe bo, de lofwa dig till ewig tid. Sela. Pſ. 23: 6. 27: 4.

6. Salige äro de menniſkor, ſom dig för ſin ſtarkhet hålla, och af hjertat efter dig wandra;

7. De der gå genom jämmerdalen, och göra der källor; och lärarena warda med mycken wälſignelſe prydde.

8. De winna den ena ſegren efter den andra, att man ſe må, att den rätte Guden är i Zion.

9. HERre Gud Zebaoth, hör min bön; akta härtill, Jacobs Gud. Sela.

10. Gud, wår ſköld, ſkåda dock; ſe uppå din ſmordas rike.

11. Ty en dag uti dina gårdar är bättre, än eljeſt tuſende. Jag will heldre wakta dörrena uti mins Guds huſe, än länge bo uti de ogudaktigas hyddom.

12. Ty HERren Gud är ſol och ſköld. HERren gifwer nåd och äro; dem frommom ſkall intet godt fattas. Pſ. 23: 1.

13. HERre Zebaoth, ſäll är den menniſka, ſom ſig förlåter uppå dig. Pſ. 2: 12. 34: 9.

85. Pſalmen.

Bön om alla ſtånds wälfärd.

En Pſalm Korah barnas, till att föreſjunga.

2. HERre, du ſom fordom waſt dino lande nådelig, och förloßade de fångar af Jacob; Pſ. 77: 6.

3. Du ſom tillförene dino folke mißgerning förlåtit hafwer, och alla deras ſynder öfwertäckt; Sela. Pſ. 32: 1.

4. Du ſom tillförene alla dina wrede borttagit hafwer, och wändt dig ifrå dine wredes grymhet;

5. Tröſt oß, Gud wår Frälſare, och låt af dine ogunſt till oß.

6. Will du då till ewig tid uppå oß wred wara; och låta dina wrede gå ewinnerliga?

7. Will du då icke åter wederqwicka oß; att ditt folk må glädja ſig öfwer dig?

8. HERre, bete oß dina nåde, och hjelp oß.

9. Ack! att jag höra måtte, det HERren Gud talar, att han ſino folke och ſinom heligom frid tillſade; på det de icke ſkola på någon galenſkap komma. Pſ. 125: 3.

10. Dock är ju hans hjelp när dem ſom frukta honom, att i wårt land ſkall ära bo;

11. Att godhet och trohet mötas tillſamman, rättfärdighet och frid kyßas;

12. Att trohet må wäxa på jordene, och rättfärdighet ſkåda neder af himmelen;

13. Att ock HERren oß godt gör; på det wårt land må ſina frukt gifwa; Pſ. 67: 7.

14. Att rättfärdighet må ändå för honom blifwa, och ſin rätta gång hafwa.

86. Pſalmen.

Bön om åtſkillig hjelp.

En bön Davids. HERre, böj neder dina öron, och hör mig; ty jag är elände och fattig.

2. Bewara mina ſjäl, ty jag är helig; hjelp du, min Gud, dinom tjenare, ſom ſig uppå dig förlåter. Pſ. 4: 4. 25: 20.

3. HERre, war mig nådelig; ty jag ropar dagliga till dig. Pſ. 88: 10.

4. Fröjda dins tjenares ſjäl; förty efter dig, HERre, trängtar jag. Pſ. 25: 1.

5. Ty du, HERre, äſt god och nådelig, af ſtor godhet allom dem ſom åkalla dig. Joel 2: 13. Jon. 4: 2.

6. Förnim, HERre, mina bön, och akta uppå mina böns röſt.

7. Uti mine nöd åkallar jag dig, att du dock wille höra mig. Pſ. 50: 15.

8. HERre, dig är ingen lik ibland gudarna, och ingen är, ſom ſå göra kan ſom du. 5 Moſ. 3: 24.

9. Alle Hedningar, de du gjort hafwer, ſkola komma och tillbedja för dig, HERre, och ära ditt Namn; Pſ. 65: 3. Eſ. 43: 6, 7.

10. Att du ſå ſtor äſt, och gör under, och allena Gud äſt.

11. Wiſa mig, HErre, din wäg, att jag må wandra i dine ſanning; behåll mitt hjerta wid det ena, att jag ditt Namn fruktar. Pſ. 25: 4, ꝛc. 27: 11. 119: 33. 143: 10.

12. Jag tackar dig, HErre, min Gud, af allt mitt hjerta, och ärar ditt Namn ewinnerliga.

13. Ty din godhet är ſtor öfwer mig, och du hafwer frälſt mina ſjäl utu det djupa helwetet. Pſ. 71: 20. 116: 3, 8.

14. Gud, de ſtolte ſätta ſig emot mig, och de tyranners hop ſtår mig efter mina ſjäl, och hafwa dig intet för ögon. Pſ. 51: 5.

15. Men du, HErre Gud, äſt barmhertig och nådelig, tålig, och af ſtora mildhet och trohet. 2 Moſ. 34: 6. Neh. 9: 17. Pſ. 103: 8. 145: 8.

16. Wänd dig till mig, war mig nådelig; ſtärk din tjenare med dine magt, och hjelp dine tjenarinnos ſon. Pſ. 138: 3.

17. Gör ett tecken med mig, att mig wäl går, att de ſet, ſom mig hata, och ſkämma ſig, att du med mig ſtår, HErre, och tröſtar mig.

87. Pſalmen.

Det andeliga Zions härlighet.

En Pſalmwiſa Korah barnas. Han är faſt grundad på de helga bergen. Pſ. 68: 16, 17. 125: 1, 2. Matth. 16: 18.

2. HErren älſkar Zions portar, öfwer alla Jacobs boningar.

3. Härlig ting warda i dig predikade, du Guds ſtad. Sela.

4. Jag will predika låta för Rahab och Babel, att de mig känna ſkola. Si, de Philiſteer och Tyrer, ſamt med de Ethioper, warda der födde. Pſ. 45: 13. Eſ. 19: 18. 30: 7. Matth. 28: 19. Ap. G. 2: 9, 10.

5. Man ſkall i Zion ſäga, att allahanda folk derinne födt warder, och att han, den Högſte, bygger honom. Pſ. 110: 3.

6. HErren ſkall predika låta i allahanda tungomål, att ock några af dem ſkola der födde warda. Sela. Ap. G. 2: 4. 10: 46. 1 Cor. 12: 10.

7. Och de ſångare ſkola alle i dig ſjunga till ſkiftes, ſåſom i en dans.

88. Pſalmen.

Bön i ſwår anfäktning.

En Pſalmwiſa Korah barnas, till att föreſjunga, om de eländas ſwaghet; en underwisning Hemans, dens Eſrahitens. 1 Kon. 4: 31. 1 Chr. 2: 6.

2. HErre Gud, min Frälſare, jag ropar dag och natt inför dig.

3. Låt mina bön komma inför dig; böj din öron till mitt ropande.

4. Ty min ſjäl är full med jämmer, och mitt lif är hardt när helwetet.

5. Jag är aktad lik wid dem ſom i kulona fara; jag är ſåſom en man, den ingen hjelp hafwer. Pſ. 28: 1. 143: 7.

6. Jag ligger ibland de döda öfwergifwen, ſåſom de ſlagne, de i grafwene ligga; på hwilka du intet mer tänker, och de ifrå dine hand afſkilde äro.

7. Du hafwer lagt mig i gropena neder, uti mörkret och i djupet. Pſ. 130: 1.

8. Din grymhet trycker mig, och tränger mig med allom dinom böljom. Sela. Pſ. 38: 3. 42: 8.

9. Mina wänner hafwer du låtit komma långt ifrå mig; du hafwer gjort mig dem till en ſtyggelſe; jag ligger fången, och kan icke utkomma. Job 19: 19. Pſ. 38: 12.

10. Mitt anſigte är jämmerligit för wedermödos ſkull. HErre, jag åkallar dig dagliga; jag uträcker mina händer till dig. Pſ. 6: 8.

11. Månn du då göra under ibland de döda? Eller månn de döda uppſtå och tacka dig? Sela. Pſ. 6: 6.

12. Månn man uti grafwena förtälja dina godhet; och dina trohet uti förderfwet? Pſ. 30: 10.

13. Kunna då dina under uti mörkret kända warda; eller din rättfärdighet i de lande, der all ting förgätas? Pſ. 115: 17. Eſ. 38: 18.

14. Men jag ropar till dig, HErre, och min bön kommer bittida för dig.

15. Hwi förkaſtar du, HErre, mina ſjäl; och förſkyler ditt anſigte för mig?

16. Jag är elände och wanmägtig, att jag ſå bortkaſtad är. Jag lider ditt förſkräckande, ſå att jag fulltnär förtwiflar.

17. Din grymhet går öfwer mig, ditt förſkräckande trycker mig. Pſ. 38: 5.

18. De omlägga mig dagliga ſåſom watten, och omhwärfwa mig tillſammans.

19. Du gör, att mina wänner och näſte, och mine kände draga ſig långt ifrå mig, för ſådana jämmers ſkull. Job 19: 13.

89. Pſalmen.

Meßias och hans rike.

En underwisning Ethans, dens Eſrahitens. 1 Kon. 4: 31. 1 Chr. 2: 6.

2. Jag will ſjunga om HERrans nåde ewinnerliga, och hans ſanning förkunna med minom mun, ifrå ſlägte till ſlägte; Joh. 1: 17.

3. Och ſäger alltſå, att en ewig nåd ſkall uppgå; och du warder dina ſanning i himmelen troliga hållandes.

4. Jag hafwer gjort ett förbund med minom utkorade; minom tjenare David hafwer jag ſworit:

5. Jag ſkall förſkaffa dig en ewig ſäd, och bygga din ſtol ifrå ſlägte till ſlägte. Sela. 2 Sam. 7: 12, ꝛc. 1 Chr. 17: 11, ꝛc.

6. Och himlarna, HERre, ſkola priſa din under, och dina ſanning, uti de heligas förſamling. Eſ. 6: 3. Eph. 3: 10. Upp. 4: 8.

7. Ty ho kan i ſkyn liknas wid HERran; och ibland gudarnas barn HERranom lik wara? Pſ. 104: 3.

8. Gud är faſt mägtig uti de heligas förſamling, och underlig öfwer alla de ſom omkring honom äro.

9. HERre Gud Zebaoth, ho är ſåſom du, en mägtig HERre? Och din ſanning är allt omkring dig.

10. Du råder öfwer det ſtormande hafwet; du ſtyrer deß böljor, när de upphäfwa ſig. Pſ. 65: 8.

11. Du ſlår Rahab till döds; du förſtrör dina fiendar, med dinom ſtarka arm.

12. Himmel och jord äro din; du hafwer grundat jordenes krets, och hwad deruti är. Pſ. 24: 2. 104: 5.

13. Norr och ſöder hafwer du ſkapat; Thabor och Hermon fröjdar ſig i ditt Namn.

14. Du hafwer en wäldig arm; ſtark är din hand, och hög är din högra hand.

15. Rättfärdighet och dom är dins ſtols ſtadfäſtelſe; nåd och ſanning äro för ditt anſigte. Pſ. 97: 2.

16. Wäl är de folke, ſom fröjdas kan; HERre, de ſkola wandra i dins anſigtes ljus. Pſ. 97: 11. 112: 4.

17. De ſkola dagliga öfwer ditt Namn glade wara, och i dine rättfärdighet härlige wara.

18. Ty du äſt deras ſtarkhets berömmelſe, och genom dina nåde ſkall du upphöja wårt horn. Luc. 1: 69.

19. Ty HERren är wår ſköld, och den Helige i Iſrael är wår Konung. Eſ. 33: 22.

20. På den tiden talade du i en ſyn till dina heliga, och ſade: Jag hafwer uppwäckt en hjelta, den hjelpa ſkall; jag hafwer upphöjt en utkoradan utu folket. 2 Sam. 7: 4. 1 Chr. 17: 4.

21. Jag hafwer funnit min tjenare David; jag hafwer ſmort honom med mina helga oljo. 1 Sam. 16: 12. Ap. G. 13: 22.

22. Min hand uppehåller honom, och min arm ſkall ſtyrka honom.

23. Fienderna ſkola icke wara honom öfwermägtige, och de orättfärdige ſkola icke förtrycka honom;

24. Utan jag ſkall ſlå hans owänner för honom, och de honom hata, will jag plåga.

25. Men min ſanning och nåd ſkall när honom wara; och hans horn ſkall i mitt Namn upphöjdt warda.

26. Jag ſkall ſätta hans hand uti hafwet, och hans högra hand uti älfwerna. Pſ. 72: 8. Zach. 9: 10.

27. Han ſkall kalla mig alltſå: Du äſt min fader, min Gud och tröſt, den mig hjelper. 2 Sam. 7: 14. 1 Chr. 17: 13. Pſ. 2: 7. Ebr. 1: 5.

28. Och jag ſkall göra honom till förſta ſonen, den aldrahögſta ibland Konungarna på jordene. Pſ. 2: 6.

29. Jag will behålla honom mina nåd ewinnerliga, och mitt förbund ſkall honom faſt blifwa.

30. Jag ſkall gifwa honom en ewig ſäd, och hans ſtol uppehålla, ſå länge himmelen warar.

31. Men om hans barn min lag öfwergifwa, och i minom rättom icke wandra;

32. Om de mina ſtadgar ohelga, och min bud icke hålla;

33. Så will jag hemſöka deras ſynd med ris, och deras mißgerningar med plågor.

34. Men mina nåd will jag icke wända ifrå honom, och icke låta mina ſanning fela.

35. Jag will icke ohelga mitt förbund, och icke ogildt göra hwad af minom mun utgånget är.

36. Jag hafwer en gång ſworit wid mina helighet: Jag will icke ljuga för David;

37. Hans ſäd ſkall ewig wara, och hans ſtol för mig ſåſom ſolen.
2 Sam. 7: 16. Pſ. 72: 17. Joh. 12: 34.

38. Såſom månen ſkall han ewinnerliga wid magt hållen warda, och ſåſom de wittne i ſkyn wiß wara. Sela. 1 Moſ. 9: 13.

39. Men nu bortdrifwer du och förkaſtar, och wredgas med dinom ſmorda.

40. Du bryter dins tjenares förbund, och trampar hans krono neder på jordena.

41. Du nederrifwer alla hans murar, och låter hans fäſte afbrytas. Pſ. 80: 13.

42. Honom beröfwa alla de der framom gå; han är ſinom grannom ett gabberi worden. Pſ. 79: 4.

43. Du upphöjer hans owänners högra hand, och gläder alla hans fiendar.

44. Ock hafwer du hans ſwärds kraft borttagit, och låter honom ingen ſeger winna i ſtridene.

45. Du förſtörer hans renhet, och kaſtar hans ſtol till jordena.

46. Du förkortar hans ungdoms tid, och betäcker honom med blygd. Sela.

47. HERre, huru länge will du dig ſå allſtinges fördölja; och låta dina grymhet brinna ſåſom en eld? Pſ. 79: 5.

48. Tänk huru ſtackot mitt lif är; hwi will du alla menniſkor fåfängt ſkapat hafwa?

49. Hwilken är den der lefwer, och intet ſer döden; den ſina ſjäl friar utu helwetes hand? Sela.

50. HERre, hwar är den förra din nåd, den du David i dine ſanning ſworit hafwer? 2 Sam. 7: 15, ꝛc.

51. Tänk, HERre, på dina tjenares förſmädelſe, den jag bär i mitt ſköt, af allom ſå mångom folkom;

52. Dermed, HERre, dine fiender dig förſmäda; der de med förſmäda, och med fötterna trampa på din ſmorda.

53. Lofwad ware HERren ewinnerliga. Amen, Amen.

90. Pſalmen.

Menniſkans dödlighet.

En bön Moſe dens Guds manſens. HERre, du äſt wår tillflykt, ifrå ſlägte till ſlägte.

2. Förr än bergen wordo, och jorden och werlden ſkapade blefwo, äſt du Gud, af ewighet till ewighet;

3. Du ſom låter menniſkorna dö, och ſäger: Kommer igen, I menniſkors barn. Pſ. 104: 29, 30. Pred. 1: 4.

4. Ty tuſende år äro för dig ſåſom den dag i går framgick, och ſåſom en nattwäkt. 2 Petr. 3: 8.

5. Du låter dem gå ſin kos ſåſom en ſtröm; och äro ſåſom en ſömn; likaſom gräs, det dock ſnarliga förwißnar; Job 14: 2.

6. Det der bittida blomſtras, och ſnart wißnar; och på aftonen afhugget warder, och förtorkas.
Pſ. 103: 15, 16. Eſ. 40: 6, 7, 8.

7. Det gör din wrede, att wi ſå förgås, och din grymhet, att wi ſå haſteliga hädan måſte.

8. Ty wåra mißgerningar ſätter du för dig, wåra okända ſynder i ljuſet för ditt anſigte.

9. Derföre gå alle wåre dagar ſin kos genom dina wrede; wi lykte wår år ſåſom ett tal.

10. Wårt lif warar ſjutio år, åt högſta åttatio år; och då det bäſt warit hafwer, ſå hafwer det möda och

arbete warit; ty det går ſnart ſin kos, lika ſom wi flöge bort.

11. Men ho tror det, att du ſå ſwårliga wredgas? Och ho fruktar ſig för ſådana dine grymhet?

12. Lär oß betänka, att wi dö måſte, på det wi måge förſtåndige warda. Pſ. 39: 5.

13. HErre, wänd dig dock till oß igen, och war dinom tjenarom nådelig. 4 Moſ. 14: 17, 18, 19.

14. Uppfyll oß bittida med dine nåd; ſå wilje wi fröjdas, och glade wara i wåra lifsdagar.

15. Gläd oß igen, efter det du oß ſå länge plågat hafwer, efter det wi ſå länge olycko lidit hafwe.

16. Bete dinom tjenarom dina gerningar, och dina äro deras barnom.

17. Och HErren, wår Gud, ware oß blid, och främje wåra händers werk med oß; ja wåra händers werk främje han. 5 Moſ. 33: 26.

91. Pſalmen.

Guds beſkydds ſäkerhet.

Den der under dens Högſtas beſkärm ſitter, och under dens Allsmägtigas ſkugga blifwer. Pſ. 36: 8.

2. Han ſäger till HErran: Mitt hopp och min borg; min Gud, den jag hoppas uppå.

3. Ty han frälſar dig ifrå jägarens ſnaro, och ifrå den ſkadeliga peſtilentie.

4. Han ſkall betäcka dig med ſina fjädrar, och ditt hopp ſkall wara under hans wingar; hans ſanning är ſpjut och ſköld; Pſ. 17: 8. 57: 2. 63: 8.

5. Att du icke torf förſkräckas för nattenes ſtygghet; för de ſkott, ſom om dagen flyga; Ordſp. 3: 24, 25. Job 5: 19. Pſ. 112: 7, 8. 121: 5, 6.

6. För peſtilentie, ſom i mörkrena wankar; för den ſjuko, ſom om middagen förderfwar.

7. Om tuſende falla wid dina ſido, och tiotuſende wid dina högra ſido, ſå ſkall det dock intet drabba uppå dig.

8. Ja, du ſkall med din ögon ſe luſt, och ſkåda huru dem ogudaktigom wedergullet warder. Pſ. 92: 12.

9. Ty HErren är ditt hopp; den Högſte är din tillflykt.

10. Dig warder intet ondt wederfarandes, och ingen plåga ſkall nalkas dine hyddo. Ordſp. 12: 21.

11. Ty han hafwer befallt ſinom Änglom om dig, att de ſkola bewara dig på allom dinom wägom. Pſ. 34: 8. Matth. 4: 6. Luc. 4: 10, 11.

12. De ſkola bära dig på händerna, att du icke ſtöter din fot på ſtenen. Job 5: 23. Ordſp. 3: 23.

13. På lejon och huggormar ſkall du gå, och trampa uppå det unga lejonet och drakan.

14. Han begärar mig, ty will jag uthjelpa honom; han känner mitt Namn, derföre will jag beſkydda honom.

15. Han åkallar mig, ty will jag höra honom; jag är när honom i nödene; jag ſkall taga honom derut, och låta honom till äro komma. Pſ. 50: 15.

16. Jag ſkall mätta honom med långt lif, och ſkall bete honom mina ſalighet. Pſ. 50: 23.

92. Pſalmen.

Gud priſas för ſin nåd.

En Pſalm till att ſjunga på Sabbathsdagen.

2. Det är en koſtelig ting att tacka HErranom, och lofſjunga dino Namne, du Aldrahögſte; Pſ. 147: 1.

3. Om morgonen förkunna dina nåde, och om aftonen dina ſanning; Pſ. 42: 9.

4. På tio ſtränger, och pſaltare; med ſpelande på harpo. Pſ. 33: 2, 3.

5. Ty, HErre, du låter mig gladeligen ſjunga om dine werk, och jag berömmer dina händers werk. Pſ. 77: 12, 13.

6. HErre, huru äro dine werk ſå ſtore! dine tankar äro ſå ſwåra djupe. Pſ. 36: 7. 40: 6.

7. En galen tror det intet, och en dåre aktar ſådant intet. Pſ. 14: 1. 94: 8.

8. De ogudaktige grönſkas ſåſom gräs, och de ogerningsmän blomſtras alle; tilldeß de förderfwade warda till ewig tid. Pſ. 37: 2, 20. 73: 3, 18.

9. Men du, HErre, äſt den Högſte, och blifwer ewinnerliga.

10. Ty ſi, dine fiender, HERre, ſi, dine fiender ſkola förgås, och alle ogerningsmän måſte förſtrödde warda.

11. Men mitt horn ſkall upphöjdt warda, ſåſom ens enhörnings, och jag warda ſmord med färſka oljo.
Pſ. 112: 9. 4 Moſ. 23: 22. Pſ. 23: 5.

12. Och mitt öga ſkall luſt ſe på mina fiendar och mitt öra ſkall luſt höra på de arga, ſom ſig emot mig ſätta. Pſ. 91: 8. Jer. 11: 20. 20: 12.

13. Den rättfärdige ſkall grönſkas, ſåſom ett palmträ; han ſkall wäxa, ſåſom ett cedreträ på Libanon.
Pſ. 1: 3. 52: 10. Jer. 17: 8. Oſ. 14: 6, 7.

14. De der planterade äro uti HERrans hus, de ſkola i wår Guds gårdom grönſkas. Eſ. 58: 11.

15. Och om de än gamle warda, ſkola de likwäl blomſtras, fruktſamme och färſke wara;

16. Att de förkunna ſkola, att HERren ſå from är; min tröſt, och intet orätt är i honom. 5 Moſ. 32: 4. Zeph. 3: 5.

93. Pſalmen.

Chriſti rikes faſthet.

HERren är Konung och härliga beprydd, HERren är beprydd; och hafwer begynt ett rike, ſå widt ſom werlden är, och tillredt det, att det blifwa ſkall.
Pſ. 2: 6. 96: 10. 97: 1. 99: 1. Eſ. 52: 7.

2. Ifrå den tiden ſtår din ſtol faſt; du äſt ewig.

3. HERre, wattuſtrömmarna upphäfwa ſig, wattuſtrömmarna upphäfwa ſitt fräſande; wattuſtrömmarna upphäfwa ſina böljor. Pſ. 46: 4.

4. De wågar i hafwet äro ſtora, och fräſa grufweliga; men HERren är ännu ſtörre i höjdene.
Eſ. 17: 12, 13. Upp. 17: 15.

5. Din ord äro en rätt lära; helighet, HERre, är dins hus prydning ewinnerliga. Joh. 17: 17.

94. Pſalmen.

Emot förſamlingenes fiendar.

HERre Gud, hwilkom hämnden tillhörer; Gud, hwilkom hämnden tillhörer, bete dig. 5 Moſ. 32: 35.
Jer. 51: 56. Rom. 12: 19.

2. Upphöj dig, du werldenes domare; wedergäll dem högfärdigom det de förtjena. 1 Moſ. 18: 25. Pſ. 7: 9.

3. HERre, huru länge ſkola de ogudaktige, huru länge ſkola de ogudaktige pråla; Pſ. 75: 5, ꝛc.

4. Och ſå högmodeliga tala; och alle ogerningsmän ſå berömma ſig?

5. HERre, de förtrycka ditt folk, och plåga ditt arf.

6. Enkor och främlingar dräpa de, och faderlöſa döda de;

7. Och ſäga: HERren ſer det intet; och Jacobs Gud aktar det intet.
Pſ. 10: 4, 11. 73: 11.

8. Märker dock, I galne ibland folket; och I dårar, när wiljen I wiſe warda? Pſ. 53: 2. 92: 7.

9. Den der örat planterat hafwer, ſkulle han icke höra? Den der ögat gjort hafwer, ſkulle han icke ſe?
2 Moſ. 4: 11.

10. Den der Hedningarna näpſer, ſkulle han icke ſtraffa? den der menniſkorna lärer hwad de weta.

11. Men HERren wet menniſkornas tankar, att de fåfängelige äro.
1 Cor. 3: 20.

12. Säll är den ſom du, HERre, tuktar, och lärer honom genom din lag; Pſ. 119: 71. Ordſp. 3: 11, 12. Ebr. 12: 5, ꝛc.

13. Att han tålamod hafwa må, då illa går; tilldeß dem ogudaktiga grafwen beredd warder.

14. Ty HERren ſkall icke förkaſta ſitt folk, eller öfwergifwa ſitt arf.

15. Ty rätt måſte dock blifwa rätt; och thy måſte all from hjerta tillfalla.
Pſ. 64: 10, 11

16. Ho ſtår med mig emot de onda? Ho träder till mig emot de ogerningsmän?

17. Om HERren icke hulpe mig, ſå låge min ſjäl fulltnär uti det ſtilla.

18. Jag ſade: Min fot hafwer ſtapplat; men din nåd, HERre, uppehöll mig.

19. Jag hade mycket bekymmer i mitt hjerta; men din tröſt gladde mina ſjäl. Pſ. 119: 50, 92.

20. Du kommer ju aldrig öfwerens
med

med dem ſkadeliga ſtolenom, ſom lagen illa uttyder.

21. De ruſta ſig emot dens rättfärdigas ſjäl, och fördöma oſkyldigt blod.

22. Men HErren är mitt beſkärm, min Gud är mitt hopps tröſt.

23. Och han ſkall wedergälla dem deras orätt, och ſkall förgöra dem för deras ondſkos ſkull; HErren, wår Gud, ſkall förgöra dem.

95. Pſalmen.

Chriſtus bör tackas, lydas.

Kommer, låter oß glädjas HErranom, och fröjdas för wår ſalighets tröſt. Pſ. 100: 1, 2.

2. Låt oß med tack komma inför hans anſigte, och fröjdas för honom med Pſalmer.

3. Ty HErren är en ſtor Gud, och en ſtor Konung öfwer alla gudar. Pſ. 96: 4, 5. Tit. 2: 13.

4. Ty i hans hand är hwad ſom jorden bär, och bergshöjderna äro ockſå hans. Pſ. 8: 7.

5. Ty hans är hafwet, och han hafwer det gjort; och hans händer hafwa det torra beredt.

6. Kommer, låter oß tillbedja, och knäböja, och nederfalla för HErranom, den oß gjort hafwer. Pſ. 100: 4. Eſ. 43: 7. Eph. 2: 10. 1 Petr. 2: 9.

7. Ty han är wår Gud, och wi hans foſterfolk, och hans händers får. Pſ. 28: 9.

8. I dag om I hans röſt hören, ſå förſtocker icke edor hjerta, ſåſom i Meriba ſkedde, ſåſom i Maßa i öknene; Ebr. 3: 7. 4: 7. 2 Moſ. 17: 7. 4 Moſ. 14: 22.

9. Der edre fäder förſökte mig, förnummo och ſågo min werk; 1 Cor. 10: 9.

10. Att jag i fyratio år mödo hade med detta folk, och ſade: Det är ſådant folk, att deras hjerta alltid will den orätta wägen, och de mina wägar icke lära wilja; 4 Moſ. 14: 34. 2 Moſ. 32: 9. 5 Moſ. 32: 5, 6, 28. Ebr. 3: 9.

11. Så att jag ſwor i mine wrede: De ſkola icke komma till mina rolighet. 4 Moſ. 14: 21, ꝛc. Ebr. 4: 3.

96. Pſalmen.

Chriſti rikes widd, härlighet.

Sjunger HErranom en ny wiſo; ſjunger HErranom all werlden. 1 Chr. 16: 23. Pſ. 149: 1.

2. Sjunger HErranom, och lofwer hans Namn; prediker den ena dagen efter den andra hans ſalighet. Luc. 2: 30, 31.

3. Förtäljer ibland Hedningarna hans äro, ibland all folk hans under.

4. Ty HErren är ſtor, och högt priſandes; underlig öfwer alla gudar. Pſ. 95: 3.

5. Ty alle folkens gudar äro afgudar; men HErren hafwer gjort himmelen.

6. Det ſtår härliga och koſteliga till för honom, och går wäldeliga och lofliga till i hans helgedom.

7. I folk, bärer fram HErranom; bärer fram HErranom äro och magt. Pſ. 29: 1, 2.

8. Bärer fram HErranom hans Namns äro; bärer ſkänker, och kommer i hans gårdar. Pſ. 84: 3.

9. Tillbedjer HErran i heligo prydning; hela werlden frukte honom. Pſ. 110: 3.

10. Säger ibland Hedningarna, att HErren är Konung, och hafwer ſitt rike, ſå widt ſom werlden är, beredt, att det blifwa ſkall, och dömer folken rätt. Pſ. 93: 1. 99: 1.

11. Himmelen fröjde ſig, och jorden ware glad; hafwet fräſe, och hwad deruti är. Pſ. 98: 7, ꝛc.

12. Marken ware glad, och allt det derpå är, och låter all trä i ſkogen fröjda ſig,

13. För HErranom; ty han kommer; ty han kommer till att döma jordena; han ſkall döma jordenes krets med rättfärdighet, och folken med ſine ſanning. Pſ. 9: 9. 98: 9. Eſ. 3: 13, 14. Joh. 16: 8.

97. Pſalmen.

Chriſti rikes magt.

HErren är Konung, deß fröjde ſig jorden, och öarna fröjde ſig, ſå månge ſom de äro. Pſ. 93: 1. Zach. 9: 9, 10. Pſ. 72: 10. Eſ. 11: 10, 11. 60: 9.

2. Moln och mörker är omkring honom; rättfärdighet och dom är hans ſtols ſtadfäſtelſe. 2 Moſ. 19: 16, 18. Pſ. 89: 15.

3. Eld går framför honom, och uppbränner hans owänner allt omkring. Pſ. 50: 3. Upp. 4: 5.

4. Hans ljungande lyſer på jordenes krets; jorden ſer det, och förſkräckes.

5. Bergen förſmälta ſåſom wax för HERranom; för hela jorderikes Herra.

6. Himlarna förkunna hans rättfärdighet; och all folk ſe hans äro. Pſ. 8: 2. 19: 2. 50: 6. 89: 6.

7. Skämme ſig alle de ſom belätom tjena, och berömma ſig af afgudar; tillbedjer honom alle gudar. 2 Moſ. 20. 4. 5 Moſ. 5: 8. Luc. 2: 13, 14. Ebr. 1: 6.

8. Zion hörer det, och är glad; och Juda döttrar fröjda ſig, HERre, öfwer ditt regemente. Eſ. 12: 6.

9. Ty du, HERre, äſt den Högſte i all land; du är faſt upphöjd öfwer alla gudar.

10. J ſom älſken HERran, hater det onda; (HERren) bewarar ſina heligas ſjälar; ifrå de ogudaktigas hand ſkall han frälſa dem. Am. 5: 15. Rom. 12: 9. Joh. 10: 28.

11. Dem rättfärdiga ſkall alltid ljus uppgå igen, och frommom hjertom glädje. Eſth. 8: 16. Pſ. 89: 16. 112: 4.

12. J rättfärdige, fröjder eder af HERranom, och tacker honom, och priſer hans helighet.

98. Pſalmen.

All ting loſwa HERran.

En Pſalm. Sjunger HERranom en ny wiſo, ty han gör underlig ting; han winner ſeger med ſine högra hand, och med ſinom helga arm. Eſ. 52: 10.

2. HERren låter förkunna ſina ſalighet; för folken låter han uppenbara ſina rättfärdighet. Ap. G. 4: 12.

3. Han tänker uppå ſina nåde och ſanning Iſraels huſe; alle werldenes ändar ſe wår Guds ſalighet. Luc. 1: 54. Eſ. 40: 5.

4. Glädjens HERranom, all werlden; ſjunger, priſer och loſwer.

5. Loſwer HERran med harpor, med harpor och pſalmer;

6. Med trummeter och baſuner; fröjdens för HERranom, Konungenom.

7. Hafwet fräſe, och hwad deruti är; jordenes krets, och de deruppå bo. Pſ. 96: 11, 12.

8. Wattuſtrömmarna fröjde ſig, och all berg ware glad,

9. För HERranom; ty han kommer till att döma jordena; han ſkall döma jordenes krets med rättfärdighet, och folken med rätt. Pſ. 9: 9. 96: 13.

99. Pſalmen.

Chriſti rikes beſkaffenhet.

HERren är Konung, derföre wredgas folken; han ſitter på Cherubim, derföre upprörer ſig werlden. 1 Sam. 4: 4. Pſ. 2: 1, 2.

2. HERren är ſtor i Zion, och hög öfwer all folk.

3. Man tacke ditt ſtora och underliga Namn, det heligt är. Pſ. 111: 9.

4. Uti denna Konungens rike älſkar man det rätt är; du gifwer fromhet, du ſkaffar dom och rättfärdighet i Jacob.

5. Upphöjer HERran wår Gud; tillbedjer wid hans fotapall; ty han är helig. Eſ. 6: 3. Dan. 9: 24.

6. Moſe och Aaron ibland hans Preſter, och Samuel ibland dem ſom hans Namn åkalla; de åkallade HERran, och han bönhörde dem. 2 Moſ. 14: 15. 32: 11. 4 Moſ. 16: 22, 47. 1 Sam. 7: 9. Jer. 15: 1.

7. Han talade med dem genom en molnſtod; de höllo hans wittnesbörd och bud, ſom han dem gaf. 2 Moſ. 33: 9. ꝛc.

8. HERre, du äſt wår Gud; du bönhörde dem; du Gud, gaf dem till, och ſtraffade deras werk.

9. Upphöjer HERran wår Gud, och tillbedjer på hans helga berg; ty HERren wår Gud är helig.

100. Pſalmen.

Tackſägelſe för Guds wälgerningar.

En Tackpſalm. Fröjdens HERranom, all werlden. Pſ. 95: 2. 98. 4.

2. Tjener HERranom med fröjd; kommer för hans anſigte med glädſkap.

3. Förnimmer, att HERren är Gud;

han hafwer gjort oß, och icke wi ſjelfwe, till ſitt folk, och till ſin foſterfår. Pſ. 28: 9. 79: 13. 95: 7. Heſ. 34: 31.

4. Går in i hans portar med tackande; uti hans gårdar med lofwande; tacker honom, lofwer hans Namn.

5. Ty HERren är god, och hans nåd warar ewinnerliga, och hans ſanning ifrå ſlägte till ſlägte. Pſ. 117: 2.

101. Pſalmen.

Regementsſpegel.

En Pſalm Davids. Om nåd och rätt will jag ſjunga; och dig, HERre, lofſäga. Ordſp. 20: 28. 16: 12.

2. Jag handlar förſigteliga och redeliga med dem ſom mig tillhöra, och wandrar troliga i mitt hus. 1 Sam. 18: 14.

3. Jag tager mig ingen ond ſak före; jag hatar öfwerträdaren, och låter honom icke när mig blifwa. 5 Moſ. 13: 13, 14.

4. Ett wrångt hjerta måſte wika ifrå mig; den onda lider jag icke.

5. Den ſin näſta hemliga baktalar, honom förgör jag; den der ſtorlåtig är och högt ſinne hafwer, honom lider jag icke.

6. Mine ögon ſe efter de trogna i landena, att de måga när mig bo; och hafwer gerna fromma tjenare. Ordſp. 22: 11.

7. Falſkt folk håller jag icke i mitt hus; ljugare trifwas icke när mig.

8. Bittida förgör jag alla ogudaktiga i landena; att jag må utrota alla ogerningsmän utu HERrans ſtad. Rom. 13: 4.

102. Pſalmen.

5. Bot-Pſalmen.

En Bön dens eländas, när han bedröfwad är, och ſin klagan för HERranom utgjuter.

2. HERre, hör mina bön, och låt mitt ropande till dig komma.

3. Fördölj icke ditt anſigte för mig; i nödene böj dina öron till mig; när jag åkallar, ſå bönhör mig ſnarliga.

4. Ty mine dagar äro bortgångne ſåſom en rök, och mine ben äro förbrände ſåſom en brand.

5. Mitt hjerta är ſlaget, och förtorkadt ſåſom hö; ſå att jag ock förgäter äta mitt bröd.

6. Mine ben låda wid mitt kött, af gråtande och ſuckande.

7. Jag är lika ſom en pelikan i öknene; jag är lika ſom en ſtenuggla uti de förſtörda ſtäder. 3 Moſ. 11: 17, 18.

8. Jag wakar, och är ſåſom en enſam fogel på taket. Pſ. 77: 5.

9. Dagliga förſmäda mig mine fiender, och de ſom mig beſpotta, ſwärja wid mig.

10. Ty jag äter aſko ſåſom bröd, och blandar min dryck med gråt; Pſ. 42: 4. 80: 6.

11. För ditt hots och wredes ſkull; att du hafwer upphöjt mig, och i grund nederſlagit mig.

12. Mine dagar äro framgångne ſåſom en ſkugge, och jag borttorkas ſåſom gräs.

13. Men du, HERre, blifwer ewinnerliga, och din åminnelſe ifrå ſlägte till ſlägte.

14. Statt upp, och förbarma dig öfwer Zion; ty det är tid, att du äſt nådelig, och ſtunden är kommen.

15. Ty dine tjenare wille gerna, att det ſkulle bygdt warda, och ſågo gerna, att deß ſten och kalk tillredd worde;

16. Att Hedningarna måtte frukta ditt Namn, HERre, och alle Konungar på jordene dina äro;

17. Att HERren bygger Zion, och låter ſe ſig i ſin äro.

18. Han wänder ſig till de öfwergifnas bön, och förſmår icke deras bön.

19. Det warde beſkrifwet för de efterkommande; och det folk, ſom ſkall ſkapadt warda, ſkall lofwa HERran. Pſ. 87: 6.

20. Ty han ſkådar af ſine helga höjd, och HERren ſer af himmelen på jordena;

21. Att han ſkall höra dens fångnas ſuckande, och förloßa dödſens barn; Pſ. 79: 11. Zach. 9: 11. Ebr. 2. 14.

22. På det de ſkola i Zion predika HERrans Namn, och hans lof i Jeruſalem;

23. När folken ſammankomma, och Konungariken, till att tjena HERranom. Eſ. 2: 2, 3.

24. Han twingar på wägenom mina kraft; han förkortar mina dagar.

25. Jag ſäger: Min Gud, tag mig icke bort i mina halfwa dagar; dina år wara ewinnerliga.

26. Du hafwer tillförene grundat jordena, och himlarna äro dina händers werk. Ebr. 1: 10, 11, 12.

27. De måſte förgås, men du blifwer; de ſkola alle föråldras ſåſom ett kläde; de ſkola förwandlade warda ſåſom en klädnad, när du förwandlar dem. Eſ. 51: 6.

28. Men du blifwer ſåſom du äſt, och dine år taga ingen ända. Ebr. 13: 8.

29. Dina tjenares barn warda blifwande, och deras ſäd ſkall trifwas för dig. Pſ. 69: 37.

103. Pſalmen.

Lof för allahanda nådewälgerningar.

En Pſalm Davids. Lofwa HErran, min ſjäl, och allt det uti mig är, hans helga Namn.

2. Lofwa HErran, min ſjäl, och förgät icke, hwad godt han dig gjort hafwer;

3. Den dig alla dina ſynder förlåter, och helar alla dina briſter; Pſ. 147: 3.

4. Den ditt lif förlöſer ifrå förderf, och kröner dig med nåd och barmhertighet; Pſ. 5: 13.

5. Den dig uppfyller med tröſt, att du dägelig warder, och gör dig ung och friſk ſåſom en örn. Eſ. 40: 31.

6. HErren ſkaffar rättfärdighet och dom, allom dem ſom orätt lida.

7. Han hafwer låtit Moſe weta ſina wägar; Iſraels barn ſin werk.

8. Barmhertig och nådelig är HErren, tålig och af ſtora mildhet. 2 Moſ. 34: 6, 7. 4 Moſ. 14: 18. 5 Moſ. 5: 10. Pſ. 86: 5, 15. 145: 8. Joel 2: 13. Jon. 4: 2.

9. Han träter icke till ewig tid, och wredgas icke ewinnerliga. Eſ. 57: 16. Jer. 3: 5. Mich. 7: 18.

10. Han handlar icke med oß efter wåra ſynder, och wedergäller oß icke efter wåra mißgerningar.

11. Ty ſå hög ſom himmelen öfwer jordena är, låter han ſina nåd wäldig wara öfwer dem ſom frukta honom.

12. Så långt ſom öſter är ifrå weſter, låter han wår öfwerträdelſe wara ifrån oß.

13. Såſom en fader förbarmar ſig öfwer barnen, ſå förbarmar ſig HErren öfwer dem ſom frukta honom. Eſ. 63: 16. 64: 8. Jer. 31: 9, 10.

14. Ty han wet hwad wi för ett werk äre; han tänker derpå, att wi ſtoft äre. 1 Moſ. 3: 19. 18: 27.

15. En menniſka är i ſitt lefwande ſåſom gräs; hon blomſtras ſåſom ett blomſter på markene. Job 14: 2. Pſ. 90: 5, 6. Eſ. 40: 6, 7. Jac. 1: 10. 1 Petr. 1: 24.

16. När wädret deröfwer går, ſå är det intet mer der, och deß rum känner det intet mer. Job 7: 10. 8: 18.

17. Men HErrans nåd warar ifrån ewighet till ewighet, öfwer dem ſom frukta honom; och hans rättfärdighet intill barnabarn, 2 Moſ. 20: 6. 5 Moſ. 7: 6.

18. När dem ſom hans förbund hålla, och tänka uppå hans bud, att de derefter göra. Eſ. 44: 21.

19. HErren hafwer beredt ſin ſtol i himmelen, och hans rike ſkall råda öfwer allt.

20. Lofwer HErran, I hans Änglar, I ſtarke hjeltar, ſom hans befallning uträtten, att man hans ords röſt höra ſkall. Pſ. 148: 2. Ebr. 1: 6.

21. Lofwer HErran, alle hans härar; I hans tjenare, ſom hans wilja gören. 1 Moſ. 32: 2. 1 Kon. 22: 19. Luc. 2: 13. Eph. 3: 10. Col. 1: 16.

22. Lofwer HErran, all hans werk uti all hans herradömes rum; min ſjäl lofwe HErran.

104. Pſalmen.

Gud lofwa all hans werk.

Lofwa HErran, min ſjäl; HErre, min Gud, du äſt ganſka härlig, du äſt dägelig och allstinges wäl beprydd.

2. Ljus är din klädnad, ſom du uppå hafwer; du utſträcker himmelen ſåſom ett tapet. 1 Moſ. 1: 3, 6, 7, 8.

3. Du hwälfwer honom ofwan med

watten; du far i ſkyn ſåſom i en wagn, och går på wädrens wingar; Pſ. 18: 11. 89: 7.

4. Du, ſom gör dina Änglar till wäder, och dina tjenare till eldslåga; Ebr. 1: 7.

5. Du, ſom grundar jordena på hennes botten, ſå att hon blifwer i ewig tid. 1 Moſ. 1: 9, 10. Job 38: 6. Pſ. 24: 2. 89: 12. 102: 26.

6. Med djupet betäcker du henne, ſåſom med ett kläde, och watten ſtå öfwer bergen.

7. Men för ditt näpſande fly de; för ditt dundrande fara de bort.

8. Bergen reſa högt upp, och dalarna ſätta ſig ned i det rum, ſom du dem ſtickat hafwer.

9. Du hafwer ſatt ett mål, der komma de intet öfwer; och måga icke åter betäcka jordena. Job 26: 10. 38: 10, 11. Jer. 5: 22.

10. Du låter källor uppbriſta i dalomen, ſå att watten emellan bergen flyta;

11. Att all djur på markene måga dricka, och wildåſnarna ſin törſt ſläcka.

12. När dem ſitta himmelens foglar, och ſjunga på qwiſtarna.

13. Du fuktar bergen ofwanefter; du gör landet fullt med frukt, den du förſkaffar.

14. Du låter gräs wäxa för boſkapen, och ſäd menniſkomen till nytto; att du ſkall låta komma bröd utaf jordene; 1 Moſ. 1: 11, 12. Pſ. 147: 8.

15. Och att win ſkall fröjda menniſkones hjerta, och hennes anſigte dägeligit warda af oljo, och bröd ſtyrka menniſkones hjerta; Dom. 9: 13.

16. Att HErrans trä ſkola full med muſt ſtå; de cedreträ på Libanon, ſom han planterat hafwer.

17. Der hafwa foglarna ſitt näſte, och hägrar bo uppe i furoträn.

18. De höga berg äro de ſtengetters tillflykt, och ſtenklyfterna de kunilers. Job 39: 4.

19. Du gör månan, till att derefter ſkifta året; ſolen wet ſin nedergång. 1 Moſ. 1: 14.

20. Du gör mörker, att natt warder; då draga ſig all wilddjur ut;

21. De unga lejon, ſom ryta efter rof, och ſin mat ſöka af Gudi; Job 39: 1.

22. Men när ſolen uppgår, draga de bort och lägga ſig uti ſina kulor.

23. Så går då menniſkan ut till ſitt arbete, och till ſitt åkerwerk intill aftonen.

24. HErre, huru äro din werk ſå ſtor och mång! Du hafwer wisliga ſkickat dem all, och jorden är full af dina ägodelar.

25. Hafwet, det ſå ſtort och widt är, der kräla uti, utan tal, både ſtor och liten djur. 1 Moſ. 1: 20.

26. Der gå ſkepp; der äro hwalfiſkar, ſom du gjort hafwer, att de deruti leka ſkola. Job 40: 10, 20.

27. Allt wänter efter dig, att du ſkall gifwa dem mat i ſin tid. Pſ. 145: 15, 16.

28. Då du gifwer dem, ſå ſamla de: när du upplåter dina hand, ſå warda de med god ting mättade. Pſ. 36: 7. Matth. 6: 26.

29. Om du fördöljer ditt anſigte, ſå warda de förſkräckte; du tager deras anda bort, ſå förgås de, och warda åter till ſtoft igen. Job 34: 14, 15. Pſ. 90: 3.

30. Du låter ut din anda, ſå warda de ſkapade, och du förnyar jordenes anſigte.

31. HErrans ära är ewig; HErren hafwer behag till ſin werk.

32. Han ſer uppå jordena, ſå bäfwar hon; han kommer wid bergen, ſå ryka de. Pſ. 144: 5.

33. Jag will ſjunga HErranom i mina lifsdagar, och lofwa min Gud, ſå länge jag är till. Pſ. 34: 2. 146: 2.

34. Mitt tal behage honom wäl; jag gläder mig af HErranom. Pſ. 19: 15.

35. Syndarena hafwe en ända på jordene, och de ogudaktige ware icke mer till; lofwa, min ſjäl, HErran. Halleluja.

105. Pſalmen.

Guds nåd med Abraham och Iſrael.

Tacker HErranom, och prediker hans Namn; förkunner hans werk ibland folken. 1 Chr. 16: 8. Eſ. 12: 4.

2. Sjunger om honom, och lofwer honom; taler om all hans under.

3. Lofwer hans helga Namn; deras hjerta ſom HERran ſöka, glädje ſig. Pſ. 99: 3.

4. Fråger efter HERranom, och efter hans magt; ſöker hans anſigte alltid.

5. Tänker uppå hans underliga werk, ſom han gjort hafwer; uppå hans under, och uppå hans ord;

6. I Abrahams hans tjenares ſäd, I Jacobs hans utkorades barn.

7. Han är HERren wår Gud; han dömer i hela werldene. Pſ. 96: 13. 98: 9.

8. Han tänker ewinnerliga uppå ſitt förbund; på det ord han lofwat hafwer till mång tuſend, ſlägte ifrå ſlägte; 1 Moſ. 22: 16. 2 Moſ. 20: 6. Luc. 1: 50, ꝛc.

9. Det han gjort hafwer med Abraham; och på eden med Iſaac; Ebr. 6: 17.

10. Och ſatte det Jacob till en rätt, och Iſrael till ett ewigt förbund; 1 Moſ. 13, 15, 17, 22, 26, 28, 35 cap.

11. Och ſade: Dig will jag gifwa det landet Canaan, edars arfs lott. 1 Moſ. 13: 15. 15: 18.

12. Då de få och ringa woro, och främlingar derinne.

13. Och de foro ifrå folk till folk; ifrå det ena riket till annat folk.

14. Han lät ingen menniſka göra dem ſkada; och näpſte Konungar för deras ſkull: 1 Moſ. 12, 20, 26, 31 cap.

15. Kommer intet wid mina ſmorda, och görer intet ondt minom Prophetom. 2 Sam. 1: 16. 1 Chr. 16: 22. 1 Moſ. 20: 7.

16. Och han lät en dyr tid komma i landet, och förtog dem allt bröds uppehälle. 1 Moſ. 41: 54. 42: 1.

17. Han ſände en man framför dem; Joſeph wardt ſåld till en träl. 1 Moſ. 45: 5. 37: 28.

18. De twingade hans fötter i fjettrar; hans kropp måſte i jern ligga; 1 Moſ. 39: 20.

19. Tilldeß hans ord kom, och HERrans tal pröfwade honom.

20. Då ſände Konungen bort, och lät gifwa honom lös; herren öfwer folken böd låta honom ut. 1 Moſ. 41: 14, ꝛc.

21. Han ſatte honom till en herra öfwer ſitt hus; till en föreſtåndare öfwer alla ſina ägodelar; 1 Moſ. 41: 40, ꝛc.

22. Att han ſkulle underwiſa hans Förſtar, efter ſitt ſätt, och lära hans äldſta wishet.

23. Och Iſrael for in uti Egypten, och Jacob wardt en främling i Hams land. 1 Moſ. 46: 6.

24. Och han lät ſitt folk ſwårliga wäxa, och gjorde dem mägtigare än deras fiender. 2 Moſ. 1: 7.

25. Han förwände deras hjerta, ſå att de hans folk hätſke wordo, och tänkte till att förtrycka hans tjenare med liſt. 2 Moſ. 1: 10.

26. Han ſände ſin tjenare Moſe; Aaron, den han utwalt hade. 2 Moſ. 3, 4 cap.

27. De ſamme gjorde hans tecken ibland dem, och hans under i Hams land. 2 Moſ. 7: 9. Pſ. 78: 43.

28. Han lät mörker komma, och gjordet mörkt; och de woro icke hans ordom ohörſamme. 2 Moſ. 10: 22.

29. Han förwände deras watten i blod, och drap deras fiſkar. 2 Moſ. 7: 19, 20. Pſ. 78: 44.

30. Deras land gaf myckna paddor ifrå ſig; ja, uti deras Konungars kamrar. 2 Moſ. 8: 6. Pſ. 78: 45.

31. Han ſade, då kom ohyra; löß uti alla deras landsändar. 2 Moſ. 8: 24.

32. Han gaf dem hagel til regn; eldslåga uti deras land; 2 Moſ. 9: 18, 23. Pſ. 78: 47, 48.

33. Och ſlog deras winträ och fikonaträ, och förderfwade trän i deras landsändar.

34. Han ſade, då kommo gräshoppor, gräsmatkar otalige; 2 Moſ. 10: 4, 13, 14. Pſ. 78: 46.

35. Och de uppåto allt gräſet i deras land, och uppfrätte frukten på deras mark;

36. Och ſlog allt förſtfödt uti deras land, alla deras förſta arfwingar. 2 Moſ. 12: 29. Pſ. 78: 51.

37. Och han förde dem ut med ſilfwer och guld, och ibland deras ſlägter war ingen krank. 2 Moſ. 12: 35.

38. Egypten war glad, att de utdrogo; ty deras fruktan war uppå dem fallen.

39. Han utſträckte en molnſky till ſkjul, och eld om nattena till att lyſa.
2 Moſ. 13: 21. 14: 19, 20. Pſ. 78: 14.

40. De bådo, och han lät komma åkerhöns; och han mättade dem med himmelsbröd. 2 Moſ. 16. 12. Pſ. 78: 24, 25.

41. Han öppnade bergsklippona, och watten flöt derut, ſå att bäcker flöto i torra öknene. 2 Moſ. 17: 6
4 Moſ. 20: 11. Pſ. 78: 20. 1 Cor. 10. 4.

42. Ty han tänkte på ſitt helga ord, det han till Abraham ſin tjenare talat hade. 1 Moſ. 15: 14.

43. Alltſå förde han ſitt folk ut med fröjd, och ſina utkorade med glädje;

44. Och gaf dem Hedningarnas land, ſå att de folks gods intogo;
Joſ. 1: 1, ꝛc.

45. På det de ſkulle hålla hans rätter, och bewara hans lag. Halleluja.
2 Moſ. 19: 4, 5, 6. 5 Moſ. 4: 1, 40. 6: 24.

106. Pſalmen.

Guds nådewälgerningar. Iſraels otackſamhet.

Halleluja. Tacker HERranom, ty han är mild, och hans godhet warar i ewighet.
1 Chr. 16: 34. Pſ. 107: 1. 118: 1. 136: 1.

2. Ho kan uttala HERrans dråpeliga gerningar; och priſa all hans lofliga werk?

3. Salige äro de ſom budet hålla, och göra alltid rätt.

4. HERre, tänk på mig efter den nåd, ſom du dino folke lofwat hafwer; bewiſa oß dina hjelp;

5. Att wi måge ſe dina utkorades wälfärd, och glädja oß att dino folke wäl går, och berömma oß med dinom arfwedel.

6. Wi hafwe ſyndat med wåra fäder; wi hafwe mißhandlat, och hafwe ogudaktige warit.
3 Moſ. 26: 40. Jer. 3: 25. Dan. 9: 5, 6.

7. Wåre fäder uti Egypten wille icke förſtå din under; de tänkte icke på dina ſtora godhet, och woro ohörige wid hafwet, nämliga röda hafwet.
2 Moſ. 14: 11, 12.

8. Men han halp dem för ſitt Namns ſkull, ſå att han ſina magt bewiſte.

9. Och han näpſte röda hafwet, och det wardt torrt; och förde dem genom djupen, ſåſom genom ena öken;
2 Moſ. 14: 21. Pſ. 78: 13.

10. Och halp dem ifrå deras hand, ſom dem hatade, och förloßade dem ifrå fiendans hand.

11. Och wattnet fördränkte deras fiendar, ſå att icke en qwar blef.
2 Moſ. 14: 23, 27.

12. Då trodde de uppå hans ord, och ſöngo hans lof. 2 Moſ. 14: 31. 15: 1.

13. Men de förgåto ſnarliga hans gerningar, och bidde intet efter hans råd.

14. Och de fingo luſta i öknene, och förſökte Gud uti ödemarkene.
2 Moſ. 16: 3. 4 Moſ. 11: 4. Pſ. 78: 18. 1 Cor. 10: 6.

15. Men han gaf dem deras bön, och ſände dem nog, tilldeß dem wämjade derwid. 4 Moſ. 11: 31. Pſ. 78: 29.

16. Och de ſatte ſig upp emot Moſe i lägrena; emot Aaron, HERrans heliga. 4 Moſ. 16: 1, ꝛc.

17. Jorden öppnade ſig, och uppſwalg Dathan, och öfwertäckte Abirams rota. 4 Moſ. 16: 31. 5 Moſ. 11: 6.

18. Och eld wardt ibland deras rota upptänd; lågen uppbrände de ogudaktiga. 4 Moſ. 16: 35.

19. De gjorde en kalf i Horeb, och tillbådo det gjutna belätet; 2 Moſ. 32: 4.

20. Och förwandlade ſina äro uti ens oxas liknelſe, den gräs äter.
Rom. 1: 23, 25.

21. De förgåto Gud ſin Frälſare, ſom ſå ſtor ting uti Egypten gjort hade;

22. Widunder i Hams land, och förſkräckeliga gerningar i röda hafwet.

23. Och han ſade, att han wille förgöra dem, om Moſe hans utkorade den plågan icke förtagit hade, och afwändt hans grymhet, att han icke platt ſkulle förderfwa dem.
Heſ. 13: 5. 2 Moſ. 32: 11. 5 Moſ. 9: 12, ꝛc.

24. Och de föraktade det luſtiga landet; de trodde icke hans ordom;
4 Moſ. 13, 14 cap.

25. Och knorrade i deras hyddom; de lydde intet HERrans röſt.

26. Och han hof upp ſina hand emot dem, att han ſkulle nederſlå dem i öknene; 4 Moſ. 16: 27, 28.

27. Och kaſta deras ſäd ibland Hedningarna, och förſtrö dem i landen.
5 Moſ. 28 : 49, 51. 32 : 25.

28. Och de gåfwo ſig till BaalPeor, och åto af de döda afgudars offer;
4 Moſ. 25 : 1, 2, 3. 31 : 16.

29. Och förtörnade honom med ſin werk; då kom ock en plåga ibland dem.

30. Då trädde Pinehas fram, och förlikte ſakena, och plågan wände åter.
4 Moſ. 25 : 7, 8.

31. Och det wardt honom räknadt till rättfärdighet, ifrå ſlägte till ſlägte, i ewig tid. 4 Moſ. 25 : 11, 12, 13.

32. Och de förtörnade honom wid trätowattnet; och de plågade Moſe illa. 4 Moſ. 20 : 2. Pſ. 95 : 8.

33. Ty de bedröfwade honom hans hjerta, ſå att någor ord undföllo honom.

34. De förgjorde ock icke de folk, ſom dock HErren dem budit hade;
5 Moſ. 7 : 2. Dom. 1 : 21.

35. Utan de blandade ſig ibland Hedningarna, och lärde deras werk;
Dom. 2, 3 cap.

36. Och tjente deras afgudom; de kommo dem på förargelſe.

37. Och de offrade ſina ſöner, och ſina döttrar djeflom; 2 Kon. 21 : 6. 23 : 10.
2 Chr. 28 : 3. Jer. 7 : 31. 19 : 5. 32 : 35.

38. Och utgöto oſkyldigt blod, ſina ſöners och döttrars blod, ſom de offrade Canaans afgudom; ſå att landet med blodſkulder beſmittadt wardt;
4 Moſ. 35 : 33.

39. Och orenade ſig med ſinom gerningom, och hor bedrefwo med ſin werk.

40. Då förgrymmade ſig HErrans wrede öfwer ſitt folk, och han fick en ſtyggelſe till ſitt arf;

41. Och gaf dem uti Hedningars händer; ſå att öfwer dem rådde de ſom dem hätſke woro.
Dom. 3 : 8. 4 : 2. 6 : 1, ꝛc. 10 : 7, ꝛc. 13 : 1, ꝛc.

42. Och deras fiender plågade dem, och de wordo kufwade under deras händer.

43. Han förloßade dem ofta; men de förtörnade honom med ſin werk, och wordo få för deras mißgerningars ſkull.

44. Och han ſåg till deras nöd, då han deras klagan hörde;

45. Och tänkte på ſitt förbund, ſom han med dem gjort hade; och det ångrade honom efter hans ſtora godhet; 5 Moſ. 30 : 1, ꝛc.

46. Och lät dem komma till barmhertighet, för allom dem ſom dem fångat hade.

47. Hjelp oß, HErre wår Gud, och för oß tillhopa ut ifrå Hedningarna; att wi måge tacka ditt helga Namn, och begå ditt lof. 1 Chr. 16 : 35, 36.

48. Lofwad ware HErren, Iſraels Gud, ifrån ewighet i ewighet; och allt folk ſäge: Amen. Halleluja.
Pſ. 72 : 18, 19.

107. Pſalmen.

Tackſägelſe för hjelp i nödene.

Tacker HErranom, ty han är mild, och hans godhet warar i ewighet: Pſ. 118 : 1. 136 : 1.

2. Säger I, ſom af HErranom förlöſte ären, de han utu nöd förlöſt hafwer;

3. Och de han utu landen tillſammanhemtat hafwer, ifrån öſtan, ifrå weſtan, ifrå nordan, och ifrå hafwet;

4. De der wilſe gingo i öknene, der ingen wäg war, och funno ingen ſtad, der de bo kunde; Ebr. 11 : 38.

5. Hungroge och törſtige, och deras ſjäl förſmäktade.

6. Och de ropade till HErran i deras nöd, och han frälſte dem utu deras ångeſt;

7. Och förde dem en rättan wäg, att de gingo till den ſtad, der de bo kunde.

8. De ſkola tacka HErranom för hans godhet, och för hans under, ſom han med menniſkors barn gör;

9. Att han mättar den törſtiga ſjälen, och fyller den hungroga ſjälen med god ting;

10. De der ſitta måſte i mörker och dödſens ſkugga, fångne i twång och i jern. Job 36 : 8.

11. Derföre, att de Guds bud ohörſamme warit hade, och dens Högſtas lag förſmädat hade;

12. Derföre måſte deras hjerta med olycka plågadt warda; ſå att de omkull lågo, och ingen halp dem.

13. Och de ropade till HErran i

deras nöd, och han halp dem utu deras ångeſt;

14. Och förde dem utu mörkret och dödſens ſkugga, och ſlet deras band ſönder.

15. De ſkola tacka HERranom för hans godhet, och för hans under, ſom han med menniſkors barn gör;

16. Att han ſönderbryter kopparportar, och ſönderſlår jernbommar.

17. De galne wordo plågade för deras öfwerträdelſes ſkull, och för deras ſynders ſkull.

18. De wämjade wid all mat, och wordo dödſjuke. Job 33 : 20.

19. Och de ropade till HERran i deras nöd, och han halp dem utu deras ångeſt.

20. Han ſände ſitt ord, och gjorde dem helbregda, och frälſte dem, att de icke blefwo döde.

21. De ſkola tacka HERranom för hans godhet, och för hans under, ſom han med menniſkors barn gör;

22. Och offra tackſägelſe, och förtälja hans werk med glädje.

23. De ſom med ſkepp på hafwet fara, och drifwa ſin handel till ſjös;

24. De hafwa förnummit HERrans werk, och hans under i hafwet;

25. När han ſade, att ett ſtormwäder uppkaſtade ſig, ſom böljorna upplyfte. Pſ. 135 : 6.

26. Och de foro upp åt himmelen, och foro neder i afgrunden, att deras ſjäl förtwiflade för ångeſt;

27. Så att de raglade och ſtapplade, ſåſom en drucken, och wißte ingen råd mer.

28. Och de ropade till HERran i ſine nöd, och han förde dem utu deras ångeſt;

29. Och ſtillte ſtormen, att böljorna ſaktade ſig.

30. Och de wordo glade, att det ſtilla wardt; och han förde dem till lands efter deras önſkan.

31. De ſkola tacka HERranom för hans godhet, och för hans under, ſom han med menniſkors barn gör;

32. Och priſa honom i förſamlingene, och inför de äldſta lofwa honom; Pſ. 9 : 12.

33. De, hwilkas bäcker förtorkades, och wattukällor wände igen flyta;

34. Så att ett fruktſamt land intet bar, för deras ondſkos ſkull, ſom deruti bodde. Joel 1 : 10, ꝛc.

35. Och det ſom torrt war gjorde han watturikt, och på torra landena wattukällor;

36. Och ſatte dit de hungroga, att de beredde en ſtad, der de bo kunde;

37. Och ſå åkrar, och wingårdar plantera måtte, och årliga frukt få. Oſ. 2 . 22.

38. Och han dem wälſignade, ſå att de ſig ſwårliga förökade, och dem mycken boſkap gaf;

39. De der nedertryckte och förſwagade woro af de onda, ſom dem twungit och trängt hade.

40. Då föraktelſe uppå Förſtarna utgjuten war, ſå att i hela landena ſtod biſtert och ödeliga till. Job 12 : 21. Pſ. 76 : 13. Eſ. 40 : 23.

41. Och han den fattiga beſkyddade för uſelhet, och hans ſlägte förmerade, ſåſom en fårahjord.

42. Detta ſkola de fromme ſe, och glädja ſig; och alla ondſko ſkall munnen tillſtoppad warda. Job 22 : 19. 5 : 16. Pſ. 63 : 12.

43. Hwilken är wis och behåller detta? Så ſkola de märka, huru många wälgerningar HERren bewiſer.

108. Pſalmen.

Davids tackſägelſe och bön.

En Pſalmwiſa Davids.

2. Gud, det är mitt rätta allwar, jag will ſjunga och lofwa; min ära ockſå. Pſ. 57 : 8.

3. Waka upp, pſaltare och harpa, jag will bittida uppe wara.

4. Jag will tacka dig, HERre, ibland folken; jag will lofſjunga dig ibland menniſkorna;

5. Ty din nåd räcker ſå widt ſom himmelen är; och din ſanning ſå widt ſom ſkyarna gå. Pſ. 36 : 6. 57 : 11.

6. Upphöj dig, Gud, öfwer himmelen, och din äro öfwer all land;

7. På det dine älſkelige wänner måga förloßade warda; hjelp med dine högra hand, och bönhör mig. Pſ. 60 : 7.

8. Gud talar i ſinom helgedom, deß gläder jag mig; och will ſkifta Sichem, och afmäta den dalen Succoth. Pſ. 60: 8.

9. Gilead är min, Manaſſe är ock min, och Ephraim är mins hufwuds magt, Juda är min Förſte.

10. Moab är mitt twättekar; jag will ſträcka mina ſkor öfwer Edom; öfwer de Philiſteer will jag fröjdas.

11. Ho will föra mig uti en faſt ſtad? Ho will leda mig intill Edom?

12. Skall icke du göra det, Gud, ſom oß förkaſtat hafwer, och drager icke ut, Gud, med wårom här?

13. Skaffa oß biſtånd i nödene; ty menniſkos hjelp är fåfängelig.

14. I Gudi wilje wi bewiſa manlig werk; han ſkall underträda wåra fiendar. Pſ. 18: 30. 60: 14.

109. Pſalmen.

Judarnas otro, förbannelſe.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga. Gud, mitt lof, tig icke; Pſ. 28: 1. 83: 2.

2. Ty de hafwa upplåtit ſin ogudaktiga och falſka mun emot mig, och tala emot mig med falſka tungor.

3. Och de tala hätſkeliga emot mig alleſtäds, och ſtrida emot mig utan ſak.

4. Derföre att jag älſkar dem, äro de emot mig; men jag beder.

5. De bewiſa mig ondt för godt, och hat för min kärlek. Pſ. 35: 12, 13.

6. Sätt ogudaktiga öfwer honom, och Satan ſtånde på hans högra hand. Matth. 26: 14. Joh. 13: 2.

7. Den ſom ſig af honom lära låter, hans lefwerne ware ogudaktigt, och hans bön ware ſynd.

8. Warde hans dagar få, och hans ämbete tage en annar. Joh. 17: 12. Ap. G. 1: 20, 25.

9. Warde hans barn faderlös, och hans huſtru enka. 5 Moſ. 28: 18, 32, 41.

10. Hans barn gånge huswill och tigge, och söke, ſåſom de der förderfwade äro. Job 20: 10.

11. De ockrare utſuge allt det han hafwer, och de främmande bortröfwe hans gods. 5 Moſ. 28: 43, 44, 48.

12. Och ingen bewiſe honom godt, och ingen förbarme ſig öfwer hans faderlöſa.

13. Hans efterkommande warde utrotade; deras namn warde i androm led utplånadt. 5 Moſ. 28: 61, 62. Pſ. 21: 11.

14. På hans fäders mißgerning warde tänkt för HErranom, och hans moders ſynd warde intet utplånad. 2 Moſ. 20: 5.

15. HErren låte dem aldrig komma utu ſin ögnaſyn, och deras åminnelſe warde utrotad på jordene; Pſ. 34: 17.

16. Derföre att han ſå platt ingen barmhertighet hade; utan förföljde den elända och fattiga, och den bedröfwada, till att dräpa honom. Eſ. 53: 3, 4.

17. Och han wille hafwa förbannelſe, den ſkall ock komma honom; han wille icke wälſignelſe, ſå ſkall hon ock wara långt ifrå honom.

18. Och han drog förbannelſe uppå ſig, ſåſom ſina ſkjorto; och hon är ingången i hans inelfwer, ſåſom watten, och ſåſom olja uti hans ben.

19. Hon warde honom ſåſom en klädnad, den han uppå ſig hafwer, och ſåſom ett bälte, der han alleſtädes omgjordar ſig med.

20. Alltſå ſke dem af HErranom, ſom mig emot äro, och tala ondt emot mina ſjäl.

21. Men du, HErre, HErre, war du med mig för ditt Namns ſkull; ty din nåd är min tröſt, fräls mig.

22. Ty jag är fattig och elände; mitt hjerta är bedröfwadt i mig.

23. Jag går bort ſåſom en ſkugge, den fördrifwen warder, och warder förjagad ſåſom gräshoppor. Job 39: 23.

24. Min knä äro ſwage af faſto, och mitt kött är magert, och hafwer ingen fetma.

25. Och jag måſte wara deras begabberi; när de ſe mig, riſta de ſitt hufwud. Pſ. 22: 8. Matth. 27: 39.

26. Gör mig biſtånd, HErre, min Gud; hjelp mig efter dina nåd;

27. Att de måga förnimma, att det är din hand; att du, HErre, detta gör.

28. Förbanna de, ſå wälſigna du; ſätta de ſig emot mig, ſå warde de till ſkam; men din tjenare glädje ſig.

29. Mine motſtåndare warde med förſmädelſe beklädde, och warde med ſine ſkam öfwertäckte, ſåſom med en kjortel. Pſ. 35: 26.

30. Jag will mycket tacka HERranom med min mun, och lofwa honom ibland många. Pſ. 22: 23, ꝛc.

31. Ty han ſtår dem fattiga på högra handene, att han ſkall hjelpa honom ifrå dem ſom hans lif fördöma. Pſ. 16: 8.

110. Pſalmen.

Chriſti trefaldiga ämbete.

En Pſalm Davids. HERren ſade till min HERra: Sätt dig på mina högra hand, tilldeß jag lägger dina fiendar till din fotapall. Matth. 22: 44. Marc. 12: 36. Luc. 20: 42. Ap. G. 2: 34. 1 Cor. 15: 25. Ebr. 1: 13. 10: 12.

2. HERren ſkall ſända dins rikes ſpiro utaf Zion; war rådandes ibland dina fiendar. Pſ. 45: 7.

3. Efter din ſeger ſkall ditt folk wälwiljeliga offra dig i heligo prydning; dine barn warda dig födde ſåſom daggen af morgonrodnaden. Pſ. 96: 9. 87: 4, 5.

4. HERren hafwer ſworit, och honom ſkall det intet ångra: Du äſt en Preſt ewinnerliga, efter Melchiſedeks ſätt. 1 Moſ. 14: 18. Joh. 12: 34. Ebr. 5: 6. 6: 20. 7: 11, 15, 17.

5. HERren på dine högra hand ſkall ſlå Konungar i ſine wredes tid. Pſ. 45: 6.

6. Han ſkall döma ibland Hedningarna; han ſkall göra ſtora ſlagtningar. Han ſkall ſönderkroßa hufwudet öfwer ſtor land. Eſ. 2: 4.

7. Han ſkall dricka af bäcken på wägenom, derföre ſkall han upphäfwa hufwudet. Luc. 24: 26.

111. Pſalmen.

Tack för andelig och lekamlig wälſignelſe.

Halleluja. Jag tackar HERranom af allo hjerta, uti de frommas råd, och i förſamlingene. Pſ. 9: 2.

2. Store äro HERrans werk; den ſom uppå dem aktar, hafwer luſt deraf.

3. Hwad han ſkickar, det är lofligit och härligit, och hans rättfärdighet blifwer ewinnerliga.

4. Han hafwer gjort en åminnelſe till ſina under, den nådelige och barmhertige HERren.

5. Han gifwer mat dem ſom frukta honom; han tänker ewinnerliga uppå ſitt förbund, Pſ. 104: 14.

6. Han låter förkunna ſina wäldiga gerningar ſino folke, att han ſkall gifwa dem Hedningarnas arf.

7. Hans händers werk äro ſanning och rätt; all hans bud äro rättſinnige.

8. De blifwa wid magt alltid och ewinnerliga, och ſke troliga och redeliga.

9. Han ſänder ſino folke förloßning; han lofwar, att hans förbund ſkall ewinnerliga blifwa; heligt och förſkräckeligit är hans Namn. Jer. 31: 33.

10. HERrans fruktan är wishetenes begynnelſe; det är ett godt förſtånd, den derefter gör; hans lof blifwer ewinnerliga. Job 28: 28. Ordſp. 1: 7. 9: 10.

112. Pſalmen.

Gudsfruktans ſällhet.

Halleluja. Säll är den ſom HERran fruktar, den ſom ſtor luſt hafwer till hans bud. Pſ. 1: 2. 128: 1.

2. Hans ſäd ſkall wäldig wara på jordene; de frommas ſlägte ſkall wälſignadt warda. Pſ. 25: 13. Ordſp. 20: 7.

3. Rikedom och ymnoghet ſkall wara i hans hus, och hans rättfärdighet blifwer ewinnerliga.

4. Dem fromma går ljus upp i mörkret, af den nådeliga, barmhertiga och rättfärdiga. Pſ. 97: 11. Ordſp. 13: 9. Eſ. 58: 8.

5. Säll är den ſom barmhertig är, och gerna lånar; och lagar ſå ſina ſaker, att han ingom orätt gör. Pſ. 37: 26. Luc. 6: 34, 35. Pſ. 15: 3.

6. Ty han ſkall blifwa ewinnerliga; den rättfärdige ſkall aldrig förgäten warda. Eſ. 49: 15. Mal. 3: 16.

7. När en plåga kommer, fruktar

han ſig intet; hans hjerta hoppas ſtadeliga uppå HErran.
Pſ. 91:5. Ordſp. 3:24, 25. 28:1.

8. Hans hjerta är tröſt, och fruktar ſig intet, tilldeß han på ſina fiendar luſt ſer. Pſ. 52:8.

9. Han utſtrör, och gifwer dem fattigom; hans rättfärdighet blifwer ewinnerliga; hans horn ſkall upphöjdt warda med äro. 2 Cor. 9:9. Pſ. 92:11.

10. Den ogudaktige ſkall det ſe, och honom ſkall förtrytat; ſina tänder ſkall han bita tillſamman, och förgås; ty hwad de ogudaktige gerna wilja, det blifwer omintet. Pſ. 37:12, 13. Ordſp. 10:28.

113. Pſalmen.

Gud ſörjer för de ringa.

Halleluja. Lofwer, I HErrans tjenare, lofwer HErrans Namn.

2. Lofwadt ware HErrans Namn, ifrå nu och i ewighet.
Pſ. 115:18. Dan. 2:20.

3. Ifrå ſolenes uppgång, allt intill nedergången, ware HErrans Namn lofwadt. Pſ. 8:2. Mal. 1:11.

4. HErren är hög öfwer alla Hedningar; hans ära går ſå widt ſom himmelen är.

5. Hwilken är ſåſom HErren wår Gud, den ſig ſå högt ſatt hafwer?
Pſ. 138:6. Eſ. 57:15.

6. Och ſer uppå det nedriga, i himmelen och på jordene;

7. Den ſom den ringa upprättar utu ſtoftet, och upplyfter den fattiga utu träcken; 1 Sam. 2:7. Job 5:11.

8. Att han ſkall ſätta honom bredowid Förſtar, wid hans folks Förſtar;

9. Den der låter den ofruktſamma bo i huſet, att hon en glad barnamoder warder! Halleluja.
1 Moſ. 21:2. 1 Sam. 1:20. 2:5. Luc. 1:57.

114. Pſalmen.

Iſrael förlöſt utur Egypten.

Då Iſrael ut ur Egypten drog, Jacobs hus ifrå främmande folk,
2 Moſ. 12:41. 13:1, ꝛc.

2. Då wardt Juda hans helgedom, Iſrael hans wälde.
2 Moſ. 6:7. 19:5, 6.

3. Hafwet ſåg det, och flydde; Jordanen wände tillbaka.
2 Moſ. 14:21, ꝛc. Pſ. 66:6. Joſ. 3:16.

4. Bergen ſprungo ſåſom lamb; högarna ſåſom ung får.
2 Moſ. 19:18. Pſ. 18:8.

5. Hwad war dig, du haf, att du flydde; och du Jordan, att du tillbakawände?

6. I berg, att I ſprungen ſåſom lamb; I högar, ſåſom ung får?

7. För HErranom bäfwade jorden, för Jacobs Gud;

8. Den bergsklipporna förwandlar uti wattuſjöar, och ſtenen i wattukällor. 2 Moſ. 17:6. 4 Moſ. 20:11.

115. Pſalmen.

Guds lof för afgudarnas. Wälſignelſe.

Icke oß, HErre, icke oß, utan dino Namne, gif ärona, för dina nåde och ſannings ſkull.
Pſ. 79:9. Jer. 14:20, 21. Dan. 9:5, 7, 18, 19.

2. Hwi ſkulle Hedningarna ſäga: Hwar är nu deras Gud?
Pſ. 42:4, 11. 79:10.

3. Men wår Gud är i himmelen; han kan göra hwad han will.
Job 23:13. 42:2. Pſ. 135:6.

4. Men deras afgudar äro ſilfwer och guld, med menniſkors händer gjorde. Pſ. 135:15.

5. De hafwa mun, och tala intet; de hafwa ögon, och ſe intet.

6. De hafwa öron, och höra intet; de hafwa näſo, och lukta intet.

7. De hafwa händer, och taga intet; fötter hafwa de, och gå intet; och tala intet genom deras hals.

8. De ſom ſådana göra, äro likaſå, alle de ſom hoppas uppå dem. Eſ. 44:9.

9. Men Iſrael hoppes uppå HErran; han är deras hjelp och ſköld.

10. Aarons hus hoppes uppå HErran; han är deras hjelp och ſköld.

11. De der HErran frukta, hoppes ock uppå HErran; han är deras hjelp och ſköld.

12. HErren tänker uppå oß, och wälſignar oß; han wälſignar Iſraels hus, han wälſignar Aarons hus.

13. Han wälſignar dem ſom frukta HErran, både ſmå och ſtora.

14. HErren wälſigne eder, ju mer och mer, eder och edor barn.

15. J ären HErrans wälſignade, den himmel och jord gjort hafwer. Matth. 25: 34.

16. Himmelen allt omkring är HErrans; men jordena hafwer han gifwit menniſkors barnom.

17. De döde kunna dig, HErre, intet lofwa; ej heller de ſom nederfara i det ſtilla; Pſ. 6: 6. Eſ. 38: 18, 19.

18. Utan wi lofwe HErran, ifrå nu och i ewighet. Halleluja. Pſ. 113: 2. Dan. 2: 20.

116. Pſalmen.

Guds förſamlings tackſägelſe, löfte.

Det är mig ljuft, att HErren hörer mina röſt och mina bön; Pſ. 4: 4. 10: 17. 34: 5, 7, 18.

2. Att han böjer ſina öron till mig; derföre will jag åkalla honom i mina lifsdagar.

3. Dödſens ſnaror hade omfattat mig, och helwetes ångeſt hade råkat uppå mig; jag kom i jämmer och nöd. 2 Sam. 22: 5, 6. Pſ. 18: 5, 6.

4. Men jag åkallade HErrans Namn: O! HErre, fräls mina ſjäl.

5. HErren är nådelig och rättfärdig, och wår Gud är barmhertig.

6. HErren bewarar de enfaldiga; när jag nederligger, så hjelper han mig.

7. War nu åter tillfrids, min ſjäl; ty HErren gör dig godt.

8. Ty du hafwer uttagit mina ſjäl utu dödenom, mina ögon ifrå tårar, min fot ifrå fall. Pſ. 71: 20. 86: 13.

9. Jag will wandra för HErranom uti de lefwandes lande. Pſ. 56: 14.

10. Jag tror, derföre talar jag; men jag warder ſwårliga plågad. 2 Cor. 4: 13.

11. Jag ſade i min häpenhet: Alla menniſkor äro lögnaktige. Pſ. 31: 23. Rom. 3: 4.

12. Huru ſkall jag wedergälla HErranom alla hans wälgerningar, ſom han mig gör?

13. Jag will taga den helſoſamma kalken, och predika HErrans Namn.

14. Jag will betala mina löften HErranom, för allt hans folk. Pſ. 61: 9. 66: 13.

15. Hans helgons död är dyr hållen för HErranom. Pſ. 9: 13.

16. O! HErre, jag är din tjenare; jag är din tjenare, dine tjenarinnos ſon; du hafwer ſönderſlitit mina band.

17. Dig will jag offra tackſägelſe, och predika HErrans Namn.

18. Jag will betala mina löften HErranom, för allt hans folk;

19. Uti gårdarna åt HErrans hus, uti dig, Jeruſalem. Halleluja.

117. Pſalmen.

Meßie nåderike.

Lofwer HErran, alle Hedningar; priſer honom, all folk. Rom. 15: 11.

2. Ty hans nåd är wäldig öfwer oß, och HErrans ſanning (warar) i ewighet. Halleluja. Joh. 1: 17.

118. Pſalmen.

Tackſägelſe. Prophetia om Chriſto.

Tacker HErranom, ty han är mild, och hans godhet warar ewinnerliga. Pſ. 106: 1. 136: 1.

2. Nu ſäge Iſrael: Hans godhet warar ewinnerliga. Pſ. 22: 24.

3. Nu ſäge Aarons hus: Hans godhet warar ewinnerliga.

4. Nu ſäge de ſom HErran frukta: Hans godhet warar ewinnerliga.

5. Uti ångeſt åkallade jag HErran; och HErren bönhörde mig, och tröſte mig.

6. HErren är med mig, derföre fruktar jag mig intet; hwad kunna menniſkor göra mig? Pſ. 56: 5. Eſ. 50: 7, 8, 9. Rom. 8: 31. Ebr. 13: 6.

7. HErren är med mig, till att hjelpa mig; och jag will luſt ſe på mina fiendar.

8. Det är godt att förtröſta på HErran, och icke förlåta ſig på menniſkor. Pſ. 62: 9, 10. Jer. 17: 5.

9. Det är godt att förtröſta uppå HErran, och icke förlåta ſig på Förſtar. Pſ. 146: 3.

10. Alle Hedningar belägga mig; men i HErrans Namn will jag förgöra dem.

11. De kringhwärfwa mig på alla ſidor; men i HErrans Namn will jag nederlägga dem.

12. De omlägga mig ſåſom bi, de ſläcka ſåſom eld i törne; men i HErrans Namn will jag förgöra dem.
5 Moſ. 1: 44. Pſ. 17: 11.

13. Man ſtöter mig, att jag falla ſkall; men HErren hjelper mig.

14. HErren är min magt, och min pſalm; och är min ſalighet.
2 Moſ. 15: 2.

15. Man ſjunger med glädje om ſeger uti de rättfärdigas hyddom; HErrans högra hand behåller ſegren.
Pſ. 20: 7. 1 Cor. 15: 57. Ebr. 13: 20.

16. HErrans högra hand är upphöjd; HErrans högra hand behåller ſegren.

17. Jag ſkall icke dö, utan lefwa, och förkunna HErrans gerningar.
Rom. 6: 9, 10.

18. HErren näpſer mig wäl; men han gifwer mig icke dödenom.

19. Upplåter mig rättfärdighetenes portar, att jag må der ingå, och tacka HErranom.

20. Det är HErrans port, de rättfärdige ſkola der ingå.

21. Jag tackar dig, att du näpſte mig, och halp mig.

22. Den ſtenen, ſom byggningsmännerna förkaſtade, är till en hörnſten worden. Eſ. 28: 16. Matth. 21: 42. Marc. 12: 10.
Luc. 20: 17. Ap. G. 4: 11. 1 Petr. 2: 6.

23. Det är ſkedt af HErranom, och är ett under för wår ögon.

24. Detta är den dagen, den HErren gör; låt oß på honom fröjdas och glädjas.

25. O! HErre, hjelp; o! HErre, låt wäl gå.

26. Lofwad ware den ſom kommer i HErrans Namn; wi wälſigne eder, ſom af HErrans hus ären.
Matth. 21: 9. Marc. 11: 9. Luc. 19: 38. Joh. 12: 13.

27. HErren är Gud, den oß upplyſer; pryder högtidena med löf, allt intill hornen på altaret.
2 Cor. 3: 18. 4: 4, 6.

28. Du äſt min Gud, och jag tackar dig; min Gud, jag will priſa dig.

29. Tacker HErranom, ty han är mild, och hans godhet warar ewinnerliga.

119. Pſalmen.

Guds ords kraft, nytta.

Salige äro de ſom utan wank lefwa, de ſom i HErrans lag wandra.
Pſ. 1: 2.

2. Salige äro de ſom hans wittnesbörd hålla; de ſom af allo hjerta ſöka honom.
Joh. 14: 21, 23. 1 Joh. 3: 23.

3. Ty de ſom på hans wägom wandra, de göra intet ondt.
Pſ. 128: 1.

4. Du hafwer budit, att hålla dina befallningar fliteliga.

5. O! att mitt lif hölle dina rätter med fullt allwar.

6. När jag ſkådar uppå all din bud, ſå kommer jag icke på ſkam.

7. Jag tackar dig af rätt hjerta, att du lärer mig dina rättfärdighets rätter.

8. Dina rätter will jag hålla; öfwergif mig dock aldrig.

9. Huru ſkall en yngling ſin wäg oſtraffeliga gå? När han håller ſig efter din ord.

10. Jag ſöker dig af allo hjerta; låt mig icke fela om din bud.

11. Jag behåller din ord i mitt hjerta, på det jag icke ſkall ſynda emot dig.
Pſ. 19: 12.

12. Lofwad ware du, HErre; lär mig dina rätter.

13. Jag will med mina läppar förtälja alla dins muns rätter.

14. Jag fröjdar mig af dins wittnesbörds wäg, ſåſom af allahanda rikedomar.

15. Jag talar det du befallt hafwer, och ſer på dina wägar.

16. Jag hafwer luſt till dina rätter, och förgäter icke din ord.

17. Gör wäl med din tjenare, att jag må lefwa och hålla din ord.

18. Öppna mig ögonen, att jag må ſe under i din lag.

19. Jag är en gäſt på jordene; förbölj icke din bud för mig.
1 Chr. 29: 15. Pſ. 39: 13. Ebr. 11: 13.

20. Min ſjäl är all ſönderkroßad för trängtans ſkull, efter dina rätter alltid.
Pſ. 63: 2, 3.

21. Du näpſer de ſtolta; förbannade äro de ſom wika ifrå din bud.

22. Wänd ifrå mig förſmädelſe och föraktelſe; ty jag håller din wittnesbörd.

23. Sitta ock Förſtarna och tala emot mig; men din tjenare talar om dina rätter.

24. Jag hafwer luſt till din wittnesbörd; de äro mine rådgifware.

25. Min ſjäl ligger i ſtoft; wederqwick mig efter ditt ord.

26. Jag förtäljer mina wägar, och du bönhörer mig; lär mig dina rätter.

27. Underwiſa mig dina befallningars wäg, ſå will jag tala om din under.

28. Jag grämer mig ſå att hjertat mig förſmäktas; ſtyrk mig efter ditt ord.

29. Wänd ifrå mig den falſka wägen, och unna mig din lag.

30. Jag hafwer utwalt ſanningenes wäg; dina rätter hafwer jag mig föreſatt.

31. Jag håller mig intill din wittnesbörd; HErre, låt mig icke på ſkam komma.

32. När du mitt hjerta tröſtar, ſå löper jag dins buds wäg.

33. Lär mig, HErre, dina rätters wäg, att jag må bewara dem intill ändan. Pſ. 25: 4. 27: 11.

34. Underwiſa mig, att jag må bewara din lag, och hålla dem af allo hjerta.

35. För mig in på din buds ſtig, ty jag hafwer der luſt till.

36. Böj mitt hjerta till din wittnesbörd, och icke till girighet.

37. Wänd bort min ögon, att de icke ſe efter onyttig läro; utan wederqwick mig på dinom wäg. Ordſp. 19: 27.

38. Låt din tjenare hålla din bud ſtadeliga för din ord, att jag må frukta dig.

39. Wänd ifrå mig den förſmädelſe, ſom jag fruktar; ty dine rätter äro luſtige.

40. Si, jag begärar dina befallningar; wederqwick mig med dine rättfärdighet.

41. HErre, låt mig wederfaras dina nåd; dina hjelp efter ditt ord;

42. Att jag mina laſtare ſwara må; ty jag förlåter mig uppå ditt ord.

43. Och tag ju icke ifrå minom mun ſanningenes ord; ty jag hoppas uppå dina rätter.

44. Jag will hålla din lag allſtädes, alltid och ewinnerliga.

45. Och jag wandrar i glädje; ty jag ſöker dina befallningar. Pſ. 101: 2.

46. Jag talar om din wittnesbörd inför Konungar, och blyges intet;

47. Och hafwer luſt till din bud, och de äro mig käre;

48. Och lyfter mina händer upp till din bud, de mig kär äro; och talar om dina rätter.

49. Tänk dinom tjenare uppå ditt ord, på hwilket du låter mig hoppas.

50. Det är min tröſt i mitt elände; ty ditt ord wederqwicker mig. Pſ. 94: 19.

51. De ſtolte hafwa deras gabberi af mig; likwäl wiker jag icke ifrå din lag.

52. HErre, när jag tänker, huru du af werldenes begynnelſe dömt hafwer, ſå warder jag tröſtad.

53. Jag brinner innan, för de ogudaktiges ſkull, ſom din lag öfwergifwa.

54. Dine rätter äro min wiſa i mino huſe.

55. HErre, jag tänker om nattena på ditt Namn, och håller din lag. Pſ. 77: 3.

56. Det är min ſkatt, att jag dina befallningar håller.

57. Jag hafwer ſagt, HErre: Det ſkall mitt arf wara, att jag dina wägar håller.

58. Jag beder inför dit anſigte af allo hjerta; war mig nådelig efter ditt ord.

59. Jag betraktar mina wägar, och wänder mina fötter till din wittnesbörd.

60. Jag ſkyndar mig, och dröjer intet, till at hålla din bud.

61. De ogudaktigas rote beröfwar mig; men jag förgäter intet din lag.

62. Om midnatt ſtår jag upp till att tacka dig för dina rättfärdighets rätter. Ap. G. 16: 25.

63. Jag håller mig till alla dem

ſom frukta dig, och dina befallningar hålla. Pſ. 101: 4, ꝛc.

64. HErre, jorden är full af dine godhet; lär mig dina rätter. Pſ. 35: 5.

65. Du gör dinom tjenare godt, HErre, efter ditt ord.

66. Lär mig goda ſeder och förſtåndighet; ty jag tror dinom budom.

67. Förr än jag ſpäkt wardt, for jag will; men nu håller jag ditt ord.

68. Du äſt mild och god; lär mig dina rätter.

69. De ſtolte dikta lögn öfwer mig; men jag håller dina befallningar af allt hjerta.

70. Deras hjerta är fett wordet, ſåſom flott; men jag hafwer luſt till din lag. 5 Moſ. 32: 15. Pſ. 17: 10. 73: 7.

71. Det är mig ljuft att du hafwer ſpäkt mig, att jag må lära dina rätter.

72. Dins muns lag är mig täckare, än mång tuſend ſtycke guld och ſilfwer. Pſ. 19: 11.

73. Din hand hafwer gjort och beredt mig; underwiſa mig, att jag må lära din bud. Job 10: 8. Pſ. 139: 14.

74. De ſom dig frukta, de ſe mig, och glädja ſig; ty jag hoppas uppå din ord.

75. HErre, jag wet att dina domar äro rätte, och du hafwer troliga ſpäkt mig.

76. Din nåd ware min tröſt, ſåſom du dinom tjenare lofwat hafwer.

77. Låt mig wederfaras dina barmhertighet, att jag må lefwa; ty jag hafwer luſt till din lag.

78. Ack! att de ſtolte måtte komma på ſkam, ſom mig med lögn nedertrycka; men jag talar om dina befallningar.

79. Ack! att de måtte hålla ſig till mig, ſom dig frukta, och känna din wittnesbörd. Pſ. 15: 4.

80. Mitt hjerta blifwe rättſinnigt i dinom rättom, att jag icke på ſkam kommer.

81. Min ſjäl trängtar efter dina ſalighet; jag hoppas uppå ditt ord. 1 Moſ. 49: 18. Eſ. 49: 6. Luc. 2: 30.

82. Min ögon trängta efter ditt ord, och ſäga: När will du tröſta mig? Pſ. 6: 7, 8.

83. Ty jag är ſåſom en lägel i rök; dina rätter förgäter jag icke.

84. Huru länge ſkall din tjenare bida? När will du dom hålla öfwer mina förföljare?

85. De ſtolte grafwa mig gropar, hwilka intet äro efter din lag.

86. Dine bud äro alltſamman ſanning; de förfölja mig med lögn, hjelp mig.

87. De hade fulltnär förgjort mig på jordene; men jag öfwergifwer icke dina befallningar.

88. Wederqwick mig genom dina nåd, att jag må hålla dins muns wittnesbörd. Pſ. 40: 9.

89. HErre, ditt ord blifwer ewinnerliga, ſå widt ſom himmelen är.

90. Din ſanning warar i ewighet; du hafwer tillredt jordena, och hon blifwer ſtåndandes.

91. Det blifwer dagliga efter ditt ord; ty all ting måſte tjena dig.

92. Om din lag icke hade min tröſt warit, ſå wore jag förgången i mitt elände.

93. Jag will aldrig förgäta dina befallningar; ty du wederqwicker mig med dem.

94. Jag är din, hjelp mig; ty jag ſöker dina befallningar. Hög. W. 2: 16. Rom. 14: 8. 1 Cor. 6: 20.

95. De ogudaktige wakta uppå mig, att de måga förgöra mig; men jag aktar uppå din wittnesbörd. Pſ. 38: 21.

96. Jag hafwer på all ting en ända ſett; men ditt bud är waraktigt. Eſ. 40: 8.

97. Huru hafwer jag din lag ſå kär; dageliga talar jag derom.

98. Du gör mig med ditt bud wiſare, än mina fiender äro; ty det är ewinnerliga min ſkatt.

99. Jag är lärdare, än alle mine lärare; ty din wittnesbörd äro mitt tal.

100. Jag är förſtåndigare, än de gamle; ty jag håller dina befallningar.

101. Jag förtager minom fotom alla onda wägar, att jag må hålla din ord.

102. Jag

102. Jag wiker icke ifrå dina rätter; ty du lärer mig.

103. Din ord äro minom mun ſötare än hannog.

104. Ditt ord gör mig förſtåndigan; derföre hatar jag alla falſka wägar.

105. Ditt ord är mina fötters lykta, och ett ljus på minom wägom. Ordſp. 6: 23. 2 Petr. 1: 19.

106. Jag ſwär, och will hållat, att jag dina rättfärdighets rätter hålla will. Neh. 10: 29.

107. Jag är ſwårliga plågad; HErre, wederqwick mig efter ditt ord.

108. Låt dig behaga, HErre, mins muns wälwiljoga offer, och lär mig dina rätter.

109. Jag bär mina ſjäl i mina händer alltid, och jag förgäter icke din lag.

110. De ogudaktige ſätta mig ſnaror; men jag far icke will ifrå dina befallningar.

111. Din wittnesbörd äro mitt ewiga arf; ty de äro mins hjertas fröjd.

112. Jag böjer mitt hjerta till att göra efter dina rätter alltid och ewinnerliga.

113. Jag hatar de oſtadiga andar, och älſkar din lag.

114. Du äſt mitt beſkärm och ſköld; jag hoppas uppå ditt ord.

115. Wiker ifrå mig, I onde; jag will hålla min Guds bud.

116. Uppehåll mig igenom ditt ord, att jag må lefwa; och låt mig icke på ſkam komma med mitt hopp. Pſ. 31: 2. Rom. 5: 4, 5.

117. Stärk mig, att jag må blifwa ſalig; ſå will jag alltid luſt hafwa till dina rätter.

118. Du förtrampar alla dem ſom willo gå om dina rätter; ty deras bedrägeri är alltſammans lögn.

119. Du bortkaſtar alla ogudaktiga på jordene ſom ſlagg; derföre älſkar jag din wittnesbörd.

120. Jag fruktar mig för dig, ſå att mitt kött ſkälfwer; och förſkräcker mig för dina rätter. Pſ. 2: 11. Phil. 2: 12.

121. Jag aktar uppå rätt och rättfärdighet; öfwergif mig icke dem ſom mig öfwerwåld göra wilja.

122. Beſkärma du din tjenare, och tröſt honom, att de ſtolte icke göra mig öfwerwåld.

123. Mina ögon trängta efter dina ſalighet, och efter dine rättfärdighets ord.

124. Handla med dinom tjenare efter dina nåd; och lär mig dina rätter.

125. Jag är din tjenare; underwiſa mig, att jag må känna din wittnesbörd. Pſ. 18: 1. 36: 1. 116: 16.

126. Det är tid, att HErren gör der något till; de hafwa omintetgjort din lag.

127. Derföre älſkar jag din bud, öfwer guld och öfwer fint guld.

128. Derföre håller jag rätt fram i alla dina befallningar; jag hatar allan falſkan wäg. Pſ. 26: 5.

129. Underliga äro din wittnesbörd, derföre håller dem min ſjäl. Pſ. 63: 36.

130. När ditt ord uppenbaradt warder, ſå fröjdar det, och gör de enfaldiga wiſa. Pſ. 19: 8, 9. 2 Tim. 3: 15.

131. Jag öppnar min mun, och begärar din bud; ty mig längtar efter dem.

132. Wänd dig till mig, och war mig nådelig, ſåſom du plägar göra dem ſom ditt Namn älſka.

133. Låt min gång wiß wara i dino orde, och låt ingen orätt öfwer mig råda. Pſ. 17: 5.

134. Förlös mig ifrå menniſkors orätt; ſå will jag hålla dina befallningar.

135. Låt ditt anſigte lyſa öfwer din tjenare, och lär mig dina rätter. 4 Moſ. 6: 25. Pſ. 80: 4, 8, 20.

136. Mine ögon flyta med watten, att man icke håller din lag.

137. HErre, du äſt rättfärdig, och rätt är ditt ord.

138. Du hafwer dina rättfärdighets wittnesbörd och ſanningena hårdeliga budit.

139. Jag hafwer när harmats till döds, att mine owänner hafwa din ord förgätit. Pſ. 139: 21.

140. Ditt ord är wäl bepröfwadt, och din tjenare hafwer det kärt. Pſ. 12: 7. 18: 31. Ordſp. 30: 5.

141. Jag är ringa och föraktad;

men jag förgäter icke dine befallningar.

142. Din rättfärdighet är en ewig rättfärdighet, och din lag är ſanning.

143. Ångeſt och nöd hafwa drabbat uppå mig; men jag hafwer luſt till din bud.

144. Dins wittnesbörds rättfärdighet är ewig; underwiſa mig, ſå lefwer jag.

145. Jag ropar af allo hjerta, bönhör mig, HERre, att jag må hålla dina rätter.

146. Jag ropar till dig, hjelp mig, att jag må hålla din wittnesbörd.

147. Jag kommer bittida, och ropar; uppå ditt ord hoppas jag. Pſ. 130: 6.

148. Jag wakar bittida upp, att jag må handla om din ord. Pſ. 5: 4.

149. Hör mina röſt efter dina nåde: HERre, wederqwick mig efter dina rätter.

150. Mine arge förföljare wilja till mig, och äro långt ifrå din lag.

151. HERre, du äſt hardt när, och din bud äro alltſamman ſanning. Pſ. 19: 10. Ordſp. 8: 8.

152. Men jag wet det långt tillförene, att du din wittnesbörd ewinnerliga grundat hafwer.

153. Se uppå mitt elände, och fräls mig; hjelp mig ut; förty jag förgäter icke din lag.

154. Uträtta min ſak, och förloßa mig; wederqwick mig igenom ditt ord.

155. Saligheten är långt ifrå de ogudaktiga; ty de akta intet dina rätter.

156. HERre, din barmhertighet är ſtor; wederqwick mig efter dina rätter.

157. Mine förföljare och owänner äro månge; men jag wiker icke ifrå din wittnesbörd.

158. Jag ſer de föraktare, och det gör mig ondt, att de icke hålla din ord.

159. Si, jag älſkar dina befallningar; HERre, wederqwick mig efter din nåd.

160. Ditt ord hafwer af begynnelſen warit ſanning; alle dine rättfärdighets rätter wara ewinnerliga. Joh. 17: 17.

161. Förſtarna förfölja mig utan ſak, och mitt hjerta fruktar ſig för din ord.

162. Jag gläder mig öfwer din ord, ſåſom en den ſtort byte får.

163. Lögnene är jag hätſk, och ſtygges derwid, men din lag hafwer jag kär.

164. Jag lofwar dig ſju reſor om dagen, för dine rättfärdighets rätters ſkull.

165. Stor frid hafwa de ſom din lag älſka, och de ſkola icke ſtappla. Pſ. 37: 11, 31.

166. HERre, jag wäntar efter din ſalighet, och gör efter din bud.

167. Min ſjäl håller din wittnesbörd, och hafwer dem mycket kär.

168. Jag håller dina befallningar, och dina wittnesbörder; ty alle mine wägar äro för dig.

169. HERre, låt min klagan för dig komma; underwiſa mig efter ditt ord.

170. Låt mina bön komma för dig; fräls mig efter ditt ord.

171. Mine läppar ſkola lofwa, när du lärer mig dina rätter.

172. Min tunga ſkall tala om ditt ord; ty all din bud äro rätt.

173. Låt dina hand wara mig biſtåndiga; ty jag hafwer utkorat dina befallningar.

174. HERre, jag längtar efter din ſalighet, och hafwer luſt till din lag.

175. Låt mina ſjäl lefwa, att hon må lofwa dig, och dine rätter hjelpa mig.

176. Jag är ſåſom ett willfarande och borttappadt får; ſök din tjenare; ty jag förgäter icke din bud. Eſ. 53: 6. Luc. 15: 4. Pſ. 23: 1. Joh. 10: 27.

120. Pſalmen.

Emot falſka tungor.

En wiſa i högre choren. Jag ropar till HERran i mine nöd, och han bönhörer mig.

2. HERre, fräls mina ſjäl ifrå lögnaktiga munnar, och ifrå falſka tungo. 1 Sam. 24: 10. 26: 19.

3. Hwad kan den falſka tungan göra dig? Och hwad kan hon uträtta? Jac. 3: 5, 6.

4. Hon är ſåſom ens wäldigs ſkarpe pilar, ſåſom eld i enebärsträ. Pſ. 11: 2. 57: 5. 59: 8

5. We mig, att jag en främling är ibland Meſech; jag måſte bo ibland Kedars hyddor.

6. Det warder mine ſjäl långt att bo när dem, ſom friden hata.

7. Jag håller frid; men när jag talar, ſå taga de till att örliga.

121. Pſalmen.

Guds wakſamma beſkydd.

En wiſa i högre choren. Jag lyfter min ögon upp till bergen, ifrå hwilkom mig hjelp kommer. Pſ. 3: 5.

2. Min hjelp kommer ifrå HERranom, den himmel och jord gjort hafwer. 2 Chr. 20: 12. Pſ. 124: 8.

3. Han ſkall icke låta din fot ſlinta; och den dig bewarar, han ſofwer icke. Pſ. 127: 1.

4. Si, den ſom Iſrael bewarar, han är icke ſömnog eller ſofwer.

5. HERren bewarar dig; HERren är din ſkygd öfwer dina högra hand; Pſ. 91: 4, ꝛc.

6. Att ſolen icke ſkall ſkada dig om dagen, eller månen om nattena.

7. HERren beware dig för allt ondt; han beware dina ſjäl.

8. HERren beware din utgång och ingång, ifrå nu och i ewighet.

122. Pſalmen.

Lyckönſkan öfwer Guds förſamling.

En wiſa Davids i högre choren. Jag glädes i det mig ſagdt är, att wi ſkole gå in uti HERrans hus; 2 Sam. 6: 14. 1 Chr. 13, 15, 16 cap.

2. Och att wåre fötter ſkola ſtå i dinom portom, Jeruſalem. Pſ. 42: 3. 84: 3.

3. Jeruſalem är bygdt, att det ſkall wara en ſtad, der man tillſammankomma ſkall; 2 Chr. 6: 6.

4. Dit ſlägterna uppgå ſkola, nämliga HERrans ſlägter, till att predika Iſraels folke, till att tacka HERrans Namne. 2 Chr. 31: 4. 35: 3.

5. Ty der äro ſatte ſtolar till doms, Davids hus ſtolar. 2 Chr. 17: 7. ꝛc. 19: 8.

6. Önſker Jeruſalem lycko; dem gånge wäl, ſom dig älſka.

7. Frid ware innan dina murar, och lycka i dina palats.

8. För mina bröders och fränders ſkull will jag dig frid önſka.

9. För HERrans wår Guds hus ſkull will jag ditt bäſta ſöka.

123. Pſalmen.

Om beſkydd emot förakt.

En wiſa i högre choren. Jag lyfter min ögon upp till dig, du ſom i himmelen ſitter. Pſ. 3: 5.

2. Si, ſåſom tjenarenas ögon uppå deras herrars händer ſe; ſåſom tjenarinnones ögon uppå ſine frues händer; alltſå ſe wår ögon uppå HERran wår Gud, tilldeß han oß nådelig warder.

3. War oß nådelig, HERre, war oß nådelig; ty wi äre faſt fulle med föraktelſe.

4. Faſt full är wår ſjäl af de ſtoltas begabberi, och de högfärdigas föraktelſe. Job 12: 4, 5.

124. Pſalmen.

Tackſägelſe för biſtånd emot fiendar.

En wiſa Davids i högre choren. Om HERren icke med oß wore; ſå ſäge Iſrael; Rom. 8: 31.

2. Om HERren icke med oß wore, när menniſkorna ſig emot oß ſätta,

3. Så uppſwulge de oß lefwande, då deras wrede ſig öfwer oß förgrymmar;

4. Så fördränkte oß watten; ſtrömmar ginge öfwer wåra ſjälar;

5. Watten ginge allt för högt öfwer wåra ſjälar.

6. Lofwad ware HERren, att han icke gifwer oß till rofs uti deras tänder.

7. Wår ſjäl är undkommen, ſåſom en fogel ens foglafängares ſnaro; ſnaran är ſöndergången, och wi äre löſe. Ordſp. 6: 5.

8. Wår hjelp ſtår i HERrans Namn, den himmel och jord gjort hafwer. Pſ. 121: 2.

125. Pſalmen.

Rätt hopps och wrånghets lön.

En wiſa i högre choren. De ſom hoppas uppå HERran, de ſkola icke falla, utan ewinnerliga blifwa, ſåſom det berget Zion. Matth. 7: 24. 16: 18.

2. Omkring Jeruſalem äro berg; och HErren är omkring ſitt folk, ifrå nu och i ewighet.

3. Ty de ogudaktigas ſpira ſkall icke blifwa öfwer de rättfärdigas hop; på det de rättfärdige icke ſkola uträcka ſina hand till orättfärdighet. Eſ. 14: 5.

4. HErre, gör wäl wid dem ſom gode och fromhjertade äro.

5. Men de ſom afwika uppå deras wrånga wägar, dem ſkall HErren bortdrifwa med de ogerningsmän. Men frid ware öfwer Iſrael.
Pſ. 128: 6. Gal. 6: 16.

126. Pſalmen.

Iſraels ſorg wänd i glädje.

En wiſa i högre choren. När HErren Zions fångar löſandes warder, ſå ſkole wi warda ſåſom drömmande.

2. Då ſkall wår mun full med löje warda, och wår tunga full med fröjd; då ſkall man ſäga ibland Hedningarna: HErren hafwer gjort ſtor ting med dem. Job 8: 21. 5 Moſ. 4: 34.

3. HErren hafwer gjort ſtor ting med oß; deß äre wi glade. Neh. 1: 5. 2: 1.

4. HErre, wänd wårt fängelſe, ſåſom du de ſtrömmar ſöderut uttorkat hafwer. Eſ. 43: 14, 16.
2 Moſ. 14: 1, ꝛc. Joſ. 3: 1, ꝛc. Eſ. 51: 9, 10, 11.

5. De ſom med tårar ſå, ſkola med glädje uppſkära.

6. De gå åſtad och gråta, och bära ut ädla ſäd; och komma med glädje, och bära ſina kärfwar. Eſ. 35: 10.

127. Pſalmen.

Fåfängt arbetas utan Guds nåd.

En wiſa Salomos, i högre choren. Om HErren icke bygger huſet, ſå arbeta de fåfängt, ſom derpå bygga; om HErren icke förwarar ſtaden, ſå waka wäktarena fåfängt. Pſ. 121: 3.

2. Det är fåfängt, att I bittida uppſtån, och ſent gån till hwilo, och äten edart bröd med ſorg; ty han gifwer det ſina wänner, wid de ſofwa. Job 20: 18. Pſ. 61: 6.

3. Si, barn äro en HErrans gåfwa, och lifsfrukt är en ſkänk. 1 Moſ. 30: 1, 2. Pſ. 113: 9.

4. Lika ſom ſkott uti en ſtark mans hand, ſå äro ock de unge dränger.

5. Säll är den ſom ſitt koger af dem full hafwer; de komma icke på ſkam, då de med ſina fiendar handla i portenom.

128. Pſalmen.

Fromt ägtenſkap lyckligt.

En wiſa i högre choren. Säll är den ſom fruktar HErran, och på hans wägar går. Pſ. 112: 1. 119: 1, 2, 3.

2. Du ſkall föda dig af dina händers arbete; ſäll äſt du, och wäl är dig. 1 Moſ. 3: 19.

3. Din huſtru ſkall wara ſåſom ett fruktſamt winträ, allt omkring i ditt hus; dine barn ſåſom oliveqwiſtar kringom ditt bord.
Pſ. 127: 3. Ordſp. 5: 18, 19. 18: 22. Heſ. 19: 10.

4. Si, alltſå warder wälſignad den man, ſom HErran fruktar.

5. HErren ſkall wälſigna dig af Zion, att du ſkall få ſe Jeruſalems wälfärd, i alla dina lifsdagar; Pſ. 134: 3.

6. Och ſkall få ſe din barnabarn; frid öfwer Iſrael! Job 42: 16. Pſ. 125: 5. Gal. 6: 16.

129. Pſalmen.

Iſraels ſeger, bön emot fiendar.

En wiſa i högre choren. De hafwa ofta trängt mig, allt ifrå min ungdom; ſå ſäge Iſrael;

2. De hafwa ofta trängt mig, allt ifrå min ungdom; men de wordo mig icke öfwermägtige.

3. De plöjare hafwa plöjt på min rygg, och dragit ſina fårar långa. Eſ. 51: 23.

4. HErren, ſom rättfärdig är, hafwer de ogudaktigas rep afhuggit.

5. Ack! att på ſkam komma måtte och tillbakawända, alle de ſom Zion hätſke äro.

6. Ack! att de måtte wara ſåſom gräs på taken, hwilket förtorkas, förr än det uppſkärs;
2 Kon. 19: 26. Job 8: 12. Eſ. 37: 27.

7. Af hwilkom ſkördemannen icke uppfyller ſina hand, ej heller han, ſom binder kärfwarna, ſin famn;

8. Och de, ſom framom gå, icke ſäga: HERrans wälſignelſe ware öfwer eder; wi wälſigne eder i HERrans Namn. Ruth 2: 4.

130. Pſalmen.

6. Bot-Pſalmen.

En wiſa i högre choren. Utu djupen ropar jag till dig, HERre. Pſ. 69: 2. 88: 7.

2. HERre, hör mina röſt; låt din öron akta uppå mins böns röſt.

3. Om du, HERre, will tillräkna ſynderna, HERre, ho kan blifwa beſtåndandes? Job 9: 2, 3. Pſ. 143: 2.

4. Ty när dig är förlåtelſe, att man ſkall frukta dig.

5. Jag wänter efter HERran; min ſjäl wänter, och jag hoppas uppå hans ord.

6. Min ſjäl wänter efter HERran, ifrå den ena morgonwäkten till den andra. Pſ. 119: 147, 148.

7. Iſrael hoppes uppå HERran; ty när HERranom är nåd, och mycken förloßning när honom. 2 Sam. 24: 14.

8. Och han ſkall förloßa Iſrael ifrån alla hans ſynder. Matth. 1: 21.

131. Pſalmen.

Rätt ödmjukhets ſpegel.

En wiſa Davids i högre choren. HERre, mitt hjerta är icke högfärdigt, och mina ögon äro icke ſtolta; och jag wandrar icke i ſtor ting, de mig för höge äro. 2 Chr. 32: 25. Pſ. 101: 5. Ordſp. 16: 5.

2. När jag icke ſatte och ſtillte mina ſjäl, ſå wardt min ſjäl afwand, ſåſom en ifrå ſine moder afwand warder.

3. Iſrael hoppes uppå HERran, ifrå nu och i ewighet. Klag. 3: 26.

132. Pſalmen.

Guds tempel och regering i Zion.

En wiſa i högre choren. Tänk, HERre, uppå David, och uppå allt hans lidande; Pſ. 56: 9.

2. Hwilken HERranom ſwor, och lofwade dem mägtiga i Jacob:

3. Jag will icke gå i mins hus hyddo, eller lägga mig på mine ſängs lägre;

4. Jag will icke låta mina ögon ſofwa, eller mina ögnalock ſömnoga wara; 2 Sam. 7: 2, ꝛc. 1 Chr. 17: 1, ꝛc.

5. Tilldeß jag må finna ett rum för HERranom, till en boning dem mägtiga i Jacob. Ap. G. 7: 46.

6. Si, wi höre derom i Ephrata; wi hafwe funnit det på ſkogsmarkene.

7. Wi wilje gå in uti hans boningar, och tillbedja inför hans fotapall. 1 Chr. 28: 2. Pſ. 122: 1.

8. HERre, ſtatt upp till dina ro, du och din magts ark. 4 Moſ. 10: 35, 36. 2 Chr. 6: 41.

9. Låt dina Preſter kläda ſig med rättfärdighet, och dina heliga glädja ſig.

10. Tag icke bort dins ſmordas regemente, för din tjenare Davids ſkull. Pſ. 18: 51.

11. HERren hafwer ſworit David en ſannan ed, der ſkall han intet ifrå träda: Jag ſkall ſätta dig dins lifs frukt uppå din ſtol. 2 Sam. 7: 12. 1 Chr. 17: 11. Pſ. 89: 4, 20. Ap. G. 2: 30.

12. Om dina barn hålla mitt förbund, och min wittnesbörd, ſom jag dem lärandes warder, ſå ſkola ock deras barn ſitta på dinom ſtol ewinnerliga.

13. Ty HERren hafwer utwalt Zion, och hafwer luſt till att bo der.

14. Detta är min hwila ewinnerliga, här will jag bo; ty här behagar mig wäl.

15. Jag will wälſigna deß ſpis, och gifwa deß fattigom bröd nog.

16. Deß Preſter will jag bekläda med ſalighet, och deß helige ſkola glädja ſig. Eſ. 61: 6, 10.

17. Derſammaſtäds ſkall uppgå Davids horn; jag hafwer tillredt minom ſmorda ena lykto. Luc. 1: 69. 1 Kon. 11: 36. Luc. 2: 32.

18. Hans fiendar will jag bekläda med ſkam; men öfwer honom ſkall hans krona blomſtras. Heſ. 21: 27.

133. Pſalmen.

Bröders endrägtighet.

En wiſa Davids i högre choren. Si, huru godt och luſtigt är det, att bröder bo endrägteliga tillſammans; Ordſp. 6: 16, ꝛc.

2. Såſom koſteligit balſam är, det af Aarons hufwud flyter neder i allt hans ſkägg, det nederflyter uppå hans kläder; 2 Moſ. 29: 7.

3. Såſom Hermons dagg, och den på Zions berg nederfaller; ty derſammaſtädes lofwar HERren wälſignelſe och lif till ewig tid.

134. Pſalmen.

Kyrkotjenares pligt.

En wiſa i högre choren. Si, lofwer HERran, alle HERrans tjenare; I ſom ſtån om nattena i HERrans hus. 2 Moſ. 27: 21.
3 Moſ. 8: 35. 1 Chr. 9: 33. Pſ. 135: 1, 2.

2. Lyfter edra händer upp i helgedomenom, och lofwer HERran. 1 Tim. 2: 8.

3. HERren wälſigne dig af Zion, den himmel och jord gjort hafwer.
4 Moſ. 6: 23. Pſ. 128: 5.

135. Pſalmen.

Guds magts lof. Afgudars ſpott.

Halleluja. Lofwer HERrans Namn; lofwer, I HERrans tjenare;
Pſ. 134: 1.

2. I ſom ſtån i HERrans hus, uti wår Guds gårdar.

3. Lofwer HERran, ty HERren är god; lofſjunger hans Namn, ty det är ljufligit.

4. Ty HERren hafwer utwalt ſig Jacob; Iſrael till ſin egendom.
2 Moſ. 19: 5. 5 Moſ. 7: 6.

5. Ty jag wet, att HERren är ſtor; och wår HERre för alla gudar.
Pſ. 97: 9. 138: 1, 2.

6. Allt det HERren will, det gör han, i himmelen, på jordene, i hafwet, och i all djup; Pſ. 115: 3.

7. Den der låter ſkyarna uppgå af jordenes ända; den der ljungelden gör, ſamt med regnet; den der wädret utu hemlig rum komma låter;
Jer. 10: 13. 51: 16.

8. Den der förſtfödingen ſlog uti Egypten, både af menniſkor och af boſkap; 2 Moſ. 12: 29, 30. Pſ. 78: 51.

9. Och lät ſina tecken och under komma öfwer dig, Egypti land, öfwer Pharao och alla hans tjenare;
2 Moſ. 7: 1, ꝛc.

10. Den mång folk ſlog, och drap mägtiga Konungar: Joſ. 12: 1, ꝛc.

11. Sihon, de Amoreers Konung, och Og, Konungen i Baſan, och all Konungarike i Canaan; 4 Moſ. 21: 1, ꝛc.

12. Och gaf deras land till arfs, till arfs ſino folke Iſrael. Pſ. 136: 21.

13. HERre, ditt Namn warar i ewighet; din åminnelſe, HERre, warar förutan ända.

14. Ty HERren ſkall döma ſitt folk, och wara ſina tjenare nådelig.
5 Moſ. 32: 36.

15. De Hedningars gudar äro ſilfwer och guld, med menniſkors händer gjorde. Pſ. 115: 4.

16. De hafwa mun, och tala intet; de hafwa ögon, och ſe intet.

17. De hafwa öron, och höra intet, och ingen ande är i deras mun.

18. De ſom ſådana göra, äro lika ſå; alle de ſom hoppas på dem.

19. Iſraels hus lofwe HERran, lofwer HERran, I af Aarons hus.
Pſ. 118: 2, 3, 4.

20. I af Levi hus, lofwer HERran; I ſom frukten HERran, lofwer HERran.

21. Lofwad ware HERren af Zion, den i Jeruſalem bor. Halleluja.
Eſ. 31: 9.

136. Pſalmen.

Guds nådewerk priſas.

Tacker HERranom, ty han är god; ty hans godhet warar ewinnerliga.
1 Chr. 16: 34. Pſ. 106: 1. 107: 1. 118: 1.

2. Tacker alla gudars Gudi; ty hans godhet warar ewinnerliga.
5 Moſ. 10: 17. 1 Cor. 8: 5, 6.

3. Tacker alla herrars HERra; ty hans godhet warar ewinnerliga.
1 Tim. 6: 15.

4. Den ſtor under gör allena; ty hans godhet warar ewinnerliga.
Pſ. 77: 15.

5. Den himlarna ſkickeliga gjort hafwer; ty hans godhet warar ewinnerliga.

6. Den jordena på watten utſträckt hafwer; ty hans godhet warar ewinnerliga.
1 Moſ. 1: 9, 20. Pſ. 101: 5. Jer. 10, 12. 51: 15.

7. Den ſtor ljus gjort hafwer; ty hans godhet warar ewinnerliga. 1 Moſ. 1: 14.

8. Solena till att föreſtå dagenom; ty hans godhet warar ewinnerliga.

9. Månan och ſtjernorna till att föreſtå nattena; ty hans godhet warar ewinnerliga.

10. Den Egypten ſlog på deras förſtfödingar; ty hans godhet warar ewinnerliga. 2 Moſ. 12: 29, 30.

11. Och utförde Iſrael ifrå dem; ty hans godhet warar ewinnerliga. 2 Moſ. 12: 37.

12. Med wäldiga hand och uträcktom arm; ty hans godhet warar ewinnerliga. 5 Moſ. 4: 34.

13. Den röda hafwet ſkifte i twå delar; ty hans godhet warar ewinnerliga. 2 Moſ. 14: 21, 22.

14. Och lät Iſrael derigenom gå; ty hans godhet warar ewinnerliga.

15. Den Pharao och hans här i röda hafwet ſtörte; ty hans godhet warar ewinnerliga. 2 Moſ. 14: 27.

16. Den ſitt folk förde genom öknena; ty hans godhet warar ewinnerliga.

17. Den ſtora Konungar ſlog; ty hans godhet warar ewinnerliga;

18. Och drap mägtiga Konungar; ty hans godhet warar ewinnerliga:

19. Sihon, de Amoreers Konung; ty hans godhet warar ewinnerliga: 4 Moſ. 21: 21. 5 Moſ. 2: 32, 33.

20. Och Og, Konungen i Baſan; ty hans godhet warar ewinnerliga. 5 Moſ. 3: 1, ꝛc.

21. Och gaf deras land till arfs; ty hans godhet warar ewinnerliga. Joſ. 12: 7. Pſ. 135: 12.

22. Till arfs ſinom tjenare Iſrael; ty hans godhet warar ewinnerliga.

23. Ty han tänkte på oß, då wi undertryckte woro; ty hans godhet warar ewinnerliga.

24. Och förloßade oß ifrå wåra fiender; ty hans godhet warar ewinnerliga.

25. Den allo kötte mat gifwer; ty hans godhet warar ewinnerliga. Pſ. 104: 14, 27. 145: 15.

26. Tacker Gudi af himmelen; ty hans godhet warar ewinnerliga.

137. Pſalmen.

De fångnas gråt i Babel.

Wid de älfwer i Babel ſåte wi och grete, då wi på Zion tänkte.

2. Wåra harpor hängde wi på pilträ, ſom der äro.

3. Ty der bådo de oß ſjunga, ſom oß fångna höllo, och i wår gråt glade wara: Sjunger oß ena af Zions wiſor.

4. Huru ſkulle wi ſjunga HErrans wiſo i främmande land?

5. Om jag förgäter dig, Jeruſalem, ſå warde min högra hand förgäten.

6. Min tunga låde wid min gom, om jag icke tänker uppå dig; om jag icke låter Jeruſalem min högſta glädje wara.

7. HErre, mins uppå Edoms barn, på Jeruſalems dag; de der ſäga: Slår ned, ſlår ned i grund. Jer. 49: 12. Klag. 4: 21, 22. Heſ. 25: 12. 35: 2. Obad. v. 11, 12.

8. Du förſtörda dotter Babel, ſäll är den dig wedergäller, ſåſom du oß gjort hafwer. Upp. 18: 16. Jer. 50: 29.

9. Säll är den, ſom dina unga barn tager, och ſlår dem emot ſtenen. Eſ. 13: 16.

138. Pſalmen.

Tackſägelſe för Guds ord och nåd.

Davids. Jag tackar dig af allo hjerta; inför gudarna will jag lofſjunga dig.

2. Jag will tillbedja emot ditt helga tempel, och tacka dino Namne för dina godhet och trohet; ty du hafwer gjort ditt Namn härligit öfwer all ting, genom ditt ord. Pſ. 5: 8.

3. När jag åkallar dig, ſå bönhör mig, och gif mine ſjäl ſtora kraft. Pſ. 86: 16.

4. HErre, alle Konungar på jordene tacka dig, att de höra dins muns ord; Pſ. 47: 10. 68: 30. 102: 16, 23.

5. Och ſjunga på HErrans wägom, att HErrans ära ſtor är. Pſ. 147: 5.

6. Ty HErren är hög, och ſer uppå det nedriga, och känner de högmodiga fjerran. Pſ. 113: 5, 6. Luc. 1: 48, 52. 14: 11.

7. Om jag midt i ångeſt wandrar, ſå wederqwicker du mig, och räcker dina hand öfwer mina fiendars wrede; och hjelper mig med dine högra hand. Pſ. 7: 7.

8. HERren ſkall göra der en ända uppå för mina ſkuld; HERre, din godhet är ewig; förlåt dock icke dina händers werk. Pſ. 57: 3.

139. Pſalmen.

Guds förſyn, magt, närwarelſe.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga. HERre, du utranſakar mig, och känner mig. Pſ. 17: 3.

2. Ehwad jag ſitter eller uppſtår, wetſt du det; du förſtår mina tankar fjerran.

3. Ehwad jag går, eller ligger, ſå äſt du omkring mig, och ſer alla mina wägar. Job 34: 21, 22. Joh. 21: 17. Ebr. 4: 13.

4. Ty ſi, det är intet ord på mine tungo, det du, HERre, icke allt wetſt. Job 42. 2.

5. Du ſkaffar hwad jag både förr och efter gör, och håller dina hand öfwer mig.

6. Sådana kunſkap är mig för underlig, och för hög; jag kan icke begripat. Pſ. 147: 5. Eſ. 40: 28.

7. Hwart ſkall jag gå för dinom anda? Och hwart ſkall jag fly för ditt anſigte?

8. Fore jag upp i himmelen, ſå äſt du der. Bäddade jag åt mig i helwete, ſi, ſå äſt du ock der. Job 22: 12. 26: 6. Am. 9: 2.

9. Toge jag morgonrodnans wingar, och blefwe ytterſt i hafwet,

10. Så ſkulle dock din hand der föra mig, och din högra hand hålla mig.

11. Om jag ſade: Mörker må betäcka mig, ſå måſte natten ock wara ljus omkring mig.

12. Ty ock mörkret är icke mörkt när dig, och natten lyſer ſåſom dagen; mörkret är ſåſom ljuſet. Jac. 1: 17.

13. Du hafwer mina njurar i dine magt; du waſt öfwer mig i moderlifwet.

14. Jag tackar dig derföre, att jag underliga gjord är. Underlig äro din werk, och det beſinnar min ſjäl wäl. Job 10: 8, ꝛc.

15. Mine ben woro dig intet fördolde, då jag uti det hemliga gjord war; då jag ſkapad wardt nedre i jordene.

16. Din ögon ſågo mig, då jag ännu oberedd war; och alla dagar woro uti dine bok ſkrefne, de ännu warda ſkulle, och ingen af dem kommen war. Job 14: 5. Pſ. 37: 18.

17. Men huru koſtelige äro för mig, Gud, dine tankar! O! huru ſtort är deras tal!

18. Skulle jag räkna dem, ſå worde de flere än ſanden. När jag uppwaknar, är jag ändå när dig.

19. Ack! Gud, att du dråpe de ogudaktiga, och de blodgirige ifrå mig wika måſte.

20. Ty de tala om dig förſmädeliga, och dine owänner upphäfwa ſig utan ſak.

21. Jag hatar ju, HERre, de ſom dig hata, och mig förtryter om dem, att de ſig emot dig ſätta. Pſ. 119: 136, 139.

22. Jag hatar dem med rätt allwar; derföre äro de mig hätſke. Upp. 3: 16.

23. Utranſaka mig, Gud, och få weta mitt hjerta. Bepröfwa mig, och förnim, huru jag menar det. Pſ. 26: 2. 86: 12.

24. Och ſe till, om jag på enom ondom wäg är, och led mig på den ewiga wägen.

140. Pſalmen.

Emot hemliga och uppenbara fiendar.

En Pſalm Davids, till att föreſjunga.

2. Fräls mig, HERre, ifrån onda menniſkor; bewara mig för wrångwiſa män;

3. De der ondt tänka i ſin hjerta, och dagliga komma örlig åſtad.

4. De hwäßa ſina tungo ſåſom en orm; huggormaförgift är under deras läppar. Sela. Pſ. 55: 22. 57: 5. 64: 4. Rom. 3: 13.

5. Bewara mig, HERre, för de ogudaktigas hand. Bewara mig för wrångwiſa menniſkor, de der tänka till att omſtöta min gång.

6. De högfärdige ſätta mig ſnaror, och utſträcka mig rep till nät, och gildra för mig wid wägen. Sela. Jer. 18: 22.

7. Men jag ſäger till HERran: Du äſt min Gud; HERre, förnim mine böns röſt.

8. HERre, HERre, min ſtarka hjelp; du beſkärmar mitt hufwud i ſtridstidenom.

9. HERre, låt icke dem ogudaktiga ſitt begär; ſtyrk icke hans onda wilja; de måtte högmodas deraf. Sela.

10. Det onda, der mine fiender om rådſlå, falle uppå deras hufwud. Pſ. 7: 17.

11. Han ſkall utſkudda öfwer dem ljungeld. Han ſkall med eld ſlå dem djupt neder i jordena, ſå att de aldrig mer uppſtå ſkola. Pſ. 11: 6.

12. En ond mun ſkall ingen lycko hafwa på jordene. En wrångwis ond menniſka ſkall förjagad och omſtört warda.

13. Ty jag wet, att HERren ſkall uträtta dens eländas ſak, och dens fattigas rätt.

14. Och ſkola de rättfärdige tacka dino Namne, och de fromme ſkola för ditt anſigte blifwa.

141. Pſalmen.

Bön om rätt wandel och beſkydd.

En Pſalm Davids. HERre, jag ropar till dig, ſkynda dig till mig. Förnim mina röſt, när jag åkallar dig.

2. Min bön gälle inför dig ſåſom ett rökoffer; mina händers upphäfwande, ſåſom ett aftonoffer. 2 Moſ. 29: 30 cap. Pſ. 20: 4. 1 Tim. 2: 8. Upp. 5: 8. 8: 3.

3. HERre, bewara min mun, och bewara mina läppar.

4. Böj icke mitt hjerta till något det ondt är, till att föra ett ogudaktigt wäſende med de ogerningsmän; att jag icke äter af det ſom dem lyſter. Pſ. 19: 14. 28: 3.

5. Den rättfärdige ſlå mig wänliga, och ſtraffe mig. Det ſkall göra mig ſå godt, ſom balſam på mitt hufwud; ty jag beder ſtädſe, att de icke ſkola göra mig ſkada. Ordſp. 27: 6.

6. Deras lärare ſtörte öfwer en ſten; ſå ſkall man då ſedan höra mina läro, att hon luſtig är.

7. Wår ben äro förſtrödd allt intill helwetet, ſåſom då en upprifwer och uppkaſtar jordena.

8. Ty uppå dig, HERre, HERre, ſe min ögon. Jag tröſter uppå dig; bortkaſta icke mina ſjäl. Pſ. 25: 15.

9. Bewara mig för den ſnaro, ſom de mig ſatt hafwa, och för de ogerningsmäns gildre.

10. De ogudaktige falle med hwarannan uti ſina egna nät; men jag gånge alltid framom. Pſ. 7: 15, 17.

142. Pſalmen.

Bön i ångeſt om hjelp.

En underwisning Davids, till att bedja, då han uti kulone war. 1 Sam. 22: 1. 24: 4. Pſ. 57: 1.

2. Jag ropar till HERran med mine röſt, och beder HERran med mine röſt.

3. Jag utgjuter mitt tal för honom, och gifwer honom mina nöd före. Pſ. 62: 9.

4. När min ande i ångeſt är, ſå låter du dig wårda om mig. De ſätta för mig ſnaror på wägen, der jag går. Pſ. 77: 4. 140: 6. 141: 9.

5. Skåda på högra handena; och ſe, der will ingen känna mig. Jag kan icke undfly; ingen låter ſig wårda om mine ſjäl.

6. HERre, till dig ropar jag, och ſäger: Du äſt mitt hopp, min del uti de lefwandes land. Pſ. 73: 26. 116: 9.

7. Akta uppå min klagan; ty jag warder ſwårliga plågad. Hjelp mig ifrå mina förföljare; ty de äro mig för mägtige.

8. För mina ſjäl utu fångahuſet, att jag må tacka ditt Namn. De rättfärdige ſkola förſamla ſig till mig, när du wäl emot mig gör.

143. Pſalmen.

7. Bot-Pſalmen.

En Pſalm Davids. HERre, hör mina bön, förnim mina bön, för dina ſannings ſkull; bönhör mig, för dina rättfärdighets ſkull.

2. Och gack icke till doms med din tjenare; ty för dig är ingen lefwandes rättfärdig.
2 Moſ. 34: 7. Job 9: 2, 3. Pſ. 130: 3. Rom. 3: 4.

3. Ty fienden förföljer mina ſjäl, och ſönderſlår mitt lif till jordena. Han lägger mig i mörkret, ſåſom de döda i werldene. 2 Sam. 17: 1.

4. Och min ande är i mig bedröfwad; mitt hjerta är mig i mitt lif förtärdt.

5. Jag tänker uppå de förra tider; jag talar om alla dina gerningar, och ſäger af dina händers werk.
Pſ. 77: 6, 12.

6. Jag uträcker mina händer till dig; min ſjäl törſter efter dig, ſåſom en torr jord. Sela. Pſ. 42: 3. 63: 2.

7. HERre, bönhör mig ſnarliga, min ande förgås; göm icke ditt anſigte bort ifrå mig, att jag dem icke lik warder, ſom i kulona fara.
Pſ. 28: 1. 88: 5.

8. Låt mig bittida höra din nåd; ty jag hoppas på dig. Kungör mig den wäg, der jag uppå gå ſkall; ty mig trängtar efter dig. Pſ. 25: 1.

9. Hjelp mig, HERre, ifrå mina fiendar; till dig hafwer jag tillflykt.

10. Lär mig göra efter ditt behag; ty du äſt min Gud. Din gode Ande före mig på en jemn wäg.
Pſ. 25: 4, 5. 27: 11. 86: 11.

11. HERre, wederqwick mig, för ditt Namns ſkull; för mina ſjäl utu nödene, för dina rättfärdighets ſkull.

12. Och förgör mina fiendar för dina godhets ſkull, och förgör alla de ſom mina ſjäl bedröfwa; ty jag är din tjenare. Pſ. 136: 17, 18. 86: 16. 116: 16.

144. Pſalmen.

Segerſång. Orätt, rätt ſällhet.

En Pſalm Davids. Lofwad ware HERren, min tröſt, den mina händer lärer ſtrida, och mina finger örliga; 2 Sam. 22: 35. Pſ. 18: 35, 40.

2. Min barmhertighet och min borg, mitt beſkärm och min hjelpare, min ſköld, på den jag tröſter; den mitt folk under mig twingar; Pſ. 18: 2, 3.

3. HERre, hwad är menniſkan, att du ſå låter dig wårda om henne; och menniſkones ſon, att du ſå aktar uppå honom? Job 7: 17. Pſ. 8: 5. Ebr. 2: 6.

4. Är dock menniſkan lika ſom intet. Hennes tid går bort ſåſom en ſkugge.
Pſ. 39: 12. 62: 10. Job 8: 9. 14: 2. Pſ. 102: 12.

5. HERre, böj din himmel, och ſtig härned; tag uppå bergen, att de ryka.
Pſ. 18: 8, ꝛc. 104: 32.

6. Låt ljunga, och förſtrö dem; ſkjut dina ſkott, och förſkräck dem.

7. Sänd dina hand af höjdene, och förloßa mig, och fräls mig ifrå ſtor watten, ifrå de främmande barnas händer; Pſ. 18: 17, 18, 45, 46.

8. Hwilkas lära är onyttig, och deras gerningar falſka.

9. Gud, jag will ſjunga dig en ny wiſo; jag will ſpela dig på pſaltare af tio ſtränger; Pſ. 18: 50, 51.

10. Du, ſom gifwer Konungomen ſeger, och förlöſer din tjenare David ifrå dens ondas mordſwärd.

11. Förlös mig ock, och hjelp mig ifrå de främmande barnas hand; hwilkas lära är onyttig, och deras gerningar falſka;

12. Att wåre ſöner måga uppwäxa i deras ungdom, ſåſom plantor; och wåra döttrar, ſåſom beprydde ſwalar, ſåſom palats; Job 21: 11.

13. Och wåra wiſthus fulle wara, de der ſpisning utgifwa kunna, den ena efter den andra; att wåra får måga bära tuſend och hundrade tuſend, i wåra afwelsgårdar;

14. Att wåre oxar måga mycket arbete göra; att ingen ſkade, ingen olycka eller klagan på wåra gator är.

15. Saligt är det folk, hwilko allt ſå går; men ſaligt är det folk, hwilkets Gud HERren är. Pſ. 33: 12.

145. Pſalmen.

Lof om Chriſti rike och nåd.

Ett lof Davids. Jag will upphöja dig, min Gud, du Konung, och ditt Namn lofwa alltid och förutan ända.

2. Jag will dagliga lofwa dig, och ditt Namn priſa alltid och förutan ända. Pſ. 34: 2. 146: 2.

3. HERren är ſtor, och mycket loflig, och hans ſtorhet är oſägelig.
Job 5: 9.

4. Barnabarn ſkola priſa dina werk, och tala om ditt wälde. 5 Moſ. 4: 10. 6: 7.

5. Jag will tala om dina härliga ſtora äro, och om dina under;

6. Att man ſkall tala om dina härliga gerningar, och att man förtäljer dina härlighet;

7. Att man ſkall priſa dina ſtora godhet, och lofwa dina rättfärdighet.

8. Nådelig och barmhertig är HERren, tålig och af ſtor godhet. 2 Moſ. 34: 6, ꝛc. 4 Moſ. 14: 18. Pſ. 86: 5, 15. 103: 8. Joel 2: 13. Jon. 4: 2.

9. HERren är allom god, och förbarmar ſig öfwer all ſin werk.

10. All din werk, HERre, ſkola tacka dig, och dine helige lofwa dig;

11. Och priſa dins rikes äro, och tala om ditt wälde;

12. Att ditt wälde må menniſkors barnom kunnogt warda, och dins rikes härliga majeſtät.

13. Ditt rike är ett ewigt rike, och ditt herradöme warar förutan ända. Pſ. 146: 10.

14. HERren uppehåller alla de ſom falla, och uppreſer alla de ſom nederſlagne äro.

15. Allas ögon wänta efter dig, och du gifwer dem ſin ſpis i ſinom tid. Pſ. 36: 7. 104: 27.

16. Du upplåter dina hand, och uppfyller allt det ſom lefwer med behag. Ap. G. 14: 17.

17. HERren är rättfärdig i alla ſina wägar, och helig i alla ſina gerningar.

18. HERren är när allom dem ſom åkalla honom, allom dem ſom med allwar åkalla honom. Pſ. 34: 18, 19.

19. Han gör hwad de gudfruktige begära, och hörer deras rop, och hjelper dem. Pſ. 10: 17.

20. HERren bewarar alla de honom älſka, och ſkall förgöra alla ogudaktiga.

21. Min mun ſkall ſäga HERrans lof; allt kött lofwe hans helga Namn alltid, och förutan ända!

146. Pſalmen.

Tröſta på Gud, ej på menniſkor.

Halleluja. Lofwa HERran, min ſjäl.

2. Jag will lofwa HERran, ſå länge jag lefwer, och lofſjunga minom Gud, ſå länge jag här är. Pſ. 34: 2. 104: 33. 145: 2.

3. Förlåter eder icke uppå Förſtar; de äro menniſkor, de kunna intet hjelpa. Pſ. 62: 10. 118: 8, 9. Jer. 17: 5.

4. Ty menniſkones ande måſte ſin wäg, och hon måſte åter till jord warda; då äro förtappade alle hennes anſlag. 1 Moſ. 3: 19. Pred. 12: 7.

5. Säll är den, hwilkens hjelp Jacobs Gud är; hwilkens hopp på HERran hans Gud ſtår; Jer. 17: 7, 8.

6. Den himmelen, jordena, hafwet och allt det derinne är, gjort hafwer; den tro håller ewinnerliga; Ap. G. 14: 15. Upp. 14: 7.

7. Den rätt ſkaffar dem ſom wåld lida; den de hungroga ſpiſar. HERren löſer de fångna.

8. HERren gör de blinda ſeende; HERren upprättar de ſom nederſlagne äro; HERren älſkar de rättfärdiga. Pſ. 147: 6.

9. HERren bewarar de främlingar och faderlöſa, och uppehåller enkorna, och tillbakawänder de ogudaktigas wäg. Pſ. 68: 6.

10. HERren är Konung ewinnerliga, din Gud, Zion, förutan ända. Halleluja. 2 Moſ. 15: 18. Pſ. 145: 13.

147. Pſalmen.

Tackſägelſe för Guds ord, förſorg, nåd.

Lofwer HERran; ty att lofwa wår Gud är en koſtelig ting; det lofwet är ljufligit och dägeligit. Pſ. 92: 2.

2. HERren bygger Jeruſalem, och ſammanhemtar de fördrefna i Iſrael. 5 Moſ. 30: 4.

3. Han helar dem ſom ett förkroßadt hjerta hafwa, och förbinder deras ſweda. Pſ. 34: 19. 51: 19. 103: 3. Eſ. 61: 1.

4. Han räknar ſtjernorna, och nämner dem alla wid namn. Eſ. 40: 26.

5. Wår HERre är ſtor, och ſtor är hans magt; och det är obegripeligt, huru han regerar. Pſ. 139: 6.

6. HERren upprättar de elända, och ſlår de ogudaktiga till jordena. Pſ. 146: 8. Luc. 1: 52.

7. Sjunger till ſkiftes HERranom med tackſägelſe, och lofwer wår Gud med harpo;

8. Den himmelen med ſkyar betäcker, och gifwer regn på jordena; den gräs på bergen wäxa låter;
Pſ. 101: 14. Ap. G. 14: 17.

9. Den boſkapenom ſitt foder gifwer; dem unga korpomen, ſom ropa till honom.
Job 39: 3. Matth. 6: 26. Luc. 12: 24.

10. Han hafwer inga luſt till häſtars ſtarkhet; icke heller behag till någors mans ben. Pſ. 33: 17.

11. HERren hafwer behag till dem ſom frukta honom; dem ſom uppå hans godhet hoppas.

12. Priſa, Jeruſalem, HERran; lofwa, Zion, din Gud.

13. Ty han gör bommarna faſta för dina portar, och wälſignar din barn i dig.

14. Han ſkaffar dinom gränſom frid, och mättar dig med bäſta hwete.

15. Han ſänder ſitt tal uppå jordena; hans ord löper ſnarliga.

16. Han gifwer ſnö ſåſom ull; han ſtrör rimfroſt ſåſom aſko. Job 37: 6.

17. Han kaſtar ſitt hagel ſåſom betar. Ho kan blifwa för hans froſt?

18. Han ſäger, ſå förſmälter det; han låter ſitt wäder blåſa, ſå töar det upp.

19. Han kungör Jacob ſitt ord, Iſrael ſina ſeder och rätter.

20. Så gör han ingom Hedningom; ej heller låter dem weta ſina rätter. Halleluja. 5 Moſ. 4: 7, 8.

148. Pſalmen.

All kreatur lofwe HERran.

Halleluja. Lofwer, I himlar, HERran; lofwer honom i höjdene.
Luc. 2: 14.

2. Lofwer honom, alle hans Änglar; lofwer honom, all hans här.
Pſ. 103: 21. Luc. 2: 13.

3. Lofwer honom, ſol och måne; lofwer honom, alle ſkinande ſtjernor.

4. Lofwer honom, I himlar, allt omkring, och de watten, ſom ofwan himmelen äro. 1 Moſ. 1: 7.

5. De ſkola lofwa HERrans Namn; ty han bjuder, ſå warder det ſkapadt.
Pſ. 33: 6, 9.

6. Han håller dem alltid och ewinnerliga; han ſkickar dem, att de icke annorlunda gå måſte.
Job 14: 5. Jer. 33: 25.

7. Lofwer HERran på jordene; I hwalfiſkar och all djup; Jer. 31: 35.

8. Eld, hagel, ſnö och dimba, ſtormwäder, de hans ord uträtta;
Job 37: 12.

9. Berg, och alle högar; fruktſam trä, och alle cedrer;

10. Djur och all fänad; krypande djur, och foglar.

11. I Konungar på jordene, och all folk; Förſtar, och alle domare på jordene;

12. Ynglingar och jungfrur; de gamle med de unga;

13. Skolen lofwa HERrans Namn; ty hans Namn allena är högt; hans lof går ſå widt ſom himmel och jord är. Ordſp. 18: 10. Eſ. 12: 4.

14. Och han upphöjer ſins folks horn; alle hans helige ſkola lofwa, Iſraels barn, det folk ſom honom tjenar. Halleluja. Pſ. 132: 17.

149. Pſalmen.

Tackſägelſe för Evangelii lära.

Halleluja. Sjunger HERranom en ny wiſo; de heligas förſamling ſkall lofwa honom. Pſ. 96: 1.

2. Iſrael glädje ſig af den honom gjort hafwer; Zions barn ware glade öfwer ſin Konung. Pſ. 100: 3.

3. De ſkola lofwa hans Namn i dans; med trummor och harpor ſkola de ſpela honom. 2 Sam. 6: 14.
Pſ. 87: 7. 2 Moſ. 15: 20. Pſ. 68: 26. 81: 3, 4.

4. Ty HERren hafwer ett behag till ſitt folk; han hjelper den elända härliga.

5. De helige ſkola glade wara, och priſa, och lofwa i deras ſäng;

6. Deras mun ſkall upphöja Gud; och ſkola hafwa ſkarp ſwärd i ſina händer; Eph. 6: 17. Ebr. 4: 12. Upp. 1: 16.

7. Att de ſkola hämnas ibland Hedningarna, och ſtraffa ibland folken;

8. Till att binda deras Konungar med kedjor, och deras ädlingar med jernfjettrar;
Matth. 18: 18. Eſ. 41: 15. Mich. 4: 13.

9. Att de ſkola göra dem den rätt,

derom ſkrifwet ſtår: Denna ärona ſkola alle hans heliga hafwa. Halleluja.

150. Pſalmen.

Förmaning till Guds lof.

Halleluja. Lofwer Gud i hans helgedom; lofwer honom uti hans magts fäſte. Eſ. 6: 3.

2. Lofwer honom i hans dråpeliga gerningar; lofwer honom i hans ſtora härlighet.

3. Lofwer honom med baſuner; lofwer honom med pſaltare och harpor.

4. Lofwer honom med trummor och danſer; lofwer honom med ſtränger och pipor.

2 Moſ. 15: 20. 1 Sam. 18: 6. Pſ. 68: 26. 149: 3.

5. Lofwer honom med klara cymbaler; lofwer honom med wälklingande cymbaler.

6. Allt det anda hafwer lofwe HERran. Halleluja. Upp. 5: 13, ꝛc.

Ände på Pſaltaren.

Salomos Ordſpråk.

1. Capitlet.

Wishets källa. Dårars ſtraff.

Detta är Salomos Ordſpråk, Davids ſons, Iſraels Konungs;

2. Till att deraf lära wishet och tukt;

3. Förſtånd, klokhet, rättfärdighet, dom och fromhet; Ordſp. 14: 15.

4. Att de fåkunnige måga warda wiſe, och de ynglingar förnuftige och förſigtige.

5. Den der wis är, han hörer till, och förbättrar ſig; och den der förſtåndig är, han tager wid råd;

6. Att han ſkall förſtå ordſpråk, och deras uttydelſe; de wiſas läro, och deras gåtor.

7. **HERrans fruktan är begynnelſen till att lära**; de galna förakta wishet och tuktan.

Job 28: 28. Pſ. 111: 10. Ordſp. 9: 10.

8. Min ſon, hör dins faders tuktan, och förlåt icke dine moders bud;

Ordſp. 6: 20. 19: 20.

9. Ty detta är dino hufwude en ſkön prydning, och en kedja om din hals.

Ordſp. 4: 9. 25: 12.

10. Min ſon, om ſkalkar locka dig, ſå följ icke; Ordſp. 16: 29

11. Om de ſäga: Gack med oß, wi wilje wakta efter blod, och gildra för den oſkyldiga utan ſak;

12. Wi wilje dem uppſluka lefwande, ſåſom helwetet; och de fromma, ſåſom dem der neder i grafwena fara;

13. Wi wilje finna ſtora ägodelar; wi wilje fylla wår hus med rof;

14. Wågat med oß; en pung ſkall wara allas wåras.

15. Min ſon, wandra intet den wägen med dem; wakta din fot för deras ſtig.

16. Ty deras fötter löpa till det ondt är, och ſkynda ſig till att utgjuta blod. Eſ. 59: 7. Rom. 3: 15.

17. Ty det är fåfängt utkaſta nät för foglarnas ögon;

18. Och wakta de ſjelfwe efter hwarsannars blod; och den ene ſtår efter den andras lif.

19. Alltſå göra alle girige, att den ene tager dem andra lifwet bort.

20. Wisheten klagar ute, och låter höra ſig på gatomen. Ordſp. 8: 1, ꝛc.

21. Hon ropar i portomen ut för folket; hon talar ſin ord i ſtadenom:

22. Huru länge wiljen I, fåkunnige, fåkunnige wara; och de beſpottare luſt hafwa till gabberi, och de galne hata lärdom?

23. Wänder eder till mitt ſtraff; ſi, jag will utſäga eder min anda, och göra eder min ord kunnig.

24. Efter jag nu kallar, och I neken det; jag räcker mina hand ut, och ingen aktar dertill; Eſ. 65: 2. 66: 4. Jer. 7: 13.

25. Och I låten fara all min råd, och wiljen icke mitt ſtraff;

26. Så will jag ock le åt edro

ofärd, och begabba eder, när det kommer ſom I frukten;

Pſ. 2:4. 37:13. 59:9. Ordſp. 3:34.

27. När öfwer eder kommer, ſåſom en ſtorm, det I frukten, och edor ofärd ſåſom ett wäder; när öfwer eder kommer ångeſt och nöd.

28. Då ſkola de åkalla mig, men jag ſkall intet ſwara; de ſkola bittida ſöka mig, och intet finna;

Job 27:9. Jer. 11:11. 14:12. Heſ. 8:18. Mich. 3:4. Zach. 7:13.

29. Derföre, att de hatade lärdom, och wille icke hafwa HERrans fruktan;

30. Wille icke mitt råd, och laſtade all min ſtraff.

31. Så ſkola de äta af ſins wäſendes frukt, och af ſin råd mätte warda;

32. Att de ſåkunnigas luſte dräper dem, och de galnas lycka förgör dem.

33. Men den mig hörer, han ſkall ſäker blifwa, och nog hafwa, och för intet ondt frukta. Pſ. 112:1, ꝛc.

2. Capitlet.

Egen flit och Guds nåd ger wishet.

Min ſon, will du anamma mitt tal, och min bud när dig behålla,

Ordſp. 3:1. 4:2.

2. Så låt din öron gifwa akt på wishet, och böj ditt hjerta dertill med flit.

3. Ty om du far derefter med flit, och beder derom; Jac. 1:5.

4. Om du ſöker efter henne, ſåſom efter ſilfwer, och letar efter henne, ſåſom efter en ſkatt;

5. Så ſkall du förſtå HERrans fruktan, och Guds kunſkap finna.

6. Ty HERren gifwer wishet, och utaf hans mun kommer wett och förſtånd. Job 32:8.

7. Han låter dem redeligom wäl gå, och beſkärmar de fromma;

8. Och bewarar dem ſom rätt göra, och bewarar ſina heligas wäg.

Pſ. 1:6.

9. Då ſkall du förſtå rättfärdighet, och dom; och fromhet, och allan godan wäg.

10. Om wishet faller dig på hjertat, ſå att du gerna lärer,

11. Så ſkall godt råd bewara dig; och förſtånd ſkall gömma dig;

12. Att du icke råkar in uppå de ondas wäg, eller ibland dem ſom tala det wrångt är;

13. Och öfwergifwa den rätta wägen, och gå mörka ſtigar.

14. De der glädjas att göra illa, och äro glade uti ſitt onda och wrångwiſa wäſende;

15. Hwilke ſin wäg förwända, och följa willſtigar;

16. Att du icke råkar in till ens annars huſtru, och den icke din är, den ſlät ord gifwer; Ordſp. 7:5.

17. Och öfwergifwer ſins ungdoms herra, och förgäter ſins Guds förbund;

18. Ty hennes hus böjer ſig till döden och hennes gånger till de förtappade; Ordſp. 5:5.

19. Alle de ſom ingå till henne, de komma intet igen, och fatta icke lifſens wäg;

20. Att du må wandra på en god wäg, och blifwa på rätta ſtråtene.

21. Ty de rättfärdige ſkola bo i landena, och de fromme ſkola derinne blifwa; Pſ. 37:9, ꝛc. Matth. 5:5.

22. Men de ogudaktige ſkola utu landena utrotade warda, och de föraktare ſkola derut förgjorde warda.

Job 18:17. Ordſp. 10:7, 30.

3. Capitlet.

Frukta Gud, och ſök wishet.

Min ſon, förgät icke min lag, och ditt hjerta behålle min bud;

5 Moſ. 8:1. 30:16.

2. Ty de ſkola ſkaffa dig långt lif, och god år, och frid.

3. Nåd och trohet ſkola icke förlåta dig. Häng dem på din hals, och ſkrif dem uti dins hjertas taflo;

Ordſp. 6:21. 7:3.

4. Så ſkall du finna ynneſt och klokhet, den Gudi och menniſkom täck är.

5. Förlåt dig på HERran af allt hjerta, och förlåt dig icke uppå ditt förſtånd; 1 Chr. 28:9. Ordſp. 22:19.

6. Utan tänk uppå honom i allom dinom wägom, ſå ſkall han föra dig rätt.

7. Låt dig icke tycka att du äſt wis, utan frukta HERran, och wik ifrå det ondt är. Ordſp. 28:26. Eſ. 5:21. Rom. 12:16.

8. Det ſkall wara dinom nafla helſoſamt, och wederqwicka din ben.

9. Hedra HErran af dina ägodelar, och af all dins årswäxts förſtling;
2 Moſ. 23:19. 5 Moſ. 26:2. Luc. 14:13.

10. Så ſkola dina lador fulla warda, och dine preßer med muſt öfwerflyta.

11. Min ſon, förkaſta icke HErrans tuktan, och war icke otålig, då han ſtraffar; Job 5:17: Ebr. 12:5. Upp. 3:19.

12. Ty hwilken HErren älſkar, honom ſtraffar han, och hafwer ett behag till honom, ſåſom en fader till ſonen. Ordſp. 13:24.

13. Säll är den menniſka, ſom wishet finner, och den menniſka, hwilko förſtånd tillflyter.

14. Ty det är bättre hafwe henne än ſilfwer, och hennes frukt bättre än guld. Job 28:15. Ordſp. 8:10, 11. 16:16.

15. Hon är ädlare än perlor, och allt det du önſka må, är henne icke likt. Matth. 13:45, 46.

16. Långt lif är på hennes högra hand, på hennes wenſtra är rikedom och ära. Ordſp. 8:18 35. 9:11.

17. Hennes wägar äro luſtige wägar, och alle hennes ſtigar äro frid.

18. Hon är liſſens trä allom dem ſom fatta henne; och ſalige äro de ſom hålla henne; Ordſp. 11:30.

19. Ty HErren hafwer grundat jordena genom wishet, och genom ſitt råd tillredt himmelen.
Jer. 10:12. 51:15.

20. Genom hans ord äro djupen åtſkild, och ſkyarna med dagg drypande wordne.

21. Min ſon, låt henne icke ifrå din ögon wika, ſå ſkall du lyckoſam och klok warda.

22. Det ſkall wara dine ſjäls lif, och din mun ſkall täck wara.
Joh. 17:3.

23. Då ſkall du på dinom wäg ſäker wandra, att din fot icke ſtöter ſig.

24. Lägger du dig, ſå ſkall du intet frukta dig, utan ſofwa ſötliga;
Pſ. 4:9. 91:5.

25. Att du icke betorf frukta dig för haſtig förſkräckelſe, eller för de ogudaktigas ſtorm, då han kommer.
Pſ. 112:7, 8.

26. Ty HErren är din tröſt; han bewarar din fot, att han icke fången warder.

27. Neka dig icke att göra dem torftiga godt, om din hand af Gudi hafwer magt ſådant göra.

28. Säg icke till din wän: Gack bort, och kom igen, i morgon will jag gifwa dig; der du dock det nu hafwer. 5 Moſ. 24:14.

29. Far icke efter att göra dinom wän ondt, den uppå god tro när dig bor.

30. Kifwa med ingom utan ſak, om han dig intet ondt gjort hafwer.

31. Följ icke en wrång man efter, och utwälj ingen af hans wägar;
Pſ. 1:1. Ordſp. 1:15. 4:14, 15.

32. Ty HErren ſtygges wid den affälliga, och hans hemlighet är när de fromma. Pſ. 25:14.

33. Uti dens ogudaktigas hus är HErrans förbannelſe; men dens rättfärdigas hus warder wälſignadt.

34. Han ſkall beſpotta de beſpottare; men dem eländom ſkall han nåd gifwa. Pſ. 37:13. 59:9.
Ordſp. 1:26. Eſ. 66:2. 1 Pet. 5:5. Jac. 4:10.

35. De wiſe ſkola ärfwa äro; men om de galne än högt uppkomma, warda de likwäl till ſkam.

4. Capitlet.

Öfwa dygd; fly ſynd.

Hörer, min barn, edars faders tuktan, och akter uppå, att I mågen lära och kloke warda;
Ordſp. 1:8. 13:1.

2. Ty jag gifwer eder en god lärdom; öfwergifwer icke min lag.

3. Ty jag war mins faders ſon, ſpäd, och den endaſte för mine moder.

4. Och han lärde mig, och ſade: Låt ditt hjerta anamma min ord; håll min bud, ſå får du lefwa.
1 Chr. 28:9.

5. Anamma wishet, anamma förſtånd; förgät icke, och wik icke ifrå mins muns tal.

6. Öfwergif henne icke, ſå ſkall hon behålla dig; älſka henne, ſå ſkall hon bewara dig;

7. Ty wishetenes begynnelſe är, när

man gerna hörer henne, och hafwer klokhetena kärare, än alla ägodelar.

8. Akta henne högt, ſå ſkall hon upphöja dig, och ſkall komma dig till äro, om du hafwer henne kär. 1 Sam. 2: 30.

9. Hon ſkall ditt hufwud härliga pryda, och hedra dig med en dägelig krono. Ordſp. 1: 9.

10. Så hör, min ſon, och tag wid mitt tal, ſå ſkola din år mång warda.

11. Jag will föra dig på wishetenes wäg; jag will leda dig på rätta ſtigen;

12. Så att, när du går, ſkall din gång icke warda dig tung, och när du löper, ſkall du icke ſtöta dig.

13. Anamma tuktan, öfwergif henne icke; bewara henne, ty hon är ditt lif.

14. Kom icke uppå de ogudaktigas ſtig, och träd icke uppå de ondas wäg. Pſ. 1: 1. Ordſp. 1: 15. 3: 31.

15. Låt fara honom, och gack icke på honom; wik ifrå honom, och gack framom.

16. Ty de ſofwa icke, utan de hafwa gjort illa, och gifwa ſig icke ro, utan de hafwa gjort ſkada. Pſ. 36: 5.

17. Ty de föda ſig af ogudaktigt bröd; och dricka af wrånghetenes win.

18. Men de rättfärdigas ſtig ſkin ſåſom ett ljus, hwilket framgår, och lyſer allt intill fullan dag.

19. Men de ogudaktigas wäg är ſåſom mörker, och de weta icke, hwar de fallande warda.

20. Min ſon, akta uppå min ord, och böj din öron till mitt tal.

21. Låt dem icke komma ifrå din ögon; behåll dem i ditt hjerta.

22. Ty de äro lif dem ſom finna dem, och helſoſam deras hela kroppe.

23. Bewara ditt hjerta med all flit; ty derutaf går lifwet.

24. Låt bort ifrå dig en ond mun, och wrånga läppar låt långt wara ifrå dig.

25. Låt din ögon ſe rätt fram för ſig, och din ögnalock ſe rätt fram för dig.

26. Låt din fot gå lika, ſå går du wißt.

27. Wik hwarken på högra eller på wenſtra ſidona; wänd din fot ifrå det ondt är. Eſ. 30: 21.

5. Capitlet.

Sky horeri; lef kyſt.

Min ſon, gif akt uppå mina wishet; böj din öron till mina läro; Ordſp. 2: 1, 2.

2. Att du må behålla god råd, och din mun weta beſkedlighet.

3. Ty ene ſkökos läppar äro en hannogskaka, och hennes hals är halare än olja; Pſ. 55: 22. Ordſp. 6: 24.

4. Men framdeles bäſk ſom malört, och ſkarp ſåſom ett tweeggadt ſwärd.

5. Hennes fötter löpa neder till döden; hennes gånger få helwetet. Ordſp. 2: 18. 7: 27.

6. Hon går icke rätt fram på lifſens wäg; oſtadig äro hennes ſteg; ſå att hon icke wet hwart hon går.

7. Så hörer mig nu, min barn, och wiker icke ifrå mins muns tal.

8. Låt dina wägar wara fjerran ifrå henne, och nalkas intet intill hennes husdörr;

9. Att du icke ſkall gifwa dina äro dem främmandom, och din år dem grymma;

10. Att främmande icke ſkola mätta ſig af dine förmågo, och ditt arbete icke wara uti ens annars hus;

11. Och du måtte framdeles ſucka, när du ditt lif och gods förtärt hafwer;

12. Och ſäga: Ack! huru hafwer jag hatat tuktan, och mitt hjerta ſtraff förſmått;

13. Och hafwer icke lydt mina lärares röſt, och icke böjt min öron till dem ſom mig lärde?

14. Jag är fulltnär i all olycko kommen, att jag den meniga hopen och ſällſkapet följt hafwer.

15. Drick watten utaf dina gropar, och hwad af dinom brunn utflyter.

16. Låt dina källor utflyta, och wattubäckerna uppå gatorna; Gal. 6: 9, 10.

17. Men haf du dem allena, och ingen främmande med dig.

18. Din brunn ware wälſignad, och gläd dig af dins ungdoms huſtru. Mal. 2: 14.

19. Hon är ljuflig ſåſom en hind, och täck ſåſom en rå; låt hennes kärlek alltid mätta dig, och förluſta dig alltid uti hennes kärlek.

20. Min ſon, hwi will du förluſta dig med en främmande, och ſamtager ens annars?

21. Ty hwars och ens mans wägar äro för HERranom, och han mäter alla deras gångar. Job 34: 21.
Ordſp. 15: 3. Jer. 16: 17. 32: 19. Ebr. 4: 13.

22. Dens ogudaktigas mißhandel ſkall gripa honom, och med ſina ſynders ſnaro ſkall han hållen warda. Pſ. 9: 17. Ordſp. 11: 6.

23. Han ſkall dö, derföre att han icke will låta lära ſig; och för ſin ſtora dårſkaps ſkull will fara.

6. Capitlet.

Borgen. Lättja. Löshet. Lydnad.

Min ſon, warder du lofwetsman för din näſta, ſå hafwer du häktat dina hand intill en främmanda; Ordſp. 11: 15. 17: 18. 20: 16. 22: 26.

2. Du äſt inweſwad med dins muns tal, och gripen uti dins muns ord.

3. Så gör dock, min ſon, alltſå, och undſätt dig; ty du äſt kommen dinom näſta i händer; löp, ſkynda dig, och drif din näſta.

4. Låt icke din ögon ſofwa, eller din ögnahwarf ſömnig wara.

5. Uthjelp dig, ſåſom en rå utu handene, och ſåſom en fogel utu foglafängarens hand. Pſ. 124: 7.

6. Gack bort till myrona, du later; ſe uppå hennes ſeder, och lär. Job 12: 7.

7. Ändock hon ingen Förſta eller höfwitsman, eller herra hafwer,

8. Tillreder hon dock likwäl ſitt bröd om ſommaren, och ſamkar ſin mat i andene. Ordſp. 30: 25.

9. Huru länge ligger du, later? När will du uppſtå af dinom ſömn?

10. Ja, ſof ännu litet, tag der ännu en ſömn före; lägg ännu litet händerna tillhopa, att du må ſofwa; Ordſp. 24: 33, 34.

11. Så ſkall fattigdomen med haſt komma öfwer dig, ſåſom en wandrare, och armod, ſåſom en wäpnad man. Ordſp. 20: 13.

12. En bedrägelig menniſka, en ſkadelig man går med wrångom mun;

13. Winkar med ögonen, tecknar med foten, wiſer med fingren; Ordſp. 10: 10.

14. Tänker alltid något ondt och argt i ſitt hjerta, och kommer trätor åſtad.

15. Derföre ſkall honom hans ofärd haſteliga komma; och ſkall med ſnarhet ſönderbråkad warda, ſå att der ingen hjelp wara ſkall.

16. Si, ſex ſtycke hatar HERren, och wid det ſjunde hafwer han en ſtyggelſe:

17. Högfärdig ögon, falſk tungo, händer ſom utgjuta oſkyldigt blod; Ordſp. 16: 5. 12: 22.

18. Hjerta ſom med arga liſt umgår, fötter ſom ſnare äro till att göra ſkada;

19. Ett falſkt wittne, ſom icke ſkämmes att tala lögn, och den der träto emellan bröder åſtadkommer.

20. Min ſon, bewara dins faders bud, och låt icke fara dine moders lag. Ordſp. 1: 8.

21. Bind dem tillhopa på ditt hjerta dageliga, och häng dem på din hals; Ordſp. 3: 3. 7: 3.

22. När du går, att de leda dig; när du ligger, att de bewara dig; när du uppwaknar, att de äro ditt tal. 5 Moſ. 6: 7. Pſ. 1: 2.

23. Ty budet är en lykta, och lagen är ett ljus; och tuktans ſtraff är lifſens wäg; Pſ. 19: 9. 119: 105. 2 Pet. 1: 19.

24. På det du må bewarad blifwa för en ond qwinno; för enes främmandes ſläta tungo. Ordſp. 2: 16. 5: 3.

25. Låt hennes dägelighet icke göra dig luſta i ditt hjerta, och förtag dig icke på hennes ögnahwarf.

26. Ty en ſköka tager enom ſitt bröd ifrå; men en gift qwinna fångar ädla lifwet.

27. Kan ock någor behålla eld i barmen, ſå att hans kläder icke brinna?

28. Huru ſkulle någor gå på glöd, ſå att hans fötter icke brände warda?

29. Alltſå går det honom, ſom till ſins näſtas huſtru går; der blifwer ingen oſtraffad, den wid henne kommer.

30. Det är enom tjuf icke ſå ſtor ſkam, om han ſtjäl till att mätta ſina ſjäl, då honom hungrar;

31. Och om han gripen warder, gifwer han det ſjufaldt igen, och lägger dertill alla ägodelarna i ſitt hus.

32. Men den ſom med ene qwinno hor bedrifwer, han är en dåre, och förer ſitt lif uti förderf.

33. Dertill ſkall plåga och ſkam komma uppå honom, och hans ſkam ſkall intet utſkrapad warda.

34. Ty manſens harm hafwer nit, och ſkonar intet på hämndenes tid;

35. Och ſer icke till någon perſon, den förſona måtte; och tager intet wid, om du än mycket ſkänka wille.

7. Capitlet.

Budets nytta. Skökors art.

Min ſon, behåll min ord, och göm min bud när dig.

2. Behåll min bud, ſå får du lefwa, och min lag ſåſom din ögnaſten. Pſ. 17: 8.

3. Bind dem på din finger, ſkrif dem på dins hjertas taflo. 2 Moſ. 13: 16. 5 Moſ. 6: 8. 11: 18. Ordſp. 3: 3.

4. Säg till wisheten: Du äſt min ſyſter, och kalla klokhetena dina fränko;

5. Att du bewarad warder för en främmande qwinno, för ens annars, ſom ſlät ord gifwer. Ordſp. 2: 16. 5: 3.

6. Ty i fenſtret på mitt hus ſåg jag ut genom gallret;

7. Och ſåg ibland de fåkunniga, och wardt warſe ibland barn en galen yngling.

8. Den gick på gatone utmed ett hörn, och trädde in uppå wägen åt hennes hus; Ordſp. 5: 8.

9. I ſkymningene, om aftonen af dagenom, då det natt wardt, och mörkt war; Job. 3: 20.

10. Och ſi, der mötte honom en qwinna, i ſkökoklädnad, liſtig;

11. Wildſinnad och oſtyrig, ſå att hennes fötter icke kunde blifwa i ſitt hus;

12. Nu är hon ute, nu på gatone, och waktar wid all hörn.

13. Hon tog honom fatt, och kyßte honom utan ſkam, och ſade till honom:

14 Jag hafwer i dag betalat tackoffer för mig, och mitt löfte. 3 Moſ. 7: 15, 16.

15. Derföre är jag utgången till att möta dig, till att ſöka ditt anſigte bittida, och hafwer funnit dig.

16. Jag hafwer ſkönliga tillpyntat min ſäng, med brokot täcken utur Egypten;

17. Jag hafwer beſtänkt min ſängekammar med myrrham, aloes och kanel.

18. Kom, låt oß bola allt intill morgonen, och låt oß älſkog ſköta.

19. Ty mannen är icke hemma; han är bortfaren långwäga.

20. Han hafwer tagit penningaſäcken med ſig; han ſkall förſt hemkomma till högtidsdagen.

21. Hon talade för honom med mång ord, och fick honom in med ſin ſläta mun.

22. Han går ſtraxt in med henne, ſåſom en oxe till att ſlagtas ledd warder, och ſåſom till en fjetter, der man de dårar med näpſer;

23. Tilldeß hon med enom pil ſkjuter honom igenom lefrena, och ſåſom en fogel ſkyndar ſig till ſnarona, och wet icke att det gäller honom om lifwet. Ordſp. 5: 4.

24. Så hörer mig nu, min barn, och märker uppå mins muns tal.

25. Låt ditt hjerta icke wika in uppå hennes wäg, och låt icke förföra dig in uppå hennes ſtigar.

26. Ty hon hafwer många ſargat och fällt, och allehanda mägtige äro dräpne af henne.

27. Hennes hus äro helwetes wägar, der man nederfar uti dödſens kammar. Ordſp. 2: 18. 5: 5. 9: 18.

8. Capitlet.

Guds ſon är rätta wisheten.

Ropar icke wisheten, och klokheten låter ſig höra? Ordſp. 1: 20, ꝛc.

2. Uppenbara på wägen, och på ſtråtene ſtår hon;

3. Wid ſtadsportarna, der man ingår, ropar hon:

4. O! I män, jag ropar till eder; och ropar till folket. Pſ. 49: 2, 3.

5. Akter, I oförnuftige, uppå wishet, och I dårar, lägger det på hjertat.

6. Hörer, ty jag will tala det märkeligit är, och lära det rätt är.

7. Ty min mun ſkall tala ſanningen, och mina läppar ſkola hata det ogudaktigt är. Pſ. 45: 8.

8. All mins muns tal är rätt; der är intet wrångt eller falſkt inne; Pſ. 119: 151, 160.

9. De äro all klar dem ſom förſtå dem, och rätt dem ſom wilja anamma dem.

10. Tager wid min tuktan heldre än ſilfwer, och akter lärdom högre än koſteligit guld. Job 28: 15. Ordſp. 3: 14, 15. 16: 16.

11. Ty wishet är bättre än perlor, och allt det man önſka må kan intet liknas henne.

12. Jag, wishet, bor när klokhetene, och jag kan gifwa god råd.

13. HERrans fruktan hatar det arga, högfärd, högmod och ondan wäg; och jag kan icke lida en wrångan mun.

14. Mitt är både råd och dåd; jag hafwer förſtånd och magt;

15. Genom mig regera Konungarna, och rådherrarna ſtadga rätthet. Dan. 2: 21.

16. Genom mig råda Förſtarna, regenter och alle domare på jordene.

17. Jag älſkar dem ſom mig älſka; och de ſom mig bittida ſöka, de finna mig. Joh. 14: 21.

18. Rikedom och ära är när mig, waraktigt gods och rättfärdighet. Ordſp. 3: 16.

19. Min frukt är bättre än guld och fint guld, och min tilldrägt bättre än utkoradt ſilfwer.

20. Jag wandrar på rätta wägen, på domſens ſtigar;

21. Att jag ſkall wäl beſörja dem ſom mig älſka, och uppfylla deras håfwor.

22. HERren hafwer haft mig i ſina wägars begynnelſe; förr hans gerningar war jag.

23. Jag är inſatt af ewighet, af begynnelſen, förr jordena.

24. Då djupen ännu intet woro, då war jag allaredo beredd; då källorna icke ännu runno med watten.

25. Förr än bergen grundad woro, förr än högarna, war jag beredd. Job 15: 7. Pſ. 65: 7.

26. Han hade icke ännu gjort jordena, och hwad derpå är, eller jordenes berg.

27. Då han beredde himmelen, war jag der; då han fattade djupen med ſitt mål;

28. Då han beſäſte ſkyarna ofwantill; då han beſäſte djupſens källor;

29. Då han ſatte hafwena ſitt mål, och wattnena, att de icke ſkulle gå öfwer ſina befallning; då han lade jordenes grund; Job 38: 10, 11. Pſ. 104: 9. Jer. 5: 22. Pſ. 24: 2.

30. Då war jag werkandes med honom, och hade mina luſt dagliga, och ſpelade för honom alltid;

31. Och ſpelade på hans jords krets, och min luſt war med menniſkors barn.

32. Så hörer mig nu, min barn; ſalige äro de ſom min wäg behålla.

33. Hörer tuktan, och warer wiſe, och låter icke fara henne.

34. Säll är den menniſka, ſom mig hörer, ſå att han wakar wid mina dörr dagliga, att han waktar wid min dörrträ.

35. Den mig finner, han finner lifwet, och ſkall få behag af HERranom. Ordſp. 3: 16. 1 Joh. 5: 11, 12.

36. Men den ſom ſyndar emot mig, han ſkadar ſina ſjäl; alle de mig hata, de älſka döden.

9. Capitlet.

Wishets tuktan. Dårſkaps fel.

Wisheten byggde ſitt hus, och högg ſju pelare;

2. Och ſlagtade ſin boſkap, ſkänkte ſitt win, och tillredde ſitt bord;

3. Och ſände ſina tjenarinnor ut, till att bjuda upp på ſtadſens palats;

4. Den fåkunnig är, han komme hit; och till de dårar ſade hon:

5. Kommer, äter af mitt bröd, och dricker af winet, ſom jag ſkänker; Luc. 14: 15.

6. Öfwergifwer det galna wäſendet, ſå fån I lefwa; och går på förſtåndſens wäg.

7. Hwilken ſom tuktar beſpottaren, han får ſkam igen; och den ſom ſtraffar en ogudaktigan, han warder förſmädad. Matth. 7: 6.

8. Straffa beſpottaren intet, att han icke hatar dig; ſtraffa den wiſa, han ſkall älſka dig. Ordſp. 23: 9. 28: 23.

9. Gif dem wiſa, ſå ſkall han ännu wiſare warda; lär den rättfärdiga, ſå wäxer han till i lärdom. Matth. 13: 12.

10. Wishetenes begynnelſe är HERrans fruktan, och förſtånd lärer hwad heligt är; Job 28: 28. Pſ. 111: 10. Ordſp. 1: 7.

11. Ty igenom mig ſkola dine dagar månge warda, och dins lifs år dig flere warda. Ordſp. 3: 16. 8: 35.

12. Äſt du wis, ſå äſt du dig wis; äſt du en beſpottare, ſå måſte du umgälla det allena.

13. Men en galen oſtadig qwinna, full med ſqwaller, och fåwitſk; Ordſp. 7: 11.

14. Sitter i ſins hus dörr, på en ſtol, högt uppe i ſtadenom;

15. Till att bjuda alla de der fram om gå, och rätteliga wandra på ſinom wägom:

16. Den der fåkunnig är, han komme hit. Och till de dårar ſäger hon:

17. Stulet watten är ſött, och fördoldt bröd är luſtigt.

18. Men han wet icke, att der äro de döde, och hennes gäſter uti djupa helwetet. Ordſp. 2: 18. 7: 27.

10. Capitlet.

Deße äro Salomos ordſpråk.

En wis ſon är ſins faders glädje; men en galen ſon är ſine moders grämelſe.
Ordſp. 15: 20. 17: 21, 25. 23: 24, 25. 29: 3.

2. Orätt gods hjelper intet; men rättfärdighet friar ifrå döden. Ordſp. 11: 4.

3. HERren låter icke de rättfärdigas ſjälar hunger lida; men han omſtörter de ogudaktigas arghet.

4. En lat hand gör fattigan; men en idog hand gör rikan. Ordſp. 12: 24, 27. 13: 4. 19: 15. 20: 13.

5. Den ſom förſamlar om ſommaren, han är klok; men den ſom i andene ſofwer, han kommer på ſkam.

6. Wälſignelſe är öfwer dens rättfärdigas hufwud; men de ogudaktigas mun ſkall deras wrånghet öfwerfalla.

7. De rättfärdigas åminnelſe blifwer uti wälſignelſe; men de ogudaktigas namn ſkall förgås. Pſ. 37: 9, 22, 28, 38.

8. Den af hjertat wis är, han anammar buden; men den en galen mun hafwer, han warder ſlagen.

9. Den der oſtraffeliga lefwer, han lefwer ſäkert; men den der wrång är på ſina wägar, han ſkall uppenbar warda.

10. Den der winkar med ögonen, han kommer wedermödo åſtad; och den en galen mun hafwer, han warder ſlagen. Ordſp. 6: 13. 16: 30.

11. Dens rättfärdigas mun är en lefwandes källa; men de ogudaktigas mun ſkall deras wrånghet öfwerfalla.

12. Hat uppwäcker träto; men kärlek öfwerſkyler all öfwerträdelſe. Ordſp. 17: 9. 1 Pet. 4: 8.

13. Uti de förſtåndigas läppar finner man wishet; men till ens dåras rygg hörer ris. Ordſp. 19: 29. 20: 30. 26: 3.

14. De wiſe bewara lärdom; men de dårars mun är hardt när förſkräckelſe. Ordſp. 12: 23.

15. Dens rikas gods är hans faſte ſtad; men fattigdom gör de fattiga blödiga. Ordſp. 18: 11.

16. Den rättfärdige arbetar till lifwet; men den ogudaktige brukar ſina tilldrägt till ſynd.

17. Hålla tuktan är wägen till lifwet; men den ſom bortkaſtar ſtraff, han far will.

18. Falſke munnar ſkyla hat, och den der baktalar, han är en dåre.

19. Der mång ord äro, der är icke ſynden borto; men den ſina läppar håller, han är klok.

20. Dens rättfärdigas tunga är koſteligit ſilfwer; men de ogudaktigas hjerta är intet.

21. Dens rättfärdigas läppar föda många; men de galne ſkola dö uti deras galenſkap.

22. HERrans wälſignelſe gör rikan utan mödo.

23. En dåre bedrifwer det ondt är, och gör ſig der ett löje af; men den man är wis, ſom tager der wara uppå. Ordſp. 12: 12. 15: 21.

24. Hwad den ogudaktige fruktar, det

wederfars honom; och hwad de rättfärdige begära, det warder dem gifwet.

25. Den ogudaktige är ſåſom ett wäder, det framom går, och är icke mer till; men den rättfärdige beſtår ewigliga. Pſ. 37, 36.

26. Såſom ättika gör ondt tandomen, och rök ögomen, ſå gör en förſummelig dem ondt, ſom ſända honom.

27. HERrans fruktan förmerar dagarna, men de ogudaktigas år warda förkortad. Pſ. 55: 24.

28. Dens rättfärdigas wäntan ſkall fröjd warda; men de ogudaktigas hopp ſkall förtappadt warda. Pſ. 112: 10. Ordſp. 11: 23.

29. HERrans wäg är dens frommas tröſt; men de ogerningsmän äro blödige.

30. Den rättfärdige warder aldrig nederſlagen; men de ogudaktige ſkola icke blifwa i landena. Ordſp. 2: 22. 14: 11.

31. Dens rättfärdigas mun bär fram wishet; men de wrångas mun ſkall utrotad blifwa.

32. Dens rättfärdigas läppar lära helſoſam ting; men de ogudaktigas mun är wrång.

11. Capitlet.

Falſk wåg är HERranom en ſtyggelſe; men en full wigt är honom behagelig. 3 Moſ. 19: 35, 36. 5 Moſ. 25: 13, 14, 15. Ordſp. 16: 11. 20: 10, 23.

2. Der ſtolthet är, der är ock föraktelſe; men wishet är när de ödmjuka. Ordſp. 16: 18. 18: 3.

3. Oſkyldighet ſkall leda de fromma; men ondſkan ſkall förſtöra de föraktare.

4. Gods hjelper intet på wredenes dag; men rättfärdighet frälſar ifrå döden. Ordſp. 10: 2. Heſ. 7: 19.

5. Dens frommas rättfärdighet gör hans wäg rättan; men den ogudaktige ſkall falla genom ſitt ogudaktiga wäſende.

6. De frommas rättfärdighet ſkall fria dem; men de föraktare warda fångne uti ſine ſkalkhet. Ordſp. 5: 22. 12: 13. 13: 6.

7. När den ogudaktiga menniſkan dör, ſå är hoppet borto; och det de orättfärdige wänta, blifwer omintet.

8. Den rättfärdige warder förloßad utu nöd, och den ogudaktige kommer i hans ſtad. Ordſp. 21: 18.

9. Genom ſkrymtarens mun warder hans näſte förderfwad; men de rättfärdige märka det, och warda förloßade.

10. En ſtad gläder ſig, när dem rättfärdigom wäl går, och der de ogudaktige förgöras, warder man glad. Job 27. 23. Ordſp. 28: 12, 28.

11. Genom de frommas wälſignelſe warder en ſtad upphöjd; men genom dens ogudaktigas mun warder han nederbruten.

12. Den ſom ſin näſta ſkämmer, han är en dåre; men en förſtåndig man ſtillar det.

13. En baktalare röjer hwad han hemliga wet; men den ſom ett trofaſt hjerta hafwer, han döljer det. Ordſp. 20: 19. 25: 9.

14. Der intet råd är, der far folket illa; men der månge rådgifware äro, der går det wäl till. Ordſp. 15: 22. 20: 18.

15. Den ſom för en annan i borgan går, han får ſkada; men den ſig för borgan waktar, han är ſäker. Ordſp. 6: 1. 17. 18.

16. Den qwinna hafwer ynneſt, ſom ärona bewarar; men det äro de ſtarke, ſom rikedomar bewara.

17. En barmhertig man gör ſinom kropp godt; men en obarmhertig bedröfwar ock ſitt kött och blod. Pred. 3: 12. 5: 18.

18. De ogudaktigas werk ſkall fela; men den ſom rättfärdighet ſår, det är icke fåfängt. Oſ. 10: 12. Jac. 3: 18.

19. Ty rättfärdighet fordrar till lifs; men fara efter ondt, det fordrar till döden.

20. HERren hafwer en ſtyggelſe till wrång hjerta, och ett behag till de fromma.

21. Dem ondom hjelper intet, om de än alle lade händer tillſamman; men de rättfärdigas ſäd ſkall hulpen warda. Ordſp. 21: 30.

22. En dägelig qwinna utan tukt är lika ſom en ſo med ett gyldene ſpann på näſone.

23. De rättfärdigas önſkan måſte dock wäl gå, och det de ogudaktige wänta, är olycka.
Job 8: 13, 11. Ordſp. 10: 28.

24. Den ene ſkifter ut, och får alltid mer; men den andre är nidſk, der han icke ſkall, och warder dock fattigare. Pſ. 112: 9.

25. Den ſjäl, ſom rikeliga wälſignar, warder fet; och den ſom drucknan gör, han ſkall ock drucken warda.

26. Den ſom korn innehåller, honom banna menniſkorna; men wälſignelſe kommer öfwer honom, ſom det ſäljer.

27. Den ſom något godt ſöker, honom wederfars godt; men den ſom efter ondt far, det ſkall hända honom.

28. Den ſig uppå ſina rikedomar förlåter, han ſkall förgås; men de rättfärdige ſkola grönſkas ſåſom löf.
Ordſp. 14: 11.

29. Den ſom ſitt eget hus bedröfwar, han ſkall få wäder till arfwedel; och en dåre måſte dens wiſas tjenare wara.

30. Dens rättfärdigas frukt är lifſens trä, och en wis man låter ſig om menniſkorna hjerteliga wårda.
Ordſp. 3: 18.

31. Efter den rättfärdige på jordene lida måſte; huru mycket mer den ogudaktige och ſyndaren? 1 Petr. 4: 17, 18.

12. Capitlet.

Den ſig gerna ſtraffa låter, han warder klok; men den der oſtraffad wara will, han blifwer en dåre.
Ordſp. 13: 1. 15: 5.

2. Den der from är, honom wederfars tröſt af HERranom; men en ond man warder förkaſtad.

3. Ett ogudaktigt wäſende främjar menniſkona intet; men dens rättfärdigas rot ſkall blifwa.

4. En idog qwinna är ſins mans krona; men en oidog är ſåſom war i hans ben. Ordſp. 31: 10, 11.

5. De rättfärdigas tankar äro redelige; men de ogudaktigas anſlag äro bedrägeri.

6. De ogudaktigas anſlag wakta efter blod; men de frommas mun friar dem.

7. De ogudaktige ſkola warda omſtörte, och icke mer wara till; men dens rättfärdigas hus blifwer beſtåndandes. Ordſp. 11: 11.

8. Ett godt råd warder (dock på ändalyktene) lofwadt; men arg liſt kommer på ſkam.

9. Den ſom ringa är, och tager wara uppå ſitt, han är bättre än den der ſtor will wara, och honom fattas bröd.

10. Den rättfärdige förbarmar ſig öfwer ſin ök; men de ogudaktigas hjerta är obarmhertigt.

11. Den ſom ſin åker brukar, han ſkall få bröd tillfylleſt; men den ſom går efter de ting, ſom intet af nödene äro, han är en dåre. Ordſp. 28: 19.

12. Dens ogudaktigas luſt är till att göra ſkada; men dens rättfärdigas rot ſkall bära frukt.
Ordſp. 10: 23. 15: 21.

13. Den onde warder gripen i ſin egen falſka ord; men den rättfärdige undkommer ångeſt.
Pſ. 7: 15. 16, 17. 9: 17. Ordſp. 5: 22.

14. Mycket godt kommer enom genom munſens frukt; och menniſkone warder wedergullet efter ſom hennes händer förtjent hafwa. Ordſp. 13: 2.
Pſ. 62: 13. Matth. 16: 27. 2 Cor. 5: 10.

15. Enom dåra behagar hans ſed wäl; men den der råde lyder, han är wis.

16. En dåre bewiſer ſina wrede ſnarliga; men den der ſmälek fördöljer, han är wis. Ordſp. 14: 17. 15: 18.

17. Den ſom ſannfärdig är, han ſäger hwad rätt är; men ett falſkt wittne bedrager. Ordſp. 14: 5.

18. Den der owarliga talar, han ſtinger ſåſom ett ſwärd; men de wiſas tunga är helſoſam.

19. En ſannfärdig mun beſtår ewigliga; men en falſk tunga beſtår icke länge.

20. De ſom något ondt råda, bedraga ſig ſjelfwa; men de ſom till frid råda, de ſkola glädja ſig deraf.

21. Dem rättfärdiga warder intet ondt wederfarandes; men de ogudaktige ſkola med olycko fulle warda.
Pſ. 91: 10.

22. Falſke munnar äro HERranom en ſtyggelſe; men de ſom troliga handla, de behaga honom wäl.
Ordſp. 6: 16, 17.

23. En wis man gör icke mycket af ſin klokhet; men de dårars hjerta utropar ſin dårſkap. Ordſp. 10: 13, 14.

24. En trifwen hand ſkall warda wäldig; men den ſom ſom lat är, hon måſte ſkatt gifwa. Ordſp. 10: 4. 13: 4. 19: 15.

25. Sorg i hjertana kränker; men ett wänligit ord fröjdar.

26. Den rättfärdige hafwer bättre än hans näſte; men de ogudaktigas wäg förförer dem.

27. Enom latom lyckas icke hans handel; men en trifwen menniſka warder rik.

28. På rättom wäg är lif, och på farnom ſtig är ingen död. Ordſp. 8: 35.

13. Capitlet.

En wis ſon låter fadren tukta ſig; men beſpottare lyder icke ſtraff.
Ordſp. 10: 1. 15: 5.

2. Munſens frukt nyttjar man; men de föraktare tänka icke annat än wrånghet. Ordſp. 12: 14. 18: 20.

3. Den ſin mun bewarar, han bewarar ſitt lif; men den ſom ſin mun orådeliga upplåter, han kommer i förſkräckelſe.

4. Den late begärar, och får dock intet; men de trefne få nog.
Ordſp. 10: 4. 12: 27. 19: 15. 21: 5.

5. Den rättfärdige är lögnenes fiende; men den ogudaktiga ſkämmer, och förſmäder.

6. Rättfärdighet bewarar den oſkyldiga; men det ogudaktiga wäſendet förer en till ſynd. Ordſp. 11: 6.

7. Mången är fattig i ſtor rikedom, och mången är rik i ſinom fattigdom.
Phil. 4: 11. 1 Tim. 6: 6.

8. Med rikedom kan en hjelpa ſitt lif; men en fattig man hörer icke ſtraff.

9. De rättfärdigas ljus gör glädſamma; men de ogudaktigas lykta ſkall utſlockna. Pſ. 97: 11. 112: 4.
Job 21: 17. Ordſp. 20: 20.

10. Ibland de högmodiga är alltid träta; men wishet gör förnuftigt folk.

11. Rikedom warder liten, när man förſlöſer honom; men det man tillſammanhåller, det warder ſtort.

12. Det hopp, ſom fördröjes, gör ängſlo i hjertat; men när det kommer, ſom man begärar, det är ett lifsträ. Pſ. 14: 7. 126: 1.

13. Den ſom föraktar ordet, han förderfwar ſig ſjelf; men den ſom fruktar budet, han ſkall få frid.
1 Sam. 2: 30. Joh. 12: 48.

14. Dens wiſas lära är en lefwandes källa, till att undwika dödſens ſnaro. Ordſp. 18: 4.

15. Ett godt råd bekommer wäl; men de föraktares wäg gör ondt. Ordſp. 12: 8.

16. En kloker gör all ting med förnuft; men en dåre utſprider dårſkap.

17. Ett ogudaktigt bådſkap bär ondt fram; men ett troget båd är helſoſamt.

18. Den ſom tuktan låter fara, han hafwer fattigdom och ſkam; den ſig gerna ſtraffa låter, han ſkall till äro komma.

19. När det kommer, ſom man begärar, det gör hjertana godt; men den ſom flyr det onda, han är dem galnom en ſtyggelſe.

20. Den ſom med wiſom omgår, han warder wis; men den ſom de dårars ſtallbroder är, han får olycko.
Ordſp. 1: 10.

21. Det onda följer ſyndarena efter; men dem rättfärdigom warder godt wedergullet.

22. Den gode ſkall hafwa arfwingar intill barnabarn; men ſyndarens gods ſkall warda ſpardt till den rättfärdiga.
Job 27: 17.

23. Mycken ſpis är uti de fattigas åker; men ſomlige förſamla med orätt.

24. Den ſitt ris ſpar, han hatar ſitt barn; men den ſom det kärt hafwer, han näpſer det i tid.
Ordſp. 3: 12. 19: 18. 22: 15. 23: 13. 29: 15.

25. Den rättfärdige äter, att hans ſjäl må mätt warda; men de ogudaktigas buk hafwer aldrig nog.

14. Capitlet.

Genom wiſa qwinnor warder huſet bygdt; men en galen bryter det neder med ſina åthäfwor.
Ordſp. 12: 4. 31: 10, 11.

2. Den ſom HErran fruktar, han går på rätta wägen; men den honom föraktar, han wiker af hans wäg.

3. Dårar tala tyranniſkt; men de wiſe bewara ſin mun. Job 32: 17, ꝛc.

4. Der icke oxar äro, der är krubban ren; men der oxen hafwer nog ſkaffa, der är nog inkommande.

5. Ett troget wittne ljuger icke, men ett falſkt wittne talar driſteliga lögn. Ordſp. 12: 17.

6. Beſpottaren ſöker wishet, och finner henne intet; men dem förſtåndiga är wishet lätt.

7. Kommer du till en dåra, der finner du icke ett förnumſtigt ord.

8. Det är dens klokas wishet, att han aktar uppå ſin wäg; men det är ens dåras galenſkap, att det är alltſammans bedrägeri med honom. Eph. 5: 15, 17.

9. De dårar drifwa deras gabberi med ſyndene; men de fromme hafwa luſt till de fromma.

10. När hjertat ſörjandes är, ſå hjelper ingen utwärtes glädje.

11. De ogudaktigas hus warder förgjordt; men de frommas hydda ſkall grönſkas. Ordſp. 10: 30. 11: 8. 12: 7, 21.

12. Mångom behagar en wäg wäl; men på ändalyktene leder han honom till döden. Ordſp. 16: 25.

13. Efter löje kommer ſorg, och änden på glädjene är ångeſt.

14. Ene löſaktige menniſko warder gåendes ſåſom han handlar; men en from man ſkall wara öfwer honom.

15. En fåkunnig man tror hwart ord; men en förſtåndig man aktar på ſin gång.

16. En wis man hafwer fruktan, och flyr det arga; men en dåre ſöker fram driſteliga. Ordſp. 28: 14.

17. En otålig menniſka gör galen ting; men en förſigtig man hatar det. Jac. 1: 20. Ordſp. 12: 16. 16: 32.

18. De fåkote handla owarliga; men det är de förſtåndigas krona, att de warliga handla.

19. De onde måſte buga för de goda, och de ogudaktige uti dens rättfärdigas portom. Upp. 3: 9.

20. En fattigan hatar ock hans näſte; men de rike hafwa många wänner. Ordſp. 19: 4.

21. Syndaren föraktar ſin näſta; men ſäll är den ſom förbarmar ſig öfwer den eländа.

22. De ſom med illfundighet umgå, dem ſkall det fela; men de ſom godt tänka, dem ſkall trohet och godhet wederfaras. Pſ. 7: 15, 16, 17. Ordſp. 12: 13. 2 Tim. 1: 16, 17, 18.

23. Der man arbetar, der är nog; men der man umgår med ordom, der är fattigdom. Ordſp. 13: 4.

24. Dem wiſom är deras rikedom en krona; men de dårars galenſkap blifwer galenſkap. Pred. 7: 12, 13.

25. Ett troget wittne friar lifwet; men ett falſkt wittne bedrager.

26. Den ſom HErran fruktar, han hafwer ett tryggt fäſte, och hans barn warda ockſå beſkärmad.

27. HErrans fruktan är lifſens källa, att man må undfly dödſens ſnaro.

28. Der en Konung mycket folk hafwer, det är hans härlighet; men der litet folk är, det gör en herra blödig.

29. Den ſom tålig är, han är wis; men den ſom otålig är, han uppenbarar ſin galenſkap.

30. Ett blidt hjerta är kroppſens lif; men afund är war i benen.

31. Den ſom förſmäder den fattiga, han laſtar hans ſkapare; men den ſom förbarmar ſig öfwer den fattiga, han ärar Gud. Ordſp. 17: 5.

32. Den ogudaktige beſtår icke uti ſine olycko; men den rättfärdige är ock i dödenom frimodig.

33. Uti dens förſtåndigas hjerta hwilar wisheten, och warder uppenbar ibland dårar. Ordſp. 15: 2. 29: 11.

34. Rättfärdighet upphöjer ett folk; men ſynd är folkets förderf.

35. En klok tjenare behagar Konungenom wäl; men en ſkamlig tjenare lider han icke. Pſ. 101: 6, ꝛc.

15. Capitlet.

Ett mjukt ſwar ſtillar wrede; men ett hårdt ord kommer harm åſtad. Ordſp. 25: 15.

2. De wiſas tunga gör lärdomen ljuflig; de dårars mun utſputar alltid galenſkap. Ordſp. 14: 33.

3. HERrans ögon ſkåda i all rum, både onda och goda. Job 31: 4. 34: 21, 22. Ordſp. 5: 21.

4. En helſoſam tunga är lifſens trä; men en lögnaktig gör hjertans ſorg.

5. En dåre laſtar ſins faders tuktan; men den ſom tager wid ſtraff, han warder klok. Ordſp. 12: 1. 13: 1.

6. Uti dens rättfärdigas hus äro ägodelar nog; men uti dens ogudaktigas tilldrägt är förderf. Ordſp. 13: 7.

7. De wiſas mun utſtrör god råd; men de dårars hjerta är icke ſå.

8. Dens ogudaktigas offer är HERranom en ſtyggelſe; men de frommas bön är honom behagelig. Ordſp. 21: 27.

9. Dens ogudaktigas wäg är HERranom en ſtyggelſe; men den der far efter rättfärdighet, han warder älſkad.

10. Det är en ond tuktan, öfwergifwa wägen; och den der ſtraff hatar, han måſte dö.

11. Helwete och förderf är för HERranom; huru mycket mer menniſkornas hjerta? Job 26: 6. Ebr. 4: 13.

12. En beſpottare älſkar icke den honom ſtraffar, och går icke till den wiſa.

13. Ett gladt hjerta gör ett blidt anſigte; men när hjertat bekymradt är, ſå faller ock modet. Ordſp. 17: 22. Pred. 8: 1.

14. Ett klokt hjerta handlar wisliga; men de öfwerdådige dårar regera dårliga.

15. En bedröfwad menniſka hafwer aldrig en god dag; men ett godt mod är ett dageligit gäſtabåd. Pred. 5: 11, 15, 16.

16. Bättre är något litet med HERrans fruktan, än en ſtor ſkatt med oro. Pſ. 37: 16. Ordſp. 17: 1. Pred. 4: 6.

17. Bättre är en rätt kål med kärlek, än en gödd oxe med hat.

18. En ſticken man kommer träto åſtad; men en tålig man ſtillar kif. Ordſp. 10: 12. 12: 16. 29: 22.

19. Dens latas wäg är full med törne; men de frommas wäg är wäl ſlät.

20. En wis ſon fröjdar fadren, och en galen menniſka ſkämmer ſina moder. Ordſp. 10: 1. 17: 25. 19: 13. 29: 3.

21. Enom dåra är galenſkapen en glädje; men en förſtåndig man blifwer på rätta wägenom. Ordſp. 10: 23. 12: 12.

22. De anſlag warda till intet, der icke råd är med; men der månge rådgifware äro, blifwa de beſtåndande. Ordſp. 11: 14.

23. Det är enom glädje, att man honom ſkäliga ſwarar, och ett ord i ſinom tid är ganſka täckeligit. Ordſp. 25: 11, 15.

24. Lifſens wäg leder den wiſa uppåt, på det han ſkall undwika helwetet, ſom nedantill är.

25. HERren ſkall nederſlå de högfärdigas hus, och ſtadfäſta enkones gränſo. Luc. 1: 51, 52. 1 Pet. 5: 5.

26. De argas anſlag äro HERranom en ſtyggelſe; men ett ſkäligit tal är täckt.

27. Den girige förſtörer ſitt eget hus; men den ſom mutor hatar, han ſkall lefwa. Hab. 2: 9.

28. Dens rättfärdigas hjerta betänker, hwad ſwaras ſkall; men de ogudaktigas mun utöſer ondt.

29. HERren är långt ifrå de ogudaktiga; men de rättfärdigas bön hörer han. Joh. 9: 31.

30. Ett blidt anſigte gläder hjertat; ett godt rykte gör benen fet.

31. Det öra, ſom hörer lifſens ſtraff, det ſkall bo ibland de wiſa.

32. Den ſom icke låter ſig aga, han gör ſig ſjelf till intet, men den ſom ſtraff hörer, han warder klok.

33. HERrans fruktan är en tuktan till wishet, och förr än man till äro kommer, måſte man lida. Ordſp. 18: 12. Ap. G. 14: 22. 1 Petr. 1: 6.

16. Capitlet.

En menniſka ſätter ſig wäl före i hjertat; men af HERranom kommer, hwad tungan tala ſkall. Ordſp. 19: 21. Jer. 10: 23.

2. Hwarjom och enom tyckas hans wägar rene wara; men HERren allena gör hjertat wißt. Ordſp. 21: 2.

3. Befalla HErranom din werk, ſå gå din anſlag fram. Pſ. 37: 5. 55: 23. 1 Petr. 5: 7.

4. HErren gör all ting för ſin egen ſkull; deßlikes ock den ogudaktiga till en ondan dag.

5. All högmodig hjerta äro HErranom en ſtyggelſe, och ſkola icke oſtraffad bliſwa, om de än alle tillhopa höllo. Ordſp. 6: 16, 17. 15: 25.

6. Genom godhet och trohet warder en mißgerning förſonad, och genom HErrans fruktan undflyr man det onda.

7. Om någors mans wägar behaga HErranom, ſå gör han ock hans owänner tillfrids med honom.

8. Bättre är litet med rättfärdighet, än mycken tilldrägt med orätt. Ordſp. 15: 16, 17. 17: 1.

9. Menniſkones hjerta ſätter ſig ſina wägar före; men HErren allena gifwer, att det framgår. Ordſp. 19: 21. 20: 24.

10. Prophetia (är) i Konungens mun; hans mun felar intet i domen.

11. Rätt wåg och wigt är af HErranom; och all pund i ſäckenom äro hans werk. Ordſp. 11: 1.

12. Om Konungarna orätt göra, ſå äro de en ſtyggelſe; ty genom rättfärdighet warder Konungsſätet faſt. Ordſp. 25: 5. 29: 14.

13. Rätt råd behagar Konungenom, och den ſom rätt råder, han warder älſkad.

14. Konungens wrede är dödſens bådſkap, och en wis man förſonar honom. Ordſp. 20: 2.

15. När Konungens anſigte är ljufligit, det är lifwet, och hans ynneſt är ſåſom ett aftonregn. Ordſp. 19: 12.

16. Tag wishet till dig, ty hon är bättre än guld; och hafwa förſtånd är ädlare än ſilfwer. Ordſp. 3: 14, 15. 8: 10.

17. De frommas wäg flyr det arga, och den ſin wäg bewarar, han behåller ſitt lif.

18. Den ſom ett nederfall ſkall få, han warder tillförene högmodig, och ſtort ſinne går för fallet. Ordſp. 11: 2. 18: 12.

19. Bättre är ödmjuk wara med de elända, än utſkifta rof med de högfärdiga.

20. Den ena ſak wisliga företager, han finner lycko, och ſäll är den ſom ſig förlåter på HErran. Ordſp. 19: 2.

21. En förſtåndig warder berömd för en wis man, och ljuft tal lärer wäl.

22. Klokhet är en lefwandes källa honom, ſom hafwer henne; men de dårars tuktan är galenſkap. Ordſp. 18: 4.

23. Ett wiſt hjerta talar klokliga, och lärer wäl.

24. Ljuflig ord äro en hannogskaka; de tröſta ſjälena, och uppfriſka benen.

25. Mångom behagar en wäg wäl, men hans ytterſta drager till döden. Ordſp. 14: 12.

26. Mången man kommer i ſtor olycko genom ſin egen mun. Ordſp. 18: 7.

27. En lösaktig menniſka gräfwer efter olycko, och i hennes mun brinner eld. Jac. 3: 6.

28. En wrång menniſka kommer träto åſtad, och en lackare gör Förſtar oens. Ordſp. 18: 6. 20: 3.

29. En arg menniſka lockar ſin näſta, och förer honom in på en ondan wäg. Ordſp. 1: 10, 16.

30. Den ſom blinkar med ögonen, han tänker intet godt; och den ſom biter läpparna, han fullkomnar ondt. Ordſp. 10: 10.

31. Grå hår äro en hederskrona, den på rättfärdighetenes wäg funnen warder. Ordſp. 20: 29.

32. En tålig man är bättre än en ſtark; och den, ſom råder ſitt ſinne, är bättre än en ſom ſtäder winner. Ordſp. 14: 17. 19: 11.

33. Lotten warder kaſtad i ſkötet; men han faller hwart HErren will. Ordſp. 18: 18.

17. Capitlet.

En torr bete, der man låter ſig med nöja, är bättre än ett fullt wiſthus med träto. Ordſp. 15: 16, 17. 16: 8.

2. En klok tjenare ſkall råda öfwer ſnöplig barn, och ſkall utſkifta arfwet emellan bröder.

3. Såſom elden pröfwar ſilfret, och ugnen guld, alltſå pröfwar HERren hjertan. Pſ. 26: 2. Jer. 17: 10.

4. En ond menniſka aktar uppå onda munnar, och en falſk menniſka hörer gerna en ſkadelig tungo.

5. Den ſom den fattiga beſpottar, han förſmäder hans ſkapare; och den ſom gläder ſig af annars ofärd, han ſkall icke oſtraffad blifwa. Ordſp. 14: 31.

6. De gamlas krona äro barnabarn, och barnas ära äro deras fäder. Job 42: 16.

7. Det ſtår icke en dåra wäl att tala om hög ting, mycket mindre en Förſta, att han gerna ljuger.

8. Gåfwa är en ädelſten; hwart man henne bär, ſå främjar hon wäl. Ordſp. 18: 16. 21: 14.

9. Den ſom ſynd ſkyler, han förſkaffar wänſkap; men den ſom ſakena röjer, han gör Förſtar oens. Ordſp. 10: 12.

10. Ord förſkräcka mer en förſtåndigan, än hundrade hugg en dåra. Pred. 7: 6.

11. Ett bittert hjerta ſöker efter att göra ſkada; men en grufwelig ängel ſkall komma öfwer honom.

12. Bättre är möta en björn, den ungarna borttagne äro, än enom dåra i hans galenſkap. Dom. 18: 25.

13. Den ſom wedergäller godt med ondo, af hans hus ſkall det onda icke återwända. Rom. 12: 17. 1 Theß. 5: 15. 1 Petr. 3: 9.

14. Begynnelſe till träto är ſåſom ett watten, det ſig utſkär; haf alltſå du kif fördrag, förr än du der inmängd warder.

15. Den ſom den ogudaktiga dömer godan, och den ſom fördömer den rättfärdiga, de äro både HERranom en ſtyggelſe. Eſ. 5: 23. Heſ. 13: 19, 22.

16. Hwad ſkall en dåre med penningar i handene, efter han icke hafwer hjerta till att köpa wishet? Ordſp. 19: 10. 30: 22.

17. En wän älſkar alltid, och en broder warder rönt i nödene. Ordſp. 18: 21.

18. Det är en dåre, ſom handena räcker, och går i borgan för ſin näſta. Ordſp. 6: 1. 11: 15. 20: 16. 22: 26

19. Den ſom kif älſkar, han älſkar ſynd; och den ſina dörr höga gör, han far efter olycko.

20. Ett wrångt hjerta finner intet godt; och den ſom en ond tungo hafwer, han faller i olycko.

21. En dåre gör ſig ſjelf ſorg, och en dåras fader hafwer ingen glädje. Ordſp. 10: 1. 15: 20.

22. Ett gladt hjerta gör lifwet luſtigt; men ett bedröfwadt ſinne uttorkar benen. Ordſp. 15: 13.

23. Den ogudaktige tager gerna hemliga gåfwor, till att böja rättſens wäg. 2 Moſ. 23: 8.

24. En förſtåndig man bär ſig wisliga åt; en dåre kaſtar ögonen hit och dit.

25. En galen ſon är ſins faders grämelſe, och ſine moders bedröfwelſe, den honom födt hafwer. Ordſp. 19: 13.

26. Det är icke godt att man oförrättar den rättfärdiga, eller att man ſlår Förſtan, ſom rätt regerar

27. En förnumſtig man hafwer hof med ſitt tal, och en förſtåndig man håller ſin anda. Ordſp. 20: 15.

28. Om en dåre tigde, worde han ock wis räknad, och förſtåndig, om han munnen tillhölle. Jac. 1: 19.

18. Capitlet.

Den ſom luſt hafwer till att komma twedrägt åſtad, han ſöker efter träto, ehwar han kan.

2. En dåre hafwer icke luſt till förſtånd, utan till hwad han hafwer i hjertat.

3. Der den ogudaktige råder, der kommer föraktelſe och förſmädelſe med hån. Ordſp. 11: 2.

4. Orden uti ens mun äro ſåſom djup watten, och wishetenes källa är en full ſtröm. Ordſp. 13: 14.

5. Det är icke godt att ſe till dens ogudaktigas perſon, till att nedertrycka den rättfärdiga i domen. 3 Moſ. 19: 15. 5 Moſ. 1: 17. 16: 19. Ordſp. 24: 23.

6. Ens dåras läppar komma med kif, och hans mun far efter hugg. Ordſp. 16. 28.

7. Ens dåras mun ſkämmer ſig ſjelf, och hans läppar fånga hans egen ſjäl. Ordſp. 16: 26.

8. Ens lackares ord äro hugg, och de gå en genom hjertat. Pſ. 55: 22. Ordſp. 26: 22. Jer. 9: 8.

9. Den ſom lat är i ſitt arbete, han är hans broder ſom ſkada gör.

10. HErrans Namn är ett faſt ſlott; den rättfärdige löper dit, och warder beſkärmad. Pſ. 20: 2. 31: 4. 61: 4.

11. Dens rikas gods är honom en faſt ſtad, och ſåſom en hög mur allt omkring. Ordſp. 10: 15.

12. Då en ſkall ett nederfall få, ſå warder hans hjerta tillförene ſtolt; och förr än man till äro kommer, måſte man lida. Ordſp. 16: 18. 29: 23. 15: 33. 1 Petr. 1: 6.

13. Den ſom ſwarar förr än han hörer, honom är det en galenſkap och ſkam.

14. Den ſom ett gladt hjerta hafwer, han wet hålla ſig uti ſitt lidande; men när anden är bedröfwad, hwad kan en lida? Ordſp. 15: 13. 17: 22.

15. Ett förſtåndigt hjerta wet hålla ſig förnufteliga; och de wiſe höra gerna, att man förnufteliga handlar.

16. Menniſkones ſkänker göra honom rum, och hafwa honom fram för de ſtora herrar. Ordſp. 17: 8. 21: 14.

17. Hwar och en är i förſtone i ſine ſak rätt; men kommer hans näſta dertill, ſå finner det ſig.

18. Lotten ſtillar träto, och ſkiljer emellan de mägtiga. Ordſp. 16: 33.

19. En broder, ſom faſt ſtår, han är ſåſom en faſt ſtad; och de, ſom för hwarannan ſtrida, ſåſom en bom för ett ſlott.

20. Enom man warder lönt efter ſom hans mun talat hafwer, och han warder mättad af ſina läppars frukt. Ordſp. 12: 13. 13: 2.

21. Döden och lifwet ſtår i tungones wåld; den henne älſkar, han får äta af hennes frukt.

22. Den ſom ena ägta huſtru finner, han finner godt, och får wälſignelſe af HErranom. Ordſp. 19: 14. 31: 10.

23. En fattig man talar med ödmjukhet; en rik man ſwarar ſtolteliga.

24. En trofaſt wän älſkar mer, och ſtår faſtare, än en broder. Ordſp. 17: 17.

19. Capitlet.

En fattig man, den i ſine fromhet wandrar, är bättre än en wrång man med ſina läppar, den dock en dåre är. Ordſp. 28: 6.

2. Der man icke med förnuft handlar, der går det intet wäl till; och den ſom ſnar är på fötterna, han ſtöter ſig. Ordſp. 16: 20.

3. Ens menniſkos galenſkap förförer hans wäg, att hans hjerta emot HErran wredgas. Pſ. 2: 1, 2.

4. Gods gör många wänner; men den fattige warder af ſinom wännom förlåten. Ordſp. 14: 20.

5. Ett falſkt wittne blifwer icke oſtraffadt; och den der lögn driſteliga talar, han ſkall icke undſlippa. 5 Moſ. 19: 18, 19. Ordſp. 21: 28. 25: 18.

6. Månge wakta uppå Förſtans perſon; och alle äro dens wänner, ſom ſkänker gifwer.

7. Den fattiga hata alle hans bröder, ja, ock hans wänner draga ſig långt ifrå honom; och den ſom ſig uppå ord förlåter, han får intet.

8. Den der klok är, han älſkar ſitt lif; och den förſtåndige finner godt.

9. Ett falſkt wittne blifwer icke oſtraffadt; och den der lögn driſteliga talar, han ſkall förgås.

10. Dem galna höfwes icke wäl goda dagar, mycket mindre enom tjenare att råda öfwer Förſtar. Ordſp. 17: 16. 26: 1. 30: 22.

11. Den der tålig är, han är en klok menniſka; och det är honom ärligit, att han odygd öfwerſe kan. Ordſp. 14: 17. 16: 32.

12. Konungens ogunſt är ſåſom ens ungs lejons rytande; men hans gunſt är ſåſom dagg på gräs. Ordſp. 16. 14, 15. 20: 2.

13. En galen ſon är ſins faders ſorg, och en trätoſam qwinna ett ſtadigt dryppande. Ordſp. 15: 20. 17: 25. 27: 15.

14. Hus och ägodelar ärfwas af föräldrom; men en förnuftig huſtru kommer af HErranom. Ordſp. 18: 22. 31: 10.

15. Lathet hafwer ſömn med ſig, och en fåfäng ſjäl ſkall hunger lida. Ordſp. 10: 4, 5. 13: 4. 20: 13.

16. Den ſom budet bewarar, han bewarar ſitt lif; men den ſin wäg föraktar, han ſkall dö.

17. Den ſom förbarmar ſig öfwer den fattiga, han lånar HERranom; han ſkall wedergälla honom godt igen.

18. Tukta din ſon, medan något hopp är; men låt icke dina ſjäl dragas till att döda honom;

Ordſp. 13:24. 22:15. 23:13.

19. Ty ſtor harm kommer ſkada åſtad; derföre låt honom lös, ſå kan du mer tukta honom.

20. Hör råd, och tag wid tuktan, att du ſedan må wis warda.

Ordſp. 1:8.

21. Mång anſlag äro uti ens mans hjerta; men HERrans råd blifwer beſtåndandes. Ordſp. 16:1, 9. Eſ. 46:10.

22. Menniſkona pryder hennes wälgerning; och en fattig man är bättre än en ljugare.

23. HERrans fruktan fordrar till lifs; och ſkall mätt warda, att intet ondt ſkall hemſöka henne.

24. Den late gömmer ſina hand i barmen, och förer henne icke till munnen igen. Ordſp. 26:15.

25. Slår man beſpottaren, ſå blifwer den fåkunnige wis; ſtraffar man en förſtåndigan, ſå warder han förnuftig. Ordſp. 21:11.

26. Den ſom fadren förlägger, och modrena fördrifwer, han är ett ſkamligit och förbannadt barn. Ordſp. 20:20.

27. Låt af, min ſon, att höra den tuktan, ſom förer ifrå förnuftig läro.

Pſ. 119:37.

28. Ett wrångt wittne beſpottar domen; och de ogudaktigas mun uppſlukar orättheten.

29. Beſpottarom är ſtraff beredt, och ſlag på de dårars rygg. Ordſp. 10:13.

20. Capitlet.

Win gör löſaktigt folk, och ſtarka drycker göra buller; den ſom dertill luſt hafwer, han warder aldrig wis. Eph. 5:18.

2. Konungens förſkräckelſe är ſåſom ens ungs lejons rytande; den honom förtörnar, han ſyndar emot ſitt lif.

Ordſp. 16:14, 15. 19:12.

3. Det är enom man en ära, att han är utan träto; men de ſom gerna träta, de äro alleſamman dårar.

Ordſp. 16:28.

4. För kölds ſkull will den late icke plöja; ſå måſte han i andene tigga och intet få. Ordſp. 21:25. 28:19.

5. Rådet uti ens mans hjerta är ſåſom djup watten; men en förſtåndig kan märka, hwad han menar.

Pſ. 64:6, 7. Ordſp. 26:21.

6. Månge menniſkor warda fromme kallade; men ho ſkall finna en, den rättsliga from är?

7. En rättfärdig, den i ſine fromhet wandrar, hans barnom warder wäl gångandes efter honom.

Pſ. 25:12, 13. 112:1, 2.

8. En Konung, den på ſtolenom ſitter till att döma, han förſkingrar allt argt med ſin ögon.

9. Ho kan ſäga: Jag är ren i mitt hjerta, och klar ifrå mina ſynder?

1 Moſ. 8:21.

1 Kon. 8:46. 2 Chr. 6:36. Pred. 7:21. 1 Joh. 1:8.

10. Mångahanda wigt och mått, både är HERranom en ſtyggelſe.

Ordſp. 11:1. 16:11.

11. Man känner ock en dräng på hans wäſende, om han from och redelig wara will. Ordſp. 19:18. 22:6.

12. Ett hörande öra, och ſeende öga, HERren gör dem båda. Job 36:10.

13. Älſka icke ſömn, att du icke ſkall fattig warda; låt din ögon waken wara, ſå får du bröd nog. Ordſp. 6:9, 11. 19:15.

14. Ondt, ondt ſäger man, då man hafwer det; men då det borto är, ſå roſar man det.

15. Man finner guld och många perlor; men en förnuftig mun är ett ädla klenodium. Ordſp. 17:27.

16. Tag honom ſin kläde bort, ſom för en annan i borgan går, och panta honom för den okändas ſkull.

Ordſp. 17:18. 27:13.

17. Stulet bröd ſmakar hwarjom och enom wäl; men derefter ſkall honom munnen full warda med hwaßa ſtenar. Job 20:12, 14.

18. Anſlag beſtå, då man förer dem med råd; och krig ſkall man med förnuft föra. Ordſp. 11:14. 24:6.

19. War unbewarad med den ſom hemlighet uppenbarar, och med baktalare, och med falſkom mun.
Ordſp. 11: 13. 25: 9.

20. Den ſinom fader och ſine moder bannar, hans lykta ſkall utſlockna midt i mörkret.
2 Moſ. 21: 17. 3 Moſ. 20: 9. 5 Moſ. 27: 16
Ordſp. 19: 26. Matth. 15: 4. Marc. 7: 10.

21. Det arf, der man allt för mycket haſtar till, det warder på ſiſtone icke wälſignadt. Ordſp. 28: 20.

22. Säg icke: Jag will wedergälla det onda. Förbida HERran, han ſkall hjelpa dig. 5 Moſ. 32: 35.
Ordſp. 17: 13. 24: 29. Rom. 12: 19. 1 Theß. 5: 15.

23. Mångahanda wigt är HERranom en ſtyggelſe; och en falſk wåg är icke god.

24. Hwars och ens gånger komma af HERranom; hwilken menniſka förſtår ſin wäg? Ordſp. 16: 1, 9. 19: 21.

25. Det är menniſkone en ſnara, laſta det helga, och ſedan ſöka löfte.

26. En wis Konung förſkingrar de ogudaktiga, och låter gå hjulet öfwer dem. 2 Kon. 9: 24, 33. Pſ. 101: 8.

27. HERrans lykta är menniſkones ande; han går igenom hela hjertat.

28. Fromhet och ſannfärdighet bewara Konungen, och hans ſäte beſtår genom fromhet.
Pſ. 101: 1. Ordſp. 16: 12. 29: 14.

29. Unga mäns ſtarkhet är deras pris, och de gamlas grå hår är deras prydning. Ordſp. 16: 31.

30. Sår fördrifwer det onda, och hela hjertans ſkada. Ordſp. 10: 13.

21. Capitlet.

Konungens hjerta är uti HERrans hand, ſåſom wattubäcker; och han böjer det hwart han will.
Pſ. 33: 15.

2. Hwar och en tycker ſin wäg rättan wara; men HERren allena gör hjertan wiß. Ordſp. 16: 2.

3. Göra wäl och rätt är HERranom kärare än offer.
1 Sam. 15: 22. Oſ. 6: 6.

4. Högfärdig ögon, och ett ſtolt ſinne, och de ogudaktigas lykta, är ſynd.

5. En idogs mans anſlag draga in ymnoghet; men den ſom allt för haſtig är, han warder fattig.
Ordſp. 10: 4. 13: 4.

6. Den ſom en ſkatt ſamkar med lögn, honom ſkall fela; och han ſkall falla ibland dem ſom döden ſöka.
Ordſp. 10: 2. Jac. 5: 1, ꝛc.

7. De ogudaktigas röfwande ſkall förſkräcka dem; ty de wille icke göra hwad rätt war.

8. Den en främmande wäg går, han är wrångwis; men den ſom går i ſine befallning, hans werk är rätt.

9. Bättre är bo uti en wrå på taket, än med en trätoſam qwinna uti ett ſtort hus. Ordſp. 25: 24.

10. Dens ogudaktigas ſjäl önſkar ondt, och unnar ſinom näſta intet godt. Job 34: 36, 37.

11. När beſpottaren ſtraffad warder, warda de fåkunnige wiſe; och när man underwiſer en wiſan, ſå warder han förnuftig. Ordſp. 19: 25.

12. En rättfärdig håller ſig wiſliga emot dens ogudaktigas hus; men de ogudaktige tänka till att göra ſkada.
1 Sam. 24: 14.

13. Den ſom tillſtoppar ſin öron för dens fattigas rop, han ſkall ock ropa, och intet hörd warda.

14. En hemlig gåfwa ſtillar wrede, och en ſkänk i ſkötet aldraſtörſta ogunſt.
Ordſp. 17: 8. 18: 16.

15. Det är dem rättfärdiga en glädje, att göra det rätt är; men fruktan blifwer dem ſom illa göra.

16. En menniſka, ſom går ifrå klokhetenes wäg, hon ſkall blifwa uti de dödas hop.

17. Den ſom gerna lefwer i wälluſt, han ſkall blifwa fattig; och den der win och oljo älſkar, han warder icke rik. Ordſp. 23: 20.

18. Den ogudaktige måſte i dens rättfärdigas ſtad utgifwen warda, och föraktaren för de fromma.
Ordſp. 11: 8.

19. Bättre är att bo uti ett öde land, än när en trätoſamma och enſinnada qwinno.

20. Uti dens wiſas hus är en luſtig ſkatt, och olja; men en dåre förtärer det.

21. Den ſom far efter barmhertighet och godhet, han finner lif, barmhertighet och äro. Matth. 5: 7. 2 Tim. 1: 16, 18.

22. En wis man winner de ſtarkas ſtad, och omſtörter hans magt genom hans ſäkerhet. Ordſp. 24: 5. Pred. 9: 16, 18.

23. Den ſin mun och tungo bewarar, han bewarar ſina ſjäl för ångeſt.

24. Den ſom ſtolt och öfwerdådig är, han kallas en lösaktig menniſka, den i wredene ſtolthet bewiſar.

25. Den late dör öfwer ſine önſko; ty hans händer wilja intet göra. Ordſp. 20: 4.

26. Han önſkar dagliga; men den rättfärdige gifwer, och nekar intet.

27. De ogudaktigas offer är en ſtyggelſe; ty det warder i ſynd offradt. Ordſp. 15: 8. Eſ. 1: 13.

28. Ett lögnaktigt wittne ſkall förgås; men den ſom höra gitter, honom låter man ock tala igen. Ordſp. 19: 5.

29. Den ogudaktige löper igenom med hufwudet; men den der from är, hans wäg blifwer beſtåndandes.

30. Ingen wishet, intet förſtånd, ingen konſt hjelper emot HErran. Ordſp. 11: 21. Eſ. 8: 10.

31. Häſtar warda tillredde till ſtridsdagen; men ſegren kommer af HErranom. Pſ. 33: 16, 17. 147: 10.

22. Capitlet.

Rykte är koſteligare än ſtor rikedom; och ynneſt bättre än ſilfwer och guld. Pred. 7: 2.

2. Rike och fattige måſte wara ibland hwarannan; HErren hafwer gjort dem alla. 5 Moſ. 15: 11.

3. Den kloke ſer det onda, och tager ſig wara; de oförnuftige löpa igenom, och få ſkada. Ordſp. 27: 12.

4. Der man lider i HErrans fruktan, der är rikedom, ära och lif.

5. Spjut och ſnaror äro på dens wrångas wäg; men den ſom drager ſig der långt ifrå, han bewarar ſitt lif.

6. Såſom man wän ett barn, ſå låter det icke af då det gammalt warder.

7. Den rike råder öfwer de fattiga, och den ſom borgar, han är hans träl ſom lånar.

8. Den ſom orätt ſår, han ſkall uppſkära wedermödo, och ſkall igenom ſins ondſkos ris förgås. Job 4: 8.

9. Ett mildt öga warder wälſignadt; ty han gifwer af ſitt bröd dem fattiga.

10. Drif ut beſpottaren, ſå kommer kifwet bort; ſå wänder igen träta och ſmälek. Ordſp. 26: 20.

11. Den ſom ett trofaſt hjerta hafwer, och täckeliga talar, hans wän är Konungen. Pſ. 101: 6.

12. HErrans ögon bewara godt råd; men föraktarens ord omſtörter han.

13. Den late ſäger: Ett lejon är ute; jag måtte warda dräpen på gatone. Ordſp. 26: 13.

14. Ens ſtökos mun är en djup grop; dem HErren ogunſtig är, han faller deruti. Ordſp. 7: 25, ꝛc. 23: 27.

15. Galenſkap är i piltens hjerta; men tuktans ris drifwer den långt ifrå honom. Ordſp. 13: 24. 19: 18. 23: 13.

16. Den ſom den fattiga orätt gör, på det hans gods må mycket warda, han ſkall ock gifwa enom rikom, och fattig warda. Eſ. 33: 1.

17. Böj din öron, och hör de wiſas ord, och lägg uppå hjertat mina läro. Ordſp. 1: 5. 2: 1, 2. 3: 1. 4: 1, 2. 5: 1, 2.

18. Ty det ſkall wäl bekomma dig, om du dem när dig behåller; och de ſkola tillſammans genom din mun wäl lyckas.

19. Att ditt hopp ſkall wara intill HErran, måſte jag dig om ſådant dagliga förmana. Ordſp. 3: 5. Phil. 3: 1.

20. Hafwer jag icke margfaldeliga ſkrifwit dig före, med råd och läro;

21. På det jag ſkulle wiſa dig en wißan grund till ſanningena, att du måtte kunna rätteliga ſwara dem ſom dig ſända? Luc. 1: 4.

22. Beröfwa icke den fattiga, ändock han fattig är; och undertryck icke den elända i portenom.

23. Ty HErren ſkall handla deras ſak, och ſkall förtrycka deras förtryckare. Ordſp. 23, 11.

24. Gif dig icke i ſällſkap med en wredſam man, och håll dig icke intill en grym man;

25. Att du tilläfwentyrs icke lärer hans wäg, och får dine ſjäls förargelſe.

26. War icke när dem ſom ſina hand förpligta, och för ſkuld i borgan gå.

Ordſp. 11: 15. 17: 18. 20: 16. 27: 13.

27. Ty om du icke hafwer till att betala, ſå tager man dina ſäng bort under dig.

28. För icke tillbaka de förra råmärke, ſom dine fäder gjort hafwa.

5 Moſ. 19: 14. 27: 17. Ordſp. 23: 10.

29. Ser du en man endigan i ſin ärende, han ſkall ſtå för Konungenom; och ſkall icke ſtå för de oädla.

23. Capitlet.

När du ſitter och äter med enom herra, ſå gif akt uppå, hwad för dig handladt warder;

2. Och ſätt en knif på din hals, om du will behålla lifwet.

3. Önſka dig icke af hans mat; ty det är falſkt bröd.

4. Möd dig icke till att warda rik, och wänd igen af dina funder.

1 Tim. 6: 9.

5. Låt icke din ögon flyga efter det ſom du icke få kan; ty detſamma gör ſig wingar ſåſom en örn, och flyger upp åt himmelen.

6. Ät icke bröd med en afundsfull, och önſka dig icke hans mat;

7. Ty ſåſom ett ſpökelſe är han innantill. Han ſäger: Ät och drick; och hans hjerta är dock icke till dig.

8. Dine betar, ſom du ätit hafwer, måſte du utſpy; och måſte din wänliga ord förtappat hafwa.

9. Tala icke för ens dåras öron; ty han föraktar dins tals klokhet.

Ordſp. 9: 8. Matth. 7: 6.

10. För icke tillbaka de förra råmärke, och gack icke in uppå de faderlöſas åker; 5 Moſ. 19: 14.

Ordſp. 22: 28. 2 Moſ. 22: 22.

11. Ty deras förlöſare är mägtig: han ſkall uträtta deras ſak emot dig.

2 Moſ. 22: 23. Ordſp. 22: 23.

12. Gif ditt hjerta till tuktan, och din öron till förnuftigt tal.

13. Låt icke af att tukta pilten; ty om du ſlår honom med ris, ſå betorf man icke dräpa honom.

Ordſp. 13: 24. 19: 18. 22: 15.

14. Du ſlår honom med ris; men du friar hans ſjäl ifrå helwetet.

15. Min ſon, om du wis är, ſå gläder ſig ock mitt hjerta;

Ordſp. 10: 1. 27: 11.

16. Och mine njurar äro glade, när dine läppar tala det rätt är.

17. Ditt hjerta följe icke ſyndarom; utan war dagliga uti HERrans fruktan. Ordſp. 24: 1.

18. Ty det ſkall wara dig framdeles godt, och ditt wäntande ſkall icke fela.

Pſ. 37: 37. Ordſp. 24: 14.

19. Hör, min ſon, och war wis; och ſtyr ditt hjerta in på wägen.

20. War icke ibland drinkare och ſlöſare;

21. Ty de drinkare och ſlöſare warda fattige, och en ſofware måſte rifwen kläder bära. Ordſp. 21: 17.

22. Hör din fader, den dig födt hafwer, och förakta icke dina moder, då hon gammal warder.

Ordſp. 1: 8. 15: 12.

23. Köp ſanningena, och ſälj icke bort henne; wishet, tuktan och förſtånd.

24. Dens rättfärdigas fader gläder ſig; och den ſom en wiſan födt hafwer, han är glad deröfwer.

25. Låt din fader och dina moder glädja ſig, och glädje ſig den dig födt hafwer.

26. Gif mig, min ſon, ditt hjerta, och låt dinom ögom mina wägar behaga.

27. Ty en ſköka är en djup grop, och horkonan är en trång grop.

Ordſp. 22: 14.

28. Och wattar hon ſåſom en röfware, och de oaktſamma ibland menniſkorna ſamkar hon till ſig.

29. Hwar är we? Hwar är ſorg? Hwar är kif? Hwar är klagan? Hwar äro ſår utan ſak? Hwar äro röd ögon?

30. Nämliga der man dryckenſkap öfwar, och kommer till att utdricka hwad inſkänkt är. Eſ. 5: 11, 22.

31. Se icke till winet, att det ſå rödt

är, och ſtår ſå dägeligit i glaſena, och går lätteliga in;
Eph. 5: 18. Hög. W. 7: 9.

32. Men på ſiſtone biter det ſåſom en orm, och ſtinger ſåſom en huggorm.

33. Så ſe din ögon efter andra qwinnor; och ditt hjerta talar oſkälig ting;

34. Och du blifwer ſåſom en den der ſofwer midt i hafwet, och ſåſom den der ſofwer ofwanpå en maſt.

35. De ſlå mig, och det gör mig intet ondt; de ſtöta mig, men jag känner det intet. När ſkall jag uppwaka, att jag måtte komma till drycks igen?

24. Capitlet.

Följ icke onda menniſkor, och begär icke att wara när dem.
Ordſp. 23: 17.

2. Ty deras hjerta ſtår efter ſkada, och deras läppar råda till ondt.
Ordſp. 1: 16, 18.

3. Genom wishet warder ett hus bygdt, och genom förſtånd wid magt hållet.

4. Genom ſkickelig hushållning warda huſen full med allahanda koſteliga och härliga rikedomar.

5. En wis man är ſtark, och en förnuftig man är mägtig af krafter.
Ordſp. 21: 22. Pred. 9: 16, 18.

6. Ty med råd måſte man örlig föra; och der månge rådgifware äro, der är ſegren. Ordſp. 20: 18.

7. Wishet är dem galna allt för hög; han tör icke upplåta ſin mun i portenom.

8. Den ſig ſjelfwom ſkada gör, honom kallar man wäl en hufwudſkalk.

9. Ens dåras tanke är ſynd, och en beſpottare är en ſtyggelſe för menniſkomen.

10. Den är icke ſtark, ſom i nödene icke faſt är.

11. Hjelp dem ſom man döda will, och drag dig icke undan för dem ſom man dräpa will.
Pſ. 82: 3, 4. Ordſp. 31: 8, 9.

12. Säger du: Si, wi förſtåt intet; menar du, att den der hjertan wet, märker det icke; och den der på ſjälena akt hafwer, känner det icke; och lönar menniſkone efter hennes gerningar? Job 34: 11. Pſ. 62: 13.
Jer. 32: 19. Rom. 2: 6. Upp. 22: 12.

13. Ät, min ſon, hannog, ty det är godt; och hannogskaka är ſöt i dinom hals. Ordſp. 25: 16, 27.

14. Alltſå lär wishetena för dine ſjäl; när du finner henne, ſå warder det framdeles wäl gåendes, och ditt hopp ſkall icke fåfängt wara.

15. Wakta icke, ſåſom en ogudaktig, uppå dens rättfärdigas hus; förſpill icke hans hwilo.

16. Ty en rättfärdig faller ſju reſor, och ſtår åter upp; men de ogudaktige falla uti olycka.

17. Gläd dig icke öfwer dins owäns fall, och ditt hjerta fröjde ſig icke öfwer hans olycka. Job 31: 29.

18. HERren måtte det ſe, och honom det illa behaga, och wända ſina wrede ifrå honom.

19. Wredgas icke öfwer den onda, och haf icke nit öfwer de ogudaktiga.
Pſ. 37: 1. Pred. 7: 10.

20. Ty den onde hafwer intet till hoppandes, och de ogudaktigas lykta ſkall utſlockna. Job 18: 5.

21. Min ſon, frukta HERran och Konungen, och blanda dig icke ibland de upproriſka. 1 Petr. 2: 17.

22. Ty deras förderf ſkall med haſt uppſtiga; och ho wet, när begges olycka kommer?

23. Detta kommer ock ifrå de wiſa. Anſe perſonen i domenom är icke godt.
5 Moſ. 1: 17. Ordſp. 18: 5. 28: 21.

24. Den ſom till den ogudaktiga ſäger: Du äſt from; honom banna menniſkorna, och folket hatar honom.

25. Men de ſom ſtraffa honom, de behaga wäl; och en rik wälſignelſe kommer öfwer dem.

26. Ett redeligit ſwar är ſåſom ett ljuft kyßande.

27. Beſtäll din ärende ute, och bruka din åker; ſedan bygg ditt hus.

28. War icke wittne utan ſak emot din näſta, och bedrag icke med dinom mun. Ordſp. 14: 15.

29. Säg icke: Såſom man gör mig,

ſå will jag göra igen, och wedergälla hwarjom och enom hans gerning. Odſp. 20 : 22. Matth. 5 : 44.

30. Jag gick framom dens latas åker, och om dens galnas wingård;

31. Och ſi, der war icke annat än näßlor på, och ſtod full med tiſtel, och muren war omkullfallen.

32. Då jag det ſåg, lade jag det på hjertat, och ſkådade, och lärde deraf.

33. Du will ännu något litet ſofwa, och ännu något litet ſömnig wara, och ännu litet ſammanlägga händerna till att hwila; Ordſp. 6 : 9. ꝛc.

34. Men din armod ſkall komma dig, ſåſom en wandrare, och din fattigdom, ſåſom en wäpnad man.

25. Capitlet.

Deße äro ock Salomos Ordſpråk, hwilka här tillſatt hafwa Hiſkia män, Juda Konungs.

2. Det är Guds ära ena ſak fördölja; men Konungars ära är ena ſak utranſaka.

3. Himmelen är hög, och jorden djup; men Konungars hjerta är oranſakeligit.

4. Man kaſtar bort ſlagget ifrå ſilfret, ſå warder der ett rent käril utaf.

5. Man kaſtar ett ogudaktigt wäſende bort ifrå Konungenom, ſå warder hans ſäte med rättfärdighet befäſt. Ordſp. 16 : 12. 20 : 8, 28.

6. Pråla icke för Konungenom, och träd icke fram der de ſtore ſtå.

7. Ty det är dig bättre, när man till dig ſäger: Gack hitupp; än att du ſkulle för Förſtanom förnedrad warda, det din ögon ſe måſte. Luc. 14 : 8, 9, 10.

8. War icke haſtig till att träta; ty hwad will du ſedan göra, när din näſta dig ſkämt hafwer?

9. Handla dina ſak med din näſta, och uppenbara icke ens annars hemlighet; Ordſp. 11 : 13. 20 : 19.

10. På det att den det hörer icke ſkall tala dig illa till, och ditt onda rykte icke återwänder.

11. Ett ord i ſinom tid taladt är ſåſom ett gyldene äple uti ſilfſkålom. Ordſp. 15 : 23.

12. Den ſom en wiſan ſtraffar, och han lyder honom, det är ſåſom en gyldene örnaring, och ett gyldene halsband. Ordſp. 1 : 9. 9 : 8, 9.

13. Lika ſom ſnököld i andstiden, ſå är ett troget bådſkap honom, ſom det ſändt hafwer, och wederqwicker ſins herras ſjäl.

14. Den der mycket talar, och håller intet, är ſåſom ett moln och wäder utan regn. Jud. Ep. v. 12.

15. Genom tålamod warder en Förſte blidkad, och en len tunga ſtillar hårdhetena. Ordſp. 15 : 1. Pred. 10 : 4.

16. Finner du hannog, ſå ät ſå mycket ſom behöfwes af honom, att du icke för mätt warder, och ſpyr det ut. Odſp. 24 : 13.

17. Drag din fot tillbaka ifrå dins näſtas hus; han måſte ledas wid dig, och warda dig wred.

18. Den ſom emot ſin näſta falſt wittnesbörd talar, han är ett ſpjut, ſwärd och ſkarp pil. Pſ. 57 : 5. 59 : 8. 120 : 4.

19. Föraktarens hopp i nödenes tid är ſåſom en rutten tand, och en owiß fot.

20. Den för ett bedröfwadt hjerta wiſor qwäder, det är ſåſom en ſönderrifwen klädnad om wintren, och ättika på krito.

21. Hungrar din owän, ſå ſpiſa honom med bröd; törſtar han, ſå gif honom watten dricka. Rom. 12 : 20.

22. Ty du ſamkar kol tillhopa uppå hans hufwud, och HErren wedergäller dig det.

23. Nordanwäder gör ſtorm, och en hemlig tunga gör ett oblidt anſigte.

24. Det är bättre att ſitta uti en wrå på taket, än när en trätoſamma qwinno i ett ſtort hus. Ordſp. 21 : 9, 19.

25. Ett godt rykte utaf fjerran land är lika ſom kallt watten ene törſtigo ſjäl.

26. En rättfärdig, ſom för enom ogudaktigom faller, är ſåſom en rörd brunn och en förderfwad källa.

27. Den ſom för mycken hannog äter, det är icke godt; och den ſwår ting utranſakar, det warder honom för ſwårt.

28. En man, ſom ſin anda icke hålla kan, han är ſåſom en öppen ſtad utan murar.

26. Capitlet.

Lika ſom ſnö om ſommaren, och regn i andene, ſå höfwes icke enom dåra ära. Ordſp. 17: 16. 19. 10.

2. Lika ſom en fogel bortfar, och en ſwala flyger, alltſå biter intet en oförtjent banna. Pſ. 109: 28.

3. Hästenom en gißel, och åſnanom ett betſel, och dåranom ett ris på ryggen. Pſ. 32. 9. Ordſp. 10: 13.

4. Swara icke dåranom efter hans dårſkap, att du honom icke lik warder.

5. Men ſwara dåranom efter hans dårſkap, att han icke ſkall låta ſig tycka, att han är wis.

6. Den ena ſak genom ett galet bådſkap beſtäller, han är ſåſom en halter på fötterna, och tager ſkada. Ordſp. 25: 13.

7. Såſom enom krympling ſtår att danſa, alltſå ſtår enom dåra tala om wishet.

8. Den enom dåra äro tillägger, det är lika ſom man kaſtade en ädla ſten uppå en ſtenröſjo.

9. Ett ordſpråk uti ens dåras mun är ſåſom en törneqwiſt, den uti ens druckens mans hand ſtinger.

10. En god mäſtare gör ett ting rätt; men den ſom en klåpare lejer, honom warder det förderfwadt.

11. Såſom en hund uppäter ſina ſpyor igen, alltſå är en dåre ſom ſin galenſkap på nytt bedrifwer. 2 Petr. 2: 22.

12. När du en ſer, ſom ſig tycker wis wara, det är mera hopp uppå en dåra, än på honom. Ordſp. 3: 7. 29: 20.

13. Den late ſäger: Det är ett ungt lejon på wägenom, och ett lejon på gatone. Ordſp. 22: 13.

14. En later wänder ſig i ſängene, lika ſom en dörr på dörrajernen.

15. Den late gömmer ſina hand i barmen, och det warder honom tungt, att han ſkall bära henne åt munnen. Ordſp. 19: 24.

16. En later tycker ſig wiſare wara än ſju, ſom ſeder lära.

17. Den ſom framgår, och blandar ſig uti annars kif, han är lika ſom en, den der drager en hund med öronen.

18. Lika ſom en hemliga med ſkott och pilar ſkjuter, och dräper;

19. Alltſå gör en falſk menniſka med ſin näſta, och ſäger ſedan: Det war mitt ſkämt.

20. Då intet mer wed är, ſlocknar elden; och när klaffaren är borta, wänder trätan åter. Ordſp. 22: 10.

21. Såſom kolen glöd, och weden eld, alltſå kommer en trätoſam man kif åſtad.

22. Klaffarens ord äro ſåſom hugg, och de gå igenom hjertat. Ordſp. 18: 8.

23. En förgiftig mun, och ondt hjerta är ſåſom en lerpotta med ſilfſlagg öfwerdragen.

24. Fienden warder känd wid ſitt tal, och när han nalkas, far han med falſkhet. Ordſp. 25: 5.

25. Då han ſmeker med ſitt mjuka tal, tro honom intet; ty ſju ſtyggelſer äro uti hans hjerta.

26. Den ſom hat hemliga håller, till att göra ſkada, hans ondſka ſkall den meniga man uppenbar warda.

27. Den ena grop gör, han ſkall falla deruti; och den en ſten wälter, uppå honom ſkall han komma. Pſ. 7: 16. 9: 16. 57: 7. Pred. 10: 8.

28. En falſk tunga hatar den henne ſtraffar, och en ſmeken mun kommer förderf åſtad. Ordſp. 9: 8.

27. Capitlet.

Beröm dig icke af morgondagen; ty du wetſt icke hwad i dag hända kan. Pſ. 75: 5, 6, 7. Jac. 4: 13, 14.

2. Låt en annan lofwa dig, och icke din mun; en främmande, och icke dina egna läppar. Jer. 9: 23.

3. Stenen är ſwår, och ſanden är tung; men ens dåras wrede är ſwårare än de både.

4. Wrede är en grym ting, och harm är en ſtorm; och ho kan beſtå för afund? Job 5: 2. Jac. 1: 20.

5. Uppenbara ſtraff är bättre än hemlig kärlek.

6. Älſkarens ſlag äro trofaſt; men hatarens kyßande bedrägeligit. Pſ. 141: 5.

7. En mätt ſjäl trampar wäl på hannogskakona; men ene hungrogo ſjäl är allt bittert ſött.

8. Såſom en fogel, den ifrå ſitt näſte wiker, alltſå är den ſom ifrå ſitt rum wiker.

9. Hjertat fröjdar ſig af ſalwo och rökwerk; men en wän är behagelig för ſjälenes råds ſkull.

10. Din wän och dins faders wän förlåt icke, och gack icke uti dins broders hus, när dig illa går; ty en granne wid handena är bättre, än en broder långt borto.

11. War wis, min ſon, ſå gläder ſig mitt hjerta, ſå will jag ſwara honom, ſom mig förſmäder.
Ordſp. 10: 1. 23: 15. 29: 3.

12. En wis man ſer det onda, och gömmer ſig undan; men de fåkunnige gå derigenom, och få ſkada. Ordſp. 22: 3.

13. Tag honom ſin klädnad bort, ſom för en annan i borgan går, och panta honom för dens främmandes ſkull. Ordſp. 20: 16. 22: 26.

14. Den ſin näſta med höga röſt wälſignar, och ſtår bittida upp, det warder honom för en banno räknadt.

15. En trätoſam qwinna, och ett ſtadigt dryppande då faſt regnar, warda wäl wid hwarannan liknad.
Ordſp. 19: 13.

16. Den henne uppehåller, han håller wäder, och will fatta oljona med handene.

17. En knif hwetter den andra, och en man den andra.

18. Den ſitt fikonaträ bewarar, han äter frukten deraf; och den ſin herra bewarar, han warder ärad.

19. Lika ſom ſkuggen i wattnet är emot anſigtet; alltſå är ens menniſkos hjerta emot den andra.

20. Helwetet och förderfwet warda aldrig full, och menniſkornas ögon warda ock aldrig mätt.
Ordſp. 30: 16. Hab. 2: 5.

21. En man warder igenom roſarens mun bepröfwad, ſåſom ſilfret i degelen, och guldet i ugnen.

22. Om du ſtötte en dåra i mortare, med ſtötare, ſåſom gryn, ſå går dock hans galenſkap icke ifrå honom.

23. Tag wara uppå ditt får, och låt wårda dig om din hjord;

24. Ty gods warar icke ewinnerliga, och kronan warar icke till ewig tid.

25. Gräſet är uppgånget, och hö är för handene, och på bergen warda örter förſamlade.

26. Lamben kläda dig, och bockarna gifwa dig åkerhyrona. 1 Tim. 6: 8.

27. Du hafwer getamjölk nog till dins hus ſpis, och till dina tjenarinnors födo.

28. Capitlet.

Den ogudaktige flyr, och ingen jagar honom; men den rättfärdige är frimodig, ſåſom ett ungt lejon.
3 Moſ. 26: 36, 37. Ordſp. 10: 24.

2. För landſens ſynders ſkull warda många förwandlingar i Förſtadömen; men för deras ſkull, ſom förſtåndige och förnuftige äro, blifwa de länge.
Ordſp. 29: 8. Eſ. 24: 4, 5, 20.

3. En armling, ſom de fattiga oförrättar, är ſåſom wäta den fruktena förderfwar.

4. De ſom lagen öfwergifwa, lofwa den ogudaktiga; men de ſom bewara lagen, äro dem ogunſtige.

5. Onde menniſkor akta intet uppå rätt; men de ſom efter HERran fråga, de akta uppå all ting.

6. Bättre är en fattig, den i ſine fromhet wandrar, än en rik man, den i wrångom wägom går. Ordſp. 19: 1.

7. Den der lagen bewarar, han är ett förſtåndigt barn; men den ſom ſlöſare uppehåller, han ſkämmer ſin fader.

8. Den ſitt gods förmerar med ocker och winning, han förſamlar det dem fattigom till nytto. Pred. 2: 26.

9. Den ſitt öra afwänder till att höra lagen, hans bön är en ſtyggelſe.
Job 27: 9. Pſ. 18: 42. 66: 18. Joh. 9: 31.

10. Den ſom de fromma förförer in uppå en ond wäg, han warder i ſina grop fallandes; men de fromme ſkola det goda ärfwa.
Ordſp. 26: 27. Matth. 15: 14.

11. En rik man tycker, att han är wis; men en fattig förſtåndig märker honom. Pſ. 49: 7, ꝛc.

12. När de rättfärdige hafwa öfwer-

handena, ſå går det ganſka wäl till; men när ogudaktige uppkomma, ſå warder en omwändning i folkena.
Ordſp. 11: 10.

13. Den ſina mißgerning nekar, honom warder icke wäl gångandes; men den henne bekänner och öfwergifwer, han ſkall få barmhertighet.
Pſ. 32: 3, 5. 1 Joh. 1: 9.

14. Säll är den ſom ſtädſe fruktar; men den ſom halsſtyf är, han faller i olycko. Ordſp. 14: 16. Phil. 2: 12.

15. En ogudaktig, ſom öfwer ett fattigt folk regerar, han är ett rytande lejon, och en girig björn.

16. När en Förſte utan förſtånd är, ſå ſker mycken orätt; men den der girighet hatar, han ſkall länge lefwa.
Ordſp. 29: 4.

17. En menniſka, ſom uppå ens ſjäls blod orätt gör, han warder icke behållen, det han än i kulona fore.
1 Moſ. 9: 6. 2 Moſ. 21: 12. 5 Moſ. 19: 12.

18. Den der i fromhet wandrar, han blifwer wid ſig; men den en ond wäg går, han måſte engång falla.
Ordſp. 12: 13.

19. Den ſin åker brukar, han ſkall få bröd nog; men den der far efter att gå fåfäng, han ſkall få fattigdom nog. Ordſp. 12: 11. 20: 4.

20. En trofaſt man warder mycket wälſignad; men den der fiker efter att warda rik, han ſkall icke oſkyldig blifwa. Ordſp. 20: 21. 1 Tim. 6: 6, 9.

21. Anſe perſoner är icke godt; ty han gjorde wäl illa för ett ſtycke bröd.
Ordſp. 18: 5. 24: 23. Heſ. 13: 19.

22. Den ſom haſtar efter rikedom, och är nidſk, han wet icke, att honom ſkall nöd uppåkomma.

23. Den ena menniſko ſtraffar, han ſkall ſedan ynneſt finna, mer än den der ſmekrar. Ordſp. 9: 8, 9. 27: 5, 6.

24. Den ſom tager ifrå fader eller moder, och ſäger: Det är icke ſynd; han är förderfwarens ſtallbroder.
Matth. 15: 5, 6.

25. En högmodig man uppwäcker träto; men den ſom förlåter ſig uppå HErran, han warder fet.
Ordſp. 13: 10.

26. Den ſig uppå ſitt hjerta förlåter, han är en dåre; men den ſom går med wishet, han ſkall friad warda.
Ordſp. 3: 5, 7. 1 Cor. 3: 19.

27. Den ſom den fattiga gifwer, honom ſkall intet fattas; men den ſom ſin ögon afwänder, med honom ſkall det faſt tillbakagå.
5 Moſ. 15: 11. Ordſp. 19: 17. 2 Cor. 9: 9, 10.

28. När de ogudaktige uppkomma, ſå förgömmer ſig folket; men när de förgås, ſå warda de rättfärdige månge.
Job 24: 4. Ordſp. 29: 2.

29. Capitlet.

Hwilken ſom emot ſtraff genſtörtig är, han ſkall med haſt förderfwad warda, utan all hjelp.
Ordſp. 3: 11. Eſ. 66: 4. Jer. 7: 13, 11.

2. När de rättfärdige månge äro, ſå glädes folket; men när den ogudaktige regerar, ſå ſuckar folket.
Ordſp. 11: 10. 28: 12, 28.

3. Den ſom wishet älſkar, han gläder ſin fader; men den ſom ſkökor uppehåller, han miſter ſina ägodelar.
Ordſp. 10: 1. 15: 20. 27. 11. Luc. 15: 13, 30.

4. En Konung upprätter landet genom rätt; men en girig förderfwar det. Ordſp. 28: 16. Eſ. 32: 7.

5. Den ſom ſmekrar med ſin näſta, han utbreder ett nät för hans fötter.

6. När en ond ſyndar, beſnärjer han ſig ſjelf; men en rättfärdig fröjdar ſig, och hafwer glädje.

7. Den rättfärdige känner den fattigas ſak; den ogudaktige aktar ingen förnuft.

8. De beſpottare föra en ſtad i olycko; men de wiſe ſtilla wrede.
Ordſp. 28: 2. Pred. 9: 18.

9. När en wis med en dåra till handel kommer, han ware wred eller glad, ſå hafwer han dock ingen ro.
Eſ. 57: 20, 21.

10. De blodgirige hata den fromma; men de rättfärdige wårda ſig om hans ſjäl.

11. En dåre gjuter ſin anda allan ut; men en wis man håller tillbaka.
Ordſp. 14: 33. 15: 2. 17: 27.

12. En herre, ſom till lögn luſt hafwer, hans tjenare äro alle ogudaktige.

13. Fattige och ockrare bo ibland

hwarannan; begges deras ögon upplyſer HErren. Matth. 26: 11.

14. En Konung, ſom de fattiga troliga dömer, hans ſäte blifwer ewigliga beſtåndandes. Ordſp. 16: 12. 20: 28.

15. Ris och ſtraff gifwer wishet; men ett barn, ſom hafwer ſjelfswåld, ſkämmer ſina moder. Ordſp. 13: 24. 22: 15. 23: 13, 14.

16. Der månge ogudaktige äro, der äro många ſynder; men de rättfärdige ſkola ſe deras fall. Pſ. 58: 11. 91: 8.

17. Tukta din ſon, ſå ſkall han wederqwicka dig, och göra dine ſjäl wälluſt.

18. När Prophetien ute är, ſå förſkingras folket; men wäl är honom, ſom lagen wid magt håller.

19. En tjenare låter icke näpſa ſig med ordom; förty, om han än förſtår det, ſå tager han ſig dock intet deraf.

20. Ser du en, ſom ſnar är till att tala, det är mera hopp uppå en dåra, än uppå honom.

Ordſp. 26: 12. Jac. 1: 19. 3: 1, ꝛc.

21. Om en tjenare warder af ungdom kräſeliga hållen, ſå will han ſedan wara en herre.

22. En wredſam man kommer träto åſtad, och en harmſe man gör många ſynder. Ordſp. 15: 18. 27: 4. Jac. 1: 20. 3: 14.

23. Menniſkones högfärd ſkall omſtörta henne; men ära ſkall upphöja den ödmjuka. Job 22: 29.

Ordſp. 18: 12. Luc. 14: 11. 1 Petr. 5: 5, 6.

24. Den ſom med tjufwar del hafwer, hörer bannas, och ſäger icke till, han hatar ſitt lif. Pſ. 50: 18. 3 Moſ. 5: 1.

25. Den ſom rädes för menniſkom, han kommer på fall; men den ſom ſig förlåter uppå HErran, han warder beſkyddad. Matth. 10: 28.

26. Månge ſöka ens Förſtas anſigte; men hwars och ens dom kommer af HErranom.

27. En orättfärdig man är dem rättfärdigom en ſtyggelſe; och den ſom på en rätt wäg är, han är dens ogudaktigas ſtyggelſe. Pſ. 15: 4. 1 Petr. 4: 4.

30. Capitlet.

Detta är Agurs, Jake ſons, ord, lära och tal; dens manſens, till Ithiel, ja till Ithiel och Uchal.

2. Ty jag är den aldragalnaſte, och menniſkors förſtånd är icke när mig.

3. Jag hafwer icke lärt wishet; och hwad heligt är, wet jag icke.

4. Hwilken far upp till himmelen, och neder? Ho fattar wädret i ſina händer? Ho binder wattnet uti ett kläde? Ho hafwer ſtadfäſt alla werldenes ändar? Huru heter han? Och huru heter hans Son? Wetſt du det?

Eſ. 40: 12.

5. All Guds ord äro genomluttrad, och äro en ſköld dem ſom tro uppå honom. Pſ. 12: 7. 18: 31. 91: 4.

6. Lägg intet till hans ord, att han icke ſkall ſtraffa dig, och du warder lögnaktig funnen. 5 Moſ. 4: 2. 12: 32.

7. Tu ting bedes jag af dig, att du dock icke wille neka mig dem, förr än jag dör:

8. Afguderi och lögn låt wara långt ifrå mig; fattigdom och rikedom gif mig icke, men låt mig min afſkilda del af ſpis få. 1 Tim. 6: 8.

9. Jag måtte eljeſt, om jag alltför mätt worde, neka och ſäga: Ho är HErren? eller, om jag alltför fattig worde, måtte ſtjäla, och förtaga mig på mins Guds Namn.

5 Moſ. 8: 12, 14. 32: 15.

10. Förråd icke tjenaren för hans herra, att han icke bannar dig, och du kommer i ſkuld.

11. Det är ett ſlägte, ſom banna ſin fader, och icke wälſigna ſina moder;

12. Ett ſlägte, ſom ſig tycker rent wara, och äro dock icke ifrå ſinom träck rene twagne;

13. Ett ſlägte, ſom ſin ögon högt upphäfwa, och ſin ögnahwarf högt upphålla;

14. Ett ſlägte, ſom hafwer ſwärd för tänder, hwilke med ſina oxlatänder uppfräta och förtära de elända i landena, och de fattiga ibland menniſkorna. Ordſp. 12: 18.

15. Iglen har twå döttrar: Bär hit, Bär hit. Tre ting ſtå icke till att mätta, och det fjerde ſäger icke: Det är nog:

16. Helwetet, en ofruktſam qwinnos lif; jorden warder icke af wattnet

mätt; och elden ſäger icke: Det är nog. Ordſp. 27: 20.

17. Ett öga, ſom beſpottar fadren, och förſmår att lyda modrene, det måſte korparna wid bäcken uthugga, och de unga örnar uppfräta.

18. Tre ting äro mig förunderlige, och det fjerde wet jag icke:

19. Örnens wäg i wädret; ormens wäg på hälleberget; ſkeppets wäg midt i hafwet; och ens mans wäg till ena pigo.

20. Alltſå är horkonones wäg; hon uppſluker, och ſtryker ſig om munnen, och ſäger: Jag hafwer intet illa gjort.

21. Ett land warder igenom tre ting oroligit, och det fjerde kan det icke fördraga:

22. En tjenare, då han Konung warder; en dåre, då han alltför mätt är; Pred. 10: 5, 6, 7. Ordſp. 17: 16. 19: 10.

23. En wanartig, då hon gift warder; och en tjenarinna, då hon ſina frues arfwing warder.

24. Fyra äro ſmå ting på jordene, och klokare än de wiſe:

25. Myrorna, ett ſwagt folk, likwäl ſkaffa de om ſommaren ſin ſpis; Ordſp. 6: 6, ꝛc.

26. Kuniler, ett ſwagt folk, likwäl göra de ſitt hus i bergsklippomen;

27. Gräshoppor hafwa ingen Konung, likwäl draga de ut med hela hopar;

28. Spindelen wirkar med ſina händer, och är i Konungapalats.

29. Tre ting hafwa en ſkön gång, och det fjerde går wäl:

30. Lejonet mägtigt ibland djuren, och wänder icke tillbaka för någrom;

31. En wedehund med ſtarka länder; och en wädur; och en Konung, dem ingen ſig emotſätta tör. Pred. 8: 3, 4.

32. Hafwer du warit fåwitſk, och upphäfwit dig, och haft ondt för händer, ſå lägg handena på munnen.

33. Då man mjölk kärnar, gör man der ſmör utaf; och den der näſona trycker, han twingar der blod ut; och den der wrede uppwäcker, han twingar der träto ut.

31. Capitlet.

Detta är Konung Lemuels ord, den lära, ſom honom hans moder lärde. Ordſp. 4: 3, 4.

2. Ack! min utkorade; ack! du mins lifs ſon; ack! min önſkade ſon.

3. Låt icke qwinnor få dina förmågo, och gack icke de wägar, der Konungar förderfwa ſig på. 5 Moſ. 17: 17.

4. O! icke Konungom, Lemuel; gif icke Konungom win dricka, eller Förſtom ſtarka drycker; Pred. 10: 16, 17.

5. Att de icke dricka, och förgäta rätthetena, och förwända de elända menniſkors ſak. Eſ. 5: 22, 23. 28: 7.

6. Gif ſtarka drycker dem ſom förgöras ſkola, och win bedröfwadom ſjälom; Neh. 8: 10.

7. Att de måga dricka, och förgäta ſina wedermödo, och icke mer ihågkomma ſin jämmer.

8. Låt din mun upp för de dumbar, och för allas deras ſak, ſom förlåtne äro. Ordſp. 24: 11. Job 29: 12, 13.

9. Låt din mun upp, och döm rätt, och hämnas den elända och fattiga. Pſ. 82: 4. Eſ. 1: 17.

10. Hwilkom en dygdelig qwinna beſkärd är, hon är mycket ädlare, än aldrakoſteligaſte perlor. Ordſp. 18: 22. 19: 14.

11. Hennes mans hjerta tör förlåta ſig uppå henne, och bergning ſkall honom icke fattas. Ordſp. 12: 4. 14: 1.

12. Hon gör honom ljuft, och icke ledt, i alla ſina lifsdagar.

13. Hon brukar ſig på ull och lin, och arbetar gerna med ſina händer.

14. Hon är ſåſom ett köpmansſkepp, ſom ſina bergning fjerranefter hemtar.

15. Hon ſtår om nattene upp, och gifwer ſitt husfolk mat, och ſina tjenarinnor deras del.

16. Hon tänker på en åker, och köper honom; och planterar en wingård af ſina händers frukt.

17. Hon gjordar ſina länder faſt, och ſtärker ſina armar.

18. Hon märker, hwar hennes handel kan hafwa förkofring; hennes lykta utſläckes icke om nattena.

19. Hon räcker ut ſina hand till rocken, och hennes finger fatta tenen.

20. Hon utſträcker ſina händer till den fattiga, och räcker ſina hand dem torftiga.

21. Hon fruktar icke ſino huſe för ſnö; ty hela hennes hus hafwer dubbel kläder. Pred. 10: 18.

22. Hon gör ſig täcken; hwitt ſilke, och purpur är hennes kläde.

23. Hennes man är priſad i portomen, när han ſitter när landſens äldſta.

24. Hon gör en kjortel, och ſäljer honom; ett bälte får hon krämarenom.

25. Hennes prydning är, att hon renlig och flitig är; och framdeles ſkall hon le.

26. Hon upplåter ſin mun med wishet, och på hennes tungo är täckelig lära. Pſ. 37: 30.

27. Hon ſer till, huru det i hennes hus tillſtår, och äter icke ſitt bröd i lättja.

28. Hennes ſöner komma upp, och priſa henne ſaliga; hennes man lofwar henne.

29. Många döttrar ſamka rikedom; men du öfwergår dem alla.

30. Täckelig och dägelig wara är intet; en qwinna, ſom HERran fruktar, den ſkall man lofwa. Ordſp. 11: 22.

31. Hon ſkall roſad warda af ſina händers frukt, och hennes gerningar ſkola lofwa henne i portomen.

Ände på Salomos Ordſpråk.

Salomos Predikare.

1. Capitlet.

Menniſkotids fåfänga.

Detta är Predikarens ord, Davids ſons, Konungs i Jeruſalem. 2 Sam. 12: 24. 1 Kon. 1: 35.

2. Allt är fåfängelighet, ſade Predikaren; allt är icke annat än fåfängelighet. Job 7: 16. Pred. 2: 11. 6: 11. 11: 8.

3. Hwad hafwer menniſkan mer af alla ſine mödo, ſom hon hafwer under ſolene? Pſ. 39: 7. Pred. 2: 22, 23.

4. En ſlägt förgås, den andra kommer till; men jorden blifwer ewinnerliga. Pſ. 104: 5. 119: 90.

5. Solen går upp, och går neder, och löper till ſitt rum, att hon der igen uppgå ſkall. Pſ. 19: 7.

6. Wädret går ſöder ut, och kommer norr igen, och åter på det rum igen, der det begynte.

7. Alla floder löpa i hafwet, dock warder icke hafwet deß fullare; till det rum, der de utflyta, dit flyta de igen.

8. All ting är mödoſam, ſå att ingen kan uttalat. Ögat ſer ſig aldrig mätt, och örat hörer ſig aldrig mätt. Job 7: 1, 2. 14: 22. Ordſp. 27: 20.

9. Hwad är det, ſom ſkedt är? Detſamma, ſom härefter ſke ſkall. Hwad är det man gjort hafwer? Detſamma, ſom man härefter ännu göra ſkall; och ſker intet nytt under ſolene.

10. Sker ock något, der man af ſäga kan: Si, det är nytt? Ty det är ock förr ſkedt i de förra tider, ſom ör oß warit hafwa.

11. Man kommer intet ihåg, huru det tillförene gånget är, ej heller kommer man ihåg, hwad härefter kommer, när dem ſom tillkommande äro. Pred. 6: 4.

12. Jag, Predikare, war Konung öfwer Iſrael i Jeruſalem; 1 Kon. 1: 34.

13. Och gaf mitt hjerta till att wisliga ſöka och ranſaka allt det man gör under himmelen. Sådana uſla mödo hafwer Gud gifwit menniſkors barn, att de ſig deruti qwälja ſkola. 1 Kon. 4: 32, 33.

14. Jag ſåg på allt det under ſolene ſker, och ſi, det war allt fåfängelighet och jämmer.

15. Krokot kan icke warda rätt; icke heller kunna briſterna warda räknade.

16. Jag ſade i mitt hjerta: Si, jag är härlig worden, och hafwer mer wishet, än alla de ſom för mig warit hafwa i Jeruſalem, och mitt hjerta hafwer mycket lärt och förſökt. 1 Kon. 3: 12, 13.

17. Och gaf ockſå mitt hjerta dertill, att jag måtte lära wishet, och dårſkap, och klokhet; men jag förnam, att det är ock möda.

18. Ty der mycken wishet är, der är mycken grämelſe; och den mycket förſöker, han måſte mycket lida.

2. Capitlet.

Jordiſka wällusters fåfänga.

Jag ſade i mitt hjerta: Nu wäl, jag will lefwa wäl, och göra mig goda dagar; men ſi, det war ock fåfängelighet. Pred. 8: 15. Luc. 12: 19, 20.

2. Jag ſade till löjet: Du äſt galet; och till glädjena: Hwad gör du?

3. Då tänkte jag i mitt hjerta att hålla mitt kött ifrå win, och hålla mitt hjerta till wishet, att jag måtte klok warda, tilldeß jag måtte lära, hwad menniſkomen nyttigt wore till att göra, ſå länge de lefwa under himmelen. 1 Kon. 3: 9. 4: 29.

4. Jag gjorde ſtor ting; jag byggde hus, planterade wingårdar; 1 Kon. 6: 1. 2 Chr. 3: 1. 6: 1, ꝛc.

5. Jag gjorde mig örtagårdar och trägårdar, och planterade deruti allehanda fruktſam trä;

6. Jag gjorde mig dammar, till att wattna ſkogen af de gröna trä;

7. Jag hade tjenare och tjenarinnor, och tjenſtefolk; jag hade ſtörre ägodelar i fä och får, än alle de ſom för mig woro i Jeruſalem; 1 Kon. 10: 26. 2 Chr. 1: 12.

8. Jag förſamlade mig ock ſilfwer och guld, och en ſkatt af Konungom och landom; jag beſtällde mig ſångare och ſångerſkor, och menniſkors wälluſt, allahanda ſträngaſpel; 1 Kon. 10: 22. 2 Chr. 9: 14, 21. 1 Kon. 10: 12.

9. Och förkofrade mig öfwer alla de ſom för mig warit hade i Jeruſalem; blef ock wishet när mig; 1 Kon. 10: 23, 24. 2 Chr. 9: 22. Pred. 12: 9.

10. Och allt det min ögon önſkade, lät jag dem få, och förtog mino hjerta ingen glädje, ſå att det gladdes af allt mitt arbete. Och det höll jag för min del af allt mitt arbete.

11. Men då jag ſåg på all min werk, ſom min hand gjort hade, och den mödo, ſom jag haft hade; ſi, då war det allt fåfängelighet och jämmer, och intet annat under ſolene.

12. Då wände jag mig till att ſe wishet (och klokhet), galenſkap och dårſkap; ty hwilken är den menniſka, ſom det göra kan efter Konungenom, den henne gjort hafwer?

13. Då ſåg jag, att wisheten öfwergick dårſkapen, ſåſom ljuſet mörkret;

14. Så att den wiſe hafwer ſin ögon i hufwudet, men de dårar gå i mörkret; och märkte dock, att dem ena går ſom dem andra. Ordſp. 14: 33. 15: 7. 17: 24. Pred. 8: 1.

15. Då tänkte jag i mitt hjerta: Medan dem galnom går ſåſom mig, hwarföre hafwer jag då farit efter wishet? Då tänkte jag i mitt hjerta, att ſådant är ock fåfängelighet. Job 21: 7. Pſ. 73: 4, 5. Pred. 6: 8. 8: 14.

16. Ty man tänker icke på den wiſa ewinnerliga, ſåſom icke heller på den galna; och de tillkommande dagar förgäta allt; och ſåſom den wiſe dör, ſå ock den galne. Job 18: 17. Pred. 9: 15. Pſ. 49: 11.

17. Derföre leddes mig lefwa; ty det behagade mig illa allt det under ſolene ſker, att det ſå allstings fåfängeligit och mödoſamt är. Job 3: 21. 14: 13.

18. Och mig leddes wid allt mitt arbete ſom jag under ſolene hade, att jag måſte lefwa det ene menniſko, ſom efter mig komma ſkulle; Job 20: 18. 27: 19. Pſ. 49: 18.

19. Ty ho wet, om han ſkall warda wis eller galen; och ſkall dock råda öfwer allt mitt arbete, det jag hafwer wisliga gjort under ſolen. Det är ock fåfängelighet.

20. Derföre wände jag mig, att mitt hjerta ſkulle aflåta af allo arbete, ſom jag gjorde under ſolene.

21. Ty en menniſka, ſom ſitt arbete med wishet, förnuft och ſkicklighet gjort hafwer, det måſte hon låta enom androm till arfs, den deruppå intet arbetat hafwer; det är ock fåfängelighet, och en ſtor olycka. Pſ. 39: 7. Klag. 5: 2.

22. Ty hwad får menniſkan af allt

ſitt arbete, och hjertans bekymmer, hon hafwer under ſolene; 1 Moſ. 3: 19. 31: 40.

23. Utan ſweda, grämelſe och ſorg, i alla ſina lifsdagar; ſå att ock hennes hjerta icke kan hafwa ro om nattena? Det är ock ſåfängelighet. Pred. 5: 16.

24. Är då nu menniſkone icke bättre äta och dricka, och göra ſine ſjäl goda dagar i ſitt arbete? Men det ſåg jag ock, att det kommer af Guds hand.

Pred. 3: 12, 22. Eſ. 56: 12. Luc. 12: 19, 20.

25. Ty ho hafwer gladare ätit, och kräſeligare lefwat, än jag? 1 Kon. 4: 22, ꝛc.

26. Ty den menniſka, ſom honom täck är, gifwer han wishet, förnuft och glädje; men ſyndarenom gifwer han olycko, att han förſamlar och lägger tillhopa, och det warder dock dem gifwet, ſom Gudi täck är; ty är det ock icke annat än jämmer.

Pſ. 97: 11. Ordſp. 2: 6. 13: 21, 22. 14: 11.

3. Capitlet.

Hedna omſorgs ſåfänga.

All ting hafwa ſin tid, och allt det man företager under himmelen hafwer ſina ſtund.

1 Chr. 12: 32. Eſ. 28: 24. Dan. 7: 12. Joh. 2: 4.

2. Födas hafwer ſin tid, dö hafwer ſin tid; plantera hafwer ſin tid, upprycka det ſom planteradt är hafwer ſin tid. 1 Moſ. 18: 10.

Job 14: 5. Ebr. 9: 27. 1 Moſ. 8: 22. Eſ. 17: 11.

3. Dräpa hafwer ſin tid, läka hafwer ſin tid; nederbryta hafwer ſin tid, bygga hafwer ſin tid. Jer. 25: 34.

Joh. 8: 20. 2 Cor. 6: 2. Luc. 19: 43, 44. Hagg. 1: 2, 4.

4. Gråta hafwer ſin tid, le hafwer ſin tid; klaga hafwer ſin tid, danſa hafwer ſin tid.

Ordſp. 14: 13. Klag. 5: 15. Joel 1: 12.

5. Förkaſta ſten hafwer ſin tid, förſamla ſten hafwer ſin tid; famntaga hafwer ſin tid, hafwa famntag fördrag hafwer ſin tid.

6. Uppſöka hafwer ſin tid, borttappa hafwer ſin tid; behålla hafwer ſin tid, bortkaſta hafwer ſin tid.

7. Sönderrifwa hafwer ſin tid, ſammanſömma hafwer ſin tid; tiga hafwer ſin tid, tala hafwer ſin tid.

Pſ. 39: 10. Am. 5: 13.

Job 39: 38. Ordſp. 17: 27, 28. Matth. 26: 62. 27: 12.

8. Älſka hafwer ſin tid, hata hafwer ſin tid; ſtrid hafwer ſin tid, frid hafwer ſin tid.

2 Sam. 13: 15. 1 Kon. 22: 1, 2, 3. 5: 4. 2 Chr. 14: 6.

9. Man arbete huru man will, ſå kan man intet mer uträtta.

10. Deraf ſåg jag den mödo, ſom Gud menniſkomen gifwit hafwer, att de deruti ſkola plågade warda.

11. Men han gör all ting wäl i ſinom tid, och låter deras hjerta ängſlas derom, huru det gå ſkall i werldene; ty menniſkan kan dock icke finna uppå det werk, ſom Gud gör, hwarken begynnelſe eller ända.

Ordſp. 19: 21. Eph. 1: 11. Job 37: 23.

12. Derföre märkte jag, att intet är bättre deruti, än att wara glad, och fara wäl med ſig i ſina dagar.

Pred. 2: 1, 24. Eſ. 22: 13.

13. Ty hwar och en menniſka, ſom äter och dricker, och är wid ett godt mod i allt ſitt arbete, det är en Guds gåfwa.

14. Jag märker, att allt det ſom Gud gör, det beſtår alltid; man kan intet lägga dertill, eller taga derifrå; och ſådant gör Gud, på det att man ſkall frukta honom. Pſ. 33: 11. Eſ. 46: 10.

15. Hwad Gud gör, det blifwer ſå, och hwad han göra will, det måſte ſke; ty han tänker dertill, och fullföljer det.

16. Ytterligare ſåg jag under ſolene domareſäte, der war ett ogudaktigt wäſende; och rättwiſones ſäte, der woro ogudaktige.

17. Då tänkte jag i mitt hjerta: Gud måſte döma den rättfärdiga och den ogudaktiga; ty allt det man företager, hafwer ſin tid, och all werk.

Pſ. 82: 1. Eſ. 10: 1, 2.

18. Jag ſade i mitt hjerta om menniſkors wäſende: Skulle Gud utwälja dem, och låter det dock ſynas, ſom de woro fä?

19. Ty menniſkone går ſåſom fä; ſåſom det dör, ſå dör ock hon, och hafwa alle enahanda anda; och menniſkan hafwer intet mer än fä; ty allt är fåfängelighet. Pſ. 78: 39. 49: 21.

20. Allt far till ett rum; allt är gjordt af ſtoft, och warder till ſtoft igen. Pſ. 146: 4.

21. Ho wet, om menniſkones ande far uppåt, och fänadens ande nederåt, under jordena?

22. Derföre ſäger jag, att intet är bättre, än att en menniſka är glad i ſitt arbete; ty det är hennes del. Ty ho will dertill komma henne, att hon ſer hwad efter henne ſke ſkall?

4. Capitlet.

Magts och höghets fåfänga.

Jag wände mig, och ſåg på alla dem ſom orätt lida under ſolene; och ſi, der woro deras tårar, ſom orätt lida, och hade ingen tröſtare; och de, ſom orätt gjorde, woro alltför mägtige, ſå att de ingen tröſtare få kunde.
Eſ. 5: 7. Job 35: 9.

2. Då priſade jag de döda, ſom allaredo afledne woro, mer än de lefwande, ſom ännu lif hade;

3. Och den ſom ännu icke är till, mer än dem båda, och icke förſöker det onda, ſom under ſolene ſker.

4. Jag ſåg på arbete och ſkicklighet i alla ſaker; der hatar hwar annan. Det är ock intet annat, än fåfänglighet och bekymmer;

5. Ty en dåre knäpper ſamman händerna, och fräter ſitt kött.

6. Bättre är en hand full i rolighet, än båda händerna fulla i mödo och jämmer. Ordſp. 15: 16. 17: 1.

7. Jag wände mig, och ſåg fåfänglighet under ſolene.

8. En är enſam, och icke ſjelf annar, och hafwer hwarken barn eller ſyſkon; likwäl är ingen ände på hans arbete, och hans ögon warda aldrig mätt af rikedomar. För hwem arbetar jag dock, och gör icke mine ſjäl godt? Det är ju ock fåfänglighet, och ondt bekymmer.
Ordſp. 27: 20. 30: 15. Pred. 5: 9. Eſ. 56: 11.

9. Så är nu bättre twå än en; ty de hafwa dock gagn af deras arbete.
1 Moſ. 2: 18. Ordſp. 5: 19.

10. Faller en af dem, ſå hjelper hans ſtallbroder honom upp igen. We honom, ſom är allena; faller han, ſå är ingen annar för handene, ſom honom upphjelper.

11. Och när twå ligga tillhopa, wärma de ſig; huru kan en enſammer blifwa warm?

12. En kan warda öfwerwunnen, men twå kunna ſtå emot; ty ett trefaldt rep går icke lätteliga ſönder.

13. Ett fattigt barn och wiſt är bättre än en gammal Konung, ſom en dåre är, och kan icke taga ſig wara.
Pred. 2: 13.

14. En kommer utaf fängelſe till Konungawälde, och en, ſom i Konungawälde född är, warder fattig.
Pſ. 113: 7, 8. Luc. 1: 52.

15. Och jag ſåg, att alle lefwande under ſolene wandrade med ett annat barn, ſom i deß andras ſtad uppkomma ſkulle. 2 Sam. 15: 13. 1 Kon. 1: 5.

16. Och på folket, ſom för honom gick, war ingen ände; och de ſom efter honom gingo, gladdes dock intet wid honom; det är ju ock intet annat, än fåfänglighet och jämmer.
2 Sam. 18: 14, 15. 1 Kon. 1: 49, 50.

17. Bewara din fot, när du går till Guds hus, och kom till att höra; det är bättre, än de dårars offer; ty de weta icke hwad ondt de göra.
1 Sam. 15: 22. Ordſp. 15: 8. 21: 27. Oſ. 6: 6.

5. Capitlet.

Rätt lyckſalighets wäg.

War icke för haſtig med dinom mun, och låt ditt hjerta icke haſta till att något tala inför Gud; ty Gud är i himmelen, och du på jordene; derföre låt din ord wara få.
Ordſp. 29: 11. Jac. 1: 19. Matth. 6: 7.

2. Ty der många omſorger äro, der komma drömmer, och der mång ord äro, der hörer man en dåra.
Ordſp. 10: 19.

3. När du gör Gudi ett löfte, ſå fördröj icke fullkomnat; ty han hafwer intet behag till dårar. Hwad du lofwar, det håll.
4 Moſ. 30: 3. 5 Moſ. 23: 21. Pſ. 76: 12.

4. Det är bättre att du intet lofwar, än att du icke håller det du lofwar.

5. Städ icke dinom mun, att han förförer ditt kött, och ſäg icke för Ängelen: Jag är oſkyldig. Gud måtte wredgas öfwer dina röſt, och fördöma all dina händers werk. Ordſp. 20: 9. 28: 13.

6. Der månge drömmer äro, der är fåfängelighet, och många ord; men frukta du Gud.

7. Ser du enom fattigom ſke orätt, och rätt och rättwiſo i landena borttagas, förundra dig icke deröfwer; ty det är ännu en högre wäktare öfwer de höga, och äro ännu högre öfwer de båda.

Mich. 3: 3. Ordſp. 22: 8. Col. 3: 25. 1 Theß. 4: 6.

8. Deröfwer är Konungen i hela landet, att marken må warda brukad.

9. Den ſom älſkar penningen, han warder aldrig mätt af penningar, och den der rikedom kär hafwer, han ſkall ingen nytto få deraf; det är ock fåfängelighet. Ordſp. 13: 7.

Job 20: 18. 27: 16, 17. Pſ. 49: 11. Hagg. 1: 6.

10. Ty der mycket gods är, der äro månge ſom ätat; och hwad nytto hafwer han deraf, ſom det hafwer, annat än att han ſer deruppå med ögonen?

11. Den der arbetar, honom är ſömnen ſöt, ehwad han hafwer litet eller mycket ätit; men dens rikas öfwerflödighet ſtäder honom icke ſofwa.

12. Det är en ond plåga, ſom jag ſåg under ſolene, nämliga att rikedomar warda förwarade honom till ſkada, ſom dem äger. 1 Tim. 6: 9.

13. Ty den rike förgås med ſtor jämmer; och om han hafwer födt en ſon, honom blifwer intet i händerna.

14. Såſom han är naken kommen af ſitt moderlif, ſå far han bort igen, ſom han kommen är; och tager intet med ſig af allt ſitt arbete i ſine hand, när han bortfar.

Job 1: 21. 27: 19. Pſ. 49: 18. 1 Tim. 6: 7.

15. Det är en ond plåga, att han ſå hädanfar, ſom han kommen är; hwad hjelper det honom då, att han i wädret arbetat hafwer?

16. Alla ſina lifsdagar hafwer han ätit i mörkret, och i ſtor grämelſe, och krankhet, och bedröfwelſe.

17. Så håller jag det nu för det bäſta, när man äter och dricker, och är wid ett godt mod, i allt arbete, ſom en gör under ſolene alla ſina lifsdagar, ſom Gud honom gifwer; ty det är hans del. Pred. 3: 13.

18. Ty hwilko menniſko Gud gifwer rikedom, och ägodelar, och wälde, att hon deraf äter och dricker på ſin del, och är glad i ſitt arbete, det är en Guds gåfwa. Pred. 6: 2.

19. Ty han tänker icke mycket på detta elända lifwet, efter Gud fröjdar hans hjerta.

6. Capitlet.

Girighet och mißnöje.

Det är ett ondt ting, ſom jag ſåg under ſolene, och är allmänneligit med menniſkorna:

2. En, hwilkom Gud hafwer gifwit rikedom, ägodelar och äro, och honom fattas intet, det hans hjerta begärar, och Gud gifwer honom dock icke magt till att nyttja, utan en annar förtärer det; det är fåfängelighet, och en ond plåga.

Pred. 3: 13. 5: 17, 18. Luc. 12: 19, 20.

3. Födde han än hundrade barn, och hade ſå långt lif, att han i mång år lefde, och hans ſjäl kunde icke mätta ſig af ägodelar, och blefwe utan graf; om honom ſäger jag, att en otida född är bättre än han.

4. Ty han kommer i fåfängelighet, och i mörker far han bort, och hans namn blifwer betäckt i mörker.

Job 7: 9, 10. 14: 10.

Pred. 1: 11. 2: 16. 9: 5, 6. Eſ. 26: 14.

5. Han hafwer ingen glädje af ſolene, och hafwer ingen ro, hwarken här eller der.

6. Om han än lefde i tuſend år, ſå är han aldrig wäl tillfrids. Kommer det icke allt uti ett rum?

7. Hwarjo och ene menniſko är arbete pålagdt, efter hennes mått; men hjertat kan icke blifwa derwid.

1 Moſ. 3: 19. 1 Cor. 7: 20.

8. Ty hwad uträttar en wis mer än en dåre? Hwad tager ſig den fattige före, att han will wara ibland de lefwande?

9. Det är bättre att bruka de ägodelar, ſom för handene äro, än fara efter andra; det är ock fåfängelighet och jämmer.

10. Hwad äret? Faſtän en högt berömder är, ſå wet man dock, att han

är en menniſka, och kan icke träta med det ſom honom för mägtigt är. Ap. G. 9: 5.

11. Ty fåfängeligheten är alltför mycken. Hwad hafwer en menniſka mer deraf?

7. Capitlet.

Rätta medel till lyckſalighet.

Ty ho wet hwad menniſkone nyttigt är i ſin lifstid, medan hon lefwer i ſine fåfängelighet, hwilken är ſom en ſkugge? Eller ho will ſäga menniſkone, hwad efter henne komma ſkall under ſolene? Job 14: 2, 21. Pred. 8: 7, 17.

2. Ett godt rykte är bättre än god ſalwa, och dödſens dag bättre än födelſedagen. Ordſp. 22: 1. Luc. 16: 22.

3. Bättre är gå i ſorgahus än i gäſtabådshus; uti det ena är alla menniſkors ändalykt, och den lefwande lägger det uppå hjertat. Jac. 4: 9. Pſ. 39: 5.

4. Sörja är bättre än le; ty genom ſorg warder hjertat förbättradt.

5. De wiſas hjerta är i ſorgahuſet, och dårars hjerta i glädjehuſet.

6. Bättre är höra dens wiſas ſtraff, än att höra dårars ſång. Pſ. 141: 5. Ordſp. 17: 10.

7. Ty dårars löje är ſåſom ſprakande af törne under grytone; och det är ock fåfängelighet.

8. En genwördig gör en wiſan owiljog, och förderfwar ett mildt hjerta.

9. Änden på ett ting är bättre än deß begynnelſe; en tålig ande är bättre än en hög ande. Matth. 10: 22. 24: 13. Ordſp. 14: 29. Matth. 5: 5.

10. War icke haſtig till wrede; ty wreden hwilar uti ens dåras hjerta. Pſ. 37: 7, 8. Jac. 1: 19, 20.

11. Säg icke: Hwad är det, att de förra dagar woro bättre än denne? Ty du frågar ſådant icke wisliga.

12. Wishet är god med arfwedelen, och hjelper, att en kan glädja ſig af ſolene. Ordſp. 3: 15, 16. 8: 21.

13. Ty wishet beſkärmar; penningar beſkärma ock; men wisheten gifwer lif honom, ſom henne hafwer.

14. Se på Guds werk; ty ho kan rätta det han gör krokot? Job 12: 14, 15.

15. J goda dagar war glad, och den onda dagen tag ock till godo; ty denna ſkapade Gud jemte den andra, att menniſkan icke ſkall weta hwad tillkommande är. Phil. 4: 12.

16. Jag hafwer allahanda ſett i mine fåfängelighets tid: Det är en rättfärdig, och förgås i ſine rättfärdighet; och det är en ogudaktig, ſom länge lefwer i ſine ondſko.

17. War icke allt för mycket rättfärdig, ej heller för mycket wis, att du icke förderfwar dig.

18. War icke allt för mycket ogudaktig, och galnas icke, att du icke dör i otid. Pſ. 10: 4. Gal. 6: 7. Pſ. 55: 24. 73: 19.

19. Det är godt att du detta fattar, och att du ock icke ſläpper det andra utu dine hand; ty den der Gud fruktar, han undkommer det allt.

20. Wishet ſtärker den wiſa, mer än tio wäldige, ſom i ſtadenom äro. Ordſp. 21: 22. 24: 5.

21. Ty det är ingen menniſka på jordene, ſom godt gör, och icke ſyndar. 1 Kon. 8: 46. 2 Chr. 6: 36. Ordſp. 20: 9. 1 Joh. 1: 8.

22. Lägg ock icke på hjertat allt det man ſäger; på det du icke ſkall höra din tjenare banna dig. 1 Sam. 10: 27. 2 Sam. 16: 10.

23. Ty ditt hjerta wet, att du ock ofta androm bannat hafwer.

24. Sådant allt hafwer jag förſökt wisliga. Jag tänkte: Jag will wara wis; men wisheten kom långt ifrå mig. Ordſp. 16: 9.

25. Det är fjerran, hwad ſkall det warda? Och det är faſt djupt, ho kan finnat?

26. Jag wände mitt hjerta till att förfara, och uppſpörja, och uppſöka wishet och konſt, till att förfara de ogudaktigas dårhet, och de galnas willfarelſe;

27. Och fann, att en ſådana qwinna, hwilkens hjerta är nät och ſnara, och hennes händer bojor äro, är bittrare än döden: Den Gudi täck är, han undkommer henne; men ſyndaren warder genom henne fången. Ordſp. 5: 3, 4. 22: 14.

28. Si, det hafwer jag funnit, ſäger Predikaren, hwart efter det andra, att jag måtte finna konſt.

29. Och min ſjäl ſöker ännu, och hafwer intet funnit. Ibland tuſende hafwer jag funnit en man; men ingen qwinno hafwer jag funnit ibland alla.

30. Allena ſkåda härtill: Jag hafwer funnit, att Gud hafwer gjort menniſkona rätta; men de ſöka många konſter. 1 Moſ. 1: 27. Jer. 17: 9.

8. Capitlet.

Förſigtig wandel lyckos grund.

Ho är ſom en wis? Och ho kan det uttyda? Menniſkones wishet upplyſer hennes anſigte; men den der oförwägen är, honom hatar man. Ordſp. 15: 14.

2. Jag håller Konungens ord, och Guds ed. Matth. 22: 21. 1 Petr. 2: 17.

3. War icke för haſtig till att gå ifrå hans anſigte, och blif icke i en ond ſak; ty han gör hwad honom lyſter.

4. I Konungens ord är magt, och ho kan ſäga till honom: Hwad gör du? Ordſp. 16: 15. 19: 12. 20: 2.

5. Den der budet håller, han ſkall intet ondt förſöka; men ens wis mans hjerta wet tid och ſätt. Rom 13: 3. 1 Petr. 2: 14.

6. Ty hwart och ett anſlag hafwer ſin tid och ſätt; ty menniſkones olycka är mycken med henne.

7. Ty hon wet icke hwad warit hafwer; och ho kan ſäga henne, hwad warda ſkall?

8. En menniſka hafwer icke magt öfwer andan, till att förmena andan; och hafwer icke magt i dödſens tid, och warder icke lös gifwen i ſtridene; och ett ogudaktigt wäſende hjelper den ogudaktiga intet. Pſ. 31: 16. Job 14: 5. Pſ. 39: 5.

9. Allt det hafwer jag ſett, och gaf mitt hjerta till all werk, ſom ſke under ſolene: En menniſka råder underſtundom öfwer den andra ſig till ſkada. Pſ. 82: 6, 7.

10. Och der ſåg jag ogudaktiga, ſom begrafne woro; ſom gångit och wandrat hade i heligt rum, och woro förgätne i ſtaden, att de ſå gjort hade; det är ock fåfängelighet.

11. Efter det icke ſtraxt går domen öfwer onda gerningar, warder menniſkones hjerta fullt till att göra ondt. Job 35: 15.

12. Om en ſyndare hundrade reſor illa gör, och dock länge lefwer, ſå wet jag likwäl, att dem warder wäl gångande, ſom Gud frukta, de ſom hans anſigte frukta. 5 Moſ. 6: 24. Eſr. 8: 22. Pſ. 33: 18, 19: Ordſp. 14: 11.

13. Ty dem ogudaktiga warder icke wäl gångandes, och ſåſom en ſkugge ſkola de icke länge lefwa, ſom icke Gud frukta.

14. Det är en fåfängelighet, ſom ſker uppå jordene. Några äro rättfärdige, och dem går, ſåſom de hade de ogudaktigas gerningar gjort; och några äro ogudaktige, och dem går, ſåſom de hade de rättfärdigas gerningar gjort. Jag ſade: Det är ock fåfängelighet. Pſ. 44: 18. 37: 35. 73: 3. Pred. 2: 15. 9: 2.

15. Derföre priſade jag glädjena, att menniſkan intet bättre hafwer under ſolene, än äta och dricka, och wara glad; och ſådant får hon af ſitt arbete i ſine lifsdagar, ſom Gud henne gifwer under ſolene. Pred. 9: 7.

16. Jag gaf mitt hjerta till att weta wishet, och till att ſkåda den wedermödo, ſom på jordene ſker; att ock en hwarken dag eller natt får ſömn i ſin ögon.

17. Och jag ſåg all Guds werk; ty en menniſka kan icke finna det werk, ſom under ſolene ſker; och ju mer menniſkan arbetar till att ſöka, ju mindre finner hon. Om hon än ſäger: Jag är wis, och wet det, ſå kan hon dock icke finnat.

9. Capitlet.

Fromhets och ſnällhets öde.

Ty jag hafwer allt ſådant lagt på hjertat, till att ranſaka allt detta, att några rättfärdige och wiſe äro, hwilkes underdåner i Guds hand äro. Dock wet ingen menniſka någors kärlek, eller hat, ſom han hafwer för ſig.

2. Det wederfars ſå dem ena ſom dem andra; dem rättfärdiga, ſåſom dem orättfärdiga; dem goda och rena, ſåſom dem orena; dem ſom offrar, ſåſom honom ſom intet offrar. Såſom det

går dem goda, ſå går det ock ſyndarenom; ſåſom menedarenom går, ſå går ock honom, ſom eden fruktar. Job 9: 22. 21: 7. Pſ. 73: 12, 13. Pred. 2: 15. 8: 14. Jer. 12: 1.

3. Det är en ond ting ibland allt det ſom under ſolene ſker, att dem ena ſå går ſom den andra; deraf warder ock menniſkones hjerta fullt med arghet, och galenſkap är i deras hjerta, ſå länge de lefwa; ſedan måſte de dö.

4. Hwad ſkall man då af de båda utwälja? Så länge ſom man lefwer, ſkall man hoppas; ty en lefwande hund är bättre än ett dödt lejon.

5. Ty de lefwande weta, att de ſkola dö; men de döde weta intet, de förtjena ock intet mer; ty deras åminnelſe är förgäten;

6. Så att man icke mer älſkar dem, hatar eller afundas wid dem; och hafwa ingen del mer på werldene i allo thy, ſom under ſolene ſker.

7. Så gack bort, och ät ditt bröd med fröjd, drick ditt win med godt mod; ty din werk täckas Gud. Pred. 2: 24. 3: 12, 13, 22. 5: 17, 18. 8: 15.

8. Låt din kläder alltid wara hwit, och låt icke fattas ſalwo på ditt hufwud. Eſ. 22: 13. 56: 12. Luc. 12: 19. 1 Cor. 15: 32.

9. Bruka din tid med dine huſtru, den du älſkar, ſå länge du behåller detta fåfängeliga lifwet, det (Gud) dig under ſolene gifwit hafwer, ſå länge ditt fåfängeliga lif warar; ty det är din del i lifwena, och i ditt arbete, ſom dig under ſolene gifwit är.

10. Allt det dig förekommer att göra, det gör friliga; ty i grafwene, dit du far, är hwarken gerning, konſt, förnuft eller wishet. Jer. 48: 10. Job 17: 13. Pſ. 6: 6. 115: 17. Eſ. 38: 18.

11. Jag wände mig, och ſåg huru det tillgår under ſolene, att det icke hjelper till att löpa, att man är ſnar; till ſtrid hjelper icke, att man är ſtark; till bergning hjelper icke, att en är ſnäll; till rikedom hjelper icke wara klok; att en hafwer ynneſt, hjelper icke att han ſin tingeſt wäl kan; utan det ſtår allt till tiden och lyckona. Pſ. 127: 1.

12. Ock wet menniſkan icke ſin tid; utan ſåſom fiſkarna warda fångne med en ſkadelig krok, och ſåſom foglarna warda fångne med ſnarone, ſå warda ock menniſkorna bortryckte i ondom tid, när han haſteliga kommer öfwer dem. Job 34: 20. Marc. 13: 33, 35. Luc. 12: 20.

13. Jag hafwer ock ſett denna wisheten under ſolene, den mig ſtor ſyntes:

14. Att en liten ſtad war, och fögo folk derinne, och kom en mägtig Konung, och belade honom, och byggde ſtor bålwerk der omkring;

15. Och derinne wardt funnen en fattig wis man, den med ſine wishet kunde hjelpa ſtaden, och ingen menniſka tänkte på den ſamma fattiga mannen.

16. Då ſade jag: Wishet är ju bättre än ſtarkhet. Likwäl wardt dens fattigas wishet föraktad, och hans ord wordo intet hörd. Ordſp. 21: 22. Pred. 7: 20.

17. Detta wåller, de wiſas ord gälla mer när de ſtilla, än herrarnas rop när de dårar.

18. Ty wishet är bättre än harneſk; men en endaſte ſkalk förderfwar mycket godt.

10. Capitlet.

Öfwerhet och underſåtare.

Onda flugor förderfwa goda ſalwo; derföre är dårſkap ſtundom bättre än wishet och ära.

2. Ty dens wiſas hjerta är på hans högra hand; men dens galnas hjerta är på hans wenſtra.

3. Och ändå att den galne ſjelf galen är i ſin anſlag, håller han likwäl alla för galna.

4. Derföre, om ens wäldigs mans trug hafwer framgång emot din wilja, ſå gif dig icke öfwer; ty unddraga ſtillar mycket ondt. Ordſp. 19: 11.

5. Det är ännu en uſel ting, ſom jag ſåg under ſolene, nämliga oförſtånd, det ibland de wäldiga allmänneligit är; Job 34: 30.

6. Att en dåre ſitter i ſtora wärdighet, och de rike ſitta nedre.

7. Jag ſåg tjenare på häſtar, och Förſtar gå till fots, ſåſom tjenare.

8. Men den ena grop grafwer, han ſkall ſjelf falla deruti; och den en gård rifwer, honom ſkall ſtinga en orm. Pſ. 7: 16. Ordſp. 11: 27. 26: 27. Eſ. 59: 4.

9. Den der ſtenar bortwältar, han ſkall hafwa der mödo med; den ſom wed klyfwer, han warder ſargad deraf.

10. Då ett jern ſlött warder, och miſter ſkarpheten, ſå måſte man med mödo hwäßat igen; alltſå följer ock wisdom efter flit.

11. En lackare är icke bättre än en orm, ſom obeſworen ſtinger. Pſ. 52: 4.

12. De ord, ſom gå af ens wis mans mun, äro täckelig; men ens dåras läppar uppſwälja honom. Ordſp. 10: 11, 20. 12: 18. 15: 24.

13. Begynnelſen på hans ord är dårſkap, och änden är ſkadelig galenſkap.

14. En dåre hafwer mång ord; ty menniſkan wet icke hwad warit hafwer; och ho will ſäga henne, hwad efter henne komma ſkall? Pred. 8: 7.

15. De dårars arbete warder dem ſwårt, efter man icke wet gå in i ſtaden.

16. We dig, land, hwilkets Konung barn är, och hwilkets Förſtar bittida äta. Eſ. 3: 4. 5: 11.

17. Wäl är dig, land, hwilkets Konung ädla är, och hwilkets Förſtar äta i rättom tid, till ſtyrko, och icke till wälluſt.

18. Ty för lättjas ſkull förfalla bjelkarna, och för förſummeliga händers ſkull warder huſet drypande.

19. Det wåller, att de bereda bröd till wälluſt, och winet måſte glädja de lefwande, och penningen måſte dem allt uträtta.

20. Banna icke Konungenom i ditt hjerta, och banna icke dem rika i dinom ſängakammar; ty foglarna under himmelen föra dina röſt, och de der wingar hafwa, ſäga det efter. 2 Moſ. 22: 28. Rom. 13: 2. Jer. 23: 24.

11. Capitlet.

Gifmildhet, wishet, ängſlighet.

Låt ditt bröd fara öfwer watten, ſå warder du det finnandes i längdene. Luc. 14: 13, 14. Ordſp. 19: 17.

2. Skift ut emellan ſju, ock emellan åtta; ty du wetſt icke, hwad olycka på jordene komma kan. Pſ. 41: 2, 3. Eſ. 58: 7, ꝛc.

3. När molnſkyarna fulle äro, ſå gifwa de regn på jordena; och när trät faller, det falle ſöderut, eller norrut, på hwilket rum det faller, der blifwer det liggandes.

4. Den ſom aktar på wädret, han ſår intet, och den ſom uppå ſkyarna ſkådar, han ſkär intet upp.

5. Såſom du icke wetſt wädrens wäg, och huru benen i moderlifwet tillredd warda, ſå kan du ock icke weta Guds werk, ſom han allt gör. Pſ. 139: 14. Job 36: 24, 25. Pred. 3: 11.

6. Så dina ſäd om morgonen, och håll icke upp med dine hand om aftonen; ty du wetſt icke, hwilketdera bättre lyckas kan; och om både lyckades, ſå wore det deß bättre. 2 Cor. 9: 7. Gal. 6: 9.

7. Ljuſet är ſött, och ögomen är ljuft att ſe ſolena.

8. Om en menniſka i lång tid lefwer, och är glad i all ting, ſå tänker han dock allenaſt på de onda dagar, att de ſå månge äro; ty allt det honom wederfars, är fåfänglighet.

9. Så gläd dig nu, du yngling, i dinom ungdom, och låt ditt hjerta wara gladt i dinom ungdom; gör hwad dino hjerta lyſter, och dinom ögon behagar; **och wet, att Gud ſkall, för allt detta, hafwa dig fram för domen.** Pred. 2: 1, 10. 12: 14. Matth. 12: 36. 2 Cor. 5: 10.

10. Lägg bort ſorg utaf ditt hjerta, och kaſta bort det onda ifrå dinom kropp; ty barndom och ungdom är fåfänglighet.

12. Capitlet.

Ålders beſwär. Guds dom.

Tänk uppå din Skapare i dinom ungdom, förr än de onda dagar komma, och åren nalkas, då du warder ſägandes: De behaga mig intet; Pſ. 119: 9. 71: 17, 18.

2. Förr än ſolen och ljuſet, månen och ſtjernorna mörka warda, och molnen igenkomma efter regn;

3. På den tid, då wäktarena i huſet darra, och de ſtarke kröka ſig, och mölnarena ſtå fåfänge, derföre att de ſå få wordne äro; och ſynen warder mörk genom fenſtren;

4. Och dörrarna på gatone tillſlutna warda, ſå att röſten af qwarnene tyſtnar, och uppwaknar när foglen ſjunger, och ſångſens döttrar warda nedertryckta;

5. Så att de ock för höjderna frukta ſig, och rädas på wägen; när mandelträt blomſtras, och gräshoppan förtynges, och all luſt förgås; ty menniſkan far dit hon ewinnerliga blifwa ſkall; och de ſom gråta, gå omkring på gatone;

6. Förr än ſilftåget bortkommer, och guldkällan utlöper, och ämbaret giſtnar wid brunnen, och hjulet ſöndergår wid brunnen.

7. **Ty ſtoftet måſte åter komma till jord igen, ſåſom det warit hafwer, och anden till Gud igen, den honom gifwit hafwer.** 1 Moſ. 3: 19.
Pſ. 31: 6. Jon. 4: 3. Luc. 23: 46. 1 Moſ. 2: 7.

8. Allt är fåfängelighet, ſade Predikaren; allt är fåfängelighet. Pred. 1: 2.

9. Den ſamme Predikaren war icke allenaſt wis; utan han lärde ock folket god lärdom, och märkte, och utranſakade, och ſammanſatte mång ordſpråk. 1 Kon. 4: 31, 32.

10. Predikaren ſökte, att han måtte finna tacknämlig ord, och ſkref rätt ſanningenes ord.

11. Denna de wiſas ord äro ſpjut och naglar, ſkrefne genom förſamlingenes mäſtare, och gifne af enom herda. Eſ. 49: 2. Jer. 23: 29. Ebr. 4: 12.

12. Tag dig wara, min ſon, för andra flere; ty ingen ände är uppå att dikta böcker, och mycken predikan gör kroppen trött.

13. Låt oß höra hufwudſummona till all lärdom: **Frukta Gud, och håll hans bud; ty det hörer allom menniſkom till.** 5 Moſ. 6: 1, 2, 24.

14. **Ty Gud ſkall hafwa fram alla gerningar för domen; ja, ock de der fördolda äro, ehwad de äro goda eller onda.**
Pred. 11: 9. 1 Cor. 4: 5. 2 Cor. 5: 10.

Ände på Salomos Predikare.

Salomos Höga Wiſa.

1. Capitlet.

Brudens längtan efter Brudgummen.

Salomos Höga Wiſa.

2. Han kyße mig med ſins muns kyßande; ty din bröſt äro ljufligare än win; Pſ. 45: 3. Hög. W. 4: 10. Eſ. 66: 11, 13.

3. Att man må lukta din goda ſalwo; ditt Namn är en utgjuten ſalwa; derföre hafwa pigorna dig kär.

4. Drag mig efter dig, ſå löpe wi; Konungen förde mig in uti ſin kammar: Wi fröjde oß, och äre glade öfwer dig; wi tänke uppå din bröſt mer än uppå win; de fromme älſka dig. Joh. 6: 44. Pſ. 2: 6. Joh. 14: 3.

5. Jag är ſwart, men ganſka täck, I Jeruſalems döttrar, ſåſom Kedars hyddor, ſåſom Salomos tapeter.
Pſ. 45: 12, 14. Eſ. 61: 10.

6. Ser icke derefter, att jag ſå ſwart är; ty ſolen hafwer bränt mig; mins moders barn wredgas emot mig. Man hafwer ſatt mig till wingårdswakterſko; men min wingård, den jag hade, bewarade jag icke. Eſ. 5: 12.

7. Säg mig du, den min ſjäl älſkar, hwar du beter, hwar du hwilar om middagen; att jag icke ſkall gå hit och dit, till dina ſtallbröders hjordar.

8. Känner du dig icke, du dägeligaſta ibland qwinnor, ſå gack uppå fårens fotſpår, och bet din kid wid herdahuſen. Matth. 16: 24.

9. Jag liknar dig, min kära, wid mitt reſigtyg, wid Pharaos wagnar.

10. Dina kinder ſtå ljufliga i ſpann, och din hals i kedjo. Pſ. 45: 15.

11. Wi wilje göra dig gyldene ſpann med ſilfdoppor.

12. Då Konungen wände ſig hit, gaf min nardus ſina lukt.

13. Min wän är mig ett knippe af myrrham, det emellan min bröſt hänger. Pſ. 45: 9.

14. Min wän är mig en drufwa Copher, uti de wingårdar i EnGedi.
15. Si, min kära, du äſt dägelig; dägelig äſt du, din ögon äro ſåſom dufwoögon.
16. Si, min wän, du äſt dägelig och ljuflig; wår ſäng grönſkas.
17. Wår hus bjelkar äro cedreträ; wåre ſparrar äro cypreß.

2. Capitlet.

Luſt och nöd gå Chriſto och bruden lika an.

Jag är ett blomſter i Saron, och en lilja i dalenom.
2. Såſom en ros ibland törne, ſå är min kära ibland döttrarna.
Oſ. 14: 6, 7.
3. Såſom ett äpleträ ibland ſkogsträ, ſå är min wän ibland ſönerna; jag ſitter under dens ſkugga, ſom jag begärar, och hans frukt är minom hals ſöt.
Pſ. 91: 1, 2. Upp. 2: 7. 22: 2. Pſ. 19: 11. 119: 103.
4. Han hafwer mig in uti winkällaren, och kärleken är hans baner öfwer mig. Eſ. 55: 1.
5. Han wederqwicker mig med blomſter, och uppfriſkar mig med äple; ty jag är krank af älſkog.
6. Hans wenſtra hand ligger under mitt hufwud, och hans högra hand omfamnar mig.
7. Jag beſwär eder, Jeruſalems döttrar, wid rår, eller wid hinder i markene, att I icke uppwäcken eller omaken mina käreſto, tilldeß henne ſjelf lyſter.
8. Detta är mins wäns röſt; ſi, han kommer, och ſpringer på bergen, och ſpringer på högarna.
9. Min wän är lik enom råbock, eller ungom hjort; ſi, han ſtår bak wår wägg, och ſer genom fenſtret, och gluggar genom gallret.
10. Min wän ſwarar, och ſäger till mig: Statt upp, min kära, min dägeliga, och kom hit.
11. Ty ſi, wintren är förgången, regnet är öfwerſtåndet, och är ſin wäg;
12. Blomſtren äro utgångna på markene; wårtiden är kommen, och turturdufwan låter ſig höra i wårt land;
13. Fikonaträt är knoppadt, winträn blomſtras, och gifwa ſina lukt; ſtatt upp, min kära, och kom, min dägeliga, kom hit.
14. Min dufwa uti ſtenklyftor, uti bergsrefwor, låt mig ſe ditt anſigte, låt mig höra dina röſt; ty din röſt är ſöt, och ditt anſigte ljufligit.
15. Tager oß räfwar, de ſmå räfwar, ſom förderfwa wingårdar; ty wåra wingårdar blomſtras.
Heſ. 13: 4. Ap. G. 20: 29, ꝛc.
16. Min wän är min, och jag är hans, den der beter ibland roſer;
Oſ. 2: 19, 20. 1 Cor. 6: 17. Pſ. 23: 1, 2.
17. Intilldeß att dagen ſwal warder, och ſkuggorna afwika; wänd om, blif ſåſom en rå, min wän, eller ſåſom en ung hjort på ſkiljebergen.

3. Capitlet.

Chriſtus, brudens beſkydd.

Jag ſökte om nattena i mine ſäng den min ſjäl kär hade; jag ſökte, men jag fann honom intet. Eſ. 49: 14.
2. Jag will ſtå upp och gå omkring i ſtaden, på gator och gränder, och ſöka den min ſjäl kär hafwer; jag ſökte, men jag fann honom intet.
3. Mig funno wäktarena, ſom kringom i ſtaden gå: Hafwen I icke ſett den min ſjäl kär hafwer? Heſ. 3: 17.
4. Då jag kom litet framom dem, ſå fann jag den min ſjäl kär hafwer; jag håller honom, och will icke öfwergifwa honom, tilldeß jag hafwer honom in uti mine moders hus, uti mins moders kammar.
5. Jag beſwär eder, I Jeruſalems döttrar, wid rår och hinder på markene, att I icke uppwäcken mina käro, eller omaken henne, tilldeß henne ſjelf lyſter.
6. Ho är denna, ſom uppgår utur öknene, ſåſom en rök af myrrham, rökelſe och allahanda apothekares pulwer? Pſ. 141: 2. Upp. 5: 8.
7. Si, omkring Salomos ſäng ſtå ſextio ſtarke, utaf de ſtarka i Iſrael;
8. Alle hålla de ſwärd, och äro behändige till ſtrids; hwardera hafwer ſitt ſwärd wid ſina ſido, för fruktans ſkull, om nattena.

9. Konung Salomo lät göra ſig ett ſängerum af Libanons trä;

10. Deß ſtodar woro af ſilfwer, täckelſen af guld, ſätet af purpur, bottnen deruti war luſteliga lagd för Jeruſalems döttrars ſkull.

11. Går ut I Zions döttrar, och ſkåder Konung Salomo, i den krono, der hans moder honom med krönt hafwer, på hans bröllopsdag, och på hans hjertas fröjds dag. Eſ. 62: 5. Upp. 19: 7.

4. Capitlet.

Brudens dägelighet. Chriſti kärlek.

Si, min kära, du äſt dägelig, ſi, dägelig äſt du; din ögon äro ſåſom dufwoögon, emellan dina lockar; ditt hår är ſåſom getahjordar, ſom klippte äro på det berget Gilead. Eph. 5: 27. 1: 18.

2. Dina tänder äro ſåſom hjordar med afklippta ull, ſom twagne komma utu wattnet, hwilke alleſamman äro hafwande med twillingar, och ingen af dem är ofruktſam. 1 Petr. 1: 19.

3. Dine läppar äro ſåſom ett roſenfärgadt ſnöre, och ditt tal ljufligit; dine kinder ſåſom ſtörden på granatäplet, emellan dina lockar.

4. Din hals är ſåſom Davids torn, gjord med bröſtwärn, der tuſende ſköldar uppå hänga, och allahanda de ſtarkas wapen. Neh. 3: 25. Heſ. 27: 10, 11.

5. Din tu bröſt äro ſåſom twå unga råtwillingar, hwilke ibland roſer i bet gå; Hög. W. 7: 3, 7.

6. Tilldeß dagen ſwal warder, och ſkuggorna afwika; jag will gå till myrrhamsberget, och rökelſehögen. Hög. W. 2: 17.

7. Du äſt med allone dägelig, min kära, och ingen fläck är på dig. Eph. 5: 27.

8. Kom, min brud, ifrå Libanon, kom ifrå Libanon; gack in, träd hit ifrån Amana kulle, ifrå Senir och Hermons kulle, ifrå lejonens boning, ifrå de leoparders berg.

9. Du hafwer tagit mig hjertat bort, min ſyſter, kära brud, med ett ditt öga, och med ene dine halskedjo. Jer. 31: 20. Oſ. 2: 19.

10. Huru dägelig äro din bröſt, min ſyſter, kära brud; din bröſt äro luſtigare än win, och din ſalwos lukt öfwergår alla örter.

11. Dine läppar, min brud, äro ſåſom drypande hannogskaka; hannog och mjölk är under dine tungo, och din kläders lukt är ſåſom lukt af Libanon. Oſ. 14: 6, 7. Pſ. 19: 11.

12. Min ſyſter, kära brud, du äſt en tillſluten örtagård; en tillſluten källa, en förſeglad brunn.

13. Din frukt är ſåſom en luſtgård af granatäple med ädla frukter, cyper med nardus;

14. Nardus med ſaffran, calmus och canel, med allahanda Libanons trä; myrrham och aloes med alla bäſta örter;

15. Såſom en örtegårds brunn, ſåſom en brunn af lefwande watten, det af Libanon flyter.

16. Statt upp, nordanwäder, och kom, ſunnanwäder, och blås igenom min örtegård, att hans örter måga drypa. Min wän komme uti ſin örtegård, och äte ſina ädla frukter.

5. Capitlet.

Chriſtus bjudes. Hans ſkönhet.

Jag kom, min ſyſter, kära brud, uti min örtegård; jag hafwer mitt myrrham, ſamt med mina örter, uppſkurit; jag hafwer ätit mina hannogskako, ſamt med minom hannog; jag hafwer druckit mitt win med mine mjölk; äter, mine käre, och dricker, mine wänner, och warder druckne. Hög. W. 4: 12. Ordſp. 9: 5. Eſ. 55: 1, 2.

2. Jag ſofwer, och mitt hjerta wakar; der är mins wäns röſt, ſom klappar; låt mig upp, min kära, min ſyſter, min dufwa, min fromma; ty mitt hufwud är fullt med dagg, och mine lockar fulle med nattenes droppar. Eſ. 26: 9. Upp. 3: 20. Oſ. 14: 6.

3. Jag hafwer afklädt min kjortel; huru ſkulle jag åter kläda honom uppå igen? Jag hafwer twagit mina fötter; huru ſkulle jag beſmitta dem igen?

4. Men min wän ſtack ſina hand in genom ett hål, och mitt lif darrade derwid.

5. Då ſtod jag upp, att jag ſkulle låta minom wän upp; mina händer drupo

af myrrham, och myrrham lopp öfwer mina finger på ſtängelen åt låſet.

6. Och då jag minom wän upplåtit hade, war han borto, och ſin wäg gången. Då gick min ſjäl ut efter hans ord; jag ſökte honom, men jag fann honom intet; jag ropade, men han ſwarade mig intet.

Pſ. 27: 8. Klag. 2: 19. Hög. W. 3: 1.

7. Wäktarena, ſom omkringgå i ſtadenom, funno mig, de ſlogo mig till ſårs; wäktarena på murenom togo mig bort mitt hufwudkläde.

8. Jag beſwär eder, Jeruſalems döttrar; finnen I min wän, ſå ſäger honom, att jag för älſkog krank ligger.

9. Hwad är din wän för andra wänner, o du aldradägeligaſta ibland qwinnor? Hwad är din wän för andra wänner, att du ſå hafwer beſworit oß?

10. Min wän är hwit och röd, utkorad ibland mång tuſend.

Eſ. 63: 2, 3. Ebr. 9: 12. 1 Petr. 1: 19.

11. Hans hufwud är det bäſta guld; hans hår är kruſadt, ſwart ſåſom en korp.

12. Hans ögon äro ſåſom dufwoögon wid wattubäcker, twagne med mjölk, och ſtå full.

13. Hans kinder äro ſåſom apothekares wäxande örteſängar; hans läppar äro ſåſom roſer, de der drypa af flytande myrrham.

14. Hans händer äro ſåſom guldringar, fulle med turkoſer; hans lif är ſåſom rent elphenben, beſatt med ſaphirer.

15. Hans ben äro ſåſom marmors pelare, grundade uppå gyldene fötter; hans ſkapnad är ſåſom Libanon, utkorad ſåſom cedreträ.

16. Hans hals är ſöt och ganſka luſtig: En ſådana är min wän; min wän är ſådana, I Jeruſalems döttrar.

17. Hwart är då din wän gången, o du dägeligaſta ibland qwinnor? Hwart hafwer din wän wändt ſig, ſå wilje wi honom ſöka med dig. Joh. 13: 1. 16: 28.

6. Capitlet.

Brudens dägelighet. Chriſti kärlek.

Min wän är nedergången uti ſin örtagård, till örtaſängarna, att han ſig der förluſta ſkall i örtagårdarna, och hemta roſer.

2. Min wän är min, och jag är hans, den ſig ibland roſer förluſtar.

3. Du äſt dägelig, min kära, ſåſom Thirza; luſtig ſåſom Jeruſalem, förſkräckelig ſåſom en härordan.

Pſ. 132: 13, 14.

4. Wänd din ögon ifrå mig, förty de göra mig brinnande; ditt hår är ſåſom en getahjord, de ſom på berget Gilead klippte äro.

5. Dine tänder äro ſåſom en fårahjord, de der twagne komma utu watten, hwilke alleſammans äro med twillingar hafwande, och ingen ibland dem är ofruktſam.

6. Dine kinder äro ſåſom ſkörden på granatäplet, emellan dina lockar.

7. Sextio äro Drottningarna, och åttatio frillorna, och på jungfrurna är intet tal; Pſ. 45: 10, 15.

8. Men en är min dufwa, min fromma; en är ſine moder käraſt, och ſine moders utkorada. Då döttrarna ſågo henne, priſade de henne ſaliga; Drottningarna och frillorna lofwade henne.

9. Ho är denna, ſom uppgår ſåſom en morgonrodne, dägelig ſåſom månen, utkorad ſåſom ſolen, förſkräckelig ſåſom en härordan?

10. Jag är nedergången i nöttagården, till att ſkåda telningarna wid bäcken; till att ſkåda, om winträt blomſtrades, om granatäplen grönſkades.

11. Min ſjäl wißte icke, att han mig intill AmmiNadibs wagnar ſatt hade.

12. Wänd om, wänd om, o Sulamith; wänd om, wänd om, att wi måge ſkåda dig; hwad ſen I på Sulamith annat, än dans i Mahanaim?

Pſ. 45: 11, 12.

7. Capitlet.

Brudens lof. Chriſti godhet.

Huru dägelig är din gång i ſkorna, du Förſtas dotter! Dina länder ſtå lika wid hwarandra, ſåſom tu ſpann de ens mäſtares hand gjort hafwer.

2. Din nafle är ſåſom en rund ſkål, den aldrig dryck fattas; din buk är ſåſom en hwetehop, omſatt med roſer.

3. Din tu bröſt äro ſåſom twå unge råtwillingar:

4. Din hals är ſåſom ett elphenbenstorn, din ögon äro ſåſom de dammar i Hesbon wid den porten Bathrabbim; din näſa är ſåſom tornet af Libanon, hwilket ſig wänder emot Damaſcon; Eph. 1: 18. 4 Moſ. 21: 24, 25.

5. Ditt hufwud ſtår på dig ſåſom Carmel; håret på ditt hufwud är ſåſom Konungens purpur i fållar bunden. Eſ. 35: 2. Ebr. 2: 9.

6. Huru dägelig och huru ljuflig äſt du, kära, i wälluſt!

7. Din längd är lik wid ett palmträ; och din bröſt wid windrufwor. Pſ. 92: 13, 14. Hög. W. 4: 5.

8. Jag ſade: Jag måſte ſtiga upp i palmträt, och fatta deß qwiſtar; låt din bröſt wara ſåſom drufwor på winträ, och lukten af dine näſo ſåſom äple; Hög. W. 2: 3. Phil. 3: 12.

9. Och din hals ſåſom godt win, det minom wän lätteliga ingår; och tala om gammal ärende. Hög. W. 5: 1.

10. Min wän är min, och han håller ſig ock till mig.

11. Kom, min wän, låt oß gå ut på markena, och wiſtas i landsbyarna;

12. Att wi måge bittida uppſtå till wingårdarna, och få ſe, om winträt blomſtras, och hafwer fått knoppar; om de granatäple utgångne äro; der will jag gifwa dig min bröſt. Hög. W. 6: 10.

13. Liljorna gifwa ſin lukt, och för wåra dörr allahanda ädla frukter; min wän, jag hafwer bewarat åt dig både nytt och gammalt. Matth. 13: 52.

8. Capitlet.

Brudens och Chriſti ſiſta ſamtal.

O! att jag måtte finna dig ute, min broder, du, ſom mins moders bröſt ſuger, och måtte få kyßa dig; att ock ingen föraktade mig. Hög. W. 4: 5.

2. Jag wille taga dig, och hafwa dig uti mine moders hus, der du mig lära ſkulle; der wille jag ſkänka dig kryddadt win, och muſt af min granatäple.

3. Hans wenſtra hand ligger under mitt hufwud, och hans högra hand omfamnar mig.

4. Jag beſwär eder, Jeruſalems döttrar, att I icke uppwäcken mina käro, eller omaken henne, tilldeß henne ſjelf lyſter.

5. Ho är denna, ſom uppkommer ifrån öknene, och ſtöder ſig in uppå ſin wän? Under äpleträt wäcker jag dig, der din moder dig födt hafwer; der hon, ſom dig födde, med dig legat hafwer.

6. Sätt mig ſåſom ett inſegel på ditt hjerta, och ſåſom ett inſegel uppå din arm; ty kärleken är ſtark ſåſom döden, och nitälſkan är faſt ſåſom helwetet; deß glöd är brinnande, och en HERrans låge; 2 Cor. 1: 21, 22.

7. Så att ock mycket watten icke förmå utſläcka kärleken, eller ſtrömmar fördränka honom; om en wille gifwa alla ägodelar i ſino huſe för kärleken, ſå gulle det alltſammans intet.

8. Wår ſyſter är liten, och hafwer ingen bröſt; hwad ſkole wi göra till wår ſyſter, när man nu ſkall tala henne till?

9. Är hon en mur, ſå wilje wi göra ſilfwerbålwerk deruppå; är hon en dörr, ſå wilje wi beſäſta henne med cedrebräde.

10. Jag är en mur, och min bröſt äro ſåſom torn, deraf är jag worden för hans ögon ſåſom den der frid finner. Joh. 14: 27.

11. Salomo hafwer en wingård i BaalHamon; den wingården fick han waktarom, att hwardera ſkulle gifwa, för hans frukt, tuſende ſilfpenningar. Hög. W. 1: 6. 7: 12.

12. Min wingård är för mig. Dig Salomo bör tuſende; men waktaromen öfwer hans frukter, tuhundrad.

13. Du, ſom bor i örtagårdarna, ſällſkapen akta deruppå; låt mig höra dina röſt.

14. Fly, min wän, och war lik ene rå, eller enom ungom hjort, in på örtabergen. Hög. W. 2: 17. Upp. 22: 20.

Ände på Salomos Höga Wiſa.

Propheten Eſaia.

1. Capitlet.

Botpredikan till det otackſamma Juda.

Detta är Eſaia ſyn, Amos ſons, den han ſåg om Juda och Jeruſalem, uti Ußia, Jothams, Ahas och Jehiſkia, Juda Konungars, tid.

2. Hörer, J himlar, och du jord, fattat med öronen; ty HERren talar: Jag hafwer uppfödt barn, och upphöjt, och de äro mig affällige wordne.
5 Moſ. 4: 26. 31: 28. 32: 1.
2 Moſ. 19: 5, 6. Oſ. 11: 1. 5 Moſ. 32: 5.

3. En oxe känner ſin herra, och en åſne ſins herras krubbo; men Jſrael känner det intet, och mitt folk förſtår det intet. Pſ. 78: 8.

4. Ack! we det ſyndiga folket; det folket af ſtor mißhandel, den arga ſäden, de ſkadeliga barnen, ſom öfwergifwa HERran, förſmäda den Heliga i Jſrael, och wända tillbaka.

5. Hwad ſkall man mer ſlå eder, medan J afwiken ju deſto mer? Hela hufwudet är krankt, hela hjertat är förſmäktadt. 2 Chr. 28: 22.

6. Jfrå fotbjellet allt upp till hufwudet är der intet helt uppå; utan ſår, ſwullnad och etterböld, de der intet plåſtrade, eller förbundne, eller med oljo mökte äro.

7. Edart land är öde; edra ſtäder äro uppbrände med eld; främmande förtära edar åker för edor ögon, och han är öde, ſåſom det de främmande förhärjat hafwa. 3 Moſ. 26: 32, 33. Eſ. 5: 5.

8. Men hwad ännu qwart är af dottrene Zion, det är lika ſom en hydda uti enom wingård, och ſåſom en waktebod uti ſtubbåkren; ſåſom en förhärjad ſtad.

9. Om HERren Zebaoth icke läte oß något litet igenblifwa, ſå wore wi lika ſom Sodom, och lika ſom Gomorra.
Eſ. 17: 4, 5, 6. Klag. 3: 22. Rom. 9: 29 1 Moſ. 19: 24.

10. Hörer HERrans ord, J Sodomitiſke Förſtar; fatta med öronen wår Guds lag, du Gomorriſka folk.
5 Moſ. 32: 32. Heſ. 16: 46, 48.

11. Hwad ſkall jag med edart myckna offer? ſäger HERren; jag är mätt af wädrars bränneoffer, och af de göddas talg, och hafwer ingen luſt till oxars, lambars och bockars blod. Pſ. 50: 8, 9.
Ordſp. 15: 8. Eſ. 66: 3. Jer. 6: 20. Am. 5: 21.

12. Då J kommen in till att te eder för mig; ho äſkar ſådant af edra händer, att J ſkullen träda in uppå mina gårdar?

13. Hafwer icke mer ſpisoffer fram fåfängt; rökwerk är mig ſtyggeligit; nymånader och Sabbather, då J ſammankommen, må jag icke lida; ty J bedrifwen afguderi och wåld i dem.

14. Min ſjäl hatar edra nymånader och årstider; jag är ledſe derwid, jag orkar icke lida dem.

15. Och om J än uträcken edra händer, ſå bortgömmer jag dock min ögon ifrån eder; och om J än mycket bedjen, ſå hörer jag eder dock intet; ty edra händer äro fulla med blod.
Ordſp. 1: 28. Eſ. 59: 3.

16. **Twår eder, görer eder rena, lägger bort edart onda wäſende ifrå min ögon; wänder igen af det onda;**

17. **Lärer göra det godt är, farer efter det ſom rätt är, hjelper dem förtryckta, ſkaffer dem faderlöſa rätt, och hjelper enkones ſak.** Pſ. 34: 15.
1 Petr. 3: 11. Pſ. 68: 6. 82: 3, 4. Am. 5: 15.

18. Så kommer då ſedan, och låter oß gå med hwarannan till rätta, ſäger HERren: **Om edra ſynder än woro blodröda, ſå ſkola de dock warda ſnöhwita; och om de än woro ſåſom roſenfärga, ſå ſkola de dock warda ſåſom en ull.** Pſ. 51: 9. Heſ. 18: 21, 22.

19. Wiljen J höra mig, ſå ſkolen J nyttja landſens goda.

20. Wiljen J ock icke, utan ären ohörſamme, ſå ſkolen J af ſwärd förtärde warda; ty HERrans mun ſäger det.

21. Huru kommer det till, att den fromme ſtaden är worden en ſköka?

Han war full med rätthet, rättwiſan bodde derinne; men nu mördare.
2 Chr. 28: 23, 24. Jer. 44: 17. Oſ. 4: 14.

22. Ditt ſilfwer är wordet ſlagg, och ditt win förmängdt med watten.
Heſ. 22: 18, 19.

23. Dine Förſtar äro affällige, och tjufwars ſtallbröder; de taga alle gerna gåfwor, och fara efter ſkänker; dem faderlöſa ſkaffa de icke rätt, och enkones ſak kommer intet inför dem.
2 Moſ. 22: 22. Jer. 5: 28. Zach. 7: 10.

24. Derföre ſäger HERren, HERren Zebaoth, den mägtige i Iſrael: Ack we! Jag måſte tröſta mig igenom mina fiendar, och hämna mig igenom mina owänner;
5 Moſ. 28: 63. Eſ. 10: 5.

25. Och måſte wända mina hand emot dig, och utrenſa ditt ſlagg ſom aldrarenaſt, och borttaga allt ditt tenn; Mal. 3: 3. Matth. 3: 12.

26. Och gifwa dig åter domare igen, ſåſom de woro tillförene, och rådherrar, ſåſom i begynnelſen; då ſkall du heta rättwiſones ſtad, och en from ſtad.
Heſ. 21: 27. Eſr. 2: 2. Hagg. 1: 1. 2: 24. Zach. 4: 9.

27. Zion måſte igenom rätt förloſſad warda, och hans fångar igenom rättfärdighet; Jer. 23: 6. 33: 16.

28. Att de öfwerträdare och ſyndare ſkola tillſamman ſönderkroßade warda, och de, ſom öfwergifwa HERran, förgås. Pſ. 1: 6. 92: 10.

29. Ty de måſte komma på ſkam öfwer de ekar, der I luſt till hafwen, och blygas öfwer de luſtgårdar, ſom I utwäljen; 2 Moſ. 34: 13. Dom. 3: 7, 8.

30. När I warden ſåſom en ek med torr löf, och ſåſom en luſtgård utan watten;

31. När beſkärmet warder ſåſom blår, och deß werk ſåſom en gniſta; och både tillhopa brinnen, ſå att ingen utſläcker det. Pſ. 115: 4. 135: 16.

2. Capitlet.

Hedningar kallas i Juda ſtad.

Detta är det Eſaia, Amos ſon, ſåg om Juda och Jeruſalem:

2. **Uti yttersta tiden ſkall det berget, der HERrans hus är, tillredt warda, högre än all berg, och öfwer all berg upphöjdt warda; och alle Hedningar ſkola löpa dertill;**
Pſ. 68: 16, 17. Mich. 4: 1.

3. **Och mycket folk gå dit, och ſäga: Kommer, och låter oß gå upp på HERrans berg, till Jacobs Guds hus, att han lärer oß ſina wägar, och wi wandrom på hans ſtigar; ty af Zion ſkall lagen utgå, och HERrans ord af Jeruſalem.**
Pſ. 110: 2, 3.

4. **Och han ſkall döma ibland Hedningarna, och ſtraffa mång folk;** då ſkola de göra ſin ſwärd till plogbillar, och ſin ſpjut till liar; ty intet folk ſkall upplyfta ſwärd emot det andra, och ſkola nu intet lära mer att örliga. Joel 3: 10.

5. Kommer, I af Jacobs hus, låt oß wandra uti HERrans ljus.

6. Men du hafwer låtit fara ditt folk, Jacobs hus; ty de bedrifwat mer än de öſterländningar, och äro dagawäljare ſåſom de Philiſteer; och låta de främmande barn warda mång.
1 Moſ. 31: 30. 2 Moſ. 34: 16. Gal. 4: 10.

7. Deras land är fullt med ſilfwer och guld, och på deras rikedom är ingen ände; deras land är fullt med häſtar, och på deras wagnar är ingen ände. 5 Moſ. 17: 16.

8. Deras land är ockſå fullt med afgudar, och de tillbedja ſitt handawerk, det deras finger gjort hafwa.
Dom. 17: 4. Jer. 2: 28.

9. Der bugar den menige man, der ödmjuka ſig de myndige; det warder du icke förlåtandes dem.

10. Gack in uti bergen, och bortgöm dig uti jordene, för HERrans fruktan, och för hans härliga majeſtät.
Luc. 23: 30. Upp. 6: 16.

11. Förty all hög ögon ſkola förnedrad warda, och hwad högt är ibland menniſkor, det måſte bocka ſig; men HERren ſkall på den tid allena hög wara. Eſ. 5: 15.

12. Ty HERrans Zebaoths dag ſkall gå öfwer allt högfärdigt och högt, och öfwer allt upphäfwet, att det ſkall förnedradt warda; Eſ. 40: 4.

13. Och öfwer all hög och upphäf-

wen cedreträ i Libanon, och öfwer alla ekar i Baſan;

14. Öfwer all hög berg, och öfwer alla upphöjda backar;

15. Öfwer all hög torn, och öfwer alla faſta murar;

16. Öfwer all ſkepp i hafwet, och öfwer all koſtelig ſkepps baner;

17. Att ſig böja måſte all höghet, och ſig ödmjuka hwad högt är ibland menniſkorna; och HERren allena hög wara på den tiden.

18. Och afgudarna ſkola platt förgås.

19. Så ſkall man gå in uti bergſkrefwor, och uti jordkulor, för HERrans fruktan, och för hans härliga majeſtät, då han tager till att förſkräcka jordena. Oſ. 10: 8. Upp. 9: 6.

20. På den tiden ſkall hwar och en bortkaſta ſina ſilfwerafgudar, och gyldene afgudar, ſom han ſig hafwer göra låtit till att tillbedja, och till att ära mullwärplar och flädermöß;

21. På det han må krypa in uti ſtenklyftor, och i bergſkrefwor, för HERrans fruktan, och för hans härliga majeſtät, då han tager till att förſkräcka jordena.

22. **Så befatter eder intet med menniſkone, ſom anda hafwer i näſone; ty I weten icke, huru högt han är aktad.** Pſ. 8: 7. Matth. 28: 18. Ap. G. 10: 42.

3. Capitlet.

Obarmhertighets, högfärds ſtraff.

Ty ſi, HERren, HERren Zebaoth ſkall borttaga, af Jeruſalem och Juda, allt uppehälle, bröds uppehälle, wattens uppehälle; 3 Moſ. 26: 26. 5 Moſ. 28: 17.

2. Starka och krigsmän; domare, Propheter, ſpåmän och åldersmän;

3. Höfwitsmän öfwer femtio, och ärliga män; rådmän och wiſa ämbetsmän, och wältalande män;

4. Och ſkall gifwa dem ynglingar till Förſtar, och barnslige ſkola råda öfwer dem. Pred. 10: 16.

5. Och plågare ſkola wara i folkena, den ene öfwer den andra, och hwar öfwer ſin näſta; och den, ſom yngre är, ſkall wara ſtolt öfwer den gamla, och en löſaktig emot den ärliga.

6. Då ſkall en fatta ſin broder utu ſins faders hus: Du hafwer kläder, war wår Förſte, hjelp du detta ofallet.

7. Men han ſkall på den tiden ſwärja, och ſäga: Jag är ingen läkare; i mino huſe är hwarken bröd eller kläder; ſätter mig icke till en Förſta öfwer folket.

8. Ty Jeruſalem faller, och Juda ligger omkull; efter deras tunga och anſlag är emot HERranom, ſå att de hans majeſtäts ögon emot ſträfwa.

9. De ſkyla intet ſitt wäſende, och berömma ſig af ſina ſynder, lika ſom de i Sodom, och dölja dem intet; we deras ſjälar; ty dermed föra de ſig ſjelfwa på allt ondt. 1 Moſ. 13: 13. 18: 21. 19: 5. Oſ. 13: 9.

10. Prediker om de rättfärdiga, att de ſtå wäl; ty de ſkola äta ſina gerningars frukt. Ordſp. 10: 6. 14: 32. Mal. 3: 18.

11. Men we dem ogudaktigom; ty de äro onde, och det ſkall warda dem betaladt, lika ſom de det förtjena.

12. Barn äro mins folks plågare, och qwinnor råda öfwer dem. Mitt folk, dine ledare förföra dig, och förderfwa wägen den du gå ſkall.

13. Men HERren ſtår der, till att gå till rätta, och är framgången till att döma folken. Upp. 1: 7.

14. Och HERren kommer till domen med ſins folks äldſta, och med ſina Förſtar; ty I hafwen förderfwat wingården; och rofwet ifrå de fattige är i edart hus. Eſ. 5: 7. Matth. 21: 33.

15. Hwi förtrampen I mitt folk, och förkroßen dens fattigas perſon, ſäger HERren, HERren Zebaoth?

16. Och HERren ſäger: Derföre, att Zions döttrar äro ſtolta, och gå med rakom hals, med färgadt anſigte; gå och ſwanſa, och hafwa koſteliga ſkor på ſina fötter;

17. Så ſkall HERren göra Zions döttrars hufwud ſkallot; och HERren ſkall bortrycka deras ſköna hår.

18. På den tiden ſkall HERren borttaga prydningen af de koſteliga ſkor, och hätter, ſpänne,

19. Kedjor, armſpänne, hufwor,

20. Flitter, bräm, ſnöre, deſmoknappar, öronſpann,

21. Ringar, änneſpann,

22. Högtidskläder, kåpor, hwifwar, pungar, Dom. 14: 12.

23. Speglar, ſnöretröjor, bordor och ſommarkläder.

24. Och der ſkall wara ſtank för goda lukt, och ett löſt band för bälte, och ett ſkallot hufwud för kruſadt hår, och för en wid mantel en trång ſäck; allt detta i ſtaden för din dägelighet.
Ordſp. 16: 5. Eſ. 13: 11. Mich. 2: 3. Matth. 23: 12.

25. Ditt meniga folk ſkall falla genom ſwärd, och dine krigsmän i ſtrid.

26. Och hans portar ſkola ſörja och gräma ſig, och han ſkall ſitta jämmerliga på jordene.

4. Capitlet.

Prophetia om Chriſto.

Och på den tiden ſkola ſju qwinnor fatta en man, och ſäga: Wi wilje ſjelfwa föda och kläda oß, allenaſt låt oß nämnas efter ditt namn, att wår förſmädelſe må ifrån oß tagen warda.

2. Uti den tiden ſkall **HERrans Telning** wara kär och koſtelig, och **jordenes Frukt** härlig och ſkön med dem ſom behållne blifwa i Iſrael.
Eſ. 11: 1. Jer. 23: 5. 33: 15. Zach. 3: 8. 6: 12.

3. Och hwilken i Zion återlefwes, och igenblifwer i Jeruſalem, han ſkall kallas helig, hwar och en ſom ſkrifwen är ibland de lefwande i Jeruſalem.
Luc. 10: 20.
Phil. 4: 3. Upp. 13: 8. 17: 8. 20: 15. 21: 27.

4. Då warder HERren aftwåendes Zions döttrars ſmitto, och fördrifwandes Jeruſalems blodſkulder derut, genom Andan, ſom döma och en eld upptända ſkall. Joh. 3: 5.
Eph. 5: 26. Tit. 3: 5. 1 Joh. 1: 7. Joh. 16: 8.

5. Och HERren ſkall ſkapa öfwer alla Zions bergs boningar, och hwar ſom helſt det förſamladt är, moln och rök om dagen, och ſken af eld, ſom brinner om nattena; ty en ſkärm ſkall wara öfwer allt det härligit är.
2 Moſ. 13: 21. Pſ. 23: 4. 91: 4, 5, 10.

6. Och ett ſkjul ſkall warda till en ſkygd om dagen för hettanom, och en tillflykt till att gömma ſig för ſtorm och regn.

5. Capitlet.

Wingårdens ofruktſamhet.

Nu wäl, jag will ſjunga minom wän ens mins wäns wiſo om hans wingård. Min wän hafwer en wingård, på ett fett rum. Hög. W. 8: 11.
Eſ. 27: 2. Matth. 21. 33. Marc. 12: 1. Luc. 20: 9.

2. Och han gärde omkring honom, och med ſtenhopar bewarade, och ſatte ädla winträ deruti; han byggde ock ett torn deruti, och grof der en preß, och wänte efter att han ſkulle bära windrufwor; men han bar wilddrufwor. Pſ. 80: 9.

3. Nu dömer, I Jeruſalems inbyggare, och I Juda män, emellan mig och min wingård.

4. Hwad ſkulle man dock mer göra minom wingård, det jag honom icke gjort hafwer? Hwi hafwer han burit wilddrufwor, då jag wänte efter att han ſkulle burit drufwor? Jer. 2: 21.

5. Nu wäl, jag will kungöra eder, hwad jag minom wingård göra will: Hans gård ſkall borttagen warda, på det han ſkall ödelagd blifwa, och hans mur ſkall ſönderrifwen warda, på det han ſkall förtrampad warda.
Pſ. 80: 13. Eſ. 16: 8. Jer. 48: 32.

6. Jag ſkall låta honom ligga öde, att ingen ſkall ſkäran eller grafwan, utan tiſtel och törne derinne wäxa; och ſkall bjuda ſkyarna, att de icke regna deruppå.

7. Så är nu HERrans Zebaoths wingård Iſraels hus, och Juda män hans luſtiga plantering; han wänter efter rätt, ſi, ſå är här icke annat än öfwerwåld; efter rättwiſo, ſi, ſå är här alltſammans klagomål.

8. **We dem ſom draga det ena huſet intill det andra, och komma den ena åkren intill den andra, tilldeß att intet rum mer är, att de ſkola beſitta landet allena.**
Jer. 22: 13. Heſ. 22: 25. Am. 8: 6.

9. Det är för HERrans Zebaoths öron; hwad gäller, om de många hus icke ſkola öde warda, och de ſtora och ſköna utan inbyggare?

10. Ty tio wingårdsſjällar ſkola icke gifwa mer än ett åm, och en tunna ſäd ſkall icke gifwa utan ena ſkäppo.

11. **We dem ſom om morgonen bittida uppe äro, till att beſlita ſig om dryck, och ſitta intill nattena, att de af win hete warda ſkola;** Ordſp. 23: 30, 31. Am. 6: 4, 5.

12. Och hafwa harpor, pſaltare, trummor, pipor och win, i deras collats; och ſe intet uppå HERrans werk, och akta intet uppå hans händers gerningar.

13. Derföre måſte mitt folk warda bortfördt oförwarandes, och deras härlige hunger lida, och deras meniga folk törſt lida. Klag. 4: 5.

14. Derföre hafwer helwetet utwidgat ſina ſjäl, och uppgapat med ſina käftar utan måtto, att nederfara ſkola både deras härlige och den menige man, både deras rike och glade;

15. Att hwar och en ſkall bocka ſig, och hwar och en ödmjukad warda, och de högfärdigas ögon ödmjukad blifwa;

16. Men HERren Zebaoth upphöjd warda i domenom, och Gud, den Helige, helgad warda i rättfärdighet.

17. Så ſkola då lamb i bet gå i deras ſtad, och främlingar ſkola ſig nära uti de fetas öde.

Pſ. 22: 30. Eſ. 10: 16. Am. 4: 1.

18. We dem ſom kobbla ſig tillhopa med fåfängelig band, till att göra orätt, och lika ſom med wagnsrep, till att ſynda;

19. Och ſäga: Låt hans werk ſkynda ſig och ſnart komma, att wi måge ſet; låt dens Heligas i Iſrael anſlag nalkas och komma, att wi måge wetat.

Job 21: 14. Eſ. 28: 10. Mal. 3: 14. 2 Petr. 3: 3.

20. We dem ſom kalla det onda godt, och det goda ondt; de der af mörkret ljus göra, och af ljuſet mörker; de der göra ſött af ſuro, och ſurt af ſöta. Ordſp. 17: 15.

21. We dem ſom för ſig ſjelfwa wiſe äro, och hålla ſig ſjelfwa för kloka. Ordſp. 3: 7. Rom. 12: 16.

22. **We dem ſom hjeltar äro till att dricka win, och kämpar till att dricka;**

23. **De der gifwa den ogudaktiga rätt för gåfwors ſkull, och wända de rättfärdigas rätt ifrå dem.** Ordſp. 24: 23.

24. Derföre, lika ſom eldslåge förtärer halm, och borttager agnar, alltſå ſkall deras rot förruttna, och deras telningar bortflyga ſåſom ſtoft; förty de förakta HERrans Zebaoths lag, och förſmäda dens Heligas ord i Iſrael. 2 Moſ. 15: 7.

25. Derföre förgrymmar ſig HERrans wrede öfwer hans folk, och uträcker ſina hand öfwer dem, och ſlår dem, ſå att bergen bäfwa, och deras kroppar äro lika ſom träck på gatone; och uti allt detta wänder icke hans wrede åter, utan hans hand är ännu uträckt. Eſ. 9: 12, 17, 21. 10: 4.

26. Ty han ſkall uppreſa ett baner fjerran ibland Hedningarna, och locka dem ifrå jordenes ända; och ſi, haſtigt och ſnarliga komma de;

27. Och ingen ibland dem är trött eller ſwag; ingen är ſömnig eller ſofwer; ingom loßas bältet af hans länder, och ingen ſliter en ſkorem ſönder.

28. Deras pilar äro ſkarpe, och alle deras bågar ſpände; deras häſtahofwar äro ſåſom ſtenar, och deras hjul ſåſom ett ſtormwäder.

29. De ryta ſom lejon, och ryta ſom ung lejon; de ſkola fräſa, och taga rof, och behållat, ſå att ingen undſätter det.

30. Och ſkall på den tiden fräſa öfwer dem lika ſom ett haf; när man då ſer uppå landet, ſå är det mörkt af ångeſt, och ljuſet ſkin intet mer för mörkrets ſkull. Eſ. 8: 22.

6. Capitlet.

Guds härlighet. Juda förſtockad.

Uti det året, då Konung Ußia blef död, ſåg jag HERran ſitta på en hög och härlig ſtol, och hans klädefåll uppfyllde templet.

2 Kon. 15: 5, 7. Dan. 7: 14.

Matth. 25: 31. 28: 18. Luc. 1: 32. Joh. 12: 41.

2. Seraphim ſtodo öfwer honom, hwardera hade ſex wingar; med twå betäckte de ſitt anlete; med twå betäckte de ſina fötter, och med twå flögo de.

3. Och den ene ropade till den andra, och ſade: **Helig, Helig, Helig är HERren Zebaoth; hela jorden är full med hans äro;** Upp. 4: 8.

4. Så att öfre dörrſtocken bäfwade af deras rops röſt, och huſet wardt fullt med rök.

5. Då ſade jag: We mig, jag förgås; ty jag hafwer orena läppar, och bor ibland ett folk ſom orena läppar hafwer; ty jag hafwer ſett Konungen, HErran Zebaoth, med min ögon.

Dom. 13:22. Dan. 10:8. 9. 2 Moſ. 33:20.

6. Då flög en af Seraphim till mig, och hade ett glödande kol uti handene, det han med en tång tog af altaret;

7. Och kom wid min mun, och ſade: Si, härmed hafwer jag kommit wid dina läppar, att din mißgerning ſkall warda ifrå dig tagen, och din ſynd förſonad wara. Jer. 1:9. Dan. 10:16.

8. Och jag hörde HErrans röſt, att han ſade: Hwem ſkall jag ſända? Hwilken will wara wårt bådſkap? Men jag ſade: Här är jag, ſänd mig.

9. Och han ſade: Gack åſtad, och ſäg till detta folket: Hörer, och förſtår det icke; ſer, och märker det intet.

Matth. 13:14, 15. Marc. 4:12. Luc. 8:10. Ap. G. 28:25, 26.

10. Förſtocka detta folks hjerta, och låt deras öron lomhörd warda, och förblinda deras ögon, att de intet ſe med ſin ögon, eller höra med ſin öron, eller förſtå med ſitt hjerta, och omwända ſig, och warda ſalige.

Joh. 12:40. Rom. 11:8.

11. Men jag ſade: HErre, huru länge? Han ſade: Tilldeß, att ſtäderna öde warda utan inbyggare, och huſen utan folk, och marken ligger platt öde.

12. Ty HErren ſkall låta folket komma långt bort, ſå att landet ſkall ſwårliga öfwergifwet warda.

13. Dock ſkall ännu tiondedelen blifwa derinne; ty det ſkall warda bortfördt och förhärjadt, ſåſom en ek och lind, ſom ännu hafwa bålen, ändock deras löf afſlagne warda; en helig ſäd ſkall ſådana bål wara.

7. Capitlet.

Rezins tåg. Ahas tröſt. Chriſti födelſe.

Det begaf ſig uti Ahas, Jothams ſons, Ußia ſons, Juda Konungs, tid, drog Rezin, Konungen i Syrien, och Pekah, Remalia ſon, Iſraels Konung, upp till Jeruſalem, till att örliga deremot; men de kunde intet öfwerwinna det. 2 Kon. 16:5.

2. Då wardt Davids huſe ſagdt: De Syrer förlåta ſig uppå Ephraim. Då bäfwade honom hjertat, och hans folks hjerta, lika ſom trän i ſkogenom bäfwa för wädret.

3. Men HErren talade till Eſaia: Gack ut emot Ahas, du och din ſon SearJaſub, till ändan af watturännone wid öfra dammen, på den wägen wid färgarens åker;

4. Och ſäg till honom: Wara dig, och blif ſtilla, frukta dig intet, och ditt hjerta ware oförſkräckt för deßa twå rykande ſläckebrandar; nämliga för Rezins och de Syrers, och Remalia ſons wrede;

5. Att de Syrer hafwa gjort ett ondt rådſlag emot dig, ſamt med Ephraim och Remalia ſon, och ſäga:

6. Wi wilje upp till Juda, och förſkräcka honom, och ſtifta oß emellan, och göra Tabeels ſon till Konung derinne.

7. **Ty ſå ſäger HErren, HErren: Det ſkall intet ſå beſtå eller ſå ſke;**

8. Utan lika ſom Damaſcus är hufwudet i Syrien, ſå ſkall Rezin wara hufwudet i Damaſco. Och efter fem och ſextio år ſkall det wara ute med Ephraim, att de icke mer ſkola wara något folk.

9. Och lika ſom Samarien är hufwudet i Ephraim, ſå ſkall Remalia ſon wara hufwudet i Samarien. Tron I icke, ſå felar det med eder.

10. Och HErren talade åter till Ahas, och ſade:

11. Äſka dig ett tecken af HErranom, dinom Gud, antingen nedre i helwetet, eller ofwantill i höjdene.

12. Men Ahas ſade: Jag äſkar intet, att jag icke ſkall förſöka HErran. 5 Moſ. 6:16.

13. Då ſade han: Nu wäl, ſå hörer, I af Davids hus; är det eder litet, att I gören menniſkom emot, utan att I ock gören min Gud emot?

14. **Derföre ſkall HErren ſjelf gifwa eder ett tecken; ſi, en Jungfru**

är hafwandes, och ſkall föda en ſon, den ſkall hon kalla ImmanuEl.

Matth. 1: 23. Luc. 1: 31.

15. Smör och hannog ſkall han äta, att han ſkall weta förkaſta det onda, och utwälja det goda.

16. Ty förr än pilten lärer förkaſta det ondt är, och utwälja det godt är, ſkall det land, der du grufwar dig före, öfwergifwet warda af ſina twå Konungar.

17. Men öfwer dig, öfwer ditt folk och öfwer dins faders hus, ſkall HERren, genom Konungen af Aſſyrien, komma låta dagar, de icke komne äro, ſedan Ephraim ifrå Juda ſkiljdes.

1 Kon. 12: 16, 17.

18. Ty på den tiden ſkall HERren hwißla till flugorna wid ändan på Egypti älfwer, och till bin i Aſſurs land;

19. Att de ſkola komma, och alleſammans lägga ſig wid bäcker och ſtenklyftor, och all hål trä, och uti all hål.

20. På den ſamma tiden ſkall HERren raka hufwudet, och håret af fötterna, och taga bort ſkägget genom en lejd rakoknif; nämliga genom dem ſom på hinſidon älfwena äro, det är, genom Konungen af Aſſyrien.

21. På den ſamma tiden ſkall en man föda en hop kor, och twå hjordar;

22. Och ſkall hafwa ſå mycket till att molka, att han ſmör äta ſkall; ty den ſom i landena igenlefwes, han ſkall äta ſmör och hannog.

23. Ty det ſkall ſke på den tiden, att der nu tuſende winträd ſtå, tuſende ſilfpenningar wärd, der ſkall wara törne och tiſtel;

24. Så att man måſte gå dit med pil och båga; ty uti hela landet ſkall törne och tiſtel wara;

25. Så att man icke komma kan till alla de berg, ſom man plägar uppgrafwa med hacko, för tiſtlars och törnes ſtyggelſes ſkull; utan man ſkall låta oxar gå deruppå, och får deröfwer trampa.

8. Capitlet.

Fly förbund. Tröſta på Gud.

Och HERren ſade till mig: Tag dig ett ſtort bref, och ſkrif deruti med en meniſkos ſtyl: Röfwa ſnart; haſta till byte.

2. Och jag tog till mig tu trogen wittne, Preſten Uria, och Zacharia, Jeberechia ſon;

3. Och gick till ena Prophetißo; hon wardt hafwandes, och födde en ſon; och HERren ſade till mig: Kalla honom: Röfwa ſnart; haſta till byte.

4. Ty förr än pilten ſkall kunna ſäga: Käre fader, kära moder; ſkall Damaſcos magt och Samarie byte borttaget warda, genom Konungen af Aſſyrien. 2 Kon. 15: 29. 16: 9.

5. Och HERren talade ytterligare med mig, och ſade:

6. Efter detta folket föraktar det wattnet i Siloa, hwilket ſå ſtilla löper, och tröſter uppå Rezin och Remalia ſon;

7. Si, ſå ſkall HERren låta komma öfwer dem ſtarkt och mycket ſtrömwatten; nämliga Konungen af Aſſyrien, och all hans härlighet, att de ſkola fara öfwer alla deras bäcker, och gå öfwer alla deras ſtränder;

8. Och ſkola infalla uti Juda, och flöda, och gå öfwer, tilldeß att de räcka upp till halſen; och ſkola utſträcka ſina wingar, ſå att de uppfylla ditt land, o ImmanuEl, ſå widt ſom det är.

9. Warer wrede, I folk, och gifwer likwäl flyktena; hörer, I alle ſom ären i fjerran land, ruſter eder, och gifwer dock flyktena; ruſter eder, och gifwer dock flyktena.

10. Beſluter ett råd, och der warde intet af, talens wid, och det beſtå intet; ty här är **ImmanuEl.**

2 Kon. 18: 17. Rom. 8: 31.

11. Ty ſå ſäger HERren till mig, lika ſom han fattade mig wid handena, och underwiſte mig, att jag icke ſkulle wandra på detta folks wäg, och ſäger:

12. I ſkolen icke ſäga: Förbund. Detta folk talar om intet annat, utan om förbund. Frukter eder icke ſåſom de göra, och grufwer eder icke;

13. Utan helger HERran Zebaoth; honom låter wara edor fruktan och förſkräckelſe;

14. Så ſkall han warda en helgelſe; men en ſtöteſten och en förargelſeklippa

dem twem Iſraels huſom, Jeruſalems inbyggarom till ſnaro och fall;
Luc. 2: 34. Rom. 9: 33. 1 Petr. 2: 7, 8.

15. Så att månge af dem ſkola derpå ſtöta ſig, falla och ſönderkroßas, beſnärjas och fångne warda.
Matth. 21: 44. Luc. 20: 18.

16. Bind ſamman wittnesbördet; förſegla lagen intill mina lärjungar.

17. Ty jag hoppas uppå HERran, den ſitt anlete för Jacobs hus bortgömt hafwer; men jag wänter efter honom.

18. Si, här är jag, och barnen, ſom HERren mig gifwit hafwer, till ett tecken och under i Iſrael, af HERranom Zebaoth, den der bor på bergena Zion. Ebr. 2: 13.

19. Men då de ſäga till eder: I måſten fråga af ſpåmän och tecknatydare, de der mycket tala och diſputera, ſå ſkolen I ſäga: Skall icke ett folk fråga ſin Gud? Skall man fråga de döda om de lefwande?
5 Moſ. 18: 11. 1 Sam. 28: 11.

20. Ja, efter lag och wittnesbörd; om de det icke ſäga, ſå ſkola de icke få morgonrodnan;
2 Petr. 1: 19. Eſ. 58: 8. Oſ. 6: 3.

21. Utan ſkola gå omkring i landena ſlagne och hungroge; men när de hunger lida, ſå ſkola de wrede warda, och banna ſinom Konung och ſinom Gud, och ſe upp. Pſ. 59: 15.

22. De ſkola ock ſe neder på jordena, och intet finna annat än bedröfwelſe och mörker; ty de äro förmörkrade i ångeſt, och gå wille i mörkret. Eſ. 5: 30.

9. Capitlet.

Meßie födelſe, titlar, rike.

Ty det warder wäl ett annat mörker, det dem bekymrar, än i förtiden war, då det lätteliga tillgick i Sebulons land, och i Naphthalims land, och derefter ſwårare wardt wid hafswägen, på denna ſidone Jordanen, wid Hedningarnas Galilea.
2 Kon. 15: 29. 17: 6. Matth. 4: 14, 15.

2. Det folket, ſom i mörkret wandrar, ſer ett ſtort ljus; och öfwer dem, ſom bo i mörko lande, ſkin det klarliga. Matth. 4: 16. Joh. 1: 9.

3. Du gör folket mycket, dermed gör du icke glädjena myckna; men för dig warder man ſig glädjandes, ſåſom man glädes i ſkördandene, ſåſom man glad är, när man utſkifter byte.
Matth. 10: 34, 35. Pſ. 68: 13.

4. Ty du hafwer ſönderbrutit deras bördos ok, och deras ſkuldrors ris, och deras plågares ſtaf, lika ſom i Midians tid. Dom. 7: 22. Eſ. 10: 26.

5. Ty allt krig, med ſtorm och blodig klädnad, ſkall uppbrännas, och af eld förtärdt warda.

6. Ty oß är födt ett barn, en Son är oß gifwen, hwilkens herradöme är uppå hans axlar; och han heter Underlig, Råd, Gud, Hjelte, Ewig Fader, Fridförſte;
Luc. 1: 31. Joh. 3: 16. Dom. 13: 18. Jer. 32: 19. Rom. 9: 5. Pſ. 45: 4. Matth. 6: 9. 2 Theß. 3. 16.

7. På det hans herradöme ſkall ſtort warda, och på friden ingen ände, på Davids ſäte och hans rike, att han det bereda och ſtärka ſkall med dom och rättfärdighet, ifrå nu allt intill ewighet; detta ſkall HERrans Zebaoths nitälſkan göra. Luc. 1: 32. Eſ. 37: 32.

8. HERren hafwer ſändt ett ord i Jacob, och det är fallet i Iſrael;

9. Att allt Ephraims folk och Samarie inbyggare ſkola det få weta, hwilke i högmod och ſtolt ſinne ſäga:

10. Tegelſtenar äro fallne; men wi wilje bygga det upp igen med huggen ſten; man hafwer afhuggit mulbärsträ, ſå wilje wi ſätta i ſamma ſtaden cedreträ. Mal. 1: 4.

11. Ty HERren ſkall uppreſa Rezins krigsfolk emot dem, och gadda deras fiendar tillhopa;

12. De Syrer före, och de Philiſteer efter, att de ſkola uppfräta Iſrael med fullom mun. Uti allt detta ſtillas icke ännu hans wrede; hans hand är ännu uträckt. Eſ. 5: 25. 10: 4.

13. Så wänder ſig ej heller folket till honom, ſom dem ſlår, och fråga intet efter HERran Zebaoth.

14. Derföre ſkall HERren afhugga af Iſrael både hufwud och ſtjert, både qwiſt och ſtubba, på en dag.

15. De gamle och ärlige äro huf-

wudet; men Propheterna, ſom falſkt lära, äro ſtjerten;

16. Ty detta folks ledare äro förförare; och de ſom ſig leda låta, äro förtappade.

17. Derföre kan HErren intet glädja ſig öfwer deras unga män, eller förbarma ſig öfwer deras faderlöſa och enkor; ty de äro alleſammans ſkrymtare och onde, och hwar och en mun talar galenſkap. Uti allt detta ſtillas icke ännu hans wrede; hans hand är ännu uträckt.

18. Ty det ogudaktiga wäſendet är upptändt ſåſom en eld, och förtärer törne och tiſtlar, och brinner ſåſom uti en tjock ſkog, och gifwer högan rök.

19. Förty uti HErrans Zebaoths wrede är landet förmörkradt, ſå att folket är lika ſom en eldsmat; ingen ſkonar den andra.

20. Röfwa de på högra ſidone, ſå lida de hunger; äta de på wenſtra ſidone, ſå warda de icke mätte; hwar och en äter ſins arms kött;

21. Manaſſe Ephraim, Ephraim Manaſſe, och de båda tillſammans emot Juda. Uti allt detta ſtillas icke ännu hans wrede; hans hand är ännu uträckt.

10. Capitlet.

Orättwiſans ſtraff. Aſſurs fall.

We dem Skriftlärdom, ſom orätt lag göra, och wrångan dom ſkrifwa; Am. 5: 7. 6: 12. Mich. 7: 3.

2. På det de ſkola wränga dens fattigas ſak, och bruka wåld uti de eländas rätt i mitt folk; ſå att enkor måſte wara deras rof, och de faderlöſe deras byte.

3. Hwad wiljen I göra på hemſökningenes och olyckones dag, den fjerranefter kommer? Till hwem wiljen I fly om hjelp? Och hwar wiljen I låta edra äro;

4. Att hon icke under de fångna böjd warder, och ibland ſlagna faller? Uti allt detta är hans wrede icke ſtillad; hans hand är ännu uträckt.

5. Ack! we Aſſur, den mine wredes ris, och deras hand mine grymhets ſtaf är. Eſ. 36: 1.

6. Jag will ſända honom emot ett ſkrymtaktigt folk, och gifwa honom befallning emot mine wredes folk, att han det ſkinna och utbyta ſkall, och förtrampa det ſåſom träck på gatone; Eſ. 5: 25.

7. Ändock han det ſå icke menar, och hans hjerta ſå icke tänker; utan hans hjerta ſtår till att förderfwa och utrota mång folk;

8. Ty han ſäger: Äro icke mine Förſtar alleſammans Konungar?

9. Är icke Calno ſåſom Charchemis? Är icke Hamath ſåſom Arphad? Är icke Samarien ſåſom Damaſcus? 2 Kon. 18: 34.

10. Såſom min hand funnit hafwer afgudarnas Konungarike; ändock deras afgudar ſtarkare woro, än de i Jeruſalem och Samarien äro;

11. Skulle jag icke göra Jeruſalem och deß afgudom, ſåſom jag Samarien och deß afgudom gjort hafwer?

12. Men när HErren hafwer all ſin werk uträttat på Zions berg och i Jeruſalem, ſå will jag hemſöka den högmodiga Konungens frukt af Aſſyrien, och hans högfärdiga ögons prål;

13. Derföre, att han ſäger: Jag hafwer uträttat det med mina händers kraft och igenom mina wishet; ty jag är klok. Jag hafwer annorlunda delat landen, och deras ägodelar röfwat, och ſåſom en wäldig ſlagit deras inbyggare till jordena;

14. Och min hand hafwer funnit folken, lika ſom ett hönonäſte, ſå att jag hafwer all land tillhopaſamlat, lika ſom man förſamlar ägg, ſom öfwergifne äro; der ingen ena fjäder rörer, eller upplåter ſitt näf, eller korrar.

15. Kan ock en yxe berömma ſig emot honom, ſom hugger med henne; eller en ſåg trugas emot honom, ſom drager henne? Såſom den ſig berömma kan, den en käpp bär, och upplyfter och bär honom ſå lätteliga, ſom han intet trä wore.

16. Derföre ſkall HErren, HErren Zebaoth ſända en magerhet ibland hans feta, och ſkall upptända hans härlighet, att hon ſkall brinna ſåſom en eld. Eſ. 24: 6.

17. Och Iſraels ljus ſkall warda en eld, och hans helige ſkall warda en låge; och ſkall upptända och förtära hans törne och tiſtlar på en dag.

18. Och hans ſkogs och marks härlighet ſkall till intet bliſwa både ſjäl och kropp, och ſkall förgås och förſwinna;

19. Så att hans ſkogs återlefda trä måga räknad warda, att ett barn må uppſkriſwa dem.

20. På den tiden ſkola de igenlefde i Iſrael, och de ſom af Jacobs hus behållne bliſwa, icke mer förlåta ſig uppå honom, ſom dem ſlår; utan ſkola förlåta ſig uppå HErran, den Heliga i Iſrael, uti ſanning.

2 Kon. 19: 5.

21. De igenlefde ſkola omwända ſig, ja, de igenlefde i Jacob, till Gud den ſtarka.

22. Ty om ditt folk, o Iſrael, är lika ſom ſanden i hafwet, ſå ſkola dock de igenlefde af dem omwände warda; ty då förderfwet ſtilladt warder, ſå ſkall öfwerſwinnande ſtor rättfärdighet komma. Rom. 9: 27.

23. Ty HErren, HErren Zebaoth ſkall låta gå ett förderf; men han ſtillar det dock i hela landena. Eſ. 28: 22.

24. Derföre ſäger HErren, HErren Zebaoth: Frukta dig icke, mitt folk, ſom i Zion bor, för Aſſur; han ſkall ſlå dig med ris, och upplyfta ſin ſtaf emot dig, ſåſom uti Egypten.

25. Ty efter en ganſka liten tid ſkall ogunſten och min wrede öfwer deras odygd få en ända.

Pſ. 30: 6. 1 Sam. 2: 6.

26. Då ſkall HErren Zebaoth uppwäcka en gißel öfwer dem, lika ſom uti Midians ſlagtning på det hälleberget Oreb; och ſkall upphäfwa ſin ſtaf, den han på hafwet brukade, lika ſom uti Egypten. Dom. 7: 22, ꝛc.

27. På den tiden ſkall hans börda bortwika ifrå dina ſkuldror, och hans ok ifrå dinom hals; ty oket ſkall förruttna af fetma.

28. Han kommer till Ajath, han drager igenom Migron; han mönſtrar ſin här i Michmas.

29. De draga framom wårt lägre Geba; Rama förſkräckes; Gibeath Sauls flyr.

30. Du dotter Gallim, ropa högt; ſe till, du Laiſa, du elända Anathoth.

31. Madmena wiker undan; de borgare i Gebim löpa ſin kos.

32. Man bliſwer tilläfwentyrs en dag i Nob, ſå ſkall han wända ſina hand till dottrenes Zions berg, och emot den högen Jeruſalem.

33. Men ſi, HErren HErren Zebaoth ſkall afhugga qwiſtarna med magt, och afſtäcka det högt ſtår, ſå att de höge ſkola förnedrade warda.

34. Och den tjocke ſkogen ſkall med jern omkullhuggen warda, och Libanon ſkall falla genom den mägtiga.

Eſ. 37: 36.

11. Capitlet.

Christi och Evangelii kraft.

Och ett Ris ſkall uppgå utaf Iſai ſlägte, och en Telning utaf hans rot frukt bära; Eſ. 53: 2. Ap. G. 13: 23.

Zach. 3: 8. 6: 12, 13. Jer. 23: 5. 33: 15.

2. På hwilkom ſkall hwilas HErrans Ande, wishets och förſtånds ande, råds och ſtarkhets ande, kunſkaps och HErrans fruktans ande.

3. Han ſkall inblåſa honom HErrans fruktan, att han icke ſkall döma efter ſom ögonen ſe, eller ſtraffa efter ſom öronen höra;

4. Utan ſkall med rättwiſo döma de fattiga, och med dom ſtraffa de elända på jordene, och ſkall ſlå jordena med ſins muns ſtaf, och med ſina läppars anda dräpa de ogudaktiga.

2 Theß. 2: 8. Upp. 2: 16.

5. Rättwiſa ſkall wara hans länders bälte, och trohet hans njurars bälte.

6. Ulfwar ſkola bo tillſammans med lamb, och parder ligga ibland kid; en liten dräng ſkall tillhopa driſwa kalfwar, och ung lejon, och gödeboſkap.

Eſ. 65: 25. Oſ. 2: 18.

7. Kor och björnar ſkola gå i bet, och deras ungar tillhopa ligga, och lejonen ſkola äta halm, ſåſom oxar;

8. Och ett ſpenabarn ſkall luſt hafwa wid en huggorms hål, och ett

afwandt barn ſkall ſtinga ſina hand uti ena baſiliſkes kulo.

9. Man ſkall ingen ſarga eller förderfwa på mitt helga berg; ty landet är fullt af HERrans kunſkap, lika ſom med haſſens watten betäckt.

10. **Och det ſkall ſke på den tiden, att Iſai rot, ſom ſtår till folks baner, der ſkola Hedningarna fråga efter, och hans hwila ſkall wara ära.** Rom. 15, 12. Upp. 22: 16.

11. Och HERren ſkall på den tiden än en gång uträcka ſina hand, att han ſkall få det återlefda af ſitt folk, det qwart blifwet är för de Aſſyrier, Egyptier, Pathros, Ethioper, Elamiter, Sinear, Hamath, och för haſſens öar;

12. Och ſkall uppreſa ett baner ibland Hedningarna, och ſammanhemta de fördrefna af Iſrael, och förſamla de förſkingrada af Juda, af fyra jordenes ändar. 5 Moſ. 30: 4. Joh. 10: 16.

13. Och det nit emot Ephraim ſkall återwända, och Juda fiender ſkola utrotade warda, ſå att Ephraim icke hatar Juda, och Juda icke ſkall wara emot Ephraim.

14. Men de ſkola wara de Philiſteer på halſen weſterut, och beröfwa alla de ſom öſterut bo; Edom och Moab ſkola gå dem tillhanda; Ammons barn ſkola hörſam wara.

15. Och HERren ſkall tillſpillogifwa haſſens ſtröm uti Egypten, och ſkall låta gå ſina hand öfwer älfwena med ſtarkt wäder, och ſlå de ſju ſtrömmar, ſå att man må gå torrſkodd deröfwer;

16. Och ſkall wara dem qwarlefdom af ſitt folk, ſom igenblifwet är för de Aſſyrier, en wäg; ſåſom Iſrael ſkedde på den tiden, de utur Egypti land drogo. 2 Moſ. 14: 29.

12. Capitlet.

Tack för Meßie wälgerningar.

På den tiden ſkall du ſäga: Jag tackar dig, HERre, att du hafwer warit wred på mig; och din wrede hafwer ſig wändt, och du tröſter mig.

2. Si, Gud är min helſa; jag är ſäker, och fruktar mig intet; ty HERren Gud är min ſtarkhet och min pſalm, och är min helſa. 2 Moſ. 15: 2. Pſ. 118: 14.

3. **I ſkolen öſa watten med glädje utu helſobrunnomen;** Zach. 13: 1. Joh. 7: 37, 38. Upp. 21: 6.

4. Och ſkolen ſäga på den tiden: Tacker HERranom; prediker hans Namn; görer hans anſlag kunnig ibland folken; förkunner, att hans Namn högt är. 1 Chr. 16: 8. Pſ. 105: 1.

5. Lofſjunger HERranom; ty han hafwer härliga bewiſt ſig; detta ware kunnigt i all land.

6. Fröjda dig och war glad, du inbyggerſka i Zion; ty Iſraels Helige är ſtor när dig.

13. Capitlet.

Babels förſtöring.

Detta är tungen öfwer Babel, ſom Eſaia, Amos ſon, ſåg. Jer. 50: 1. 51: 1.

2. Reſer upp baner på högo berge; roper faſt emot dem; ſlår upp handena; låter indraga genom Förſtarnas portar.

3. Jag hafwer budit minom helgedom, och kallat mina ſtarka till mina wrede, hwilke glade äro uti mine härlighet.

4. Der är ett rop af en ſtor hop på bergomen, ſåſom af ett ſtort folk; ett rop lika ſom en gny af förſamladt Hedningars rike; HERren Zebaoth ruſtar en här till ſtrids;

5. Hwilke utaf fjerran land komma ifrå himmelens ända; ja, HERren ſjelfwer, ſamt med ſins wredes här, till att förderfwa hela landet.

6. Jämrer eder; ty HERrans dag är hardt när; han kommer ſåſom en förödelſe af dem Allsmägtiga.

7. Derföre ſkola alla händer nederfalla, och all menniſkors hjerta gifwa ſig.

8. Förſkräckelſe, ångeſt och wärk ſkall komma dem uppå; de ſkola hafwa wedermödo, ſåſom en den der barn föder; den ena ſkall grufwa ſig wid den andra; röd ſom en eld ſkola deras anſigte wara.

9. Ty ſi, HERrans dag kommer gruf-

grufwelig, wred, grym, till att förderfwa landet, och till att förgöra ſyndarena deraf.

10. Ty ſtjernorna på himmelen, och hans Orion ſkina icke klart; ſolen går mörk upp, och månen ſkin mörkt.

Job 9: 9. 38: 31. Am. 5. 8. Heſ. 32: 7, 8. Joel 2: 31. 3: 15. Matth. 24: 29. Marc. 13: 24. Luc. 21. 25.

11. **Jag ſkall hemſöka jordenes krets, för hennes ondſkos ſkull; och de ogudaktiga, för deras odygds ſkull; och ſkall göra en ända uppå de ſtoltas högmod, och ödmjuka de wäldigas högfärd;**

12. Så att en man ſkall dyrare warda än fint guld, och en menniſka mer wärd än ett ſtycke guld af Ophir.

13. Derföre ſkall jag röra himmelen, ſå att jorden ſkall bäfwa utaf ſitt rum, igenom HERrans Zebaoths wrede, och igenom hans wredes dag.

14. Och han ſkall wara ſåſom en förjagad rå, och ſåſom en hjord utan herda; ſå att hwar och en ſkall wända till ſitt folk igen, och hwar och en fly uti ſitt land;

15. Derföre att hwilken ſig derinne finna låter, han ſkall igenomſtungen warda, och den der när är, ſkall igenom ſwärd falla.

16. Skola ock deras barn för deras ögon dräpne warda, deras hus ſkinnad, och deras huſtrur ſkämda.

Pſ. 137: 8: 9.

17. Ty ſi, jag ſkall uppwäcka de Meder öfwer dem, hwilke intet ſilfwer ſöka, eller efter något guld fråga;

18. Utan att ſkjuta de unga män ihjäl med bågar, och icke förbarma ſig öfwer frukten i moderlifwet, eller barn ſkona.

19. Alltſå ſkall Babel, det aldraſköneſta ibland riken, de Chaldeers härliga prål, omſtört warda af Gudi, lika ſom Sodom och Gomorra;

1 Moſ. 19: 24, 25. Jer. 49: 18. 50: 40.

20. Så att man ſedan der intet bo ſkall, eller någor der blifwa i ewig tid; att ock de Araber der ingen hyddo göra ſkola, och de herdar der inga bodar uppſätta;

21. Utan ſtygge foglar ſkola der lägga ſig, och deras hus full med odjur wara, och ſtrutſer ſkola der bo, och gaſtar ſkola der ſpringa; Zeph. 2: 14.

22. Och ugglor ſjunga uti hans palats, och drakar uti de luſtiga borger. Och hans tid warder ſnart kommandes, och hans dagar ſkola intet dröjas.

14. Capitlet.

Babels och Aſſurs undergång.

Ty HERren ſkall förbarma ſig öfwer Jacob, och ännu utkora Iſrael, och ſätta dem uti ſitt land; och främlingar ſkola gifwa ſig till dem, och hålla ſig intill Jacobs hus;

2. Och folk ſkola dem till ſig taga, och hafwa dem in till ſitt rum, ſå att Iſraels hus ſkall äga dem uti HERrans land till tjenare och tjenarinnor; och ſkola hålla dem fångna, af hwilkom de fångne woro, och ſkola råda öfwer ſina plågare.

3. Och på den tiden, då HERren warder dig ro gifwandes ifrå din jämmer och wedermödo, och ifrå den hårda träldom, der du uti warit hafwer;

4. Så ſkall du föra ett ſådant ordſpråk emot Konungen af Babel och ſäga: Huru är det nu ute med plågarenom, och beſkattningen hafwer en ända?

5. HERren hafwer ſönderbrutit de ogudaktigas ris, de wäldigas ris;

6. Den ſom folk ſlog i grymhet utan återwändo, och med ſtränghet rådandes war öfwer Hedningarna, och förföljde dem utan barmhertighet.

7. Nu hafwer dock hela werlden ro, och är ſtilla, och fröjdar ſig i glädje.

8. Ock fröjda ſig furoträn öfwer dig, och de cedreträ i Libanon (och ſäga): Efter du ligger, ſå kommer ingen upp, ſom oß afhugger.

9. Helwetet dernedre bäfwade för dig, emot din tillkommelſe; det uppwäcker dig de döda, alla werldenes bockar, och bad alla Hedningarnas Konungar uppſtå utaf ſina ſtolar;

10. Att de ſkulle, en efter den andra, tala, och ſäga till dig: Du äſt ock ſlagen lika ſom wi, och dig går lika ſom oß.

11. Ditt prål är neder till helwete faret, ſamt med dina harpors klin=

gande; mal ſkall wara din ſäng, och matkar ditt öfwertäckelſe.
Heſ. 32: 18. Job 21: 26.

12. Huru äſt du af himmelen fallen, du ſköna morgonſtjerna? Huru äſt du till jordena fallen, du ſom förſwagade Hedningarna?

13. Tänkte du dock uti ditt hjerta: Jag will ſtiga upp i himmelen, och förhöja min ſtol upp öfwer Guds ſtjernor. Jag will ſätta mig på wittnesbördſens berg, på den ſidon norrut. Pſ. 48: 3.

14. Jag will fara öfwer de höga ſkyar, och wara den Aldrahögſta lik.

15. Ja, till helwetes far du, wid kulones ſido.

16. Den dig ſer, han ſkall ſkåda dig, och ſe uppå dig (och ſäga): Är det den man, ſom werldena ſkälfwande gjorde, och Konungariken bäfwande;

17. Den der jordenes krets ödelade, och ſtäderna derinne nederſlog, och gaf icke ſina fångar löſa?

18. Alleſamman Hedningarnas Konungar ligga dock med äro, hwar och en i ſitt hus;

19. Men du äſt förkaſtad utu dine graf, ſåſom en förderfwad gren, ſåſom de ſlagnas klädnad, ſom med ſwärd ihjälſtungne äro, hwilke nederfara till helwetes ſtenar, ſåſom ett förtrampadt as.

20. Du ſkall icke ſåſom de begrafwen warda; ty du hafwer förderfwat ditt land, och ſlagit ditt folk; ty man ſkall aldrig tänka på den ondſkofulla ſädena.

21. Reder till, att man må ſlagta hans barn, för deras fäders mißgerningars ſkull, att de icke uppkomma eller ärfwa landet, eller göra jordenes krets fullan med fiendar.

22. Och jag ſkall öfwer dem komma, ſäger HERren Zebaoth, och i Babel utrota hans åminnelſe, hans igenlefda, afföda och efterkommande, ſäger HERren; Job 18: 19. Pſ. 21: 11. 37: 28.

23. Och ſkall göra honom igelkottom till arfs, och till en wattuſjö, och ſkall ſopa honom med förderfwelſens qwaſt, ſäger HERren Zebaoth.
Eſ. 34: 11. Zeph. 2: 14.

24. HERren Zebaoth hafwer ſworit, och ſagt: Hwad gäller, att det ſkall ſå ſke ſom jag tänker, och ſkall ſå blifwa ſom jag i ſinnet hafwer; Eſ. 34: 16.

25. Att Aſſur nederlagd warder i mitt land, och jag förtrampar honom på min berg; på det hans ok ſkall af dem taget warda, och hans börda af deras hals komma. Eſ. 37: 22.

26. Detta äro de anſlag, ſom han hafwer öfwer all land, och det är den uträckta hand öfwer alla Hedningar.

27. Ty HERren Zebaoth hafwer det beſlutit; ho will förmenat? Och hans hand är uträckt; ho kan afwända henne? 2 Chr. 20: 6. Job 9: 12. Dan. 4. 32.

28. J det året, då Konung Ahas blef död, wardt denne tungen ſedd.
2 Kon. 16: 20. 2 Chr. 28: 27.

29. Fröjda dig icke ſå faſt, du Philiſtea, att det ris, ſom dig ſlog, ſönderbrutet är; ty utaf ormſens rot ſkall komma en baſiliſk, och hans frukt ſkall wara en brinnande flygande drake. Jer. 47: 1. Heſ. 25: 15. Zeph. 2: 4.

30. Ty de torftigas förſtfödingar ſkola berga ſig, och de fattiga tryggeliga hwila ſig; men dina rot will jag dräpa med hunger, och ſkall han förgöra dina igenlefda.

31. Jämra dig, du port, ropa, du ſtad, hela Philiſtea är förtwiflad; ty nordanefter kommer en rök, och ingen enſam är uti hans tjäll.

32. Och hwad warda Hedningarnas båd ſägande? Nämliga att HERren hafwer grundat Zion, och der ſkola hans folks elände hafwa tillflykt.
Pſ. 87: 1, 2.

15. Capitlet.

Prophetia mot Moab.

Detta är tungen öfwer Moab: Om nattena kommer förſtöring öfwer Ar i Moab, det är ſin kos; om nattena kommer förſtöring öfwer Kir i Moab, det är ſin kos.
Jer. 48: 1. Heſ. 25: 8. Am. 2: 1. Zeph. 2: 8.

2. De gå upp till Baith och Dibon till altaren, att de ſkola gråta och jämra ſig öfwer Nebo och Medba i Moab: All hufwud är rakad, allt ſkägg är afſkuret. Jer. 48: 37. Heſ. 7: 18.

3. På deras gator gå de omſwepte i ſäcker; på deras tak och gatom jämra de ſig alle, och gå neder gråtande.

4. Hesbon och Elcale ropa, ſå att man hörer det intill Jahaz; derföre jämra ſig de wäpnade i Moab; ty deras ſjäl går illa.

5. Mitt hjerta ropar till Moab, deras flyktige fly ifrå den treggaåra kon allt intill Zoar; ty de gå upp till Luhith och gråta; och på den wägenom till Horonaim upphäfwer ſig ett jämmerrop. Jer. 48: 34, 36.

6. Ty de watten i Nimrim torkas bort, ſå att höet förtorkas der, och gräſet förwißnar, och wäxer ingen grön ört.

7. Ty de ägodelar, ſom de förſamlat, och det folk, ſom de tillruſtat hafwa, förer man öfwer pilträbäcken.

8. Ropet går omkring uti Moabs gränſor; de gråta allt intill Eglaim, och gråta wid den brunnen Elim;

9. Ty de watten i Dimon äro full med blod; dertill will jag ännu låta mer komma öfwer Dimon, både öfwer dem ſom behållne äro i Moab lejonens, och öfwer dem igenlefda i landena.

16. Capitlet.

Moabs plåga, fall.

Sänder ut, J landsherrar, lamb ifrå Sela utur öknene, till dottrenes Zions berg.

2. Men ſåſom en fogel bortflyger, den utaf ſitt näſte drifwen är, ſå ſkall det ſke med Moabs döttrar, då de draga framom Arnon.

3. Hafwer råd tillhopa, håller dom; gör dig middagsſkuggan ſåſom en natt; fördölj de fördrefna, och utrödj icke de flyktiga.

4. Låt mina fördrefna hafwa herberge när dig; Moab, war du deras ſkärm för förderfwarenom, ſå får plågaren en ända, förſtöraren wänder åter, och förtramparen låter af i landena.

5. **Men en ſtol warder tillredd af nåde, att en ſkall deruppå ſitta i ſanning, uti Davids hyddo, och döma, och ſöka efter rätt, och främja rättwiſona.** Jer. 23: 5. 33: 15.

6. Men wi höre af Moabs högmod, att han faſt högmodig är, ſå att ock hans högmod, ſtolthet och wrede är ſtörre, än hans magt. Jer. 48: 29.

7. Derföre ſkall en Moabit gråta öfwer den andra; alleſamman ſkola de gråta, öfwer den ſtadſens KirHareſeths grundwalar ſkola de halte ſucka.

8. Ty Hesbon är worden en ödemark; winträt i Sibma är förderfwadt; herrarna ibland Hedningarna hafwa förtrampat hans ädla winträ, och äro komne allt intill Jaeſer, och draga omkring uti öknene; hans winqwiſtar äro förſkingrade, och öfwer hafwet förde. Jer. 48: 32.

9. Derföre gråter jag för Jaeſers ſkull, och för winträt i Sibma, och utgjuter många tårar för Hesbon och Eleale; ty en ſång är fallen uti din ſommar, och uti dina and;

10. Så att fröjd och glädje återwänder på markene, och i wingårdomen fröjdas eller ropar man intet; man trampar intet win i preßomen; jag hafwer gjort en ända på ſången.

11. Derföre lommar mitt hjerta öfwer Moab, ſåſom en harpa, och mina inelfwer öfwer KirHares.

12. Då ſkall uppenbart warda, huru Moab är ledſe wid altaren, och huru han till ſina kyrko gången är till att bedja, och hafwer dock intet kunnat ſkaffa.

13. Detta är det HERren på den tiden emot Moab talade.

14. Men nu talar HERren, och ſäger: Uti tre år, ſåſom en legodrängs år äro, ſkall Moabs härlighet, ſom ſtor och mycken är, klen warda, ſå att der ſkall ganſka litet qwart blifwa, och icke mycket. Eſ. 21: 16.

17. Capitlet.

Damaſci, Iſraels, Aſſurs fall.

Detta är tungen öfwer Damaſcon: Si, Damaſcus ſkall ingen ſtad nu mer wara, utan en förfallen ſtenhop. Jer. 49: 23, ꝛc. Am. 1: 3.

2. Aroers ſtäder ſkola öfwergifne warda, ſå att hjordar ſkola der i bet gå, och ingen ſkall drifwa dem ut.

3. Och det ſkall ute wara med Ephraims fäſte, och Konungariket i Damaſco; och det öfwerblefna i Syrien ſkall wara ſåſom Iſraels barnas härlighet, ſäger HERren Zebaoth. Eſ. 7: 8.

4. På den tiden ſkall Jacobs härlighet tunn warda, och hans feta kropp ſkall mager blifwa;

5. Ty han ſkall warda ſåſom när en inſamlade ſäd i andene, och ſåſom när en inbergade ax med ſin arm, och ſåſom en upphemte ax i Rephaims dal;

6. Och en efterhemtning blefwe, ſåſom när man riſter ett oljoträ, och der tu eller tre bär qwarſitta uppe i ſkatanom; eller ſåſom fyra eller fem bär hänga qwar på qwiſtarna, ſäger HERren Iſraels Gud.

7. **På den tiden ſkall menniſkan hålla ſig intill honom, ſom henne gjort hafwer, och hennes ögon ſkola ſe på den Heliga i Iſrael;**

8. Och ſkall icke hålla ſig till altaren, ſom hennes händer gjort hafwa, och icke ſe till det hennes finger gjort hafwa, antingen till lundar eller beläte.

9. På den tiden ſkola hans ſtarkhets ſtäder warda ſåſom en öfwergifwen telning och qwiſt, ſom öfwergifwen war för Iſraels barn, och ſkola öde warda.

10. Ty du hafwer förgätit Gud, den din helſa är, och icke tänkt uppå dina ſtarkhets klippo; derföre ſkall du ſätta luſtiga plantor, men du ſkall dermed ſatt hafwa winqwiſten åt främmandom. Eſ. 24: 5. Pſ. 46: 2. 118: 14.

11. I planterningenes tid ſkall du wäl taga wara uppå, att din ſäd må tideliga wäxa; men åt höſtenom, när du ſkall inberga kärfwarna, ſkall du få ens bedröfwadas ſorg derföre.

12. Ack! we det öfwermåtto myckna folket; ſåſom hafwet ſkall det bruſa, och folkens rumor warder ſtormandes, ſåſom ſtor watten ſtorma.

13. Ja, ſåſom ſtor watten ſtorma, ſå ſkola folken ſtorma; men han ſkall näpſa dem, och de ſkola fly lång wäg bort; och ſkall förfölja dem, ſåſom ſtoftena på bergen ſker af wädret, och ſåſom enom wäderhwirfwel ſker af ſtormenom. Pſ. 83: 14.

14. Om aftonen, ſi, ſå är förſkräckelſe på färde, och förr än morgonen warder, ſå äro de intet till. Detta är deras lön, ſom oß röfwa, och deras arfwedel, ſom taga oß wårt ifrå. 2 Kon. 19: 35.

18. Capitlet.

Morlands we, omwändelſe.

We thy landena, ſom far i ſkugganom under ſegel, på deßo ſidone Ethiopiens floder;

2. Hwilket bådſkap ſänder till hafs, och i rörſkepp far på wattnen. Går åſtad, I ſnare bådſkap, till det folk, ſom rifwet och ſkinnadt är, till det folk, ſom grufweligare är än något annat; till det folk, ſom här och der utmätet och förtrampadt är, hwilkets land wattuſtrömmar intaga. Eſ. 60: 6.

3. Alle I, ſom bon på jordene, och I, ſom i landena ſitten, ſkolen ſe huru man ſkall uppreſa baneret på bergen, och höra, huru man med trummeterna blåſa ſkall.

4. Ty ſå ſäger HERren till mig: Jag will wara ſtilla, och tillſe i mine hyddo; ſåſom en hette, den der uttorkar regn, och ſåſom en dagg i ſkördandenes hetta.

5. Ty för ſkördandena ſkall wäxten förminſkas, och den omogna frukten förtorkas, medan hon ännu ſtår i blomma, ſå att man måſte afſkära qwiſtarna med ſkäro, och afhugga winträn, och kaſta dem bort;

6. Att man måſte låta ligga dem tillſammans foglomen på bergen, och djuromen i landena, att foglarna bygga om ſommaren der ſitt näſte uti, och allahanda djur i landena ligga deruti om winteren.

7. På den tiden ſkall det refna och ſkinnade folket, det grufweligare är än något annat, det här och der afmätet och nedertrampadt är, hwilkets land wattuſtrömmarna intaga, föra HERranom Zebaoth ſkänker, på det rum, der HERrans Zebaoths Namn är, till Zions berg. 2 Moſ. 20: 24. 2 Chr. 6: 5.

19. Capitlet.

Egypti plåga, bot.

Detta är tungen öfwer Egypti land: Si, HERren ſkall fara uti enom ſnarom ſky, och komma in uti Egypten; då ſkola de afgudar uti Egypten bäfwa för honom, och de Egyptiers hjerta ſkall gifwa ſig i dem.

Jer. 46: 2. Heſ. 29: 2. 30: 4.

2. Och jag ſkall hetſa de Egyptier på hwarannan, att en broder ſkall ſtrida emot den andra, en wän emot den andra, en ſtad emot den andra, ett rike emot det andra.

3. Och de Egyptiers mod ſkall förgås i dem, och jag ſkall göra deras anſlag omintet; ſå ſkola de då fråga deras afgudar och Preſter, och ſpåmän och tecknatydare.

4. Men jag ſkall gifwa de Egyptier uti grufweliga herrars händer; och en hård Konung ſkall råda öfwer dem, ſäger den rådandes HERren Zebaoth.

Jer. 46: 26.

5. Och wattnet i hafwet ſkall uttorkas; dertill ſkola ock ſtrömmarna bortſjunka och förſwinna.

6. Älfwerna ſkola utlöpa, ſå att dammſjöarna ſkola förminſkas och torre warda; rör och ſäf förwißna.

7. Och gräſet wid bäckerna, och all ſäd wid wattnet ſkall förfalna, förderfwas och till intet warda.

8. Och fiſkarena ſkola ſörja, och alle de, ſom fiſkakrok kaſta i wattnet, ſkola beklaga ſig; och de, ſom nät utkaſta i wattnet, ſkola bedröfwade warda.

9. De ſkola afgå med ſkam, ſom god garn göra, och nät binda.

10. Och de ſom fiſkakiſtor hafwa, med alla dem ſom dammar för lön göra, ſkola ångſe warda.

11. De Förſtar i Zoan äro dårar, Pharaos wiſe rådgifware äro i deras råd galne wordne. Hwi ſägen I dock om Pharao: Jag är wiſamannabarn, och är af gamla Konungar kommen?

12. Hwar äro då nu dine wiſe? Låt dem förkunna och underwiſa dig, hwad HERren Zebaoth öfwer Egypten beſlutit hafwer.

13. Men de Förſtar i Zoan äro wordne till dårar; de Förſtar i Noph äro bedragne; de förföra ſamt med Egypten hörnſtenen för ſlägten.

14. Ty HERren hafwer utgjutit en willoanda ibland dem, att de ſkola förföra Egypten uti allt det de göra, ſåſom en drucken ragar, då han ſpyr.

15. Och Egypten ſkall ingen hafwa, den der för hufwud eller ſtjert, bål eller gren är. Eſ. 9: 14.

16. På den tiden ſkall Egypten wara ſåſom qwinnor, och frukta ſig, och förſkräckas, då HERren Zebaoth weftar handena öfwer dem.

17. Och Egypten ſkall frukta ſig för Juda lande, ſå att den der tänker uppå, han ſkall förſkräckas öfwer HERrans Zebaoths råd, ſom han öfwer det beſlutit hafwer.

18. **Uti den tiden ſkola fem ſtäder uti Egypti land tala efter Canaans mål, och ſwärja wid HERran Zebaoth;** en af dem ſkall heta Irheres. 5 Moſ. 10: 20. Jer. 12: 16.

19. **På den ſamma tiden ſkall HERrans Zebaoths altare wara midt uti Egypti land,** och en HERrans wårdſten i gränſone;

20. Den ett tecken och wittne wara ſkall HERranom Zebaoth uti Egypti land; ty de ſkola ropa till HERran, för ſina plågares ſkull, och han ſkall ſända dem en Frälſare och mäſtare, ſom dem hjelpa ſkall.

21. **Ty HERren ſkall af de Egyptier känd warda; och de Egyptier ſkola känna HERran på den tiden;** och ſkola tjena honom med offer och ſpisoffer; och ſkola göra HERranom löfte, och hålla det.

Pſ. 68: 32. Eſ. 45: 14.

22. Och HERren ſkall ſlå de Egyptier, och hela dem; ty de ſkola omwända ſig till HERran, och han ſkall låta bedja ſig, och hela dem.

23. På den tiden ſkall en wäg wara ifrån Egypten in uti Aſſyrien, ſå att de Aſſyrier ſkola komma in uti Egypten, och de Egyptier in uti Aſſyrien, **och både Egyptier och Aſſyrier Gudi tjena.**

24. **På ſamma tiden ſkall Iſrael wara ſjelf tredje, med de Egyptier**

och Aſſyrier, genom den wälſignelſe ſom på jordene wara ſkall.

25. Ty HERren Zebaoth ſkall wälſigna dem, och ſäga: Wälſignad äſt du Egypten, mitt folk, och du Aſſur, mina händers werk, och du Iſrael, mitt arf.

20. Capitlet.

Egypti, Morers fängelſe.

Uti det året, då Tharthan kom till Asdod, hwilken Sargon, Konungen i Aſſyrien, utſändt hade, och ſtridde emot Asdod, och wann det;
2 Kon. 18: 17. 1 Sam. 5: 1.

2. På ſamma tid talade HERren, genom Eſaia, Amos ſon, och ſade: Gack bort och drag ſäcken af dina länder, och drag dina ſkor af dina fötter. Och han gjorde ſå, gick nakot och barfött.

3. Då ſade HERren: Lika ſom min tjenare Eſaia går nakot och barfött, till treåra tecken och under öfwer Egypten och Ethiopien;

4. Alltſå ſkall Konungen i Aſſyrien drifwa den fångna Egypten, och förderfwa Ethiopien, både unga och gamla, nakota och barfötta med blottad ſkam, Egypten till blygd.

5. Och de ſkola förſkräckas, och med ſkam beſtå öfwer Ethiopien, der de förläto ſig uppå; och twärtom Ethiopien öfwer de Egyptier, af hwilkom de ſig berömde.

6. Och deßa öars inbyggare ſkola ſäga på den tiden: Är det wår tillflykt, dit wi flytt hafwe efter hjelp, att wi ſkulle hulpne warda ifrå Konungenom i Aſſyrien? Ja, ſkönliga äre wi undſluppne.

21. Capitlet.

Babel. Edom. Arabien.

Detta är tungen öfwer öknena wid hafwet: Såſom ett wäder kommer ifrå ſunnan, det all ting omwänder, ſå kommer det utur öknene, utur ett grufweligit land.

2. Ty mig är betedd en hård ſyn: En föraktare kommer emot den andra; och en förſtörare emot den andra; drag upp, Elam, belägg dem, Madai; jag ſkall göra en ända uppå allt hans ſuckande.

3. Derföre äro mina länder fulla med wärk, och ångeſt hafwer begripit mig, ſåſom ena barnaföderſko; jag kröker mig, när jag hörer det, och förſkräckes, när jag ſer deruppå.

4. Mitt hjerta bäfwar; grufwelſe hafwer mig förſkräckt; jag hafwer derföre uti den ljufwa nattene ingen ro haft.
Job 7: 3.

5. Ja, tillred ett bord, låt waka på waktene, äter, dricker; ſtår upp, I Förſtar, ſmörjer ſkölden.

6. Ty HERren ſäger till mig alltſå: Gack bort och beſtäll en wäktare, den ſom tillſer och tillſäger.

7. Men han ſer reſenärer rida och fara med häſtar, åſnar och camelar, och hafwer granneliga akt deruppå.

8. Och ett lejon ropade: HERre, jag ſtår på waktene alltjemt om dagen, och ſtår i mine wakt alla nätter.
Hab. 2: 1.

9. Och ſi, der kommer en på enom wagn, han ſwarar, och ſäger: Babel är fallet; det är fallet, och all deß gudars beläte äro ſlagne ned till markena. Jer. 51: 8. Upp. 11: 8. 18: 2.

10. O! min loge, der jag på tröſkar; hwad jag af HERranom Zebaoth Iſraels Gudi hört hafwer, det förkunnar jag eder.

11. Detta är tungen öfwer Duma: Man ropar till mig utaf Seir: Wäktare, hwad lider natten? Wäktare, hwad lider natten?

12. Wäktaren ſade: Då morgonen än kommer, ſå ſkall det ändå wara natt; om I än frågen, ſå ſkolen I likwäl igenkomma och åter fråga.

13. Detta är tungen öfwer Arabien; I ſkolen bo uti ſkogenom i Arabien, på den wägen åt Dedanim.

14. Bärer watten emot den törſtiga, I ſom bon uti Thema land; bjuder dem flyktigom bröd;

15. Förty de fly för ſwärd, ja, för draget ſwärd, för ſpändom båga, för ſtoro ſtrid.

16. Ty alltſå ſäger HERren till mig: Ännu innan ett år, ſåſom lego-

drängers år äro, ſkall all Kedars härlighet förgås; Eſ. 16: 14.

17. Och de qwarblefne ſkyttar af hjeltarna i Kedar ſkola mindre warda; ty HErren Iſraels Gud hafwer det ſå ſagt.

22. Capitlet.

Jeruſalem. Sebna. Eliakim.

Detta är tungen öfwer ſynedalen; hwad är eder, att I ſå alle löpen på taken? Jer. 48: 38.

2. Du waſt full med gny, en ſtad full med folk, en glad ſtad; dine ſlagne äro icke med ſwärd ſlagne, och icke döde blefne i ſtrid;

3. Utan alle dine höfwitsmän äro tillika bortwekne för båga, och fångne; alle de, ſom man uti dig funnit hafwer, äro fångne, och långt bortflydde. 2 Kong. 25: 4. Jer. 39: 4.

4. Derföre ſäger jag: Går ifrå mig, låter mig bitterliga gråta; farer icke efter att hugſwala mig öfwer mins folks dotters förſtöring.

5. Ty det är en bullers, förtryckelſes och bekymmers dag af HErranom Zebaoth, i ſynedalenom, för murarnas undergrafnings ſkull, och för ropets ſkull på berget.

6. Ty Elam drager med koger, wagnar, folk och reſenärar, och Kir glimmar af ſköldar.

7. Och ſkall ſke, att dina utkorade dalar ſkola med wagnar fulle warda, och reſenärar ſkola lägga ſig för portarna.

8. Då ſkall Juda förlåt öppnad warda, att man ſkall kunna ſe, på den tiden, tygen uti ſkogshuſet.

9. Och I ſkolen ſe refworna många wara på Davids ſtad, och ſkolen förſamla watten uti dem nedra dammenom.

10. I ſkolen ock räkna huſen i Jeruſalem, ja, I ſkolen afbryta huſen, till att befäſta murarna.

11. Och I ſkolen göra ena wattugraf, emellan båda murarna af den gamla dammens watten; likwäl ſen I icke uppå den ſom detta gör, och ſkåden icke på den ſom ſådant beſtällt hafwer fjerranefter.

12. Derföre ſkall HErren, HErren Zebaoth på den tiden låta utropa, att man ſkall gråta och jämra ſig, och kulla ſig, och draga ſäck uppå;

13. Ändock nu ſi intet annat är än glädje, ſlagta oxar, dräpa får, äta kött, dricka win, och ſäga: Låt oß äta och dricka, wi måſte dock i morgon dö. Eſ. 56: 12. 1 Cor. 15: 32.

14. Detta är för HErrans Zebaoths öron uppenbart. Hwad gäller, om eder denna mißgerningen förlåtas ſkall, tilldeß I dön, ſäger HErren, HErren Zebaoth.

15. Så ſäger HErren, HErren Zebaoth: Gack in till räntomäſtaren Sebna, hofmäſtaren, och ſäg till honom:

16. Hwad hafwer du här? Hwem hörer du till? att du låter dig hugga en graf, ſåſom den der låter ſig hugga en graf i höjdene, och ſåſom den der låter ſig göra en boning i bergklippone?

17. Si, HErren ſkall förkaſta dig, ſåſom en ſtark man någon bortkaſtar, och nederkraſſa dig;

18. Och ſkall ombrifwa dig, ſåſom ett klot på wida mark; der ſkall du dö, der ſkola dina koſteliga wagnar blifwa med dins herras hus förſmädelſe.

19. Och jag ſkall ſtörta dig ifrå ditt ſtånd, och ſätta dig af ditt ämbete.

20. Och på den tiden will jag kalla min tjenare Eliakim, Hilkia ſon; 2 Kon. 18: 18, 26.

21. Och draga din kjortel uppå honom, och omgjorda honom med ditt bälte, och gifwa ditt wälde uti hans hand, att han ſkall wara deras fader, ſom i Jeruſalem och Juda hus bo;

22. Och ſkall lägga Davids hus nyckel uppå hans axlar, att han ſkall upplåta, och ingen ſkall tillſluta; att han ſkall tillſluta, och ingen upplåta. Job 12: 14. Upp. 3: 7.

23. Och jag will inſlå honom för en nagla på ett faſt rum, och han ſkall hafwa ärones ſtol uti ſins faders hus;

24. Att man ſkall hänga uppå honom all hans faders hus härlighet, barn och barnabarn, all ſmå tyg, både dryckekar och allahanda ſträngaſpel.

25. På den tiden, ſäger HErren Zebaoth, ſkall nagelen borttagen warda, den på det faſta rummet ſtår, ſå att han ſkall ſöndergå och falla, och hans börda förgås; ty HErren ſäger det.

23. Capitlet.

Tyrus förſtörd, upprättad.

Detta är tungen öfwer Tyro. Jämrer eder, J ſkepp på hafwena; ty det är förſtördt, ſå att der är intet hus, ej heller far någor dit; utu det land Chittim ſkola de warda deß war. Jer. 47: 4. Heſ. 26: 3. 27: 2. 28: 2.

2. Öarnas inbyggare äro ſtilla wordne; de köpmän af Zidon, ſom till ſjös foro, uppfyllde dig.

3. Och allahanda frukt, ſom wäxer wid Zihor, och ſäd wid älfwena, det förde man derin öfwer ſtor watten; och du waſt Hedningarnas ſtapol worden.

4. Du må wäl förſkräckas, Zidon; ty hafwet, ja, den faſteſta wid hafwet ſäger: Jag är intet hafwandes, jag föder intet, ſå uppföder jag ock inga ynglingar, och uppfoſtrar inga jungfrur.

5. Såſom man förſkräcktes, då man hörde om Egypten, ſå ſkall man ock förſkräckas, då man får höra om Tyro.

6. Farer till ſjös, jämrer eder, J ſom bon på öarna.

7. Är icke detta eder glädjeſtad, den ſig berömmer af ſinom ſtora ålder? Hans fötter ſkola föra honom långan wäg bort till att wandra.

8. Ho hade det betänkt, att thy krönta Tyro ſkulle ſå gå, efter deß köpmän äro Förſtar, och deß krämare de härligaſte i landena? Upp. 18: 23.

9. HErren Zebaoth hafwer det ſå betänkt, på det han ſkall förſwaga allt prål i den luſtiga ſtaden, och förakteliga göra alla de härliga i landena.

10. Far igenom ditt land, ſåſom en ſtröm, du haſſens dotter; der är intet bälte mer.

11. Han uträcker ſina hand öfwer hafwet, och förſkräcker Konungarike; HErren bjuder öfwer Canaan, till att förgöra hans mägtiga; Job 12: 23.

12. Och ſäger: Du ſkall icke mer glad wara, du beſkämda Zidons dotter; o Chittim, ſtatt upp, och far din wäg, ty du ſkall icke blifwa der;

13. Utan i de Chaldeers land, det intet folk war; utan Aſſur hafwer det uppbyggt för ſkepp, och uppreſt der faſt torn, och uppbyggt palats; och är likwäl förſtörd.

14. Jämrer eder, J ſkepp på hafwena; ty edor magt är omintet.

15. På den tiden ſkall Tyrus förgäten warda i ſjutio år, ſå länge en Konung lefwa må; men efter ſjutio år ſkall man ſjunga en ſkökowiſo om Tyro:

16. Tag harpona, gack omkring i ſtaden, du förglömda ſköka, ſpela faſt på ſträngaſpel, och ſjung tröſteliga, att man må åter tänka uppå dig.

17. Ty efter ſjutio år ſkall HErren beſöka Tyrum, att han ſkall åter komma till ſin ſkökolön, och bedrifwa boleri med all Konungarike på jordene.

18. Men hans köpmanshandel och ſkökolön ſkall warda helig HErranom; man warder det icke förſamlande för en ſkatt, ej heller fördöljande; utan de ſom för HErranom bo, ſkola hafwa hans köpmansgods, att de ſkola deraf äta, och mätte warda, och wäl klädde wara.

24. Capitlet.

Juda förſtöring, återlefwor.

Si, HErren gör landet tomt och öde, och omſtörter hwad deruti är, och förſtrör deß inbyggare.

2. Och Preſtenom går ſåſom folkena; herranom ſåſom tjenarenom, frune ſåſom tärnone; ſå honom ſom ſäljer, ſom honom ſom köper, honom ſom lånar, ſåſom honom ſom borgar; kräfwarenom, ſåſom gäldenärenom; Oſ. 4: 9.

3. Ty landet ſkall warda tomt och ſkinnadt; ty HErren hafwer detta ſagt.

4. Landet ſtår jämmerliga, och förderfwas; jordenes krets förwanſkas och förderfwas; de högſte af folket i landena förminſkas.

5. **Landet är oſkärdt wordet af ſina inbyggare; förty att de öfwerträda lagen, och förwandla buden, och låta det ewiga förbundet fara.**

6. **Derföre uppfräter förbannelſe landet; ty de ſom deruti bo, förſkylla**

det; derföre borttorkas landſens inbyggare, ſå att fögo folk qwart blifwer.

Jer. 6: 19. 16: 18. Heſ. 5: 11, 12. 7: 27. Dan. 9: 11.

7. Winet förſwinner, winträt förwißnar, och alle de, ſom af hjertat glade woro, ſucka.

8. Fröjd af trummor håller upp, de gladas luſt är ute; harpors fröjd hafwer en ända.

Jer. 7: 34. 16: 9. 25: 10. Heſ. 26: 13. Oſ. 2: 11.

9. Man ſjunger intet, der man win dricker, och god dryck är bitter dem ſom dricka honom. Eſ. 16: 10.

10. Den tomme ſtaden är nederbruten; all hus äro tillſluten, ſå att ingen går derin.

11. Man klagar efter win på gatone, all glädje är borto, all landſens fröjd är ſin wäg.

12. Icke annat än förödelſe är blifwet i ſtadenom, och portarna ſtå öde.

13. Ty det går i landena och med folkena, lika ſom när ett oljoträ afplockadt är; ſåſom när man efterhämtar, då winanden ute är. Eſ. 17: 6.

14. De ſamme upphäfwa deras röſt och lofwa, och glädjas öfwer HERrans härlighet ifrå hafwet.

15. **Så priſer nu HERran i dalomen; på hafſens öar HERrans Iſraels Guds Namn.**

16. **Wi höre lofſång ifrå jordenes ända, den Rättfärdiga till äro;** och jag måſte ſäga: Hwi är jag dock ſå mager? Hwi är jag dock ſå mager? We mig! ty föraktarena förakta, ja, föraktarena förakta.

17. Derföre kommer öfwer eder, landſens inbyggare, förſkräckelſe, grop och ſnara.

18. Och om en undflydde för förſkräckelſens rop, ſå faller han dock likwäl uti gropena. Kommer han utu gropene, ſå warder han dock fången i ſnarone; ty fenſtren i höjdene äro upplåtna, och jordenes grundwalar bäfwa. Jer. 48: 44. 1 Moſ. 7: 11.

19. Landena warder illa gångandes; det ſkall icke trifwas, utan måſte förfalla.

20. Landet ſkall raga hit och dit, ſåſom en drucken, och bortfördt warda, lika ſom en hydda; **ty deß mißgerningar trycka det, ſå att det falla måſte, och kan icke blifwa.**

Eſ. 1: 8. Heſ. 7: 4, 5, 6.

21. På den tiden ſkall HERren beſöka det höga herrſkapet, ſom i höjdene är, och jorderikes Konungar, ſom på jordene äro;

22. Att de ſkola tillhopaſamkas, ſåſom ett knippe till gropena, och ſkola förſlutne warda uti fångahuſe, och efter lång tid åter beſökte warda.

23. Och månen ſkall ſkämma ſig, och ſolen blygas; då HERren Zebaoth ſkall Konung warda på berget Zion, och i Jeruſalem, och för ſina äldſta i härlighet.

Eſ. 13: 10. Heſ. 32: 7. Joel 2: 31. 3: 15.

25. Capitlet.

Tackſägelſe för Chriſti rike.

HERre, du äſt min Gud; dig priſar jag; jag lofwar ditt Namn; ty du gör under, din gamla anſlag äro trofaſt och ſannfärdig. 2 Moſ. 15: 1. ꝛc. Pſ. 89: 3.

2. Ty du gör ſtaden till en ſtenhop, den faſta ſtaden, att han uti en hop ligger; de främmandes palats, ſå att det icke mer en ſtad är, och aldrig mer uppbyggd warder. Eſ. 26: 5.

3. Derföre ärar dig ett mägtigt folk; de wäldiga Hedningars ſtäder frukta dig.

4. Ty du äſt dens fattigas ſtarkhet, dens armas ſtarkhet i bedröfwelſen, en tillflykt för owäder, en ſkygd för hetta, då de tyranner raſa ſåſom en ſtorm emot en wägg.

5. Du ödmjukar de främmandes ſtorm, ſåſom en hette i torrt rum, ſå att hetten ſkall förderfwa de tyranners winqwiſtar; och ſkyarna gifwa ändock ſkugga.

6. **Och HERren Zebaoth ſkall göra till all folk ett fett gäſtabåd på deßo bergena; ett gäſtabåd af klart win, af feto, af märg, af win, der ingen drägg uti är.**

Matth. 8: 11. 14: 16. 22: 2. Luc. 13: 29.

7. **Och han ſkall på deßo bergena bortlägga ſwepklädet, der all folk med beſwept äro; och täckeklädet, der alle Hedningar med betäckte äro.**

8. Ty döden ſkall platt uppſluken warda; och HERren, HERren ſkall aftwå tårarna af all anſigte, och ſkall borttaga ſins folks förſmädelſe i all land; ty HERren hafwer det ſagt. 1 Cor. 15: 54. Upp. 7: 17. 21: 4.

9. På den tiden ſkall man ſäga: Si, det är wår Gud, den wi förbide, och han ſkall hjelpa oß; det är HERren, wi förbide honom, att wi ſkole fröjda oß, och glade wara i hans ſalighet. Pſ. 33: 20, 21. 63: 8.

10. Ty HERrans hand hwilas på deßo bergena; och Moab ſkall derunder förkroßad warda, ſåſom ſtrå ſöndertröſkadt warder, och ſåſom träck.

11. Och han ſkall utſträcka ſina händer midt ibland dem, ſåſom en ſimmande dem uträcker till att ſimma, och förnedra deras prål med ſina händers arm;

12. Och ſkall nederböja edra murars höga fäſte, förnedra och kaſta dem i ſtoft på jordena.

26. Capitlet.

Förmaning till tröſt på Gud.

På den tiden ſkall man ſjunga en ſådana wiſo i Juda land: Wi hafwe en faſt ſtad, murar och wärn äro helſa.
Pſ. 87: 1. Ordſp. 18: 10. Matth. 16: 18. Eph. 5: 23.

2. Låter upp portarna, att det rättfärdiga folket, ſom tro bewarar, må gå härin.

3. Du håller allſtädes frid wid magt, efter wißt löfte; ty man förlåter ſig uppå dig. Rom. 5: 1.

4. Derföre förlåter eder uppå HERran ewinnerliga; ty HERren Gud är en klippa ewinnerliga. 5 Moſ. 32: 4. Pſ. 18: 2, 3.

5. Och han nederböjer dem ſom i höjdene bo; den höga ſtaden förnedrar han; ja, han ſtöter honom neder till jordena, ſå att han ligger i ſtoftet; Eſ. 21: 9. 25: 2. Jer. 51: 8. Upp. 14: 8. 18: 2.

6. Att han med fötter trampad warder; ja, med de fattigas fötter; de arme ſkola trampa deruppå.

7. Men de rättfärdigas wäg är ſlät; de rättfärdigas ſtig gör du rättan. Pſ. 119: 3. Ordſp. 16: 17.

8. Ty wi wänte efter dig, HERre, uti dins rätts wäg; hjertans luſt ſtår till ditt Namn och ord. Pſ. 119: 10, 47.

9. Af hjertat begärar jag dig om nattena; med minom anda i mig wakar jag bittida upp till dig; ty der din rätt är på jordene, der lära jorderikes inbyggare rättfärdighet. Pſ. 63: 7. 130: 6.

10. Men om än dem ogudaktigom nåde tillbuden warder, ſå lära de dock icke rättfärdighet; utan på jordene, der rätt ſke ſkulle, göra de det ondt är; ty de ſe intet HERrans härlighet.
Neh. 9: 20, 26. Eſ. 66: 4. Pſ. 36: 2. Rom. 3: 18.

11. HERre, din hand är upphöjd, det ſe de intet; men när de få ſe det, ſå ſkola de på ſkam komma, uti nit öfwer Hedningarna; dertill ſkall du förtära dem med eld, der du dina fiendar med förtärer.

12. Men oß, HERre, warder du frid ſkaffandes; ty allt det wi uträtte, det hafwer du gifwit oß.

13. HERre, wår Gud, det råda wäl andre herrar öfwer oß utan dig; men wi tänke dock allena uppå dig och ditt Namn.

14. De döde få icke lif, de afledne ſtå icke upp; ty du hafwer ſökt dem, och förgjort dem, och all deras åminnelſe tillintetgjort.

15. Men, HERre, du håller det fram ibland Hedningarna, du håller det alltſå fram ibland Hedningarna; du bewiſer dina härlighet, och kommer långt bort, allt intill werldenes ända.
Pſ. 19: 5. Ap. G. 1: 8. Col. 1: 6.

16. HERre, när bedröfwelſe på färde är, ſå ſöker man dig; när du tuktar dem, ſå ropa de med ångſlan. 2 Sam. 22: 7. Pſ. 86: 7.

17. Lika ſom en hafwandes qwinna, då det lider till födſloſtundena, ſå är henne ångeſt, ropar i ſin wärk; alltſå går ock oß, HERre, för ditt anſigte. Joh. 16: 21, 22.

18. Wi äre ockſå hafwande, och hafwom ångeſt, att wi ſom nogaſt kunne andas; dock kunne wi intet hjelpa jordene, och inbyggarena på jordenes krets wilja icke falla.

19. Men dine döde ſkola lefwa, och med lekamenom uppſtå igen.

Waker upp och berömmer eder, J ſom liggen under jordene; ty din dagg är en grön marks dagg, och jorden ſkall gifwa ifrå ſig de döda.
Heſ. 37: 3, 5. Dan. 12: 2. Joh. 5: 25.

20. Gack bort, mitt folk, uti en kammar, och ſlut dörrena igen efter dig; fördölj dig ett litet ögnablick, ſå länge wreden går öfwer.
Job 14: 13. Pſ. 30: 6.

21. Ty ſi, HERren warder utgångandes af ſitt rum, till att beſöka jordenes inbyggares ondſko öfwer dem, ſå att jorden ſkall uppenbara deras blod, och icke mer öfwerſkyla dem ſom på henne ſlagne äro.
Mich. 1: 3. Pred. 12: 14. Matth. 16: 27.

27. Capitlet.

Emot förſamlingenes fiendar.

På den tiden ſkall HERren, med ſitt hårda, ſtora och ſtarka ſwärd, hemſöka Leviathan, ſom en raker orm är, och Leviathan, ſom en krokot orm är, och ſkall dräpa drakan i hafwena.
Job 40: 20. 1 Moſ. 3: 15. Ebr. 2: 14. 1 Joh. 3: 8.

2. På den tiden ſkall man ſjunga om bäſta winſens wingård.
Eſ. 5: 1. Hög. W. 8: 11.

3. Jag HERren bewarar honom, och wattnar honom i tid, att man icke ſkall miſta hans löf; jag ſkall bewara honom dag och natt.
Matth. 21: 33. Joh. 15: 1. Mal. 3: 11. Pſ. 121: 4.

4. Gud är icke wred på mig. Ack! att jag ſtrida måtte med tiſtel och törne, ſå wille jag till dem, och uppbränna dem alla tillſammans.
Hög. W. 2: 2. Matth. 13: 40.

5. Han ſkall hålla mig wid magt, och ſkaffa mig frid; frid ſkall han ändå ſkaffa mig. Pſ. 147: 12, 13, 14. Eſ. 43: 1, 2.

6. Det warder likwäl ännu dertill kommandes, att Jacob ſkall rota ſig, och Iſrael ſkall grönſkas och blomſtras, ſå att de ſkola uppfylla jordenes krets med frukt. Heſ. 20: 40. Am. 9: 11.

7. Warder han dock icke ſlagen, ſåſom hans fiender ſlå honom, och warder icke dräpen, ſåſom hans fiender honom dräpa;

8. Utan med mått dömer du dem, och låter dem lös, ſedan du dem bedröfwat hafwer, med ditt hårda wäder, ſom är med öſtanwäder.
Jer. 30: 11. 46: 28. 18: 17.

9. Derföre ſkall derigenom Jacobs ſynd återwända; och det är nyttan deraf, att hans ſynd borttagen warder; då han gör alla altarens ſtenar, ſåſom ſönderſtötta ſtenar, till aſko, att inga lundar eller beläte nu mer blifwa.

10. Ty den faſte ſtaden måſte enſam warda, de ſköna hus bortkaſtad och öfwergifne blifwa, ſåſom en öken; ſå att kalfwar ſkola der gå i bet, och wiſtas der, och afbita der qwiſtarna.

11. Hans qwiſtar ſkola briſta ſönder för torrhet, ſå att qwinnor ſkola komma och göra der eld med; ty det är ett oförſtåndigt folk; derföre warder ej heller förbarmandes ſig öfwer dem den dem gjort hafwer, och den dem ſkapat hafwer ſkall icke wara dem nådelig. 5 Moſ. 32: 6, 18.

12. På den tiden ſkall HERren kaſta ifrå ſtranden af älfwene, allt intill Egypti älf; och J, Iſraels barn, ſkolen förſamlade warda, den ene efter den andra.

13. På den tiden ſkall man blåſa med en ſtor baſun, ſå ſkola komma de förtappade uti Aſſurs land, och de fördrefne uti Egypti land, och ſkola tillbedja HERran, på det helga berget i Jeruſalem. 1 Kon. 8: 41, 42. Eſ. 56: 7.

28. Capitlet.

Iſraels och Juda tunge.

We den ſtolta kronone, de drucknas af Ephraim, det falnade blomſtret, hans luſtiga härlighets, hwilket öfwer den feta dalen står, deras ſom af win raga.

2. Si! en ſtarker och mägtiger af HERranom, ſåſom en hagelſtorm, ſåſom ett ſkadeligit wäder, ſåſom en wattuſtorm, den ſtarkeliga infaller, ſkall uti landet med wåld inſläppt warda; 2 Kon. 17: 3, 6.

3. Att den ſtolta kronan, och drucknas af Ephraim, ſkall med fötter trampad warda;

4. Och det falnade blomſtret, hans luſtiga härlighets, hwilket öfwer den feta dalen står, ſkall warda ſåſom det

bittida på ſommaren mognas, hwilket förgås, medan man ännu ſer det hänga på ſina qwiſtar.

5. På den tiden ſkall HERren Zebaoth wara dem igenlefdom af ſitt folk en luſtig krona, och en härlig krans;

6. Och en doms ande honom ſom för rätta ſitter, och en ſtarkhet dem ſom igenkomma af ſtridene till porten.

7. Dertill äro ock deße galne wordne af win, och raga af ſtarkom dryck; ty både Preſter och Propheter äro galne af ſtarkom dryck. De äro drunknade uti win, och raga af ſtarkom dryck; de äro galne i Prophetien, och drabba icke rätt i domen.

8. Ty all bord äro full med ſpyor, och ſlemhet allſtädes.

9. Hwem ſkall han då lära wishet? Hwem ſkall han då låta predikan förſtå? Dem afwandom af mjölkene, dem aftagnom ifrå bröſtet.

10. Ty de ſäga: Bjud, bjud, bjud, bjud; bida, bida, bida, bida, här litet, der litet.

11. Nu wäl, han ſkall en gång med ſpotſkliga läppar och med ett annat tungomål tala till detta folket;

1 Cor. 14. 21.

12. Hwilko nu detta predikadt warder: Så hafwer man ro, ſå wederqwicker man de trötta, ſå warder man ſtilla; och wilja dock icke höra denna predikanen.

13. Derföre ſkall dem ock HERrans ord alltſå warda: Bjud, bjud, bjud, bjud; bida, bida, bida, bida, här litet, der litet; att de ſkola gå bort, och falla tillbaka, förkroßas, beſnärde och fångne warda.

14. Så hörer nu HERrans ord, I beſpottare, ſom rådande ären öfwer detta folk ſom i Jeruſalem är.

15. Ty I ſägen: Wi hafwe gjort ett förbund med döden, och förwete oß med helwetet. När en flod kommer, ſkall hon intet drabba på oß; ty wi hafwe gjort oß en falſk tillflykt, och gjort oß en bedrägelig ſkärm.

16. Derföre ſäger HERren, HERren alltſå: **Si, jag lägger i Zion en grundſten, en pröfwoſten, en koſtelig hörnſten, den wäl grundad är. Den der tror, han ſkall icke förſkräckas.** Pſ. 118: 22. Matth. 21: 42. Ap. G. 4: 11. Rom. 9: 33. Eph. 2. 20. 1 Petr. 2: 6. Rom. 10: 11.

17. Och jag ſkall göra domen till ett rätteſnöre, och rättfärdighetena till en wigt. Så ſkall haglet drifwa den falſka tillflykten bort, och watten ſkall föra ſkärmen bort;

18. Att edart förbund med döden ſkall löſt warda, och edart förwetande med helwetet ſkall icke beſtå, och när en flod går fram, ſkall hon förtrampa eder.

19. Så ſnart hon framgår, ſkall hon taga eder bort. Kommer hon om morgonen, ſå ſker det om morgonen; ſammalunda, ehwad hon kommer dag eller natt; **ty ſtraffet allena lärer gifwa akt uppå orden.**

Pſ. 119: 71. Jer. 31: 19. 1 Petr. 4: 12.

20. Ty ſängen är för trång, ſå att intet öfwer är, och täckenet ſå ſtackot, att man måſte krympa ſig derunder.

21. Ty HERren ſkall uppſtå lika ſom på de bergena Perazim, och wredgas, ſåſom uti Gibeons dal; på det han ſkall göra ſitt werk wid ett annat ſätt, och att han ſitt arbete göra ſkall wid ett annat ſätt.

2 Sam. 5: 20. 1 Chr. 14: 11. Joſ. 10: 10.

22. Så lägger nu bort edart begabberi, på det edor band icke ſkola hårdare warda; ty jag hafwer hört en förderfwelſe och afkortelſe, den af HERranom, HERranom Zebaoth ſke ſkall i allo werldene. Eſ. 10: 23. Rom. 9: 28.

23. Fatter med öronen, och hörer mina röſt; märker åt, och hörer mitt tal.

24. Plöjer eller träder, eller arbetar ock en åkerman ſin åker alltid till ſäd?

25. Är icke ſå? När han hafwer gjort honom jemn, ſå ſår han deruti ärter, och kaſtar kummin, och ſår hwete och bjugg, hwart och ett dit ſom han det hafwa will, och hafra på ſitt rum;

26. Alltſå tuktar ock dem deras Gud med ſtraff, och lärer dem.

27. Ty man tröſkar icke ärter med ſlago, och låter man ej heller wagnshjulet gå öfwer kummin; utan ärter ſlår man ut med en ſtaf, och kummin med ett ſpö.

28. Man mal det till bröds, och man tröſkar det icke alldeles till intet, när man med wagnshjul och häſtar uttröſkar det.

29. Detta ſker ock af HERranom Zebaoth; ty hans råd är underligit, och går det härliga igenom.

29. Capitlet.

Ariel förſtörd. Juda förſtockad.

We Ariel, Ariel, du Davids lägres ſtad. J begån årstider, och hållen helga dagar.

2. Men jag ſkall tränga Ariel, ſå att han ſkall ſörja och jämra ſig, och wara mig en ſannſkyldig Ariel.

3. Ty jag ſkall belägga dig allt omkring, och ſkall tränga dig med bålwerk, och ſkall låta uppſätta wallar omkring dig. Jer. 6:3. Luc. 19:43.

4. Då ſkall du förnedrad warda, och tala utu jordene, och mumla med ditt tal utu ſtoftet, att din röſt ſkall wara ſåſom en ſpåkarls utu jordene, och ditt tal ſkall hwiſkande wara utu ſtoftet. Eſ. 8:19.

5. Och de ſom dig förſkingra, ſkola wara ſå månge ſom ett grant ſtoft; och de tyranner ſå månge ſåſom fjukande agnar; och det ſkall ganſka haſtigt ſke. Job 21:18. Pſ. 1:4. Eſ. 17:13.

6. Ty du ſkall af HERranom Zebaoth hemſökt warda, med wäder, och med jordbäfning, och ſtor dunder; med wäderhwirfwel och ſtorm, och med förtärande eldslåga.

7. Men ſåſom en natts ſyn i dröm, ſå ſkola alle de månge Hedningar wara, de der ſtrida emot Ariel; ſamt med all deras här och bålwerke, och dem ſom tränga honom.

8. Ty ſåſom enom hungrogom drömmer, att han äter; men då han uppwakar, ſå är hans ſjäl ännu tom; och ſåſom enom törſtigom drömmer, att han dricker; men när han uppwakar, är han magtlös och törſtig; alltſå ſkola ock de månge Hedningar wara, ſom emot Zions berg ſtrida.

9. Warder häpne och förſoffade; förblindens och warder druckne, dock icke af win; rager, dock icke af ſtarkom dryck.

10. Ty HERren hafwer eder inſkänkt en ſwår ſömns anda, och tillyckt edor ögon; edra Propheter och Förſtar, ſamt med de Siare, hafwer han förblindat; Rom. 11:8.

11. Så att allas ſyner ſkola wara eder ſåſom ens beſeglad boks ord, hwilka ſom man får enom, ſom läſa kan, och ſäger: Käre, läs häruti; och han ſäger: Jag kan icke; ty hon är beſeglad; Upp. 5:2.

12. Eller, lika ſom man finge enom, ſom intet läſa kunde, och ſade: Käre, läs häruti; och han ſade: Jag kan intet läſa.

13. Och HERren ſäger: **Derföre, att detta folket nalkas mig med ſinom mun, och hedrar mig med ſina läppar, men deras hjerta är långt ifrå mig, och frukta mig efter menniſkors bud, ſom de lära;** Matth. 15:8. Marc. 7:6.

14. Si, ſå will jag ock underliga handla med detta folk, allt ſom underligaſt och ſällſynligaſt; ſå att deras wiſas wishet ſkall förgås, och deras klokas förſtånd ſkall förblindadt warda. Obad. v. 8. 1 Cor. 1:19.

15. We dem ſom fördolde wilja wara för HERranom, till att förſkyla deras uppſåt, och hålla deras gerningar i mörkret, och ſäga: Ho ſer oß? Och ho känner oß? Job 24:15. Pſ. 94:7.

16. Hwi ären J ſå wrånge? lika ſom en krukomakares ler tänkte, och ett werk ſade om ſin mäſtare: Han hafwer icke gjort mig; och en potta ſade till ſin makare: Han känner mig intet. Eſ. 45:9.

17. Nu wäl, innan en ganſka liten tid ſkall Libanon warda en åkermark, och åkermarken ſkall en ſkog räknad warda. Eſ. 32:15.

18. Ty på den ſamma tiden ſkola de döfwe höra bokenes ord, och de blindas ögon ſkola ſe utu mörkret och ſkummet. Matth. 11:5.

19. Och de elände ſkola åter hafwa glädje i HERranom, och de fattige ibland menniſkorna ſkola glädja ſig uti Iſraels Heliga;

20. När de tyranner en ända hafwa, och det med de begabbare ute blifwer;

och förgjorde warda alle de ſom waka efter att komma wedermödo åſtad;

21. Hwilke komma menniſkorna till att ſynda genom predikan, och gå dem efter, ſom ſtraffa i portenom, och wika ifrå rätthetene genom lögn. Am. 5: 10.

22. Derföre ſäger HERren, ſom Abraham förloßat hafwer, till Jacobs hus alltſå: Jacob ſkall icke mer på ſkam komma, och hans anlete ſkall icke mer ſkämmas.

23. Ty när de få ſe deras barn, mina händers werk ibland dem, ſkola de helga mitt Namn, och ſkola helga den Heliga i Jacob, och frukta Iſraels Gud. Eph. 2: 10.

24. Ty de, ſom en willoanda hafwa, ſkola taga wid förſtånd, och de bladdrare ſkola ſig lära låta.

30. Capitlet.

Tröſta på Gud, ej på annat.

We de affälliga barnen, ſäger HERren; de ſom rådſlå utan mig, och utan min Anda beſkydd ſöka, ſamla ſynd öfwer ſynd;

2. De ſom draga neder uti Egypten, och fråga intet min mun, att de ſkola ſtärka ſig med Pharaos magt, och beſkärma ſig under Egypti ſkugga. Jer. 37: 7. Heſ. 17: 15.

3. Ty Pharaos ſtarkhet ſkall eder på ſkam komma, och det beſkydd under Egypti ſkugga till förſmädelſe.

4. Deras Förſtar hafwa warit i Zoan, och deras bådſkap äro till Hanes komne.

5. Men de måſte likwäl alleſamman på ſkam komma, öfwer det folk ſom dem till intet beſtånd wara kan, antingen med hjelp, eller eljeſt till nytto; utan allenaſt till ſkam och hån. Jer. 2: 36.

6. Detta är tungen öfwer de djur, ſom draga ſöderåt; der lejon och lejinnor äro, ja, huggormar och brinnande flygande drakar, uti bedröfwelſes och jämmers lande. De föra deras gods på fålars rygg, och deras ſkatt på camelers rygg, till det folk ſom dem intet till nytto wara kan.

7. Ty Egypten är intet, och deß hjelp är fåfäng; derföre predikar jag eder deraf alltſå: Rahab ſkall ſitta ſtilla dertill. Pſ. 87: 4. 89: 11.

8. Så gack nu, och ſkrif detta för dem på en taflo, och teckna det uti en bok, att det må blifwa ewinnerliga och utan ända.

9. **Ty det är ett ohörſamt folk, och lögnaktig barn, ſom HERrans lag icke höra wilja;** 2 Kon. 17: 14. Neh. 9: 16.

10. **Utan ſäga till Siarena: I ſkolen intet ſe; och till ſkådarena: I ſkolen intet ſkåda oß den rätta läron; men prediker oß ljufliga, ſkåder oß bedrägeri.** 1 Sam. 9: 9. 5 Moſ. 29: 19. Mich. 2: 11.

11. **Wiker af wägen, öfwergifwer denna ſtigen; låter Iſraels Heliga återwända när oß.**

12. Derföre ſäger Iſraels Helige alltſå: Efter thy I förkaſten detta ordet, och förtröſten uppå förſmädare och förförare, och förlåten eder deruppå;

13. Så ſkall denna mißgerningen wara eder ſåſom en refwa på en hög mur, då han begynner remna, hwilken haſtigt omkullfaller och förkroßas;

14. Såſom ett lerkäril ſönderkroßadt worde, det man ſönderkroßar, och ſkonar thy intet, tillldeß man deraf icke finner ett ſtycke ſå ſtort, att man dermed kan eld taga af en eldſtad, eller watten öſa utur en brunn. Jer. 19: 11.

15. Ty ſå ſäger HERren, HERren, den Helige i Iſrael: **Om I ſtilla blifwen, ſå worde eder hulpet; genom ſtillhet och hopp worden I ſtarke;** men I willen icke; Hab. 2: 20.

16. Och ſaden: Nej; utan wi wilje fly till häſtar; derföre ſkolen I flyktige warda; och uppå löpare wilje wi rida; derföre ſkola edra förföljare warda eder för ſnare. 2 Kon. 25: 4.

17. Ty tuſende af eder ſkola fly för ens mans rop allena; ja, för fem ſkolen I fly alleſammans, tilldeß af eder ſkola igenblifwa, ſåſom ett maſtträ ofwanuppå ett berg, och ſåſom ett baner ofwanuppå en hög. 3 Moſ. 26: 36, 37. 5 Moſ. 28: 25. 32: 30.

18. Derföre bidar HERren, att han

ſkall wara eder nådelig, och är uppſtånden, att han ſkall förbarma ſig öfwer eder; ty **HERren är en Gud, ſom handlar med dom. Wäl är allom dem ſom förbida honom.**
Pſ. 2. 12. 34: 9. Ordſp. 16: 20. Jer. 17: 7.

19. Ty Zions folk ſkall bo i Jeruſalem; du ſkall icke gråta. Han ſkall warda dig nådelig, när du ropar; han warder dig ſwarandes, ſå ſnart han det hörer.

20. Och HERren ſkall uti edor bedröfwelſe gifwa eder bröd, och watten uti edor ångeſt; ty han låter icke dina lärare mer bortflyga; utan din ögon ſkola ſe dina lärare;

21. Och din öron ſkola höra ordet efter dig, ſå ſägandes: Detta är wägen, går honom, och eljeſt hwarken på högra handena, eller på den wenſtra.

22. Och I ſkolen ohelga edra beſilfrada afgudar, och edor belätes gyldene kläder, och ſkolen bortkaſta dem ſåſom träck, och ſäga till dem: Härut.

23. Så ſkall han gifwa dine ſäd, ſom du på åkrenom ſått hafwer, regn och bröd af åkrens årswäxt, och det öfwernog, och din boſkap ſkall på den tiden gå i bet på en wid gräsmark.

24. Oxar och fålar, der åkren med brukas, ſkola blandadt korn äta, det kaſtadt är med kaſtoſkofwel och wanno.

25. Och på all ſtor berg, och på alla ſtora högar, ſkola åtſkilde wattuſtrömmar gå, på den ſtora ſlagtningenes tid, när tornen falla.

26. Och månans ſken ſkall warda ſåſom ſolenes ſken, och ſolenes ſken ſkall warda ſju reſor klarare än det nu är, på den tid då HERren förbinda ſkall ſins folks ſkada, och hela deras ſår.

27. Si, HERrans Namn kommer fjerranefter; hans wrede bränner, och är ganſka ſwår; hans läppar äro fulle med grymhet, och hans tunga ſåſom en förtärande eld;

28. Och hans ande ſåſom en wattuflod, den upp till halſen räcker, till att förſtrö Hedningarna, tilldeß de omintet warda, och drifwa folken hit och dit med ett betſel uti deras mun.
Eſ. 8: 8.

29. Då ſkolen I ſjunga, ſåſom på en helgedagsnatt, och fröjda eder af hjertat, lika ſom då man går med en pipo till HERrans berg, till Iſraels tröſt.
Pſ. 42: 5.

30. Och HERren ſkall låta höra ſina härliga röſt, att man må ſe hans uträckta arm, med wredſamt trug, och med en förtärande eldslåga, med ſtrålar, med ſtarkt regn, och med hagel.

31. Ty Aſſur ſkall förſkräckt warda för HERrans röſt, den honom med ris ſlår.

32. Ty riſet ſkall wäl drabba och bita igenom, då HERren det öfwer dem förer med trummor och harpor, och alleſtäds emot dem ſtrider.

33. Ty gropen är tillredd ſedan i går; ja, hon är ock Konungenom tillredd, djup och wid nog. Så är boningen derinne, eld och mycken wed. HERrans ande ſkall upptända henne ſåſom en ſwafwelſtröm.

31. Capitlet.

Hot och löfte öfwer Juda.

We dem ſom draga neder till Egypten efter hjelp, och förlåta ſig uppå häſtar, och tröſta uppå wagnar, att de många äro, och uppå reſenärar, derföre att de faſt ſtarke äro; och hålla ſig icke intill den Heliga i Iſrael, och fråga intet efter HERranom.
Pſ. 20: 8. Eſ. 30. 2. Jer. 17: 5.

2. Men han är wis, och låter komma olycko, och wänder icke ſin ord; utan warder ſig uppreſandes emot de ondas hus, och emot de ogerningsmäns hjelp.

3. Ty Egypten är menniſka, och icke Gud; och deras häſtar äro kött, och icke ande; och HERren ſkall uträcka ſina hand, ſå att hjelparen ſkall raga, och den ſom hulpen warder, han ſkall falla, och tillhopa förgås, den ene med den andra.

4. Ty ſå ſäger HERren till mig: Lika ſom ett lejon och ett ungt lejon ryter öfwer ſitt rof, då en hop med herdar ropa uppå det, ſå förſkräckes det intet för deras rop, och är intet rädt för det de äro många; alltſå ſkall HERren Zebaoth fara ned, till att ſtrida på Zions berg, och uppå deß hög.

5. Och HErren Zebaoth ſkall beſkärma Jeruſalem, ſåſom foglar göra med wingarna; beſkydda, hjelpa, derinne wiſtas, och undſätta honom.

5 Moſ. 32: 12. Matth. 23: 37.

6. Wänder om, J Iſraels barn, J ſom faſt afwikit hafwen.

7. Ty på den tiden ſkall hwar och en förkaſta ſina ſilfwers och gyldene afgudar, hwilka eder edra händer gjort hafwa till ſynd. Eſ. 2: 20.

8. Och Aſſur ſkall falla, icke genom mans ſwärd, och ſkall förtärd warda, icke genom menniſkoſwärd; och ſkall dock för ſwärd fly, och hans unge män ſkola ſkattſkyldige warda.

2 Kon. 19: 35. Eſ. 37: 36.

9. Och deras klippa ſkall för fruktans ſkull bortdraga, och hans Förſtar ſkola för baneret flykten gifwa, ſäger HErren, den i Zion en eld hafwer, och en ugn i Jeruſalem. Luc. 12: 49.

32. Capitlet.

Chriſti rikes beſtändighet.

Si, en Konung warder regerandes med rättwiſo; och Förſtarna warda rådande till att hålla rätten wid magt;

Pſ. 45: 7. Zach. 9: 9. Pſ. 45: 17. 68: 28.

2. Att hwar man ſkall wara ſåſom en den der för wäder bewarad är, och ſåſom en den der för ſkurregn förſkyld är; ſåſom wattubäcker på en torr plats, ſåſom ſkuggen af ett ſtort berg uti torro lande.

3. Och de ſeende ögon ſkola icke låta förblinda ſig, och de tillhörares öron ſkola grant påmärka.

Eſ. 29: 18. 30: 21

4. Och de galne ſkola lära klokhet, och den ſtamma tungan ſkall färdig warda, och renliga tala.

5. En dåre ſkall icke mer warda kallad en Förſte, ej heller en giriger en herre.

6. Ty en dåre talar om dårhet, och hans hjerta umgår med det ondt är, att han ſkall åſtadkomma ſkrymteri, och predika om HErran willfarelſe; att han dermed de hungroga ſjälar utſwälta ſkall, och förmena dem törſtiga drycken.

7. Ty dens girigas regerande är icke utan ſkada; ty han finner liſtighet till att förderfwa de elända med falſkom ordom, då han den fattigas rätt tala ſkall.

8. Men Förſtar ſkola hafwa Förſtliga tankar, och blifwa derwid.

9. Står upp, J ſtolta qwinnor, hörer mina röſt; J döttrar, ſom ſå ſäkra ären, fatter med öronen mitt tal.

10. Det är på år och dag till görandes, ſå ſkolen J, ſom ſäkra ären, bäfwa; ty det warder ingen winand, ſå blifwer ock ingen upphemtning.

11. Förſkräcker eder, J ſtolta qwinnor; bäfwer, J ſäkra. Det ſkall ſke, att J ſkolen warda afklädda, blottada, gjordada om länderna.

12. Man ſkall beklaga om åkrar, ja, om de luſtiga åkrar, och om de fruktſamma winträ.

13. Ty på mins folks åker ſkall wäxa törn och tiſtel; ja, ock öfwer all glädjehus uti den glada ſtaden.

14. Ty palatſen ſkola öfwergifwen warda, och det ſtora mantalet i ſtadenom ſkall förminſkas, ſå att torn och fäſte ſkola blifwa till ewiga kulor, och wilddjurom till glädje, hjordom till bet;

15. **Tilldeß att öfwer oß utgjuten warder Anden af höjdene. Så ſkall då öknen warda till en åkermark, och åkermarken ſkall för en ſkog räknad blifwa;**

Joel 2: 28. Eſ. 29: 17. 35: 1.

16. Och rätten ſkall bo i öknene, och rättfärdigheten blifwa på åkermarkene;

17. Och rättfärdighetenes frukt ſkall wara frid, och rättfärdighetenes nytta ſkall wara ewig ſtillhet och ſäkerhet;

18. Så att mitt folk ſkall bo uti fridshuſom, uti trygga boningar, och i ſkön rolighet. Jer. 33: 16.

19. Men hagel ſkall wara nedre i ſkogenom, och ſtaden ſkall ligga lågt nedre.

20. Wäl eder, ſom ſån alleſtäds wid wattnet; ty der mågen J låta oxars och åſnars fötter gå uppå.

33. Capitlet.

Aſſur förjagad. Kyrkan beſkyddad.

Men we dig, du förſtörare, menar du, att du icke ſkall förſtörd warda; och

och du föraktare, menar du, att man icke ſkall förakta dig? När du hafwer fullbordat din förſtöring, ſkall du ock förſtörd warda; när du hafwer fullkomnat din föraktelſe, ſå ſkall man förakta dig igen.

2. **HERre, war oß nådelig; ty efter dig bide wi. War deras arm bittida, ſå ock wår helſa uti bedröfwelſens tid.**

Pſ. 33: 20. 70: 2, 6. Job 13: 16.

3. Låt folken fly för det ſtora bulleret, och Hedningarna förſtrödde warda, när du uppreſer dig.

4. Då ſkall man taga eder upp ſåſom ett rof; ſåſom man upptager gräshoppor, och ſåſom man borträddar flogmatkar, då man öfwerfaller dem.

5. HERren är upphöjd; ty han bor i höjdene. Han hafwer gjort Zion full med dom och rättfärdighet.

6. Och i din tid ſkall wara trohet och magt, helſa, wishet, klokhet; och HERrans fruktan ſkola wara hans håfwor.

7. Si! deras bådſkap ropa ute; fridſens Änglar gråta bitterliga (och ſäga):

8. Stigarna äro öde, ingen går på wägomen mer; han håller intet förbund, han förkaſtar ſtäderna, och aktar folket intet.

9. Landet ſtår jämmerliga och ömkeliga; Libanon ſtår ſkamliga förhuggen; Saron är ſåſom en ſlät mark, och Baſan och Carmel äro förlagde.

10. Nu will jag uppſtå, ſäger HERren; nu will jag upphöja mig; nu will jag högt uppkomma.

11. Med halm gån I hafwande, och ſtrå föden I; eld ſkall uppäta eder med edart mod. Pſ. 7: 15.

12. Ty folken ſkola till kalk uppbrände warda, ſåſom man afhugget törne upptänder med eld.

13. Så hörer nu, I ſom fjerran ären, hwad jag gjort hafwer, och I ſom när ären, märker mina ſtarkhet.

14. De ſyndare i Zion äro förſkräckte; bäfwan är kommen de ſkrymtare uppå, och ſäga: Ho är ibland oß, ſom wid en förtärande eld bo kan? Ho är ibland oß, ſom wid en ewig glöd bo kan?

15. **Den ſom wandrar uti rättfärdighet, och talar det rätt är; den ſom orätt hatar och girighet, och drager ſina händer ifrå, att han icke tager mutor; den ſom ſtoppar ſin öron till, att han icke hörer blodſkulder, och håller ſin ögon till, att han intet argt ſer;** Pſ. 15: 2. 24: 4.

16. **Han ſkall bo i höjdene, och klipporna ſkola wara hans fäſte och beſkydd; hans bröd ſkall warda honom gifwet; på ſitt watten ſkall han wara wiß.**

17. **Din ögon ſkola få ſe Konungen i hans härlighet;** du ſkall ſe landet förwidgadt;

18. Så att ditt hjerta ſkall faſt förundra ſig, och ſäga: Hwar äro nu de Skriftlärde? Hwar äro rådgifwarena? Hwar äro cancellererna? 1 Cor. 1. 20.

19. Dertill ſkall du intet ſe det ſtarka folket; det folk af djupt mål, dem man intet förnimma kan, och af outtydeliga tungo, den man icke förſtå kan.

20. Se Zion, wår högtids ſtad; din ögon ſkola få ſe Jeruſalem, en härlig boning; ett tabernakel, det icke bortfördt warder, hwilkets pålar ſkola aldrig upptagne warda, och hwilkets tåg aldrig ſkola ſönderſlitne warda.

Pſ. 46: 6. 125: 1, 2.

21. Ty HERren ſkall wara der mägtig när oß, och ſkola der wara wida wattugrafwar, ſå att intet roderſkepp kan fara deröfwer, ej heller några galejer dit ſkeppa.

22. **Ty HERren är wår domare, HERren är wår mäſtare, HERren är wår Konung; Han hjelper oß.**

23. Låt dem ſätta på tågen, de ſkola likwäl intet hålla. Alltſå ſkola de ej heller utſlå deras fäneko på maſtene. Då ſkall mycket koſteligit byte utdeladt warda, ſå att de halte ock röfwa ſkola;

24. Och ingen inbyggare ſkall ſäga: Jag är ſwag; (ty) folket, ſom deruti bor, ſkall hafwa ſyndernas förlåtelſe.

34. Capitlet.

Guds dom öfwer Kyrkans fiendar.

Kommer, I Hedningar, och hörer; I folk, akter uppå; jorden höre till, och hwad derinne är, werldenes krets med ſin wäxt.

2. Ty HERren är wred uppå alla Hedningar, och förtörnad uppå alla deras härar. Han ſkall gifwa dem tillſpillo, och öfwerantwarda dem till ſlagtning.

3. Deras ſlagne ſkola bortkaſtade warda, att ſtanken af deras kroppar ſkall uppgå, och bergen flyta i deras blod.

4. Och all himmelens här ſkall förruttna, och himmelen ſkall warda ſammanlagd ſåſom ett bref; och all hans här ſkall förfalna, ſåſom ett löf förfalnar på winträ, och ſåſom ett torrt löf på fikonaträ. Upp. 6:14.

5. Ty mitt ſwärd är drucket i himmelen, och ſi, det ſkall fara neder på Edom, och öfwer det ſpillgifna folket till ſtraff.

6. HERrans ſwärd är fullt med blod, och är fett af fetma, af lambablod och bockablod, af wädrars njuratalg; ty HERren håller ett offer i Bozra, och en ſtor ſlagtning i Edoms land. Es. 63:1, 2.

7. De enhörningar måſte ock fara neder med dem, och ſtutarna med de gödda oxar; ty deras land måſte drucket warda af blod, och deras jord fet warda af fetma.

8. Ty det är HERrans hämndadagar, och ett wedergälloår, till att hämnas Zion. Es. 63:4.

9. Då ſkola deß bäcker warda till tjäro, och deß jord till ſwafwel; ja, deß land ſkall warda till brinnande tjäro;

10. Den hwarken dag eller natt utſlockna ſkall; utan ewinnerliga ſkall rök uppgå deraf, och ſkall öde blifwa utan ända, ſå att ingen ſkall gå derigenom i ewig tid;

11. Utan rördrommar och ufwar ſkola hafwa det inne; nattugglor och korpar ſkola der bo; ty han ſkall draga ett ſnöre deröfwer, att det ſkall öde warda, och ett murlod, att det ſkall tomt blifwa; Es. 14:23. Zeph. 2:14, 15. Upp. 18:2.

12. Så att deß herrar ſkola heta herrar utan land, och alle deß Förſtar få en ända.

13. Och ſkola törne wäxa uti deß palats, näßlor och tiſtlar uti deß borger; och ſkola warda en drakaboning, och bet för ſtrutſar. Es. 13:21, 22.

14. Då ſkola der troll och ſpökelſe löpa hwar om annan, och en gaſt ſkall möta den andra; elfwor ſkola ock hafwa der herberge, och finna der ro.

15. Ufwen ſkall ock hafwa der ſitt näſte, och wärpa der, ligga der, och utkläcka der, under deß ſkugga; och glador ſkola komma der tillſammans.

16. Söker nu uti HERrans bok, och läſer: Icke ett af deßa ſtycken ſkall fela; man ſkall ej ſakna deraf antingen ett eller annat; ty han är den der igenom min mun bjuder, och hans Ande är den det tillhopahemtar. 5 Mos. 28:15.

17. Han kaſtar lott öfwer dem, och hans hand delar ut måttet ibland dem, att de ſkola hafwa der arfwedel inne ewinnerliga, och blifwa deruti utan ända.

35. Capitlet.

Kyrkans förmån i Nya Teſtamentet.

Men öknen och ödemarken ſkall luſtig warda, och wildmarken ſkall glädjas och blomſtras, ſåſom en lilja. Es. 29:17. 32:15.

2. Hon ſkall blomſtras och fröjdas i all luſt och glädje; ty Libanons härlighet är henne gifwen, Carmels och Sarons ſkönhet. De ſe HERrans härlighet, wår Guds majeſtät.

3. Stärker de trötta händer, och wederqwicker de magtlöſa knä. Ebr. 12:12.

4. Säger till de förtwiflada hjerta: Warer wid godt mod, frukter eder intet. **Si, edar Gud, ſom wedergäller, han kommer till att hämnas, och ſkall hjelpa eder.** Ps. 94:1.

5. **Då ſkola de blindas ögon upplåtne warda, och de döfwas öron ſkola öppnade warda.** Es. 29:18. Matth. 11:5. 15:30. Luc. 7:22.

6. **Då ſkola de halte ſpringa ſåſom en hjort, och de dumbas tunga ſkall lofſjunga**; ty watten ſkola flyta i öknene hit och dit, och ſtrömmar i wildmarkene. Joh. 5:8. Ap. G. 3:2, ꝛc.

7. Och der tillförene hafwer torrt warit, der ſkola dammar wara, och

der wattulöſt hafwer warit, der ſkola rinnande källor wara; der tillförene ormar legat hafwa, der ſkall gräs, rö och ſäf ſtå.

8. Och der ſkall wara en ſtig och wäg, hwilken den helige wägen heta ſkall, ſå att ingen oren ſkall gå deruppå, och den ſamme ſkall wara för dem, att man deruppå gå ſkall; ſå att ock de fåwitſke icke behöfwa der wille fara. Joh. 14: 6.

9. Der ſkall intet lejon wara, och intet rifwande djur träda deruppå, eller der funnet warda; utan man ſkall gå der fri och ſäker. Eſ. 11: 6, 7. 65: 25.

10. Och HERrans förlöſte ſkola igenkomma, och komma till Zion med glädje; ewig fröjd ſkall wara öfwer deras hufwud; luſt och glädje ſkola de få, och wärk och ſuckan måſte bortgå. Eſ. 51: 11. Upp. 21: 4.

36. Capitlet.

RabSake förſmädelſe.

Och det begaf ſig, uti fjortonde årena Konungs Hiſkia, drog Konungen af Aſſyrien, Sanherib, upp emot alla Juda faſta ſtäder och wann dem. 2 Kon. 18: 13. 2 Chr. 32: 1.

2. Och Konungen af Aſſyrien ſände RabSake, ifrå Lachis till Jeruſalem, till Konung Hiſkia, med ſtora magt; och han trädde fram till watturännilen af öfra dammen, på den wägen wid klädefärgarens åker. Eſ. 7: 3.

3. Och gingo ut till honom Eliakim, Hilkia ſon, hofmäſtaren, och Sebna ſkrifwaren, och Joah, Aſſaphs ſon, cancelleren.

4. Och RabSake ſade till dem: Säger dock Hiſkia: Så ſäger den ſtore Konungen, Konungen i Aſſyrien: Hwad är det för en tröſt, der du förlåter dig uppå?

5. Jag gißar wäl, att du låter dig tycka, att du ännu råd och kraft hafwer till att ſtrida. Uppå hwem förlåter du dig då, att du äſt mig affällig worden? 2 Kon. 18: 6, 7.

6. Förlåter du dig uppå den ſönderbrutna rörſtafwen Egypten, hwilken, då man ſtödjer ſig wid honom, går han honom upp i handena, och genomſtinger henne? Alltſå gör Pharao, Konungen uti Egypten allom dem ſom förlåta ſig uppå honom.

7. Om du will ſäga mig: Wi förlåte oß uppå HERran wår Gud; är nu icke han den, hwilkens höjder och altare Hiſkia bortkaſtat hafwer, och ſagt till Juda och Jeruſalem: För detta altaret ſkolen I tillbedja?

8. Nu wäl, tag det före med minom herra, Konungenom i Aſſyrien, jag will få dig tuſend häſtar; låt ſe, om du kan när dig åſtadkomma de ſom rida deruppå.

9. Huru will du då blifwa för enom höfwitsman, den en af mins herras ringeſta tjenare är? Och du förlåter dig uppå Egypten, för wagnars och reſenärars ſkull.

10. Dertill, menar du, att jag utan HERran hit uppdragen är uti landet, till att förderfwa det? Ja, HERren ſade till mig: Drag upp i detta land; och förderfwa det. 2 Kon. 18: 25.

11. Men Eliakim, och Sebna, och Joah ſade till RabSake: Käre, tala med dina tjenare på Syriſko; ty wi förſtå det wäl; och tala icke på Judiſko med oß, för folkſens öron, ſom på muren är.

12. Då ſade RabSake: Menar du, att min herre hafwer ſändt mig till din herra, eller till dig, att tala deßa orden; och icke mycket mer till de män, ſom på muren ſitta, att de med eder ſkola äta ſin egen träck, och dricka ſitt eget watten?

13. Och RabSake ſtod, och ropade högt på Judiſko, och ſade: Hörer den ſtora Konungens ord, Konungens i Aſſyrien.

14. Så ſäger Konungen: Låter icke Hiſkia bedraga eder; ty han kan intet frälſa eder.

15. Och låter icke Hiſkia förtröſta eder uppå HERran, att han ſäger: HERren ſkall hjelpa oß, och denne ſtaden ſkall icke gifwen warda uti Konungens hand af Aſſyrien.

16. Hörer Hiſkia intet; ty ſå ſäger Konungen af Aſſyrien: Görer mig till wilja, och går till mig ut, ſå

ſkolen J hwar och en äta af ſitt winträ, och af ſitt fikonaträ, och dricka af ſin brunn; 2 Kon. 18: 31.

17. Tilldeß jag kommer och hemtar eder uti ett land, ſådant ſom edart land är; ett land, der korn och win uti är; ett land, der bröd och wingårdar uti äro.

18. Låter icke Hiſkia bedraga eder, att han ſäger: HErren ſkall förloßa oß. Hafwa ock Hedningarnas gudar hwar friat ſitt land ifrå Konungens hand af Aſſyrien? Eſ. 10: 10.

19. Hwar äro de gudar i Hamath och Arphad? Hwar äro de gudar i Sepharvaim? Hafwa de ock friat Samarien utu mine hand?

20. Hwilken af alla deßa lands gudar hafwer hulpit ſitt land utu mine hand, att HErren ſkulle frälſa Jeruſalem för mine hand?

21. Men de tigde ſtilla, och ſwarade honom intet; ty Konungen hade budit, och ſagt: Swarer honom intet.

22. Då kommo Eliakim, Hilkia ſon, hofmäſtaren, och Sebna ſkrifwaren, och Joah, Aſſaphs ſon, cancelleren, med ſönderrifwen kläder, och gåfwo honom tillkänna RabSake ord.

37. Capitlet.

Hiſkia bön. Sanheribs fall.

Då nu Konung Hiſkia detta hörde, ref han ſin kläder ſönder, och ſwepte en ſäck omkring ſig, och gick in uti HErrans hus; 2 Kon. 19: 1.

2. Och ſände Eliakim hofmäſtaren, och Sebna ſkrifwaren, med de äldſta Preſterna, omſwepta med ſäcker, till Propheten Eſaia, Amos ſon;

3. Att de ſkulle ſäga till honom: Så ſäger Hiſkia: Detta är en bedröfwelſes, ſtraffs och förſmädelſes dag, och går ſåſom när barnen äro komne till födelſen, och ingen magt är till att föda. Joel 2: 2. Zeph. 1: 15.

4. O! att dock HErren din Gud wille höra RabSake ord, hwilken hans herre, Konungen i Aſſyrien, utſände till att förſmäda lefwandes Gud, och till att förlaſta med ſådana ordom, ſom HErren din Gud hört hafwer; och att du wille upphäfwa ena bön för de igenlefda, ſom ännu för handene äro.

5. Och Konungens Hiſkia tjenare kommo till Eſaia.

6. Men Eſaia ſade till dem: Så ſäger edrom herra: HErren ſäger alltſå: Frukta dig intet för de ord, ſom du hört hafwer, med hwilkom Konungens tjenare af Aſſyrien mig förſmädat hafwa.

7. Si, jag ſkall göra honom ett annat mod, och han ſkall något få höra, deraf han ſkall igen hemfara i ſitt land, och jag ſkall fälla honom med ſwärd uti hans land.

8. Men då RabSake igenkom, fann han Konungen af Aſſyrien ſtridandes emot Libna; ty han hade hört, att han war ifrå Lachis dragen.

9. Förty ett rykte kom ifrå Thirhaka, de Ethiopers Konung, ſägandes: Han är utdragen emot dig till att ſtrida. Då han nu detta hörde, ſände han båd till Hiſkia, och lät ſäga honom:

10. Säger Hiſkia, Juda Konunge, alltſå: Låt icke din Gud bedraga dig, den du förlåter dig uppå, och ſäger: Jeruſalem ſkall icke gifwet warda uti Konungens hand af Aſſyrien. 2 Kon. 19: 9, 10.

11. Si, du hafwer hört, hwad de Konungar af Aſſyrien allom landom gjort hafwa, och förderfwat dem; och du ſkulle friad warda?

12. Hafwa ock Hedningarnas gudar undſatt de land, ſom mine fäder förderfwat hafwa; ſåſom är Goſan, Haran, Rezeph, och Edens barn i Thelaſſar?

13. Hwar är Konungen i Hamath, och Konungen i Arphad, och Konungen i den ſtadenom Sepharvaim, Heva och Jva?

14. Och då Hiſkia hade undfått brefwet af båden, och läſit det, gick han upp till HErrans hus, och höll det ut för HErranom.

15. Och Hiſkia bad till HErran, och ſade:

16. **HErre Zebaoth, du Jſraels Gud, ſom öfwer Cherubim ſitter, du äſt allena Gud öfwer all Ko-**

nungarike på jordene; du hafwer gjort himmel och jord.
Pſ. 80: 2. 1 Chr. 29: 11. Pſ. 146: 6.

17. HERre, nederböj din öron, och hör; HERre låt upp din ögon, och ſe; hör dock all Sanheribs ord, ſom han utſändt hafwer, till att förſmäda lefwandes Gud.

18. **Sant är det, HERre, Konungarna i Aſſyrien hafwa öde gjort all Konungarike med deras land;**

19. **Och hafwa kaſtat deras gudar uti eld; ty de woro icke gudar, utan menniſkohänders werk, trä och ſten; de äro förgjorde.**
2 Kon. 19: 18.

20. **Men nu, HERre, wår Gud, hjelp oß ifrå hans hand, på det att all Konungarike på jordene måga förnimma, att du äſt HERre allena.** 2 Kon. 19: 19.

21. Då ſände Eſaia, Amos ſon, till Hiſkia, och lät ſäga honom: Så ſäger HERren Iſraels Gud, om det du mig bedit hafwer om Konung Sanherib af Aſſyrien;

22. Så är detta det HERren om honom ſäger: Jungfrun, dottren Zion, föraktar dig, och beſpottar dig, och dottren Jeruſalem riſter hufwudet efter dig.

23. Hwem hafwer du förhädt och förſmädt? Öfwer hwem hafwer du upphäfwit röſtena? Och du hafwer upphäfwit din ögon emot den Heliga i Iſrael.

24. Genom dina tjenare hafwer du förſmädat HERran, och ſäger: Genom mina många wagnar är jag uppdragen uppå bergshöjderna wid Libanons ſido, och hafwer afhuggit hans höga cedreträ, med de utkorade furoträ, och är kommen öfwer höjdena, intill ändan på denna ſkogen på landena.

25. Jag hafwer grafwit och druckit wattnet, och mitt fotbjelle hafwer uttorkat all förwarad watten. 2 Kon. 19: 24.

26. Men hafwer du icke hört, att jag i förtiden alltſå gjort, och af ålder ſå handlat hafwer, och gör deßlikes ſå ännu, att faſte ſtäder förſtöras uti ſtenhopar;

27. Och deras inbyggare förſwagade och förtwiflade warda, och på ſkam komma, och warda till gräs på markene, och till grön ört, ſåſom hö på taken, hwilket borttorkas, förr än det moget warder? Pſ. 129: 5, 6.

28. Men jag känner dina boning wäl, ditt uttåg och intåg, och ditt raſande emot mig.

29. Efter du nu raſar emot mig, och ditt högmod är kommet upp för min öron, ſkall jag ſätta dig en ring i dina näſo, och ett bett i din mun, och ſkall föra dig den wägen hem igen, den du kommen äſt.

30. Och detta ſkall wara dig för ett tecken: Ät i detta året hwad förtrampadt är; uti de andra årena hwad ſjelft wäxer; uti tredje årena ſår och uppſkärer, planterer wingårdar, och äter deras frukt. 2 Kon. 19: 29.

31. Ty de frälſte af Juda hus, och de öfwerblefne, ſkola åter rota ſig nedantill, och ofwantill bära frukt.

32. Ty utaf Jeruſalem ſkola ännu utgå de ſom qwarblefne äro, och de frälſte utaf Zions berg. Detta ſkall HERrans Zebaoths nitälſkan göra.
2 Kon. 19: 31. Eſ. 9: 7.

33. Derföre ſäger HERren om Konungen af Aſſyrien alltſå: Han ſkall icke komma uti denna ſtaden, och ſkall ej heller ſkjuta der en pil in, och icke en ſköld komma der före, och ſkall han ingen ſkans göra deromkring;

34. Utan ſkall wända den wägen om igen, ſom han kommen är, ſå att han uti denna ſtaden intet kommer, ſäger HERren.

35. Ty jag will beſkydda denna ſtaden, ſå att jag ſkall uthjelpa honom för mina ſkull, och för min tjenares Davids ſkull. 2 Kon. 20: 6.

36. Då for ut en HERrans Ängel, och ſlog uti det Aſſyriſka lägret hundrade fem och åttatio tuſend män; och då de om morgonen bittida uppſtodo, ſi, då låg der allt fullt med döda kroppar. 2 Kön. 19: 35.

37. Och Konungen af Aſſyrien, Sanherib, bröt upp, drog ſina färde, och wände om hem igen, och blef i Nineve.

38. Och det begaf ſig, att då han tillbad uti ſins guds Niſrochs huſe,

ſlogo honom hans ſöner Adrammelech och SarEzer med ſwärd, och flydde in uti det landet Ararat; och hans ſon EſarHaddon wardt Konung i hans ſtad.

38. Capitlet.

Hiſkia krankhet, loſſång.

På den tiden wardt Hiſkia dödſjuk. Och Propheten Eſaia, Amos ſon, kom till honom, och ſade till honom: Så ſäger HERren: Beſtäll om ditt hus; ty du måſte dö, och icke wid lif blifwa. 2 Kon. 20: 1. 2 Chr. 32: 24.

2. Då wände Hiſkia ſitt anſigte till wäggena, och bad till HERran;

3. Och ſade: Tänk dock, HERre, huru jag för dig wandrat hafwer uti ſanning, med fullkommeligo hjerta, och hafwer gjort hwad dig hafwer täckt warit. Och Hiſkia gret ſwårliga.

4. Då kom HERrans ord till Eſaia, och ſade:

5. Gack bort, och ſäg Hiſkia: Så ſäger HERren dins faders Davids Gud: Jag hafwer hört dina bön, och ſett dina tårar; ſi, jag will ännu föröka dina dagar femton år;

6. Och ſkall fria dig med denna ſtaden utu Konungens hand af Aſſyrien; ty jag will wäl beſkärma denna ſtaden.

7. Och haf detta för ett tecken af HERranom, att HERren detta göra ſkall, ſom han ſagt hafwer:

8. Si, jag will tillbakadraga ſkuggan på Ahas ſäjare, tio ſtreck, de han öfwerlupit hafwer; ſå att ſolen ſkall gå tillbaka tio ſtreck, de hon på ſäjaren öfwerlupit hafwer.

9. Detta är Hiſkia ſkrift, Juda Konungs, då han hade krank warit, och war helbregda worden af ſine krankhet:

10. Jag ſade: Nu måſte jag fara till helwetes portar, förr än jag det mig förmodde, och tänkte ännu länger lefwa.

11. Jag ſade: Nu måſte jag icke mer ſe HERran, ja, HERran uti de lefwandes lande; nu måſte jag icke mer ſe menniſkor, när dem ſom deras tid utlefwa.

12. Min tid är borto, och ifrå mig tagen, ſåſom ens herdas hydda; och jag ſkär mitt lif twärtaf ſåſom en wäfware; han ſliter mig ſönder ſåſom en klen tråd; du lyktar dagen för mig, för än aftonen kommer. Job 7: 6. Pſ. 102: 24, 25.

13. Jag tänkte: Måtte jag dock lefwa till morgons; men han ſönderbröt mig all min ben, ſåſom ett lejon; ty du lyktar dagen för mig, förr än aftonen kommer.

14. Jag lät ſåſom en trana och en ſwala, och knurlade ſåſom en dufwa; min ögon wille mig briſta. HERre, jag lider nöd, liſa mig. Eſ. 59: 11.

15. O! huru will jag (gladeliga) tala, efter han mig tillſagt hafwer, och gör det ock; derföre will jag i alla mina lifsdagar tacka för denna min ſjäls bedröfwelſe.

16. HERre, deraf lefwer man, och mins andas lif ſtår alltſammans derutinnan; ty du lätſt mig ſomna, och gjorde mig lefwande.

17. Si, om tröſt war mig ſtor ängſlan; men du lätſt dig wårda om mina ſjäl ganſka hjerteliga, att hon icke förderfwas ſkulle; ty du kaſtade alla mina ſynder bakom dig. Pſ. 94: 19. Mich. 7: 19.

18. Ty helwetet lofwar dig intet; ſå priſar dig icke heller döden, och de ſom uti gropena fara, wänta intet efter dina ſanning; Pſ. 6: 6. 30: 10. 88: 11, 12. 115: 17.

19. Utan allena de, ſom lefwa, lofwa dig, ſåſom ock jag nu gör. Fadren ſkall lära barnen dina ſanning.

20. HERre, hjelp mig, ſå wilje wi ſjunga mina wiſor, ſå länge wi lefwe, uti HERrans hus.

21. Och Eſaia bad, att man ſkulle taga ett plåſter af fikon, och lägga uppå hans böld, att han måtte helbregda warda.

22. Men Hiſkia ſade: Hwilket ett tecken är detta, att jag upp till HERrans hus gå ſkall?

39. Capitlet.

Hiſkia äregirighet, ſtraff.

På den tiden ſände MerodachBaladan, Baladans ſon, Konungen i Babel, bref och ſkänker till Hiſkia; ty han hade hört, att han hade warit ſjuk, och war helbregda worden igen. 2 Kon. 20:12. 2 Chr. 32:31.

2. Då fröjdade ſig Hiſkia, och wiſte dem fataburen, ſilfwer och guld, ſpeceri, koſtelig ſalwo, och all ſin tyghus, och all den ſkatt, ſom han hade. Ingen ting war, ſom Hiſkia dem icke wiſte, i ſino huſe och i ſitt wåld.

3. Då kom Propheten Eſaia till Konungen Hiſkia, och ſade till honom: Hwad ſäga deßa männerna, och hwadan komma de till dig? Hiſkia ſade: De komma fjerranefter till mig, nämliga ifrå Babel.

4. Men han ſade: Hwad hafwa de ſett uti dino huſe? Hiſkia ſade: Allt det i mino huſe är, hafwa de ſett, och intet är i mina håfwor, det jag dem icke wiſt hafwer.

5. Och Eſaia ſade till Hiſkia: Hör HErrans Zebaoths ord: 2 Kon. 20:16.

6. Si, den tid kommer, att allt det uti dino huſe är, och hwad dine fäder förſamlat hafwa, intill denna dag, ſkall till Babel bortfördt warda, ſå att intet ſkall qwart bliſwa, ſäger HErren.

7. Dertill ſkola de taga din barn, ſom af dig komma ſkola, och du födandes warder, och de måſte wara kamererare i Konungens gård i Babel. 2 Kon. 20:18. Dan. 1:18.

8. Och Hiſkia ſade till Eſaia: HErrans ord är godt, det du talar; och ſade: Ware dock frid och trohet i mina dagar.

40. Capitlet.

Meßie förelöpares röſt.

Tröſter, tröſter mitt folk, ſäger edar Gud;

2. Taler ljufliga med Jeruſalem, och prediker för thy, att deß tid är fullbordad; ty deß mißgerning är förlåten; ty det hafwer fångit dubbelt af HErrans hand för alla ſina ſynder.

3. **Ens Predikares röſt är i öknene: Bereder HErranom wäg, görer en jemnan ſtig på markene wårom Gudi.** Matth. 3:3. Marc. 1:3. Luc. 3:4. Joh. 1:23.

4. Alle dalar ſkola upphöjde warda, och all berg och högar ſkola förnedrade warda, och det ojemnt är ſkall jemnas, och det oſlätt är ſkall ſlätt warda.

5. **Ty HErrans härlighet ſkall uppenbarad warda; och allt kött ſkall tillſammans ſe, att HErrans mun talar.** Joh. 1:14. 1 Tim. 3:16.

6. En röſt ſäger: Predika. Och han ſade: Hwad ſkall jag predika? Allt kött är hö, och all deß godhet är ſåſom ett blomſter i markene. Job 14:2. Pſ. 90:5, 6. 103:15. 1 Petr. 1:24. Jac. 1:10, 11.

7. Höet torkas bort, blomſtret förwißnar; ty HErrans ande blås derin; ja, folket är höet.

8. Höet torkas bort, blomſtret förwißnar; **men wår Guds ord bliſwer ewinnerliga.** Pſ. 119:89. Matth. 24:35. Joh. 12:34.

9. **Zion, du ſom predikar, ſtig upp på ett högt berg; Jeruſalem, du ſom predikar, häf upp dina röſt med magt. Häf upp, och frukta dig intet; ſäg Juda ſtäder: Si, der är edar Gud.**

10. **Ty ſi, HErren, HErren kommer wäldeliga, och hans arm ſkall warda rådandes. Si, hans arbete och hans gerning ſkall icke warda utan frukt.** Eſ. 62:11. Upp. 22:12.

11. **Han ſkall föda ſin hjord ſåſom en herde; han ſkall förſamla lamben i ſin famn, och bära dem i ſitt ſköt, och fordra de lambdigra.** Pſ. 23:1, 2. Heſ. 34:11, 23. 37:24. Mich. 7:14. Joh. 10:11.

12. Ho mäler wattnet med handene, och fattar himmelen med ſin ſpann, och begriper jordena med tre fingers mått, och wäger bergen med en wigt, och högarna med en wåg?

13. Ho underwiſar HErrans Anda; och hwad rådgifware lärer honom? Jer. 23:18. Rom. 11:34. 1 Cor. 2:16.

14. Hwem frågar han om råd, den honom förſtånd gifwer, och lärer honom rättſens wäg, och lärer honom klokhet, och wiſer honom förſtåndſens wäg?

15. Si, Hedningarna äro aktade ſåſom en droppe den uti ämbaret bliſwer, och ſåſom ett grand det i wågſkålene bliſwer. Si, öarna äro ſåſom ett litet ſtoft. Pſ. 62:10.

16. Libanon wore allt för litet till eld, och deß djur allt för få till bränneoffer.

17. Alle Hedningar äro intet för honom, och ſåſom platt intet aktade.

18. Wid hwem wiljen I då likna Gud? Eller hwad wiljen I göra honom för en liknelſe?

Eſ. 44: 7. 46: 5. Ap. G. 17: 29.

19. En mäſtare gjuter wäl ett beläte, och guldſmeden förgyller det, och gör ſilfkedjor deruppå. Eſ. 44: 12.

20. Sammalunda, den ett armt häfoffer förmår, han utwäljer ett trä, ſom icke förruttnar, och ſöker en klok mäſtare dertill, den ett beläte bereder, ſom blifwer beſtåndandes.

21. Weten I intet? Hören I intet? Är detta icke kungjordt eder tillförene? Hafwen I icke förſtått det af jordenes begynnelſe?

22. Han ſitter öfwer jordenes krets, och de ſom bo deruppå äro ſåſom gräshoppor; den der himmelen uttänjer ſåſom ett tunt ſkinn, och utſträcker det ſåſom ett tjäll, der man bor uti;

Job 9: 8. Pſ. 104: 2. Eſ. 44: 24.

23. Den der Förſtarna omintetgör, och domarena på jordene förlägger;

Job 12: 21. Pſ. 107: 40.

24. Lika ſom deras ſlägte hwarken hade plantering eller ſäd, eller rot i jordene; ſå att de borttorkas, när ett wäder blås på dem, och en wäderflaga förer dem bort, ſåſom agnar.

25. Wid hwem wiljen I då likna mig, den jag lik är? ſäger den Helige.

26. Upplyfter edor ögon i höjdena, och ſer; ho hafwer de ting ſkapat, och förer deras här fram efter tal? Den ſom kallar dem alla wid namn. **Hans förmåga och ſtarka kraft är ſå ſtor, att honom icke ett fela kan.** Pſ. 147: 4.

27. Hwi ſäger du då, Jacob, och du, Iſrael, talar: Min wäg är HERranom fördold, och min rätt går framom min Gud?

28. Wetſt du icke? Hafwer du icke hört? HERren, den ewige Gud, ſom jordenes ändar ſkapat hafwer, warder hwarken trött eller mödd. Hans förſtånd är oranſakeligit.

29. Han gifwer dem trötta kraft, och dem magtlöſom ſtarkhet nog.

30. De ynglingar warda trötte, och uppgifwas, och de karſke män falla;

31. Men de ſom wänta efter HERran, de få en ny kraft, ſå att de ſkola uppfara med wingar ſåſom örnar; de ſkola löpa, och icke uppgifwas; de ſkola wandra, och icke trötte warda. Pſ. 103: 5.

41. Capitlet.

Gud är mägtig; afgud intet.

Tige öarna för mig, och folken ſtärke ſig, träde fram, och tale; låt oß gå till rätta med hwarannan.

2. Ho hafwer uppwäckt den rättfärdiga öſtanefter? Ho kallade honom att han gå ſkulle? Ho gaf Hedningarna och Konungarna för honom, att han dem öfwermägtig wardt, och gaf dem för hans ſwärd, ſåſom ſtoft, och för hans båga, ſåſom förſtrödda agnar; 1 Moſ. 12: 1. 14: 15.

3. Och han jagade efter dem, och gick det igenom med frid, och wardt intet trött af wägen?

4. Ho werkar det, och gör det, och kallar alla menniſkor, den ena efter den andra, allt ifrå begynnelſen? Jag HERren är både den förſte och den ſiſte.

Eſ. 43: 10, 11. 44: 6, 8. 48: 12. Upp. 1: 8, 17. 22: 13.

5. Då öarna ſågo det, fruktade de ſig, och jordenes ändar förſkräckte ſig; de nalkades, och kommo fram.

6. Den ene halp den andra, och ſade till ſin näſta: War tröſt.

7. Timbermannen tog guldſmeden till ſig, och gjorde bleckſkifworna ſläta med hammaren på ſtädet, och ſade: Det will wäl ſtå. Och de fäſte det med naglar, att det icke ſkulle ſtå oſtadigt.

8. Men du Iſrael, min tjenare, Jacob, den jag utwalt hafwer, du Abrahams mins wäns ſäd;

5 Moſ. 10: 15. 14: 2.

2 Chr. 20: 7. Pſ. 135: 4. Luc. 1: 54. Jac. 2: 23.

9. Den jag ſtyrkt hafwer allt ifrå werldenes ända, och hafwer kallat dig ifrå hennes wäldiga, och ſade till dig: Du ſkall wara min tjenare; ty

jag utkorar dig, och bortkaſtar dig icke; Eſ. 43: 1. 44: 1, 2.

10. Frukta dig intet, jag är med dig; wik icke af, ty jag är din Gud. Jag ſtyrker dig, jag hjelper dig ock, jag håller dig wid magt, genom mina rättfärdighets högra hand. Eſ. 43: 5.

11. Si, alle de ſom dig hätſke äro, ſkola till ſpott och ſkam warda, och blifwa ſåſom intet, och de män, ſom med dig träta, ſkola förgås; 2 Moſ. 23: 22.

12. Så att du ſkall fråga efter dem, och icke finna dem. De män, ſom med dig kifwa, ſkola warda ſåſom intet, och de män, ſom emot dig ſtrida, ſkola få en ända; Pſ. 37: 36.

13. Ty jag är HErren din Gud, den dina högra hand ſtärker, och ſäger till dig: Frukta dig intet; jag hjelper dig. 5 Moſ. 31: 6. Joſ. 1: 9.

14. Så frukta dig nu intet, du matker Jacob, I fattige hop Iſrael. Jag hjelper dig, ſäger HErren, och din förloßare, den Helige i Iſrael. Job 25: 6. Luc. 12: 32.

15. Si, jag hafwer gjort dig till en ny ſkarp tröſkowagn, den taggar hafwer, att du ſkall tröſka berg och ſönderſtöta dem, och göra högarna ſåſom ſtoft.

16. Du ſkall förſtrö dem, att wädret ſkall föra dem bort, och wäderflagor förſkingra dem; men du ſkall wara glad i HErranom, och berömma dig af Iſraels Heliga.

17. De elände och fattige ſöka watten, och der är intet. Deras tunga borttorkas för törſt; men jag HErren will höra dem. Jag Iſraels Gud will icke öfwergifwa dem;

18. Utan jag will öppna wattufloder på höjderna, och källor midt på markene. Jag will göra öknena till wattuſjöar, och torra landet till wattukällor. Pſ. 107: 35. Eſ. 35: 7.

19. Jag will gifwa i öknene cedren, furo, myrten och oljoträ. Jag will gifwa på markene gran, bok och buxbom tillhopa;

20. På det man må ſe och känna, och förmärka och förſtå tillſammans, att HErrans hand hafwer detta gjort, och den Helige i Iſrael hafwer detta ſkapat.

21. Så låter edra ſak komma fram, ſäger HErren. Bärer fram der I uppå ſtån, ſäger Konungen i Jacob.

22. Låt dem träda fram, och förkunna oß hwad tillkommande är; förkunner oß och propheterer något framföreåt; låt oß akta deruppå med wår hjerta, och märka huru det härefter gå ſkall, eller låter oß dock höra hwad tillkommande är.

23. Förkunner oß hwad härefter komma ſkall, ſå wilje wi märka, att I ären gudar. Görer antingen godt eller ondt, ſå wilje wi derom tala, och ſkåda tillſammans.

24. Si, I ären af intet, och edart werk är ock intet, och den eder utwäljer är en ſtyggelſe. 1 Cor. 8: 4.

25. Men jag uppwäcker en af nordan, och han kommer öſtanefter. Han ſkall predika dem i mitt Namn, och han ſkall gå öfwer de wäldiga, ſåſom öfwer ler, och ſkall trampa ler, ſåſom en krukomakare. Jer. 23: 5. 33: 14, 15.

26. Ho kan något förkunna af begynnelſen, att wi måge begripat; eller prophetera framföreåt, att wi måge ſäga: Du talar rätt? Men här är ingen förkunnare, ingen ſom något höra låter, ingen ſom af eder ett ord höra må.

27. Jag är den förſte, ſom till Zion ſäger: Si, der är det, och gifwer Jeruſalem Predikare.

28. Men jag ſkådar dit, men der är ingen; och ſer ibland dem, men der är ingen rådgifware. Jag frågar dem, men då ſwara de intet.

29. Si, det är alltſammans wedermöda, och intet med deras wäſende; deras afgudar äro icke utan ett wäder och fåfängelighet.

42. Capitlet.

Gud är god; Juda otackſam.

Si min Tjenare, jag uppehåller honom, och min utkorade, i hwilkom min ſjäl wäl behagar. Jag hafwer gifwit honom min

Anda; han ſkall låta komma rätt ibland Hedningarna.

Matth. 12: 18. 3: 17. 17: 5.

2. Han ſkall icke ſkria eller ropa, och hans röſt ſkall man icke höra på gatomen. Matth. 12: 19.

3. En förbråkad rö ſkall han icke ſönderbryta, och en rykande weka ſkall han icke utſläcka. Han ſkall lära hålla rätten i ſanning.

Matth. 12: 20.

4. Han ſkall icke wara knorriſk eller grufwelig, på det han ſkall ſätta rätt på jordene; och öarna ſkola wänta efter hans lag.

Matth. 12: 21.

5. Så ſäger HErren Gud, ſom himmelen ſkapar och utſträcker, den ſom jordena gör med det deruppå wäxer; den ſom folkena, ſom deruppå är, gifwer lif, och anda dem ſom gå deruppå:

Neh. 9: 6. Job 33: 4.

6. Jag HErren hafwer kallat dig i rättfärdighet, och fattat dig wid handena, och bewarat dig, och hafwer gifwit dig till ett förbund i folkena, Hedningomen till ett ljus;

Eſ. 49: 6. Luc. 2: 32.

7. Att du ſkall öppna de blindas ögon, och föra fångarna utu fängelſe, och de ſom ſitta i mörkret utu fångahuſet.

Eſ. 35: 5. 61: 1. Matth. 11: 5. 15: 30. Luc. 7: 22.

8. Jag HERREN, det är mitt Namn; och jag ſkall icke gifwa mina äro enom androm, ej heller mitt lof afgudomen.

2 Moſ. 6: 3. Pſ. 83: 19. Eſ. 48: 11.

9. Si, hwad komma ſkall förkunnar jag framföreåt, och förkunnar ny ting; förr än det ſker, låter jag eder det höra.

10. Sjunger HErranom en ny wiſo, hans lof är intill werldenes ändar; de ſom i hafwet fara, och hwad deruti är; öarna, och de ſom der bo. Pſ. 33: 3.

11. Roper högt, I öken och ſtäder deruti, ſamt med de byar, der Kedar bor; ſig fröjde de ſom bo på klippomen, och rope utaf bergshöjdene.

12. Låter dem gifwa HErranom äron, och förkunna hans lof på öarna.

13. HErren warder utdragandes ſåſom en reſe; han ſkall uppwäcka nit ſåſom en krigsman; han ſkall fröjda ſig, och ett gny göra; han ſkall ſinom fiendom öfwerhändig blifwa.

14. Jag tiger wäl till en tid, och är ſtilla och håller mig; men nu will jag ropa ſåſom en barnföderſka; jag ſkall föröda och uppſwälja dem alla.

15. Jag ſkall föröda berg och högar, och borttorka allt deras gräs; och ſkall göra wattuſtrömmarna till öar, och uttorka ſjöarna.

16. Men de blinda will jag leda på den wägen, ſom de icke weta; jag will föra dem på de ſtigar, ſom de icke känna; jag will ſätta mörkret för dem till ett ljus, och det oſlätt är, till jemnhet; detta will jag göra dem, och icke öfwergifwa dem. Eſ. 40: 3, 4.

17. Men de ſom förlåta ſig på afgudar, och ſäga till gjuten beläte: I ären wåre gudar; de ſkola tillbakawända, och till ſkam warda.

Pſ. 97: 7. Eſ. 1: 29. 44: 11. 45: 16.

18. Hörer, I döfwe, och ſer härtill, I blinde, att I mågen ſe.

19. Ho är ſå blind ſom min tjenare? Och ho är ſå döf ſom mitt bådſkap, den jag ſänder? Ho är ſå blind ſom den fullkomlige, och ſå blind ſåſom HErrans tjenare?

20. Man predikar wäl mycket, men de hållat intet; man ſäger dem nog, men de wilja icke hörat. Rom. 2: 21.

21. Likwäl will HErren dem godt, för ſina rättfärdighets ſkull, och att han ſkall göra ſin lag härlig och ſtor.

22. Det är ett bedröfwadt och ſkinnadt folk; de äro alleſammans beſnärde uti kulor, och bortgömde i fångahus; de äro wordne till rof, och ingen hjelpare är; beſkinnade, och ingen är, ſom ſäger: Få dem igen.

23. Hwilken är ibland eder, ſom aktar härtill; märker, och hörer hwad härefter kommer.

24. Ho hafwer öfwergifwit Jacob till ſköfwels, och Iſrael röfwarom? Hafwer icke HErren gjort det, emot hwilkom wi ſyndat hafwe? Och de wille icke wandra på hans wägar, och lydde icke hans lag.

25. Derföre hafwer han utſkuddat öfwer dem ſina wredes grymhet, och en krigsmagt, och hafwer upptändt dem allt omkring; men de aktade det intet. Han fängde uppå dem, men de lade det intet uppå hjertat.

43. Capitlet.

I Gudi och Chriſto all tröſt.

Och nu, ſäger HErren, den dig ſkapat hafwer, Jacob, och den dig gjort hafwer, Iſrael: **Frukta dig intet; ty jag hafwer förloßat dig; jag hafwer kallat dig wid ditt namn, du äſt min.**

Eph. 2: 10. Pſ. 46: 6. 70: 6.

2. **Ty om du går igenom watten, will jag wara när dig, att ſtrömmarna icke ſkola dränka dig; och om du går uti elden, ſkall du intet bränna dig, och lågen ſkall intet bita uppå dig.**

Job 5: 19. Pſ. 23: 4. 67: 12.

3. Ty jag är HErren din Gud, den Helige i Iſrael, din Frälſare. Jag hafwer gifwit Egypten, Ethiopien och Seba till förſoning i din ſtad.

4. Efter du ſå dyr för min ögon aktad äſt, måſte du ock härlig wara; och jag hafwer dig kär; derföre gifwer jag menniſkor uti din ſtad, och folk för dina ſjäl.

5. Så frukta dig nu intet; ty jag är när dig. Jag will låta komma dina ſäd öſtanefter, och will förſamla dig weſtanefter;

Eſ. 44: 1, 2. Jer. 30: 10. 46: 27.

6. Och ſkall ſäga till norr: Gif; och till ſöder: Förhåll icke; haf mina ſöner hit från fjerran, och mina döttrar ifrå werldenes ända;

7. Alle de ſom med mino Namne nämnde äro, nämliga de jag ſkapat hafwer till mina härlighet, tillredt dem, och gjort dem.

8. Låt framträda det blinda folket, ſom dock ögon hafwer, och de döfwa, ſom dock öron hafwa.

9. Låt alla Hedningar tillhopakomma, och folken förſamla ſig; hwilken är ibland dem ſom detta förkunna kan, och låta oß höra framföreåt hwad ſom ſke ſkall? Låt dem hafwa deras wittne fram, och bewiſat, ſå får man hörat, och ſäga: Det är ſanningen.

10. Men I ären min wittne, ſäger HErren, och min tjenare, den jag utwalt hafwer; på det I ſkolen wetat, och tro mig, och förſtåt, att jag äret. **Förr mig är ingen Gud gjord, ſå warder ock ingen efter mig.**

Eſ. 41: 4. 44: 6. 45: 21.

11. **Jag, Jag är HErren, och utan mig är ingen Frälſare.**

Eſ. 44: 8. 48: 12. Oſ. 13: 4. Ap. G. 4: 12.

12. Jag hafwer förkunnat det, och hafwer deßlikes hulpit, och hafwer eder det ſäga låtit, och ingen främmande gud är ibland eder. I ären min wittne, ſäger HErren, ſå är jag Gud.

13. Och är jag förr än någor dag war, och ingen är den ſom utu mine hand frälſa kan. Jag werkar, ho will afwända det? Eſ. 14: 27. 46: 10.

14. Så ſäger HErren, edar förlosſare, den Helige i Iſrael: För edra ſkull hafwer jag till Babel ſändt, och hafwer nederſlagit alla bommar, och jagat de förjande Chaldeer till ſkepps.

15. Jag är HErren, edar Helige, ſom Iſrael ſkapat hafwer, edar Konung.

16. Så ſäger HErren, ſom en wäg gör i hafwet, och en ſtig i ſtark watten; 2 Moſ. 14: 21, 22.

17. Den der utförer wagn och häſt, här och magt, ſå att de i enom hop ligga, och intet uppſtå; att de utſlockna, ſåſom en weke utſlocknar.

18. Tänker icke uppå det gamla, och akter icke uppå det förra warit hafwer;

19. Ty ſi, jag will göra en ny ting; rätt nu ſkall det uppgå, att I ſkolen förnimma, att jag gör en wäg i öknene, och wattuſtrömmar uti ödemarkene; 2 Cor. 5: 17. Upp. 21: 5.

20. Att djuret på markene ſkall priſa mig, drakar och ſtrutſer; ty jag will gifwa watten uti öknene, och ſtrömmar uti ödemarkene, till att gifwa mino folke, minom utkoradom dricka.

21. Detta folket hafwer jag tillredt mig, det ſkall förtälja min pris.

Luc. 1: 74, 75.

22. Icke att du Jacob hafwer kallat mig, eller att du Iſrael hafwer arbetat om mig;

23. Icke hafwer du framburit mig dins bränneoffers får, eller hedrat mig med ditt offer. Jag hafwer icke haft luſt till dina tjenſt i ſpisoffer; jag hafwer ej heller luſt af ditt arbete uti rökelſe.

24. Mig hafwer du icke köpt calmos för penningar; mig hafwer du icke fyllt med dins offers fetma; **ja, mig hafwer du arbete gjort uti dinom ſyndom, och gjort mig mödo uti dinom mißgerningom.** 1 Petr. 2: 24. 3: 18.

25. **Jag, Jag utſtryker din öfwerträdelſe för mina ſkull, och kommer dina ſynder intet ihåg.**

Eſ. 44: 22. Jer. 33: 8. Mich. 7: 18, 19.

26. Drag mig till minnes; låt oß gå med hwarannan till rätta; ſäg, huru du will rättfärdig warda?

Eſ. 1: 18. 1 Kon. 8: 46. Pſ. 143: 2.

27. Dine fäder hafwa ſyndat, och dine lärare hafwa mißhandlat emot mig.

28. Derföre hafwer jag ohelgat helgedomens Förſtar, och gifwit Jacob tillſpillo, och Iſrael till förſmädelſe.

44. Capitlet.

Gud är härlig; afgud dårſkap.

Så hör nu, min tjenare Jacob, och Iſrael, den jag utkorat hafwer.

2. Så ſäger HErren, den dig gjort och tillredt hafwer, och den dig biſtåndig är allt ifrå moderlifwet: Frukta dig intet, min tjenare Jacob, och du fromme, den jag utkorat hafwer.

Eſ. 41: 9, 10. 43: 5. Jer. 30: 10. 46: 27.

3. **Ty jag will utgjuta watten uppå den törſtiga, och ſtrömmar uppå den torra; jag will utgjuta min Anda uppå dina ſäd, och min wälſignelſe uppå dina efterkommande;** Eſ. 35: 6, 7.

Joel 2: 28. Joh. 7: 38. Ap. G. 2: 17, 18.

4. **Att de wäxa ſkola ſåſom gräs, ſåſom pilträ wid wattubäcker.**

5. Denne ſkall ſäga: Jag är HErrans, och den andre warder nämnd med Jacobs namn; och denne ſkall tillſkrifwa HErranom med ſine hand, och ſkall med Iſraels namn nämnd warda. Rom. 4: 11.

6. Så ſäger HErren Iſraels Konung, och hans förloßare, HErren Zebaoth; **Jag är den förſte, och jag är den ſiſte, och utan mig är ingen Gud.**

Eſ. 41: 4. 45: 21. 48: 12. Upp. 1: 8, 17. 22: 13.

7. Och ho är mig lik, den der kallar och förkunnar, och bereder mig det, jag ſom folken ſätter ifrå werldenes begynnelſe? Låt dem förkunna tecken, och hwad komma ſkall.

8. Frukter eder intet, och warer icke förſkräckte. Hafwer jag icke på den tiden låtit det höra, och förkunnat dig det? Ty I ären min wittne: Är någor Gud utan mig? Ingen tröſt är, jag wet ju ingen.

5 Moſ. 4: 35. 32: 39. 1 Sam. 2: 2. Eſ. 43. 10.

9. De afgudamakare äro alleſammans fåfängelige, och der de mycket af hålla är intet nyttigt; de äro deras wittne, och ſe intet, märka ock intet; derföre måſte de på ſkam komma. Eſ. 41: 29.

10. Ho äro de ſom en gud göra, och gjuta en afgud, den intet nyttig är? Pſ. 115: 4. 135: 15.

11. Si, alle deras ſtallbröder komma på ſkam; ty de äro mäſtare utaf menniſkom. Om de alle tillſammanträdde, ſå måſte de likwäl frukta ſig, och på ſkam komma.

Pſ. 97: 7. Eſ. 1: 29. 42: 17.

12. Den ene ſmider jernet med tång, arbetar det i glödene, och bereder det med hammaren, och arbetar deruppå med alla ſins arms magt; lider ock hunger, tilldeß han icke mer förmår; dricker ock icke watten, tilldeß han wanmägtas.

13. Den andre timbrar på trä, och mäter det med ſnöre, och utmärker det med krito, och tillhugger det, och afcirklar det, och gör det till ett mansbeläte, ſåſom en dägelig menniſka, den i huſe bo ſkulle.

Eſ. 40: 19. 41: 7. Jer. 10: 3.

14. Han går ibland trän i ſkogenom, att han ſkall hugga cedreträ, och taga bok och ek; ja, ett cedreträ, det planteradt, och af regne wäxt är;

15. Och doger menniſkomen till att bränna; deraf man tager till att wärma ſig med, och det man upptänder till att baka der bröd med; af det ſamma gör han en gud, och

tillbeder det; han gör en afgud deraf, och faller der på knä före.

16. Hälftena uppbränner han i eldenom, och wid den andra hälftena äter han kött; han ſteker ena ſtek, och mättar ſig; wärmer ſig, och ſäger: Huj, jag är warm worden; jag hafwer min luſt af eldenom.

17. Men det qwart är gör han till en gud, att det ſkall wara hans afgud; der knäfaller han före, och böjer ſig före, och beder, och ſäger: Frälſa mig, ty du äſt min gud.

18. De weta intet, och förſtå intet; ty de äro förblindade, ſå att deras ögon ſe intet, och deras hjerta kunna intet märka. Eſ. 45 : 20.

19. Och de gå icke till ſitt hjerta; der är intet förnuft eller förſtånd, att de dock tänka måtte: Jag hafwer hälftena uppbränt i eldenom, och hafwer på kolen bröd bakat, och ſtekt kött, och ätit, och ſkulle jag nu det ſom qwart är, göra till en ſtyggelſe? Och ſkulle jag knäfalla för enom ſtock?

20. Det gifwer aſko, och kjuſer hjertat, ſom ſig dertill böjer, och kan icke fria ſina ſjäl; likwäl tänker han icke: Månn icke något bedrägeri wara i mine högra hand?

21. **Tänk deruppå, Jacob och Iſrael; ty du äſt min tjenare; jag hafwer beredt dig, att du ſkall wara min tjenare. Iſrael, förgät mig icke.** Eſ. 43 : 1.

22. **Jag utſtryker dina mißgerningar ſåſom ett moln, och dina ſynder ſåſom ena dimbo. Wänd dig till mig; ty jag förloßar dig.** Eſ. 43 : 25. Jer. 31 : 34. Eſ. 55 : 7.

23. Fröjder eder, I himlar; ty HERren hafwer det gjort. Jubilera, du jord, härnedre; I berg, glädjens med fröjd, ſkogen och all trän deruti; ty HERren hafwer förloßat Jacob, och är härlig i Iſrael.

24. Så ſäger HERren, din förloßare, den dig af moderlifwet beredt hafwer: **Jag är HERren, ſom allt gör, den der utſträcker himmelen allena, och utwidgar jordena utan hjelp;** Pſ. 115 : 3. 135 : 6. Jer. 32 : 17. Job 9 : 8. Pſ. 104 : 2. Eſ. 40 : 22. 42 : 5.

25. Den de ſpåmäns tecken omintetgör, och gör de tecknatydare galna; den de wiſa tillbakadrifwer, och gör deras konſt till dårſkap.

26. Men han ſtadfäſter ſins tjenares ord, och ſins bådſkaps råd fullkomnar; den till Jeruſalem ſäger: War beſutten; och till Juda ſtäder: Warer byggde; och jag upprättar deras öde;

27. Jag, ſom talar till djupet: Förſwinn; och till ſtrömmarna: Förtorkens;

28. Jag, ſom ſäger till Cores: Han är min herde, och ſkall fullkomna all min wilja, ſå att man ſkall ſäga till Jeruſalem: War byggd; och till templet: War grundadt.

Eſ. 45 : 1. 2 Chr. 36 : 22. Eſr. 1 : 1.

45. Capitlet.

Cores och Hedningarna.

Så ſäger HERren till Cores, ſin ſmorda, den jag wid hans högra hand fattar, att jag ſkall underkufwa Hedningarna för honom, och löſa Konungenom ſwärdet ifrå; på det att portarna ſkola öppnade warda för honom, och dörrarna icke igenläſta blifwa: Eſr. 1 : 1.

2. Jag will gå för dig, och göra backarna till jemna mark; jag will ſönderſlå de koppardörrar, och ſönderbryta de jernbommar;

3. Och ſkall gifwa dig de fördolda rikedomar, och de bortgömda klenodier, på det att du ſkall förnimma att jag, HERren Iſraels Gud, dig wid ditt namn nämnt hafwer;

4. För Jacob min tjenares ſkull, och för Iſrael mins utkorades ſkull; ja, jag kallade dig wid ditt namn, och nämnde dig, då du ännu intet kände mig.

5. Jag är HERren, och eljeſt ingen mer; ingen Gud är utan jag. Jag tillruſtade dig, då du ännu intet kände mig; 5 Moſ. 4 : 35. 32 : 39. Eſ. 44 : 8.

6. På det man ſkall förnimma, både ifrån öſtan och weſtan, att utan mig är intet; jag är HERren, och ingen mer.

7. Jag, ſom gör ljuſet, och ſkapar mörkret; jag, ſom frid gifwer, och

ſkapar det onda; jag är HErren, ſom allt detta gör.

1 Moſ. 1: 3, 4. Pſ. 104: 20. 147: 14. Eſ. 26: 12. Klag. 3: 38. Am. 3: 6.

8. Dryper, I himlar, ofwanefter, och ſkyn regne rättfärdighet; jorden öppne ſig, och bäre ſalighet, och rättfärdighet wäxe till med; jag HErren ſkapar honom.

9. We honom, ſom träter med ſinom ſkapare, nämliga krukan med krukomakaren. Månn leret ſäga till krukomakaren: Hwad gör du? Du bewiſar icke dina händer på ditt werk.

Jer. 18: 6. Rom. 9: 20.

10. We honom, ſom till fadren ſäger: Hwi hafwer du aflat mig? och till qwinnona: Hwi födde du?

11. Så ſäger HErren, den Helige i Iſrael, och hans mäſtare: Äſker tecken af mig, wiſer min barn och mina händers werk till mig.

12. Jag hafwer gjort jordena, och ſkapat menniſkona deruppå; jag är den, hwilkens händer himmelen utſträckt hafwa, och budit allom hans här.

13. Jag hafwer uppwäckt honom uti rättfärdighet, och jag ſkall göra alla hans wägar ſläta; han ſkall bygga min ſtad, och låta mina fångar löſa, icke för penningar eller gåfwor, ſäger HErren Zebaoth. 2 Chr. 36: 22. Eſ. 44: 28.

14. Så ſäger HErren: De Egyptiers handel, och de Ethiopers förwärfning, och det ſtora folket i Seba, ſkola gifwa ſig under dig, och wara dine egne; de ſkola följa dig, uti fjettrar ſkola de gå, och ſkola nederfalla för dig, och bedja dig; **ty när dig är Gud, och är eljeſt ingen gud mer.**

15. Sannerliga äſt du en fördold Gud, du Iſraels Gud, Frälſaren.

16. Men de afgudamakare måſte alleſammans med ſkam och hån beſtå, och med hwarannan med blygd afgå.

17. Men Iſrael warder förloßad genom HErran ewinnerliga; och ſkall icke till ſkam och ſpott warda någon tid i ewighet.

18. Ty ſå ſäger HErren, ſom himmelen ſkapat hafwer, Gud, ſom jordena beredt hafwer, och hafwer gjort henne och tillredt, och icke ſå gjort henne, att hon ſkulle tom wara; utan hafwer tillredt henne, att man ſkall bo deruppå: Jag är HErren, och ingen mer.

19. Jag hafwer icke hemliga talat uti något mörkt rum på jordene; jag hafwer icke fåfängt ſagt till Jacobs ſäd: Söker mig; ty jag är HErren, ſom om rättfärdighet talar, och förkunnar det rätt är.

5 Moſ. 30: 11. Joh. 18: 20.

20. Låt förſamla ſig och tillhopa framkomma Hedningarnas hjeltar, de der intet weta, och bära deras afgudars ſtockar, och bedja den gud, ſom dem intet hjelpa kan. Eſ. 41: 18

21. Förkunner och kommer hit, rådſlår tillſammans. Ho hafwer detta låtit ſäga af ålder, och på den tiden förkunnat det? Hafwer icke jag HErren gjort det? Och är eljeſt ingen Gud utan jag; en rätt Gud och Frälſare, och ingen är utan jag.

Eſ. 41: 22. 43: 8, 9.

22. **Wänder eder till mig, ſå warden I ſalige, alle werldenes ändar; ty jag är Gud, och ingen mer.**

23. **Jag ſwär wid mig ſjelf, och ett rättfärdighets ord går utaf min mun, der ſkall det blifwa wid; nämliga, mig ſkola all knä böjas, och alla tungor ſwärja;**

Rom. 14: 11. Phil. 2: 10.

24. **(Och ſäga:) Uti HErranom hafwer jag rättfärdighet och ſtarkhet.** Deße ſkola ock komma till honom; men alle de, ſom honom emotſtå, måſte till ſkam warda. Eſ. 41: 11.

25. Ty uti HErranom warder all Iſraels ſäd rättfärdigad, och ſkall berömma ſig af honom.

46. Capitlet.

Gud ſin Kyrkas beſkydd.

Bel lutar faſt, Nebo är fallen, deras afgudar äro wordne djurom och ökom till tunga, att de ſkola bära ſig trötta af edra bördo.

2. Ja, de falla, och luta alleſamman, och kunna icke bortbära bördona; utan deras ſjäl måſte gå i fängelſe.

3. Hörer mig, I af Jacobs hus, och alle återlefde af Iſraels hus; I ſom i lifwe bärens, och i qwede liggen.

4. Ja, jag ſkall bära eder intill ålderen, och intilldeß J grå warden; jag ſkall görat; jag ſkall upplyfta, och bära, och hjelpa.

5. Wid hwem wiljen J likna mig, och wid hwem gören J mig lik? Wid hwem mäten J mig, den jag lik ſkulle wara? Eſ. 40: 18, 25.

6. De ſlå guld utu ſäcken, och wäga ut ſilfwer med wigt, och leja guldſmeden, att han gör der en gud af, för hwilkom de knäfalla och tillbedja. Eſ. 40: 19. 41: 7. 44: 9.

7. De taga honom uppå axlarna, och bära honom, och ſätta honom på ſitt rum; der ſtår han, och kommer intet utaf ſitt rum; ropar någor till honom, då ſwarar han intet, och hjelper honom intet af hans nöd.

8. På ſådant tänker dock, och warer faſte; J öfwerträdare, går till edart hjerta.

9. Tänker uppå det i förtiden af ålder warit hafwer; ty jag är Gud, och ingen mer, en Gud hwilkens like ingenſtäds är; Eſ. 45: 5.

10. Jag, ſom förkunnar tillförene, hwad härefter komma ſkall, och tillförene förr än det ſker, och ſäger: Mitt råd blifwer ſtåndandes, och jag gör allt det mig täckes. Pſ. 33: 11. Ordſp. 19: 21.

11. Jag kallar en fogel öſtanefter, och en man ſom min anſlag fullkomnar af fjerran land. Hwad jag ſäger, det låter jag ſke, hwad jag tänker, det gör jag ock.

12. Hörer mig, J ſtolthjertade, J ſom långt ären ifrå rättfärdighetene.

13 Jag hafwer låtit mina rättfärdighet när komma; hon är icke långt borto, och min ſalighet dröjer icke; ty jag will gifwa ſalighet i Zion, och mina härlighet i Iſrael.

47. Capitlet.

Det tyranniſka Babel förſtördt.

Stig neder, jungfru, du dotter Babel; ſätt dig i ſtoftet, ſätt dig uppå jordena; ty de Chaldeers dotter hafwer ingen ſtol mer; man ſkall icke mer kalla dig den ſköna och luſtiga. Eſ. 26: 5.

2. Tag qwarnena, och mal mjöl; lös upp dina lockar, drag af ſkorna, blotta benen, wad öfwer flodena; Eſ. 3: 17.

3. Att din ſkam ſkall upptäckt, och din blygd ſedd warda. Jag ſkall hämnas, och ingen menniſka ſkall bedja mig det af. Nah. 3: 5.

4. (Detta gör) wår förloßare, den der heter HErren Zebaoth, den Helige i Iſrael.

5. Sätt dig uti det ſtilla; gack in uti mörkret, du Chaldeers dotter; ty du ſkall icke mer heta fru öfwer Konungarike.

6. Ty då jag på mitt folk wred war, och ohelgade min arfwedel, öfwergaf jag dem uti dina hand; men du bewiſte dem ingen barmhertighet, och öfwer de gamla gjorde du oket alltför ſwårt; Zach. 1: 15.

7. Och tänkte: Jag är en Drottning ewinnerliga; du hafwer härtilldags ännu icke fattat det i hjertat, eller tänkt deruppå, huru det ſkulle gå med dem i framtiden. Upp. 18: 7.

8. Så hör nu detta, du ſom i wälluſt lefwer, och ſå ſäker ſitter, och ſäger i ditt hjerta: Jag äret, och ingen mer; jag blifwer icke enka, eller ofruktſam.

9. Båda deßa ſtycken ſkola dig haſteliga öfwergå på en dag, att du en barnlös och enka blifwa ſkall; ja, fullkommeliga ſkola de öfwer dig komma, för dina många trollkarlars ſkull, och för dina beſwärjares ſkull, af hwilkom en ſtor hop när dig är. Eſ. 51: 19.

10. Ty du hafwer förlåtit dig uppå dina ondſko, då du tänkte: Man ſer mig intet. Din wishet och konſt hafwer förſtört dig, att du ſäger i ditt hjerta: Jag äret, och ingen mer.

11. Derföre ſkall en olycka komma öfwer dig, ſå att du icke ſkall weta, när hon kommer; och ett ofall ſkall falla uppå dig, det du icke ſkall förſona kunna; ty med haſt ſkall ett ſkörl komma öfwer dig, det du icke förſer.

12. Så gack nu fram med dina beſwärjare, och med dina många trollkarlar, ibland hwilka du dig ifrå din

ungdom bemödt hafwer; om du kunde behjelpa dig, om du kunde ſtärka dig.

13. Ty du äſt trött för dina många anſlags ſkull; **gånge fram och hjelpe dig de mäſtare i himmelens lopp, och de ſtjernokikare, ſom efter månader räkna, hwad öfwer dig komma ſkall.**

14. Si, de äro ſåſom ſtrå, hwilket elden uppbränner; de kunna icke fria deras lif för låganom; ty ingen glöd ſkall blifwa, der man må wärma ſig wid, eller eld, der man wid ſitta kan.

15. Alltſå äro de, under hwilka du dig bemödt hafwer, dine köpmän af din ungdom; hwar och en warder gångandes ſin gång hit och dit, och du hafwer ingen hjelpare.

48. Capitlet.

Synden ſtraffas; Gud äras.

Hörer detta, I af Jacobs hus, I ſom nämnens af Iſraels namn, och af Juda watten flutne ären; I ſom ſwärjen wid HErrans Namn, och ihågkommen Iſraels Gud, dock icke i ſanningene eller rättfärdighetene.

2. Ty de nämna ſig af dem heliga ſtadenom, och tröſta uppå Iſraels Gud, ſom kallas HErren Zebaoth.

3. Jag hafwer tillförene förkunnat detta tillkommande; utaf minom mun är det gånget, och jag hafwer låtit ſäga det; och gör det ockſå med haſt, att det kommer.

4. Ty jag wet, att du äſt hård, och ditt halsbaſt är en jernſena, och ditt änne är af koppar. 2 Moſ. 32: 9. 33: 5.

5. **Jag hafwer förkunnat dig det tillförene, och hafwer låtit ſäga dig det, förr än det kom; på det att du icke ſkulle ſäga: Min afgud gör det, och mitt beläte, och min afgud hafwer det befallt.**

6. Allt detta hörde och ſåg du, och hafwer dock icke förkunnat det; ty jag hafwer tillförene låtit ſäga dig ny och fördold ting, de du icke wißte.

7. Men nu är det ſkapadt, och icke på den tiden, och du hafwer icke hört deraf en dag tillförene; på det du icke ſkulle ſäga: Si, det wißte jag wäl.

8. Ty du hörde det intet, och wißte det ock intet, och ditt öra war på den tiden icke öppnadt; men jag wißte wäl, att du ſkulle föraktat, och äſt en öfwerträdare kallad allt ifrå moderlifwet.

9. Derföre är jag för mitt Namns ſkull långmodig, och för min pris ſkull will jag, dig till nytto, hålla tillbaka, att du icke ſkall utrotad warda.

10. Si, jag will bepröfwa dig, men icke ſåſom ſilfwer; utan jag will göra dig utkoradan uti bedröfwelſens ugn.

11. För mina ſkull, ja, för mina ſkull will jag görat; på det jag icke ſkall förſmädad warda; ty jag will icke gifwa mina äro enom androm. Eſ. 42: 8.

12. Hör mig, Jacob, och du Iſrael, min kallade: Jag äret; jag är den förſte, jag är den ſiſte.
Eſ. 41: 4. 44: 6. Upp. 1: 8, 17. 21: 6. 22: 13.

13. Min hand hafwer grundat jordena, och min högra hand hafwer omſpannat himmelen; hwad jag kallar, det ſtår ſtraxt redo. Ebr. 1: 10. Pſ. 33: 9.

14. Förſamler eder alle, och hörer: Hwilken är ibland deßa, ſom detta förkunna kan? HErren älſkar honom; derföre ſkall han bewiſa ſin wilja på Babel, och ſin arm på de Chaldeer. Eſ. 41: 22, 23.

15. Jag, ja Jag hafwer ſagt det, jag hafwer kallat honom; jag will ock låta honom komma, och hans wäg ſkall honom lyckas.

16. Går hit till mig, och hörer detta: **Jag hafwer tillförene icke hemliga talat; ifrå den tiden, då det taladt wardt, är jag der. Och nu ſänder mig HErren HErren, och hans Ande.** Eſ. 45: 19. Joh. 8: 25, 26. 18: 20.

17. **Så ſäger HErren, din förloßare, den Helige i Iſrael: Jag är HErren din Gud, den dig lärer hwad nyttigt är, och leder dig på den wägen, ſom du går.**

18. **O! att du wille akta uppå min bud; ſå ſkulle din frid wara ſåſom en wattuſtröm, och din rättfärdighet ſåſom hafſens wåg;**
5 Moſ. 32: 29. Pſ. 81: 14.

19. **Och din ſäd ſkulle warda ſåſom ſand, och dins lifs frukt ſåſom hans ſmå ſtenar; hwilkens namn icke ſkulle utrotadt warda, eller utſtruket för mig.**

20. Går ut af Babel, flyr ifrå de Chaldeer med glada röſt; förkunner, och låter det höra, förer det ut allt intill werldenes ända; ſäger: HERren hafwer förloßat ſin tjenare Jacob. Eſ. 52: 11. Jer. 50: 8. 51: 6, 45. Upp. 18: 4.

21. De hade ingen törſt, då han ledde dem i öknene; han lät dem flyta watten ut af bergklippone, han klöf bergklippona, och der rann ut watten. 2 Moſ. 17: 6. 4 Moſ. 20: 11.

22. Men de ogudaktige, ſäger HERren, hafwa ingen frid. Eſ. 57: 21.

49. Capitlet.

Chriſti ſång om ſin Kyrka.

Hörer mig, I öar, och I folk, ſom fjerran ären, gifwer akt häruppå: HERren hafwer kallat mig af moderlifwet; han hafwer tänkt uppå mitt namn, medan jag ännu i moderlifwet war; Matth. 1: 20. Luc. 1: 31. 2: 21.

2. Och hafwer gjort min mun ſåſom ett ſkarpt ſwärd; han hafwer öfwerſkylt mig med ſine hands ſkugga; han hafwer gjort mig till en blankan pil, och ſtungit mig uti ſitt koger; Pſ. 54: 6. Eſ. 51: 16.

3. Och ſäger till mig: Du äſt min tjenare, Iſrael, genom hwilken jag will priſad warda.

4. Men jag tänkte: Jag arbetade fåfängt, jag hafwer fåfängt och onytteliga förtärt mina kraft häruppå; ändock min ſak är HERrans, och mitt ämbete hörer minom Gud till.

5. Och nu, ſäger HERren, ſom mig af moderlifwet till ſin tjenare beredt hafwer, att jag ſkulle omwända Jacob till honom, på det Iſrael icke ſkulle blifwa borto; derföre är jag härlig för HERranom, och min Gud är min ſtarkhet;

6. Och ſäger: **Det är en ringa ting, att du äſt min tjenare, till att upprätta Jacobs ſlägter, och igenföra det förſkingrada i Iſrael; utan jag hafwer ock gjort dig till Hedningarnas ljus, att du ſkall wara min ſalighet intill werldenes ända.** Eſ. 42: 6. Luc. 1: 79. 2: 32. Ap. G. 13: 47.

7. Så ſäger HERren Iſraels förloßare, hans Helige, till de föraktada ſjälar, till det folk der man ſtyggelſe wid hafwer, till den tjenaren ſom under tyranner är: Konungar ſkola ſe och uppſtå, och Förſtar ſkola tillbedja för HERrans ſkull, ſom trofaſt är; för den Heligas ſkull i Iſrael, den dig utkorat hafwer.

8. Detta ſäger HERren: **Jag hafwer bönhört dig i behagelig tid, och hafwer hulpit dig på ſalighetenes dag,** och **hafwer bewarat dig, och ſatt dig till ett förbund i folkena,** att du ſkall upprätta landet, och intaga de förderfwada arf; 2 Cor. 6: 2.

9. Till att ſäga till de fångar: Går ut; och till dem i mörkret: Kommer fram; att de ſkola föda ſig på wägarna, och hafwa deras födo på alla högar.

10. De ſkola hwarken hungra eller törſta; dem ſkall ingen hette eller ſolen ſtinga; ty deras förbarmare ſkall föra dem, och leda dem till wattukällor. Eſ. 35: 7. Upp. 7: 17.

11. Jag ſkall göra all mina berg till wägar, och mine ſtigar ſkola trampade warda.

12. Si, deße ſkola komma fjerranefter, och ſi, de andre ifrån nordan, och deße ifrån hafwet, och de andre ifrån Sinims land.

13. Fröjder eder, I himlar, gläd dig, du jord, lofſäger, I berg, med fröjd; ty HERren hafwer hugſwalat ſitt folk, och förbarmat ſig öfwer ſina elända. Eſ. 44: 23.

14. Men Zion ſäger: HERren hafwer öfwergifwit mig, HERren hafwer förgätit mig.

15. **Månn ock en qwinna kunna förgäta ſitt barn, ſå att hon icke förbarmar ſig öfwer ſins lifs ſon? Och om hon än förgäten, ſå will jag dock icke förgäta dig.**

16. **Si, uppå händerna hafwer jag upptecknat dig.** Dina murar äro alltid för mig.

17. Dine uppbyggare ſkola ſkynda

ſig; men dine nederbrytare och förſtörare ſkola draga ſig derifrå.

18. Lyft din ögon upp allt omkring och ſe: Alle deße komma förſamlade till dig; ſå ſant ſom jag lefwer, ſäger HErren, du ſkall med allo deßo, ſåſom med en ſkrud, utiklädd warda, och ſkall dermed omſwepa dig ſom en brud. Eſ. 60: 4.

19. Ty ditt förödda, förſtörda och förderfwade land ſkall då warda dig allt för trångt till att bo uti, när dine förderfware långt ifrå dig komma;

20. Så att dins ofruktſamhets barn ſkola ännu ſäga för din öron: Rummet är mig för trångt; ſitt åt dig, att jag må bo när dig.

21. Men du ſkall ſäga i ditt hjerta: Ho hafwer mig deßa födt? Jag är ofruktſam, enſam, fördrifwen och utſkjuten; ho hafwer mig deßa uppfödt? Si, jag war enſam öfwergifwen; hwar woro då deße?

22. Så ſäger HErren HErren: Si, jag will upplyfta min hand till Hedningarna, och uppreſa mitt baner till folken, ſå ſkola de bära dina ſöner fram på armarna, och draga dina döttrar på axlarna.

23. **Och Konungar ſkola wara dine ſkaffare, och deras Förſtinnor dina ammor.** De ſkola för dig nederfalla till jordena på anſigtet, och ſleka dina fötters ſtoft. **Då ſkall du förnimma, att jag är HErren, på hwilkom ingen till ſkam warder, ſom hoppas uppå mig.** Eſ. 60: 16. Pſ. 72: 9. 25: 3.

24. Kan man ock taga enom kämpa hans rof bort, eller kan man lösgöra ens rättfärdigs fångar? Luc. 11: 21.

25. Ty ſå ſäger HErren: Nu ſkola de fångar kämpanom borttagne warda, och deß ſtarkas rof löſt warda; och jag ſkall träta med dina trätare, och hjelpa dina barn.

26. Och jag ſkall ſpiſa dina plågare med deras eget kött, och de ſkola druckne warda af ſitt eget blod, ſåſom af ſött win; och allt kött ſkall förnimma, att jag är HErren din Frälſare, och din förloßare, den mäktige i Jacob.

50. Capitlet.

Juda förkaſtas. Chriſti lydnad.

Så ſäger HErren: Hwar är edors moders ſkiljobref, med hwilko jag eder öfwergifwit hafwer? Eller ho är min ockrare, dem jag eder ſålt hafwer? Si, I ären för edra ſynders ſkull ſålde, och edor moder är, för edor öfwerträdelſes ſkull, öfwergifwen. 5 Moſ. 24: 1.

2. Hwi kom jag, och der war ingen? Jag ropade, och ingen ſwarade. Är min hand nu ſå kort worden, att hon intet förloßa kan, eller är med mig ingen kraft till att frälſa? Si, med mitt ſtraff gör jag hafwet torrt, och gör wattuſtrömmarna ſåſom en öken, ſå att deras fiſkar illa lukta för wattunöds ſkull, och blifwa döde af törſt. 4 Moſ. 11: 23. Eſ. 59: 1. 2 Moſ. 14: 21. Joſ. 3: 15, 16.

3. Jag kläder himmelen med mörker, och gör hans öfwertäckelſe ſåſom en ſäck.

4. **HErren HErren hafwer gifwit mig en lärd tungo, att jag wet tala med dem trötta i rättom tid;** han wäcker mig hwar morgon; han wäcker mig örat, att jag hörer ſåſom en lärjunge. Matth. 7: 29. Marc. 1: 22. Luc. 4: 32. Eſ. 52: 7.

5. HErren HErren hafwer öppnat mig örat, och jag är icke ohörſam, och går icke tillbaka. Pſ. 40: 7. Ebr. 10: 5. Joh. 14: 31. Phil. 2: 8.

6. **Jag höll min rygg till dem ſom mig ſlogo, och min kindben dem ſom mig ryckte;** mitt anſigte wände jag icke bort för förſmädelſe och ſpott. Matth. 26: 67. 27: 30. Marc. 14: 65. 15: 19.

7. Ty HErren HErren hjelper mig, derföre kommer jag icke på ſkam; derföre hafwer jag hållit mitt anſigte fram ſåſom en flintoſten; ty jag wet, att jag icke på ſkam kommer.

8. Den är när, ſom mig rättfärdigar. Ho will träta med mig? Låt oß tillhopa gå; ho är den ſom rätt hafwer emot mig? Han komme hit till mig. Rom. 8: 33.

9. Si, HErren HErren hjelper

mig. Ho är den mig fördöma will? Si, de ſkola alleſammans föråldras, ſåſom ett kläde; mal ſkall uppäta dem. Pſ. 102: 27. Eſ. 51: 8.

10. Ho är den ibland eder, ſom fruktar HErran, den hans tjenares röſt lyder? Den i mörkret wandrar, och honom ſkin intet; han hoppes uppå HErrans Namn, och förlåte ſig uppå ſin Gud.

11. Si, I alle, ſom upptänden en eld, wäpnade med låga, wandrer uti edars elds ljus, och i låganom, ſom I upptändt hafwen; detta wederfars eder af mine hand; uti wärk ſkolen I ligga.

51. Capitlet.

Trones grund. Guds löfte.

Hörer mig, I ſom efter rättfärdighet faren, I ſom HErran ſöken; ſer uppå klippona, dädan I afhuggne ären, och uppå brunnsgropena, dädan I utgrafne ären.

2. Ser uppå Abraham, edar fader, och Sara, den eder födt hafwer; ty jag kallade honom, då han ännu enſam war, och wälſignade honom, och förmerade honom. 1 Moſ. 12: 1.

3. Ty HErren hugſwalar Zion, han tröſter all deß öde, och gör deß öde ſåſom luſtgårdar, och deß hedmark ſåſom en HErrans örtegård; glädje och fröjd ſkall man finna derinne, tack och loſſång.

4. Gifwer akt uppå mig, mitt folk, och hörer mig, min allmoge; **ty af mig ſkall utgå en lag, och min rätt will jag ſätta folkom till ljus.** Eſ. 2: 3.

5. **Ty min rättfärdighet är när; min ſalighet drager ut, och mina armar ſkola döma folken; öarna förbida mig, och wakta uppå min arm.** Eſ. 42: 4.

6. Lyfter edor ögon upp till himmelen, och ſkåder neder uppå jordena; **ty himmelen ſkall förgås ſåſom en rök, och jorden föråldras ſåſom ett kläde, och de ſom bo deruppå ſkola dö bort, ſåſom detta; men min ſalighet blifwer ewinnerliga, och min rättfärdighet ſkall icke återwända.** Pſ. 102: 27. Luc. 21: 33.

7. Hörer mig, I ſom kännen rättfärdigheten, du folk, i hwilkets hjerta min lag är; frukter eder intet, när menniſkorna förſmäda eder, och gifwer eder icke, när de förhäda eder. Pſ. 37: 31. Matth. 5: 11, 12.

8. Ty mal ſkall uppäta dem ſåſom ett kläde, och matkar ſkola äta dem ſåſom ull; men min rättfärdighet blifwer ewinnerliga, och min ſalighet förutan ända. Eſ. 50: 9.

9. Upp, upp, kläd dig i ſtarkhet, du HErrans arm; upp, ſåſom i förtiden af ålder. Äſt icke du den ſom de högmodiga ſlagit, och drakan ſargat hafwer? 2 Moſ. 14: 27, 28. 15: 7, 10.

10. Äſt icke du den ſom uttorkade hafwet, det djupa wattnet; den ſom gjorde hafsbottnen till en wäg, ſå att de förloßade gingo derigenom? 2 Moſ. 14: 22, 29. Eſ. 43: 16.

11. **Alltſå ſkola HErrans förloßade wända om, och komma till Zion med fröjd, och ewig glädje ſkall wara på deras hufwud; glädje och fröjd ſkall fatta dem, ſorg och ſuckan ſkall ifrå dem fly.** Eſ. 35: 10. Joh. 16: 20, 22.

12. Jag, Jag är edar tröſtare. **Ho äſt du då, att du fruktar dig för menniſkor, de dock dö, och för menniſkobarn, hwilke ſåſom hö förtärde warda;** Matth. 10: 28. Eſ. 40: 6. 1 Petr. 1: 24.

13. **Och förgäter HErran, den dig gjort hafwer, den der himmelen utſträcker, och jordena grundar?** Men du fruktar dig alltid hela dagen för plågarens grymhet, då han tager till att förderfwa. Hwar blef plågarens grymhet, Job 9: 8. Pſ. 104: 2. Eſ. 40: 23.

14. Då han måſte haſta ſig och löpa omkring, att han ſkulle lös gifwa, och de icke döde blefwo i förderfwelſen, ej heller någon briſt på bröd hade? 2 Moſ. 12: 30, 33.

15. Ty jag är HErren din Gud, den der hafwet rörer, ſå att deß böljor fräſa. Hans Namn heter HErren Zebaoth. Job 26: 12. Jer. 31: 35.

16. Jag ſätter min ord uti din mun, och öfwertäcker dig under mina händers ſkugga, på det jag ſkall plantera

himmelen och grunda jordena, och ſäga till Zion: Du äſt mitt folk.
5 Moſ. 18: 18. Eſ. 49: 2.

17. Waka upp, waka upp, ſtatt upp, Jeruſalem, du ſom af HERrans hand hans grymhets kalk druckit hafwer; dräggen af dwalakalken hafwer du utdruckit, och uppſlekt dropparna.
Eſ. 52: 1.

18. Det war ingen af all de barn, ſom hon födt hade, ſom henne ledde; ingen af all de barn, de hon uppfödt hade, ſom henne wid handena tog.

19. Deße tu ſtycke äro dig påkomne; ho ömkade ſig öfwer dig? Förſtöring, ſkade, hunger och ſwärd war der; ho ſkulle hugſwala dig? Eſ. 47: 9.

20. Din barn woro förſmäktade, de lågo på alla gator, ſåſom en beſnärd ſkogsoxe; fulle med wrede af HERranom, och med ſtraff af dinom Gud.
Klag. 2: 11.

21. Derföre hör detta, du elända, och druckna utan win.

22. Så ſäger den ſom råder öfwer dig, HERren, och din Gud, den ſitt folk hämnas: **Si, jag tager den dwalakalken utu dine hand, ſamt med dräggene af mine wredes kalk, du ſkall icke mer dricka honom;**
Zach. 12: 2.

23. **Utan jag ſkall få honom dina plågare i handena, de ſom till dina ſjäl ſade: Bocka dig, att wi måge gå öfwer dig, och lägg din rygg på jordena, och ſom ena gato, att man må löpa deröfwer.**

52. Capitlet.

Kyrkans förloßnings ſötma.

Statt upp, ſtatt upp, Zion, ikläd dig dina ſtarkhet; pryd dig härliga, du helige ſtad Jeruſalem; ty härefter ſkall ingen oomſkoren eller oren regera i dig.

2. Statt upp utu ſtoftet, ſtatt upp, du fångna Jeruſalem; gör dig lös af din halsband, du fångna dotter Zion.

3. Ty alltſå ſäger HERren: J ären ſålde för intet; J ſkolen ock utan penningar löſte warda. 1 Petr. 1: 18.

4. Ty ſå ſäger HERren, HERren: Mitt folk drog i förſtone neder uti Egypten, på det de ſkulle wara der gäſter; och Aſſur hafwer gjort dem öfwerwåld utan ſak.
1 Moſ. 46: 6. 2 Kon. 18: 13.

5. Men huru ſkall man här bära ſig åt med, ſäger HERren? Mitt folk warder förgäfwes förfördt. De ſom råda öfwer dem, komma dem till att gråta, ſäger HERren; och mitt Namn warder alltid dag ifrån dag förſmädadt. Heſ. 36: 20, 21. Rom. 2: 24.

6. Derföre ſkall mitt folk känna mitt Namn på den tiden; **ty ſi, jag will ſjelf tala.**

7. **O! huru ljuflige äro på bergomen bådbärarenas fötter, de ſom frid förkunna; predika godt, förkunna ſaligheten; de ſom ſäga till Zion: Din Gud är Konung.**
Nah. 1: 15. Rom. 10: 15.

8. Dine waktare ropa högt med deras röſt, och fröjdas tillhopa; ty man ſkall ſe med ögonen, när HERren omwänder Zion.

9. Fröjde och glädje ſig tillſammans Jeruſalems öde; ty HERren hafwer tröſtat ſitt folk, och förloßat Jeruſalem.

10. **HERren hafwer uppenbarat ſin helga arm för alla Hedningars ögon, ſå att alle werldenes ändar ſkola ſe wår Guds ſalighet.**
Pſ. 98: 2. Luc. 3: 6.

11. Wiker, wiker, drager ut dädan, och kommer wid intet orent; går ut ifrå dem, rener eder, J ſom HERrans tyg bären. 2 Cor. 6: 17. Upp. 18: 4.

12. Ty J ſkolen icke draga ut med haſt, eller wandra med flykt; ty HERren ſkall draga för eder, och Iſraels Gud ſkall förſamla eder.
2 Moſ. 12: 33. 13: 21.

13. **Si, min tjenare ſkall wisliga regera, och ſkall upphöjd och ganſka högt uppſatt warda;**
Joh. 3: 14. Ap. G. 2: 33.

14. **Så att månge ſkola förarga ſig öfwer dig, efter hans ſkapnad är ledare än andra menniſkors, och hans anſeende än menniſkors barnas.** Pſ. 22: 7. Eſ. 53: 2.

15. **Men alltſå ſkall han beſtänka många Hedningar, att ock Konungar ſkola hålla ſin mun för**

honom; ty dem ſom intet deraf förkunnadt är, de ſkola ſe det med luſt, och de ſom intet deraf hört hafwa, de ſkola beſinnat. Eſ. 65: 1. Rom. 15: 21.

53. Capitlet.

Chriſti förnedring och upphöjelſe.

Men ho tror wår predikan, och hwem warder HErrans arm uppenbarad? Joh. 12: 38. Rom. 10: 16.

2. Ty han rinner upp för honom ſåſom en widja, och ſåſom en rot utu torro jord; han hafwer ingen ſkapnad eller dägelighet. Wi ſåge honom; men der war ingen den ſkapnad, ſom oß kunde behaga. Eſ. 11: 1. 52: 14.

3. Han war den aldraföraktadaſte och wanwördaſte, full med wärk och krankhet; han war ſå föraktad, att man gömde bort anſigtet för honom; derföre aktade wi honom intet. Pſ. 22: 7, 8. Marc. 9: 12.

4. Sannerliga han bar wåra krankhet, och lade uppå ſig wår ſweda; men wi hölle honom för den ſom plågad och af Gudi ſlagen och pinter war. Matth. 8: 17.

5. Men han är ſargad för wåra mißgerningars ſkull, och ſlagen för wåra ſynders ſkull; näpſten ligger uppå honom, på det att wi ſkulle frid hafwa, och genom hans ſår äre wi helade. Rom. 4: 25. 1 Cor. 15: 3. 1 Petr. 2: 24.

6. Wi ginge alle uti willfarelſe, ſåſom får; hwar och en ſåg uppå ſin wäg; men HErren kaſtade allas wåra ſynder uppå honom. Zach. 10: 2. 1 Petr. 2: 25.

7. Då han näpſt och plågad wardt, lät han icke upp ſin mun; ſåſom ett lamb, det till ſlagtning ledes, och ſåſom ett får, det ſtilla tiger för ſinom klippare, och låter icke upp ſin mun. Matth. 26: 63. 27: 14. Joh. 1: 29. Ap. G. 8: 32.

8. Men han är tagen utur ångeſt och dom. Ho kan uttala hans lifslängd? Ty han är bortryckt utaf de lefwandes land, då han för mins folks mißgerningar plågad war. Ap. G. 8: 33.

9. Och han är begrafwen ſåſom de ogudaktige, och döder ſåſom en rik; ändock han ingom orätt gjort hade, ej heller något ſwek uti hans mun war. 1 Petr. 2: 22. 1 Joh. 3: 5.

10. Men HErren wille alltſå ſlå honom med krankhet. När han ſitt lif till ſkuldoffer gifwit hafwer, ſå ſkall han få ſäd, och länge lefwa, och HErrans uppſåt ſkall uti hans hand framgång hafwa.

11. Derföre, att hans ſjäl arbetat hafwer, ſkall han få ſe ſina luſt, och nog hafwa, och genom ſin kunſkap ſkall han, min tjenare, den rättfärdige, många rättfärdiga göra; ty han bär deras ſynder.

12. Derföre will jag gifwa honom ganſka mycket till byte, och han ſkall hafwa de ſtarka till rof; derföre, att han gifwit ſitt lif i döden, och wardt ogerningsmannom lik räknad, och mångas ſynder bar, och bad för öfwerträdarena. Marc. 15: 28. Luc. 22: 37. 23: 33, 34.

54. Capitlet.

Brudens förmån i Chriſto.

Fröjda dig, du ofruktſamma, du ſom intet föder, gläd dig med fröjd och berömmelſe, du ſom intet hafwandes är; ty den enſamma hafwer flera barn än den ſom man hafwer, ſäger HErren. Gal. 4: 27.

2. Förwidga din pauluns rum, och utſträck tapeten åt din tjäll; ſpar icke, förläng din tåg, och befäſt dina pålar.

3. Ty du ſkall briſta ut på högra ſidon och den wenſtra, och din ſäd ſkall ärfwa Hedningarna, och bo uti de förödda ſtäder.

4. Frukta dig intet; ty du ſkall icke till ſkam warda. War icke blödig; ty du ſkall icke warda till blygd, utan du ſkall förgäta dins jungfrudoms blygd, och din enkodoms neſo icke mer ihågkomma.

5. Ty den dig gjort hafwer, han är din man; HErren Zebaoth är hans Namn; och din förloßare, den Helige i Iſrael, den alla werldenes Gud kallad warder. Luc. 1: 32. Rom. 3: 29.

6. Ty HERren hafwer låtit dig wara uti det ryktet, att du äſt ſåſom en öfwergifwen och af hjertat bedröfwad qwinna, och ſåſom en ung huſtru, den bortdrifwen är, ſäger din Gud.

7. **Jag hafwer uti ett litet ögnablick öfwergifwit dig; men med ſtor barmhertighet will jag förſamla dig.** Pſ. 30: 6.

8. **Jag hafwer, uti wredenes ögnablick, ſom ſnaraſt gömt bort mitt anſigte för dig; men med ewiga nåd will jag förbarma mig öfwer dig, ſäger HERren, din förloßare.**

9. Ty detta ſkall wara mig ſåſom Noahs flod; då jag ſwor, att Noahs flod icke mer ſkulle gå öfwer jordena; alltſå hafwer jag ſworit, att jag icke ſkall wredgas öfwer dig, eller näpſa dig. 1 Moſ. 9: 11, 15.

10. Ty bergen ſkola wäl wika, och högarna falla; men min nåd ſkall icke wika ifrå dig, och mins frids förbund ſkall icke förfalla, ſäger HERren, din förbarmare. Matth. 24: 35.

11. **Du elända, öfwer hwilka alle wäder gå, och du tröſtlöſa, ſi, jag will lägga dina ſtenar ſåſom en prydning, och lägga din grundwal med ſaphirer;** Upp. 21: 2, 10.

12. Och din fenſter göra af chriſtall, och dina portar af rubiner, och alla dina gränſor af utkorada ſtenar;

13. Och all din barn lärd af HERranom, och ſtor frid dinom barnom. Joh. 6: 45. Rom. 5: 1.

14. Du ſkall genom rättfärdighet beredd warda; du ſkall wara långt ifrån öfwerwåld och orätt, ſå att du icke ſkall torfwa frukta dig derföre; och ifrå förſkräckelſe, ty det ſkall icke nalkas dig.

15. Si, ho will förſamla ſig emot dig, och öfwerfalla dig, då de förſamla ſig utan mig?

16. Si, jag gör det, att ſmeden, ſom uppblås kolen i elden, han gör der ett tyg af, till ſitt werk; ty jag gör ock, att förderfwaren förgås.

17. Ty hwart och ett tyg, ſom emot dig tillredt warder, thy ſkall icke wäl gå; och hwar och en tunga, ſom ſig uppſätter emot dig, den ſkall du fördöma i dome. Detta är HERrans tjenares arf, och deras rättfärdighet af mig, ſäger HERren. 1 Cor. 6: 2.

55. Capitlet.

Rättſinnig bot. Guds ord.

Nu wäl, alle I, ſom törſtige ären, kommer hit till watten; och I ſom icke penningar hafwen, kommer hit, köper och äter; kommer hit, och köper utan penningar och för intet, både win och mjölk.

Matth. 11: 28. Joh. 7: 37. Upp. 22: 17.

2. Hwi läggen I ut penningar, der intet bröd är; och edart arbete, deraf I intet mätte warden? Hörer mig, och äter det godt är, ſå ſkall edor ſjäl fet warda i wälluſt. Matth. 5: 6.

3. **Böjer edor öron hit, och kommer till mig; hörer, ſå får edor ſjäl lefwa; ty jag will göra med eder ett ewigt förbund, nämliga Davids wißa nåder.** 2 Sam. 7: 13.

1 Kon. 8: 25. Pſ. 89: 29. Ap. G. 13: 34.

4. **Si, jag hafwer ſatt honom till ett wittne i folkena, till en Förſta och lärare för folken.** Upp. 1: 5.

5. **Si, du ſkall kalla Hedningar, de du intet känner; och Hedningar, ſom intet känna dig, ſkola löpa till dig, för HERrans dins Guds ſkull, dens Heligas i Iſrael, den dig priſar.**

6. **Söker HERran, medan man kan finna honom; åkaller honom, medan han när är.**

7. **Den ogudaktige öfwergifwe ſin wäg, och ſyndaren ſina tankar; och omwände ſig till HERran, ſå förbarmar han ſig öfwer honom; och till wår Gud, ty när honom är mycken förlåtelſe.** Pſ. 130: 7.

8. Ty mine tankar äro icke edre tankar, och edre wägar äro icke mine wägar, ſäger HERren;

9. Utan ſå mycket himmelen är högre än jorden, ſå äro ock mine wägar högre än edre wägar, och mine tankar än edre tankar.

10. **Ty lika ſom regnet och ſnön**

faller af himmelen, och kommer icke åter dit igen, utan fuktar jordena, och gör henne fruktſamma och bärande, ſå att hon gifwer ſäd till att ſå, och bröd till att äta;

11. **Alltſå ſkall ock ordet wara, ſom utaf minom mun går. Det ſkall icke återkomma till mig fåfängt; utan göra det mig täckes, och det ſkall framgång hafwa uti thy jag utſänder det.**

Joh. 6: 63. Ap. G. 12: 24.

12. Ty I ſkolen utgå i glädje, och i frid ledſagade warda; berg och högar ſkola fröjdas för eder med glädje, och all trä på markene klappa med händerna; 1 Chr. 16: 33. Pſ. 96: 12. 98: 8.

13. Furu ſkall uppwäxa för törne, och myrten för törnebuſkar; och HERranom ſkall wara ett Namn och ett ewigt tecken, det icke ſkall utrotadt warda.

56. Capitlet.

Gudsfruktan. Otrogne lärare.

Så ſäger HERren: Håller rätt, och görer rättfärdighet; **ty min ſalighet är när, att hon kommer, och min rättfärdighet, att hon uppenbar warder.**

Eſ. 51: 5. 52: 10. Rom. 13: 11, 12.

2. Wäl är de menniſko, ſom detta gör, och menniſkos barne, ſom det faſt håller; ſå att hon håller Sabbathen, och icke ohelgar honom, och håller ſina hand, att hon intet argt gör.

3. Och den främmande, ſom ſig till HERran gifwit hafwer, ſkall icke ſäga: HERren warder mig afſkiljandes ifrå ſitt folk; och den ſnöpte ſkall icke ſäga: Si jag är ett torrt trä.

4. Ty ſå ſäger HERren till de ſnöpta, ſom hålla mina Sabbather, och utwälja det mig behagar, och fatta mitt förbund faſt: 5 Moſ. 23: 1.

5. Dem ſkall jag gifwa ett rum i mitt hus, och i mina murar, och ett bättre namn än ſönom och döttrom; ett ewigt namn ſkall jag gifwa dem, det icke förgås ſkall.

6. Och de främmandes barn, ſom ſig till HERran gifwit hafwa, att de ſkola honom tjena och älſka HERrans Namn, på det de ſkola wara hans tjenare, hwar och en ſom Sabbathen håller, ſå att han icke ohelgar honom, och håller mitt förbund faſt;

7. De ſamma ſkall jag hafwa till mitt helga berg, och ſkall glädja dem uti mitt bönehus; och deras offer och bränneoffer ſkola wara mig tacknämliga på mitt altare; **ty mitt hus kallas ett bönehus allom folkom.** 1 Kon. 8: 41, ꝛc.

Matth. 21: 13. Marc. 11: 17. Luc. 19: 46.

8. **HERren HERren, ſom de fördrefna af Iſrael förſamlar, ſäger: Jag will ännu mer förſamla till den hopen, ſom förſamlad är.**

9. All djur på markene, kommer och äter; ja, all djur i ſkogenom.

10. **Alle deras waktare äro blinde, de weta alleſamman intet; tyſte hundar äro de, och kunna intet ſtraffa; äro late, ligga och ſofwa gerna.**

11. **Men de äro ſtarke hundar till kroppen, ſå att de aldrig kunna mätte warda. Si, herdarna weta intet förſtånd; hwar och en ſer uppå ſin wäg; hwar och en girigas för ſig i ſitt ſtånd:**

Jer. 6: 13. 8: 10.

12. Kommer, låter oß hemta win, och dricka oß druckna, och wara ſå i morgon ſom i dag, och ändå mycket mer. Eſ. 22: 13. 1 Cor. 15: 32.

57. Capitlet.

Hårdhet. Botfärdighet.

Men den rättfärdige förgås, och ingen är, ſom lägger det uppå hjertat, och helge män warda bortryckte, och ingen aktar deruppå; ty de rättfärdige warda borttagne för olyckone;

2. **Och de ſom redeliga för ſig wandrat hafwa, komma till frid, och hwilas uti deras kamrar.**

Upp. 14: 13.

3. Kommer härfram, I trollkonobarn, I horkarlars och horors ſäd.

Matth. 12: 34, 39.

4. Med hwem wiljen I nu hafwa edra luſt? Öfwer hwem wiljen I nu gapa med munnenom, och räcka ut tun-

gona? Ären I icke öfwerträdelſens barn och en falſk ſäd?

5. I ſom ſå hete ären till afgudar under all grön trä, och ſlagten barn wid bäckerna under bergen.
3 Moſ. 18: 21. 2 Kon. 16: 3.

6. Ditt wäſende är med de ſläta ſtenar i bäckenom; de äro din del, dem utgjuter du ditt dryckoffer, då du ſpisoffer offrar. Skulle jag dertill luſt hafwa?

7. Du gör dina ſäng på ett högt reſigt berg, och går deßlikes ſjelf ditupp till att offra.

8. Och bak dörrena och dörrträn ſätter du din åminnelſe; ty du wälter dig ifrå mig, och går upp, och utwidgar dina ſäng, och förbinder dig med dem; du älſkar deras ſäng, ehwar du ſer dem.

9. Du far till Konungen med oljo, och hafwer mångahanda krydder, och ſänder din bådſkap långwäga, och äſt förnedrad allt intill helwetet.
2 Kon. 16: 7, 8, 10.

10. Du mödde dig uti dina många wägar, och ſade icke: Hwila dig något litet; utan efter du finner dine hands lefwerne, warder du intet trött.

11. För hwem äſt du ſå bekymrad och fruktar dig? Efter du dock far med lögn, och kommer intet mig ihåg, och lägger det intet på hjertat; menar du, att jag ſkall allſtädes tiga, att du ſå platt intet fruktar mig?

12. Men jag ſkall uppenbara dina rättfärdighet och din werk, att de dig intet nyttig wara ſkola.

13. Då du ropandes warder, ſå låt ditt ſällſkap hjelpa dig; men wädret ſkall alla föra dem bort, och fåfänglighet ſkall taga dem bort. Men den ſom tröſter uppå mig, han ſkall ärfwa landet, och beſitta mitt helga berg;
Pſ. 31: 9.

14. Och ſkall ſäga: Görer wäg, görer wäg, rödjer wägen; hafwer bort det ſom hindrar af mins folks wäg.
Eſ. 62: 10.

15. Ty alltſå ſäger den Höge och högt beſittne, den ewinnerliga bor, hwilkens Namn är heligt: **Jag, ſom bor i höjdene, och i helgedomenom, och när dem ſom en förkroßad och ödmjuk anda hafwa, på det jag ſkall wederqwicka de ödmjukades anda, och hela de förkroßades hjerta;**
Pſ. 34: 19. Eſ. 66: 2.

16. **Jag will icke träta ewinnerliga, och icke wred wara i ewig tid; utan en Ande ſkall blåſa ifrå mitt anſigte, och jag ſkall göra lif.**
Pſ. 103: 9. Jer. 3: 12.

17. Jag war wred uppå deras girighets odygd, och ſlog dem; fördöljde mig, och war wred. Då gingo de hit och dit uti deras hjertas wäg.

18. Men då jag ſåg uppå deras wäg, helade jag dem, och ledde dem, och gaf dem åter tröſt, och dem ſom ſörjde öfwer dem.

19. **Jag ſkall ſkapa utwidgada läppar, de ſom predika ſkola: Frid, frid, både dem ſom fjerran, och dem ſom wid handen äro, ſäger HERren; och will hela dem.** Eph. 2: 17.

20. Men de ogudaktige äro ſåſom ett ſtormande haf, det icke ſtilla wara kan, och deß wågar häfwa upp träck och orenlighet.

21. **De ogudaktige hafwa icke frid, ſäger min Gud.** Eſ. 48: 22.

58. Capitlet.

Falſk och rätt faſta.

Ropa tröſteliga, ſpar icke; upphäf dina röſt ſåſom en baſun, och förkunna mino folke deras öfwerträdelſe, och Jacobs hus deras ſynder.

2. De ſöka mig dagliga, och wilja weta mina wägar, ſåſom ett folk det allaredo rättfärdighet gjort hade, och ſins Guds rätt icke öfwergifwit hade; de äſka mig i rätten, och wilja med ſinom Gud till rätta gå:

3. Hwarföre faſte wi, och du ſer der intet uppå? Hwi twinge wi wår kropp, och du will intet weta deraf? Si, när I faſten, ſå bruken I edar wilja, och trugen alla edra gäldenärer.

4. Si, I faſten till att träta och kifwa, och ſlån med näfwanom oſkäliga. Faſter icke ſåſom I nu gören, att ett rop ſkall af eder i höjdene hördt warda.

5. Skulle det wara en faſta, den jag utwälja ſkulle, att en menniſka twingar om dagen ſin kropp, eller hänger ſitt hufwud ſåſom ett ſäf, eller ligger i ſäck och aſko? Wiljen I det kalla faſto, och den dag, ſom HErranom tacknämlig är? Zach. 7: 5. Matth. 6: 16.

6. **Men detta är den faſta, ſom jag utwäljer: Gif löſa dem ſom du med orätt bundit hafwer, ſläpp dem ſom du betungar, gif dem fri ſom du twingar, haf bort allahanda tunga.**

7. **Bryt dem hungroga ditt bröd, och de ſom elände äro haf uti hus; om du ſer en nakot, ſå kläd honom, och drag dig icke undan för ditt kött.** Heſ. 18: 16. Zach. 7: 9. Matth. 25: 35.

8. **Allt då ſkall ditt ljus utbriſta ſåſom en morgonrodne,** och din förbättring ſkall ſnarliga wäxa till, och din rättfärdighet warder för dig gångandes, och HErrans härlighet ſkall taga dig till ſig. Matth. 5: 16.

9. Då ſkall du åkalla, och HErren ſkall ſwara dig, och du ſkall ropa, och han ſkall ſäga: Si, här är jag. Om du ingen beſwärar när dig, eller finger räcker, eller illa talar;

10. Och utſkuddar dina ſjäl dem hungroga, och mättar de elända ſjälar; ſå ſkall ditt ljus uppgå uti mörkret, och din ſkymning ſkall wara ſåſom middagen.

11. Och HErren ſkall föra dig alltid, och mätta dina ſjäl uti torkone, och ſtyrka din ben; och du ſkall wara ſåſom en wattnad örtegård, och ſåſom en wattukälla, hwilko aldrig watten fattas.

12. Och genom dig ſkall uppbygdt warda det länge öde legat hafwer, och du ſkall lägga en grund, den i ewig tid blifwa ſkall; och ſkall kallas den der refna gårdar bygger, och wägar bättrar, att man der bo kan. Eſ. 61: 4.

13. **Om du wänder din fot ifrå Sabbathen, ſå att du icke gör, på minom helgedag, hwad ſom dig tyckes, ſå ſkall det kallas en luſtig Sabbath, till att helga och priſa HErran; ty ſå warder du honom priſandes, när du icke gör dina wägar, eller warder funnen uti det ſom dig täckes, eller hwad du talar.**

14. Allt då ſkall du hafwa luſt i HErranom, och jag ſkall föra dig öfwer höjderna på jordene, och ſkall ſpiſa dig med dins faders Jacobs arf; ty HErrans mun ſäger det.

59. Capitlet.

Juda ſyndar. Chriſtus lofwas.

Si, HErrans hand är icke för kort, ſå att han icke hjelpa kan; och hans öron äro icke lomhörd worden, att han intet hörer; 4 Moſ. 11: 23. Eſ. 50: 2.

2. **Utan edor ondſka åtſkiljer eder och edar Gud ifrå hwarannan; och edra ſynder gömma bort hans anſigte ifrån eder, att I icke hörde warden.**

3. Ty edra händer äro med blod beſmittade, och edor finger med odygd; edre läppar tala lögn; edor tunga diktar orätt. Eſ. 1: 15.

4. Det är ingen, ſom om rättfärdighet predikar, eller troliga dömer; man tröſter uppå fåfängelighet, och talar intet det något doger; med olycko äro de hafwande, och föda wedermödo. Job 15: 35. Pſ. 7: 15.

5. De ligga på baſiliſkes äggom, och wäfwa dwergsnät. Äter man af deras ägg, ſå måſte man dö; trådar man ock deruppå, ſå får man en huggorm derut.

6. Deras dwergsnät doga intet till kläder, och deras werk doger intet till öfwertäckelſe; ty deras werk är möda, och uti deras händer är orätt. Job 8: 14, 15.

7. Deras fötter löpa till ondt, och äro ſnare till att utgjuta oſkyldigt blod; deras tankar äro wedermöda; deras wäg är ſkade och förderf. Ordſp. 1: 16. Rom. 3: 15.

8. De känna icke fridſens wäg, och ingen rätt är uti deras gånger. De äro wrånge på deras wägom; den ſom der går uppå, han hafwer aldrig frid.

9. Derföre är rätten långt ifrån oß, och wi få icke rättwiſona; wi bide efter ljus, ſi, ſå warder det mörker; efter ſken, och ſi, wi wandre i töckno. 5 Moſ. 28: 28.

10. Wi famle efter wäggene ſåſom de blinde, och trefwe ſåſom de der inga ögon hafwa; wi ſtöte oß om middagen ſåſom i ſkymningene; wi äre i mörkret ſåſom de döde;

11. Wi wråle alle ſåſom björnar, och knurle ſåſom dufwor; ty wi bide efter rätten, och ſi, der är ingen; efter ſalighet, och ſi, hon är fjerran ibland oß. Eſ. 38: 14.

12. Ty wår öfwerträdelſe för dig är alltför mycken, och wåra ſynder ſwara emot oß; ty wår öfwerträdelſe är när oß, och wi ſynde wetande;

13. Med öfwerträdelſe och lögn emot HErran; med fråwändning ifrå wår Gud, till att tala orätt och olydighet, tänka och dikta falſk ord utu hjertana.

14. Derföre är ock rätten tillbakawiken, och rättwiſan fjerran gången; ty ſanningen faller uppå gatone, och redelighet kan icke komma fram;

15. Sanningen är borto, och den ſom wiker ifrå det onda, han måſte hwars mans rof wara. Sådant ſer HErren, och det behagar honom illa, att ingen rätt är.

16. Och han ſer, att der är ingen, och förundrar ſig, att ingen lägger ſig der ut före; derföre hjelper han honom ſjelf med ſinom arm, och hans rättfärdighet uppehåller honom. Eſ. 63: 5.

17.* Ty han drager rättfärdighet uppå ſåſom ett panſar, och ſätter ſalighetenes hjelm uppå ſitt hufwud; och ikläder ſig till att hämnas, och drager uppå ſig nit ſåſom en kjortel; Eph. 6: 17. 1 Theß. 5: 8.

18. Såſom den der ſinom motſtåndarom wedergälla, och ſina fiendar med grymhet betala will; ja, öomen will han betala;

19. Att HErrans Namn må fruktadt warda ifrå weſtan, och hans härlighet ifrån öſtan, när han kommandes warder ſåſom en förhållen ſtröm, den HErrans wäder åſtad drifwer.

20. **Ty dem i Zion ſkall komma en förloßare, och dem ſom ſig omwända ifrå ſynderna i Jacob, ſäger HErren.** Eſ. 10: 21, 22. Rom. 11: 26.

21. Och jag gör detta förbund med dem, ſäger HErren: Min ande, ſom när dig är, och min ord, de jag uti din mun ſatt hafwer, ſkola icke wika ifrå dinom mun, ej heller ifrå dine ſäds och barnabarnas mun, ſäger HErren, ifrå nu och i ewighet.

60. Capitlet.

Kyrkans ſkatter i Nya Teſtamentet.

Statt upp, war ljus; ty ditt ljus kommer, och HErrans härlighet går upp öfwer dig.

2. **Ty ſi, mörker öfwertäcker jordena, och mörkhet folken; men öfwer dig uppgår HErren, och hans härlighet ſkall ſynas öfwer dig.**

3. **Och Hedningarna ſkola wandra i dino ljuſe, och Konungar uti ſkenet, ſom uppgår öfwer dig.** Upp. 21: 24.

4. **Lyft upp din ögon, och ſe omkring dig; deße alle förſamlade komma till dig; dine ſöner ſkola komma fjerranefter, och dine döttrar wid ſidona uppfödda warda.** Eſ. 49. 18, 22. 66: 20.

5. Då ſkall du ſe dina luſt, och utbriſta, och ditt hjerta ſkall förundra och utwidga ſig, när den ſtora hopen wid hafwet wänder ſig till dig, och Hedningarnas magt kommer till dig.

6. Ty de månge cameler ſkola öfwertäcka dig; de löpare af Midian och Epha. Af Saba ſkola de alle komma, guld och rökelſe föra, och HErrans lof förkunna.

7. Alle hjordar i Kedar ſkola till dig förſamlade warda, och Nebajoths bockar ſkola tjena dig; de ſkola uppå mitt tacknämliga altare offrade warda; ty jag will pryda mins härlighets hus.

8. Hwilke äro de ſom flyga ſåſom ſkyar, och ſåſom dufwor till deras fenſter?

9. Öarna förbida mig, och ſkeppen i hafwet för långan tid, att de ſkola hafwa din barn fram ifrå fjerran, ſamt med deras ſilfwer och guld, HErrans dins Guds Namne, och den Heliga i Iſrael, den dig härligan gjort hafwer. Eſ. 42: 4. 51: 5.

10. **Främmande ſkola bygga dina murar, och deras Konungar ſkola tjena dig; ty uti mine wrede hafwer**

jag ſlagit dig, och i mine nåd förbarmar jag mig öfwer dig. Eſ. 51: 7, 8.

11. Och dine portar ſkola ſtädſe öppne ſtå, hwarken dag eller natt tillſlutne warda, att Hedningarnas magt ſkall till dig hafd warda, och deras Konungar tillförde warda. Upp. 21: 25.

12. Ty hwilke Hedningar eller Konungarike icke wilja tjena dig, de ſkola förgås, och Hedningarna förödde bliſwa.

13. Libanons härlighet ſkall till dig komma; furu, bok och buxbom tillſammans, till att bepryda mins helgedoms rum; ty jag will mina fötters rum härligit göra. Eſ. 35: 2. 41: 19.

14. Skola ock de, ſom dig undertryckt hafwa, bugande komma till dig, och alle de, ſom dig förſmädat hafwa, ſkola nederfalla till dina fötter, och ſkola kalla dig en HERrans ſtad, ett Zion dens Heligas i Iſrael. Upp. 3: 9.

15. Ty derföre, att du hafwer warit öfwergifwen och förhatad, der ingen gick, will jag göra dig till härlighet ewinnerliga, och till glädje utan ända;

16. Så att du ſkall ſuga mjölk af Hedningomen, och Konungabröſt ſkola dig ſuga gifwa; på det du ſkall förnimma, att jag, HERren, är din Frälſare, och jag, den mägtige i Jacob, är din förloßare. Eſ. 49: 23.

17. Jag will låta komma guld för koppar, och ſilfwer för jern, och koppar för trä, och jern för ſten; **och will ſå görat, att dine föreſtåndare ſkola frid lära, och dine ſkaffare predika rättfärdighet.**

18. Man ſkall ingen orätt mer höra uti ditt land, ej heller ſkada eller förderf uti dina gränſor; utan dine murar ſkola heta ſalighet, och dina portar lof. Eſ. 26: 1.

19. Solen ſkall icke mer ſkina dig om dagen, och månens ſken ſkall icke mer lyſa dig; utan HERren warder ditt ewiga ljus; och din Gud ſkall din pris wara. Upp. 21: 23. 22: 5.

20. Din ſol ſkall icke mer nedergå, eller din måne tappa ſitt ſken; ty HERren ſkall wara ditt ewiga ljus, och dine ſorgedagar ſkola en ända hafwa.

21. Och ditt folk ſkola alleſammans wara rättfärdige, och ſkola beſitta jordena ewinnerliga; ſåſom de der mine planterings qwiſt, och mina händers werk äro, till pris. Matth. 15: 13.

22. Utaf dem minſta ſkola warda tuſende, och utaf dem ringeſta ett mägtigt folk: Jag, HERren, will detta i ſinom tid ſnarliga uträtta.

61. Capitlet.

Chriſti läroämbete, fröjd.

HERrans, HERrans Ande är med mig, derföre hafwer HERren ſmort mig; han hafwer ſändt mig till att predika dem eländom, till att förbinda de förkroßada hjerta, till att predika de fångar förloßning, och dem bundnom öppning; Pſ. 45: 8. Luc. 4: 18. Eſ. 42: 7.

2. Till att predika ett nådeligit HERrans år, och en wår Guds hämndadag, till att hugſwala alla ſörjande. Eſ. 63: 4.

3. Till att ſkaffa dem ſörjandom i Zion, att dem ſkall prydning för aſko, glädjeolja för ſorg, och ſkön kläder för en bedröfwad anda gifwen warda, att de ſkola kallas rättfärdighetenes trä, HERrans plantering till pris.

4. De ſkola uppbygga de gamla öden, och låta uppkomma det i förtiden förſtördt är; de ſkola förnya de öde ſtäder, ſom ifrå ſlägte till ſlägte hafwa förſtörde legat. Eſ. 58: 12.

5. Främmande ſkola ſtå och föda edra hjordar, och utländningar ſkola wara edra åkermän och wingårdsmän.

6. Men I ſkolen heta HERrans Preſter, och man ſkall kalla eder wår Guds tjenare; och ſkolen äta Hedningarnes ägodelar, och berömma eder af deras härlighet.

2 Chr. 29: 11. Joel 2: 17. 2 Cor. 6: 4. Eſ. 60: 16.

7. För edor förſmädelſe ſkall dubbelt komma, och för ſkammena ſkola de på deras åker glade wara; ty de ſkola

dubbelt äga i deras land; ewiga glädje ſkola de hafwa.

8. Ty jag är HERren, ſom rätten älſkar, och hatar rofs bränneoffer; och jag will ſkaffa att deras arbete icke ſkall förtappadt wara, och ett ewigt förbund will jag göra med dem.

9. Och man ſkall känna deras ſäd ibland Hedningarna, och deras efterkommande ibland folken; ſå att den der ſer dem, ſkall känna dem, att de en ſäd äro ſom wälſignad är af HERranom.

10. Jag fröjdar mig i HERranom, och min ſjäl är glad i minom Gud; ty han hafwer mig utiklädt med ſalighetenes kläder, och dragit uppå mig rättfärdighetenes kjortel, ſåſom en brudgumme i ſitt prål, ſåſom en Preſt i ſin prydning, och ſåſom en brud hofwerar uti ſin ſkrud.

Luc. 1: 47. Eſ. 59: 17.

11. **Ty ſåſom frukten wäxer utu jordene, och fröet uppgår i örtagårdenom; alltſå ſkall rättfärdighet och lof uppgå för alla Hedningar af HERranom HERranom.**

62. Capitlet.

Kyrkans härlighet i Nya Teſtamentet.

För Zions ſkull will jag icke tiga, och för Jeruſalems ſkull will jag icke hållat inne; tilldeß deß rättfärdighet uppgår ſåſom ett ſken; och deß ſalighet brinner ſåſom ett bloß;

2. Att Hedningarna måga ſe dina rättfärdighet, och alle Konungar dina härlighet; **och du ſkall med ett nytt namn nämnd warda,** hwilket HERrans mun nämna ſkall.

Upp. 10: 11. 16: 12. Eſ. 65: 15.

3. Och du ſkall wara en ſkön krona uti HERrans hand, och en Konungslig hatt uti dins Guds hand.

4. Man ſkall icke mer kalla dig den öfwergifna, ej heller ditt land ett öde; utan du ſkall kallas: Min luſt i henne, och ditt land: Det hafwer en HERra; ty HERren hafwer luſt till dig, och ditt land hafwer en HERra. Eſ. 54: 6, 7. Oſ. 1: 10.

5. Ty ſåſom en ung man hafwer ena jungfru kär, ſå ſkola din barn hafwa dig kär; och **ſåſom en brudgumme gläder ſig öfwer brudena, ſå ſkall ock din Gud fröjda ſig öfwer dig.**

6. O Jeruſalem! jag will beſtälla wäktare uppå dina murar, de ſom icke tiga ſkola hwarken dag eller natt; och de ſom på HERran tänka ſkola, på det att när eder intet tyſt wara ſkall;

Upp. 21: 2, 10. 4: 8.

7. Och J icke ſkolen tiga om honom, tilldeß Jeruſalem warder beredt, och ſatt till ett lof uppå jordene.

8. HERren hafwer ſworit wid ſina högra hand, och wid ſins magts arm: Jag will icke mer gifwa dina ſäd dinom fiendom till att äta, ej heller din muſt, der du uppå arbetat hafwer, de främmande dricka låta;

9. Utan de ſom inſamla det, de ſkola ock ätat, och lofwa HERran; och de ſom införat, ſkola dricka det uti mins helgedoms gårdar. 3 Moſ. 6: 16.

10. Går, går genom porten; bereder folkena wäg; görer wäg, görer wäg; rödjer bort ſtenarna, reſer ett baner upp emot folken. Eſ. 57: 14.

11. Si, HERren låter höra ſig allt intill werldenes ända: **Säger dottrene Zion: Si, din ſalighet kommer; ſi, hans arbete och hans werk ſkall icke wara utan frukt.** Zach. 9: 9.

Matth. 21: 5. Joh. 12: 15. Eſ. 40: 10.

12. Man ſkall kalla dem det heliga folket HERrans förloßade; och dig ſkall man kalla den beſökta, och icke öfwergifna ſtaden.

63. Capitlet.

Härlig kamp och ſeger.

Ho är den ſom ifrån Edom kommer, med färgad kläder ifrå Bozra; den ſå beprydd är i ſin kläder, och går i ſine ſtora kraft? **Jag är den ſom rättfärdighet lärer, och är en mäſtare till att hjelpa.**

2. Hwi är då din klädnad ſå röd, och din kläder ſåſom en wintrampares? Upp. 19: 13.

3. **Jag trampar winpreßen allena, och ingen af folken är med mig;** jag hafwer trampat dem i mine wrede, och nedertrådat dem i mine grymhet;

deraf hafwer deras blod ſtänkt min kläder, och jag hafwer beſmittat all min kläder. Upp. 19: 15.

4. Ty jag hafwer tagit mig en hämndadag före; året till att förloßa de mina är kommet. Eſ. 34: 8. 61: 2.

5. Ty jag ſåg mig om, och der war ingen hjelpare; och jag war i förſkräckelſe, och ingen uppehöll mig; utan min arm måſte hjelpa mig, och min wrede uppehöll mig. Eſ. 59: 16.

6. Derföre hafwer jag förtrampat folken uti mine wrede, och gjort dem druckna uti mine grymhet, och ſtött deras ſeger till markena.

7. HERrans barmhertighet will jag ihågkomma, och HERrans lof, i allt det HERren oß gjort hafwer, och det myckna goda med Iſraels hus, ſom han dem gjort hafwer, genom ſina barmhertighet och ſtora mildhet. Pſ. 103: 1, 2.

8. Ty han ſade: De äro ju mitt folk, barn ſom icke falſk äro; derföre war han deras Frälſare.

9. Den ſom dem bedröfwade, han bedröfwade ock honom; och Ängelen, ſom för honom är, halp dem; han förloßade dem, derföre att han älſkade dem, och ſkonade dem; han tog dem upp, och bar dem alltid af ålder. Zach. 2: 8. Ap. G. 9: 4, 5. 2 Moſ. 13: 21. 11: 19. 23: 20.

10. Men de förbittrade och bedröfwade hans Helga Anda; derföre blef han deras fiende, och ſtridde emot dem.

11. Och han tänkte åter på de förledna tider, på Moſe ſom i hans folk war: Hwar är då nu den ſom förde dem utu hafwet, ſamt med ſins hjords herda? Hwar är den ſom ſin Helga Anda i dem gaf? 2 Moſ. 14: 29. Pſ. 77: 21. 4 Moſ. 11: 25.

12. Den Moſe ledde wid högra handena, genom ſin härliga arm; den der wattnet ſkiljde för dem, på det han ſkulle göra ſig ett ewigt namn;

13. Den der förde dem igenom djupen, ſåſom häſtar i öknene, de der intet ſnafwa. Pſ. 105: 37.

14. Såſom fä, det der nedergår på markene, det HERrans Ande drifwer; alltſå hafwer du ock fört ditt folk, på det du ſkulle göra dig ett härligit namn.

15. Så ſe nu af himmelen, och ſkåda neder af dine helga och härliga boning; hwar är nu ditt nit, din magt? Din ſtora hjerteliga barmhertighet håller ſig hårdeliga emot mig. 5 Moſ. 26: 15.

16. **Äſt du dock wår fader; ty Abraham wet intet af oß, och Iſrael känner oß intet; men du, HERre, äſt wår fader, och wår förloßare, af ålder är det ditt Namn.** Pred. 9: 5. Mal. 2. 10. Eſ. 43: 3, 11.

17. Hwi låter du oß, HERre, wille fara ifrå dina wägar, och wårt hjerta förſtockas, ſå att wi icke frukte dig? Wänd om för dina tjenares ſkull, för ditt arfs ſlägtes ſkull. Pſ. 90: 13. 2 Moſ. 32. 13.

18. De beſitta ditt helga folk ſnart alltſamman; wåre motſtåndare nedertrampa din helgedom. Pſ. 74: 7. 79: 1.

19. Wi äre ſåſom tillförene, då du icke rådde öfwer oß, och då wi efter ditt Namn icke nämnde worom.

64. Capitlet.

Eſaia loſſång och bön.

O! **att du wille låta himmelen remna, och du fore hitneder,** att bergen för dig flyta måtte;

2. Såſom ett hett watten för kraftigom eld förſjuder, att ditt Namn måtte kunnigt warda ibland dina fiendar, och Hedningarna måſte darra för dig;

3. Genom de under, ſom du gör, de man ſig intet förſer, då du nederfor, och bergen förſmulto för dig; Dom. 5: 4, 5. Pſ. 68: 8, 9.

4. **Såſom af werldenes begynnelſe icke hördt är; det ock intet öra förnummit, och intet öga ſett hafwer, utan du Gud, hwad dem ſker, ſom förbida honom.** 1 Cor. 2: 9.

5. Du mötte de glada, och dem ſom rättfärdighet brukade, och på dinom wägom tänkte uppå dig; ſi, du waſt wäl wred, då wi ſyndade, och länge blefwo deruti; men oß wardt ändå hulpet.

6. **Men nu äre wi alleſammans ſåſom de orene, och alla wåra rättfärdigheter äro ſåſom ett orent kläde;** wi äre alle bortfalnade ſåſom löf, och wåra ſynder föra oß bort ſåſom ett wäder. Heſ. 36: 17. Pſ. 90: 5.

7. Ingen åkallar ditt Namn, eller uppſtår till att hålla ſig intill dig; ty du gömmer bort ditt anſigte för oß, och låter oß förſmäkta uti wåra ſynder.

8. **Men nu, HERre, du äſt wår Fader; wi äre ler. Du äſt wår mäſtare, och wi äre alle dina händers werk.** Rom. 9: 20, 21.

9. **HERre, war icke för faſt wred, och tänk icke på ſyndena ewinnerliga; ſe dock deruppå, att wi alle äre ditt folk.** Pſ. 25: 7. 79: 8.

10. Dins helgedoms ſtäder äro öde wordne; Zion är öde wordet; Jeruſalem ligger förſtördt.

11. Wår helighets och härlighets hus, der wåre fäder dig utinnan lofwat hafwa, är uppbrändt med eld, och allt det koſteliga, ſom wi hadom, är till ſkam gjordt.

12. Will du, HERre, wara ſå hård härutinnan, och ſtilla ſitta, och ſå ſwårliga nederſlå oß?

65. Capitlet.

Juda förkaſtas. Hedningar kallas.

Jag warder ſökt af dem ſom intet efter mig frågade; jag warder funnen af dem ſom intet ſökte mig; och till Hedningarna, ſom mitt Namn intet åkallade, ſäger jag: Här är jag, här är jag. Eſ. 55: 5. Rom. 10: 20.

2. **Ty jag uträcker mina händer hela dagen till ett ohörſamt folk, ſom efter ſina tankar wandrar på den wäg, ſom intet god är.** Rom. 10: 21.

3. Ett folk, ſom mig förtörnar, är alltid för mitt anſigte; offrar i örtagårdom, och röker på tegelſtenar;

4. Bor ibland grifter, och håller ſig uti kulor; äta ſwinakött, och hafwa förbudet ſåd uti deras grytor;

5. Och ſäga: Blif hemma, och kom intet wid mig; ty jag ſkall helga dig. Deße ſkola warda en rök i mine wrede, en eld ſom brinner hela dagen.

6. Si, det står ſkrifwet för mig: Jag will icke tiga, utan betala; ja, jag will betala dem i deras ſköt; Pſ. 79: 12.

7. Både deras mißgerningar, och deras fäders mißgerningar tillſammans, ſäger HERren; de ſom på bergen rökt, och mig på högarna förſmädat hafwa; jag ſkall mäta dem deras förra wäſende uti deras ſköt.

8. Så ſäger HERren: Likaſom då man muſt finner uti windrufwone, och ſäger: Förderfwa det icke, ty der är en wälſignelſe uti; alltſå will jag för mina tjenares ſkull göra, att jag icke förderfwar det allt;

9. Utan will låta wäxa utaf Jacob ſäd, och af Juda den ſom mitt berg beſitta ſkall; ty mine utkorade ſkola beſitta det, och mine tjenare ſkola der bo.

10. Och Saron ſkall wara ett hus för hjordar, och Achors dal ſkall ett fälägre warda, mino folke ſom mig ſöka.

11. Men I ſom HERran förlåten, och mitt helga berg förgäten, och uppreſen till Gad ett bord, och ſkänken fullt in af drickoffer för Meni;

12. Nu wäl, jag will uträkna eder till ſwärd, ſå att I alla måſten bocka eder till ſlagtning; derföre, att jag kallade, och I ſwaraden intet; jag talade, och I hörden intet, utan gjorden det mig mißtyckte, och utwalden det mig intet täckt war. Ordſp. 1: 24. Eſ. 66: 4. Jer. 7: 13.

13. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: Si, mine tjenare ſkola äta; men I ſkolen hungra; ſi, mine tjenare ſkola dricka, men I ſkolen törſta; ſi, mine tjenare ſkola glade wara, men I ſkolen till ſkam warda:

14. Si, mine tjenare ſkola fröjda ſig för godt mods ſkull; men I ſkolen för hjertans ſorgs ſkull ropa, och för jämmer gråta;

15. Och ſkolen låta edor namn minom utkoradom till ett ſwärjande; och HERren HERren ſkall döda dig, och nämna ſina tjenare med ett annat namn; Eſ. 62: 2.

16. Så att den ſom ſig wälſignar på jordene, han ſkall wälſigna ſig uti den rätta Guden; och den ſom ſwär på jordene, han ſkall ſwärja wid den rätta Guden; ty de förra bedröfwelſer äro förgätne, och äro förſkyld för min ögon.

17. Ty ſi, jag will ſkapa en ny himmel, och ena nya jord; ſå att man intet mer ſkall komma den förra ihåg, eller lägga dem på hjertat;
Eſ. 66: 22. 2 Petr. 3: 13. Upp. 21: 1.

18. Utan de ſkola fröjda ſig ewinnerliga, och glade wara öfwer det ſom jag ſkapar; ty ſi, jag will ſkapa Jeruſalem till fröjd, och deß folk till glädje. Eſ. 62: 5.

19. Och jag will glad wara öfwer Jeruſalem, och fröjda mig öfwer mitt folk; **och gråtoröſt eller klagoröſt ſkall icke mer derinne hörd warda.** Eſ. 60: 20.

20. **Der ſkola icke mer wara barn, ſom icke räcka till deras dagar, eller gamle, ſom deras år icke uppfylla; utan hundradeåra barn ſkola dö, och de hundradeåra ſyndare ſkola förbannade warda.**

21. De ſkola bygga hus, och bo deruti; de ſkola plantera wingårdar, och äta fruktena af dem.

22. De ſkola icke bygga, att en annar bor deruti, och icke plantera, att en annar äter; ty mins folks dagar ſkola wara ſåſom ett träs dagar, och deras händers werk ſkall föråldras när mina utkorade.
Pſ. 1: 3. 52: 10. 92: 13.

23. De ſkola icke arbeta fåfängt, eller föda otidiga födſlo; ty de äro HErrans wälſignadas ſäd, och deras efterkommande med dem.
1 Cor. 15: 58.

24. **Och ſkall ſke, att förr än de ropa, will jag ſwara; medan de ännu tala, will jag höra.**
Dan. 9: 23. Matth. 7: 7.

25. Ulfwen och lambet ſkola gå i bet tillſamman; lejonet ſkall äta ſtrå ſåſom ett nöt, och ormen ſkall äta jord; de ſkola ingen ſkada eller förderf göra på hela mitt helga berg, ſäger HErren. Eſ. 11: 6, 7, 9.

66. Capitlet.

Rätt Gudstjenſts frukt.

Så ſäger HErren: Himmelen är min ſtol, och jorden är min fotapall; hwad är det då för ett hus, ſom I mig bygga wiljen? Eller hwar är det rummet, der jag hwila ſkall?
1 Kon. 8: 27. 2 Chr. 6: 18. Ap. G. 7: 48.

2. Min hand hafwer gjort allt det ſom är, ſäger HErren; men jag ſer till den elända, och till den ſom en förkroßad anda hafwer, och till den ſom fruktar för mitt ord.
Pſ. 34: 19. 51: 19. Eſ. 57: 15.

3. Ty den en oxa ſlagtar, är lika ſom han en man ſloge; den ett får offrar, är ſåſom den der halſen ſönderbröte af en hund; den ſpisoffer frambär, är ſåſom den der ſwinablod offrar; den ſom uppå rökelſe tänker, han är ſåſom den det orätt är priſar; ſådant utwälja de uti deras wägar, och deras ſjäl hafwer luſt i deras ſtyggelſe.

4. Derföre will jag ock utwälja, det de tänka förwara ſig före; det de frukta, will jag låta komma öfwer dem; derföre att jag kallade, och ingen ſwarade; att jag talade, och de hörde intet, och gjorde det mig mißhagade, och utwalde det mig icke täckt war. Ordſp. 1: 24. Eſ. 65: 12. Jer. 7: 13.

5. Hörer HErrans ord, I ſom frukten för hans ord: Edre bröder, ſom eder hata, och afſkilja eder för mitt Namns ſkull, ſäga: Låter ſe, huru härlig HErren är; låter ſe honom till edra glädje; de ſkola till ſkam warda.

6. Ty man ſkall få höra en rumors röſt i ſtadenom, en röſt af templet; en HErrans röſt, ſom ſinom fiendom wedergäller.

7. Hon föder förr än hon får någon wärk; förr än hennes nöd kommer, föder hon en pilt. Upp. 12: 5.

8. Ho hafwer någon tid nu ſådant hört? Ho hafwer någon tid ſådant ſett? Kan ock, förr än ett land wärk får, ett folk tillika födt warda? Nu hafwer ju Zion födt ſin barn utan wärk.

9. Skulle jag andra låta öppna moderlifwet, och ſjelf ock icke föda? ſäger

HERren. Skulle jag låta andra föda, och ſjelf tillyckt wara? ſäger din Gud.

10. Fröjder eder med Jeruſalem, och warer glade öfwer thy, alle I ſom det kärt hafwen; fröjder eder med thy, alle I ſom deröfwer ſörjt hafwen.

11. Ty derföre ſkolen I ſuga, och mätte warda af deß hugſwalelſes bröſt; I ſkolen derföre ſuga, och luſt hafwa af deß härlighets fullhet.

12. Ty alltſå ſäger HERren: Si, jag utbreder frid derwid ſåſom en ſtröm, och Hedningarnas härlighet ſåſom en utſläppt bäck; då ſkolen I ſuga; I ſkolen i famne borne warda, och på knän ſkall man ljufliga hålla eder. Eſ. 48: 18. 60: 16. 49: 22.

13. Jag will hugſwala eder, ſåſom modren hugſwalar någon; ja, I ſkolen af Jeruſalem luſt hafwa.

14. I ſkolen få ſet, och edart hjerta ſkall glädja ſig, och edor ben ſkola grönſkas ſåſom gräs; då ſkall man känna HERrans hand på hans tjenare, och hans wrede på hans fiendar.

15. Ty ſi, HERren ſkall komma med eld, och hans wagnar ſåſom ett ſtormwäder; att han ſkall wedergälla uti ſine wredes grymhet, och hans ſtraff uti en eldslåga. 2 Theß. 1: 7, 8.

16. Ty HERren ſkall döma igenom eld, och genom ſitt ſwärd, allt kött, och de dräpne af HERranom ſkola wara månge.

17. De ſom helga och rena ſig i örtegårdar, den ene här, den andre der, och äta ſwinakött, ſtyggelſe och möß, ſkola tillſammans borttagne warda, ſäger HERren.

18. Ty jag will komma och förſamla deras gerningar och tankar, ſamt med alla Hedningar och tungomål, att de ſkola komma och ſe mina härlighet.

19. Och jag will gifwa ett tecken ibland dem, och ſända några af dem, ſom frälſte äro, till Hedningarna wid hafwet; till Phul och Lud, till de bågaſkyttar, till Thubal och Javan; och fjerran bort till de öar, der man intet af hört hafwer, och de mina härlighet intet ſett hafwa; och ſkola förkunna mina härlighet ibland Hedningarna;

20. Och ſkola draga dertill alla edra bröder utaf allom Hedningom, HERranom till ett ſpisoffer, på häſtar och på wagnar, på bårar, på mular, på kärror, till Jeruſalem, mitt helga berg, ſäger HERren, lika ſom Iſraels barn bära ſpisoffer i rena kärile, till HERrans hus.

21. Och jag will utaf de ſamma taga Preſter och Leviter, ſäger HERren.

22. Ty lika ſom den nye himmelen och den nya jorden, de jag ſkapar, ſtå för mig, ſäger HERren; alltſå ſkall ock edor ſäd och namn ſtå. Eſ. 65: 17. 2 Petr. 3: 13. Upp. 21: 1.

23. Och allt kött ſkall komma, den ena månaden efter den andra, och den ena Sabbathen efter den andra, till att tillbedja för mig, ſäger HERren.

24. Och de ſkola gå ut, och ſe de menniſkors kroppar, ſom emot mig mißhandlat hafwa; ty deras matk ſkall icke dö, och deras eld ſkall icke utſlockna, och ſkola wara en ſtyggelſe för allt kött. Marc. 9: 44, 46, 48.

Ände på Propheten Eſaia.

Propheten Jeremia.

1. Capitlet.

Jeremia ätt, tid, kallelſe, ſyn, predikan.

Detta är Jeremia ord, Hilkia ſons, af de Preſter i Anathoth, i BenJamins land;

2. Till hwilken ſkedde HERrans ord i Joſia tid, Amons ſons, Juda Konungs, uti trettonde årena af hans rike;

3. Och ſedan intill Jojakims tid, Joſia ſons, Juda Konungs, allt intill ändan på ellofte årena Zedekia, Joſia ſons, Juda Konungs, intill Jeruſalems fängelſe, i femte månadenom. 2 Kon. 23: 34. 24: 17. 2 Chr. 36: 10.

4. Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

5. Jag kände dig, förr än jag tillredde dig i moderlifwet, och utkorade dig, förr än du af modrene född wardt, och ſatte dig till en Prophet ibland mång folk. Gal. 1:15.

6. Men jag ſade: Ack! HErre HErre, jag doger intet till att predika, ty jag är för ung. 2 Moſ. 4:10. 6:12.

7. Då ſade HErren till mig: Säg icke: Jag är för ung; utan du ſkall gå dit jag ſänder dig, och predika hwad jag befaller dig.

8. Frukta dig intet för dem; ty jag är när dig, och will frälſa dig, ſäger HErren. 5 Moſ. 31:6. Joſ. 1:5, 6. Heſ. 3:9.

9. Och HErren räckte ut ſina hand, och tog uppå min mun; och HErren ſade till mig: Si, jag ſätter min ord i din mun. Eſ. 6:7.

10. Si, jag ſätter dig i dag öfwer folk och rike, att du ſkall upprycka, nederbryta, förſtöra och förderfwa, och bygga, och plantera. Jer. 5:14. 2 Cor. 10:4, 5.

11. Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade: Jeremia, hwad ſer du? Jag ſade: Jag ſer en wakande ſtaf.

12. Och HErren ſade till mig: Rätt hafwer du ſett; ty jag will waka öfwer mitt ord, att jag det göra ſkall.

13. Och HErrans ord ſkedde annan gången till mig, och ſade: Hwad ſer du? Jag ſade: Jag ſer en het ſjudande gryto nordanefter. Heſ. 11:7, 11.

14. Och HErren ſade till mig: Nordanefter ſkall ondt komma öfwer alla de ſom i landena bo. Jer. 6:1.

15. Ty ſi, jag will kalla alla Förſtar uti de rike norrut, ſäger HErren, att de ſkola komma och ſätta ſin ſäte inför portarna i Jeruſalem, och allt omkring murarna, och för alla Juda ſtäder. Jer. 4:6. 5:15. 52:4.

16. Och jag ſkall låta rätten gå öfwer dem, för alla deras ondſkos ſkull, att de öfwergifwa mig, och röka androm gudom, och tillbedja ſina händers werk.

17. Så begjorda nu dina länder, och ſtatt upp, och predika dem allt det jag bjuder dig; frukta dig intet för dem, lika ſom jag ſkulle affkräcka dig. Luc. 12:35. 1 Petr. 1:13.

18. Ty jag will i denna dag göra dig till en faſt ſtad, till en jernpelare, och till en kopparmur i hela landena, emot Juda Konungar, emot hans Förſtar, emot hans Preſter, emot folket i landena; Jer. 15:20.

19. Så att, om de än ſtrida emot dig, ſkola de likwäl intet öfwerwinna dig; ty jag är när dig, ſäger HErren, att jag ſkall frälſa dig.

2. Capitlet.

Juda affall, hårdhet.

Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Gack bort, och predika uppenbarliga i Jeruſalem, och ſäg: Så ſäger HErren: Jag tänker uppå den wälgerning, ſom dig ſkedde i dinom ungdom, och den kärlek, ſom jag dig bewiſte, då du waſt dägelig, då du följde mig i öknene, uti det land, der man intet ſår; Heſ. 16:8.

3. Då Iſrael HErrans egen war, och hans förſta frukt; den honom fräta wille, han måſte få ſkuld, och olycka öfwer honom komma, ſäger HErren.

4. Hörer HErrans ord, I af Jacobs hus, och all ſlägte af Iſraels hus.

5. Detta ſäger HErren: Hwad hafwer edra fäder fattats uppå mig, att de trädde ifrå mig, och föllo intill de onyttiga afgudar, der de dock intet förwärfde; Eſ. 5:4. Mich. 6:3.

6. Och tänkte icke ens: Hwar är HErren, den oß utur Egypti land förde, och ledde oß i öknene, uti en öde wildmark, uti en torro och mörko mark, uti de mark der ingen wiſtades, eller någor menniſka bodde? 5 Moſ. 8:15.

7. Och jag hade eder in uti ett godt land, att I deß frukt och deß goda äta ſkullen; och då I der inkommen, orenaden I mitt land, och gjorden mitt arf till en ſtyggelſe.

8. Preſterna tänkte intet: Hwar är HErren? Och de lärde aktade mig

intet; och herdarna förde folket ifrå mig, och Propheterna propheterade om Baal, och föllo intill de onyttiga afgudar.

9. **Jag måſte ju alltid träta med eder, och edrom barnabarnom, ſäger HErren.**

10. Går bort till Chittims öar, och ſer till, och ſänder till Kedar, och märker granneliga, och ſkåder till, om det går ſå der till;

11. Om Hedningarna omſkifta ſina gudar, ändock de inga gudar äro, och mitt folk hafwer likwäl omſkift ſina härlighet uti en onyttig afgud. Pſ. 106: 20.

12. Måtte dock himmelen gifwa ſig derwid, förſkräckas och bäfwa, ſäger HErren. 5 Moſ. 32: 1. Eſ. 1: 2.

13. Ty mitt folk gör en dubbel ſynd: **Mig, ſom är en lefwande källa, öfwergifwa de, och göra ſig brunnar, ja, uſla brunnar; ty de gifwa intet watten.**

14. Är då Iſrael en träl eller lifegen, att han hwars mans rof wara måſte?

15. Ty lejonen ryta öfwer honom, och ropa, och föröda hans land, och förbränna hans ſtäder, ſå att der bor ingen uti. Eſ. 5: 29. Jer. 4: 7.

16. De af Noph och Thahpanhes förkroßa dig hufwudet. Eſ. 19: 13.

17. **Detta gör du dig ſjelf, i det att du öfwergifwer HErran din Gud, ſå ofta han dig den rätta wägen leda will.** Jer. 4: 18.

18. Hwad hjelper dig det, att du far in uti Egypten, och will dricka af det wattnet Sihor? Och hwad hjelper dig det, att du far till Aſſyrien, och will dricka af älfwene (Phrath)? Eſ. 31: 1.

19. Det är dine ondſkos ſkull, att du ſå plågad warder, och dine olydnos, att du ſå näpſt warder: **Alltſå måſte du få weta och förfara, hwad jämmer och ſorg det med ſig hafwer, att du öfwergifwer HErran din Gud, och icke fruktar mig,** ſäger HErren, HErren Zebaoth. Oſ. 5: 5. Eſ. 3: 9.

20. Ty du hafwer af ålder ſönderbrutit ditt ok, och ſönderſlitit din band, och ſagt: Jag will icke ſå undertryckt wara; utan uppå all hög berg och under all grön trä lopp du efter horeri. Eſ. 57: 5, 6, 7. Jer. 3: 6.

21. Men jag hade planterat dig till ett ſött winträ, och till en ganſka rättſinnig ſäd; huru äſt du då nu mig worden till ett bittert wildt winträ? 2 Moſ. 15: 17. Pſ. 44: 3. 80: 9. Eſ. 5: 2. Matth. 21: 33. ꝛc. Marc. 12: 1. Luc. 20: 9.

22. Och om du än twådde dig med lut, och toge der mycken ſåpo till, ſå ſynes dock din ondſko deßmer för mig, ſäger HErren HErren.

23. Huru tör du då ſäga: Jag är intet oren: jag håller mig icke intill Baalim? Se till, huru du hafwer bedrifwit det i dalenom, och betänk, huru du gjort hafwer; du lopp omkring ſåſom en camelinna uti ſinom hetta;

24. Och ſåſom wildåſnen plägar i öknene, då han af ſtor hetta ſå oförwägen löper, att ingen kan ſtilla honom. Den ſom det weta will, han torf icke wida löpa; på wexledagomen ſer man det wäl.

25. Käre, håll dock ſtilla, och löp icke ſå oförwägen; men du ſade: Der warder intet af; jag måſte bola med de främmande, och löpa efter dem.

26. Lika ſom en tjuf kommer till ſkam, då han gripen warder; alltſå ſkall Iſraels hus på ſkam komma, ſamt med deras Konungar, Förſtar, Preſter och Propheter;

27. Hwilke till trät ſäga: Du äſt min fader; och till ſtenen: Du hafwer födt mig; ty de wände ryggen till mig, och icke anſigtet; men när nöd är på, ſå ſäga de: Upp, och hjelp oß.

28. Hwar äro då dine gudar, ſom du dig gjort hafwer? Bed dem ſtå upp; låt ſe, om de kunna hjelpa dig i dine nöd; ty ſå många ſtäder, ſå många gudar hafwer du, Juda. 5 Moſ. 32: 37. Dom. 10: 14. Oſ. 13: 10. Jer. 11: 13.

29. Hwad wiljen I ännu gå till rätta med mig? I ären alle ifrå mig fallne, ſäger HErren.

30. All hugg äro förgäfwes på edor barn, de låta dock intet tukta ſig; ty edart ſwärd uppfräter likwäl edra

Propheter, ſåſom ett grymt lejon. Eſ. 1: 5. Jer. 5: 3. Matth. 23: 34.

31. Du onda art, gif akt uppå HErrans ord: Är jag nu worden Iſrael till en öken eller ödemark? Hwi ſäger då mitt folk: Wi äre herrar, och wilje intet löpa efter dig?

32. **En jungfru förgäter dock icke ſin krans; eller en brud ſina hedersgåfwo; men mitt folk förgäter mig ewinnerliga.** Jer. 3: 21.

33. Hwad bepryder du mycket ditt wäſende, att jag ſkall wara dig nådelig? Under ſådana ſken bedrifwer du ju mer och mer ondt.

34. Dertill finner man de fattigas och oſkyldigas ſjälars blod när dig i all rum; och det är icke hemligit, utan uppenbart uti de ſamma rum.

35. Och du ſäger ännu: Jag är oſkyldig; han wände ſina wrede ifrå mig; ſi, jag will gå till rätta med dig om det du ſäger: Jag hafwer icke ſyndat.

36. Hwi hwekar du ſå mycket, och faller nu hit och nu dit? Men du ſkall till ſkam warda med Egypten, lika ſom du med Aſſyrien till ſkam worden äſt. 2 Chr. 28: 20. Eſ. 30: 3, 5.

37. Ty du måſte ock dädan draga, och ſlå dina händer tillhopa uppå hufwudet; ty HErren ſkall låta ditt hopp fela, och intet ſkall lyckas dig när dem. 2 Sam. 13: 19.

3. Capitlet.

Juda ſtraffas, lockas, bekänner.

Man ſäger: När en män ſkiljer ſina huſtru ifrå ſig, och hon far ifrå honom, och tager en annan man, tör han ock taga henne till ſig igen? Worde icke då landet orenadt? Men du hafwer bolat med många bolar, dock kom igen till mig, ſäger HErren. 5 Moſ. 24: 4.

2. Lyft din ögon upp i höjdena, och ſe till, huru du alleſtäds horeri bedrifwer; på wägomen ſitter du, och waktar uppå dem, likaſom en röfware i öknene, och orenar landet med ditt horeri och din ondſko. 1 Moſ. 38: 14.

3. Derföre måſte ock arlaregn borto blifwa, och intet ſerlaregn komma; du hafwer ett ſkökoanſigte; du will icke mer ſkämmas; Heſ. 3: 7.

4. Och ropar likwäl till mig: Käre fader, du mins ungdoms mäſtare; Pſ. 71: 17.

5. Will du dock wred wara ewinnerliga, och icke aflåta af dine grymhet? Si, du lärer och gör det ondt är, och låter intet ſtyra dig. Pſ. 103: 9.

6. Och HErren ſade till mig, i Konung Joſia tid: Hafwer du ock ſett hwad Iſrael, den affälliga, gjorde? Hon gick bort uppå all hög berg, och under all grön trä, och bedref der horeri. Jer. 2: 20.

7. Och jag ſade, då hon detta alltſammans gjort hade: Wänd dig om till mig: men hon wände ſig intet; och hennes ſyſter Juda, den förhärda, ſåg det. Heſ. 16: 46. 23: 2, 4.

8. Och jag ſåg, att ändock jag den affälliga Iſraels horeri ſtraffade, och öfwergaf henne, och gaf henne ett ſkiljobref, likwäl fruktar ſig hennes ſyſter, den förhärda Juda, intet; utan går bort, och bedrifwer ockſå horeri. 5 Moſ. 21: 1.

9. Och af hennes horeris rykte är landet orenadt; förty hon bedrifwer horeri med ſtock och ſten.

10. Och i allt detta omwänder ſig den förhärda Juda, hennes ſyſter, intet till mig af allt hjerta; utan ſkrymtar, ſäger HErren.

11. Och HErren ſade till mig: Den affälliga Iſrael är from räknandes emot den förhärda Juda. Heſ. 16: 51. 23: 11.

12. Gack bort, och predika norrut alltſå, och ſäg: **Wänd om, du affälliga Iſrael, ſäger HErren, ſå will jag intet wända mitt anſigte ifrån eder; ty jag är barmhertig, ſäger HErren, och will icke wredgas ewinnerliga.** Pſ. 86: 15. 145: 8.

13. **Allenaſt känn dina mißgerningar, att du emot HErran din Gud ſyndat hafwer,** och hit och dit lupit till främmande gudar, under all grön trä, och hafwer icke lydt mine röſt, ſäger HErren.

14. **Omwänder eder, I affälliga barn, ſäger HErren; ty jag will trolofwa eder mig, och will hemta eder, ſå att en ſkall föra en hel**

ſtad, och twå ett helt land, och jag ſkall låta eder komma till Zion;

15. **Och ſkall gifwa eder herdar, efter mitt hjerta, de eder föda ſkola med lärdom och wishet.**

Jer. 23:4. Heſ. 34:23. Eph. 4:11.

16. **Och det ſkall ſke, när J wären till, och ären månge wordne i landena, ſå ſkall man, ſäger HErren, på den tiden intet mer tala om HErrans förbunds ark, och intet mer komma honom ihåg, eller deraf predika, eller beſöka honom, eller något mer offra der;**

17. **Utan på den tiden ſkall man kalla Jeruſalem HErrans ſäte, och alle Hedningar ſkola förſamla ſig dit, för HErrans Namns ſkull i Jeruſalem; och ſkola icke mer wandra efter ſins onda hjertas tankar.** Eſ. 2:2, 3. Mich. 4:1, 2.

18. På den tiden ſkall Juda hus gå till Israels hus, och ſkola tillſammans komma nordanefter, in uti det land ſom jag edra fäder till arfs gifwit hafwer.

19. Och jag ſäger dig till: O! huru mång barn will jag gifwa dig, och det goda landet, det ſköna arfwet, nämliga Hedningarnas kärna. Och jag ſäger dig till: Du ſkall på den tiden kalla mig käre Fader, och intet wika ifrå mig.

20. Men Israels hus aktar mig intet, likaſom en qwinna nu icke mer aktar ſin bola, ſäger HErren.

21. Derföre ſkall man få höra en klagelig gråt och jämmer af Israels barn på högarna; derföre, att de illa gjort, och HErran ſin Gud förgätit hafwa. Jer. 2:32.

22. **Så wänder nu om, J affällige barn, ſå will jag hela eder af edro olydno.** Si, wi komme till dig; ty du äſt HErren wår Gud.

Oſ. 14:2.

23. Sannerliga, det är icke utan bedrägeri med de högar, och med all berg; ſannerliga, Israel hafwer ingen hjelp, utan allena af HErranom wårom Gud. Pſ. 121:1, 2.

24. **Och wåra fäders ſtiktningar, de wi af ungdom hållit hafwa,** måſte afgå med ſkam; ſamt med deras får, fä, ſöner och döttrar.

Heſ. 20:18.

25. **Ty der wi förläte oß uppå, det är oß nu alltſammans till ſkam; och der wi tröſte uppå, der måſte wi nu ſkämmas wid; ty wi ſyndadom dermed emot HErran wår Gud, både wi och wåre fäder, allt ifrå wår ungdom och intill denna dag,** och lyddom icke HErrans wår Guds röſt.

4. Capitlet.

Juda hotas med förſtöring.

Will du omwända dig, Israel, ſäger HErren, ſå wänd dig till mig; och om du bortlägger din ſtyggelſe ifrå mitt anſigte, ſå ſkall du icke bortdrifwen warda. Joel 2:12.

2. Då ſkall du ſwärja, utan ſkrymteri rätt och heligt: **Så wißt ſom HErren lefwer; och Hedningarna ſkola i honom wälſignade warda, och berömma ſig af honom.**

Eſ. 48:1. 1 Moſ. 22:18. Eſ. 45:25. 2 Cor. 10:17.

3. Ty ſå ſäger HErren till dem i Juda och i Jeruſalem: Plöjer på nytt, och ſår icke ibland törne.

Oſ. 10:12.

4. Omſkärer eder HErranom, och lägger bort edars hjertas förhud, J Juda män, och Jeruſalems inbyggare; på det min grymhet icke ſkall utfara ſåſom en eld, och brinna ſå, att henne ingen utſläcka kan, för edra ondſkos ſkull.

5 Moſ. 10:16. 30:6. Rom. 2:28, 29. Eſ. 65:5.

5. Ja, förkunner då i Juda, och roper högt i Jeruſalem, och ſäger: Blåſer upp trummeter i landena. Roper med höga röſt, och ſäger: Förſamler eder, och låter oß draga in uti faſta ſtäder.

6. Uppreſer ett baner i Zion, ſkicker eder i rotar, och töfwer icke; ty jag låter komma hit en olycko ifrå nordan, och en ſtor jämmer.

Jer. 1:13, 14.

7. Lejonet kommer utdragandes utu ſine kulo, och Hedningarnas förderfware drager ut ifrå ſitt rum; på det han ſkall föröda ditt land, och uppbränna

dina ſtäder, ſå att der ſkall ingen bo uti. Eſ. 5:29. Jer. 2:15. 5:6.

8. Derföre drager ſäcker uppå; gråter, och jämrer eder; ty HErrans grymma wrede will icke ifrån oß återwända. Jer. 6:26.

9. På den tiden, ſäger HErren, ſkall Konungens och Förſtarnas hjerta förfalla; Preſterna ſkola warda förfärade, och Propheterna förſkräckte.

10. Men jag ſade: Ack! HErre HErre, du hafwer det deßo folke och Jeruſalem faſt mycket fela låtit, då de ſade: Det ſkall wara frid när eder, ändock ſwärdet räcker allt intill ſjälena.

11. På den tiden ſkall man ſäga till detta folket, och till Jeruſalem: Ett torrt wäder kommer utöfwer bergen, ſåſom utur öknene, på den wägen till mins folks dotter, icke till att kaſta eller renſa;

12. Ja, ett wäder kommer, ſom dem alltför ſtarkt wara ſkall; ſå will jag då ock gå till rätta med dem.

13. Si, han far bortåt ſåſom en ſky, och hans wagnar äro ſåſom ett ſtormwäder; hans häſtar äro ſnarare än örnar; we oß, wi måſte förderfwade warda.

14. **Så twå nu, Jeruſalem, ditt hjerta ifrå ondſkone, på det att dig må hulpet warda; huru länge ſkola de ſkadeliga läror när dig blifwa?** Eſ. 1:16.

15. Ty af Dan kommer ett rop, och ett ondt bådſkap ifrån Ephraims berg. Jer. 8:16.

16. Förkunner det ibland Hedningarna; ſi, låter ryktet komma intill Jeruſalem, att waktare komma af fjerran landom, och ſkola ſkria emot Juda ſtäder.

17. De ſkola belägga dem allt omkring, ſåſom waktare på markene; ty de hafwa förtörnat mig, ſäger HErren.

18. Det hafwer du till lön för ditt wäſende och dina gerningar; då ſkall ditt hjerta känna, huru ſtor din ondſka är. Pſ. 107:17. Eſ. 50:1. Oſ. 13:9.

19. O! huru är mig ſå ondt i hjertat; mitt hjerta bultar i kroppen, och hafwer ingen ro; ty min ſjäl hörer baſunaljud, och en ſlagtning; Eſ. 22:4. Jer. 9:1.

20. Och ett mordſkri öfwer det andra; ty hela landet warder förhärjadt; med haſt warda mina hyddor och min tjäll förſtörd.

21. Huru länge ſkall jag nu ſe baneren, och höra baſunaljudet?

22. Men mitt folk är galet, och tror mig intet; galne äro de, och aktat intet; **wiſe nog äro de, till att göra det ondt är; men att göra det godt är, wilja de icke lära.** Rom. 16:19.

23. Jag ſåg uppå jordena, ſi, hon war tom och öde; och uppå himmelen, och han war mörk. Eſ. 5:30. 50:3.

24. Jag ſåg uppå bergen, och ſi, de bäfwade, och alle högar darrade.

25. Jag ſåg, och ſi, der war ingen menniſka; och alle foglar under himmelen woro bortflogne.

26. Jag ſåg, och ſi, åkermarken war öde, och alle ſtäder derinne woro nederbrutne af HErranom, och af hans grymma wrede.

27. Ty ſå ſäger HErren: Hela landet ſkall öde warda, och jag ſkall platt intet ſkona. Jer. 5:18.

28. Derföre ſkall jorden wara bedröfwad, och himmelen ofwantill förjande; ty jag hafwer det ſagt; jag hafwer beſlutit det, och det ſkall intet ångra mig; jag will ock intet öfwergifwat.

29. Alle ſtäder ſkola fly för reſenärers och ſkyttars rop, och löpa uti tjocka ſkogar, och krypa in uti ſtenklyftor; alle ſtäder ſkola ſtå öde, ſå att der bor ingen uti.

30. Hwad will du göra, du förſtörda? Om du än prydde dig med purpurkläde, och med gyldene klenodier, och färgade ditt anſigte, ſå pryder du dig dock fåfängt; ty de ſom nu hofwera för dig, de ſkola förakta dig; de ſkola gå efter ditt lif.

31. Förty jag hörer ett rop, ſåſom enes den der föder; en ångeſt, ſåſom enes den der i förſta barnsnöd är; ett dottrenes Zions rop den der klagar och utſlår händerna: Ack! we mig, jag måſte näſtan förgås, för dråps ſkull.

5. Capitlet.

Alle onde; alle förmanas.

Går omkring gatorna i Jeruſalem, och ſer till, och förfarer; och ſöker på deß gator, **om I någon finnen, ſom rätt gör, och frågar efter trona, ſå will jag wara honom nådelig.**

2. Och om de än ſade: Så ſant ſom HErren lefwer; ſå ſwärja de dock falſkeliga.

3. **HErre, din ögon ſe efter trone.** Du ſlår dem, och de kännat intet; du plågar dem, men de bättra ſig intet; de hafwa ett anſigte hårdare än ſten, och wilja icke omwända ſig. Eſ. 1: 5. Jer. 2: 30.

4. Men jag tänkte: Må ſke, att den arme hopen är oförſtåndig; wet intet af HErrans wäg, och af ſins Guds rätt.

5. Jag will gå till de wäldiga, och tala med dem; de måſte ju weta af HErrans wäg, och ſins Guds rätt; men de ſamme hade alle ſönderbrutit oket, och ſönderſlitit banden.

6. Derföre ſkall ock lejonet, ſom af ſkogen kommer, ſönderrifwa dem, och ulfwen af öknene ſkall förderfwa dem, och parden ſkall wakta på deras ſtäder; alle de ſom der utgå, ſkall han uppäta; **ty deras ſynder äro alltför många, och de äro wordne förhärde uti ſine olydno.** Oſ. 13: 7.

7. **Huru ſkall jag då wara dig nådelig;** efter din barn öfwergifwa mig, och ſwärja wid den ſom ingen gud är? Och nu, medan jag dem mättat hafwer, bedrifwa de hor, och löpa uti horohus.

8. Hwar och en wrenſkas efter ſin näſtas huſtru, ſåſom wälfodrade ſtodhäſtar. Heſ. 22: 10, 11.

9. Och ſkulle jag icke för ſådant hemſöka dem, ſäger HErren; och ſkulle min ſjäl icke hämnas öfwer ſådant folk, ſom detta är? Jer. 9: 9.

10. Beſtormer hans murar och kaſter dem omkull, och ſkoner intet; förer bort hans winqwiſtar; **ty de äro icke HErrans.**

11. **Utan de förakta mig,** både Iſraels hus, och Juda hus, ſäger HErren.

12. **De förneka HErran, och ſäga: Det är icke han, och oß warder icke ſå illa gåendes; ſwärd och hunger kommer intet öfwer oß;** 5 Moſ. 29: 19. Eſ. 28: 15.

13. **Propheterna tala mycket i wädret, och hafwa intet Guds ord; det gånge dem ſå ſjelfwom.**

14. Derföre ſäger HErren Gud Zebaoth: Efter I ſådana tal hafwen, ſi, ſå will jag göra min ord i dinom mun till en eld, och detta folk till trä, och han ſkall förtära dem.

15. Si, jag ſkall låta komma öfwer eder af Iſraels hus, ſäger HErren, ett folk fjerranefter; ett mägtigt folk, hwilket det förſta folk warit hafwer; ett folk, hwilkets tungomål du intet förſtår, och intet förnimma kan, hwad de ſäga. 5 Moſ. 28: 49. Eſ. 5: 26. Jer. 1: 15. 6: 22.

16. Deras koger äro öppna grifter; ja, de äro alleſamman hjeltar.

17. De ſkola förtära din ſäd och ditt bröd; de ſkola uppäta dina ſöner och döttrar; de ſkola uppſluka din får och ditt fä; de ſkola förtära din winträ och fikonaträ; dina faſta ſtäder, der du förlåter dig uppå, ſkola de förderfwa med ſwärd. 3 Moſ. 26: 16. 5 Moſ. 28: 31, 33.

18. Och jag ſkall på den tid, ſäger HErren, intet ſkona eder. Jer. 4: 27.

19. Och om de warda ſägande: Hwi gör HErren wår Gud oß allt detta? ſå ſkall du ſwara dem: Lika ſom I hafwen öfwergifwit mig, och tjenen främmande gudar; uti edart eget land; alltſå ſkolen I ock tjena främmandom uti ett land, det icke edart är. Jer. 16: 10, 11.

20. Detta ſkolen I förkunna i Jacobs hus, och predika i Juda, och ſäga:

21. Hörer till, I galna folk, ſom intet förſtånd hafwen; I ſom ögon hafwen, och ſen intet; öron hafwen, och hören intet. Eſ. 6: 9, 10. 42: 18, 19.

22. Wiljen I icke frukta mig, ſäger HErren, och intet förſkräckas för mig, ſom ſätter hafwena ſina ſtrand, der-

innan det alltid bliſwa måſte, och der intet öfwergå? Och om det än ſwallar, ſå förmår det dock intet; och om deß böljor än faſt bullra, ſå måſte de dock icke der öfwergå. Job 26:10. 38:8. Pſ. 104:9.

23. Men detta folket hafwer ett affälligt och ohörſamt hjerta; bliſwa affällige, och hållat ſå allt framåt;

24. **Och ſäga icke en tid i ſitt hjerta: Låt oß dock frukta HERran wår Gud, den oß arlaregn och ſerlaregn gifwer i rättom tid; och bewarar oß årswäxten troliga och årliga.** 5 Moſ. 11:14. Ap. G. 14:17.

25. Men edra mißgerningar förhindra detta, och edra ſynder wända detta goda ifrån eder.

26. Ty man finner ibland mitt folk ogudaktiga, de der ſtälla ſnaror och gildre för menniſkorna, att de måga fånga dem, lika ſom foglafängare göra med klofwar;

27. Och deras hus äro full med bedrägeri, lika ſom en foglabur är full med lockofoglar; **deraf warda de wäldige, rike och fete.** 5 Moſ. 32:15.

28. De omgå med ond ſtycker; de hålla ingen rätt; den faderlöſa främja de icke i hans ſak, dock går dem wäl, och hjelpa icke den fattiga till rätta. Eſ. 1:23. Zach. 7:10.

29. Skulle jag det icke hemſöka, ſäger HERren; och ſkulle min ſjäl icke hämnas uppå ſådant folk, ſom detta är?

30. Det ſtår grufweliga och ſtyggeliga till i landena.

31. Propheterna lära falſkt, och Preſterna äro herrar i deras ämbete, och mitt folk will gerna ſå hafwat; huru will eder gå för ſådant på ſiſtone? Jer. 23:25, 26. Heſ. 13:6. Matth. 23:4. 1 Petr. 5:3.

6. Capitlet.

Orſak till Babels fängelſe.

Förſamler eder, I BenJamins barn, utu Jeruſalem, och blåſer i trummeter på Thekoa wakt, och reſer upp ett baner på BethCherems wakt; ty en olycka är på färde ifrå nordan, och en ſtor jämmer. Jer. 1:14.

2. Dottren Zion är ſåſom en dägelig och luſtig äng;

3. Men der ſkola herdar komma öfwer henne med deras hjord; de ſkola uppſlå ſin tjäll allt omkring henne, och i det ligga hwar på ſitt rum (och ſäga):

4. Ruſter eder till ſtrid emot henne; upp, låter oß draga upp, medan det ännu bittida dags är; ej! det kommer aftonen, och ſkuggen warder ſtor.

5. Nu wäl, låt oß nu wara uppe, det wi än ſkulle draga ditupp om nattena, och förderfwa hennes palats.

6. Ty ſå ſäger HERren Zebaoth: Fäller trä, och görer bålwerk emot Jeruſalem; ty det är en ſtad, ſom hemſökt ſkall warda; är der dock alltſammans orätt inne.

7. Och likaſom en källa uppwäller ſitt watten, ſå uppwäller ock hans ondſka; hans orätt och öfwerwåld ropar upp i himmelen; ſitt mord och ſlag bedrifwa de dagliga för mig. Eſ. 57:20.

8. Bättra dig, Jeruſalem, förr än mitt hjerta wänder ſig ifrå dig, och jag gör dig till ett öde land, der ingen uti bor.

9. Detta ſäger HERren Zebaoth: Hwad qwart bliſwet är af Iſrael, det måſte ock efteråt afhemtadt warda, lika ſom ett winträ; winhemtaren ſkall afhemta uti korgen det ena efter det andra.

10. Ack! med hwem ſkall jag dock tala och betyga, att dock någor wille hörat? Men deras öron äro oomſkorne; de kunna icke hörat; ſi, de hålla HERrans ord för gäckeri, och wilja det intet.

11. Derföre är jag ſå full af HERrans trugande, att jag icke kan låtat; gjut ut både öfwer barnen på gatone, och öfwer de män i Rådet allt tillſammans; ty både man och qwinna, både åldrig och utgammal ſkola fångne warda.

12. Deras hus ſkola komma främmande tillhanda, ſamt med åkrar och huſtrur; ty jag will uträcka mina hand, ſäger HERren, öfwer landſens inbyggare.

13. Ty de fara alleſammans efter

girighet, både ſmå och ſtore; och både Propheter och Preſter lära alleſamman falſka Gudstjenſt; Eſ. 56: 11. Jer. 8: 10.

14. Och tröſta mitt folk i deras olycko, att de ſkola det ringa akta, och ſäga: Det ſtår wäl till, det ſtår wäl till; och det ſtår dock intet wäl till. Jer. 8: 11. Heſ. 13: 10. 1 Theß. 5: 3.

15. Derföre ſkola de komma på ſkam, att de ſådana ſtyggelſe bedrifwa; ändock de wilja oſkämde wara, och wilja intet ſkämma ſig; derföre måſte de falla hwar öfwer annan; och när jag warder dem hemſökandes, ſkola de falla, ſäger HERren. Jer. 8: 12.

16. Detta ſäger HERren: **Går uppå wägarna, och ſer till, och fråger efter de förra wägar, hwilken den gode wägen är, och wandrer deruppå, ſå ſkolen I finna ro för edra ſjälar;** men de ſade: Wi göre det intet. Matth. 11: 29.

17. Jag hafwer ſatt wäktare öfwer eder; akter uppå trummeternas ljud; men de ſade: Wi göret intet. Eſ. 21: 6, 11. Heſ. 3: 17. 33: 7.

18. Derföre hörer, I Hedningar, och akter häruppå, ſamt med edart folk.

19. Du jord, hör till: **Si, jag will låta komma en olycko öfwer detta folk, nämliga deras förtjenta lön, att de icke akta min ord, och förkaſta min lag.**

20. Hwad frågar jag efter rökelſe, ſom kommer af rika Arabien, och efter god canel, ſom kommer utaf fjerran land? Edor bränneoffer äro mig intet tacknämlig, och edor offer behaga mig intet. Eſ. 1: 11. 66: 3. Am. 5: 21. Mich. 6: 6.

21. Derföre ſäger HERren alltſå: Si, jag will ſätta deßo folkena en förargelſe, der både fäder och barn ſkola ſig tillſammans uppå ſtöta, och ſkola förgås, den ene grannen med den andra.

22. Detta ſäger HERren: Si, ett folk warder kommandes nordanefter, och ett ſtort folk ſkall uppreſa ſig hardt wid wårt land; Jer. 5: 15. 10: 22.

23. De der båga och ſpets föra; det är grufweligit, och utan barmhertighet; de fräſa ſåſom ett ſtormande haf, och rida på häſtar, ruſtade ſåſom krigsfolk, emot dig, du dotter Zion.

24. När wi få höra af dem, ſå ſkola oß wåra händer nedfalla; oß warder ångeſt och we, lika ſom ene i barnsnöd. Jer. 4: 31. 49: 24. 50: 43.

25. Ingen gånge ut på markena, och ingen ut uppå wägarna; ty det är alleſtäds oſäkert för fiendans ſwärd.

26. O! du mins folks dotter, drag en ſäck uppå, och lägg dig i aſko; haf ſorg lika ſom för enda ſonen, och beklaga dig lika ſom de der högeliga bedröfwade äro; ty förderfwaren kommer öfwer oß haſteliga. Jer. 4: 8. 25: 36.

27. **Jag hafwer ſatt dig till en ſmältare i mitt folk, det ſå hårdt är;** att du deras wäſende förfara och bepröfwa ſkall. Jer. 1: 18. 15: 20.

28. De äro alleſamman affällige, wandrande förrädeliga; de äro alleſamman förderfwad koppar och jern. Heſ. 22: 18.

29. Blåsbälgen är förbränd, blyet förſwinner, ſmältningen är förgäfwes; ty det onda är icke ifråſkildt.

30. Derföre heta de ock ett förkaſtadt ſilfwer; ty HERren hafwer förkaſtat dem. Eſ. 1: 22.

7. Capitlet.

Falſk förtröſtans ſtraff.

Detta är det ord, ſom ſkedde till Jeremia af HERranom, ſom ſade:

2. Gack och ſtatt i portenom åt HERrans hus, och predika der detta ordet, och ſäg: Hörer HERrans ord, I alle af Juda, I ſom gån genom denna porten, till att tillbedja HERran.

3. Så ſäger HERren Zebaoth, Iſraels Gud: **Bättrer edart lefwerne och wäſende, ſå will jag bo när eder i deßo rumme.** Jer. 18: 11. 26: 13. 2 Chr. 7: 20

4. **Förlåter eder icke uppå lögn, ſägande: Här är HERrans tempel, här är HERrans tempel, här är HERrans tempel;**

5. **Utan bättrer edart lefwerne och wäſende, att I gören hwarannan rätt;**

6. **Och görer främlingenom, dem**

faderlöſa och enkone intet öfwerwåld; och utgjuter intet oſkyldigt blod i deßo rumme, och följer icke andra gudar efter, till edar egen ſkada;

7. Så will jag ewinnerliga bo när eder i deßo rumme, i landena ſom jag edra fäder gifwit hafwer.

8. **Men nu förlåten I eder på lögn, den intet nyttig är.**

9. Dertill ären I tjufwar, mördare, horkarlar, och menedare, och röken inför Baal, och följen främmande gudar efter, de I intet kännen.

10. **Sedan kommen I då, och gån fram för mig i deßo huſe, det efter mitt Namn nämndt är, och ſägen: Det hafwer ingen nöd med oß,** medan wi ſådana ſtyggelſe görom.

11. **Hållen I då detta hus, ſom efter mitt Namn nämndt är, för ena mördarekulo?** Si, jag ſer det wäl, ſäger HErren.
Eſ. 56: 7. Matth. 21: 13. Marc. 11: 17. Luc. 19: 46.

12. Går bort till mitt rum i Silo, der mitt Namn tillförene bott hafwer, och ſer till, hwad jag der gjort hafwer, för mins folks Iſraels ondſkos ſkull. Joſ. 18: 1. 1 Sam. 4: 4, 11. Pſ. 78: 60.

13. Efter I nu alle ſådana ſtycke bedrifwen, ſäger HErren, och jag eder tidt och ofta predika låter, och I wiljen icke hörat; jag ropar, och I wiljen intet ſwara;
2 Kon. 17: 13, 14. Ordſp. 1: 24, 25.
Eſ. 65: 12. 66: 4. Jer. 18: 11, 12. 25: 4. 26: 5.

14. Så will jag ſammalunda göra med det hus, ſom efter mitt Namn nämndt är, der I eder uppå förlåten, och med det rum, ſom jag edra fäder gifwit hafwer, likaſom jag med Silo gjort hafwer;
2 Chr. 7: 16. Pſ. 132: 13. Jer. 26: 6.

15. Och ſkall kaſta eder bort ifrå mitt anſigte, likaſom jag bortkaſtat hafwer alla edra bröder, alla Ephraims ſäd.

16. Och ſkall du intet bedja för detta folk, ej heller någon klagan eller bön förebära, eller lägga dig ut för dem inför mig; ty jag will intet höra dig. Jer. 11: 14. 14: 11.

17. Ty ſer du icke hwad de göra i Juda ſtäder, och på gatomen i Jeruſalem?

18. Barnen hemta weden, och fäderna göra upp elden, och qwinnorna göra degen, att de ſkola baka himmelens Drottning kakor, och gifwa främmande gudar drickoffer, på det de ſkola förtörna mig; Jer. 44: 17, 18, 19.

19. Men de ſkola icke göra mig der ondt med, ſäger HErren, utan ſig ſjelfwom, och ſkola till ſkam warda.

20. Derföre ſäger HErren HErren: Si, min wrede och min grymhet är utgjuten öfwer detta rum, både öfwer folk och fä, öfwer trän på markene, och öfwer fruktena på jordene; och ſkall brinna, ſå att ingen ſkall kunna ſläckat.

21. Detta ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud: Görer edor bränneoffer och annor offer tillhopa, och äter kött.

22. Ty på den dagen, då jag förde edra fäder utu Egypti land, hafwer jag intet ſagt eller budit dem om bränneoffer och annat offer;
Eſ. 1: 11. Jer. 6: 20. Am. 5: 21.

23. Utan detta böd jag dem, och ſade: Lyder min ord, ſå will jag wara edar Gud, och I ſkolen wara mitt folk; och wandrer på alla de wägar, ſom jag bjuder eder, på det eder ſkall wäl gå.
2 Moſ. 19: 5. 3 Moſ. 26: 12. 5 Moſ. 6: 3

24. Men de wille intet höra, eller böja ſin öron härtill, utan wandrade efter ſitt eget råd, och efter ſin onda hjertas tycko, och gingo tillbaka, och icke framåt. Jer. 16: 12.

25. Ja, ifrå den dagen att jag edra fäder utu Egypti land förde, och intill denna dag, **hafwer jag dagliga ſändt till eder alla mina tjenare Propheterna.** 2 Chr. 36: 15.

26. **Men de wille intet höra, eller böja ſin öron, utan äro halsſtyfwe, och görat än wärre än deras fäder.**

27. Och om du än allt detta ſäger dem, ſå höra de dock intet; ropar du, ſå ſwara de dock intet.

28. Derföre ſäg till dem: Detta är det folk, ſom HErran ſin Gud icke hörer, eller ſig bättra will; den rätta läran är platt borto, och de predika der nu intet mer af.

29. Skär ditt hår af, och kaſta det ifrå dig, och jämra dig klageliga på högomen; ty HERren hafwer förkaſtat och bortdrifwit detta ſlägtet, der han öfwer förtörnad är.

30. Förty Juda barn göra det ondt är för min ögon, ſäger HERren; de ſätta ſina ſtyggelſer uti det hus, ſom efter mitt Namn nämndt är, på det de ſkola orena det;

31. Och bygga de altare Thopheth uti Hinnoms ſons dal, att de ſkola uppbränna deras ſöner och döttrar i eld, **hwilket jag aldrig budit,** eller någor tid i ſinnet fått hafwer. 2 Kon. 23: 10. Jer. 19: 5.

32. Derföre, ſi, den tiden kommer, ſäger HERren, att man intet mer ſkall kalla det Thopheth, och Hinnoms ſons dal, utan dråpodal; och Thopheth ſkall warda fullt med dödas grifter, derföre, att der intet annat rum på färde är. Jer. 19: 6, 11.

33. Och detta folks kroppar ſkola himmelens foglom, och djuromen på jordene, till ſpis warda, och ingen ſkall drifwa dem derifrå. Jer. 31. 20.

34. Och jag ſkall uti Juda ſtäder, och på gatorna i Jeruſalem, borttaga glädjes och fröjds rop, och brudgummes och bruds röſt; ty landet ſkall öde wara. Eſ. 24: 7, 8. Jer. 16: 9. 25: 10. 33: 11. Heſ. 26: 13. Oſ. 2: 11.

8. Capitlet.

Falſk lära, girighet.

På den ſamma tiden, ſäger HERren, ſkall man kaſta Juda Konungars ben, Förſtarnas ben, Preſternas ben, Propheternas ben, borgarenas ben i Jeruſalem, utu deras grifter;

2. Och man ſkall förſkingra dem under ſolene, månan, och allan himmelens här, hwilka de älſkat, och dem tjent, och dem efterföljt, och ſökt, och tillbedit hafwa; de ſkola intet mer upphemtade och begrafne warda, utan wara träck på jordene.

3. Och alle de qwarlefde af deßo ondo folke, på ehwad rum de äro, dit jag dem bortdrifwit hafwer, ſkola heldre wilja wara döde än lefwande, ſäger HERren Zebaoth.

4. Derföre ſäg till dem: Detta ſäger HERren: Hwar är någor, om han faller, den icke gerna ſtår upp igen? Hwar är någor, ſom willo går, den icke gerna kommer uppå rätta wägen igen?

5. Likwäl will ju detta folket i Jeruſalem gå willo, utan återwändo; de ſtå ſå hårdt på den falſka Gudstjenſtene, att de intet wilja låta ſig derifrån afwända.

6. Jag ſer och hörer, att de lära icke rätt; ingen är den ſom ångrar ſina ondſko, och ſäger: Hwad gör jag dock? De löpa alle ſitt lopp, lika ſom en grym häſt i ſtridene.

7. En ſtork under himmelen wet ſin tid; en turturdufwa, trana och ſwala, märka ſin tid, när de igenkomma ſkola; men mitt folk will icke weta HERrans rätt.

8. Huru kunnen J dock ſäga: Wi wete hwad rätt är, och hafwom HERrans lag för oß? Är det dock icke utan lögn, hwad de Skriftlärde gifwa oß före.

9. Derföre måſte ſådane lärare komma på ſkam, förſkräckte och fångne warda; **ty hwad godt kunna de lära, då de HERrans ord förkaſta?**

10. Derföre ſkall jag gifwa deras huſtrur främmandom, och deras åker dem ſom dem förjaga ſkola; ty de fara efter girighet, den ene med den andra, både ſmå och ſtore; och både Preſter och Propheter lära falſka Gudstjenſt; Eſ. 56: 11. Jer. 6: 13.

11. Och tröſta mitt folk uti deras olycko, att de ſkola det ringa akta, och ſäga: Det ſtår wäl till, det ſtår wäl till; och det ſtår dock intet wäl till. Jer. 6: 14. Heſ. 13: 10.

12. Derföre ſkola de komma på ſkam, att de ſådana ſtyggelſe bedrifwa; ändock de wilja oſtämde wara, och wilja intet ſkämma ſig; derföre måſte de falla hwar öfwer annan; och när jag warder dem hemſökandes, ſkola de falla, ſäger HERren. Jer. 3: 3. 6: 15.

13. Jag will ſå afhemta dem, ſäger HERren, att inga drufwor ſkola blifwa qwara på winträt, och ingen fikon på fikonträt; ja löfwen ſkola ock

affalla, och det jag dem gifwit hafwer, det ſkall dem ifråtaget warda.
Eſ. 5: 1. Matth. 21: 19. Luc. 13: 6.

14. Hwar ſkole wi då bo? Ja, förſamler eder då, och låt oß draga in uti de faſta ſtäder, och wänta der efter hjelp; ty HERren, wår Gud, warder oß hjelpandes med en bitter dryck, att wi ſå ſynde emot HERran. Jer. 9: 15. 23: 15.

15. Ja, förlåter eder deruppå, att det ſkall ingen nöd hafwa, ändock intet godt för handene är; och att J ſkolen helade warda, ändock icke annat än ond ſår för handene är. Jer. 14: 19.

16. Man hörer allaredo ifrå Dan gnyn af deras häſtar, och deras hingſtar ſkria, ſå att hela landet bäfwar derföre; och de komma, och ſkola uppfräta landet med allt det deruti är, ſtaden, ſamt med alla de ſom deruti bo. Jer. 4: 15.

17. Ty ſi, jag ſkall ſända ormar och baſiliſker ibland eder, de intet beſworne äro; de ſkola ſtinga eder, ſäger HERren. Pſ. 58: 5, 6.

18. Så ſkall jag hugſwala mig af mine ångeſt och hjertans ſorg.

19. Si, mins folks dotter ſkall ropa ifrå fjerran land: Will nu HERren icke mer wara (Gud) i Zion? Eller ſkall det ingen Konung mer hafwa? Ja, hwi hafwa de ſå förtörnat mig med ſin beläte, och främmande fåfänga Gudstjenſt?

20. Skördetiden är framliden, ſommaren är ſin wäg; och oß är ingen hjelp kommen.

21. Mig ömkar ſwårliga, att mitt folk ſå förderfwadt är; jag grämer mig, och hafwer ganſka ondt.

22. Är då nu ingen ſalwa i Gilead? Eller är der ingen läkare? Hwarföre är då mins folks dotter icke helad? Jer. 46: 11.

9. Capitlet.

Juda laſter ſtraffas.

Ack! det jag watten nog hade i mitt hufwud, och min ögon woro en tårekälla, att jag natt och dag begråta måtte de ſlagna i mitt folk.
Eſ. 22: 4. Jer. 4: 19. 14: 17. Klag. 1: 16. 2: 18.

2. Ack! det jag ett herberge hade i öknene, ſå wille jag öfwergifwa mitt folk, och draga ifrå dem; ty de äro alleſammans horkarlar, och en arg hop.

3. De ſkjuta med ſina tungor alleſammans lögn, och ingen ſanning, och fara allt med wåld i landena, och gå ifrå den ena ondſkone till den andra, och akta mig intet, ſäger HERren.

4. Hwar och en tage ſig wara för ſinom näſta, och tro icke heller ſinom broder; ty en broder undertrycker den andra, och en wän förråder den andra. Jer. 12: 6. Mich. 7: 5, 6. Matth. 10: 36.

5. En wän gäckar den andra, och talar icke ett ſant ord; de winnlägga ſig derom, huru den ene ſkall bedraga den andra, och dem tycker illa wara, att de ännu icke kunna görat wärre.

6. Der är alleſtäds bedrägeri ibland dem, och för bedrägeris ſkull wilja de icke känna mig, ſäger HERren.

7. Derföre ſäger HERren Zebaoth alltſå: Si, jag will ſmälta och probera dem; ty hwad ſkall jag annars göra, medan mitt folk ſå ſtäller ſig?

8. **Deras falſka tungor äro mordſkott; med ſin mun tala de wänliga med ſinom näſta; men i hjertat wakta de efter honom.**
Pſ. 120: 4. 12: 2, 3. 28: 3.

9. Skulle jag nu icke ſådant hemſöka uppå dem, ſäger HERren, och ſkulle min ſjäl icke hämnas öfwer ſådant folk, ſom detta är? Jer. 5: 9.

10. Jag måſte gråta och jämra mig på bergen, och beklaga mig wid de fäbodar i öknene; ty de äro ſå platt förhärjade, att der bor ingen mer, och man hörer der nu intet färop mer; både himmelens foglar och djuren äro alle borto.
Jer. 4: 25, 29. 12: 4.

11. Och jag ſkall göra Jeruſalem till en ſtenhop, och till en drakaboning; och ſkall ödelägga Juda ſtäder, att der ingen inne bo ſkall.
Eſ. 34: 13. Jer. 26: 18. Mich. 3: 12.

12. Ack! att nu någor wis wore, och lade det uppå hjertat, och förkunnade hwad HERrans mun till honom ſäger: **Hwarföre dock landet ſå förderfwadt och härjadt warder,**

likaſom en ödemark, der ingen wiſtas? Pſ. 107: 43.

13. Och HERren ſade: **Derföre, att de öfwergifwa min lag, ſom jag dem föregifwit hafwer, och lyda intet min ord, och lefwa der ej heller efter;**

14. **Utan följa ſins hjertas tycko, och Baalim, ſåſom deras fäder dem lärt hafwa.**

15. Derföre ſäger HERren Zebaoth, Iſraels Gud: Si, jag ſkall ſpiſa detta folket med malört, och gifwa dem galla dricka. Jer. 8: 14. 23: 15. 25: 15.

16. Jag ſkall förſkingra dem ibland Hedningarna, hwilka hwarken de eller deras fäder känna, och ſkall ſända ſwärd efter dem, tilldeß det blifwer ute med dem. 3 Moſ. 26: 33. 5 Moſ. 28: 64.

17. Så ſäger HERren Zebaoth: Skaffer och beſtäller gråterſkor, att de komma; och ſänder efter de ſom det wäl kunna; 2 Chr. 35: 25. Am. 5: 16.

18. Och begråta oß med haſt, att wår ögon måga rinna med tårar, och wår ögnahwarf flyta med watten;

19. Att man må höra en klagogråt i Zion, nämliga alltſå: Ack! huru äre wi ſå platt förſtörde och till ſkam wordne? Wi måſte rymma landet; ty wåra boningar äro nederſlagna.

20. Så hörer nu, I qwinnor, HERrans ord, och edor öron fatte hans muns tal; lärer edra döttrar gråta, och den ena läre den andra klagogråt, nämliga alltſå:

21. Döden är igenom wår fenſter infallen, och uti wår palats kommen, till att dräpa barnen på gatone, och ynglingarna i gränderna.

22. Säg: Så ſäger HERren: Menniſkors kroppar ſkola ligga ſåſom träck på markene, och ſåſom kärfwar efter ſkördomannen, de ingen upptager.

23. Detta ſäger HERren: En wis berömme ſig intet af ſine wishet; en ſtark berömme ſig intet af ſin ſtarkhet; en rik berömme ſig intet af ſin rikedom;

24. **Utan den ſom ſig berömma will, han berömme ſig deraf, att han wet och känner mig, att jag är HERren, ſom gör barmhertighet, rätt och rättfärdighet på jordene; ty ſådant behagar mig,** ſäger HERren. 1 Cor. 1: 31. 2 Cor. 10: 17.

25. Si, den tid kommer, ſäger HERren, att jag hemſöka ſkall alla de omſkorna med de oomſkorna;

26. Nämliga Egypten, Juda, Edom, Ammons barn, Moab, och alla de ſom bo uti de rum i öknene; ty alle Hedningar hafwa oomſkoren förhud; men hela Iſraels hus hafwer oomſkoret hjerta. Jer. 25: 23, 24. 4: 4. Rom. 2: 28, 29.

10. Capitlet.

Icke afgud, utan HERren.

Hörer hwad HERren ſäger till eder, I af Iſraels hus.

2. Detta ſäger HERren: I ſkolen icke lära Hedningarnas ſätt, och ſkolen intet frukta eder för himmelens tecken, ſåſom Hedningarna frukta. 3 Moſ. 18: 3. Eſ. 47: 13.

3. Ty Hedningarnas gudar äro icke utan fåfängelighet; de hugga ett trä i ſkogenom, och mäſtaren gör det till med en yxa; Eſ. 40: 19. 44: 9, 10.

4. Och pryder det med ſilf och guld, och fäſter det wid, med naglar och hamrar, att det icke omkullfalla ſkall.

5. Sådant är nu intet annat, än öfwerdragna ſtodar; de kunna intet tala; ſå måſte man ock bära dem; ty de kunna intet gå. Derföre ſkolen I intet frukta eder för dem; förty de kunna hwarken hjelpa eller ſtjelpa. Pſ. 115: 5. Eſ. 41: 28. 46: 1, 7.

6. Men dig, HERre, är ingen lik; du äſt ſtor, och ditt Namn är ſtort, och du kan det bewiſa med gerningarna. Pſ. 86: 8, 10.

7. Ho ſkulle icke frukta dig, du Hedningarnas Konung? Dig ſkall man ju lyda; ty ibland alla Hedningarnas wiſa, och i all Konungarike, är ingen din like. Jer. 10: 10. Upp. 15: 4.

8. De äro alleſamman dårar och galne; ty ett trä måſte ju wara en platt fåfäng Gudstjenſt. Pſ. 115: 8. Eſ. 41: 29. Hab. 2: 18. Zach. 10: 2.

9. Silfſkifwor förer man till på hafwet; guld ifrån Uphas, af mäſtare och guldſmeder beredt; gult ſilke och

purpur kläder man uppå dem, och äro alltſammans ſlöga mäns werk.

10. Men HERren är en rätt Gud, en lefwandes Gud, en ewig Konung; för hans wrede bäfwar jorden, och Hedningarna kunna icke fördraga hans trug. Nah. 1:5.

11. Så ſäger nu alltſå till dem: **De gudar, ſom himmel och jord icke gjort hafwa, förgånge af jorden, och under himmelen.**

12. Men han hafwer gjort jordena genom ſina kraft, och werldenes krets beredt genom ſina wishet; och utſträckt himmelen genom ſitt förſtånd.
1 Moſ. 1:6. Jer. 51:15.

13. Då han dundrar, ſå är mycket watten under himmelen, och drager upp dimbona ifrå jordenes ända; han gör ljungelden i regnet, och låter wädret komma ifrå hemlig rum.
Pſ. 135:7. Jer. 51:16.

14. Alla menniſkor äro dårar med ſine konſt, och alle guldſmeder ſtå med ſkam med ſin beläte; ty deras beläte äro bedrägeri, och hafwa intet lif.

15. Det är alltſammans ett fåfängt och bedrägeligit werk; de måſte förgås, då de hemſökte warda.
Eſ. 42:17. 44:10. 45:16. Jer. 51:18.

16. Men ſådan är icke han, ſom Jacobs lott är; utan han är den ſom all ting ſkapat hafwer, och Iſrael är hans arfwedel; han heter HERren Zebaoth.

17. Tag din handel bort utu landena, du ſom bor i den faſta (ſtaden).

18. Ty ſå ſäger HERren: Si, jag ſkall i denna reſone bortſlunga landſens inbyggare, och ſå plåga dem, att de det känna ſkola.

19. Ack! min jämmer och hjertans ſorg; men jag tänker, att det är min plåga; jag måſte lida henne.

20. Mitt tjäll är förſtördt, och all min tåg äro ſönder; min barn äro borto, och icke mer för handene; ingen upprättar min hyddo igen, och mitt tjäll ſlår ingen upp igen.

21. Ty herdarna äro till dårar wordne, och fråga intet efter HERran; derföre kunna de ock intet rätt lära, utan förſkingra hjorden. Jer. 8:9.

22. Si, ett rykte kommer, och ett ſtort bäfwande af det landet norrut, att Juda ſtäder ſkola ödeläggas, och till drakaboningar warda.
Jer. 1:14. 9:11.

23. Jag wet, HERre, att menniſkones wäg ſtår icke till henne; och det ſtår i ingens mans magt, huru han wandra eller ſin gång ſtyra ſkall.
Ordſp. 20:24.

24. Näps mig, HERre, dock med måttelighet, och icke uti dine grymhet; på det du icke ſkall platt göra mig till intet. Jer. 30:11. Pſ. 6:2. 38:2.

25. Men gjut dina wrede ut öfwer Hedningarna ſom intet känna dig, och öfwer de ſlägte ſom intet åkalla ditt Namn; ty de hafwa uppfrätit och uppſwulgit Jacob; de hafwa gjort en ända med honom, och hans boning förödt. Pſ. 79:6, 7. Eſ. 64:10.

11. Capitlet.

Förbund brytes. Jeremia fara.

Detta är det ord ſom till Jeremia ſkedde af HERranom, ſom ſade:

2. Hörer detta förbunds ord, att I mågen ſäga dem till Juda och Jeruſalems inbyggare;
5 Moſ. 27:26. Gal. 3:10.

3. Och ſäg till dem: Så ſäger HERren Iſraels Gud: Förbannad ware den ſom icke lyder detta förbunds ord,

4. Som jag edra fäder böd på den dag jag dem utur Egypti land förde, utu jernugnen, och ſade: Hörer mina röſt, och görer ſom jag eder budit hafwer; ſå ſkolen I wara mitt folk, och jag will wara edar Gud; 5 Moſ. 4:20.
1 Kon. 8:51. 2 Moſ. 19:5. 5 Moſ. 29:13.

5. På det jag må hålla den ed, ſom jag edra fäder ſworit hafwer, till att gifwa dem ett land, der mjölk och hannog uti flyter, ſåſom det i denna dag för ögon är. Jag ſwarade, och ſade: Ja, HERre, det ſke alltſå.
1 Moſ. 15:7. 26:3. 28:4.

6. Och HERren ſade till mig: Predika alla deßa orden uti Juda ſtäder, och uppå gatorna i Jeruſalem, och ſäg: Hörer detta förbunds ord, och görer derefter.

7. Ty jag hafwer betygat edra fäder, ifrå den dagen jag dem utur Egypti land förde, intill denna dag, och betygade ſtädſe, och ſade: Hörer mina röſt.

8. Men de hörde intet, och böjde ej heller ſin öron härtill, utan hwar och en gick efter ſins onda hjertas tycko; derföre will jag ock öfwer dem gå låta all detta förbunds ord, det jag dem böd att de göra ſkulle, och de dock derefter icke gjort hafwa.

9. HErren ſade till mig: Jag wet wäl, huru de i Juda och Jeruſalem gadda ſig tillhopa.

10. De wända ſig till ſina förfäders ſynder, hwilke min ord ej heller höra wille, utan följde ockſå andra gudar efter, och tjente dem; alltſå hafwer Iſraels hus och Juda hus nu (allſtädes) brutit mitt förbund, det jag med deras fäder gjort hafwer. Jer. 9: 13.

11. Derföre, ſi, ſäger HErren: Jag will låta en olycko gå öfwer dem, den de icke undkomma ſkola; och när de ropa till mig, ſå will jag intet höra dem. Pſ. 18: 42. Ordſp. 1: 28. Eſ. 1: 15. Jer. 14: 12. Heſ. 8: 18. Mich. 3: 4.

12. Så låt då Juda ſtäder och Jeruſalems inbyggare gå bort, och ropa till de gudar, hwilkom de rökt hafwa; men de ſkola intet hjelpa dem i deras nöd. 5 Moſ. 32: 37, 38.

13. Ty ſå många ſtäder, ſå många gudar hafwer du, Juda, och ſå många gator ſom i Jeruſalem äro, ſå mång blygdealtare hafwen I uppſatt, till att röka för Baal. Jer. 2: 28.

14. Så bed nu du intet för detta folk, och haf ingen åkallan eller bön för dem; ty jag will intet höra dem, när de ropa till mig i ſine nöd. Jer. 7: 16. 14: 11.

15. Hwad hafwa mine wänner till att ſkaffa i mitt hus? **De bedrifwa alla falſkhet, och mena det heliga köttet ſkall taga det bort af dem;** och när de illa göra, ſå äro de glade deröfwer.

16. HErren kallade dig ett grönt, ſkönt, fruktſamt oljoträ; men nu hafwer han, med ett ſtort mordſkri, upptändt en eld deromkring, ſå att deß qwiſtar måſte förderfwade warda.

17. Ty HErren Zebaoth, ſom dig planterat hafwer, hafwer lofwat dig ondt, för Iſraels hus, och Juda hus ondſkos ſkull, den de bedrifwa, ſå att de förtörna mig, i det de röka för Baal.

18. HErren hafwer mig det uppenbarat, ſå att jag det wet; och wiſte mig hwad de hafwa för händer;

19. Nämliga att de wilja ſlagta mig, likaſom ett armt får; ty jag wißte icke, att de emot mig rådſlagit hade, och ſagt: Låt oß förderfwa trät med ſine frukt, och utrota honom utur de lefwandes land, att på hans namn ſkall aldrig mer tänkt warda.

20. **Men du, HErre Zebaoth, du rättwiſe domare, du ſom pröfwar njurar och hjerta, låt mig ſe dina hämnd öfwer dem; ty jag hafwer befallt dig mina ſak.** 1 Sam. 16: 7. Pſ. 7: 10. Jer. 17: 10. 20: 12. Upp. 2: 23.

21. Derföre ſäger HErren alltſå emot dem i Anathoth, hwilke efter ditt lif ſtå, och ſäga: Spå oß intet i HErrans Namn, om du annars icke dö will af wåra händer.

22. Derföre ſäger HErren Zebaoth alltſå: Si, jag will hemſöka dem; deras unge män ſkola med ſwärd dräpne warda, och deras ſöner och döttrar af hunger dö;

23. Så att intet af dem ſkall qwart blifwa; ty jag ſkall låta en olycko gå öfwer dem i Anathoth, på det året då de ſkola hemſökte warda.

12. Capitlet.

Ondas lycka ſnart ändad.

HErre, om jag än med dig wille till rätta gå, ſå behåller du dock rätten; likwäl måſte jag tala med dig om rätten: **Hwi går dem ogudaktigom ſå wäl, och de föraktare hafwa allahanda nog?** Job 21: 7. Pſ. 73: 3. Hab. 1: 13. Mal. 3: 15.

2. Du planterar dem, att de rota ſig, och wäxa, och bära frukt; du låter dem mycket tala om dig, och du näpſer dem intet.

3. Men mig, HErre, känner du, och ſer mig, och pröfwar mitt hjerta för dig; men dem låter du gå fri,

likaſom får, **att de ſkola ſlagtade warda; och ſkonar dem, på det de ſkola dräpne warda.**

4. Huru länge ſkall dock landet ſtå ſå jämmerliga, och gräſet på markene alleſtäds borttorkas för inbyggarenas ondſkos ſkull; att både djur och foglar der intet mer äro? Ty de ſäga: Ja, han wet mycket huru oß gå ſkall.

Eſ. 21:6. Jer. 4:25. 7:20. 9:10.

5. Om de göra dig plats, ſom till fot gå, huru will dig gå, då du med reſenärer löpa ſkall? Och om du ſöker efter ſäkerhet uti de lande der frid är, hwad will då med dig warda wid den högmodiga Jordanen?

Jer. 49:19. 50:44.

6. Ty dine bröder, och dins faders hus förakta dig ock, och ropa Jadut öfwer dig; derföre tro du dem intet, om de än tala wänliga med dig.

Jer. 15:10. 9:4.

7. Derföre hafwer jag måſt öfwergifwa mitt hus, och fly mitt arf, och gifwa mina älſkeliga ſjäl uti fiendahand.

8. Mitt arf är mig wordet ſåſom ett lejon i ſkogenom, och ryter emot mig; derföre är jag thy harmſe worden.

9. Mitt arf är ſåſom en ſpräklot fogel, om hwilken foglarna förſamla ſig: Upp, och förſamler eder, all djur på markene; kommer och äter.

10. Månge herdar hafwa förderfwat min wingård, och förtrampat min åker; de hafwa gjort min ſköna åker till en öken; de hafwa gjort honom öde.

11. Jag ſer allaredo, huru jämmerliga han förödd är; ja, hela landet är öde; men ingen will läggat uppå hjertat.

12. Ty de förderfware komma öfwer alla högar i öknene, och HERrans frätande ſwärd ifrå den ena landſens ända intill den andra; och intet kött ſkall frid hafwa.

13. De ſå hwete, men tiſtel ſkola de uppſkära; de göra ſig omak nog, men de ſkola intet nyttjat; de ſkola icke glädjas af ſinom årswäxt, för HERrans grymma wredes ſkull.

3 Moſ. 26:16. 5 Moſ. 28:38. Mich. 6:15. Hagg. 1:6.

14. Detta ſäger HERren, emot alla mina onda grannar, ſom antaſta den arfwedel ſom jag mino folke Iſrael utſkift hafwer: Si, jag ſkall rycka dem utu deras land, och taga Juda hus midt ut ifrå dem.

15. Och när jag hafwer uttagit dem, ſkall jag åter förbarma mig öfwer dem, och ſkall låta hwar och en komma till ſin arfwedel, och till ſitt land igen.

16. **Och det ſkall ſke, om de lära af mitt folk, att de ſwärja wid mitt Namn: Så wißt ſom HERren lefwer; lika ſom de tillförene hafwa lärt mitt folk ſwärja wid Baal, ſå ſkola de uppbyggas ibland mitt folk.** Eſ. 19:18.

17. Men om de icke höra wilja, ſå ſkall jag det folket utrycka, och förgöra det, ſäger HERren.

13. Capitlet.

Jeremia gördel, hot, klagan.

Detta ſäger HERren till mig: Gack bort, och köp dig en linnen gjording, och gjorda dina länder dermed, och gör honom icke wåtan.

2. Och jag köpte en gjording, efter HERrans befallning, och band honom kringom mina länder.

3. Så ſkedde HERrans ord annan gången till mig, och ſade:

4. Tag den gjordingen, ſom du köpt, och om dina länder bundit hafwer, och ſtatt upp, och gack bort till Phrath, och göm honom der uti ena ſtenklyfto.

5. Jag gick åſtad, och gömde honom inwid Phrath, ſom HERren mig budit hade.

6. Men en lång tid derefter ſade HERren till mig: Statt upp, och gack bort till Phrath, och tag den gjordingen igen, ſom jag bad dig der bortgömma.

7. Jag gick bort till Phrath, och grof honom upp, och tog gjordingen af det rum, der jag honom lagt hade; och ſi, gjordingen war förderfwad, ſå att han intet mer dogde.

8. Då ſkedde HERrans ord till mig, och ſade:

9. Detta ſäger HERren: Lika ſå

ſkall jag förderfwa den ſtora högfärden i Juda och Jeruſalem.

10. Det onda folket, ſom min ord icke höra wilja, utan gå efter ſin hjertas tycko, och följa andra gudar, till att tjena och tillbedja dem, de ſkola warda lika ſom gjordingen, den intet mer doger.

11. Ty lika ſom en man binder gjordingen om ſina länder, alltſå hafwer jag, ſäger HERren, omgjordat mig hela Iſraels hus, och hela Juda hus, att de ſkulle wara mitt folk, till ett namn, lof och äro; men de wille icke höra.

12. Så ſäg dem nu detta ordet: Detta ſäger HERren Iſraels Gud: Alle läglar ſkola med win fyllde warda; ſå ſkola de ſäga till dig: Ho wet det icke, att man ſkall fylla läglarna med win?

13. Så ſäg till dem: Detta ſäger HERren: Si, jag ſkall fylla alla de ſom i detta land bo; Konungarna, ſom på Davids ſtol ſitta, Preſterna och Propheterna, och alla Jeruſalems inbyggare, ſå att de druckne warda;

14. Och ſkall förſtrö dem, den ena med den andra, fäderna ſamt med barnen, ſäger HERren; och ſkall hwarken ſkona eller öfwerſe, eller barmhertig wara öfwer deras förderf.

15. **Så hörer nu, och märker till, och trotſer icke; ty HERren hafwer det ſagt.**

16. **Gifwer HERranom edrom Gudi ärona, förr än det mörkt warder, och förr än edre fötter ſtöta ſig på de mörka berg**; ſå att I wänten efter ljuſet, och han ſkall dock görat allt till mörker och ſkugga;
Pſ. 44: 20. Eſ. 8: 22. 59: 9.

17. Men wiljen I detta icke höra, ſå måſte dock min ſjäl hemliga gråta öfwer ſådana ſtolthet; min ögon måſte med tårar flyta, att HERrans hjord fången warder. Klag. 1: 2, 16. 2: 18.

18. Säg Konungenom och Drottningene: Sätter eder neder; ty härlighetenes krona är eder af hufwudet fallen. Jer. 36: 30.

19. De ſtäder ſöderut äro tillſlutne, och ingen är ſom dem upplåter; hela Juda är allſamman bortförd.

20. Upplyfter edor ögon, och ſer huru de nordanefter komma; hwar är nu hjorden, ſom dig befallen war, din härliga hjord?

21. Hwad will du ſäga, då han dig ſå hemſökandes warder? Ty du hafwer ſå want dem emot dig, att de Förſtar och höfdingar wara wilja; hwad gäller, dig warder ångeſt uppåkommandes, lika ſom ene qwinno i barnsnöd. Jer. 6: 24.

22. Och om du i dino hjerta ſäga wille: Hwarföre wederfars mig dock ſådant? för dina många mißgerningars ſkull är din blygd upptäckt, och din ben blottad.
Jer. 5: 19. 16: 10, 11. Eſ. 47: 2, 3.

23. **Kan ock en Ethioper förwandla ſina hud, eller en parde ſina fläckar? Så kunnen I ock något godt göra, efter I ondt wane ären.**

24. Derföre will jag förſkingra dem likaſom ſtrå, det för wädrena uti öknene drifwet warder.

25 Det ſkall wara din lön och din del, ſom jag dig tillmätit hafwer, ſäger HERren; derföre, att du mig förgätit hafwer, och förtröſte uppå lögn.

26. Så will jag ock högt upptäcka dina blygd, att man dina ſkam wäl ſe ſkall.

27. Förty jag hafwer ſett ditt horeri, dina kättjo, ditt oförſkämda boleri; ja, din ſtyggelſe både på högom och på åkrom; we dig, Jeruſalem; när will du dock någon tid renad warda? Jer. 5: 8. Heſ. 22: 11.

14. Capitlet.

Juda hunger. Jeremia förbön.

Detta är det ord, ſom HERren till Jeremia ſade, om den dyra tiden:

2. Juda ligger jämmerliga, hans portar ſtå i en ömkelig måtto; det ſtår klageliga till i landena, och i Jeruſalem är ett ſtort rop. Jer. 12: 4.

3. De ſtore ſända de ſmå efter watten; men då de komma till brunnen, ſå finna de intet watten, och bära ſina

käril

käril tom hem igen; de gå ſorgſe och bedröfwade, och omſwepa ſin hufwud;

4. Derföre, att jorden refnar, efter intet regnar på jordena; åkermännerna gå ſorgſe, och omſwepa ſin hufwud.

5. Ty ock hinderna, ſom på markena kalfwa, öfwergifwa ſina kalfwar, efter intet gräs wäxer.

6. Wildåſnarna ſtå på bergen, och lukta efter wädret, lika ſom drakar, och förſmäkta, efter ingen ört wäxer.

7. **Ack! HERre, wåra mißgerningar hafwa det ju förtjent; men hjelp dock för ditt Namns ſkull; ty wår ohörighet är ſtor, der wi emot dig med ſyndat hafwe.**

8. **Du äſt Iſraels tröſt, och hans nödhjelpare; hwi ſkickar du dig, lika ſom du wore främmande i landena, och ſåſom en gäſt, den icke mer än ena natt derinne ligger?**

9. **Hwi hafwer du dig ſåſom en hjelte, ſom förtwiflad är; och ſom en kämpe, den intet hjelpa kan? Du äſt ju dock ibland oß, HERre, och wi nämnes efter ditt Namn; öfwergif oß icke.**

10. Så ſäger HERren om detta folket: De löpa gerna hit och dit, och blifwa icke gerna hemma; derföre hafwer HERren ingen wilja till dem; utan han tänker nu uppå deras mißgerningar, och will hemſöka deras ſynder. Oſ. 8: 13. 9: 9.

11. Och HERren ſade till mig: Du ſkall intet bedja för detta folk om nåde. Jer. 7: 16. 11: 14.

12. **Ty om de än faſtade, ſå will jag dock intet höra deras bön;** och om de än hade bränneoffer och ſpisoffer fram, ſå behaga de mig dock intet; **utan jag will göra en ända uppå dem med ſwärd, hunger och peſtilentie.** Ordſp. 1: 28.
Eſ. 1: 15. Jer. 11: 11. Heſ. 8: 18. Mich. 3: 4.

13. Då ſade jag: Ack! HERre HERre! Si, Propheterna ſäga dem: I ſkolen intet ſwärd ſe, och ingen dyr tid få när eder; men jag ſkall gifwa eder en god frid i detta rummet. Jer. 5: 12.

14. Och HERren ſade till mig: Propheterna ſpå lögn i mitt Namn; jag hafwer intet ſändt dem, och intet befallt dem, och intet talat med dem; de predika eder falſka ſyner, ſpådom, afguderi, och ſins hjertans bedrägeri. Jer. 23: 21. 27: 14. 29: 8, 9.

15. Derföre ſäger HERren om de Propheter, ſom i mitt Namn prophetera, ändock jag dem intet ſändt hafwer, och de likwäl predika, att intet ſwärd eller dyr tid ſkall komma i detta land: Sådana Propheter ſkola dö genom ſwärd och hunger.

16. Och folket, hwilko de prophetera, ſkola af ſwärd och hunger ligga här och der på gatomen i Jeruſalem, att ingen ſkall begrafwa dem; ſammalunda ock deras huſtrur, ſöner och döttrar; och jag ſkall gjuta deras ondſko uppå dem.

17. Och du ſkall ſäga till dem detta ordet: Min ögon flyta med tårar dag och natt, och wända intet åter; ty jungfrun, mins folks dotter, är grufweliga plågad, och jämmerliga ſlagen. Jer. 9: 1. 13: 17. Klag. 1: 2, 16. 2: 18.

18. Går jag ut på markena, ſi, ſå ligga der de ſlagne med ſwärd; kommer jag in uti ſtaden, ſå ligga der de förſmäktade af hunger; ty ock Propheterna och Preſterna måſte bortdraga uti ett land, det de intet känna.

19. Hafwer du då förkaſtat Juda? Eller hafwer din ſjäl en wämjelſe till Zion? Hwi hafwer du ſå ſlagit oß, att oß ingen hela kan? Wi hoppades, att det ſkulle frid warda, men här kommer intet godt; wi hoppades, att wi ſkulle helade warda, och ſi, här är nu mera wedermöda. Jer. 8: 15.

20. **HERre, wi kännom wårt ogudaktiga wäſende, och wåra fäders mißgerningar; ty wi hafwe ſyndat emot dig.** Pſ. 106: 6. Dan. 9: 8.

21. **Men, för ditt Namns ſkull, låt oß icke ſkämde warda; låt dine härlighets ſäte icke begabbadt warda; kom dock ihåg, och låt icke ditt förbund med oß återwända.**
Jer. 3: 17. Matth. 5: 35.

22. **Det är dock ingen ibland Hedningarnas afgudar, ſom regn gifwa kan; himmelen kan ock icke regna. Du äſt ju HERren wår**

Gud, uppå hwilken wi hoppes; ty du kan alltſammans detta göra.
Pſ. 135: 7. 147: 8.

15. Capitlet.

Jeremia bön. HErrans ſwar.

Och HErren ſade till mig: Det än Moſe och Samuel före mig ſtode, ſå hafwer jag dock intet hjerta till detta folket; drif dem bort ifrå mig, och låt dem fara.
2 Moſ. 32: 11. 1 Sam. 7: 9. Heſ. 14: 14, 16.

2. Och om de ſäga till dig: Hwart ſkole wi? ſå ſäg nu till dem: Detta ſäger HErren: Hwem döden drabbar, uppå honom drabbe han; hwem ſwärdet drabbar, uppå honom drabbe det; hwem hungren drabbar, uppå honom drabbe han; hwem fängelſe drabbar, uppå honom drabbe det.
Zach. 11: 9. Jer. 34: 11. Heſ. 11: 9.

3. Ty jag will hemſöka dem med fyrahanda plågor, ſäger HErren; med ſwärd, att de ſkola ſlagne warda; med hundar, ſom dem bortſläpa ſkola; med himmelens foglar, och med djuren på jordene, att de ſkola uppätne warda, och förgås.
3 Moſ. 26: 16.

4. Och jag ſkall låta drifwa dem hit och dit, i all rike på jordene, för Manaſſe ſkull, Jehiſkia ſons, Juda Konungs, för det han i Jeruſalem bedrifwit hafwer. 5 Moſ. 28: 25. Jer. 24: 9.
2 Kon. 21: 11. 23: 26. 24: 23. 2 Chr. 33: 9.

5. Ho will då förbarma ſig öfwer dig, Jeruſalem? Ho will då medlidande med dig hafwa? Ho ſkall då gå bort och förwärfwa dig frid?

6. Du hafwer öfwergifwit mig, ſäger HErren, och äſt affällig worden ifrå mig; derföre hafwer jag uträckt mina hand emot dig, att jag ſkall förderfwa dig; mig ledes wid att förbarma mig.

7. Jag ſkall kaſta dem med en kaſtoſkofwel bort utu landet; och mitt folk, ſom ſig icke ifrå ſitt wäſende omwända wilja, dem ſkall jag alleſamman faderlöſa göra och förderfwa.

8. Mig ſkola ibland dem flera enkor warda, än ſanden i hafwet är; jag ſkall låta komma öfwer de unga mäns moder en uppenbara förderfware; och dermed låta öfwerfalla ſtaden haſteliga och oförſeendes;

9. Så att den ſom ſju barn hafwer, hon ſkall elända warda, och af hjertat ſucka; ty deras ſol ſkall bittida på dagenom nedergå, att deras berömmelſe och glädje ſkall en ända hafwa, och de ſom qware blifwa, ſkall jag gifwa uti ſwärd för deras fiendar, ſäger HErren. Am. 8: 9.

10. Ack! min moder, att du mig födt hafwer, öfwer hwilken hwar man Jadut ropar i hela landena; hafwer jag dock uppå ocker hwarken lånt eller tagit; likwäl bannar mig hwar man.
Job 3: 1, ꝛc. Jer. 20: 15. 12: 6.

11. HErren ſade: Nu wäl, jag ſkall ſomliga af eder igen behålla; ty det ſkall åter wäl gå, och jag ſkall komma eder till hjelp i nöd och ångeſt, ibland fienderna.

12. Menar du, att icke någorſtädes något jern är, ſom kan ſönderſlå det jern och koppar nordanefter?

13. Men jag ſkall tillförene gifwa edart gods och ägodelar till ſköfwels, ſå att J ſkolen få der intet före, och det för alla edra ſynders ſkull, ſom J uti alla edra gränſor bedrifwit hafwen; Jer. 17: 3.

14. Och ſkall låta eder komma bort till edra fiendar, uti ett land det J intet kännen; ty elden i mine wrede är öfwer eder uppågången.
5 Moſ. 32: 22.

15. Ack! HErre, du wetſt det, kom oß ihåg, och låt dig om oß wårda, och hämnas oß uppå wåra förföljare. Anamma oß, och fördröj icke dina wrede öfwer dem; ty du wetſt, att wi för dina ſkull förſmädde warde.

16. Emedan håller oß ditt ord uppe, då wi det få; och det ſamma ditt ord är wår hjertas fröjd och tröſt; ty wi äre ju nämnde efter ditt Namn, HErre Gud Zebaoth.

17. Wi gifwe oß icke i ſällſkap till de begabbare, eller fröjdom oß med dem; utan blifwe enſamme, för dine hands fruktans ſkull; ty du wredgas ſwårliga öfwer oß. Pſ. 1: 1.

18. Hwi warar då wår wedermöda ſå länge, och wår ſår äro ſå ganſka ond, att dem ingen hela kan? Du äſt oß worden lika ſom en källa, den intet mer rinna will. Jer. 30: 15.

19. Derföre ſäger HErren alltſå: Om du håller dig intill mig, ſå will jag hålla mig till dig, och du ſkall blifwa min Predikare; och om du lärer de fromma ſkilja ſig ifrå de onda, ſå ſkall du wara min lärare, och förr än du ſkulle falla intill dem, ſkola de falla till dig.

20. Ty jag hafwer gjort dig till en faſt kopparmur emot detta folket; om de emot dig ſtrida, ſå ſkola de dock intet förmå emot dig; ty jag är när dig, till att hjelpa dig och frälſa dig, ſäger HErren; Jer. 1: 18. 6: 27. 20: 11.

21. Och ſkall frälſa dig utu de högmodigas hand, och förloßa dig utu de tyranners hand.

16. Capitlet.

Juda fängelſe, förloßning.

Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du ſkall ingen huſtru taga dig, eller föda några ſöner eller döttrar i deßo rumme.

3. Ty ſå ſäger HErren om de ſöner och döttrar, ſom i detta rummet födde warda, och om mödrarna ſom dem föda, och om deras fäder ſom dem föda i deßo lande:

4. De ſkola dö af krankheter, och hwarken begråtne eller begrafne warda; utan ſkola till träck warda på markene; dertill ſkola de ock genom ſwärd och hunger förgås, och deras kroppar ſkola foglom under himmelen och djurom på markene till ſpis warda. Jer. 25: 33. 15: 2. 7: 33. 34: 20.

5. Ty ſå ſäger HErren: Du ſkall icke gå till begängelſe, och ſkall ej heller någorſtäds gå till begråtning, eller medlidande öfwer dem hafwa; ty jag hafwer tagit min frid ifrå deßo folke, ſäger HErren, ſamt med mine nåd och barmhertighet;

6. Att både ſtore och ſmå ſkola dö i deßo lande, och intet begrafne, eller begråtne warda; och ingen ſkall rifwa ſig, eller raka ſitt hår öfwer dem. 3 Moſ. 19: 28. 5 Moſ. 14: 1.

7. Och man ſkall ej heller utſkifta bröd i den begråtning, till att hugſwala dem öfwer liket; och ej heller gifwa dem dricka af tröſtebägarenom öfwer fader och moder. Heſ. 24: 17, 22. Eſ. 24: 7.

8. Derföre ſkall du intet gå in uti något dryckohus, till att ſitta när dem; eller till att äta, eller till att dricka.

9. Ty ſå ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud: Si, jag ſkall borttaga af deßo rummena för edor ögon, och medan I än lefwen, fröjds och glädjes röſt, brudgummes och bruds röſt. Jer. 7: 34. Heſ. 26: 13.

10. Och när du allt detta deßo folkena ſagt hafwer, och de ſäga till dig: Hwi talar HErren öfwer oß alla denna ſtora olyckona? Hwilken är den mißgerning eller ſynd, der wi med emot HErran wår Gud ſyndat hafwe? Jer. 5: 19. 13: 22.

11. Så ſkall du ſäga dem: **Derföre att edre fäder, ſäger HErren, hafwa öfwergifwit mig, och följt andra gudar,** tjent dem, och tillbedit dem; men mig hafwa de förlåtit, och intet hållit min lag;

12. **Och I ännu wärre gören, än edre fäder; ty ſi, hwar och en lefwer efter ſins ondas hjertas tycko, på det han icke ſkall lyda mig.** Jer. 7: 26.

13. Derföre ſkall jag drifwa eder utu detta landet, in uti ett land der hwarken I eller edre fäder af weten; der ſkolen I tjena andra gudar, dag och natt; och der ſkall jag ingen nåde bewiſa eder. 5 Moſ. 4: 27. 28: 64.

14. Derföre, ſi, den tiden kommer, ſäger HErren, att man intet mer ſkall ſäga: Så ſant ſom HErren lefwer, ſom Iſraels barn utur Egypti land fört hafwer; Jer. 23: 7, 8.

15. Utan, ſå ſant ſom HErren lefwer, ſom Iſraels barn fört hafwer utu nordlanden, och utur all land, dit han dem utdrifwit hafwer; ty jag ſkall låta dem igenkomma uti det land, ſom jag deras fäder gifwit hafwer.

16. **Si, jag ſkall utſända många fiſkare, ſäger HErren, de ſkola fiſka dem; och derefter ſkall jag utſända många jägare, de ſkola fånga dem på all berg, på alla högar, och i alla ſtenklyftor.**

17. Ty min ögon ſe uppå alla deras wägar, att de icke ſkola kunna gömma ſig för mig; och deras mißgerning är för min ögon oförbold.
Job 34: 21. Ordſp. 5: 21. Jer. 32: 19.

18. Men tillförene ſkall jag dubbelt betala deras mißgerning och ſynd; derföre att de hafwa orenat mitt land med deras afguderis lik, och gjort mitt land fullt med ſin ſtyggelſe. Jer. 2: 7.

19. **HErre, du äſt min ſtarkhet och kraft, och min tillflykt uti nödene. Hedningarna ſkola komma till dig af werldenes ändar, och ſäga: Wåre fäder hafwa haft falſka och fåfänga gudar, ſom intet hjelpa kunna.**

20. **Huru kan en menniſka göra dem till gudar, ſom inge gudar äro?** Jer. 2: 11.

21. **Derföre ſi, nu will jag lära dem, och göra dem mina hand och mitt wälde kunnigt, att de ſkola förnimma att jag heter HErren.**

17. Capitlet.

Rätt förtröſtan. Sabbathsbrott.

Juda ſynd är med jernſtyl och med ſkarp diamant ſkrifwen, och uti deras hjertas taflor grafwen, och uppå hornen af deras altare;

2. Att deras barn ſkola ihågkomma de ſamma altare och lundar, wid de gröna trä, på de höga berg.

3. Men jag ſkall gifwa dina höjder till ſköfwels, både på berg och ſlätter, ſamt med dina håfwor, och alla dina ägodelar, för ſyndernas ſkull, i alla dina gränſor bedrefna.

4. Och du ſkall warda utdrifwen utu ditt arf, ſom jag dig gifwit hafwer, och jag ſkall göra dig till dina fienders träl, uti ett land, det du intet känner; ty I hafwen upptändt mine wredes eld, den ewinnerliga brinna ſkall. Jer. 15: 14.

5. Detta ſäger HErren: **Förbannad är den man ſom förlåter ſig uppå menniſko, och ſätter kött ſig till arm, och wiker med ſitt hjerta ifrå HErranom.**

6. Han ſkall warda ſåſom ljung i öknene, och ſkall intet få ſe den tillkommande tröſtena; utan ſkall blifwa uti det torra i öknene, uti en ofruktſam och öde mark. Jer. 48: 6.

7. **Men wälſignad är den man, ſom förlåter ſig uppå HErran, och HErren hans tröſt är.**
Pſ. 2: 12. 34: 9. Ordſp. 16: 20.

8. Han är lika ſom ett trä, det wid watten planteradt och wid en bäck berotadt är; ty om än en hette kommer, ſå fruktar det ſig dock intet, utan deß löf blifwa grön; och ſörjer intet, när ett torrt år kommer, men det bär frukt utan upphåll. Pſ. 1: 3.

9. **Ett argt, illfundigt ting öfwer all ting är hjertat; ho kan utranſakat?**

10. **Jag HErren kan utranſaka hjertat, och pröfwa njurarna, och gifwer hwarjom och enom efter hans wägar, och efter hans gerningars frukt.** 1 Sam. 16: 7.
Pſ. 7: 10. Jer. 11: 20. 20: 12. Upp. 2: 23.

11. Ty lika ſom en fogel, ſom lägger ſig uppå ägg, och utkläcker dem icke, alltſå är den ſom orätt gods förſamlar; ty han måſte derifrå, då han det aldraminſt tänker; och måſte dock på ſiſtone hafwa ſpott dertill.

12. Men wår helgedoms rum, nämliga Guds härlighets ſäte, är alltid faſt blifwet.

13. **Ty, HErre, du äſt Iſraels hopp; alle de ſom dig förlåta, måſte till ſkam warda, och de affällige måſte på jordene ſkrefne warda; ty de öfwergifwa HErran, ſom är en lefwandes wattens källa.**
Jer. 2: 13. Joh. 4: 14.

14. Hela du mig, HErre, ſå warder jag hel; hjelp du mig, ſå är mig hulpet; ty du äſt min berömmelſe.

15. Si, de ſäga till mig: Hwar är då HErrans ord? Käre, låt kommat.
Eſ. 5: 19. 2 Petr. 3: 4.

16. Men jag hafwer fördenſkull icke flytt ifrå dig, min herde; ſå haf-

wer jag ock intet begärat menniſkors ros, det wetſt du; hwad jag predikat hafwer, det är rätt inför dig. 1 Cor. 4: 3.

17. War icke du mig förſkräckelig, min tröſt i nödene.

18. Låt dem till ſkam komma, ſom mig förfölja, och icke mig; låt dem förſkräckas, och icke mig; låt olyckones dag öfwer dem gå, och ſönderſlå dem dubbelt. Pſ. 35: 4. 40: 15.

19. Så ſäger HErren till mig: Gack, och ſtatt i folkens port, der Juda Konungar ut och in gå, och i alla portar i Jeruſalem;

20. Och ſäg till dem: Hörer HErrans ord, I Juda Konungar, och hele Juda, och alle Jeruſalems inbyggare, ſom igenom denna porten ingån.

21. Detta ſäger HErren: Wakter eder, och bärer ingen bördo om Sabbathsdagen, genom portarna, in i Jeruſalem; Neh. 13: 19.

22. Och förer ingen klef på Sabbathsdagen utur edor hus, och görer intet arbete; utan helger Sabbathsdagen, ſåſom jag edra fäder budit hafwer. 2 Moſ. 20: 8. 23: 12. 31: 13.

23. Men de höra intet, och böja intet ſin öron, utan blifwa halsſtyfwe, på det de ju icke ſkola höra, eller ock låta ſäga ſig.

24. Om I hören mig, ſäger HErren, ſå att I ingen bördo bären om Sabbathsdagen igenom denna ſtadsporten, utan helgen honom, och gören intet arbete på dem dagenom;

25. Så ſkola ock igenom denna ſtadsporten ut och in gå Konungar och Förſtar, ſom på Davids ſtol ſitta, och rida, och fara både med wagn och häſtar, de och deras Förſtar, ſamt med alla de ſom i Juda och Jeruſalem bo; och denna ſtaden ſkall ewinnerliga beſutten warda; Jer. 22: 4.

26. Och ſkola komma utaf Juda ſtäder, och de omkring Jeruſalem ligga, och utaf BenJamins land, af dalom och bergom, och ſunnanefter, de der framföra ſkola bränneoffer, offer, ſpisoffer, och tackoffer, till HErrans hus. Jer. 32: 44. 33: 13.

27. Men om I icke hören mig, ſå att I helgen Sabbathsdagen, och ingen bördo bären in genom de portar i Jeruſalem på Sabbathsdagenom, ſkall jag upptända en eld i deß portar, den huſen i Jeruſalem förtära ſkall, och intet utſläckt warda.

18. Capitlet.

Sann bot. Obotfärdighet.

Detta är det ord, ſom ſkedde af HErranom till Jeremia, och ſade:

2. Statt upp, och gack ned uti krukomakarens hus; der will jag låta dig höra min ord.

3. Och jag gick ned i krukomakarens hus, och ſi, han arbetade på ſkifwone.

4. Och krukan, ſom han utaf lerena gjorde, gick honom ſönder i händerna; då gjorde han åter ena andra kruko, ſåſom honom täcktes.

5. Då ſkedde HErrans ord till mig, och ſade:

6. Kan jag ock icke ſkicka mig, ſåſom denne krukomakaren, med eder af Iſraels huſe, ſäger HErren? Si, **ſåſom leret är i krukomakarens hand, ſå ären ock I af Iſraels hus i mine hand.** Eſ. 45: 9. Rom. 9: 21.

7. **Haſteliga talar jag emot ett folk och rike, att jag det utrota, förhärja och förderfwa will;** Jer. 1: 10.

8. **Men om det omwänder ſig ifrå ſine ondſko, den jag emot talar, ſå ſkall jag ock låta mig ångra det onda, ſom jag tänkte göra dem.** Heſ. 18: 21. 33: 11. Jon. 3: 10.

9. Och haſteliga talar jag om ett folk och rike, att jag det uppbygga och plantera will;

10. Men gör det illa för min ögon, ſå att det icke hörer mina röſt, ſå ſkall jag ock låta mig ångra det goda, ſom jag dem lofwat hafwer, att jag dem göra ſkulle.

11. Så ſäg nu till dem i Juda, och till Jeruſalems inbyggare: Detta ſäger HErren: Si, jag bereder eder ena olycko, och tänker något emot eder; derföre wände ſig hwar och en ifrå ſitt onda wäſende, och bättrer edart wäſende och anſlag. 2 Kon. 17: 13. Jer. 7: 3. 25: 5. 35: 15.

12. Men de ſade: Der warder intet utaf; wi wilje wandra efter wåra tankar, och göra hwar och en efter ſins onda hjertas tycko.
Jer. 2: 25. Eſ. 65: 2. Jer. 44: 16.

13. Derföre ſäger HErren: Fråger dock ibland Hedningarna: Ho hafwer någon tid ſådant hört, att jungfrun Iſrael ſå ganſka grufwelig ting gör?
Jer. 2: 10.

14. **Blifwer dock ſnön längre på ſtenomen i markene, då det ſnögar ned af Libanon; och regnwattnet förlöper icke ſå ſnart,**

15. **Som mitt folk mig förgäter.** De röka gudom, och komma förargelſe åſtad, utan återwändo, på ſinom ſtigom, och gånga på otrampadom wägom; Jer. 2: 13.

16. På det deras land ſkall till öde warda, dem till ewig ſkam, ſå att den der framom går, ſkall ſig förundra, och riſta hufwudet. Jer. 12: 11. 19: 8.

17. Ty jag ſkall, genom ett öſtanwäder, förſkingra dem för deras fiendar; jag ſkall wiſa dem ryggen, och icke anletet, då de förderfwas.
Eſ. 27: 8. 29: 9.

18. Men de ſade: Kommer, och låter oß gå till råds emot Jeremia; **ty Preſterna kunna icke fara wille i lagen, och de gamlas råd icke fela, och Propheterna kunna icke lära orätt.** Kommer, och låter oß ſlå honom ihjäl med tungone, och paßa intet uppå hwad han ſäger. Mal. 2: 7.

19. HErre, akta uppå mig, och hör mina motſtåndares röſt.

20. Är det rätt, att man wedergäller ondt för godt? Ty de hafwa grafwit mine ſjäl ena grop. Kom dock ihåg, huru jag för dig ſtått hafwer, ſå att jag talade deras bäſta, och wände dina grymhet ifrå dem.

21. Så ſtraffa nu deras barn med hunger, och låt dem i ſwärd falla, att deras huſtrur och enkor utan barn blifwa, och deras män ihjälſlagne, och deras unga män i ſtrid genom ſwärd dräpne warda; Pſ. 109: 10, ꝛc.

22. Att ett rop utaf deras huſom må hördt warda, huru du med haſt hafwer låtit krigsfolk komma öfwer dem; ty de hafwa grafwit ena grop till att fånga mig, och lagt ena ſnaro för mina fötter.

23. Och efter du, HErre, wetſt all deras anſlag emot mig, att de wilja dräpa mig; ſå förlåt dem icke deras mißgerning, och låt deras ſynder icke utſtrukna warda för dig; låt dem ſtörta inför dig, och handla med dem efter dina wrede.

19. Capitlet.

Juda liknas wid en kruka.

Så ſade HErren: Gack bort, och köp dig ena lerkruko af krukomakarenom, ſamt med några af de äldſta i folket, och de äldſta för Preſterna;

2. Och gack bort uti Hinnoms ſons dal, ſom ligger för tegelportenom, och predika der de ord, ſom jag ſäger dig;

3. Och ſäg: Hörer HErrans ord, I Juda Konungar, och Jeruſalems inbyggare: Så ſäger HErren Zebaoth Iſraels Gud: Si, jag will låta en ſådana olycko komma öfwer detta rummet, att den det hörer, honom ſkall gälla i öronen; 1 Sam. 3: 11. 2 Kon. 21: 12.

4. Derföre, att de hafwa öfwergifwit mig, och gifwit detta rummet enom främmande gud, och rökt deruti androm gudom, hwilka hwarken de, eller deras fäder, eller Juda Konungar känt hafwa, och hafwa gjort detta rummet fullt med oſkyldigt blod.

5. Ty de hafwa byggt höjder till Baal, till att uppbränna ſin barn Baal till bränneoffer, **hwilket jag dem hwarken budit eller derom talat hafwer, och ej heller någon tid uti mitt hjerta kommet är.**
5 Moſ. 17: 3. Jer. 7: 31.

6. Derföre ſi, den tid warder kommandes, ſäger HErren, att man detta rummet intet mer kalla ſkall Thopheth, eller Hinnoms ſons dal, utan dråpodal. Jer. 7: 32.

7. Ty jag ſkall förſtöra Juda och Jeruſalems Gudstjenſt i deßo rummena, och ſkall låta dem falla genom ſwärd för deras fiendar, och deras hand, ſom efter deras lif ſtå; och ſkall gifwa deras kroppar foglarna

under himmelen, och djuren på markene till mat; Jer. 7:33. 16:4.

8. Och ſkall göra denna ſtaden öde, och till ſpott, ſå att alle de, ſom gå der fram, ſkola förundra uppå alla hans plågor, och beſpotta honom. Jer. 18:16.

9. Jag ſkall låta dem äta ſina ſöners och döttrars kött, och en ſkall äta dens andras kött, uti den nöd och ångeſt, dermed deras fiender, och de, ſom efter deras lif ſtå, dem tränga ſkola. 3 Moſ. 26:29. 5 Moſ. 28:53. Klag. 4:10. Luc. 19:43.

10. Och du ſkall ſönderſlå krukona för de män, ſom med dig gångne äro.

11. Och ſäg till dem: Detta ſäger HErren Zebaoth: Rätt ſå ſom man ſönderſlår en krukomakares käril, ſå att det icke kan igen helt warda, ſå ſkall jag ock ſönderkroßa detta folk och denna ſtad, och ſkola i Thopheth begrafne warda, derföre, att der ſkall eljeſt intet rum wara till begrafning.

12. Så will jag göra med deßo rummena, och deß inbyggare, ſäger HErren, att denne ſtaden ſkall warda lika ſom Thopheth.

13. Dertill ſkola de hus i Jeruſalem, och Juda Konungars hus, ju ſå oren warda, ſom det rummet Thopheth, ja, all hus, der de på taken allom himmelens här rökt hafwa, och androm gudom drickoffer offrat hafwa. Jer. 32:29.

14. Och då Jeremia igenkom ifrå Thopheth, dit HErren honom ſändt hade, till att prophetera, gick han in i gården åt HErrans hus, och ſade till allt folket:

15. Detta ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud: Si, jag ſkall låta komma öfwer denna ſtaden, och öfwer alla hans ſtäder, all den olycko, ſom jag emot dem talat hafwer; **derföre, att de äro halsſtyfwe, och min ord intet höra wilja.** Jer. 7:26. 17:23.

20. Capitlet.

Jeremia fängelſe, otålighet.

Men då Pashur, Immers ſon, Preſtens, den för en öfwerſta i HErrans hus ſatt war, hörde Jeremia prophetera deßa orden,

2. Slog han Propheten Jeremia, och kaſtade honom i fängelſe, i den öfra portenom BenJamins, hwilken på HErrans huſe är. Jer. 29:26.

3. Och då morgonen kom, tog Pashur Jeremia åter utu fängelſet. Då ſade Jeremia till honom: HErren kallar dig icke Pashur, utan Magor allt omkring.

4. Ty ſå ſäger HErren: Si, jag ſkall gifwa dig, ſamt med alla dina wänner, uti en fruktan, och de ſkola falla genom dina fiendars ſwärd; det ſkall du ſe med din ögon; och jag ſkall öfwergifwa hela Juda uti Konungens hand af Babel; han ſkall föra dem bort till Babel, och dräpa dem med ſwärd.

5. Och jag ſkall gifwa allt godſet i denna ſtaden, ſamt med allt hans arbete, och alla klenodier, alla Juda Konungars håfwor, uti deras fiendars hand, ſå att de ſkola dem ſkinna, borttaga och till Babel föra. 2 Kon. 20:17. Jer. 15:13. 17:3.

6. Och du, Pashur, ſkall med allt ditt husfolk gå fången, och till Babel komma; der ſkall du dö, och begrafwen warda, ſamt med alla dina wänner, hwilkom du lögn predikar.

7. HErre, du hafwer dragit mig, och jag hafwer mig draga låtit; du hafwer warit mig för ſtark, och hafwer wunnit; men jag är deröfwer kommen till ſpott dagliga, och hwar man gör gäck af mig. Jer. 1:6, ꝛc.

8. Ty ſedan jag talat, ropat och predikat hafwer om den plågan och förderfwet, är mig HErrans ord wordet till hån och ſpott dagliga.

9. **Då föll mig i ſinnet: Jag will intet mer tänka uppå honom, och intet mer predika i hans Namn;** men i mino hjerta och minom benom wardt lika ſom en brinnande eld inſluten, ſå att jag icke förmådde det lida, och war hardt när förgången.

10. **Ty jag hörer, huru månge banna mig, och jag måſte alleſtäds wara rädder.** Anklager, wi wilje anklaga honom, ſäga alle mine wänner och ſtallbröder; om wi kunne blifwa honom öfwermägtige, och

komma åt honom, och hämnas öfwer honom.

11. Men HErren är med mig, ſåſom en ſtark hjelte; derföre ſkola mine förföljare falla, och icke winna, utan ſkola på ſtor ſkam komma, derföre att de ſå dårliga handla; ewig ſkall den ſkammen wara, och ſkall icke förgäten warda. Jer. 15 : 20. 17 : 18. 23 : 40

12. Och nu, HErre Zebaoth, du ſom pröfwar de rättfärdiga, och ſer njurar och hjerta, låt mig ſe dina hämnd öfwer dem; ty jag hafwer befallt dig min ſak.

1 Sam. 16 : 7. Pſ. 7 : 10. Jer. 11 : 20. 17 : 10.

13. Sjunger HErranom, lofwer HErran, ſom hjelper dens fattigas lif utu de ondas händer.

14. Förbannad ware den dag, der jag uti född war; den dagen ware oſignad, på hwilkom min moder mig födt hafwer. Job 3 : 1, ꝛc.

15. Förbannad ware den ſom minom fader god tidende bar, och ſade: Du hafwer fått en ungan ſon, på det han ſkulle glädja honom.

16. Den mannen ware ſåſom de ſtäder, ſom HErren omwände, och honom det intet ångrade; han höre ett ſkriande om morgonen, och om middagen ett jämrande.

1 Moſ. 19 : 24. Eſ. 13 : 19. Jer. 50 : 40. Heſ. 16 : 49, ꝛc. Oſ. 11 : 8. Am. 4 : 11. Luc. 17 : 29. Jud. Ep. v. 7.

17. Att du dock icke hafwer dräpit mig i moderlifwena; att min moder måtte warit min graf, och hennes lif måtte ewinnerliga hafwandes warit!

18. Hwi är jag dock utu moderlifwena framkommen, att jag ſådana jämmer och hjertans ſorg ſe måſte, och ſlita mina dagar med ſkam?

Job 3 : 21.

21. Capitlet.

Emot Jeruſalem och Zedekia.

Detta är det ord, ſom af HErranom ſkedde till Jeremia, då Konung Zedekia ſände till honom Pashur, Malchia ſon, och Zephanja, Maaſeja Preſtens ſon, och lät ſäga honom:

2. Fråga dock HErran för oß; ty NebucadNezar, Konungen i Babel, örligar emot oß; att HErren dock wille göra med oß efter all ſin under, på det han må draga ifrån oß.

3. Jeremia ſade till dem: Detta ſäger till Zedekia:

4. Så ſäger HErren Iſraels Gud: Si, jag ſkall wända de wapen tillbaka, ſom I uti edra händer hafwen, der I med ſtriden emot Konungen i Babel, och emot de Chaldeer, ſom eder omkring murarna belagt hafwa; och ſkall förſamla dem i en hop midt i ſtadenom.

5. Och jag ſkall ſtrida emot eder med uträckto hand, med ſtarkom arm, med ſtor wrede, grymhet och obarmhertighet; 2 Moſ. 6 : 6.

6. Och ſkall ſlå inbyggarena i denna ſtadenom, både folk och fä, ſå att de ſkola dö i en ſtor peſtilentie.

7. Och derefter, ſäger HErren, ſkall jag gifwa Zedekia, Juda Konung, ſamt med hans tjenare, och folkena, ſom i denna ſtadenom af peſtilentie, ſwärd och hunger qwarlefde äro, uti NebucadNezars händer, Konungens i Babel, och uti deras fiendars händer, och uti deras händer ſom efter deras lif ſtå, att han ſå ſkall ſlå dem med ſwärdsegg, att der ingen ſkonan, eller nåde, eller barmhertighet med ſkall wara.

8. Och ſäg deßo folkena: Så ſäger HErren: Si, jag ſätter eder före wägen till lifwet, och wägen till döden.

9. Hwilken ſom blifwer i denna ſtadenom, han måſte dö igenom ſwärd, hunger och peſtilentie; men den ſom gifwer ſig ut till de Chaldeer, ſom eder belägga, han ſkall blifwa lefwandes, och ſkall behålla ſitt lif, likaſom ett byte. Jer. 38 : 2. 39 : 18. 45 : 5.

10. Ty jag hafwer ſtällt mitt anſigte öfwer denna ſtaden till olycko, och till intet godt, ſäger HErren; han ſkall Konungenom i Babel öfwergifwen warda, att han ſkall uppbränna honom med eld.

11. Och hörer HErrans ord, I af Juda Konungs huſe.

12. Du Davids hus, detta ſäger HErren: Håller domen om morgonen, och hjelper den beröfwada utu wåldswerkarens hand, på det min grymhet icke ſkall utfara lika ſom

en eld, och brinna ſå, att det ingen utſläcka kan, för edart onda wäſendes ſkull. Jer. 22: 3.

13. Si, ſäger HErren: Jag ſäger dig, du ſom bor i dalenom, på bergen och på jemna markene, och ſäger: Ho will öfwerfalla oß, eller komma in uti wårt fäſte?

14. Jag will hemſöka eder, ſäger HErren, efter edra gerningars frukt; jag ſkall upptända en eld uti edar ſkog, han ſkall förtära allt det deromkring är. Ordſp. 1: 31.

22. Capitlet.

Regenters pligt. Emot Joahas, Jojakim, Jechonia.

Detta ſäger HErren: Gack ned i Juda Konungs hus, och tala der detta ordet;

2. Och ſäg: Hör HErrans ord, du Juda Konung, ſom på Davids ſtol ſitter, både du, och dine tjenare, och ditt folk, ſom igenom deßa portarna ingån;

3. Så ſäger HErren: Håller rätt och rättwiſo, och hjelper den beröfwada utu wåldswerkarens hand; och oförrätter icke främlingen, den faderlöſa och enkona, och görer ingom öfwerwåld, och utgjuter icke oſkyldigt blod i detta rummet. Jer. 21: 12.

4. Om J detta gören, ſå ſkola Konungarna, ſom på Davids ſtol ſitta, infara genom deßes hus portar, både till wagn och till häſt, ſamt med deras tjenare och folk. Jer. 17: 25.

5. Men om J detta icke hören, ſå hafwer jag ſworit wid mig ſjelf, ſäger HErren: Detta hus ſkall förſtördt warda.

6. Ty ſå ſäger HErren om Juda Konungs hus: Gilead, du äſt mig hufwudet i Libanon; hwad gäller, jag ſkall göra dig till öde, och ſtäderna utan inbyggare?

7. Ty jag hafwer beſtällt förderfware öfwer dig, hwar och en med ſin wapen; de ſkola omkullhugga din utwalda cedreträ, och kaſta dem i elden.

8. Så ſkola månge Hedningar gå framom denna ſtaden, och ſäga emellan ſig: Hwi hafwer HErren alltſå handlat med denna ſtora ſtadenom? 5 Moſ. 29: 24. 1 Kon. 9: 8.

9. Och man ſkall ſwara: Derföre att de HErrans ſins Guds förbund öfwergifwit hafwa, och tillbedit andra gudar, och tjent dem.

10. Gråter icke öfwer de döda, och grämer eder icke öfwer dem; men gråter öfwer den der bortfar, och ſkall aldrig igenkomma, att han ſitt fädernesland mer ſe må.

11. Ty ſå ſäger HErren om Sallum, Joſia ſon, Juda Konungs, ſom Konung är uti ſins faders Joſia ſtad, ſom utfaren är af detta rum: Han ſkall intet komma här igen;

12. Utan måſte dö uti det rum, dit han för en fånga förd är, och ſkall detta land intet mer ſe.

13. We honom, ſom uppbygger ſitt hus med ſynd, och ſin mak med orätt; den ſin näſta för intet arbeta låter, och icke gifwer honom ſin lön; Hab. 2: 9. 3 Moſ. 19: 13. 5 Moſ. 24: 14.

14. Och tänker: Nu wäl, jag will bygga mig ett ſtort hus, och ett widt palats; och låter hugga ſig fenſter deruppå, och panelar det med cedreträ, och målar det rödt.

15. Menar du, att du will wara Konung, efter du prålar med cedreträ? Hafwer din fader ock icke ätit och druckit, och blef ändock likwäl wid rätt och rättfärdighet; och honom gick wäl?

16. Han halp dem elända och fattiga till rätt, och det gick honom wäl af. Är icke detta rättsliga känna mig? ſäger HErren.

17. Men din ögon och ditt hjerta ſtå intet alltſå, utan på din girighet, på att utgjuta oſkyldigt blod, till att göra öfwerwåld och orätt.

18. Derföre ſäger HErren om Jojakim, Joſia ſon, Juda Konung: Man ſkall intet begråta honom (ſägandes): Ack broder, ack ſyſter! Man ſkall intet begråta honom (ſägandes): Ack herre, ack ädling!

19. Han ſkall likaſom en åſne begrafwen warda, förſläpad och utkaſtad i porten i Jeruſalem.

20. Ja, gack ock nu upp på Libanon, och ropa, och låt dig höra i Baſan, och ropa af Abarim; ty alle dine älſkare äro ömkelige.

21. **Jag hafwer tillförene ſagt dig det, då det ännu wäl ſtod med dig; men du ſade: Jag will intet hörat.** Alltſå hafwer du gjort alla dina lifsdagar, att du intet hafwer hört mina röſt.

22. Wädret drifwer alla dina herdar, och dine älſkare fara bort fångne; der måſte du till ſpott och ſkam warda, för alla dina ondſkos ſkull.

23. Du ſom nu i Libanon bor, och hafwer din näſte i cedreträ, huru ſkönliga ſkall du ſe ut, när dig wärk och ſweda uppåkommer, ſåſom ene i barnsnöd?

24. Så ſant ſom jag lefwer, ſäger HERren: Om Chonia, Jojakims ſon, Juda Konung, wore en ſignetsring på mine högra hand, ſå ſkulle jag ändå rifwa dig deraf;
Hög. W. 8: 6. Hagg. 2: 24.

25. Och gifwa dig dem i händer, ſom efter ditt lif ſtå, och för hwilkom du dig fruktar, nämliga uti Nebucad-Nezars händer, Konungens i Babel, och de Chaldeers;

26. Och ſkall drifwa dig, och dina moder, ſom dig födt hafwer, uti ett annat land, der edart fädernesland icke är, och der ſkolen I dö.
2 Kon. 24: 15.

27. Och uti det land, der de af hjertat gerna igen woro, ſkola de icke igenkomma.

28. Hwilken en elände, föraktad och fördrifwen man är dock Chonia! Ett wanwördt och uſelt fat! Ack! huru är han dock, ſamt med ſine ſäd, fördrifwen, och uti ett obekant land kaſtad!
Oſ. 8: 8.

29. **O land, land, land, hör HERrans ord.**

30. Detta ſäger HERren: Skrifwer denna mannen upp för en förderfwad; för en man dem i ſina lifsdagar intet lyckas ſkall; ty han ſkall icke hafwa den lyckona, att någor af hans ſäd ſkall ſitta på Davids ſtol, och länger öfwer Juda råda.

23. Capitlet.

Falſke herdar och Propheter.

We eder, herdar, I ſom förderfwen och förſkingren min foſterhjord, ſäger HERren.
Heſ. 34: 2.

2. Derföre ſäger HERren, Iſraels Gud, om de herdar, ſom mitt folk regera: I hafwen förſkingrat min hjord, och bortdrifwit, och icke beſökt honom; ſi, jag ſkall hemſöka eder, för edart onda wäſendes ſkull, ſäger HERren.

3. Och jag ſkall förſamla det qwart är af minom hjord, utur all land, dit jag dem utdrifwit hafwer, och ſkall hafwa dem hem igen till deras hus, att de ſkola wäxa och förökas.
Joh. 10: 16.

4. Och jag ſkall ſätta herdar öfwer dem, ſom dem ſköta ſkola, att de icke mer ſkola frukta ſig eller förſkräckas, eller hemſökte warda, ſäger HERren.
Eſ. 40: 11. Jer. 3: 15. Heſ. 34: 11, 12.

5. **Si, den tiden kommer, ſäger HERren, att jag ſkall uppwäcka David rättfärdighetenes frukt; och det ſkall wara en Konung, den wäl regera ſkall, och ſkall upprätta rätt och rättfärdighet på jordene.**
Eſ. 4: 2. 45: 8. Jer. 33: 15.
Heſ. 34: 23. Dan. 9: 24. Zach. 3: 8. 6: 12.

6. **På den tiden ſkall Juda hulpen warda, och Iſrael ſäker bo; och detta ſkall wara hans namn, det man honom kalla ſkall: HERren wår rättfärdighet.**
5 Moſ. 33: 29.

7. Derföre, ſi, den tid ſkall komma, ſäger HERren, då man nu intet mer ſkall ſäga: Så ſant ſom HERren lefwer, ſom Iſraels barn utur Egypti land fört hafwer;
Jer. 16: 14.

8. Utan: Så ſant ſom HERren lefwer, ſom Iſraels hus ſäd utförde, och hade af nordlanden, och utur all land, dit jag dem fördrifwit hafwer, ſå att de ſkola nu bo i ſitt land.

9. **Emot Propheterna:** Mitt hjerta will mig briſta i mino lifwe, all min ben darra; mig är lika ſom enom drucknom manne, och lika ſom enom den af win ragar, för HERranom, och för hans heliga ordom;

10. Att landet ſå fullt med horkarlar är, att landet ſå jämmerliga ſtår,

att det ſå förbannadt är, och ängarna i öknene förtorkas; och deras lefwerne är ondt, och deras regemente doger intet. Eſ. 24. 6. Jer. 12: 4.

11. Ty både Propheter och Preſter äro ſkalkar; och jag finner ockſå deras ondſko i mino huſe, ſäger HErren.

12. Derföre är deras wäg lika ſom en ſlipper wäg i mörkrena, der de uppå falla; ty jag ſkall låta komma olycko öfwer dem, deras hemſökningsår, ſäger HErren.

13. Med de Propheter i Samarien hafwer jag ſett galenſkap, att de propheterade i Baal, och förförde mitt folk Iſrael;

14. Men med de Propheter i Jeruſalem ſer jag en ſtyggelſe; huru de bedrifwa hor, och fara med lögn, och ſtyrka de onda, på det att ju ingen ſkall omwända ſig af ſine ondſko. De äro alle för mig lika ſom Sodoma, och deß inbyggare lika ſom Gomorra. 1 Moſ. 13: 13. 5 Moſ. 32: 32. Heſ. 16: 48.

15. Derföre ſäger HErren Zebaoth om Propheterna alltſå: Si, jag ſkall ſpiſa dem med malört, och gifwa dem galla dricka; ty ifrå Propheterna i Jeruſalem kommer ut ſkrymteri öfwer hela landet. Eſ. 1: 10. Jer. 8: 14. 9. 15.

16. Detta ſäger HErren Zebaoth: Hörer intet Propheternas ord, de eder prophetera; de bedraga eder, ty de predika ſins hjertas ſyner, och icke utaf HErrans mun. Jer. 14: 14.

17. De ſäga dem ſom mig förſmäda: HErren hafwer det ſagt: Eder warder wäl gångandes; och allom dem ſom wandra efter ſins hjertas tycko, ſäga de: Det kommer ingen olycka öfwer eder. Jer. 8: 11. Heſ. 13: 10.

18. Ty ho hafwer warit i HErrans råd, den hans ord ſett och hört hafwer? Ho hafwer förmärkt och hört hans ord? Eſ. 40: 13. Rom. 11: 34. 1 Cor. 2: 16.

19. Si, ett HErrans wäder ſkall komma med grymhet, och ett förſkräckeligit owäder falla de ogudaktiga öfwer hufwudet. Jer. 30: 23.

20. Och HErrans wrede ſkall icke upphålla, tilldeß han gör och uträttar det han i ſinnet hafwer. Härefter ſkolen I wäl förwarat.

21. **Jag ſände intet Propheterna, likwäl lupo de; jag talade intet med dem, likwäl propheterade de.** Jer. 14: 15. 27: 15. 29: 9.

22. **Ty om de hade blifwit wid mitt råd, och hade predikat mino folke min ord, ſå hade de omwändt dem ifrå deras onda wäſende, och ifrå deras onda lefwerne.**

23. **Är jag icke en Gud, den hardt när är, ſäger HErren, och icke en Gud, den fjerran är?** Ap. G. 17: 27.

24. **Menar du, att någor kan ſå hemliga fördölja ſig, att jag icke kan ſe honom? ſäger HErren. Är icke jag den ſom uppfyller himmel och jord? ſäger HErren.** Pſ. 139: 8. Am. 9: 2, 3.

25. Jag hörer wäl, att Propheterna predika, och prophetera lögn i mitt Namn, och ſäga: Mig hafwer drömt, mig hafwer drömt.

26. När wilja nu Propheterna igenwända? de der lögn prophetera, och prophetera ſins hjertas bedrägeri;

27. Och wilja, att mitt folk ſkall förgäta mitt Namn, för deras drömmars ſkull, ſom den ene för den andra predikar, ſåſom deras fäder förgåto mitt Namn för Baals ſkull. Dom. 3: 7. 8: 33.

28. En Prophet, ſom drömmar hafwer, han predike drömmar; men den ſom mitt ord hafwer, han predike mitt ord rätt. Huru när kommer agnar och hwete tillhopa? ſäger HErren.

29. Är icke mitt ord lika ſom en eld, ſäger HErren, och ſåſom en hammar, den berg ſönderſlår?

30. Derföre, ſi: Jag will till de Propheter, ſäger HErren, ſom min ord ſtjäla den ene dem andra. 5 Moſ. 18: 20.

31. Si, jag will till de Propheter, ſäger HErren, ſom ſitt eget ord föra, och ſäga: Han hafwer det ſagt.

32. Si, jag will till de ſom falſka drömmar prophetera, ſäger HErren, och predika dem, och förföra mitt folk med ſine lögn och löſaktig ting; efter jag dock intet hafwer ſändt dem,

och intet befallt dem, och de ej heller deßo folkena nyttige äro, ſäger HERren. Zeph. 3: 4.

33. Om detta folk, eller en Prophet, eller en Preſt warder dig frågandes, och ſäger: Hwilket är HERrans tunge? ſå ſkall du ſäga till dem, hwad den tungen är: Jag ſkall bortkaſta eder, ſäger HERren. Eſ. 13: 1.

34. Och om en Prophet, eller Preſt, eller folk warder ſägandes: Det är HERrans tunge; denſamma ſkall jag hemſöka, och hans hus dertill.

35. Men ſå ſkall den ene tala med dem andra, och ſäga ſig emellan: Hwad ſwarar HERren? Och hwad ſäger HERren?

36. Och kaller det icke mer HERrans tunga; ty hwarjom och enom ſkall hans egen ord wara till en tunga, efter I alltſå lefwandes Guds, HERrans Zebaoths, wårs Guds ord förwänden.

37. Derföre ſkolen I ſäga till Propheten alltſå: Hwad ſwarar HERren dig? Och hwad ſäger HERren?

38. Nu medan I ſägen HERrans tunge, derföre ſäger HERren alltſå: Efter I kallen ordet HERrans tunga, och jag till eder ſändt hafwer, och hafwer ſäga låtit, att I icke ſkullen kallat HERrans tunga;

39. Si, ſå ſkall jag taga eder bort, och bortkaſta eder ſamt med ſtadenom, ſom jag eder och edra fäder gifwit hafwer, ifrå mitt anſigte;

40. Och ſkall foga eder en ewig ſkam till, och en ewig förſmädelſe, den aldrig förgäten ſkall warda. Jer. 20: 11.

24. Capitlet.

Jeremia fikonakorgar.

Si, HERren wiſte mig twå fikonakorgar, ſatta inför HERrans tempel, ſedan NebucadNezar, Konungen i Babel, hade bortfört Jechonia, Jojakims ſon, Juda Konung, ſamt med Juda Förſtar, timbermän och ſmeder, ifrå Jeruſalem, och låtit dem komma till Babel.

2 Kon. 24: 15, 16. 2 Chr. 36: 9, 10.

2. Uti dem ena korgenom woro ganſka god fikon, ſåſom de förſt mogna fikonen äro; uti dem andra korgenom woro ganſka ond fikon, ſå att man intet kunde äta dem, ſå ond woro de.

3. Och HERren ſade till mig: Jeremia, hwad ſer du? Jag ſade: Fikon; de goda fikonen äro ganſka god, och de onda äro faſt ond, ſå att man intet kan äta dem, ſå ond äro de.

4. Då ſkedde HERrans ord till mig, och ſade:

5. Detta ſäger HERren, Iſraels Gud: Likaſom deßa fikonen äro god, alltſå ſkall jag nådeliga upptaga de fångar af Juda, hwilka jag hafwer låtit hädanfara in uti de Chaldeers land;

6. Och ſkall nådeliga ſe till dem, och ſkall låta dem komma hit i landet igen, och ſkall uppbygga dem, och icke nederſlå; jag ſkall plantera dem, och icke upprycka;

7. Och ſkall gifwa dem hjerta till att känna mig, att jag är HERren, och de ſkola wara mitt folk, och jag will wara deras Gud; ty de ſkola af allt hjerta wända ſig till mig.

5 Moſ. 30: 6. Jer. 30: 22.
31: 33. 32: 38, 39. Heſ. 11: 19. 36: 26. Ebr. 8: 10.

8. Men lika ſom de onda fikon ſå ond äro, att man dem icke äta kan, ſäger HERren; alltſå will jag bortgifwa Zedekia, Juda Konung, ſamt med hans Förſtar, och hwad qwart blifwet är i Jeruſalem; de ſom äro qwarblefne i detta landet, och de ſom uti Egypti land bo.

Jer. 29: 17. 2 Kon. 25: 5, 6. Jer. 43: 5.

9. Jag ſkall foga dem olycko till, och icke låta dem blifwa i något rike på jordene, ſå att de ſkola komma till ſkam, till ett ordſpråk, till en fabel, och till bannor, i all rum, dit jag dem bortdrifwandes warder; 5 Moſ. 28: 35, 37.
1 Kon. 9: 7. 2 Chr. 7: 20. Jer. 25: 18.

10. Och ſkall ſända ſwärd, hunger och peſtilentie ibland dem, tilldeß de ſkola förgås af landena, ſom jag dem och deras fäder gifwit hafwer.

Jer. 29: 18.

25. Capitlet.

Sjutio års fängelſe.

Detta är det ord, ſom till Jeremia ſkedde, öfwer allt Juda folk, uti fjerde årena Jojakims, Joſia ſons, Juda Konungs, hwilket det förſta året är NebucadNezars, Konungens i Babel;

2. Hwilket ock Propheten Jeremia talade till allt Juda folk, och till alla Jeruſalems inbyggare, och ſade:

3. HErrans ord är ſkedt till mig, ifrå trettonde årena Joſia, Amons ſons, Juda Konungs, allt intill denna dag, och jag hafwer det nu i tre och tjugu år med flit predikat eder; men I hafwen icke welat hörat.

4. Så hafwer ock HErren ſändt till eder alla ſina tjenare Propheterna ganſka fliteliga; men I hafwen intet welat höra dem, eller böja edor öron dertill, att I måtten hörat;

2 Kon. 17: 13. Jer. 7: 13, 25. 26: 5. 35: 15.

5. Då han ſade: Omwänder eder hwar och en af ſinom onda wäg, och ifrån edart onda wäſende; ſå ſkolen I blifwa i landena, ſom HErren eder och edra fäder gifwit hafwer, i ewig tid. Jer. 18: 11.

6. Efterföljer icke andra gudar, ſå att I tjenen och tillbedjen dem, på det I icke ſkolen förtörna mig, genom edra händers werk, och jag eder olycko tillfoga må.

7. Men I willen intet höra mig, ſäger HErren, på det I ju ſkullen förtörna mig, genom edra händers werk, till edor egen olycko.

8. Derföre ſå ſäger HErren Zebaoth: Efter I icke willen höra min ord,

9. Si, ſå ſkall jag utſända och komma låta allt folk af nordan, ſäger HErren, och min tjenare NebucadNezar, Konungen i Babel, och ſkall låta dem komma öfwer detta land, och öfwer dem ſom deruti bo, och öfwer allt detta folk, ſom häromkring ligger, och ſkall gifwa dem till ſpillo och förderfwelſe, och göra dem till hån och ewigt öde; Jer. 1: 15. 27: 6.

10. Och ſkall taga ifrå dem all glädjeſång, brudgummes och bruds röſt, qwarns röſt, och lyktos ljus;

Jer. 7: 34. Upp. 18: 22.

11. Så att allt detta landet ſkall öde och förſtördt ligga; och ſkola denna folken tjena Konungen i Babel i ſjutio år.

12. Men när de ſjutio år ute äro, ſå ſkall jag hemſöka Konungen i Babel, och allt det folket, ſäger HErren, för deras mißgerningars ſkull; dertill ock de Chaldeers land, och ſkall görat till ett ewigt öde.

2 Chr. 36: 21, 22. Jer. 29: 10. Dan. 9: 2.

13. Alltſå ſkall jag låta komma öfwer detta land all min ord, ſom jag emot det talat hafwer, nämliga allt det i denna bok ſkrifwet står, det Jeremia öfwer all folk ſpått hafwer.

14. **Och de ſkola ockſå tjena, ändock de mägtig folk och wäldige Konungar äro. Alltſå ſkall jag wedergälla dem efter förtjenſt, och efter deras händers werk.**

15. Ty ſå ſäger HErren, Iſraels Gud, till mig: Tag denna winbägaren, fullan med wrede utaf mine hand, och ſkänk derutaf allom folkom, dem jag ſänder dig till;

16. Att de måga dricka, raga och blifwa galne, för ſwärdena ſom jag ibland dem ſända ſkall.

17. Och jag tog bägaren af HErrans hand, och ſkänkte allom folkom, der HErren ſände mig till;

18. Nämliga Jeruſalem, Juda ſtäder, hans Konungar och Förſtar, att de ſkola öde och förſtörde ligga, och ſkola wara till hån och bannor, ſåſom det nu i denna dag tillſtår;

19. Deßlikes Pharao, Konungenom i Egypten, ſamt med hans tjenarom, hans Förſtar och allt hans folk;

Jer. 46: 2.

20. All land weſterut; allom Konungom i Uz land, allom Konungom i de Paleſtiners land, ſamt med Aſkelon, Gaſa, Ekron, och dem igenlefdom i Asdod; Jer. 47: 1.

21. Dem af Edom, dem af Moab, Ammons barnom;

Jer. 49: 17. 48: 1. 49: 1.

22. Allom Konungom i Tyro; allom Konungom i Zidon; Konungomen i de öar på hinſidone hafwet;

Eſ. 23: 1, 8. Jer. 47: 4.

23. Dem af Dedan, dem af Thema, dem af Bus, och allom Förſtom i de landsändar;

24. Allom Konungom i Arabien,

allom Konungom weſterut, de i öknene bo;

25. Allom Konungom i Simri, allom Konungom i Elam, allom Konungom i Meden;

26. Allom Konungom norrut, både när och fjerran, den ene med den andra; och allom Konungom på jordene, ſom på jordenes krets äro; och Konung Seſach ſkall dricka efter deßa.

27. Och ſäg till dem: Detta ſäger HERren Zebaoth, Iſraels Gud: Dricker, att I druckne warden, ſpyn och fallen, och icke kunnen uppſtå, för ſwärdet ſom jag ibland eder ſända ſkall. Jer. 51: 7.

28. Och om de icke wilja taga bägaren af dine hand och dricka, ſå ſäg till dem: Alltſå ſäger HERren Zebaoth: I ſkolen dricka.

29. **Ty ſi, uti dem ſtadenom, ſom af mitt Namn nämnd är, begynner jag till att plåga; menen I, att I ſkolen oſtraffade blifwa?** I ſkolen intet oſtraffade blifwa; ty jag kallar ſwärdet öfwer alla de ſom bo på jordene, ſäger HERren Zebaoth.
Heſ. 9: 6. Jer. 49: 12. 1 Petr. 4: 17.

30. Och du ſkall prophetera dem all deßa orden, och ſäg till dem: HERren ſkall ryta utu höjdene, och låta höra ſin dunder utaf ſine heliga boning; han ſkall ryta öfwer ſina boning, han ſkall ſjunga ena wiſo, lika ſom en wintrampare, öfwer alla landſens inbyggare; Joel 3: 16. Am. 1: 2.

31. Hwilkens ljud ſkall höras intill werldenes ända; ty HERren hafwer till att ſkaffa i rätta med Hedningomen, och ſkall hålla en dom med allt kött; de ogudaktiga ſkall han gifwa under ſwärd, ſäger HERren.

32. Detta ſäger HERren Zebaoth: Si, en plåga ſkall komma ifrå det ena folket till det andra, och ett ſtort wäder ſkall uppwäckt warda ifrå landſens ſido.

33. Så ſkola de ſlagne af HERranom på ſamma tid ligga, ifrå den ena jordenes ända till den andra ändan. De ſkola intet warda begråtne, eller upptagne, eller begrafne, utan måſte ligga på markene, och till träck blifwa. Jer. 16: 4.

34. Jämrer eder nu, I herdar, och roper, och wälter eder i aſko, I wäldige öfwer hjorden; ty tiden är kommen, att I ſkolen ſlagtade och förſtrödde warda, och ſkolen ſönderfalla, ſåſom ett koſteligit fat.

35. Och herdarna ſkola icke kunna fly, och de wäldige öfwer hjorden ſkola icke undkomma kunna.

36. Så ſkola herdarna ropa, och de wäldige öfwer hjorden ſkola jämra ſig, att HERren ſå hafwer ödelagt deras bet.

37. Och deras ängar, der ſå wäl tillſtod, äro förderfwada, af HERrans grymma wrede.

38. Han hafwer öfwergifwit ſina hyddo, lika ſom ett ungt lejon; och ſå är deras land förſtördt af tyrannens wrede, och af hans grymma wrede.

26. Capitlet.

Jeremia predikar, anklagas.

Uti Jojakims rikes begynnelſe, Joſia ſons, Juda Konungs, ſkedde detta ord af HERranom, och ſade:

2. Detta ſäger HERren: Gack in uti gården, åt HERrans hus, och predika för alla Juda ſtäder, ſom der ingå till att tillbedja i HERrans hus, all de ord ſom jag dig befallt hafwer att ſäga dem, **och lägg der intet bort af;** 5 Moſ. 4: 2.

3. Om de tilläfwentyrs höra kunna och omwända ſig, hwar och en ifrå ſitt onda wäſende, på det jag ock måtte ångra mig det onda, ſom jag tänker att göra dem, för deras onda wäſendes ſkull. Jer. 18: 8, 11. Jon. 3: 10.

4. Och ſäg till dem: Detta ſäger HERren: Om I icke hören mig, ſå att I wandren uti min lag, ſom jag eder föreſatt hafwer;

5. Att I hören mina tjenares Propheternas ord, de jag ſtädſe till eder ſändt hafwer, och I dock intet höra willen; 2 Kon. 17: 13. Jer. 25: 4. 35: 15.

6. Så ſkall jag göra med deßo huſe likaſom med Silo, och göra denna ſtaden allom Hedningom på jordene till bannor.
1 Sam. 4: 3, 12. Pſ. 78: 60. Jer. 7: 12, 14. 24: 9.

7. Då nu Preſterna, Propheterna

och allt folket hörde Jeremia, att han ſådana ord talade i HERrans hus;

8. Och Jeremia nu uttalat hade allt det HERren honom befallt hade att ſäga allo folkena, grepo honom Preſterna, Propheterna och allt folket, och ſade: Du måſte dö.

9. Hwi djerfwes du prophetera i HERrans Namn, och ſäga: Det ſkall ſå gå med deßo huſena likaſom med Silo, och denne ſtaden ſkall ſå öde warda, att der ingen mer inne bor? Och allt folket förſamlade ſig i HERrans hus emot Jeremia.

10. Då nu Juda Förſtar det hörde, gingo de utu Konungshuſet upp i HERrans hus, och ſatte ſig för HERrans nya port.

11. Och Preſterna och Propheterna talade inför Förſtarna och allo folkena, och ſade: **Denne är döden wärd; ty han hafwer predikat emot denna ſtaden, ſåſom I med eder öron hört hafwen.** Ap. G. 6: 13.

12. Men Jeremia ſade till alla Förſtarna, och till allt folket: HERren hafwer ſändt mig, att jag detta allt, ſom I hört hafwen, predika ſkulle, emot detta huſet, och emot denna ſtaden.

13. Så bättrer nu edart wäſende, och handel, och hörer HERrans edars Guds röſt, ſå ſkall ock HERren låta ſig ångra det onda, ſom han emot eder talat hafwer. Jer. 7: 3.

14. Si, jag är i edra händer: I mågen göra med mig, ſåſom eder godt och rätt tyckes.

15. Dock ſkolen I weta, att om I dräpen mig, ſå läggen I oſkyldigt blod uppå eder ſjelfwa, uppå denna ſtaden och hans inbyggare; ty i ſanningene hafwer HERren ſändt mig till eder, att jag allt detta för edor öron tala ſkulle.

16. Då ſade Förſtarna, och allt folket, till Preſterna och Propheterna: Denne är icke ſaker till döds; ty han hafwer talat till oß i HERrans wår Guds Namn.

17. Och några af de äldſta i landena ſtodo upp, och talade till hela hopen af folket, och ſade:

18. Uti Hiſkia, Juda Konungs, tid war en Prophet benämnd Micha af Moreſa; han talade till alla Juda folk, och ſade: Detta ſäger HERren Zebaoth: Zion ſkall upplöjd warda ſåſom en åker, och Jeruſalem ſkall blifwa till en ſtenhop, och (HERrans) hus berg till en wildan ſkog. Mich. 1: 1. 3: 12.

19. Likwäl lät Hiſkia, Juda Konung, och hela Juda icke fördenſkull döda honom; ja, de fruktade heldre HERran, och bådo inför HERranom; då ångrade ock HERren det onda, ſom han emot dem talat hade. Derföre göre wi ganſka illa emot wåra ſjälar.

20. War ockſå en, den der propheterade i HERrans Namn, Uria, Semaja ſon, af KiriathJearim; den ſamme propheterade emot denna ſtaden, och emot detta landet, lika ſom Jeremia.

21. Men då Konung Jojakim, och alle hans wäldige och Förſtar, hans ord hörde, wille Konungen låta döda honom. Och Uria förnam det, fruktade ſig, och flydde, och for in uti Egypten;

22. Men Konung Jojakim ſände några män in uti Egypten, ElNathan, Achbors ſon, och andra med honom.

23. De förde honom utur Egypten, och hade honom in till Konung Jojakim; han lät då dräpa honom med ſwärd, och lät begrafwa hans kropp ſnöpliga.

24. Alltſå war Ahikams, Saphans ſons, hand med Jeremia, att han icke kom i folkens händer, att de hade mått dräpit honom.

2 Kon. 22: 12, 14. 25: 22. Jer. 39: 14.

27. Capitlet.

Oket ſändes till Juda, ꝛc.

Uti Jojakims rikes begynnelſe, Joſia ſons, Juda Konungs, ſkedde detta ordet af HERranom till Jeremia, och ſade:

2. Detta ſäger HERren till mig: Gör dig ett ok, och häng det på din hals;

3. Och ſänd det till Konungen i Edom, till Konungen i Moab, till Konungen öfwer Ammons barn, till Konungen i Tyro, och till Konungen

i Zidon, med de ſändningabåd, ſom till Zedekia, Juda Konung, till Jeruſalem komne äro;

4. Och befall dem, att de ſäga ſina herrar: Detta ſäger HERren Zebaoth, Iſraels Gud: Så ſkolen I ſäga edra herrar:

5. **Jag hafwer gjort jordena, och menniſkona, och djuren, ſom på jordene äro, genom mina ſtora kraft och uträcktom arm, och gifwer henne hwem jag will.** Dan. 4: 29. Jer. 32: 17.

6. Men nu hafwer jag gifwit all denna landen uti mins tjenares hand, NebucadNezars, Konungens i Babel, och hafwer deßlikes gifwit honom de wilddjur på markene, att de honom tjena ſkola. Jer. 25: 9. 28: 14. Dan. 2: 38.

7. Och all folk ſkola tjena honom, hans ſone, och hans ſonaſone, tilldeß hans lands tid ock kommer; då mång folk och ſtora Konungar ſkola låta tjena ſig af honom. Jer. 25: 14.

8. Men hwilket folk och rike icke will tjena Konungenom af Babel, NebucadNezar, och hwilken ſom icke gifwer ſin hals under Konungens ok af Babel, det folket ſkall jag hemſöka med ſwärd, hunger och peſtilentie, ſäger HERren, tilldeß jag förgör dem genom hans hand.

9. Derföre hörer intet edra Propheter, ſpåmän, drömtydare, dagwäljare och trollkarlar, ſom ſäga eder: I warden intet tjenande Konungenom af Babel. Jer. 29: 8.

10. Förty de ſpå eder lögn, på det de ſkola draga eder långt bort utur edart land, och jag då utdrifwer eder, och I förgåns.

11. Ty hwilket folk, ſom böjer ſin hals under Konungens ok i Babel, och tjenar honom, dem ſkall jag låta blifwa uti ſitt land, att de måga der bygga och bo, ſäger HERren.

12. Och jag talade allt detta till Zedekia, Juda Konung, och ſade: Böjer edar hals under Konungens ok i Babel, och tjener honom och hans folke, ſå ſkolen I blifwa lefwande. 2 Kon. 25: 2.

13. Hwi wiljen I dö, du och ditt folk, genom ſwärd, hunger och peſtilentie; ſåſom HERren ſagt hafwer öfwer det folk, ſom Konungenom i Babel icke tjena will?

14. Derföre hörer de Propheters ord intet, ſom ſäga eder: I warden intet tjenande Konungenom af Babel; ty de prophetera eder lögn.

15. Och jag hafwer intet ſändt dem, ſäger HERren, utan de prophetera lögn i mitt Namn, på det jag ſkall utdrifwa eder, och I förgåns, ſamt med Propheterna, ſom eder prophetera. Jer. 14: 14. 23: 21. 29: 9.

16. Och till Preſterna, och till allt detta folket talade jag, och ſade: Detta ſäger HERren: Hörer edra Propheters ord intet, ſom eder prophetera, och ſäga: Si, de kärile af HERrans hus komma nu ſnart ifrå Babel hem igen; förty de prophetera eder lögn.

17. Hörer dem intet; utan tjener Konungenom af Babel, ſå blifwen I lefwande. Hwi ſkulle dock denna ſtaden warda till ett öde?

18. Äro de Propheter, och hafwa HERrans ord, ſå låt dem det HERranom Zebaoth afbedja, att de qwarblefne kärilen i HERrans hus och Juda Konungs hus, och i Jeruſalem, icke ockſå till Babel förde warda.

19. Ty ſå ſäger HERren Zebaoth om ſtodarna, och om hafwet, och om ſtolarna, och om de tyg, ſom ännu qwarblefna äro i denna ſtaden, 1 Kon. 7: 23, 27. 2 Kon. 25: 13.

20. De NebucadNezar, Konungen i Babel, icke borttog, då han bortförde Jechonia, Jojakims ſon, Juda Konung, ifrå Jeruſalem till Babel, ſamt med alla Förſtarna i Juda och Jeruſalem; 2 Kon. 24: 12, 13.

21. Ty ſå ſäger HERren Zebaoth, Iſraels Gud, om de tyg ſom ännu qwarblefne äro i HERrans hus, och i Juda Konungs hus, och i Jeruſalem: 2 Chr. 36: 18.

22. De ſkola till Babel förde warda, och der blifwa intill den dagen, jag ſöker dem, ſäger HERren; och jag låter dem åter här uppkomma till detta rummet igen. 2 Chr. 36: 22. Eſr. 1: 1. Jer. 29: 10.

28. Capitlet.

Jeremia jernok. Hanania död.

Och i det ſamma året, uti Zedekia, Juda Konungs, rikes begynnelſe, i femte månadenom af fjerde årena, talade Hanania, Aſſurs ſon, en Prophet af Gibeon, till mig uti HERrans hus, i Preſternas och allt folkens närwaro, och ſade:

2. Detta ſäger HERren Zebaoth, Iſraels Gud: Jag hafwer ſönderbrutit Konungens ok i Babel.

3. Och förr än tu år förlidna äro, ſkall jag låta åter igenkomma till detta rummet alla HERrans hus kärile, hwilka NebucadNezar, Konungen i Babel, hädantagit och till Babel fört hafwer.

4. Dertill ſkall jag ock låta Jechonia, Jojakims ſon, Juda Konung, ſamt med alla fångar af Juda, ſom till Babel förde äro, komma till detta rummet igen, ſäger HERren; ty jag ſkall ſönderbryta Konungens ok i Babel.

5. Då ſwarade Propheten Jeremia till den Propheten Hanania, uti Preſternas och allt folkens närwaro, ſom i HERrans hus ſtodo;

6. Och ſade: Amen! HERren göre alltſå; HERren ſtadfäſte din ord, ſom du ſpått hafwer, att han låter HERrans hus kärile, ſamt med alla fångna, komma till detta rummet igen.

7. Men hör dock likwäl detta ordet, ſom jag för din öron, och allt folkens öron, talar:

8. **De Propheter, ſom för mig och för dig warit hafwa af ålder, de hafwa propheterat emot mång land och ſtor rike, om örlig, om olycko, och om peſtilentie.**

9. **Men när en Prophet propheterar om frid, ſå warder man kännandes, om HERren honom i ſanningene ſändt hafwer, då hans ord fullkomnad warda.** 5 Moſ. 18: 21, 22.

10. Då tog Hanania oket af Prophetens Jeremia hals, och ſönderbröt det. Jer. 27: 2.

11. Och Hanania ſade, i allt folkens närwaro: Detta ſäger HERren: Likaſå ſkall jag ſönderbryta NebucadNezars ok, Konungens i Babel, af all folks hals, förr än tu år förlidna äro. Och Propheten Jeremia gick ſin wäg.

12. Men HERrans ord ſkedde till Jeremia, ſedan den Propheten Hanania hade ſönderbrutit oket af Jeremia Prophetens hals, och ſade:

13. Gack bort, och ſäg Hanania: Detta ſäger HERren: Du hafwer ſönderbrutit träoket, ſå gör nu ett jernok i ſamma ſtaden. 5 Moſ. 28: 48.

14. Ty detta ſäger HERren Zebaoth, Iſraels Gud: Ett jernok hafwer jag hängt allo deßo folkena på halſen, der de med tjena ſkola NebucadNezar, Konungen i Babel, och de måſte tjena honom; ty jag hafwer ock gifwit honom wilddjuren på markene. Jer. 27: 6.

15. Och Propheten Jeremia ſade till den Propheten Hanania: Hör dock, Hanania: HERren hafwer intet ſändt dig, och du hafwer åſtadkommit, att detta folket förlåter ſig uppå lögn.

16. Derföre ſäger HERren alltſå: Si, jag ſkall taga dig bort utaf jordene; i detta året ſkall du dö; ty du hafwer med ditt tal afwändt dem ifrå HERranom. 5 Moſ. 13: 5. Jer. 29: 32.

17. Och ſå blef den Propheten Hanania död, på det ſamma året, i ſjunde månadenom.

29. Capitlet.

Jeremia bref till Babel.

Detta äro de ord, i de brefwena, ſom Propheten Jeremia ſände af Jeruſalem, till de igenlefda äldſta ſom bortförde woro, och till Preſterna, och Propheterna, och till allt folket, ſom NebucadNezar ifrå Jeruſalem till Babel bortfört hade;

2. Sedan Konung Jechonia och Drottningen, med kamererarena, och Förſtarna i Juda och Jeruſalem, ſamt med timbermän och ſmeder i Jeruſalem, borto woro; 2 Kon. 24: 12.

3. Genom Elaſa, Saphans ſon, och Gemaria, Hilkia ſon, hwilka Zedekia, Juda Konung, ſände till Babel, till NebucadNezar, Konungen i Babel, och ſade:

4. Detta ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud, till alla fångar, ſom jag hafwer låtit bortföra ifrå Jeruſalem till Babel:

5. Bygger hus, der I uti bo kunnen; planterer trädgårdar, der I frukt af äta mågen.

6. Tager eder huſtrur, och föder ſöner och döttrar; gifwer edra ſöner huſtrur, och gifwer edra döttrar män, att de måga föda ſöner och döttrar; föröker eder der, ſå att I icke ären få.

7. **Söker ſtadſens bäſta, dit jag hafwer låtit bortföra eder, och beder för honom till HErran; ty då honom wäl går, ſå går eder ock wäl.**

8. Ty detta ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud: Låter icke de Propheter, ſom när eder äro, och de ſpåmän bedraga eder, **och ſköter intet edra drömmar ſom I drömmen;**

9. Ty de ſpå eder lögn i mitt Namn; jag hafwer intet ſändt dem, ſäger HErren. Jer. 14: 14. 23: 21. 27: 15.

10. Ty ſå ſäger HErren: När i Babel ſjutio år ute äro, ſå ſkall jag beſöka eder, och ſkall uppwäcka mitt nådeliga ord öfwer eder, att jag ſkall låta eder komma till detta rum igen.
2 Chr. 36: 22. Eſr. 1: 1. Jer. 25: 12. 27: 22. Dan. 9: 2.

11. Ty jag wet wäl, hwad tankar jag hafwer om eder, ſäger HErren, nämliga fridſens tankar, och icke bedröfwelſens, att jag ſkall gifwa eder den ända, ſom I wänten efter.

12. Och I ſkolen åkalla mig, och gå och bedja mig, och jag ſkall höra eder.

13. I ſkolen ſöka mig, och finna mig; **ty om I mig af allt hjerta ſöken,**

14. **Så ſkall jag låta mig finna af eder, ſäger HErren;** och jag ſkall wända edart fängelſe, och förſamla eder utur all folk, och utaf all rum, dit jag eder utdrifwit hafwer, ſäger HErren; och ſkall låta eder återkomma till detta rum igen, dädan jag eder hafwer bortföra låtit.
3 Moſ. 26: 42. 5 Moſ. 30: 1, 2, 3. Pſ. 106: 45.

15. Ty I menen, att HErren hafwer uppwäckt eder Propheter i Babel.

16. Ty detta ſäger HErren om Konungen, ſom på Davids ſtol ſitter, och om allt folket, ſom i denna ſtadenom bor, nämliga om edra bröder, ſom med eder uti fängelſet icke utdragne äro;

17. Ja, ſå ſäger HErren Zebaoth: Si, jag ſkall ſända ibland dem ſwärd, hunger och peſtilentie, och ſkall ſå ſtälla mig med dem, lika ſom med de onda fikon, de man wämjar wid att äta; Jer. 24: 8, 10.

18. Och ſkall förfölja dem med ſwärd, hunger och peſtilentie, och ſkall icke låta dem blifwa uti något rike på jordene, ſå att de ſkola warda till bannor, till under, till hån och ſpott, ibland all folk, dit jag dem utdrifwandes warder;

19. Derföre, att de icke hafwa hört min ord, ſäger HErren, de jag ſtädſe med mina tjenare Propheterna till eder ſändt hafwer; men I willen intet höra, ſäger HErren. Jer. 25: 4. 32: 3.

20. Men I alle, ſom fångne bortförde ären, de jag hafwer ifrå Jeruſalem till Babel draga låtit, hörer HErrans ord.

21. Detta ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud, emot Achab, Kolaja ſon, och emot Zedekia, Maaſeja ſon, hwilke eder lögn ſpå i mitt Namn: Si, jag ſkall gifwa dem uti NebucadNezars händer, Konungens i Babel; han ſkall låta ſlå dem för edor ögon;

22. Så att man ſkall göra bannor af dem ibland alla fångar af Juda, ſom i Babel äro, och ſäga: HErren göre dig lika ſom Zedekia och Achab, hwilka Konungen af Babel på eld ſteka lät;

23. Derföre att de bedrefwo en galenſkap i Iſrael, och bedrefwo hor med annars mans huſtrur, och predikade lögn i mitt Namn, det jag dem intet befallt hade. Detta wet jag, och betygar det, ſäger HErren.

24. Och emot Semaja af Nehelam ſkall du ſäga:

25. Detta ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud; derföre att du under ditt namn hafwer bref ſändt till allt folket, ſom i Jeruſalem är, och till Preſten Zephanja, Maaſeja ſon, och till alla Preſterna, och ſagt:

26. HErren hafwer ſatt dig till en Preſt uti Preſtens Jehojada ſtad, att

I ſkolen tillſiare wara uti HErrans hus öfwer alla urſinniga och ſpåmän, att du ſkall ſätta dem i fångahus och i ſtock;

2 Kon. 9 : 11. Ap. G. 26 : 24.

27. Och nu, hwi ſtraffar du då icke Jeremia af Anathoth, den eder propheterar?

28. Derföre att han till oß i Babel ſändt hafwer, och låtit ſäga: Det ſkall ännu länge wara; bygger hus, der I uti bon, och planterer trägårdar, att I äten der frukt af.

29. Och Zephanja Preſten hade läſit det ſamma brefwet, och låtit Jeremia Propheten höra det.

30. Derföre ſkedde HErrans ord till Jeremia, och ſade:

31. Sänd bort till alla fångarna, och låt ſäga dem: Detta ſäger HErren emot Semaja af Nehelam: Derföre att Semaja propheterar eder, och jag hafwer dock intet ſändt honom, och hafwer gjort, att I förlåten eder uppå lögn;

32. Derföre ſäger HErren alltſå: Si, jag ſkall hemſöka Semaja af Nehelam, ſamt med hans ſäd, ſå att ingen af hans ſkall blifwa ibland detta folket, och ſkall icke ſe det goda, ſom jag deßo mino folke göra will, ſäger HErren; ty han hafwer med ſitt tal afwändt dem ifrå HErranom.

Jer. 28 : 16.

30. Capitlet.

Förloßning ifrå Babel.

Detta är det ord, ſom af HErranom ſkedde till Jeremia:

2. Detta ſäger HErren, Iſraels Gud: Skrif dig all de orden uti ena bok, de jag talar till dig;

3. Ty ſi, den tiden kommer, ſäger HErren, att jag mins folks fängelſe, både Iſraels och Juda, wända ſkall, ſäger HErren, och ſkall låta dem igenkomma uti det land, ſom jag deras fäder gifwit hafwer, att de det beſitta ſkola.

4. Och deßa äro de ord, ſom HErren talade om Iſrael och Juda.

5. Ty ſå ſäger HErren: Sant äret, det går ju ömkeliga till med eder; det är intet annat än fruktan på färde, och ingen frid.

6. Men fråger dock derefter, och ſer till, om en mansperſon föda kan? Huru går det då till, att jag ſer alla män hålla ſina händer uppå ſina länder, ſåſom qwinnor i barnsnöd, och att all anſigte ſå blek äro?

7. Ack! det är ju en ſtor dag, och hans like hafwer icke warit; och en bedröfwelſetid är i Jacob, likwäl ſkall dem der uthulpet warda.

Joel 2 : 11. Am. 5 : 18. Zeph. 1 : 15.

8. Men det ſkall ſke på den tiden, ſäger HErren Zebaoth, att jag hans ok ſönderbryta ſkall af dinom hals, och ſlita din band ſönder, att du deruti dem främmandom intet mer tjena ſkall;

9. **Utan de ſkola tjena HErranom ſinom Gud, och ſinom Konung David, den jag dem uppwäcka ſkall.**

Heſ. 34 : 23. 37 : 24.

10. Derföre frukta du dig intet, min tjenare Jacob, ſäger HErren, och gif dig icke, Iſrael; ty ſi, jag will hjelpa dig utu fjerran land, och dina ſäd utu ſins fängelſes land; ſå att Jacob ſkall igenkomma, lefwa i frid, och nog hafwa, och ingen ſkall förſkräcka honom.

Eſ. 41 : 13. 43 : 5. 44 : 2. Jer. 46 : 28.

11. Ty jag är när dig, ſäger HErren, att jag ſkall hjelpa dig; ty jag ſkall göra en ända med alla de Hedningar, dit jag dig förſkingrat hafwer; men med dig will jag icke ända göra; **men jag will näpſa dig med måttelighet, på det du icke ſkall hålla dig oſkyldig.**

12. Ty detta ſäger HErren: Din ſkade är alltför ſtor, och din ſår äro allt för ond.

13. Dina ſak handlar ingen, att han måtte förbinda dem; dig kan ingen läka. Jer. 15 : 18.

14. Alle dine älſkare förgäta dig, och fråga der intet efter. Jag hafwer ſlagit dig, lika ſom jag ſloge en fienda, och ſåſom en obarmhertig ſtupat dig för dina ſtora mißgerningars ſkull, och för dina ſtarka ſynders ſkull.

15. Hwad ropar du öfwer din ſkada, och öfwer din ſtora wärk? Hafwer jag dock detta gjort dig för dina

ſtora mißgerningar, och för dina ſtarka ſynders ſkull.

16. Derföre, alle de ſom dig frätit hafwa, de ſkola uppfrätne warda, och alle de ſom dig ångeſt gjort hafwa, ſkola fångne warda, och de ſom dig beröfwat hafwa, ſkola beröfwade warda, och alle de ſom dig ſkinnat hafwa, ſkola ſkinnade warda. Eſ. 33: 1.

17. Men dig will jag åter helbregda göra, och hela din ſår, ſäger HERren; derföre att man kallar dig den fördrefna, och Zion, den der ingen efterfrågar.

18. Detta ſäger HERren: Si, jag ſkall wända Jacobs hyddors fängelſe, och förbarma mig öfwer hans boning; och ſtaden ſkall åter utur aſkone uppbyggd warda, och templet ſkall ſtå ſom det ſtå ſkall.

19. Och lof och fröjd ſkall gå derut; ty jag ſkall föröka dem, och icke förminſka; jag ſkall göra dem ſtora, och icke mindre. Eſ. 51: 3.

20. Hans ſöner ſkola wara ſåſom tillförene, och hans menighet ſkall trifwas för mig; ty jag will alla dem hemſöka, ſom honom pläga.

21. Och hans wäldige ſkall utaf honom ſjelfwom född warda, och hans Herre komma utaf honom ſjelfwom, och jag ſkall låta honom nalkas mig, och han ſkall för mig komma; ty hwilken är den eljeſt, ſom med ſå wiljogt hjerta nalkas mig? ſäger HERren.

22. Och J ſkolen wara mitt folk, och jag ſkall wara edar Gud.

23. Si, ett HERrans wäder ſkall komma med grymhet; ett förſkräckeligit owäder ſkall falla de ogudaktiga öfwer hufwudet. Jer. 23: 19.

24. Ty HERrans grymma wrede ſkall icke upphålla, tilldeß han gör och uträttar hwad han i ſinnet hafwer; på ſiſtone ſkolen J wäl förnimma det.

31. Capitlet.

Fängelſes ände. Nya Teſtamentets rike.

På den ſamma tiden, ſäger HERren, ſkall jag wara alla Iſraels ſlägters Gud, och de ſkola wara mitt folk.

2. Så ſäger HERren: Det folk, ſom qwar blifwet är för ſwärdet, hafwer funnit nåde i öknene; Iſrael drager bort till ſina ro.

3. HERren hafwer mig ſynts i fjerran land. Jag hafwer ju alltid och allſtädes haft dig kär; derföre hafwer jag dragit dig till mig af blotta barmhertighet.

4. Nu wäl, jag ſkall åter uppbygga dig, ſå att du ſkall uppbyggd heta, du jungfru Iſrael; du ſkall ännu med fröjd ſlå i trummo, och utgå i dans. 2 Moſ. 15: 20. Dom. 11: 34.

5. Du ſkall åter plantera wingårdar på Samarie bergom; plantera ſkall man, och pipa dertill.

6. Ty den tiden ſkall ännu komma, att waktare på Ephraims berg ropa ſkola: Upp, och låter oß gå upp till Zion, till HERran wår Gud. Eſ. 2: 3. Mich. 4: 2.

7. Ty ſå ſäger HERren: Roper öfwer Jacob med glädje, och fröjder eder öfwer hufwudet ibland Hedningarna. Roper högt, priſer, och ſäger: HERre, hjelp dino folke, dem igenblefnom i Iſrael

8. Si, jag ſkall låta dem komma utu nordlandet, och will förſamla dem ifrå jordenes ändar, både blinda, halta, hafwande qwinnor, och dem ſom nyfödt hafwa, ſå att de ſkola i en ſtor hop hit igenkomma.

9. De ſkola komma gråtande och bedjande, ſå ſkall jag leda dem. Jag ſkall leda dem utmed wattubäcker en ſlätan wäg, att de icke ſkola ſtöta ſig; ty jag är Iſraels fader, ſå är Ephraim min förſtfödde ſon. 2 Moſ. 4: 22.

10. Hörer, J Hedningar, HERrans ord, och förkunner det fjerran på öomen, och ſäger: Den ſom Iſrael förſkingrat hafwer, han warder honom ock igen förſamlandes, och ſkall taga wara uppå honom, ſåſom en herde på ſin hjord. Pſ. 23: 1. Eſ. 40: 11. Jer. 23: 4. Heſ. 34: 23. 37: 24. Joh. 10: 11.

11. Ty HERren ſkall förloßa Jacob, och hjelpa honom utu dens mägtigas hand.

12. Och de ſkola komma och glädjas på Zions höjd, och ſkola med hopom ſöka intill HERrans gåfwor, nämliga

till korn, muſt, oljo, och ung får, och oxar; **ſå att deras ſjäl ſkall warda lika ſom en watturik örtegård,** och ſkola intet mer bekymrade wara.

13. Alltſå ſkola jungfrurna luſtiga wara i dans; dertill unge män och gamle, den ene med den andra; ty jag ſkall förwandla deras ångeſt i glädje, och tröſta dem, och fröjda dem efter deras bedröfwelſe.

14. Och jag ſkall göra Preſternas hjerta fullt med glädje, och mitt folk ſkall mina gåfwor hafwa tillfylleſt, ſäger HERren.

15. Detta ſäger HERren: Man hörer en klagelig röſt och bitterlig gråt i höjdene. Rachel begråter ſin barn, och will intet låta ſig tröſta öfwer ſin barn; ty det är ute med dem. Matth. 2: 18.

16. Men HERren ſäger alltſå: Låt af ditt ropande och gråtande, och dina ögons tårar; ty ditt arbete är icke förgäfwes, ſäger HERren. De ſkola igenkomma utu fiendaland.

17. Och dine efterkommande hafwa mycket godt wänta, ſäger HERren; ty dina barn ſkola komma uti ſitt land igen.

18. Jag hafwer wäl hört, huru Ephraim klagar: Du hafwer ſpäkt mig, och jag är ock ſpäkt lika ſom en kåt kalf. Omwänd du mig, ſå warder jag omwänd; ty du HERre, äſt min Gud.

19. När jag omwänd wardt, ſå gjorde jag bättring; ty ſedan jag lärde weta, ſlår jag mig uppå länderna; ty jag är på ſkam kommen, och blyges; ty jag måſte lida det hån, ſom jag tillförene förtjent hafwer. 5 Moſ. 30: 2.

20. Är icke Ephraim min älſkelige ſon, och mitt kära barn? Ty jag kommer nu wäl ihåg, hwad jag med honom talat hafwer; derföre briſter mig mitt hjerta för hans ſkull, att jag måſte förbarma mig öfwer honom, ſäger HERren.

21. Uppſätt dig åminnelſetecken, ſätt dig förjotecken, och ſtyr ditt hjerta in uppå den rätta wägen, der du på wandra ſkall. Wänd om, du jungfru Iſrael, wänd om igen till deßa dina ſtäder.

22. Huru länge will du wända dig bort, du affälliga dotter, den jag igenhemta will? Ty HERren ſkall något nytt ſkapa i landena; en qwinna ſkall omfatta en man.

23. Detta ſäger HERren Zebaoth, Iſraels Gud: Man ſkall ännu ſäga detta ordet i Juda land, och i deß ſtäder, då jag deras fängelſe wändandes warder: HERren wälſigne dig, du rättwiſones boning, du helga berg.

24. Och Juda, ſamt med alla ſina ſtäder, ſkola bo derinne; dertill åkermän, och de ſom med hjord omkringfara.

25. **Ty jag ſkall wederqwicka de trötta ſjälar, och mätta de bekymrada ſjälar.**

26. Derföre wakade jag upp, och ſåg mig om, och hade ſå ſött ſofwit.

27. Si, den tid kommer, ſäger HERren, att jag ſkall beſå Iſraels hus och Juda hus, både med folk och fä.

28. Och ſom jag öfwer dem wakat hafwer, till att upprycka, ſönderrifwa, omkullſlå, förderfwa, och till att plåga; ſå ſkall jag ock waka öfwer dem, till att uppbygga och plantera, ſäger HERren.

29. På den ſamma tiden ſkall man intet mer ſäga: Fäderna hafwa ätit ſura windrufwor, och barnens tänder äro ömma wordna; Heſ. 18: 2.

30. Utan hwar och en ſkall dö för ſina mißgerning; och hwilken menniſka, ſom ſura windrufwor äter, honom ſkola hans tänder ömma warda.

31. **Si, den tid kommer, ſäger HERren, då ſkall jag göra ett nytt förbund med Iſraels hus, och med Juda hus;** Jer. 32: 40. Ebr. 8: 8. 10: 16.

32. **Icke ſådant, ſom det förra förbundet war, det jag med deras fäder gjorde, då jag tog dem wid handena, att jag ſkulle föra dem utur Egypti land; hwilket förbund de intet hållit hafwa, och jag måſte twinga dem, ſäger HERren;**

33. **Utan detta ſkall wara förbundet, ſom jag ſkall göra med Iſraels hus, efter denna tiden, ſäger HERren. Jag ſkall gifwa min lag uti**

deras hjerta, och ſkrifwa dem uti deras ſinne; och de ſkola wara mitt folk, ſå will jag wara deras Gud.

Jer. 24: 7. Heſ. 11: 19. 36: 26. 2 Cor. 6: 16.

34. **Och ingen ſkall lära den andra, icke en broder den andra, och ſäga: Känn HERran; utan de ſkola alle känna mig, både ſmå och ſtora, ſäger HERren; ty jag will förlåta dem deras mißgerningar, och aldrig komma deras ſynder mer ihåg.**

Eſ. 54: 13. Joh. 6: 45. 1 Cor. 2: 10. 1 Joh. 2: 20. Mich. 7: 18. Ap. G. 10: 43. Rom. 11: 27.

35. Detta ſäger HERren, ſom gifwer ſolena dagenom till ett ljus, och månan och ſtjernorna, efter deras lopp, nattene till ljus; den ſom rörer hafwet, att deß böljor fräſa; HERren Zebaoth är hans Namn.

1 Moſ. 1: 16. Eſ. 51: 15.

36. När denna ordningen afkommer för mig, ſäger HERren, ſå ſkall ock Iſraels ſäd återwända, ſå att det icke mer ſkall wara ett folk för mig.

Jer. 33: 20, 21.

37. Detta ſäger HERren: Om man kan mäla himmelen ofwantill, och utranſaka jordenes grund, ſå ſkall jag ock förkaſta hela Iſraels ſäd, för allt det ſom de göra, ſäger HERren.

Jer. 33: 22.

38. Si, den tid kommer, ſäger HERren, att HERrans ſtad ſkall uppbygd warda, ifrå Hananeels torn allt intill hörnaporten.

39. Och rätteſnöret ſkall gå derifrå länger ut, allt intill den högen Gareb, och wända ſig inåt Goath.

40. Och hele dödodalen, och aſkoplatſen, ſamt med hela dödåkrenom, allt intill Kidrons bäck, intill hörnet af häſtaportenom öſterut, ſkall warda helig HERranom, ſå att det aldrig mer ſkall omkullrifwet eller afbrutet warda.

32. Capitlet.

Stadens belägring. Jeremia åkerköp.

Detta är det ord, ſom af HERranom ſkedde till Jeremia, i tionde årena Zedekia, Juda Konungs, hwilket det adertonde året är NebucadNezars.

2. Då belade Konungens här af Babel Jeruſalem; men Propheten Jeremia låg fången i gården för fångahuſet, i Juda Konungs hus,

3. Der Zedekia, Juda Konung, hade låtit inlägga honom, ſägandes: Hwi propheterar du, och ſäger: Detta ſäger HERren: Si, jag gifwer denna ſtaden uti Konungens händer i Babel, och ſkall winna honom; Jer. 27: 6.

4. Och Zedekia, Juda Konung, ſkall icke undkomma de Chaldeer, utan jag ſkall gifwa honom uti Konungens händer af Babel, ſå att han ſkall muntliga tala med honom, och med ſin ögon ſe honom; Jer. 34: 2, 3. 38: 23. 39: 7.

5. Och han ſkall föra Zedekia till Babel, der ſkall han ock blifwa, till deß jag ſöker honom, ſäger HERren; ty om I än ſtriden emot de Chaldeer, ſkall det dock intet lyckas eder.

6. Och Jeremia ſade: HERrans ord är ſkedt till mig, och ſäger:

7. Si, Hanameel, Sallums ſon, dins faderbroders, kommer till dig, och ſkall ſäga: Käre, köp du min åker i Anathoth; ty du hafwer näſta bördrätten dertill, att du ſkall köpa honom.

3 Moſ. 25: 24. Ruth 4: 4.

8. Alltſå kom Hanameel, min faderbroders ſon, till mig, ſåſom HERren ſagt hade, i gården för fångahuſet, och ſade till mig: Käre, köp min åker i Anathoth, ſom ligger i BenJamins land; ty du hafwer arfrätt dertill, och du äſt den näſte. Käre, köp honom. Då förmärkte jag, att det war HERrans ord;

9. Och köpte åkren af Hanameel, mins faderbroders ſon, i Anathoth, och wog honom penningarna till, ſju ſiklar och tio ſilfpenningar;

10. Och ſkref ett bref, och förſeglade det, och tog wittne deruppå, och wog upp penningarna på en wågſkål;

11. Och tog det förſeglade köpbrefwet till mig, efter rätten och ſedwänjan, och en öppen utſkrift;

12. Och fick köpbrefwet Baruch, Neria ſone, Mahaſeja ſons, uti Hanameels, mins faderbroders ſons, och de wittnes, ſom i köpbrefwena ſtodo, och alla Judarnas närwaro, ſom i gården för fångahuſet ſåto;

13. Och befallde Baruch för deras ögon, och ſade:

14. Detta ſäger HERren Zebaoth, Iſraels Gud: Tag deßa brefwen, det förſeglade köpbrefwet, ſamt med denna öppna utſkriftene, och lägg dem uti ett lerkäril, att de måga ligga förwarade i lång tid.

15. Ty ſå ſäger HERren Zebaoth, Iſraels Gud: Ännu ſkall man köpa hus, åkrar och wingårdar, i deßo landena.

16. Och då jag hade fått Baruch, Neria ſone, köpbrefwet, bad jag till HERran, och ſade:

17. **O HERre HERre, ſi, du hafwer gjort himmel och jord genom dina ſtora kraft, och genom din uträckta arm, och ingen ting är för dig omöjelig.**

1 Moſ. 18:14. Luc. 1:37. Jer. 27:5.

18. **Du, ſom mångom tuſendom wäl gör, och wedergäller fädernas mißgerningar uti deras barnas ſköte efter dem; du ſtore och ſtarke Gud, HERre Zebaoth är ditt Namn;**

2 Moſ. 34:7. 5 Moſ. 5:9.

19. **Stor i råd och mägtig i gerningom; och din ögon ſtå öppne öfwer alla menniſkors barnas wägar, att du ſkall gifwa hwarjom och enom efter ſitt wäſende, och efter ſins wäſendes frukt;**

2 Chr. 6:30. Job 34:21. Ordſp. 5:21. Jer. 16:17.

20. Du, ſom uti Egypti land tecken och under gjorde, allt intill denna dag, både med Iſrael och med menniſkomen, och gjorde dig ett Namn, ſåſom det i denna dag är;

21. Och förde ditt folk Iſrael utur Egypti land, genom tecken och under, genom ena mägtiga hand, med enom uträcktom arm, och genom ſtor förſkräckning; 2 Moſ. 6:6.

5 Moſ. 4:34. 2 Sam. 7:23. 1 Chr. 17:21.

22. Och gaf dem detta landet, hwilket du deras fäder ſworit hade, att du dem det gifwa wille; ett land, der mjölk och hannog uti flöt;

23. Och då de der inkommo och beſåto det, hörde de intet dina röſt, och wandrade ej heller efter din lag, och allt det du dem budit hade, att de göra ſkulle, det gjorde de intet; derföre du ock hafwer låtit dem alla denna olyckona wederfaras.

24. Si, denne ſtaden är belagd, ſå att han måſte wunnen, och för ſwärd, hunger och peſtilentie, uti de Chaldeers händer, ſom emot honom ſtrida, gifwen warda; och lika ſom du ſagt hafwer, ſå går det nu, det ſer du.

25. Och du, HERre HERre, ſäger till mig: Köp du en åker för penningar, och tag wittne deruppå; ändock ſtaden ſkall warda gifwen uti de Chaldeers händer.

26. Och HERrans ord ſkedde till Jeremia, och ſade:

27. **Si, jag HERren är en Gud öfwer allt kött; ſkulle något wara mig omöjeligit?** 4 Moſ. 16:22.

28. Derföre ſäger HERren alltſå: Si, jag gifwer denna ſtaden uti de Chaldeers händer, och uti Nebucad-Nezars hand, Konungens i Babel, och han ſkall winna honom.

29. Och de Chaldeer, ſom emot denna ſtaden ſtrida, ſkola komma härin, och tända här elden uppå, och bränna honom upp, ſamt med huſen, der de Baal på taken rökt, och androm gudom drickoffer offrat hafwa, på det de ſkulle förtörna mig. Jer. 19:13.

30. Ty Iſraels barn och Juda barn hafwa af deras ungdom gjort det mig illa behagar, och Iſraels barn hafwa förtörnat mig genom ſina händers werk, ſäger HERren.

31. Ty ifrå den tiden, att denne ſtaden byggd war, intill denna dag, hafwer han gjort mig wredan och grymman, ſå att jag måſte bortkaſta honom ifrå mitt anſigte;

32. För alla Iſraels barnas och Juda barnas ondſkos ſkull, den de bedrifwit hafwa, på det de ſkulle förtörna mig, de, deras Konungar, Förſtar, Preſter och Propheter, och de ſom bo i Juda och Jeruſalem.

33. De hafwa wändt mig ryggen till, och icke anſigtet, ändock jag lät allſtädes lära dem; men de wille intet höra eller bättra ſig. Jer. 2:27.

34. Dertill hafwa de ſatt ſin ſtyg-

gelſe uti det hus, ſom namn hafwer af mig, på det de ſkulle det orena;
2 Kon. 21: 4, 5. Jer. 7: 30. 23: 11.

35. Och hafwa byggt Baals höjder, i Hinnoms ſons dal, på det de ſkulle uppbränna ſina ſöner och döttrar för Molech, **der jag dem intet om befallt hafwer, och kom mig icke heller någon tid i ſinnet,** att de ſådana ſtyggelſe göra ſkulle, med hwilko de ſå kommo Juda till att ſynda.
3 Moſ. 18: 21. Jer. 19: 5.

36. Och nu fördenſkull ſäger HERren Iſraels Gud alltſå om denna ſtaden, der J om ſägen, att han ſkall för ſwärd, hunger och peſtilentie, uti Konungens händer af Babel gifwen warda:

37. Si, jag ſkall förſamla dem utur all land, dit jag dem bortdrifwer, genom mina ſtora wrede, grymhet och obarmhertighet, och ſkall låta komma dem åter till detta rummet igen, att de ſkola bo trygge. 5 Moſ. 30: 3.

38. **Och de ſkola wara mitt folk, ſå will jag wara deras Gud;**
Jer. 24: 7. 30: 22. 31: 33.

39. **Och ſkall gifwa dem ens hjerta och wäſende, att de ſkola frukta mig i alla ſina lifsdagar, på det dem och deras barnom, efter dem, ſkall wäl gå;** Heſ. 11: 19.

40. **Och ſkall göra ett ewigt förbund med dem, ſå att jag icke will aflåta att göra dem godt, och ſkall gifwa dem min fruktan i hjertat, att de icke ſkola wika ifrå mig.** Jer. 31: 31.

41. **Och det ſkall wara min luſt, att jag må göra dem godt;** och jag ſkall plantera dem i deßo lande troliga, af allt hjerta och af allo ſjäl.

42. Ty ſå ſäger HERren: Likaſom jag öfwer detta folket hafwer komma låtit alla denna ſtora olyckona, alltſå ſkall jag ock låta komma öfwer dem allt det goda, ſom jag till dem ſagt hafwer.

43. Och det ſkola ännu åkrar köpte warda i deßo lande, om hwilket J ſägen: Det ſkall öde ligga, ſå att hwarken folk eller fä deruti blifwa ſkall, och ſkall warda gifwet uti de Chaldeers händer.

44. Likwäl ſkall man ännu köpa åkrar för penningar, och bebrefwa, förſegla och betyga uti BenJamins land, och omkring Jeruſalem, och uti Juda ſtäder, uti de ſtäder på bergomen, uti de ſtäder i dalomen, och uti de ſtäder ſöderut; ty jag ſkall wända deras fängelſe, ſäger HERren. Jer. 17: 26.

33. Capitlet.

Förloßning och Meßias lofwas.

Och HERrans ord ſkedde till Jeremia annan gången, då han ännu innelyckter war i gården för fångahuſet, och ſade:

2. Detta ſäger HERren, ſom detta gör, HERren, ſom detta werkar och uträttar: HERre är mitt Namn;

3. Ropa till mig, ſå will jag ſwara dig, och ſkall kungöra dig ſtor och mägtig ting, de du intet wetſt.

4. Ty ſå ſäger HERren, Iſraels Gud, om denna ſtadſens hus, och om Juda Konungars hus, ſom nederbrutna äro, till att göra bålwerk till wärn;

5. Och om dem ſom här inkomne äro, på det de ſkola ſtrida emot de Chaldeer, att de måga uppfylla honom med döda kroppar, hwilka jag i mine wrede och grymhet ſlå ſkall; ty jag hafwer förgömt mitt anſigte för denna ſtadenom, för alla deras ondſkos ſkull.

6. Si, jag will förbinda deras ſår, och göra dem helbregda, och ſkall tillåta dem deras bön om frid och trohet.

7. Ty jag will wända Juda fängelſe, och Iſraels fängelſe, och ſkall uppbygga dem, lika ſåſom af begynnelſen;

8. Och ſkall rena dem af all mißgerning, der de med emot mig ſyndat hafwa, och ſkall förlåta dem all mißgerning, der de med emot mig ſyndat och öfwerträdt hafwa. Jer. 31: 34.

9. Och det ſkall wara mig till ett glädjenamn, berömmelſe och pris ibland alla Hedningar på jordene, då de få höra allt det goda, ſom jag dem gör; och ſkola förundra ſig och förſkräckas öfwer allt det goda, och öfwer all den frid, ſom jag dem gifwa will.

10. Detta ſäger HERren: Uti detta

rummet, der I om ſägen, det är öde, efter hwarken folk eller fä i Juda ſtäder, och på gatomen i Jeruſalem, blifwer; de ſå förödde äro, att der hwarken folk, borgare eller boſkap, uti är;

11. Der ſkall man ännu åter höra rop af fröjd och glädſkap, brudgummes och bruds röſt, och deras röſt, ſom ſäga: Tacker HErranom Zebaoth, ty HErren är god, och gör ju alltid wäl i ewighet, och deras, ſom tackoffer frambära till HErrans hus; ty jag ſkall omwända landſens fängelſe, lika ſom af begynnelſen, ſäger HErren. Jer. 7: 31. 16: 9. 25: 10. Pſ. 136. 1, ꝛc.

12. Så ſäger HErren Zebaoth: Uti detta rummet, det ſå öde är, att hwarken folk eller fä deruti är, och i alla deß ſtäder, ſkola ännu herdars hus wara, ſom hjordar föda ſkola;

13. Både i de ſtäder på bergomen, och i de ſtäder i dalomen, och i de ſtäder ſöderut, i BenJamins land, och omkring Jeruſalem, och i Juda ſtäder, der ſkola ännu ut och in gå räknade hjordar, ſäger HErren. Jer. 17: 26.

14. **Si, den tid kommer, ſäger HErren, att jag det goda ordet uppwäcka ſkall, ſom jag till Iſraels hus och Juda hus talat hafwer.**

15. **Uti de ſamma dagar, och i den ſamma tiden ſkall jag låta uppgå David rättfärdighetenes frukt (och det ſkall wara en Konung, ſom wäl regera ſkall), och ſkall upprätta rätt och rättfärdighet på jordene.** Eſ. 4: 2. 11: 1. Jer. 23: 5.

16. **På den ſamma tiden ſkall Juda frälſt warda, och Jeruſalem ſäker bo, och man ſkall kalla honom HErren wår rättfärdighet.**

17. Ty ſå ſäger HErren: Det ſkall icke fela, en af David ſkall ſitta på Iſraels hus ſtol. 2 Sam. 7: 16. 1 Kon. 2: 4.

18. Deßlikes ſkall ej heller någon tid fela, att Preſter och Leviter ſkola wara för mig, ſom bränneoffer göra, och ſpisoffer upptända, och offer ſlagta, i ewig tid.

19. Och HErrans ord ſkedde till Jeremia, och ſade:

20. Detta ſäger HErren: Om mitt förbund med dag och natt återwänder, att ingen dag eller natt är i ſinom tid; Jer. 31: 36.

21. Så ſkall ock mitt förbund omintet warda med minom tjenare David, att han ingen ſon ſkall hafwa till en Konung på ſinom ſtol, och med Leviterna och Preſterna mina tjenare.

22. Lika ſom man intet räkna kan himmelens här, eller mäta ſanden i hafwet; alltſå ſkall jag föröka mins tjenares Davids ſäd, och Leviterna, ſom mig tjena. Jer. 31: 37.

23. Och HErrans ord ſkedde till Jeremia, och ſade:

24. Hafwer du icke ſett hwad detta folket talar, och ſäger: Hafwer dock HErren de twå ſlägterna förkaſtat, ſom han utkorat hade? och förſmäda mitt folk, lika ſom de intet mer ſkulle wara mitt folk.

25. Detta ſäger HErren: Håller jag icke mitt förbund med dag och natt, och den ordning med himmel och jord;

26. Så will jag ock förkaſta Jacobs och Davids mina tjenares ſäd, att jag af deras ſäd icke tager dem, ſom råda ſkola öfwer Abrahams, Iſaacs och Jacobs ſäd; ty jag ſkall omwända deras fängelſe, och förbarma mig öfwer dem. Rom. 11: 1, 25.

34. Capitlet.

Friårsbrott.

Detta är det ord, ſom af HErranom ſkedde till Jeremia, då NebucadNezar, Konungen i Babel, ſamt med allom ſinom här, och med all rike på jordene, ſom under hans wälde woro, och med all folk, örligade mot Jeruſalem, och alla deß ſtäder, och ſade: 2 Kon. 25: 1.

2. Detta ſäger HErren Iſraels Gud: Gack bort, och tala med Zedekia, Juda Konung, och ſäg till honom: Så ſäger HErren: Si, jag ſkall gifwa denna ſtaden uti Konungens händer i Babel, och han ſkall bränna honom upp i eld. Jer. 38: 18.

3. Och du ſkall icke undkomma hans hand, utan warda gripen, och i hans

hand gifwen, ſå att du ſkall ſe honom med ögonen, och muntliga tala med honom, och till Babel komma.

Jer. 32:4.

4. Så hör dock, du Zedekia, Juda Konung, HERrans ord; detta ſäger HERren om dig: Du ſkall icke dö genom ſwärd;

5. Utan du ſkall dö i frid; och lika ſom man hafwer bränt öfwer dina fäder, de förra Konungar, ſom för dig warit hafwa, ſå ſkall man ock bränna öfwer dig, och begråta dig: Ack! herre; ty jag hafwer det ſagt, ſäger HERren.

2 Chr. 16:14. 21:19. Jer. 22:18.

6. Och Propheten Jeremia talade all deßa orden till Zedekia, Juda Konung, i Jeruſalem;

7. Då Konungens här i Babel allaredo ſtridde emot Jeruſalem, och emot alla qwarlefda Juda ſtäder, nämliga emot Lachis och Aſeka; ty deße, ſåſom de faſtaſte ſtäder, woro ännu qwarblefne af Juda ſtäder.

8. Detta är det ord, ſom af HERranom ſkedde till Jeremia, ſedan Konung Zedekia ett förbund gjort hade med allo folkena i Jeruſalem, till att utropa ett friår;

9. Så att hwar och en ſkulle gifwa ſin träl och hwar och en ſina trälinno fri, de der Ebreer och Ebreiſke woro, att den ene Juden icke ſkulle wara dens andras träl. 2 Moſ. 21:2.

10. Då lydde honom alle Förſtarna, och allt folket, ſom det förbund undergångit hade, att hwar och en ſkulle gifwa ſin träl och trälinno fri, och icke mer hålla dem för lifegna, och gåfwo dem löſa.

11. Men något derefter wände de om igen, och togo de trälar och trälinnor åter till ſig, ſom de frigifwit hade, och twingade dem, att de trälar och trälinnor wara måſte.

12. Då ſkedde HERrans ord till Jeremia af HERranom, och ſade:

13. Detta ſäger HERren, Iſraels Gud: Jag hafwer gjort ett förbund med edra fäder, då jag förde dem utur Egypti land, utu träldomens hus, och ſade:

14. Då ſju år förlidne äro, ſå ſkall hwar och en låta ſin broder, den en Ebreer är, och ſig honom ſålt, och i ſex år tjent hafwer, fri och lös; men edra fäder hörde mig intet, och böjde intet ſin öron dertill.

3 Moſ. 25:39. 5 Moſ. 15:12.

15. Så hafwen I nu i dag omwändt eder, och gjort det mig wäl behagade, att I låten utropa ett friår, hwar och en ſinom näſta, och hafwen deruppå gjort ett förbund inför mig uti de huſe, ſom efter mitt Namn nämndt är;

16. Men I hafwen åter ſedan trädt derifrå, och ohelgat mitt Namn, och hwar och en igentagit ſin träl och trälinno, de I haden frigifwit, att de ſkulle wara ſine egne, och twingen dem nu att de edre trälar och trälinnor wara måſte.

17. Derföre ſäger HERren alltſå: I hörden icke mig, att I måtten utropat ett friår, hwar och en ſinom broder, och ſinom näſta. Si, ſå ropar jag, ſäger HERren, eder ett friår ut, till ſwärd, till peſtilentie, till hunger; och ſkall icke låta eder blifwa uti något rike på jordene.

5 Moſ. 28:64. Jer. 29:18.

18. Och de ſom öfwerträda mitt förbund, och icke hålla deß förbunds ord, ſom de för mig gjort hafwa, dem ſkall jag ſå göra, lika ſom dem kalfwenom, den de i tu ſtycke höggo, och emellan båda ſtycken gingo;

19. Nämliga Juda Förſtar, Jeruſalems Förſtar, de kamererare, Preſterna, och allt folket i landena, ſom emellan ſtycken af kalfwen gångne äro;

20. Och ſkall gifwa dem uti deras fiendars hand, och deras, ſom efter deras lif ſtå, att deras kroppar ſkola foglomen under himmelen och djuromen på jordene till ſpis warda.

Jer. 7:33. 16:4.

21. Och Zedekia, Juda Konung, och hans Förſtar, ſkall jag gifwa uti deras fiendars händer, och i deras, ſom efter deras lif ſtå, och i Konungens härs händer af Babel, hwilken nu ifrån eder afdragen är.

22. Ty ſi, jag will befalla dem,

ſäger HErren, och ſkall åter låta dem komma inför denna ſtaden, och de ſkola ſtrida emot honom, och winna honom, och uppbränna honom i eld; och jag ſkall föröda Juda ſtäder, ſå att der ingen mer bo ſkall.

35. Capitlet.

De Rechabiters ſtåndaktighet.

Detta är det ord, ſom af HErranom ſkedde till Jeremia, i Jojakims, Joſia ſons, Juda Konungs, tid, och ſade:

2. Gack bort uti de Rechabiters hus, och tala med dem, och haf dem in uti HErrans hus uti en kammar, och ſkänk dem win.

3. Då tog jag Jaaſanja, Jeremia ſon, Habazinia ſons, ſamt med hans bröder, och alla hans ſöner, och hela de Rechabiters hus;

4. Och hade dem in uti HErrans hus, uti Hanans barnas, Jigdalja ſons, den Guds manſens, kammar, hwilken wid Förſtarnas kammar är, ofwanför Maaſeja, Sallums ſons, dörrawaktarens kammar.

5. Och jag ſatte de Rechabiters hus barnom kannor före, fulla med win, och ſkålar, och ſade till dem: Dricker win.

6. Men de ſwarade: Wi dricke intet win; ty wår fader Jonadab, Rechabs ſon, hafwer budit oß, och ſagt: J och eder barn ſkolen aldrig något win dricka;

7. Och intet hus bygga, ingen ſäd ſå, ingen wingård plantera, eller hafwa; utan ſkolen bo i tjäll i alla edra lifsdagar; på det J mågen länge lefwa i landena, der J uti wandren.

8. Alltſå lydom wi wår faders röſt, Jonadabs, Rechabs ſons, i allt det han oß budit hafwer, ſå att wi intet win dricke i wåra lifsdagar, hwarken wi eller wåra huſtrur, eller ſöner, eller döttrar; 1 Chr. 2: 55.

9. Och byggom ej heller någor hus, der wi uti bo, och hafwom hwarken wingårdar, eller åkrar, eller ſäd;

10. Utan bom uti tjäll, och lydom, och görom all ting, ſåſom wår fader Jonadab oß budit hafwer.

11. Men då NebucadNezar, Konungen i Babel, drog hitupp i landet, ſade wi: Kommer, låter oß draga till Jeruſalem, för de Chaldeers och Syrers här; och ſå hafwe wi ſedan blifwit här i Jeruſalem.

12. Då ſkedde HErrans ord till Jeremia, och ſade:

13. Detta ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud: Gack bort, och ſäg till dem i Juda, och till de inbyggare i Jeruſalem: Wiljen J då icke bättra eder, ſå att J lyden min ord? ſäger HErren.

14. Jonadabs ord, Rechabs ſons, ſom han ſinom barnom budit hafwer, att de intet win dricka ſkulle, de warda hållen, ſå att de dricka intet win intill denna dag, derföre att de lyda deras faders bud; men jag hafwer tidigt låtit predika eder, likwäl hören J mig intet.

15. Så hafwer jag ock tidigt ſändt till eder alla mina tjenare Propheterna, och låtit ſäga: Wänder eder om, hwar och en ifrå ſitt onda wäſende, och bättrer edart lefwerne, och efterföljer icke andra gudar, till att tjena dem, ſå ſkolen J blifwa i landena, ſom jag eder och edra fäder gifwit hafwer; men J willen icke böja edor öron dertill, eller höra mig;

2 Kon. 17: 13. Jer. 18: 11. 25: 5.

16. Ändock Jonadabs barn, Rechabs ſons, ſins faders bud hållit hafwa, ſom han dem budit hafwer; men detta folket hörer mig intet.

17. Derföre ſå ſäger HErren Gud Zebaoth, och Iſraels Gud: Si, jag ſkall låta komma öfwer Juda, och alla Jeruſalems inbyggare, all den olycko, ſom jag emot dem talat hafwer; derföre, att jag hafwer talat till dem, och de wille intet höra; jag hafwer ropat, men de wille intet ſwara mig.

18. Och till de Rechabiters hus ſade Jeremia: Detta ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud; derföre att J edars faders Jonadabs bud lydt hafwen, och hållit all hans bud, och allt det gjort, ſom han eder budit hafwer;

19. Derföre ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud, alltſå: Det ſkall aldrig fela Jonadab, Rechabs ſone, att ju

någor af hans ſäd alltid för mig ſtå ſkall.

36. Capitlet.

Predikan ſkrifwes, läſes, brännes.

Uti fjerde årena Jojakims, Joſia ſons, Juda Konungs, ſkedde detta ordet till Jeremia af HErranom, och ſade:

2. Tag ena bok, och ſkrif deruti allt det tal, ſom jag till dig talat hafwer öfwer Iſrael, öfwer Juda, och all folk, ifrå den tiden, då jag till dig talat hafwer, nämliga ifrå Joſia tid, allt intill denna dag; Jer. 25: 3. 30: 2.

3. Om tilläfwentyrs Juda hus, när de höra all den olycko, ſom jag hafwer i ſinnet att göra dem, ſig omwända måga, hwar och en ifrå ſitt onda wäſende, på det jag måtte förlåta dem deras mißgerningar och ſynder.

4. Då kallade Jeremia Baruch, Neria ſon. Den ſamme Baruch ſkref uti ena bok af Jeremia mun all HErrans ord, ſom han till honom talat hade.

5. Och Jeremia böd Baruch, och ſade: Jag är fången, ſå att jag icke kan gå uti HErrans hus;

6. Men gack du derin, och läs bokena, der du HErrans ord af minom mun uti ſkrifwit hafwer, för folkena i HErrans hus, på faſtodagomen; och ſkall deßlikes läſa dem för hela Juda öron, ſom utu deras ſtäder inkomma;

7. Om de tilläfwentyrs måtte ödmjuka ſig med bedjande inför HErranom, och omwända ſig, hwar och en ifrå ſitt onda wäſende; ty wreden och grymheten är ſtor, der HErren emot detta folket om talat hafwer.

8. Och Baruch, Neria ſon, gjorde allt det Propheten Jeremia honom befallt hade, och las HErrans ord utu bokene, i HErrans hus.

9. Men det begaf ſig uti femte årena Jojakims, Joſia ſons, Juda Konungs, uti nionde månadenom, att man förkunnade ena faſto för HErranom allo folkena i Jeruſalem, och allo folkena, ſom utaf Juda ſtäder till Jeruſalem kommo.

10. Och Baruch las utu bokene Jeremia ord i HErrans hus, uti Gemaria kammar, Saphans ſons, cancellerens, i öfra gårdenom, inför den nya porten åt HErrans hus, för allo folkena. Jer. 26: 10.

11. Då nu Michaja, Gemaria ſon, Saphans ſons, all HErrans ord utu bokene hört hade,

12. Gick han ned uti Konungshuſet, uti cancelliet; och ſi, der ſåto alle Förſtarna, Eliſama cancelleren, Delaja, Semaja ſon, Elnathan, Achbors ſon, Gemaria, Saphans ſon, och Zedekia, Hanania ſon, ſamt med alla Förſtarna.

13. Och Michaja förkunnade dem all de ord, ſom han hört hade, då Baruch las utu bokene för folkens öron.

14. Då ſände alle Förſtarna Judi, Nethania ſon, Selemia ſons, Cuſi ſons, efter Baruch, och läto ſäga honom: Tag den bokena med dig, der du utu för folkena läſit hafwer, och kom hit. Och Baruch, Neria ſon, tog bokena med ſig, och kom till dem.

15. Och de ſade till honom: Sätt dig, och läs, att wi måge hörat. Och Baruch las för deras öron.

16. Och då de all orden hört hade, förſkräcktes de hwar emot den andra, och ſade till Baruch: Wi wilje förkunna Konungenom all deßa orden.

17. Och ſporde de Baruch: Säg oß, huru hafwer du ſkrifwit all deßa orden utu hans mun?

18. Baruch ſade till dem: Han las mig all deßa orden till, utaf ſinom mun, och jag ſkref dem med bläck uti bokena.

19. Då ſade Förſtarna till Baruch: Gack bort, och förgöm dig med Jeremia, ſå att ingen wet hwar J ären.

20. Men de gingo in till Konungen i förpalatſet, och läto bokena blifwa qwara i Eliſama cancellerens kammar, och ſade för Konungenom all deßa orden.

21. Då ſände Konungen Judi åſtad, till att hemta bokena. Han tog henne utur Eliſama cancellerens kammar, och Judi las henne för Konungenom, och allom Förſtomen, ſom för Konungenom ſtodo.

22. Men Konungen ſatt i winterhuſena för ſkorſtenen, i nionde månadenom.

23. Som nu Judi tre eller fyra blad läſit hade, ſkar han henne ſönder med

enom ſkrifknif, och kaſtade i elden, ſom i ſkorſtenenom war, tilldeß boken platt uppbrändes i eldenom.

24. Och ingen förſkräckte ſig eller ſönderref ſin kläder, hwarken Konungen, eller hans tjenare, hwilke dock all deßa orden hört hade; 1 Moſ. 37: 29, 34.

25. Ändock Elnathan, Delaja och Gemaria bådo Konungen, att han dock icke wille uppbränna bokena; men han hörde dem intet.

26. Dertill böd ändå Konungen Jerahmeel, Hammelechs ſone, och Seraja, Aſriels ſone, och Selemja, Abdeels ſone, att de ſkulle gripa Baruch ſkrifwaren, och Jeremia Propheten; **men HERren hade förgömt dem;**

27. Då ſkedde HERrans ord till Jeremia, ſedan Konungen hade uppbränt bokena, och de ord, ſom Baruch utaf Jeremia mun ſkrifwit hade, och ſade:

28. Tag dig åter en annor bok, och ſkrif all de förra orden deruti, ſom i den förſta bokene ſtodo, den Jojakim, Juda Konung uppbränt hafwer;

29. Och ſäg till Jojakim, Juda Konung: Detta ſäger HERren: Du hafwer uppbränt bokena, och ſagt: Hwi hafwer du deruti ſkrifwit, att Konungen af Babel komma ſkall och förderfwa detta landet, och görat ſå, att hwarken folk eller fä mer derinne blifwa ſkall?

30. Derföre ſäger HERren om Jojakim, Juda Konung: Det ſkall ingen af hans ſäd ſitta på Davids ſtol, och hans kropp ſkall utkaſtad warda, och ligga i hetta om dagen, och i froſt om nattena. Jer. 22: 19.

31. Och jag ſkall hemſöka honom, och hans ſäd, och hans tjenare, för deras mißgerningars ſkull, och jag ſkall låta komma öfwer dem, och öfwer Jeruſalems inbyggare, och öfwer dem i Juda, alla den olycko, ſom jag till dem talat hafwer, och de dock intet höra wille.

32. Så tog Jeremia en annan bok, och fick henne Baruch, Neria ſone, ſkrifwarenom; och han ſkref deruti, af Jeremia mun, all de ord ſom i bokene ſtodo, ſom Jojakim, Juda Konung, hade i eld uppbränna låtit; och till de ſamma wordo ännu mycket flere ord tillagd, än de förra woro.

37. Capitlet.

Jeremia frågas, ſwarar, fängſlas.

Och Zedekia, Joſia ſon, wardt Konung uti Chonia ſtad, Jojakims ſons; ty NebucadNezar, Konungen i Babel, gjorde honom till Konung i Juda land. 2 Kon. 24: 17.

2. Men han, och hans tjenare, och folket i landena, lydde intet HERrans ord, ſom han genom Propheten Jeremia talade.

3. Likwäl ſände Konung Zedekia Jehuchal, Selemja ſon, och Zephania, Maaſeja ſon, Preſten, till Propheten Jeremia, och lät ſäga honom: Bed HERran wår Gud för oß.

4. Ty Jeremia gick nu ut och in ibland folket, och ingen lade honom nu i fängelſe.

5. Så war Pharaos här dragen utur Egypten; och de Chaldeer, ſom för Jeruſalem lågo, då de ſådant rykte hörde, woro ifrå Jeruſalem afdragne.

6. Och HERrans ord ſkedde till Propheten Jeremia, och ſade:

7. Detta ſäger HERren, Iſraels Gud: Så ſäger till Juda Konung, den eder till mig ſändt hafwer, till att fråga mig: Si, Pharaos här, ſom eder till hjelp utdragen är, ſkall åter draga hem igen uti Egypten.

8. Och de Chaldeer ſkola komma igen, och ſtrida emot denna ſtaden, och winna honom, och uppbränna honom i eld.

9. Derföre ſäger HERren alltſå: Bedrager icke edra ſjälar, ſå att I tänken: De Chaldeer draga wäl ſin wäg; de ſkola intet draga ſin wäg.

10. Och om I än ſlogen hela de Chaldeers här, ſom emot eder ſtrida, och några af dem qware blefwe ſåre, ſå ſkulle de ändå reſa ſig upp, hwar och en i ſitt tjäll, och uppbränna denna ſtaden med eld.

11. Som nu de Chaldeers här ifrå Jeruſalem afdragen war, för Pharaos härs ſkull,

12. Gick Jeremia utu Jeruſalem, och wille gå uti BenJamins land,

till att beſtyra der om några ägor ibland folket.

13. Och då han kom uti BenJamins port, ſå war der en ſkickad för en portwaktare, benämnd Jirija, Selemja ſon, Hanania ſons; den ſamme tog fatt uppå Propheten Jeremia, och ſade: Du will falla till de Chaldeer. Jer. 20: 2.

14. Jeremia ſade: Det är icke ſant; jag will intet falla till de Chaldeer. Men Jirija wille intet höra honom, utan grep Jeremia, och hade honom bort till Förſtarna.

15. Och Förſtarna wordo wrede uppå Jeremia, och läto ſlå honom, och kaſtade honom i fängelſe, uti Jonathans, ſkrifwarens, hus; den ſamma ſatte de till ſtockmäſtare. Jer. 32: 3. 36: 5.

16. Alltſå gick Jeremia in uti kulona och fängelſet, och låg der i långan tid.

17. Och Konung Zedekia ſände bort, och lät hemta honom, och frågade honom hemliga i ſitt hus, och ſade: Är ock något ord på färde af HErranom? Jeremia ſade: Ja, ty du ſkall Konungenom i Babel i händer gifwen warda.

18. Och Jeremia ſade till Konungen Zedekia: Hwad hafwer jag brutit emot dig, dina tjenare och detta folk, att de hafwa kaſtat mig i fängelſe?

19. Hwar äro nu edre Propheter, ſom eder ſpådde, och ſade: Konungen i Babel warder intet kommandes öfwer eder, eller öfwer detta landet?

20. Och nu, min Herre Konung, hör mig, och låt mina bön något gälla för dig, och låt mig icke återſändas uti Jonathans, ſkrifwarens, hus, att jag der dör.

21. Då befallde Konung Zedekia, att man ſkulle bewara Jeremia uti gårdenom för fångahuſet, och lät gifwa honom om dagen ett bröd af bakarebodene, tilldeß allt brödet i ſtadenom åtgånget war. Alltſå blef då Jeremia uti gårdenom för fångahuſet. 1 Kon. 22: 27.

38. Capitlet.

Jeremia kaſtas i en grop.

Men Sephatja, Matthans ſon, och Gedalia, Pashurs ſon, och Juchal, Selemja ſon, och Pashur, Malchia ſon, hörde de orden, ſom Jeremia till allt folket talade, och ſade:

2. Detta ſäger HErren: Den ſom blifwer i denna ſtadenom, han måſte dö för ſwärd, hunger och peſtilentie; men den ſom utgår till de Chaldeer, han ſkall blifwa lefwandes, och gå af med ſitt lif, ſåſom med ett byte. Jer. 21: 9.

3. Ty ſå ſäger HErren: Denne ſtaden ſkall gifwen warda Konungens här af Babel, och de ſkola winna honom.

4. Då ſade Förſtarna till Konungen: Låt dock dräpa denna mannen; ty med det ſättet afwänder han det krigsfolk, ſom ännu qwart är i denna ſtadenom; ſammalunda ock allt folket, efter han ſådana ord till dem ſäger; ty den mannen ſöker icke efter det ſom folkets bäſta är, utan det wärſta.

5. Konungen Zedekia ſade: Si, han är i edra händer; ty Konungen förmår intet emot eder.

6. Då togo de Jeremia, och kaſtade honom uti Malchia kulo, Hammelechs ſons, den på gården för fångahuſet war; och ſläppte honom med tåg neder i kulona, der intet watten, utan träck, uti war; och Jeremia ſank neder i träcken.

7. Då nu EbedMelech, den Ethiopen, en kamererare i Konungshuſena, hörde att de hade kaſtat Jeremia uti kulona, och Konungen ſatt uti BenJamins port,

8. Så gick EbedMelech utu Konungshuſena, och talade med Konungenom, och ſade: Jer. 39: 16, 17.

9. Min herre Konung, de män handla illa med Propheten Jeremia, att de hafwa kaſtat honom i kulona, der han må af hunger dö; ty i ſtadenom är intet bröd mer.

10. Då befallde Konungen EbedMelech den Ethiopen, och ſade: Tag tretio män med dig af deßa, och tag Propheten Jeremia upp utu kulone, förr än han dör.

11. Och EbedMelech tog männerna med ſig, och gick uti Konungshuſet under fataburen, och tog der gamla

och utſlitna paltor, och lät dem neder med ett rep till Jeremia i kulona.

12. Och EbedMelech, den Ethiopen, ſade till Jeremia: Lät denna gamla och utſlitna paltorna under dina armar omkring repet. Och Jeremia gjorde ſå.

13. Och de drogo Jeremia upp med repena utu kulone, och Jeremia blef ſå i gårdenom för fångahuſet.

14. Och Konung Zedekia ſände bort, och lät hemta Propheten Jeremia till ſig, till den tredje ingången på HErrans hus; och Konungen ſade till Jeremia: Jag will fråga dig något; käre, fördölj intet för mig.

15. Jeremia ſade till Zedekia: Om jag ſäger dig något, ſå dräper du mig dock; och om jag gifwer dig råd, ſå lyder du mig intet.

16. Då ſwor Konung Zedekia Jeremia hemliga, och ſade: Så ſant ſom HErren lefwer, den oß denna ſjälena gjort hafwer, will jag icke dräpa dig, eller få dig de män i händer, ſom efter ditt lif ſtå.

17. Och Jeremia ſade till Zedekia: Detta ſäger HErren Gud Zebaoth, Iſraels Gud: Om du utgår till Konungens Förſtar af Babel, ſå ſkall du blifwa lefwandes, och denne ſtaden ſkall icke uppbränd warda, utan du och ditt hus ſkolen wid lif blifwa.

18. Men om du icke utgår till Konungens Förſtar af Babel, ſå warder denne ſtaden uti de Chaldeers händer gifwen, och de ſkola uppbränna honom i eld, och du ſkall ej heller undkomma deras händer.

19. Konung Zedekia ſade till Jeremia: Jag befruktar mig, att jag må warda gifwen de Judar i händer, ſom till de Chaldeer fallne äro, att de ſkola beſpotta mig.

20. Jeremia ſade: Man warder dig intet gifwandes; käre, hör dock HErrans röſt, den jag dig ſäger; ſå ſkall dig wäl gå, och du ſkall lefwandes blifwa.

21. Men om du icke utgår, ſå är detta det ord, ſom HErren mig underwiſt hafwer:

22. Si, alla de qwinnor, ſom ännu qwara äro uti Juda Konungs hus, de måſte ut till Konungens Förſtar af Babel; de ſamma ſkola då ſäga: Ack! dine tröſtare hafwa bedragit och förfört dig, och fört dig neder i träcken, och låta dig nu ligga.

23. Alltſå ſkola då alla dina huſtrur och barn utkomma till de Chaldeer, och du ſjelf ſkall icke kunna undkomma deras händer; utan du ſkall warda gripen af Konungenom i Babel, och denne ſtaden ſkall med eld uppbränd warda.

24. Och Zedekia ſade till Jeremia: Se till, att ingen får deßa orden weta, ſå warder du icke dödad.

25. Och om Förſtarna få weta, att jag hafwer talat med dig, och de komma till dig, och ſäga: Säg, hwad hafwer du talat med Konungenom? dölj det icke för oß, ſå wilje wi icke dräpa dig; och hwad hafwer Konungen talat med dig?

26. Så ſäg till dem: Jag hafwer bedit Konungen, att han icke ſkall låta mig åter komma uti Jonathans hus igen, att jag icke blifwer der död.

27. Då kommo alle Förſtarna till Jeremia, och frågade honom; och han ſade dem, ſåſom Konungen honom befallt hade. Så öfwergåfwo de honom, efter de intet kunde förfara af honom.

28. Och Jeremia blef uti gårdenom för fångahuſet, allt intill den dagen, då Jeruſalem wunnet wardt; och der war han, då Jeruſalem wardt wunnet. Jer. 39: 11.

39. Capitlet.

Jeruſalem intages. Zedekia gripes.

Uti nionde årena Zedekia, Juda Konungs, i tionde månadenom, kom NebucadNezar, Konungen i Babel, och all hans här, för Jeruſalem, och belade honom. 2 Kon. 25: 1. Jer. 52: 4.

2. Och i ellofte årena Zedekia, på nionde dagen, i fjerde månadenom, föllo de in i ſtaden.

3. Och alle Konungens Förſtar af Babel drogo derin, och höllo i medlerſta portenom, nämliga NergalSarEzer, SamgarNebo, Sarſechim, öfwerſte kamereraren, NergalSarEzer, hofmäſtaren, och alle andre Konungens Förſtar af Babel.

4. Som nu Zedekia, Juda Konung, ſamt med ſitt krigsfolk dem ſåg, flydde de om nattene utu ſtadenom wid Konungsörtagården, genom den porten emellan de twå murar, och drogo bort åt markene.

5. Men de Chaldeers här jagade efter dem, och fingo fatt på Zedekia, i den markene wid Jericho, och fångade honom, och förde honom till NebucadNezar, Konungen i Babel, till Riblath, hwilket uti de landena Hamath ligger. Han ſade en dom öfwer honom.

6. Och Konungen i Babel lät dräpa Zedekia barn, för hans ögon, i Riblath, och drap alla Juda Förſtar.

7. Men Zedekia lät han ſtinga ögonen ut, och binda honom med kedjor, att han ſkulle föra honom till Babel.

8. Och de Chaldeer brände upp både Konungshuſet och borgarehuſen, och bröto ned murarna i Jeruſalem.

9. Men hwad ſom ännu af folkena qwar i ſtadenom war, och de ſom eljeſt till honom fallne woro, dem förde NebuzarAdan, höfwitsmannen, allaſammans fångna till Babel.

10. Men några af det fattiga folket, ſom intet hade, lät NebuzarAdan, höfwitsmannen, på den tiden qwara blifwa i Juda land, och fick dem wingårdar och åkrar.

11. Men NebucadNezar, Konungen i Babel, hade befallt NebuzarAdan, höfwitsmannenom, om Jeremia, och ſagt:

12. Tag honom, och rama hans bäſta, och gör honom intet ondt, utan ſåſom han det begärar af dig, ſå gör med honom.

13. Då ſände NebuzarAdan höfwitsmannen, och Nebuſasban öfwerſte kamereraren, NergalSarEzer hofmäſtaren, och alle Konungens Förſtar i Babel bort;

14. Och läto hemta Jeremia utaf gårdenom för fångahuſet, och befallde honom Gedalia, Ahikams ſone, Saphans ſons, att han ſkulle hafwa honom uti ſitt hus, och att han ſkulle blifwa när folkena. Jer. 38: 28.

15. War ock HErrans ord kommet till Jeremia, medan han ännu i gårdenom för fångahuſet fången låg, och hade ſagt:

16. Gack bort, och ſäg EbedMelech Ethiopenom: Detta ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud: ſi, jag ſkall låta komma min ord öfwer denna ſtaden, till olycko, och till intet godt, och du ſkall det ſe på den tiden. Jer. 38: 7.

17. Men dig will jag fria på den tiden, ſäger HErren, och ſkall icke gifwa dig dem i händer, ſom du fruktar dig före.

18. **Ty jag ſkall hjelpa dig derut,** ſå att du icke ſkall falla genom ſwärd, utan ſkall gå af med ditt lif, ſåſom med ett byte; **derföre att du hafwer ſatt dina tröſt uppå mig, ſäger HErren.** Jer. 21: 9.

40. Capitlet.

Jeremia och Gedalia blifwa i landet.

Detta är det ord, ſom af HErranom ſkedde till Jeremia, då NebuzarAdan, höfwitsmannen, gaf honom lös i Rama; ty han war ock bunden med kedjor ibland alla dem ſom i Jeruſalem och Juda fångne woro, att man dem till Babel bortföra ſkulle. Jer. 42: 7.

2. Då nu höfwitsmannen hade låtit hemta Jeremia till ſig, ſade han till honom: **HErren din Gud hafwer talat denna olyckona öfwer detta rummet;**

3. **Och HErren hafwer ockſå låtit kommat, och gjort ſom han det ſagt hafwer; ty I hafwen ſyndat emot HErran, och icke lydt hans röſt, derföre är eder ſådant wederfaret.**

4. Nu ſi, jag hafwer i dag gjort dig lös utu kedjorna, der dina händer med bundna woro; lyſter dig draga med mig till Babel, ſå kom, jag will weta ditt bäſta; lyſter dig ock icke draga med mig till Babel, ſå låt det blifwa; ſi, der hafwer du hela landet för dig; hwar dig tycker godt wara och dig behagar, dit gack.

5. Ty fram länger warder ingen omwändning mer; derföre må du

wända om igen till Gedalia, Ahikams ſon, Saphans ſons, den Konungen i Babel öfwer Juda ſtäder ſatt hafwer, och blifwa när honom ibland folket, eller gå bort, dit dig bäſt täckes. Och höfwitsmannen gaf honom täring och ſkänker, och lät honom gå.

6. Alltſå kom Jeremia till Gedalia, Ahikams ſon, i Mizpa, och blef när honom ibland folket, ſom ännu i landena qwart blifwet war.

7. Då nu de höfwitsmän, ſom i markene lågo, ſamt med deras folk, fingo weta, att Konungen i Babel hade ſatt Gedalia, Ahikams ſon, öfwer landet, och både öfwer män och qwinnor, barn och de ringeſta i landena, ſom till Babel icke förde woro,

8. Kommo de till Gedalia i Mizpa, nämliga: Iſmael, Nethanja ſon, Johanan och Jonathan, Kareahs ſöner, och Seraja, Thanhumeths ſon, och Ephai ſöner af Nethophat, och Jeſania, Mahachati ſon, ſamt med deras män. 2 Kon. 25: 23.

9. Och Gedalia, Ahikams ſon, Saphans ſons, gjorde dem och deras män en ed, och ſade: Frukter eder intet att wara de Chaldeer underdånige; blifwer i landena, och warer Konungenom i Babel underdånige, ſå warder eder wäl gåendes. 2 Kon. 25: 24.

10. Si, jag bor här i Mizpa, på det jag ſkall tjena de Chaldeer, ſom till oß komma; derföre förſamler in win, och fikon, och oljo, och låter det uti edor fat, och bor uti edra ſtäder, ſom I fått hafwen.

11. Och alle de Judar, ſom i Moabs land woro, och Ammons barnas, och i Edom, och i all land, då de hörde att Konungen i Babel hade låtit ſomliga qwara blifwa i Juda, och ſatt Gedalia, Ahikams ſon, Saphans ſons, öfwer dem,

12. Kommo de alle igen ifrån all rum, dit de hade fördrefne warit, in uti Juda land, till Gedalia i Mizpa, och förſamlade in ganſka mycket win och fikon.

13. Men Johanan, Kareahs ſon, ſamt med alla höfwitsmännerna, ſom i markene legat hade, kommo till Gedalia i Mizpa;

14. Och ſade till honom: Wetſt du ock, att Baalis, Ammons barnas Konung, hafwer ſändt hit Iſmael, Nethanja ſon, att han ſkall ſlå dig ihjäl. Så wille Gedalia, Ahikams ſon, icke tro dem.

15. Då ſade Johanan, Kareahs ſon, till Gedalia hemliga i Mizpa: Käre, jag will gå bort, och ſlå Iſmael, Nethanja ſon, ihjäl, ſå att ingen ſkall få wetat; hwi ſkall han ſlå dig, att alle de Judar, ſom till dig förſamlade äro, ſkola förſtrödde warda, och de ſom ännu af Juda qware blefne äro, förgås?

16. Men Gedalia, Ahikams ſon, ſade till Johanan, Kareahs ſon: Det ſkall du icke göra; det är intet ſant, ſom du om Iſmael ſäger.

41. Capitlet.

Gedalia dräpes; dråparen förföljes.

Men i ſjunde månadenom kom Iſmael, Nethanja ſon, Eliſama ſons, af Konungsligo ſlägt, ſamt med Konungens öfwerſtar, och tio män med honom, till Gedalia, Ahikams ſon, i Mizpa, och der åto de tillhopa med hwarannan i Mizpa.

2. Och Iſmael, Nethanja ſon, ſtod upp, och de tio män ſom med honom woro, och ſlogo Gedalia, Ahikams ſon, Saphans ſons, ihjäl med ſwärd, derföre att Konungen i Babel honom öfwer hela landet ſatt hade.

3. Dertill ſlog Iſmael alla de Judar, ſom när Gedalia woro i Mizpa, och de Chaldeer ſom der funnos, och alla krigsmännerna.

4. Den andra dagen derefter, ſedan Gedalia ſlagen war, och det ännu ingen wißte,

5. Kommo åttatio män af Sichem, af Silo, och Samarien, och hade rakat af ſkägget, och ſönderrifwit ſin kläder, och ſargat ſig, och båro ſpisoffer och rökelſe med ſig, att de det ſkulle offra uti HErrans hus. 3 Moſ. 19: 27, 28. 5 Moſ. 14: 1.

6. Och Iſmael, Nethanja ſon, gick ut ifrå Mizpa emot dem; gick och gret. Som han nu kom till dem, ſade han till dem: I ſkolen komma till Gedalia, Ahikams ſon.

7. Men då de kommo midt in uti ſtaden, drap dem Iſmael, Nethanja ſon, och de män, ſom med honom woro, wid brunnen. 2 Kon. 25: 25.

8. Men der woro tio män ibland, de ſade till Iſmael: Käre, ſlå oß icke ihjäl; wi hafwe ägodelar i åkrenom, af hwete, bjugg, oljo och hannog. Alltſå höll han upp, och drap dem icke med de andra.

9. Men brunnen, der Iſmael de dödas kroppar uti kaſtade, ſom han ſlagit hade, ſamt med Gedalia, är den ſom Konung Aſa göra lät emot Baeſa, Iſraels Konung; honom uppfyllde nu Iſmael, Nethanja ſon, med de ſlagna. 1 Kon. 15: 22.

10. Och det folk, ſom qwart war i Mizpa, och Konungens döttrar, förde Iſmael, Nethanja ſon, bort för fångar, ſamt med allt det folk ſom igenlåtet war i Mizpa, öfwer hwilka NebuzarAdan, höfwitsmannen, Gedalia, Ahikams ſon, ſatt hade, och drog bort, och wille öfwer in till Ammons barn.

11. Men då Johanan, Kareahs ſon, med alla de höfwitsmän ſom med honom woro, fingo weta allt det onda, ſom Iſmael, Nethanja ſon, bedrifwit hade,

12. Togo de allt folket till ſig, och drogo bort emot Iſmael, Nethanja ſon, till ſtrids, och kommo till honom wid det ſtora wattnet i Gibeon. 2 Sam. 2: 13.

13. Då nu allt folket, ſom war med Iſmael, ſågo Johanan, Kareahs ſon, och alla de höfwitsmän ſom när honom woro, wordo de glade.

14. Och allt det folk, ſom Iſmael hade bortfört ifrå Mizpa, wände tillbaka, och föllo intill Johanan, Kareahs ſon.

15. Men Iſmael, Nethanja ſon, undkom Johanan med åtta män, och drog in till Ammons barn.

16. Och Johanan, Kareahs ſon, ſamt med alla höfwitsmännerna, ſom med honom woro, togo allt det qwarblefna folket (ſom de igentagit hade ifrån Iſmael, Nethanja ſon) af Mizpa till ſig, efter det Gedalia, Ahikams ſon, ſlagen war, nämliga krigsmän, qwinnor och barn, och kamererare, ſom de af Gibeon igenhemtat hade;

17. Och drogo bortåt, och kommo till herberge till Chimham wid BethLehem, och wille draga in uti Egypten,

18. För de Chaldeer; förty de fruktade ſig för dem, efter Iſmael, Nethanja ſon, hade dräpit Gedalia, Ahikams ſon, den Konungen i Babel öfwer landet ſatt hade.

42. Capitlet.

HERren råder från Egypten.

Då trädde fram alle höfwitsmännerna, Johanan, Kareahs ſon, Jeſanja, Hoſaja ſon, ſamt med allo folkena, både ſmå och ſtora;

2. Och ſade till Propheten Jeremia: Käre, låt wåra bön något gälla för dig, och bed för oß HERran din Gud, om alla deßa igenlefda; ty, deß wärr! wi äre få igenblefne af mångom, ſåſom du ſjelfwer oß ſer med din ögon;

3. Att HERren din Gud wille kungöra oß, hwart wi draga, och hwad wi göra ſkole.

4. Och Propheten Jeremia ſade till dem: Nu wäl, jag will höra eder; och ſi, jag will bedja HERran edar Gud, ſåſom I ſagt hafwen; och allt det HERren eder ſwarar, det will jag kungöra eder, och will intet dölja undan för eder.

5. Och de ſade till Jeremia: HERren ware ett wißt och ſant wittne emellan oß, om wi icke göre allt det HERren din Gud genom dig oß befallandes warder; 2 Moſ. 19: 8.

6. Ware ſig godt eller ondt, ſå wilje wi lyda HERrans wår Guds röſt, den wi ſände dig till; på det oß må wäl gå, då wi HERrans wår Guds röſt lyde.

7. Efter tio dagar ſkedde HERrans ord till Jeremia.

8. Då kallade han Johanan, Kareahs ſon, och alla höfwitsmännerna, ſom när honom woro, och allt folket, både ſmå och ſtora;

9. Och ſade till dem: Detta ſäger HERren, Iſraels Gud, till hwilken I mig ſändt hafwen, att jag ſkulle bära edor bön fram för honom:

10. Om J blifwen i deßo lande, ſå will jag uppbygga och icke omkullſlå eder; jag ſkall plantera och icke upprycka eder; ty det onda, ſom jag eder gjort hafwer, det ångrar mig allaredo.
Jer. 24: 6. 31: 4. 33: 7.

11. J ſkolen wäl ſäkre wara för Konungenom i Babel, den J rädens före, ſäger HERren; J ſkolen intet frukta honom; ty jag will wara när eder, att jag ſkall hjelpa och frälſa eder ifrå hans hand.

12. Jag ſkall bewiſa eder barmhertighet, och förbarma mig öfwer eder, och föra eder uti edart land igen.
1 Moſ. 43: 14.

13. Men om J ſägen: Wi wilje icke blifwa i deßo landena; på det J ju icke ſkolen lyda HERrans edars Guds röſt;

14. Utan ſägen: Nej, wi wilje draga in uti Egypti land, på det wi intet örlig ſe måge, eller höra baſuners ljud, och ingen hunger för bröds briſts ſkull lida, der wilje wi blifwa;

15. Nu, ſå hörer HERrans ord, J qwarblefne af Juda; detta ſäger HERren Zebaoth, Iſraels Gud: Om J ſtällen edor anſigte till att draga in uti Egypten, ſå att J wiljen der blifwa;

16. Så ſkall ſwärdet, der J frukten eder före, drabba på eder uti Egypti land; och hungren, den J rädens före, ſkall alleſtädes följa eder uti Egypten, och ſkolen der dö.

17. Ty ware ſig ho de kunna, ſom ſitt anſigte dit ſtälla, att de wilja draga in uti Egypten, der till att blifwa, de ſkola dö genom ſwärd, hunger och peſtilentie; och ingen ſkall qwar blifwa, eller undſlippa det onda, ſom jag ſkall öfwer dem komma låta.

18. Ty ſå ſäger HERren Zebaoth, Iſraels Gud: Likaſom min wrede och grymhet är gången öfwer Jeruſalems inbyggare, ſå ſkall hon ock gå öfwer eder, om J dragen in uti Egypten; på det J ſkolen warda till bannor, till under, till ſwärjande, och till ſkam, och aldrig mer få ſe detta rummet.
Jer. 7: 20. 18: 16. 25: 9. 44: 8, 12.

19. HERrans ord gäller eder till, J qwarblefne af Juda, att J icke dragen in uti Egypten; **derföre weter, att jag i dag betygar eder;**

20. **Eljeſt ſen J edra ſjälar illa före;** ty J ſänden mig till HERran edar Gud, och ſaden: Bed HERran wår Gud för oß; och allt det HERren wår Gud ſägandes warder, det kungör oß, ſå wilje wi göra derefter.

21. Det hafwer jag nu i dag låtit eder få weta; men J hafwen intet welat höra HERrans edars Guds röſt, eller allt det han mig till eder befallt hafwer.

22. Så ſkolen J nu weta, att J genom ſwärd, hunger och peſtilentie, dö måſten, uti det rum, dit J akten att draga, att J der bo ſkolen.

43. Capitlet.

Rådet föraktas. Egypten ſlagen.

Då Jeremia all HERrans deras Guds ord till allt folket uttalat hade, ſåſom HERren deras Gud honom all deßa ord till dem befallt hade,
Jer. 42: 9.

2. Sade Aſaria, Hoſaja ſon, och Johanan, Kareahs ſon, och alle öfwerdådige män till Jeremia: Du ljuger; HERren wår Gud hafwer intet ſändt dig till oß, eller ſagt: J ſkolen icke draga in uti Egypten, till att bo der;

3. Men Baruch, Neria ſon, eggar dig emot oß, på det wi ſkolom de Chaldeer öfwergifne warda, att de ſkola döda oß, och bortföra oß till Babel.

4. Alltſå wille Johanan, Kareahs ſon, och alle höfwitsmännerna, ſamt med allo folkena, intet lyda HERrans röſt, att de måtte blifwit i Juda lande;

5. Utan Johanan, Kareahs ſon, och alle höfwitsmännerna togo till ſig alla qwarlefda af Juda, de ſom ifrån all folk dit flydde och igenkomne woro, till att bo i Juda lande;

6. Nämliga män, qwinnor och barn; dertill Konungens döttrar, och alla ſjälar ſom NebuzarAdan, höfwitsmannen när Gedalia, Ahikams ſone, Saphans ſons, låtit hade, och Propheten Jeremia, och Baruch, Neria ſon;
Jer. 41: 10.

7. Och drogo in uti Egypti land; ty de wille intet höra HERrans röſt; och kommo till Thahpanhes.

8. Och HErrans ord ſkedde till Jeremia i Thahpanhes, och ſade:

9. Tag ſtora ſtenar, och graf dem neder uti enom tegelugn, ſom är wid porten åt Pharaos hus i Thahpanhes, ſå att de män af Juda ſe deruppå;

10. Och ſäg till dem: Så ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud: Si jag ſkall ſända bort, och låta hemta min tjenare NebucadNezar, Konungen i Babel, och ſkall ſätta hans ſtol ofwanuppå deßa ſtenarna, ſom jag här nedgräfwit hafwer, och han ſkall ſlå ſin tjäll deröfwer. Jer. 25: 9.

11. Och han ſkall komma, och ſlå Egypti land, och dräpa hwem det uppå råkar; för fångar bortföra hwem det uppå råkar; med ſwärd ſlå hwem det uppå råkar. Jer. 15: 2. Zach. 11: 9.

12. Och jag ſkall tända eld uppå de afgudars hus uti Egypten, att han dem uppbränner och bortförer; och han ſkall utikläda ſig Egypti land, lika ſom en herde utikläder ſig ſin mantel, och draga ſin wäg dädan med frid.

13. Och han ſkall ſönderſlå de beläteſtodar i BethSemes, i Egypti land, och uppbränna de afgudakyrkor uti Egypten med eld.

44. Capitlet.

Juda wanart. Egypti frid.

Detta är det ord, ſom till Jeremia ſkedde, till alla Judar ſom uti Egypti land bodde; nämliga i Migdol, i Thahpanhes, i Noph, och de ſom i det landet Pathros bodde, och ſade:

2. Detta ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud: J hafwen ſett allt det onda, ſom jag hafwer komma låtit öfwer Jeruſalem, och öfwer alla Juda ſtäder, och ſi, i denna dag äro de öde, och der bor ingen uti;

3. **Och det för deras ondſkos ſkull,** ſom de bedrefwo, på det de ſkulle förtörna mig, och gingo bort, och rökte, och tjente androm gudom, hwilka hwarken de, eller J, eller edre fäder, känden.

4. Och jag ſände tidigt till eder alla mina tjenare Propheterna, och lät ſäga eder: Görer dock icke ſådana ſtyggelſe, de jag hatar.

5. Men de lydde intet, och böjde ej heller ſin öron ifrå ſine ondſko, att de måtte omwändt ſig, och androm gudom icke rökt. Jer. 35: 14: 15.

6. Derföre upptändes ock min wrede och grymhet, och brann öfwer Juda ſtäder, och öfwer gatorna i Jeruſalem, ſå att de äro förſtörde och öde wordne, ſåſom det i denna dag finnes.

7. Nu, ſå ſäger HErren Gud Zebaoth, Iſraels Gud: Hwi gören J dock detta ſtora onda emot edart eget lif? på det ibland eder ſkall utrotad warda både man och qwinna, både barn och ſpenabarn af Juda, och intet af eder qwart blifwa;

8. Att J ſå förtörnen mig genom edra händers werk, och röken androm gudom uti Egypti land, dit J dragne ären, till att bo der; på det J ſkolen utrotade warda, och komma till bannor och förſmädelſe ibland alla Hedningar på jordene.

9. Hafwen J förgätit edra fäders olycko, Juda Konungars olycko, deras huſtrurs olycko, dertill edra egna olycko, och edra huſtrurs olycko, ſom eder wederfaren är uti Juda land, och på gatomen i Jeruſalem?

10. Likwäl äro de ännu intill denna dag intet ödmjukade, och rädas heller intet; och wandra icke uti min lag och rätter, ſom jag eder och edra fäder föreſatt hafwer.

11. Derföre ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud, alltſå: Si, jag ſkall ſätta mitt anſigte emot eder till en olycko, och hela Juda ſkall utrotad warda. 3 Moſ. 17: 10. Am. 9: 4.

12. Och jag ſkall taga de öfwerblefna af Juda, ſom ſitt anſigte ſtällt hafwa till att draga in uti Egypti land, och bo der; en ände ſkall warda med dem allom uti Egypti land; genom ſwärd ſkola de falla, och genom hunger ſkola de förgås, både ſmå och ſtore; de ſkola dö genom ſwärd och hunger, och ſkola warda till ett ſwärjande, widunder, bannor och förſmädelſe. Jer. 42: 18.

13. Jag ſkall ockſå hemſöka Egypti lands inbyggare med ſwärd, hunger och peſtilentie, lika ſom jag i Jeruſalem gjort hafwer;

14. Så att ingen af Juda återlefwor ſkall undkomma eller igenblifwa, hwilka dock fördenſkull hit i Egypti land dragne äro, till att bo här, att de åter måtte komma uti Juda land igen, dit de gerna igenkomma wille, och bo der; men de ſkola intet komma dit igen, undantagnom dem allena, ſom hädan fly.

15. Då ſwarade alle män, ſom wäl wißte att deras huſtrur rökte androm gudom, och alla qwinnor, ſom der i en ſtor hop ſtodo, ſamt med allo folkena, ſom uti Egypti land och i Pathros bodde, och ſade till Jeremia:

16. **Efter det ord, ſom du oß ſäger i HErrans Namn, wilje wi intet höra dig;** Eſ. 42: 20. 53: 1.

17. **Utan wi wilje göra efter allt det ord, ſom utaf wårom mun går, och wilje röka himmelens Drottning, och offra henne drickoffer, ſåſom wi och wåre fäder, wåre Konungar och Förſtar, gjort hafwa i Juda ſtäder, och uppå gatomen i Jeruſalem; då hade wi ock bröd nog, och oß gick wäl, och ſågom ingen olycko.**

18. **Men ſedan wi återwände att röka himmelens Drottning, och offra henne drickoffer, hafwe wi alla wedermödo lidit, och äre genom ſwärd och hunger förgångne.**

19. Och om wi än röke himmelens Drottning, och drickoffer offre, det göre wi ju icke utan wåra mäns wilja, att wi bake henne kakor, och drickoffer offre till hennes tjenſt?

4 Moſ. 30: 7. Jer. 7: 18.

20. Då ſade Jeremia till allt folket, både män, qwinnor och allt folket, ſom honom ſå ſwarat hade:

21. **Ja, jag menar ock, att HErren hafwer tänkt uppå det rökande, ſom I uti Juda ſtäder och på Jeruſalems gator bedrifwit hafwen, ſamt med edra fäder, Konungar, Förſtar, och allt folket i landena, och hafwer lagt det uppå hjertat;**

22. **Så att HErren icke mer lida kunde edart onda wäſende och ſtyggelſe, ſom I gjorden; derföre ock edart land är wordet till öde, widunder, och till bannor, ſå att der ingen inne bor, ſåſom det i denna dag tillgår.**

23. Derföre att I rökten, och emot HErran ſyndaden, och icke lydden HErrans röſt, och wandraden i hans lag, rätter och wittnesbörder; fördenſkull är eder ock ſådana olycka wederfaren, ſåſom det i denna dag befinnes.

24. Och Jeremia ſade till allt folket, och till alla qwinnorna: Hörer HErrans ord, alle I af Juda, ſom uti Egypti land ären.

25. Detta ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud: I och edra qwinnor hafwa med edrom mun talat, och med edra händer fullkomnat det I ſaden: Wi wilje hålla wår löfte, ſom wi himmelens Drottning lofwat hafwe, att wi henne röke, och drickoffer offre; nu wäl, I hafwen hållit edart löfte, och fullföljt det med gerningarna.

26. Så hörer nu HErrans ord, I alle af Juda, I ſom bon uti Egypti land; ſi, jag ſwär wid mitt ſtora Namn, ſäger HErren, att mitt Namn icke mer ſkall, genom någors mans mun af Juda, uti hela Egypti land nämndt warda, den der ſäger: Så wißt ſom HErren HErren lefwer.

27. Si, jag will waka öfwer dem till ondt, och intet godt, ſå att ho ſom af Juda uti Egypti land är, han ſkall genom ſwärd och hunger förgås, tilldeß att det hafwer en ända med dem. Jer. 31: 28.

28. Men de ſom ſwärdet undkomma, de ſkola likwäl komma utur Egypti land in uti Juda land igen, med en liten hop; **och alltſå ſkola då alle** de öfwerblefne af Juda, ſom in uti Egypti land dragne woro, till att bo der, **förnimma, hwilkens ord ſant wordet är, mitt eller deras.**

1 Moſ. 31: 30. Eſ. 41: 14

29. Och detta ſkall wara till ett tecken, ſäger HErren, att jag eder i deßo rummena hemſöka will, på det I ſkolen weta, att min ord ſkola ſann warda öfwer eder till olycko.

30. Så ſäger HErren: Si, jag

ſkall öfwergifwa Pharao Hophra, Konungen i Egypten, uti hans fiendars händer, och deras ſom efter hans lif ſtå, likaſom jag Zedekia, Juda Konung, öfwergifwit hafwer uti NebucadNezars, Konungens i Babel, hans fiendas, hand, och den efter hans lif ſtod. 2 Chr. 36: 13, 20.

45. Capitlet.

Jeremia tröſtar Baruch.

Detta är det ord, ſom Propheten Jeremia talade till Baruch, Neria ſon, då han deßa orden ſkref i ene bok, utaf Jeremia mun, uti fjerde årena Jojakims, Joſia ſons, Juda Konungs, och ſade: Jer. 36: 2, 4, 32.

2. Detta ſäger HERren, Iſraels Gud, om dig, Baruch:

3. Du ſade: We mig, huru hafwer HERren fogat mig jämmer till uppå min wärk; jag ſuckar mig tröttan, och finner ingen ro.

4. Säg honom alltſå: Så ſäger HERren: Si, det jag uppbyggt hafwer, det bryter jag neder, och det jag planterat hafwer, det upprycker jag, ſamt med allt detta mitt eget land.

5. Och du begärar dig ſtor ting? Begära det intet; ty ſi, jag will låta olycko komma öfwer allt kött, ſäger HERren; men dina ſjäl will jag gifwa dig till ett byte, ehwart du drager. Jer. 21: 9. 38: 2. 39: 18.

46. Capitlet.

Egypten förſtörd. Juda förlöſt.

Detta är HERrans ord, ſom till Propheten Jeremia ſkedde emot alla Hedningar.

2. **Emot Egypten.** Emot Pharao Necho här, Konungens i Egypten, hwilken låg wid den älfwen Phrath i Charchemis, den NebucadNezar, Konungen i Babel, ſlog, uti fjerde årena Jojakims, Joſia ſons, Juda Konungs. Eſ. 19: 1. Heſ. 29: 2. 30: 4.

3. Reder till ſköld och ſpjut, och drager ut till ſlags.

4. Spänner häſtar före, och låter reſenärer ſtiga till häſt; ſätter hjelmar uppå, och hwäßer ſpjut, och drager panſare uppå.

5. Men huru kommer det till, jag ſer att de äro förtwiflade, och gifwa flykt, och deras hjeltar ſlagne äro? De fly, ſå att de intet ſe ſig om; förſkräckelſe är på alla ſidor, ſäger HERren.

6. Den raſke kan icke undfly, eller den ſtarke undkomma; norrut wid den älfwen Phrath äro de fallne och nederlagde.

7. Hwar är nu den ſom hit uppdrog ſåſom en ſtröm, och hans böljor upplyfte ſig ſåſom i älfwene?

8. Egypten drog upp ſåſom en ſtröm, och hans böljor upplyfte ſig ſåſom i älfwene, och ſade: Jag will draga upp, och öfwertäcka landet, och förderfwa ſtaden, ſamt med dem ſom bo derinne.

9. Nu wäl, ſitter upp på häſtarna; ruller åſtad med wagnarna; låter de hjeltar utdraga; de Ethioper och utaf Libyen, ſom ſköld föra, och de ſkyttar af Lydien.

10. Ty detta är HERrans HERrans Zebaoths dag, en hämndadag, att han ſkall hämnas öfwer ſina fiendar; ſwärdet ſkall fräta, och af deras blod fullt och drucket warda; ty de måſte warda HERranom HERranom Zebaoth ett ſlagtoffer, i nordlanden wid den älfwena Phrath. Eſ. 34: 5, 6, 8.

11. Gack upp till Gilead, och hemta ſalwo, du jungfru dotter utur Egypten; men det är fåfängt, att du mycken läkedom brukar, du warder dock intet helbregda. Jer. 8: 22. 51: 8.

12. Din ſkam är ibland Hedningarna kunnig worden; af ditt jämrande är landet fullt; ty den ene hjelten faller öfwer den andra, och ligga både tillſammans omkull.

13. Detta är HERrans ord, ſom han talade till Propheten Jeremia, då NebucadNezar, Konungen i Babel, åſtad drog, till att ſlå Egypti land:

14. Förkunner det uti Egypten, och ſäger till uti Migdal; låter hörat i Noph och Thahpanhes, och ſäger: Ställ dig till wärn; ty ſwärdet ſkall uppfräta allt det omkring dig är.

15. Huru går det till, att dine wäldige falla till markena, och kunna icke

blifwa ſtåndande? HERren hafwer ſå ſtört dem omkull.

16. Han gör det, att månge af dem falla, att den ene med den andra omkull ligger. Så ſade de: Upp, låter oß draga till wårt folk uti wårt fäderneſland igen, för tyrannens ſwärd.

17. Det ſamma rope man efter dem: Pharao, Konungen i Egypten, ligger; han hafwer öfwergifwit ſin tjäll.

18. Så ſant ſom jag lefwer, ſäger den Konungen, ſom HERren Zebaoth heter: Han ſkall komma farandes ſå hög ſom det berget Thabor ibland bergen är, och lika ſom Carmel wid hafwet är. 1 Kon. 18: 19.

19. Skicka dig till att färdas, du inbyggerſka, dotter Egypten; ty Noph ſkall warda öde, och uppbrändt, ſå att ingen ſkall bo deruti.

20. Egypten är en ganſka ſkön kalf; men ſlagtaren kommer nordanefter.

21. Och de dagakarlar, ſom bo derinne, äro ock ſåſom gödde kalfwar; men de måſte dock likwäl wända om, warda alle tillſammans flyktige, och ſkola intet kunna beſtå; ty deras olyckos dag ſkall öfwer dem komma, nämliga deras hemſöknings tid.

22. De komma ſå att en gny går af harneſket, och komma med härskraft, och föra yxer öfwer dem ſåſom wedahuggare.

23. De ſamme ſkola ſå hugga uti deras ſkog, ſäger HERren, att det ſkall intet kunna räknas; ty de äro flere än gräshoppor, de ingen räkna kan.

24. Dottren Egypten ſtår med ſkam; ty hon är thy nordländſko folkena i händer gifwen.

25. HERren Zebaoth, Iſraels Gud, ſäger: Si, jag will hemſöka det ämbetes folk i No, och Pharao och Egypten, ſamt med ſina gudar och Konungar; ja, Pharao, med alla de ſom förlåta ſig uppå honom; Nah. 3: 8.

26. Så att jag ſkall gifwa dem i deras händer, ſom efter deras lif ſtå, och uti NebucadNezars, Konungens i Babel, och hans tjenares händer; och ſedan ſkall du beſitten warda, lika ſom i förtiden, ſäger HERren.

27. Men du, min tjenare Jacob, frukta dig intet, och du Iſrael, förtwifla intet; ty ſi, jag ſkall hjelpa dig fjerranefter, och dina ſäd utu ſins fängelſes lande, ſå att Jacob ſkall igenkomma, och wara i frid, och hafwa nog, och ingen ſkall förſkräcka honom.

Eſ. 41: 13, 14. 43: 5. 44: 1, 2. Jer. 30: 10.

28. Derföre frukta dig intet, du Jacob, min tjenare, ſäger HERren; ty jag är när dig. Med allom Hedningom, dit jag dig fördrifwit hafwer, ſkall jag en ända göra; **men på dig will jag icke göra en ända, utan ſkall näpſa dig med måttelighet, på det jag icke ſkall låta dig blifwa oſtraffad.** Jer. 30: 11.

47. Capitlet.

Philiſtea. Tyrus. Sidon.

Detta är HERrans ord, ſom ſkedde till Propheten Jeremia, emot de Philiſteer, förr än Pharao ſlog Gaza.

Heſ. 25: 15. Am. 1: 6.

2. Så ſäger HERren: Si, watten ſkola uppkomma nordanefter, hwilka en flod göra ſkola, ſå att både landet och hwad deruppå är, och ſtäderna, med dem ſom deruti bo, ſkola ſin wäg drifwa; och menniſkorna ſkola ropa, och alle landſens inbyggare jämra ſig; Eſ. 8: 7. 28: 2.

3. För den gnys ſkull af deras ſtarka häſtar, ſom der löpa, och för det buller af deras wagnar, och deras hjuls ſlamrande, ſå att fäderna icke ſkola ſe ſig om efter barnen, ſå förtwiflade ſkola de wara;

4. För den dagen, ſom kommer till att förſtöra alla Philiſteer, och utrota Tyrus och Zidon, ſamt med andra deras hjelpare; ty HERren ſkall förſtöra de Philiſteer, och de öar Caphtor. Eſ. 23: 1.

Jer. 25: 22. Heſ. 26: 2. 5 Moſ. 2: 23. Am. 9: 7.

5. Gaza ſkall ſkallot warda, och Aſkelon, ſamt med de igenlefda, uti deras dalar förderfwas; huru länge will du örliga?

6. O! du HERrans ſwärd, när will du dock hålla upp? Far dock uti dina ſkido, och hwila dig, och war ſtilla.

7. Men huru kan du uppehålla,

medan HErren hafwer gifwit dig befallning emot Aſkelon, och ſtällt dig emot hamnarna wid hafwet?

48. Capitlet.

Moabs ſynd, ſtraff.

Emot Moab. Så ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud: We dem ſtadenom Nebo; ty han är förſtörd, och ligger ömkeliga; Kiriathaim är wunnen, fäſtet ſtår ömkeliga, och är nederrifwet. Eſ. 16:2. Heſ. 25:9.

2. Moabs tröſt är ute, den han af Hesbon hade; ty man hafwer något ondt i tankanom emot honom, nämliga: Kommer, wi wilje utrota honom, att han intet folk mer wara ſkall; och du, Madmen, måſte ock förderfwad warda, ſwärdet ſkall efter dig komma. Eſ. 15:1. Am. 2:1.

3. Man hörer ett rop i Horonaim, om förderfwelſe och ſtor jämmer.

4. Moab är nederſlagen; man hörer hans unga barn ropa;

5. Ty de gå gråtande den wägen upp åt Luhit, och fienderna höra ett jämmerrop på den wägen neder ifrå Horonaim;

6. Nämliga: Skynder eder bort, och undſätter edart lif; men du ſkall wara ſåſom ljung i öknene. Jer. 17:6.

7. **Derföre, att du förlätſt dig uppå dina byggning, och uppå dina håfwor, ſkall du ock wunnen warda.** Och Chemos måſte ut, och draga ſin wäg fången, ſamt med ſina Preſter och Förſtar. Jer. 49:16.

8. Ty förderfwaren ſkall komma öfwer alla ſtäderna, att icke en ſtad undſlippa ſkall; der ſkola både dalarna förderfwas, och ſlättmarken förſtörd warda; ty HErren hafwer det ſagt.

9. Käre, låter Moab blomſtras; han ſkall utblomſtrat hafwa, och hans ſtäder ſkola öde ligga, att der ingen uti bo ſkall.

10. **Förbannad ware den ſom HErrans werk gör förſummeliga;** förbannad ware den ſom ſitt ſwärd upphåller, att det intet blod utgjuter.

11. Moab hafwer af ſinom ungdom warit ſäker, och hafwer på ſine drägg ſtilla legat, och hafwer icke någon tid warit utgjuten af det ena fatet uti det andra, och icke någon tid bortfarit uti fängelſe; derföre är honom hans ſmak qwarblifwen, och hans lukt hafwer intet förwandlat ſig.

12. Derföre, ſi, ſäger HErren, den tiden kommer, att jag ſkall ſända honom uttappare, ſom honom uttappa ſkola, och göra hans fat tom, och ſönderſlå hans läglar.

13. Och Moab ſkall öfwer Chemos till ſkam warda, lika ſom Iſraels hus öfwer BethEl till ſkam wordet är, der de dock förläto ſig uppå. 1 Kon. 12:29.

14. Huru djerfwens I ſäga: Wi äre hjeltar och de rätte krigsmän;

15. Ändock Moab måſte förſtörd warda, och hans ſtäder beſtegne, och hans bäſte män måſte nedergå till att dräpas? ſäger Konungen, ſom heter HErren Zebaoth.

16. Ty Moabs ofärd warder ſnart kommandes, och hans olycka ſkall wäl haſta ſig.

17. Käre, hafwer dock medlidande med honom, I ſom omkring honom bon, och hans namn kännen, och ſägen: Huru är det ſtarka riſet och den härlige ſtafwen ſå ſönderbruten?

18. Stig neder af härlighetene, du dotter ſom i Dibon bor, och ſätt dig på det torra; ty Moabs förderfware ſkall komma upp till dig, och ſönderbryta din fäſte. Eſ. 47:1.

19. Gack in på wägen, och ſe till, du inbyggerſka i Aroer; fråga dem ſom flydde och undſluppne äro; och ſäg: Huru går det?

20. Ack! Moab är förödd och förderfwad; jämrer eder, och roper, förkunner det i Arnon, att Moab förderfwad är.

21. Straffet är gånget öfwer ſlättmarkena, nämliga öfwer Holon, Jahza, Mephaath,

22. Dibon, Nebo, BethDiblathaim,

23. Kiriathaim, BethGamul, BethMeon,

24. Kirioth, Bozra, och öfwer alla de ſtäder i Moabs land, ehwad de ligga fjerran eller när.

25. Moabs horn är afhugget, och hans arm är ſönderbruten, ſäger HErren.

26. Gör honom drucknan, ty han hafwer upphäfwit ſig emot HErran, att han må ſpy ſig, och wrida händerna, på det han ock må till ſpott warda. Eſ. 63: 6. Jer. 25: 27.

27. Ty Iſrael hafwer warit ditt gabberi, lika ſom han hade warit funnen ibland tjufwar; och efter du ſådant emot honom talat hafwer, måſte du ock bortföras.

28. O! I Moabs inbyggare, öfwergifwer ſtäderna, och bor uti bergklippomen, och görer likaſom dufworna, ſom bo högt upp i hålen.

29. Man hafwer ju alltid ſagt om den ſtolta Moab, att han faſt ſtolt är, högfärdig, högmodig, trotſig och ſtorſinnad. Eſ. 16: 6.

30. Men HErren ſäger: Jag känner wäl hans wrede, att han icke ſå mycket förmår, och tager ſig före att göra mer än i hans magt är.

31. Derföre måſte jag jämra mig öfwer Moab, och ropa öfwer hela Moab, och ſörja öfwer det folk i Kirheres.

32. Jag måſte gråta öfwer dig, Jaeſer, du wingård i Sibma; ty dine winqwiſtar äro farne öfwer hafwet, och komne intill Jaeſers haf; förderfwaren är fallen in uti dina ſäd och winhemtning. Eſ. 16: 9.

33. Fröjd och glädje är borto af markene, och af Moabs land, och man ſkall intet win mer preßa der, wintramparen ſkall intet mer ſjunga ſina wiſo, Eſ. 16: 10.

34. För det ropets ſkull i Hesbon, allt in till Elcale, hwilket man hörer intill Jahza, ifrå Zoar den treggaårs kona, intill Horonaim; ty Nimrims watten ſkola ock uttorkas. Eſ. 15: 4, 5, 6.

35. Och jag ſkall, ſäger HErren, i Moab dermed en ända göra, att de icke mer ſkola offra på höjderna, och röka ſinom gudom.

36. Derföre ryter mitt hjerta öfwer Moab, lika ſom en trummete, och öfwer det folk i Kirheres ryter mitt hjerta, ſåſom en trummete; ty de hafwa faſt förtagit ſig, derföre måſte de förgås.

37. All hufwud ſkola warda kullot, och allt ſkägg afrakadt; alla händer ſkola refna warda, och hwar man ſkall draga ſäcker uppå. Eſ. 3: 17. Jer. 47: 5. Heſ. 7: 16, 18.

38. På all tak och gator alleſtäds i Moab ſkall man gråta; ty jag hafwer ſönderſlagit Moab, likaſom ett onyttigt fat, ſäger HErren.

39. O! huru är han förderfwad, huru jämrar han ſig, huru ſkamliga hänger han hufwudet; och Moab är worden till ſpott och till en förſkräckelſe allom dem ſom deromkring bo.

40. Ty ſå ſäger HErren: Si, han flyger bortåt, ſåſom en örn, och uträcker ſina wingar öfwer Moab.

41. Kiriath är wunnen, och de faſta ſtäder äro intagne, och de hjeltars hjerta i Moab ſkall på den tiden wara lika ſom ene qwinnos hjerta i barnsnöd; Jer. 49: 22.

42. Ty Moab måſte förderfwad warda, ſå att han intet folk mer wara ſkall, derföre att han hafwer förhäfwit ſig emot HErran.

43. Fruktan, kula och ſnara kommer öfwer dig, du inbyggare i Moab, ſäger HErren.

44. Den ſom fruktan undkommer, han ſkall falla uti kulona, och den utu kulone kommer, han ſkall warda fången i ſnarone; då ſkall jag låta komma öfwer Moab hans hemſöknings år, ſäger HErren. Eſ. 24: 17, 18. Am. 5: 19.

45. De ſom undlöpa utu ſlagtningene, ſkola ſöka tillflykt i Hesbon; men en eld ſkall gå utaf Hesbon, och en låge utaf Sihon, hwilken de rum i Moab och det ſtridſamma folket förtära ſkall.

46. We dig, Moab, förloradt är Chemos folk; ty man hafwer tagit dina ſöner och döttrar, och fört dem bort fångna.

47. Men uti tillkommande tid ſkall jag omwända Moabs fängelſe, ſäger HErren. Det ware nu ſagdt om ſtraffet öfwer Moab.

49. Capitlet.

Ammon. Edom. Syrer. Araber. Perſer.

Emot Ammons barn ſäger HERren alltſå: Hafwer nu Iſrael inga barn, eller hafwer han inga arfwingar? Hwi beſitter då Malcham Gads land, och hans folk bor i hans ſtäder? Heſ. 21: 28. 25: 2. Am. 1: 13.

2. Derföre, ſi, den tiden kommer, ſäger HERren, att jag ſkall låta höra ett krigsſkri öfwer Rabbath, Ammons barnas, att de ſkall öde ligga uti en hop, och deß döttrar med eld uppbrända warda; men Iſrael ſkall beſitta dem, af hwilkom de hafwa beſuttne warit, ſäger HERren.

3. Jämra dig, o Hesbon, ty Aj är förſtörd; roper, I Rabba döttrar, och drager ſäcker uppå, gråter och löper omkring på murarna; ty Malcham warder fången bortförd, ſamt med ſina Preſter och Förſtar.

4. Hwad trotſar du uppå dina dalar? Dine dalar äro fördränkte, du ohörſamma dotter, ſom förlåter dig uppå dina rikedomar, och ſäger i ditt hjerta: Ho tör komma till mig?

5. Si detta ſäger HERren HERren Zebaoth: Jag ſkall låta komma en fruktan öfwer dig, af allom dem ſom kring dig bo, ſå att hwar och en ſkall på ſin wäg bortdrifwen warda ifrå den andra, och ingen ſkall warda den ſom de flyktiga förſamlar.

6. Men derefter ſkall jag omwända Ammons barnas fängelſe, ſäger HERren.

7. **Emot Edom.** Detta ſäger HERren Zebaoth: Är nu ingen wishet mer i Theman? Är nu intet råd mer när barnen? Är deras wishet ute? Heſ. 25: 12. Am. 1: 11.

8. Fly, wänder eder om, och gömmer eder djupt neder, I borgare i Dedan; ty jag låter en ofärd komma öfwer Eſau, hans hemſöknings tid.

9. Winhemtare ſkola komma öfwer dig, de der intet ſkola lefwa dig efter ſig, och tjufwar om nattena ſkola komma öfwer dig, de ſkola ſtjäla ſig nog. Obad. v. 5.

10. Ty jag hafwer blottat Eſau, och uppenbarat hans hemlig rum, ſå att han kan icke undſtinga ſig; hans ſäd, hans bröder, och hans grannar äro förſtörde, att ingen af dem mer för handene är.

11. Dock hwad der qwart blifwer af dina faderlöſa, dem will jag lifwet unna, och dina enkor ſkola hoppas uppå mig.

12. Ty ſå ſäger HERren: **Si, de ſom intet förſkyllt hafwa att dricka kalken, de måſte drickan, och du ſkulle oſtraffad blifwa?** Du ſkall intet oſtraffad blifwa; utan du måſte ock drickan. Jer. 25: 29. 1 Petr. 4: 17.

13. Ty jag hafwer ſworit wid mig ſjelf, ſäger HERren, att Bozra ſkall wara till ett widunder, förſmädelſe, förödning och bannor, och alle hans ſtäder till ett ewigt öde.

14. Jag hafwer hört af HERranom, att ett bådſkap är ſändt till Hedningarna: Förſamler eder, och kommer hit emot honom, och ſtrider. Obad. v. 1.

15. Ty ſi, jag hafwer förnedrat dig ibland Hedningarna, och förakteligan gjort ibland menniſkorna.

16. **Din öfwerdådighet och dins hjertans högmod hafwer bedragit dig, efter du bor i bergklyftor, och hafwer hög berg inne; om du ditt näſte ſå högt gjorde ſom en örn, ſå ſkall jag ändå likwäl ſtörta dig der neder, ſäger HERren.** Jer. 48: 7. Obad. v. 3.

17. Alltſå ſkall Edom öde warda, att alle de der framom gå, ſkola förundra ſig, och hwißla öfwer alla hans plågor;

18. Likaſom Sodoma och Gomorra, ſamt med ſina grannar, omſtört är, ſäger HERren, ſå att ingen bor der, eller någor menniſka derinne blifwa kan. 1 Moſ. 19: 24. Jer. 50: 40.

19. Ty ſi, han kommer upp lika ſom ett lejon ifrå den ſtolta Jordan, emot de faſta hyddor; ty jag will låta honom ſnarliga löpa dit; och ho wet, hwilken den ynglingen är, den jag emot dem ruſta ſkall? Ty ho är mig lik, ho will lära mig? Och hwilken är den herden, ſom mig emotſtå kan? Jer. 12: 5. 50: 44. Job 41: 2.

20. Så hörer nu HERrans råd-

ſlag, ſom han öfwer Edom hafwer, och hans tankar, ſom han öfwer Themans inbyggare hafwer: Hwad gäller, att wallebarnen ſkola bortſläpa dem, och förſtöra deras boning;

21. Så att jorden ſkall bäfwa i deras fall, och deras rop ſkall man höra på röda hafwet.

22. Si, han flyger upp ſåſom en örn, och ſkall uträcka ſina wingar öfwer Bozra; på den tiden ſkall de hjeltars hjerta i Edom wara lika ſom ene qwinnos hjerta i barnsnöd. Jer. 48: 40.

23. **Emot Damaſcon.** Hamath och Arpad ſtå jämmerliga, de äro förtwiflade; ty de höra ond tidende: De ſom wid hafwet bo äro förſkräckte, ſå att de kunna ingen ro hafwa. Eſ. 17: 1.

24. Damaſcus är förtwiflad, och gifwer flyktena; han darrar, och är i ångeſt och wärk, likaſom en qwinna i barnsnöd.

25. Huru? Är han nu icke öfwergifwen, den bepriſade och ſäkre ſtaden?

26. Derföre ſkola hans unge män ligga på hans gator, och alle hans krigsmän falla på den tiden, ſäger HErren Zebaoth.

27. Och jag ſkall ſticka eld på murarna i Damaſcon, att han Benhadads palats upptära ſkall.

28. **Emot Kedar och Hazors riken, hwilka NebucadNezar, Konungen i Babel, ſlog.** Detta ſäger HErren: Upp, drager upp till Kedar, och förſtörer de barn öſterut.

29. Man ſkall taga dem deras hyddor och hjordar bort, deras tjäll och all deras tyg; och camelar ſkola de bortföra, och man ſkall förſkräckeliga ropa öfwer dem allt omkring.

30. Flyr, låter lida eder dädan, gömmer eder djupt neder, I inbyggare i Hazor, ſäger HErren; ty NebucadNezar, Konungen i Babel, hafwer rådſlagit om eder, och hafwer något i ſinnet emot eder.

31. Nu upp, drager upp emot ett folk, ſom nog hafwer ,och bor ſäkert, ſäger HErren: de hafwa hwarken portar eller bommar, och de bo allena för ſig.

32. Deras cameler ſkola bortröfwade warda, och deras myckna boſkap borttagen; och jag ſkall förſtrö dem i alla wäder, de der i wråar bo; och på alla ſidor ſkall jag låta deras olycko komma öfwer dem, ſäger HErren.

33. Och Hazor ſkall warda till en drakaboning, och till ett ewigt öde, ſå att der ingen bo ſkall, och ingen menniſka deruti wiſtas.

34. Detta är HErrans ord, ſom ſkedde till Jeremia Propheten, emot Elam, uti Zedekia, Juda Konungs rikes begynnelſe, och ſade: Jer. 25: 25.

35. Så ſäger HErren Zebaoth: Si, jag ſkall ſönderbryta Elams båga, deras ypperſta magt;

36. Och ſkall låta komma öfwer dem de fyra wäder, utaf fyra himmelens ändar, och ſkall förſtrö dem uti all de wädren, att intet folk wara ſkall, dit icke ju några fördrefne af Elam komma ſkola.

37. Och jag ſkall göra Elam förtwiflad för deras fiendar, och för dem ſom ſtå efter deras lif, och låta olycko komma öfwer dem med mine grymma wrede, ſäger HErren; och ſkall ſända ſwärdet efter dem, tilldeß jag gör en ända uppå dem.

38. Min ſtol ſkall jag ſätta i Elam, och ſkall förgöra der både Konung och Förſtar, ſäger HErren.

39. Men i tillkommande tid ſkall jag wända Elams fängelſe om igen, ſäger HErren.

50. Capitlet.

Babel förſtördt. Juda förlöſt.

Detta är det ord ſom HErren, genom Propheten Jeremia, talat hafwer emot Babel, och de Chaldeers land. Eſ. 13: 1. 14: 4.

2. Förkunner ibland Hedningarna, och låter det kunnigt warda; reſer ett baner upp, utroper det, och fördöljer det icke, och ſäger: Babel är wunnen, Bel ſtår med ſkam, Merodach är ſönderkroßad, hans afgudar äro till ſkam wordne, och hans gudar äro ſönderſlagne.

3. Ty nordanefter ſkall uppkomma ett folk emot dem; det ſkall göra deras land öde, ſå att ingen ſkall

bo deruti, utan både folk och fä dädan fly. Jer. 9: 10.

4. Uti de dagar, och i den tiden, ſäger HErren, ſkola Iſraels barn, ſamt med Juda barn, komma, och ſkola gå och gråta, och ſöka HErran ſin Gud.

5. De ſkola fråga efter den wägen åt Zion, och wända ſig dit: Kommer, och wi wilje hålla oß intill HErran med ett ewigt förbund, det aldrig ſkall förgätet warda.

6. Ty mitt folk är wordet likaſom en borttappad hjord; deras herdar hafwa förfört dem, och låtit dem willo gå på bergomen, ſå att de ifrå berg till högar gångne äro, och hafwa förgätit ſina hyddor.

7. Allt det ſom till dem kom, det uppåt dem; och deras fiender ſade: Wi göre intet orätt; ty de hafwa ſyndat emot HErran, uti rättfärdighetenes boning, och emot HErran, ſom deras fäders hopp är. Eſ. 24: 3, 13. Jer. 40: 3.

8. Fly utu Babel, och drager utu Chaldee land, och ſkicker eder ſåſom bockar framför hjorden. Eſ. 48: 20. Jer. 51: 6, 45. Upp. 18: 4.

9. Ty ſi, jag ſkall uppwäcka ſtor folk med hopom utu nordlandet, och låta dem uppkomma inför Babel; de ſkola ruſta ſig emot honom, och ſkola winna honom; deras pilar äro likaſom en god krigsmans, den intet miſto ſkjuter.

10. Och Chaldee land ſkall warda till ett rof, ſå att alle de, ſom röfwa det, ſkola der nog af hafwa, ſäger HErren;

11. Derföre, att I glädjens deraf, och berömmen eder, att I min arfwedel ſkinnat hafwen, och ſpringen likaſom kåta kalfwar, och wrenſkens likaſom ſtarka häſtar.

12. Edor moder ſtår med ſtor ſkam, och den eder födt hafwer, är till ſpott worden; ſi, ibland Hedningarna är hon den aldraringaſta, öfwergifwen, torr och öde.

13. Ty för HErrans wredes ſkull måſte han obyggd och allstinges öde ligga, ſå att alle de, ſom framgå om Babel, ſkola förundra ſig, och hwißla öfwer alla hans plågor. Jer. 25: 12.

14. Ruſter eder emot Babel allt omkring, alle ſkyttar; ſkjuter till honom, ſparer icke pilarna; ty han hafwer ſyndat emot HErran.

15. Skrier öfwer honom allt omkring; han måſte gifwa ſig; hans grundwalar äro fallne, hans murar äro afbrutne; ty det är HErrans hämnd. Hämnens öfwer honom, görer honom lika ſom han gjort hafwer. Upp. 18: 2. Pſ. 137: 8.

16. Utroter af Babel både den der ſår, och den der uppſkär, att hwar och en för tyrannens ſwärd wänder ſig till ſitt folk, och hwar och en flyr uti ſitt land.

17. Iſrael hafwer måſt wara en förſtrödd hjord, hwilken lejonen förſkingrat hafwa: Förſt uppåt honom Konungen i Aſſyrien; ſedan förderfwade honom NebucadNezar, Konungen i Babel.

18. Derföre ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud, alltſå: Si, jag ſkall hemſöka Konungen af Babel, och hans land, likaſom jag Konungen af Aſſyrien hemſökt hafwer.

19. Men Iſrael ſkall jag låta komma hem till ſin boning igen, att han ſkall föda ſig i Carmel och Baſan; och på Ephraims berg och Gilead ſkall hans ſjäl mättad warda. Jer. 29: 10. Dan. 9. 2, 25.

20. **I den tiden och i de dagar ſkall man ſöka efter Iſraels mißgerning, ſäger HErren, men man ſkall ingen finna; och Juda ſynd, och der ſkall ingen funnen warda; ty jag ſkall ſe utöfwer med dem ſom jag igenblifwa låter.** Dan. 9: 24.

21. Drag upp emot det land, ſom hela werldena trugat hafwer, drag ditupp, och hemſök inbyggarena; förhärja och förſpill deras efterkommande, ſäger HErren, och gör allt det jag dig befallt hafwer.

22. Det är ett krigsrop i landena, och ſtor jämmer.

23. Huru går det till, att alla werldenes hammar ſönderbruten och ſönderſlagen är? Huru går det till, att Babel ett öde worden är ibland alla Hedningar? Eſ. 14: 5, 6.

24. Jag hafwer gildrat för dig, Babel, derföre äſt du ock fången, förr än du deß förſåg dig; man hafwer råkat uppå dig, och du äſt gripen; ty du hafwer rett HERran.

25. HERren hafwer upplåtit ſin fatabur, och haft fram ſine wredes wapen; ty ſådant hafwer HERren, HERren Zebaoth uti de Chaldeers land beſtällt.

26. Kommer hit emot honom, I ifrån ändanom, öppner hans kornhus; kaſter honom uti en hop, och gifwer honom till ſpillo, ſå att der intet qwart blifwer.

27. Dräper all hans barn, hafwer dem ned till att ſlagtas; we dem, ty dagen är kommen, deras hemſöknings tid.

28. Man hörer ett rop af de flyktiga, och af de ſom undſluppne äro utu Babels land; på det de ſkola förkunna i Zion HERrans wår Guds hämnd, och hans tempels hämnd. Jer. 51:11.

29. Kaller många emot Babel; belägger honom allt omkring, alla bågaſkyttar, och låter ingen undſlippa; wedergäller honom, ſåſom han förtjent hafwer; lika ſom han gjort hafwer, ſå görer honom igen; ty han hafwer högmodeliga handlat emot HERran, den Heliga i Iſrael. Upp. 18:6.

30. Derföre ſkola hans unge män falla uppå hans gator, och alle hans krigsmän förgås på den tiden, ſäger HERren.

31. Si, du ſtolte, jag will till dig, ſäger HERren, HERren Zebaoth; ty din dag är kommen, dine hemſöknings tid.

32. Då ſkall den ſtolte ſtörta och falla, ſå att ingen ſkall uprätta honom; jag ſkall upptända hans ſtäder med eld, den upptära ſkall allt det deromkring är.

33. Detta ſäger HERren Zebaoth: Si, Iſraels barn, ſamt med Juda barn, måſte wåld och orätt lida; alle de ſom dem för fångar bortfört hafwa, de hålla dem, och wilja icke gifwa dem lös.

34. Men deras förloßare är ſtark, han heter HERren Zebaoth, han ſkall ſå uträtta deras ſak, att han ſkall göra landet bäfwande, och inbyggarena i Babel darrande.

35. Swärdet ſkall komma, ſäger HERren, öfwer de Chaldeer, och öfwer de inbyggare i Babel, och öfwer hans Förſtar, och öfwer hans wiſa.

36. Swärdet ſkall komma öfwer hans ſpåmän, att de ſkola till dårar warda; ſwärdet ſkall komma öfwer hans ſtarka, att de ſkola förtwifla.

37. Swärdet ſkall komma öfwer hans häſtar och wagnar, och till alla menighetena, ſom derinne är, ſå att de ſkola warda ſåſom qwinnor; ſwärdet ſkall komma öfwer hans fatabur, att han ſkall ſköflad warda. Jer. 51:30.

38. Torka ſkall komma öfwer hans watten, att det ſkall uttorkas; ty det är ett afgudaland, och de trotſa uppå ſina ſtygga afgudar.

39. Derföre ſkola odjur och ſtygge foglar bo derinne, och unge ſtrutſer; och ſkall aldrig mer beſutten warda, eller någon derinne wiſtas i ewig tid. Eſ. 13:21, 22. 34:13, 14. Zeph. 2:14.

40. Likaſom Gud Sodom och Gomorra, ſamt med deras grannar, omſtört hafwer, ſäger HERren, att der ingen uti bo ſkall, eller någor menniſka derinne wiſtas. 1 Moſ. 19:24. Eſ. 13:19. Jer. 49:18.

41. Si, ett folk kommer nordanefter; månge Hedningar och månge Konungar ſkola uppreſa ſig ifrå landſens ſido.

42. De hafwa båga och ſköld, de äro grufwelige och obarmhertige; deras rop är ſåſom en dön af hafwet; de rida på häſtar, ruſtade ſåſom krigsmän, emot dig, du dotter Babel. Jer. 6:23.

43. När Konungen i Babel deras rykte hörandes warder, då ſkall honom händer nederfalla; ångeſt och ſorg ſkall honom uppåkomma, likaſom ene qwinno uti barnsnöd.

44. Si, han kommer upp, ſåſom ett lejon, ifrå den ſtolta Jordan, emot de faſta hyddor; ty jag ſkall låta honom haſteliga löpa dit, och ho wet hwilken den ynglingen är, den jag emot dem ruſta ſkall? Ty ho är min like, ho will lära mig? Och hwilken är den herden, ſom emot mig ſtå kan? Job 41:2. Jer. 49:19.

45. Så hörer nu HERrans rådſlag, det han öfwer Babel hafwer, och hans tankar, ſom han öfwer de inbyggare uti de Chaldeers land hafwer: Hwad gäller, att wallebarnen ſkola bortſläpa dem, och förſtöra deras boning; Jer. 49: 20.

46. Och jorden ſkall bäfwa af det ſkriet, och ſkall ibland Hedningarna ſpordt warda, då Babel wunnen warder.

51. Capitlet.

Babel förſtördt. Prophetian ſändes till Babel.

Detta ſäger HERren: Si, jag ſkall uppwäcka ett ſkarpt wäder emot Babel, och emot hans inbyggare, ſom ſig emot mig ſatt hafwa.

2. Jag ſkall ſända kaſtare till Babel, hwilka honom kaſta ſkola, och utſopa hans land; deße ſkola wara allſtädes omkring honom, på hans olyckos dag.

3. Ty hans ſkyttar ſkola intet kunna ſkjuta, och hans wäpnade ſkola intet kunna wärja ſig; ſå ſkoner nu intet hans unga män, gifwer all hans här till ſpillo; Jer. 50. 26.

4. Så att de ſlagne ligga uti de Chaldeers land, och de genomſtungne på hans gator.

5. Ty Iſrael och Juda ſkola icke öfwergifne warda af HERranom Zebaoth, deras Gud, ſåſom enkor; ändock deras land hafwer högeliga förbrutit ſig uppå den Heliga i Iſrael.

6. Flyr utaf Babel, på det hwar och en må undſätta ſina ſjäl, att I icke förgås uti hans ondſko; ty detta är HERrans hämndatid, och han will betala honom. Jer. 50: 8. Upp. 18: 4.

7. Den gyldene kalken i Babel, ſom alla werldena hafwer druckna gjort, är uti HERrans hand; alle Hedningar hafwa druckit af hans win, derföre äro Hedningarna ſå galne wordne. Pſ. 75: 9. Jer. 25: 15.

8. Huru haſteliga är Babel fallen och ſönderſlagen; jämrer eder öfwer honom; tager ock ſalwo till hans ſår, om han tilläfwentyrs måtte helad warda. Eſ. 21: 9. Upp. 14: 8. 18: 2. Jer. 46: 11.

9. Wi läke Babel; men han will intet läkt warda; ſå låter nu fara honom, och låt oß hwar och en draga uti ſitt land; ty hans ſtraff räcker allt upp till himmelen, och ſträcker ſig upp till ſkyn.

10. HERren hafwer framhaft wåra rättfärdighet; kommer och låter oß förtälja HERrans wår Guds werk i Zion.

11. Ja, hwäßer nu pilarna wäl, och tillreder ſköldarna. HERren hafwer uppwäckt Konungarnas mod i Meden; ty hans tankar ſtå emot Babel, att han ſkall förderfwa honom; ty detta är HERrans hämnd, hans tempels hämnd.

12. Ja, reſer nu baner upp på murarna i Babel, ſkicker wakt, ſätter waktare, beſtäller håll; ty HERren tänker något, och ſkall deßlikes fullfölja det han emot Babels inbyggare talat hafwer.

13. Du ſom wid ſtor watten bor, och ſtora rikedomar hafwer, din ände är kommen, och din girighet är ute;

14. HERren Zebaoth hafwer ſworit wid ſina ſjäl: Jag ſkall uppfylla dig med menniſkor, likaſom med gräsmatkar, de ſkola ſjunga dig ena wiſo.

15. Den ſom jordena, genom ſin kraft, gjort hafwer, och beredde werldenes krets genom ſina wishet, och himmelen ſkickeliga utſträckte; 1 Moſ. 1: 1, 6. Jer. 10. 12.

16. Då han dundrar, ſå warder under himmelen mycket watten, han uppdrager moln ifrå jordenes ända; han gör ljungeld i regnena, och låter wädret komma utu hemlig rum. Pſ. 135. 7.

17. Alla menniſkor äro dårar med ſine konſt, och alle guldſmeder beſtå med ſkam med ſin beläte; ty deras beläte äro bedrägeri, och hafwa intet lif.

18. De äro icke annat än fåfängelighet och förföriſk werk; de måſte förgås, då de hemſökte warda.

19. Men ſå är icke han, ſom Jacobs del är, utan han, ſom all ting gör, den äret, och Iſrael är hans arfs ſtaf; HERren Zebaoth är hans Namn.

20. Du äſt min hammar och krigswapen, genom dig ſkall jag ſlå folk och förderfwa riken.

21. Jag ſkall ſlå dina häſtar och

reſenärer, jag ſkall ſönderſlå dina wagnar och deras foromän;

22. Jag ſkall ſlå dina män och qwinnor; jag ſkall ſlå dina gamla och dina ynglingar; jag ſkall ſlå dräng och pigo;

23. Jag ſkall ſlå din herda och hjord; jag ſkall ſlå dina åkermän och ok; jag ſkall ſlå dina Förſtar och herrar.

24. Ty jag will wedergälla Babel, och allom Chaldeers inbyggarom, alla deras ondſko, ſom de uppå Zion bedrifwit hafwa, för edor ögon, ſäger HERren.

25. Si, jag ſkall till dig, du ſkadeliga berg, ſom hela werldena förderfwar, ſäger HERren; jag ſkall ſträcka mina hand öfwer dig, och wälta dig neder af bergena, och göra ett förbrändt berg af dig;

26. Att man af dig hwarken hörnſtenar eller grundſtenar taga kan; utan ett ewigt öde ſkall du wara, ſäger HERren.

27. Reſer upp baner i landena, blåſer med baſun ibland Hedningarna, ruſter Hedningarna emot honom, kaller emot honom de Konungarike Ararat, Minni och Aſcenas, beſtäller höfwitsmän emot honom, hafwer häſtar fram, likaſom ſnorrande bromſer.

28. Ruſter Hedningarna emot honom, nämliga Konungarna af Meden, ſamt med deras Förſtar och herrar, och allt deras wäldes land.

29. Och landet ſkall bäfwa och förſkräckas; förty HERrans tankar wilja fullkomnade warda emot Babel, att han gör Babels land till ett öde, der ingen uti bo ſkall.

30. De hjeltar i Babel ſkola icke töra draga ut till ſtrids, utan blifwa på fäſten; deras ſtarkhet är borto, och äro wordne ſåſom qwinnor; hans boningar äro upptände, och hans bommar ſönderbrutne. Jer. 50: 37.

31. Här löper den ene om den andra, och det ena bådſkapet möter thy andro, till att kungöra Konungenom i Babel, att hans ſtad wunnen är allt intill ändan;

32. Och hamnarna intagna, och ſjöarna utbrände, och krigsfolket blödigt wordet.

33. Ty detta ſäger HERren Zebaoth, Iſraels Gud: Dottren Babel är ſåſom en tröſkeloge, när man derpå tröſkar; hennes ſkördeand warder ſnart kommandes. Eſ. 21: 10.

34. NebucadNezar, Konungen i Babel, hafwer uppfrätit mig, och omſtört mig; han hafwer gjort ett tomt käril af mig; han hafwer uppſlukat mig likaſom en drake; han hafwer fyllt ſin buk af mine kräſelighet; han hafwer bortdrifwit mig.

35. Men nu finner ſig öfwer Babel den arghet, ſom uppå mig och mitt kött bedrifwen är, ſäger inbyggerſkan i Zion; och mitt blod, öfwer de inbyggare i Chaldeen, ſäger Jeruſalem.

36. Derföre ſäger HERren alltſå: Si, jag ſkall uträtta dig dina ſak, och hämnas dig; jag ſkall uttorka hans haf, och förtorka låta hans brunnar.

37. Och Babel ſkall warda till en ſtenhop, och till en drakaboning, till ett widunder, och till ett hwißlande, att der ingen uti bo ſkall.

38. De ſkola alleſamman ryta ſåſom lejon, och ropa likaſom de unga lejon.

39. Jag ſkall ſätta dem med deras drickande uti hetta, och göra dem druckna, att de ſkola glade warda, och ſofwa en ewig ſömn, af hwilkom de aldrig uppwakna ſkola, ſäger HERren.

40. Jag ſkall nederföra dem likaſom lamb, till att ſlagtas, ſåſom wädrar och bockar.

41. Huru är Seſach ſå wunnen, och den bepriſade i allo werldene ſå intagen? Huru är Babel ſå till ett under worden ibland Hedningarna? Jer. 25: 26.

42. Ett haf är gånget öfwer Babel, och med deß många böljor är han öfwertäckt.

43. Hans ſtäder äro öfwergifne, och till ett torrt ödeland wordne; till ett land, der ingen uti bor, och der ingen menniſka uti wandrar.

44. Ty jag hafwer hemſökt Bel i Babel, och rifwit utu hans hals det han uppſwulgit hade, och Hedningarna ſkola intet mer löpa till honom; ty murarna i Babel äro ockſå nederfallne.

45. Drager derut, mitt folk; hwar

och en undſätte ſina ſjäl för HErrans grymma wrede.

46. Edor hjerta måtte eljeſt wek warda, och uppgifwas för det rykte, ſom man i landena höra ſkall; ty uti eno årena ſkall ett rykte gå, och ſedan i andro årena ockſå ett rykte om wåld i landena, och en Förſte ſkall wara emot den andra.

47. Derföre ſi, den tid kommer, att jag de afgudar i Babel hemſöka ſkall, och deras hela land till ſkam warda ſkall, och hans ſlagne derinne ligga ſkola.

48. Himmel och jord, och hwad deruti är, ſkola glädja ſig öfwer Babel, att hans förſtörare nordanefter komne äro, ſäger HErren. Upp. 18: 20.

49. Och lika ſom Babel i Iſrael de ſlagna fällt hafwer, alltſå ſkola de ſlagne i Babel fällde warda uti hela landena.

50. Så drager nu edar wäg, I ſom ſwärdet undflytt hafwen, och töfwer icke länge; tänker uppå HErran uti fjerran land, och låter Jeruſalem ligga eder i hjertat.

51. Wi worom till ſkam komne, då wi den förſmädelſe höra måſte, och ſkammen betäckte wår anſigte, då de främmande kommo öfwer HErrans hus helgedom.

52. Derföre, ſi, den tid kommer, ſäger HErren, att jag hans afgudar hemſöka ſkall, och i hela landena ſkola de dödsſåre ſucka.

52. Och om Babel uppſtege i himmelen, och ſatte ſina magt uti de höga fäſte, ſå ſkola dock förſtörare ifrå mig komma öfwer honom, ſäger HErren.

54. Man hörer ena röſt i Babel, och en ſtor jämmer i de Chaldeers land;

55. Ty HErren förderfwar Babel; han förderfwar honom med ſå ſtort ſkri och rumor, att hans böljor fräſa likaſom ſtor watten.

56. Ty förſtöraren är kommen öfwer Babel, hans hjeltar warda grepne, deras bågar warda ſönderbrutne; ty hämndenes Gud, HErren, betalar honom.

57. Jag ſkall göra hans Förſtar, wiſa, herrar och höfwitsmän, och krigsmän druckna, ſå att de ſkola ſofwa en ewig ſömn, der de icke mer af uppwakna ſkola, ſäger Konungen, ſom heter HErren Zebaoth.

58. Detta ſäger HErren Zebaoth: Murarna om den ſtora Babel ſkola undergrafne warda, och hans höga portar uppbrännas med eld, att Hedningarnas arbete ſkall fåfängt wara, och uppbrännas hwad folken med mödo uppbyggt hafwa.

59. Detta är det ord, ſom Propheten Jeremia befallde SeraJa, Neria ſone, Mahſea ſons, då han med Zedekia, Juda Konung, drog till Babel, uti fjerde årena hans rikes. Och SeraJa war en fridſam Förſte.

60. Och Jeremia ſkref all den olycko, ſom öfwer Babel komma ſkulle, uti ene bok, nämliga all denna orden, ſom emot Babel ſkrifne äro.

61. Och Jeremia ſade till SeraJa: Då du kommer till Babel, ſå ſe till och läs alla deßa orden;

62. Och ſäg: HErre, du hafwer talat emot detta rummet, att du wille förderfwa det, ſå att ingen ſkulle bo häruti, hwarken folk eller fä, utan wara till ett ewigt öde.

63. Och när du hafwer utläſit bokena, ſå bind en ſten derwid, och kaſta henne uti Phrath;

64. Och ſäg: Alltſå ſkall Babel förſänkt warda, och icke uppkomma igen, för den olycko, ſom jag ſkall öfwer honom komma låta, utan förgås. Allt härtill hafwer Jeremia talat.

52. Capitlet.

Jeruſalem och templet ſkinnade, brände. Folket dräpet, fånget. Jojakim uppſatt.

Zedekia war ett och tjugu åra gammal, då han Konung wardt, och regerade i ellofwa år i Jeruſalem; hans moder het Hamutal, Jeremia dotter i Libna;

2 Kon. 24: 18. 2 Chr. 36: 11. Jer. 37: 1.

2. Och gjorde det HErranom illa behagade, likaſom Jojakim gjort hade.

3. Ty HErrans wrede gick öfwer Jeruſalem och Juda, tilldeß han förkaſtade dem ifrå ſitt anſigte; och Zedekia föll af ifrå Konungen i Babel.

4. Men

4. Men i nionde årena af hans rike, på tionde dagen i tionde månadenom, kom NebucadNezar, Konungen i Babel, med all ſin här emot Jeruſalem, och belade honom, och beſkanſade honom allt omkring.

2 Kon. 25: 1. Jer. 39: 1.

5. Och ſtaden war ſå belagd, allt intill ellofte året Konungs Zedekia.

6. Men på nionde dagen i fjerde månadenom fick hungren öfwerhandena i ſtadenom, och landsfolket hade intet mer till att äta.

7. Då föll man in i ſtaden, och allt krigsfolket gåfwo flyktena, och drogo utu ſtaden om nattene, på den wägen åt den porten emellan de twå murar, ut wid Konungsörtagården; men de Chaldeer lågo kringom ſtaden; och deße drogo ſin wäg bortåt i markene.

Jer. 39: 4.

8. Då jagade de Chaldeers här efter Konungen, och fingo Zedekia fatt, uti den markene wid Jericho; då förſtrödde ſig all hans här ifrå honom.

9. Och de togo Konungen till fånga, och förde honom upp till Konungen af Babel, till Riblath, det i Hamaths land ligger; han ſade en dom öfwer honom.

10. Der lät Konungen af Babel dräpa Zedekia barn för hans ögon, och drap alla Juda Förſtar i Riblath.

11. Men Zedekia lät han ſtinga ögonen ut, och lät binda honom med twå kedjor; och Konungen af Babel förde honom alltſå till Babel, och lade honom uti fängelſe, intilldeß han blef död.

12. På tionde dagen i femte månadenom, hwilket det nittonde året war NebucadNezars, Konungens i Babel, kom NebuzarAdan, höfwitsmannen, den alltid war när Konungenom i Babel, till Jeruſalem;

13. Och uppbrände HERrans hus, och Konungshuſet och all hus i Jeruſalem; all ſtor hus uppbrände han i eld.

14. Och all de Chaldeers här, ſom med höfwitsmannenom war, refwo ned alla murarna i Jeruſalem allt omkring.

15. Men det fattiga folk, och annat folk, ſom ännu qwart war i ſtadenom, och de ſom till Konungen af Babel fallne woro, och det qwarblefna handtwerksfolket, förde NebuzarAdan, höfwitsmannen, fångna bort.

16. Och af det fattiga folket i landena lät NebuzarAdan, höfwitsmannen, några blifwa qwara, till wingårdsfolk och åkerfolk.

17. Men de kopparſtodar, ſom woro i HERrans hus, och ſtolarna, och kopparhafwet i HERrans hus, ſlogo de Chaldeer ſönder, och förde allan kopparen deraf till Babel.

18. Och kettlar, ſkoflar, knifwar, bäcken, ſkålar och all koppartyg, de man uti Gudstjenſt plägade bruka, togo de bort.

19. Dertill tog höfwitsmannen bort allt det af guld och ſilfwer war, i kannor, rökpannor, bäcken, kettlar, ljuſaſtakar, ſkedar, och ſkålar;

20. De twå ſtodarna, det ena hafwet, de tolf kopparoxar, ſom under foten ſtodo, hwilka Konung Salomo hade göra låtit till HERrans hus; kopparen af all denna tygen war öfwermåtton mycken.

21. Men båda ſtoderna woro hwardera aderton alnar hög, och ett tolfalna ſnöre war måttet omkring henne, och war fyra finger tjock, och war ihål; 1 Kon. 7: 15.

22. Och ſtod på hwardera en kopparknapp fem alnar hög, och gjordar och granatäple woro på hwar knappen allt omkring, alltſammans af koppar; och den ena ſtoden war ſåſom den andra; granatäplen ockſå.

23. Och woro granatäplen deruppå ſex och niotio; all granatäplen woro hundrade på ene gjord allt omkring.

24. Och höfwitsmannen tog den Preſten SeraJa, utaf förſta ordningen, och den Preſten Zephanja, utaf den andra ordningen, och tre dörrawaktare;

25. Och en kamererare utaf ſtadenom, ſom öfwer krigsfolket ſatt war, och ſju män, ſom när Konungenom wara måſte, hwilka i ſtadenom funne wordo; dertill Sopher, den härförſtan, den landsfolket mönſtra plägade; dertill ſextio män af landsfolket, ſom i ſtadenom funne wordo.

26. Deßa tog NebuzarAdan höfwitsmannen, och förde dem till Konungen i Babel, i Riblath.

27. Och Konungen i Babel ſlog dem ihjäl i Riblath, det i Hamath lande ligger. Alltſå wardt Juda bortförd utu ſitt land. 2 Kon. 25: 21.

28. Detta är det folk, ſom NebucadNezar bortförde, nämliga, uti ſjunde årena, tretuſend och tre och tjugu Judar;

29. Men uti adertonde årena NebucadNezars, åttahundrad och twå och tretio ſjälar utaf Jeruſalem.

30. Och i tredje och tjugonde årena NebucadNezars förde NebuzarAdan, höfwitsmannen, bort ſjuhundrad och fem och fyratio ſjälar af Juda; alla ſjälarna äro fyratuſend och ſexhundrad.

31. Men uti ſjunde och tretionde årena derefter att Jojachin, Juda Konung, bortförd war, på femte och tjugonde dagen i tolfte månadenom, upphof EvilMerodach, Konungen i Babel, uti de årena då han Konung wardt, Jojachins, Juda Konungs, hufwud, och lät honom utu fängelſet;

32. Och talade med honom wänliga; och ſatte hans ſtol utöfwer de Konungars ſtolar, ſom när honom woro i Babel;

33. Och förwandlade honom hans fängelſes kläder; och han åt inför honom alltid i ſina lifsdagar.

34. Och honom wardt alltid gifwet af Konungenom i Babel hans uppehälle, ſåſom honom förſkickadt war i all hans lifstid, allt intill hans ända.

Ände på Propheten Jeremia.

Jeremia Klagowiſor.

1. Capitlet.

Juda beklagar ſitt elände.

Huru ligger den ſtaden ſå öde, ſom full med folk war? Han är likaſom en enka; den ſom en Förſtinna ibland Hedningarna, och en Drottning i landen war, hon måſte nu tjena.

2. Hon gråter om nattena, ſå att tårarna löpa neder på kindbenen; ingen är ibland alla hennes wänner, ſom hugſwalar henne; alle hennes näſte förakta henne, och äro hennes fiender wordne. Jer. 13: 17.

3. Juda är fången i elände och ſwår träldom; han bor ibland Hedningar, och finner ingen ro; alle hans förföljare fara illa med honom.

4. Wägarna till Zion ligga öde, efter ingen kommer till högtiden; alle hans portar ſtå öde, hans Preſter ſucka, hans jungfrur ſe ömkeliga ut, och han är bedröfwad.

5. Hans owänner ſwäfwa allt i höjdene, hans fiendom går wäl; ty HErren hafwer gjort honom full med jämmer, för hans ſtora ſynders ſkull, och hans barn äro i fängelſe bortdrefne för fiendanom. 5 Moſ. 28: 43, 45. Jer. 52: 28.

6. All fägring är borto för dottrene Zion; hennes Förſtar äro lika ſom wädrar, de der ingen bet finna, och gå wanmägtige för plågarenom.

7. Jeruſalem kommer ihåg i denna tid, huru elände och öfwergifwen han är, och huru mycket godt han af ålder haft hafwer, medan allt hans folk nederligger för fiendanom, och ingen är, ſom hjelper; hans fiender ſe ſina luſt uppå honom, och beſpotta hans Sabbather.

8. **Jeruſalem hafwer ſyndat, derföre måſte han wara lika ſom en oren qwinna.** Alle de ſom ärade honom, de förſmå honom nu, efter de ſe hans ſkam; men han ſuckar, och faller neder till markena. Jer. 13: 22, 26.

9. Hans orenlighet låder wid hans klädefållar; han hade icke trott att honom på ſiſtone ſå gå ſkulle; han är ju allt för grufweliga nederſtött, och hafwer dertill ingen, ſom tröſter honom. Ack HErre! ſe uppå mitt elände; ty fienden högmodas faſt.

10. Fienden hafwer kommit ſina hand wid alla hans klenodier; ty han måſte ſe deruppå, att Hedningarna gingo in uti hans helgedom, om hwilka du budit

hafwer, att de icke ſkulle komma uti dina förſamling. 5 Moſ. 23: 3.

11. Allt hans folk ſuckar och går om bröd, ſin klenodier gåfwo de för mat, på det de ſkulle wederqwicka ſjälena. Ack HErre! ſe dock till, och ſkåda huru föraktelig jag worden är.

12. Eder allom ſäger jag, ſom gån här framom: Skåder dock och ſer till, om någor wärk kan wara ſådana ſom min wärk, den mig ſå uppäter; ty HErren hafwer gjort mig full med jämmer, på ſine grymma wredes dag.

13. Han hafwer ſändt en eld af höjdene uti min ben, och låtit honom der mägtig wara; han hafwer utſatt ett nät för mina fötter, och ſtött mig tillbaka; han hafwer gjort mig till ett öde, ſå att jag ſörja måſte hela dagen.

14. **Mina ſwåra ſynder hafwa uppwaknat genom hans ſtraff, och alla tillſammans kommit mig uppå halſen**, ſå att all min kraft mig förgås; HErren hafwer ſå farit med mig, att jag icke mer uppkomma kan.

15. HErren hafwer nedertrampat alla mina ſtarka, ſom jag hade; han hafwer låtit utropa öfwer mig en högtid, till att förderfwa mina unga män; HErren hafwer låtit jungfruna, dottrena Juda, trampa en preß.

16. Derföre gråter jag ſå, och båda min ögon flyta med watten; ty hugſwalaren, ſom mina ſjäl wederqwicka ſkulle, är långt bort ifrå mig. Min barn äro borto; ty fienden hafwer öfwerhandena fått. Jer. 14: 17.

17. Zion räcker ſina händer ut, och der är dock ingen ſom honom tröſter; ty HErren hafwer budit allt omkring Jacob hans fiendom, att Jeruſalem ſkall emellan dem wara lika ſom en oren qwinna.

18. **HErren är rättfärdig, ty jag hafwer warit hans mun ohörſam**; hörer, all folk, och ſer min wärk; mina jungfrur och ynglingar äro gångne uti fängelſe. Dan. 9: 7.

19. Jag kallade på mina wänner, men de hafwa bedragit mig; mine Preſter och äldſte i ſtadenom äro förſmäktade; ty de gå om bröd, på det de ſkola wederqwicka ſina ſjäl.

20. Ack HErre! ſe dock huru bedröfwad jag är, att det gör mig ondt i allt mitt lif; mitt hjerta dänger i minom kropp, ty jag är uppfylld med ſtor bitterhet; ute hafwer ſwärdet, och inne i huſena döden gjort mig till en enko. Eſ. 16. 11. Jer. 48: 36. Klag. 2: 11.

21. Man hörer wäl, att jag ſuckar, och hafwer dock ingen tröſtare; alle mine fiender höra mina olycko, och glädja ſig, det gör du; ſå låt då den dagen komma, ſom du utropat hafwer, att dem ſkall gå lika ſom mig. Jer. 50: 10, 29. 51: 24.

22. Låt alla deras ondſko komma inför dig, och gör med dem, ſåſom du med mig, för alla mina mißgerningars ſkull, gjort hafwer; ty mitt ſuckande är ſtort, och mitt hjerta är bedröfwadt.

2. Capitlet.

Klagan öfwer Zions nöd.

Huru hafwer HErren förmörkrat dottrena Zion med ſine wrede? Han hafwer kaſtat Iſraels härlighet af himmelen neder på jordena; han hafwer icke tänkt uppå ſin fotapall, i ſine wredes dag.

2. HErren hafwer utan barmhertighet alla Jacobs boningar förlagt; han hafwer i ſine grymhet afbrutit dottrenes Juda fäſte, och ſlagit dem omkull; han hafwer oſkärat både hennes rike, och hennes Förſtar.

3. Han hafwer ſönderbrutit Iſraels ſtarkhet uti ſine grymma wrede; han hafwer dragit ſina högra hand tillbaka, då fienden kom, och hafwer upptändt en eld i Jacob, den allt omkring förtärer.

4. Han hafwer ſpänt ſin båga, lika ſom en fiende; ſina högra hand hafwer han fört ſåſom en owän, och dräpit allt det ſom luſtigt war till ſeendes, och utgjutit ſina grymhet, lika ſom en eld uti dottrenes Zions hyddo.

5. HErren är lika ſom en fiende; han hafwer omſtört Iſrael, han hafwer omſtört alla hans palats, och förderfwat hans fäſte; han hafwer gjort dottrene Juda mycken klagan och ſorg.

6. Han hafwer uppgrafwit hans tjäll, lika ſom en örtegård, och förderfwat hans boning; HErren hafwer låtit förgäta i Zion både helgedag och Sabbath, och låtit i ſine grymma wrede ſkämma både Konung och Preſt.

7. HErren hafwer förkaſtat ſitt altare, och tillſpillogifwit ſin helgedom; han hafwer gifwit hans palats murar uti fiendans händer, ſå att de hafwa ropat i HErrans hus, lika ſom uppå enom helgedag.

8. HErren tänkte till att förderfwa dottrenes Zions murar; han drog ſnöret deröfwer, och icke afwände ſina hand, tilldeß han henne förderfwade; tornen ſtå ömkeliga, och muren ligger jämmerliga. 2 Kon. 21: 13. Eſ. 34: 11.

9. Hans portar ligga djupt neder i jordene; hans bommar hafwer han ſönderbrutit, och tillintetgjort; hans Konungar och Förſtar äro ibland Hedningarna, der de intet kunna öfwa lagen, och hans Propheter hafwa ingen ſyn af HErranom. Pſ. 74: 9.

10. Dottrenes Zions äldſte ligga på jordene, och äro tyſte; de kaſta ſtoft uppå ſin hufwud, och hafwa dragit ſäcker uppå ſig; Jeruſalems jungfrur hänga deras hufwud neder åt jordene.

11. Jag hafwer näſtan gråtit mig ögonen ut, ſå att det gör mig ondt i mitt lif; min lefwer är utgjuten uppå jordena, öfwer mins folks dotters jämmer, då ſpenabarn och öfwermagar förſmäktades på gatomen i ſtadenom; Klag. 1: 20.

12. Då de ſade till ſina mödrar: Hwar är bröd och win? då de förſmäktades på gatomen i ſtadenom, ſåſom de der dödsſåre woro, och uppgåfwo ſin anda i deras mödrars famn.

13. O du dotter Jeruſalem, hwem ſkall jag likna dig wid? Och för hwad ſkall jag hålla dig, du jungfru dotter Zion? Wid hwad ſkall jag likna dig, der jag dig med tröſta måtte? Ty din ſkade är ſtor, lika ſom ett haf; ho kan hela dig?

14. **Dine Propheter hafwa dig predikat löſa och dåraktiga ſyner, och icke uppenbarat dig dina mißgerning, der de med måtte förtagit dig ditt fängelſe; utan hafwa predikat dig löſa predikan, på det de ſkulle predika dig utu landena.** Jer. 2: 8. 5: 31. 14: 14. 23: 16. 27: 14. 29: 9. Heſ. 13: 2.

15. Alle de ſom der framom gå, de klappa med händerna, hwißla åt dig, och riſta hufwudet öfwer dottrena Jeruſalem: Är detta den ſtaden, der man af ſäger, att han är den aldraſkönaſte, af hwilkom allt landet gläder ſig? Job 27: 23.

16. Alle dine fiender gapa med munnen emot dig; hwißla till dig, gnißla med tänderna, och ſäga: Huj, wi hafwe förderfwat honom; detta är den dagen, ſom wi begärat hafwe; wi hafwe fått det, wi hafwe lefwat ſå länge. Pſ. 22: 14.

17. HErren hafwer gjort det han i ſinnet hade; han hafwer fullkomnat ſitt ord, ſom han långt tillförene budit hade; han hafwer förderfwat utan barmhertighet; han hafwer fröjdat fiendan öfwer dig, och upphöjt dina owänners magt. 3 Moſ. 26: 14, ꝛc. 5 Moſ. 28: 15, ꝛc.

18. Deras hjerta ropade till HErran: O du dottrenes Zions mur, låt tårar flyta både dag och natt, lika ſom en bäck; håll intet upp, och din ögnaſten wände intet åter.

19. Statt upp om nattena, och ropa; utgjut ditt hjerta i förſta wäktene inför HErranom, lika ſom watten; lyft upp dina händer till honom, för din unga barns ſjälar, ſom af hunger dö i all gatomot.

20. HErre, ſkåda dock, och ſe till hwem du ſå förderfwat hafwer. Skola nu qwinnorna äta ſin lifsfrukt, de yngſta barnen, ſom näppliga en ſpann lång äro? Skola Propheterna och Preſterna uti HErrans helgedom ſå dräpne warda? Klag. 4: 10.

21. På gatorna, neder på jordene, lågo både unge och gamle; mina jungfrur och ynglingar äro fallne genom ſwärd; du hafwer dräpit på dine wredes dag, du hafwer ſlagtat utan barmhertighet.

22. Du hafwer kallat mina fiendar allt omtring, lika ſom till en helgedag

ſå att på HErrans wredes dag ingen undſluppen och igenlefd är; de ſom jag uppfödt och uppfoſtrat hafwer, dem hafwer fienden förgjort.

3. Capitlet.

Klagan. Tröſt. Förmaning.

Jag är en elände man, den hans grymhets ris ſe måſte.

2. Han hafwer ledt mig, och låtit mig gå i mörkrena, och icke i ljuſena.

3. Han hafwer wändt ſina hand emot mig, och handlar faſt annorlunda med mig alltid.

4. Han hafwer gjort mitt kött och mina hud gammal, och ſönderſlagit min ben.

5. Han hafwer byggt emot mig, och beweſwat mig uti galla och mödo.

6. Han hafwer lagt mig uti mörkret, lika ſom de döda i werldene.

7. Han hafwer innemurat mig, ſå att jag icke utkomma kan, och ſatt mig uti hårda fjettrar.

8. Och om jag än ropade och både, ſå ſtoppar han öronen till för mina bön.

9. Han hafwer igenmurat min wäg med huggen ſten, och mina ſtigar igentäppt. Job 19: 8.

10. Han hafwer waktat efter mig, lika ſom en björn, lika ſom ett lejon i lönlig rum. Job 10: 16.

11. Han hafwer låtit mig fela om wägen; han hafwer rifwit mig i ſtycken ſönder, och tillintetgjort. Oſ. 5: 14. 13: 7, 8.

12. Han hafwer ſpänt ſin båga, och ſatt mig ſåſom ett mål för pilenom. Job 16: 12.

13. Han hafwer utaf kogret låtit ſkjuta mig i mina njurar.

14. Jag är worden till ſpott allo mino folke, och deras dagliga wiſa. Job 30: 9. Pſ. 69: 12.

15. Han hafwer mättat mig med bitterhet, och gifwit mig malört dricka.

16. Han hafwer ſlagit mina tänder ſönder i ſmå ſtycke, och wältrat mig uti aſko.

17. Min ſjäl är fördrifwen ifrå fridenom; goda dagar måſte jag förgäta.

18. Jag ſade: Mitt hopp är ute, att jag någon tid mer ſkall wara när HErranom.

19. Kom dock ihåg, huru jag är elände och öfwergifwen, och malört och galla druckit hafwer.

20. Du warder ju deruppå tänkandes; ty min ſjäl ſäger mig det.

21. Det lägger jag på hjertat, derföre hoppas mig ännu.

22. **HErrans mildhet är det, att ännu icke är ute med oß; hans barmhertighet hafwer ännu icke ända;**

23. **Utan hon är hwar morgon ny, och din trohet är ſtor.**

24. **HErren är min del, ſäger min ſjäl; derföre will jag hoppas uppå honom.** Pſ. 16: 5. 73: 26.

25. **Ty HErren är god dem ſom hoppas uppå honom, och den ſjäl, ſom frågar efter honom.**

26. **Det är en koſtelig ting, att man är tålig, och hoppas uppå HErrans hjelp.**

27. **Det är en koſtelig ting, att man drager oket i ungdomen;** Matth. 11: 29.

28. **Att en, ſom öfwergifwen är, hafwer tålamod, när honom något uppåkommer;**

29. **Och ſätter ſin mun uti ſtoft, och wänter efter hoppet;**

30. **Och låter ſlå ſig wid kindbenet, och lägger mycken förſmädelſe uppå ſig.**

31. **Ty HErren drifwer icke ifrå ſig ewinnerliga;**

32. **Utan han bedröfwar wäl; men han förbarmar ſig igen, efter ſin ſtora mildhet.**

33. **Ty han plågar och bedröfwar icke menniſkona af hjertat;**

34. **Lika ſom han wille platt undertrycka låta de elända på jordene;**

35. **Och låta deras ſak för Gudi orätta wara;**

36. **Och dem falſkeliga döma låta, lika ſom HErren ſåge det intet.**

37. **Ho tör då ſäga, att ſådant ſker utan HErrans befallning;**

38. **Och att hwarken ondt eller godt kommer igenom hans befallning?** Eſ. 45: 7. Am. 3: 6.

39. Hwi knorra då menniſkorna alltſå, medan de lefwa? Hwar och en knorre emot ſina ſynder.

40. Och låt oß ranſaka och ſöka wårt wäſende, och omwända oß till HErran.

41. Låt oß upplyfta wår hjerta, ſamt med händerna, till Gud i himmelen.

42. Wi, wi hafwe ſyndat, och olydige warit; derföre hafwer du med rätta intet ſkonat; Pſ. 106: 6.

43. Utan du hafwer förmörkrat oß med wrede, och förföljt och dräpit utan barmhertighet.

44. Du hafwer betäckt dig med en ſky, att ingen bön derigenom komma kunde.

45. Du hafwer gjort oß till träck och ſlemhet ibland folken.

46. Alle wåre fiender gapa med munnen emot oß.

47. Wi warde förtryckte och plågade med förſkräckelſe och ångeſt.

48. Min ögon rinna med wattubäcker, öfwer mins folks dotters jämmer.

49. Min ögon flyta, och kunna icke aflåta; ty der är ingen återwända;

50. Tilldeß HErren af himmelen ſkådar härned, och ſer dertill.

51. Mitt öga fräter mig lifwet bort, för alla mins ſtads döttrars ſkull.

52. Mine fiender hafwa beſnärt mig, lika ſom en fågel, utan ſak.

53. De hafwa förgjort mitt lif uti ene kulo, och kaſtat uppå mig ſtenar.

54. De hafwa ock begjutit mitt hufwud med watten; då ſade jag: Nu är det platt ute med mig.

55. Men jag åkallade ditt Namn, HErre, nedan utu kulone; Pſ. 88: 7. 130: 1.

56. Och du hörde mina röſt: Bortgöm icke din öron för mitt ſuckande och ropande.

57. Nalka dig till mig, när jag åkallar dig, och ſäg: Frukta dig intet.

58. Uträtta, du HErre, mins ſjäls ſak, och förloßa mitt lif.

59. HErre, ſe dock till, huru orätt mig ſker, och hjelp mig till min rätt.

60. Du ſer alla deras hämnd, och alla deras tankar emot mig.

61. HErre, du hörer deras förſmädelſe, och alla deras tankar öfwer mig;

62. Mina motſtåndares läppar, och deras rådſlag emot mig dagliga.

63. Se dock, chwad de ſig lägga eller uppſtå, ſå qwäda de wiſor om mig.

64. Wedergäll dem, HErre, ſåſom de förtjent hafwa.

65. Låt dem deras hjerta förſkräckas och känna dina banno.

66. Förfölj dem med grymhet, och förgör dem under HErrans himmel.

4. Capitlet.

Juda jämmer. Edoms frid.

Huru är guldet ſå platt förmörkradt, och det fina guldet ſå platt förwandladt, och helgedomens ſtenar ligga förſtrödde på alla gator? Eſ. 1: 22.

2. De ädla Zions barn, lik räknad wid guld, huru äro de nu lik räknad wid lerkärile, de en pottomakares werk äro?

3. Drakarna gifwa ſinom ungom ſpenarna, och dägga dem; men mins folks dotter måſte obarmhertig wara, lika ſom en ſtruts i öknene.

4. Spenabarnena låder för törſts ſkull tungan wid deß gom; de unga barn ropa efter bröd, och ingen är ſom dem det utſkifter.

5. De ſom tillförene åto det aldrakräſeligaſte, de förſmäkta nu på gatomen; de ſom tillförene uppfödde woro i ſilke, de måſte nu ligga i träck.

6. Mins folks dotters ſynd är ſtörre, än Sodoms ſynd, den uti ett ögnablick omſtört wardt, och ingen hand kom derwid. 1 Moſ. 18: 20. 19: 24.

7. Hennes Nazareer woro renare än ſnö, och blankare än mjölk; deras färga war rödare än korall, deras anſeende war ſom en ſaphir.

8. Men nu är deras anſigte ſå förmörkradt af ſwarthet, att man icke känner dem på gatomen; deras hud låder intill deras ben, och äro ſå torre ſom ett trä.

9. Dem dräpnom med ſwärd war bättre än dem ſom af hunger dödde, hwilke förſmäkta och förgås måſte för hungers ſkull.

10. De aldrabarmhertigaſta qwinnorna måſte koka ſin egen barn; på det de ſkulle hafwa dem till mats, uti mins folks dotters jämmer. 3 Moſ. 26: 29. 5 Moſ. 28: 53. 2 Kon. 6: 29. Klag. 2: 20.

11. HERren hafwer fullkomnat ſina grymhet, han hafwer utgjutit ſina grymma wrede; han hafwer i Zion upptändt en eld, hwilken ock hans grundwal upptärt hafwer. Jer. 17: 27.

12. Konungarna på jordene hade intet trott det, eller alla menniſkor på werldene, att owännen och fienden ſkulle igenom Jeruſalems portar kommit.

13. Men det är ſkedt för hans Propheters ſynder, och för hans Preſters mißgerningars ſkull, hwilka derinne utgöto de rättfärdigas blod. Jer. 5: 31. 23: 21.

14. De gingo hit och dit på gatomen, lika ſom blinde, och woro beſölade i blod, och kunde ock ej komma wid deras kläder;

15. Utan ropade till dem: Wiker undan, I orene, wiker, wiker, kommer wid ingen ting; ty de ſkydde wid dem, och flydde för dem, ſå att man ock ſade ibland Hedningarna: De blifwa der icke länge.

16. Derföre hafwer HERrans wrede förſtrött dem, och will icke mer ſe uppå dem, efter de icke ärade Preſterna, och icke woro barmhertige öfwer de äldſta.

17. Likwäl gapade wår ögon efter fåfänglig hjelp, tilldeß de trötte wordo, då wi wänte efter ett folk, ſom oß dock intet hjelpa kunde.

18. Man jagade oß, ſå att wi icke gå torde på wårom gatom; då kom ock wår ände, wåra dagar äro ute, wår ände är kommen.

19. Wåre förföljare woro ſnarare än örnar under himmelen; på bergomen hafwa de förföljt oß, och i öknene waktat efter oß.

20. HERrans ſmorde, ſom wår tröſt war, är fången worden i deras kulor, då de oß förſtörde, på hwilken wi tröſte, att wi under hans ſkugga ibland Hedningarna lefwa ſkulle.

21. Ja, fröjda dig, och war glad, du dotter Edom, ſom bor i Uz lande; ty kalken ſkall ock komma öfwer dig; du måſte ockſå drucken och blottad warda.

22. Men din ondſka hafwer en ända, du dotter Zion; han ſkall icke mer låta bortföra dig; men dina ondſko, du dotter Edom, ſkall han hemſöka, och upptäcka dina ſynder.

5. Capitlet.

Jeremia bön för Juda.

Tänk uppå, HERre, huru oß går; ſkåda och ſe uppå wår ſmälek.

2. Wårt arf är främmandom till del wordet, och wår hus utländſkom.

3. Wi äre faderlöſe, och hafwom ingen fader; wåra mödrar äro ſåſom enkor.

4. Wattnet, ſom oß tillhörde, måſte wi dricka för penningar, wår egen wed måſte wi betala.

5. Twång ligger oß på halſen, och om wi än trötte warda, ſå gifs oß dock ingen hwila.

6. Wi hafwe måſt gifwa oß under Egypten och Aſſur, på det wi dock måtte få bröd, och äta oß mätta.

7. Wåre fäder hafwa ſyndat, och äro icke mer för handene, och wi måſte deras mißgerningar umgälla. 2 Moſ. 20: 5. Jer. 31: 29. Heſ. 18: 2.

8. Tjenare äro rådande öfwer oß, och ingen är, ſom oß utu deras hand förloßar. 5 Moſ. 28: 43, 45. Klag. 1: 5.

9. Wi måſte hemta wårt bröd med wår lifsfara för ſwärdena uti öknene.

10. Wår hud är förbränd ſåſom uti enom ugn, för den grufweliga hungren.

11. De hafwa ſkämt qwinnorna i Zion, och jungfrurna uti Juda ſtäder.

12. Förſtarna äro af dem upphängde, och de gamlas perſon hafwer man intet ärat.

13. Ynglingarna hafwa måſt draga qwarnena, och de unge ſtupa under wedabördor.

14. De gamle ſitta intet mer i portarna, och ynglingar bruka intet mer ſträngaſpel.

15. Wår hjertas glädje hafwer en ända, wår dans är wänd uti klagogråt.

16. Af wårt hufwud är kronan fallen: **Ack we! att wi ſå ſyndat hafwe!**

17. Derföre är ock wårt hjerta bedröfwadt, och wår ögon förmörkrad;

18. För Zions bergs ſkull, att det ſå öde ligger, att räfwarna löpa deröfwer.

19. Men du, HERre, ſom blifwer ewinnerliga, och din ſtol i ewig tid;
Pſ. 9:8. 29:10. 102:13. 145:13.

20. Hwi will du ſå platt förgäta oß, och ſå länge platt öfwergifwa oß?

21. Hemta oß, HERre, åter till dig, att wi måge komma hem igen; förnya wåra dagar, lika ſom de fordom woro. Jer. 31:18.

22. Ty du hafwer förkaſtat oß, och är allt för ſwårliga öfwer oß förtörnad.

Ände på Jeremia Klagowiſor.

Propheten Heſekiel.

1. Capitlet.

Tre ſyner om ordet i Nya Teſtamentet.

Uti tretionde årena, på femte dagen i fjerde månadenom, då jag war ibland de fångna wid den älfwena Chebar, öppnade ſig himmelen, och Gud wiſte mig ſyner.

2. Den ſamme femte dagen war uti femte årena, efter att Jojachin, Juda Konung, war fången bortförd.

3. Då ſkedde HERrans ord till Heſekiel, Buſi ſon, Preſtens, uti de Chaldeers lande, wid den älfwena Chebar; der kom HERrans hand öfwer honom.

4. Och jag ſåg, och ſi, der kom ett ſtormwäder nordanefter, med en ſtor molnſky full med eld, ſå att det glimmade allt omkring; och midt uti eldenom war det ganſka klart.

5. Och derinnan uti war lika ſom fyra djur, och ett af dem war ſåſom en menniſka.

6. Och de hade hwartdera fyra anſigte och fyra wingar.

7. Och deras ben ſtodo rätt; men deras fötter woro lika ſom oxafötter, och glimmade ſåſom glödande koppar;

8. Och hade menniſkohänder under deras wingar, på deras fyra ſidor; ty de hade alle fyra deras anſigte och deras wingar.

9. Och wingarna woro ju hwar wid annan; och då de gingo, ſå behöfde de intet wända ſig; utan hwart de gingo, gingo de rätt framåt.

10. Deras anſigte på högra ſidone af de fyra woro lika ſom menniſkos och lejons; men på wenſtra ſidone af de fyra woro deras anſigte lika ſom oxars och örns. Upp. 4:7.

11. Och deras anſigte och wingar wora ofwantill uträckte, ſå att ju twå wingar tillſammans ſlogo, och med twå wingar ſkylde de ſina kroppar.

12. Hwart de gingo, då gingo de rätt framåt; och de gingo dit ſom wädret bar, och behöfde intet wända ſig, då de gingo.

13. Och djuren woro anſeende lika ſom glödande kol, de der brinna, och lika ſom bloß emellan djuren; men elden gaf ett glimmande ifrå ſig, och utur eldenom gick ett ljungande.

14. Och djuren lupo hit och dit, lika ſom en ljungeld.

15. Som jag nu ſåg deßa djuren, ſi, då ſtod der ett hjul på jordene när de fyra djuren, och war anſeendes lika ſom fyra hjul.

16. Och de hjulen woro lika ſom en turkos, och woro alla fyra, det ena ſom det andra; och de woro anſeende lika ſom ett hjul wore i de andro.

17. När de ſkulle gå, ſå kunde de gå på alla fyra ſidor, och behöfde intet wända ſig, när de gingo.

18. Deras lötar och höjd woro förſkräckelig, och deras lötar woro full med ögon allt omkring på alla fyra hjulen. Heſ. 10:12. Zach. 3:9.

19. Och när djuren gingo, ſå gingo ock hjulen när dem; och då djuren upplyfte ſig ifrå jordene, ſå upplyfte ock hjulen ſig.

20. Hwart wädret gick, dit gingo de ock, och hjulen upplyfte ſig med dem; ty ett ſtarkt wäder war i hjulomen.

21. När de gingo, ſå gingo deße ock; när de ſtodo, ſå ſtodo deße ock; och när de upplyfte ſig ifrå jordene, ſå upplyfte ſig ock hjulen när dem; ty ett ſtarkt wäder war i hjulomen.

22. Men ofwanpå djuren war lika ſom himmelen, ſåſom en chriſtall, förſkräckelig, rätt öfwer dem utſträckt;

23. Så att under himmelen ſtodo deras wingar, den ene rätt emot den andra; och twå wingar öfwertäckte hwarsderas kropp.

24. Och jag hörde wingarna dåna, lika ſom ſtor watten, och lika ſom en dön dens Allsmägtigas, när de gingo, och lika ſom en gny af enom här; men när de ſtilla ſtodo, ſå läto de wingarna neder.

25. Och när de ſtilla ſtodo, och läto wingarna neder, ſå dundrade i himmelen öfwer dem.

26. Och öfwer himmelen, ſom öfwer dem war, war lika ſom en ſaphir, ſåſom en ſtol, **och på dem ſtolenom ſatt en, lik ene menniſko.**

Eſ. 6:1. Heſ. 10:1. Upp. 4:2. Dan. 7:13.

27. Och jag ſåg, och det war ſåſom ett klart ljus; och innantill war det ſåſom en eld allt omkring; ifrå hans länder upp och neder ſåg jag ſåſom en eld blänka allt omkring.

28. Lika ſom regnbågen ſynes i molnſkynom, när regnat hafwer, ſå blänkte det allt omkring. Detta war HERrans härlighets anſeende; och då jag det ſett hade, föll jag uppå mitt anſigte, och hörde en tala. Upp. 4:3.

2. Capitlet.

Propheten ſänd. Folket hårdt.

Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, ſtatt upp på dina fötter, ſå will jag tala med dig.

Heſ. 3:24. Dan. 10:9.

2. Och då han ſå talade med mig, kom jag åter till mig igen, och ſtod upp på mina fötter, och hörde uppå honom, ſom talade med mig.

3. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, jag ſänder dig till Iſraels barn, till det affälliga folket, ſom ifrå mig fallit hafwa; de, med deras fäder, hafwa allt intill denna dag brutit mig emot.

4. Men de barn, ſom jag ſänder dig till, äro hårdnackade, och förſtockade i hjertat; till dem ſkall du ſäga: Detta ſäger HERren HERren;

5. Ehwad de hörat eller låtat: Det är wäl ett ohörſamt folk; ſå ſkola de dock likwäl weta, att en Prophet ibland dem är.

6. Och du menniſkobarn ſkall intet frukta dig för dem, huru de döma dig; der äro wäl genſträfwoge, och hwaß törne emot dig, och du bor ibland ſcorpioner; **men du ſkall intet frukta dig, huru de döma dig, eller förfära dig för deras trug,** ändock de wäl ett ohörſamt folk äro;

Pſ. 58:10. Mich. 7:4.
Jer. 1:8, 17. Heſ. 3:9. Luc. 12:4. 1 Petr. 3:14.

7. **Utan du ſkall ſäga dem min ord, ehwad de hörat eller låtat;** ty det är ett ohörſamt folk.

8. Men du menniſkobarn, hör du hwad jag dig ſäger, och war icke ohörſam, lika ſom de ett ohörſamt folk äro; låt upp din mun, och ät hwad jag dig gifwer. Upp. 10:9.

9. Och jag ſåg, och ſi, en hand wardt uträckt till mig; den hade ett ſammanwiket bref;

10. Hwilket hon upplät för mig, och det war beſkrifwet utan och innan, och der war uti ſkrifwet klagan, ack och we.

3. Capitlet.

Prophetens bref, ämbete.

Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, ät hwad för dig är, nämligen detta brefwet, och gack bort och predika Iſraels huſe. Upp. 10:9.

2. Då lät jag min mun upp, och han gaf mig brefwet till att äta.

3. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, du måſte detta brefwet, ſom jag gifwer dig, äta i ditt lif, och fylla din buk dermed; då åt jag det, och det war i minom mun ſå ſött ſom hannog.

Pſ. 19:11. 119:103. Jer. 15:16.

4. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, gack bort till Iſraels hus, och predika dem min ord;

5. Ty jag ſänder dig ju icke till ett folk, ſom ett främmande mål och

okunniga tungo hafwer, utan till Iſraels hus;

6. Ja, icke till ſtor folk, ſom främmande mål och okunniga tungo hafwa, hwilkas ord du icke förſtå kan; och om jag än ſände dig till dem, ſå ſkulle de dock gerna höra dig.

7. Men Iſraels hus will intet höra dig, ty de wilja icke höra mig ſjelfwan; förty hela Iſraels hus hafwer ena hårda panno och förſtockadt hjerta.

8. Men dock hafwer jag gjort ditt anſigte hårdt emot deras anſigte, och dina panno emot deras panno.

Jer. 1: 18. Mich. 3: 8.

9. Ja, jag hafwer gjort dina panno ſå hårda ſom en diamant, och hårdare än en bergklippo; derföre frukta dig intet, och war intet förſkräckt för dem, att de ett ſådant ohörſamt folk äro.

Heſ. 2: 6. 1 Petr. 3: 14.

10. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, all min ord, ſom jag ſäger dig, dem fatta med hjerta, och hör med öron;

11. Och gack bort till dins folks fångar, och predika dem, och ſäg till dem: Detta ſäger HERren HERren, ehwad de hörat eller låtat. Eſ. 62: 6.

12. Och ett wäder lyfte mig upp, och jag hörde bak mig en dön, lika ſom af en ſtor jordbäfning: **Wälſignad ware HERrans härlighet i ſitt rum!**

13. Och jag hörde ett ruſkande af djurens wingar, hwilka ſig ſlogo emot hwarannan; och bullret af hjulen, ſom hardt när dem woro, och dönen utaf en ſtor jordbäfning.

14. Då lyfte wädret mig upp, och förde mig bort; och jag for bort, och wardt ſwårliga förfärad; men HERrans hand höll mig faſtan.

15. Och jag kom till de fångar, ſom bodde wid den älfwena Chebar i ſtördatidenom, och ſatte mig när dem ſom der ſåto, och blef der med dem i ſju dagar ganſka ſorgfull. Job 2: 13.

16. Och då de ſju dagar framledne woro, ſkedde HERrans ord till mig, och ſade:

17. **Du menniſkobarn, jag hafwer ſatt dig till en wäktare öfwer Iſraels hus; du ſkall höra ordet af minom mun, och göra dem ena förwarning på mina wägnar.**

Heſ. 33: 7.

18. **Om jag ſäger dem ogudaktiga: Du måſte döden dö; och du förwarar honom icke, och ſäger honom det icke, att den ogudaktige tager ſig wara för ſitt ogudaktiga wäſende, på det han må blifwa lefwandes; ſå ſkall den ogudaktige dö för ſina ſynders ſkull, men hans blod will jag kräfwa utu dine hand.**

19. **Men om du förwarar den ogudaktiga, och han icke omwänder ſig ifrå ſitt ogudaktiga wäſende och wägar, ſå ſkall han för ſina ſynders ſkull dö; men du hafwer friat dina ſjäl.**

20. Och om en rättfärdig wänder ſig ifrå ſine rättfärdighet, och gör det ondt är, ſå ſkall jag låta honom ſtöta ſig, ſå att han måſte dö; ty efter du icke hafwer förwarat honom, ſkall han för ſina ſynders ſkull dö, och hans rättfärdighet, ſom han gjort hafwer, ſkall icke anſedd warda; men hans blod ſkall jag äſka utu dine hand.

Heſ. 18: 24. 33: 12, 13.

21. Men om du förwarar den rättfärdiga, att han icke ſyndar, och han ſyndar ockſå intet, ſå ſkall han lefwa; ty han hafwer tagit ſig der wara före, och du hafwer friat dina ſjäl.

22. Och derſammaſtädes kom HERrans hand öfwer mig, och ſade till mig: Statt upp, och gack ut i markena, der will jag tala med dig.

23. Och jag ſtod upp, och gick ut i markena, och ſi, då ſtod der HERrans härlighet, lika ſom jag henne wid älfwena Chebar ſett hade; och jag föll neder uppå mitt anſigte. Heſ. 1: 3.

24. Och jag wardt wederqwickt, och ſtod upp på mina fötter; och han talade med mig, och ſade till mig: Gack, och innelyck dig uti dino huſe.

Heſ. 2: 2.

25. Och du menniſkobarn, ſi, man ſkall lägga band uppå dig, och binda dig dermed, att du icke ſkall komma ifrå dem.

26. Och jag ſkall låta dina tungo låda wid din gom, ſå att du ſkall

warda en dumbe, och intet mer kunna ſtraffa dem; ty det är ett ohörſamt folk. Heſ. 2: 5.

27. Men när jag talar med dig, ſå will jag öppna dig munnen, att du till dem ſäga ſkall: Detta ſäger HERren HERren: Den det hörer, han höret; den det låter, han låtet; ty det är ett ohörſamt folk. Heſ. 2: 7.

4. Capitlet.

Belägring ritas. Propheten ſofwer.
Bröd bakas.

Och du menniſkobarn, tag en tegelſten; den lägg för dig, och utkaſta deruppå Jeruſalems ſtad;

2. Och gör en beſtallning deromkring, och bygg ett bålwerk derom, och gör en torfwall derom, och gör en här derom, och ſätt krigstyg allt deromkring. 2 Kon. 25: 1.

3. Men för dig tag ena jernpanno; den låt wara för en jernmur emellan dig och ſtaden, och ſtäll ditt anſigte emot honom, och belägg honom; det ware Iſraels huſe ett tecken.

4. Du ſkall ock lägga dig på dina wenſtra ſido, och Iſraels hus mißgerningar ofwanuppå. I ſå många dagar, ſom du ligger deruppå, ſå länge ſkall du ock bära deras mißgerningar.

5. Men jag will göra dig deras mißgerningars år till dagatal, nämliga trehundrade och niotio dagar; ſå länge ſkall du bära Iſraels hus mißgerningar.

6. Och när du detta fullkomnat hafwer, ſkall du ſedan lägga dig uppå dina högra ſido, och ſkall bära Juda hus mißgerningar i fyratio dagar; ty jag gifwer dig här ock ju en dag för hwart år. 4 Moſ. 14: 34.

7. Och ſtäll ditt anſigte och din blotta arm emot det belagda Jeruſalem, och prophetera deremot.

8. Och ſi, jag will lägga hand uppå dig, ſå att du icke ſkall kunna wända dig af den ena ſidone uppå den andra, tilldeß du hafwer ändat dina beläggningsdagar.

9. Så tag nu till dig hwete, bjugg, bönor, ärter, hers och hafra, och lägg det alltſammans uti ett fat, och gör dig ſå mång bröd deraf, ſom dagarna månge äro, i hwilkom du uppå dine ſido ligga ſkall, att du hafwer deraf till att äta i trehundrade och niotio dagar;

10. Så att din mat, ſom du hwar dagen äta måſte, ſkall wara tjugu ſiklar ſwår; detta ſkall du äta, ifrå den ena tiden till den andra.

11. Wattnet ſkall du ock dricka efter mått, nämliga ſjettedelen af ett hin; och det ſkall du dricka, ifrå den ena tiden till den andra.

12. Bjuggkakor ſkall du äta, hwilka du för deras ögon wid menniſkoträck baka ſkall.

13. Och HERren ſade: Alltſå ſkola Iſraels barn äta ſitt orena bröd ibland Hedningarna, dit jag dem bortdrifwit hafwer. Oſ. 9: 3.

14. Men jag ſade: Ack HERre HERre! ſi, min ſjäl är ännu aldrig oren worden; ty jag hafwer aldrig, ifrå min ungdom allt intill denna tiden, ätit af något as, eller det ſom hafwer rifwet warit, och intet orent kött är någon tid uti min mun kommet.

15. Men han ſade till mig: Si, jag will tillåta dig koträck för menniſkoträck, der du ditt bröd wid göra ſkall;

16. Och ſade till mig: Du menniſkobarn, ſi, jag ſkall borttaga bröds uppehälle i Jeruſalem, ſå att de ſkola äta bröd efter wigt, och med bekymmer, och dricka watten efter mått, med bekymmer;

Heſ. 14: 13. 3 Moſ. 26: 26.

17. Derföre, att det ſkall fattas både bröd och watten, och den ene ſkall förſja med dem andra, och förſmäkta uti ſina mißgerningar. Heſ. 5: 17.

5. Capitlet.

Håret rakas, delas. Folkets plågor.

Och du menniſkobarn, tag ett ſwärd, ſå ſkarpt ſom en rakoknif, och raka dermed ditt hufwud, och ditt ſkägg, och tag ena wågſkål, och ſkift håren dermed ifrå hwartannat. Eſ. 7: 20.

2. En tredjepart ſkall du uppbränna i eld midt i ſtadenom, då beläggningsdagarna ute äro; annan tredjedelen tag, och ſlå den med ſwärd allt omkring; den

ytterſta tredjedelen kaſta uti wädret, att jag må draga ut ſwärdet efter dem.

3. Men litet deraf tag, och bind wid din mantels flik.

4. Och tag åter något deraf, och kaſta det i elden, och bränn det upp i eldenom; deraf ſkall en eld utkomma öfwer hela Iſraels hus.

5. Så ſäger HERren HERren: **Detta är Jeruſalem, ſom jag ibland Hedningarna ſatt hafwer, och land der allt omkring.** 2 Kon. 25: 22.

6. **Men han hafwer omwändt min lag uti ena ogudaktiga läro,** mera än Hedningarna, och mina rätter mer än landen, ſom omkring honom ligga; ty de förkaſta min lag, och wilja icke lefwa efter mina rätter.

7. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: Efter I ſtörre ondſko bedrifwen, än Hedningarna, ſom omkring eder äro, och intet lefwen efter min bud, och gören intet efter mina rätter, utan gören efter Hedningars ſätt, ſom omkring eder äro;

8. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: Si, jag ſkall ock till dig, och ſkall låta gå en dom öfwer dig, att Hedningarna ſkola ſe deruppå;

9. Och ſkall ſå göra med dig, ſom jag aldrig någon tid gjort hafwer, ej heller härefter göra ſkall, för all din ſtyggelſes ſkull;

10. Så att i dig ſkola fäderna äta ſin barn, och barnen ſina fäder; och ſkall låta en ſådana dom gå öfwer dig, att alle dine igenlefde ſkola i all wäder förſtrödde warda.
3 Moſ. 26: 29. 5 Moſ. 28: 53. Klag. 2: 20. 4: 10.

11. Derföre, ſå ſant ſom jag lefwer, ſäger HERren HERren, efter du hafwer med din ſtyggelſe och afgudom orenat min helgedom, ſkall jag ock bortſkrapa dig, och mitt öga ſkall intet ſkona dig, eller ſe öfwer med dig. Heſ. 7: 4, 9. 8: 18.

12. Tredjedelen af dig ſkall dö af peſtilentie, och förgås af hunger; och den andre tredjedelen ſkall falla för ſwärd allt omkring dig; och den ytterſta tredjedelen ſkall jag förſtrö i alla wäder, och draga ut ſwärdet efter dem. Jer. 49: 32.

13. Alltſå ſkall min wrede fullkomnad warda, och min grymhet öfwer dem uträttad warda, att jag ſkall få en hugnad öfwer dem; och de ſkola förnimma, att jag HERren i mitt nit talat hafwer, när jag mina grymhet uppå dem uträttat hafwer.
Eſ. 1: 24.

14. Jag ſkall ſätta dig till ett öde, och till en förſmädelſe för alla Hedningar, ſom omkring dig äro; för allas deras ögon, ſom der framom gå.

15. Och du ſkall wara till en förſmädelſe, hån, exempel och widunder allom Hedningom, ſom omkring dig äro, när jag låter rätten gå öfwer dig med wrede, grymhet och wredeligit ſtraff; det ſäger jag HERren;

16. Och när jag onda hungrens pilar ibland dem ſkjutandes warder, hwilke ſkadelige wara ſkola, och jag dem utſkjuta ſkall, till att förderfwa eder, och låta hungren ju ſtörre och ſtörre warda öfwer eder, och taga bort ifrån eder bröds uppehälle.
Heſ. 4: 16. 14: 13.

17. Ja, hunger och ond wilddjur ſkall jag låta komma ibland eder, de ſkola göra eder barnlöſa; och der ſkall peſtilentie och blod wanka ibland dig; och ſwärdet ſkall jag låta komma öfwer dig; Jag HERren hafwer det ſagt. 3 Moſ. 16: 22. Heſ. 14: 21.

6. Capitlet.

Afgudadyrkans ſtyggelſe, we.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, wänd ditt anſigte åt Iſraels berg, och prophetera emot dem; Heſ. 36: 1.

3. Och ſäg: I Iſraels berg, hörer HERrans HERrans ord; detta ſäger HERren HERren, både till berg och högar, både till bäckar och dalar: Si, jag ſkall låta komma ſwärdet öfwer eder, och förgöra edra höjder;
Pſ. 125: 2.

4. Att edor altare ſkola förödd warda, och edra afgudar ſönderſlagne; och ſkall låta ihjälſlå edra kroppar inför beläten. 2 Kon. 23: 11, 12.

5. Ja, jag ſkall fälla Iſraels barnas

kroppar inför edor beläte, och förſtrö edor ben kringom edor altare.
3 Moſ. 26: 30.

6. Der I bon, der ſkola ſtäderna öde warda, och höjderna ödeläggas; ty man ſkall förlägga edor altare, och göra dem öde, och ſönderſlå edra afgudar, och göra dem till intet, och ſönderſlå edor beläte, och förlägga det I ſtiktat hafwen.

7. Och de ſlagne ſkola ligga ibland eder, att I ſkolen förnimma, att jag är HERren.

8. Men jag will låta några igenblifwa af eder, de der ſwärdet undſlippa ſkola ibland Hedningarna, när jag eder i landen förſtrött hafwer.

9. De ſamme edre igenblefne ſkola då tänka uppå mig ibland Hedningarna, der de fångne wara måſte, när jag förkroßat hafwer deras horiſka hjerta, det ifrå mig wiket är, och deras horiſka ögon, ſom efter deras afgudar ſett hafwa; och dem ſkall ångra den ondſka, ſom de genom all ſin ſtyggelſe bedrifwit hafwa;
4 Moſ. 15: 39.

10. Och ſkola förnimma, att jag är HERren, och hafwer icke fåfängt talat, att jag ſådana olycko ſkulle göra dem.

11. Detta ſäger HERren HERren: Slå dina händer ſamman, och ſtampa med dina fötter, och ſäg we öfwer all den ondſkos ſtyggelſe i Iſraels hus, för hwilkas ſkull de genom ſwärd, hunger och peſtilentie falla måſte.

12. Den ſom långt borto är, han ſkall dö af peſtilentie, och den hardt när är, han ſkall falla genom ſwärd; men den ſom öfwerblifwer, och derföre förwarad är, han ſkall dö af hunger; alltſå ſkall jag fullkomna mina grymhet ibland dem;

13. Att I förnimma ſkolen, att jag är HERren, när deras ſlagne ſkola ligga ibland deras afgudar omkring deras altare, på alla högar, och på all berg, och under all grön trä, och under alla tjocka ekar, i hwilka rum de allahanda afgudom ſött rökoffer gjort hafwa. 2 Kon. 17: 10.

14. Jag ſkall utſträcka mina hand emot dem, och göra landet tomt och öde, allt ifrån öknene intill Diblath, ehwar de bo; och de ſkola förnimma, att jag är HERren. Jer. 48: 22.

7. Capitlet.

Mot Guds dom ingen hjelp.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, detta ſäger HERren HERren om Iſraels land: Änden kommer, änden kommer öfwer alla fyra landſens ändar.

3. Nu kommer änden öfwer dig; ty jag ſkall ſända mina grymhet öfwer dig, och ſkall döma dig ſåſom du förtjent hafwer, och ſkall gifwa dig hwad all din ſtyggelſe tillhörer.

4. Mitt öga ſkall intet ſkona dig, eller ſe öfwer med dig; utan jag ſkall gifwa dig ſåſom du förtjent hafwer, och din ſtyggelſe ſkola komma ibland dig, att I förnimma ſkolen, att jag är HERren.

5. Detta ſäger HERren HERren: Si, en olycka kommer efter den andra.

6. Änden kommer, änden kommer, han ſtöter uppå dig; ſi, han kommer.

7. Han går allaredo upp, och kommer fram öfwer dig, du landſens inbyggare; tiden kommer, jämmerdagen är hardt när, då intet ſjungande på bergomen är.

8. Nu will jag ſnarliga gjuta mina grymhet öfwer dig, och fullkomna mina wrede uppå dig, och döma dig ſåſom du förtjent hafwer, och gifwa dig hwad all din ſtyggelſe tillhörer.

9. Mitt öga ſkall intet ſkona dig, eller ſe öfwer med dig; utan jag ſkall gifwa dig ſåſom du förtjent hafwer, och din ſtyggelſe ſkola komma ibland dig, att I förnimma ſkolen, att jag är HERren ſom eder ſlår.

10. Si dagen, ſi, han kommer, han kommer fram; riſet blomſtras, och den ſtolte grönſkas.

11. Tyrannen hafwer uppreſt ſig till ett ris öfwer de ogudaktiga; ſå att intet af dem, eller af deras folk, eller af deras hop ſkall någon tröſt få.

12. Derföre kommer tiden, dagen nalkas; köparen fröjde ſig intet, och

ſäljaren ſörje intet; ty wreden kommer öfwer alla deras rikedomar.

13. Derföre ſkall ſäljaren intet mer ſköta om ſitt ſålda gods, ty den ſom lefwer, han ſkall hafwa det; förty Prophetien om all deras rikedom ſkall intet tillbakagå; **derföre förhärde ſig ingen i ſina mißgerning, genom ſina rikedomar.**

14. Låter man blåſa i baſunen, och tillreda all ting, der warder dock ingen till ſlags utdragandes; ty min grymhet går öfwer allt hans folk.

15. Ute på gatomen går ſwärdet, i huſomen går peſtilentie och hunger; den på markene är, han måſte dö genom ſwärd; men den i ſtadenom är, honom ſkall hunger och peſtilentie uppfräta.

16. Och de ſom undfly af dem, de måſte wara på bergomen, och lika ſom dufwor i dalomen, hwilke alle tillſammans qwida, hwar och en för ſina mißgernings ſkull. Eſ. 38: 14.

17. Alla händer ſkola nederfalla, och all knä ſkola wara oſtadig ſom watten. Eſ. 13: 7. Jer. 6: 24.

18. Och de ſkola kläda ſig i ſäcker, och med fruktan öfwergjutne warda, och all anſigte jämmerliga utſe, och all hufwud ſkola kullot warda. Eſ. 3: 17. 15: 2, 3. Jer. 48: 37.

19. **De ſkola kaſta ſitt ſilfwer ut uppå gatorna, och ſitt guld akta ſåſom träck; ty deras ſilfwer och guld ſkall intet kunna hjelpa dem, på HErrans wredes dag**; och ſkola dock intet kunna mätta ſina ſjäl deraf, eller fylla ſin buk deraf; **ty det hafwer warit dem en förargelſe, till deras mißgerningar.** Ordſp. 11: 4. Zeph. 1: 18.

20. Af ſin ädla klenodier, **der de högfärd med bedrefwo,** hafwa de ſin grufwelſes och ſtyggelſes beläte gjort; derföre ſkall jag göra dem det till orenlighet;

21. Och ſkall gifwa det främmandom i händer, att de det bortröfwa ſkola, och dem ogudaktigom på jordene till ett byte, att de ſkola ohelga det.

22. Jag ſkall wända mitt anſigte derifrå, att de ju min ſkatt wäl ohelga ſkola; ja, röfware ſkola komma deröfwer, och ohelga det.

23. Gör en gård omkring dem; **ty landet är fullt med blodſkulder, och ſtaden full med öfwerwåld.**

24. Så ſkall jag låta komma de argeſta ibland Hedningarna, att de ſkola taga deras hus in; **och ſkall göra en ända på de wäldigas högfärd,** och ohelga deras kyrkor.

25. Uppryckaren kommer; ſå ſkola de frid ſöka, och han ſkall intet wara der.

26. En olycka ſkall komma efter den andra, ett rykte öfwer det andra; ſå ſkola de då ſöka ena ſyn när Prophetanom; men der ſkall hwarken lagen mer wara när Preſtenom, eller råd när de gamla. Jer. 18: 18.

27. Konungen ſkall wara bedröfwad, och Förſtarna ſkola ſorgeliga klädde wara, och folkens händer i landena ſkola förtwiflada wara: **Jag ſkall ſå ſtälla mig med dem, ſåſom de lefwat hafwa, och ſkall döma dem, ſåſom de förtjent hafwa,** att de ſkola förnimma, att jag är HErren.

8. Capitlet.

Fyra ſtyggelſer. Deras ſtraff.

Och det begaf ſig uti ſjette årena, på femte dagen i ſjette månadenom, att jag ſatt i mino huſe, och de äldſte af Juda ſåto för mig; der föll HErrans HErrans hand öfwer mig.

2. Och ſi, jag ſåg, att hwad ſom nedanför hans länder war, det war lika ſom en eld, men ofwan hans länder war det ganſka klart. Heſ. 1: 4, 27.

3. Och han räckte ut lika ſom ena hand, och fattade mig i mitt hufwudhår; ſå upptog mig ett wäder emellan himmel och jord, och förde mig till Jeruſalem uti ene Guds ſyn, till den innerſta dörrena, ſom norrut är, der ett beläte ſtod, husherranom till förtret. Heſ. 3: 12.

4. Och ſi, der war Iſraels Guds härlighet, lika ſom jag henne tillförene ſett hade i markene. Heſ. 3: 23.

5. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, lyft din ögon upp norrut. Och då jag upplyfte min ögon norrut, ſi, då ſtod det förtretliga beläte norrut wid altareporten, der man ingår.

6. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, ſer du ock hwad deße göra; nämliga den ſtora ſtyggelſen, ſom Iſraels hus här gör, att de ju ſkola drifwa mig långt ifrå minom helgedom? Men du ſkall ännu ſe ſtörre ſtyggelſer.

7. Och han hade mig intill gårdſens port, och jag ſåg, och ſi, der war ett hål på wäggene.

8. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, bryt igenom wäggena. Och ſom jag bröt igenom wäggena, ſi, då war der en dörr.

9. Och han ſade till mig: Gack derin, och ſe de ſlemma ſtyggelſer, ſom de här göra.

10. Och då jag kom in, och ſåg till, ſi, då woro der allahanda beläte, matkars och djurs, alltſammans ſtyggelſe, och allahanda Iſraels hus afgudar, alleſtäds omkring wäggarna gjorda;

11. För hwilkom ſtodo ſjutio män af de äldſta i Iſraels hus, och Jaaſanja, Saphans ſon, ſtod ockſå ibland dem; och hwardera hade ſitt rökwerk i handene, och ett tjockt damb gick upp af rökwerket.

12. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, ſer du hwad de äldſte af Iſraels hus göra i mörkrena, hwar och en i ſin ſkönaſta kammar? Ty de ſäga: HERren ſer oß intet, utan HERren hafwer öfwergifwit landet.

Heſ. 9: 9.

13. Och han ſade till mig: Du ſkall ännu ſe ſtörre ſtyggelſer, ſom de göra.

14. Och han hade mig intill den porten på HERrans hus, ſom nordantill är, och ſi, der ſåto qwinnor, ſom begreto Thammus.

15. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, ſer du detta? Men du ſkall ännu ſtörre ſtyggelſer ſe, än deße äro.

16. Och han hade mig in uti inra gården åt HERrans hus; och ſi, för dörrene åt HERrans tempel, emellan förhuſet och altaret, woro fem och tjugu män, ſom hade wändt ſin rygg åt HERrans tempel, och anſigtet öſterut, och tillbådo emot ſolenes uppgång.

17. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, ſer du detta? Är detta Juda huſe en ringa ting, att de här all ſådana ſtyggelſer göra, efter de dock elieſt öfwer allt landet öfwerwåld och orätt bedrifwa, och fara till och reta mig; och ſi, de hålla en löfqwiſt för näſone.

18. Derföre ſkall jag ock handla emot dem med grymhet, och mitt öga ſkall hwarken ſkona dem, eller öfwerſe med dem; och om de än ropa med höga röſt för min öron, ſå will jag dock intet höra dem. Heſ. 5: 11. 7: 4, 9.

Heſ. 9: 10. Ordſp. 1: 28. Eſ. 1: 15. Jer. 11: 11.

9. Capitlet.

Gudfruktiga tecknas. Ogudaktiga dräpas.

Och han ropade med höga röſt för min öron, och ſade: Det är för handene, att ſtaden ſkall hemſökt warda, och hwar och en hafwe ett mordwapen i ſine hand.

2. Och ſi, der kommo ſex män på wägen ifrå öfra portenom, ſom norrut är, och hwar och en hade ett ſkadeligit wapen i ſine hand; men der war en ibland dem, ſom hade linnkläder uppå, och ett ſkriftyg wid ſina ſido, och de gingo in, och trädde intill kopparaltaret.

3. Och Iſraels Guds härlighet ſteg upp ifrå Cherub, öfwer hwilkom hon war, intill huſtröſkelen, och ropade till honom, ſom linnkläden på hade, och ſkriftyget wid ſina ſido.

4. Och HERren ſade till honom: Gack igenom Jeruſalems ſtad, och teckna de män i ännet med ett tecken, ſom ſucka och jämra ſig öfwer den ſtyggelſe, ſom derinne ſker.

2 Moſ. 12: 23. Upp. 7: 3.

5. Men till de andra ſade han, mig åhörande: Går efter deßom igenom ſtaden, och ſlår derinne; edor ögon ſkola ingen ſkona, eller med någon öfwerſe.

6. Slår både gamla, ynglingar, jungfrur, barn och qwinnor, till döds; men de ſom tecknet hafwa på ſig, ingen af dem ſkolen I wederkomma; **begynner förſt uppå minom helgedom.** Och de begynte på de gamla män, ſom för huſena woro.

Jer. 25: 29. 1 Petr. 4: 17.

7. Och han ſade till dem: Ohelger huſet, och görer gårdarna fulla med döda kroppar; går här ut. Och de gingo ut, och ſlogo i ſtadenom.

8. Och då de utſlagit hade, war jag ännu qwar blifwen; och jag föll på mitt anſigte, ropade och ſade: Ack! HERre HERre, will du då förgöra alla de qwarlefda i Iſrael, att du ſå utgjuter dina wrede öfwer Jeruſalem?

9. Och han ſade till mig: **Iſraels hus och Juda hus mißgerning är allt för ſtor; det är icke annat än öfwerwåld och orätt i landena och i ſtadenom;** ty de ſäga: HERren hafwer öfwergifwit landet, och HERren ſer oß intet. Heſ. 7: 23. 8: 12.

10. Derföre ſkall mitt öga ock intet ſkona, och ingen nåd bewiſa; utan jag ſkall göra med dem, ſom de förtjent hafwa. Heſ. 8: 18.

11. Och ſi, den mannen, ſom linnkläden uppå hade, och ſkriftyget wid ſina ſido, ſwarade, och ſade: Jag hafwer gjort ſåſom du mig budit hafwer.

10. Capitlet.

Glöd ſtrös. HERrans härlighet.

Och jag ſåg, och ſi, på himmelen, ofwan Cherubims hufwud, war lika ſom en ſaphir, och ofwanpå honom war lika ſom en ſtol.

2. Och han ſade till den mannen i linnkläden: Gack in emellan hjulen under Cherub, och tag händerna fulla med glödande kol, ſom emellan Cherubim äro, och ſtrö dem öfwer ſtaden; och han gick in, ſå att jag ſåg då han der ingick.

3. Men Cherubim ſtod på högra ſidone i huſena, och gården wardt innantill full med töckno. 1 Kon. 8: 10. Eſ. 6: 4.

4. Och HERrans härlighet reſte ſig upp af Cherub, allt intill huströſkelen, och huſet wardt fullt med töckno, och gården full med ſken af HERrans härlighet.

5. Och man hörde wingarna af Cherubim döna, allt ut uppå gården, lika ſom allsmägtigs Guds röſt, då han talar.

6. Och då han hade budit mannenom i de linna kläden, och ſagt: Tag eld emellan hjulen under Cherubim; gick han derin, och trädde intill hjulet.

7. Och Cherub räckte ut ſina hand emellan Cherubim till elden, ſom war emellan Cherubim, tog deraf, och fick mannenom i linnklädomen i händerna; han tog derwid, och gick ut.

8. Och det ſyntes på Cherubim, lika ſom ens menniſkos hand under deras wingar. Heſ. 1: 8.

9. Och jag ſåg, och ſi, fyra hjul ſtodo när Cherubim, wid hwar Cherub ett hjul; och hjulen woro uppåſeende lika ſom en turkos; Heſ. 1: 15, 16.

10. Och woro alla fyra, det ena ſåſom det andra, lika ſom ett hjul hade warit uti de andro.

11. När ett af dem gick, ſå gingo de alla fyra, och de behöfde icke wända ſig, när de gingo; utan hwart det främſta gick, dit gingo de efter, och behöfde intet wända ſig;

12. Samt med deras hela kropp, rygg, händer och wingar; och hjulen woro full med ögon allt omkring på alla fyra hjulen. Heſ. 1: 18.

13. Och han kallade hjulen klot, ſå att jag det hörde.

14. Så woro der ock fyra anſigte; det förſta anſigtet war en Cherub, det andra war en menniſka, det tredje ett lejon, det fjerde en örn; Heſ. 1: 5.

15. Och Cherubim ſwäfde i höjdene; det är rätt detſamma djuret, ſom jag ſåg wid den älfwena Chebar. Heſ. 1: 3.

16. När Cherubim gingo, ſå gingo ock hjulen när dem; och då Cherubim fläktade med wingarna, att de ſkulle lyfta ſig upp ifrå jordene, ſå gingo ock hjulen intet ifrå dem.

17. När de ſtodo, ſå ſtodo deße ock; upplyfte de ſig, ſå upplyfte ock deße ſig; ty ett ſtarkt wäder war i dem.

18. Och HERrans härlighet gick återigen ifrå huströſkelen, och ſatte ſig ofwanpå Cherubim.

19. Då fläktade Cherubim med ſina wingar, och upplyfte ſig ifrå jordene för min ögon; och då de utgingo, gingo hjulen när dem, och de trädde uti

dörrena

dörrena af HErrans hus öſtantill, och Iſraels Guds härlighet war ofwanuppå dem.

20. Detta är det djuret, ſom jag ſåg under Iſraels Gud, wid den älfwena Chebar, och förmärkte att det woro Cherubim.

21. Och hwartdera hade ju fyra anſigten, och fyra wingar, och under wingomen lika ſom menniſkohänder.

22. Deras anſigte war lika ſom jag dem ſåg wid älfwena Chebar; och de gingo rätt framåt.

11. Capitlet.

Tjugufem Förſtar dömde. Nytt hjerta lofwadt.

Och ett wäder lyfte mig upp, och förde mig inför porten åt HErrans hus, hwilken öſterut är; och ſi, i den porten woro fem och tjugu män; och jag ſåg ibland dem Jaaſanja, Aſſurs ſon, och Pelatja, Benaja ſon, ſom Förſtar woro i folkena. Heſ. 8: 16.

2. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, deße män hafwa de tankar ſom wilja illa lyktas, och de anſlag ſom denna ſtadenom ſkada ſkola.

3. Ty de ſäga: Det är intet ſå när, låt oß man bygga hus; han är grytan, wi äre köttet. Jer. 1: 13.

4. Derföre ſkall du menniſkobarn prophetera emot dem.

5. Och HErrans Ande föll öfwer mig, och ſade till mig: Säg, detta ſäger HErren; I af Iſraels hus hafwen talat rätt, edra tankar känner jag wäl;

6. I hafwen dräpit alltför många i denna ſtadenom, och hans gator ligga fulla med döda. Heſ. 24: 6, 7.

7. Derföre ſäger HErren HErren alltſå: De ſom I derinne dräpit hafwen, de äro köttet, och han är grytan; men I måſten härut.

8. Swärdet, ſom I frukten, det ſkall jag låta komma öfwer eder, ſäger HErren HErren.

9. Jag ſkall drifwa eder derut, och gifwa eder främmandom i händer, och ſkall göra eder edran rätt.

10. I ſkolen falla genom ſwärd; i Iſraels gränſor ſkall jag döma eder, och I ſkolen förnimma, att jag är HErren.

11. Men ſtaden ſkall intet wara edor gryta, ej heller I köttet derinne; utan i Iſraels gränſor ſkall jag döma eder.

12. Och I ſkolen förnimma, att jag är HErren; ty I hafwen icke wandrat efter min bud, och intet hållit mina rätter; utan gjort efter Hedningarnas ſätt, ſom omkring eder äro.

13. Och då jag ſå propheterade, blef Pelatja, Benaja ſon, död. Och jag föll uppå mitt anſigte, och ropade med höga röſt, och ſade: Ack! HErre HErre, du gör platt en ända med de igenlefda af Iſrael.

14. Då ſkedde HErrans ord till mig, och ſade:

15. Du menniſkobarn, dine bröder och närſkylde fränder, och hela Iſraels hus ſom ännu i Jeruſalem bo, ſäga wäl emellan ſig: De andre äro långt bortflydde ifrå HErranom; men wi hafwe landet inne.

16. Derföre ſäg du: Detta ſäger HErren HErren: Ja, jag hafwer låtit drifwa dem långt bort ibland Hedningarna, och förſtrött dem i landen; ſå will jag dock ſnarliga wara deras hjelp i de land, dit de komne äro.

17. Derföre ſäg: Detta ſäger HErren HErren: Jag ſkall förſamla eder ifrå folken utu de land, dit I förſtrödde ären, och gifwa eder Iſraels land. Jer. 23: 3.

18. Dit ſkola de komma, och taga derut all ſtyggelſe och all wämjelſe.

19. **Och jag will gifwa eder ett endrägtigt hjerta, och en ny Anda ingifwa uti eder, och ſkall borttaga det ſtenhjertat utu edar kropp, och gifwa eder ett kötthjerta;**
Jer. 32: 39. Ap. G. 4: 32. Pſ. 51: 12. Heſ. 36: 26.

20. **På det de ſkola wandra i min bud, och hålla mina rätter, och göra derefter; och de ſkola wara mitt folk, ſå will jag wara deras Gud.** Jer. 24: 7. 30: 22. 31: 1, 33. 32: 38.

21. **Men dem ſom wandra efter ſin hjertas ſtyggelſe och grufwelſe,**

dem ſkall jag lägga deras wäſende uppå deras hufwud, ſäger HERren HERren. Heſ. 9: 10.

22. Då fläktade Cherubim med ſinom wingom, och hjulen gingo bredowid dem, och Iſraels Guds härlighet war ofwanuppå dem.

23. Och HERrans härlighet uppfor utu ſtaden, och ſatte ſig uppå det berget, ſom ligger öſtan för ſtadenom.
Heſ. 10: 4. Zach. 14: 4.

24. Och ett wäder upptog mig, och förde mig, i ene ſyn och i Guds Anda, in uti Chaldee land, till fångarna; och den ſynen, ſom jag ſett hade, förſwann för mig,

25. Och jag ſade fångomen all HERrans ord, ſom han mig wiſt hade.

12. Capitlet.

Propheten färdas. Juda nöd.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, du bor ibland ett ohörſamt folk, **hwilke wäl ögon hafwa att de ſe måtte, och wilja dock intet ſe; öron att de höra måtte, och wilja dock intet höra;** utan äro ett ohörſamt folk.
Heſ. 2: 3. Eſ. 6: 9. 42: 18. Jer. 5: 21.

3. Derföre du menniſkobarn, ſkicka dig ſom du wille färdas, och drag din wäg om ljuſa dagen för deras ögon; du ſkall bortfara ifrå ditt rum till ett annat rum för deras ögon; om de tilläfwentyrs märka wilja, att de ett ohörſamt folk äro.

4. Och du ſkall hafwa din tyg framme, lika ſom du färdas wille om ljuſa dagen för deras ögon; och du ſkall draga din wäg om aftonen för deras ögon; lika ſom man bortfar, då man wandra will.

5. Och du ſkall bryta dig genom wäggena för deras ögon, och gack der ut igenom.

6. Och du ſkall tagat uppå dina ſkuldror, för deras ögon, och, när mörkt wordet är, din wäg draga; du ſkall binda om ditt anſigte, att du icke ſkall ſe landet; ty jag hafwer ſatt dig Iſraels hus till ett widunder.

7. Och jag gjorde ſåſom mig befaldt war, och bar min tyg fram, lika ſom jag färdas ſkulle om ljuſan dag, och om aftonen bröt jag genom wäggena med handene; och ſom det war mörkt wordet, tog jag det på ſkuldrorna, och bar det ut för deras ögon.

8. Och om morgonen bittida ſkedde HERrans ord till mig, och ſade:

9. Du menniſkobarn, hafwer Iſraels hus, det ohörſamma folket, icke ſagt till dig: Hwad gör du?

10. Så ſäg till dem: Detta ſäger HERren HERren: Denne tungen gäller Förſtan uppå i Jeruſalem, och hela Iſraels hus, ſom der är.

11. Säg: Jag är edart widunder; lika ſom jag gjort hafwer, alltſå ſkall eder ſke, att I måſten färdas och fångne förde warda.

12. Deras Förſte ſkall bortförd warda på ſkuldrom i mörkrena, och måſte gå ut igenom wäggena, den de bryta ſkola, att de ſkola draga derigenom; hans anſigte ſkall förſkylas, att han icke med något öga ſer landet.

13. Jag ſkall ock kaſta mitt nät öfwer honom, att han i mine jagt fången warda ſkall; och jag will låta honom komma till Babel uti de Chaldeers land, det han dock intet ſe ſkall, och der måſte han dö.
Heſ. 17: 20. 32: 3.

14. Och alle de ſom omkring honom äro, hans hjelpare och hans anhang, ſkall jag förſtrö i all wäder, och draga ut ſwärdet efter dem. Heſ. 5: 10, 12.

15. Alltſå ſkola de förnimma, att jag är HERren, när jag bortdrifwer dem ibland Hedningarna, och förſtrör dem i landen.

16. Men jag ſkall låta några få af dem igenblifwa för ſwärdena, hungern och peſtilentien, att de ſkola förtälja deras ſtyggelſe, ibland Hedningarna, dit de kommande warda, och ſkola förnimma, att jag är HERren.

17. Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

18. Du menniſkobarn, du ſkall äta ditt bröd med bäfwande, och dricka ditt watten med darrande och ſorg.

19. Och ſäg till folket i landena: Detta ſäger HERren om inbyggarena

i Jeruſalem i Iſraels land: De ſkola äta ſitt bröd i ſorg, och dricka ſitt watten i elände; ty landet ſkall öde warda ifrån allt det deruti är, för alla inbyggarenas ondſkos ſkull.

Heſ. 4: 16.

20. Och de ſtäder, ſom wäl beſatte äro, ſkola tomme, och landet öde warda. Alltſå ſkolen I förnimma, att jag är HErren.

21. Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade:

22. Du menniſkobarn, hwad hafwen I för ett ordſpråk uti Iſraels land, och ſägen: **Efter det dröjes ſå länge, ſå blifwer nu intet mer af edra Prophetier?**

23. Derföre ſäg till dem: Detta ſäger HErren HErren: Jag ſkall lägga det ordſpråket neder, att man det intet mer bruka ſkall i Iſrael; och ſäg till dem: Tiden är hardt när, och allt det ſom propheteradt är.

24. Ty I ſkolen nu härefter förnimma, att ingen ſyn fela ſkall, eller någon Prophetie ljuga emot Iſraels hus. Hab. 2: 3.

25. Ty jag är HErren; hwad jag talar, det ſkall ſke, och intet länger fördröjdt warda; utan i edor tid, I ohörſamma folk, ſkall jag göra det jag talar, ſäger HErren HErren.

26. Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade:

27. Du menniſkobarn, ſi, Iſraels hus ſäger: **Den ſynen, ſom denne ſer, dit är ännu långt, och propheterar om den tid, ſom ännu långt borto är.**

28. Derföre ſäg till dem: Så ſäger HErren HErren: Det jag talar, det ſkall icke länger fördröjdt warda; utan ſkall ſke, ſäger HErren HErren.

13. Capitlet.

Falſke Propheter. Deras we.

Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, prophetera emot Iſraels Propheter, och ſäg till dem ſom utaf ſitt eget hjerta prophetera: Hörer HErrans ord.

Jer. 23: 1. Heſ. 14: 9. 34: 2.

3. Detta ſäger HErren HErren: **We dem galna Prophetomen, ſom ſin egen anda följa, och hafwa dock ingen ſyn.** Jer. 14: 14. 23: 16, 21.

4. **O Iſrael! dine Propheter äro lika ſom räfwar i öknene.**

5. **De träda icke framför gapet, och göra ſig icke till en mur omkring Iſraels hus, och ſtå intet i ſtridene på HErrans dag.**

Pſ. 106: 23. Heſ. 22: 30.

6. Deras ſyner äro intet, och deras Prophetie är icke utan lögn; de ſäga: HErren hafwer det ſagt; ändock HErren hafwer intet ſändt dem, och winnlägga ſig, att de kunna hålla ſin ord wid magt.

7. Äro icke edra ſyner intet, och edor Prophetie alltſammans lögn? Och I ſägen likwäl: HErren hafwer det ſagt; ändock jag det intet ſagt hafwer.

8. Derföre ſäger HErren HErren alltſå: Efter I prediken det, der intet af warder, och propheteren lögn, ſå will jag till eder, ſäger HErren HErren.

9. Och min hand ſkall komma öfwer de Propheter, ſom predika det, der intet utaf warder, och prophetera lögn; de ſkola intet wara uti mins folks förſamling, och uti Iſraels hus tal icke beſkrefne warda, eller komma uti Iſraels land; och I ſkolen förnimma, att jag är HErren HErren;

10. Derföre, att de förföra mitt folk, och ſäga: Frid, ändock der är ingen frid; folket bygger upp wäggena; men de beſtryka henne med lös kalk.

Jer. 6: 14. 8: 11. Mich. 3: 5.

11. Säg till de beſtrykare, ſom med löſom kalk beſtryka, att det warder affallandes; ty ett ſlagregn warder kommandes, och ſtort hagel fallandes, och en wäderhwirfwel ſkall ſtorma deruppå.

12. Si, ſå ſkall wäggen falla; hwad gäller, man warder då till eder ſägandes: Hwar är nu den beſtrykningen, ſom I ſtrukit hafwen?

13. Detta ſäger HErren HErren: Jag ſkall låta ſtorma en wäderhwirfwel i mine grymhet, och ett ſlagregn i mine wrede, och ſtora hagelſtenar i harm, de ſkola allt omkullſlå.

14. Och ſå ſkall jag omkullſlå wäggena, den J med lös kalk beſtrukit hafwen, och kaſta henne till jordena, ſå att man ſkall ſe hennes grundwal, att hon nedre ligger; och J ſkolen ockſå derinne förgås, och förnimma att jag är HErren.

15. Alltſå ſkall jag fullkomna mina grymhet på wäggene, och uppå dem ſom henne med löſom kalk beſtryka, och ſäga till eder: Här är hwarken wägg eller beſtrykare.

16. Detta äro Iſraels Propheter, ſom till Jeruſalem prophetera, och predika om frid, ändock der ingen frid är, ſäger HErren HErren.

17. Och du menniſkobarn, ſtäll ditt anſigte emot döttrarna i ditt folk, hwilka prophetera utaf ſitt hjerta; och prophetera emot dem,

18. Och ſäg: Detta ſäger HErren HErren: **We eder, ſom gören menniſkomen hyende under armarna, och örnagott under hufwuden, både ungom och gamlom, till att fånga ſjälar**; när J nu hafwen fångat ſjälarna i mitt folk, ſå ſägen J dem lif till;

19. **Och ohelgen mig i mitt folk, för en hand full med bjugg, och för en beta bröd**, dermed att J dömen de ſjälar till döds, ſom dock intet dö ſkulle, och dömen dem till lifs, ſom dock icke lefwa ſkulle, genom edra lögn ibland mitt folk, ſom lögn gerna hörer.

20. Derföre ſäger HErren HErren: Si, jag will till edor hyende, der J ſjälarna med gripen och förtröſten, och ſkall rycka dem bort undan edra armar, och de ſjälar, ſom J gripen och förtröſten, löſa göra;

21. Och ſkall ſönderrifwa edor örnagott, och fria mitt folk utur edra hand, att J intet mer ſkolen gripa dem; och J ſkolen förnimma, att jag är HErren;

22. Derföre, att J falſkeliga bedröfwen de rättfärdigas hjerta, hwilka jag intet bedröfwat hafwer, och hafwen ſtyrkt de ogudaktigas händer, ſå att de intet omwända ſig ifrå ſitt onda wäſende, på det de måtte lefwande blifwa. Jer. 23: 25.

23. Derföre ſkolen J intet mer predika onyttiga läro, eller prophetera; utan jag ſkall fria mitt folk utur edra händer, och J ſkolen förnimma, att jag är HErren.

14. Capitlet.

Skrymtares fråga, bön, ſtraff.

Och till mig kommo några af de äldſta i Iſrael, och ſatte ſig när mig. Heſ. 20: 1.

2. Då ſkedde HErrans ord till mig, och ſade:

3. Du menniſkobarn, deße männerna hänga med ſitt hjerta intill ſina afgudar, och hålla faſt uppå ſins horeris förargelſe; ſkulle jag då ſwara dem, när de fråga mig? Eſ. 58: 2.

4. Derföre tala med dem, och ſäg till dem: Detta ſäger HErren HErren: Hwilken menniſka af Iſraels hus hänger med ſitt hjerta intill ſina afgudar, och håller faſt uppå ſins afguderis förargelſe, och kommer till Propheten, ſå will jag, HErren, ſwara honom, ſåſom han förtjent hafwer med ſitt ſtora afguderi;

5. På det Iſraels hus ſkall bedraget warda i ſitt hjerta, derföre att de ifrå mig trädt hafwa, genom mångahanda afguderi.

6. Derföre ſkall du ſäga till Iſraels hus: Detta ſäger HErren HErren: Wänder eder om, och träder ifrån edart afguderi, och wänder edor anſigte ifrån all edor ſtyggelſe.

7. Ty hwilken menniſka af Iſraels hus, eller någor främling, ſom i Iſrael bor, wiker ifrå mig, och med ſitt hjerta hänger till ſina afgudar, och faſt håller uppå ſins afguderis förargelſe, och kommer till Propheten, på det han ſkall fråga mig genom honom; honom will jag, HErren, ſjelfwer ſwara; 3 Moſ. 17: 8.

8. Och ſkall ſätta mitt anſigte emot honom, och göra honom till ett tecken och ordſpråk, och ſkall rycka honom utu mitt folk, att J förnimma ſkolen, att jag är HErren. 3 Moſ. 17: 10. 5 Moſ. 28: 37. Heſ. 5: 15.

9. Men om en förförder Prophet något predikar, honom will ock jag

HERren, låta förförd warda, och ſkall uträcka mina hand öfwer honom, och utrota honom utu mitt folk Iſrael. Heſ. 13: 2. 2 Theß. 2: 11.

10. Alltſå ſkola de båda umgälla ſina mißgerning; lika ſom frågarens mißgerning, ſå ſkall ock Prophetens mißgerning wara;

11. På det de icke mer ſkola förföra Iſraels hus ifrå mig, och icke mer orena ſig uti allehanda ſin öfwerträdelſe; utan ſkola wara mitt folk, och jag ſkall wara deras Gud, ſäger HERren HERren.

12. Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

13. Du menniſkobarn, när landet ſyndar emot mig, och dertill förſmädar mig, ſå ſkall jag räcka mina hand öfwer det, och borttaga bröds uppehälle, och ſända der hunger in, att jag ſkall förgöra der både folk och fä. Eſ. 3: 1. Heſ. 4: 16. 5: 16.

14. Och om än de tre männerna, Noah, Daniel, och Job, derinne woro, ſå ſkulle de allenaſt kunna fria ſina egna ſjälar, genom ſina rättfärdighet, ſäger HERren HERren.

15. Och om jag läte komma ond djur in uti landet, hwilke folket bortjagade, och förödde det, ſå att der ingen kunde inne wandra för djurens ſkull; 3 Moſ. 26: 22. 2 Kon. 17: 25.

16. Och om deße tre männerna woro derinne; ſå ſant ſom jag lefwer, ſäger HERren HERren, de ſkulle hwarken kunna fria ſöner eller döttrar, utan allena ſig ſjelfwa, och landet måſte öde warda.

17. Eller om jag läte komma ſwärd uppå landet, och ſade: Swärd, far igenom landet; och worde alltſå både folk och fä förgjordt;

18. Och om de tre män woro derinne; ſå ſant ſom jag lefwer, ſäger HERren HERren, de ſkulle hwarken kunna fria ſöner eller döttrar; utan de allena ſkulle friade warda.

19. Eller om jag ſände peſtilentie uti landet, och utgöte mina grymhet deröfwer, och det blod koſtade, ſå att jag förgjorde både folk och fä; 1 Chr. 21: 14.

20. Och om Noah, Daniel, och Job, woro derinne; ſå ſant ſom jag lefwer, ſäger HERren HERren, de ſkulle icke, igenom ſina rättfärdighet, hwarken kunna undſätta ſöner eller döttrar, utan allena ſina egna ſjälar.

21. Ty ſå ſäger HERren HERren: Om jag ſände mina fyra onda plågor, ſom är ſwärd, hunger, ond djur och peſtilentie, öfwer Jeruſalem, ſå att jag derinne förgjorde både folk och fä; 2 Sam. 24: 13.

22. Si, ſå ſkola några derinne igenlefwas och undſlippa, hwilke ſöner och döttrar der utföra ſkola, och komma hit till eder, att I ſe ſkolen, huru dem går, och tröſta eder öfwer den olycko, ſom jag öfwer Jeruſalem hafwer komma låtit, ſamt med allt annat, det jag öfwer dem hafwer komma låtit.

23. De ſkola wara edor tröſt, då I ſån ſe huru dem går, och kunnen beſinna att jag icke utan ſak gjort hafwer, hwad jag derinne gjort hafwer, ſäger HERren HERren.

15. Capitlet.

Juda en torr wingwiſt.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, hwad är ett torrt winträ för annat trä, eller en wingwiſt för annat trä i ſkogen?

3. Tager man dem och gör der något utaf? Eller gör man der en nagla utaf, der man något på hänga kan (ſåſom man gör af annat trä)?

4. Si, man kaſtar det i elden, att det förtärdt warder, ſå att båda deß ändar förtärer elden, och deß medelſta brinner upp. Hwartill ſkulle det nu doga, doger det ock till någors? Joh. 15: 6.

5. Si, då det ännu helt war, kunde man intet göra deraf; huru mycket mindre kan man nu härefter göra deraf, då elden det förtärt och uppbränt hafwer?

6. Derföre ſäger HERren HERren: Lika ſom jag gifwer de torra wingwiſtar eldenom, till att förtära för annat trä, ſå ſkall jag ock göra med Jeruſalems inbyggare;

7. Och ſkall ſätta mitt anſigte emot dem, att de icke ſkola undkomma elden, utan elden ſkall uppfräta dem; och I ſkolen förnimma, att jag är HERren, när jag ſätter mitt anſigte emot dem; 3 Moſ. 17. 10.

8. Och gör landet öde; efter de hafwa förſmädat mig, ſäger HERren HERren.

16. Capitlet.

Juda ynneſt, otackſamhet, ſtraff.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, uppenbara Jeruſalems ſtad ſin ſtyggelſe;

3. Och ſäg: Detta ſäger HERren HERren till Jeruſalem: Ditt fäderneſland och ditt ſlägte är utaf de Cananeers land; din fader af de Amoreer, och din moder af de Hetheer.

4. Ditt ſlägte hafwer icke ſkorit dig naflan bort, då du född wardt; ſå hafwer man ej heller badat dig med watten, att du måtte ren wordit, ej heller beſtrukit med ſalt, ej heller bebundit med linda.

5. Ty ingen ömkade ſig öfwer dig, att han måtte förbarmat ſig öfwer dig, och bewiſt dig något af denna ſtycken; utan du wardt kaſtad ut på markena; ſå föraktad war din ſjäl, då du född wardt.

6. Men jag gick framom dig, och ſåg dig liggande i ditt blod, och ſade till dig: Du ſkall lefwa, då du ſå uti ditt blod lågſt; ja, till dig ſade jag, då du ſå i ditt blod lågſt: Du ſkall lefwa.

7. Och jag hafwer uppfödt dig, och låtit dig ſtor warda, lika ſom en frukt på markene, och waſt nu uppwuxen, och ſtor och dägelig worden; din bröſt woro wäxt, och du hade fått ſkönt långt hår; men du waſt ännu nakot och blygelig.

8. Och jag gick framom dig, och ſåg uppå dig, och ſi, du waſt manwäxt: Då bredde jag mina kjortels flik öfwer dig, och öfwertäckte dina blygd; och jag trolofwade dig, och gaf mig uti förbund med dig, ſäger HERren HERren, att du ſkulle wara min. 1 Moſ. 22: 16. 24: 7.

9. Och jag twådde dig med watten, och utwaſkade dig af ditt blod, och ſmorde dig med balſam;

10. Och klädde dig med ſtickad kläder, och drog ſköna ſkor uppå dig; jag gaf dig ſkön kläder, och gaf dig ſilkesdok;

11. Och beprydde dig med klenodier, och lade ſmide på dina armar, och kedjor uppå din hals;

12 Och gaf dig ett änneſpann i ditt änne, och örnaringar i din öron, och en ſkön krono uppå ditt hufwud; 2 Moſ. 28: 36.

13. Summa, du blefſt beprydd med guld, och med ſilfwer, och beklädd med bäſta linnkläde, ſilke och ſtickad werk; du åt ock ſemlobröd, hannog och oljo, och waſt öfwermåtton dägelig, och fick ett rike.

14. Och ditt rykte gick wida ut ibland Hedningarna, för dina fägrings ſkull, den ganſka fullkomlig war, genom ſådana prydning, ſom jag uppå dig hängt hade, ſäger HERren HERren.

15. Men du förlätſt dig uppå dina fägring; och efter du ſå bepriſad waſt, bedref du horeri, ſå att du gjorde dig menliga hwarjom och enom, ſom framom gick, och gjorde hans wilja. Jer. 7: 4.

16. Och du tog af din kläder, och gjorde dig brokot altare deraf, och bedref ditt horeri deruppå, ſåſom aldrig någon tid ſkedt är, eller ſke ſkall.

17. Och du tog ock din ſköna tyg, ſom jag dig af mitt guld och ſilfwer gifwit hade, och gjorde dig mansbeläte deraf, och bedref ditt horeri med dem. Heſ. 7: 20. Oſ. 2: 8.

18. Och tog din ſtickade kläder, och betäckte dem dermed; och mina oljo och rökwerk lade du fram för dem.

19. Min mat, ſom jag dig gaf till att äta, ſemlor, oljo och hannog, lade du för dem till en ſöt rök; ja, det kom dertill, ſäger HERren HERren.

20. Du togſt dina ſöner och döttrar, ſom du mig födt hade, och offrade dem, dem till ſpis; menar du nu, att det en ringa ting är med ditt horeri;

21. Att du ſlagtar min barn, och låter dem för dem uppbränna? Eſ. 57: 5.

22. Likwäl hafwer du, i all din ſtyg-

gelſe och horeri, icke ens tänkt uppå dins ungdoms tid, huru blott och nakot du waſt, och lågſt i ditt blod.

23. Öfwer alla deßa dina ondſko, ack we! we dig, ſäger HERren HERren.

24. Byggde du dig bergkyrkor, och gjorde dig bergaltare på alla gator;

25. Och främſt på alla wägar byggde du dig bergaltare, och gjorde dina fägring till en ſtyggelſe; du neg med din ben för alla de der framgingo, och bedref ſtort boleri.

26. Förſt bedref du boleri med dinom grannom, Egypti barnom, hwilke ſtort kött hade, och brukade ſtort boleri, till att reta mig.

27. Men jag räckte mina hand ut emot dig, och ſtyrde ſådana ditt ſätt, och öfwergaf dig uti dina fiendars wilja, de Philiſteers döttrars, hwilke ſkämdes för ditt ſkamlöſa wäſende.

28. Sedan bedref du boleri med Aſſurs barnom, och kunde deß icke mätt warda; ja, då du hade bedrifwit boleri med dem, och deß icke mätt warda kunde, 2 Chr. 28: 16. Heſ. 23: 5, 7, 12.

29. Förökade du ändå ditt boleri med köpmän af Chaldeen; ſå kunde du ändå dermed icke mätt warda. Heſ. 23: 14, 15.

30. Huru ſkall jag dock omſkära ditt hjerta? ſäger HERren HERren, efter du ſådana enes arga horos gerningar gör,

31. Dermed, att du byggde dina bergkyrkor främſt på alla wägar, och gjorde din altare på alla gator; dertill waſt du icke ſåſom en annor ſköka, den man med penningar köpa måſte;

32. Eller ſom en horkona, ſom uti ſins mans ſtad tillåter en annan.

33. Ty allom androm ſkökom gifwer man penningar; men du gifwer allom dinom bolarom penningar till, och begåfwar dem, att de allſtädes till dig komma ſkola, till att bedrifwa boleri med dig.

34. Och man finner i dig, i ditt horeri, twärtemot det wandt är med andra qwinnor; efter man intet löper efter dig; utan du gifwer ock penningar till, och man gifwer dig inga penningar, alltſå gör du då twärtom.

35. Derföre, du ſköka, hör HERrans ord.

36. Detta ſäger HERren HERren: Efter du ſå gerna gifwer penningar till, och upptäcker dina ſkam igenom ditt boleri emot dina bolar, och emot alla dins ſtyggelſes afgudar, och utgjuter dina barnas blod, hwilka du dem offrar;

37. Derföre, ſi, jag ſkall förſamla alla dina bolar, med hwilkom du hafwer wälluſt bedrifwit, ſamt med allom dem ſom du för wänner håller, till dina fiendar, och jag ſkall förſamla dem båda emot dig alleſtäds, och ſkall upptäcka dina ſkam, att de alla dina ſkam ſe ſkola; Jer. 13: 22, 26. Klag. 1: 8. Heſ. 23: 10, 29. Oſ. 2: 10.

38. Och ſkall låta gå ene horos och blodsutgjuterſkos rätt öfwer dig, och ſkall utgjuta ditt blod med grymhet och nit;

39. Och ſkall gifwa dig uti deras händer, att de ſkola afbryta dina bergkyrkor, och din bergaltare nederrifwa, och afkläda dig din kläder, och borttaga dig din ſköna tyg, och låta dig ſitta nakota och blotta.

40. Och de ſkola låta komma emot dig ſtora hopar med folk, hwilka dig ſtena ſkola, och hugga dig alla ſönder med ſin ſwärd; Heſ. 23: 47.

41. Och uppbränna din hus med eld, och göra dig din rätt för många qwinnors ögon; alltſå ſkall jag göra en ända med ditt horeri, att du icke mer ſkall gifwa penningar till; 2 Kon. 25: 9. 2 Chr. 36: 19. Jer. 39: 8. 52: 13.

42. Och ſkall ſläcka min harm uppå dig, och mätta mitt nit uppå dig, att jag må tillfrids warda, och icke mer behöfwa wredgas;

43. Derföre, att du icke ihågkom dins ungdoms tid; utan rette mig med allt detta; derföre will jag ock lägga alla dina wägar uppå ditt hufwud, ſäger HERren HERren; ty du frågar der intet efter, att du ſå öfwerdådeliga allehanda ſtyggelſe bedrifwer. Heſ. 9: 10.

44. Si, alle de ſom ordſpråk pläga bruka, de ſkola detta ordſpråket ſäga om dig: Dottren är ſåſom modren.

45. Du äſt dine moders dotter, hwilken ifrå ſin man och barn lopp; och äſt dina ſyſtrars ſyſter, hwilka ifrå ſina män och barn lupo; edor moder är Hetheiſk, och edar fader en Amoreer.

46. Samarien är din äldre ſyſter, med ſina döttrar, ſom bo på wenſtra ſidone wid dig, och Sodom är din yngre ſyſter, med ſina döttrar, ſom bo på högra ſidone wid dig.

47. Ändock du likwäl icke lefwat hafwer efter deras wäſende, eller gjort efter deras ſtyggelſe, der fattas icke mycket uti, att du icke ſlemmare ting gjort hafwer än de, i allt ditt wäſende.

48. Så ſant ſom jag lefwer, ſäger HERren HERren: Sodom din ſyſter, ſamt med ſina döttrar, hafwer ſå icke gjort, ſom du och dina döttrar.

49. **Si, det war dine ſyſters Sodoms mißgerning: högmod och all tings öfwerſlödighet, och god frid, den hon och hennes döttrar hade; men dem fattiga och torftiga gjorde de icke (gerna) hjelp;** 1 Moſ. 13: 13.

50. **Utan woro ſtolta, och gjorde ſtyggelſe för mig;** derföre hafwer jag ock bortkaſtat dem, då jag begynte ſe dertill. 1 Moſ. 18: 20. 19: 13, 24.

51. Så hafwer ock Samarien icke gjort hälftena af dina ſynder; utan du hafwer ſå mycket mer gjort dina ſtyggelſer än hon, att du hafwer gjort dina ſyſtrar fromma emot all dina ſtyggelſer, ſom du gjort hafwer.

52. Så bär ock nu dina ſkam, du, ſom dina ſyſtrar fromma gör genom dina ſynder, i hwilkom du större ſtyggelſer, än de, gjort hafwer, och hafwer gjort dem frommare än du äſt; ſå ſkäm dig nu, och bär dina ſkam, att du dina ſyſtrar fromma gjort hafwer.

53. Men jag ſkall omwända deras fängelſe, nämliga deße Sodoms fängelſe, och hennes döttrars, och deße Samaries fängelſe, och hennes döttrars, och deße dins fängelſes fångar, ſamt med dem;

54. Så att du måſte bära dina ſkam och hån, för allt det du gjort hafwer, och I ändå likwäl tröſtade warda.

55. Och din ſyſter, denna Sodom, och hennes döttrar, ſkola omwända warda, lika ſom de tillförene warit hafwa, och Samarien och hennes döttrar ſkola omwända warda, lika ſom de tillförene warit hafwa; du ockſå med dina döttrar ſkolen omwända warda, lika ſom I tillförene warit hafwen.

56. Och du ſkall icke mer priſa den ſamma dina ſyſter Sodom, ſåſom på dins högmods tid;

57. Då din ondſka ännu icke upptäckt war, ſåſom på den tiden då Syrie döttrar och de Philiſteers döttrar alleſtädes ſkämde dig, och föraktade dig allt omkring;

58. Då I måſten bära edra laſter och ſtyggelſer, ſäger HERren.

59. Ty ſå ſäger HERren HERren: Jag ſkall göra dig lika ſom du gjort hafwer, att du föraktade eden och bröt förbundet. Jer. 2: 20.

60. Men jag will tänka uppå mitt förbund, ſom jag med dig gjort hafwer i dins ungdoms tid; **och ſkall göra ett ewigt förbund med dig.**

61. Så ſkall du komma dina wägar ihåg, och ſkämmas; då du dina äldre och yngre ſyſtrar till dig tagandes warder, de jag dig till döttrar gifwa ſkall, dock icke af ditt förbund;

62. Utan jag will göra mitt förbund med dig, att du förnimma ſkall, att jag är HERren;

63. På det du ſkall tänka deruppå och ſkämmas, och för ſkams ſkull icke djerfwas upplåta din mun, när jag dig förlåtandes warder allt det du gjort hafwer, ſäger HERren HERren.

17. Capitlet.

Edens brott. Chriſti rike.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, gif Iſraels huſe ena gåto och liknelſe före;

3. Och ſäg: Detta ſäger HERren HERren: En ſtor örn, med ſtora flygt och långa wingar, och full med fjädrar och brokot, kom uppå Libanon, och tog qwiſtarna bort af cedreträn; Jer. 48: 40. 49: 22.

4. Och bröt den öfwerſta ſkatan af, och förde honom in uti krämarelandet, och ſatte honom uti den ſtaden, der handlingen war. 2 Kon. 24: 1.

5. Han tog ock frö af de landena, och ſådde det uti det ſamma goda landet, der mycket watten war, och ſatte det ſåſom ett pilträ.

6. Och det wäxte, och wardt ett ſtort winträ, dock ganſka lågt; ty deß qwiſtar böjde ſig neder emot ſina rot, och war alltſå ett winträ, det qwiſtar och löf fick.

7. Och der war en annar ſtor örn, med ſtora wingar och många fjädrar; och ſi, detta winträt hade en längtan i ſina rötter till denna örnen, och uträckte ſina qwiſtar emot honom, att det måtte wattnadt warda af hans dike;

8. Och war dock på eno gode lande wid mycket watten planteradt, ſå att det wäl hade mått fått qwiſtar, frukt burit, och ett ſtort winträ wordit.

9. Så ſäg nu: Alltſå ſäger HERren HERren: Skulle det trifwas? Ja, man ſkall upprycka deß rötter, och afrifwa deß frukt, och man ſkall förtorka alla deß uppwäxta qwiſtar, att de förfalna; och det ſkall icke ſke genom en ſtor arm eller mycket folk, att man må föra honom af deß rötter bort.

10. Si, det är planteradt; men ſkulle det trifwas? Ja, ſå ſnart der kommer ett öſtanwäder till, ſå ſkall det förtorkas på ſin dike.

11. Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

12. Käre, ſäg till det ohörſamma folket: Weten I icke hwad detta är? Och ſäg: Si, Konungen af Babel kom till Jeruſalem, och tog hans Konung och hans Förſtar, och förde dem bort till ſig uti Babel;

13. Och tog en af Konungsligo ſäd, och gjorde ett förbund med honom, och tog en ed af honom; men de wäldiga i landena tog han bort; 2 Chr. 36: 13.

14. På det att riket ſkulle ödmjukadt blifwa, och icke upphäfwa ſig, att förbundet måtte hållet warda och ſtåndande blifwa.

15. Men den ſamma ſäden föll af ifrå honom, och ſände ſitt bådſkap uti Egypten, att man ſkulle ſända honom häſtar och mycket folk. Skulle det lycka ſig med honom? Eller ſkulle han komma der wäl af med, ſom ſådant gör? **Och den ſom förbund bryter, ſkulle han ſlippa?** Jer. 37: 5.

16. Så ſant ſom jag lefwer, ſäger HERren HERren, uti den Konungens rum, ſom honom till Konung ſatte, hwilkens ed han föraktade, och hwilkens förbund han bröt, der ſkall han dö, nämliga i Babel.

17. Och ſkall Pharao intet blifwa ſtåndandes med honom i örligena, med ſtorom här och mycket folk, då man torfwallar uppkaſta, och bålwerk uppbygga ſkall, på det att mycket folk ſkall ſlaget blifwa. 2 Kon. 25: 1. Heſ. 4: 7.

18. **Ty efter han hafwer föraktat eden, och brutit förbundet, der han ſina hand uppå räckt hafwer, och allt ſådant bedrifwer, ſkall han intet kunna undſlippa.**

19. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: Så ſant ſom jag lefwer, ſkall jag låta min ed, den han föraktat hafwer, och mitt förbund, ſom han brutit hafwer, komma öfwer hans hufwud.

20. Ty jag ſkall kaſta mitt nät öfwer honom, och han måſte i min garn fången warda, och jag ſkall låta honom komma till Babel, och der will jag wara i rätta med honom; derföre, att han ſig ſå emot mig förgripit hafwer. Heſ. 12: 13. 32: 3. Jer. 4: 12. 25: 31.

21. Och alle hans flyktige, ſom till honom hålla ſig, ſkola falla genom ſwärd, och de, ſom af dem ſlippa, ſkola i all wäder förſtrödde warda; och I ſkolen förnimma, att jag, HERren, hafwer detta talat. Heſ. 16: 40.

22. Detta ſäger HERren HERren: **Jag ſkall ockſå taga en telning af ett högt cedreträ, och bryta honom af, öfwerſt uppå deß qwiſtom, och ſkall plantera honom uppå ett högt berg;**

23. **Nämliga på det höga berget Iſrael will jag plantera honom, på det han ſkall gro och bära frukt, och warda ett ſtort cedreträ, ſå att**

allehanda foglar ſkola kunna bo och blifwa under honom, och under hans qwiſtars ſkugga.

24. **Och all trä på markene ſkola förnimma, att jag, HErren, hafwer det höga trät förnedrat, och det låga trät upphöjt, och det gröna trät förtorkat, och det torra trät grönſkande gjort;** jag, HErren, talar det, och gör det ockſå.

18. Capitlet.

From, botfärdig. Gudlös, affällig.

Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Hwad drifwen I ibland eder, uti Iſraels land, detta ordſpråket, och ſägen: Fäderna hafwa ätit ſura windrufwor, men barnomen äro tänderna deraf ömma wordna? Jer. 31: 29.

3. Så ſant ſom jag lefwer, ſäger HErren HErren, ſådant ordſpråk ſkall intet mer gå ibland eder i Iſrael;

4. Ty ſi, alla ſjälar äro mina; fadrens ſjäl är ſå wäl min, ſom ſonens ſjäl; hwilken ſjäl ſom ſyndar, hon ſkall dö.

5. Om nu en menniſka är from, den der rätt och wäl gör;

6. **Den på bergomen icke äter, den ſin ögon icke upphäfwer till Iſraels hus afgudar; och ſins näſtas huſtru icke beſmittar, och icke ligger när qwinno uti hennes krankhet;** 3 Moſ. 18: 19.

7. **Den ingom ſkada gör; den gäldenäromen ſin pant igengifwer; den ingom något ifråtager med wåld; den ſitt bröd delar med dem hungroga, och kläder den nakota;** 5 Moſ. 24: 10. Eſ. 58: 6. Matth. 25: 35.

8. **Den intet ockrar; den ingen ſlem winning tager; den icke hjelper till att göra orätt; den emellan menniſkorna rätt dömer;** Pſ. 15: 5.

9. **Den efter mina rätter wandrar, och min bud håller, ſå att han allwarliga gör derefter; det är en from man, han ſkall få lefwa, ſäger HErren HErren.**

10. Men om han föder en ſon, och den ſamme warder en mördare, den der blod utgjuter, eller något af deßa ſtycke gör;

11. Och intet af de andra ſtycken gör; utan äter på bergom, och beſmittar ſins näſtas huſtru;

12. Gör dem fattiga och elända ſkada; tager något med wåld; icke igengifwer pant; upphäfwer ſin ögon till afgudar, dermed han en ſtyggelſe bedrifwer;

13. Får ut på ocker, tager winning; ſkulle han lefwa? Han ſkall icke lefwa; utan efter han ſådana ſtyggelſe gjort hafwer, ſå ſkall han döden dö; hans blod ſkall wara öfwer honom. 3 Moſ. 20: 9.

14. Men om han föder en ſon, den der alla ſådana ſynder ſer, ſom hans fader gör, och han fruktar ſig, och ſå icke gör;

15. Äter icke på bergom; upphäfwer icke ſin ögon till Iſraels hus afgudar; beſmittar icke ſins näſtas huſtru;

16. Gör ingom ſkada; behåller icke pant; tager intet med wåld; delar ſitt bröd med dem hungroga, och kläder den nakota;

17. Hjelper icke emot den elända; tager intet ocker eller ſlem winning; utan håller min bud, och lefwer efter mina rätter; han ſkall intet dö för ſins faders mißgernings ſkull, utan lefwa.

18. Men hans fader, den wåld och orätt brukat hafwer, och ibland ſitt folk, det ſom intet doger, gjort hafwer; ſi, han ſkall dö för ſina mißgernings ſkull.

19. Så ſägen I: Hwi ſkall ſonen icke bära ſins faders mißgerning? Derföre, att han hafwer gjort rätt och wäl, och hållit och gjort alla mina rätter, ſkall han lefwa.

20. Ty hwilken ſjäl, ſom ſyndar, hon ſkall dö; ſonen ſkall icke bära fadrens mißgerning; och fadren ſkall icke bära ſonens mißgerning, utan dens rättfärdigas fromhet ſkall wara öfwer honom, och dens orättfärdigas arghet ſkall wara öfwer honom. 5 Moſ. 24: 16. 2 Kon. 14: 6. 2 Chr. 25: 4. Jer. 31: 30.

21. Men om en ogudaktig omwänder ſig ifrån alla ſina ſynder, ſom han gjort hafwer, och håller alla mina

rätter, och gör rätt och wäl, ſå ſkall han lefwa, och icke dö.

22. Men på all hans öfwerträdelſe, ſom han gjort hafwer, ſkall intet tänkt warda; utan ſkall lefwa, för den rättfärdighets ſkull, ſom han gör.

23. Menar du, att jag luſt hafwer öfwer dens ogudaktigas död, ſäger HERren HERren, och icke mycket mer, att han omwänder ſig ifrå ſitt onda wäſende, och lefwer? 2 Petr. 3:9.

24. Och om den rättfärdige wänder ſig ifrå ſine rättfärdighet, och gör det ondt är, och lefwer efter all den ſtyggelſe ſom en ogudaktig gör, ſkulle han lefwa? Ja, all hans rättfärdighet, ſom han gjort hafwer, ſkall intet ihågkommen warda; utan han ſkall dö uti ſin öfwerträdelſe och ſyndom, ſom han gjort hafwer. Heſ. 3:20. 33:12, 13.

25. Och ändå ſägen I: HERren handlar icke rätt. Derföre hörer nu, I af Iſraels hus: Hafwer jag icke rätt, och I orätt? Heſ. 33:20.

26. Ty när den rättfärdige wänder ſig ifrå ſine rättfärdighet, och gör det ondt är, ſå måſte han dö; men han måſte dö för ſina ondſkos ſkull, ſom han gjort hafwer.

27. Twärtom, när den ogudaktige wänder ſig ifrå ſine orättfärdighet, ſom han gjort hafwer, och gör nu rätt och wäl, han warder behållandes ſina ſjäl lefwande.

28. Ty efter han fruktar ſig, och wänder åter af ſine ondſko, ſå ſkall han lefwa, och icke dö.

29. Och ännu ſäga de af Iſraels hus: HERren handlar icke rätt. Skulle jag hafwa orätt? I af Iſraels hus hafwen orätt.

30. Derföre will jag döma eder, I af Iſraels hus, hwar och en efter hans wäſende, ſäger HERren HERren. Derföre wänder eder om, och låter eder omwända, på det I icke ſkolen falla för mißgerningenes ſkull.

31. Kaſter ifrån eder all edor öfwerträdelſe, der I med öfwerträdt hafwen, och görer eder ett nytt hjerta, och ny anda; ty hwi will du ſå dö, du Iſraels hus? Pſ. 51:12.

32. Ty jag hafwer ingen luſt till hans död, ſom dör, ſäger HERren HERren; derföre omwänder eder, ſå ſån I lefwa. Heſ. 33:11.

19. Capitlet.

Ioahas, Iojachin, Zedekia.

Men gör en klagogråt öfwer Iſraels Förſtar;

2. Och ſäg: Hwi ligger din moder lejinnan ibland lejinnorna, och uppföder ſina ungar ibland de unga lejon?

3. En af dem födde hon upp, och der wardt ett ungt lejon utaf, det wande ſig till att rifwa och uppäta menniſkor.

4. Då Hedningarna hörde ſådant om det, grepo de det uti deras kulor, och förde det i kedjor in uti Egypti land. 2 Kon. 23:33. Jer 22:11.

5. Då nu modren ſåg, ſedan hon hade länge hoppats, att hennes hopp war borto, tog hon en annan af ſina ungar, och gjorde der ett ungt lejon af.

6. Då det wandrade ibland lejinnorna, wardt det ett ungt lejon, det ockſå wandes till att rifwa och uppäta menniſkor. 2 Chr. 36:5.

7. Det förderfwade deras hus och deras ſtäder, ſå att landet, och hwad deruti war, grufwade ſig för deß rytandes röſt.

8. Då lade Hedningarna ſig af all land kringom det, och kaſtade ett nät öfwer det, och grepo det i deß kulor; 2 Kon. 24:2.

9. Och ſatte det uti ett galler, och förde det i kedjor till Konungen i Babel; och man lät förwara det, att deß röſt intet mer ſkulle hörd warda på Iſraels bergom.

10. Din moder war lika ſom ett winträ, ſom wid watten planteradt war, och deß frukt och qwiſtar wuxo af det myckna wattnet;

11. Att deß qwiſtar ſå ſtarke wordo, att de till herraſpiror dogde, och det wardt högt ibland winträn. Och då man ſåg, att det ſå högt war och många qwiſtar hade,

12. Wardt det i grymhet rifwet neder till jordena och förkaſtadt; öſtanwäder förtorkade deß frukt, och deß

ſtarke qwiſtar wordo ſönderbrutne, ſå att de borttorkades, och uppbrände wordo. Oſ. 13: 15.

13. Men nu är det planteradt i öknene, uti eno torro och törſtigo lande.

14. Och en eld gick utaf deß ſtarka qwiſtar, den förtärde deß frukt, ſå att der inge ſtarka qwiſtar mer uppå äro till några herraſpiro; det är en klagelig och jämmerlig ting.

20. Capitlet.

Juda förwites. Swar nekas.

Och det begaf ſig i ſjunde årena, på tionde dagen i femte månadenom, kommo några af de åldſta i Iſrael till att fråga HERran, och ſatte ſig neder för mig.

2. Då ſkedde HERrans ord till mig, och ſade:

3. Du menniſkobarn, tala med Iſraels äldſta, och ſäg till dem: Detta ſäger HERren HERren: Ären I komne till att fråga mig? Så ſant ſom jag lefwer, jag will intet ſwar gifwa eder, ſäger HERren HERren.

4. Men will du menniſkobarn ſtraffa dem, ſå må du ſtraffa dem alltſå: Håll dem före deras fäders ſtyggelſe;

5. Och ſäg till dem: Detta ſäger HERren HERren: På den tid jag utwalde Iſrael, upphof jag mina hand till Jacobs hus ſäd, och lät dem känna mig uti Egypti land; ja, jag upphof mina hand till dem, och ſade: Jag är HERren edar Gud. 2 Moſ. 6: 8.

6. Men jag upphof på ſamma tid mina hand, att jag ſkulle föra dem utur Egypti land, in uti ett land ſom jag dem förſett hade, det med mjölk och hannog flyter; ett ädla land för all land; 2 Moſ. 3: 8.

7. Och ſade till dem: Hwar och en kaſte bort ſtyggelſen för ſin ögon, och orener icke eder på Egypti afgudar; ty jag är HERren edar Gud.

8. Men de woro mig ohörſamme, och wille intet höra mig, och ingen af dem kaſtade ſin ſtyggelſe bort för ſin ögon, och öfwergåfwo icke Egypti afgudar; då tänkte jag utgjuta mina grymhet öfwer dem, och låta alla mina wrede gå öfwer dem, midt uti Egypti land;

9. Men jag lät det tillbaka, för mitt Namns ſkull, att det icke ſkulle ohelgadt warda för Hedningomen, ibland hwilka de woro, och för hwilkom jag hade gifwit mig dem tillkänna, att jag dem utur Egypti land föra wille.

10. Och då jag dem utur Egypti land fört hade, och låtit dem komma in uti öknena;

11. **Gaf jag dem min bud, och lärde dem mina rätter, genom hwilka menniſkan lefwer, den dem håller.** 2 Moſ. 15: 26. 20: 1, ꝛc. 5 Moſ. 5: 1, ꝛc. 3 Moſ. 18: 5. 5 Moſ. 30: 6. Rom. 10: 5. Gal. 3: 12.

12. Jag gaf dem ock min Sabbath, till ett tecken emellan mig och dem, på det de ſkulle lära, att jag är HERren, ſom dem helgar. 2 Moſ. 16: 25. 20: 8. 31: 13, 17.

13. Men Iſraels hus war mig ockſå ohörſamt uti öknene, och lefde intet efter min bud, och föraktade mina rätter, genom hwilka menniſkan lefwer, ſom dem håller, och ohelgade min Sabbath ganſka ſwårliga; då tänkte jag utgjuta mina grymhet öfwer dem uti öknene, och platt förgöra dem; 2 Moſ. 16: 27. 4 Moſ. 14: 2.

14. Men jag lät det tillbaka, för mitt Namns ſkull, att det icke ſkulle ohelgadt warda ibland Hedningarna, för hwilkom jag dem utfört hade. 4 Moſ. 14: 13. 5 Moſ. 9: 28.

15. Ock hof jag mina hand upp emot dem i öknene, att jag icke wille låta dem komma in uti det land, ſom jag dem gifwit hade, det med mjölk och hannog flyter; ett ädla land för all land;

16. Derföre att de föraktade mina rätter, och lefde icke efter min bud, och mina Sabbather ohelgade; ty de wandrade efter deras hjertas afgudar.

17. Men mitt öga ſkonade dem, att jag icke förderfwade eller platt förgjorde dem i öknene.

18. Och jag ſade till deras barn i öknene: I ſkolen icke lefwa efter edra fäders bud, och icke hålla deras rätter, och icke orena eder uppå deras afgudar.

19. Ty jag är HERren edar Gud;

efter min bud ſkolen I lefwa, och mina rätter ſkolen I hålla, och göra derefter; 5 Moſ. 4: 1.

20. Och mina Sabbather ſkolen I helga, att de ſkola wara ett tecken emellan mig och eder, på det I weta ſkolen att jag, HErren, är edar Gud.

21. Men barnen woro mig ock ohörſam, lefde icke efter min bud, höllo ock icke mina rätter, ſå att de gjorde derefter, genom hwilka menniſkan lefwer, den dem håller, och ohelgade mina Sabbather; då tänkte jag utgjuta mina grymhet öfwer dem, och låta alla mina wrede gå öfwer dem i öknene;

22. Men jag wände mina hand, och lät det tillbaka, för mitt Namns ſkull, att det icke ſkulle ohelgadt warda för Hedningomen, för hwilkom jag dem utfört hade.

23. Jag hof ock mina hand upp emot dem i öknene, att jag ſkulle förſtrö dem ibland Hedningarna, och förſkingra dem i landen;

24. Derföre, att de icke höllo min bud, och föraktade mina rätter, och ohelgade mina Sabbather, och ſågo efter deras fäders afgudar.

25. Derföre gaf jag dem den lära, ſom intet god är; och de rätter, uti hwilka de intet lif hafwa kunna; 2 Theß. 2: 10, 11.

26. Och förkaſtade dem med deras offer, då de uppbrände i eld all förſtföding; på det jag ſkulle bedröfwa dem, och de lära ſkulle, att jag är HErren. 2 Chr. 33: 6.

27. Derföre tala, du menniſkobarn, med Iſraels hus, och ſäg till dem: Detta ſäger HErren HErren: Edra fäder hafwa ännu mer förſmädat och trotſat mig.

28. Ty då jag hade låtit dem komma in uti landet, öfwer hwilket jag mina hand upphäfwit hade, att jag ſkulle det gifwa dem; hwar de någorſtäds ſågo en hög backa, eller tjockqwiſtadt trä, der offrade de ſitt offer, och båro dit ſina obehageliga gåfwor, och rökte der ſin ſöta rök, och utgöto der ſitt drickoffer. Eſ. 57: 6.

29. Men jag ſade till dem: Hwad ſkall dock den höjden, dit I gån? Och ſå kallades det en höjd, allt intill denna dag.

30. Derföre ſäg till Iſraels hus: Detta ſäger HErren HErren: I orenen eder uti edra fäders wäſende, och bedrifwen horeri med edor ſtyggelſe;

31. Och beſmitten eder på edra afgudar, hwilkom I offren edra gåfwor, och uppbrännen edra ſöner och döttrar i eld, allt intill denna dag; och jag ſkulle gifwa eder af Iſraels hus ſwar? Så ſant ſom jag lefwer, ſäger HErren HErren, jag ſkall intet ſwar gifwa eder.

32. Dertill, då I tänken: Wi wilje göra lika ſom Hedningarna, och ſåſom annor folk i landen, och tillbedja ſtockar och ſtenar, ſkall det fela eder.

33. Så ſant ſom jag lefwer, ſäger HErren HErren, jag ſkall råda öfwer eder med ſtarka hand och uträcktom arm, och med utgjuten grymhet;

34. Och ſkall föra eder ifrå folken, och förſamla eder utu de land, dit I förſtrödde ären, med ſtarka hand, med uträcktom arm, och med utgjuten grymhet;

35. Och ſkall låta eder komma uti folks öken, och der wara i rätta med eder, anſigte emot anſigte.

36. Lika ſom jag med edra fäder uti öknene wid Egypten i rätta war, rätt ſå ſkall jag wara i rätta med eder, ſäger HErren HErren.

37. **Jag ſkall låta komma eder under riſet, och twinga eder uti förbundſens bandom.**

38. **Och jag ſkall utſäja de affälliga, och de ſom emot mig öfwerträda,** ibland eder; ja, jag ſkall föra dem utu det land, der I nu bon, och intet låta dem komma in uti Iſraels land, att I lära ſkolen, att jag är HErren.

39. Derföre, I af Iſraels hus, detta ſäger HErren HErren: Efter I ju intet wiljen höra mig, ſå görer ſom eder täckes, och hwar edra tjene ſinom afgud; men mitt helga Namn låter härefter oſkämdt wara, med edor offer och afgudar.

40. Ty detta ſäger HErren HErren: På mino heligo berge, på de

höga bergena Iſrael, der ſkall hela Iſraels hus, och alle de ſom i landet äro, tjena mig; der ſkola de wara mig tacknämlige, och der ſkall jag äſka uppå edor häfoffer och edars offers förſtling, med allt det I mig helgen.

41. I ſkolen warda mig tacknämlige med ſötom rök, när jag låter eder komma ifrå folken, och warder eder förſamlande utu landen, dit I förſtrödde ären, och jag ſkall warda helgad i eder för Hedningomen.

42. Och I ſkolen förnimma, att jag är HERren, när jag hafwer låtit eder komma in uti Iſraels land, uti det land, om hwilket jag upphof mina hand, att jag det edra fäder gifwa ſkulle.

43. Der ſkolen I tänka uppå edart wäſende, och uppå all edar handel, der I utinnan orenade ären, och ſkolen hafwa ett mißhag till all edor ondſko, ſom I bedrifwit hafwen;

44. Och ſkolen förnimma, att jag är HERren, när jag gör med eder för mitt Namns ſkull, och icke efter edart onda wäſende och ſkadeliga handel, du Iſraels hus, ſäger HERren HERren.

45. Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

46. Du menniſkobarn, ſtäll ditt anſigte emot Theman, och tala ſöderut, och prophetera emot den ſkogen i den markene ſöderut.

47. Och ſäg till den ſkogen ſöderut: Hör HERrans ord. Detta ſäger HERren HERren: Si, jag ſkall upptända i dig en eld, han ſkall förtära både färſkt trä och torr, ſå att man icke ſkall kunna utſläcka hans låga; utan allt det ſom ifrå ſunnan norråt ſtår, det ſkall uppbrändt warda. Luc. 23: 31.

48. Och allt kött ſkall ſe att jag, HERren, det upptändt hafwer, och ingen det utſläcka kan.

49. Och jag ſade: Ack HERre, HERre! de ſäga om mig: Denne talar icke annat än förtäckt ord.

21. Capitlet.

Swärdet ſäjadt. Kronan fallen.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, ſtäll ditt anſigte emot Jeruſalem, och tala emot helgedomen, och prophetera emot Iſraels land;

3. Och ſäg till Iſraels land: Detta ſäger HERren: Si, jag will till dig, jag ſkall draga mitt ſwärd utu ſkidone, och ſkall dräpa i dig både rättfärdiga och orättfärdiga.

4. Efter jag nu i dig både rättfärdiga och orättfärdiga dräpa will, ſå ſkall mitt ſwärd fara utu ſkidone öfwer allt kött, ifrå ſunnan intill norr.

5. Och allt kött ſkall förnimma, att jag, HERren, hafwer dragit mitt ſwärd utu ſkidone, och det ſkall icke igen inſtunget warda.

6. Och du menniſkobarn ſkall ſucka, intilldeß att länderna wärka uppå dig; ja, bitterliga ſkall du ſucka, ſå att de ſe det.

7. Och när de då ſäga till dig: Hwi ſuckar du? ſå ſkall du ſäga: För det ryktets ſkull, ſom kommer, för hwilko all hjerta förſkräckas, och alla händer falla neder, allt mod faller, och all knä flyta ſåſom watten; ſi, det kommer, och det ſkall ſke, ſäger HERren HERren.

8. Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

9. Du menniſkobarn, prophetera, och ſäg: Detta ſäger HERren: Swärdet, ja, ſwärdet är ſkärpt och uppſäjadt;

10. Det är ſkärpt, att det ſlagta ſkall; det är ſäjadt, att det blänka ſkall. O huru glade wilje wi wara, om han än gjorde all trä till ris öfwer de onda barn;

11. **Men han hafwer utſått ett ſwärd till att ſäja, att man det taga ſkall; det är ſkärpt och ſäjadt, att man det uti dråparens händer gifwa ſkall.**

12. Ropa och jämra dig, du menniſkobarn; ty det går öfwer mitt folk, och öfwer alla de der rådande äro i Iſrael, hwilke till ſwärdet, ſamt med mino folke, förſamlade äro; derföre ſlå uppå dina länder. Jer. 31: 19.

13. **Ty han hafwer ofta näpſt dem; hwad hafwer det hulpit? De onda barnas ris will intet hjelpa,** ſäger HERren HERren.

14. Och du menniſkobarn, prophetera, och ſlå dina händer tillſamman; ty ſwärdet ſkall komma twefaldt, ja trefaldt; ett mordſwärd, en ſtor ſlagtnings ſwärd, ſå att det drabba ſkall i kamrarna, dit de fly. Heſ. 6: 11. 2 Kon. 25: 4, ꝛc.

15. Jag ſkall låta klinga ſwärdet, ſå att hjertan ſkola förſkräckas, och månge falla ſkola i alla deras portar; ack! huru blänker det, och hugger åſtad till ſlagtning; Jer. 52: 30.

16. Och ſäga: Hugg, både på högra ſidone och den wenſtra, hwad ſom förekommer.

17. Så will jag då med mina händer wara glad deröfwer, och låta mina wrede gå; jag, HErren, hafwer det ſagt.

18. Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade:

19. Du menniſkobarn, gör twå wägar, på hwilka komma ſkall Konungens ſwärd af Babel; men de ſkola både gå ifrån ett land; och ſätt ett tecken främſt på wägen åt ſtadenom, att det dit wiſa ſkall. Heſ. 4: 1.

20. Och gör wägen, ſå att ſwärdet må komma till Rabbath, Ammons barnas, och i Juda, till den faſta ſtaden Jeruſalem.

21. Ty Konungen i Babel ſkall ſätta ſig i wägaſkälet, främſt på båda wägarna, att han ſkall låta ſpå för ſig, ſkjuta med pilar om lott, fråga ſina afgudar, och ſkåda lefrar.

22. Och ſpådomen ſkall wiſa på högra ſidona inåt Jeruſalem, att han ſkall låta föra dit bockar, och ſtöta der hål uppå, och öfwerfalla honom med ſtort rop och mord, och att han ſkall låta föra bockar inför portarna, och göra der en wall, och bygga der bålwerk.

23. Men den ſpådomen ſkall honom tycka falſk wara, han ſwärje ſå högt ſom han will; men han ſkall tänka uppå mißgerningarna, att han ſkall winna honom.

24. Derföre ſäger HErren HErren alltſå: Derföre att uppå eder tänkt warder för edra mißgerningars ſkull, och eder ohörighet är uppenbar, att man ſer edra ſynder, i allt det I hafwen för händer; ja, derföre, att uppå eder tänkt warder, ſkolen I med wåld fångne warda.

25. Och du ogudaktige och fördömde Förſte i Iſrael, hwilkens dag komma ſkall, när mißgerningen till ända kommen är;

26. Detta ſäger HErren HErren: Lägg bort hatten, och tag af kronona; ty der ſkall hwarken hatt eller krona blifwa; utan den ſig upphöjt hafwer, han ſkall förnedrad warda, och den ſig förnedrat hafwer, han ſkall upphöjd warda.

27. Jag ſkall göra den kronona till intet, till intet, till intet; tilldeß han kommer, ſom henne hafwa ſkall; honom will jag gifwa henne.

28. Och du menniſkobarn, prophetera, och ſäg: Detta ſäger HErren HErren om Ammons barn, och om deras förſmädande, och ſäg: Swärdet, ſwärdet är utdraget, att det ſlagta ſkall; det är uppſäjadt, att det dräpa ſkall, och ſkall blänka; Heſ. 25: 2.

29. Derföre, att du lät ſäga dig falſka ſyner och lögnſpådom, på det du ock ſkall öfwergifwen warda ibland de ogudaktiga ſlagna, hwilkom dagen kom, då mißgerningen till ända kommen war.

30. Och om det än uti ſkidona igen inſtunget worde, ſå will jag dock döma dig, på det rum der du ſkapad äſt, och i det land der du född äſt;

31. Och will utgjuta mina wrede öfwer dig; jag ſkall uppblåſa mine grymhets eld, och öfwerantwarda dig ſådana menniſkom i händer, ſom bränna och förderfwa kunna. Heſ. 22: 21.

32. Du måſte warda eldenom till ſpis, och ditt blod måſte i landena utgjutet warda, och man ſkall icke mer tänka uppå dig; ty jag, HErren, hafwer det talat.

22. Capitlet.

Juda ſyndaliſta, ſtraff.

Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, will du icke ſtraffa den mordiſka ſtaden, och hålla honom före all hans ſtyggelſe? Heſ. 24: 6, 9. 20: 4. 23: 36.

3. Säg: Så ſäger HErren HErren: O du ſtad, ſom utgjuter dinas blod, på det din tid ſkall komma, och du, ſom afgudar gör när dig, på det du ſkall orena dig. 2 Kon. 21: 16.

4. Du förbryter dig på det blod, ſom du utgjuter, och orenar dig uppå de afgudar, ſom du gör, dermed du låter dina dagar nalkas, och beſtäller att din år komma måſte; derföre ſkall jag göra dig till ſpott ibland Hedningarna, och till hån i all land. 5 Moſ. 28: 37.

5. Både när och fjerran ſkola de beſpotta dig, ſå att du måſte hafwa ett ſkändeligit rykte, och ſtor jämmer lida.

6. Si, Förſtarna i Iſrael hwar och en är mägtig när dig, till att utgjuta blod.

7. Fader och moder förakta de; främlinganom göra de wåld och orätt; enkor och faderlös barn förtrycka de.

8. Du föraktar min helgedom, och ohelgar mina Sabbather.

9. Förrädare äro uti dig, på det de ſkola utgjuta blod; de äta på bergomen, och handla wrångwisliga i dig. Heſ. 18: 6.

10. De blotta fädernas blygd, och nödga qwinnorna i deras krankhet; 3 Moſ. 18: 19. 20: 18.

11. Och bedrifwa ſtyggelig ting, hwar och en med ſin ſkyldmans huſtru; de ſkämma ſina egna ſöners huſtrur öfwerdådeliga; de göra ſina egna ſyſtrar, ſina fäders döttrar, ſkam. Jer. 5: 8.

12. De taga gåfwor, till att utgjuta blod; de ockra och winna på hwarannan, och bruka girighet emot ſin näſta, och öfwerfalla hwarannan, och förgäta mig, ſäger HErren HErren.

13. Si, jag ſlår mina händer tillſamman öfwer din girighet, ſom du bedrifwer, och öfwer det blod, ſom i dig utgjutet är. Heſ. 21: 14.

14. Men menar du, att ditt hjerta kan det lida, eller dina händer det fördraga, på den tid när jag det med dig görandes warder? Jag, HErren, hafwer det ſagt, och will ockſå görat;

15. Och ſkall förſtrö dig ibland Hedningarna, och bortdrifwa dig i landena; och ſkall göra en ända på dina ſlemhet;

16. Så att du ſkall ibland Hedningarna aktad warda, ſåſom en förbannad, och förnimma att jag är HErren.

17. Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade:

18. Du menniſkobarn, Iſraels hus är wordet mig till ſlagg; all deras koppar, tenn, jern och bly, är i ugnenom wordet till ſlagg. Eſ. 1: 22. Jer. 6: 28.

19. Derföre ſäger HErren HErren alltſå: Efter I nu alle ären ſlagg wordne, ſi, ſå ſkall jag ſamka eder tillhopa i Jeruſalem.

20. Lika ſom man tillhopaſamkar ſilfwer, koppar, jern, bly och tenn, in uti en ugn, att man må uppblåſa der en eld under, och ſmälta det; alltſå will jag ock, i mine wrede och grymhet, ſammanſamka, inlägga och ſmälta eder.

21. Ja, jag ſkall ſammanſamka eder, och uppblåſa mine wredes eld under eder, att I deruti förſmälta ſkolen.

22. Lika ſom ſilfret ſmälter i ugnenom, ſå ſkolen I ock derinne ſmälta, och förnimma att jag, HErren, hafwer utgjutit mina grymhet öfwer eder.

23. Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade:

24. Du menniſkobarn, ſäg till dem: Du äſt ett land, ſom intet ſtår till renſande, ſåſom ett, der intet regn uppå kommer på wredenes tid.

25. **De Propheter, ſom derinne äro, hafwa ſig tillhopagaddat, att de ſkola uppfräta ſjälar, lika ſom ett rytande lejon, då det röfwar;** de rifwa till ſig gods och penningar, och göra der många enkor inne. Matth. 23: 14.

26. **Deß Preſter drifwa orätt under lagſens namn,** och ohelga min helgedom; de hålla ingen åtſkilnad emellan heligt och oheligt, och akta intet hwad rent eller orent är, och ſtöta intet om mina Sabbather, och jag warder ohelgad ibland dem. Mich. 3: 9, 11. Zeph. 3: 4. 3 Moſ. 10: 10.

27. **Deß Förſtar derinne äro lika ſom glupande ulfwar, till att utgjuta**

utgjuta blod, och förgöra ſjälar för ſina girighets ſkull.

28. Och deß Propheter beſtryka dem med obrukad kalk, predika fåfängelighet, och prophetera dem lögn, och ſäga: Detta ſäger HERren HERren; ändock att HERren hafwer det intet ſagt. Heſ. 13: 10.

29. **Folket i landena brukar wåld, och röfwa fritt, och öfwerfalla de fattiga och elända,** och göra främlingomen öfwerwåld och orätt.

30. **Jag ſökte ibland dem, om någor wille förtaga och ſtilla wredena för mig, att jag icke ſkulle förderfwa landet; men jag fann ingen.** Pſ. 106: 23. Heſ. 13: 5.

31. Derföre utgöt jag mina wrede öfwer dem, och med mine grymhets eld gjorde jag en ända med dem, och gaf dem deras förtjenſt uppå deras hufwud, ſäger HERren HERren.

23. Capitlet.

Iſrael och Juda twå ſkökor.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, det woro twå qwinnor, ene moders döttrar.

3. Deßa bedrefwo horeri uti Egypten, allt ifrå ſin ungdom; der läto de handtera ſin bröſt, och i ungdomenom krama ſina ſpenar.

4. Den äldre het Ahala, och hennes ſyſter Ahaliba; och jag tog dem till ägta, och de födde mig ſöner och döttrar; och Ahala het Samarien, och Ahaliba Jeruſalem.

5. Ahala bedref horeri, då jag hade tagit henne, och war brinnande till ſina bolar, nämliga till de Aſſyrier, ſom till henne kommo;

6. Till herrar och Förſtar, ſom med ſilke beklädde woro, och till alla unga luſtiga karlar, till reſenärar (och wagnar);

7. Och bolade med alla dägeliga karlar i Aſſyrien, och orenade ſig med allom deras afgudom, ehwar hon till någon upptänd wardt.

8. Dertill öfwergaf hon icke ſitt horeri med dem uti Egypten, hwilke när henne legat hade ifrå hennes ungdom, och hennes bröſt i hennes ungdom kramat, och ſtort horeri med henne bedrifwit hade.

9. Då öfwergaf jag henne uti hennes bolars, Aſſurs barnas, hand, till hwilka hon i luſt brinnandes war. 2 Kon. 17: 3.

10. De upptäckte hennes ſkam, och togo hennes ſöner och döttrar bort; men henne dråpo de med ſwärd; och ryktet kom ut, att denna qwinnan ſtraffad war.

11. Då nu hennes ſyſter Ahaliba det ſåg, brann hon i luſta mycket wärre än den andra, och bedref horeri mer än hennes ſyſter; Heſ. 16: 51.

12. Och war upptänd till Aſſurs barn, till herrar och Förſtar, ſom till henne wälklädde kommo, till reſenärar (och wagnar), och till alla unga luſtiga karlar. Heſ. 16: 28.

13. Då ſåg jag, att de båda hade i lika måtto orenat ſig.

14. Dock deßa bedref ſitt horeri mer; ty då hon ſåg målade män på wäggene i röd färgo, de Chaldeers beläte,

15. Begjordade om deras länder, och ſpetſota, brokota hattar på deras hufwud, och alle anſeende woro ſåſom wäldige män, efter den drägt, ſom Babels och de Chaldeers barn i deras land hade;

16. Brann hon i luſta till dem, ſå ſnart hon dem warſe wardt, och ſände bådſkap till dem in uti Chaldeen.

17. Då nu Babels barn till henne kommo, till att ſofwa när henne, wardt hon genom dem orenad uti ſitt horeri, och wardt ſå orenad, att hon leddes wid dem.

18. Och då hennes horeri och ſkam ſå allſtinges uppenbar war, leddes jag ock wid henne, lika ſom jag wid hennes ſyſter war ledſe worden.

19. Men hon bedref ſitt horeri, ju mer och mer, och tänkte uppå ſins ungdoms tid, då hon ſitt horeri bedref uti Egypti land;

20. Och brann i luſta till ſina bolar, hwilkas luſte war lika ſom åſnars och häſtars.

21. Och du bedref dina otukt, lika ſom i dinom ungdom, då de uti

Egypten handterade din bröſt, och dina ſpenar kramade wordo.

22. Derföre, o Ahaliba, detta ſäger HERren HERren: Si, dina bolar, hwilka du leddes wid, ſkall jag uppwäcka emot dig, och ſkall låta dem komma allt omkring dig; Heſ. 16: 37.

23. Nämliga Babels barn, och alla Chaldeer, med höfwitsmän, Förſtar och herrar, och alla Aſſyrier med dem, dägeliga unga män, alla Förſtar och herrar, riddare och ädlingar, och allahanda reſenärer.

24. Och de ſkola komma öfwer dig med reſigtyg, och med en ſtor hop folk, och ſkola belägga dig med ſpetſar, ſköldar och hjelmar, allt omkring; dem will jag befalla rätten, att de ſkola döma öfwer dig, efter ſin rätt.

25. Jag ſkall låta mitt nit gå öfwer dig, ſå att de ſkola handla obarmherteliga med dig; de ſkola ſkära dig näſa och öron af, och hwad qwart blifwer, det ſkall falla genom ſwärd; de ſkola taga dina ſöner och döttrar bort, och uppbränna det qwart är i eld.

26. De ſkola draga dig din kläder utaf, och borttaga din prydning.

27. Alltſå ſkall jag göra en ända uppå dine otukt, och ditt horeri med Egypti land, att du icke mer ſkall upphäfwa din ögon efter dem, och icke mer tänka uppå Egypten.

28. Ty ſå ſäger HERren HERren: Si, jag ſkall öfwerantwarda dig dem i händer, hwilkas fiende du äſt, och på hwilka du hafwer ſläckt din luſta.

29. De ſkola hafwa ſig med dig ſåſom fiender, och taga bort allt det du hafwer ſammandragit, och låta dig nakota och blotta, att din ſkam ſkall upptäckt warda, ſamt med dine otukt och horeri.

30. Detta ſkall dig ſke för ditt horeris ſkull, ſom du med Hedningomen bedrifwit hafwer, och orenat dig på deras afgudom.

31. Du hafwer gångit på dine ſyſters wäg; derföre gifwer jag dig ock hennes kalk uti dina hand.
Pſ. 75: 9. Eſ. 51: 17. Jer. 25: 15.

32. Detta ſäger HERren HERren: Du måſte dricka dine ſyſters kalk, ſå djup och ſå wid ſom han är; du ſkall warda till ſå ſtort ſpott och hån, att det ſkall wara olideligit.

33. Du måſte dig drucken dricka af den ſtarka drycken och jämren; ty dine ſyſters Samarie kalk är en jämmers och ſorgekalk.

34. Den ſamma måſte du ſlätt utdricka, och ſlå honom i ſtycker ſönder, och ſönderrifwa din bröſt; ty jag hafwer det ſagt, ſäger HERren HERren.

35. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: Derföre, att du hafwer förgätit mig, och kaſtat mig bakom din rygg, ſå bär ock nu dina otukt och ditt horeri.
1 Kon. 14: 9. Jer. 2: 32. 3: 21. 13: 25. 18: 15.

36. Och HERren ſade till mig: Du menniſkobarn, will du icke ſtraffa Ahala och Ahaliba, och hålla dem före deras ſtyggelſe;

37. Huru de hafwa bedrifwit horeri, och utgjutit blod, och bedrifwit horeri med afgudom? Dertill uppbrände de ſin barn, ſom de mig födt hade, dem till offer.

38. Derutöfwer hafwa de gjort mig detta: de orenade min helgedom på den tiden, och ohelgade mina Sabbather.

39. Ty då de ſlagtade afgudomen ſin barn, gingo de på ſamma dagen in uti min helgedom, till att ohelga honom; ſi, ſådant hafwa de begått uti mino huſe.

40. De hafwa ock ſändt båd efter män, ſom utu fjerran land komma ſkulle; och ſi, när de kommo, badade du dig, och färgade dig, och prydde dig med ſmide, dem till äro;

41. Och ſatt på ena ſköna ſäng, för hwilko ſtod ett bord tillredt; der rökte du uppå, och offrade min oljo deruppå. Ordſp. 7: 16, 17.

42. Der war ett ſtort glädjerop; och mannomen, ſom wida wägna ifrå mycket folk och af öknene komne woro, gåfwo de ſmide uppå deras armar, och ſköna kranſar på deras hufwud.

43. Men jag tänkte: Hon är wan med hor af ålder; hon kan intet återwända af boleri.

44. Ty man går till henne in, lika ſom man till ena ſköko ingår; rätt ſå går man till Ahala och Ahaliba, de otuktiga qwinnor, in.

45. Derföre ſkola de män, ſom rätten fullfölja, ſtraffa dem, lika ſom man horkonor och blodsutgjuterſkor ſtraffa ſkall; ty de äro horkonor, och deras händer äro fulla med blod.

46. Alltſå ſäger HERren HERren: För upp öfwer dem en ſtor hop, och gif dem till ſköfwels och rof;

47. Att de måga ſtena dem, och ſtinga dem igenom med ſin ſwärd, och dräpa deras ſöner och döttrar, och bränna deras hus upp med eld. Heſ. 16: 40.

48. Alltſå ſkall jag göra en ända på otuktena i landena, **ſå att alla qwinnor ſkola ſe derwid,** och icke göra efter ſlika otukt.

49. Och man ſkall lägga edra otukt uppå eder, och I ſkolen bära edra afgudars ſynder, på det I ſkolen förnimma, att jag är HERren HERren.

24. Capitlet.

Juda en widbränd gryta. Prophetens huſtru.

Och HERrans ord ſkedde till mig, i nionde årena, på tionde dagen i tionde månadenom, och ſade:

2. Du menniſkobarn, ſkrif denna dagen upp, ja, rätt denna dagen; ty Konungen i Babel hafwer rätt på denna dagen ruſtat ſig emot Jeruſalem. 2 Kon. 25: 1.

3. Och gif de ohörſammo folkena en liknelſe före, och ſäg till dem: Detta ſäger HERren HERren: Sätt till ena gryto, ſätt henne till, och gjut der watten in. Jer. 1: 13. Heſ. 11: 3.

4. Lägg ſtycken tillſammans deruti, de derin ſkola, och de bäſta ſtycken, låret och bogen; och fyll henne med bäſta märgſtycken.

5. Tag det bäſta af hjordenom, och gör en eld derunder, till att koka märgſtycken, och låt det flux ſjuda, och låt märgſtycken wäl kokas deruti.

6. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: O den mordiſka ſtaden, den en ſådana gryta är, i hwilko det wederbrända wederlåder, och will intet afgå; tag derut det ena ſtycket efter det andra, och du torf icke kaſta lott om, hwilket förſt ut ſkall. Heſ. 22: 2.

7. Ty hans blod är derinne, den han på ena bara häll, och icke på jordena utgjutit hafwer, der man dock hade kunnat betäckt det med jord.

8. Och jag hafwer ockſå fördenſkull ſamma blod låtit utgjuta uppå ena bara häll, att det icke ſkulle kunna förſkylas; på det grymheten ſkulle komma öfwer dem, och det måtte hämnadt warda. 3 Moſ. 17: 13. 5 Moſ. 12: 16, 24.

9. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: O du mordiſka ſtad, den jag till en ſtor eld göra will;
Nah. 3: 1. Hab. 2: 12.

10. Bär hit mycken wed; tänd upp elden, att köttet må ſudet warda, och bekrydda det wäl, att märgſtycken wederbrinna.

11. Sätt ock grytona tomma uppå elden, på det hon må warda het, och hennes koppar förbrinna, om hennes orenhet bortſmältas, och hennes wederbränna afgå kunde.

12. Men den wederbrännan, ehuru faſt det ock brinner, will likwäl intet afgå; ty det är allt för mycket wederbrändt, och måſte förſmälta i eldenom.

13. Din orenhet är ſå förhärd, att om jag än gerna wille renſa dig, ſå will du dock intet låta renſa dig ifrå dine orenhet; derföre kan du nu härefter intet mer ren warda igen, tilldeß min grymhet hafwer ſläckt ſig uppå dig. Heſ. 16: 42.

14. Jag, HERren hafwer det talat; det ſkall komma, jag ſkall görat, och intet förſummat; jag will intet ſkona, eller låta mig det ångra; utan de ſkola döma dig, efter ſom du lefwat och gjort hafwer, ſäger HERren HERren.

15. Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

16. Du menniſkobarn, ſi, jag ſkall, genom ena plågo, taga dig bort dins ögons luſt; men du ſkall intet beklaga dig, eller gråta, eller fälla några tårar.

17. Hemliga må du ſucka, men ingen dödsklagan föra; utan ſkall lägga din ſkrud uppå, och draga dina ſkor

uppå; du ſkall icke ſkyla din mun, och icke äta ſorgebröd.

2 Sam. 15: 30. 3 Moſ. 13: 45. Mich. 3. 7.

18. Och då jag om morgonen bittida med folkena talat hade, blef mig om aftonen min huſtru död; och jag gjorde i den andra morgonen ſåſom mig befaldt war.

19. Och folket ſade till mig: Will du icke kungöra oß, hwad det betyder, ſom du gör?

20. Och jag ſade till dem: HERren hafwer talat med mig, och ſagt:

21. Säg Iſraels huſe, att HERren HERren ſäger alltſå: Si, jag ſkall ohelga min helgedom, den edor högſta tröſt, edor ögons luſt, och edor hjertas önſkan är; och edra ſöner och döttrar, dem I öfwergifwa måſten, ſkola falla genom ſwärd.

22. Och I måſten göra, lika ſom jag gjort hafwer; edar mun måſten I intet ſkyla, och intet ſorgebröd äta;

23. Utan ſkolen ſätta edar ſkrud uppå edor hufwud, och draga edra ſkor uppå; I ſkolen intet beklaga eder, eller gråta; utan förſmäkta öfwer edra ſynder, och ſucka hwar med annan.

Jer. 16: 6. Heſ. 4: 17.

24. Och Heſekiel ſkall alltſå wara eder ett tecken, att I göra måſten lika ſom han gjort hafwer, när det ſå kommer; på det I förnimma ſkolen, att jag är HERren HERren. Heſ. 12: 6.

25. Och du menniſkobarn, på den tiden, då jag ifrå dem tager deras magt och tröſt, deras ögons luſt, och deras hjertas önſko, deras ſöner och döttrar;

26. Ja, på den ſamma tiden ſkall en, den der undſluppen är, komma till dig, och förkunna dig det.

27. På den tiden ſkall din mun, emot den ſom undſluppen är, upplåten warda, att du ſkall tala, och icke mer tiga; ty du måſte wara dem ett tecken, på det de ſkola förnimma att jag är HERren.

25. Capitlet.

Ammon. Moab. Edom. Philiſtea.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, ſtäll ditt anſigte emot Ammons barn, och prophetera emot dem; Jer. 49: 1.

3. Och ſäg till Ammons barn: Hörer HERrans HERrans ord: Så ſäger HERren: Derföre att I om min helgedom ſägen: Hej, det är ohelgadt, och om Iſraels land: Det är förödt, och om Juda hus: Det är i fängelſe bortfördt;

4. Derföre, ſi, jag ſkall öfwergifwa dig dem öſterländſka barnomen, att de ſkola bygga der ſina borger, och göra der ſina boning; de ſkola äta dina frukt, och dricka dina mjölk.

5. Och jag ſkall göra Rabbach till camelaſtall, och Ammons barn till fåraſtall; och I ſkolen förnimma att jag är HERren.

6. Ty ſå ſäger HERren HERren: Derföre att du klappade med dina händer, och ſtampade med dina fötter, och ſå hånliga gladde dig af allt hjerta öfwer Iſraels land;

7. Derföre, ſi, jag ſkall uträcka mina hand öfwer dig, och gifwa dig Hedningomen till ſpis, och utrota dig ifrå folken, och förgöra dig utur landen, och nederlägga dig, och du ſkall förnimma att jag är HERren.

8. Detta ſäger HERren HERren: Derföre, att Moab och Seir ſagt hafwa: Si, Juda hus är lika ſom andra Hedningar; Eſ. 15: 1. 16: 2. Jer. 48: 1.

9. Si, ſå ſkall jag öppna Moab ſidona i hans ſtäder, och i hans gränſom, deß koſteliga landſens, Beth-Jeſimoth, BaalMeon och Kiriathaim;

4 Moſ. 24: 17.

10. Dem öſterländſka barnomen, ſamt med Ammons barnom, och ſkall gifwa dem dem till arfs, ſå att man uppå Ammons barn intet mer tänka ſkall ibland Hedningarna.

11. Och ſkall jag låta gå rätten öfwer Moab, att de ſkola förnimma att jag är HERren.

12. Så ſäger HERren HERren: Derföre att Edom hafwer hämnat ſig öfwer Juda hus, och är med ſine hämnd brottslig worden; Jer. 49: 7.

13. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: Jag ſkall uträcka mina hand

öfwer Edom, och utrota der både folk och fä, och göra det öde, allt ifrå Theman intill Dedan, och fälla dem genom ſwärd.

14. Och ſkall åter hämnas öfwer Edom, genom mitt folk Iſrael, och de ſkola göra med Edom efter mina wrede och grymhet, att de ſkola förnimma mina hämnd, ſäger HERren HERren.

15. Detta ſäger HERren HERren: Derföre att de Philiſteer hafwa hämnats, och ſläckt ſitt gamla hat, efter all ſin wilja, med mins folks ſkada;

Jer. 47: 1. 2 Chr. 28: 18. Eſ. 14: 29.

16. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: Si, jag ſkall uträcka mina hand öfwer de Philiſteer, och förgöra de dråpare, och förſtöra dem, ſom igenlefwas wid hafshamnena;

17. Och göra en ſtor hämnd uppå dem, och näpſa dem med grymhet; att de förnimma ſkola att jag är HERren, när jag hafwer mina hämnd öfwer dem gå låtit.

26. Capitlet.

Tyri ſynd, ſtraff.

Och det begaf ſig i ellofte årena, på förſta dagen i (förſta) månadenom, ſkedde HERrans ord till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, derföre att Tyrus ſäger om Jeruſalem: Hej, de folks portar äro ſönderbrutne; hon måſte draga in till mig, jag måſte herberga den förſtörda;

3. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: Si, jag will till dig, du Tyrus, och ſkall låta många Hedningar utkomma öfwer dig, lika ſom hafwet upplyfter ſig med ſina böljor.

Eſ. 23: 1. Jer. 47: 4. Am. 1: 9.

4. De ſkola förderfwa murarna i Tyro, och afbryta hans torn; ja, jag ſkall ock bortſopa ſtoftet derut, och göra ena bara klippo af honom;

5. Och ett ſkär i hafwena, der man uppå utſträcker fiſkagarn; ty jag hafwer det talat, ſäger HERren HERren; och han ſkall warda Hedningomen till rof;

6. Och hans döttrar, ſom i markene ligga, ſkola genom ſwärd dräpna warda, och ſkola förnimma att jag är HERren.

7. Ty ſå ſäger HERren HERren: Si, jag ſkall låta komma öfwer Tyro NebucadNezar, Konungen i Babel, nordanefter, den en Konung är öfwer alla Konungar, med häſtar, wagnar, reſenärar, och med en ſtor hop folk.

Dan. 2: 37.

8. Han ſkall dräpa med ſwärd dina döttrar, ſom i markene ligga; men emot dig ſkall han bygga bålwerk, och göra en torfwall, och upphäfwa ſköldar emot dig.

9. Han ſkall med bockar omkullſtöta dina murar, och med ſin wapen nederrifwa din torn.

10. Stoftet af hans många häſtar ſkall betäcka dig; ſå ſkola ock dine murar bäfwa af dönen af hans häſtar, wagnar och reſenärar, när han indrager genom dina portar, ſåſom man plägar indraga uti den ſtad, ſom nederrifwen är.

11. Han ſkall med ſina häſtars fötter förtrampa alla dina gator; ditt folk ſkall han dräpa med ſwärd, och rifwa dina ſtarka ſtodar neder till jordena. Eſ. 5: 28. Jer. 47: 3.

12. De ſkola röfwa ditt gods bort, och ſköfla din handel; dina murar ſkola de afbryta, och rifwa din ſköna hus omkull, och ſkola kaſta dina ſtenar, trä och ſtoft, i wattnet.

13. Alltſå ſkall jag göra en ända uppå dins ſångs ljud, att man intet mer höra ſkall klanget af dina harpor. Eſ. 24: 8. Jer. 7: 34. 16: 9.

14. Och jag ſkall göra ena bara klippo af dig, och ett ſkär, der man fiſkagarn uppå utſträcker, ſå att du ſkall der öde ligga; ty jag är HERren, den detta talar, ſäger HERren HERren.

15. Detta ſäger HERren HERren emot Tyrus: Hwad gäller, att öarna ſkola bäfwa, när du ſå grufweliga förfaller, och dine ſargade ſucka, hwilke uti dig ſkola dräpne warda.

16. Alle Förſtar wid hafwet ſkola ſtiga ned af deras ſäte, och lägga ſina kjortlar ifrå ſig, och draga af ſig ſin ſtickada kläder, och ſkola gå i

ſorgekläder, och ſitta på jordene, och ſkola förſkräckas och häpne warda öfwer ditt haſtiga fall.

17. De ſkola beklaga ſig öfwer dig, och ſäga om dig: Ack! huru äſt du ſå platt öde worden, du namnkunnige ſtad, du ſom wid hafwet lågſt, och ſå mägtig waſt i hafwena, ſamt med dina inbyggare, att hela landet måſte frukta för dig.

18. Ack! huru gifwa ſig öarna öfwer ditt fall, ja, öarna i hafwena förſkräcka ſig för dine ofärd.

19. Så ſäger HErren HErren: Jag ſkall göra dig till en öde ſtad, lika ſom andra ſtäder, der ingen uti bor, och låta komma en ſtor flod öfwer dig, att ſtor watten ſkola öfwertäcka dig.

20. Och jag ſkall ſtörta dig neder till dem ſom fara uti kulona, till de döda, och ſkall ſtörta dig neder under jordena, och göra dig lika ſom ett ewigt öde, med dem ſom uti kulona fara; på det att ingen ſkall bo uti dig, och du icke mer ſå pråla ſkall ibland de lefwande.

21. Ty haſteliga ſkall jag göra en ända med dig, att du icke mer ſkall wara till; ſå att, när man frågar efter dig, ſkall då ingen mer kunna finna dig, till ewig tid, ſäger HErren HErren. Heſ. 28: 19.

27. Capitlet.

Tyri högmod, handel, öde.

Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, gör klagogråt öfwer Tyrus; Eſ. 23: 1. Am. 1: 9.

3. Och ſäg till Tyrus, ſom ligger wid hafwet, och handlar med många öars folk: Detta ſäger HErren HErren: O Tyrus, du hafwer ſagt: Jag är den aldraſkönaſte.

4. Dina gränſor äro midt i hafwena, och dina byggningsmän hafwa tillpyntat dig ſom aldraſkönaſt. Heſ. 28: 2.

5. Allt ditt brädewerk hafwa de gjort af furoträ af Senir, och låtit föra cedreträ ifrå Libanon, och gjort din maſtträ derutaf;

6. Och dina åror af eketrä ifrå Baſan, och dina bänkar af elphenben, och ſtolar af Chittims öar.

7. Ditt ſegel war af ſtickadt ſilke, utaf Egypten, och ditt märke ſtickadt deruti, och ditt täckelſe af gult ſilke och purpur, ifrå de öar Eliſa.

8. De af Zidon och Arvad woro dine båtsmän, och du hade ſkickeliga män i Tyro till ſkeppare.

9. De äldſte och kloke af Gebal måſte bygga din ſkepp; all ſkepp i hafwena och ſkeppfolk fann man när dig, de hade ſin handel när dig. 1 Kon. 5: 18. Pſ. 83: 8.

10. De utaf Perſien, Lydien och Libyen, woro ditt krigsfolk, hwilke ſina ſköldar och hjelmar uti dig upphängde, och dermed beprydde dig.

11. De af Arvad woro i dinom här, allt omkring på dina murar, och wäktare på din torn; de hängde alleſtäds ſina ſköldar på murarna allt omkring, och gjorde dig ſå dägeligan.

12. Du hade din handel på hafwena, och lät komma allahanda waror, ſilfwer, jern, tenn och bly, in uppå din marknad.

13. Javan, Thubal och Meſech handlade med dig, och förde trälar och koppar in uppå din marknad. 1 Moſ. 10: 2.

14. De af Thogarma förde dig häſtar, och wagnar, och mular, in på din marknad. 1 Moſ. 10: 3.

15. De af Dedan woro dine köpmän, och du handlade alleſtäds på öomen; de ſålde dig elphenben och hebenträ.

16. De Syrer hemtade ifrå dig ditt arbete, ſom du gjorde, och förde rubin, purpur, tapeter, ſilke och flogel, och chriſtall, in på din marknad.

17. Juda och Iſraels land handlade ock med dig, och förde dig till din marknad hwete af Minnith, och balſam, och hannog, och oljo, och maſtix. Dom. 11: 33.

18. Hemtade ock Damaſcus ditt arbete ifrå dig, och allahanda waro, för ſtarkt win och koſteliga ull.

19. Dan och Javan, och Meuſſal

förde ock på din marknad jernwerk, caſia och calmus, att du dermed handla ſkulle.

20. Dedan handlade med dig med täcken, der man uppå ſitter.

21. Arabien, och alle Förſtar af Kedar, handlade med dig, med får, wädrar och bockar.

1 Moſ. 25: 13. Pſ. 120: 5.

22. De köpmän af Seba och Raema handlade med dig, och förde till din marknad allahanda koſteligit ſpeceri, och ädla ſtenar, och guld.

23. Haran, och Canne, och Eden, ſamt med de köpmän af Seba, Aſſur och Chilmad, woro ock dine köpmän.

24. Alle handlade de med dig, med koſteligit kläde, med ſilkes och ſtickade mantlar, hwilka de uti koſteliga cedrekiſtor och wäl förwarad till din marknad förde.

25. Men ſkeppen utaf hafwet woro de ypperſta i dinom marknad; alltſå äſt du mycket rik och härlig worden midt i hafwena;

26. Och dine ſkeppmän förde till dig på ſtort watten. Men ett öſtanwäder ſkall ſönderbråka dig midt uppå hafwena; Heſ. 17: 10.

27. Så att dina waror, köpmän, handlare, ſkaffare, ſkeppare och ſkeppbyggare, och dine handterare, och alle dine örligsmän, och allt folket i dig, ſkola förgås midt uppå hafwena, på den tiden du nederlägges; Upp. 18: 9.

28. Så att ock hamnerna warda bäfwande, för dina ſkeppares rops ſkull. Upp. 18: 11.

29. Och alle de ſom med årom ro, ſamt med båtsmän, och ſtyromän, ſkola ſtiga utu ſkeppen upp på landet;

30. Och högt ropa öfwer dig, bitterliga klaga, och kaſta ſtoft uppå ſitt hufwud, och beſöla ſig i aſko.

31. De ſkola raka ſig håret af öfwer dig, och draga ſäcker uppå ſig, och af hjertat bitterliga gråta öfwer dig och ſörja. Jer. 48: 37.

32. Och ſkola deras barn begråta dig: Ack! ho är någon tid ſå ſtilla worden på hafwena, ſom du Tyrus?

33. Då du dref din handel på hafwena, gjorde du mång land rik; ja, med dina många waror, och dinom köpenſkap, gjorde du Konungarna på jordena rika.

34. Men nu äſt du af hafwena ſtört uti det rätta djupa wattnet, ſå att din handel och allt ditt folk i dig förgånget är.

35. Alle de, ſom på öarna bo, förſkräckas öfwer dig, och deras Konungar grufwa ſig, och ſe ömkeliga ut.

36. De köpmän i landena hwißla till dig, att du ſå haſtigt förgången äſt, och kan intet mer uppkomma.

28. Capitlet.

Tyri Konung. Sidons böld. Iſraels löfte.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, ſäg Förſtanom i Tyrus: Detta ſäger HERren HERren: Derföre att ditt hjerta upphäfwer ſig, och ſäger: Jag är Gud; jag ſitter på enom ſtol, ſåſom en Gud midt uppå hafwena; ändock du äſt en menniſka, och icke Gud, likwäl förhäfwer ſig ditt hjerta, lika ſom du wore Gud.

Heſ. 27: 4. Eſ. 31: 3. Ap. G. 12: 22. Dan. 5: 20.

3. Si, du håller dig klokare än Daniel, ſå att dig ſkall intet fördoldt wara; Dan. 1: 17, 20.

4. Och hafwer, genom dina klokhet och förſtånd, kommit ſådana magt åſtad, och förſamlat rikedomar af guld och ſilfwer;

5. Och hafwer, genom dina ſtora wishet och handtering, till ſå ſtora magt kommit; deraf äſt du ſå ſtolt worden, att du ſå mägtig äſt.

6. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: Efter ditt hjerta förhäfwer ſig, lika ſom du wore Gud;

7. Derföre, ſi, jag ſkall ſända främmande öfwer dig, nämliga Hedningarnas tyranner; de ſkola utdraga ſin ſwärd öfwer dina ſköna wishet, och göra dina ſtora äro till ſkam.

Heſ. 26: 7.

8. De ſkola ſtörta dig neder i kulona, ſå att du ſkall dö midt i hafwena, lika ſom de ſlagne.

9. Hwad gäller, om du då för dina dråpare ſäga ſkall: Jag är Gud; än=

dock du ingen Gud äſt, utan en menniſka, och äſt uti dina dråpares hand.

10. Du ſkall dö, lika ſom de oomſkorne, af de främmandes hand; ty jag hafwer det ſagt, ſäger HERren HERren.

11. Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

12. Du menniſkobarn, gör en klagogråt öfwer Konungen i Tyrus, och ſäg till honom: Detta ſäger HERren HERren: Du äſt det aldrahärligaſta af ett ſkönt werk, full med wishet, och öfwermåtton dägelig.

13. Du äſt en Guds luſtgård, och beprydd med allahanda ädla ſtenar, nämliga med ſarder, topatser, diamanter, turkos, onichin, jaſpis, ſaphir, rubin, ſmaragder och guld, och hafwer af begynnelſen, ſedan du Konung wardt, prålat med pipo och trummo.

14. Du äſt lika ſom en Cherub, den ſig wida uträcker och täcker; och jag hafwer ſatt dig uppå Guds heliga berg, att du ibland carbunkler wandra ſkulle;

15. Och waſt ganſka dägelig af begynnelſen, tilldeß din ondſka funnen är.

16. Ty du äſt inwärtes full med ondſko worden, af dine ſtora handtering, och hafwer ſyndat; derföre ſkall jag ohelga dig ifrå Guds berg, och ſkall bortkaſta dig, du uträckte Cherub, ifrå de carbunkler.

17. Och efter ditt hjerta förhäfwer ſig, att du ſå dägelig äſt, och du hafwer låtit dina klokhet bedraga dig i ditt prål; derföre ſkall jag ſtörta dig till jordena, och göra ett widunder af dig för Konungarna.

18. Ty du hafwer förderfwat din helgedom, med dine ſtora ondſko och orättom handel; derföre ſkall jag låta en eld utgå af dig, den dig förtära ſkall, och will göra dig till aſko på jordene, ſå att hela werlden ſkall ſe deruppå.

19. Alle de ſom känna dig ibland Hedningarna, ſkola grufwa ſig öfwer dig, att du ſå haſtigt förgången äſt, och aldrig mer uppkomma kan.
Heſ. 26: 16.

20. Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

21. Du menniſkobarn, ſtäll ditt anſigte emot Zidon, och prophetera emot honom; Eſ. 23: 2, 4.

22. Och ſäg: Detta ſäger HERren HERren: Si, jag will till dig, Zidon, och ſkall winna pris uppå dig; att man förnimma ſkall att jag är HERren, när jag låter gå rätten öfwer honom, och uppå honom bewiſer att jag är helig.

23. Och jag ſkall ſända ibland honom peſtilentie, och blodsutgjutelſe uppå hans gator, och de ſkola dödsſåre falla derinne genom ſwärd, det öfwer dem gå ſkall allt omkring; och de ſkola förnimma, att jag är HERren.

24. Och ſkall ſedan allt omkring Iſraels hus, der deras fiender äro, intet törne blifwa, ſom dem ſtinga, eller tiſtel, ſom dem ondt göra ſkola; på det de förnimma ſkola, att jag är HERren HERren.

25. Detta ſäger HERren HERren: När jag Iſraels hus förſamlandes warder ifrå folken, dit de förſtrödde äro, ſå ſkall jag uppå dem bewiſa för Hedningomen, att jag är helig; och de ſkola bo uti ſitt land, det jag minom tjenare Jacob gifwit hafwer;

26. Och ſkola bo ſäkre derinne, och bygga hus, och plantera wingårdar; ja, ſäkre ſkola de bo, när jag låter gå rätten öfwer alla deras fiendar allt omkring; och de ſkola förnimma att jag, HERren, är deras Gud.

29. Capitlet.

Egypti liſt, ſtraff, löfte.

Uti tionde årena, på tolfte dagen i tionde månadenom, ſkedde HERrans ord till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, ſtäll ditt anſigte emot Pharao, Konungen i Egypten, och prophetera emot honom, och emot hela Egypti land.
Eſ. 19: 1. Jer. 44: 30. 46: 2, 13.

3. Predika, och ſäg: Detta ſäger HERren HERren: Si, jag will till dig, Pharao, du Konung i Egypten, du ſtore drake, ſom i wattnena ligger, och ſäger: Strömmen är min,

och jag hafwer gjort mig honom.
Eſ. 51: 6. Heſ. 32: 2.

4. Men jag ſkall lägga dig ett bett i munnen, och hänga fiſkarna i dina floder wid din fjäll, och ſkall draga dig utu dinom ſtröm, ſamt med alla fiſkar i dina floder, ſom wid din fjäll hänga.

5. Jag ſkall kaſta dig med fiſkarna bort utu din watten, in uti öknena; du ſkall falla uppå markene, och intet igen upphemtad eller förſamlad warda, utan blifwa djuromen på markene, och foglomen under himmelen, till ett as.

6. Och alle de, ſom bo uti Egypten, ſkola förnimma att jag är HERren, derföre att de Iſraels huſe en rörſtaf woro; 2 Kon. 18: 21. Eſ. 36: 6.

7. Hwilken, då de honom fattade, ſöndergick, och ſtack dem genom ſidona; när de ſtödde ſig wid honom, gick han ſönder, och ſtack dem i ländena.

8. Derföre ſäger HERren HERren altſå: Si, jag will låta ſwärdet komma öfwer dig, och utrota i dig både folk och fä.

9. Och Egypti land ſkall warda tomt och öde; och de ſkola förnimma, att jag är HERren; derföre att han ſäger: Strömmen är min, och jag hafwer gjort honom.

10. Derföre, ſi, jag will till dig, och till dina ſtrömmar, och ſkall göra Egypti land tomt och öde, ifrå det tornet i Sevene, allt intill Ethiopiens gränſor; Heſ. 30: 6.

11. Att deruti hwarken fä eller folk gå eller bo ſkola, i fyratio år långt.

12. Ty jag will göra Egypti land öde, ſåſom deß öde gränſor, och låta deß ſtäder öde ligga, ſåſom andra öde ſtäder, i fyratio år långt; och ſkall förſtrö de Egyptier ibland Hedningarna, och förjaga dem bort i landen.

13. Dock detta ſäger HERren HERren: När de fyratio år ute äro, ſå ſkall jag åter ſamka de Egyptier tillhopa ifrå folken, dit de förſtrödde warda;

14. Och ſkall omwända Egypti fängelſe, och låta dem komma uti Pathros land igen, det deras fädernesland är, och ſkola wara der ett fögo rike.
1 Moſ. 10: 14. Eſ. 11: 11.

15. Ty det ſkall wara litet emot annor rike, och intet mer rådandes wara öfwer Hedningarna; och jag ſkall förminſka dem, ſå att de intet råda ſkola öfwer Hedningarna;

16. Att Iſraels hus icke ſkall mer förlåta ſig uppå dem, och ſynda dermed att de hålla ſig intill dem, och ſkola förnimma, att jag är HERren HERren.

17. Och det begaf ſig uti ſjunde och tjugonde årena, på förſta dagenom i förſta månadenom, ſkedde HERrans ord till mig, och ſade:

18. Du menniſkobarn, NebucadNezar, Konungen i Babel, hafwer fört ſin här med ſtor mödo inför Tyrus, ſå att all hufwud woro ſkallot, och alle axlar förſletne; och hans arbete är dock ännu honom eller hans här för Tyrus intet lönt wordet.

19. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: Si, jag ſkall gifwa NebucadNezar, Konungen af Babel, Egypti land, att han ſkall taga bort allt deß gods, och ſkall ſkinna och beröfwa det, på det han må gifwa ſinom här ſold;

20. Men Egypti land will jag gifwa honom för ſitt arbete, ſom han derpå gjort hafwer; ty de hafwa tjent mig, ſäger HERren HERren.

21. På den tiden ſkall jag låta wäxa Iſraels hus horn, och ſkall upplåta din mun ibland dem, att de ſkola förnimma att jag är HERren.

30. Capitlet.

Emot Egypten och Pharao.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, prophetera, och ſäg: Detta ſäger HERren HERren: Jämrer eder, och ſäger: Ack! we den dagen.

3. Ty dagen är hardt när; ja, HERrans dag är hardt när, en mörk dag; tiden är för handene, att Hedningarna komma ſkola;
Joel 2: 1, ꝛc. Zeph. 1: 14, ꝛc.

4. Och ſwärdet ſkall komma öfwer Egypten, och Ethiopien måſte förſkräc-

kas, när de ſlagne uti Egypten falla, och deß folk bortfördt, och deß grundwal upprifwen warder. Eſ. 20: 3.

5. Ethiopien, och Libyen, och Lydien, med allahanda folk, och Chub, och de ſom utaf förbundſens land äro, ſkola med dem falla genom ſwärd.

6. Detta ſäger HERren: Egypti förſwarare måſte falla, och deß magts högfärd måſte förgås; ifrå tornet i Sevene ſkola de falla genom ſwärd, ſäger HERren HERren; Heſ. 29: 10.

7. Och ſkola öde warda, ſåſom deras öde gränſor, och deras ſtäder öde ligga ibland andra öde ſtäder; Heſ. 29: 12.

8. Att de ſkola förnimma, att jag är HERren, då jag gör en eld uti Egypten, ſå att alle de, ſom dem hjelpa, ſkola förderfwade warda.

9. På den tiden ſkola bådſkap draga ut ifrå mig till ſkepps, till att förſkräcka Ethiopien, det nu ſå ſäkert är, och en förſkräckelſe ſkall wara ibland dem, lika ſom det gick med Egypten, då deß tid kom; ty ſi, det kommer wißerliga.

10. Detta ſäger HERren HERren: Jag ſkall förminſka den myckenhet uti Egypten, genom NebucadNezar, Konungen i Babel.

11. Ty han och hans folk med honom, ſamt med Hedningarnas tyranner, äro dertill kallade, att de ſkola förderfwa landet, och ſkola utdraga ſin ſwärd emot Egypten, ſå att landet ſkall alleſtäds med ſlagna fullt ligga. Heſ. 28: 7.

12. Och jag ſkall uttorka ſtrömmarna, och ſälja landet uti arga menniſkors händer, och ſkall föröda landet, och hwad deruti är, genom främmande; jag HERren, hafwer talat det. Eſ. 19: 5.

13. Detta ſäger HERren HERren: Jag ſkall förgöra de beläte i Noph, och göra en ända uppå afgudarna, och Egypten ſkall ingen Förſta mer hafwa, och ſkall ſända en förſkräckelſe uti Egypti land.

14. Jag ſkall göra Pathros öde, och upptända en eld i Zoan, och låta rätten gå öfwer No;

15. Och ſkall utgjuta min grymhet öfwer Sin, det Egypti faſthet är, och ſkall utrota den myckenhet i No.

16. Jag ſkall upptända en eld uti Egypten, och Sin ſkall ſke ångeſt och nöd, och No ſkall nederrifwet warda, och Noph dagliga bedröfwas.

17. De unge män i Aven och PhiBeſeth ſkola falla genom ſwärd, och qwinnorna fångna bortförda warda.

18. Thahpanhes ſkall hafwa en mörkan dag, då jag Egypti ok ſlåendes warder, ſå att hans magts högfärd ſkall derinne en ända hafwa; han ſkall med en ſky öfwertäckt warda, och hans döttrar ſkola fångna bortförda warda. Eſ. 30: 4.

19. Och jag ſkall låta rätten gå öfwer Egypten, att de ſkola förnimma att jag är HERren.

20. Och det begaf ſig i ellofte årena, på ſjunde dagen i förſta månadenom, ſkedde HERrans ord till mig, och ſade:

21. Du menniſkobarn, jag ſkall ſönderbryta Pharaos arm, Konungens i Egypten; och ſi, han ſkall intet förbunden warda, att han helas må; eller med bandom tillbunden warda, att han må ſtark blifwa, och ett ſwärd fatta kunna.

22. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: Si, jag will till Pharao, Konungen i Egypten, och ſkall bryta hans armar ſönder, både den ſtarka och den ſwaga, att ſwärdet ſkall falla honom utu hans hand;

23. Och ſkall förſtrö de Egyptier ibland Hedningarna, och förjaga dem i landen.

24. Men Konungens armar af Babel will jag ſtärka, och gifwa honom mitt ſwärd i hans hand; och ſkall bryta Pharaos armar ſönder, ſå att han för honom ſtånka ſkall, lika ſom en den till döds ſår är.

25. Ja, jag will ſtärka Konungens armar af Babel, på det Pharaos armar ſkola ſönderbråkade warda; att de ſkola weta att jag är HERren, när jag gifwer Konungenom af Babel ſwärdet i handena, att han det öfwer Egypti land utdraga ſkall;

26. Och jag förſtrör de Egyptier ibland Hedningarna, och förjagar dem i landen, att de ſkola förnimma att jag är HERren.

31. Capitlet.

Aſſurs trä och Egyptens.

Och det begaf ſig i ellofte årena, på förſta dagen i tredje månadenom, ſkedde HERrans ord till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, ſäg till Pharao, Konungen i Egypten, och till allt hans folk: Huru ſtor menar du då att du äſt?

3. Si, Aſſur war lika ſom ett cedreträ på Libanon, med ſköna grenar, och tjockt af löf, och ganſka högt, ſå att deß ſkate ſtod högt upp ibland ſtora tjocka qwiſtar. Heſ. 17 : 3, 22. Dan. 4 : 11.

4. Det hade watten nog, att det högt wardt, och många källor, att det ſtarkt wardt; deß ſtrömmar gingo allt omkring deß rot, och deß bäcker till all trä i ſkogenom.

5. Derföre är det högre wordet än all trä på markene, och fick många grenar och långa qwiſtar; ty det hade watten nog till att utbreda ſig.

6. Alle himmelens foglar bodde uppå deß qwiſtar, och all wilddjur hade ungar under deß grenar, och under deß ſkugga bodde mång och ſtor folk. Dan. 4 : 9, ꝛc.

7. Det hade ſköna, ſtora och långa grenar; ty deß rot hade mycket watten.

8. Och intet cedreträ war deßo likt i Guds luſtgård; furoträn woro deß grenom intet liknande, och mandelträn woro intet emot deß qwiſtar; ja, det war ſå dägeligit, att det öfwergick all trä i Guds luſtgård.

9. Jag hafwer gjort det ſå ſkönt, att det fick ſå många qwiſtar, att all luſtig trä i Guds luſtgård båro afund derwid.

10. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: Efter han ſå hög worden är, att hans ſkate ſtod ibland ſtora, höga, tjocka qwiſtar, och hans hjerta upphof ſig, att han ſå hög war;

11. Derföre hafwer jag gifwit honom dem mägtigaſta ibland Hedningarna i händer; han ſkall wara till werka med honom, och fördrifwan, **ſåſom han med ſitt ogudaktiga wäſende förtjent hafwer;**

12. Att främmande ſkola utrota honom, nämliga Hedningarnas tyranner, och förſkingra honom, att hans qwiſtar ſkola ligga på all berg, och i alla dalar, och hans qwiſtar ſönderbrutne wid alla bäcker i landena, ſå att all folk på jordene måſte bortdraga undan hans ſkugga, och öfwergifwa honom. Heſ. 28 : 7. 30 : 11.

13. Och alle himmelens foglar ſåte på hans kullfallna bål, och all wilddjur lade ſig på hans afhuggna qwiſtar;

14. **På det härefter intet trä wid watten ſkall förhäfwa ſig af ſine höjd,** att deß ſkate ibland ſtora, tjocka qwiſtar ſtår, och att intet trä wid watten ſkall förhäfwa ſig öfwer de andra; ty de måſte alle under jordena, och dödenom öfwergifne warda, lika ſom andra menniſkor, de der uti kulona fara.

15. Detta ſäger HERren HERren: På den tiden, då han nederfor till helwetes, då gjorde jag en klagogråt, att djupet öfwertäckte honom, och hans ſtrömmar måſte ſtilla ſtå, och de ſtora wattnen intet löpa kunde; och gjorde det ſå, att Libanon ſörjde öfwer honom, och all trä i markene förtorkades öfwer honom.

16. Jag förſkräckte Hedningarna, då de hörde honom falla, då jag nederſtörte honom till helwetes, med dem ſom uti kulona fara; och all luſtig trä under jordene unte honom det wäl, de ädleſta och bäſta på Libanon, och all de ſom wid watten ſtåndit hade. Eſ. 14 . 9. Heſ. 32 : 31.

17. Ty de måſte ock med honom neder åt helwetet, till de ſlagna med ſwärd, efter de under hans arms ſkugga ibland Hedningarna bott hade.

18. Huru ſtor menar du då att du äſt, med ditt prål och härlighet, ibland de luſtiga trän? Ty du måſte med de luſtiga trän fara neder under jordena, och ligga ibland de oomſkorna, hwilke med ſwärd ſlagne äro; alltſå ſkall det gå dig, Pharao, med allo dino folke, ſäger HERren HERren. Heſ. 28 : 10. 32 : 19.

32. Capitlet.

Babels ſwärd öfwer Egypten.

Och det begaf ſig i tolfte årena, på förſta dagen i tolfte månadenom, ſkedde HERrans ord till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, gör en klagogråt öfwer Pharao, Konungen i Egypten, och ſäg till honom: Du äſt lika ſom ett lejon ibland Hedningarna, och ſåſom en hafsorm, och ſpringer uti dina ſtrömmar, och upprörer wattnet med dina fötter, och gör deß ſtrömmar orena. Heſ. 29: 3.

3. Detta ſäger HErren HErren: Jag ſkall utkaſta mitt nät öfwer dig med en ſtor hop folk, hwilke dig ſkola jaga in uti min garn. Heſ. 12: 13. 17: 20.

4. Och jag ſkall draga dig i land, och kaſta dig uppå markena, att alle himmelens foglar ſkola ſitta på dig, och all djur på jordene af dig mätt warda. Heſ. 29: 5.

5. Och jag ſkall kaſta ditt as uppå bergen, och med dine höjd uppfylla dalar.

6. Landet, der du uti ſimmar, det ſkall jag med ditt blod rödt göra, allt intill bergen, ſå att bäckerna ſkola af dig fulle warda.

7. Och när det nu med dig allt ute är, ſå ſkall jag betäcka himmelen, och förmörkra hans ſtjernor, och öfwerdraga ſolena med moln, och månen ſkall icke ſkina. Eſ. 13: 10.
Joel 2: 10, 31. 3: 15. Matth. 24: 29. Luc. 21: 25.

8. All ljus på himmelen ſkall jag låta ſörja öfwer dig, och will göra ett mörker i ditt land, ſäger HErren HErren.

9. Dertill ſkall jag göra dig mångom till ett förſkräckeligit exempel, då jag låter Hedningarna förnimma dina plågo, och mång land, ſom du intet känner.

10. Mång folk ſkola grufwa ſig öfwer dig, och deras Konungar förſkräckas, när jag låter mitt ſwärd blänka emot dem, och ſkola med haſt förfäras, att hjertat må gifwa ſig i dem öfwer ditt fall.

11. Ty ſå ſäger HErren HErren: Konungens ſwärd af Babel ſkall dräpa dig.

12. Och jag ſkall fälla ditt folk genom hjeltars ſwärd, och genom allahanda Hedningars tyranner; de ſkola förhärja all Egypti härlighet, och nederlägga all deß folk. Heſ. 28: 7.

13. Och jag ſkall förgöra all deß djur wid de ſtora wattnen, att ingens menniſkos fot, och ingens djurs klöf ſkall dem oren göra. Heſ. 29: 11.

14. Si, då will jag göra deras watten klar, att deras ſtrömmar ſkola flyta ſåſom olja, ſäger HErren HErren;

15. När jag hafwer förlagt Egypti land, och allt, det i landena är, öde gjort, och ſlagit alla de ſom deruti bo, att de ſkola weta att jag är HErren.

16. Det ſkall wara en jämmer, den man wäl begråta må; ja, många Hedningarnas döttrar ſkola ſådana gråt begå öfwer Egypten, och allt deß folk ſkall man begråta, ſäger HErren HErren.

17. Och i tolfte årena, på femtonde dagen i ſamma månadenom, ſkedde HErrans ord till mig, och ſade:

18. Du menniſkobarn, begråt folket uti Egypten, och ſtört det, ſamt med de ſtarka Hedningars döttrar, neder under jordena, till dem ſom uti kulona fara.

19. Hwar är nu ditt prål? Stig neder, och lägg dig när de oomſkorna. Heſ. 28: 10.

20. De ſkola falla ibland de ſlagna med ſwärd; ſwärdet är allaredo fattadt, och utdraget öfwer allt deß folk.

21. Derom ſkola tala i helwete de ſtarke hjeltar, med deras hjelpare, hwilke alle der nederfarne äro, och ligga der ibland de oomſkorna och ſlagna med ſwärd. Eſ. 14: 9, 10.

22. Der ligger Aſſur med allt ſitt folk, allt omkring begrafwen, hwilke alle ſlagne och genom ſwärd fallne äro.

23. Deras grafwer äro djupt i kulone, och hans folk ligger alleſtäds omkring begrafwet, hwilke alle ſlagne och genom ſwärd fallne äro, der hela werlden fruktade ſig före.

24. Der ligger ock Elam, med allom ſinom hop omkring begrafwen, hwilke alle ſlagne och genom ſwärd fallne, och dit nederfarne äro, ſåſom de oomſkorne, under jordena; der ock hela werlden för fruktade, och måſte bära ſina ſkam med dem ſom uti kulona fara.

25. Man hafwer lagt dem ibland de ſlagna, ſamt med allom deras hop,

och de ligga omkring begrafne, och äro alle ſåſom de oomſkorne och ſlagne med ſwärd, för hwilkom ock hela werlden ſig frukta måſte; och måſte bära ſina ſkam med dem ſom i kulona fara, och blifwa ibland de ſlagna.

26. Der ligger Meſech och Thubal, med all ſin hop omkring begrafwen, hwilke alle oomſkorne och med ſwärd ſlagne äro, för hwilkom ock ſig hela werlden frukta måſte; Heſ. 27:13.

27. Och alle andre hjeltar, ſom ibland de oomſkorne fallne och med deras krigswärjor till helwetes farne äro, och hafwa måſt lägga ſin ſwärd under ſin hufwud, **och deras mißgerning öfwer deras ben kommen är,** hwilke dock förfärlige hjeltar woro i hela werldene; alltſå måſte de ligga.

28. Så ſkall du ock wißerliga ibland de oomſkorna ſönderkroßad warda, och ligga ibland dem ſom med ſwärd ſlagne äro.

29. Der ligger Edom, med ſina Konungar och alla ſina Förſtar, ibland de ſlagna med ſwärd, och ibland de oomſkorna, med andra ſom i kulona fara, hwilke dock mägtige warit hafwa.

30. Ja, alle Förſtar nordanefter måſte ock dit, och alle Zidonier ſom med de ſlagna nederfarne äro, och deras förſkräckeliga magt är till ſkam worden, och de måſte ligga ibland de oomſkorna, och dem ſom med ſwärd ſlagne äro, och bära ſina ſkam, ſamt med dem ſom uti kulona fara.

31. Deßa ſkall Pharao få ſe, och hugna ſig med allo ſino folke, ſom under honom med ſwärd ſlagne äro, och med ſinom hela här, ſäger HErren HErren. Heſ. 31:16.

32. Ty hela werlden ſkall dock en gång frukta ſig för mig, att Pharao och all hans hop, ibland de oomſkorna och med ſwärd ſlagna, ligga ſkall, ſäger HErren HErren.

33. Capitlet.

Lärares och åhörares pligt.

Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, predika emot ditt folk, och ſäg till dem: Om jag läte komma ſwärdet öfwer landet, och folket i landena toge en man ibland ſig, och gjorde honom till ſin wäktare; Heſ. 3:17.

3. Och han ſåge ſwärdet komma öfwer landet, och blåſte uti trummeten, och förwarade folket;

4. Hwilken ſom nu trummetens ljud hörde, och wille icke taga ſig wara, och ſwärdet komme och toge honom bort, hans blod ware öfwer hans hufwud.

5. Ty han hörde trummetens ljud, och tog ſig likwäl intet till wara; derföre ware hans blod öfwer honom; men den ſom tager ſig wara, han undſätter ſitt lif.

6. Men om wäktaren ſåge ſwärdet komma, och han icke blåſte i trummeten, och icke förwarade ſitt folk, och ſwärdet komme och toge några bort, de ſamme wordo wäl för ſina ſynders ſkull borttagne; men deras blod ſkall jag kräfwa utu wäktarens hand.

7. Och nu, du menniſkobarn, jag hafwer ſatt dig till en wäktare öfwer Iſraels hus; när du hörer något utaf minom mun, att du dem på mina wägnar förwara ſkall.

8. När jag nu ſäger till den ogudaktiga: Du ogudaktige måſte döden dö; och du ſäger honom det icke, att den ogudaktige må taga ſig till wara för ſitt wäſende; ſå ſkall wäl den ogudaktige dö för ſitt ogudaktiga wäſendes ſkull, men hans blod will jag kräfwa utu dine hand.

9. Men förwarar du den ogudaktiga för hans wäſende, att han må wända ſig derifrå, och han icke will wända ſig ifrå ſitt wäſende; ſå ſkall han för ſina ſynders ſkull dö, och du hafwer frälſt dina ſjäl.

10. Derföre, du menniſkobarn, ſäg Iſraels huſe: Så hafwen I ſagt: Wår ondſka och wåra ſynder ligga på oß, att wi derunder förgås; huru kunne wi då lefwa?

11. Så ſäg nu till dem: Så ſant **ſom jag lefwer, ſäger HErren HErren, jag hafwer ingen luſt till dens ogudaktigas död, utan att den ogudaktige** omwänder ſig ifrå ſitt

wäſende och lefwer; ſå omwänder eder dock nu ifrån edart onda wäſende; hwi wiljen J dö, J af Iſraels hus? Heſ. 18: 23, 32.

12. Och du menniſkobarn, ſäg till ditt folk: När en rättfärdig gör något ondt, ſå ſkall det intet hjelpa honom, att han from warit hafwer; och när en ogudaktig from warder, ſå ſkall det intet ſkada honom, att han ogudaktig warit hafwer; ſå kan ock den rättfärdige icke lefwa, om han ſyndar. Heſ. 3: 20. 18: 24.

13. Ty då jag ſäger till den rättfärdiga, han ſkall lefwa, och han förlåter ſig på ſina rättfärdighet, och gör något ondt, ſå ſkall all hans fromhet intet anſedd warda, utan han ſkall dö i ſine ondſko, den han gör.

14. Men om jag ſäger till den ogudaktiga, att han ſkall dö, och han omwänder ſig ifrå ſina ſynder, och gör det ſom rätt och godt är;

15. Så att den ogudaktige pant igengifwer, och betalar hwad han röfwat hafwer, och wandrar efter lifſens ord, ſå att han intet ondt gör, ſå ſkall han lefwa, och icke dö.
2 Moſ. 22: 26. 5 Moſ. 24: 13. Heſ. 18: 7.

16. Och alla hans ſynder, ſom han gjort hafwer, ſkola förlåtna warda; ty han gör nu det ſom rätt och godt är, derföre ſkall han lefwa.

17. Så ſäger ännu ditt folk: HERren dömer icke rätt; ändock de orätt hafwa. Heſ. 18: 25, 29.

18. Ty om den rättfärdige wänder ſig ifrå ſine rättfärdighet, och gör något ondt, ſå dör han ju med ſkäl derföre.

19. Och om den ogudaktige omwänder ſig ifrå ſitt ogudaktiga wäſende, och gör det rätt och godt är, ſå ſkall han ju med ſkäl lefwa.

20. Likwäl ſägen J: HERren dömer icke rätt; ändock jag dömer eder af Iſraels hus, hwar och en efter hans wäſende.

21. Och det begaf ſig i tolfte årena af wårt fängelſe, på femte dagen i tionde månadenom, kom till mig en, ſom undſluppen war ifrå Jeruſalem, och ſade: Staden är ſlagen. 2 Kon. 25 cap.

22. Och HERrans hand war öfwer mig om aftonen, förr än den undſluppne kom, och upplät mig min mun, tilldeß han om morgonen till mig kom; och upplät ſå min mun, att jag intet mer tiga kunde. Heſ. 1: 3. 24: 26, 27.

23. Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

24. Du menniſkobarn, de inbyggare i deßo öde, i Iſraels land, ſäga alltſå: Abraham war icke utan en man, och ärfde detta land; men wi ärom månge, ſå ärfwe wi landet rätteligare.

25. Derföre ſäg till dem; Detta ſäger HERren HERren: J hafwen ätit blod, och upplyft edor ögon till afgudar, och utgjutit blod; och J menen, att J wiljen beſitta landet?

26. Ja, J hållen faſt på att mörda, och gören ſtyggelſe, och den ene ſkämmer den andras huſtru; och menen, att J wiljen beſitta landet? Heſ. 18: 6.

27. Så ſäg till dem: Detta ſäger HERren HERren: Så ſant ſom jag lefwer, alle de ſom i öknene bo, de ſkola falla genom ſwärd, och hwad på markene är, det will jag gifwa djuromen till att uppäta, och de ſom i fäſte och i kulom äro, de ſkola dö af peſtilentie;

28. Ty jag will platt föröda landet, och göra en ända uppå deß högmod och magt, att Iſraels berg ſå öde ſkola warda, att ingen ſkall der framgå.

29. Och de ſkola förnimma, att jag är HERren, när jag hafwer platt förödt landet, för all deras ſtyggelſes ſkull, ſom de göra.

30. Och du menniſkobarn, ditt folk talar emot dig här och der på gatomen, och för portarna, och den ene ſäger till den andra: Käre, kommer och låter oß höra, hwad dock HERrans ord är, ſom han ſäger.

31. **Och de ſkola komma till dig uti förſamlingene, och ſitta för dig ſåſom mitt folk, och ſkola höra din ord; men intet göra derefter, utan ſkola hwißla åt dig, och likwäl lefwa framgent efter ſina girighet.**
Eſ. 42: 20. 53: 1.

32. Och ſi, du måſte wara deras wiſa, den de gerna ſjunga och ſpela

ſkola; alltſå ſkola de höra din ord, och intet göra derefter. Eſ. 28: 10.

33. Men när det kommer, ſom komma ſkall, ſi, ſå ſkola de förnimma, att en Prophet ibland dem warit hafwer.

34. Capitlet.

En rätt herdes ämbete.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, prophetera emot Iſraels herdar; prophetera, och ſäg till dem: Detta ſäger HERren HERren: We Iſraels herdom, hwilke föda ſig ſjelfwa; ſkulle icke herdarna föda hjorden? Jer. 23: 1.

3. Men I åten det feta, och klädden eder med ullene, och ſlagtaden det gödda; men fåren willen I intet föda. Zach. 11: 16.

4. De ſwaga ſtärkten I intet, och de ſjuka heladen I intet, det ſåra förbunden I intet, det förwillda hemtaden I icke igen, och det borttappada uppſökten I icke; utan ſträngeliga och hårdeliga hafwen I rådit öfwer dem.

5. Och min får äro förſkingrade, lika ſom de der ingen herdan hafwa, och äro allom wilddjurom till ſpis wordne, och platt förſkingrade; Eſ. 53: 6. Matth. 9: 36.

6. Och gå wille här och der på bergen, och på allom högom backom, och äro förſtrödd öfwer hela landet; och ingen är ſom efter dem frågar, eller något ſköter om dem.

7. Derföre hörer, I herdar, HERrans ord.

8. Så ſant ſom jag lefwer, ſäger HERren HERren: Efter I låten min får till rofs, och min hjord allom wilddjurom till ſpis warda, medan de ingen herdan hafwa, och mine herdar intet fråga efter min hjord, utan äro ſådana herdar, ſom föda ſig ſjelfwa, men min får wilja de intet föda;

9. Derföre, I herdar, hörer HERrans ord.

10. Detta ſäger HERren HERren: Si, jag will till de herdar, och ſkall kräfwa min hjord utu deras händer, och ſkall göra en ända med dem, att de ſkola intet mer herdar wara, och ſkola intet mer föda ſig ſjelfwa; jag ſkall frälſa min får utu deras mun, att de intet mer ſkola uppäta dem.

11. Ty ſå ſäger HERren HERren: Si, jag ſkall ſjelf taga min hjord till mig, och beſöka dem.

12. Lika ſom en herde beſöker ſin får, då de ifrå ſinom hjord förwillde äro; alltſå ſkall jag beſöka min får, och ſkall förloßa dem ifrån all rum, dit de hafwa förſtrödde warit, på den tiden då mulet och mörkt war. Luc. 15. 4.

13. Jag ſkall utföra dem ifrån all folk, och förſamla dem utur all land, och ſkall föra dem uti deras land, och ſkall föda dem på Iſraels bergom, och i allom dalom, och på alla luſtiga platſer i landena.

14. Jag ſkall låta dem komma på de bäſta betena, och deras hyddor ſkola ſtå på de höga berg i Iſrael; der ſkola de ligga uti roliga hyddor, och hafwa feta bet på Iſraels bergom. Pſ. 23: 1, 2.

15. Jag will ſjelf föda min får, och ſkall låta dem lägra ſig, ſäger HERren HERren.

16. Jag ſkall uppſöka det borttappada, och igenhemta det förwillda, och förbinda det ſargada, och ſtärka det ſwaga; och hwad fett och ſtarkt är, ſkall jag bewara; och ſkall ſköta dem ſåſom de betorfwat.

17. Men till eder, min hjord, ſäger HERren HERren alltſå: Si, jag will döma emellan får och får, och emellan wädrar och bockar. Matth. 25: 32.

18. Är det icke nog, att I ſå goda bet hafwen, och ſå öfwerflödeliga, att I förtrampen det med fötterna; och ſå ſköna källor, till att dricka ſå öfwerflödeliga, att I träden deruti med fötterna, och gören dem orena;

19. Så att min får äta måſte det I förtrampat hafwen, och dricka det I med edra fötter orent gjort hafwen?

20. Derföre, ſå ſäger HERren HERren till dem: Si jag ſkall döma emellan de feta och magra fåren;

21. Derföre att I ſpringen till med fötterna, och ſtöten de ſwaga ifrån

eder med edrom hornom, tilldeß I förſkingren dem all bort ifrån eder;

22. Och ſkall hjelpa minom hjord, att de intet mer ſkola till rof warda, och ſkall döma emellan får och får.

23. **Och jag ſkall uppwäcka dem en enig Herda, den dem föda ſkall, nämliga min tjenare David; han ſkall föda dem, och ſkall wara deras herde.** Eſ. 40: 11. Jer. 30: 9. Heſ. 37: 24. Oſ. 3: 5. Joh. 10: 11. Ebr. 13: 20. 1 Petr. 2: 25.

24. **Och jag, HERren, ſkall wara deras Gud; men min tjenare David ſkall wara Förſten ibland dem,** det ſäger jag, HERren.

25. Och jag will göra ett fridsförbund med dem, och borttaga all ond djur utu landena, att de ſkola ſäkre bo i öknene, och i ſkogomen ſofwa.

26. Jag ſkall wälſigna dem och alla mina högar allt omkring, och låta regna uppå dem i rättom tid; det ſkall wara ett nådeligit regn; Pſ. 68: 10. Eſ. 44: 3.

27. Så att trän på markene ſkola bära ſina frukt, och jorden gifwa ſin wäxt, och de ſkola bo ſäkre i landena, och ſkola förnimma att jag är HERren, när jag hafwer ſönderbrutit deras ok, och hulpit dem ifrå deras hand, ſom de tjena måſte.

28. Och de ſkola icke mer warda Hedningomen till rof, och ingen djur på jordene ſkola mer uppäta dem; utan ſkola bo ſäkre utan all fruktan. Jer. 30: 10. 46: 27.

29. **Och jag ſkall uppwäcka dem ena berömda planto,** att de icke mer ſkola lida hunger i landena, och ingen förſmädelſe mer lida ibland Hedningarna; Eſ. 11: 1. Jer. 23: 5.

30. Och ſkola weta att jag, HERren deras Gud, när dem är, och att de af Iſraels hus äro mitt folk, ſäger HERren HERren.

31. Ja, I menniſkor ſkolen wara min foſterfår, och jag will wara edar Gud, ſäger HERren HERren.

35. Capitlet.

Edoms trots och öde.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, ſtäll ditt anſigte emot Seirs berg, och prophetera deremot; Jer. 49: 7. Heſ. 25: 8. Am. 1: 11.

3. Och ſäg till det: Detta ſäger HERren HERren: Si, jag will till dig, du Seirs berg, och utſträcka mina hand emot dig, och göra dig ſlätt öde.

4. Jag ſkall förlägga dina ſtäder, att du ſkall warda till ett öde, och förnimma att jag är HERren;

5. Derföre, att I ju alltid ären Iſraels barnas fiender, och jagen dem uti ſwärd, då dem mißgår, och deras ſynder ſtraffade warda. Pſ. 137: 7. Heſ. 25: 12. 21: 29.

6. Derföre, ſå ſant ſom jag lefwer, ſäger HERren HERren, will jag ock göra dig blödande, och ſkall det blödandet icke undſlippa; efter du hafwer luſt till blod, ſkall du blödandet icke undſlippa.

7. Och jag ſkall göra Seirs berg tomt och öde, ſå att ingen ſkall deruppå wandra eller gå;

8. Och ſkall göra deß berg och alla högar, dalar och alla bäcker, fulla med döda, ſom med ſwärd ſkola ſlagne warda.

9. Ja, till ett ewigt öde will jag göra dig, att ingen uti dina ſtäder bo ſkall, och I ſkolen förnimma, att jag är HERren.

10. Och derföre att du ſäger: Deßa båda folken, med deras land, måſte warda min, och wi wilje taga dem in, **bodde än HERren deruti;** Pſ. 83: 13.

11. Derföre, ſå ſant ſom jag lefwer, ſäger HERren HERren, ſkall jag göra med dig efter dine wrede och hat, lika ſom du med dem gjort hafwer af blott hat, och ſkall warda känd när dem, när jag dig ſtraffat hafwer.

12. Och du ſkall förnimma, att jag HERren all din förſmädelſe hört hafwer, ſom du emot Iſraels berg talat hafwer, och ſagt: Huj, de äro förödde, och oß gifne till att förderfwa;

13. Och hafwen berömt eder emot mig, och talat högmodeliga emot mig; det hafwer jag hört.

14. Så ſäger nu HERren HERren: Efter du hafwer alleſtäds fröjdat dig i ditt land, ſå ſkall jag göra dig till ett öde. 15. Och

15. Och lika ſom du hafwer fröjdat dig, och ment att du ſkulle intaga Iſraels hus, derföre, att det öde war, rätt ſå will jag göra med dig, att Seirs berg måſte öde warda, ſamt med hela Edom; och de ſkola förnimma, att jag är HErren.

36. Capitlet.

Juda lekamliga och andeliga upprättelſe.

Och du menniſkobarn, prophetera Iſraels bergom, och ſäg: Hörer HErrans ord, I Iſraels berg. Heſ. 6: 3.

2. Detta ſäger HErren HErren: Derföre att fienden ſäger om eder: Hej, de faſta bergen äro nu wår; Heſ. 25: 3. 26: 2.

3. Derföre prophetera, och ſäg: Detta ſäger HErren HErren: Efter man alleſtäds föröder och förlägger eder, och I ären dem igenblefna Hedningomen till lott, hwilke alleſtäds beſpotta eder;

4. Derföre hörer, I Iſraels berg, HErrans HErrans ord: Så ſäger HErren HErren både till berg och högar, till bäcker och dalar, till det förlagda öde, och deß öfwergifna ſtäder, ſom dem igenlefda Hedningomen allt omkring till rof och ſpott wordne äro;

5. Ja, ſå ſäger HErren HErren: Jag hafwer i mitt brinnande nit talat emot de qwarblefna Hedningarna, och emot hela Edom, ſom mitt land intagit hafwa med ſtor berömmelſe och högmod, till att förhärja och förlägga det.

6. Derföre prophetera om Iſraels land, och ſäg till berg och högar, till bäcker och dalar: Detta ſäger HErren HErren: Si, jag hafwer talat i mitt nit och grymhet, efter I ſådana förſmädelſe af Hedningomen lida måſten;

7. Derföre ſäger HErren HErren alltſå: Jag upphäfwer mina hand, att edra grannar, Hedningarna allt omkring ſkola åter bära ſina ſkam;

8. Men I, Iſraels berg, ſkolen grönſkas igen, och bära edra frukt mino folke Iſrael, och det ſkall ſke ſnarliga.

9. Ty ſi, jag will wända mig till eder igen, och ſe till eder, på det I ſkolen brukade och ſådde warda.

10. Och jag will göra, att I månge warden, ja, hela Iſraels hus och ſtäderna ſkola åter beſatte, och öden byggd warda;

11. Ja, jag ſkall gifwa eder folk och fä nog, att I ſkolen föröka eder, och wäxa till; och jag ſkall ſätta eder derin igen, der I tillförene bodden, och ſkall göra eder mer till godo, än någon tid tillförene, och I ſkolen förnimma, att jag är HErren.

12. Jag ſkall låta komma folk till eder, hwilke mitt folk Iſrael wara ſkola; de ſkola beſitta dig, och du ſkall wara deras arfwedel, och ſkall icke mer arfwingalös warda.

13. Detta ſäger HErren HErren: Efter man detta ſäger om eder: Du hafwer många menniſkor uppätit, och hafwer gjort ditt folk arfwingalöſt;

14. Derföre ſkall du nu intet mer uppäta menniſkor, eller göra ditt folk arfwingalöſt, ſäger HErren HErren.

15. Och Hedningarna ſkola icke mer beſpotta dig, eller förſmäda dig ibland folk, och du ſkall intet mer förtappa ditt folk, ſäger HErren HErren.

16. Och HErrans ord ſkedde ytterligare till mig:

17. Du menniſkobarn, då Iſraels hus i ſitt land bodde, och orenade det med ſitt wäſende och gerningom, ſå att deras wäſende war för mig, ſåſom ene qwinnos orenhet uti hennes krankhet; Eſ. 61: 6.

18. Då utgöt jag mina grymhet öfwer dem, för det blods ſkull ſom de i landena utgjutit, och det genom ſina afgudar orenat hade;

19. Och jag förſtrödde dem ibland Hedningarna, och förjagade dem uti landen, och dömde dem efter deras wäſende och gerningar;

20. Och höllo ſig lika ſom Hedningarna, dit de kommo, och ohelgade mitt helga Namn, ſå att man ſade om dem: Är detta HErrans folk, ſom utu ſitt land draga måſte? Eſ. 52: 5. Rom. 2: 24.

21. Men jag förſkonade, för mitt helga Namns ſkull, hwilket Iſraels hus ohelgade ibland Hedningarna, dit de kommo.

22. Derföre ſkall du ſäga till Iſraels

hus: Detta ſäger HErren HErren: **Jag gör det icke för edra ſkull, I af Iſraels hus, utan för mitt helga Namns ſkull,** det I ohelgat hafwen ibland Hedningarna, till hwilka I komne ären.

23. Ty jag will helga och ſtort göra mitt Namn, det genom eder för Hedningomen ohelgadt är, det I ibland dem ohelgat hafwen; och Hedningarna ſkola förnimma, att jag är HErren, ſäger HErren HErren, när jag bewiſar mig för dem uppå eder, att jag är helig.

24. Ty jag will hemta eder ifrå Hedningarna, och förſamla eder utur all land, och låta eder komma uti edart land igen;

25. **Och will gjuta rent watten uppå eder, att I ſkolen rene warda ifrån all edor orenhet; och ifrån alla edra afgudar ſkall jag renſa eder.** Eſ. 44: 3. Zach. 13: 1.

26. **Och jag ſkall gifwa eder ett nytt hjerta, och en ny Anda uti eder, och taga bort utu edart kött det ſtenhjertat, och gifwa eder ett hjerta af kött.** Heſ. 11: 19. 18: 31.

37. **Jag ſkall gifwa min Anda i eder, och göra ett ſådana folk af eder, ſom i min bud wandra, och mina rätter hålla, och derefter göra.** Jer. 32: 39.

28. Och I ſkolen bo uti det land, ſom jag edra fäder gifwit hafwer, och ſkolen wara mitt folk, och jag ſkall wara edar Gud. Jer. 33: 12, 13.

29. Jag ſkall göra eder lös ifrån all edor orenhet, och ſkall ſäga till ſädena, att hon wäl trifwas ſkall, och ſkall låta eder ingen hunger lida.

30. Jag will föröka fruktena på trän, och wäxten på markene, på det Hedningarna icke mer ſkola beſpotta eder med hunger.

31. Si, då ſkolen I tänka uppå edart onda wäſende, och edra gerningar, de icke goda woro, och eder ſkall ångra edra ſynder och afguderi. Heſ. 6: 9.

32. Detta will jag göra, icke för edra ſkull, ſäger HErren HErren, att I det weta ſkolen; utan I måſten då ſkola ſkämma eder och blygas, I af Iſraels hus, öfwer edart wäſende.

33. Detta ſäger HErren HErren: På den tiden, då jag eder renſandes warder ifrån alla edra ſynder, ſå will jag åter beſätta deßa ſtäder, och de öde ſkola åter byggde warda.

34. Och det förſtörda landet ſkall igen plöjdt warda, derföre att det förhärjadt war, att alle, de der framgå, ſkola det ſe;

35. Och ſäga: Detta landet war förderfwadt, och nu är det lika ſom en luſtgård, och deße ſtäderna woro förſtörde, nederrefne och öde, och ſtå nu wäl uppbyggde, och äro fulle med folk.

36. Och de qwarblefne Hedningarna allt omkring eder ſkola förnimma, att jag är HErren, den der uppbygger hwad nederrifwet är, och planterar det förhärjadt är; jag, HErren, ſäger det, och gör det ock. Heſ. 17: 24.

37. Detta ſäger HErren HErren: Iſraels hus ſkall finna mig igen, att jag bewiſar mig emot dem, och jag ſkall föröka dem, lika ſom en menniſkohjord. 1 Sam. 28: 6. Heſ. 34: 31.

38. Såſom en helig hjord, ſåſom en hjord i Jeruſalem, på deras högtider, ſå ſkola de förhärjade ſtäder warda fulle med menniſkohjordar, och ſkola förnimma att jag är HErren.

37. Capitlet.

Döde uppſtå. Juda och Iſraels herde.

Och HErrans hand fattade mig, och förde mig ut i HErrans Anda, och ſatte mig på en ſlättmark, den full låg med (dödas) ben.

2. Och han ledde mig derigenom allt omkring, och ſi, benen lågo der ganſka mång på markene, och ſi, de woro platt förtorkade.

3. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, menar du ock, att deßa benen åter måga lefwande warda? Och jag ſade: Du wetſt det, HErre HErre.

4. Och han ſade till mig: Prophetera om deßa benen, och ſäg till dem: I förtorkade ben, hörer HErrans ord.

5. Detta ſäger HErren HErren

om deßa benen: Si, jag ſkall låta komma anda uti eder, att I ſkolen lefwande warda.

6. Jag ſkall gifwa eder ſenor, och låta kött wäxa öfwer eder, och draga öfwer eder hud, och ſkall gifwa eder anda, att I åter lefwande warden, och ſkolen förnimma att jag är HERren. Job 10: 11.

7. Och jag propheterade, ſåſom mig befaldt war; och der wardt en ſtor gny, då jag propheterade, och ſi, benen rörde ſig, och kommo åter tillhopa, hwart och ett till ſitt ben.

8. Och jag ſåg, och ſi, der wäxte ſenor och kött uppå, och han öfwerdrog dem med hud; men der war ännu ingen ande uti dem.

9. Och han ſade till mig: Prophetera till andan; prophetera, du menniſkobarn, och ſäg till andan: Detta ſäger HERren HERren: Du ande, kom härtill ifrå de fyra wäder, och blås uppå deßa döda, att de warda lefwande igen.

10. Och jag propheterade, ſåſom han mig befallt hade; då kom ande uti dem, och de wordo lefwande igen, och reſte ſig upp på ſina fötter, och de woro en ganſka ſtor hop.

11. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, deßa benen äro hela Iſraels hus; ſi, de ſäga nu: Wi äre torr ben, och wårt hopp är ute, och wi äre förtappade.

12. Derföre prophetera, och ſäg till dem: Detta ſäger HERren HERren: Si, jag ſkall upplåta edra grifter, och will hemta eder, mitt folk, derut, och låta komma eder uti Iſraels land.

13. Och I ſkolen förnimma, att jag är HERren, då jag hafwer öppnat edra grifter, och haft eder, mitt folk, derut.

14. Och jag ſkall gifwa min anda uti eder, att I ſkolen få lif igen, och jag ſkall ſätta eder uti edart land igen, och I ſkolen förnimma, att jag är HERren; jag talar det, och jag gör det ock, ſäger HERren.

15. Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

16. Du menniſkobarn, gör dig en taflo, och ſkrif deruppå om Juda och deras medbröder, Iſraels barn; och gör ändå en taflo, och ſkrif deruppå om Joſephs och Ephraims ſlägt, och om hela Iſraels hus, deras medbröder;

17. Och fatta dem båda tillſammans uti dina hand, ſå att det warder allt en tafla.

18. Om nu ditt folk talar till dig, och ſäger: Will du icke kungöra oß, hwad du dermed menar?

19. Så ſäg till dem: Detta ſäger HERren HERren: Si, jag will taga Joſephs ſlägt, den när Ephraim är, ſamt med deras medbröder Iſraels ſlägte, och ſkall lägga dem intill Juda ſlägte, och göra en ſlägt af dem bådom i mine hand.

20. Och du ſkall alltſå hålla de taflor, der du uppå ſkrifwit hafwer, uti dine hand, att de måga det ſe.

21. Och du ſkall ſäga till dem: Detta ſäger HERren HERren: Si, jag will hemta Iſraels barn ifrå Hedningarna, dit de dragne äro, och ſkall förſamla dem ifrån alla orter, och ſkall låta dem komma uti ſitt land igen;

22. Och göra allt ett folk utaf dem i landena på Iſraels bergom; och de ſkola alleſamman hafwa en Konung, och ſkola icke mer tu folk eller uti tu Konungarike delad wara.

23. De ſkola ej heller mer orena ſig med ſina afgudar och ſtyggelſe, och allahanda ſynder. Jag ſkall hjelpa dem utur all rum, der de ſyndat hafwa, och ſkall renſa dem; och de ſkola wara mitt folk, **och jag will wara deras Gud.**

24. **Och min tjenare David ſkall wara deras Konung, och allas deras enige herde;** och ſkola wandra i minom rättom, och hålla min bud, och göra derefter. Eſ. 40: 11.
Jer. 23: 5. 30: 9. Heſ. 34: 23. Joh. 10: 11.

25. Och de ſkola åter bo i landena, ſom jag minom tjenare Jacob gifwit hafwer, der edra fäder uti bott hafwa; de, och deras barn och barnabarn, ſkola bo deruti ewinnerliga, **och min tjenare David ſkall wara deras Förſte ewinnerliga.** Pſ. 110: 4. Joh. 12: 31.

26. **Och jag ſkall göra med dem ett nådsförbund; det ſkall wara ett ewigt**

förbund med dem; och ſkall uppehålla dem, och föröka dem, och min helgedom ſkall wara ibland dem ewinnerliga. 2 Chr. 6: 16. Pſ. 89: 4. Jer. 31: 31.

27. Och jag ſkall bo ibland dem, och wara deras Gud, och de ſkola wara mitt folk; 3 Moſ. 26: 11, 12. Heſ. 11: 20. 2 Cor. 6: 16.

28. **Så att ock Hedningarna ſkola förnimma, att jag är HERren, den Iſrael helig gör, och min helgedom ſkall wara när dem ewinnerliga.**

38. Capitlet.

Gogs och Magogs tåg. fall.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Du menniſkobarn, wänd dig emot Gog, ſom i Magogs land är, och en Förſte är af de herrar i Meſech och Thubal, och prophetera om honom; Upp. 20: 8.

3. Och ſäg: Detta ſäger HERren HERren: Si, jag will till dig, Gog, du ſom en Förſte äſt af de herrar i Meſech och Thubal. Heſ. 39: 1.

4. Si, jag will böja dig omkring, och lägga dig ett betſel i munnen, och will föra dig ut med allom dinom här, häſtar och män, hwilke alle wäl utredde äro, och utaf dem är en ſtor hop, ſom alleſammans föra ſpets, och ſköld, och ſwärd. 2 Kon. 19: 28. Heſ. 29: 4.

5. Du hafwer med dig Perſer, Ethioper och Libyer, hwilke alleſammans föra ſköld och hjelm;

6. Dertill Gomer, och all hans här, ſamt med Thogarma hus, ſom norrut ligger, med allom hans här; ja, du hafwer mycket folk med dig. 1 Moſ. 10: 2.

7. Nu wäl, ruſta dig wäl, du och alle dine hopar, ſom med dig äro, och war du deras höfwitsman.

8. Du ſkall likwäl på ſiſtone ſtraffad warda; på ytterſta tidenom ſkall du komma in uti det land, ſom med ſwärd igentaget, och utaf mång folk tillſammankommet är, nämliga in på Iſraels berg, hwilke i lång tid öde warit hafwa, och nu utförd äro ifrå mång folk, och bo alle ſäkre.

9. Du ſkall uppdraga och komma med en ſtor ſtorm, och ſkall wara ſåſom ett moln, det landet öfwertäcker, du och all din här, och det myckna folket med dig. Heſ. 30: 18.

10. Detta ſäger HERren HERren: På den tiden ſkall du ſådant taga dig före, och ſkall hafwa ondt i ſinnet;

11. Och tänka: Jag will öfwerfalla det obewarada landet, och komma öfwer dem ſom ſäkre och utan ſorg bo, ſåſom de der alle ſitta utan murar, och hafwa hwarken bommar eller portar;

12. På det du må röfwa och ſkinna, och låta dina hand gå öfwer de förſtörda, ſom igenkomne äro, och öfwer det folk, ſom utaf Hedningomen ſammanhemtadt är, och ſkickar ſig till att berga ſig, och ſom nogaſt hafwer ſatt ſig, och midt i landena bor.

13. Rika Arabien, Dedan, och de köpmän på hafwena, och alle de wäldige ſom der äro, de ſkola ſäga till dig: Jag menar ju du äſt rätt kommen till att röfwa, och hafwer förſamlat dina hopar till att ſköfla, på det du ſkall borttaga ſilfwer och guld, och förſamla boſkap och ägodelar. och ſtort rof drifwa.

14. Derföre prophetera, du menniſkobarn, och ſäg till Gog: Detta ſäger HERren HERren: Månn du icke märkat, när mitt folk Iſrael ſäkert bor?

15. Så kommer du då ifrå ditt rum, nämliga ifrå de ändar norrut, du och mycket folk med dig, alle till häſt, en ſtor hop, och en mägtig här.

16. Och du ſkall draga upp öfwer mitt folk Iſrael, lika ſom ett moln, det landet öfwertäcker. Sådant ſkall ſke på ytterſta tidenom; men jag will derföre låta dig komma in uti mitt land, på det att Hedningarna ſkola lära känna mig, när jag på dig, o Gog, helgad warder för deras ögon.

17. Detta ſäger HERren HERren: Du äſt den, der jag i förtiden af ſagt hafwer, genom mina tjenare Propheterna i Iſrael, hwilke på den tiden

propheterade, att jag wille dig öfwer dem komma låta. Dan. 11: 30.

18. Och det ſkall ſke på den tiden, när Gog komma ſkall öfwer Iſraels land, ſäger HERren HERren, ſkall min wrede uppſtiga uti mine grymhet.

19. Och jag talar detta i mitt nit, och i mine wredes eld; ty på den tiden ſkall ett ſtort bäfwande warda i Iſraels land; Heſ. 39: 5, 6. Matth. 24: 29.

20. Att för mitt anſigte bäfwa ſkola fiſkarna i hafwet, foglarna under himmelen, djuren på markene, och allt det ſom kräker och röres på jordene, och alla menniſkor ſom på jordene äro, och bergen ſkola omſtört warda, och wäggar och alle murar nederfalla.

21. Men jag ſkall kalla ſwärdet öfwer honom, på allom minom bergom, ſäger HERren HERren, ſå att hwars och ens ſwärd ſkall wara emot den andra.

22. Och jag ſkall döma honom med peſtilentie och blod, och ſkall låta regna ſlagregn med hagelſten, eld och ſwafwel, uppå honom och hans här, och uppå det myckna folket, ſom med honom är. Pſ. 11: 6.

23. Alltſå ſkall jag då härlig, helig och kunnig warda för många Hedningar, att de förnimma ſkola att jag är HERren.

39. Capitlet.

Af Gogs fall ſes HERrans dom.

Och du menniſkobarn, prophetera emot Gog, och ſäg: Detta ſäger HERren HERren: Si, jag will till dig, Gog, du ſom en Förſte äſt af de herrar i Meſech och Thubal.

Heſ. 38: 2, 3. Upp. 20: 8.

2. Si, jag ſkall böja dig omkring, och utlocka dig, och hemta dig ifrå de ändar nordanefter, och låta dig komma in på Iſraels berg;

3. Och ſkall ſlå bågan utu dine wenſtra hand, och bortkaſta dina pilar utu dine högra hand.

4. På Iſraels bergom ſkall du nederlagd warda, du med allom dinom här, och med det folk, ſom när dig är. Jag ſkall gifwa dig foglom ehwadan de flyga, och djurom på markene till ſpis. Heſ. 33: 27.

5. Du ſkall falla på markene; ty jag, HERren HERren, hafwer det ſagt.

6. Och jag ſkall kaſta eld uppå Magog, och uppå dem ſom i öarna ſäkre bo, och de ſkola förnimma, att jag är HERren.

7. Ty jag will göra mitt helga Namn kunnigt ibland mitt folk Iſrael, och ſkall icke längre låta ſkämma mitt helga Namn; utan Hedningarne ſkola förnimma, att jag är HERren, den Helige i Iſrael.

8. Si, det är allaredo kommet och ſkedt, ſäger HERren HERren; det är den dagen, der jag om talat hafwer.

9. Och borgarena uti Iſraels ſtäder ſkola utgå, och göra en eld, och uppbränna wapnen, ſköldar, ſpetſar, bågar, pilar, ſtafrar och ſtänger, och ſkola dermed uppehålla eld i ſju år;

10. Så att man intet ſkall behöfwa ſammanhemta någon wed på markene, eller hugga i ſkogenom, utan med de wapen ſkola de uppehålla eld, och ſkola ſkinna dem, af hwilkom de ſkinnade woro, och ſköfla dem, af hwilkom de ſköflade woro, ſäger HERren HERren.

11. Och det ſkall på den tiden ſke, att jag ſkall gifwa Gog ett rum till begrafning i Iſrael, nämliga den dalen der man går till hafwet öſterut; ſå att de der framgå ſkola grufwa ſig derföre, efter man der hafwer begrafwit Gog med ſinom hop; och det ſkall kallas Gogs hops dal;

12. Men Iſraels hus ſkall begrafwa dem i ſju månader långt, att landet ſkall dermed renſadt warda. 5 Moſ. 21: 23.

13. Ja, allt folket i landena ſkall hafwa till ſkaffa med deras begrafning, och ſkall hafwa berömmelſe deraf, att jag på den dagen mina härlighet bewiſat hafwer, ſäger HERren HERren.

14. Och de ſkola utſkicka män, ſom alleſtäds gå omkring i landena, och med dem dödgrafware, till att begrafwa de igenblefna på landena, att det må renſadt warda; efter ſju månader ſkola de begynna ranſaka derefter.

15. Och de ſom omkring landet gå, och någorſtäds ens menniſkos ben ſe, de ſkola uppreſa der ett tecken, tilldeß att dödgrafwarena begrafwa dem ockſå med uti Gogs hops dal.

16. Så ſkall ock ſtaden heta der Hamona. Alltſå ſkola de renſa landet.

17. Nu, du menniſkobarn, ſå ſäger HERren HERren: Säg allom foglom, ehwadan de flyga, och allom djurom på markene: Förſamler eder, och kommer hit, kommer tillhopa allt omkring till mitt ſlagtoffer, det jag ſlagtar eder till ett ſtort ſlagtoffer, på Iſraels bergom; och äter kött, och dricker blod. Eſ. 34: 6. Upp. 19: 17.

18. De ſtarkas kött ſkolen I äta, och Förſtarnas blod på jordene ſkolen I dricka; wädrars, lambars, bockars, oxars, hwilke alleſammans fete och wälgödde äro;

19. Och ſkolen äta det feta, ſå att I mätte warden, och dricka blodet, att I druckne warden af det ſlagtoffer, ſom jag eder ſlagtar.

20. Mätter eder nu öfwer mitt bord, af häſtar och reſenärar, af ſtarkom och allahanda krigsfolke, ſäger HERren HERren.

21. Och jag ſkall låta komma mina härlighet ibland Hedningarna, att alle Hedningar ſkola ſe min dom, ſom jag hafwer gå låtit, och mina hand, den jag uppå dem lagt hafwer;

22. Och Iſraels hus alltſå förnimma ſkall, att jag, HERren, är deras Gud, ifrå den dagen och allt framåt;

23. **Och deßlikes alle Hedningar ſkola förnimma, att Iſraels hus för ſina mißgerningars ſkull, och för det de emot mig ſyndat hade, bortförde woro;** hwarföre jag fördolde mitt anſigte för dem, och öfwergaf dem uti deras fiendars händer, ſå att de alleſamman genom ſwärd falla måſte.

24. Såſom deras ſynder och öfwerträdelſe förtjent hade, gjorde jag dem, och fördolde alltſå mitt anſigte för dem.

25. Derföre ſå ſäger HERren HERren: Nu will jag förloßa Jacobs fångar, och förbarma mig öfwer hela Iſraels hus, och nit hafwa om mitt helga Namn.

26. Men de ſkola gerna bära ſin förſmädelſe och ſina ſynder, der de med emot mig ſyndat hafwa, när de ſäkre uti ſitt land bo måga, ſå att dem ingen förſkräcker;

27. Och jag dem ifrå folken hem igen hemtat, och utu deras fiendars land förſamlat hafwer, och jag i dem helgad worden är, inför många Hedningars ögon.

28. Alltſå ſkola de förnimma, att jag, HERren, är deras Gud, ſom dem hafwer låtit bortföra ibland Hedningarna, och åter låtit förſamla dem uti ſitt land igen, och icke en af dem der blifwa låtit;

29. Och ſkall icke mer fördölja mitt anſigte för dem; ty jag hafwer utgjutit min Anda öfwer Iſraels hus, ſäger HERren HERren.

Heſ. 36: 27. Joel. 2: 28. Ap. G. 2: 17.

40. Capitlet.

Nya templets gårdar, förhus.

Uti femte och tjugonde årena af wårt fängelſe, på tionde dagen i förſta månadenom, det är det fjortonde året efter att ſtaden förderfwad wardt, rätt på ſamma dagen kom HERrans hand öfwer mig, och förde mig ditbort,

2 Kon. 25: 4. Heſ. 33: 21. 1: 3. 8: 3.

2. Genom Guds ſyn, nämliga uti Iſraels land, och ſatte mig uppå ett ganſka högt berg; der ſåg jag ena ſyn uppe, lika ſom en byggd ſtad ſöderut.

3. Och då han mig ditfört hade, ſi, då war der en man, hwilkens anſigte blänkte lika ſom koppar; han ſtod i portenom, och hade ett mäteſnöre och ena mäleſtång i ſine hand. Zach. 2: 1.

4. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, ſe och hör grant till, och tag wäl wara uppå hwad jag dig wiſa will; ty fördenſkull hafwer jag haft dig hit, att jag dig det wiſa ſkall; på det att du allt det, ſom du här ſer, Iſraels huſe förkunna ſkall.

5. Och ſi, der gick en mur utanom huſet allt omkring, och mannen hade mäleſtångena i handene; den war ſex alnar och en twärhand lång; och han mälte byggningen till widd och höjd, allt med ene ſtång. Heſ. 43: 13.

6. Och han kom till porten, ſom öſterut låg, och gick der uppåt hans trappor, och mälte ſyllena åt porten, hwardera en ſtång bred.

7. Och kamrarna, ſom på båda ſidor wid porten woro, mälte han ock, efter längden en ſtång, och efter bredden en ſtång; och rummet emellan kamrarna war fem alnar bredt. Och han mälte ockſå ſyllena under förhuſet, innanför porten, en ſtång.

8. Och han mälte förhuſet innan porten; det war en ſtång;

9. Och mälte förhuſet till porten, åtta alnar, och deß hofmäjor deruppå, hwilka woro twå alnar; men förhuſet ſtod innanför portenom.

10. Och kamrarna woro tre på hwarjo ſidone wid porten öſtantill, ju en ſå wid ſom den andre; och på båda ſidor ſtodo hofmäjor, hwilka woro lika ſtora.

11. Sedan mälte han bredden till dörren i porten, nämliga tio alnar, och höjden åt portenom, tretton alnar.

12. Och frammanför kamrarna woro rum på båda ſidor, ju en aln brede; men kamrarna woro ju ſex alnar på båda ſidor.

13. Dertill mälte han hela rummet ifrå kammaren på den ena ſidone wid porten allt intill kammaren på den andra ſidone, det woro fem och tjugu alnar, och den ena dörren ſtod emot den andra.

14. Han gjorde ock torn, ſextio alnar hög, och för hwart tornet en fri plan, wid porten allt omkring.

15. Och intill förhuſet åt innerſta portenom, der man ingår, woro femtio alnar.

16. Och der woro ſmal fenſter på kamrarna och tornen innantill, wid porten allt omkring; alltſå woro ock fenſter på förhuſen allt omkring, och ofwanuppå tornen allt omkring war ett ſkönt löfwerk.

17. Och han hade mig fram bätter intill den yttra gården; och ſi, der woro kamrar och golf framför gårdenom allt omkring, och tretio kamrar på golfwena.

18. Och golfwet emellan båda portarna nedantill war ſå långt, ſom ifrå den ena porten intill den andra.

19. Och han mälte breddena af den nedra porten för den inra gården utantill, hundrade alnar både emot öſter och norr.

20. Alltſå mälte han ock porten, ſom norrut låg, till yttra gården, till längd och bredd.

21. Den hade ock på hwarjo ſidone tre kamrar; och hade deßlikes ſin torn och förhus, lika ſå ſtor ſom uppå den förra porten, femtio alnar i längdene, och fem och tjugu alnar i breddene;

22. Och hade ſammalunda ſin fenſter och ſina förhus, och löfwerk på tornen, lika ſom den porten öſtantill, och hade ſju trappor, der man uppgick, och hade ſin förhus der före.

23. Och han mälte hundrade alnar ifrå den ena porten intill den andra; och porten till det inra förhuſet war twärtemot den porten ſom war norrut, och öſtantill.

24. Derefter hade han mig ock ut ſöderuppå; och ſi, der war ock en port, och han mälte hans torn och förhus, lika ſå ſtor ſom de andra.

25. De hade ock fenſter och förhus omkring, lika ſom de andra fenſter, femtio alnar långt, och fem och tjugu alnar bredt.

26. Och der woro ockſå ſju trappor uppföre, och ett förhus der före, och löfwerk i hans torn på hwar ſido.

27. Och han mälte ockſå den porten åt inra gården ſöderut, nämliga hundrade alnar ifrå den ena ſödra porten till den andra.

28. Och han hade mig fram bätter genom den ſödra porten in uti inra gården, och mälte den ſamma porten ſunnantill, lika ſå ſtor ſom de andra;

29. Med hans kamrar, torn och förhus, och med fenſter och förhus deruppå, lika ſå ſtor ſom de andra allt omkring, femtio alnar långt och fem och tjugu alnar bredt.

30. Och der gick ett förhus omkring, fem och tjugu alnar högt, och fem alnar bredt.

31. Det ſamma ſtod frammanför den yttra gården, och hade ockſå

löfwerk på ſin torn; men der woro åtta trappor, der man uppgick.

32. Sedan hade han mig ock till den inra porten öſterut, och mälte honom lika ſå ſtor ſom de andra;

33. Med hans kamrar, torn och förhus, och deras fenſter, och förhus allt omkring, lika ſå ſtor ſom de andra, femtio alnar långt, och fem och tjugu alnar bredt;

34. Och hade ockſå ett förhus emot den yttra gården, och löfwerk på tornen på båda ſidor, och åtta trappor uppföre.

35. Sedan hade han mig ock till den porten norrut; den mälte han lika ſå ſtor ſom de andra;

36. Med hans kamrar, torn och förhus, och deras fenſter, och förhus allt omkring, femtio alnar långt, och fem och tjugu alnar bredt;

37. Och hade ockſå ett förhus emot den yttra gården, och löfwerk på tornen på båda ſidor, och åtta trappor uppföre.

38. Och nedanpå tornen till hwar porten war en kammar med en dörr, der man twådde bränneoffret inne.

39. Men uti förhuſena för portenom ſtodo på hwar ſidon tu bord, der man bränneoffer, ſyndoffer och ſkuldoffer uppå ſlagta ſkulle.

40. Och utantill wid ſidorna, der man uppgår till porten norrut, ſtodo ock tu bord, och uppå den andra ſidone, wid portens förhus, ock tu bord.

41. Alltſå ſtodo på hwar ſidon för portenom fyra bord, det äro åtta bord tillſammans, der man uppå ſlagtade.

42. Och de fyra borden, gjorde till bränneoffer, woro af huggen ſten, ju halfannor aln lång och bred, och en aln hög; der man uppå lade allahanda tyg, der man bränneoffer och annor offer med ſlagtade.

43. Och der gingo liſtor omkring, inböjda, en twärhand höga; och uppå de borden ſkulle man lägga offerköttet.

44. Och utanför den inra porten woro kamrar till ſångare uti inra gården, en wid ſidona åt den porten nordantill; han wände ſig ſöderuppå; den andre wid ſidona åt den porten öſtantill, den wände ſig norruppå.

45. Och han ſade till mig: Den kammaren ſöderuppå liggandes hörer dem Preſtomen till, ſom i huſena tjena ſkola;

46. Men den kammaren norruppå hörer dem Preſtomen till, ſom till altaret tjena; det äro Zadoks barn, hwilke allena af Levi barnom ſkola träda fram för HERran, till att tjena honom.

47. Och han mälte planen i huſena, nämliga hundrade alnar långt, och hundrade alnar bredt, i fyrkant; och altaret ſtod rätt frammanför templet.

48. Och han hade mig in uti förhuſet åt templet, och mälte porten af förhuſet, och wäggarna på båda ſidor; de woro hwardera fem alnar breda, och hwar dörren på båda ſidor war tre alnar bred.

49. Men förhuſet war tjugu alnar högt, och ellofwa alnar bredt, och hade trappor, der man uppgick; och pelare ſtodo nedan under tornen, en på hwar ſido.

41. Capitlet.

Nya templets inre delar.

Och han hade mig in uti templet, och mälte pelarena; de höllo på hwar ſidon ſex alnars bredd, ſå bredt ſom huſet war.

2. Och dörren war tio alnar bred; men wäggarna på båda ſidor wid dörrena woro hwardera fem alnar breda; och han mälte rummet i templena; det höll fyratio alnar i längdene, och tjugu alnar i breddene.

3. Och han gick in uti det inra, och mälte pelaren till porten; den höll twå alnar, och porten höll ſex alnar, och war hela portens bredd ſju alnar.

4. Och han mälte tjugu alnar i längdene, och tjugu alnar i breddene, innantill i templena, och han ſade till mig: Detta är det aldrahelgaſta.

5. Och han mälte ſex alnar högt på wäggarna af templet; der woro gånger uppe alleſtäds omkring, ſkifte uti kamrar; de woro alleſtäds fyra alnar wide.

6. Och de ſamma kamrarna woro på

hwar ſidan tre och tretio, ju den ene wid den andra; och der ſtodo pelare nedre utmed wäggarna af huſet allt omkring, ſom uppehöllo dem.

7. Och ofwanuppå deßom woro ännu flere gånger omkring, och woro gångerna ofwantill widare, ſå att man gick utaf den nederſta upp uti den medlerſta, och utaf dem medlerſta in uti den öfwerſta;

8. Och hwar ſtod ju ſex alnar öfwer den andra.

9. Och öfwerſta gångens bredd war fem alnar, och pelarena båro uppe gångerna på huſena.

10. Och det war ju, ifrå den ena wäggene i huſena intill den andra, tjugu alnar.

11. Och der woro twå dörrar upp till windſtenen, en norrut, den andra ſöderut; och windſtenen war fem alnar wid.

12. Och muren weſterut war fem och ſjutio alnar bred, och niotio alnar lång.

13. Och han mälte längdena af huſet, den hade öfwerallt hundrade alnar mur, och hwad dermed war.

14. Och widden frammanför huſet, öſtantill, med det ſom derwid ſtod, war ockſå hundrade alnar.

15. Och han mälte längdena af byggningene, med allt det derwid ſtod, ifrå den ena ändan till den andra; det war på hwar ſidon hundrade alnar, med det inra templet och förhuſen i gårdenom;

16. Samt med dörrar, fenſter, hörn och de tre gånger, och brädewerk allt omkring.

17. Han mälte ock huru högt det war ifrå jordene upp till fenſtren, och huru bred fenſtren wara ſkulle, och mälte ifrå dörrene allt intill det aldrahelgaſta, utantill och innantill allt omkring.

18. Och på hela huſena allt omkring ifrå nedan och allt uppåt, på dörrom och wäggom, woro Cherubim och löfwerk, gjordt emellan Cherub och Cherub, och hwar Cherub hade tu hufwud;

19. På ene ſidone ſåſom ens menniſkos hufwud, på den andra ſidone ſåſom ett lejons hufwud; detta war gjordt i hela huſet rundtomkring.

20. Frå golfwet allt uppåt öfwer dörren woro Cherubim och löfwerk gjorde; deßlikes på wäggena af templet.

21. Och dörren i templet war fyrkant, och all ting war ſlögliga fogadt in uti det andra.

22. Och träaltaret war tre alnar högt, och twå alnar långt och bredt, och deß hörn och alla deß ſidor woro af trä. Och han ſade till mig: Detta är bordet, ſom för HERranom ſtå ſkall.

23. Och dörrarna, både åt templet och åt det aldrahelgaſta,

24. Hade twå wingar, de man upp och till lät.

25. Och der woro ockſå Cherubim och löfwerk uppå, lika ſom på wäggomen, och der woro ſtarke bommar före in mot förhuſet. Heſ. 40: 26.

26. Och woro trång fenſter, och mycket löfwerk allt omkring, på förhuſena, och på wäggomen. Heſ. 40: 16.

42. Capitlet.

Nya templets utanbyggnad.

Och han hade mig ut bort uti yttra gården norrut, ibland de kamrar ſom lågo emot den byggningen, ſom wid templet ſtod, och emot templet norrut;

2. Hwilken plan hundrade alnar lång war, ifrå portenom norrut, och femtio alnar bred.

3. Tjugu alnar woro emot den inra gården, och emot golfwet i yttra gårdenom, och tretio alnar ifrå det ena hörnet intill det andra.

4. Och innantill för kamrarna war en plan, tio alnar bred; en wäg af en aln, och deras dörrar norrut.

5. Och ofwan denna kamrarna woro andre trängre kamrar; ty rummet i de nedra och medelkamrarna war icke ſtort;

6. Ty det war tregge bottnar högt, och hade dock inga pelare, ſåſom gårdarna pelare hade; utan woro ſatte ſlätt hwar uppå den andra.

7. Och den yttre gården war omfattad med en mur, der kamrarna wid ſtodo; den war femtio alnar lång.

8. Och kamrarna ſtodo hwar efter den andra, och femtio alnar långt wid yttra gården; men rummet för templet war hundrade alnar långt.

9. Och nedanför kamrarna war en plan öſterut, der man utur yttra gårdenom gick.

10. Och wid muren öſtantill woro ock kamrar.

11. Och der war ockſå en plan före, lika ſom för de andra kamrarna nordantill; och all ting war lika, med längd, bredd, och allt det deruppå war, ſåſom tillförene på de andra.

12. Och ſunnantill woro ock lika ſådana kamrar, med dörrar, och för planenom war den dörren ſöderut, der man framkommer ifrå den muren ſom öſtantill ligger.

13. Och han ſade till mig: De kamrar norrut, och de kamrar ſöderut emot templet, de höra till helgedomen, der Preſterna inne äta, då de offra HERranom det aldrahelgaſta offret, och de ſkola der inlägga det aldrahelgaſta offret, nämliga ſpisoffer, ſyndoffer och ſkuldoffer; ty det är ett heligt rum.

14. Och då Preſterna gå derin, ſkola de icke gå åter utu helgedomenom igen uti yttra gården; utan ſkola tillförene aflägga ſin kläder, der de uti tjent hafwa, in uti ſamma kammaren; ty de äro helig; och de ſkola draga ſin andra kläder uppå, och ſedan utgå ibland folket.

15. Och då han hade mält allt huſet innantill, hade han mig ut till den porten öſterut, och han mälte ifrå honom allt deromkring.

16. Öſterut mälte han femhundrade ſtänger långt.

17. Och norrut mälte han ock femhundrade ſtänger långt;

18. Deßlikes ſöderut, ock femhundrade ſtänger.

19. Och då han kom weſterut, mälte han ock femhundrade ſtänger långt.

20. Alltſå höll muren, den han mält hade, i fyrkant, på hwar ſidon femhundrade ſtänger, allt omkring, att det helga ſkulle åtſkildt wara ifrå det ohelga.

43. Capitlet.

HERrans härlighet, altare, offer, i nya templet.

Och han hade mig åter till den porten öſterut. Heſ. 40: 6.

2. Och ſi, Iſraels Guds härlighet kom öſtanefter, och fräſte lika ſom ett ſtort watten fräſer, och det wardt ganſka ljuſt på jordene af hans härlighet.

3. Och det war rätt ſåſom den ſynen, ſom jag ſett hade wid den älfwena Chebar, då jag kom, att ſtaden ſkulle förſtörd warda; då föll jag neder uppå mitt anſigte. Heſ. 1: 4.

4. Och HERrans härlighet kom in uti huſet, genom den porten öſterut.

5. Då upptog mig ett wäder, och förde mig in uti den inra gården; och ſi, huſet war alltſammans ljuſt af HERrans härlighet.

6. Och jag hörde ena röſt utu huſet, och en man ſtod när mig.

7. Han ſade till mig: Du menniſkobarn, detta är min ſtol, der jag uppå ſitter, der jag ewinnerliga uti bo will ibland Iſraels barn; och Iſraels hus ſkall icke mer orena mitt helga Namn, hwarken de eller deras Konungar, genom deras horeri, och genom deras höjder och grifter, der deras Konungar uti ligga;

8. Hwilke ſin tröſkel ſatte wid min tröſkel, och ſina dörrar wid mina dörrar, ſå att der icke war utan en wägg emellan mig och dem; och orenade ſå mitt helga Namn, genom ſin ſtyggelſe ſom de gjorde; hwarföre jag ock förtärde dem i mine wrede.

9. Men nu ſkola de bortlägga ſitt horeri och ſina Konungars grifter ifrå mig, ſå will jag bo när dem ewinnerliga.

10. Och du menniſkobarn, wiſa Iſraels huſe templet, att de måga ſkämma ſig wid ſina mißgerningar, och låt dem taga ſig en fazun deraf.

11. Och när de nu ſkämma ſig wid alla ſina gerningar, ſå wiſa dem ſkapnaden och fazunen af huſet, deß utgång och ingång, och allt deß ſätt, ordning, ſeder och rätter; och ſkrif

dem det före, att de deß ſätt och ſeder hålla måga, och göra derefter.

12. Men ſå ſkall man hållat i huſena: på bergshöjdena, ſå widt ſom det begripet är, ſkall det aldrahelgaſta wara; ſi, ſå ſkall det hållas i huſena.

13. Men detta är måttet af altaret, efter den aln ſom en twärhand längre är, än elljeſt en aln: deß botten är en aln hög, och en aln bred, och altaret räcker upp till liſtan, ſom är allt omkring en ſpann bred; och detta är höjden af altaret. Heſ. 40: 5.

14. Ifrå bottnen på jordene intill nedra ſteget äro twå alnar till höjden, och en aln till breddena; men ifrå det mindre ſteget intill det ſtörre äro fyra alnar höjden, och en aln bredden;

15. Och HarEl fyra alnar hög, och ifrå AriEl uppåt fyra horn.

16. Och AriEl war tolf alnar lång, och tolf alnar bred, och fyrkant.

17. Och en ſkifwa war öfwer ſtenenom fjorton alnar lång, och fjorton alnar bred, i fyrkant, och en liſta gick der allt omkring, en half aln bred; och deß botten war en aln hög, och deß trappor woro öſterut.

18. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, detta ſäger HERren HERren: Detta ſkall wara altarets brukning, när man offrar, att man lägger der bränneoffer uppå, och ſtänker der blod uppå.

19. Och Preſtomen i Levi utaf Zadoks ſlägt, hwilke framför mig gå till att tjena mig, ſäger HERren HERren, ſkall du få en ung oxa till ſyndoffer.

20. Och af hans blod ſkall du taga, och beſtänka dermed deß fyra horn, och de fyra hörnen af ſkifwone, och omkring liſtona; der ſkall du ſkära det med och förſonat; 2 Moſ. 29: 16, 36.

21. Och ſkall taga ſyndoffrens oxa, och uppbränna honom enſtads i huſena, ſom dertill ſkickadt är, utanför helgedomen. 3 Moſ. 16: 27.

22. Men på annan dagen ſkall du offra en getabock, den utan wank är, till ett ſyndoffer, och ſkära altaret dermed, lika ſom det med oxanom ſkärdt war.

23. Och när det ſkärandet ſkedt är, ſkall du offra en ung ſtut, den utan wank är, och en wädur af hjordenom utan wank;

24. Och ſkall offra dem båda för HERranom, och Preſterna ſkola ſtrö ſalt deruppå, och ſkola ſå offra dem HERranom till bränneoffer.

25. Alltſå ſkall du i ſju dagar, den ena efter den andra, dageliga offra en bock till ſyndoffer, och de ſkola offra en ung ſtut, och en wädur af hjordenom, de både utan wank äro;

26. Och ſkola alltſå förſona altaret i ſju dagar långt, och rena det, och fylla ſina händer. 2 Moſ. 29: 9.

27. Och efter de ſju dagarna ſkola Preſterna på åttonde dagen, och ſedan alltid, offra på altarena ſitt bränneoffer och tackoffer; ſå will jag wara eder nådelig, ſäger HERren HERren. 3 Moſ. 8: 33.

44. Capitlet.

Nya templets Preſters art, ordning.

Och han hade mig åter intill yttra porten åt helgedomen öſterut; men han war tillſluten.

2. Och HERren ſade till mig: Denne porten ſkall blifwa tillyckt, och icke upplåten warda, och der ſkall ingen gå igenom, utan allena HERren Iſraels Gud, och ſkall dock tillyckt blifwa;

3. Undantagen Förſtan; ty Förſten ſkall ſitta deri, till att äta bröd inför HERranom; genom förhuſet ſkall han ingå, och genom det ſamma åter utgå igen.

4. Sedan hade han mig bort till den porten för huſena norrut; och jag ſåg, och ſi, HERrans hus wardt fullt med HERrans härlighet, och jag föll neder på mitt anſigte.

5. Och HERren ſade till mig: Du menniſkobarn, märk grant till, och ſe och hör granneliga på allt det jag dig ſäga will, om alla ſeder och ordningar i HERrans hus, och gif akt uppå, huru man ſig i helgedomenom hålla ſkall.

6. Och ſäg de ohörſamma Iſraels huſe: Så ſäger HERren HERren:

I af Iſraels hus hafwen nog bedrifwit med all edor ſtyggelſe.

7. Ty I läten komma främmande folk, de ett oomſkoret hjerta och oomſkoret kött hafwa, in uti min helgedom, der I med ohelgen mitt hus, när I offren mitt bröd, talg och blod, och bryten alltſå mitt förbund med all edor ſtyggelſe;

8. **Och hållen icke mins helgedoms ſätt; utan gören eder ſjelfwe ett nytt ſätt i minom helgedom.**

9. Derföre ſäger HErren HErren alltſå: Ingen främmande af oomſkoret hjerta och oomſkoret kött ſkall komma in uti min helgedom, af allom främmandom, ſom ibland Iſraels barn äro;

10. Ja, ej heller de Leviter, ſom ifrå mig trädde, och med Iſrael efter deras afgudar wille gångne äro; derföre ſkola de bära ſina ſynd.

11. Men de ſkola wakta dörrena uppå mins helgedoms hus, och der göra tjenſtena, och ſkola ſlagta bränneoffer och annat offer, ſom folket frambär, och ſtå för Preſtomen, att de ſkola tjena dem.

12. Derföre, att de hafwa tjent dem för deras afgudom, och gifwit Iſraels huſe en förargelſe till ſynd; derföre hafwer jag räckt ut mina hand öfwer dem, ſäger HErren HErren, att de måſte bära ſina ſynd;

13. Och ſkola icke offra för mig eller wara mine Preſter, ej heller i min helgedom komma till det aldrahelgaſta; utan ſkola bära ſina ſkam och ſin ſtyggelſe, ſom de gjort hafwa. Oſ. 4:6.

14. Derföre hafwer jag gjort dem till dörrawaktare i huſens tjenſt, och till allt ſom der göras ſkall.

15. Men de Preſter af Leviterna, Zadoks ſlägte, ſom mins helgedoms ſätt hållit hafwa, då Iſraels barn affölło, de ſkola gå framför mig, och tjena mig, och ſtå för mig, att de ſkola offra mig talg och blod, ſäger HErren HErren.

16. Och de ſkola ingå uti min helgedom, och träda inför mitt bord, till att tjena mig, och hålla mitt ſätt.

17. Och då de wilja ingå genom en port åt den inra gården, ſå ſkola de draga linnkläder uppå, och hafwa intet ullet uppå, ſå länge de derinne i inra gårdenom tjena; 2 Moſ. 28:40.

18. Och ſkola hafwa linna hufwor på ſin hufwud, och linna nederkläde om ſina länder, och ſkola icke omgjorda ſig allt för hårdt.

19. Och då de gå utu den yttra gårdenom till folket, ſkola de draga utaf de kläder, ſom de hafwa uti tjent, och lägga dem uti helgedomens ſacriſtie, och åter draga de andra kläden uppå, att folket icke ſkall ſynda uppå deras helga kläder. Heſ. 42:14.

20. Sitt hufwud ſkola de icke raka, och ſkola ej heller låta wäxa håret långt, utan ſkola låta omklippa ſig. 3 Moſ. 21:5.

21. Och der ſkall ej heller någor Preſt dricka win, då de uti inra gårdenom tjena ſkola; 3 Moſ. 10:9.

22. Och ſkola icke taga någon enko eller bortdrefna till ägtenſkap, utan en jungfru utaf Iſraels huſes ſäd, eller en Preſts efterlefda enko. 3 Moſ. 21:14.

23. Och de ſkola lära mitt folk hålla en åtſkilnad emellan heligt och oheligt, och emellan rent och orent. 3 Moſ. 10:10, 11. Heſ. 22:26.

24. Och när en ſak för dem kommer, ſå ſkola de ſtå och döma, och tala efter mina rätter, och hålla min bud och ſätt, och hålla mina högtider och Sabbather; 5 Moſ. 17:8. 2 Chr. 19:10. Mal. 2:7.

25. Och ſkola icke gå till någon dödan och orena ſig, undantagno allenaſt till fader och moder, ſon eller dotter, broder eller ſyſter, den ännu ingen man haft hafwer; på dem måga de orena ſig; 3 Moſ. 21:1.

26. Dock att, ſedan de äro renade, ſkall man räkna dem i ſju dagar långt.

27. Och när han åter går in uti helgedomen i inra gården, till att tjena i helgedomenom, ſå ſkall han offra ſitt ſyndoffer, ſäger HErren HErren.

28. Men den arfwedel, ſom de hafwa ſkola, den will jag ſjelf wara; derföre ſkolen I intet eget land gifwa dem i Iſrael; ty jag är deras arfwedel. 4 Moſ. 18:20. 5 Moſ. 10:9. 18:2. Joſ. 13:14.

29. De ſkola hafwa deras uppehälle

af ſpisoffer, ſyndoffer och ſkuldoffer, och allt ſpillgifwet i Iſrael ſkall wara deras.

30. Och all förſta frukt och förſtföding af all häfoffer ſkall höra Preſtomen till; I ſkolen ock gifwa Preſtomen förſtlingen af allt det man äter, **på det att wälſignelſe må blifwa uti ditt hus.**

4 Moſ. 18: 12. 5 Moſ. 18: 4. Neh. 10: 37.

31. Men det ſom ett as är eller rifwet, ehwad det är af fogel eller djur, det ſkola Preſterna icke äta.

2 Moſ. 22: 31. 3 Moſ. 22: 8. Heſ. 4: 14.

45. Capitlet.

Landet delt. Förſtans rätt. Mått, mynt, offer.

När I nu utſkiften landet genom lott, ſå ſkolen I afſöndra ett häfoffer af landena, det HERranom heligt wara ſkall, fem och tjugu tuſend (ſtänger) långt, och tiotuſend bredt; den planen ſkall wara helig, ſå wid ſom han är.

Joſ. 14: 1, 2. Heſ. 47: 13, 14, 21.

2. Och häraf ſkola komma till helgedomen ju femhundrade (ſtänger) i fyrkant, och dertill ett fritt rum omkring, femtio alnar. Heſ. 42: 20.

3. Och på den ſamma planenom, ſom fem och tjugu tuſend (ſtänger) lång, och tiotuſend bred är, ſkall helgedomen ſtå, och det aldrahelgaſta.

4. Det andra af den helgada markene ſkall höra Preſtomen till, ſom i helgedomenom tjena, och framför HERran träda till att tjena honom, att de ſkola hafwa rum till hus; det ſkall ockſå heligt wara.

5. Men Leviterna, ſom för huſena tjena, ſkola ockſå hafwa fem och tjugutuſend (ſtänger) långt, och tiotuſend bredt, till ſin del, till tjugu kamrar.

6. Och ſtadenom ſkolen I ockſå låta en plan för hela Iſraels hus, femtuſend (ſtänger) bredt, och fem och tjugutuſend (ſtänger) långt, bredowid dem afſkilda planenom till helgedomen.

7. Förſtanom ſkolen I ock gifwa en plan, på båda ſidor, emellan Preſternas plan och ſtadsplanen, öſtan och weſtan; och ſkall wara lika lång både öſtan och weſtan.

8. **Det ſkall wara hans egen del i Iſrael, på det att mine Förſtar icke mer ſkola taga mino folke bort det dem tillhörer;** utan ſkola låta landet Iſraels huſe för deras ſlägter.

9. Ty detta ſäger HERren HERren: **Är det icke ännu nog, I Iſraels Förſtar? Låter af all oſkäl och wåld, och görer det rätt och godt är, och betunger icke ſå mitt folk mer, ſäger HERren HERren.**

10. I ſkolen hafwa rätt wigt, och rätta ſkäppo, och rätt mått.

3 Moſ. 19: 35, 36.

11. Epha och bath ſkola all lika wara, ſå att ett bath ſkall hålla tiondedelen af ett homer, och epha ſammalunda tiondedelen af ett homer; ty efter homer ſkall man mäta dem båda.

12. Men en ſikel ſkall hålla tjugu gera, och en mina gör tjugu ſiklar, fem och tjugu ſiklar, och femton ſiklar. 2 Moſ. 30: 13. 3 Moſ. 27: 25. 4 Moſ. 3: 47.

13. Detta ſkall nu wara häfoffret, ſom I gifwa ſkolen, nämliga ſjettedelen af ett epha, af ett homer hwete, och ſjettedelen af ett epha, af ett homer bjugg;

14. Och af oljo ſkolen I gifwa ett bath, nämliga ju hwart tionde bath af en cor, och det tionde af homer; ty tio bath göra ett homer;

15. Och ju ett lamb af tuhundrad får af hjordenom utaf Iſraels hjordemark till ſpisoffer, och bränneoffer, och tackoffer, till förſoning för dem, ſäger HERren HERren.

16. Allt folket i landena ſkall bära ſådana häfoffer till Förſtan i Iſrael.

17. Och Förſten ſkall offra ſin bränneoffer, ſpisoffer och drickoffer, på högtiderna, nymånadom och Sabbather, och uppå alla Iſraels hus ſtora högtidom; dertill göra ſyndoffer och ſpisoffer, bränneoffer och tackoffer, till förſoning för Iſraels hus.

18. Detta ſäger HERren HERren: På förſta dagen i förſta månadenom ſkall du taga en ung ſtut, den utan wank är, och ſkära helgedomen.

19. Och Preſten ſkall taga af ſynd-

offrens blod, och beſtänka dermed dörrträn af huſet, och all fyra hörnen af altaret, ſamt med dörrträn till porten åt inre gårdenom.

20. Alltſå ſkall du ock göra på ſjunde dagen i månadenom, om någrom hände wara förledd, och förtaga ſig af owetenhet; på det I mågen ſkära huſet.

21. På fjortonde dagen i förſta månadenom ſkolen I hålla Paſſah, och heligt hålla i ſju dagar, och äta oſyradt bröd. 2 Moſ. 12: 18.

22. Och på ſamma dagen ſkall Förſten offra för ſig, och för allt folket i landena, en ſtut till ſyndoffer. Heſ. 46: 2.

23. Men i de ſju dagar af högtidene ſkall han hwar dag göra HERranom bränneoffer, ju ſju ſtutar och ſju wädrar, de der utan wank äro, och ju en getabock till ſyndoffer.

24. Men till ſpisoffer ſkall han ju offra ett epha till hwar ſtut, och ett epha till hwar wädur, och ju ett hin oljo till hwart epha.

25. På femtonde dagen i ſjunde månadenom ſkall han hålla heligt i ſju dagar efter hwarannan, lika ſom de andra ſju dagar, och rätt ſå hållat med ſyndoffer, bränneoffer, ſpisoffer, och med oljo. 4 Moſ. 29: 12.

46. Capitlet.

Offrens tid, art, rum.

Detta ſäger HERren HERren: Den porten på inra gården, ſom öſterut ligger, ſkall i de ſex ſöknadagar tillſluten wara; men om Sabbathsdagen, och i nymånadenom, ſkall man upplåta honom.

2. Och Förſten ſkall träda utantill under portens förhus, och blifwa ſtåndandes utantill wid porten afſides; och Preſterna ſkola offra hans bränneoffer och tackoffer; men han ſkall tillbedja wid portens tröſkel, och ſedan gå ut igen; men porten ſkall öppen blifwa, allt intill aftonen. Heſ. 45: 22.

3. Sammalunda ock folket i landena ſkola tillbedja för HERranom, i dörrene åt ſamma port, på Sabbatherna och nymånaderna.

4. Men bränneoffret, ſom Förſten för HERranom offra ſkall, på Sabbathsdagenom, ſkall wara ſex lamb, de utan wank äro, och en wädur utan wank;

5. Och ju ett epha till wäduren, till ſpisoffer; men till lamben, ſå mycket ſom han förmår, till ſpisoffer, och ju ett hin oljo till ett epha.

6. Men i nymånadenom ſkall man offra en ung oxa, den utan wank är, och ſex lamb, och en wädur utan wank; 4 Moſ. 28: 11.

7. Och ju ett epha till oxan, och ett epha till wäduren, till ſpisoffer; men till lamben ſå mång epha ſom han förmår, och ju ett hin oljo till ett epha.

8. Och när Förſten går derin, ſå ſkall han gå in genom portens förhus, och åter gå der ut igen.

9. Men folket i landena, ſom för HERran kommer på de ſtora högtider, och ingår genom den porten norrut till att tillbedja, det ſkall åter utgå genom den porten ſunnantill, och de ſom ingå genom den porten ſunnantill, de ſkola utgå genom den porten nordantill, och ſkola icke gå ut igen genom porten, der de igenom ingångne äro, utan gå rätt framåt ut.

10. Men Förſten ſkall både ingå och utgå med dem.

11. Och på helgedagomen, och högtidomen, ſkall man offra till ſpisoffer, ju till en ſtut ett epha, och ju till en wädur ett epha, och till lamben ſå mycket en förmår, och ju ett hin oljo till ett epha. Heſ. 45: 24.

12. Men då Förſten will göra ett friwiljogt bränneoffer eller tackoffer HERranom, ſå ſkall man upplåta honom den porten öſtantill, att han må offra ſitt bränneoffer och tackoffer, lika ſom han det eljeſt på Sabbathen offra plägar; och när han går åter ut, ſå ſkall man ſluta porten igen efter honom.

13. Och han ſkall göra HERranom dagliga ett bränneoffer, nämliga ett årsgammalt lamb utan wank; det ſamma ſkall han offra hwar morgon;

14. Och ſkall hwar morgon lägga deruppå ſjettedelen af ett epha till ſpisoffer, och tredjedelen af ett hin

oljo, beblandadt med ſemlomjöl, till ſpisoffer HERranom. Det ſkall wara en ewig rätt om det dagliga offret.

15. Och alltſå ſkola de offra lambet, ſamt med ſpisoffrena och oljone, hwar morgon till ett dagligit bränneoffer.

16. Detta ſäger HERren HERren: När Förſten gifwer enom ſinom ſon en ſkänk af ſitt arf, det ſamma ſkall höra hans ſönom till, och de ſkola beſitta det för ett arf.

17. Men om han något ſkänker enom af ſina tjenare af ſitt arf, det ſkola de beſitta allt intill friåret, och ſedan ſkall det falla intill Förſtan igen; ty hans del ſkall allena komma hans ſöner till.

18. **Och ſkall Förſten intet taga ifrå ſino folke af deras arfwedel, eller drifwa dem ifrå deras ägor; utan ſkall låta ſinom barnom ſina egna ägor; på det att hwar ſlägten må wid ſig blifwa åtſkiljeliga, och hwar behålla det honom tillhörer.**

19. Och han hade mig in i ingången wid ſidon åt porten nordantill, till helgedomens kamrar, hwilke Preſtomen tillhörde; och ſi, der war ett rum uti ett hörn weſterut.

20. Och han ſade till mig: Detta är det rummet, der Preſterna ſkuldoffer och ſyndoffer koka ſkola, och baka ſpisoffer, att de icke ſkola behöfwa bära det ut i yttra gården; på det folket icke ſkall ſynda på det helga.

21. Sedan hade han mig ut i den yttra gården, och befallde mig gå uti gårdſens fyra hörn; och ſi, der war ett rum uti hwart gårdſens hörn.

22. Och i de fyra gårdſens hörn woro rum till att röka, fyratio alnar långa och tretio alnar breda, ju den ene ſå wid ſom den andre.

23. Och der gick en liten mur om dem alla fyra; der woro eldſtäder gjorde nedre utmed muren allt omkring.

24. Och han ſade till mig: Detta är kokorummet, der tjenarena i huſena uti koka ſkola det ſom folket offrar.

47. Capitlet.

Templets watten. Landets gränſor.

Och han hade mig åter inför tempeldörrena; och ſi, der utflöt ett watten, under templets tröſkel öſtantill; ty tempeldörren war ock öſtantill; och wattnet lopp på templets högra ſido, utmed altaret ſunnantill.

2. Och han hade mig ut till den norra porten, ifrån yttra portenom öſtantill; och ſi, wattnet ſprang derut af högra ſidone.

3. Och mannen gick ut öſterut, och hade mäteſnöret i handene, och han mälte tuſende alnar, och förde mig uti wattnet, tilldeß att det gick mig upp öfwer foten;

4. Och mälte ännu en gång tuſende alnar, och förde mig uti wattnet, tilldeß det gick mig upp till knän; och mälte åter tuſende alnar, och lät mig gå deruti, tilldeß det gick mig upp till länderna.

5. Så mälte han ändå tuſende alnar, och det wardt ſå djupt, att jag icke mer kunde räcka bottnen; ty wattnet war ſå djupt, att man deröfwer ſimma måſte, och kunde icke räcka bottnen.

6. Och han ſade till mig: Du menniſkobarn, detta hafwer du ju ſett? Och han hade mig åter tillbaka åt ſtrandena till bäcken.

7. Och ſi, der ſtodo ganſka mång trä i ſtrandene på båda ſidor.

8. Och han ſade till mig: Detta wattnet, ſom öſterut flyter, ſkall flyta igenom ſlättmarkena uti hafwet, och ifrå det ena hafwet ut i det andra, och när det kommer uti hafwet, ſå ſkola de wattnen ſund warda;

9. Ja, allt det deruti lefwer och röres, dit denne ſtrömmen kommer, det ſkall lefwa, och ſkall hafwa ganſka många fiſkar, och all ting ſkall helbregda warda och lefwa, dit denne ſtrömmen kommer.

10. Der ſkola fiſkare wara; ifrån EnGedi allt intill EnEglaim ſkall man upphänga fiſkagarn; ty ganſka många fiſkar ſkola der wara, likaſom i ſtora hafwena.

11. Men dammar och kärr ſkola intet helbregda warda, utan ſalta blifwa.

12. Och utmed den ſamma bäcken i ſtrandene, på båda ſidor, ſkola wäxa allahanda fruktſam trä, och deras löf

ſkola intet förwißna, eller deras frukt förruttna, och ſkola alla månader bära ny frukt; ty deras watten flyter utu helgedomenom; deras frukt ſkall tjena till ſpis, och deras löf till läkedom.

13. Detta ſäger HErren HErren: Deßa äro de gränſor, der I efter ſkolen utſkifta landet dem tolf Iſraels ſlägtom; ty twå delar höra Joſephs ſlägte till. 1 Moſ. 48: 5. Joſ. 17: 17.

14. Och I ſkolen utſkifta det lika, ſå dem ena ſom dem andra; ty jag hafwer ſworit, att jag wille gifwa edra fäder och eder landet till arfs. 1 Moſ. 12: 7. 17: 8. 26: 3. 28: 13.

15. Detta är nu landets gränſa norrut ifrå ſtora hafwet, ifrå Hethlon allt intill Zedad;

16. Nämliga: Hamath, Berotha, Sibraim, hwilke till Damaſcus och Hamath gränſa; och HazarTicon, det till Havran gränſar.

17. Detta ſkall wara gränſan ifrå hafwet allt intill HazarEnon; och Damaſcus och Hamath ſkola wara änden norrut.

18. Men den gränſan öſterut ſkolen I mäla emellan Havran och Damaſcus, och emellan Gilead, och emellan Iſraels land, wid Jordan nederåt, allt intill döda hafwet; det ſkall wara gränſan öſterut.

19. Men den gränſan ſöderut är ifrå Thamar allt intill det wattnet Meriba i Kades, och in mot älfwena wid ſtora hafwet; det ſkall wara gränſan ſöderut. 4 Moſ. 20: 13. 27: 14. Heſ. 48: 28.

20. Och den gränſan weſterut är ifrå ſtora hafwet rätt fram, allt intill Hamath; det ware gränſan weſterut.

21. Alltſå ſkolen I utdela landet ibland Iſraels ſlägter.

22. Och när I kaſten lotten, till att ſkifta landet emellan eder, ſå ſkolen I hålla främlingarna, ſom bo när eder, och föda barn ibland eder, lika ſom de ibland Iſraels barn infödde woro;

23. Och ſkola deßlikes hafwa ſin del af landena, hwar och en ibland den ſlägt der han när bor, ſäger HErren HErren.

48. Capitlet.

Slägternas delar. Stadens widd.

Detta äro namnen af ſlägterna: norrut, ifrån Hethlon intill Hamath och HazarEnon, och ifrå Damaſco intill Hamath, det ſkall Dan hafwa för ſin del, både öſter och weſter.

2. Näſt Dan ſkall Aſſer hafwa ſin del, både öſter och weſter.

3. Näſt Aſſer ſkall Naphthali hafwa ſin del, öſter och weſter.

4. Näſt Naphthali gränſo ſkall Manaſſe hafwa ſin del, öſter och weſter.

5. Näſt Manaſſe gränſo ſkall Ephraim hafwa ſin del, öſter och weſter.

6. Wid Ephraims gränſo ſkall Ruben hafwa ſin del, öſter och weſter.

7. Wid Rubens gränſo ſkall Juda hafwa ſin del, öſter och weſter.

8. Men wid Juda gränſo ſkolen I afſkilja en del ifrån öſter och intill weſter, den fem och tjugu tuſend ſtänger lång och bred är, lika ſom eljeſt en del är ifrån öſter och intill weſter; der ſkall helgedomen ſtå uppå.

9. Och derifrå ſkolen I afſkilja HErranom en del, fem och tjugu tuſend ſtänger lång, och tiotuſend ſtänger bred.

10. Och den ſamme helige delen ſkall höra Preſterna till; nämliga fem och tjugu tuſend ſtänger långt, norrut och ſöderut, och tiotuſend bredt, öſterut och weſterut; och HErrans helgedom ſkall ſtå der midt uti.

11. Det ſkall höra Preſterna till, ſom af Zadoks ſlägte äro, hwilke mitt ſätt hållit hafwa, och woro icke affällige med Iſraels barnom, ſåſom Leviterna affällige woro.

12. Och ſkola de alltſå hafwa en egen del af den afſkilda markene, der det aldrahelgaſta uti är, wid de Leviters gränſo.

13. Men Leviterna ſkola ock hafwa fem och tjugu tuſend ſtänger i längdene, och tiotuſend i breddene, inwid Preſternas gränſo; all längd ſkall hafwa fem och tjugu tuſend, och bredden tiotuſend ſtänger;

14. Och

14. Och ſkola intet deraf bortſälja, eller bortbyta, att landſens förſtling icke ſkall bortkomma; ty det är helgadt HERranom.

15. Men de femtuſend ſtänger, ſom öfwer äro i breddene, emot de fem och tjugu tuſend ſtänger i längdene, det ſkall wara allmänningen för ſtadenom, att bo derpå, och för förſtadenom; och ſtaden ſkall ſtå der midt uppå.

16. Och det ſkall wara widden åt honom, fyratuſend och femhundrad ſtänger, norrut och ſöderut; ſammalunda öſterut och weſterut, ock fyratuſend och femhundrad.

17. Men förſtaden ſkall hålla tuhundrade och femtio ſtänger, norrut och ſöderut; deßlikes ock öſterut och weſterut, tuhundrade och femtio ſtänger.

18. Men det öfwer är af deß längd wid den affſöndrade och helgade marken, nämliga tiotuſend ſtänger, öſterut och weſterut, det hörer till deras uppehälle ſom ſtadenom tjena.

19. Och de ſom ſtadenom tjena, de ſkola bruka det, ehwad ſlägt de af äro uti Iſrael.

20. Och af all denna affſkilda delenom, den på båda ſidor hafwer, i längdene och breddene, fem och tjugu tuſend ſtänger, ſkolen I affſkilja fjerdedelen; det ſkall wara ſtadſens eget.

21. Men hwad ännu öfwer är på båda ſidor wid den affſkilda helga delen och wid ſtadsdelen, nämliga fem och tjugu tuſend ſtänger, öſterut och weſterut, wid ſlägternas delar, det ſkall alltſammans höra Förſtanom till; men den affſöndrade helgade marken och helgedomens hus ſkall wara der midt uti.

22. Men hwad deremellan ligger, emellan Leviternas del, och emellan ſtadsdelen; ſumma, hwad ſom öfwer är, emellan Juda gränſo och BenJamins gränſo, det ſkall höra Förſtanom till.

23. Och dernäſt ſkola de ſlägterna wara, ſom öfwer äro: BenJamin ſkall hafwa ſin del, öſter och weſter.

24. Men wid BenJamins gränſo ſkall Simeon hafwa ſin del, öſter och weſter.

25. Wid Simeons gränſo ſkall Iſaſchar hafwa ſin del, öſter och weſter.

26. Wid Iſaſchars gränſo ſkall Sebulon hafwa ſin del, öſter och weſter.

27. Wid Sebulons gränſo ſkall Gad hafwa ſin del, öſter och weſter.

28. Men näſt Gad är den gränſan ſöderut, bortemot Theman, ifrå Thamar intill det wattnet Meriba i Kades, och in mot älfwena, allt intill ſtora hafwet. Heſ. 47: 19.

29. Alltſå ſkall landet utdelt warda till arfs ibland Iſraels ſlägter, och det ſkall wara deras arf, ſäger HERren HERren.

30. Och ſå wid ſkall ſtaden wara, fyratuſend och femhundrad ſtänger nordantill.

31. Och ſtadsportarna ſkola nämnde warda efter Iſraels ſlägters namn, tre portar norrut; den förſte porten Rubens, den andre Juda, den tredje Levi.

32. Alltſå ock öſtantill, fyratuſend och femhundrad ſtänger, och ſammalunda tre portar; nämliga den förſte porten Joſeph, den andre BenJamin, den tredje Dan.

33. Sunnantill ock ſammalunda, fyratuſend och femhundrad ſtänger, och deßlikes tre portar; den förſte porten Simeon, den andre Iſaſchar, den tredje Sebulon.

34. Alltſå ock weſtantill, fyratuſend och femhundrad ſtänger, och tre portar; den förſte porten Gad, den andre Aſſer, den tredje Naphthali.

35. Alltſå ſkall det hafwa allt omkring adertontuſend ſtänger; och ſedan ſkall då ſtaden kallad warda: Här är HERren.

Ände på Propheten Heſekiel.

Propheten Daniel.

1. Capitlet.

Daniels fängelſe, foſtran, wishet.

Uti tredje årena af Jojakims, Juda Konungs rike kom NebucadNezar, Konungen i Babel, inför Jeruſalem, och belade det.
2 Kon. 24: 1. 2 Chr. 36: 6. Jer. 25: 1.

2. Och HErren gaf Jojakim, Juda Konung, honom i händer, och en hop af kärile utu Guds hus; hwilken han lät föra in uti Sinears land, i ſins guds hus, och lade de kärilen uti ſins guds fatabur. 2 Chr. 36: 7. 1 Moſ. 10: 10.

3. Och Konungen ſade till Aſpenas, ſin öfwerſta kamererare, att han ſkulle utſöka honom af Israels barnom, af Konungsliga ſlägt, och herrabarnom,

4. Några unga dränger ſom ingen wank hade, utan dägelige woro, förnuftige, wiſe, kloke och förſtåndige; hwilke ſkickelige woro till att tjena i Konungens gård, och till att lära Chaldeiſka ſkrift och mål.

5. Deßom beſtällde Konungen, hwad man dem dageliga gifwa ſkulle af hans ſpis, och af det win der han ſjelf af drack; på det att, då de ſå i tre år uppfödde woro, de ſedan ſkulle tjena inför Konungenom.

6. Så woro ibland dem Daniel, Hanania, Miſael och Aſaria, af Juda barnom.

7. Och den öfwerſte kamereraren gaf dem namn; och nämnde Daniel Belteſazar, och Hanania Sadrach, och Miſael Meſach, och Aſaria AbedNego.

8. Men Daniel ſatte ſig före i ſitt hjerta, att han icke wille orena ſig med Konungens ſpis, och med det win ſom han ſjelf drack; och bad öfwerſta kamereraren, att han icke ſkulle orena ſig.

9. Och Gud gaf Daniel, att öfwerſte kamereraren wardt honom gunſtig och god.

10. Och han ſade till honom: Jag fruktar för min herra Konungen, den eder ſpis och dryck beſtyrt hafwer; om han får ſe att edor anſigte äro magrare än de andra drängers, ſom eder jemnåldrige äro, ſå gören I mig brottsligan till döden inför Konungenom.

11. Då ſade Daniel till Melzar, hwilkom öfwerſte kamereraren Daniel, Hanania, Miſael och Aſaria, befallt hade:

12. Förſök dock det med dina tjenare i tio dagar, och låt gifwa oß mos till att äta, och watten till att dricka;

13. Och låt alltſå komma för dig wår och de andra drängers anſigte, ſom af Konungens ſpis äta; och efter ſom du då ſer, derefter gör med dina tjenare.

14. Och han hörde dem derutinnan, och förſökte det med dem i tio dagar.

15. Och efter de tio dagar woro de dägeligare och bättre wid hull, än alle de dränger, ſom ſpiſades af Konungens ſpis.

16. Så ſatte Melzar bort deras ſpis och dryck, den dem tillſkickad war, och gaf dem mos.

17. Men deßa fyras Gud gaf dem konſt och förſtånd uti allahanda ſkrift och wishet; men Daniel gaf han förſtånd i alla ſyner och drömmar.

18. Då tiden förlupen war, ſom Konungen förelagt hade, att de ſkulle hafwas inför honom, hade öfwerſte kamereraren dem inför NebucadNezar.

19. Och Konungen talade med dem; och wardt ingen ibland dem alla funnen, ſom Daniels, Hanania, Miſaels och Aſaria like war; och de wordo Konungens tjenare. 2 Kon. 20: 18. Eſ. 39: 7.

20. Och Konungen fann dem i alla ſaker, de han dem frågade, tio ſinom klokare och förſtåndigare, än alla ſtjernokikare och wiſa i hela ſino rike.

21. Och lefde Daniel intill Konung Cores förſta år. Dan. 6: 28.

2. Capitlet.

NebucadNezars dröm. De wiſas fara. Daniels tydning. Fyra riken.

Uti andro årena af NebucadNezars rike ſåg NebucadNezar en dröm, af hwilkom han wardt förſkräckt, ſå att han waknade upp.

2. Då lät han tillhopakomma alla ſtjernokikare, och wiſa, och trollkarlar, och Chaldeer, att de ſkulle ſäga Konungenom ſin dröm. De kommo, och trädde fram för Konungen.

3. Och Konungen ſade till dem: Jag hafwer haft en dröm, ſom mig förſkräckt hafwer, och jag will gerna weta, hwad det för en dröm warit hafwer.

4. Då ſade de Chaldeer till Konungen, på Syriſkt mål: Herre Konung, Gud låte dig länge lefwa; ſäg dinom tjenarom drömmen, ſå wilje wi uttyda honom. Dan. 3:9. 5:10. 6:6.

5. Konungen ſwarade, och ſade till de Chaldeer: Det är fallet mig utu minnet; om I icke låten mig få weta drömmen, och uttyden honom, ſå ſkolen I platt förgöras, och edor hus ſkamliga förſtörd warda. Dan. 3:29.

6. Om I ock låten mig få drömmen weta, och uttyden honom, ſå ſkolen I få ſkänker, gåfwor och ſtora äro, af mig; derföre ſäger mig nu drömmen, och hans uttydning.

7. De ſwarade åter, och ſade: Konungen ſäge ſinom tjenarom drömmen, ſå wilje wi uttyda honom.

8. Konungen ſwarade, och ſade: Sannerliga, jag förmärker att I fördröjen tiden, efter I ſen dock att det är fallet mig utu minnet.

9. Men om I icke ſägen mig drömmen, ſå ſkall rätten gå öfwer eder, lika ſom öfwer de der taga ſig före att tala lögn och drafwel för mig, ſå länge tiden ſkall förlöpa; derföre ſäger mig nu drömmen, ſå kan jag märka, att I ock finnen uppå uttydningen.

10. Då ſwarade de Chaldeer för Konungenom, och ſade till honom: Ingen menniſka är på jordene, den det Konungen begärar ſäga kan; och är ej heller någon Konung, ehuru ſtor eller mägtig han är, ſom ſådant af någrom ſtjernokikare, wiſom eller Chaldee äſkar.

11. Ty det Konungen uppå äſkar, är för högt, och är ej heller någon, ſom detta för Konungenom ſäga kan, undantagna gudarna, hwilke icke bo när menniſkomen.

12. Då wardt Konungen ganſka wred, och böd förgöra alla wiſa i Babel.

13. Och domen gick ut, att man ſkulle dräpa de wiſa; wardt ockſå Daniel med ſina ſtallbröder ſökt, att man dem dräpa ſkulle.

14. Då förnam Daniel ſådana dom och befallning, af Arioch, Konungens öfwerſta domare, hwilken utfor till att böda de wiſa i Babel.

15. Och han hof upp, och ſade till Konungens befallningsman Arioch: Hwarföre är denna ſtränga domen utgången ifrå Konungenom? Och Arioch lät Daniel det förſtå.

16. Så gick Daniel upp, och bad Konungen, att han ſkulle gifwa honom tid till, att han måtte ſäga Konungenom uttydningena.

17. Sedan gick Daniel hem, och gaf det ſina ſtallbröder, Hanania, Miſael och Aſaria, tillkänna;

18. Att de ſkulle bedja Gud af himmelen om nåd till denna hemlighet; att Daniel och hans medbröder, ſamt med de andra wiſa i Babel, icke förgöras ſkulle.

19. Då wardt denna hemlig ting Daniel genom ena ſyn om nattena uppenbarad; för hwilket Daniel lofwade Gud af himmelen.

20. Och Daniel tog till att tala, och ſäga: **Lofwadt ware Guds Namn, ifrån ewighet till ewighet; ty hans är både wishet och ſtarkhet.** Pſ. 113:2.

21. **Han förwandlar tider och ſtunder; han ſätter Konungar af, och ſätter Konungar upp; han gifwer de wiſa deras wishet, och de förſtåndiga deras förſtånd.** Job 32:8.

22. Han uppenbarar det djupt och hemligit är; han wet hwad i mörkrena ligger; ty när honom är alltſammans ljus.

23. Jag tackar och lofwar dig, mina fäders Gud, att du hafwer förlänt mig wishet och ſtarkhet, och hafwer nu det uppenbarat, der wi dig om bedit hafwe; det är, Konungens ärende hafwer du oß uppenbarat.

24. Så gick Daniel upp till Arioch, den af Konungenom befallning hade till att dräpa de wiſa i Babel, och ſade till honom alltſå: Du ſkall icke förgöra de wiſa i Babel; utan haf mig upp till Konungen, jag will ſäga Konungenom uttydelſen.

25. Arioch hade Daniel med haſt upp för Konungen, och ſade till honom alltſå: En är funnen ibland Juda fångar, ſom Konungenom uttydningen ſäga kan.

26. Konungen ſwarade, och ſade till Daniel, den de Belteſazar kallade: Äſt du den ſamme ſom mig kan ſäga den dröm, ſom jag ſett hafwer, och hans uttydning?

27. Daniel ſwarade inför Konungenom, och ſade: Den hemlighet, ſom Konungen äſkar af de wiſa, lärda, ſtjernokikare och ſpåmän, ſtår icke i deras magt att ſäga Konungenom;

28. Utan Gud af himmelen, han kan uppenbara hemlig ting; han hafwer tett Konungenom NebucadNezar, hwad i tillkommande tider ſke ſkall; din dröm och din ſyn, då du ſof, war denna: 1 Moſ. 49: 1.

29. Du Konung tänkte i dine ſäng, huru det måtte tillgå i framtiden; och den ſom hemlig ting uppenbarar, han tedde dig huru det gå ſkulle.

30. Så är mig denna hemlighet uppenbarad, icke igenom mina wishet, lika ſom hon större wore än alles de ſom lefwa; utan derföre, att uttydningen måtte Konungenom underwiſt warda, och du dins hjertas tankar weta få.

31. Du Konung ſågſt, och ſi, ett ganſka ſtort och högt beläte ſtod för dig; det war grufweligit att uppå ſe.

32. Deß beläte hufwud war af klart guld, deß bröſt och armar woro af ſilfwer, buken och länderna woro af koppar;

33. Deß ben woro af jern, deß fötter woro ſomt af jern, och ſomt af ler.

34. Sådant ſågſt du, tilldeß en ſten nederrifwen wardt utan händer; han ſlog belätet uppå deß fötter, ſom af jern och ler woro, och förkroßade dem.

35. Då wordo all tillhopa förkrosſad, jernet, leret, kopparen, ſilfret och guldet, och wordo ſåſom agnar på enom ſommarloga, och wädret bortförde det, ſå att man kunde intet mer finna det; men ſtenen, ſom ſlog belätet, wardt till ett ſtort berg, ſå att det uppfyllde hela werldena.

36. Detta är drömmen. Nu wilje wi ſäga uttydningen för Konungenom.

37. Du Konung äſt en Konung öfwer alla Konungar, den Gud af himmelen rike, magt, ſtarkhet och äro gifwit hafwer. Heſ. 26: 7.

38. Och allt det, der menniſkor bo, och djuren på markene, och foglarna under himmelen, hafwer han gifwit i dina händer, och förlänt dig magt öfwer detta allt; du äſt det gyldene hufwudet.

39. Efter dig ſkall ett annat Konungarike uppkomma, ſämre än ditt; derefter det tredje Konungarike, ſom af koppar är, hwilket öfwer all land regera ſkall.

40. Det fjerde ſkall wara hårdt ſåſom jern; ty lika wißt ſom jern ſönderſlår och ſönderkroßar all ting, ja, lika ſom jern ſönderſlår all ting, ſå ſkall ock detta ſönderkroßa och ſönderſlå alltſamman.

41. Men att du ſågſt fötterna och tårna, ſomt af ler, och ſomt af jern, det ſkall wara ett ſöndradt Konungarike; dock ſkall af jerns planto blifwa deruti, ſåſom du ſågſt jern beblandadt med ler.

42. Och att tårna på deß fötter, ſomt af jern, och ſomt af ler woro, det ſkall wara endels ett ſtarkt, och endels ett ſwagt rike.

43. Och att du ſågſt jern beblandadt med ler, ſkola de wäl beblanda ſig efter menniſkos blod tillſammans; men de ſkola likwäl intet hänga tillhopa, lika ſom jern icke kan bemängas med ler.

44. **Men uti deßa Konungarikes tid ſkall Gud af himmelen upprätta ett Konungarike, det aldrig ſkall förlagdt warda; och hans rike ſkall icke komma till något annat folk; det ſkall förkroßa och förſtöra all deßa riken; men det ſkall blifwa i ewig tid.**

Dan. 7: 14, 27. Mich. 4: 7. Luc. 1: 33. 1 Tim. 1: 17.

45. Såſom du ſågſt en ſten nederrifwen af ett berg utan händer, hwilken ſönderſlog jernet, kopparen, leret, ſilfret och guldet, alltſå hafwer nu den ſtore Gud tett Konungenom, hwad ſom framdeles ſke ſkall; och detta är wißerliga drömmen, och uttydningen är rätt.

46. Då föll Konungen NebucadNezar uppå ſitt anſigte, och tillbad inför Daniel; och befallde, att man ſkulle göra honom ſpisoffer och rökoffer.

47. Och Konungen ſwarade Daniel, och ſade: **Det är intet twifwel, edar Gud är en Gud öfwer alla gudar, och en HErre öfwer alla Konungar, den hemlig ting uppenbara kan; efter du deßa hemlig ting hafwer kunnat uppenbara.** 1 Tim. 6: 15.

48. Och Konungen upphöjde Daniel, och gaf honom ſtora myckna ſkänker; och gjorde honom till en Förſta öfwer hela landet Babel, och ſatte honom till en öfwerſta öfwer alla de wiſa i Babel.

49. Och Daniel bad Konungen, att han måtte ſätta Sadrach, Meſach och AbedNego öfwer de landſkap i Babel; men Daniel blef när Konungenom i hans gård. Dan. 3: 12.

3. Capitlet.

Belätet ſtort. Ugnen het. Männerna frälſte. Konungen omwänd.

Konung NebucadNezar lät göra ett gyldene beläte, ſextio alnar högt, och ſex alnar bredt; och lät ſätta det i Babels land på en ſkön plan.

2. Och Konung NebucadNezar ſände efter Förſtar, herrar, landshöfdingar, domare, fogdar, rådherrar, ämbetsmän, och alla wäldiga i landet, att de ſkulle komma tillſammans, och wiga det belätet, ſom Konungen NebucadNezar hade uppſätta låtit.

3. Då kommo Förſtarna, herrarna, landshöfdingarna, domarena, fogdarna, rådherrarna, ämbetsmännerna, och alle wäldige i landet tillſamman, till att wiga belätet ſom Konung NebucadNezar hade uppſätta låtit, och de måſte gå fram för belätet ſom NebucadNezar hade uppſätta låtit.

4. Och härolden ropade öfwerljudt: Det låter eder ſagdt wara, I all folk, ſlägter och tungomål;

5. Att, när I hören baſuner, trummeter, harpor, gigor, pſaltare, lutor och allahanda ſträngaſpel, ſå ſkolen I nederfalla, och tillbedja det gyldene belätet, ſom Konung NebucadNezar hafwer uppſätta låtit.

6. Men den ſom då icke nederfaller och tillbeder, han ſkall på ſamma ſtund kaſtas i en brinnande ugn.

7. Då de nu hörde ljudet af baſuner, trummeter, harpor, gigor, pſaltare och allahanda ſträngaſpel, föllo neder all folk, ſlägter och tungomål, och tillbådo det gyldene belätet, ſom Konungen NebucadNezar hade uppſätta låtit.

8. Straxt på ſamma ſtund gingo några Chaldeiſke män fram, och anklagade Judarna; Dan. 1: 4.

9. Begynte, och ſade till Konungen NebucadNezar: Herre Konung, Gud unne dig länge lefwa. Dan. 5: 10. 6: 21.

10. Du hafwer, o Konung, låtit utgå ett bud, att alla menniſkor, då de hörde ljudet af baſuner, trummeter, harpor, gigor, pſaltare, lutor och allahanda ſträngaſpel, ſkulle de nederfalla, och tillbedja det gyldene belätet;

11. Och den ſom icke nederfölle och tillbåde, han ſkulle kaſtas uti en brinnande ugn.

12. Nu äro här några Judiſke män, hwilka du öfwer de ämbete i Babels land ſatt hafwer, Sadrach, Meſach och AbedNego; de ſamme förakta ditt bud, o Konung, och wörda icke dina gudar, och tillbedja icke det gyldene belätet, ſom du hafwer uppſätta låtit. Dan. 2: 49.

13. Då befallde NebucadNezar, med grymhet och wrede, att man ſkulle hafwa fram för honom Sadrach, Meſach och AbedNego; och männerna wordo framhafde för Konungen.

14. Då talade NebucadNezar till dem, och ſade: Huru är det? Wiljen I, Sadrach, Meſach och AbedNego, icke wörda min gud, och icke tillbedja det gyldene belätet, ſom jag hafwer uppſätta låtit?

15. Nu wäl, reder eder till, ſå ſnart I hören ljudet af baſuner, trummeter,

harpor, gigor, pſaltare, lutor och allahanda ſträngaſpel, ſå faller neder, och tillbeder belätet; ſom jag hafwer uppſätta låtit; om I icke tillbedjen det, ſå ſkolen I på ſamma ſtund warda kaſtade uti en brinnande ugn. Låt ſe, hwilken den Guden är, ſom eder utu mina händer tager.

16. Så ſwarade Sadrach, Meſach och AbedNego, och ſade till Konung NebucadNezar: Det är icke af nödene, att wi ſware dig deruppå.

17. Si, wår Gud, den wi dyrke, kan wäl hjelpa oß utu den brinnande ugnen, och frälſa oß utu dine hand, o Konung.

18. Och om han än det icke göra will, ſå ſkall du ändå weta, o Konung, att wi dina gudar intet wörde, ej heller det gyldene beläte, ſom du hafwer uppſätta låtit, tillbedja wiljom.

19. Då wardt NebucadNezar full med grymhet, ſå att hans anſigte förwandlade ſig öfwer Sadrach, Meſach och AbedNego; och befallde, att man ſkulle göra ugnen ſju reſor hetare, än han eljeſt plägade wara;

20. Och böd de bäſta krigsmän, ſom uti hans här woro, att de ſkulle binda Sadrach, Meſach och AbedNego, och kaſta dem uti den brinnande ugnen.

21. Alltſå wordo deßa männerna, uti deras mantlar, ſkor, hattar och annor kläder, bundne, och kaſtade uti den brinnande ugnen.

22. Ty Konungens befallning måſte man med haſt fullgöra; och elden wardt ſå ſtark i ugnen, att de män, ſom Sadrach, Meſach och AbedNego uppbränna ſkulle, blefwo döde af eldslåganom.

23. Men de tre männerna, Sadrach, Meſach och AbedNego, föllo neder uti den brinnande ugnen, ſå bundne ſom de woro.

24. Då förſkräckte ſig Konung NebucadNezar, och gick haſtigt upp, och ſade till ſitt Råd: Hafwe wi icke låtit kaſta tre män i elden bundna? De ſwarade, och ſade till Konungen: Ja, herre Konung.

25. Han ſwarade, och ſade: Ser jag dock fyra män löſa gå i eldenom, och dem ſkadar intet; och den fjerde är lika ſom han wore en Gudaſon.

26. Och NebucadNezar gick fram för gapet på den brinnande ugnen, och ſade: Sadrach, Meſach och AbedNego, högſta Guds tjenare, går härut, och kommer hit. Så gingo Sadrach, Meſach och AbedNego utur eldenom.

27. Och Förſtarna, herrarna, fogdarna, och Konungens Råd kommo tillſamman, och ſågo uppå, huru elden ingen magt uppå deßa männernas kroppar bewiſat hade; och deras hufwudhår icke ens affwedet war, och deras kläder intet ſkadd; ja, man kunde icke känna någon eldslukt uppå dem. Eſ. 43 : 2. Ebr. 11 : 34.

28. Då hof NebucadNezar ſin röſt upp, och ſade: Lofwad ware Sadrachs, Meſachs och AbedNegos Gud, den ſin Ängel utſändt hafwer, och halp ſina tjenare, ſom uppå honom trodde, och icke gjorde efter Konungens bud, utan utgåfwo deras lekamen, att de ingen gud ära eller tillbedja wille, utan allena ſin Gud.

29. Så är nu detta mitt bud: Att ho ſom helſt ibland all folk, ſlägter och tungomål, förſmäder Sadrachs, Meſachs och AbedNegos Gud, han ſkall förgöras, och hans hus ſkamliga förſtördt warda; **ty det är ingen annar Gud, ſom ſå hjelpa kan, ſom denne.** Dan. 2 : 5.

30. Och Konungen gaf Sadrach, Meſach och AbedNego ſtort wälde i Babels land.

31. Konung NebucadNezar allom landom, folkom och tungomålom: Gud gifwe eder mycken frid!

32. Mig ſynes godt wara, att jag förkunnar de tecken och under, ſom Gud den Högſte med mig gjort hafwer;

33. Ty hans tecken äro ſtor, och hans under äro mägtig, och hans rike ett ewigt rike, och hans wälde warar ifrån ſlägte till ſlägte. Pſ. 93 : 1. Dan. 6 : 27.

4. Capitlet.

NebucadNezars ſyn, högmod, ſtraff, bot, bekännelſe.

Jag NebucadNezar, då jag god ro hade i mitt hus, och allt wäl tillſtod i mitt palats,

2. Såg en dröm, och wardt förſkräckt;

och de tankar, ſom jag i mine ſäng hade, öfwer ſynena, ſom jag ſett hade, bedröfwade mig.

3. Och jag befallde, att alle de wiſe i Babel ſkulle komma upp för mig, att de måtte ſäga mig, hwad drömmen betydde.

4. Då hade man fram de ſtjernokikare, wiſa, Chaldeer och ſpåmän, och jag förtäljde drömmen för dem; men de kunde intet ſäga mig, hwad han betydde;

5. Intilldeß Daniel, på det ſiſta, kom för mig, hwilken Belteſazar kallas, efter mins guds namn, den de helga gudars anda hafwer; och jag förtäljde för honom drömmen. Dan. 1:7.

6. Belteſazar, du öfwerſte ibland de ſtjernokikare, jag wet att du hafwer de helga gudars anda, och dig är intet fördoldt; ſäg mins dröms ſyn, den jag ſett hafwer, och hwad han betyder.

7. Så är detta ſynen, ſom jag ſåg i mine ſäng: Si, ett trä ſtod midt i landet; det war ganſka högt, Heſ. 31:3.

8. Stort och tjockt; deß höjd räckte upp i himmelen, och utwidgade ſig allt intill landſens ända;

9. Deß qwiſtar woro dägelige, och båro mycken frukt, der alle af äta kunde; all djur i markene funno ſkugga under thy, och foglarna under himmelen ſatte ſig på deß qwiſtar, och allt kött hade ſin föda deraf.

10. Och jag ſåg en ſyn i mine ſäng; och ſi, en helig wäktare kom neder af himmelen.

11. Han ropade öfwerljudt, och ſade alltſå: Hugger trät omkull, och hugger bort qwiſtarna, och rifwer bort löfwet, och förſtrör deß frukt, ſå att djuren, ſom derunder ligga, löpa ſin wäg, och foglarna flyga bort af deß qwiſtar;

12. Dock låter ſtubban blifwa i jordene med rötterna; men han ſkall gå i jern och kopparkedjor i gräſet på markene, han ſkall ligga under himmelens dagg, och warda wåt, och ſkall föda ſig ibland djuren af gräſet på jordene.

13. Och det menniſkliga hjertat ſkall warda ifrå honom taget, och ett wilddjurs hjerta gifwas honom igen, tilldeß att ſju tider framgångne äro öfwer honom.

14. Detta är beſlutet i wäktarenas råd, och i de heligas tal rådſlaget; **på det de ſom lefwa, måga känna att den Högſte hafwer magt öfwer menniſkors rike, och gifwer dem hwem han will, och upphöjer de förnedrada dertill.** Luc. 1:52.

15. Sådana dröm hafwer jag, Konung NebucadNezar, ſett; men du, Belteſazar, ſäg hwad han betyder; ty alle de wiſe, ſom i mitt rike äro, kunna icke ſäga mig hwad han betyder; men du kan det wäl; ty de helga gudars ande är i dig.

16. Då wardt Daniel, den ock Belteſazar het, häpen deröfwer, wid en timma långt, och hans tankar bedröfwade honom; men Konungen ſade: Belteſazar, låt icke drömmen och hans uttydning bedröfwa dig. Då hof Belteſazar upp, och ſade: Ack! min herre, att denne drömmen gulle dina fiendar uppå, och hans uttydning dina owänner.

17. Trät, ſom du ſågſt, att det war ſtort och tjockt, och deß höjd räckte upp till himmelen, och utwidgade ſig öfwer hela landet;

18. Och deß qwiſtar dägelige, och deß frukt mycken war, der alle ſina födo af hade, och djuren på markene bodde derunder, och himmelens foglar på deß qwiſtar ſåto;

19. Det äſt du, Konung, ſom ſå ſtor och mägtig äſt; ty din magt är ſtor, och räcker upp till himmelen, och ditt wälde ſträcker ſig intill werldenes ända.

20. Men det, att Konungen ſåg en helig wäktare komma neder af himmelen, och ſäga: Hugger trät omkull, och förgörer det; dock låter ſtubban med ſina rötter blifwa i jordene; men han ſkall gå i jern och kopparkedjor i gräſet på markene, och ligga under himmelens dagg, och warda wåter, och föda ſig ibland djuren på markene, tilldeß ſju tider öfwer honom framledne äro;

21. Detta är uttydningen, herre Konung, och ſådana dens Högſtas råd går öfwer min herra Konungen:

22. Man ſkall drifwa dig bort ifrå folk, och du måſte blifwa med wilddjur på markene, och man ſkall dig låta äta gräs ſåſom oxar, och ſkall ligga under himmelens dagg, och warda wåter, tilldeß ſju tider öfwer dig framledne äro; **på det du ſkall beſinna, att den Högſte hafwer wåld öfwer menniſkors rike, och gifwer dem hwem han will.** Dan. 5: 21.

23. Men det ſom ſagdt är, att man ändå ſkall låta blifwa ſtubban af trät med ſina rötter qwar; ditt rike ſkall blifwa dig, då du känt hafwer magten i himmelen.

24. Derföre, herre Konung, låt mitt råd täckas dig, och gör dig lös ifrå dina ſynder, genom rättfärdighet, och ledig ifrå dina mißgerningar, genom wälgerningar emot de fattiga; ſå hafwer han tålamod med dina ſynder.

25. Allt detta wederfors Konung NebucadNezar.

26. Ty efter tolf månader, då Konungen gick på Konungsborgene i Babel,

27. Hof han upp, och ſade: Detta är den ſtore Babel; ſom jag uppbyggt hafwer till ett Konungshus, genom mina ſtora magt, min härlighet till äro.

28. Förr än Konungen deßa orden uttalat hade, kom en röſt af himmelen: Dig, Konung NebucadNezar, ware ſagdt: Ditt rike ſkall dig aftaget warda;

29. Och man ſkall drifwa dig bort ifrå folk, och du ſkall blifwa med wilddjur, ſom på markene gå; gräs ſkall man dig äta låta ſåſom oxar, tilldeß ſju tider öfwer dig framledne äro; **på det du ſkall förnimma, att den Högſte hafwer wåld öfwer menniſkors rike, och gifwer dem hwem han will.**

30. I ſamma ſtund wardt ordet fullkomnadt öfwer NebucadNezar, ſå att han wardt bortdrifwen ifrå folk, och han åt gräs ſåſom oxar, och hans lekamen låg under himmelens dagg, och wardt wåter, tilldeß hans hår wäxte ſåſom örnafjädrar, och hans naglar wordo ſåſom foglaklor.

31. Efter den tiden hof jag, NebucadNezar, upp min ögon till himmelen, och kom åter till ſinne igen, och lofwade den Högſta; jag priſade och ärade honom, ſom lefwer ewinnerliga, **hwilkens wälde är ewigt, och hans ſlägte warar ſlägte ifrå ſlägte.** Dan. 7: 14.

32. **Emot hwilkom alle de, ſom på jordene bo, för intet räknas; han gör allt ſåſom han will, både med krafterna i himmelen, och med dem ſom bo på jordene; och ingen kan ſtå hans hand emot, eller ſäga till honom: Hwad gör du?** Luc. 21: 26.

33. På ſamma tid kom jag till ſinne igen, och till mina Konungsliga äro, till mina härlighet, och till min ſkapnad; och mitt Råd och wäldige ſökte mig; och jag wardt åter ſatt uti mitt rike igen, och fick ännu ſtörre härlighet.

34. **Derföre lofwar jag, NebucadNezar, och ärar och priſar Konungen i himmelen; ty alla hans gerningar äro ſanning, och hans wägar äro rätte, och den ſom ſtolt är, kan han ödmjuka.**

5. Capitlet.

Belſazars gäſtabåd, ſynd, död.

Konung Belſazar gjorde ett härligit gäſtabåd till ſina wäldiga och höfwitsmän, och drack ſig drucken med dem.

2. Och då han drucken war, böd han bära fram de gyldene och ſilfwerkärile, ſom hans fader, NebucadNezar, utu templet i Jeruſalem borttagit hade, att Konungen, med ſina wäldiga, med ſina huſtrur, och med ſina frillor, ſkulle dricka deraf.
2 Kon. 25: 15. 2 Chr. 36: 18. Dan. 1: 2.

3. Alltſå wordo framburne de gyldene kärile, ſom utu templet, utu Guds huſe, i Jeruſalem tagne woro; och Konungen, hans wäldige, hans huſtrur och frillor, drucko deraf. Jer. 25: 26.

4. Och då de ſå drucko, lofwade de de gyldene, ſilfwer, koppar, jern, trä och ſtengudar.

5. På ſamma ſtund ſyntes finger, ſåſom ene menniſkos hand, de ſkrefwo, twärsöfwer ifrå ljuſaſtakan, på den hwitmenade wäggene i Konungs-

ſalenom; och Konungen wardt warſe handena, ſom ſkref.

6. Då förwandlades Konungens anſigte, och hans tankar förſkräckte honom, ſå att hans länder bäfwade, och hans ben darrade.

7. Och Konungen ropade öfwerljudt, att man ſkulle låta komma wiſa, Chaldeer och ſpåmän, och lät ſäga till de wiſa i Babel: Den menniſka, ſom denna ſkriftena läs, och kan ſäga hwad hon betyder, han ſkall warda klädd i purpur, och bära en gyldene kedjo om halſen, och wara den tredje herren i mitt rike.

8. Så wordo alle Konungens wiſe upphafde; men de kunde hwarken läſa ſkriftena, eller underwiſa Konungenom uttydningen.

9. Deraf förfärades Konungen Belſazar ännu faſtare, och tappade platt ſin hy; och hans wäldige wordo illa tillfrids.

10. Då gick Drottningen, för ſådana Konungens och hans wäldigas ärendes ſkull, upp i ſalen, och ſade: HErre Konung, Gud unne dig länge lefwa; låt dina tankar icke ſå förſkräcka dig, och omſkift icke ſå din hy. Dan. 2: 4. 3: 9. 6: 6, 21.

11. Det är en man i ditt rike, ſom hafwer de helga gudars anda; ty uti dins faders tid wardt i honom funnen upplysning, klokhet och wishet, ſådana, ſom de gudars wishet är; och din fader, Konung NebucadNezar, ſatte honom öfwer de ſtjernokikare, wiſa, Chaldeer och ſpåmän; Dan. 4: 5. 2: 48. 4: 6.

12. Derföre att en hög ande wardt funnen i honom; dertill förſtånd och klokhet till att uttyda drömmar, råda uppå mörkt tal, och uppenbara hemlig ting, nämliga Daniel, den Konungen lät Belteſazar kalla. Så låt nu kalla Daniel; han warder wäl ſägandes uttydningen. Dan. 1: 7.

13. Då hade man Daniel upp för Konungen; och Konungen ſade till Daniel: Äſt du Daniel, en af de fångar utaf Juda, hwilka Konungen, min fader, utu Juda fört hafwer? Dan. 1: 6.

14. Jag hafwer hört ſägas om dig, att du hafwer de helga gudars anda, och att upplysning, förſtånd och hög wishet i dig funnen är.

15. Nu hafwer jag låtit komma för mig kloka och wiſa, att de ſkola läſa mig denna ſkriftena, och underwiſa mig hwad hon betyder, och de kunna intet ſäga mig hwad ſådant betyder;

16. Men om dig hörer jag att du kan gifwa uttydning, och uppenbara det hemligit är; kan du nu läſa denna ſkriftena, och underwiſa mig hwad hon betyder, ſå ſkall du med purpur klädd warda, och bära en gyldene kedjo om din hals, och wara den tredje herren i mitt rike.

17. Då ſwarade Daniel, och ſade inför Konungen: Behåll dina gåfwor ſjelf, och gif din ſkänk enom androm; jag will dock wäl läſa Konungenom ſkriftena, och underwiſa hwad hon betyder.

18. **Herre Konung, Gud den Högſte gaf dinom fader, NebucadNezar, rike, magt, äro och härlighet.** Dan. 2: 37.

19. **Och för ſådana magts ſkull, ſom honom gifwen war, fruktade och räddes för honom all land, och folk, och tungomål;** han drap hwem han wille, han upphöjde hwem han wille, han nedertryckte hwem han wille.

20. **Men då hans hjerta upphof ſig, att han wardt ſtolt och högmodig, wardt han kaſtad ifrå ſin Konungsliga ſtol, och miſte ſina härlighet;** Dan. 4: 27.

21. Och wardt drifwen ifrå menniſkor; och hans hjerta wardt likt wid wilddjur, och han måſte löpa ibland wildåſnar, och åt gräs ſåſom oxar, och hans kropp låg under himmelens dagg, och wardt wåt, **tilldeß han lärde weta, att den Högſte hafwer wåld öfwer menniſkors rike, och gifwer dem hwem han will.**

23. **Och du Belſazar, hans ſon, hafwer icke ödmjukat ditt hjerta, ändock du allt ſådant wetſt;**

23. **Utan hafwer upphäfwit dig emot himmelens Herra,** och man

hafwer måſt bära hans hus kärile fram för dig, och du, dine wäldige, dina huſtrur och dina frillor, hafwa druckit win deraf, **dertill lofwat de ſilfwer, gyldene, koppar, jern, trä och ſtengudar, hwilke hwarken ſe, eller höra, eller känna; men den Guden, ſom hafwer din anda och alla dina wägar i ſine hand, hafwer du intet ärat.** Pſ. 115: 5, 6.

24. **Derföre är denna handen ſänd ifrå honom, och den ſkrift, ſom der upptecknad ſtår.**

25. Och detta är ſkriften, ſom der upptecknad är: **Mene Mene, Thekel, Upharſin.**

26. Och hon betyder detta: Mene, det är: Gud hafwer räknat ditt rike, och ändat det.

27. Thekel, det är: Man hafwer wägit dig uppå ene wåg, och funnit dig allt för lättan.

28. Peres, det är: Ditt rike är åtſkildt, och gifwet de Meder och Perſer.

29. Då befallde Belſazar, att man ſkulle kläda Daniel uti purpurkläde, och gifwa honom ena gyldene kedjo om hans hals; och lät förkunna om honom, att han war den tredje herren i rikena.

30. I den ſamma nattene wardt de Chaldeers Konung Belſazar ihjälſlagen.

31. Och Darios utaf Meden tog riket in, då han tu och ſextio år gammal war.

6. Capitlet.

Darios Konung. Daniel i kulone.

Och Darios ſyntes godt wara, att han ſkulle ſätta öfwer hela riket tjugu och hundrade landshöfdingar.

2. Öfwer deßa ſatte han tre Förſtar; den ene war Daniel, hwilkom de landshöfdingar ſkulle räkenſkap göra, att Konungen deßmindre bekymmer hafwa ſkulle.

3. Men Daniel gick alla de Förſtar och landshöfdingar widt öfwer; ty en hög ande war i honom; derföre tänkte Konungen att ſätta honom öfwer hela riket.

4. Fördenſkull foro de Förſtar och landshöfdingar derefter, huru de kunde finna en ſak med Daniel, den emot riket wore; men de kunde ingen ſak eller mißgerning finna; ty han war trogen, ſå att man ingen ſkuld eller ogerning med honom finna kunde.

5. Då ſade männerna: Wi finne ingen ſak med Daniel, utan om hans Gudstjenſt.

6. Då kommo de Förſtar och landshöfdingar tillhopa inför Konungen, och ſade till honom alltſå: Herre Konung Darios, Gud unne dig länge lefwa. Dan. 2: 4. 3: 9.

7. De Förſtar i rikena, herrarna, landshöfdingarna, Rådet och ämbetsmännerna hafwa alle betänkt, att man ſkall låta utgå en Konungslig befallning, och ett ſträngt påbud, att ho ſom helſt i tretio dagar någon ting will bedja af någon gud eller menniſko, utan af dig, Konung, allena, han ſkall warda kaſtad för lejon uti gropena.

8. Derföre, o Konung, måſte du detta budet ſtadfäſta, och underſkrifwa dig; på det att det icke ſkall omwändt warda, efter de Meders och Perſers rätt, det ingen öfwerträda djerfwes. Eſth. 1: 19. 8: 8.

9. Alltſå underſkref ſig Konungen Darios.

10. Som nu Daniel förnam, att ſådant bud underſkrifwet war, gick han upp i ſitt hus; och han hade i ſino ſommarhuſe öppna fenſter emot Jeruſalem; der föll han tre reſor om dagen på ſin knä, bad, lofwade och tackade ſin Gud, ſåſom han tillförene plägade göra. 1 Kon. 8: 44, 48. Pſ. 55: 18.

11. Då kommo deße männerna hopetals, och funno Daniel bedjandes och åkallandes inför ſin Gud.

12. Så gingo de fram, och talade med Konungen om det Konungsliga budet: Herre Konung, hafwer du icke underſkrifwit ett bud, att ho ſom helſt i tretio dagar något både af någon gud, eller af någon menniſko, utan af dig Konungenom allena, han ſkulle kaſtas för lejon i gropena? Konungen ſwarade, och ſade: Det är ſant, och de Meders och Perſers rätt ſkall ingen öfwerträda.

13. De ſwarade, och ſade för Konungen: Daniel, en af Juda fångar, aktar hwarken dig, o Konung, eller ditt bud, ſom du underſkrifwit hafwer; ty han beder tre reſor om dagen. Dan. 1: 6. 5: 15.

14. Då Konungen detta hörde, wardt han faſt bedröfwad, och winnlade ſig ſtorliga, att han måtte fria Daniel; och arbetade derom intill ſolen nedergick, att han måtte hjelpa honom.

15. Men männerna kommo ſamman till Konungen, och ſade till honom: Du wetſt, herre Konung, att de Meders och Perſers rätt är, att all bud och befallningar, ſom Konungen beſlutit hafwer, ſkola oförwandlade blifwa.

16. Då befallde Konungen, att man ſkulle hafwa Daniel fram, och de kaſtade honom för lejonen i gropena; men Konungen ſade till Daniel: Din Gud, den du utan återwändo tjenar, han hjelpe dig.

17. Och de båro en ſten fram, den lade de på locket af gropene; honom förſeglade Konungen med ſin egen ring, och med ſina wäldigas ring, på det att ingen ſkulle eljeſt något bruka på Daniel.

18. Och Konungen gick ſin wäg på ſina borg, och åt intet, och lät ingen mat för ſig bära, och kunde ej heller ſofwa.

19. Om morgonen bittida, då det dagades, ſtod Konungen upp, och gick med haſt till gropena, der lejonen uti woro.

20. Och ſom han kom till gropena, ropade han till Daniel med ſorgeliga röſt; och Konungen ſade till Daniel: Daniel, du lefwandes Guds tjenare, hafwer ock din Gud, den du utan återwändo tjenar, förmått frälſa dig för lejonen?

21. Då talade Daniel med Konungen: Herre Konung, Gud unne dig länge lefwa! Dan. 5: 10.

22. Min Gud hafwer ſändt ſin Ängel, hwilken lejonens mun tillhållit hafwer, att de hafwa ingen ſkada gjort mig; ty för honom är jag oſkyldig funnen. Så hafwer jag ej heller något gjort emot dig, herre Konung.

23. Då wardt Konungen ganſka glad, och lät taga Daniel utu gropene; och de togo Daniel utu gropene, och man fann platt ingen ſkada gjord wara uppå honom; **ty han hade trott ſinom Gud.**

24. Då lät Konungen komma fram de män, ſom Daniel beklagat hade, och kaſta dem inför lejonen i gropena, ſamt med deras barn och huſtrur; och förr än de kommo ned till bottnen, fingo lejonen dem fatt, förkroßade ock alla deras ben.

25. Sedan lät Konungen Darios ſkrifwa till all land, och folk, och tungomål: Gud gifwe eder mycken frid! Dan. 3: 31.

26. **Detta är min befallning, att uti allt mins rikes herradöme ſkall man frukta och rädas Daniels Gud; ty han är den lefwande Gud, ſom blifwer ewinnerliga, och hans rike är oföränderligit, och hans herradöme hafwer ingen ända.** Dan. 2: 44. 3: 33.

27. **Han är en frälſare och nödhjelpare, och han gör tecken och under, både i himmelen och på jordene;** han hafwer frälſt Daniel ifrå lejonen.

28. Och Daniel war wäldig i Darios rike, och deßlikes i Cores, den Perſens, rike. Dan. 1: 21.

7. Capitlet.

Fyra djur, fyra riken.

Uti förſta årena Belſazars, Konungens i Babel, hade Daniel en dröm och ſyn på ſin ſäng; och han ſkref den ſamma drömmen, och författade honom alltſå:

2. Jag, Daniel, ſåg en ſyn om nattena, och ſi, de fyra wäder under himmelen ſtormade emot hwartannat på ſtora hafwena.

3. Och fyra ſtor djur ſtego upp utu hafwet, ju det ena annorlunda än det andra;

4. Det förſta ſåſom ett lejon, och hade wingar ſåſom en örn; jag ſåg till, intilldeß att wingarna woro thy afryckte, och det wardt taget bort af jordene, och det ſtod på ſina fötter ſåſom en menniſka; och thy wardt ett menniſkligit hjerta gifwet. Jer. 48: 40. Heſ. 17: 3, 7. Hab. 1: 8.

5. Och ſi, det andra djuret dernäſt war likt enom björn, och ſtod på den ena ſidone, och hade i ſinom mun, ibland ſina tänder, tre ſtora långa tänder; och man ſade till det: Statt upp, och ät mycket kött.

6. Efter detta ſåg jag, och ſi, ett annat djur, likt enom parde, det hade fyra wingar, ſåſom en fogel, på ſin rygg; och det ſamma djuret hade fyra hufwud, och thy wardt magt gifwen.

7. Efter detta ſåg jag i denna ſynene om nattena, och ſi, det fjerde djuret war grufweligit och förſkräckeligit, och mägta ſtarkt, och hade ſtora jerntänder; åt omkring ſig, och förkroßade, och hwad qwart war, trampade det med ſina fötter. Det war ock mycket annars än de förra, och hade tio horn.

8. Då jag nu ſkådade hornen, ſi, då gick der ut ibland dem ett annat litet horn, för hwilko de tre främſta hornen afſtött wordo; och ſi, det ſamma hornet hade ögon ſåſom menniſkoögon, och en mun den ſtor ting talade.

9. **Sådant ſåg jag, tilldeß ſtolar framſatte wordo, och den gamle ſatte ſig, hwilkens kläde war ſnöhwitt, och håret på hans hufwud ſåſom ren ull; hans ſtol war allſammans eldslåge, och hans hjul brunno af eld.**

10. **Och af honom utgick en lång eldſtrimma. Tuſende ſinom tuſend tjente honom, och tio ſinom hundrade tuſend ſtodo för honom. Domen wardt hållen, och böckerna wordo upplåtna.** Upp. 5: 11. 20: 12.

11. Jag ſåg till, för de ſtora ords ſkull, ſom det hornet talade; jag ſåg till, intilldeß djuret dräpet wardt, och deß kropp förgicks, och i eld kaſtad wardt;

12. Och de andra djurs wälde ockſå ute war; ty dem war en tid och ſtund beſtämd, huru länge hwartdera wara ſkulle.

13. Jag ſåg i denna ſynene om nattena; **och ſi, en kom i himmelens ſky, ſåſom ens menniſkos Son, allt intill den gamla, och han wardt framhafd för honom.** Upp. 1: 13. 14: 14.

14. **Honom gaf han wåld, äro och rike, att all land, och folk, och tungomål, ſkulle tjena honom. Hans wälde är ewigt, det icke förgås, och hans rike hafwer ingen ända.**

Dan. 2: 44. 4: 31. Mich. 4: 7. Luc. 1: 33.

15. Jag, Daniel, förſkräckte mig derföre, och ſådana ſyn förfärade mig.

16. Och jag gick till en af dem ſom der ſtodo, och bad honom, att han ſkulle gifwa mig en wiß underwisning om allt detta; och han talade med mig, och tedde mig hwad det betydde:

17. Deßa fyra ſtora djur äro fyra rike, ſom på jordena komma ſkola;

18. Men dens Högſtas helige ſkola intaga riket, och ſkola beſitta det i ewig tid.

19. Sedan hade jag gerna wißt en wiß underwisning om det fjerde djuret, hwilket platt annars war, än all de andra, ganſka grufweligit; det jerntänder och kopparklor hade, det omkring ſig åt, och förkroßade, och det qwart war med ſina fötter trampade;

20. Och om de tio horn på deß hufwud, och om det andra ſom uppwäxte, för hwilko tre afföllo; och om det ſamma hornet ſom ögon hade, och en mun ſom ſtor ting talade, och ſtörre war än de der bredowid woro.

21. Och jag ſåg det ſamma hornet ſtrida emot de heliga, och det behöll ſegren emot dem; Upp. 13: 7.

22. Tilldeß den gamle kom, och höll dom för dens Högſtas heligom, och tiden kom, att de helige intogo riket.

23. Han ſade alltſå: Det fjerde djuret ſkall wara det fjerde riket på jordene, hwilket mägtigare ſkall wara än all rike; det ſkall uppäta, förtrampa och förkroßa all land.

24. De tio horn betyda tio Konungar, ſom i de rikena uppkomma ſkola; efter dem ſkall en annan uppkomma, han ſkall wara mägtigare än någor af de förra, och ſkall undertrycka tre Konungar.

25. Han ſkall förſmäda den Högſta, och förſtöra dens Högſtas heliga; och ſkall taga ſig före att förwandla tider

och lag; men de ſkola warda gifne uti hans hand i en tid, och några tider, och en half tid. Dan. 11: 36.

26. Derefter ſkall domen hållen warda; ſå ſkall då hans wälde borttaget warda, ſå att han ſkall i grund förderfwad och förgjord warda.

27. Men riket, magten och wäldet under hela himmelen ſkall warda gifwet dens Högſtas heligo folke, hwilkens rike ewigt är; och allt wälde ſkall tjena honom, och lyda honom.

28. Det war änden på talet. Men jag, Daniel, wardt ſwårliga bedröfwad i mina tankar, och mitt anſigte förwandlade ſig uppå mig; dock behöll jag talet i mitt hjerta.

8. Capitlet.

Wädurens och bockens ſtrid.

Uti tredje årena af Konung Belſazars rike ſyntes mig, Daniel, en ſyn, efter den ſom mig i förſtone ſynts hade. Dan. 7: 1.

2. Men jag war, då jag denna ſyn ſåg, i Suſan, hufwudſtadenom i Elams land, wid den älfwen Ulai.

3. Och jag hof upp min ögon, och ſåg; och ſi, en wädur ſtod för älfwene, och han hade tu hög horn; dock det ena högre än det andra, och det högſta wäxte ſiſt.

4. Jag ſåg, att wäduren ſtötte med hornen weſterut, norrut och ſöderut; och intet djur kunde beſtå för honom, eller fria ſig ifrå hans hand, utan han gjorde hwad han wille, och wardt ſtor.

5. Och wid jag gaf der akt uppå, ſå kom en getabock, weſtanefter, öfwer hela jordena, ſå att han intet kom wid jordena; och den bocken hade ett ſkönt horn emellan ſin ögon.

6. Och han kom allt intill den wäduren ſom tu horn hade, den jag ſåg ſtå för älfwene, och han lopp i ſine wrede wäldeliga intill honom.

7. Och jag ſåg, att han kom hardt intill wäduren, och förgrymmade ſig öfwer honom, och ſtötte till wäduren, och ſönderſlog hans tu horn; och wäduren hade ingen magt till att ſtå honom emot, utan han ſtötte honom till markena, och trampade uppå honom; och ingen förmåtte hjelpa wäduren utu hans hand.

8. Och den getabocken wardt ganſka ſtor, och då han ſom ſtarkaſt worden war, gick det ſtora hornet ſönder, och i deß ſtad wäxte fyra ſköna, emot fyra himmelens wäder.

9. Och af enodera wäxte ett litet horn; det wardt ganſka ſtort, ſöderut, öſterut, och inemot det luſtiga landet. Dan. 11: 16.

10. Och det wäxte allt intill himmelens här, och kaſtade ſomliga neder dädan, och af ſtjernorna, till jordena, och trampade uppå dem.

11. Ja, det wäxte allt intill Förſtan för hären; och tog bort ifrå honom det dagliga offret, och förödde hans helgedoms boning.

12. **Och ſådana magt wardt honom gifwen emot det dageliga offret för ſyndernas ſkull, ſå att han ſkulle ſlå neder ſanningena,** och hwad han gjorde, ſkulle framgång hafwa.

13. Men jag hörde en heligan tala; och den ſamme helige ſade till en ſom talade: Huru länge ſkall dock denna ſynen, om det dagliga offret, wara, och om ſynderna, för hwilkas ſkull denna förödning ſker, ſå att både helgedomen och hären förtrampad warder?

14. Och han ſwarade mig: Det är tutuſende och trehundrade dagar, efter afton och morgon räknandes, ſå ſkall helgedomen åter wigder warda.

15. Och då jag, Daniel, ſåg den ſynena, och hade gerna förſtåndit henne; ſi, då ſtod för mig ſåſom en man.

16. Och jag hörde emellan Ulai ene menniſkos röſt, ſom ropade och ſade: Gabriel, uttyd deßom ſynena, ſå att han förſtår henne. Dan. 9: 21.

17. Och han kom hardt intill mig; och jag wardt förſkräckt, då han kom, och föll neder uppå mitt anſigte, och han ſade till mig: Gif akt häruppå, du menniſkobarn, ty denna ſynen lyder uppå ändans tid.

18. Och då han talade med mig, dignade jag af wanmägtighet neder på mitt anſigte till jordena; men han

tog uppå mig, och rätte mig upp, ſå att jag blef ſtåndandes.

19. Och han ſade: Si, jag will wiſa dig, huru det gå ſkall på yttersta wredenes tid; ty änden hafwer ſin beſtämda tid.

20. Wäduren med de tu horn, ſom du ſågſt, äro de Konungar i Meden och Perſien;

21. Men getabocken är Konungen i Grekeland; det ſtoro hornet emellan hans ögon är den förſte Konungen.

22. Men att fyra ſtodo i deß ſtad, då det ſönderſlaget wardt, betyder, att fyra rike ſkola uppkomma af det folket; men icke ſå mägtig ſom han war.

23. Efter deßa riken, när öfwerträdelſen ſtor worden är, ſkall uppkomma en arg och liſtig Konung.

24. Han ſkall warda mägtig, dock icke genom ſina kraft; han ſkall underliga föröda, och ſkall hafwa framgång, att han det uträttar; han ſkall förſtöra de ſtarka, och det heliga folket.

25. Och genom hans klokhet ſkall hans bedrägeri framgå, och han ſkall upphäfwa ſig i ſitt hjerta, och genom framgång ſkall han många förderfwa, och ſkall uppſätta ſig emot alla Förſtars Förſta; men han ſkall utan hand förlagd warda.

26. Denna ſynen om afton och morgon, ſom dig ſagd är, hon är ſann; men du ſkall hålla ſynena hemliga, ty det är ännu en lång tid dit.

27. Och jag, Daniel, wardt ſwag, och låg i några dagar krank; ſedan ſtod jag upp, och beſtällde Konungens ärende, och förundrade mig uppå ſynena; och ingen war, ſom kunde reda mig henne ut.

9. Capitlet.

Daniels bön. Sjutio års weckor.

Uti förſta årena Darios, Ahaſveros ſons, utaf de Meders ſlägte, hwilken öfwer de Chaldeers rike Konung wardt;

2. Uti de ſamma förſta årena af hans rike förmärkte jag, Daniel, i böckerna, uppå det åratalet, der HERren om talat hade till Propheten Jeremia, att Jeruſalem ſkulle öde ligga i ſjutio år. Jer. 25: 11, 12. 29: 10.

3. Och jag wände mig till HERran Gud, till att bedja och åkalla med faſto, uti ſäck och aſko.
Matth. 11: 21.

4. Och jag bad till HERran min Gud, bekände och ſade: Ack! HERre, du ſtore och förſkräckelige Gud, du ſom håller förbund och nåde dem ſom dig älſka, och hålla din bud;
5 Moſ. 7: 8.

5. Wi hafwe ſyndat, gjort orätt, hafwe warit ogudaktige, och wordit affällige; wi hafwe wikit ifrå din bud och rätter. Pſ. 106: 6. Eſ. 64: 5.

6. Wi lydde icke dina tjenare, Propheterna, ſom predikade i ditt Namn wårom Konungom, Förſtom, fädrom, och allo folkena i landena.

7. Du, HERre, äſt rättfärdig; men wi måſtom ſkämma oß, ſåſom det ock nu går dem af Juda, och dem af Jeruſalem, och hela Iſrael, både dem ſom när, och dem ſom fjerran äro, i all land dit du dem utkaſtat hafwer, för deras mißgerningars ſkull, ſom de emot dig bedrifwit hafwa.
Eſr. 9: 6.

8. Ja, HERre, wi, wåre Konungar, wåre Förſtar och wåre fäder, måſtom ſkämma oß, att wi hafwe ſyndat emot dig;

9. Men din, HERre wår Gud, är barmhertighet och förlåtelſe; ty wi äre affällige wordne;
Pſ. 130: 3, 7. Klag. 3: 22.

10. Och lydde icke HERrans wår Guds röſt, att wi hadom måſt wandrat i hans lag, ſom han oß genom ſina tjenare, Propheterna, förelade;
2 Chr. 36: 15, 16.

11. Utan hele Iſrael öfwerträdde din lag, och weko af, ſå att de icke lydde dine röſt; derföre hafwer ock den förbannelſe och ed kommit öfwer oß, ſom i Moſe, Guds tjenares, lag ſkrifwen ſtår; ty wi hafwe ſyndat emot honom. 3 Moſ. 26: 14.
5 Moſ. 27: 15. 28: 15. 29: 20. 30: 17, ꝛc.

12. Och han hafwer hållit ſin ord, ſom han talat hafwer emot oß, och wåra domare, ſom oß döma ſkulle; ſå

att han hafwer låtit gå ſå ſtor olycko öfwer oß, att ſådant är icke ſkedt under hela himmelen, ſåſom öfwer Jeruſalem ſkedt är. Klag. 2: 17. 1: 12.

13. Såſom det ſkrifwet är i Moſe lag, ſå är allt detta ſtora onda öfwer oß gånget; icke bådom wi heller inför HErran wår Gud, att wi måttom wändt oß ifrå wåra ſynder, och tänkt uppå dina ſanning.

14. Derföre hafwer icke heller HErren förſummat ſig med denna olyckone, utan hafwer låtit henne gå oß utöfwer; ty HErren wår Gud är rättfärdig i alla ſina gerningar, ſom han gör; ty wi lydde icke hans röſt. Jer. 1: 12. 44: 27. Pſ. 119: 137.

15. Och nu, HErre wår Gud, du ſom ditt folk utur Egypti land med ſtarka hand förde, och gjorde dig ett Namn ſåſom det nu är; wi hafwe ju ſyndat, och hafwe (tywärr) warit ogudaktige. 2 Moſ. 6: 6. 12: 41.

16. Ack HErre! för alla dina rättfärdighets ſkull, håll upp af dine wrede och grymhet öfwer din ſtad Jeruſalem, och öfwer ditt helga berg; ty för wåra ſynders ſkull, och för wåra fäders mißgerningars ſkull, lider Jeruſalem och ditt folk förſmädelſe när alla de ſom häromkring äro.

17. Och nu, wår Gud, hör dins tjenares bön och hans begäran, och war miſkundſam öfwer din helgedom, ſom förlagd är, för HErrans ſkull.

18. Böj neder din öron, min Gud, och hör; låt upp din ögon, och ſkåda, huru wi förſtörde äro, och ſtaden ſom efter ditt Namn nämnder är; ty wi ligge inför dig med wåra böner, icke uppå wåra rättfärdighet, utan på dina ſtora barmhertighet.

19. Ack HErre! hör; ack HErre! war miſkundſam; ack HErre! akta uppå, och gör det; fördröj icke, för din egen ſkull, min Gud; ty din ſtad och ditt folk är nämndt efter ditt Namn.

20. Som jag ännu ſå talade och bad, och mina och mins folks Iſraels ſynder bekände, och låg med mine bön inför HErranom minom Gud, för mins Guds helga bergs ſkull;

21. Rätt då jag ſå talade i mine bön, flög den mannen Gabriel fram, den jag tillförene i ſynene ſett hade, och tog uppå mig i aftonoffrens tid. Dan. 8: 16.

22. Och han underwiſte mig, och talade till mig, och ſade: Daniel, nu är jag utſänd till att underwiſa dig.

23. Ty då du begynte att bedja, gick denna befallningen ut; och jag kommer fördenſkull till att underwiſa dig; ty du äſt behagelig och täck; ſå märk nu till, att du må förſtå ſynena.

24. **Sjutio weckor äro beſtämda öfwer ditt folk, och öfwer din helga ſtad; ſå ſkall öfwerträdelſen blifwa förtagen, och ſynden betäckt, och mißgerningen förſonad, och den ewiga rättfärdigheten framhafd, och ſynen och Prophetien beſeglad, och den Aldrahelgaſte ſmord warda.**

25. Så wet nu, och märk till, ifrå den tiden, då befallningen utgår, att Jeruſalem ſkall igen uppbyggd warda, intill den Förſtan Chriſtum äro ſju weckor; och twå och ſextio weckor, ſå ſkola gatorna och murarna åter uppbyggde warda, ändock i bullerſam tid. Hagg. 1: 2.

26. **Och efter de twå och ſextio weckor ſkall Chriſtus dödad warda, och de ſkola icke wilja honom;** och ett Förſtans folk ſkall komma, och förſtöra ſtaden och helgedomen, ſå att det ſkall blifwa ändadt, ſåſom igenom en flod, och efter ſtridena ſkall det öde blifwa.

27. **Men han ſkall mångom ſtadfäſta förbundet i ena wecko långt; och midt i weckone ſkall offret och ſpisoffret återwända,** och förödningenes ſtyggelſe ſtå bredowid wingarna; och är beſlutet, att det ſkall öde blifwa allt intill ändan.

Dan. 11: 31. Matth. 24: 15.

10. Capitlet.

Gabriel ſynes, ſtyrker, lärer Daniel.

Uti tredje årena Konungs Cores af Perſien wardt Daniel, den Belteſazar het, något uppenbaradt, det wißt och om dråplig ting är; och han aktade deruppå, och förſtod ſynena wäl. Dan. 1: 7.

2. På ſamma tid war jag, Daniel, ſorgſe i tre weckor långt.

3. Jag åt ingen kräſelig mat; kött och win kom intet i min mun, och jag ſmorde mig ej heller, tilldeß tre weckor framledna woro.

4. På fjerde och tjugonde dagen i förſta månadenom war jag wid den ſtora älfwena Hiddekel;

5. Och upplyfte min ögon, och ſåg; och ſi, der ſtod en man i linnkläder, och hade ett gyldene bälte omkring ſig. Upp. 1:14. Dan. 12:6.

6. Hans kropp war ſåſom en hyacinth, hans anlete ſyntes ſåſom en ljungeld, hans ögon ſåſom brinnande bloß, hans armar och fötter ſåſom en glödandes koppar, och hans tal war ſåſom en ſtor dön. Heſ. 1:24.

7. Och jag, Daniel, ſåg ſådana ſyn allena, och de män, ſom när mig woro, ſågo henne intet; dock föll en ſtor förſkräckelſe öfwer dem, ſå att de flydde bort och gömde ſig. Ap. G. 9:7.

8. Och jag blef allena, och ſåg den ſtora ſynena; men ingen magt blef uti mig, och min hy wardt förwandlad på mig, och jag hade ingen magt mer.

9. Och jag hörde hans tal; och i det jag det hörde, ſeg jag neder uppå mitt anſigte till jordena. Dan. 8:18.

10. Och ſi, en hand tog uppå mig, och halp mig uppå knän, och uppå händerna;

11. Och ſade till mig: Du älſkelige Daniel, gif akt uppå orden, ſom jag med dig talar, och res dig upp; ty jag är nu ſänder till dig. Och då han ſådant ſade till mig, reſte jag mig upp, och darrade.

12. Och han ſade till mig: Frukta dig intet, Daniel; ty ifrå förſta dagenom, då du af hjertat begärade förſtå, och betwingade dig inför din Gud, äro din ord hörd, och jag är för dina ſkull kommen.

13. Men den Förſten öfwer det riket i Perſien hafwer ſtåndit mig emot i en och tjugu dagar, och ſi, Michael, en af de ypperſta Förſtar, kom mig till hjelp; då behöll jag ſegren när Konungenom i Perſien. Jud. Ep. v. 9.

14. Men nu kommer jag till att underwiſa dig, huru dine folke härefter gå ſkall, ty ſynen ſkall ſke efter någon tid.

15. Och ſom han detta med mig talade, ſlog jag mitt anſigte neder åt jordene, och teg ſtilla.

16. Och ſi, en ſom war lik ene menniſko, tog uppå mina läppar. Då öppnade jag min mun, och talade, och ſade till honom, ſom för mig ſtod: Min HErre, mine ledamöter bäfwa mig öfwer ſynena, och jag hafwer ingen magt mer;

17. Och huru kan mins HErras tjenare tala med minom HErra, efter ingen magt är nu mer uti mig, och jag hafwer ej heller någon anda mer?

18. Då tog åter en uppå mig, hwilken war ſåſom en menniſka, och han ſtärkte mig;

19. Och han ſade: Frukta dig intet, du älſkelige man, frid ware med dig, war tröſt, war tröſt. Och ſom han med mig talade, förmannade jag mig, och ſade: Tala, min HErre; ty du hafwer ſtärkt mig.

20. Och han ſade: Wetſt du ock, hwarföre jag är kommen till dig? Nu will jag åter mina färde, och ſtrida med Förſtanom i Perſien; men när jag far mina färde, ſi, ſå ſkall Förſten af Grekeland komma.

21. Dock will jag låta dig förſtå, hwad ſkrifwet är, det wißerliga ſke ſkall; och ingen är den mig hjelper derutinnan, utan edar Förſte Michael.

11. Capitlet.

Perſers, Grekers Konungar. Antichriſtus.

Jag ſtod ock med honom uti förſta årena Darios den Medens, till att hjelpa och ſtyrka honom.

2. Och nu will jag underwiſa dig, hwad ſom i ſanning ſke ſkall: ſi, tre Konungar ſkola ännu blifwa i Perſien; men den fjerde ſkall få ſtörre rikedomar än alle andre. Och ſom han i ſina rikedomar är aldramägtigaſt, ſkall han uppwäcka alla emot det riket i Grekeland. 3. Sedan

3. Sedan ſkall en mägtig Konung uppkomma, och regera med ſtora magt, och ſkall göra ehwad han will.
Dan. 7: 6. 8: 5.

4. Och ſom han är kommen uppå det högſta, ſkall hans rike briſta, och dela ſig i fyra himmelens wäder; dock icke till hans affödo, ej heller med ſådana magt, ſom hans warit hafwer; ty hans rike warder utrotadt, och ſkall komma främmandom till lott. Dan. 8: 8, 22.

5. Och Konungen i ſöderlanden, den en af hans Förſtar är, ſkall mägtig warda; men emot honom ſkall ock en mägtig warda, och regera, hwilkens wälde ſkall ſtort warda.

6. Efter någor år ſkola de befrynda ſig tillhopa; och Konungens dotter i ſöderlanden ſkall komma till Konungen i nordlanden, till att göra en förening; men hon warder icke blifwandes wid arms magt, ej heller hennes ſäd ſtåndandes; utan hon ſkall warda öfwergifwen, ſamt med dem ſom henne framförde, och med barnena, och med dem ſom henne en tid långt wid magt hållit hade.

7. Men en telning af hennes ſlägte ſkall uppkomma; han ſkall komma med härskraft, och falla in uti Konungens fäſte i nordlanden, och ſkall blifwa wid ſig, och få öfwerhandena.

8. Och han ſkall bortföra deras gudar och beläter, ſamt med de koſteliga klenodier, både af ſilfwer och guld, in uti Egypten; och ſkall blifwa wäl ſtåndandes för Konungenom i nordlanden i någor år.

9. Och då han hafwer dragit igenom det riket, ſkall han draga hem i ſitt land igen.

10. Men hans ſöner ſkola warda wrede, och ſamka tillhopa många härar; och den ene ſkall komma, och fara framåt ſåſom en flod, och åter reta den andra till wrede inför hans fäſte.

11. Då ſkall Konungen i ſöderlanden warda wred, draga ut och ſtrida med Konungenom i nordlanden; och ſkall hemta tillhopa en ſå ſtor hop, att den andre hopen ſkall warda gifwen honom i hans hand.

12. Och han ſkall föra ſamma hop bort; och ſkall hans hjerta förhäfwa ſig deraf, att han ſå mång tuſend nederlagt hafwer; men dermed får han intet öfwerhandena med honom.

13. Ty Konungen af nordlanden ſkall åter ſamka en ſtörre hop tillſammans, än den förre war; och efter någor år ſkall han draga dit med ſtor härskraft, och med ſtora rikedomar.

14. Och på ſamma tid ſkola månge ſätta ſig upp emot Konungen af ſöderlanden; ſkola ock deßlikes någre affällige af dino folke upphäfwa ſig, och uppfylla Prophetien, och falla.

15. Alltſå ſkall Konungen af nordlanden draga ut, och bålwerk göra, och winna faſta ſtäder; och ſöderlandens armar ſkola icke kunna förtagat, och hans bäſta folk ſkola icke kunna ſtå emot;

16. Utan han ſkall, när han kommer till honom, ſkaffa ſin wilja, och ingen ſkall kunna ſtå honom emot; han ſkall ock komma in uti det luſtiga landet, och ſkall förderfwat genom deß hand;

17. Och ſkall ſtälla der ſitt anſigte efter, att han må komma med allo ſins rikes magt; men han ſkall förlika ſig med honom, och ſkall gifwa honom ſina dotter till huſtru, på det han ſkall förderfwa honom; dock ſkall det icke lyckas honom, och der warder intet af.

18. Derefter ſkall han wända ſig emot öarna, och winna många af dem; men en Förſte ſkall twinga honom, ſå att han måſte wända igen med ſkam; på det honom icke ſkall wederfaras mer ſkam.

19. Alltſå ſkall han wända tillbaka till ſins lands fäſte, och ſkall ſtöta ſig och falla, ſå att man intet ſkall finna honom mer.

20. Och i hans ſtad ſkall en uppkomma, hwilken ſitta ſkall uti Konungsliga äro, ſom en öfwerträdare och tyrann; men efter få dagar ſkall han förgås, dock hwarken genom wrede eller ſtrid.

21. Uti hans ſtad ſkall uppkomma en föraktelig man, hwilkom rikſens

ära intet betänkt war; han ſkall komma, och få ſin wilja, och intaga riket med ſötom ordom.

22. Och de armar, hwilke ſåſom en flod komma, ſkola för honom, ſåſom med ene flod, öfwerfallne och ſönderbrutne warda; dertill ock den Förſten, ſom förbundet med gjordt war.

23. Ty ſedan han med honom befryndad är, ſkall han liſteliga handla med honom; och ſkall draga upp, och warda honom öfwermägtig med fögo folk.

24. Och det ſkall lyckas honom, ſå att han ſkall komma in uti bäſta ſtäderna i landena, och ſkall beſkaffa det hans fäder eller föräldrar icke göra kunde, med rof, ſkinneri och byte; och ſkall fara efter de faſta ſtäder, och det en tid långt.

25. Och han ſkall uppwäcka ſina magt och ſitt hjerta emot Konungen i ſöderlanden, med ſtor härskraft. Då ſkall Konungen af ſöderlanden upprett warda till ſtrid, med en ſtor mägtig härskraft; men han blifwer intet beſtåndandes; ty förräderi ſkall warda gjordt emot honom;

26. Ja, de ſom hans bröd äta, de ſkola hjelpa till att förderfwa honom, och hans här undertrycka, ſå att ganſka månge ſkola ſlagne warda. Pſ. 41: 10.

27. Och båda Konungarnas hjerta ſkall tänka till, huru de ſkola göra hwarannan ſkada, och ſkola dock öfwer ett bord tala falſkeliga med hwarannan; men det ſkall fela dem; ty änden är ännu beſtämd inuppå en annan tid.

28. Sedan ſkall han draga hem igen med ſtora rikedomar, och ſkall ſtälla ſitt hjerta emot det helga förbundet; der warder han något beſkaffandes; och ſedan draga hem i ſitt land igen.

29. Derefter ſkall han åter, på belägen tid, draga emot ſöderlanden; men det ſkall icke lyckas honom i den andra reſone, ſåſom i den förſta.

30. Ty af Chittim ſkola ſkepp komma emot honom, ſå att han ſkall warda förtwiflad, och måſte wända tillbaka igen; då ſkall han förgrymma ſig emot det helga förbundet, och ſkall beſkaffat, och ſkall ſe ſig om, och draga dem till ſig, ſom det helga förbundet öfwergifwa.

31. Och hans armar ſkola der ſtå; de ſkola oſkära helgedomen i fäſtet, och aflägga det dagliga offret, och uppſätta en förödnings ſtyggelſe.

Dan. 8: 11. 4 Moſ. 28: 4. Dan. 9: 27. Matth. 24: 15.

32. Och han ſkall ſkrymta, och gifwa dem ogudaktigom, ſom förbundet öfwerträda, god ord; men det folk, ſom ſin Gud känna, ſkola förmanna ſig, och beſkaffat.

33. Och de förſtåndige i folket ſkola lära många andra; derföre ſkola de förföljde warda med ſwärd, eld, fängelſe och rof, en tid långt.

34. Men i den ſamma förföljelſen ſkall dem likwäl ſke en liten hjelp; dock ſkola månge gifwa ſig till dem bedrägeliga.

35. Och de förſtåndige ſkola ſomlige förföljde warda, på det de ſkola warda bepröfwade, rene och klare, tilldeß att det får en ända; ty det är ännu en annan tid för handene.

Dan. 12: 10. 1 Pet. 1: 7.

36. Och Konungen ſkall göra ehwad han will, och ſkall upphäfwa och uppkaſta ſig öfwer allt det Gud är, och ſkall grufweliga tala emot den ſom är alla gudars Gud, och det ſkall lyckas honom, intilldeß wreden är ute; ty det är beſlutet, huru länge det ſkall wara. 2 Theß. 2: 4. Upp. 13: 5, 11.

37. Och ſina fäders Gud ſkall han intet akta; han ſkall icke akta uppå qwinnokärlek, eller uppå någon gud; ty han ſkall uppſätta ſig emot alla.

1 Tim. 4: 2, 3. 2 Tim. 3: 4.

38. Men ſin egen gud, Maußim, ſkall han dyrka; ty en gud, der hans fäder intet af wißt hafwa, den ſkall han ära, med guld, ſilfwer, ädla ſtenar och klenodier.

39. Och han ſkall göra dem ſtora äro, ſom hjelpa honom ſtärka Mausſim, med den främmande guden, ſom han utwalt hafwer; och ſkall göra dem till herrar öfwer ſtora rikedomar, och utſkifta dem landet till lön.

40. Och på ändalyktene ſkall Konungen af ſöderlanden ſtötas med honom;

och Konungen af nordlanden ſkall förſamla ſig emot honom, med wagnar, reſenärer, och mång ſkepp, och ſkall infalla i landen, och förderfwa, och draga derigenom;

41. Och ſkall infalla uti det luſtiga landet, och månge ſkola dräpne warda; men deße ſkola undſlippa hans hand: Edom, Moab och Ammons barnas Förſtar.

42. Och han ſkall ſända ſina magt i landen, och Egypten ſkall icke undſlippa honom;

43. Utan han ſkall med ſitt indragande warda rådandes öfwer gyldene och ſilfwerſkatter, och öfwer all klenodier i Egypten, Libyen och Ethiopien.

44. Men ett rykte ſkall förſkräcka honom, af öſtan och af nordan; ſå att han ſkall draga ut med ſtora wrede, i det ſinnet, att han ſkall många förgöra och förderfwa.

45. Och han ſkall uppſlå ſin palatſes tjäll emellan hafwen, omkring det luſtiga helga berget, tilldeß med honom warder en ände; och ingen ſkall hjelpa honom.

12. Capitlet.

Uppſtåndelſen, domen, änden.

På ſamma tiden ſkall den ſtore Förſten Michael, ſom för ditt folk ſtår, uppreſa ſig; ty en ſådana bedröfwad tid ſkall komma, att ingen ſlik warit hafwer, ifrå den tid menniſkor hafwa warit till, intill den tiden. Uti den ſamma tiden ſkall ditt folk frälſt warda, alle de ſom i bokene ſkrefne äro.

Matth. 24: 21. Marc. 13: 19.

2. **Och månge de, ſom under jordene ſofwa ligga, ſkola uppwakna, ſomlige till ewigt lif, ſomlige till ewig förſmädelſe och blygd.**

Eſ. 66: 24. Matth. 25: 46. Joh. 5: 28, 29.

3. **Men lärarena ſkola lyſa ſåſom himmelens ſken, och de ſom många underwiſa till rättfärdighet, ſåſom ſtjernor i ewighet.**

Matth. 13: 43. 1 Cor. 15: 41, 42.

4. Och du, Daniel, fördölj deßa orden och beſegla denna ſkriftena intill den ytterſta tiden; ſå ſkola månge deröfwer komma, och finna ett ſtort förſtånd.

5. Och jag, Daniel, ſåg, och ſi, der ſtodo twå andre, en på denne ſtrandene wid älfwena, en annar på den andra ſtrandene.

6. Och han ſade till den ſom i linnkläder ofwanuppå älfwenes watten ſtod: När ſkall då änden warda med ſådana under? Dan. 10: 5.

7. Och jag lydde till den mannen, ſom i linnkläden ſtod ofwanuppå wattnena; och han hof upp ſina högra och wenſtra hand till himmelen, och ſwor wid honom ſom lefwer ewinnerliga, att det ſkulle wara till en tid, och några tider, och en half tid; och när deß heliga folkens förſkingring en ända hafwer, ſå ſkall allt ſådant ſke. 5 Moſ. 32: 40. Upp. 10: 5, 6.

8. Och jag hörde det, men jag förſtod det intet; och jag ſade: Min HERre, hwad ſkall ſke derefter?

9. Han ſade: Gack, Daniel, ty det är fördoldt och beſegladt intill ytterſta tiden.

10. Månge ſkola renade, luttrade och bepröfwade warda; och de ogudaktige ſkola föra ett ogudaktigt wäſende; och de ogudaktige ſkola intet aktat; men förſtåndige ſkola aktat.

11. Och ifrå den tiden, när det dagliga offret borttaget, och förödelſens ſtyggelſe uppſatt warder, ſkall wara tuſende tuhundrade och niotio dagar.

12. Wäl är honom, ſom då förbidar, och räcker intill tuſende trehundrad och fem och tretio dagar.

13. Men du, Daniel, gack bort, tilldeß änden kommer, och hwila dig, att du må uppſtå i dinom del, när dagarna hafwa ända.

Ände på Propheten Daniel.

Propheten Oſea.

1. Capitlet.

Oſea huſtru, barn. Iſraels hor, omwändelſe.

Detta är HErrans ord, ſom ſkedde till Oſea, Beeri ſon, uti Ußia, Jotham, Ahas, Jehiſkia, Juda Konungars tid; och uti Jerobeams, Joas ſons, Iſraels Konungs tid.

2. Och då HErren förſt tog till att tala genom Oſea, ſade HErren till honom: Gack bort, och tag dig ena ſköko till huſtru, och ſkökobarn; ty landet löper ifrå HErranom i boleri. Pſ. 73: 27.

3. Och han gick bort, och tog Gomer, Diblaims dotter. Hon wardt hafwandes, och födde honom en ſon.

4. Och HErren ſade till honom: Kalla honom Jiſreel; ty det är ännu om en liten tid till görandes, ſå will jag hemſöka de blodſkulder i Jiſreel, öfwer Jehu hus, och ſkall göra en ända med Iſraels rike. 1 Kon. 21: 1. 2 Kon. 9: 10.

5. På den tiden ſkall jag ſönderbryta Iſraels båga, uti Jiſreels dal.

6. Och hon wardt åter hafwandes, och födde ena dotter; och han ſade till honom: Kalla henne LoRyhama; ty jag will intet mer förbarma mig öfwer Iſraels hus; utan jag will bortkaſta dem.

7. Dock öfwer Juda hus will jag förbarma mig, och ſkall hjelpa dem genom HErran deras Gud; men jag will icke hjelpa dem genom båga, ſwärd, ſtrid, häſtar eller reſenärar.

8. Och då hon afwant hade LoRyhama, wardt hon åter hafwandes, och födde en ſon.

9. Och han ſade: Kalla honom LoAmmi; ty I ären icke mitt folk, ſå will jag ej heller wara edar.

10. Men talet på Iſraels barn ſkall warda lika ſom ſanden i hafwena, den man hwarken mäla eller räkna kan; och det ſkall ſke på det rum, der man till dem ſagt hafwer: I ären icke mitt folk; der ſkall man ſäga till dem: O! I lefwande Guds barn. 1 Moſ. 32: 12. Oſ. 2: 23. Rom. 9: 25, 26. 1 Petr. 2: 10.

11. Ty Juda barn och Iſraels barn ſkola ſammankomma, och ſkola hålla ſig alla under ett hufwud, och draga upp utu landena; ty Jiſreels dag ſkall wara en ſtor dag. Jer. 3: 18. Heſ. 34: 23. 37: 22. Joh. 10: 16. Eph. 1: 22.

2. Capitlet.

Horeris ſtraff. Nytt förbund.

Säger edrom brödrom: De äro mitt folk, och edro ſyſter, att hon är i ynneſt.

2. Säger domen öfwer edra moder, att hon är intet mer min huſtru, och jag will intet hafwa henne; beder henne kaſta bort ſitt boleri ifrå ſig, och ſitt horeri ifrå ſin bröſt;

3. På det jag icke ſkall afkläda henne nakna, och ſätta henne, lika ſom hon war då hon född war, och jag då gör henne ſåſom ett öde, och ſåſom ett torrt land, att jag icke låter henne dö af törſt; Heſ. 16: 7. Am. 8: 11.

4. Och icke förbarmar mig öfwer hennes barn; ty de äro horobarn;

5. Och deras moder är en hora; och den dem burit hafwer, hon håller ſig ſkamliga, och ſäger: Jag will löpa efter mina bolar, hwilke mig gifwa bröd, watten, ull, lin, oljo och dryck. Heſ. 16: 14, ꝛc.

6. Derföre, ſi, jag ſkall igentäppa din wäg med törne, och gärda der en gård före, att hon icke ſkall finna ſina ſtigar.

7. Och då hon löper efter ſina bolar, ſkall hon intet få dem, och icke finna dem, när hon ſöker efter dem, och måſte ſäga: Jag will gå till min förra man igen, der jag bättre mådde, än jag nu mår.

8. Ty hon will icke weta, att jag är den ſom gifwer henne korn, muſt och oljo, och hafwer gifwit henne mycket ſilfwer och guld, der de Baal af gjort hafwa.

9. Derföre will jag taga mitt korn och muſt igen i ſinom tid, och bortwända mina ull och lin, der hon ſina blygd med betäcker.

10. Nu will jag upptäcka hennes ſkam för hennes bolars ögon, och ingen ſkall undſätta henne utu mine hand.

11. Och jag ſkall göra en ända med all hennes fröjd, högtider, nymånader, Sabbather, och alla hennes helgedagar.

12. Jag ſkall öde göra hennes winträ och fikonaträ, efter hon ſäger: Det är min lön, ſom mine bolar gifwa mig; jag ſkall göra en ſkog deraf, att wilddjuren ſkola uppäta det. Pſ. 80: 13. Eſ. 5: 5.

13. Alltſå ſkall jag hemſöka Baalims dagar öfwer henne, hwilkom hon rökoffer gör, och pryder ſig med ſpann och halsband, och löper efter ſina bolar, och förgäter mig, ſäger HErren. Jer. 44: 18.

14. Derföre, ſi, jag will locka henne, och föra henne uti öknena, och tala ljufliga med henne. Eſ. 40: 1, 2.

15. Der will jag gifwa henne ſin rätta wingård, och Achors dal, der man predika ſkall det I hoppas ſkolen; och der ſkall hon ſjunga, lika ſom i hennes ungdoms tid, då hon utur Egypti land drog. 2 Moſ. 15: 1.

16. Och på den tiden, ſäger HErren, ſkall du kalla mig: min man, och icke mer kalla mig: min Baal.

17. Ty jag ſkall låta Baalims namn bortkomma utu hennes mun, ſå att man deras namn icke mer ihågkomma ſkall. 2 Moſ. 23: 13. Pſ. 16: 4.

18. Och jag ſkall på den tiden göra dem ett förbund med wilddjuren på markene, med foglarna under himmelen, och med matkarna på jordene; och ſkall borttaga båga, ſwärd och krig utu landena, och låta dem bo ſäkre. Job 5: 22, 23. Eſ. 11: 6. Heſ. 34: 25. 14: 21. Joh. 16: 33.

19. **Jag will trolofwa dig mig i ewig tid; jag ſkall trolofwa dig mig uti rättfärdighet och dom, uti nåd och barmhertighet;**

20. **Ja, uti trone will jag trolofwa dig mig; och du ſkall känna HErran.** Jer. 31: 34.

21. På den tiden, ſäger HErren, will jag höra; jag ſkall höra himmelen, och himmelen ſkall höra jordena;

22. Och jorden ſkall höra kornet, muſt och oljo, och de ſkola höra Jiſreel.

23. Och jag ſkall behålla henne mig för en ſäd på jordene, och förbarma mig öfwer henne ſom i ogunſt war, och ſäga till det ſom intet war mitt folk: Du äſt mitt folk; och det ſkall ſäga: Du äſt min Gud. Oſ. 1: 10. Rom. 9: 25. 1 Petr. 2: 10.

3. Capitlet.

Iſraels otro, ſtraff, bättring.

Och HErren ſade till mig: Gack än en gång bort, och älſka den bolerſka och horiſka qwinnona; ſåſom HErren älſkar Iſraels barn, och de wända ſig likwäl till främmande gudar, och bola för en kanno wins ſkull. 2 Moſ. 32: 6.

2. Och jag wardt med henne öfwerens om femton ſilfpenningar och halftannat homer bjugg;

3. Och ſade till henne: Håll dig efter mig en tid långt, och bedrif intet boleri, och tillſtäd ingen annan; ty jag will ock hålla mig efter dig. 5 Moſ. 21: 11.

4. Ty Iſraels barn ſkola i långan tid blifwa utan Konung, utan Förſta, utan offer, utan altare, utan lifkjortel, och utan Theraphim.

5. **Derefter ſkola Iſraels barn omwända ſig, och ſöka HErran ſin Gud, och ſin Konung David; och ſkola ära HErran, och hans nåd i ytterſta tidenom.** Pſ. 2: 6. Jer. 30: 9. Heſ. 34: 23. Eſ. 2: 2. Mich. 4: 1. Ebr. 1: 1.

4. Capitlet.

Iſraels ſtraff och grofwa laſter.

Hörer, I Iſraels barn, HErrans ord; ty HErren hafwer orſak till att ſtraffa dem, ſom i landena bo; **ty der är ingen trohet, ingen kärlek, intet Guds ord i landena;**

2. **Utan Guds hädelſe, lögn, mord, ſtöld och hor hafwa fått öfwerhandena, och den ena blodſkulden kommer efter den andra.**

3. **Derföre ſkall landet ſtå jämmerliga, och allom inbyggaromen**

illa gå; ty ock djuren på markene, och foglarna under himmelen, och fiſkarna i hafwet ſkola förkomma.

Jer. 4: 25. 12: 4. Zeph. 1: 3.

4. **Dock man torf icke ſtraffa eller tukta någon; ty mitt folk** (will oſtraffadt wara; utan) **tager ſig före att ſtraffa Preſterna.**

Eſ. 30: 10. Am. 2: 12.

5. Derföre ſkall du falla om dagen, och Propheten falla med dig om nattena; alltſå ſkall jag dina moder ſpäka.

6. Mitt folk är förderfwadt, derföre att det icke lära will; **ty du aktar intet Guds ord, derföre will jag ock intet akta dig, att du min Preſt wara ſkall;** du förgäter dins Guds lag, derföre will jag ock förgäta din barn. 2 Moſ. 20: 5.

7. Ju flere de warda, ju mer de ſynda emot mig; derföre ſkall jag ju ſå högt göra dem till blygd, ſom de i ärone högt uppe äro.

8. De äro mins folks ſyndoffer, och ſtyrka deras ſjäl i deras mißgerning;

9. Derföre ſkall folkena gå lika ſom Preſtomen; ty jag ſkall hemſöka deras wäſende, och wedergälla dem ſåſom de förtjena; Eſ. 24: 2.

10. Så att de ſkola äta, och icke mätte warda; bedrifwa boleri, och det ſkall intet bekomma dem; derföre, att de hafwa öfwergifwit HErran, och intet aktat honom.

3 Moſ. 26: 26. Mich. 6: 14. Hagg. 1: 6.

11. **Boleri, win och muſt göra menniſkorna galna.** Ordſp. 20: 1.

12. Mitt folk frågar ſitt trä, och deras ſtaf predikar dem; ty en boleris ande förſtörer dem, ſå att de bedrifwa boleri emot ſin Gud. Oſ. 5: 4.

13. Ofwanpå bergen offra de, och på högomen röka de, under ek, lind och bok, efter de hafwa ſkönan ſkugga; derföre warda ock edra döttrar ſkökor, och edra brudar horor.

Eſ. 57: 5, 6. Heſ. 6: 13.

14. Och jag will ej heller förtagat, då edra döttrar och brudar ſkämda och horor warda; efter I upptagen en annor Gudstjenſt med de horor, och offren med de ſlemma ſlunor; ty det galna folket will ſlaget warda.

15. Will du Iſrael ju bedrifwa boleri, att dock Juda icke ock finnes ſkyldig; går icke bort till Gilgal, och kommer icke upp till BethAven, och ſwärjer icke: Så ſant ſom HErren lefwer. Oſ. 9: 15.

1 Kon. 12: 29. Oſ. 5: 8. 10: 5. 5 Moſ. 6: 13.

16. Ty Iſrael löper lika ſom en galen ko; ſå ſkall ock HErren låta föda dem, ſåſam ett lamb det wildt löper.

17. Ty Ephraim hafwer gifwit ſig i ſällſkap med afgudar; ſå låt honom fara. Eſ. 28: 1.

18. De hafwa gifwit ſig uti ſwalg och boleri; deras herrar hafwa luſt dertill, att de komma ſkam åſtad.

19. Ett wäder ſkall bortdrifwa dem, hwilko de icke ſkola kunna emotſtå, och måſte öfwer ſina Gudstjenſt till blygd warda.

5. Capitlet.

Bådom riken hotas undergång.

Så hörer nu detta, I Preſter, och akta häruppå, du Iſraels hus, och fattat i öronen, du Konungens hus; ty ett ſtraff warder öfwer eder gångandes, I ſom ena ſnaro i Mizpa ſtällt hafwen, och ett utſträckt nät i Thabor. 1 Kon. 12: 32. Dom. 10: 17. 4: 6.

2. De ſlagta faſt mycket, och bedraga folket dermed; derföre måſte jag ſtraffa dem allaſamman.

3. Jag känner Ephraim wäl, och Iſrael är för mig intet fördold; att Ephraim är en ſköka, och Iſrael en ſluna.

4. De tänka intet dertill, att de måtte wända ſig till ſin Gud; ty de hafwa ſkökohjerta, och ſköta intet om HErran.

5. Derföre ſkall Iſraels högfärd för deras anſigte ödmjukad warda; och ſkola både Iſrael och Ephraim falla för deras ondſkos ſkull; ock ſkall Juda falla med dem.

6. Så ſkola de komma med ſin får och fä, till att ſöka HErran, och dock intet finna honom; ty han hafwer wändt ſig ifrå dem.

7. De förakta HErran, och föda främmande barn; derföre ſkall ock nymånaden uppfräta dem med deras offer. Oſ. 2: 4.

8. Ja, blåſer i baſun i Gibea; ja, trummeter i Rama; ja, roper i Beth-Aven, på hinſidon BenJamin.

9. Ty Ephraim ſkall ett öde warda, på den tid jag dem ſtraffandes warder: **Derom hafwer jag Iſraels ſlägte troliga warnat.**

10. Juda Förſtar äro like dem ſom utflytta råmärke; derföre will jag utgjuta mina wrede öfwer dem, lika ſom watten. 5 Moſ. 19: 14. 27: 17.

11. Ephraim lider wåld, och warder plågad; deruti ſker honom rätt; **ty han hafwer gifwit ſig uppå menniſkobud.**

12. Jag är Ephraim ſåſom en mal, och Juda huſe en plåga.

13. Och då Ephraim kände ſina krankhet, och Juda ſitt ſår, drog Ephraim bort till Aſſur, och ſände till Konungen i Jareb; men han kunde intet hjelpa eder, eller hela edart ſår.

2 Kon. 15: 19. 16: 7. Oſ. 10: 6.

14. Ty jag är Ephraim lika ſom ett lejon, och Juda huſe lika ſom ett ungt lejon. Jag, jag rifwer, och går min wäg; jag förer dem bort, och ingen kan undſätta dem.

15. Jag will gå åter till mitt rum igen, tilldeß de känna ſina ſkuld, och ſöka mitt anſigte.

6. Capitlet.

Guds luſt till barmhertighet.

När dem illa går, ſå måſte de då bittida ſöka mig (och ſäga): Kommer, wi wilje till HERran igen; ty han hafwer rifwit oß, han helar oß ock; han hafwer ſlagit oß, han förbinder oß ock;

Eſ. 26: 16. 5 Moſ. 32: 39. 1 Sam. 2: 6. Job 5: 18.

2. **Efter twå dagar gör han oß lefwande; på tredje dagen ſkall han uppwäcka oß, ſå att wi få lefwa inför honom.** 1 Cor. 15: 4. Eph. 2: 5, 6.

3. Och ſå warde wi deruppå aktande, och winnlägge oß derom, att wi måge känna HERran; ty han kommer fram lika ſom en ſkön morgonrodne, och ſkall komma oß lika ſom ett regn, ſåſom ett ſerlaregn hwilket landet fuktar. 2 Petr. 1: 19. Pſ. 65: 11.

4. **O! huru wäl will jag göra emot dig, Ephraim; o! huru wäl will jag göra emot dig, Juda; ty den nåd, ſom jag eder bewiſa will, ſkall wara ſåſom ett morgonmoln, och lika ſom en dagg, ſom om morgonen bittida faller.** Pſ. 110: 3. Mich. 5: 7.

5. **Derföre höflar jag dem genom Propheterna, och dödar dem genom mins muns tal, att din ord måga i ljuſet komma.** Jer. 1: 10.

6. **Ty jag hafwer luſt till kärlek, och icke till offer; och till Guds kunſkap, och icke till bränneoffer.**

1 Sam. 15: 22. Pſ. 50: 13, 14. Matth. 9: 13. 12: 7.

7. Men de öfwerträda förbundet, lika ſom Adam; deruti förakta de mig.

1 Moſ. 3: 6.

8. Ty Gilead är en ſtad full med afguderi och blodſkulder. Joſ. 20: 8. Oſ. 12: 11.

9. Och Preſterna, ſamt med ſina ſtallbröder, äro lika ſom röfware, hwilke i förſåt ligga, och mörda på den wägen till Sichem; ty de göra hwad de wilja. Joſ. 20: 7.

10. Jag ſer det i Iſraels hus, der mig före grufwar; ty der bedrifwer Ephraim boleri, Iſrael orenar ſig.

1 Kon. 12: 26. 2 Kon. 17: 7.

11. Men Juda ſkall ännu hafwa en ſkördeand för ſig, när jag mins folks fängelſe omwändandes warder.

7. Capitlet.

Straff bjuder bot; förakt undergång.

Då jag Iſrael hjelpa will, ſå finner man förſt Ephraims otro och Samarie ondſko, ſå att de bedrifwa deſto mer afguderi; och ändock de inbördes med tjufwar, och utantill med röfware plågade äro; 2 Kon. 17: 13, 14.

2. Likwäl wilja de intet märka, att jag dermed gifwer akt uppå alla deras ondſko; men jag ſer wäl deras wäſende, ſom de allſtädes bedrifwa.

3. De fröjda Konungen genom ſitt afguderi, och Förſtarna genom ſina lögner;

4. Och äro alleſamman horkarlar, lika ſom en bakougn, den bakaren het gör, när han utknådat hafwer, och låter degen igenomſyras och jäſa.

5. I dag är wår Konungs högtid (ſäga de). Så warda då Förſtarna

hete lika ſom af win; ſå bjuder han de falſka lärare till ſig. 1 Kon. 12: 32. Eſ. 5: 11.

6. Ty deras hjerta är hett uti deras gudelighet, lika ſom en bakougn, när de offra, och bedraga folket; men deras bakare ſofwer alla nattena, och om morgonen brinner han i ljuſom låga.

7. Så äro de ändå ſå hete i gudelighet, lika ſom en bakougn; ändock att deras domare uppfrätne warda, och alle deras Konungar falla; likwäl är der ändå ingen ibland dem, ſom åkallar mig.

8. Ephraim warder öfwerfallen af Hedningom; Ephraim är lika ſåſom en kaka, den ingen omwänder; Pſ. 106: 35.

9. Utan främmande uppäta hans kraft, likwäl will han intet aktat; han hafwer ock fått grå hår, likwäl will han intet aktat.

10. Och Iſraels högfärd warder för deras ögon ödmjukad; likwäl omwända de ſig intet till HERran ſin Gud, och fråga ej heller något efter honom i allo deßo. Oſ. 5: 5.

11. Ty Ephraim är lika ſom en galen dufwa, den intet akta will. Nu åkalla de Egypten, nu löpa de till Aſſur. Oſ. 5: 13.

12. Men efter de ſå löpa, nu hit och nu dit, ſkall jag kaſta mitt nät öfwer dem, och rycka dem neder, lika ſom foglar under himmelen; jag ſkall ſtraffa dem, ſåſom man det predikar uti deras förſamlingar. 2 Kon. 17: 4, 5, 6.

13. We dem, att de ifrå mig wika. De måſte förderfwade warda; ty de äro ifrå mig affällige wordne; jag wille wäl förloßa dem, om de icke afguderi emot mig lärde. 5 Moſ. 28: 15.

14. Så åkalla de mig ock intet af hjertana, utan tjuta i ſin lägre; de förſamlas för mats och drycks ſkull, och äro mig ohörſamme.

15. Jag lärer dem, och ſtärker deras armar; men de tacka mig illa.

16. De omwända ſig dock icke rätteliga, utan äro lika ſom en falſk båge; derföre måſte deras Förſtar falla genom ſwärd; deras trug ſkall uti Egypti land till ſpott warda. Pſ. 78: 57.

8. Capitlet.

Falſk tröſt och Gudstjenſt.

Ropa högt, ſåſom en baſun, och ſäg: Han kommer allaredo öfwer HERrans hus, lika ſom en örn; derföre, att de hafwa öfwerträdt mitt förbund, och wordit affällige ifrå min lag; Eſ. 58: 1. 5 Moſ. 28: 49. Jer. 4: 13. 48: 40. 49: 22. Heſ. 17: 3.

2. Skola de då ropa till mig: Du äſt min Gud; wi känne dig, wi Iſrael.

3. Men ehuru wäl man det menar, ſå låter dock Iſrael intet ſäga ſig; derföre måſte fienden förfölja dem.

4. **De ſöka Konungar, och akta intet mig; de hålla ſig intill Förſtar, och jag måtte intet wetat;** af ſitt ſilfwer och guld göra de afgudar, att de ju ſnarliga förgås ſkola. Oſ. 2: 8.

5. Din kalf, o Samaria, förkaſtar han. Min wrede hafwer förgrymmat ſig öfwer dem; det kan icke länge ſtå, de måſte ſtraffade warda. 1 Kon. 12: 28, 29.

6. Ty kalfwen är kommen ifrån Iſrael, och en mäſtare hafwer gjort honom, och han kan ju ingen Gud wara; derföre ſkall Samarie kalf till ſtoft gjord warda. 2 Moſ. 32: 20.

7. Ty de ſå wäder, och ſkola uppſkära owäder; deras ſäd ſkall icke uppkomma, och deras frukt intet mjöl gifwa; och om hon det än gifwer, ſå ſkola dock främmande äta det upp. Gal. 6: 7. Hagg. 1: 6.

8. Iſrael warder uppäten; Hedningarna hafwa ſig med honom, lika ſom med ett oterigt kärile; 2 Kon. 15: 19, 20.

9. Derföre att de löpa upp efter Aſſur, ſåſom wildåſnen i willone; Ephraim ſkänker bolarom; Job 39: 8.

10. Ja, gifwer ock Hedningom ſkatt; de ſamma Hedningar will jag nu förſamla öfwer dem; de ſkola ſnart ledſe warda wid Konungens och Förſtarnas tunga. 2 Kon. 17: 3. 18: 19. Eſ. 10: 8.

11. Ty Ephraim hafwer gjort mång altare till att ſynda; ſå ſkola ock altaren warda honom till ſynd.

12. Om jag än mycket predikar dem om min lag, ſå kalla de det kätteri.

13. Det de ännu mycket offra, och frambära kött och äta; ſå hafwer dock

HERren intet behag dertill; utan will ihågkomma deras ondſko, och hemſöka deras ſynder, ſom ſig till Egypten wända. Ordſp. 15: 8. 21: 27. Eſ. 1: 11. 66: 3. Am. 5: 22.

14. **Iſrael förgäter ſin ſkapare, och bygger kyrkor;** ſå gör Juda många faſta ſtäder; men jag ſkall ſända eld uti hans ſtäder; han ſkall förtära hans hus.

9. Capitlet.

Stora ſynder. Swåra ſtraff.

Du behöfwer icke fröjda dig, Iſrael, eller berömma dig öfwer annor folk; ty din Gudstjenſt är ett horeri emot din Gud, der du nytto med ſöker, att alla lador måga warda fulla med korn.

2. Derföre ſkola ladorna och preßerna intet föda dig; och winet ſkall dig intet lyckas. Joel 1: 1, ꝛc.

3. Och de ſkola icke blifwa uti HERrans land; utan Ephraim måſte åter in uti Egypten, och måſte äta uti Aſſyrien det orent är. 5 Moſ. 28: 68. 2 Kon. 25: 26. Dan. 1: 8.

4. Der kunna de intet göra HERranom drickoffer af win, eller eljeſt honom något till wilja; deras offer ſkall wara lika ſom de bedröfwades bröd, af hwilkom orene warda alle de ſom deraf äta; ty ſitt bröd måſte de äta för ſig ſjelf, och det ſkall intet warda buret in uti HERrans hus.

5. Hwad wiljen I då göra uti årstidom, och HERrans högtidom?

6. Si, de måſte bort för förderfwarenom; Egypten ſkall hemta dem tillhopa, och Moph ſkall begrafwa dem; näßla ſkall wäxa, der nu deras luſtiga afgudars ſilfwer ſtår; och törne uti deras hyddom. Jer. 42: 16, 17. 43: 6, 7. Eſ. 32: 13. 34: 13, 14.

7. Hemſökningstiden är kommen, wedergällelſetiden; det ſkall Iſrael wäl förnimma; Propheterna äro galne, och **de andelige äro urſinnige, för dina ſtora mißgerning,** och för det ſtora hetsliga afguderiets ſkull.

8. De wäktare i Ephraim höllo ſig ett ſkifte intill min Gud; men nu äro de Propheter, ſom lägga honom ſnaro på alla hans wägar, genom det hetsliga afguderi, uti ſins guds hus. Heſ. 3: 17.

9. De gå allt för djupt deruti, och äro förderfwade, ſåſom i Gibea tid; derföre ſkall han komma deras ondſko ihåg, och hemſöka deras ſynder. Dom. 19: 25, ꝛc. 20: 13. Oſ. 10: 9.

10. Jag fann Iſrael i öknene lika ſom windrufwor, och ſåg edra fäder lika ſom de förſta fikon på fikonaträt; men derefter gingo de till Baal Peor, och lofwade ſig till den ſkamliga afguden, och wordo ju ſå ſtyggelige, ſom deras bolar. 4 Moſ. 25: 3. Pſ. 106: 28.

11. Derföre måſte Ephraims härlighet bortflyga ſåſom en fogel; ſå att de hwarken ſkola föda, hafwande wara, eller afla.

12. Och om de än uppfödde ſin barn, ſå will jag dock göra dem arfwingalöſa, ſå att de ſkola intet folk wara; och we dem, när jag ifrå dem wiken är.

13. Ephraim, ſom mig ſynes, är planterad och ſkön lika ſom Tyrus; likwäl måſte han nu få dråparenom ſin barn ut. Heſ. 26: 17.

14. HERre, gif dem; men hwad will du gifwa dem? gif dem ofruktſamma qweder, och förſinade bröſt. Luc. 23: 29.

15. All deras arghet ſker i Gilgal; der hatar jag dem, och ſkall, för deras onda wäſendes ſkull, drifwa dem bort utu mitt hus, och ingen kärlek mer bewiſa dem; ty alle deras Förſtar äro affällige. Oſ. 4: 15. 12: 11. Eſ. 1: 23.

16. Ephraim är ſlagen, hans rot är borttorkad, ſå att de ingen frukt mer bära kunna; och om de än födde, ſå will jag dock den åſtundada fruktena af deras lifwe döda.

17. Min Gud ſkall förkaſta dem, derföre, att de icke wille höra honom; och de måſte gå willeråda ibland Hedningarna.

10. Capitlet.

Iſrael warnas för undergång.

Iſrael är ett onyttigt winträ worden, hans frukt är ock alltſå; ſå mycken frukt ſom han hafwer, ſå mång altare gör han; der landet aldrabäſt är, der ſtifta de aldraſköneſta kyrkor. Oſ. 8: 11.

2. Deras hjerta är beladt, och de ſyndade nu; men deras altare ſkola nederbrutna, **och deras ſtiftningar förſtörda warda.**

3. Ty de berömma ſig, och ſäga: Konungen hafwer oß icke ännu, och behöfwe wi intet frukta HERran; hwad ſkulle Konungen göra oß?

4. De ſwärja ſig tillhopa förgäfwes, och göra ett förbund; och ſådana råd grönſkas lika ſom ogräs på alla fårar i markene.

5. Samarie inbyggare förſamla ſig till kalfwen i BethAven; ty hans folk hafwer gråtit öfwer honom, der dock hans andelige plägade fröjda ſig öfwer hans härlighet; ty han är bortförd ifrå dem. Oſ. 8: 5. 2 Kon. 23: 5.

6. Ja, kalfwen är förd in uti Aſſyrien, Konungen i Jareb till en ſkänk; alltſå måſte Ephraim ſtå med ſkam, och Iſrael ſkamliga gå med ſitt anſlag. Oſ. 5: 9, 11.

7. Ty Konungen i Samarien är förſwunnen, lika ſom fradgan på wattnena.

8. De höjder i Aven, der Iſrael med ſyndade, äro förlagde; tiſtel och törne wäxer på deras altare, och de ſkola ſäga: I berg förſkyler oß, och I backar faller öfwer oß. Eſ. 2: 19. Luc. 23: 30. Upp. 6: 16. 9: 6.

9. Iſrael, du hafwer ſyndat allt ifrå Gibea tid; derwid hafwa de ock blifwit; men en ſådana ſtrid, ſom emot de onda menniſkor i Gibea ſkedde, den ſkall intet fatta dem; Dom. 19: 25. Oſ. 9: 9.

10. Utan jag ſkall näpſa dem efter min wilja; ſå att folk ſkola komma förſamladt öfwer dem, när jag ſpänner dem före med deras båda kalfwar.

11. Ephraim är en kalf, ſom ſig leda låter; jag ſkall ock en gång tröſka med honom, och will fara öfwer hans ſköna hals; jag ſkall lära Ephraim rida, och Juda plöja, och Jacob harfwa. 5 Moſ. 25: 4. 1 Cor. 9: 9.

12. **Derföre ſår rättfärdighet, och uppſkärer kärlek, och plöjer annorlunda, medan tid är att ſöka HERran, tilldeß han kommer, och lärer eder rättfärdighet.** Jer. 4: 3.

13. Ty I plöjen ogudaktighet, och uppſkären orättfärdighet, och äten lögns frukt. Efter du nu förlåter dig uppå dina många hjeltar,

14. Så ſkall upphäfwa ſig ett rumor i ditt folk, ſå att all din fäſte ſkola förſtörd warda, lika ſom Salman Arbeels hus förderfwade i ſtridenes tid, då modren öfwer barnen ſlagen wardt.

15. Rätt ſå ſkall eder ock gå i BethEl, för edra ſtora ondſkos ſkull, att Iſraels Konung ſkall om morgonen bittida nederlagd warda.

11. Capitlet.

Guds hjerta. Iſraels ondſka.

Då Iſrael ung war, hade jag honom kär, och kallade honom, min ſon, utur Egypten. 2 Moſ. 3: 8. 4: 22, 23. Matth. 2: 15.

2. Men när man nu kaller honom, ſå wända de ſig bort, och offra Baalim, och röka inför beläte. Jer. 2: 26, 27.

3. Jag tog Ephraim i hans arm, och ledde honom; men de hafwa nu förgätit, huru jag halp dem. 2 Moſ. 13: 21.

4. Jag lät dem draga ett luſtigt ok, och gå med mjuka tömmar; och jag tog oket utaf dem, och gaf dem foder;

5. På det han ju icke ſkulle wända ſig åt Egypti land igen. Så är nu Aſſur worden deras Konung; ty de wille intet omwända ſig.

6. Derföre ſkall ſwärdet komma öfwer deras ſtäder, och ſkall förtära och uppfräta deras bommar, för deras anſlags ſkull. Oſ. 10: 6.

7. Mitt folk hafwer ingen luſt till att wända ſig till mig; och ehuru man predikar dem, ſå ſkickar ſig dock ingen till att höra.

8. Hwad ſkall jag göra af dig, Ephraim? Huru ſkall jag dock plåga dig, Iſrael? Skall jag icke med rätto göra dig ſåſom Adama, och tillpynta dig lika ſom Zeboim? **Men mitt hjerta hafwer ett annat ſinne; min barmhertighet är ſå brinnande;** 1 Moſ. 19: 24, 25. 5 Moſ. 29: 23. Am. 4: 11.

9. **Att jag icke göra will efter mina grymma wrede, eller wända mig till, att jag platt förderfwar**

Ephraim; ty jag är Gud, och icke menniſka, och är den Helige ibland dig; dock ſkall mitt rike icke wara i ſtadenom.

Heſ. 18: 23. 33: 11. 4 Moſ. 23: 19. 1 Sam. 15: 29.

10. Då ſkall man efterfölja HErran, och han ſkall ryta ſåſom ett lejon; och när han ryter, ſå ſkola de förſkräcka ſig, ſom weſterut äro.

11. Och de uti Egypten ſkola ock förſkräckas, ſåſom en fogel; och de i Aſſurs land, lika ſom dufwor; och jag will ſätta dem uti ſin hus, ſäger HErren.

12. Uti Ephraim är allſtädes afguderi emot mig, och i Iſraels hus falſkt Gudstjenſt; men Juda håller ſig ännu faſt intill Gud, och till den rätta heliga Gudstjenſten. 2 Kon. 18: 4, 5.

12. Capitlet.

Gud nådig. Iſrael otackſam.

Men Ephraim gapar efter wäder, och löper efter öſtanwäder, och gör hwar dag mer afguderi och ſkada; de göra förbund med Aſſur, och föra balſam uti Egypten; Oſ. 5: 13. 7: 11. Eſ. 57: 9.

2. Derföre ſkall HErren beſkärma Juda, och hemſöka Jacob efter hans wägar, och löna honom efter hans förtjenſt.

3. Ja, (ſäga de) han hafwer undertryckt ſin broder i moderlifwena, och af allo magt kämpat med Gudi. 1 Moſ. 25: 26. 32: 24, ꝛc.

4. Han kämpade med Ängelen, och wann; ty han gret, och bad honom; der hafwer han ju funnit honom i BethEl, och der hafwer han talat med oß. 1 Moſ. 28: 19. 35: 7.

5. Men HErren är Gud Zebaoth; HERRE är hans Namn. 2 Moſ. 3: 15. Pſ. 83: 19. Eſ. 42: 8.

6. Så omwänd dig nu till din Gud; gör barmhertighet och rätt, och hoppas allſtädes uppå din Gud. Pſ. 101: 1.

7. Men köpmannen hafwer en falſk wåg i ſine hand, och bedrager gerna.

8. Ty Ephraim ſäger: Jag är rik, jag hafwer nog; man ſkall intet ondt finna i allt mitt arbete, det ſynd är. Upp. 3: 17.

9. Men jag, HErren, är din Gud, allt ifrå Egypti land, och den dig låter ännu i hyddom bo, ſåſom man i årstider plägar; Oſ. 13: 4.

10. Och talar till Propheterna; och jag är den ſom ſå många prophetier gifwer, och förkunnar genom Propheterna, ho jag är. Ebr. 1: 1.

11. Uti Gilead är alltſamman afguderi, och i Gilgal offra de oxar fåfängeliga, och hafwa ſå mång altare, ſom ſkylarna på åkren ſtå.

12. Jacob måſte fly uti Syrie land, och Iſrael måſte tjena för ena huſtru; för ena huſtru måſte han wakta. 1 Moſ. 27: 43. 28: 5. 29: 20, 27, 30.

13. Men derefter förde HErren Iſrael utur Egypten, genom en Prophet, och lät bewara honom genom en Prophet. 2 Moſ. 12: 37. 14: 30. Pſ. 77: 21.

14. Men nu förtörnar honom Ephraim genom ſina afgudar; derföre ſkall deras blod komma öfwer dem, och deras herre ſkall wedergälla dem deras förſmädelſe.

13. Capitlet.

Iſraels olycka. Meßie ſeger.

Då Ephraim lärde afguderi med magt, wardt han i Iſrael upphöjd; ſedan ſyndade de genom Baal, och wordo deröfwer dräpne. 1 Kon. 12: 28, 29. 16: 31.

2. Men nu ſynda de än mycket mer, och göra beläte af ſitt ſilfwer, ſåſom de dem upptänka kunna, nämliga afgudar, de dock alltſammans ſmedswerk äro; likwäl predika de om dem, att den ſom kalfwarna kyßa will, han ſkall offra menniſkor. Oſ. 2: 8. 8: 4.

3. De ſamma ſkola hafwa morgonmoln, och den dagg ſom bittida faller; ja, lika ſom agnar, de utaf loganom bortblåſa, och ſåſom röken af en ſkorſten. Pſ. 1: 4. Dan. 2: 35.

4. Men jag är HErren, din Gud, allt ifrån Egypti land; och du ſkulle ju ingen annan Gud känna, utan mig; och ingen Frälſare, utan mig allena. Oſ. 12: 9.

2 Sam. 22: 32. Pſ. 18: 32. Eſ. 43: 11. 45: 18.

5. Jag lät mig ju wårda om dig i öknene, i eno torro lande.

5 Moſ. 8: 15. 32: 10, 11.

6. Men efter de födde äro, ſå att de äro mätte wordne, och nog hafwa, upphäfwer ſig deras hjerta; derföre förgäta de mig. 5 Moſ. 8: 12. 32: 15.

7. Så ſkall jag ock warda emot dem lika ſom ett lejon, och lika ſom en parder; på wägenom will jag wakta efter dem. Klag. 3: 9. Oſ. 5: 14.

8. Jag ſkall möta dem lika ſom en björn, hwilkom hans ungar borttagne äro, och ſkall ſönderrifwa deras förſtockada hjerta, och ſkall uppfräta dem der, ſåſom ett lejon; wilddjur ſkola rifwa dem ſönder.

2 Sam. 17: 8. Ordſp. 17: 12. Jer. 5: 6.

9. **Iſrael, du förer dig i olycko; ty din hälſa ſtår allena när mig.**

10. Hwar är din Konung, ſom dig hjelpa må uti alla dina ſtäder; och dine domare, der du af ſade: Gif mig Konung och Förſtar? 1 Sam. 8: 5, 6.

11. Nu wäl, jag gaf dig en Konung i mine wrede, och ſkall taga honom bort i mine grymhet. 1 Sam. 8: 7.

12. Ephraims mißhandel är ſammanbunden, och hans ſynd är behållen; 5 Moſ. 32: 34. Job 14: 17.

13. Ty honom ſkall we warda, ſåſom ene barnaföderſko; ty de äro oförſigtig barn. Den tid ſkall komma, att deras barn måſte förgås. Eſ. 37: 3.

14. **Men jag will förloßa dem utu helwete, och hjelpa dem ifrå döden; död, jag ſkall wara dig ett förgift; helwete, jag ſkall wara dig en plåga;** dock är tröſten fördold för min ögon; Eſ. 25: 8. 1 Cor. 15: 54, 55. Ebr. 2: 14.

15. Ty han ſkall ſkilja emellan bröder; der ſkall ett öſtanwäder komma, och HERren uppſtiga ifrån öknene, och uttorka hans brunnar, och utöda hans källor; han ſkall bortröfwa all koſtelig tyg och håfwor. Heſ. 19: 12.

14. Capitlet.

Samarie warning, löfte.

Samarien ſkall öde warda; ty de äro ſinom Gud ohörſamme; de ſkola falla genom ſwärd, och deras unga barn ſönderkroßade, och deras hafwande qwinnor ſönderrefna warda.

1 Kon. 16: 24.

2. **Omwänd dig, Iſrael, till HERran, din Gud; ty du äſt fallen för din mißhandels ſkull.**

Joel 2: 12. Zach. 1: 3, 4. Mal. 3: 7.

3. **Tager deßa orden med eder, och wänder eder om till HERran; och ſäger till honom: Förlåt oß alla ſynder, och gör oß godt, ſå wilje wi offra wåra läppars oxar.**

Ebr. 13: 15.

4. Aſſur ſkall intet hjelpa oß, och wi wilje icke mer rida på häſtar, och icke mer ſäga till wåra händers werk: I ären wår Gud; utan låt de faderlöſa finna nåd när dig.

5. **Så ſkall jag åter hela deras afträdelſe; gerna will jag hafwa dem kär; då ſkall jag wända mina wrede ifrå dem.**

6. Jag will wara Iſrael lika ſom en dagg, att han ſkall blomſtras ſåſom en ros, och hans rötter ſkola utſträcka ſig ſåſom Libanon;

7. Och hans grenar utwidga ſig, att han ſkall wara ſå dägelig ſom ett oljoträ, och ſkall gifwa en ſådana god lukt ſom Libanon;

Pſ. 52: 10. Hög. W. 4: 11.

8. Och ſkola åter ſitta under hans ſkugga; af korn ſkola de föda ſig, och blomſtras lika ſom ett winträ; hans åminnelſe ſkall wara lika ſom winet på Libanon. Pſ. 91: 1. Eſ. 4: 6.

9. Ephraim, bort med de afgudar. Jag ſkall bönhöra honom, och leda honom; jag will wara ſåſom ett grönt furoträ; på mig ſkall man finna dina frukt.

10. Ho är wis, den detta förſtår, och klok, den detta märker? **Ty HERrans wägar äro rätte, och de rättfärdige wandra deruppå; men öfwerträdarena falla deruppå.**

Pſ. 107: 43. 5 Moſ. 10: 12. Pſ. 25: 9, 10.

Ände på Propheten Oſea.

Propheten Joel.

1. Capitlet.

Landet öde. Faſta påbjudes.

Detta är HErrans ord, ſom ſkedde till Joel, Pethuels ſon.

2. Hörer detta, I äldſte, och akter häruppå, alle inbyggare i landena; om något ſådant ſkedt är i edar tid, eller i edra fäders tid?

3. Säger edrom barnom deraf, och låter edor barn ſäga det för ſin barn; och de ſamma barnen för ſina efterkommande;

4. Nämliga: Hwad efter gräsmatken blifwer qwart, det uppäter gräshoppan; och hwad gräshoppan igenblifwa låter, det äter flogmatken; och hwad flogmatken blifwa låter, det fräter luſen. 2 Moſ. 10: 14, 15. Joel 2: 25.

5. Waker upp, I druckne, och gråter, och jämrer eder, alle windrinkare, efter muſt; ty han är eder ifrån edar mun borttagen.

6. Ty ett mägtigt folk och otaligt drager hitupp uti mitt land; det hafwer tänder lika ſom ett lejon, och oxlatänder lika ſom en lejinna.

7. Det ſamma föröder min wingård, afbryter min fikonaträ, barkar dem, och förkaſtar dem, ſå att deras qwiſtar äro hwite wordne.

8. Jämra dig, lika ſom en jungfru, den en ſäck uppådrager för ſin brudgummes ſkull;

9. Ty ſpisoffer och drickoffer är borto ifrå HErrans hus; Preſterna, HErrans tjenare, ſörja. 2 Moſ. 29: 41.

10. Marken är förödd, och åkren ſtår ömkeliga; kornet är förderfwadt, winet ſtår jämmerliga, och oljan klageliga.

11. Åkermännerna ſe ſkröpeliga ut, och wingårdsmännerna gråta, för hwetes och korns ſkull, att utaf markene intet inbergas kan. Eſ. 16: 10. Jer. 48: 33.

12. Så ſtå ock winträn jämmerliga, och fikonaträn klageliga; dertill granatträ, palmträ, äpleträ, och all trä på markene äro förtorkad; ty menniſkornas fröjd är till ſorg worden.

13. Omgjorder eder, och gråter, I Preſter; jämrer eder, I altarens tjenare; går in, och ligger i ſäcker, I mins Guds tjenare; ty både ſpisoffer och drickoffer är borto af edars Guds hus.

14. Helger ena faſto, kaller tillhopa menigheten; förſamler de äldſta, och alla landſens inbyggare, till HErrans edars Guds hus, och roper till HErran: Joel 2: 15.

15. Ack, we den dagen! Ty HErrans dag är hardt när, och kommer ſåſom ett förderf ifrå dem Allsmägtiga. Eſ. 13: 6, 9. Joel 2: 1.

16. Så ſkall maten för wår ögon borttagen warda, och ifrå wår Guds hus fröjd och glädje.

17. Säden är bortruttnad i jordene, kornhuſen ſtå öde, ladorna förfalla; ty kornet är förderfwadt.

18. O! huru ſuckar boſkapen? Fät råmar, ty de hafwa ingen bet, och fåren förſmätta. Pſ. 104: 27.

19. HErre, dig åkallar jag; ty elden hafwer afbränt de luſtiga planar i öknene, och lågen hafwer upptändt all trä på markene.

20. Ja, wilddjuren ropa ockſå till dig; ty wattubäckerna äro uttorkade, och elden hafwer förbränt de luſtiga planar i öknene. Job 39: 3. Pſ. 147: 9. Jon. 3: 8.

2. Capitlet.

HErrans dag. Rätt bot. Meßias.

Blåſer med baſuner i Zion, roper på mino helgo berge, darrer, alle landſens inbyggare; ty HErrans dag kommer, och är hardt när; 4 Moſ. 10: 2. Joel 1: 15.

2. En mörk dag, en biſter dag, en mulen dag, och dimbog dag, lika ſom morgonrodnen utbreder ſig öfwer bergen; nämliga ett ſtort och mägtigt folk; hwilkets like tillförene icke warit hafwer, och härefter icke warda ſkall i ewig tid. Am. 5: 18. Zeph. 1: 14, ꝛc.

3. För honom går en förtärande eld, och efter honom en brinnande låge; landet är för honom lika ſom en luſtgård; men efter honom lika ſom en wild öken, och ingen ſkall undſlippa honom.

4. De äro till ſeende ſåſom häſtar, och ränna ſåſom reſenärer.

5. De ſpringa ofwanpå bergen, lika ſom der wagnar bullrade, och ſåſom en låge dånar i halm, ſåſom ett mägtigt folk, ſom till ſtrids ruſtadt är.

6. Folken ſkola förſkräcka ſig för honom; all anſigte äro ſå blek ſom lerpottor. Nah. 2: 10.

7. De ſkola löpa ſåſom hjeltar, och beſtiga murarna ſåſom krigsmän; hwar och en ſkall draga rätt fram, och intet förſumma ſig.

8. Ingen ſkall hindra den andra, utan hwar och en ſkall gå i ſin orden; och när de ſtorma och infalla, ſkola de intet ſåre warda.

9. De ſkola rida omkring i ſtadenom, löpa på murarna, och ſtiga in uti huſen; och ſåſom en tjuf infalla genom fenſtren.

10. För honom darrar landet, och himmelen bäfwar; ſol och måne warda mörk, och ſtjernorna förhålla ſitt ſken; Eſ. 13: 10. Heſ. 32: 7. Matth. 24: 27, 29. Marc. 13: 24. Luc. 21: 25.

11. Ty HERren ſkall låta gå ſin dunder för ſinom här; ty hans här är ganſka ſtor och mägtig; han ſkall uträtta hans befallning; ty HERrans dag är ſtor, och faſt förſkräckelig; ho kan lida honom? Jer. 30: 7.

12. Så ſäger nu HERren: **Wänder eder till mig af allt hjerta, med faſtande, med gråtande, och med ſörjande.** Ordſp. 28: 13. Eſ. 45: 22.

13. **Rifwer edor hjerta, och icke edor kläder, och wänder eder till HERran, edar Gud; ty han är nådelig, barmhertig, tålig, och af ſtor mildhet, och låter ſig ſnart ångra ſtraffet.** Pſ. 51: 19. 2 Moſ. 34: 6. Pſ. 86: 15. 103: 8. 145: 8. Jon. 4: 2.

14. Ho wet, han förbarmar ſig ju ännu och efter ſitt ſtraff nåde bewiſer, till ſpisoffer och drickoffer HERranom edrom Gudi. Jer. 18: 8. Jon. 3: 9.

15. Blåſer med baſun i Zion; helger ena faſto; kaller menigheten tillhopa. Joel 1: 14. Jon. 3: 5.

16. Förſamler folket, helger förſamlingena; ſammankaller de äldſta, hafwer de unga barn och däggobarn tillſammans; brudgummen gånge utu ſinom kammar, och bruden utu ſitt mak. 2 Moſ. 19: 10. Pſ. 8: 3.

17. Låter Preſterna, HERrans tjenare, gråta emellan förhuſet och altaret, och ſäga: HERre, ſkona dino folke, och låt icke din arfwedel till ſkam warda, ſå att Hedningarna få råda öfwer dem; hwi will du låta ſäga ibland folken: Hwar är nu deras Gud? 2 Moſ. 32: 12. Pſ. 79: 9, 10. 115: 2.

18. Så ſkall då HERren hafwa nit om ſitt land, och ſkona ſino folke.

19. Och HERren ſkall ſwara, och ſäga till ſitt folk: Si, jag ſkall ſända eder korn, muſt och oljo tillfylleſt, ſå att I ſkolen deraf nog hafwa; och ſkall icke mer låta eder på ſkam komma ibland Hedningarna; 5 Moſ. 28: 11, 12.

20. Och ſkall jaga dem af nordan långt bort ifrån eder, och drifwa honom bort uti ett torrt och öde land; nämliga hans anſigte bort emot hafwet öſterut, och hans ända bort emot ytterſta hafwet; han ſkall ruttna och lukta för ſina högfärds ſkull.

21. Frukta dig intet, du land, utan gläd dig, och war wid ett godt mod; ty HERren kan ock göra mägtig ting.

22. Frukter eder intet, I djur på markene; ty boningarna i öknene ſkola grönſkas, och trän bära ſin frukt, och fikonaträn och winträn ſkola wäl bära.

23. Och I Zions barn, fröjder eder, och warer glade i HERranom, edrom Gud, den eder nådeligit regn gifwer, och ſänder eder neder morgonregn och aftonregn, ſåſom tillförene; 5 Moſ. 11: 14. Jer. 5: 24.

24. Att ladorna warda fulla med korn, och preßerna öfwerflödighet af muſt och oljo hafwa ſkola. Ordſp. 3: 10.

25. Och jag ſkall gifwa eder de åren igen, ſom gräshoppor, flogmatkar, lus och gräsmatkar, ſom min ſtora här woro, den jag ibland eder ſände, uppätit hafwa; Joel 1: 4.

26. Att I ſkolen hafwa nog till att

äta, och priſa HErrans edars Guds Namn, den ibland eder under gjort hafwer; och mitt folk ſkall icke mer till ſkam warda.

27. Och I ſkolen förnimma, att jag är midt ibland Iſrael, och att jag är HErren, edar Gud, och ingen mer; och mitt folk ſkall icke mer till ſkam warda. Eſ. 46: 9.

28. **Och derefter ſkall jag utgjuta min Anda öfwer allt kött, och edra ſöner och döttrar ſkola prophetera; edre äldſte ſkola hafwa drömmar, och edre ynglingar ſkola ſe ſyner.** Eſ. 44: 3. Ap. G. 2: 17.

29. **Och will jag på den tiden utgjuta min Anda, både öfwer tjenare och tjenarinnor;** Gal. 4: 6, 7.

30. Och ſkall gifwa undertecken i himmelen och på jordene, nämliga blod, eld och rökdamb.

31. Solen ſkall förwandlad warda uti mörker, och månen uti blod, förr än den ſtore och förſkräckelige HErrans dag kommer. Joel 3: 15.

32. **Och det ſkall ſke: Ho ſom helſt HErrans Namn åkallandes warder, han ſkall frälſt warda; ty på Zions berg och i Jeruſalem ſkall en ſalighet wara,** ſåſom HErren ſagt hafwer, och när de andra qwarblefna, de HErren kallandes warder. Rom. 10: 13. Eſ. 2: 3.

3. Capitlet.

Hedningarna ſtraffas. Evangelium lofwas.

Ty ſi, uti de dagar och i den ſamma tidenom, när jag omwändandes warder Juda och Jeruſalems fängelſe;

2. Så will jag ſammanſamka alla Hedningar, och ſkall föra dem neder i Joſaphats dal, och wara der med dem till rätta, på mins folks och mins arfwedels Iſraels wägnar, att de hafwa förſtrött dem ibland Hedningarna, och delat emellan ſig mitt land;

3. Och kaſtat lott öfwer mitt folk, och gifwit piltar för mat, och ſålt pigor för win, och fördruckit dem.

4. Och I af Zor och Zidon, och alla Philiſteers gränſor, hwad hafwen I med mig att göra? Wiljen I trotſa mig? Nu wäl, om I trotſen mig, ſå ſkall jag ſnarliga och med haſt wedergälla eder det uppå edart hufwud. Eſ. 23: 1, ꝛc.

5. I ſom hafwen tagit mitt ſilfwer och guld, och min ſköna klenodier, och fört dem in uti edra kyrkor;

6. Dertill ock ſålt Juda barn och Jeruſalems barn de Greker, på det I ju ſkullen låta dem komma långt bort ifrå ſina gränſor;

7. Si, jag ſkall uppwäcka dem ifrå det rum, dit I dem ſålt hafwen, och ſkall wedergällat eder uppå edart hufwud;

8. Och ſkall åter ſälja edra ſöner och döttrar genom Juda barn; de ſkola då ſälja dem in uti rika Arabien, eno folke i fjerran land; ty HErren hafwer det talat.

9. Roper detta ut ibland Hedningarna: Helger ena ſtrid, uppwäcker de ſtarka; låter komma och uppdraga allt krigsfolk;

10. Görer af edrom plogbillom ſwärd, och af edrom liom ſpetſar; den ſwage hålle ſig ſtark.

11. Gadder eder tillhopa, och kommer hit, alle Hedningar allt omkring, och förſamler eder; der ſkall HErren nederlägga dina ſtarka. Pſ. 2: 2, ꝛc. Eſ. 8: 9, 10.

12. Står upp, I Hedningar, och drager upp till Joſaphats dal, ty der will jag ſitta, till att döma alla Hedningar allt omkring.

13. Slår till med liarna, ty ſäden är mogen; kommer neder, ty preßen är full, och preßen löper öfwer; ty deras ondſka är ſtor. Luc. 10: 2. Joh. 4: 35. Upp. 14: 15, 18.

14. Det ſkall wara mycket folk här och der i ſkiljodalenom; ty HErrans dag är hardt när i ſkiljodalenom.

15. Sol och måne ſkola förmörkas, och ſtjernorna ſkola förhålla ſitt ſken. Joel 2: 31.

16. Och HErren ſkall ryta utaf Zion, och låta höra ſina röſt utaf Jeruſalem, ſå att både himmel och jord ſkola bäfwa; men HErren ſkall wara ſino folke en tillflykt, och Iſraels barnom ett fäſte. Eſ. 2: 3. Oſ. 11: 10. Am. 1: 2. Mich. 4: 2. Zach. 13: 1.

17. Och I ſkolen förnimma att jag, HErren, edar Gud, bor i Zion på mino helgo berge; då ſkall Jeruſalem heligt wara, och inge främmande mera wandra derigenom. Upp. 21: 27.

18. På den tiden ſkola bergen drypa ſött win, och högarna flyta mjölk, och alle Juda bäcker ſkola gå fulle med watten; och der ſkall utgå en källa ifrå HErrans hus; hon ſkall wattna den dalen Sittim.
Am. 9: 13. Heſ. 47: 1, 8. Zach. 14: 8. Upp. 22: 1.

19. Men Egypten ſkall öde warda, och Edom en wild öken, för den orätts ſkull, ſom de på Juda barn bedrifwit hafwa, och utgöto oſkyldigt blod i deras land.
Pſ. 79: 2, 3. Upp. 17: 6.

20. Men Juda ſkall beſuttet warda ewinnerliga, och Jeruſalem till ewig tid.

21. Och jag ſkall icke låta deras blod ohämnadt blifwa; och HErren ſkall bo i Zion.

Ände på Propheten Joel.

Propheten Amos.

1. Capitlet.

Emot Damaſcus, Philiſtea, Tyrus, Edom, Ammon.

Detta är det ſom Amos, den ibland herdarna war i Thekoa, öfwer Iſrael ſett hafwer, uti Ußia tid, Juda Konungs, och i Jerobeams tid, Joas ſons, Iſraels Konungs, tu år för jordbäfningen; Am. 7: 14. Zach. 14: 5.

2. Och ſade: HErren ſkall ryta af Zion, och låta höra ſina röſt af Jeruſalem, att hjordmarken ſkall ſtå jämmerlig, och Carmel ofwantill förtorkas. Jer. 25: 30. Joel 3: 16.

3. Detta ſäger HErren: För tre och fyra Damaſci laſters ſkull, ſkall jag icke ſkona dem; derföre att de hafwa tröſkat Gilead med jerntaggar; 2 Sam. 12: 31. Eſ. 17: 1. Jer. 49: 23.

4. Utan jag ſkall ſända en eld uti Haſaels hus; han ſkall upptära Benhadads palats. Jer. 49: 27.

5. Och jag ſkall ſönderbryta bommarna i Damaſco, och utrota inbyggarena på den markene Aven, ſamt med honom ſom ſpirona håller, utu det ſköna huſet; ſå att det folk i Syrien ſkall till Kir bortfördt warda, ſäger HErren. 2 Kon. 16: 9.

6. Så ſäger HErren: För tre och fyra Gaza laſters ſkull, will jag icke ſkona honom; derföre att de hafwa fångat än ytterligare de fångna, och fördrifwit dem bort uti Edoms land; 2 Chr. 21: 16, 17. Jer. 47: 5.

7. Utan jag ſkall ſända en eld uti murarna i Gaza; han ſkall förtära hans palats;

8. Och ſkall utkaſta de inbyggare i Asdod, ſamt med honom, ſom ſpirona håller, utur Aſkelon, och wända mina hand emot Ekron; ſå att förgöras ſkall hwad af de Philiſteer ännu qwart blifwet är, ſäger HErren HErren. Jer. 25: 20.

9. Detta ſäger HErren: För tre och fyra laſters ſkull, den ſtadſens Zors, will jag intet ſkona honom; derföre att de än ytterligare bortdrefwo de fångar in uti Edoms land, och intet tänkte uppå brödraförbund;
Eſ. 23 cap. Heſ. 28 cap. Joel 3: 4.

10. Utan jag will ſända en eld uti murarna i Zor; han ſkall förtära hans palats. Jer. 47: 4. Heſ. 26: 3, 4. 27: 27.

11. Så ſäger HErren: För tre och fyra Edoms laſters ſkull, ſkall jag intet ſkona honom; derföre att han hafwer förföljt ſin broder med ſwärd, och förgjort honom hans barn, och alltid warit honom arg i ſine wrede, och drifwit ſina grymhet allt framgent; 1 Moſ. 27: 40. 4 Moſ. 20: 20.
Eſ. 34: 5. Jer. 49: 7. Heſ. 25: 12. Obad. v. 10, 11.

12. Utan jag ſkall ſända en eld till Theman; han ſkall förtära palatſen i Bozra. Heſ. 25: 13.

13. Detta ſäger HErren: För tre och fyra Ammons barnas laſters ſkull, will jag intet ſkona dem; derföre att de hafwa

hafwa ſönderrifwit de hafwande qwinnor i Gilead, på det de ſkulle förwidga ſina gränſor; Jer. 49: 1. Heſ. 25: 2.

14. Utan jag ſkall upptända en eld uppå murarna i Rabba; han ſkall förtära hans palats, då man ropandes warder i ſtridstidenom, och då wädret kommandes warder i ſtormstidenom. 2 Sam. 11: 1.

15. Så ſkall då deras Konung, ſamt med ſina Förſtar, warda fången bortförd, ſäger HErren.

2. Capitlet.

Moab. Juda. Iſrael.

Detta ſäger HErren: För tre och fyra Moabs laſters ſkull, will jag intet ſkona honom; derföre att de hafwa uppbränt Konungens ben i Edom till aſko; 2 Kon. 3: 9, 26, 27.

2. Utan jag will ſända en eld i Moab; han ſkall förtära palatſen i Kerioth, och Moab ſkall dö uti buller, rop och baſunsklang. Eſ. 16: 2. Jer. 48: 1. Heſ. 25: 8.

3. Och jag ſkall borttaga domaren ifrå honom, och dräpa alla hans Förſtar med honom, ſäger HErren.

4. Detta ſäger HErren: För tre och fyra Juda laſters ſkull, will jag intet ſkona honom; **derföre att de förakta HErrans lag, och icke hålla hans rätter, och låta ſina lögn förföra ſig, hwilka deras fäder efterföljt hafwa;** Dom. 2: 1, 12, 13.

5. Utan jag will ſända en eld i Juda, han ſkall förtära palatſen i Jeruſalem.

6. Detta ſäger HErren: För tre och fyra Iſraels laſters ſkull, will jag intet ſkona honom; derföre att de ſälja de rättfärdiga för penningar, och de fattiga för ett par ſkor. Am. 8: 6.

7. De gå med fötterna öfwer de fattiga, och hindra de elända alleſtädes; ſonen och fadren ſofwa när ena qwinno, med hwilko de ohelga mitt Namn. Rom. 2: 24.

8. Och wid all altare ſlöſa de af förpantad kläder, och dricka win i ſins Guds huſe af ſaköre. 2 Moſ. 22: 26, 27. 5 Moſ. 24: 12.

9. Nu hafwer jag dock förlagt Amoreen för dem, den ſå hög war ſom cedreträ, och hans magt ſåſom eker; och jag förderfwade hans frukt ofwantill, och hans rötter nedantill. 4 Moſ. 21: 24, 25. 5 Moſ. 2: 33, 34. Joſ. 24: 8. Dom. 11: 23.

10. Hafwer jag ock fört eder utur Egypti land, och ledt eder uti öknene i fyratio år, att I de Amoreers land beſitta ſkullen? 2 Moſ. 12: 51. 14: 21.

11. Och af edrom barnom uppwäckt eder Propheter, och af edrom ynglingom Nazareer? Är det icke ſå, I Iſraels barn? ſäger HErren.

12. Så gåfwen I de Nazareer dricka win, och Prophetomen böden I, och ſaden: I ſkolen intet prophetera. Eſ. 30: 10. Jer. 11: 21. Am. 7: 13.

13. Si, jag will göra ibland eder ett gnißlande, ſåſom en wagn full af kärfwar gnißlar;

14. Att den der raſk är, ſkall icke kunna undfly, ej heller den ſtarke något förmå, och den mägtige ſkall icke kunna undſätta ſitt lif;

15. Och de bågaſkyttar ſkola icke beſtå; och den der raſk är till att löpa, ſkall icke undlöpa; och den der rider, ſkall icke rädda ſitt lif;

16. Och den der aldramanligaſt är ibland de ſtarka, måſte i den tiden nakot undfly, ſäger HErren.

3. Capitlet.

Iſrael wald och förkaſtad.

Hörer hwad HErren med eder talar, I Iſraels barn, nämliga med alla de ſlägter, ſom jag utur Egypti land fört hafwer, och ſade:

2. Utaf alla ſlägter på jordene hafwer jag upptagit eder allena; derföre will jag ock hemſöka eder uti alla edra mißgerningar. 2 Moſ. 19: 5. 5 Moſ. 4: 20. Pſ. 147: 19, 20.

3. Kunna ock twå wandra tillhopa, utan de draga öfwerens med hwarannan?

4. Ryter ock ett lejon i ſkogenom, utan det hafwer rof? Ropar ock ett ungt lejon utu ſine kulo, utan det något fångit hafwer?

5. Kommer ock någor fogel i ſnarona på jordene, der ingen foglafängare är? Tager man ock ſnarona

upp af jordene, den ännu intet fångit hafwer?

6. Blås man ock i baſun i enom ſtad, och folket deraf icke förſkräckes? Är ock något ondt i ſtadenom, det HERren icke gör?

Eſ. 45:7. Jer. 11:11. Klag. 3:38. Mich. 1:12.

7. **Ty HERren HERren gör intet, utan han uppenbarar ſinom tjenarom, Prophetomen, ſina hemlighet.**

8. Lejonet ryter, ho ſkulle icke frukta ſig? HERren HERren talar, ho ſkulle icke prophetera?

9. Förkunner uti palatſen i Asdod, och uti palatſen i Egypti land, och ſäger: Förſamler eder på Samarie berg, och ſer till, hwilket ſtort mordſkri och orätt der är.

10. De paßa intet på någon rätt, ſäger HERren; utan öfwerwåld och ſkada går hwart om annat i deras huſom.

11. Derföre ſäger HERren HERren alltſå: Man ſkall belägga detta landet allt omkring, och ſtörta dig neder ifrå dine magt, och ſkinna din hus.

12. Detta ſäger HERren: Lika ſom en herde rycker eno lejone twå fötter, eller ett ſtycke af ett öra utu munnenom; alltſå ſkola Iſraels barn utryckte warda, de ſom bo i Samarien, och hafwa i hörnet ett lägre, och i Damaſco ena ſäng.

13. Hörer, och betyger i Jacobs hus, ſäger HERren, HERren Gud Zebaoth.

14. Ty på den tiden, då jag Iſraels ſynder hemſökandes warder, will jag hemſöka de altare i BethEl, och bortbryta hornen af altaret, att de ſkola falla neder på markena;

1 Kon. 12:33. 2 Kon. 23:15.

15. Och ſkall ſlå både winterhus och ſommarhus; och de elphenbenshus ſkola till intet warda, och mång hus förderfwad blifwa, ſäger HERren.

Jer. 36:22. Dom. 3:20. 1 Kon. 22:39.

4. Capitlet.

Höga, låga hårdt agade.

Hörer detta ordet, I feta kor, ſom på Samarie berg ären, och gören dem fattiga orätt, och förtrycken den elända, och ſägen till edra herrar: Bär hit, låt oß dricka. Pſ. 22:13.

2. HERren HERren hafwer ſworit wid ſina helighet, ſi, den tiden kommer öfwer eder, att man ſkall bära eder bort på ſtänger, och edra efterkommande i fiſkakettlar; Jer. 16:16.

3. Och ſkolen utgå igenom refwor, hwar och en för ſig, och intill Harmon bortkaſtade warda, ſäger HERren.

4. Ja, kommer hit till BethEl, och bedrifwer ſynd; och till Gilgal, att I mågen föröka ſynderna; och bärer fram edor offer om morgonen, och edra tiond på tredje dagen. Oſ. 4:15. 12:11.

5. Och röker af ſurdeg till tackoffer, och prediker om friwiljogt offer, och förkunner det; ty I hafwen det gerna ſå, I Iſraels barn, ſäger HERren HERren.

6. Derföre hafwer jag ock i alla edra ſtäder gifwit eder lediga tänder, och briſt på bröd i all edor rum; likwäl omwänden I eder intet till mig, ſäger HERren. 2 Kon. 6:25. 8:1.

7. Och jag hafwer tillbakahållit regn öfwer eder, medan ännu tre månader woro intill ſkördetiden; och jag lät regna uppå den ena ſtaden, och uppå en annan ſtad lät jag intet regna; en åker wardt beregnad, och den andra åkren, ſom intet beregnad wardt, förtorkades.

8. Och twå eller tre ſtäder drogo intill en ſtad, på det de måtte dricka watten, och kunde icke få ſina nödtorft; likwäl omwänden I eder intet till mig, ſäger HERren.

9. Jag plågade eder med torko, och med brandkorn; ſå åto ock gräsmatkar upp allt det i edra luſtgårdar, wingårdar, på fikonaträ och oljoträ wäxte; likwäl omwänden I eder intet till mig, ſäger HERren. Joel 1:4.

10. Jag ſände peſtilentie ibland eder, lika ſom uti Egypten; jag drap edra unga män med ſwärd, och lät bortföra edra häſtar fångna; jag lät ſtanket af edrom lägrom gå upp i edra näſo; likwäl omwänden I eder icke till mig, ſäger HERren. 2 Moſ. 9:3. 12:29.

11. Jag omſtörte ſomliga af eder, lika ſom Gud omſtörte Sodom och

Gomorra, ſå att I woren ſom en brand, den utur eldenom ryckt warder; likwäl wänden I eder intet till mig, ſäger HERren.

1 Moſ. 19: 24. Eſ. 13: 19. Jer. 49: 18. Zach. 3: 2.

12. Derföre will jag ſå göra med dig, Iſrael; efter jag nu ſå will göra med dig, ſå ſkicka dig Iſrael, och gack emot din Gud.

13. Ty ſi, han är den ſom gör bergen, ſkapar wädret, och kungör menniſkone hwad hon tala ſkall; han gör morgonrodnan (och) mörkret; han går på jordenes höjder; han heter HERren Gud Zebaoth.

Pſ. 65: 7. 135: 7. 104: 20. Mich. 1: 3.

5. Capitlet.

Wrång dom och Gudstjenſt.

Hörer, I af Iſraels hus, detta ordet; ty jag måſte göra denna klagowiſona öfwer eder.

2. Jungfrun Iſrael är fallen, ſå att hon intet mer uppſtå kan; hon är ſtött neder till jordena, och ingen är ſom upphjelper henne.

3. Ty ſå ſäger HERren HERren: Den ſtaden, der tuſende utgå, der ſkola icke utan hundrade qware blifwa; och der hundrade utgå, ſkola icke utan tio igen behållne blifwa i Iſraels hus.

4. Derföre, ſå ſäger HERren till Iſraels hus: Söker mig, ſå ſkolen I lefwa.

5. Söker icke BethEl, och kommer intet till Gilgal, och går icke till BerSeba; förty Gilgal ſkall warda fånget bortfördt, och BethEl ſkall i jämmer komma. Am. 4: 4.

6. Söker HERran, ſå ſkolen I lefwa, på det i Joſephs huſe icke uppågå ſkall en eld, hwilken förtärer, och icke utſläckas kan uti BethEl.

7. I ſom förwänden rätten uti malört, och ſtöten rättwiſona neder till jordena; Am. 6: 12.

8. Han gör ſjuſtjernorna och Orion; han gör af mörkret morgonen, och af dagen mörka nattena; han kallar wattnet i hafwena, och gjuter det uppå jordenes krets; han heter HERREN.

Job 9: 8, 9. 38: 31. Eſ. 13: 10. Am. 4: 13. 9: 6.

9. Den der en förſtöring beſtäller öfwer den ſtarka, och låter komma en förſtöring öfwer den faſta ſtaden.

10. **Men de äro honom gramſe, ſom dem uppenbara ſtraffar, och hafwa en ſtyggelſe wid den ſom helſoſamt lärer.**

11. Derföre, efter I undertrycken den fattiga, och tagen korn af honom i ſtorom bördom, ſå ſkolen I icke bo uti huſomen, ſom I af huggen ſten uppbyggt hafwen, och icke dricka det win, ſom I uti de ſköna wingårdar planterat hafwen.

5 Moſ. 28: 30, 39. Zeph. 1: 13.

12. Ty jag wet edor öfwerträdelſe, den mycken är, och edra ſynder, de der ſtarka äro; huru I trängen de rättfärdiga, och tagen gåfwor, och undertrycken de fattiga i domenom.

13. Derföre måſte den kloke tiga på den tiden; ty det är en ond tid.

14. Söker det goda, och icke det onda, på det I lefwa mågen; ſå ſkall HERren Gud Zebaoth wara med eder, ſåſom I berömmen.

15. Hater det onda, och älſker det goda; ſkaffer rätt i portenom; ſå ſkall HERren Gud Zebaoth wara nådelig öfwer de igenlefda i Joſeph.

Pſ. 34: 15. 97: 10. Rom. 12: 9.

16. Derföre, ſå ſäger HERren Gud Zebaoth, HERren: Det ſkall warda klagogråt på alla gator, och på alla wägar ſkall man ſäga: Ack we, ack we! Och man ſkall kalla åkermannen till ſorg, och till klagogråt den der gråta kan. Jer. 9: 17, 18, 19.

17. Uti alla wingårdar ſkall klagogråt wara; ty jag will fara fram ibland eder, ſäger HERren.

18. We dem ſom begära HERrans dag! Hwad ſkall han eder? Ty HERrans dag är ett mörker, och icke ljus; Eſ. 5: 19.

Jer. 17: 15. 30: 7. Joel 2: 2, 11. Zeph. 1: 14, 15.

19. Lika ſom då någor flydde för ett lejon, och honom mötte en björn; och lika ſom någor in uti ett hus komme, och ledde ſig med handene utmed wäggene, och en orm ſtunge honom.

20. Ty HERrans dag ſkall ju wara mörk, och icke ljus; ſkum, och icke klar?

21. Jag är edrom högtidom gramſe, och föraktar dem, och kan icke lida edart rökoffer uti edra förſamlingar.
3 Moſ. 26:31. Eſ. 1:11. Jer. 6:20. 7:22.

22. Och om J mig än offraden bränneoffer och ſpisoffer, ſå hafwer jag dock ingen luſt dertill; ſå orkar jag ock icke ſe edart feta tackoffer.

23. Haf bort dina wiſors buller ifrå mig; ty jag orkar icke höra ditt pſaltareſpel.

24. Men rätten ſkall uppenbarad warda lika ſom watten, och rättwiſan ſåſom en ſtark flod.

25. Hafwen J, af Jſraels hus, ock offrat mig ſlagtoffer och ſpisoffer i öknene, i fyratio år långt? Ja, ſkönliga. 5 Moſ. 32:17. Ap. G. 7:42, 43.

26. J båren edars Molochs hyddor, och edra afgudars beläte, och edra gudars ſtjerno, ſom J eder ſjelfwe gjort haden.

27. Så ſkall jag låta föra eder hädan bort till Damaſcus, ſäger HERren, ſom Gud Zebaoth heter.

6. Capitlet.

Wårdslöſa regenters ſtraff.

We dem ſtoltom i Zion, och dem ſom förlåta ſig uppå Samarie berg, hwilke ſig hålla för de aldrabäſta i hela werldene; och regera i Jſraels hus, ſåſom dem täckes. Jer. 2:3.

2. Går bort till Calne och ſkåder; och dädan bort till Hamath, den ſtora ſtaden; och drager dädan neder till Gath de Philiſteers, hwilka bättre Konungarike warit hafwa än deßa, och deras gränſa ſtörre än edor gränſa;

3. Likwäl wordo de förjagade, då deras onda ſtund kom; och J regeren med öfwerwåld; Heſ. 12:22. Am. 9:10.

4. Och liggen i elphenbensſängar, och prålen på edor tapeter; och äten det bäſta af hjordenom, och de gödda kalfwar;

5. Och ſpelen på pſaltare, och dikten eder wiſor, ſåſom David; Eſ. 5:12.

6. Och dricken win utu ſkålar, och ſmörjen eder med balſam; **och bekymrer eder intet om Joſephs ſkada.**
1 Moſ. 37:24.

7. Derföre ſkola de nu gå främſt ibland dem ſom fångne bortförde warda; och de prålares ſlöſande ſkall återwända.

8. Ty HERren HERren hafwer ſworit wid ſina ſjäl, ſäger HERren Gud Zebaoth: Mig förtryter Jacobs högfärd, och är deras palatſom gramſe; och jag ſkall deßlikes öfwergifwa ſtaden, med allt det deruti är.
Jer. 51:14.

9. Och om än tio män qware blefwo uti ett hus, ſkola de likwäl dö;

10. Så att hwars och ens faderbroder och moderbroder tager honom, och måſte draga hans ben utu huſet, och ſäga till den ſom i huſens kammar är: Äro der ock flere? Och han ſkall ſwara: De äro alle ſin kos; och ſkall ſäga: War tillfrids; ty de wille icke, att man på HERrans Namn tänka ſkulle.

11. Ty ſi, HERren hafwer budit, att man ſkall ſlå de ſtora huſen, att de ſkola få refwor, och de ſmå huſen, att de få hål.

12. Ho kan ränna med häſtom, eller plöja med oxom på hälleberget? Ty J wänden rätten uti galla, och rättwiſones frukt uti malört; Am. 5:7.

13. Och förtröſten eder uppå det ſom platt intet är, och ſägen: Äro wi icke mägtige och ſtarke nog?

14. Derföre, ſi, jag ſkall uppwäcka ett folk öfwer eder af Jſraels hus, ſäger HERren Gud Zebaoth; det ſkall tränga eder ifrå det rummet, der man går till Hamath, intill pilträbäcken. 4 Moſ. 34:5, 8, 9. Joſ. 13:3.

7. Capitlet.

Gräshoppor, eld, mätoſnöre. Amos förwiſes. Amazia ſtraffas.

HERren HERren wiſte mig ena ſyn; och ſi, der ſtod en, ſom gjorde gräshoppor, rätt då ſom kornet begynte ſkjuta ſig i ax, ſedan Konungen hade låtit klippa ſin får.

2. Som de nu wille bortfräta allan grödan på landena, ſade jag: Ack! HERre HERre, war nådelig; ho ſkall upphjelpa Jacob igen? Ty han är ju faſt ringa.

3. Då ångrade det HERranom; och

HERren ſade: Nu wäl, det ſkall icke ſke. 1 Moſ. 6: 6.

4. HERren HERren wiſte mig ena ſyn; och ſi, HERren HERren kallade elden till att ſtraffa, dermed han ſkulle förtära ett ſtort djup; och han bortfrätte allaredo ett ſtycke.

5. Då ſade jag: Ack! HERre HERre, håll upp; ho ſkall upphjelpa Jacob igen? Ty han är ju faſt ringa.

6. Då ångrade HERranom det ock; och HERren HERren ſade: Det ſkall icke heller ſke.

7. Men han wiſte mig denna ſynena; och ſi, HERren ſtod på enom mur, den med eno mätoſnöre mäld war, och han hade mätoſnöret i ſine hand.

8. Och HERren ſade till mig: Hwad ſer du, Amos? Jag ſade: Ett mätoſnöre. Då ſade HERren till mig: Si, jag ſkall draga ett mätoſnöre midt igenom mitt folk Iſrael, och intet mer öfwerſe med dem; Am. 8: 2.

9. Utan Iſaacs höjder ſkola förödda, och Iſraels kyrkor förlagda warda; och jag will ſtå upp med ſwärdena öfwer Jerobeams hus. 2 Kon. 16: 1, ꝛc. 17: 1, ꝛc. 15: 10.

10. Då ſände Amazia, Preſten i BethEl, till Jerobeam, Iſraels Konung, och lät ſäga honom: Amos gör ett uppror emot dig uti Iſraels hus. Landet orkar icke lida hans ord.

11. Ty Amos ſäger alltſå: Jerobeam måſte dö genom ſwärd, och Iſrael ſkall warda fången bortförd utu ſitt land.

12. Och Amazia ſade till Amos: Du Siare, gack hädan, och fly in uti Juda land, och föd dig der, och prophetera der; 1 Sam. 9: 9.

13. Och prophetera intet mer i BethEl; ty det är Konungens kyrka och rikſens hus. Am. 2: 12. 5: 26.

14. Amos ſwarade, och ſade till Amazia: Jag är ingen Prophet, eller någon Prophetes ſon; utan jag är en fäherde, den mulbär afhemtar. Am. 1: 1.

15. Men HERren tog mig ifrå hjordenom, och HERren ſade till mig: Gack bort, och prophetera mino folke Iſrael.

16. Så hör nu HERrans ord: Du ſäger: Prophetera intet emot Iſrael, och tala intet emot Iſaacs hus. Heſ. 21: 2.

17. Derföre ſäger HERren alltſå: Din huſtru ſkall i ſtadenom ſkämd warda, och dine ſöner och döttrar ſkola falla genom ſwärd, och din åker ſkall med ſnöre utdelad warda; men du ſkall dö uti ett orent land, och Iſrael ſkall utu ſitt land fördrifwen warda. 2 Kon. 17: 6, 18, 24.

8. Capitlet.

Girighets ſtraff. Andelig hunger.

HERren HERren wiſte mig ena ſyn; och ſi, der ſtod en korg med ſommarfrukt. 2 Sam. 16: 1.

2. Och han ſade: Hwad ſer du, Amos? Men jag ſwarade: En korg med ſommarfrukt. Då ſade HERren till mig: Änden är kommen på mitt folk Iſrael; jag will icke mer öfwerſe med dem. Am. 7: 8.

3. Och de wiſor uti kyrkomen ſkola uti gråt wända warda på den tiden, ſäger HERren HERren. Der ſkola mång död lekamen ligga alleſtäds, de man ſkall hemliga bortbära.

4. Hörer detta, I ſom förtrycken den fattiga, och förderfwen den elända i landena;

5. Och ſägen: När will då den nymånaden hafwa en ända, att wi måge korn ſälja? och Sabbathen, att wi måge hafwa korn falt, och förminſka ſkäppona, och förhöja ſiklen, och förfalſka wigtena? 4 Moſ. 10: 10. 28: 11. 5 Moſ. 25: 13, 14, 15. Oſ. 12: 7.

6. På det wi måge få de fattiga under oß för penningar, och de torftiga för ett par ſkor, och ſälja agnar för korn? Am. 2: 6.

7. HERren hafwer ſworit emot Jacobs högfärd: Hwad gäller, om jag ſådana deras gerningar ewinnerliga förgäta ſkall?

8. Skulle för ſlik ſtyckers ſkull landet icke bäfwa, och alla inbyggarena gråta? Ja, det ſkall alltſamman lika ſom med en flod öfwerlupet, och bortfördt, och öfwertäckt warda, lika ſom floden gör uti Egypten. Pſ. 32: 6. Am. 9: 5.

9. På den tiden, ſäger HErren HErren, ſkall jag låta ſolena nedergå om middagen, och landet mörkt warda om ljuſa dagen. Pſ. 19: 6, 7.

10. Jag ſkall förwända edra högtidsdagar i ſorg, och alla edra wiſor i klagogråt; och jag ſkall låta komma en ſäck öfwer alla länder, och göra all hufwud kullot; och ſkall göra dem ena ſorg, lika ſom man ſörjer öfwer enda ſonen; och de ſkola få en ömkelig ända. Jer. 48: 37. 6: 26. Zach. 12: 10.

11. Si, tiden kommer, ſäger HErren HErren, att jag ſkall ſända en hunger i landet; icke en hunger efter bröd, eller törſt efter watten, utan efter att höra HErrans ord;

12. Så att de ſkola löpa omkring hit och dit, ifrå det ena hafwet till det andra, ifrå norr och till öſter, till att ſöka HErrans ord, och ſkola dock icke finnat.

13. På den tiden ſkola ſköna jungfrur och ynglingar förſmäkta af törſt;

14. De der nu ſwärja wid Samarie ſynd, och ſäga: Så ſant ſom din gud i Dan lefwer; ſå ſant ſom din gud i BerSeba lefwer; ty de ſkola ſå falla, att de intet ſkola kunna uppſtå igen. Am. 5: 2. 1 Kon. 12: 29.

9. Capitlet.

Guds hot. Meßie rike.

Jag ſåg HErran ſtåndandes på altaret, och han ſade: Slå uppå knappen, ſå att dörrträn bäfwa; ty deras girighet ſkall komma dem allom uppå deras hufwud; och jag ſkall dräpa deras efterkommande med ſwärd, ſå att ingen undfly eller undſlippa ſkall. Heſ. 9: 5, 6. Am. 2: 14.

2. Och om de än grofwe ſig neder i helwetet, ſå ſkall dock min hand hemta dem dädan; och om de än fore upp i himmelen, ſkall jag dock ſtöta dem neder. Pſ. 139: 7, 8, 9. Obad. v. 4.

3. Och om de än gömde ſig ofwanuppå Carmels berg, ſå ſkall jag der uppſöka dem, och taga dem dädan; och om de än gömde ſig för min ögon i hafſens djup, ſå ſkall jag dock befalla ormomen, att de ſkola der ſtinga dem.

4. Och om de än fångne gingo för ſina fiendar, ſå will jag dock befalla ſwärdena, att det ſkall der dräpa dem; ty jag will hålla min ögon öfwer dem till ondt, och icke till godt. Pſ. 34: 17. Jer. 44: 11.

5. Ty HErren HErren Zebaoth är ſådana; när han kommer wid ett land, då förſmälter det, ſå att alle inbyggarena gråta ſkola, att det ſkall allt öfwer dem löpa lika ſom en flod, och öfwertäcka dem lika ſom floden i Egypten gör. Am. 8: 8.

6. Han är den, ſom ſin ſal bygger i himmelen, och ſina hyddo grundar på jordene; han kallar wattnet i hafwena, och gjuter det på jordena; HERRE heter han. Pſ. 104: 3. Eſ. 66: 2. Am. 5: 8.

7. Ären I, Iſraels barn, för mig icke lika ſom de Ethioper, ſäger HErren? Hafwer jag icke fört Iſrael utur Egypten, och de Philiſteer utu Caphthor, och de Syrer utu Kir? 1 Moſ. 10: 14. 5 Moſ. 2: 23.

8. Si, HErrans HErrans ögon ſe uppå ett ſyndigt rike, ſå att jag platt förgör det af jordene; ändock jag icke Jacobs hus platt förgöra will, ſäger HErren. Jer. 30: 11.

9. Dock likwäl, ſi, jag will befalla, och Iſraels hus ſikta låta ibland alla Hedningar, lika ſom man ſiktar med ett ſåll; och kornen ſkola icke falla uppå jordena.

10. Alle ſyndare i mitt folk ſkola dö genom ſwärd, de der ſäga: Den olyckan är intet ſå när, och hon wederfars oß intet. Am. 6: 3.

11. **På den tiden ſkall jag igen upprätta den förfallna Davids hyddo, och igentäppa hennes refwor, och igenbota hwad afbrutet är, och ſkall uppbygga henne, lika ſom hon i förtiden warit hafwer;** Ap. G. 15: 15, 16.

12. **På det att de beſitta ſkola de qwarlefda i Edom, och de qwarblefna ibland alla Hedningar, öfwer hwilka mitt Namn ſkall predikadt warda, ſäger HErren, den detta gör.** Eſ. 41: 5.

13. Si, tiden kommer, ſäger HErren,

att man ſkall tillika plöja och uppſkära, och tillika preßa win, och ſå; och bergen ſkola dryppa ſött win, och alle backar ſkola fruktſamme wara. Joel 3:18.

14. Ty jag will omwända mins folks Iſraels fängelſe, att de ſkola uppbygga de öde ſtäder, och beſitta dem; plantera wingårdar, och dricka der win af; göra trägårdar, och äta der frukt af.

15. Ty jag will plantera dem uti ſitt land, ſå att de icke mer ſkola warda utrotade utu ſitt land, det jag dem gifwit hafwer, ſäger HERren, din Gud. 2 Moſ. 15:17. Jer. 32:41.

Ände på Propheten Amos.

Propheten ObadJa.

Edoms fäſte. Meßie rike.

Detta är ObadJa ſyn. Så ſäger HERren HERren om Edom: Wi hafwe hört af HERranom, att ett bådſkap är ſändt ibland Hedningarna: Upp, och låter oß örliga emot dem. Jer. 49:7. Am. 1:11.

2. Si, jag hafwer gjort dig ringa ibland Hedningarna, och mycket föraktad. Jer. 49:15.

3. Dins hjertas högmod hafwer bedragit dig, efter du bor uti ſtenklyftor, på din höga ſlott, och ſäger i dino hjerta: Ho will drifwa mig här neder? Jer. 49:16.

4. Om du än fore uppe i höjdene, lika ſom en örn, och gjorde ditt näſte ibland ſtjernorna, ſå will jag likwäl draga dig der neder, ſäger HERren. Pſ. 139:7, 8, 9. Am. 9:2.

5. Om tjufwar eller förhärjare komma om nattena öfwer dig, o! huru tyſt ſkall du då warda; ja, de ſkola nog ſtjäla; och om winhemtare öfwer dig komma, ſå ſkola de icke lefwa dig någon efterhemtning. Jer. 49:9.

6. O! huru ſkola de utranſaka Eſau, och uppſöka hans håfwor. Jer. 49:10.

7 Alle de, ſom i förbund med dig äro, de ſkola drifwa dig bort utu landet; de män der du ſätter din tröſt till, de ſkola bedraga dig, och öfwerfalla dig; de ſom äta ditt bröd, de ſkola förråda dig, förr än du weſt der något af.

8. Hwad gäller, ſäger HERren, jag ſkall på den tiden nederlägga de wiſa i Edom, och den klokhet på Eſau berg. Eſ. 29:14.

9. Ty dine ſtarke i Theman ſkola förtwifla, på det de alle ſkola förgås genom mord, på Eſau berg.

10. För den orätts ſkull, ſom emot din broder Jacob bedrifwen wardt, ſkall du på all ſkam komma, och till ewig tid förlagd warda. 1 Moſ. 27:41. Heſ. 25:12. 35:5.

11. Den tid, då du emot honom ſtod, då främmande bortförde hans här fångnan, och utländningar drogo in igenom hans portar, och kaſtade lott öfwer Jeruſalem, då waſt du lika ſom en af dem. Joel 3:3.

12. Du ſkall intet mer ſe dina luſt på dinom broder, i hans eländes tid, och ſkall icke mer glädja dig öfwer Juda barn, i deras jämmers tid; och ſkall icke tala ſå ſtolt ord med din mun, i deras ångeſts tid. Pſ. 58:12.

13. Du ſkall icke indraga genom mins folks portar, i deras jämmers tid; du ſkall icke ſe dina luſt på deras olycko, uti deras jämmers tid; du ſkall icke ſända emot deras här, uti deras jämmers tid. Pſ. 137:7.

14. Du ſkall icke ſtå i wägaſkäl, till att mörda deras flyktiga; du ſkall icke förråda deras qwarblefna, i deras ångeſts tid.

15. Ty HERrans dag är hardt när öfwer alla Hedningar. Lika ſom du gjort hafwer, ſå ſkall dig ſke igen; och ſåſom du förtjent hafwer, ſå ſkall det komma dig uppå ditt hufwud igen. 2 Moſ. 21:24. Heſ. 35:15. Luc. 6:38.

16. Ty lika ſom I på mitt helga berg druckit hafwen, ſå ſkola alle Hedningar dricka allt framgent; ja, de

ſkola utſupat och uppſwälgat, att det ſkall wara lika ſom der aldrig något warit hade. Jer. 25: 15. 49: 12.

17. **Men på Zions berg ſkola ännu ſomlige hulpne warda; de ſkola wara en helgedom, och Jacobs hus ſkall beſitta ſina beſittare.**

18. Och Jacobs hus ſkall en eld warda, och Joſephs hus en låge, men Eſau hus ſtrå; de ſkola upptända och förtära det, ſå att Eſau huſe intet ſkall qwart blifwa; ty HErren hafwer det talat.

19. Och de ſöderut ſkola beſitta Eſau berg, och de i dalomen ſkola beſitta de Philiſteer; ja, de ſkola beſitta Ephraims mark; och Samarie mark; och BenJamin Gileads berg.

20. Och de fördrefne af denna Iſraels barnas här, hwilke ibland de Cananeer allt intill Zarpath äro, och de fördrefne af Jeruſalems ſtad, hwilke i Sepharad äro, ſkola beſitta de ſtäder ſöderut.

21. Och frälſare ſkola uppkomma på Zions berg, till att döma Eſau berg. **Alltſå ſkall då riket wara HErrans.** Luc. 1: 71, 78. 1: 33.

Ände på Propheten ObadJa.

Propheten Jona.

1. Capitlet.

Jona kallas, flyr.

HErrans ord ſkedde till Jona, Amitthai ſon, och ſade: 2 Kon. 14: 25.

2. Upp, och gack in uti den ſtora ſtaden Nineve, och predika derinne; förty hans ondſka är kommen upp för mig. 1 Moſ. 10: 11. Jon. 3: 3. 1 Moſ. 18: 20. 19: 13.

3. Men Jona ſtod upp, och flydde ifrå HErranom, och wille ut till hafs, och kom neder till Japho; och då han fann ett ſkepp, ſom till hafs fara wille, gaf han ſkepplön, och ſteg deruti, på det han ſkulle fara med dem till hafs, ifrå HErranom. 2 Chr. 2: 16. Ap. G. 9: 36.

4. Då lät HErren komma ett ſtort wäder uppå hafwet, och en ſtor ſtorm upphof ſig på hafwet, ſå att man mente att ſkeppet ſkulle ſöndergå.

5. Och ſkeppmännerna fruktade ſig, och ropade hwar och en till ſin gud, och kaſtade de tyg, ſom i ſkeppena woro, uti hafwet, att det ſkulle lättare warda; men Jona war ſtigen neder i ſkeppet, låg och ſof. Ap. G. 27: 18, 19.

6. Då gick ſkepparen till honom, och ſade till honom: Hwi ſofwer du? Statt upp, åkalla din Gud, att Gud tilläfwentyrs wille tänka uppå oß, att wi icke förgås.

7. Och den ene ſade till den andra: Kommer, wi wilje kaſta lott, att wi förfara måge, för hwilkens ſkull oß ſå illa går. Och då de kaſtade lotten, råkade det på Jona. Ordſp. 16: 33.

8. Då ſade de till honom: Säg oß, hwarföre går oß ſå illa? Hwad är din handel, och hwadan äſt du kommen? Utaf hwad land äſt du, och af hwad folk äſt du?

9. Han ſade till dem: Jag är en Ebreer, och fruktar HErran Gud af himmelen, ſom hafwet och det torra gjort hafwer.

10. Då fruktade männerna ſtorliga, och ſade till honom: Hwi hafwer du då detta gjort? Ty de wißte, att han flydde ifrå HErranom; ty han hade ſagt dem det.

11. Då ſade de till honom: Hwad ſkole wi då göra med dig, på det hafwet måtte oß ſtilla warda? Ty hafwet gick faſt uppå dem.

12. Han ſade till dem: Tager och kaſter mig i hafwet, ſå ſtillas eder hafwet; ty jag wet, att ſådana ſtor ſtorm öfwer eder kommer för mina ſkull.

13. Och männerna rodde, att de måtte åter komma till lands igen; men de kunde intet; ty hafwet gick ſwårliga uppå dem.

14. Då ropade de till HErran, och ſade: Ack! HErre, låt oß icke förgås

för denna manſens ſjäls ſkull, och räkna oß icke oſkyldigt blod till; ty du, HERre, gör, ſåſom dig täckes. Dom. 9: 24.

15. Och de togo Jona, och kaſtade honom i hafwet; då wände hafwet igen af ſinom ſtorm.

16. Och männerna fruktade HERran ſtorliga, och gjorde HERranom offer och löfte.

2. Capitlet.

Jona uppſlukas, beder, utſputas.

Och HERren förſkaffade en ſtor fiſk, till att uppſluka Jona; och Jona war i fiſkens buk tre dagar och tre nätter. Matth. 12: 40. 16: 4. Luc. 11: 30.

2. Och Jona bad till HERran ſin Gud, i fiſkens buk;

3. Och han ſade: Jag ropade till HERran i mine ångeſt, och han ſwarade mig; jag ropade utu helwetes buk, och du hörde mina röſt. Pſ. 77: 3, 4. 120: 1. 130: 1.

4. Du kaſtade mig uti djupet, midt i hafwet, ſå att floderna kommo omkring mig; alle dine wåger och böljor gingo öfwer mig.

5. Jag tänkte, att jag bortkaſtad war ifrå din ögon; men jag ſkall ännu få ſe ditt helga tempel.

6. Wattnen omhwärfde mig allt intill mitt lif; djupet omgrep mig, ſjöwaßen öfwertäckte mitt hufwud. Pſ. 69: 2.

7. Jag ſönk neder till bergsgrunden, jorden hade beſlutit mig med ſina bommar ewinnerliga; men du hafwer fört mitt lif utu förderfwet, HERre min Gud.

8. Då min ſjäl öfwergaf ſig, tänkte jag uppå HERran, och min bön kom till dig, uti ditt helga tempel.

9. Men de ſom förlåta ſig uppå ſina gerningar, hwilka dock intet äro, de akta intet om nådena.

10. Men jag will offra med tackſägelſe. Min löfte will jag betala HERranom, att han mig hulpit hafwer. Pſ. 50: 14. 116: 7. 3: 9.

11. Och HERren ſade till fiſken, och han utſputade Jona in uppå landet.

3. Capitlet.

Jona ſändes, går. De Nineviters bot.

Och HERrans ord ſkedde annan gång till Jona, och ſade:

2. Statt upp, och gack in uti den ſtora ſtaden Nineve, och predika honom den predikan, ſom jag dig ſäger.

3. Då ſtod Jona upp, och gick bort till Nineve, ſåſom HERren ſagt hade; men Nineve war en Guds ſtad, tre dagsreſor ſtor; Jon. 1: 2.

4. Och då Jona begynte ingå ena dagsreſo in i ſtaden, predikade han, och ſade: Det är ännu fyratio dagar, och ſå ſkall Nineve förgås.

5. Då trodde de Ninevitiſke män uppå Gud, och läto predika faſto, och drogo ſäcker uppå ſig, både ſtore och ſmå. Matth. 12: 41. Luc. 11: 32. Joel 2: 15.

6. Och då det kom för Konungen i Nineve, ſtod han upp af ſitt ſäte, och lade af ſitt purpur, och tog en ſäck omkring ſig, och ſatte ſig i aſko; Job 2: 8. Matth. 11: 21. Luc. 10: 13.

7. Och lät utropa och ſäga i Nineve, af Konungens och hans wäldigas befallning, alltſå: Det ſkall hwarken menniſka eller djur, hwarken fä eller får något ſmaka; och man ſkall intet hafwa dem i bet, eller låta dem watten dricka;

8. Och ſkola taga ſäcker om ſig, både folk och fä, och ropa ſtadeliga till Gud; och hwar och en wände ſig ifrå ſinom onda wäg, och ifrå ſina händers ondſko.

9. Ho wet? Gud måtte omwända ſig, och ångra det, och wända ſig ifrå ſine grymma wrede, att wi icke förgås. Jer. 18: 8. Joel 2: 14.

10. Då nu Gud ſåg deras gerningar, att de omwände ſig ifrå ſinom onda wäg, ångrade Gudi det onda, ſom han talat hade att han dem göra wille; och gjorde det intet. 1 Moſ. 6: 6.

4. Capitlet.

Jona wrede, kurbits, ſtraff.

Det förtröt Jona ganſka ſtorliga, och wardt wred;

2. Och bad till HERran, och ſade: Ack! HERre, det är det ſom jag

ſade, då jag ännu war i mitt land; derföre jag ock wille det förekomma, och fly till hafs; **ty jag wet att du äſt en nådelig Gud, barmhertig, långmodig, och af ſtor mildhet, och låter dig ångra det onda.** 2 Moſ. 34: 6. Neh. 9: 17. Pſ. 86: 5. 103: 8. 145: 8. Joel 2: 13.

3. Så tag då nu mina ſjäl ifrå mig, HErre; ty jag will heldre wara död, än lefwa.

4. Men HErren ſade: Menar du, att du ſkäliga wredgas?

5 Och Jona gick utu ſtaden, och ſatte ſig öſtan för ſtaden, och gjorde ſig der ena hyddo; der ſatte han ſig neder i ſkuggan, tilldeß han måtte ſe hwad ſtadenom wederfaras ſkulle.

6. Men HErren Gud förſkaffade en kurbits; den wäxte öfwer Jona, att hon ſkulle ſkygga öfwer hans hufwud, och wederqwicka honom i hans wedermödo; och Jona gladdes faſt öfwer den kurbitſen.

7. Men Gud förſkaffade en matk om morgonen, då morgonrodnen uppgick; han åt kurbitſen, ſå att hon förtorkades.

8. Men då ſolen uppgången war, förſkaffade Gud ett torrt öſtanwäder, och ſolen ſtack Jona uppå hufwudet, ſå att han wanmägtig wardt. Då önſkade han ſine ſjäl döden, och ſade: Jag wille heldre wara död, än lefwandes.

9. Då ſade Gud till Jona: Menar du, att du ſkäliga wredgas om kurbitſen? Och han ſade: Jag må wäl wredgas allt intill döden.

10. Och HErren ſade: Du jämrar dig om kurbitſen, der du intet uppå arbetat hafwer, och hafwer ej heller låtit henne uppwäxa, hwilken i ene natt wardt, och i ene natt förgicks;

11. Och jag ſkulle icke jämra mig öfwer Nineve, en ſådana ſtor ſtad, der mer uti är än hundradetuſend och tjugutuſend menniſkor, ſom intet weta åtſkilja mellan ſina högra hand och den wenſtra; dertill ock mycken djur?

Ände på Propheten Jona.

Propheten Micha.

1. Capitlet.

Juda och Samarie ſynd, öde.

Detta är HErrans ord, ſom ſkedde till Micha af Mareſa, uti Jothams, Ahas och Jehiſkia, Juda Konungars, tid; det han ſåg öfwer Samarien och Jeruſalem. Jer. 26: 18.

2. Hörer, all folk; märk till, du land, och hwad deruti är; ty HErren HErren hafwer att tala med eder; ja, HErren utu ſitt helga tempel. 5 Moſ. 32: 1. Eſ. 1: 2. Pſ. 11: 4.

3. Ty ſi, HErren ſkall utgå af ſitt rum, och nederkomma, och gå uppå höjderna i landena; 1 Moſ. 11: 7. Eſ. 26: 21. 5 Moſ. 32: 13. 33: 29. Am. 4: 13.

4. Så att bergen ſkola ſmälta under honom, och dalarna ſkola refna; ſåſom wax ſmälter för eldenom, ſåſom watten ſom nederåt flyta. 2 Moſ. 19: 18. Pſ. 97: 5. Am. 9: 5.

5. Allt detta för Jacobs öfwerträdelſes ſkull, och för Iſraels hus ſynders ſkull. Hwilken är då Jacobs öfwerträdelſe? Är det icke Samarien? Och hwilka äro Juda höjder? Är det icke Jeruſalem?

6. Och jag will göra Samarien till en ſtenhop i markene, den man lägger omkring en wingård, och ſkall bortſläpa deß ſtenar uti dalen, och bryta det neder i grund.

7. Alle deß afgudar ſkola ſönderſlagne warda, och all deß winning med eld uppbränd warda, och ſkall jag utöda all deß beläte; ty de äro ſammankomne af ſkökolön, och ſkola åter ſkökolön warda. 5 Moſ. 23: 18. Oſ. 2: 5.

8. Der måſte jag gråta öfwer, och jämra mig; jag måſte gå blott och naken; jag måſte klaga ſåſom drakar, och förja ſåſom ſtrutſer; Jer. 4: 19. Eſ. 20: 3. Job 30: 28, 29.

9. Ty till deß plågo är intet råd, hwilken allt intill Juda kommen är, och ſkall räcka allt intill mins folks port i Jeruſalem. 2 Kon. 18 : 13.

10. Förkunner det ju icke i Gath; låter icke höra, att J gråten; utan går in uti förjokammaren, och ſätter eder i aſko. 2 Sam. 1 : 20. Job 2 : 8. Jer. 6 : 26.

11. Du ſköne ſtad måſte omkull med all ſkam; den ſtolte warder intet mer prålandes för ångeſts ſkull; ty grannen ſkall taga ifrå honom hwad han hafwer. Eſ. 47 : 3.

12. Den ohörſamma ſtaden hoppas, att det ſkall icke warda ſå ondt; men olyckan ſkall komma ifrå HErranom, och intill Jeruſalems port. Am. 3 : 6.

13. Du ſtad Lachis, ſpänn trafware före, och far dädan; ty du hafwer warit dottrene Zion ett exempel till ſynd, och hållit Iſraels afguderi. Joſ. 10 : 3. 15 : 39. 2 Kon. 19 : 8.

14. Du måſte gifwa fångar, ſå wäl ſom Gath. Dem ſtadenom Achſib ſkall fela förbundet med Iſraels Konungar. Joſ. 15 : 44. 19 : 29.

15. Jag ſkall föra dig, o Mareſa, den rätta arfwingan; och det härliga Iſraels rike ſkall warda en kula.

16. Låt afſkära håren, och gack kullot öfwer din dägeliga barn; gör dig platt kullot, ſåſom en örn; ty de äro fångne ifrå dig bortförde.

2. Capitlet.

Ordet föraktas. Meßias lofwas.

We dem ſom fara efter att göra ſkada, och hafwa ondt för händer uti ſina ſänger, att de det om morgonen, då ljuſt warder, fullkomna ſkola; ty de äro herrar. Pſ. 36 : 5.

2. De rifwa åkrar till ſig, och taga hus, hwilka de wilja; alltſå bedrifwa de wåld med hwars och ens hus, och med hwars och ens arf. 1 Kon. 21 : 1, ꝛc. Eſ. 5 : 8.

3. Derföre ſäger HErren alltſå: Si, jag tänker något ondt öfwer detta ſlägte, der J edran hals icke ſkolen undandraga, och icke gå ſå ſtolte; ty det ſkall wara en ond tid.

4. På den tiden ſkall man ſjunga ena wiſo om eder, och klaga: Det är ute; ſkall man ſäga: Wi äre förſtörde; mins folks land får en främmande herra. När ſkall han åter ſkifta oß åkrarna till, ſom han oß borttagit hafwer? 2 Kon. 17 : 24.

5. Ja wäl, J ſkolen ingen del behålla uti HErrans menighet.

6. De ſäga: Man ſkall intet predika; ty ſådana predikan kommer oß intet wid; wi warde intet ſå till ſkam. Eſ. 30 : 10. Am. 7 : 16.

7. Jacobs hus tröſter ſig alltſå: Menar du, att HErrans Ande är ſå all borto? Skulle han detta wilja göra? Det är ſant, mitt tal är ljufligit dem frommom. Eſ. 50 : 2. 28 : 21.

8. Men mitt folk ſkickar ſig ſå, att jag deras fiende wara måſte; ty de röfwa både kjortel och mantel af dem ſom ſäkre gå, lika ſom uti ett örlig. Heſ. 22 : 29.

9. J drifwen mins folks qwinnor ifrå ſin luſtiga hus, och borttagen allſtädes min prydelſe ifrå deras unga barn. Matth. 23 : 14.

10. Derföre ſtår upp, J måſten edar wäg; J ſkolen här intet blifwa. För deras afguderis ſkull måſte de ſwårliga förderfwade warda. 3 Moſ. 18 : 25.

11. **Fore jag med drafwel, och wore en lögnpredikare, och predikade huru de dricka och ſwälja ſkulle, det wore en Prophet för detta folk.** Mich. 3 : 5.

12. **Men jag will förſamla dig, Jacob, allan ſamman, och låta de qwarblefna i Iſrael tillhopakomma. Jag will hafwa dem tillhopa, ſåſom en hjord uti ett fårahus, och ſåſom en hjord uti ſina hyddo; ſå att det ſkall guy af menniſkom.** Jer. 31 : 10. Joh. 10 : 16.

13. **Hjelten ſkall för dem ſlå ſig igenom; de ſkola ſlå ſig igenom, och gå ut och in genom porten; och deras Konung ſkall gå för dem; och HErren främſt.**

3. Capitlet.

Regenters, Preſters wåld.

Och jag ſade: Hörer dock, J höfwitsmän i Jacobs hus, och J Förſtar i Iſraels hus; J ſkullen med rätto wara de ſom weta hwad rätt är; Jer. 5: 4, 5.

2. Men J haten det goda, och älſken det onda; J ſkinnen dem hudena af, och köttet ifrå deras ben;

3. Och äten mins folks kött; och när J hafwen dragit dem hudena af, ſå ſlån J dem ock benen ſönder, och ſtycken det ifrå hwartannat; lika ſom uti en gryto, och lika ſom kött uti en kettil. Pſ. 14: 4.

4. Derföre, när J nu till HErran ropande warden, ſå ſkall han intet wilja höra eder; utan ſkall fördölja ſitt anſigte för eder på den ſamma tiden, ſåſom J med edro onda wäſende förtjent hafwen. Ordſp. 1: 28.
Eſ. 1: 15. Jer. 11: 11. 14: 12. Heſ. 8: 18.

5. Detta ſäger HErren, emot de Propheter ſom förföra mitt folk: De predika, att det ſkall gå wäl, när man gifwer dem äta; men om man intet gifwer dem i munnen, ſå predika de, att ett örlig ſkall komma.
Heſ. 13: 18, 19. Mich. 2: 11.

6. Derföre ſkall edor ſyn warda till en natt, och edar ſpådom till ett mörker; ſolen ſkall nedergå öfwer Propheterna, och dagen öfwer dem mörk warda. Jer. 15: 9. Joel. 2: 10. Am. 8: 9.

7. Och Siarena ſkola till ſkam warda, och ſpåmännerna till ſpott; och måſte alleſamman ſkyla ſig om munnen, efter der är intet Guds ord. 3 Moſ. 13: 45. Heſ. 24: 17.

8. Men jag är full med kraft och HErrans Anda; full med rätt och ſtarkhet, att jag förkunna tör Jacob ſin öfwerträdelſe, och Iſrael ſina ſynd.

9. Så hörer dock detta, J höfwitsmän i Jacobs hus, och J Förſtar i Iſraels hus, J ſom ſtyggens wid rätten, och förwänden allt det redeligit är; Am. 5: 7. 6: 12.

10. J ſom uppbyggen Zion med blod, och Jeruſalem med orätt.
Jer. 22: 13. Heſ. 22: 27.

11. Hans höfdingar döma för ſkänker, hans Preſter lära för lön, och hans Propheter prophetera för penningar, förlåta ſig uppå HErran, och ſäga: Är icke HErren ibland oß? Oß kan ingen olycka uppåkomma.
Zeph. 3: 3, 4. Jer. 7: 4.

12. Derföre ſkall Zion för edra ſkull upplöjd warda ſåſom en åkermark, och Jeruſalem warda till en ſtenhop, och templets berg till en ſkogsbacka.
Jer. 26: 18.

4. Capitlet.

Meßie rike. Babels fängelſe.

Men i ytterſta dagarna ſkall det berget, ſom HErrans hus uppå ſtår, beredt warda, högre än all berg, och upphöjdt öfwer högarna; och folk ſkola löpa dertill.
Eſ. 2: 2.

2. **Och månge Hedningar ſkola gå, och ſäga: Kommer, låter oß gå upp till HErrans berg, och till Jacobs Guds hus, att han lärer oß ſina wägar, och wi mågom wandra på hans ſtigar; ty af Zion ſkall utgå lagen, och HErrans ord af Jeruſalem.** Eſ. 2: 3.

3. **Han ſkall döma ibland mycken folk, och ſtraffa många Hedningar i fjerran land;** de ſkola göra ſin ſwärd till plogbillar, och ſin ſpjut till liar. Intet folk ſkall upphäfwa ſwärd emot det andra, och ſkola intet örlig mer föra. Eſ. 2: 4.

4. Hwar och en ſkall ſitta under ſitt winträ och fikonaträ, utan fruktan; ty HErrans Zebaoths mun hafwer det talat. 1 Kon. 4: 25. Eſ. 11: 6.

5. Ty hwart och ett folk ſkall wandra uti ſins guds namn; men wi ſkole wandra i HErrans wår Guds Namn, alltid och i ewighet.

6. På den tiden, ſäger HErren, will jag förſamla den halta, och ſammanſamka den fördrefna, och den jag plågat hafwer;
5 Moſ. 30: 3. Heſ. 34: 16. Zeph. 3: 19.

7. Och will göra med den halta, att hon ſkall få arfwingar, och göra den ſwaga till ſtort folk. **Och HErren ſkall wara Konung öfwer dem på Zions berg, ifrå nu och i ewighet.**
Eſ. 60: 22. Dan. 7: 14. Luc. 1: 33.

8. Och du torn Eder, ett dottrenes Zions fäſte, din gyldene ros ſkall komma, ditt förra herradöme, dottrenes Jeruſalems rike.
1 Moſ. 35: 21. Neh. 3: 1.

9. Hwarföre håller du dig då intill andra wänner, lika ſom du icke ſkulle få denna Konungen; eller lika ſom intet worde af denna rådgifwarenom, efter wärken är dig ſå uppåkommen, lika ſom ene i barnsnöd? Jer. 8: 19.

10. Kära, lid dock ſådana wärk, och ſtanka, du dotter Zion, lika ſom en barnsnöd; ty du måſte wißerliga utu ſtaden, och bo på markene, och komma till Babel; men du ſkall åter dädan hulpen warda; der ſkall HERren förloßa dig ifrå dina fiendar. Pſ. 54: 9.

11. Ty månge Hedningar ſkola ju förſamla ſig emot dig, och ſäga: Han är tillſpillogjord; wi wilje ſe wåra luſt uppå Zion.

12. Men de weta intet HERrans tankar, och märka intet hans rådſlag, att han hafwer hemtat dem tillhopa, ſåſom kärfwar uti ladona. Jer. 51: 33.

13. Derföre ſtatt upp, och tröſka, du dotter Zion; ty jag will göra dig jernhorn och kopparklor, och du ſkall ſönderkroßa mycken folk; ſå ſkall jag tillſpillogifwa deras gods HERranom, och deras håfwor honom ſom råder öfwer hela werldena.

5. Capitlet.

BethLehem. Aſſurs fängelſe.

Men nu, du krigerſka, ruſta dig; ty man ſkall belägga oß, och ſlå Iſraels domare uppå kindbenet med ris. Job 16: 10. Klag. 3: 30.

2. Och du BethLehem Ephrata, ſom liten äſt ibland de tuſende i Juda; utaf dig ſkall mig den komma, ſom i Iſrael en Herre wara ſkall; hwilkens utgång warit hafwer af begynnelſen, och af ewighet. Matth. 2: 6. Joh. 7: 42. 1: 1.

3. Han låter plåga dem, allt intill den tiden, att hon, ſom föda ſkall, födt hafwer. Så ſkola då de hans igenlefde bröder igenkomma till Iſraels barn.

4. Men han ſkall träda fram och regera uti HERrans kraft, och uti ſins HERrans Guds Namns härlighet, och de ſkola bo ſäkert; ty han ſkall på den ſamma tiden warda härlig, ſå widt ſom werlden är.

5. Dertill ſkole wi ock hafwa frid för Aſſur, den nu uti wårt land infallen är, och wår hus förtrampat hafwer; ty ſju herdar och åtta Förſtar ſkola öfwer honom uppwäckte warda; 2 Kon. 18: 13, 25.

6. De der Aſſurs land förderfwa ſkola med ſwärd, och Nimrods land med deras bara wapen. Alltſå ſkole wi ifrån Aſſur frälſte warda, den uti wårt land infallen är, och wåra gränſor förtrampat hafwer. 1 Moſ. 10: 10, 11.

7. Och ſkola de qwarlefde af Jacob wara ibland mång folk, lika ſom en dagg af HERranom, och ſåſom dropparna på gräſet, det efter ingen bidar, eller efter menniſkor wäntar. Pſ. 110: 3. 1 Cor. 3: 6, 7.

8. Ja, de qwarlefde af Jacob ſkola wara ibland Hedningarna när mång folk, lika ſom ett lejon ibland djuren i ſkogenom, ſåſom ett ungt lejon ibland en fårahjord; den ingen afdrifwa kan, när han drager derigenom, nedertrampar och rifwer.

9. Ty din hand ſkall behålla ſegren emot alla dina fiendar, att alle dine owänner måſte utrotade warda.

10. På den ſamma tiden, ſäger HERren, ſkall jag taga dina häſtar ifrå dig, och förgöra dina wagnar;

11. Och utrota dins lands ſtäder, och bryta neder all din fäſte;

12. Och ſkall utrota de trollkarlar när dig, att inge tecknatydare när dig blifwa ſkola.

13. Jag ſkall förgöra din beläte och afgudar ifrå dig, att du icke mer ſkall tillbedja dina händers werk.

14. Och jag ſkall nederhugga dina lundar, och förlägga dina ſtäder.

15. Och jag ſkall drifwa hämnd med grymhet och wrede, på alla de Hedningar ſom icke höra wilja.

6. Capitlet.

Falſk och rätt dyrkans wigt.

Hörer dock hwad HERren ſäger: Statt upp, och ſtraffa bergen, och låt högarna höra dina röſt.

2. Hörer, J berg, huru HERren

ſtraffa will, ſamt med de ſtarka jordenes fundament; ty HERren will ſtraffa ſitt folk, och will näpſa Iſrael. Oſ. 4:1.

3. Hwad hafwer jag gjort dig, mitt folk, och hwarmed hafwer jag betungat dig? Det ſäg mig. Jer. 2:5.

4. Hafwer jag dock fört dig utur Egypti land, och förloßat dig utu träldomshuſet, och för dig ſändt Moſen, Aaron och MirJam. 2 Moſ. 15:22.

5. Mitt folk, tänk dock deruppå, hwad Balak, Konungen i Moab, i ſinnet hade, och hwad Bileam, Beors ſon, ſwarade honom, allt ifrå Sittim och intill Gilgal, der I ju uppå märka ſkullen, att HERren hafwer gjort eder allt godt. 4 Moſ. 22:5. 23:7. 24:15. Joſ. 5:9.

6. Hwarmed ſkall jag blidka HERran? Med bugande för den höga Gudenom? Skall jag blidka honom med bränneoffer och årsgamla kalfwar?

7. Menar du att HERren hafwer behag till mång tuſend wädrar, eller till oljo, om än otalige ſtrömmar fulle woro? Eller ſkulle jag gifwa min förſta ſon för min öfwerträdelſe; eller mins lifs frukt för mine ſjäls ſynd? Pſ. 50:9. 51:18. Eſ. 1:11.

8. **Det är dig ſagdt, menniſka, hwad godt är, och hwad HERren af dig äſkar, nämliga, att hålla Guds ord, och bruka kärlek, och wara ödmjuk för dinom Gud.** 5 Moſ. 10:12.

9. HERrans röſt ſkall ropa öfwer ſtaden; men den ditt Namn fruktar, honom ſkall ſke lycka. Hörer, I ſlägter, hwad predikadt warder:

10. Skulle jag icke wred warda öfwer det orättfärdiga godſet, uti dens ogudaktigas hus, och att man wederſtyggeligen gör måttet för litet?

11. Eller ſkulle jag gilla orätta wåg, och falſka wigt i ſäckenom? 3 Moſ. 19:36. Oſ. 12:7.

12. Genom hwilka hans rike mycken orätt göra, och hans inbyggare bruka lögn, och hafwa falſka tungor i deras hals? Jer. 9:8.

13. Derföre will jag ock begynna plåga dig, och göra dig öde för dina ſynders ſkull.

14. Du ſkall icke hafwa nog till att äta, utan ſkall förſmäkta; och hwad du fattar, det ſkall dock likwäl intet undkomma, och hwad ſom undkommer, ſkall jag öfwerantwarda ſwärdena. Oſ. 4:10.

15. Du ſkall ſå, och intet uppſkära; du ſkall oljo preßa, och intet ſmörja dig dermed, och muſt preßa, och intet win dricka. 5 Moſ. 28:38, 39. Am. 5:11. Zeph. 1:13. Hagg. 1:6.

16. Ty I hållen Omri gudstjenſt, och all Achabs hus werk, och följen deras läro; derföre will jag lägga dig öde, och deß inbyggare, ſå att man ſkall hwißla åt dem, och ſkolen till ſkam warda. Jer. 51:37.

7. Capitlet.

De få fromme winna nåd.

Ack! det går mig lika ſom enom, den der efterhemtar i en wingård, der man inga windrufwor finner till att äta, och wille dock gerna hafwa den bäſta fruktena.

2. Gode män äro borto i deßo lande, och de rättfärdige äro intet mer ibland folket. De fara alle efter att utgjuta blod; hwar och en jagar den andra, att han ſkall förderfwa honom; Pſ. 12:2. Oſ. 4:1.

3. Och mena, att de göra der wäl utinnan, när de ondt göra. Hwad Förſten will, det ſäger domaren, på det han ſkall göra honom en tjenſt igen. De wäldige tala efter ſin egen wilja, till att göra ſkada, och wrängat hwart de wilja. Eſ. 5:20. Mich. 2:1. 3:11.

4. Den aldrabäſte ibland dem är ſåſom törne, och den aldraredeligaſte ſåſom tiſtel; men då dina predikares dag kommer, när du ſkall hemſökt warda, ſå ſkola de icke weta hwart de ſkola.

5. Ingen tro ſinom näſta; ingen förlåte ſig uppå Förſtan. Förwara dins muns dörr för henne, ſom ſofwer på dinom arm. 5 Moſ. 13:6.

6. Ty ſonen föraktar fadren; dottren ſätter ſig upp emot modrena; ſona-

huſtrun är emot ſin ſwäro, och menniſkones fiender äro hennes eget husfolk. Heſ. 22: 7. Matth. 10: 35, 36. Luc. 12: 53.

7. Men jag will ſe efter HERran, och wänta efter Gud, min Frälſare. Min Gud ſkall höra mig.

8. Fröjda dig intet, min fiendſka, att jag nedre ligger; jag ſkall åter uppkomma; och om jag ſitter i mörkret, ſå är dock HERren mitt ljus.

9. **Jag will bära HERrans wrede, ty jag hafwer ſyndat emot honom, tilldeß han uträttar mina ſak, och ſkaffar mig rätt. Han ſkall föra mig uti ljuſet, ſå att jag ſkall ſe mina luſt uppå hans nåd.** Jer. 50: 34.

10. Min fiendſka måſte det ſe, och beſtå med allo ſkam, den nu till mig ſäger: Hwar är HERren din Gud? Min ögon ſkola ſet att hon, ſåſom en träck på gatomen, förtrampad warder. Pſ. 42: 4, 11. Joel 2: 17.

11. På den tiden ſkola dine murar uppbyggde warda, och Guds ord wida utkomma.

12. Och uti ſamma tidenom ſkola de af Aſſur, och de af de faſta ſtäder komma till dig, ifrå de faſta ſtäder allt intill flodena; ifrå det ena hafwet intill det andra, ifrå det ena berget intill det andra. Eſ. 19: 23.

13. Ty landet ſkall öde warda för ſina inbyggares ſkull, och för deras gerningars frukts ſkull.

14. Men regera du ditt folk med dinom ſtaf, din arfwedels hjord, både de ſom bo uti ſkogenom allena, och på åkermarkene; låt dem födas i Baſan och Gilead, ſåſom af ålder.

15. Jag ſkall låta dem ſe under, lika ſom på den tid, då de drogo utur Egypti land; Joel 2: 26.

16. Att Hedningarna ſkola det ſe, och alle deras wäldige ſkämma ſig, och lägga handena på ſin mun, och tillhålla ſin öron.

17. De ſkola ſleka ſtoft ſåſom ormar, och darra ſåſom matkar på jordene uti ſin hål; de ſkola frukta ſig för HERranom wårom Gud, och förſkräckas för dig. Pſ. 72: 9. Eſ. 49: 23.

18. **Ho är en ſådana Gud, ſom du äſt; den der ſynder förlåter, och tillgifwer dinom igenlefda arfwedel deras mißhandel? Den icke behåller ſina wrede ewinnerliga; ty han är barmhertig.** Jer. 10: 6. 2 Moſ. 34: 6. Pſ. 103: 8, 9.

19. **Han ſkall ännu förbarma ſig öfwer oß, ſlå wåra mißgerningar neder, och kaſta alla wåra ſynder uti hafſens djup.** Ap. G. 10: 43.

20. **Du ſkall hålla Jacob trohet, och Abraham den nåd, ſom du wåra fäder i förtiden ſworit hafwer.**

Ände på Propheten Micha.

Propheten Nahum.

1. Capitlet.

HERrans nit. Aſſurs fall.

Detta är tungen öfwer Nineve, och Nahums Propheties bok af Elkos. Eſ. 13: 1.

2. Gud är nitiſk, och HERren är en hämnare; ja, en hämnare är HERren, och grym. HERren är en hämnare uppå ſina fiendar, och den der ſina owänner intet förgäter. 2 Moſ. 20: 5.

3. HERren är tålig, och af ſtora magt, och låter intet oſtraffadt blifwa. Han är HERren, hwilkens wägar äro uti wäder och ſtorm, och tjockt moln under hans fötter; 2 Moſ. 34: 6, 7. Eſ. 50: 2. Pſ. 18: 14. 114: 5.

4. Den ſom näpſer hafwet, och förtorkar det, och uttorkar alla floder; Baſan och Carmel förſmäkta, och hwad ſom blomſtras på Libanons berg, det måſte förſmäkta för honom. 2 Moſ. 14: 21. Pſ. 106: 9. Joſ. 3: 16.

5. Bergen bäfwa för honom, och högarna förgås; jorden darrar för honom; dertill jordenes krets, och alle de ſom bo deruppå. 2 Moſ. 19: 18. Pſ. 18: 8. Joel 3: 16.

6. Ho kan blifwa ſtåndandes för hans wrede? Och ho kan blifwa för hans grymhet? Hans wrede brinner ſåſom en eld, och hällebergen remna för honom.

7. **HErren är mild, och ett fäſte uti nödenes tid; och känner dem ſom tröſta uppå honom.** Pſ. 9: 10.

8. När floden löper öfwer, ſå gör han en ända med henne; men ſina fiendar förföljer han med mörker.

9. Hwad är då det, ſom I tagen eder före emot HErran? Han låter der dock intet af warda; ty bedröfwelſen ſkall icke wara ewinnerliga.

10. Ty lika ſom när törne, de ännu om hwartannat wäxa, och bäſta muſten hafwa, warda uppbränd ſåſom hel torr ſtrå; Pſ. 58: 10.

11. Alltſå warder det ſkalkarådet, ſom af dig kommer, ondt tänkandes emot HErran.

12. Detta ſäger HErren: De komme ſå tillruſtade och mägtige ſom de wilja, ſå ſkola de likwäl omkullhuggne warda, och gå ſin kos; ty jag will ödmjuka dig, men dock icke platt förderfwa dig;

13. Utan will då kaſta hans ok, ſom du drager, ifrå dig, och ſlita din band ſönder.

14. Men emot dig hafwer HErren budit, att ingen dins namns ſäd mer blifwa ſkall. Uti dins Guds huſe will jag förgöra dig; jag ſkall gifwa dig ena graf ibland afgudar och beläte, och du måſte till ſkam warda. 2 Kon. 19: 37. Eſ. 37: 38.

15. **Si, på bergen komma ens god bådſkaps fötter, den der god tidende bär: Håll dina högtider, Juda, och betala din löfte;** ty ſkalken ſkall icke mer komma öfwer dig; det är platt ute med honom. Eſ. 52: 7. Rom. 10: 15.

2. Capitlet.

Nineve förſtöring.

Förſkingraren ſkall uppdraga emot dig, och belägga fäſten; men ſe dig wäl om på wägarna, ruſta dig det bäſta du kan, och ſtärk dig det meſta du förmår; Eſ. 10: 12. 8: 9, 10.

2. Man ſkall likwäl platt afhemta dig, och förderfwa dina winqwiſtar; ty HErren ſkall gifwa Jacob ſegren, lika ſom han Iſrael ſegren gaf.

3. Hans ſtarkas ſköldar äro röde; hans härfolk ſer ut ſåſom purpur, hans wagnar lyſa ſåſom en eld, när det drabba ſkall; deras ſpetſer gå hwar om annan.

4. Wagnarna rulla på gatomen, och bullra uppå wägomen; deras anſeende är lika ſom bloß, och gå hwar om annan, lika ſom en ljungeld.

5. Men han ſkall tänka uppå ſina wäldiga; dock ſkola de falla ehwartut de wilja, och ſkola haſta ſig åt murarna, och till ſkärmen, der de må ſäkre blifwa.

6. Men de portar wid floderna warda dock upplåtne, och palatſet ſkall nederſlås.

7. Drottningen ſkall fången bortförd warda, och hennes jungfrur ſkola ſucka, lika ſom dufwor, och ſlå ſig uppå ſitt bröſt.

8. Ty Nineve är lika ſom en dam full med watten; men det måſte förflyta. Står, ſtår (ſkola de ropa); men der ſkall ingen wända om igen.

9. Så röfwer nu ſilfwer, röfwer guld; ty här är en ſkatt, der ingen ände uppå är, och ganſka mång koſtelig klenodier.

10. Men nu måſte han platt afhemtad och utödd warda, att hans hjerta måſte förtwifla, knän oſtadig wara, alla länder darra, och alla kinder blekna, lika ſom en lerpotta. Eſ. 13: 7. Heſ. 7: 17. 21: 7. Joel 2: 6.

11. Hwar är nu de lejons boning, och de unga lejons wedemark, der lejonet och lejinnan med de unga lejon wiſtades, och ingen torde rädda dem bort? Heſ. 19 cap.

12. Utan lejonet röfwade nog för ſina ungar, och drap åt ſina lejinnor. Sina kulor uppfyllde han med rof, och ſina boning med det han rifwit hade.

13. Si, jag will till dig, ſäger HErren Zebaoth, och upptända dina wagnar i rök, och ſwärdet ſkall uppfräta din unga lejon, och göra en ända

ända på ditt röfweri på jordene, att man dina bådſkaps röſt intet mer höra ſkall.

3. Capitlet.

Nineve trots och undergång.

We dem mordiſka ſtadenom, den der full är med lögn och röfweri, och will af ſitt röfweri intet återwända;
Heſ. 24: 6, 9. Hab. 2: 12.

2. Ty der ſkall man höra ſweper ſmälla, och hjul bullra, häſtar ſkria, och wagnar rulla.

3. Han förer upp reſenärar med blänkande ſwärd och glimmande glafwen; der ligga månge ſlagne, och ſtore hopar med kroppar, så att på dem intet tal är, och man öfwer deras kroppar falla måſte;

4. Allt detta för den dägeliga och luſtiga ſtökones ſtora boleris ſkull, hwilken trolldom brukar, och med ſitt boleri hafwer förwärft Hedningar, och med ſin trolldom land och folk.

5. Si, jag will till dig, ſäger HERren Zebaoth; jag ſkall uppkaſta din klädefåll öfwer ditt anſigte, och ſkall wiſa Hedningomen din blotthet, och Konungariken dina ſkam.
Eſ. 47: 2, 3. Jer. 13: 22. Heſ. 16: 37.

6. Jag ſkall göra dig ganſka ſtyggelig, och ſkämma dig, och göra dig till en wederſtyggelſe;

7. Att alle de, ſom dig ſe, ſkola fly ifrå dig, och ſäga: Nineve är förderfwadt; ho will ömka ſig öfwer dig, och hwar ſkall jag ſöka dig hugſwalare?

8. Menar du, att du äſt bättre, än den ſtore ſtaden No, ſom låg wid floderna, och hade watten allt omkring ſig; hwilkens murar och fäſte war hafwet? Jer. 46: 25.

9. Ethiopien och Egypten war hans otaliga magt; Put och Libya woro dine hjelpare; 2 Chr. 14: 9. Jer. 46: 9.

10. Likwäl måſte han fördrifwen warda, och fången bortdraga, och hans barn äro på alla gator ſlagne, och om hans ädlingar kaſtade man lott, och alle hans wäldige wordo ſatte i kedjor och bojor.

11. Alltſå måſte du ock drucken warda, och bortgömma dig, och uppſöka ett fäſte för fiendanom.

12. **Alle dine faſte ſtäder äro lika ſom fikonaträ med mogen fikon; när man ſkakar dem, falla de honom i munnen, ſom dem äta will.**

13. Si, ditt folk ſkall i dig warda till qwinnor, och dins lands portar ſkola dinom fiendom öppnade warda, och elden ſkall upptära dina bommar.
Jer. 50: 37. 51: 30.

14. Hemta dig watten, ty du ſkall belagd warda; förbättra din fäſte, gack uti leret och trampa det, och gör ſtarkt tegel.

15. Men elden ſkall upptära dig, och ſwärdet döda dig; det ſkall uppäta dig, lika ſom en flogmatk; det ſkall öfwerfalla dig, lika ſom en flogmatk; det ſkall öfwerfalla dig, ſåſom gräshoppor.

16. Du hafwer flera köpmän än ſtjernorna äro på himmelen; men nu ſkola de utſprida ſig, lika ſom flogmatk, och flyga bort.

17. Dine herrar äro ſå många ſom gräshoppor, och dine höfwitsmän lika ſom flogmatkar, hwilke ſig lägra uppå gårdar i de kalla dagar; men när ſolen uppgår, ſå draga de dädan, att man icke wet hwar de blifwa.

18. Dine herdar ſkola ſofwa, o Konung i Aſſur; dine mägtige ſkola lägga ſig, och ditt folk ſkall uppå bergen förſtrödt warda, och ingen ſkall förſamla dem. Jer. 23: 2. 25: 34.

19. Ingen ſkall begråta din ſkada, eller bekymra ſig om dina plågo, utan alle de, ſom detta om dig höra, ſkola klappa med ſina händer öfwer dig; ty öfwer hwem är din ondſka utan återwändo icke gången?

Ände på Propheten Nahum.

Propheten Habacuc.

1. Capitlet.

Juda wåld. De Chaldeers grufwelighet. Prophetens bön.

Detta är den tunge, ſom Propheten Habacuc ſett hafwer. Eſ. 13:1.

2. HERre, huru länge ſkall jog ropa, och du will icke höra? Huru länge ſkall jag ropa till dig för öfwerwålds ſkull, och du will icke hjelpa?

3. Hwi låter du mig ſe mödo och arbete? Hwi hafwer du låtit mig ſe rof och öfwerwåld? **Wåld går öfwer rätt.** Pſ. 10:14.

4. **Derföre måſte lagen blifwa tillbaka, och ingen rätt kan till ända komma; ty den ogudaktige öfwerfaller den rättfärdiga, derföre gå wrånga domar.**

5. Ser ibland Hedningarna; ſer till, och förundrer eder; ty jag will något göra i edrom tid, det I icke tro ſkolen, då man derom talar. Ap. G. 13:41.

6. Ty ſi, jag will uppwäcka de Chaldeer, ett bittert och ſnart folk, hwilket draga ſkall ſå widt ſom landet är, till att intaga de boningar ſom icke äro deras.

7. Och ſkall wara grufweligit och förfärligit; och ſkall bjuda och twinga ſåſom det will.

8. Deras häſtar äro raſkare än parder, ſå äro de ock ilſknare än ulfwar om aftonen; hans reſenärer draga med ſtorom hopom fjerranefter, lika ſom de flögo, ſåſom örnar haſta ſig till ett as.
Jer. 5:6. Zeph. 3:3. Jer. 4:13. Matth. 24:28.

9. De komma alleſamman till att göra ſkada, ehwart de wilja; der gå de igenom, lika ſom ett öſtanwäder, och ſamka fångar tillhopa, ſåſom ſand.

10. De ſkola beſpotta Konungar, och begabba Förſtar; all fäſte ſkola wara dem ett ſkämt; ty de ſkola göra der bålwerk före, och winna dem.

11. Då ſkola de taga ſig ett nytt mod, fara framåt och ſynda; och ſå måſte då deras ſeger höra deras gud till. Dan. 5:4.

12. **Men du HERre, min Gud, min Helige, du ſom äſt af ewighet, låt oß icke dö; utan låt dem, HERre, allenaſt wara oß till ett ſtraff; och låt dem, o wår tröſt, allenaſt tukta oß.** 5 Moſ. 32:4.

13. Din ögon äro ren, ſå att du icke orkar ſe det onda, och kan icke ſe uppå jämmer. **Hwi ſer du då på de öfwerträdare, och tiger, att den ogudaktige uppſlukar den, ſom frommare är än han?**
Pſ. 5:5, 6. Job 21:7. Jer. 12:1.

14. Och låter menniſkorna gå, lika ſom fiſkar i hafwet; ſåſom matkar, de ingen herra hafwa?

15. De dragat allt med krok, och fångat med ſin nät, och förſamlat med ſin garn; deß fröjda de ſig, och äro glade.

16. Derföre offra de ſinom nätom, och röka ſinom garnom; efter det deras del är derigenom ſå fet, och deras mat ſå kräſelig worden. Eſ. 10:13.

17. Derföre kaſta de ſin nät ännu alltid ut, och wilja icke återwända att dräpa folk.

2. Capitlet.

Trones kraft. Babels fall.

Här ſtår jag på mine wakt, och ſtiger på mitt fäſte, och ſkådar och ſer till hwad mig ſagdt warder, och hwad jag ſwara ſkall honom, ſom mig ſtraffar. Eſ. 21:8. Heſ. 3:17. 33:7.

2. Men HERren ſwarar mig, och ſäger: Skrif ſynena, och måla henne uppå en taflo, att den der framom går, må det läſa (nämliga alltſå):
Eſ. 30:8.

3. Prophetian ſkall ju ännu fullkomnad warda i ſinom tid, och ſkall på ändalyktene fri i ljuſet komma, och icke fela; men om hon fördröjer, ſå förbida henne; hon kommer wißerliga, och ſkall icke fördröja. Ebr. 10:37.

4. Hwilken deremot ſträfwar, hans ſjäl ſkall icke gå wäl; **ty den rättfärdige lefwer af ſine tro.**
Joh. 3:36. Rom. 1:17. Gal. 3:11. Ebr. 10:38.

5. Men win bedrager den ſtolta

mannen, att han icke bliſwa kan; hwilken utwidgar ſina ſjäl ſåſom helwetet, och är lika ſom döden, den intet mättas kan; utan ſamkar till ſig alla Hedningar, och förſamlar till ſig all folk. Eſ. 13. 14 cap.

6. Hwad gäller? Deße alleſamman ſkola göra ett ordſpråk om honom, och ena ſago och gåto, och ſäga: We den ſom ſitt gods förmerar med annars mans gods (huru länge will det wara?); och laddar mycken träck uppå ſig.

7. O! huru haſtigt ſkola de uppſtå ſom dig bita, och uppwaka de ſom dig bortdriſwa, och du måſte warda dem till byte.

8. Ty du hafwer många Hedningar beröfwat; ſå ſkola alla igenlefde af folken beröfwa dig igen; för menniſkors blods ſkull, och för den orätts ſkull, ſom i landena, och i ſtadenom, och uppå alla ſom deruti bo, bedriſwen är. Jer. 51: 27, 28. Eſ. 33: 1.

9. We den ſom girig är till ſins hus wärſta, på det han ſkall hafwa ſitt näſte uppe i höjdene, att han ſkall undfly olycko. Ordſp. 15: 27. Dan. 4: 27.

10. Men ditt rådſlag ſkall komma dino huſe till ſkam; ty du hafwer allt för mycket folk ſlagit, och ſyndat öfwerdådeliga.

11. Ty ſtenarna i murenom ſkola ropa, och bjelkarna i tråßningene ſkola ſwara dem.

12. We den ſom bygger ſtaden med blod, och tillreder ſtaden med orätt. Jer. 22: 13. Heſ. 24: 9.

13. Månn det icke ſke af HERranom Zebaoth? Hwad folken dig arbetat hafwa, det måſte uppbrännas i eld, och der menniſkorna trötte uppå wordne äro, det måſte förtappadt warda.

14. **Ty jorden ſkall full warda af HERrans äros kunſkap, lika ſom wattnet, ſom öfwertäcker hafwet.** Eſ. 11: 9.

15. We dig, ſom ſkänker uti för din näſta, och blandar din galla deruti, och gör en drucknan, på det du ſkall ſe hans blygd.

16. Man ſkall ock mätta dig med ſkam för äro. Så drick du ock nu, att du må omkull ligga; ty kalken i HERrans högra hand ſkall omfatta dig, och du måſte ſkamliga ſpy för dina härlighet. Jer. 25: 15, 27.

17. Ty den orätt, uppå Libanon bedriſwen, ſkall öfwerfalla dig, och de förſtörda djur ſkola förſkräcka dig; för menniſkors blods ſkull, och för den orätts ſkull, ſom i landena och i ſtadenom, och uppå alla de deruti bo, bedriſwen är.
5 Moſ. 3: 25. Zach. 11: 1. 5 Moſ. 32: 24. Heſ. 14: 15.

18. Hwad kan då belätet hjelpa, det deß mäſtare gjort hafwer, och det falſka gjutna belätet, der deß mäſtare förlät ſig uppå, att han ſtumma afgudar gjorde? Eſ. 44: 9, ꝛc. Jer. 10: 14, 15.

19. We honom, ſom ſäger till en ſtock: Waka upp; och till ſtumma ſtenen: Statt upp. Huru ſkulle det kunna någon lära? Si, det är öfwerdraget med guld och ſilfwer, och der är ingen ande uti.

20. Men HERren är i ſitt helga tempel. Hela werlden ware tyſt för honom. Pſ. 11: 4. 46: 11. Zeph. 1: 7. Zach. 2: 13.

3. Capitlet.

Bön för Juda emot Babel.

Detta är Propheten Habacucs bön för de oſkyldiga.

2. HERre, jag hafwer hört ditt rykte, ſå att jag förſkräcktes. HERre, du gör ditt werk lefwande midt i åren, och låter det kunnigt warda midt i åren. När bedröfwelſe på färde är, ſå tänker du uppå barmhertighet.

3. Gud kom ſunnanefter, och den Helge ifrå det berget Paran. Sela. Af hans lof war himmelen full, och af hans äro war jorden full.
2 Moſ. 19: 16. 5 Moſ. 33: 2. Dom. 5: 4.

4. Hans ſken war ſåſom ett ljus, ſtrimmor gingo af hans händer; der war hans magt hemliga. 2 Moſ. 24: 17.

5. För honom gick peſtilentie, och plåga gick ut, ehwart han gick.
2 Moſ. 9: 3. 12: 29.

6. Han ſtod, och mälte landet; han ſåg till, och förſkingrade Hedningarna, ſå att werldenes berg förkroßad wordo, och ſig bocka måſte alle högar i werldene, då han gick uti werldene.

7. Jag ſåg de Ethiopers hyddor i wedermödo, och de Midianiters tjäll bedröfwad. Dom. 7: 1.

8. Waſt du icke, HERre, wred i flodene; och din grymhet i wattnom, och din ogunſt i hafwena? då du redſt på dina häſtar, och dine wagnar behöllo ſegren. 2 Moſ. 14: 26, 29. 15: 3.

9. Du drog fram bågan, ſåſom du ſlägterna ſworit hade; Sela; och delade ſtrömmarna i landena. Joſ. 3: 16.

10. Bergen ſågo dig, och wordo bedröfwad; wattuſtrömmen gick ſin kos, djupet lät höra ſig, höjden hof ſina händer upp. Pſ. 77: 19.

11. Sol och måne ſtodo ſtilla. Dine pilar foro bortåt med ett ſken, och din glafwen med ljungelds blänkande. Joſ. 10: 12, 13.

12. Du nedertrampade landet i wrede, och ſöndertröſkade Hedningarna i grymhet.

13. Du drog ut till att hjelpa dino folke, till att hjelpa dinom ſmorda: du ſönderſlogſt hufwudet uti dens ogudaktigas huſe, och blottade grunden allt intill halſen: Sela.

14. O! att du wille banna hufwudens ſpiror, ſamt med deß byar, hwilke, ſåſom ett wäder, komma till att förſtrö mig, och glädja ſig, lika ſom de uppſlukte de elända hemliga.

15. Dine häſtar gå i hafwena, uti ſtor wattens träck.

16. Efter jag ſådant hörer, ſå är min buk bedröfwad; mine läppar darra af rop; war går i minom benom; jag är bedröfwad wid mig. Ack! att jag hwila måtte i bedröfwelſens tid, då wi uppdrage till det folk, ſom emot oß ſtrider.

17. Ty fikonaträt ſkall icke grönſkas, och der ſkall ingen frukt wara på winträn; arbetet uppå oljoträt felar, och åkrarna bära ingen födo; och fåren ſkola ryckas utu fårahuſen, och intet fä ſkall wara uti fähuſen.

18. **Men jag will glädja mig af HERranom, och glad wara i Gudi, minom Frälſare.** Pſ. 46: 4, 5.

19. Ty HERren HERren är min kraft, och han ſkall göra mina fötter lika ſom hjortafötter; och ſkall föra mig upp i höjdena, ſå att jag ſjunger på min ſträngaſpel. 2 Sam. 22: 34.

Ände på Propheten Habacuc.

Propheten ZephanJa.

1. Capitlet.

Juda rikes undergång.

Detta är HERrans ord, ſom ſkedde till ZephanJa, Chuſi ſon, Gedalja ſons, Amarja ſons, Hiſkia ſons, uti Joſia tid, Amons ſons, Juda Konungs.

2. Jag ſkall taga bort all ting utu landena, ſäger HERren.

3. Jag ſkall borttaga både folk och fä, både himmelens foglar, och fiſkarna i hafwet, ſamt med afgudarna och de ogudaktiga; ja, jag ſkall utrota menniſkorna af landena, ſäger HERren. Oſ. 4: 3.

4. Jag ſkall uträcka mina hand öfwer Juda, och öfwer alla de ſom i Jeruſalem bo; alltſå ſkall jag borttaga det qwart är af Baal, dertill de namn, Munkar och Preſter, utu deßo rumme; 2 Kon. 23: 4, 5.

5. Och de ſom på taken tillbedja himmelens här; de ſom honom tillbedja, och ſwärja dock wid HERran, och wid Malcham derjemte; 2 Kon. 23: 12. Jer. 19: 13. Oſ. 4: 15.

6. Och de ſom affalla ifrå HERranom, och intet fråga efter HERran, och intet akta honom.

7. Warer tyſte för HERranom HERranom; ty HERrans dag är för handene; ty HERren hafwer tillredt ett ſlagtoffer, och budit der ſina gäſter till. Hab. 2: 20. Jer. 46: 10. Eſ. 34: 6.

8. Och på HERrans ſlagtoffers dag ſkall jag hemſöka Förſtarna och Konungsbarnen, och alla de ſom bära en främmande kyrkoſkrud. 2 Kon. 25: 7. Jer. 39: 6.

9. Och ſkall jag den tiden hemſöka dem ſom öfwer tröſkelen ſpringa; de

deras herrars hus uppfylla med rof och bedrägeri.

10. På den tiden, ſäger HErren, ſkall upphäfwa ſig ett högt rop ifrå fiſkaportenom, och en gråt ifrå dem andra portenom, och en ſtor jämmer på högomen. Neh. 3: 3.

11. Jämrer eder, I ſom bon i qwarnene; ty hela krämarefolket är borto, och alle de ſom penningar förſamla, äro förgångne.

12. På den tiden ſkall jag utranſaka Jeruſalem med lyktor, och ſkall hemſöka dem ſom ligga på ſine drägg, och ſäga i ſitt hjerta: HErren warder hwarken godt eller ondt görandes. Jer. 48: 11.

13. Och deras ägodelar ſkola till rofs warda, och deras hus till ett öde; de ſkola bygga hus, och intet bo deruti; de ſkola plantera wingårdar, och intet win dricka deraf. 5 Moſ. 28: 38, 39. Am. 5: 11.

14. Ty HErrans ſtore dag är hardt för handene; han är hardt när, och haſtar ſig ſwårliga. När det ropet om HErrans dag kommandes warder, ſå ſkola de ſtarke ropa bitterliga.

15. Ty denne dagen är en grymhets dag, en bedröfwelſes och ångeſts dag, en wäders och ſtorms dag, en mörkers och dimbos dag, en molns och töcknes dag; Jer. 30: 7. Joel 2: 2, 11. Am. 5: 18.

16. En baſuns och trummetes dag, emot de faſta ſtäder och höga borger.

17. Jag ſkall göra menniſkomen bekymmer, ſå att de ſkola gå omkring ſåſom de blinde; **derföre att de emot HErran ſyndat hafwa**; deras blod ſkall utgjutet warda, lika ſom det ſtoft wore, och deras kroppar ſåſom träck.

18. **Deras ſilfwer och guld ſkall intet kunna hjelpa dem på HErrans wredes dag**; utan hela landet ſkall genom hans nits eld förtärdt warda; ty han ſkall ſnarliga en ända göra med alla de ſom bo i landena. Ordſp. 11: 4. Heſ. 7: 19. Zeph. 3: 8.

2. Capitlet.

Philiſtea. Moab. Ethioper.

Förſamler eder, och kommer hit, I obehageliga folk;

2. Förr än domen utgår, ſå att I om dagen bortryken ſåſom ett ſtoft, förr än HErrans grymma wrede öfwer eder kommer, förr än HErrans wredes dag öfwer eder kommer.

3. Söker HErran, alle I elände i landena, I ſom hans rätter hållen; ſöker rättfärdighetena, ſöker ödmjukhetena; på det att I på HErrans wredes dag mågen beſkyddade warda.

4. Ty Gaza måſte öfwergifwen warda, och Aſkelon förödd; Asdod ſkall om middagen förjagad warda, och Ekron utrotad warda.

5. We dem ſom bo nedre wid hafwet, de krigare. HErrans ord ſkall komma öfwer eder. Du Canaan, de Philiſteers land, jag ſkall förgöra dig, ſå att der ingen mer bo ſkall. Heſ. 25: 16.

6. Der ſkola nedre wid hafwet wara alltſammans herdahus, och fårahus.

7. Och det ſamma ſkall warda dem qwarlefdom af Juda hus till del, att de deruppå beta ſkola. Om aftonen ſkola de lägra ſig uti Aſkelons huſom, då nu HErren deras Gud dem återſökt, och deras fängelſe wändt hafwer.

8. Jag hafwer hört Moabs hädelſe, och Ammons barnas förſmädelſe, der de med hafwa förſmädat mitt folk, och berömt ſig öfwer deras gränſor. Pſ. 35: 26. 38: 17. Am. 1: 13.

9. Nu wäl, ſå ſant ſom jag lefwer, ſäger HErren Zebaoth, Iſraels Gud: Moab ſkall warda lika ſom Sodom, och Ammons barn lika ſom Gomora; ja, lika ſom en näßlebuſke, och en ſaltgrufwa, och ett ewigt öde; de qwarlefde af mitt folk ſkola beröfwa dem, och de öfwerblefne af mitt folk ſkola ärfwa dem. 1 Moſ. 19: 28. Jer. 48: 1.

10. Det ſkall wederfaras dem för deras högfärd, att de hafwa förſmädat HErrans Zebaoths folk, och berömt ſig öfwer dem.

11. Förſkräckelig ſkall HErren wara öfwer dem; **ty han ſkall förlägga alla gudar på jordene; och alla öar ibland Hedningarna ſkola tillbedja honom, hwar och en i ſitt rum.**

12. Ock ſkolen I Ethiopier genom mitt ſwärd ſlagne warda.

13. Och han ſkall ſträcka ſina hand norrut, och förgöra Aſſur; han ſkall göra Nineve öde, torrt, ſåſom en öken; Nah. 1:14. 2:10. 3:15.

14. Så att ſig deruti lägra ſkola allahanda djur ibland Hedningarna; och rördrommar och ufwar ſkola bo på deras torn, och ſkola ſjunga i wigſkården, och korpar på bjelkomen; ty cedrebräden ſkola afrifne warda. Eſ. 13:21. 34:11, 14. Jer. 50:39.

15. Denne är den luſtige ſtaden, den ſå ſäker bodde, och ſade i ſitt hjerta: Jag äret, och ingen annan. Huru är han ſå öde worden, ſå att djuren bo derinne; och hwilken ſom der framom går, han hwißlar till honom, och ſlår med handene öfwer honom? Eſ. 47:8. 1 Kon. 9:8.

3. Capitlet.

Förſtarna hotas. De fromma tröſtas.

We dem ſtyggeliga, ſlemma, och tyranniſka ſtadenom.

2. Han will intet höra, eller låta ſig tukta; han will icke tröſta uppå HERran, eller hålla ſig till ſin Gud.

3. Hans Förſtar äro derinne rytande lejon, och hans domare ulfwar om aftonen, hwilka intet låta qwart blifwa intill morgonen. Ordſp. 28:15. Heſ. 22:6, 27. Hab. 1:8.

4. Hans Propheter äro löſaktige och föraktare; hans Preſter oſkära helgedomen, och bedrifwa wåld under lagſens ſken. Jer. 23:11, 32. Heſ. 22:26. Oſ. 9:7. Mich. 3:11.

5. **Men HERren, ſom ibland dem är, lärer wäl rätt, och gör intet ondt; han låter hwar morgon uppenbarliga lära ſina rätter, och håller intet upp; men de onde wilja intet lära ſkämmas.** 5 Moſ. 32:4. Jer. 8:12.

6. Derföre will jag utrota detta folket, föröda deras borger, och göra deras gator ſå tomma, att ingen derpå gå ſkall. Deras ſtäder ſkola förſtörde warda, ſå att der ingen mer bor.

7. Jag lät ſäga dig: Mig ſkall du frukta, och låta tukta dig, ſå worde hans boning icke utrotad, och intet deraf komme, der jag honom med hemſöka ſkall; men de woro oförſumlige till att göra allahanda ondſko.

8. Derföre, ſäger HERren, måſten I ock bida mig, tilldeß jag uppſtår i ſinom tid; då jag ock döma ſkall, och förſamla Hedningarna, och låta Konungariken tillhopakomma, till att gjuta mina wrede öfwer dem; ja, alla mina grymhets wrede; ty hela werlden ſkall igenom mins nits eld förtärd warda. Zeph. 1:18.

9. **Då will jag annorlunda låta predika till folken med wänliga läppar, att de alleſamman ſkola åkalla HERrans Namn, och tjena honom endrägteliga.** Eſ. 6:5.

10. **Man ſkall hafwa mina tillbedjare, de förſtrödda på hinſidon flodena i Ethiopien, till mig, för en ſkänk.**

11. På den ſamma tiden ſkall du intet mer ſkämmas öfwer allt ditt wäſende, der du med emot mig ſyndat hafwer; ty jag will taga de ſtolta helgon ifrå dig, att du icke mer ſkall upphäfwa dig för mitt helga bergs ſkull. Jer. 7:4.

12. Jag ſkall låta öfwerblifwa i dig ett fattigt, ringa folk; de ſkola tröſta uppå HERrans Namn. Matth. 5:3.

13. De qwarblefne i Iſrael ſkola intet ondt göra, eller lögn tala; och man ſkall icke finna någon bedrägelig tungo i deras mun; utan de ſkola födas och ro hafwa, utan all fruktan. 1 Joh. 5:18.

14. Fröjda dig, du dotter Zion; ropa, Iſrael; war glad och fröjda dig af allo hjerta, du dotter Jeruſalem. Eſ. 12:6. Zach. 9:9.

15. Ty HERren hafwer borttagit ditt ſtraff, och afwändt dina fiendar. HERren, Iſraels Konung, är när dig, att du intet mer behöfwer frukta dig för någon olycko. Pſ. 23:4.

16. På den ſamma tiden ſkall man ſäga till Jeruſalem: Frukta dig intet; och till Zion: Låt dina händer icke nederfalla;

17. Ty HERren, din Gud, är när dig, en ſtark Frälſare. Han ſkall fröjda ſig öfwer dig, och wara dig wänlig

och förlåta dig det, och ſkall glädjas öfwer dig med höga röſt.

18. De, ſom igenom menniſkors ſtadgar plågade woro, will jag bortſkaffa, att de ſkola ifrå dig komma, hwilke ſtadgar din tunge woro, för hwilka du ſkyllad war.

19. Si, jag ſkall på den tiden göra en ända uppå alla dem ſom dig ondt göra; och ſkall hjelpa den halta, och förſamla den fördrefna; och ſkall ſätta dem till lof och äro i all land, der man dem föraktar. Mich. 4: 6.

20. På den tiden ſkall jag låta komma eder härin, och på den ſamma tiden förſamla eder; ty jag ſkall ſätta eder till lof och äro, ibland all folk på jordene; då jag edart fängelſe omwändandes warder, för edra ögon, ſäger HERren. 2 Kon. 24: 12. 2 Chr. 33: 11. 36: 6.

Ände på Propheten ZephanJa.

Propheten Haggai.

1. Capitlet.

Templets byggning förſummas.

Uti andra årena Konungs Darios, uti ſjette månadenom, på förſta dagen i månadenom, ſkedde HERrans ord, genom den Propheten Haggai, till Serubbabel, Sealthiels ſon, Juda Förſta, och till Jehoſua, Jozadaks ſon, den öfwerſta Preſten, och ſade: Eſr. 5: 1.

2. Så ſäger HERren Zebaoth: Detta folket ſäger: Tiden är ännu icke kommen, att man HERrans hus bygga ſkall.

3. Och HERrans ord ſkedde genom den Propheten Haggai, ſägandes:

4. Månn då edar tid wara kommen, att I bo ſkolen uti hwälfdom huſom, och detta huſet måſte öde ſtå?

5. Nu, ſå ſäger HERren Zebaoth: Ser, huru det går eder.

6. I ſån mycket, och fören litet in; I äten, och warden dock icke mätte; I dricken, och warden dock intet otörſtige; I kläden eder, och kunnen dock intet wärma eder; **och den der penningar förtjenar, han lägger dem uti en hålogan pung.** 3 Moſ. 26: 26. 5 Moſ. 28: 38. Mich. 6: 15. Hagg. 2: 17.

7. Så ſäger HERren Zebaoth: Ser, huru det går eder.

8. Går upp på berget, och hemter trä, och bygger huſet; det ſkall wara mig tacknämligit, och jag ſkall bewiſa mina äro, ſäger HERren. Hagg. 2: 8, 10.

9. Ty I wänten wäl efter mycket, och ſi, det warder litet; och om I än fören det hem, ſå blås jag dock det bort. Hwi ſå, ſäger HERren Zebaoth? **Derföre att mitt hus ſå öde ſtår, och hwar och en haſtar med ſino huſe;**

10. **Derföre hafwer himmelen förhållit daggena öfwer eder, och jorden ſina frukt.** 3 Moſ. 26: 19, 20. 5 Moſ. 28: 23.

11. **Och jag hafwer kallat torko, både öfwer land och berg, öfwer korn, win, oljo, och öfwer allt det utaf jordene kommer; och öfwer folk och fä, och öfwer allt händers arbete.** 1 Kon. 17: 1. 2 Kon. 8: 1. Hagg. 2: 18.

12. Då hörde Serubbabel, Sealthiels ſon, och Jehoſua, Jozadaks ſon, den öfwerſte Preſten, och alle öfwerblefne af folket, ſådana HERrans, deras Guds, röſt, och Prophetens Haggai ord; ſåſom HERren, deras Gud, honom ſändt hade; och folket fruktade ſig för HERranom.

13. Då ſade Haggai, HERrans Ängel, ſom HERrans bådſkap hade till folket: Jag är med eder, ſäger HERren. Hagg. 2: 5.

14. Och HERren uppwäckte Serubbabels anda, Sealthiels ſons, Juda Förſtas, och Jehoſua anda, Jozadaks ſons, dens öfwerſta Preſtens, och allt igenlefda folkens anda; ſå att de kommo, och arbetade uppå HERrans Zebaoths, deras Guds, hus.

2. Capitlet.

Andra templets härlighet.

På fjerde och tjugonde dagen i ſjette månadenom, uti andro årena Konungs Darios;

2. På förſta och tjugonde dagen i ſjunde månadenom, ſkedde HERrans ord genom den Propheten Haggai, och ſade:

3. Tala till Serubbabel, Sealthiels ſon, Juda Förſta, och till Jehoſua, Jehozadaks ſon, den öfwerſta Preſten, och till det igenlefda folket, och ſäg:

4. Hwilken är ibland eder igenlefd, ſom detta hus i deß förra härlighet ſett hafwer? Och huru ſynes eder nu derom? Är det icke ſå, att det tycker eder intet wara? Eſr. 3: 12.

5. Och nu, Serubbabel, haf ett godt mod, ſäger HERren; haf ett godt mod, du Jehoſua, Jehozadaks ſon, öfwerſte Preſt; hafwer ett godt mod, allt folk i landena, ſäger HERren, och arbeter, ty jag är med eder, ſäger HERren Zebaoth. Hagg. 1: 13.

6. Efter det ordet, då jag ett förbund med eder gjorde, när I utur Egypten drogen, ſkall min Ande blifwa när eder. Frukter eder intet. 2 Moſ. 19: 5.

7. Ty ſå ſäger HERren Zebaoth: **Det är ännu en liten tid, att jag ſkall röra himmel och jord, hafwet och det torra;** Ebr. 12: 26.

8. **Ja, alla Hedningar ſkall jag röra; ſå ſkall då komma alla Hedningars tröſt; och jag will göra detta hus fullt med härlighet, ſäger Herren Zebaoth.**

9. Ty mitt är både ſilfwer och guld, ſäger HERren Zebaoth.

10. **Detta ſiſta huſets härlighet ſkall ſtörre warda, än deß förſtas warit hafwer, ſäger HERren Zebaoth; och jag ſkall frid gifwa i deßo rummena, ſäger HERren Zebaoth.** Hagg. 1: 8.

11. På fjerde och tjugonde dagen i nionde månadenom, uti andro årena Darios, ſkedde HERrans ord till den Propheten Haggai, och ſade:

12. Detta ſäger HERren Zebaoth: Fråga Preſterna om lagen, och ſäg: 3 Moſ. 10: 10, 11.

13. Om någor båre heligt kött uti ſins klädes ſköt, och komme ſedan med ſitt klädeſköt wid bröd, mos, win, oljo eller hwad det för ſpis wara kunde; worde det ock heligt? Och Preſterna ſwarade, och ſade: Nej.

14. Haggai ſade: Om nu en, ſom af ett wäderkommet as oren är, komme wid något af deßa tingen, worde det ock orent? Preſterna ſwarade, och ſade: Det worde orent. 4 Moſ. 19: 11, 16.

15. Då ſwarade Haggai, och ſade: Alltſå är ock detta folket, och deßa menniſkor, för mig, ſäger HERren; och allt deras händers werk, och hwad de offra, det är orent.

16. Och nu, ſer huru det eder gånget är, ifrå denna dagen och tillförene, förra än en ſten på den andra lagd wardt af HERrans tempel;

17. Att när en kom till kornhopen, ſom ſkulle hålla tjugu mått, ſå woro der ſom nogaſt tio; kom han till preßen, och mente uppfylla femtio åm, ſå woro der ſom nogaſt tjugu. 5 Moſ. 28: 38. Mich. 6: 15. Hagg. 1: 6.

18. Ty jag plågade eder med torko, brandkorn och hagel, uti allo edro arbete. Likwäl omwänden I eder intet till mig, ſäger HERren. Am. 4: 9. Hagg. 1: 11.

19. Så ſer nu deruppå, ifrå denna dag, och tillförene, nämliga ifrå fjerde och tjugonde dagen i nionde månadenom, allt intill den dagen, då HERrans tempel grundadt wardt, ſer deruppå.

20. Ty ſäden ligger ännu i lårarna, och ingen ting bär ännu något, hwarken winträ, fikonaträ, granatträ, eller oljoträ; men ifrå denna dagen will jag gifwa wälſignelſe.

21. Och HERrans ord ſkedde annan gången till Haggai, på fjerde och tjugonde dagen i månadenom, och ſade:

22. Tala till Serubbabel, Juda Förſta, och ſäg: Jag ſkall röra himmel och jord;

23. Och ſkall omſtörta rikens ſäten,

och förgöra de mägtiga Hedningarnas rike, och ſkall omſtörta både wagn och reſenär; ſå att både häſt och man ſkola nederfalla, hwar och en genom den andras ſwärd.

24. På den ſamma tiden, ſäger HERren Zebaoth, ſkall jag taga dig, Serubbabel, Sealthiels ſon, min tjenare, ſäger HERren, och will hålla dig ſåſom en ſignetsring; ty jag hafwer utwalt dig, ſäger HERren Zebaoth. Jer. 22:24. Luc. 3:27.

Ände på Propheten Haggai.

Propheten ZacharJa.

1. Capitlet.

Twå ſyner emot Juda fiendar.

Uti åttonde månadenom, i andro årena (Konungs) Darios, ſkedde detta HERrans ord till ZacharJa, Berechia ſon, Iddo ſons, den Propheten, och ſade: Eſr. 5:1. Hagg. 1:1.

2. HERren hafwer wred warit uppå edra fäder.

3. Och ſäg till dem: Detta ſäger HERren Zebaoth: Wänder eder till mig, ſäger HERren Zebaoth; ſå will jag wända mig till eder, ſäger HERren Zebaoth. Mal. 3:7.

4. Warer icke ſåſom edre fäder, hwilkom de förre Propheter predikade, och ſade: Så ſäger HERren Zebaoth: Wänder eder ifrån edra onda wägar, och ifrån edart onda wäſende; men de hörde intet, och ſkötte intet om mig, ſäger HERren. Eſ. 31:6. Jer. 3:12. Heſ. 18:31. Oſ. 14:2. Joel 2:12.

5. Hwar äro nu edre fäder och Propheter? Lefwa de ock ännu?

6. Hafwa min ord och mina rätter, ſom jag böd, genom mina tjenare Propheterna, icke kommit intill edra fäder? att de hafwa måſt wända ſig om, och ſäga: Lika ſom HERren Zebaoth i ſinnet hade att göra emot oß, efter ſom wi gingom och gjordom; alltſå hafwer han ock gjort emot oß.

7. På fjerde och tjugonde dagen i ellofte månadenom, ſom är den månaden Sebat, uti andro årena (Konungs) Darios, ſkedde detta HERrans ord till ZacharJa, Berechia ſon, Iddo ſons, den Propheten, och ſade:

8. Jag ſåg om nattena, och ſi, en man ſatt på enom rödom häſt, och han höll ibland myrtenträ i dalenom; och bakför honom woro röde, brune och hwite häſtar.

9. Och jag ſade: Min Herre, ho äro deße? Och Ängelen, ſom med mig talade, ſade till mig: Jag will kungöra dig, ho deße äro. Zach. 4:1.

10. Och mannen, ſom höll ibland myrtenträn, ſwarade, och ſade: Deße äro de ſom HERren utſändt hafwer till att draga genom landet.

11. Men de ſwarade HERrans Ängel, ſom ibland myrtenträn höll, och ſade: Wi hafwe dragit igenom landet; och ſi, all land ſitta ſtilla.

12. Då ſwarade HERrans Ängel, och ſade: HERre Zebaoth, huru länge will du då icke förbarma dig öfwer Jeruſalem, och öfwer Juda ſtäder, uppå hwilka du hafwer wred warit i deßa ſjutio år?

13. Och HERren ſwarade Änglenom, ſom med mig talade, wänlig ord, och tröſtelig ord.

14. Och Ängelen, ſom med mig talade, ſade till mig: Predika, och ſäg: Detta ſäger HERren Zebaoth: Jag hafwer ſtort nit haft öfwer Jeruſalem och Zion. Zach. 8:2.

15. Men jag är ganſka wred uppå de ſtolta Hedningar; ty jag war icke utan litet wred, men de hulpo till förderf. Eſ. 47:6, 7.

16. Derföre ſå ſäger HERren: Jag will åter wända mig till Jeruſalem med barmhertighet; och mitt hus ſkall deruti uppbygdt warda, ſäger HERren Zebaoth; dertill ſkall timberſnöret i Jeruſalem draget warda. Zach. 4:10.

17. Och predika ytterligare, och ſäg: Detta ſäger HERren Zebaoth: Mina

ſtäder ſkall åter gå wäl, och HErren ſkall åter tröſta Zion, och ſkall åter utwälja Jeruſalem. Zach. 2: 12.

18. Och jag hof upp min ögon, och ſåg; och ſi, der woro fyra horn.

19. Och jag ſade till Ängelen, ſom med mig talade: Ho äro deße? Han ſade till mig: Deße äro de hornen, ſom Juda, Iſrael och Jeruſalem förſkingrat hafwa.

20. Och HErren wiſte mig fyra ſmeder.

21. Då ſade jag: Hwad wilja deße göra? Han ſade: De hornen, ſom Juda ſå förſkingrat hafwa, att ingen hafwer kunnat upplyfta ſitt hufwud; till att affkräcka dem äro deße komne, på det de ſkola affſtöta Hedningarnas horn, hwilke hornet upphäfwit hafwa öfwer Juda land, till att förſkingra det.

2. Capitlet.

Staden mätes; bebos af Gud, Judar, Hedningar.

Och jag hof min ögon upp, och ſåg; och ſi, en man hade ett mäteſnöre i handene. Zach. 1: 8.

2. Och jag ſade: Hwart går du? Men han ſade till mig: Till att mäla Jeruſalem, och ſe huru bredt och långt det wara ſkall.

3. Och ſi, Ängelen, ſom med mig talade, gick ut; och en annar Ängel gick ut emot honom;

4. Och ſade till honom: Löp bort, och tala till den unga mannen, och ſäg: Jeruſalem ſkall beſuttet warda utan murar, för mycket folks och fäs ſkull, ſom derinne wara ſkall.

5. Och jag will, ſäger HErren, wara en eldsmur deromkring; och ſkall wara derinne, och bewiſa mig härliga derinne. Pſ. 46: 6. Eſ. 60: 19.

6. O, o, flyr utu nordlandet, ſäger HErren; ty jag hafwer förſtrött eder uti fyra wäder under himmelen, ſäger HErren.

7. O Zion, du ſom bor när dotterene Babel, fly.

8. Ty ſå ſäger HErren Zebaoth: Han hafwer ſändt mig till Hedningarna, ſom eder beröfwat hafwa; deras magt hafwer en ända; den eder rörer, han rörer hans ögnaſten. 5 Moſ. 32: 10. Pſ. 17: 8.

9. Ty ſi, jag will upphäfwa mina hand öfwer dem, att de ſkola warda dem ett rof, ſom dem tjent hafwa; att I ſkolen förnimma att HErren Zebaoth mig ſändt hafwer. Zach. 6: 15.

10. Fröjda dig, och war glad, du dotter Zion; ty ſi, jag kommer, och will bo när dig, ſäger HErren. Eſ. 12: 6. Zach. 9: 9. Pſ. 40: 8. Joh. 1: 14. 11: 23. 2 Cor. 6: 16.

11. Och på den tiden ſkola månge Hedningar gifwa ſig intill HErran, och ſkola wara mitt folk; och jag ſkall bo när dig, att du ſkall förnimma, att HErren Zebaoth mig till dig ſändt hafwer. Eſ. 14: 1. 3 Moſ. 26: 12. Heſ. 36: 27.

12. Och HErren ſkall ärfwa Juda för ſin del, uti de helga landena; och ſkall åter utwälja Jeruſalem. Zach. 1: 17.

13. Allt kött ware ſtilla för HErranom; ty han är uppſtånden ifrå ſitt helga rum. Hab. 2: 20. Zeph. 1: 7.

3. Capitlet.

Jehoſua. Satan. Zemah.

Och mig wardt wiſt den öfwerſte Preſten Jehoſua, ſtåndandes för HErrans Ängel; och Satan ſtod på hans högra hand, på det han ſkulle ſtå honom emot.

2. Och HErren ſade till Satan: HErren näpſe dig, Satan; ja, HErren näpſe dig, den Jeruſalem utwalt hafwer. Är icke detta en brand, ſom utur eldenom uthulpen är? Jud. Ep. v. 9.

3. Och Jehoſua hade oren kläder uppå, och ſtod för Änglenom; Hagg. 1: 1.

4. Hwilken ſwarade, och ſade till dem ſom för honom ſtodo: Tager de orena kläden utaf honom. Och han ſade till honom: Si, jag hafwer tagit dina ſynder ifrå dig, och hafwer klädt dig uti högtidskläder. Mich. 7: 18. Eſ. 61: 10. Matth. 22: 11. Luc. 15: 22.

5. Och jag ſade: Sätter en ren hatt uppå hans hufwud. Och de ſatte en

ren hatt uppå hans hufwud, och drogo kläder uppå honom; och HErrans Ängel ſtod der. 2 Moſ. 28: 36, 37.

6. Och HErrans Ängel betygade Jehoſua, och ſade:

7. Detta ſäger HErren Zebaoth: Om du wandrar på minom wägom, och håller mina wakt, ſå ſkall du regera mitt hus, och bewara mina gårdar; och jag ſkall få dig några af dem ſom här ſtå, ſom dine ledſagare wara ſkola.

8. Hör till, Jehoſua, öfwerſte Preſt, du och dine wänner, ſom för dig bo; ty de äro undersmän; **ty ſi, jag will låta komma min tjenare Zemah.**

Eſ. 8: 18. 11: 1. 42: 1. Jer. 23: 5. 33: 15. Heſ. 34: 23, 29. Zach. 6: 12, 13.

9. **Ty ſi, uppå den ena ſtenen, ſom jag för Jehoſua lagt hafwer, ſkola ſju ögon wara; men ſi, jag ſkall uthugga honom, ſäger HErren Zebaoth; och ſkall borttaga deß lands ſynder på enom dag.**

Pſ. 118: 22. Eſ. 28: 16. Zach. 4: 10. Upp. 5: 6.

10. På den ſamma tiden, ſäger HErren Zebaoth, ſkall hwar bjuda den andra under winträ, och under fikonaträ. 1 Kon. 4: 24, 25. Mich. 4: 4.

4. Capitlet.

En ljuſaſtake. Tu oljoträ.

Och Ängelen, ſom med mig talade, kom igen, och wäckte mig, lika ſom en af ſömn uppwäckt warder. Zach. 1: 9.

2. Och han ſade till mig: Hwad ſer du? Men jag ſade: Jag ſer, och ſi, der ſtod en ljuſaſtake, allerſamman af guld, med en ſkål ofwanuppå, der ſju lampor på woro, och ju ſju ſlefwar wid ena lampo;

3. Och tu oljoträ dernär; ett på högra ſidona wid ſkålena, den andra på den wenſtra.

4. Och jag ſwarade, och ſade till Ängelen, ſom med mig talade: Min Herre, hwad är detta?

5. Och Ängelen, ſom med mig talade, ſwarade, och ſade till mig: Wetſt du icke hwad detta är? Jag ſade: Nej, min Herre.

6. Och han ſwarade, och ſade till mig: Det är HErrans ord om Serubbabel: Det ſkall icke ſke igenom någon här, eller magt; utan igenom min Anda, ſäger HErren Zebaoth.

7. Ho äſt du, ſtora berg, ſom dock för Serubbabel en ſlättmark warda måſte? Och han ſkall lägga den förſta ſtenen, ſå att man ropa ſkall: Till lycko, till lycko! Jer. 31: 23.

8. Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade:

9. Serubbabels händer hafwa grundat detta huſet, hans händer ſkola ock fullkomnat; på det J förnimma ſkolen, att HErren Zebaoth mig till eder ſändt hafwer.

10. Ty ho är den, ſom deßa ringa dagar föraktar; i hwilkom man dock ſkall glädja ſig, och ſe murlodet uti Serubbabels hand, med de ſju, ſom HErrans ögon äro, de der öfwer hela landet löpa?

11. Och jag ſwarade, och ſade till honom: Hwad äro deßa tu oljoträn, på högra och wenſtra ſidone wid ljuſaſtakan?

12. Och jag ſwarade annan gång, och ſade till honom: Hwad äro de twå grenarna af oljoträn, ſom ſtå wid de twå gyldene ljuſanäporna, der man med aftager?

13. Och han ſade till mig: Wetſt du icke hwad de äro? Jag ſade: Nej, min Herre.

14. Och han ſade: Det äro de tu oljobarn, ſom ſtå när honom, ſom råder öfwer allt landet.

5. Capitlet.

Flygande bref. Qwinnan i ſkäppan.

Och jag lyfte åter min ögon upp, och ſåg; och ſi, der war ett flygande bref.

2. Och han ſade till mig: Hwad ſer du? Och jag ſade: Jag ſer ett flygande bref, det är tjugu alnar långt, och tio alnar bredt.

3. Och han ſade till mig: Det är den förbannelſen, ſom utgår öfwer hela landet; ty alle tjufwar warda efter detta bref fromme dömde, och alle menedare warda efter detta bref fromme dömde. Pſ. 109: 17.

4. Men jag will hafwat fram, ſäger HErren Zebaoth, att det ſkall komma tjufwomen hem, och dem ſom falſkeliga ſwärja wid mitt Namn; och ſkall blifwa uti deras hus, och ſkall upptära det, med deß trä och ſtenar.

5. Och Ängelen, ſom med mig talade, gick ut, och ſade till mig: Lyft din ögon upp, och ſe, hwad går derut?

6. Och ſade: Hwad är det? Men han ſade: En ſkäppa går derut; och ſade: Det är deras anſeende i allo landena.

7. Och ſi, der for en centener bly, och der war en qwinna, hwilken i ſkäppone ſatt.

8. Men han ſade: Det är afguderit; och han kaſtade henne uti ſkäppona, och hof den blyklimpen der ofwanuppå.

9. Och jag lyfte min ögon upp, och ſåg; och ſi, twå qwinnor gingo ut, och hade wingar, de der drefwos af wädret; och det woro wingar, lika ſom ſtorkars wingar; och de förde ſkäppona mellan jorden och himmelen.

10. Och jag ſade till Ängelen, ſom med mig talade: Hwart föra de ſkäppona?

11. Men han ſade till mig: Att henne ſkall ett hus bygdt och tillredt warda uti Sinears land, och der ſatt warda på ſin botten.

6. Capitlet.

Fyra wagnar. Twå kronor.

Och jag lyfte åter min ögon upp, och ſåg; och ſi, der woro fyra wagnar, ſom gingo ut emellan tu berg; och bergen woro af koppar.

2. För förſta wagnen woro röde häſtar; för den andra wagnen woro ſwarte häſtar.

3. För den tredje wagnen woro hwite häſtar; för den fjerde wagnen woro brokote, ſtarke häſtar.

4. Och jag ſwarade, och ſade till Ängelen, ſom med mig talade: Min Herre, ho äro deße?

5. Ängelen ſwarade, och ſade till mig: Det äro de fyra wäder under himmelen, ſom utgå, att de framträda ſkola för honom, ſom råder öfwer all land.

Pſ. 103: 20. 104: 4. Ebr. 1: 14. Pſ. 135: 6.

6. Der de ſwarte häſtarna före woro, de gingo norråt, och de hwite gingo efter dem; men de brokote gingo ſöderåt.

7. De ſtarke gingo, och drogo omkring, ſå att de foro igenom all land; och han ſade: Går åſtad, och drager igenom landet. Och de drogo igenom landet.

8. Och han kallade mig, och talade med mig, och ſade: Si, de ſom norråt draga, de låta min Anda hwilas i nordlandena.

9. Och HErrans ord ſkedde till mig, och ſade:

10. Tag af fångomen, nämliga af Heldai, och af Tobia, och af Jedaja; och kom du, på den ſamma dagen, och gack in uti Joſia, ZephanJa ſons hus, hwilke af Babel komne äro.

11. Men tag ſilfwer och guld, och gör (twå) kronor, och ſätt dem uppå Joſua, den öfwerſta Preſtens, hufwud, Jozadaks ſons;

12. Och ſäg till honom: Detta ſäger HErren Zebaoth: **Si, der är en man, ſom heter Zemah; under honom ſkall det gro, och han ſkall bygga HErrans tempel.** Zach. 3: 8.

13. **Ja, HErrans tempel ſkall han bygga; han ſkall bära ſkruden, och ſkall ſitta och råda på ſinom ſtol; ſkall ockſå wara en Preſt på ſinom ſtol, och der ſkall frid wara emellan dem båda.**

Luc. 1: 32, 33. Pſ. 110: 4. Ebr. 3: 1. 7: 1, ꝛc.

14. Och kronorna ſkola wara Helem, Tobia, Jedaja, och Hen, ZephanJa ſone, till en åminnelſe i HErrans tempel.

15. **Och de ſkola komma fjerranefter, ſom uppå HErrans tempel bygga ſkola.** Så ſkolen I förnimma, att HErren Zebaoth mig till eder ſändt hafwer; och det ſkall ſke, ſå framt I hörande warden HErrans edars Guds röſt.

Eſ. 57: 19. Zach. 8: 21. Eph. 2: 17. Zach. 2: 8, 9.

7. Capitlet.

Rätt faſta. Rätt kärlekswerk.

Och det ſkedde i fjerde årena Konungs Darios, att HERrans ord ſkedde till ZacharJa, på fjerde dagen af nionde månadenom, den Chislev heter;

2. Då SarEzer och RegemMelech, ſamt med deras män, ſände till BethEl, till att bedja inför HERranom;

3. Och läto ſäga Preſtomen, ſom woro omkring HERrans Zebaoths hus, och till Propheterna: Skall jag ock ännu gråta i femte månadenom, och twinga mig, ſåſom jag nu i några år gjort hafwer? Jer. 52: 12.

4. Och HERrans Zebaoths ord ſkedde till mig, och ſade:

5. Tala till allt folket i landena, och till Preſterna, och ſäg: Då J faſtaden, och jämraden eder, i femte och ſjunde månadenom, i deßa ſjutio år; hafwen J då faſtat mig?

2 Kon. 25: 25. Jer. 41: 1, ꝛc. Eſ. 58: 5.

6. Eller då J åten och drucken, hafwen J icke ätit och druckit för eder ſjelf?

7. Är icke detta, ſom HERren predika lät genom de förra Propheter; då Jeruſalem ännu beſuttet war, och hade nog, ſamt med ſina ſtäder omkring, och då der folk bodde, både ſöderut och i dalomen?

Joſ. 15: 20. Jer. 17: 26.

8. Och HERrans ord ſkedde till ZacharJa, och ſade:

9. Så ſäger HERren Zebaoth: **Dömer rätt, och hwar och en bewiſe godhet och barmhertighet uppå ſin broder.**

Jer. 7: 5. 21: 12. Oſ. 6: 6. Zach. 8: 16, 17, 19.

10. **Och görer icke enkom, faderlöſom, främlingom och fattigom, orätt; och ingen tänke något ondt emot ſin broder i ſitt hjerta.**

2 Moſ. 22: 21, 22. Eſ. 1: 17, 23. Jer. 5: 28.

11. Men de wille intet akta deruppå, och wände ryggen till mig, och förſtockade ſin öron, att de icke höra ſkulle;

12. Och gjorde ſin hjerta lika ſom en diamant, att de icke ſkulle höra lagen och orden, ſom HERren Zebaoth, i ſinom Anda, ſände genom de förra Propheter; derföre ſådana ſtor wrede af HERranom Zebaoth kommen är; Eſ. 48: 4.

13. **Och det är ſå ſkedt, ſom predikadt wardt,** och de wille intet hörat; ſå wille jag ock intet hörat, då de ropade, ſäger HERren Zebaoth.

Jer. 11: 11. 14: 12.

14. Alltſå hafwer jag förſtrött dem ibland alla Hedningar, hwilka de intet känna; och landet är efter dem öde blifwet, ſå att der ingen uti wandrar eller bor; och det ädla landet är till ett öde gjordt.

Pſ. 79: 1. Heſ. 33: 28. Dan. 9: 2.

8. Capitlet.

Juda förlöſt. Hedningarna omwände.

Och HERrans ord ſkedde till mig, och ſade:

2. Detta ſäger HERren Zebaoth: Jag hafwer nit haft ganſka ſwårliga om Zion, och hafwer i ſtor wrede nit haft derom. Zach. 1: 14.

3. Så ſäger HERren: Jag wänder mig åter till Zion, och will bo i Jeruſalem, ſå att Jeruſalem ſkall kallas en ſannfärdig ſtad, och HERrans Zebaoths berg ett heligt berg.

4. Detta ſäger HERren Zebaoth: Der ſkola ännu härefter bo på Jeruſalems gator gamle män och qwinnor, och de ſom med käpp gå, af ſtor ålder.

5. Och ſtadſens gator ſkola wara fulla med ſmå piltar och pigor, ſom på gatomen leka.

6. Detta ſäger HERren Zebaoth: Tycker dem detta omöjeligit wara, för detta igenlefda folks ögon, i denna tid; ſkulle det ock fördenſkull omöjeligit wara för min ögon? ſäger HERren Zebaoth.

7. Detta ſäger HERren Zebaoth: Si, jag will förloßa mitt folk ifrån öſterlandet och ifrå weſterlandet;

8. Och jag ſkall låta dem komma hit, till att bo i Jeruſalem; och de ſkola wara mitt folk, och jag ſkall wara deras Gud, i ſanning och rättfärdighet.

9. Så ſäger HERren Zebaoth: Stärker edra händer, I ſom hören deßa orden, i denna tid, genom Propheternas mun, på den dagen då grunden lagd wardt på HERrans Zebaoths hus, att templet ſkulle bygdt warda.

10. Ty för deßa dagar war menniſkors arbete förgäfwes, och djurens arbete war omintet; och war ingen frid dem ſom ut och in foro för bedröfwelſe; utan jag lät alla menniſkor gå, hwar och en emot ſin näſta. Hagg. 1: 6, 10. Zach. 11: 6.

11. Men nu will jag icke göra, ſåſom i de förra dagar, med de öfwerblefna af deßo folke, ſäger HERren Zebaoth;

12. Utan de ſkola wara fridſens ſäd: winträt ſkall gifwa ſina frukt, och jorden gifwa ſin wäxt, och himmelen ſkall gifwa ſina dagg; och jag ſkall låta de öfwerblefna af deßo folke allt detta beſitta.

13. Och det ſkall ſke, lika ſom I af Juda hus, och af Iſraels hus, hafwen warit en förbannelſe ibland Hedningarna; ſå will jag förloßa eder, att I ſkolen wara en wälſignelſe. Allenaſt frukter eder intet, och ſtärker edra händer.

14. Så ſäger HERren Zebaoth: Såſom jag tänkte att plåga eder, då edra fäder förtörnade mig, ſäger HERren Zebaoth, och det ångrade mig intet;

15. Alltſå tänker jag nu igen, i desſom dagom, göra wäl emot Jeruſalem och Juda hus. Allenaſt frukter eder intet.

16. **Men detta är det I göra ſkolen: Hwar och en tale ſanningena med den andra; och dömer rätt, och ſkaffer frid i edrom portom;** Eph. 4: 25. Eſ. 1: 17. Zach. 7: 9, 10.

17. **Och ingen tänke nagot ondt i ſitt hjerta emot ſin näſta, och älſker icke falſka eder; ty allt ſådant hatar jag, ſäger HERren.**

18. Och HERrans Zebaoths ord ſkedde till mig, och ſade:

19. Så ſäger HERren Zebaoth: Fjerde, femte, ſjunde, och tionde nådens faſta ſkall wara Juda huſe till en fröjd och glädje, och till gladſamma årshögtider. Allenaſt älſker ſanning och frid. Jer. 39: 2. 52: 12. Zach. 7: 3. 2 Kon. 25: 25. Zach. 7: 5. 2 Kon. 25: 1.

20. **Detta ſäger HERren Zebaoth: Framdeles ſkola ännu komma mycken folk, och många ſtäders borgare.** Pſ. 102: 23. Zach. 6: 15. 14: 10, 11.

21. **Och borgarena af den ena ſtaden ſkola gå till de andra, och ſäga: Låt oß gå bort till att bedja inför HERranom, och till att ſöka HERran Zebaoth; wi wilje gå med eder.** Eſ. 2: 3. Mich. 4: 2.

22. **Alltſå ſkola mång folk och Hedningar hopetals komma till att ſöka HERran Zebaoth i Jeruſalem, och bedja inför HERranom.**

23. **Så ſäger HERren Zebaoth: På den tiden ſkola tio män, af allahanda Hedningars mål, fatta en Judiſk man i klädeſliken, och ſäga: Wi wilje gå med eder; ty wi höre, att Gud är med eder.**

9. Capitlet.

Juda fiender. Zions Konung.

Detta är den tunge, der HERren om talar, öfwer det landet Hadrach, och öfwer Damaſcon, der det ſig uppå förlåter; ty HERren ſer uppå menniſkorna, och uppå alla Iſraels ſlägter; Eſ. 7: 8. 17: 1.

2. Dertill ock öfwer Hamath, ſom intill dem gränſar; och öfwer Tyron och Zidon, hwilke ganſka kloke äro. Am. 6: 2. Heſ. 26: 2. 28: 3.

3. Ty Tyrus bygger fäſte, och förſamlar ſilfwer lika ſom ſand, och guld ſåſom träck på gatomen. Heſ. 28: 4.

4. Men ſi, HERren ſkall förderfwa honom, och ſkall ſlå hans magt, ſom han på hafwena hafwer, ſå att han ſkall wara lika ſom den med eld uppbränd är.

5. När Aſkelon det får ſe, ſå ſkall han förſkräckas, och Gaza ſkall faſt bekymrad warda; dertill ſkall Ekron bedröfwad warda, då han detta ſer; ty det ſkall wara ute med Konungenom i Gaza, och i Aſkelon ſkall man intet bo. Eſ. 14: 29. Jer. 48: 5. 47: 1. Heſ. 25: 15, 16.

6. Uti Asdod ſkola främmande bo. Alltſå ſkola de Philiſteers prål utrotadt warda.

7. Och jag ſkall taga deras blod utu deras mun, och deras ſtyggelſe midt utu deras tänder, att de ock wårom Gudi igenblifwa ſkola, att de måga wara lika ſom Förſtar i Juda, och Ekron lika ſom de Jebuſeer.

Zach. 6: 15. 8: 22, 23.

8. Och jag ſkall beſätta mitt hus med krigsfolk, de der ut och in draga, på det plågaren icke mer ſkall öfwer dem komma; ty jag hafwer nu ſett derpå med min ögon.

Zach. 2: 5. 14: 11. 2 Moſ. 2: 25. 3: 7.

9. **Men du, dotter Zion, fröjda dig ſtorliga; och du, dotter Jeruſalem, gläd dig. Si, din Konung kommer till dig, en rättfärdig, och en hjelpare; fattig, och rider på enom åſna, och på enom ungom åſninnos fåla.**

Eſ. 62: 11. Matth. 21: 5. Joh. 12: 15.

10. **Ty jag will taga bort wagnen af Ephraim, och häſten ifrå Jeruſalem; och ſtridsbågen ſkall ſönderbruten warda; ty han ſkall lära frid ibland Hedningarna; och hans herradöme ſkall wara ifrå det ena hafwet intill det andra, och ifrå ſlodene intill werldenes ända.** Eſ. 2: 4. Pſ. 72: 8.

11. **Du utſläpper ock genom dins förbunds blod dina fångar utu kulone, der intet watten uti är.**

Jer. 31: 32. Matth. 26: 28. Ebr. 9: 19, 20. Gal. 4: 4.

12. **Så wänder eder nu till fäſtet, J ſom uti ett hopp fångne liggen; ty ock i dag will jag förkunnat, och wedergälla dig det dubbelt.** Eſ. 40: 2.

13. Ty jag hafwer ſpänt mig Juda till en båga, och tillruſtat Ephraim; och ſkall uppwäcka din barn, Zion, öfwer din barn, Grekeland, och will ſätta dig ſåſom ett hjeltaſwärd.

14. Och HErren ſkall ſynas öfwer dem, och hans pilar ſkola utfara lika ſom en ljungeld; och HErren HErren ſkall blåſa i baſun, och ſkall gå lika ſom ett ſunnanwäder.

15. HErren Zebaoth ſkall beſkydda dem, att de ſkola uppäta, och under ſig twinga med ſlungoſtenar; att de dricka ſkola och rumora, lika ſom af win, och fulle warda ſåſom en ſkål, och ſåſom hörnen af altaret.

16. Och HErren, deras Gud, ſkall på den tiden hjelpa dem, ſåſom ſins folks hjord; ty wigde ſtenar ſkola i hans land uppreſte warda.

Pſ. 100: 3. Joh. 10: 11.

17. Ty hwad godt hafwa de för andra, eller hwad dägeligit hafwa de för andra? Korn, ſom föder ynglingar, och win, ſom jungfrur föder.

10. Capitlet.

J Chriſti rike ſtor förmån.

Så beder nu af HErranom ſerlaregn, ſå ſkall HErren göra moln, och gifwa eder regn nog till all wäxt på markene.

5 Moſ. 11: 14. Oſ. 6: 3.

2. Ty afgudarna tala icke annat än wedermödo, och ſpåmännerna ſe icke annat än lögn, och tala icke annat än fåfänga drömmar, och deras tröſtning är intet; derföre gå de wille ſåſom får, och äro förſmäktade, efter der är ingen herde.

Pred. 5: 6. Eſ. 8: 19. 53: 6. Matth. 9: 36.

3. Min wrede hafwer förgrymmat ſig öfwer herdarna, och jag ſkall hemſöka bockarna; ty HErren Zebaoth ſkall ſöka ſin hjord, nämliga Juda hus, och ſkall tillruſta dem, ſåſom en wäl tillpyntad häſt till ſtrids.

4. Hörn, nagle, ſtridsbåge och drifware, ſkola alle bort ifrå dem komma; Eſ. 22: 23.

5. Och ſkola likwäl ändå wara ſåſom hjeltar, de der träck trampa på gatomen i ſtridene, och ſkola ſtrida; ty HErren ſkall wara med dem, att de reſenärer ſkola till ſkam warda.

6. Och jag ſkall ſtärka Juda hus, och hjelpa Joſephs hus, och ſkall ſätta dem åter in igen; ty jag förbarmar mig öfwer dem, och de ſkola wara ſåſom de woro förra än jag fördref dem; ty jag, HErren deras Gud, will höra dem. Zach. 13: 9.

7. Och Ephraim ſkall wara ſåſom en hjelte, och deras hjerta ſkall gladt warda, lika ſom af win; dertill ſkola

deras barn ſe det, och fröjda ſig, och deras hjerta gladt wara i HERranom.

8. Jag ſkall blåſa till dem, och förſamla dem; ty jag will förloßa dem, och de ſkola förmera ſig, ſåſom de ſig tillförene förmerat hafwa. Eſ. 5: 26.

9. Och jag ſkall ſå dem ibland folk, att de ſkola tänka uppå mig i fjerran landom, och ſkola med ſin barn lefwa och igenkomma.

10. Ty jag will låta dem igenkomma utur Egypti land, och ſkall förſamla dem utur Aſſyrien, och låta dem komma uti Gileads land och Libanon, och dem ſkall intet fattas.

11. Och han ſkall gå igenom det trånga hafwet, och ſlå böljorna i hafwena, att alla djupa floder ſkola uttorkade warda. Så ſkall då förnedradt warda det prål i Aſſyrien, och ſpiran uti Egypten ſkall återwända. 2 Moſ. 14: 16. Pſ. 114: 3.

12. Jag ſkall ſtärka dem i HERranom, ſå att de ſkola wandra uti hans Namn, ſäger HERren. Mich. 4: 5.

11. Capitlet.

Juda förſtörd. Chriſtus ſåld.

Låt upp dina dörr, Libanon, att eld må förtära din cedreträ.

2. Jämrer eder, J furoträ; ty cedreträn äro fallne, och den härliga byggningen är förſtörd. Jämrer eder, J eker i Baſan; ty den faſte ſkogen är omkullhuggen.

3. Man hörer herdarna jämra ſig; ty deras härliga byggning är förſtörd. Man hörer de unga lejonen ryta; ty Jordans prål är förſtördt.

4. Det ſäger HERren, min Gud: Wakta ſlagtefåren;

5. Ty deras herrar ſlagta dem, och hålla det för ingen ſynd; ſälja dem, och ſäga: Lofwad ware HERren; jag är nu rik; och deras herdar ſkona dem intet. Pſ. 44: 23. Rom. 8: 36. Joh. 16: 2.

6. Derföre will jag ock intet mer ſkona inbyggarena i landena, ſäger HERren; och ſi, jag ſkall öfwergifwa menniſkorna, hwar och en uti dens andras hand, och uti deras Konungs hand, att de ſkola förkroßa landet, och jag ſkall intet hjelpa dem utu deras hand. Zach. 8: 10.

7. Och jag waktade ſlagtefåren för de elända fårens ſkull, och tog twå ſtafrar till mig; den ena kallade jag Luſt, den andra kallade jag We, och waktade fåren.

8. Och jag förgjorde tre herdar uti enom månad, ty jag förmådde icke lida dem; ſå ledo de ej heller mig.

9. Och jag ſade: Jag will intet wakta eder. Det ſom dör, det dö; det ſom förſmäktar, det förſmäkte; och de qwarblefne äte det ena deß andras kött. Jer. 15: 2.

10. Och jag tog min ſtaf Luſt, och bröt honom ſönder, på det jag ſkulle rygga mitt förbund, ſom jag med all folk gjort hade.

11. Och det wardt på den dagen ryggadt; och de elände fåren, ſom med mig höllo, märkte deraf, att det HERrans ord war.

12. **Och jag ſade till dem: Behagar det eder, ſå bärer hit ſå mycket ſom jag gäller; hwar icke, ſå låter det blifwa. Och de wogo upp ſå mycket ſom jag galt, tretio ſilfpenningar.** Matth. 26: 15.

13. **Och HERren ſade till mig: Kaſta det bort, att det må enom pottomakare gifwet warda, den koſteliga ſumman, för hwilka jag när dem ſkattad är. Och jag tog de tretio ſilfpenningar, och kaſtade dem uti HERrans hus, på det de ſkulle pottomakarenom gifne warda.** Matth. 27: 3, ꝛc.

14. Och jag bröt ſönder den andra min ſtaf We; på det jag ſkulle borttaga broderſkapet emellan Juda och Iſrael.

15. Och HERren ſade till mig: Tag åter till dig ens galens herdas tyg;

16. Ty ſi, jag ſkall uppwäcka herdar i landena, de der icke ſkola beſe det förſmäktada; det ſlagna icke beſöka, och det ſönderbrutna icke hela, och det helbregda icke förſörja; utan de fetas kött ſkola de uppäta, och ſönderrifwa deras klöfwar. Jer. 23: 1. Heſ. 34: 3, 21.

17. O! afgudaherdar, ſom hjorden öfwergifwa; ſwärdet komme öfwer deras arm, och uppå deras högra öga; deras arm borttwine, och deras högra öga warde mörkt. Joh. 10: 12.

12. Capitlet.

Chriſti rike ſtärkt. Fienden kroßad.

Detta är HErrans ords tunge öfwer Iſrael, ſäger HErren, den der utſträcker himmelen, och grundar jordena, och menniſkones anda gör uti honom:

2. Si, jag will göra Jeruſalem till en fallſkål allom folkom deromkring; ty det warder ock Juda gällandes, när Jeruſalem belagdt warder. Eſ. 51: 22. Jer. 51: 7.

3. Likwäl will jag på den tiden göra Jeruſalem till en tung ſten allom folkom; alle de ſom wilja borthäfwa honom, de ſkola förſlita ſig på honom; ty alle Hedningar på jordene ſkola förſamla ſig emot honom.

4. På den tiden, ſäger HErren, ſkall jag göra hwar och en häſt ſky, och hans åſittare urſinnigan; men öfwer Juda hus will jag hafwa min ögon öppne, och plåga alla folks häſtar med blindhet. Pſ. 31: 16.

5. Och Förſtarna i Juda ſkola ſäga uti ſitt hjerta: Låt de borgare i Jeruſalem hafwa ett godt mod i HErranom Zebaoth, deras Gud.

6. På den tiden ſkall jag göra Juda Förſtar till en brinnande ugn i wed, och ſåſom en eldbrand i halm; ſå att de ſkola uppfräta, både på högra ſidone och den wenſtra, all folk omkring ſig; och Jeruſalem ſkall åter beſuttet warda i ſitt rum, i Jeruſalem. 2 Cor. 10: 4, 5. Zach. 14: 10.

7. Och HErren ſkall hjelpa Juda hyddor, ſåſom i förtiden; på det Davids hus icke ſkall högt berömma ſig, eller borgarena i Jeruſalem emot Juda.

8. På den tiden ſkall HErren beſkärma borgarena i Jeruſalem; och det ſkall ſke, att den der ſwag är på den tiden, han ſkall wara ſåſom David; och Davids hus ſkall wara ſåſom Guds hus, ſåſom HErrans Ängel för dem. 1 Sam. 17: 50.

9. Och på den tiden ſkall jag tänka till att nederlägga alla Hedningar, ſom emot Jeruſalem dragne äro.

10. **Men öfwer Davids hus, och öfwer borgarena i Jeruſalem, ſkall jag utgjuta nåds och böns Anda; ty de ſkola ſe uppå mig, den de genomſtungit hafwa;** och ſkola begråta honom, lika ſom man ett enda barn begråter; och ſkola bedröfwa ſig om honom, ſåſom man bedröfwar ſig om ett förſta barn. Heſ. 39: 29. Joel 2: 28. Joh. 19: 37. Upp. 1: 7. Jer. 6: 26. Am. 8: 10.

11. På den tiden ſkall ſtor klagogråt wara i Jeruſalem, lika ſom det war med HadadRimmon, uti den markene Megiddon. 2 Kon. 23: 29, 30. 2 Chr. 35: 22.

12. Och landet ſkall jämra ſig, hwart och ett ſlägte beſynnerliga; Davids hus ſlägte beſynnerliga, och deras huſtrur beſynnerliga; Nathans hus ſlägte beſynnerliga, och deras huſtrur beſynnerliga; 2 Chr. 35: 25.

13. Levi hus ſlägte beſynnerliga, och deras huſtrur beſynnerliga; Simei hus ſlägte beſynnerliga, och deras huſtrur beſynnerliga; 1 Chr. 6: 17.

14. Alltſå alla andra ſlägter, hwart och ett beſynnerliga, och deras huſtrur ockſå beſynnerliga.

13. Capitlet.

En öppen brunn. Spåmän dräpas. Meßias ſlagen. Chriſtna förföljde.

På den ſamma tiden ſkall Davids hus, och borgarena i Jeruſalem, hafwa en fri öppen brunn emot ſynder och orenhet. Eſ. 55: 1.

2. På den tiden, ſäger HErren Zebaoth, ſkall jag borttaga de afgudars namn utu landena, ſå att man intet mer ſkall komma dem ihåg; dertill will jag ock bortdrifwa de ſpåmän och orena andar utu landena. Heſ. 30: 13. Oſ. 2: 17. 1 Joh. 4: 1, 2.

3. Och ſkall ſke, att när någor mer ſpår, ſå ſkola hans fader och moder, de honom födt hafwa, ſäga till honom: Du måſte dö; ty du talar lögn uti HErrans Namn. Och alltſå ſkola fader och moder, de honom födt

hafwa, ſtinga honom genom, då han ſpår. 5 Moſ. 13: 1, ꝛc.

4. Ty det ſkall ſke på den tiden, att ſpåmännerna komma på ſkam med ſina ſyner, då de derom ſpå; och ſkola icke mer draga hårkläder uppå, der de med bedraga; 2 Kon. 1: 8. Matth. 3: 4.

5. Utan han ſkall ſäga: Jag är ingen Prophet, utan en åkerman; ty jag hafwer tjent menniſkom allt ifrå minom ungdom.

6. Men om man då ſäger: Hwad är det för ſår uti dina händer? Då ſkall han ſäga: Så är jag ſlagen uti deras hus, ſom mig älſka.

7. **Swärd, upp öfwer min herda, och öfwer mins folks Förſta, ſäger HErren Zebaoth; ſlå herdan, ſå warda fåren förſkingrad**; ſå will jag wända mina hand till de ſmå. Matth. 26: 31. Marc. 14: 27.

8. Och det ſkall ſke, uti hwilket land, ſäger HErren, twå delar äro, de ſkola bortryckas och förläggas, och tredjedelen derinne qwarblifwa.

9. Och jag ſkall föra den ſamma tredjedelen genom eld, och renſa honom, ſåſom man renſar ſilfwer, och fäja honom, ſåſom man fäjar guld. Deße ſkola då åkalla mitt Namn, och jag ſkall höra dem; jag ſkall ſäga: Det är mitt folk; och de ſkola ſäga: HErren, min Gud. Eſ. 48: 10. Mal. 3: 3. 1 Petr. 1: 6, 7. Pſ. 50: 15. 91: 15. 144: 15. Joh. 20: 28.

14. Capitlet.

Jeruſalem. Meßias. Evangelium.

Si, HErrans dag kommer, att du ſkall warda ett rof och byte.

2. Ty jag ſkall förſamla allahanda Hedningar emot Jeruſalem till ſtrid; och ſtaden ſkall warda wunnen, huſen ſkinnad, och qwinnor ſkämda; hälften af ſtadenom ſkall fången bortföras, och det öfwerblefna folket ſkall icke utu ſtadenom drifwet warda. Eſ. 13: 16.

3. Men HErren ſkall draga ut, och ſtrida emot de ſamma Hedningar, ſåſom han plägar att ſtrida i ſtridstid. Eſ. 42: 13.

4. Och hans fötter ſkola på den tiden ſtå på Oljobergena, ſom för Jeruſalem ligger, öſtantill; och Oljoberget ſkall klofna midt i tu ſtycker, ifrån öſter allt intill weſter, ganſka widt ifrå hwartannat; ſå att den ena hälften af bergena ſkall gifwa ſig norrut, och den andra ſöderut.

5. Och I ſkolen fly för denna dalenom emellan min berg; ty den dalen emellan bergen ſkall räcka intill Azal; och ſkolen fly, lika ſom I uti förtiden flydden för jordbäfningene i Ußia, Juda Konungs, tid. Så ſkall HErren, min Gud, komma, och alle helige med dig. Am. 1: 1.

6. På den tiden ſkall intet ljus wara, utan köld och froſt.

7. Och en dag ſkall warda, den HErranom kunnig är, hwarken dag eller natt, och om aftonen ſkall det ljuſt blifwa. Upp. 21: 25.

8. På den tiden ſkola rinnande watten flyta utaf Jeruſalem; hälften bortåt hafwet öſterut, och den andra hälften bortåt det ytterſta hafwet; och det ſkall wara både winter och ſommar. 1 Moſ. 26: 19. Heſ. 47: 1. Joel 3: 18. Joh. 4: 14. Upp. 22: 1. 5 Moſ. 11: 24. Heſ. 47: 18.

9. Och HErren ſkall wara en Konung öfwer all land; på den tiden ſkall HErren wara en, och hans Namn ett. Joh. 10: 16.

10. Och man ſkall gå i allo landena, lika ſom på en ſlättmark, ifrå Gibea intill Rimmon, ſöderut, till Jeruſalem; ty han ſkall upphöjd och beſutten warda i ſitt rum, ifrå BenJamins port, intill förſta portens rum, allt intill hörneporten; och ifrå Hananeels torn, intill Konungens preß. Joſ. 15: 32. 19: 7. Zach. 12: 6.

11. Och man ſkall bo derinne, och ingen ſpillgifning ſkall mer wara; ty Jeruſalem ſkall ganſka ſäkert bo.

12. Och detta ſkall wara plågan, der HErren all folk med plåga ſkall, ſom emot Jeruſalem ſtridt hafwa; deras kött ſkall förtwina, medan de ännu ſtå på deras fötter; och deras ögon förgås uti ſin hål, och deras tunga förfaras i deras mun.

13. På den tiden ſkall HErren låta komma ett ſtort buller ibland dem, att den ene ſkall fatta den andra

wid handena, och lägga ſina hand uppå dens andras hand.

14. Ty ock Juda ſkall ſtrida emot Jeruſalem; på det förſamlas ſkola alla de Hedningars gods, ſom deromkring äro; guld, ſilfwer och kläder, öfwermåtton mycket. Zach. 12: 2.

15. Och ſå ſkall då denna plågan gå öfwer häſtar, mular, camelar, åſnar, och allahanda djur, ſom i härenom äro, ſåſom denna plågan är.

16. Och alle öfwerblefne ibland alla Hedningar, ſom emot Jeruſalem drogo, ſkola årliga komma upp, till att tillbedja Konungen, HERran Zebaoth, och till att hålla löfhyddohögtid. Eſ. 66: 23.

17. Men hwad ſom helſt ſlägte på jordene icke kommer hitupp till Jeruſalem, till att tillbedja Konungen, HERran Zebaoth, öfwer dem ſkall intet regn komma. Eſ. 5: 6.

18. Och om de Egyptiers ſlägte icke uppfara, och komma, ſå ſkall öfwer dem ock intet regna. Det ſkall wara plågan, der HERren alla Hedningar med plåga ſkall, ſom icke uppkomma till att hålla löfhyddohögtid.

19. Ty det ſkall wara de Egyptiers, och alla Hedningars ſynd, ſom icke uppkomma till att hålla löfhyddohögtid.

20. På den tiden ſkall häſtarnas ruſtning wara HERranom helig; och kettlarne i HERrans hus ſkola wara lika ſom de ſkålar för altaret.

21. Ty alle kettlar, både i Jeruſalem och Juda, ſkola HERranom Zebaoth helige wara; ſå att alle de, ſom offra wilja, ſkola komma och taga dem, och koka deruti; och ingen Cananeiſk ſkall mer wara uti HERrans Zebaoths hus, på den tiden. Eſ. 35: 8. Joel 3: 17. Upp. 21: 27. 22: 15.

Ände på Propheten ZacharJa.

Propheten Malachi.

1. Capitlet.

Guds godhet. Iſraels otackſamhet. Evangelii lära.

Detta är den tunge, ſom HERren talade mot Iſrael, genom Malachi. Zach. 9: 1.

2. Jag hafwer eder kär, ſäger HERren. Så ſägen J: Hwarmed hafwer du oß kär? Är icke Eſau Jacobs broder? ſäger HERren. Likwäl hafwer jag Jacob kär; Eſ. 43: 4. 1 Moſ. 25: 25.

3. Och jag hatar Eſau, och hafwer gjort hans berg öde, och hans arf drakomen till en öken. Rom. 9: 13. Jer. 49: 17. Obad. v. 18.

4. Och om Edom ſäga wille: Wi äre förderfwade, dock wilje wi uppbygga igen det ödelagdt är; då ſäger HERren Zebaoth alltſå: Om de bygga, ſå ſkall jag nederbryta; och det ſkall heta de fördömda landsändar, och ett folk der HERren är wred uppå ewinnerliga.

5. Det ſkola edor ögon ſe, och J ſkolen ſäga: HERren är härlig uti Iſraels landsändom.

6. En ſon ſkall hedra ſin fader, och en tjenare ſin herra. Är jag nu Fader, hwar är min heder? Är jag HERre, hwar fruktar man mig? ſäger HERren Zebaoth till eder, Preſterna, ſom mitt Namn förakten. Så ſägen J då: Hwarmed förakte wi ditt Namn? 2 Moſ. 20: 12.

7. Dermed att J offren orent bröd uppå mitt altare. Så ſägen J: Hwarmed offre wi dig något orent? Dermed, att J ſägen: HERrans bord är intet aktandes.

8. Och när J offren något det blindt är, ſå måſte det icke heta ondt; och när J offren något det halt är eller krankt, ſå måſte det ock intet heta ondt. Bär det dinom Förſta; hwad gäller, om du ſkall täckas honom, eller om han will ſe uppå din perſon? ſäger HERren Zebaoth. 3 Moſ. 22: 20. 5 Moſ. 15: 21. 1 Moſ. 19: 21.

9. Så bedjer nu Gud, att han wille

wara oß nådelig; ty detta är ſkedt af eder. Menen I, att han ſkall ſe till edra perſon? ſäger HErren Zebaoth.

10. Hwilken är ock ibland eder, den ena dörr tillycker? I tänden ock ingen eld uppå mitt altare omſyß. Jag hafwer intet behag i eder, ſäger HErren Zebaoth; och ſpisoffer af edra händer är mig icke täckeligit.

Eſ. 1:11. Jer. 6:20. Am. 5:21.

11. Men af ſolenes uppgång allt intill nedergången ſkall mitt Namn härligit warda ibland Hedningarna; och i all rum ſkall mino Namne rökt, och ett rent ſpisoffer offradt warda; ty mitt Namn ſkall härligit warda ibland Hedningarna, ſäger HErren Zebaoth.

12. Men I ohelgen det dermed, att I ſägen: HErrans bord är oheligt, och deß offer är föraktadt, ſamt med ſinom ſpis.

13. Och I ſägen: Det är icke utan mödo; och ſlån det i wädret, ſäger HErren Zebaoth; och I offren det ſom röfwadt, halt och krankt är, och offren ſå ſpisoffer. Skulle ſådant täckas mig ifrån edra hand? ſäger HErren.

14. Förbannad ware den bedragaren, den i ſinom hjord hafwer en Han; och när han gör ett löfte, ſå offrar han HErranom det ſom intet doger; ty jag är en ſtor Konung, ſäger HErren Zebaoth, och mitt Namn är förſkräckeligit ibland Hedningarna.

2. Capitlet.

Folk och Preſter otrogne. Rätt äktenſkap.

Och nu, I Preſter, detta budet gäller eder till.

2. Om I det icke hören, eller icke läggen det uppå hjertat, ſå att I gifwen mino Namne ärona, ſäger HErren Zebaoth; ſå ſkall jag ſända en förbannelſe ibland eder, och ſkall förbanna edor wälſignelſe; ja, förbanna ſkall jag dem, efter I icke willen lägga det uppå hjertat.

3 Moſ. 26:24, ꝛc. 5 Moſ. 28:15, ꝛc.

3. Si, jag ſkall förbanna edra efterkommande, och kaſta eder träcken af edro offre uti edart anſigte; och han ſkall låda wid eder.

4. Så ſkolen I då förnimma, att jag ſådana bud till eder ſändt hafwer, att detta ſkulle wara mitt förbund med Levi, ſäger HErren Zebaoth.

4 Moſ. 1:49. 25:12.

5. Ty mitt förbund war med honom, till lif och frid; och jag gaf honom fruktan, ſå att han mig fruktade, och förſkräcktes för mino Namne.

6. Sanningens lag war uti hans mun, och der wardt intet ondt funnet uti hans läppar; han wandrade fridſammeliga och redeliga för mig, och omwände många ifrå ſynd.

7. Ty Preſtens läppar ſkola bewara lärona, att man må befråga lagen af hans mun; ty han är en HErrans Zebaoths Angel.

Heſ. 7:26. 22:26. Hagg. 1:13. 2 Cor. 5:20.

8. Men I ären afgångne ifrå wägenom, och hafwen förargat många i lagen; och hafwen brutit Levi förbund, ſäger HErren Zebaoth.

9. Derföre hafwer jag ock gjort, att I föraktade och förſmädde ären för allo folkena; efter I icke hållen mina wägar, och ſen till perſonen i lagen.

1 Sam. 2:30.

10. Ty hafwom wi icke alle en fader? Hafwer icke allt en Gud ſkapat oß? Hwi förakte wi då den ene den andra, och ohelgom förbundet, ſom med wåra fäder gjordt är?

Matth. 23:9. Eph. 4:6.

11. Ty Juda är worden en föraktare, och i Iſrael, och i Jeruſalem ſker ſtyggelſe; ty Juda ohelgar HErrans helighet, den han älſkar; och bolar med ens främmandes guds dotter.

Eſr. 9:12. 10:2. Neh. 13:23.

12. Men HErren ſkall den, ſom ſå gör, utrycka utu Jacobs hydda, både mäſtaren och lärjungan, ſamt med honom, ſom HErranom Zebaoth ſpisoffer offrar.

13. Yttermera gören I ock, att för HErrans altare äro icke annat än tårar, och gråt, och ſuckande; ſå att jag icke mer kan ſe till ſpisoffret, eller någrahanda tacknämligit undfå af edra händer.

14. Och ſå ſägen I: Hwarföre? Derföre, att du föraktar dina kära huſtru, den HERren dig tillſkickat hafwer, och den din maka är, hwilko du förpligtad äſt.

15. Alltſå gjorde icke den ene, hwilken dock war af enom ſtorom anda. Men hwad gjorde den ene? Han ſökte den ſäden, ſom af Gudi tillſagd war. Derföre ſer eder före för edrom anda, och ingen förakte ſina kära huſtru.

16. Äſt du henne wred, ſå ſkilj dig ifrå henne, ſäger HERren Iſraels Gud; och gif henne en klädnad för förſmädelſen, ſäger HERren Zebaoth. Derföre ſer eder före för edrom anda, och förakter henne icke. 5 Moſ. 24: 1.

17. I hafwen rett HERran med edart tal. Så ſägen I då: Hwarmed hafwe wi rett honom? Dermed, att I ſägen: Den der illa gör, han behagar HERranom, och han hafwer luſt till honom; eller, hwar är nu Gud, ſom ſtraffar?

3. Capitlet.

Döparen. Meßias. Tionde. Gudsfruktan.

Si, jag will utſända min Ängel, den der wägen för mig bereda ſkall; och med haſt ſkall komma till ſitt tempel HERren, den I ſöken, och förbundſens Ängel, den I begären. Si, han kommer, ſäger HERren Zebaoth. Eſ. 40: 3.

Matth. 11: 10. Marc. 1: 2. Luc. 1: 76. 7: 27.

2. Men ho kan lida hans tillkommelſes dag? Och ho ſkall beſtå, då han låter ſig ſe? Ty han är lika ſom en guldſmeds eld, och ſåſom en waſkerſkos ſåpa.

3. Han ſkall ſitta, och ſmälta och fäja ſilfret; han ſkall fäja och renſa Levi ſöner, lika ſom ſilfwer och guld; ſå ſkola de då offra ſpisoffer uti rättfärdighet HERranom. Pſ. 51: 21.

4. Och Juda och Jeruſalems ſpisoffer ſkall wäl behaga HERranom, lika ſom fordomdags, och i de förra år.

5. Och jag ſkall komma till eder, och ſtraffa eder, och ſkall wara ett ſnart wittne emot de trollkarlar, horkarlar och menedare, och emot dem ſom wåld och orätt göra dagakarlenom, enkone och dem faderlöſa, och förtrycka främlingen, och intet frukta mig, ſäger HERren Zebaoth.

2 Moſ. 20: 7. 22: 22. 5 Moſ. 24: 17. Am. 2: 7.

6. Ty jag är HERren, den icke ljuger; och I, Jacobs barn, ſkolen icke alleſamman förgås. 1 Sam. 15: 29.

Pſ. 33: 11. Ordſp. 19: 21. Eſ. 14: 26. 25: 1. 46: 10.

7. I hafwen ifrån edra fäders tid allſtädes afwikit ifrå min bud, och intet hållit dem. Så omwänder eder nu till mig, ſå will jag ock wända mig till eder, ſäger HERren Zebaoth. Så ſägen I då: Hwarutinnan ſkole wi omwända oß? Zach. 1: 3.

8. Är det rätt, att en menniſka beſwiker Gud, ſåſom I beſwiken mig? Så ſägen I då: Hwarmed beſwike wi dig? Med tiond och häfoffer.

9. Derföre ären I ock förbannade, ſå att all ting förſwinner eder undan händerna; ty I beſwiken mig alleſamman. Hagg. 1: 6.

10. Men förer mig tiondena alleſammans uti mina tiondelado, att i mino huſe må ſpis wara; och bepröfwer mig härutinnan, ſäger HERren Zebaoth, om jag ock icke upplåter eder himmelens fenſter, och gjuter wälſignelſe neder tillfylleſt.

11. Och jag will för eder ſtraffa frätaren, att han icke ſkall förderfwa fruktena på markene, och att winträt i åkrenom icke ſkall wara eder ofruktſamt, ſäger HERren Zebaoth; Joel 1: 4.

12. Så att alle Hedningar ſkola priſa eder ſaliga; ty I ſkolen wara ett koſteligit land, ſäger HERren Zebaoth.

13. I talen hårdeliga emot mig, ſäger HERren. Så ſägen I då: Hwad tale wi emot dig?

14. Dermed, att I ſägen: Det är förgäfwes, att man Gudi tjenar, och hwad båtar det, att wi hållom hans bud, och förom ett ſträngt lefwerne för HERranom Zebaoth?

Job 21: 15. Mich. 6: 8.

15. Derföre priſe wi de föraktare; ty de ogudaktige wäxa till; de förſöka Gud, och det går dem alltſammans wäl utaf.

16. Men de, ſom frukta HERran, tröſta hwarann alltſå: HERren märker

det, och hörer det; och det är en tänkeſkrift för honom ſkrifwen, för dem ſom frukta HERran, och tänka uppå hans Namn.
Pſ. 139: 16.

17. De ſkola, ſäger HERren Zebaoth, wara min egendom på dem dagenom, den jag göra ſkall; och jag will ſkona dem, lika ſom man ſkonar ſin egen ſon, den honom tjenar.
2 Moſ. 19: 5. Tit. 2: 14. 1 Petr. 2: 9.

18. Och I ſkolen deremot åter ſe, hwad för en åtſkilnad är emellan den rättfärdiga och den ogudaktiga, och emellan den ſom Gudi tjenar, och den ſom honom icke tjenar.

4. Capitlet.

Meßie och Elia ankomſt.

Ty ſi, en dag kommer, ſom brinna ſkall, lika ſom en ugn; ſå ſkola då alle föraktare och ogudaktige wara halm, och den tillkommande dagen ſkall upptända dem, ſäger HERren Zebaoth, och ſkall hwarken lefwa dem rot eller qwiſt.
Obad. v. 18.

2. **Men eder, ſom mitt Namn frukten, ſkall uppgå rättfärdighetenes ſol, och ſalighet under hennes wingar;** och I ſkolen gå ut och in, och wäxa till, lika ſom gödokalfwar.
Luc. 1: 78.

3. I ſkolen trampa uppå de ogudaktiga; ty de ſkola warda till aſko under edra fötter, på dem dagenom, den jag göra ſkall, ſäger HERren Zebaoth.

4. Kommer ihåg Moſe, mins tjenares, lag, den jag honom befallde på det berget Horeb till hela Iſrael, ſamt med bud och rätter.
5 Moſ. 6: 3. Ebr. 3: 5. 2 Moſ. 20: 1, ꝛc.

5. **Si, jag ſkall ſända eder den Propheten Elia, förr än den ſtore och förſkräckelige HERrans dag kommer.**
Matth. 11: 14. 17: 11. Marc. 9: 12, 13. Luc. 1: 17.

6. Han ſkall omwända fädernas hjerta till barnen, och barnens hjerta till fäderna; på det jag icke ſkall komma, och ſlå jordena med ſpillgifning.

Ände på Propheten Malachi.

Nya

Teſtamentet.

Helſingfors
Brittiska och Utländska Bibel-Sällskapet
Mariegatan No. 4.

S. Matthei Evangelium.

1. Capitlet.

JEſu bördsbok, aflelſe, namn, födelſe.

Detta är boken af JEſu Chriſti börd, hwilken ſom är Davids ſon, Abrahams ſons. Luc. 3: 23.

2. Abraham födde Iſaac; Iſaac födde Jacob; Jacob födde Juda, och hans bröder. 1 Moſ. 21: 3. 25: 24. 29: 35.

3. Juda födde Pharez och Zara, af Thamar; Pharez födde Hezrom; Hezrom födde Aram. 1 Moſ. 38: 27. 1 Chr. 2: 5. Ruth 4: 19.

4. Aram födde Aminadab; Aminadab födde Nahaſſon; Nahaſſon födde Salmon.

5. Salmon födde Boas, af Rahab; Boas födde Obed, af Ruth; Obed födde Jeſſe. Ruth 4: 13, 17. 1 Chr. 2: 10, 11, 12.

6. Jeſſe födde Konung David; Konung David födde Salomon, af henne ſom war Urie huſtru. 1 Sam. 16: 11. 17: 12. 2 Sam. 12: 21.

7. Salomon födde Roboam; Roboam födde Abia; Abia födde Aſa. 1 Kon. 11: 43. 14: 31. 1 Chr. 3: 10. 1 Kon. 15: 8.

8. Aſa födde Joſaphat; Joſaphat födde Joram; Joram födde Oſia. 1 Kon. 15: 24. 2 Kon. 8: 16, 24.

9. Oſia födde Joatham; Joatham födde Achas; Achas födde Ezechia. 2 Kon. 15: 7. 2 Chr. 26: 23. 27: 9. 2 Kon. 16: 20.

10. Ezechia födde Manaſſe; Manaſſe födde Amon; Amon födde Joſia. 2 Kon. 20: 21. 1 Chr. 3: 14. 2 Chr. 33: 25.

11. Joſia födde Jechonia och hans bröder, wid det Babyloniſka fängelſet. 2 Kon. 23: 30, 34. 1 Chr. 3: 15, 16. 2 Chr. 36: 1, 4, 8.

12. Men efter det Babyloniſka fängelſet födde Jechonia Salathiel; Salathiel födde Zorobabel. 1 Chr. 3: 17, 19. Eſr. 3: 2. 5: 2. Hagg. 1: 1.

13. Zorobabel födde Abiud; Abiud födde Eliakim; Eliakim födde Aſor.

14. Aſor födde Zadok; Zadok födde Achim; Achim födde Eliud.

15. Eliud födde Eleazar; Eleazar födde Mattham; Mattham födde Jacob.

16. Jacob födde Joſeph, Marie man, af hwilko är födder JEſus, ſom kallas Chriſtus.

17. Så äro alle lederna, ifrån Abraham intill David, fjorton leder; ifrå David till det Babyloniſka fängelſet, ock fjorton leder; ifrå det Babyloniſka fängelſet intill Chriſtum, ock fjorton leder.

18. JEſu Chriſti födelſe gick ſå till: När Maria, hans moder, war trolofwad Joſeph, förr än de kommo ſamman, fans hon wara hafwandes af den Heliga Anda. Luc. 1: 27, 34, 35.

19. Men efter Joſeph war en from man, och wille icke röja henne, tänkte han hemliga öfwergifwa henne. 5 Moſ. 24: 1.

20. När han detta tänkte, ſi, då uppenbarades honom i ſömnen HERrans Ängel, och ſade: Joſeph, Davids ſon, räds icke taga Maria, din huſtru, till dig; ty det ſom är afladt i henne, det är af den Heliga Anda.

21. **Och hon ſkall föda en Son, och du ſkall kalla hans Namn JESUS;** ty han ſkall frälſa ſitt folk ifrå deras ſynder. Luc. 1: 31. 2: 21. Ap. G. 4: 12. 10: 43. 13. 38, 39.

22. Detta är allt ſkedt, på det fullbordas ſkulle det af HERranom ſagdt är genom Propheten, ſom ſade:

23. Si, en Jungfru ſkall warda hafwandes, och föda en Son, och de ſkola kalla hans Namn EmmanuEl; det är ſå mycket ſagdt: Gud med oß. Eſ. 7: 14.

24. När Joſeph waknade upp af ſömnen, gjorde han ſom HERrans Ängel hade honom befallt, och tog ſina huſtru till ſig.

25. Och kände henne intet, tilldeß hon födde ſin förſta Son; och kallade hans Namn JESUS.

2. Capitlet.

De wiſe män. JEſu flykt. Herodis barnamord.

När JEſus war födder i BethLehem i Judiſka landet, i Konung Herodis tid, ſi, då kommo wiſe män af öſterlanden till Jeruſalem;

Luc. 2: 1, 2, 4, 6.

2. Och ſade: Hwar är den nyfödde Juda-Konungen? Ty wi hafwe ſett hans ſtjerno i öſterlanden, och äre komne att tillbedja honom. 4 Moſ. 24: 17.

3. När Konung Herodes det hörde, wardt han bedröfwad, och hele Jeruſalems ſtad med honom;

4. Och lät förſamla alla de öfwerſta Preſterna, och Skriftlärda ibland folket, och frågade dem hwar Chriſtus ſkulle födas.

5. Och de ſade honom: J BethLehem, i Judiſka landet; ty det är ſå ſkrifwet genom Propheten:

6. Och du BethLehem, i Judiſka landet, äſt ingalunda den minſte ibland Juda Förſtar; ty utaf dig ſkall mig komma den Förſten, ſom öfwer mitt folk, Iſrael, en Herre wara ſkall.

Mich. 5: 2. Joh. 7: 42.

7. Då kallade Herodes lönliga de wiſa männerna till ſig, och beſporde granneliga af dem, hwad tid ſtjernan ſyntes;

8. Och ſände dem ſå till BethLehem, och ſade: Farer dit, och beſpörjer granneliga efter barnet; och när J det finnen, ſå ſäger mig det igen, att jag kan ock komma, och tillbedja honom.

9. När de hade hört Konungen, foro de åſtad; och ſi, ſtjernan, ſom de ſett hade i öſterlanden, gick för dem, ſå länge hon kom, och blef beſtåndandes öfwer der barnet war.

10. När de ſågo ſtjernona, wordo de ganſka glade;

11. Och gingo in i huſet, och funno barnet med Maria deß moder; och föllo neder och tillbådo honom, och uppläto ſina håfwor, och ſkänkte honom guld, rökelſe och myrrham.

Pſ. 72: 10. Eſ. 60: 6.

12. Sedan fingo de uppenbarelſe i ſömnen, att de ſkulle icke komma igen till Herodes; och foro ſå en annan wäg hem i ſitt land igen.

13. När de woro bortfarne, ſi, då uppenbarades HErrans Ängel Joſeph i ſömnen, ſägandes: Statt upp, och tag barnet och deß moder till dig, och fly in uti Egypti land, och blif der ſå länge jag ſäger dig till; ty det kommer dertill, att Herodes ſkall ſöka efter barnet, till att förgöra det.

14. Han ſtod upp, och tog barnet och deß moder, om nattena, till ſig, och flydde in uti Egypti land;

15. Och blef der intill Herodis död, på det att fullbordas ſkulle det ſom ſagdt war af HErranom genom Propheten, ſom ſade: Utaf Egypten hafwer jag kallat min Son.

2 Moſ. 4: 22. Oſ. 11: 1.

16. När Herodes nu ſåg, att han war beſwiken af de wiſa män, blef han ganſka wred; och ſände ut, och lät ſlå ihjäl all ſwenbarn i BethLehem, och i alla deß gränſor, de ſom tweggeåra och der förnedan woro, efter den tiden ſom han hade granneliga beſport af de wiſa män.

17. Då blef fullkomnadt det ſom af Jeremia Propheten ſagdt war, när han ſade:

18. J höjdene wardt hörd en röſt, ſtor klagomål, gråt och mycken ſkrän: Rachel gråter ſin barn, och will icke låta hugſwala ſig; ty det war ute med dem. 1 Moſ. 35: 19. 48: 7. Jer. 31: 15.

19. Men när Herodes war död, ſi, då uppenbarades HErrans Ängel Joſeph i ſömnen, i Egypti land;

20. Och ſade: Statt upp, och tag barnet och deß moder till dig, och far in i Iſraels land; ty de äro döde, ſom foro efter barnets lif.

2 Moſ. 4: 19.

21. Han ſtod upp, och tog barnet och deß moder till ſig, och for in uti Iſraels land.

22. Men när han hörde, att Archelaus war rådandes i Judiſka landet, i ſin faders Herodis ſtad, räddes han fara dit; och fick befallning af Gud i ſömnen, och for in uti Galilee landsändar;

23. Och kom, och bodde i den ſtaden, ſom heter Nazareth; att det ſkulle fullkomnas, ſom war ſagdt genom Propheterna: Han ſkall kallas Nazareus. Dom. 13: 5.
Eſ. 4: 2. 11: 1. Jer. 23: 5. 33: 15. Zach. 3: 8.

3. Capitlet.

Johannes predikar, döper. JEſus döpes.

I den tiden kom Johannes Döparen, och predikade i öknene, i Judiſka landet; Marc. 1: 4. Luc. 3: 3.

2. Och ſade: Görer bättring; himmelriket är kommet hardt när. Matth. 4: 17. Marc. 1: 15.

3. Och han är den ſom Eſaias Propheten talade om, och ſade: Ens ropandes röſt är i öknene: Bereder HERrans wäg, görer hans ſtigar rätta. Eſ. 40: 3. Marc. 1: 3. Luc. 3: 4. Joh. 1: 23.

4. Men Johannes hade kläder af camelahår, och en lädergjording om ſina länder; hans mat war gräshoppor och wildhannog. 2 Kon. 1: 8. Matth. 11: 8, 18. Marc. 1: 6.

5. Då gick Jeruſalems ſtad ut till honom, och hela Judiſka landet, och all land ſom ligga utmed Jordan;

6. Och läto döpa ſig af honom i Jordan, och bekände ſina ſynder. Marc. 1: 5.

7. Då han ſåg många utaf de Phariſeer och Sadduceer komma till ſin döpelſe, ſade han till dem: I huggormars afföda, ho hafwer eder föregifwit, att I ſkolen undfly den tillkommande wrede? Matth. 12: 34. 23: 33. Luc. 3: 7. Rom. 5: 9. 1 Theß. 1: 10.

8. Görer fördenſkull ſådana frukt, ſom bättring tillhörer; Luc. 3: 8.

9. Och tänker icke, att I wiljen ſäga wid eder ſjelfwa: Wi hafwom Abraham till fader. Ty jag ſäger eder, att Gud är mägtig uppwäcka af deßa ſtenar Abrahe barn. Joh. 8: 39. Ap. G. 13: 26.

10. Nu är ock yxen ſatt till rotena på trän; derföre hwart och ett trä, ſom icke gör goda frukt, blifwer afhugget och kaſtadt i elden. Matth. 7: 19. Luc. 13: 7. Joh. 15: 2, 6.

11. Jag döper eder i watten, till bättring; men den efter mig kommer, är ſtarkare än jag, hwilkens ſkor jag icke är wärdig att bära; han ſkall döpa eder med den Heliga Anda, och med eld. Marc. 1: 8. Luc. 3: 16.
Joh. 1: 26. Ap. G. 1: 5. 2: 4. 11: 16. 19: 4.

12. Och han hafwer ſina kaſtoſkofwel i ſine hand, och han ſkall renſa ſin loga, och han ſkall förſamla ſitt hwete i ladona; men agnarna ſkall han uppbränna i ewinnerlig eld. Matth. 13: 30. Luc. 3: 17.

13. Då kom JEſus af Galileen till Jordan, till Johannes, att han ſkulle låta döpa ſig af honom. Marc. 1: 9. Luc. 3: 21.

14. Men Johannes förwägrade honom, och ſade: Mig behöfwes, att jag worde döpt af dig; och du kommer till mig?

15. Då ſwarade JEſus, och ſade till honom: Låt det nu ſå ſke; ſå bör det ſig wara med oß, att wi uppfylle alla rättfärdighet. Då tillſtadde han honom det.

16. Och när JEſus war döpt, ſteg han ſtraxt upp af wattnet; och ſi, då wardt honom himmelen öppnad, och han ſåg Guds Anda nederfara ſom en dufwa, och komma öfwer honom. Marc. 1: 10. Luc. 3: 22. Joh. 1: 32, 33.

17. Och ſi, en röſt af himmelen ſade: **Denne är min käre Son, i hwilkom jag hafwer ett godt behag.** Pſ. 2: 7. Eſ. 42: 1. Matth. 12: 18. 17: 5.
Luc. 9: 35. Col. 1: 13, 19. 2 Petr. 1: 17.

4. Capitlet.

JEſus freſtas, anträder ſitt ämbete.

Då wardt JEſus förd af Andanom i öknena, på det han ſkulle förſökas af djefwulen. Marc. 1: 12. Luc. 4: 1.

2. Och när han hade faſtat i fyratio dagar och fyratio nätter, ſå hungrade honom. 2 Moſ. 34: 28. 1 Kon. 19: 8.

3. Och freſtaren gick fram till honom, och ſade: Äſt du Guds ſon, ſå ſäg, att deßa ſtenar warda bröd. 1 Theß. 3: 5.

4. Då ſwarade han, och ſade: Det är ſkrifwet: Menniſkan lefwer icke allenaſt wid bröd, utan af hwart och ett ord, ſom går af Guds mun. 5 Moſ. 8: 3.

5. Då tog djefwulen honom med

ſig till den heliga ſtaden, och ſatte honom öfwerſt på tinnarna af templet;

6. Och ſade till honom: Äſt du Guds Son, ſå gif dig härutföre; ty det är ſkrifwet: Han ſkall gifwa ſinom Änglom befallning om dig; och de ſkola bära dig på ſina händer, att du icke ſkall ſtöta din fot emot ſtenen. Pſ. 91: 11.

7. Då ſade JEſus till honom: Det är ock ſkrifwet: HERran din Gud ſkall du icke freſta. 5 Moſ. 6: 16.

8. Då tog åter djefwulen honom med ſig uppå ett ganſka högt berg, och wiſte honom all rike i werldene, och deras härlighet;

9. Och ſade till honom: Allt detta will jag gifwa dig, om du faller neder, och tillbeder mig.

10. Då ſade JEſus till honom: Gack bort, Satan; ty det är ſkrifwet: HERran din Gud ſkall du tillbedja, och honom allena ſkall du tjena. 5 Moſ. 6: 13. 10: 20.

11. Då öfwergaf djefwulen honom; och ſi, Änglarna gingo fram, och tjente honom.

12. Då nu JEſus hörde, att Johannes war fången, drog han in i Galileen; Marc. 1: 14. Luc. 3: 20. 4: 11. Joh. 4: 43.

13. Och öfwergaf Nazareth, och kom, och bodde i Capernaum, ſom ligger wid hafwet, på gränſon wid Zabulon och Nephthalim;

14. På det att fullkomnas ſkulle det ſom ſagdt war genom Eſaia Propheten, ſom ſade:

15. Det landet Zabulon, och det landet Nephthalim, wid haſſens wäg, på denna ſidon Jordan, och den hedniſka Galileen; Eſ. 9: 1, 2.

16. Folket, ſom ſatt i mörkret, hafwer ſett ett ſtort ljus; och dem, ſom bodde i dödſens ängd och ſkugga, är ett ljus uppgånget.

17. Ifrå den tiden begynte JEſus till att predika, och ſade: Görer bättring; himmelriket är kommet hardt när. Matth. 3: 2. 10: 7. Marc. 1: 15.

18. När JEſus gick utmed det Galileiſka hafwet, ſåg han twå bröder, Simon, ſom kallas Petrus, och Andreas, hans broder; de kaſtade ſin nät i hafwet, ty de woro fiſkare. Marc. 1: 16. Joh. 1: 42.

19. Och han ſade till dem: Följer mig; jag will göra eder till menniſkors fiſkare.

20. De öfwergåfwo ſtraxt näten, och följde honom.

21. Och när han gick fram bätter, ſåg han twå andra bröder, Jacob, Zebedei ſon, och Johannes, hans broder, i båten med deras fader Zebedeus, botande ſin nät; och han kallade dem. Luc. 5: 2.

22. Straxt öfwergåfwo de båten, och ſin fader, och följde honom.

23. Och JEſus gick omkring allt Galileiſka landet, och lärde i deras Synagogor, och predikade Evangelium om riket, och botade allahanda ſjukdom och krankhet i folket. Matth. 9: 35. Marc. 1: 23. Luc. 4: 16, 33

24. Och hans rykte gick öfwer hela Syrien; och de hade till honom alla de der kranke woro af mångahanda ſjukdom, och wärkbrutna och beſatta, och månaderaſande och borttagna; och han gjorde dem alla helbregda.

25. Och honom följde mycket folk utaf Galileen, och utaf de tio ſtäder, och utaf Jeruſalem, och utaf Judeen, och utaf de land på denna ſidon wid Jordan. Marc. 3: 7, Luc. 6: 17.

5. Capitlet.

JEſus lärer rätt bot, och lagens förſtånd.

När han ſåg folket, ſteg han upp på ett berg; och ſom han hade ſatt ſig, gingo hans Lärjungar fram till honom.

2. Då öppnade han ſin mun, lärde dem, och ſade:

3. Salige äro de ſom äro andelige fattige; ty himmelriket hörer dem till. Luc. 6: 20.

4. Salige äro de bedröfwade; ty de ſkola få hugſwalelſe. Eſ. 61: 2. Luc. 6: 21.

5. Salige äro de ſaktmodige; ty de ſkola beſitta jordena. Pſ. 37: 11.

6. Salige äro de ſom hungra och törſta efter rättfärdighetena; ty de ſkola blifwa mättade. Eſ. 55: 1. 65: 13. Matth. 11: 28. Joh. 6: 35.

7. Salige äro de barmhertige; ty dem ſkall ſke barmhertighet. Jac. 2: 13.

8. Salige äro de renhjertade; ty de ſkola ſe Gud.

Pſ. 24: 4. 1 Cor. 13: 12. Ebr. 12: 14. 1 Joh. 3: 2.

9. Salige äro de fridſamme; ty de ſkola kallas Guds barn.

10. Salige äro de ſom lida förföljelſe för rättwiſones ſkull; ty dem hörer himmelriket till.

2 Tim. 2: 12. 1 Petr. 3: 14.

11. Salige ären J, när menniſkorna förſmäda och förfölja eder, och ſäga allt ondt emot eder, ljugande, för mina ſkull. Luc. 6: 22. 1 Petr. 4: 14.

12. Glädjens och fröjder eder; ty edor lön är ſtor i himmelen; förty de hafwa ſammalunda förföljt Propheterna, ſom hafwa warit för eder.

Jac. 1: 2. Luc. 6: 23. Matth. 23: 31. Ap. G. 7: 52.

13. J ären jordenes ſalt; är det ſå, att ſaltet miſter ſin ſälto, hwarmed ſkall man då ſalta? Till intet mer är det nyttigt, utan att man kaſtar det ut, och låter det trampas af menniſkomen. Marc. 9: 50. Luc. 14: 34.

14. J ären werldenes ljus; icke kan den ſtaden döljas, ſom ligger på ett berg. 2 Cor. 4: 6. Phil. 2: 15.

15. Icke tänder man heller ljus, och ſätter det under ena ſkäppo, utan på en ljuſaſtaka; att det lyſer allom dem ſom i huſet äro. Marc. 4: 21. Luc. 8: 16. 11: 33.

16. Så låter edart ljus lyſa för menniſkomen, att de måga ſe edra goda gerningar, och priſa edar Fader, ſom är i himmelen. 1 Petr. 2: 12.

17. J ſkolen icke mena, att jag är kommen till att uppläßa lagen, eller Propheterna; jag är icke kommen till att uppläßa, utan till att fullborda.

18. Ty jag ſäger eder för ſant: Tillbeß att himmel och jord förgås, warder ej förgången den minſte bokſtafwen, icke heller en prick af lagen, förr än det är allt ſkedt. Luc. 16: 17. 21: 33.

19. Derföre, hwilken ſom uppläßar ett af deßa minſta buden, och lärer ſå menniſkorna, han ſkall kallas den minſte i himmelriket; men hwilken ſom det gör och lärer, han ſkall kallas ſtor i himmelriket. Jac. 2: 10.

20. Ty jag ſäger eder att, utan edor rättfärdighet öfwergår de Skriftlärdas och de Phariſeers, då ſkolen J icke komma i himmelriket.

Matth. 23: 25. Luc. 11: 39.

21. J hafwen hört, att dem gamlom ſagdt är: Du ſkall icke dräpa; men hwilken ſom dräper, han ſkall wara ſkyldig under domen.

2 Moſ. 20: 13. 5 Moſ. 5: 17.

22. Men jag ſäger eder, att hwilken ſom förtörnas på ſin broder, han ſkall wara ſkyldig under domen; men hwilken ſom ſäger: Racha till ſin broder, han är ſkyldig under rådet; men hwilken ſom ſäger: Du dåre, han är ſkyldig till helwetes eld.

Pſ. 4: 5. 1 Joh. 3: 14, 23.

23. Derföre, om du offrar dina gåfwo på altaret, och kommer ſå ihåg, att din broder hafwer något emot dig;

Matth. 6: 14. Marc. 11: 25.

24. Så lägg der dina gåfwo ned för altaret, och gack förſt bort, och förlika dig med din broder; och kom ſedan, och offra dina gåfwo.

25. Du ſkall wara din trätobroder benägen till wänſkap ſnart, medan du ännu äſt med honom på wägen; att din trätobroder antwardar dig icke domarenom, och domaren antwarder dig tjenarenom, och du kaſtas ſå i häktelſe. Luc. 12: 58. Eph. 4: 26.

26. Sannerliga ſäger jag dig, du warder der icke utkommandes, tillbeß du hafwer betalat den ytterſta ſkärfwen.

27. J hafwen hört, att det war ſagdt dem gamlom: Du ſkall icke göra hor.

2 Moſ. 20: 14. 5 Moſ. 5: 18.

28. Men jag ſäger eder: Hwilken ſom ſer på ena qwinno, till att begära henne, han hafwer allaredo gjort hor med henne i ſitt hjerta. Job 31: 1.

29. Om ſå är, att ditt högra öga är dig till förargelſe, ſå rif det ut, och kaſtat ifrå dig; det är dig bättre att ett ditt ledamot förderfwas, än att din hela kropp ſkulle kaſtas till helwetes. Matth. 18: 8. Marc. 9: 43, ꝛc.

30. Är det ock ſå, att din högra hand är dig till förargelſe, ſå hugg henne af, och kaſta henne ifrå dig; det är dig bättre att ett ditt ledamot

förderfwas, än att hela kroppen kaſtas till helwetes.

31. Det är ock ſagdt: Hwilken ſom öfwergifwer ſina huſtru, han ſkall gifwa henne ett ſkiljobref.

5 Moſ. 21: 1, ꝛc. Matth. 19: 7. Marc. 10: 4.

32. Men jag ſäger eder: Hwilken ſom helſt öfwergifwer ſina huſtru, utan för hors ſkull, han kommer henne till att göra hor; och hwilken ena öfwergifna tager till huſtru, han gör hor.

Luc. 16: 18. 1 Cor. 7: 10.

33. Åter hafwen I hört, att det war ſagdt dem gamlom: Du ſkall icke ſwärja dig men, utan ſkall hålla HERranom din ed. 2 Moſ. 20: 7.

3 Moſ. 19: 12. 4 Moſ. 30: 3. 5 Moſ. 5: 11. Eſ. 65: 16.

34. Men jag ſäger eder, att I ſkolen allsintet ſwärja, hwarken wid himmelen; ty han är Guds ſtol;

Jac. 5: 12. Eſ. 66: 1.

35. Eller wid jordena; ty hon är hans fotapall; ej heller wid Jeruſalem; ty det är en mägtig Konungs ſtad. Pſ. 48: 3.

36. Ej heller ſkall du ſwärja wid ditt hufwud; ty du förmår icke göra ett hår hwitt eller ſwart.

37. Men edart tal ſkall wara: Ja, ja; nej, nej; hwad deröfwer är, det är af ondo. Jac. 5: 12.

38. I hafwen hört, att det är ſagdt: Öga för öga, tand för tand.

2 Moſ. 21: 24. 3 Moſ. 24: 20. 5 Moſ. 19: 21.

39. Men jag ſäger eder, att I ſkolen icke ſtå det onda emot; utan är det ſå, att någor ſlår dig wid det högra kindbenet, ſå wänd honom ock det andra till. Ordſp. 20: 22. 24: 29.

Luc. 6: 29. 1 Theß. 5: 15. 1 Petr. 3: 9.

40. Och om någor will gå till rätta med dig, och taga din kjortel ifrå dig, låt honom ock hafwa kåpona med.

Rom. 12: 17. 1 Cor. 6: 7.

41. Och om någor nödgar dig ena milo, ſå gack twå med honom.

42. Gif honom, ſom af dig bedes, och wänd dig icke ifrå honom, ſom något will låna af dig. 5 Moſ. 15: 7, ꝛc.

43. I hafwen hört, att det är ſagdt: Du ſkall älſka din näſta, och hata din fienda.

2 Moſ. 34: 12. 5 Moſ. 7: 2. Gal. 6: 10.

44. Men jag ſäger eder: Älſker edra owänner; wälſigner dem ſom eder banna, och görer wäl emot dem ſom eder hata; bedjer för dem ſom göra eder ſkada, och förfölja eder;

2 Moſ. 23: 4, 5. 3 Moſ. 19: 18. Luc. 6: 27, 35. 23: 34.

Ap. G. 7: 60. Rom. 12, 14: 20. 1 Cor. 4: 12.

45. På det I ſkolen wara edar Fadars barn, ſom är i himmelen; ty han låter ſina ſol uppgå öfwer onda och goda, och låter regna öfwer rättfärdiga och orättfärdiga.

46. Förty, om I älſken dem ſom eder älſka, hwad fån I för lön? Göra ock icke de Publicaner det ſamma? Luc. 6: 32.

47. Om I hafwen eder wänliga mot edra bröder allenaſt, hwad beſynnerligit gören I? Göra icke ock ſå de Publicaner?

48. Warer fördenſkull fullkomlige, ſåſom edar himmelſke Fader fullkomlig är. 3 Moſ. 11: 44. 19: 2. 20: 7, 26.

6. Capitlet.

Almoſa. Bön. Faſta. Bukſorg.

Hafwer akt uppå edra almoſo, att I icke gifwen henne för menniſkomen, på det I ſkolen warda ſedde af dem; annars hafwen I ingen lön när edar Fader, ſom är i himmelen.

Rom. 12: 8.

2. När du nu gifwer almoſo, låt icke ſtöta i baſun för dig, ſom de ſkrymtare göra i Synagogorna, och uppå gatorna, att de ſkola warda priſade af menniſkomen; ſannerliga ſäger jag eder, de hafwa fått ſin lön.

3. Men när du will gifwa almoſo, ſå låt dina wenſtra hand icke weta, hwad den högra gör;

4. På det din almoſa blifwer lönlig; och din Fader, ſom i löndom ſer, wedergäller dig det uppenbarliga.

Luc. 14: 14.

5. Och när du beder, ſkall du icke wara ſom de ſkrymtare; förty de ſtå gerna i Synagogorna och i gatohörnen och bedja, att de ſkola blifwa ſedde af menniſkomen; ſannerliga ſäger jag eder, de hafwa fått ſin lön.

6. Men när du beder, ſå gack in i din kammar, och ſlå dörrena till, och

bed din Fader hemliga; och din Fader, ſom i löndom ſer, ſkall dig det wedergälla uppenbarliga. 2 Kon. 4: 33. Ap. G. 10: 9.

7. Och när J bedjen, ſkolen J icke wara mångtalige, ſåſom Hedningarna; ty de mena, att de ſkola warda hörde för ſin många ords ſkull. 1 Kon. 18: 26.

8. Warer fördenſkull dem icke like; edar Fader wet wäl hwad eder görs behof, förr än J bedjen honom.

9. Derföre ſkolen J bedja alltſå: **Fader wår, ſom äſt i himlom, helgadt warde ditt Namn.** Luc. 11: 2.

10. **Tillkomme ditt rike; ſke din wilje, ſåſom i himmelen, ſå ock på jordene.**

11. **Gif oß i dag wårt dagliga bröd.**

12. **Och förlåt oß wåra ſkulder, ſåſom ock wi förlåtom dem oß ſkyldige äro.**

13. **Och inled oß icke i freſtelſe; utan fräls oß ifrån ondo. Ty riket är ditt, och magten, och härligheten, i ewighet. Amen.** 1 Tim. 6: 16. 2 Tim. 4: 18.

14, Ty om J förlåten menniſkomen deras brott, ſå förlåter ock edar himmelſke Fader eder. Matth. 5: 23. Marc. 11: 25. Col. 3: 13.

15. Men om J icke förlåten menniſkomen deras brott, ſå ſkall edar Fader icke heller förlåta eder edor brott. Matth. 18: 35. Jac. 2: 13.

16. När ſom J faſten, ſkolen J icke wara ſom J woren bedröfwade, ſåſom de ſkrymtare; ty de förwandla ſin anſigte, att de ſkola ſynas för menniſkomen med ſin faſto; ſannerliga ſäger jag eder, de hafwa redo ſin lön.

17. Men när du faſtar, ſå ſmörj ditt hufwud, och twå ditt anſigte; Dan. 10: 3.

18. Att du icke ſynes för menniſkomen med dine faſto, utan för din Fader, ſom lönligen är; och din Fader, ſom ſer i löndom, wedergäller dig det uppenbarliga.

19. J ſkolen icke förſamla eder ägodelar på jordene, der mal och roſt förderfwar dem, och der ſom tjufwar grafwa, och ſtjäla; Ordſp. 23: 4.

20. Utan förſamler eder ägodelar i himmelen, der hwarken roſt eller mal förderfwar dem, och der tjufwar icke grafwa, eller ſtjäla. Matth. 19: 21. Luc. 12: 33. 1 Tim. 6: 6, 9, 18, 19.

21. Ty der edre ägodelar äro, der är ock edart hjerta.

22. Kroppſens ljus är ögat; är ditt öga enfaldigt, ſå warder din hele kropp ljus. Luc. 11: 34.

23. Men är ditt öga argt, ſå warder din hele kropp mörk. Är det nu ſå att ljuſet, ſom är i dig, är mörker, huru ſtort blifwer då mörkret ſjelft?

24. Jngen kan tjena twå herrar; ty att han antingen ſkall hata den ena, och den andra älſka; eller han håller ſig intill den ena, och den andra föraktar han; J kunnen icke tjena Gudi och Mammon. Luc. 16: 13.

25. Derföre ſäger jag eder: Sörjer icke för edart lif, hwad J ſkolen äta och dricka; och icke för edar kropp, hwad J ſkolen kläda eder med. Är icke lifwet mer än maten, och kroppen mer än kläden? Luc. 12: 22. Phil. 4: 6. 1 Tim. 6: 8. Ebr. 13: 5. 1 Petr. 5: 7.

26. Ser uppå foglarna under himmelen; de ſå intet, och intet ſkära de heller upp, och förſamla intet i ladorna; och edar himmelſke Fader föder dem. Ären J icke mycket mer än de? Job 39. 3. Pſ. 147: 9. Luc. 12: 24.

27. Hwilken ibland eder är, ſom med ſin omſorg förmår ſätta en aln till ſina längd?

28. Och för hwars ſkull ſörjen J för kläden? Skåder liljorna på markene, huru de wäxa; de arbeta intet, ej heller ſpinna.

29. Dock ſäger jag eder att icke Salomo, i all ſin härlighet, war ſå klädd ſom en af dem.

30. Kläder nu Gud ſå gräſet på markene, hwilket dock i dag ſtår, och i morgon kaſtas i ugnen, ſkulle han icke mycket mer göra det eder, o J klentrogne?

31. Så ſkolen J nu icke hafwa omſorg, ſägande: Hwad ſkole wi äta? Eller, hwad ſkole wi dricka? Eller, hwad ſkole wi kläda oß med?

32. Ty allt ſådant ſöka Hedningarna. Edar himmelſke Fader wet wäl, att allt detta göres eder behof. Pſ. 55: 23.

33. Söker förſt efter Guds rike, och hans rättfärdighet, ſå faller eder allt detta till.

34. Sörjer icke fördenſkull för morgondagen; ty morgondagen hafwer ſjelf ſina omſorg med ſig. Det är nog, att hwar dag hafwer ſin egen plågo.

7. Capitlet.

Salighetens hinder och grund.

Dömer icke, på det I icke ſkolen warda dömde. Luc. 6: 37. Rom. 2: 1. 1 Cor. 4: 3. Jac. 4: 11.

2. Ty med den dom, ſom I dömen, ſkolen I dömde warda; och med det mått, ſom I mäten, ſkall eder mätet warda. Marc. 4: 24. Luc. 6: 38.

3. Huru ſer du ett grand i dins broders öga, och warder icke warſe en bjelka i ditt öga? Luc. 6: 41.

4. Eller, huru ſäger du dinom broder: Håll, jag will taga ut grandet af ditt öga; och ſi, en bjelke är i ditt öga?

5. Du ſkrymtare, kaſta förſt ut bjelkan af ditt öga; ſedan ſe till, huru du kan uttaga grandet af dins broders öga.

6. I ſkolen icke gifwa hundomen det heligt är, och edra perlor ſkolen I icke kaſta för ſwin, att de icke trampa dem med ſina fötter, och wända ſig om emot eder, och rifwa eder.

7. Beder, och eder ſkall warda gifwet; ſöker, och I ſkolen finna; klapper, och eder ſkall upplåtas. Matth. 21: 22. Marc. 11: 24. Luc. 11: 9. Joh. 14: 13. 15: 7. 16: 23. 1 Joh. 3: 22.

8. Ty den ſom beder, han får; och den ſom ſöker, han finner; och honom, ſom klappar, warder upplåtet. Jac. 1: 5, 6.

9. Eller, hwilken är den menniſka ibland eder, att, om hans ſon bedes bröd af honom, ſom bjuder honom en ſten? Luc. 11: 11.

10. Eller, om han bedes fiſk, månn han då räcka honom en orm?

11. Är det nu ſå att I, ſom onde ären, kunnen likwäl gifwa edor barn goda gåfwor, huru mycket mer warder edar Fader, ſom är i himmelen, gifwandes dem godt, ſom bedas af honom?

12. Allt det I nu wiljen menniſkorna ſkola göra eder, det görer I ock dem; ty detta är lagen och Propheterna. Luc. 6: 31. Matth. 22: 39, 40. Rom. 13: 8, 10. Gal. 5: 14. 1 Tim. 1: 5.

13. Går in igenom den trånga porten; ty den porten är wid, och den wägen är bred, ſom drager till fördömelſe; och de äro månge, ſom gå på honom. Luc. 13: 24.

14. Och den porten är trång, och den wägen ſmal, ſom drager till lifwet; och få äro de, ſom finna honom.

15. Wakter eder för de falſka Propheter, ſom komma till eder i fårakläder, men inwärtes äro de glupande ulfwar. Mich. 3: 5. 2 Tim. 3: 5.

16. Utaf deras frukt ſkolen I känna dem; icke hemtar man windrufwor af törne, ej heller fikon af tiſtel.

17. Så bär hwart och ett godt trä goda frukt, men ett ondt trä bär onda frukt. Matth. 12: 33. Luc. 6: 43, 44.

18. Ett godt trä kan icke bära onda frukt; icke kan heller ett ondt trä bära goda frukt.

19. Hwart och ett trä, ſom icke bär goda frukt, ſkall afhuggas, och kaſtas i elden. Matth. 3: 10. Joh. 15: 2, 6.

20. Derföre ſkolen I känna dem på deras frukt.

21. Icke warder hwar och en kommandes in i himmelriket, ſom ſäger till mig: HErre, HErre; utan den ſom gör mins Faders wilja, ſom är i himmelen. Oſ. 8: 2. Luc. 6: 46. Rom. 2: 13. Jac. 1: 22.

22. På den dagen warda månge ſägande till mig: HErre, HErre, hafwe wi icke propheterat uti ditt Namn, och i ditt Namn utdrifwit djeflar, och i ditt Namn många kraftiga gerningar gjort?

23. Då ſkall jag bekänna dem: Jag kände eder aldrig; går ifrå mig, I ogerningsmän. Pſ. 6: 9. Matth. 25: 12, 41. Luc. 13: 26, 27.

24. Derföre, hwar och en ſom hörer deßa min ord, och gör derefter, honom liknar jag wid en wis man, ſom ſitt hus byggde på ett hälleberg. Luc. 6: 47, 48.

25. Så föll ſlagregn, och kom flod,

och wädret blåſte, och ſtötte på huſet, och föll dock icke omkull; ty det war grundadt på hälleberget.

26. Och hwar och en, ſom hörer af mig deßa ord, och gör icke derefter, han liknas wid en fåwitſk man, ſom byggde ſitt hus på ſanden.

27. Och föll ſlagregn, och kom flod, och wädret blåſte, och ſtötte på huſet; och det föll omkull, och deß fall war ſtort.

28. Och det begaf ſig, när JEſus lyktade detta talet, wardt folket förſkräckt öfwer hans lärdom.

29. Ty han predikade wäldeliga, och icke ſom de Skriftlärde.
Marc. 1 : 22. Luc. 4 : 32. Joh. 7 : 46.

8. Capitlet.

En ſpitelſk. Höfwitsmannens dräng. Petri ſwära. Hafſens ſtorm. Män, ſwin beſatte.

När han nu gick neder af berget, följde honom mycket folk.

2. Och ſi, der kom en ſpitelſk man, och tillbad honom, och ſade: HERre, will du, ſå kan du göra mig renan.
Marc. 1 : 40. Luc. 5 : 12.

3. Då räckte JEſus ut ſina hand, och tog på honom, ſägandes: Jag will, war ren; och ſtraxt wardt han ren utaf ſin ſpitelſko.

4. Och JEſus ſade till honom: Se till, att du ſäger det för ingom; utan gack bort, och låt Preſten ſe dig, och offra den gåfwo, ſom Moſe budit hafwer, till ett wittnesbörd öfwer dem. 3 Moſ. 14 : 3, 4, 10.

5. Men när JEſus gick in uti Capernaum, kom en höfwitsman till honom, och bad honom, Luc. 7 : 1.

6. Sägandes: HERre, min tjenare ligger hemma borttagen, och hafwer ſtor wedermödo.

7. Då ſade JEſus till honom: Jag will komma, och bota honom.

8. Då ſwarade höfwitsmannen, och ſade: HERre, jag är icke wärdig, att du ſkall gå in under mitt tak; utan ſäg allenaſt ett ord, ſå blifwer min tjenare helbregda. Luc. 7 : 6.

9. Ty jag är ock en menniſka under annars mans wåld, och hafwer krigsknektar under mig; och jag ſäger till den ena: Gack; och han går; och till den andra: Kom; och han kommer; och till min dräng: Gör det; och han gör ſå.

10. När JEſus detta hörde, förundrade han ſig, och ſade till dem, ſom honom följde: Sannerliga ſäger jag eder, jag hafwer icke funnit ſådana tro i Iſrael.

11. Men jag ſäger eder, att många warda kommande af öſtan och weſtan, och ſkola ſitta med Abraham, Iſaac och Jacob i himmelriket.
Mal. 1 : 11. Luc. 13 : 29.

12. Men rikſens barn ſkola warda utkaſtade i det ytterſta mörkret; der ſkall wara gråt och tandagnißlan.
Matth. 21 : 43.
13 : 42. 22 : 13. 24 : 51. 25 : 30. Luc. 13 : 28.

13. Och JEſus ſade till höfwitsmannen: Gack, och ſom du tror, ſå ſke dig; och i ſamma ſtundene blef hans tjenare helbregda.

14. Och när JEſus kom i Petri hus, och ſåg att hans ſwära låg, och hade ſkälfwoſot; Marc. 1 : 30. Luc. 4 : 38.

15. Då tog han på hennes hand, och ſkälfwoſoten öfwergaf henne; och hon ſtod upp, och tjente dem.

16. Och när aftonen kom, hade de till honom många, ſom woro beſatte; och han dref ut andarna med ord, och alla dem, ſom ondt hade, botade han; Marc. 1 : 32. Luc. 4 : 40.

17. På det fullbordas ſkulle det ſom ſagdt war genom Eſaia Propheten, ſom ſäger: Han hafwer tagit på ſig wåra ſkröplighet, och wåra ſjukdomar hafwer han burit. Eſ. 53 : 4. 1 Petr. 2 : 24.

18. Och när JEſus ſåg mycket folk omkring ſig, böd han, att man ſkulle fara utöfwer på hinſidon hafwet.

19. Och kom en Skriftlärd till honom, och ſade till honom: Mäſtar, jag will följa dig ehwart du går.
Luc. 9 : 57.

20. Då ſade JEſus till honom: Räfwarne hafwa kulor, och foglarna under himmelen näſte; men menniſkones Son hafwer intet, der han må luta ſitt hufwud till.

21. Och en annan af hans Lärjungar ſade till honom: HERre, gif mig

lof, att jag går förſt bort, och begrafwer min fader.

22. Då ſade JEſus till honom: Följ du mig, och låt de döda begrafwa ſina döda.

23. Och han ſteg i ſkeppet, och hans Lärjungar följde honom.

Marc. 4: 35. Luc. 8: 22.

24. Och ſi, en ſtor ſtorm wäxte upp i hafwet, ſå att wågen ſlog utöfwer ſkeppet; och han ſof.

25. Då gingo Lärjungarna till, och wäckte honom upp, ſägande: HErre, fräls oß, wi förgås.

26. Då ſade han till dem: J klentrogne, hwi rädens J? Och ſtod upp, och näpſte wädret, och hafwet; och det wardt ſtilla lugnet. Job 26: 12.

27. Men menniſkorna förundrade ſig, och ſade: Hwad är denne för en, att wädret och hafwet äro honom lydig?

28. Och när han kom på hinſidon hafwet, uti de Gergeſeners landsändar, kommo twå beſatte med djefwulen emot honom löpande, utgångne af grifter; och woro ganſka gräſelige, ſå att ingen kunde reſa den wägen fram. Marc. 5: 1. Luc. 8: 26.

29. Och ſi, de ropade, och ſade: Ack! JEſu, Guds Son, hwad hafwe wi med dig göra? Äſt du kommen till att plåga oß förr än tid är?

30. Så gick der långt ifrån en ſtor ſwinahjord i bet.

31. Då bådo honom djeflarna, och ſade: Är det ſå, att du drifwer oß ut, ſå lofwa oß, att wi farom uti den ſwinahjorden.

32. Då ſade han till dem: Farer. Då foro de ut, och foro in i ſwinahjorden; och ſi, hele ſwinahjorden lopp, och brådſtörte ſig i hafwet, och drunknade i wattnet.

33. Men herdarne flydde bort, och gingo in i ſtaden, och förkunnade alltſammans, och huru det war tillgånget med dem ſom beſatte woro.

34. Och ſi, då gick hela ſtaden ut emot JEſum; och då de ſågo honom, bådo de att han wille gå bort utu deras landsändar.

9. Capitlet.

En borttagen. Mattheus. Faſta. Blodgång. Jairi dotter. Twå blinde. En beſatt dumbe.

Då ſteg han i ſkeppet, och for utöfwer igen, och kom uti ſin ſtad.

2. Och ſi, de hade in för honom en borttagnan, ſom låg uti ene ſäng. När nu JEſus ſåg deras tro, ſade han till den borttagna: War wid ett godt mod, min ſon, dina ſynder förlåtas dig. Marc. 2: 3. Luc. 5: 18.

3. Och ſi, ſomlige utaf de Skriftlärda ſade wid ſig ſjelfwa: Denne häder Gud.

4. Men när JEſus ſåg deras tankar, ſade han: Hwi tänken J ondt i edor hjerta?

5. Hwilket är lättare ſäga: Dina ſynder förlåtas dig; eller ſäga: Statt upp, och gack?

6. Men på det J ſkolen weta, att menniſkones Son hafwer magt på jordene till att förlåta ſynder, ſade han till den borttagna: Statt upp, tag dina ſäng, och gack i ditt hus.

7. Och han ſtod upp, och gick hem.

8. När folket det ſåg, förundrade de ſig, och priſade Gud, ſom ſådana magt hade gifwit menniſkom.

9. Och när JEſus gick dädan, ſåg han en man ſittandes wid tullen, ſom het Mattheus; och han ſade till honom: Följ mig. Då ſtod han upp, och följde honom. Marc. 2: 14. Luc. 5: 27.

10. Och det begaf ſig att, när han ſatt wid bord i hans hus, ſi, der kommo många Publicaner och ſyndare, och ſåto till bords med JEſu och hans Lärjungar.

11. När de Phariſeer det ſågo, ſade de till hans Lärjungar: Hwi äter edar mäſtare med Publicaner och ſyndare?

12. När JEſus det hörde, ſade han till dem: De helbregda behöfwa icke läkare, utan de kranke;

13. Men går, och lärer hwad det är: Jag hafwer luſt till barmhertighet, och icke till offer; jag är icke kommen till att kalla de rättfärdiga, utan ſyndare till bättring.

Oſ. 6: 6. Matth. 12: 7. 18: 11. 1 Tim. 1: 15.

14. Då kommo till honom Johannis Lärjungar, och ſade: Hwi faſte wi och Phariſeerna ſå mycket, och dine Lärjungar faſta intet?
Marc. 2: 18. Luc. 5: 33.

15. Då ſade JEſus till dem: Huru kan bröllopsfolket ſörja, ſå länge brudgummen är när dem? Men de dagar ſkola komma, att brudgummen ſkall tagas ifrå dem, och då ſkola de faſta.

16. Ingen lappar ett gammalt kläde med en ny klut; ty han rifwer likwäl kluten af klädena igen, och hålet blifwer wärre.

17. Ej heller låter man nytt win i gamla flaſkor; annars gå flaſkorna ſönder, och winet ſpilles ut, och flaſkorna förderfwas; utan man låter nytt win i nya flaſkor, ſå blifwer både förwarad.

18. Wid han detta talade till dem, ſi, då kom en öfwerſte, och tillbad honom, och ſade: HErre, min dotter är nu ſtraxt blifwen död; men kom, och lägg dina hand på henne, ſå blifwer hon lefwandes.
Marc. 5: 22. Luc. 8: 41.

19. JEſus ſtod upp, och följde honom, och hans Lärjungar.

20. Och ſi, en qwinna, ſom hade lidit blodgång i tolf år, gick bakefter honom, och kom wid hans klädafåll;

21. Ty hon ſade wid ſig ſjelf: Måtte jag allenaſt komma wid hans kläder, ſå blefwe jag helbregda.

22. Då wände JEſus ſig om, och ſom han ſåg henne, ſade han: War wid goda tröſt, dotter, din tro hafwer hulpit dig. Och qwinnan wardt helbregda i ſamma ſtund.

23. Och när JEſus kom i öfwerſtans hus, och ſåg piparena, och folket ſorlande,

24. Sade han till dem: Går edra färde; pigan är icke död, men hon ſofwer. Och de gjorde ſpe af honom.

25. När nu folket war utdrifwet, gick han in, och tog henne i handen; och pigan ſtod upp.

26. Och detta ryktet gick öfwer det hela landet.

27. Och när JEſus gick dädan, följde honom twå blinde; de ropade, och ſade: O Davids Son, förbarma dig öfwer oß.

28. Och när han kom i huſet, ſtego de blinde fram till honom; och JEſus ſade till dem: Tron I, att jag kan detta göra eder? Då ſade de till honom: Ja, HErre.

29. Då tog han på deras ögon, och ſade: Ske eder efter edra tro.

30. Och deras ögon wordo öppnade; och JEſus hotade dem, ſägandes: Ser till, att ingen får detta weta.

31. Men de gingo ut, och beryktade honom i det hela landet.

32. När deße woro utgångne, ſi, då hade de ena menniſko fram för honom, ſom war en dumbe och beſatt.
Luc. 11: 14.

33. Och när djefwulen war utdrifwen, talade dumben. Och folket förundrade ſig, och ſade: Sådant hafwer aldrig warit ſedt i Iſrael.

34. Men de Phariſeer ſade: Med den öfwerſta djefwulen drifwer han djeflar ut. Matth. 12: 24. Marc. 3: 22. Luc. 11: 15.

35. Och JEſus gick omkring i alla ſtäder och byar, lärde i deras Synagogor, och predikade Evangelium om riket, och helade allahanda ſjuko, och allahanda krankhet ibland folket.
Matth. 4: 23. Marc. 6: 6. Luc. 13: 22.

36. Och när han ſåg folket, ömkade han ſig öfwer dem, att de woro förlåtne och förſkingrade, ſom de får ſom ingen herdan hade. Matth. 14: 14.
Marc. 6: 34. 4 Moſ. 27: 17. Zach. 10: 2.

37. Då ſade han till ſina Lärjungar: Säden är mycken, och arbetarena äro få. Luc. 10: 2. Joh. 4: 35.

38. Beder fördenſkull ſädenes HErra, att han ſänder arbetare i ſina ſäd.

10. Capitlet.

Tolf Apoſtlar wäljas, läras, ſändas.

Och han kallade ſina tolf Lärjungar till ſig, och gaf dem magt öfwer de orena andar, att de ſkulle drifwa dem ut, och bota allahanda ſjukdom och allahanda krankhet.
Marc. 3: 13. 6: 7. Luc. 9: 1.

2. Men deßa äro de tolf Apoſtlars namn: Den förſte, Simon, ſom kallas

Petrus, och Andreas, hans broder; Jacobus, Zebedei ſon, och Johannes, hans broder; Ap. G. 1: 13, ꝛc.

3. Philippus och Bartholomeus; Thomas och Mattheus, ſom hade warit en Publican; Jacobus, Alphei ſon, och Lebbeus, med det wedernamnet Thaddeus;

4. Simon af Cana, och Judas Jſcharioth, den ock förrådde honom.

5. Deßa tolf ſände JEſus ut, och böd dem, och ſade: Går icke på Hedningarnas wäg, och går icke i de Samariters ſtäder;

6. Utan går heldre till de borttappade får af Jſraels hus. Matth. 9: 36. 15: 24. Ap. G. 13: 46.

7. Men går, och prediker, och ſäger: Himmelriket är kommet hardt när. Matth. 3: 2. 4: 17. Luc. 9: 2. 10: 9.

8. Görer de ſjuka helbregda, de ſpitelſka rena; reſer upp de döda; utdrifwer djeflar. J hafwen fått förgäfwes, ſå ſkolen J ock gifwa förgäfwes.

9. Hafwer icke guld, icke heller ſilfwer, icke heller penningar i edra pungar; Marc. 6: 8. Luc. 9: 3. 10: 4. 22: 35.

10. Och inga wägſkräppo, och icke twå kjortlar, icke ſkor, och ingen ſtaf; ty arbetaren är wärd ſin mat. Luc. 10: 7. 1 Cor. 9: 7. 1 Tim. 5: 18.

11. Men hwar J gån in uti en ſtad eller by, ſå beſpörjer om der någor inne är, ſom deß wärdig är; och blifwer der, tilldeß J dragen dädan. Luc. 10: 7.

12. Men när J gån in i ett hus, ſå helſer det.

13. Och är det ſå, att det huſet är wärdigt, ſå kommer edar frid öfwer det; är det ock icke wärdigt, ſå kommer edar frid till eder igen.

14. Och der ſom ingen anammar eder, eller hörer edor ord, ſå går utaf det huſet eller ſtaden, och ſkudder ſtoftet utaf edra fötter. Marc. 6: 11. Luc. 9: 5. 10: 11. Ap. G. 13: 51. 18: 6.

15. Sannerliga ſäger jag eder: Sodome och Gomorre land warder drägeligare på domedag, än dem ſtadenom. Matth. 11: 24. Luc. 10: 12.

16. Si, jag ſänder eder ſåſom får ibland ulfwar; warer fördenſkull ſnälle ſåſom ormar, och enfaldige ſom dufwor. Luc. 10: 3. Rom. 16: 19.

17. Men wakter eder för menniſkomen; ty de ſkola öfwerantwarda eder på ſin Rådhus, och uti deras Synagogor ſkola de hudflänga eder. Matth. 24: 9. Luc. 21: 12. Joh. 16: 2.

18. Och J ſkolen warda framdragne för Förſtar och Konungar, för mina ſkull, till wittnesbörd öfwer dem, och öfwer Hedningarna. Ap. G. 12: 11. 25: 23.

19. Och när ſom de nu öfwerantwarda eder, ſå warer icke bekymrade, huru eller hwad J ſkolen tala; ty det ſkall eder gifwas i ſamma ſtundene, hwad J tala ſkolen; Marc. 13: 11. Luc. 12: 11. 21: 14. 2 Tim. 4: 17.

20. Förty det ären icke J, ſom talen, utan det är edar Faders Ande, ſom talar i eder.

21. Den ene brodren ſkall öfwerantwarda den andra till döden, och fadren ſonen; och barnen ſkola ſätta ſig upp emot föräldrarna, och dräpa dem. Mich. 7: 5. Luc. 21: 16.

22. Och J ſkolen warda hatade af allom, för mitt Namns ſkull; men hwilken ſom ſtår faſt uti ändan, han ſkall blifwa ſalig. Luc. 21: 17. Matth. 24: 13. Marc. 13: 13.

23. När de förfölja eder i den ena ſtaden, ſå flyr till den andra. Sannerliga ſäger jag eder: J ſkolen icke hafwa orkat fara omkring alla Jſraels ſtäder, förrän menniſkones Son kommer.

24. Lärjungen är icke öfwer mäſtaren; och icke heller tjenaren öfwer ſin herra. Luc. 6: 40. Joh. 13: 16. 15: 20.

25. Det är Lärjunganom nog, att han är ſåſom hans mäſtare, och tjenarenom, att han är ſåſom hans herre. Hafwa de kallat husbonden Beelzebub, huru mycket mer ſkola de ſå kalla hans husfolk? Matth. 12: 24. Marc. 3: 22. Luc. 11: 15.

26. Rädens fördenſkull intet för dem; ty det är intet fördoldt, ſom icke ſkall warda uppenbaradt; och intet lönligit, ſom icke ſkall blifwa wetterligit. Marc. 4: 22. Luc. 8: 17. 12: 2.

27. Hwad jag ſäger eder i mörkret, det ſäger i ljuſet; och hwad ſom ſägs eder i örat, det prediker på taken.

28. Och rädens icke för dem, ſom dräpa kroppen, och hafwa dock icke magt att dräpa ſjälena; utan rädens mer honom, ſom kan förderfwa både ſjäl och kropp uti helwete.

29. Säljas icke twå ſparfwar för en ſkärf? Och en af dem faller icke på jordena, edar Fader förutan.

30. Äro ock edor hufwudhår all räknad. 1 Sam. 14: 45.
2 Sam. 14: 11. Luc. 21: 18. Ap. G. 27: 34.

31. Derföre ſkolen I icke rädas; I ären ju mer wärde än månge ſparfwar. Luc. 12: 24.

32. Derföre, hwar och en ſom mig bekänner för menniſkom, honom will jag ock bekänna för min Fader, ſom är i himmelen. Luc. 12: 8.

33. Men den ſom mig wederſakar för menniſkom, honom ſkall jag ock wederſaka för min Fader, ſom är i himmelen. Luc. 9: 26. 2 Tim. 2: 12. Upp. 3: 5.

34. I ſkolen icke mena, att jag är kommen till att ſända frid på jordena; jag är icke kommen till att ſända frid, utan ſwärdet. Luc. 12: 49, 51.

35. Ty jag är kommen till att göra menniſkona ſkiljaktiga mot ſin fader, och dottrena mot ſina moder, och ſonahuſtruna mot ſina ſwäro; Mich. 7: 6.

36. Och menniſkones eget husfolk warda hennes fiender.
Pſ. 41: 10. 55: 14. Joh. 13: 18.

37. Hwilken ſom älſkar fader och moder mer än mig, han är mig icke wärd; och hwilken ſom älſkar ſon eller dotter mer än mig, han är mig icke wärd. Luc. 14: 26.

38. Och hwilken ſom icke tager ſitt kors på ſig, och följer mig, han är mig icke wärd.
Matth. 16: 24. Marc. 8: 34. Luc. 9: 23.

39. Hwilken ſom finner ſitt lif, han ſkall borttappa det; och hwilken ſom borttappar ſitt lif, för mina ſkull, han ſkall finna det. Matth. 16: 25.
Marc. 8: 35. Luc. 9: 24. 17: 33. Joh. 12: 25.

40. Hwilken ſom eder anammar, han anammar mig; och hwilken ſom mig anammar, han anammar honom ſom mig ſändt hafwer.
Matth. 18: 5. Luc. 10: 16. Joh. 13: 20.

41. Hwilken ſom anammar en Prophet, i ens Prophets namn, han ſkall få ens Prophets lön; och hwilken ſom anammar en rättfärdig, i ens rättfärdigs namn, han ſkall få ens rättfärdigs lön. 1 Kon. 17: 10. 18: 4. Ebr. 6: 10.

42. Och hwilken ſom gifwer enom af deßa minſta en bägare kallt watten dricka allenaſt, i ens Lärjungas namn, ſannerliga ſäger jag eder, det ſkall icke blifwa honom olönt.
Matth. 25: 40. Marc. 9: 41.

11. Capitlet.

Johannis bådſkap. JEſu wittne, hot, ljufliga kallelſe.

Och det begaf ſig, när JEſus ſådana bud till ſina tolf Lärjungar fullkomnat hade, gick han dädan fram bätter, på det han ſkulle lära, och predika i deras ſtäder.

2. När Johannes, ſom då war i fängelſet, hörde Chriſti gerningar, ſände han twå ſina Lärjungar; Luc. 7: 18, 19.

3. Och lät ſäga honom: Äſt du den ſom komma ſkall, eller ſkolom wi förbida någon annan?

4. Då ſwarade JEſus, och ſade till dem: Går, och ſäger Johanni igen, hwad I hafwen hört och ſett:

5. De blinde ſe, de halte gå, de ſpitelſke göras rene, och de döfwa höra; de döde reſas upp, och dem fattigom warder predikadt Evangelium.
Eſ. 35: 5. 61: 1.

6. Och ſalig är den, ſom icke warder förargad i mig.

7. När ſom de gingo bort, begynte JEſus tala till folket om Johanne: Hwad gingen I ut i öknena till att ſe? Willen I ſe en rö, ſom drifs hit och dit af wädret? Luc. 7: 24.

8. Eller hwad gingen I ut till att ſe? Willen I ſe ena menniſko i len kläder? Si, de ſom draga len kläder äro i Konungahuſen.

9. Eller hwad gingen I ut till att ſe? Willen I ſe en Prophet? Ja, jag ſäger eder, mer än en Prophet.

10. Ty han är den ſamme, om hwilken ſkrifwet är: Si, jag ſänder min Ängel för ditt anſigte, hwilken ſkall tillreda din wäg för dig.
Mal. 3: 1. Marc. 1: 2.

11. Sannerliga ſäger jag eder: Ibland dem, ſom äro födde af qwinnor, är ingen uppkommen, ſom är ſtörre än Johannes Döparen; dock likwäl, den ſom är minſt i himmelriket, han är ſtörre än han. Luc. 7: 28.

12. Men ifrå Johannis Döparens dagar, och till denna dagen, lider himmelriket wåld; och de wäldige rifwa det till ſig.

13. Ty alle Propheterna och lagen hafwa ſpått intill Johannem. Luc. 16: 16.

14. Och om I wiljen anammat, han är Elias, ſom komma ſkulle. Mal. 4: 5. Matth. 17: 12. Marc. 9: 13. Luc. 1: 17.

15. Den ſom hafwer öron till att höra, han höre. Matth. 13: 9, 43. Upp. 2: 7.

16. Men wid hwem ſkall jag likna detta ſlägtet? Det är likt barnom, ſom uppå torget ſitta, och ropa till ſina ſtallbröder; Luc. 7: 31.

17. Och ſäga: Wi hafwe pipat för eder, och I willen intet danſa; wi hafwe ſjungit ſorgeſång till eder, och I willen intet gråta.

18. Johannes är kommen, och hwarken åt eller drack; och de ſäga: Han hafwer djefwulen.

19. Menniſkones Son är kommen, äter och dricker; och de ſäga: Si, hwilken fråßare och windrinkare är den mannen, Publicaners och ſyndares wän. Och wisdomenom warder rätt gifwet utaf ſinom barnom.

20. Då begynte han till att förwita de ſtäder, i hwilkom han hade gjort ſina meſta krafter, och de hade likwäl intet bättrat ſig:

21. We dig, Chorazin, we dig, Bethſaida; ty hade ſådana krafter warit gjorda i Tyro och Sidon, ſom i eder gjorda äro, de hade långo uti ſäck och aſko gjort ſyndabättring. Luc. 10: 13.

22. Dock ſäger jag eder, att Tyro och Sidoni ſkall drägeligare warda på domedag, än eder.

23. Och du Capernaum, ſom äſt upphöjd allt intill himmelen, du ſkall blifwa nederſtött allt intill helwete; förty hade ſådana krafter ſkett i Sodoma, ſom i dig ſkedde äro, det hade ſtått än i dag.

24. Dock ſäger jag eder: De Sodomeers lande ſkall drägeligare warda på domedag än dig. Matth. 10: 15.

25. I den tiden ſwarade JEſus, och ſade: Jag priſar dig, Fader, himmelens och jordenes HERre, att du hafwer detta dolt för de wiſa och förnumſtiga, och hafwer det uppenbarat för de fåkunniga. Luc. 10: 21.

26. Ja, Fader, ſå hafwer warit behageligit för dig.

27. All ting äro gifwen mig i wåld af minom Fader; och ingen känner Sonen, utan Fadren; och ingen heller känner Fadren, utan Sonen, och den ſom Sonen will det uppenbara. Pſ. 8: 7. Matth. 28: 18. Joh. 3: 35. 17: 2. 1: 18. 6: 46. 10: 15.

28. **Kommer till mig, I alle, ſom arbeten, och ären betungade; och jag will wederqwicka eder.**

29. Tager på eder mitt ok, och lärer af mig; ty jag är mild och ödmjuk af hjertat; och I ſkolen finna ro till edra ſjälar. Zach. 9: 9. Jer. 6: 16.

30. Ty mitt ok är luſtigt, och min börda är lätt.

12. Capitlet.

Ax plockas. Handen botas. JEſus flyr. Djefwulen drifs ut. Synd emot den Heliga Anda. JEſu bröder.

I den tiden gick JEſus genom ſäd på Sabbathen; och hans Lärjungar woro hungrige, och begynte upprycka ax, och äta. Marc. 2: 23. Luc. 6: 1.

2. När de Phariſeer det ſågo, ſade de till honom: Si, dine Lärjungar göra det ſom icke lofligit är göra på Sabbathen. 5 Moſ. 23: 25.

3. Men han ſade till dem: Hafwen I icke läſit hwad David gjorde, när han, och de ſom med honom woro, hungrade; 1 Sam. 21: 6.

4. Huru han gick in i Guds hus, och åt ſkådobröden, ſom honom icke war lofligit äta; icke heller dem, ſom med honom woro, utan allenaſt Preſtomen? 2 Moſ. 25: 30. 29: 33. 3 Moſ. 8: 31. 24: 9.

5. Eller hafwen I icke läſit i lagen, att på Sabbathen bryta Preſterna Sabbathen i templet; och äro likwäl utan ſkuld? 4 Moſ. 28: 9, 11.

6. Men jag ſäger eder, att här är den ſom är mer än templet.

7. Men wißten J hwad det wore: Jag hafwer luſt till barmhertighet, och icke till offer, då dömden J icke de oſkyldiga; Oſ. 6: 6. Matth. 9: 13.

8. Ty menniſkones Son är en HERre, deßlikes ock öfwer Sabbathen.

9. Då gick han dädan fram bätter, och kom i deras Synagogo; Marc. 3: 1. Luc. 6: 6.

10. Och ſi, der war en man, ſom hade ena bortwißnada hand; och de ſporde honom, ſägande: Må man ock hela om Sabbathen? på det de måtte anklaga honom. Luc. 13: 14. 14: 3. Joh. 9: 16.

11. Då ſade han till dem: Hwilken är den menniſka ibland eder, ſom hafwer ett får, och om det faller i gropena om Sabbathen, går han icke och fattar uti det, och drager det upp?

12. Huru mycket bättre är nu en menniſka än ett får? Derföre må man ju göra wäl på Sabbathen.

13. Och ſade han till mannen: Räck ut dina hand; och han uträckte henne, och hon wardt färdig igen, ſåſom den andra.

14. Då gingo de Phariſeer ut, och lade råd emot honom, huru de måtte förgöra honom. Marc. 3: 6. Joh. 10: 39. 11: 53.

15. Men när JEſus det förnam, gick han dädan; och honom följde mycket folk, och han gjorde dem alla helbregda;

16. Och hotade dem, att de icke ſkulle uppenbara honom;

17. På det fullkomnas ſkulle det ſom ſagdt war genom Propheten Eſaias, ſom ſade:

18. Si, min tjenare, den jag utwalt hafwer; min käreſte, i hwilkom min ſjäl hafwer ett godt behag; jag ſkall ſätta min Anda på honom, och han ſkall förkunna Hedningomen domen. Eſ. 42: 1. Matth. 3: 17. 17: 5.

19. Han ſkall icke kifwa eller ropa, och hans röſt ſkall man icke höra på gatomen.

20. Den rö, ſom kroßad är, ſkall han icke ſönderbryta; och wekan, ſom ryker, ſkall han icke utſläcka, tilldeß han utförer domen till en ſeger; Eſ. 42: 3.

21. Och i hans Namn ſkola Hedningarna hoppas.

22. Då hades fram till honom en, ſom war beſatt med djefwulen, han war blind och dumbe; den gjorde han helbregda, ſå att ſamme blinde och dumbe både talade och ſåg. Matth. 9: 33. Luc. 11: 14.

23. Och allt folket blef förſkräckt, och ſade: Är denne icke Davids Son?

24. Men när de Phariſeer det hörde, ſade de: Han utdrifwer icke djeflar, utan med Beelzebub, djeflarnas öfwerſta. Matth. 9: 34. Marc. 3: 22. Luc. 11: 15.

25. Då nu JEſus förſtod deras tankar, ſade han till dem: Hwart och ett rike, ſom är twedrägtigt emot ſig ſjelft, det blifwer öde; och hwar och en ſtad, eller hus, ſom är twedrägtigt emot ſig ſjelft, blifwer icke ſtåndandes.

26. Är det nu ſå, att Satan drifwer Satan ut, då är han twedrägtig emot ſig ſjelf; huru blifwer då hans rike beſtåndandes?

27. Och är det ſå, att jag drifwer djeflar ut med Beelzebub, med hwem drifwa då edor barn dem ut? Derföre ſkola de wara edra domare.

28. Men är det ſå, att jag drifwer djeflar ut med Guds Anda, då är ju Guds rike kommet till eder.

29. Eller, huru kan någor gå i ens mägtigs mans hus, och beröfwa honom hans boting bort, utan han förſt binder den mägtiga, och ſå ſedan ſkinnar hans hus? Luc. 11: 22.

30. Hwilken ſom icke är med mig, han är emot mig; och hwilken ſom icke förſamlar med mig, han förſkingrar.

31. Fördenſkull ſäger jag eder: All ſynd och förſmädelſe blifwer menniſkomen förlåten; men förſmädelſe mot Andan ſkall icke blifwa menniſkomen förlåten. Marc. 3: 28, 29. Luc. 12: 10. Ebr. 6: 4. 10: 26. 1 Joh. 5: 16.

32. Och hwilken ſom ſäger något emot menniſkones Son, det warder honom förlåtet; men hwilken ſom

ſäger något emot den Helga Anda, det warder honom icke förlåtet, hwarken i denna, eller i den tillkommande werld.

33. Görer antingen trät godt, ſå warder frukten god; eller ock görer trät ondt, ſå warder frukten ond; ty af fruktene känner man trät.

Matth. 7:17. Luc. 6:44.

34. J huggormars afföda, huru kunnen J tala något godt, medan J ären ſjelfwe onde? Ty der hjertat med fullt är, deraf talar munnen.

Matth. 3:7. 23:33.

35. En god menniſka bär godt fram af hjertans goda fatabur; och en ond menniſka bär ondt fram af en ond fatabur. Luc. 6:45.

36. Men jag ſäger eder, att för hwart och ett fåfängt ord, ſom menniſkorna tala, ſkola de göra räkenſkap på domedag.

37. Ty af din ord ſkall du blifwa rättfärdig hållen, och af din ord ſkall du warda fördömd.

38. Då ſwarade några utaf de Skriftlärda och de Phariſeer, och ſade: Mäſtar, wi wilje ſe tecken af dig.

Matth. 16:1. Marc. 8:11. 1 Cor. 1:22.

39. Swarade han, och ſade till dem: Detta wrånga och horiſka ſlägtet ſöker efter tecken; och thy ſkall intet tecken gifwas, annat än Jone Prophetens tecken. Matth. 16:4. Luc. 11:29.

40. Ty ſåſom Jonas war i tre dagar och tre nätter i hwalfiſkens buk; ſå ſkall menniſkones Son wara i tre dagar och i tre nätter i jordene.

Jon. 2:1, ꝛc.

41. De Ninivitiſke män ſkola ſtå upp på domen med detta ſlägtet, och fördöma det; ty de bättrade ſig efter Jone predikan; och ſi, här är mer än Jonas. Jon. 3:5.

42. Drottningen af ſöderlanden ſkall ſtå upp på domen med detta ſlägtet, och fördöma det; ty hon kom ifrå jordenes ända, till att höra Salomons wisdom; och ſi, här är mer än Salomon.

1 Kon. 10:1. 2 Chr. 9:1. Luc. 11:31.

43. När den orene anden är utfaren af menniſkone, ſå wandrar han genom de rum, ſom torr äro; ſöker efter hwilo, och finner ingen. Luc. 11:24.

44. Så ſäger han: Jag will komma igen i mitt hus, der jag utgick; och när han kommer, finner han det tomt, och rent ſopadt, och prydt.

45. Så går han bort, och tager ſju andra andar till ſig, de ſom wärre äro än han ſjelfwer; och då de der inkomma, bo de der; ſå blifwer den menniſkones ſiſta wärre än det förſta. Så warder ock tillgångandes med detta wrånga ſlägtet. 2 Petr. 2:20.

46. Wid han ännu talade till folket, ſi, hans moder och bröder ſtodo utanföre, och wille tala med honom.

47. Då ſade en till honom: Si, din moder och dine bröder ſtå ute, och wilja tala med dig.

48. Då ſwarade han, och ſade till den, ſom honom bådade: Hwilken är min moder, och hwilke äro mine bröder?

49. Och räckte ut handena åt ſina Lärjungar, och ſade: Si, min moder och mine bröder.

50. Ty hwar och en, ſom gör mins Faders wilja, ſom är i himmelen, han är min broder, och ſyſter, och moder. Matth. 13:55. Marc. 3:31. Luc. 8:19.

13. Capitlet.

Liknelſer om Chriſti kyrkas och ords kraft. JEſus föraktas.

På den dagen gick JEſus ut af huſet, och ſatte ſig utmed hafwet.

Marc. 4:1.

2. Och der förſamlades mycket folk till honom, ſå att han ſteg uti ett ſkepp, och ſatte ſig; och allt folket ſtod på ſtrandene.

3. Och han talade med dem mångahanda i liknelſer, ſägandes: Si, en ſädesman gick ut, och ſkulle ſå.

Luc. 8:4.

4. Och när han ſådde, föll ſomt wid wägen; och kommo foglarna, och åto det upp.

5. Somt föll på ſtenören, der det hade icke mycken jord; och gick ſnart upp, ty det hade icke djupa jord.

6. Men när ſolen gick upp, förwißnade

nade det; och efter det hade inga rötter, torkades det bort.

7. Och ſomt föll ibland törne; och törnebuſkarna uppwäxte, och förqwafde det.

8. Och ſomt föll i goda jord, och gjorde frukt; ſomt hundradefaldt, ſomt ſextiofaldt, och ſomt tretiofaldt.

9. Hwilken ſom hafwer öron till att höra, han höre. Matth. 11: 15.

10. Då ſtego Lärjungarna fram, och ſade till honom: Hwi talar du till dem med liknelſer? Marc. 4: 10.

11. Då ſwarade han dem, och ſade: Eder är gifwet att weta himmelrikets lönlighet; men dem är det icke gifwet. 1 Cor. 2: 10. 1 Joh. 2: 27.

12. Ty hwilken ſom hafwer, honom ſkall gifwas, att han ſkall nog hafwa; men den ſom icke hafwer, af honom ſkall ock warda taget det han hafwer. Matth. 25: 29. Marc. 4: 25. Luc. 8: 18. 19: 26.

13. Fördenſkull talar jag dem till med liknelſer; ty med ſeende ögon ſe de intet, och med hörande öron höra de intet; ty de förſtåt icke.

14. Och på dem warder fullkomnad Eſaie Prophetie, ſom ſäger: Med öronen ſkolen J höra, och ſkolen icke förſtåt; och med ſeende ögon ſkolen J ſe, och ſkolen icke förnimmat. Eſ. 6: 9. 29: 10. Marc. 4: 12. Luc. 8: 10. Joh. 12: 40. Ap. G. 28: 26. Rom. 11: 8.

15. Ty detta folks hjerta är förſtockadt, och deras öron höra illa, och deras ögon hafwa de igenlyckt; på det de icke ens ſkulle ſe med ögonen, och höra med öronen, och förſtåt med hjertat, och omwända ſig, att jag måtte hela dem.

16. Men ſalig äro edor ögon, att de ſe, och edor öron, att de höra. Matth. 16: 17. Luc. 10: 23.

17. Sannerliga ſäger jag eder, att månge Propheter och rättfärdige hafwa begärat ſe det J ſen, och fingo dock icke ſet, och höra det J hören, och fingo dock icke hörat.

18. Så hörer nu J denna liknelſen om ſädesmannen. Marc. 4: 3, 14. Luc. 8: 11.

19. Hwar någor hörer ordet om riket, och förſtår det icke, ſå kommer den onde, och riwer det bort, ſom ſådt är i hans hjerta; det är den ſom wid wägen ſådder war.

20. Men den ſom war ſådder på ſtenören, är den ſom hörer ordet, och tager det ſtraxt gladeliga.

21. Men han hafwer ingen rot i ſig ſjelf, utan ſtår till en tid; och när bedröfwelſen och förföljelſen påkomma för ordets ſkull, ſtraxt förargas han.

22. Men den ſom war ſådder ibland törne, är den ſom hörer ordet; och deße werldenes bekymmer, och rikedomſens ſwek förqwäfwer ordet; och han blifwer utan frukt.

23. Men den ſom war ſådder i goda jord, är den ſom hörer ordet, och förſtår det; och bär ockſå frukt, ſå att ſomt gör hundradefaldt, ſomt ſextiofaldt, och ſomt tretiofaldt.

24. En annor liknelſe ſatte han dem före, och ſade: Himmelriket är likt ene menniſko, ſom ſådde goda ſäd i ſin åker;

25. Men då folket ſof, kom hans owän, och ſådde ogräs midt ibland hwetet; och gick ſin wäg.

26. Då nu ſäden wäxte, och bar frukt, ſyntes ock ogräſet.

27. Då gingo husbondans tjenare fram, och ſade till honom: HErre, ſådde du icke goda ſäd i din åker? Hwadan hafwer han då ogräs.

28. Då ſade han till dem: Det hafwer owännen gjort. Sade tjenarena till honom: Will du, att wi gåm, och hemte det bort?

29. Då ſade han: Nej, på det att, när J uppryckten ogräſet, J icke ſkolen ock dermed upprycka hwetet.

30. Låter båda wäxa intill ſkördetiden; och i ſkördetiden will jag ſäga ſkördemännomen: Hemter förſt ogräſet ſamman, och binder det i knippor, till att uppbrännas; men hwetet förſamler i mina lado. Matth. 3: 12.

31. En annor liknelſe ſatte han dem före, och ſade: Himmelriket är likt ett ſenapskorn, ſom en man tog, och ſådde i ſin åker; Marc. 4: 30, 31. Luc. 13: 18, 19.

32. Hwilket minſt är af all frö; men när det warder uppwäxt, är det

ſtörſt ibland kryddor, och blifwer ett trä, ſå att foglarna under himmelen komma, och göra ſin näſte på deß qwiſtar.

33. En annor liknelſe ſade han till dem: Himmelriket är likt enom ſurdeg, hwilken en qwinna tog, och blandade i tre ſkeppor mjöl, tilldeß det blef alltſammans ſurt. Luc. 13: 20, 21.

34. Detta allt talade JEſus i liknelſer till folket; och utan liknelſe talade han intet till dem; Marc. 4: 33, 34.

35. Att det ſkulle fullkomnas, ſom ſagdt war genom Propheten ſom ſade: Jag ſkall öppna min mun i liknelſer, och ſkall uttala det hemligit warit hafwer ifrå werldenes begynnelſe. Pſ. 78: 2.

36. Då ſkiljde JEſus folket ifrå ſig, och kom hem. Och hans Lärjungar ſtego fram till honom, och ſade: Uttyd oß denna liknelſen om åkrens ogräs.

37. Då ſwarade han, och ſade till dem: Menniſkones Son är den ſom den goda ſädena ſår.

38. Åkren är werlden; den goda ſäden äro rikſens barn; ogräſet äro hins ondas barn. 1 Moſ. 3: 14. Joh. 8: 44. Ap. G. 13: 10. 1 Joh. 3: 8.

39. Owännen, ſom ſådde, är djefwulen; ſkördetiden är werldenes ände; ſkördemännerna äro Änglarna. Joel 3: 13. Upp. 14: 15.

40. Såſom nu ogräſet hemtas ſamman, och brännes upp med eld, ſå ſkall det ſke på denna werldenes ända.

41. Menniſkones Son ſkall ſända ſina Änglar, och de ſkola förſamla all förargelſe utaf hans rike, och dem ſom illa göra;

42. Och ſkola kaſta dem uti en brinnande ugn; der ſkall wara gråt och tandagnißlan. Matth. 8: 12.

43. Då ſkola de rättfärdige ſkina ſåſom ſolen i deras faders rike. Hwilken öron hafwer till att höra, han höre. Dan. 12: 3. 1 Cor. 15: 41.

44. Åter är himmelriket likt enom ſkatt, ſom fördold war uti en åker, hwilken en man fann, och fördolde honom; och af rätto glädje, ſom han hafwer deraf, går han bort, och ſäljer allt det han hafwer, och köper den åkren. Phil. 3: 7.

45. Åter är himmelriket likt enom köpman, ſom ſökte efter goda perlor.

46. Och när han hade funnit ena koſteliga perlo, gick han bort, och ſålde allt det han ägde, och köpte henne.

47. Åter är himmelriket likt ene not, ſom kaſtades i hafwet, och förſamlade allahanda fiſkar.

48. Och när hon wardt full, drogo de henne till lands, och ſåto ſå och hemte ut de goda i ſin käril; men de onda kaſtade de bort.

49. Så ſkall det ock ſke på werldenes ända: Änglarna ſkola utgå, och ſkilja de onda ifrå de rättwiſa; Matth. 25: 32.

50. Och kaſta dem i en brinnande ugn; der ſkall wara gråt och tandagnißlan.

51. Då ſade JEſus till dem: Förſtoden J detta allt? Sade de till honom: Ja, HERre.

52. Då ſade han till dem: Derföre, hwar och en Skriftlärd, ſom till himmelriket lärd är, han är lik en husbonda, ſom af ſin fatabur bär fram nytt och gammalt.

53. Och det begaf ſig, när JEſus hade lyktat deßa liknelſer, gick han dädan;

54. Och kom i ſitt fädernesland, och lärde i deras Synagogo; ſå att de ock förundrade ſig ſtorliga, och ſade: Hwadan kommer denne ſådana wisdom och krafter? Marc. 6: 1. Luc. 4: 16.

55. Är han icke en timbermans ſon? Heter icke hans moder Maria; och hans bröder, Jacob, och Joſes, och Simon, och Judas? Matth. 12: 46. Joh. 6: 42.

56. Och hans ſyſtrar, äro de icke alla när oß? Hwadan kommer honom då allt detta?

57. Och de förargades öfwer honom. Men JEſus ſade till dem: En Prophet är icke föraktad, utan i ſitt fädernesland, och i ſitt hus. Marc. 6: 4. Luc. 4: 24. Joh. 4: 44.

58. Och han gjorde der icke mång tecken, för deras otros ſkull. Marc. 6: 5.

14. Capitlet.

Johannes dräpes. Fem tuſend män ſpiſas. JEſus går på wattnet.

I den tiden hörde Herodes Tetrarcha JEſu rykte;

2. Och ſade till ſina tjenare: Denne är Johannes Döparen; han är uppſtånden ifrå de döda, derföre gör han ſådana krafter. Marc. 6:14. Luc. 9:7.

3. Ty Herodes hade gripit Johannem, bundit och lagt honom i häktelſe, för Herodias, ſins broders Philippi huſtrus, ſkull.
Matth. 4:12. Marc. 6:17. Luc. 3:19, 20.

4. Förty Johannes hade ſagt till honom: Dig är icke lofligit hafwa henne.

5. Och han hade gerna dräpit honom; men han räddes för folket; ty de höllo honom för en Prophet.
Matth. 21:26. Luc. 20:6.

6. När då Herodes begick ſin födelſedag, danſade Herodias dotter för dem; och det behagade Herodi.
1 Moſ. 40:20. Marc. 6:21.

7. Derföre lofwade han henne wid en ed, att han wille gifwa henne hwad hon begärade.

8. Då ſade hon, ſåſom hennes moder hade lärt henne tillförene: Gif mig här på ett fat Johannis Döparens hufwud.

9. Och Konungen blef bedröfwad; dock för edens ſkull, och för deras ſkull, ſom ſåto öfwer bord med honom, böd han, att det ſkulle gifwas henne;

10. Och ſände bort, och lät afhugga Johannis hufwud i häktelſet.

11. Och hans hufwud wardt framburet på ett fat, och gifwet pigone; och hon bar det till ſina moder.

12. Och hans Lärjungar kommo, och togo hans lekamen, och begrofwo honom; och gingo ſedan bort, och förkunnade det JEſu.

13. När JEſus det hörde, for han dädan med ſkepp afſides bort uti en ödemark. När folket det hörde, kommo de efter honom till fot ifrå ſtäderna.

14. Och JEſus gick ut, och ſåg det myckna folket, och warkunnade ſig öfwer dem, och gjorde deras kranka helbregda. Joh. 6:5.

15. Och när det led åt aftonen, gingo hans Lärjungar till honom, och ſade: Här är en ödemark, och tiden är förliden; låt folket gå ifrå dig, att de må gå bort i byarna, och köpa ſig mat. Marc. 6:35. Luc. 9:12.

16. Då ſade JEſus till dem: Det görs icke behof att de bortgå; gifwer I dem äta.

17. Då ſade de till honom: Wi hafwe här icke mer än fem bröd och twå fiſkar. Marc. 6:38. Joh. 6:9.

18. Sade han: Tager mig dem hit.

19. Och han böd folket ſätta ſig ned på gräſet; och tog de fem bröd och de twå fiſkar, ſåg upp i himmelen, och tackade; bröt det, och gaf Lärjungomen bröden, och Lärjungarna gåfwo ſå folken.
1 Tim. 4:3. 6:17. Matth. 15:36.

20. Och de åto alle, och wordo mätte. Och de togo upp det öfwer war i ſtyckom, tolf korgar fulla.

21. Och de ſom ätit hade woro wid femtuſend män, förutan qwinnor och barn.

22. Och ſtraxt dref JEſus ſina Lärjungar, att de ſkulle ſtiga i ſkeppet, och fara framföre utöfwer, ſå länge han ſkiljde folket ifrå ſig.
Marc. 6:45. Joh. 6:16, 17.

23. Och när han hade ſkiljt folket ifrå ſig, gick han upp på ett berg allena, till att bedja; och när aftonen kom, war han der allena.

24. Men ſkeppet war då allaredo midt på hafwet, och led plats i wågene; förty wädret war emot.

25. Men i den fjerde wäktene om natten kom JEſus till dem, gångandes på hafwet.

26. Och när Lärjungarna ſågo honom gå på hafwet, wordo de förfärade och ſade: Det är ett ſpökelſe; och ropade af räddhåga.

27. Men JEſus talade dem ſtraxt till, och ſade: Warer wid ett godt mod; det är jag, warer icke förfärade.

28. Då ſwarade honom Petrus, och ſade: HERre, äret du, ſå bjud mig komma till dig uppå wattnet.

29. Då ſade han: Kom. När Petrus då ſteg utaf ſkeppet, begynte han gå

på wattnet, att han ſkulle komma till JEſum.

30. Men när han ſåg att wädret war ſtarkt, wardt han förfärad; och ſom han begynte ſjunka, ropade han, och ſade: HErre, hjelp mig.

31. Och ſtraxt räckte JEſus ut handena, och fattade uti honom, och ſade till honom: O du klentrogne, hwi twiflade du?

32. Och när de woro inkomne i ſkeppet, ſtillade wädret ſig.

33. Men de ſom woro i ſkeppet gingo fram, och tillbådo honom, och ſade: Wißerliga äſt du Guds Son.

34. Och när de woro öfwerfarne, kommo de uti det landet Geneſaret. Marc. 6: 53.

35. Och när folket derſammaſtäds förnummo honom, ſände de båd i hela landet deromkring, och hade alla ſjuka till honom;

36. Och bådo honom, att de måtte allenaſt taga på hans klädafåll; och de, ſom togo deruppå, blefwo alle helbregda. Matth. 9: 21. Marc. 3: 10. Luc. 6: 19.

15. Capitlet.

Fädernas ſtadgar. Cananeiſka qwinnan. Fyratuſend män ſpiſas.

Då kommo till JEſum de Skriftlärde, och de Phariſeer af Jeruſalem, och ſade: Marc. 7: 1.

2. Hwi bryta dina Lärjungar de äldſtas ſtadgar? Förty de twå intet ſina händer, när de ſkola äta bröd.

3. Han ſwarade, och ſade till dem: Hwi bryten ock J Guds bud, för edra ſtadgars ſkull?

4. Ty Gud hafwer budit, och ſagt: Du ſkall ära fader och moder; och hwilken ſom bannar fader eller moder, han ſkall döden dö. 2 Moſ. 20: 12. 5 Moſ. 5: 16. Eph. 6: 2. 2 Moſ. 21: 17. 3 Moſ. 20: 9. Ordſp. 20: 20.

5. Men J ſägen: Hwar och en må ſäga till fader eller moder: Det är allt Gudi gifwet, ſom du ſkulle få af mig, dig till nytto. Dermed ſker då, att ingen hedrar ſin fader eller ſina moder; Marc. 7: 11.

6. Och hafwen dermed gjort Guds bud till intet, för edra ſtadgars ſkull.

7. J ſkrymtare, Eſaias hafwer rätt ſpått om eder, ſägandes:

8. Detta folket nalkas mig med ſin mun, och hedrar mig med ſina läppar; men deras hjerta är långt ifrå mig. Eſ. 29: 13. Marc. 7: 6.

9. Men de tjena mig fåfängt, lärande den lärdom ſom är menniſkobud. Marc. 7: 11.

10. Och han kallade till ſig folket, och ſade till dem: Hörer, och förſtår.

11. Det beſmittar icke menniſkona, ſom ingår genom munnen; utan det, ſom utgår af munnen, det beſmittar menniſkona.

12. Då ſtego hans Lärjungar fram, och ſade till honom: Wetſt du, att Phariſeerna förargades, när de hörde detta ordet?

13. Han ſwarade, och ſade: Hwar och en plantering, ſom min himmelſke Fader icke planterat hafwer, ſkall uppryckas med rötter. Joh. 15: 2.

14. Låter fara dem; de äro blinde, och blindas ledare; hwar nu en blinder leder en blindan, ſå falla de både i gropena. Matth. 23: 16. Luc. 6: 39.

15. Då ſwarade Petrus, och ſade till honom: Uttyd oß denna liknelſen. Marc. 7: 17.

16. Då ſade JEſus: Ären J ock ännu oförſtåndige?

17. Förſtån J icke ännu, att allt det, ſom ingår genom munnen, det går i buken, och hafwer ſin naturliga utgång?

18. Men det, ſom går ut af munnen, det kommer ifrå hjertat; och det beſmittar menniſkona;

19. **Ty af hjertat utgå onda tankar, mord, hor, ſkörlefnad, tjufweri, falſk wittne, hädelſe.** 1 Moſ. 6: 5. 8: 21.

20. Det äro de ſtycke, ſom beſmitta menniſkona; men äta med otwagna händer, beſmittar icke menniſkona.

21. Och JEſus gick dädan, och kom i Tyri och Sidons landsändar. Marc. 7: 24.

22. Och ſi, en Cananeiſk qwinna kom af de landsändar, och ropade till honom, och ſade: O HErre, Davids Son, förbarma dig öfwer mig; min dotter qwäljs jämmerliga af djefwulen.

23. Men han ſwarade henne icke ett ord. Då ſtego hans Lärjungar fram, och bådo honom, och ſade: Skilj henne ifrå dig; ty hon ropar efter oß.

24. Men han ſwarade, och ſade: Jag är icke utſänd, utan till de borttappada får af Iſraels hus. Matth. 10: 5, 6. Ap. G. 13: 46.

25. Men hon kom, och tillbad honom, ſägandes: HErre, hjelp mig.

26. Då ſwarade han, och ſade: Det är icke höfweligit att taga brödet ifrå barnen, och kaſta det för hundarna.

27. Swarade hon: Ja, HErre; dock likwäl äta hundarna af de ſmulor, ſom falla utaf deras herrars bord.

28. Då ſwarade JEſus, och ſade till henne: O qwinna, din tro är ſtor; ſke dig ſom du will. Och hennes dotter blef helbregda i ſamma ſtund.

29. Och JEſus gick dädan länger fram, och kom till det Galileiſka hafwet; och gick upp på ett berg, och ſatte ſig der. Marc. 7: 31.

30. Och till honom kom mycket folk, och hade med ſig halta, blinda, dumbar, lemmalöſa och många andra, och kaſtade dem för JEſu fötter; och han gjorde dem helbregda; Eſ. 35: 5. Marc. 7: 32.

31. Så att folket förundrade ſig, när de ſågo de dumbar tala, de lemmalöſa färdiga, de halta gå, de blinda ſe; och priſade Iſraels Gud.

32. Och JEſus kallade ſina Lärjungar till ſig, och ſade: Jag ömkar mig öfwer folket; ty de hafwa nu i tre dagar töfwat när mig, och hafwa intet äta; och jag will icke låta dem ifrå mig faſtande, att de icke ſkola gifwas upp i wägen. Marc. 8: 1, 2.

33. Då ſade hans Lärjungar till honom: Hwar ſkole wi få här i öknene ſå mycket bröd, der wi kunne mätta ſå mycket folk med?

34. Sade JEſus till dem: Huru mång bröd hafwen I? De ſade: Sju, och några ſmå fiſkar.

35. Då böd han folket ſätta ſig ned på jordena;

36. Och tog de ſju bröd och fiſkarna, tackade, bröt, och gaf ſina Lärjungar; och Lärjungarna gåfwo folkena. Matth. 14: 19.

37. Och de åto alle, och wordo mätte; och upptogo det öfwer war i ſtyckom, ſju korgar fulla.

38. Och de ſom åto woro fyratuſend män, förutan qwinnor och barn.

39. Och när han hade ſkiljt folket ifrå ſig, ſteg han till ſkepps, och kom uti den gränſon wid Magdala.

16. Capitlet.

Tecken begäres, nekas. De Phariſeers ſurdeg. Petri bekännelſe. Chriſti och de Chriſtnas lidande.

Då ſtego de Phariſeer och Sadduceer fram, och freſtade honom, begärandes att han wille låta dem ſe tecken af himmelen. Matth. 12: 38. Marc. 8: 11.

2. Men han ſwarade, och ſade till dem: Om aftonen ſägen I: Det blifwer klart wäder; förty himmelen är röd; Luc. 12: 54.

3. Och om morgonen: Det blifwer owäder i dag; ty himmelen är röd och oluſtig. I ſkrymtare, om himmelens ſkepelſe kunnen I döma; kunnen I ock icke döma om tidſens tecken?

4. Det wrånga och horiſka ſlägtet ſöker efter tecken; och tecken ſkall icke gifwas dem, utan Jone Prophetens tecken. Och ſå öfwergaf han dem, och gick ſin wäg. Jon. 2: 1. Matth. 12: 39.

5. Och när hans Lärjungar woro komne utöfwer på den andra ſtranden, hade de förgätit taga bröd med ſig. Marc. 8: 14.

6. Då ſade JEſus till dem: Ser till, och förwarer eder för de Phariſeers ſurdeg. Luc. 12: 1.

7. Då tänkte de wid ſig ſjelfwa, och ſade: Wi hafwe intet bröd tagit med oß.

8. När JEſus det förnam, ſade han till dem: I klentrogne, hwad bekymrar det dock eder, att I icke hafwen tagit bröd med eder?

9. Förſtån I icke ännu, eller minnens, om de fem bröd emellan de femtuſend män, och huru många korgar I upptogen? Matth. 14: 17, 20. Joh. 6: 9.

10. Icke heller om de ſju bröd emellan de fyratuſend män, och huru många korgar I då upptogen? Matth. 15: 34.

11. Huru kommer det då till, att I icke kunnen förſtå, att jag icke ſade eder

om bröd, (då jag ſade:) I ſkolen förwara eder för de Phariſeers och Sadduceers ſurdeg?

12. Så förſtodo de då, att han hade icke budit dem taga ſig wara för bröds ſurdeg, utan för de Phariſeers och Sadduceers lärdom.

13. Då kom JEſus i den ängden Ceſarea Philippi, och frågade ſina Lärjungar, och ſade: Hwem ſäger folket mig, menniſkones Son, wara?
Marc. 8: 27. Luc. 9: 18.

14. Då ſade de: Somlige Johannem Döparen, ſomlige Eliam, ſomlige Jeremiam, eller en af Propheterna. Matth. 14: 2.

15. Sade han till dem: Hwem ſägen I mig då wara?

16. Då ſwarade Simon Petrus, och ſade: **Du äſt Chriſtus, lefwandes Guds Son.** Joh. 6: 69. 11: 27.
Ap. G. 8: 37. 9: 20. 1 Joh. 4: 15. 5: 5.

17. Då ſwarade JEſus, och ſade till honom: Salig äſt du, Simon, Jone ſon; ty kött och blod hafwer dig det icke uppenbarat; utan min Fader, ſom är i himmelen.
1 Cor. 2: 10.

18. Och jag ſäger dig igen, att du äſt Petrus; och uppå detta hälleberget ſkall jag bygga mina förſamling; och helwetes portar ſkola icke warda henne öfwermägtige.
Joh. 1: 42. Eſ. 28: 16. 1 Cor. 3: 11. Eph. 2: 20.

19. Och jag ſkall gifwa dig himmelrikets nycklar. Allt det du binder på jordene, det ſkall wara bundet i himmelen; och allt det du löſer på jordene, det ſkall wara löſt i himmelen.
Matth. 18: 18. Joh. 20: 23.

20. Då böd han ſina Lärjungar, att de ſkulle för ingen ſäga, att han war JEſus Chriſtus.
Matth. 17: 9. Marc. 8: 30. Luc. 9: 21.

21. Ifrå den tiden begynte JEſus förkunna ſina Lärjungar, huru han måſte gå till Jeruſalem, och lida mycket af de äldſta, och af de öfwerſta Preſterna, och af de Skriftlärda; och dräpas, och tredje dagen uppſtå igen. Matth. 20: 17, 18. Marc. 8: 31.

22. Och Petrus tog honom afſides, och begynte ſtraffa honom, och ſade: HErre, ſkona dig ſjelf; detta wederfares dig icke.

23. Då wände han ſig om, och ſade till Petrum: Gack bort ifrå mig, du Satan; du äſt mig till hinders; ty du beſinnar icke det Gudi tillhörer, utan det menniſkom tillhörer.

24. Då ſade JEſus till ſina Lärjungar: Hwilken ſom will följa mig, han wederſake ſig ſjelf, och tage ſitt kors uppå ſig, och följe mig.
Matth. 10: 38. Marc. 8: 34. Luc. 9: 23. 14: 27.

25. Ty hwilken ſom will behålla ſitt lif, han ſkall miſta det; och hwilken ſom miſter ſitt lif, för mina ſkull, han ſkall finna det. Matth. 10: 39.
Marc. 8: 35. Luc. 17: 33. Joh. 12: 25.

26. Hwad hjelper nu det menniſkone, om hon förwärfwar hela werldena, och får dock ſkada till ſin ſjäl? Eller hwad kan menniſkan gifwa, der hon kan igenlöſa ſin ſjäl med?
Marc. 8: 36, 37. Luc. 9: 25.

27. Förty det ſkall ſke, att menniſkones Son ſkall komma i ſins Faders härlighet, med ſina Änglar; och då ſkall han löna hwarjom och enom efter hans gerningar.
Zach. 14: 5. Matth. 25: 31. 26: 64. Marc. 8: 38.
Jud. Ep. v. 14. Pſ. 62: 13. Rom. 2: 6. Upp. 2: 23.

28. Sannerliga ſäger jag eder: Här äro någre ſtåndande, ſom icke ſkola ſmaka döden, tilldeß de få ſe menniſkones Son komma i ſitt rike.
Marc. 9: 1. Luc. 9: 27.

17. Capitlet.

JEſu förklaring. En raſande botas.
Chriſti död. Skatt gifwes.

Och ſex dagar derefter tog JEſus Petrum, och Jacobum, och Johannem, hans broder, till ſig; och hade dem afſides upp på ett högt berg. Marc. 9: 2. Luc. 9: 28.

2. Och wardt förklarad för dem; och hans anſigte ſken ſom ſolen, och hans kläder woro hwit ſom ett ljus.

3. Och ſi, dem ſyntes Moſe, och Elias, talande med honom.

4. Då ſwarade Petrus, och ſade till JEſum: HErre, här är oß godt wara; will du, ſå wilje wi här göra tre hyddor; dig ena, Moſi ena, och Elie ena.

5. Wid han ännu talade, ſi, en ljus ſky omſkyggde dem; och ſi, en röſt utur ſkyn ſade: **Denne är min käre Son, i hwilkom jag hafwer ett godt behag; honom hörer.** Matth. 3: 17. Marc. 1: 11. 9: 7. Joh. 1: 34. 2 Petr. 1: 17.

6. Och när Lärjungarna det hörde, föllo de på ſitt anſigte, och wordo ſwårliga förfärade.

7. Men JEſus gick till, och tog på dem, och ſade: Står upp, och rädens icke.

8. Men då de upplyfte ſin ögon, ſågo de ingen, utan JEſum allena.

9. Och när de gingo ned af berget, böd JEſus dem, och ſade: Säger för ingen denna ſynena, tilldeß menniſkones Son är uppſtånden ifrå de döda. Matth. 16: 20.

10. Och frågade honom hans Lärjungar, och ſade: Hwi ſäga då de Skriftlärda, att Elias måſte komma tillförene?

11. Jeſus ſwarade, och ſade till dem: Elias ſkall ju komma förſt, och ſkicka all ting i lag igen. Mal. 4: 5. Matth. 11: 14. Marc. 9: 11, 12.

12. Men jag ſäger eder: Elias är allaredo kommen, och de kände honom intet; utan gjorde honom hwad de wille. Sammalunda ſkall ock menniſkones Son lida af dem.

13. Då förſtodo Lärjungarna, att han ſade dem om Johanne Döparen.

14. Och när de kommo till folket, ſteg en man fram, böjde för honom ſin knä; Marc. 9: 17. Luc. 9: 38.

15. Och ſade: HERre, förbarma dig öfwer min ſon, ty han är månaderaſande, och lider ſtor jämmer; ty han faller ofta i elden, och ofta i wattnet;

16. Och jag hade honom fram för dina Lärjungar, och de kunde intet hjelpa honom.

17. Då ſwarade JEſus, och ſade: O du otrogna och genwördiga ſlägte, huru länge ſkall jag wara med eder? Huru länge ſkall jag lida eder? Hafwer honom hit.

18. Och JEſus hotade honom, och djefwulen gick ut af honom; och drängen wardt helbregda i ſamma ſtund.

19. Då gingo Lärjungarna till JEſum afſides, och ſade: Hwi kunde icke wi drifwa honom ut?

20. JEſus ſade till dem: För edra otros ſkull. Sannerliga ſäger jag eder: Om I hafwen trona ſom ett ſenapskorn, då mågen I ſäga till detta berget: Gack hädan dit bort, och det ſkall gå; och eder warder intet omöjeligit. Matth. 21: 21. Marc. 11: 23. Luc. 17: 6. 1 Cor. 13: 2.

21. Men detta ſlaget går icke ut, utan med bön och faſto.

22. Men då de wiſtades i Galileen, ſade JEſus till dem: Det ſkall ſke, att menniſkones Son warder öfwerantwardad i menniſkors händer; Matth. 16: 21. 20: 18. Marc. 9: 31. Luc. 9: 22, 44. 18: 31. 24: 26.

23. Och de ſkola dräpa honom, och tredje dagen ſkall han ſtå upp igen. Och de wordo ſtorliga bedröfwade.

24. Och när de kommo till Capernaum, gingo de, ſom ſkattpenningen plägade uppbära, till Petrum, och ſade: Plägar icke edar mäſtare gifwa ſkattpenning?

25. Då ſade han: Ja; och ſom han kom i huſet, förekom honom JEſus, och ſade: Hwad ſynes dig, Simon? Af hwem taga jorderikes Konungar tull eller ſkatt? Af ſin barn, eller af de främmande? Matth. 22: 21. Rom. 13: 7.

26. Sade Petrus till honom: Af de främmande. Då ſade JEſus till honom: Så äro ju barnen fri.

27. Men på det wi icke ſkole förarga dem, ſå gack till hafwet, och kaſta ut kroken; och den förſta fiſk du får, tag. Och när du låter upp hans mun, warder du finnandes en penning; den tag, och få honom ut, för mig och dig.

18. Capitlet.

Förarga ingen. War förſonlig.

I den tiden gingo Lärjungarna till JEſum, och ſade: Hwilken är den ſtörſte i himmelriket? Marc. 9: 33, 34. Luc. 9: 46.

2. Då kallade JEſus fram ett barn, och ſtällde det midt ibland dem;

3. Och ſade: Sannerliga ſäger jag eder, utan I omwänden eder, och

warden ſåſom barn, ſkolen J icke komma i himmelriket.
Matth. 19:14. 1 Cor. 14:20.

4. Hwilken nu ſig ſjelf ſå förnedrar, ſom detta barnet, han är den ſtörſte i himmelriket;

5. Och hwilken ſom undfår ett ſådant barn i mitt Namn, han undfår mig. Matth. 10:42.

6. Men hwilken ſom förargar en af deßa ſmå, ſom tro på mig, honom wore bättre att en qwarnſten wore bunden wid hans hals, och han ſänktes ned i hafſens djup.
Marc. 9:42. Luc. 17:1, 2.

7. We werldene för förargelſes ſkull; ty förargelſe måſte ju komma; dock, we de menniſko, genom hwilka förargelſe kommer. 1 Cor. 11:19.

8. Är det ſå att din hand, eller din fot är dig till förargelſe, ſå hugg honom af, och kaſtan ifrå dig; bättre är dig ingå uti lifwet halt, eller lemalös, än du ſkulle hafwa twå händer och twå fötter, och kaſtas i ewinnerlig eld. Matth. 5:30. Marc. 9:43. Col. 3:5.

9. Och är det ſå att ditt öga är dig till förargelſe, rif det ut, och kaſtat ifrå dig; bättre är dig, att du ingår uti lifwet enögder, än du ſkulle hafwa tu ögon, och kaſtas i helwetes eld.

10. Ser till, att J förakten ingen af deßa ſmå; ty jag ſäger eder, att deras Änglar i himmelen ſe alltid mins Faders anſigte, i himlom. Pſ. 34:8.

11. **Ty menniſkones Son är kommen till att frälſa det ſom förtappadt war.** Luc. 19:10.

12. Huru ſynes eder? Om en menniſka hade hundrade får, och ett af dem fore will; öfwergifwer hon icke de nio och niotio på bergen, och går bort, och ſöker efter det ſom for will?
Luc. 15:4.

13. Och händer det ſå, att hon finner det igen, ſannerliga ſäger jag eder, hon gläds mera deröfwer, än öfwer de nio och niotio, ſom icke foro will.

14. Så är ock icke edar himmelſke Faders wilje, att någor af deßa ſmå ſkall borttappad warda.

15. Men om din broder ſyndar dig emot, ſå gack och ſtraffa honom emellan dig och honom allena; hörer han dig, ſå hafwer du förwärfwat din broder; 3 Moſ. 19:17.
Luc. 17:3. Gal. 6:1. 1 Cor. 9:19. Jac. 5:19, 20.

16. Men hörer han dig icke, ſå tag ännu med dig en eller twå, på det all ſak ſkall beſtå wid twegge eller tregge wittnes mun.
5 Moſ. 19:15. Joh. 8:17. 2 Cor. 13:1. Ebr. 10:28.

17. Hörer han dem icke, ſå ſäg det förſamlingene; hörer han icke förſamlingena, ſå håll honom ſåſom en Hedning och Publican.
Rom. 16:17. 1 Cor. 5:9. 2 Theß. 3:14. 2 Joh. v. 10.

18. Sannerliga ſäger jag eder: **Allt det J binden på jordene, det ſkall wara bundet i himmelen; och allt det J löſen på jordene, det ſkall wara löſt i himmelen.**
Matth. 16:19. Joh. 20:23.

19. Yttermera ſäger jag eder: Der twå af eder komma öfwerens på jordene, hwad ting det helſt kan wara, ſom de bedja om, ſkall dem det wederfaras af minom Fader, ſom är i himlom.
Matth. 21:22. 1 Joh. 3:22. 5:14. Jac. 4:3.

20. **Ty hwar twå eller tre äro förſamlade i mitt Namn, der är jag midt ibland dem.**

21. Då ſteg Petrus fram till honom, och ſade: HERre, huru ofta ſkall min broder ſynda emot mig, och jag ſkall förlåta honom det? Är ſju reſor nog? Luc. 17:4.

22. Då ſade JEſus till honom: Jag ſäger dig, icke ſju reſor; utan ſjutio ſinom ſju reſor.

23. Fördenſkull är himmelriket liknadt wid en Konung, ſom wille hålla räkenſkap med ſina tjenare.

24. Och när han begynte räkna, kom en fram för honom, ſom honom war ſkyldig tiotuſend pund;

25. Och efter han hade icke der han kunde betala med, böd herren att han ſkulle ſäljas, och hans huſtru, och barn, och allt det han ägde, och betalas med.

26. Då föll den tjenaren ned, och tillbad honom, och ſade: Herre, haf tålamod med mig, jag will allt betala dig.

27. Då warkunnade herren ſig öfwer den tjenaren, och lät honom lös, och gaf honom till det han war ſkyldig.

28. Då gick den tjenaren ut, och fann en af ſina medtjenare, ſom honom war ſkyldig hundrade penningar; och han tog fatt på honom, och fick honom i halſen, drog honom, och ſade: Betala det du äſt ſkyldig.

29. Då föll hans medtjenare till hans fötter, och bad honom, ſägandes: Haf tålamod med mig, jag will allt betala dig.

30. Men han wille icke; utan gick bort, och kaſtade honom i fängelſe, ſå länge han betalade det han war ſkyldig.

31. Då nu andre hans medtjenare ſågo det ſom ſkedde, tyckte dem det ganſka illa wara, och kommo, och kungjorde ſinom herra allt det ſkedt war.

32. Då kallade hans herre honom för ſig, och ſade till honom: Du ſkalkaktige tjenare, allt det du ſkyldig waſt, gaf jag dig till, ty du bad mig;

33. Skulle du ock icke hafwa förbarmat dig öfwer din medtjenare, ſåſom jag förbarmade mig öfwer dig?

34. Och hans herre wardt wred, och antwardade honom bödlarna i händer, tilldeß det war allt betaladt, ſom han honom ſkyldig war.

35. Så ſkall ock min himmelſke Fader göra eder, om I icke förlåten af edor hjerta, hwar och en ſinom broder det de bryta. Matth. 6: 14. Marc. 11: 26.

19. Capitlet.

Ägtenſkaps band. Barns förmån.
Liffens wäg. Rikedoms bruk.

Och det begaf ſig, när JEſus hade fullkomnat det talet, gick han utaf Galileen, och kom in i Judee landsändar, wid ſidon af Jordan. Marc. 10: 1.

2. Och honom följde mycket folk; och han gjorde dem der helbregda.

3. Då gingo de Phariſeer fram till honom, freſtade honom, och ſade till honom: Är det ock rätt, att man ſkiljer ſig wid ſina huſtru, för allahanda ſakers ſkull?

4. Då ſwarade han, och ſade till dem: Hafwen I icke läſit, att den, ſom gjorde menniſkona af begynnelſen, man och qwinno gjorde han dem? 1 Moſ. 1: 27. 5: 2. Mal. 2: 14.

5. Och ſade: Fördenſkull ſkall man öfwergifwa fader och moder, och blifwa när ſine huſtru; och de tu warda ett kött. 1 Moſ. 2: 24. Marc. 10: 7. 1 Cor. 6: 16. 7: 10, 11. Eph. 5: 31.

6. Så äro de icke nu tu, utan ett kött; det nu Gud hafwer ſammanfogat, ſkall menniſkan icke åtſkilja.

7. Då ſade de till honom: Hwi böd då Moſes gifwa ſkiljobref, och öfwergifwa henne? 5 Moſ. 24: 1. Matth. 5: 31.

8. Sade han till dem: För edart hjertas hårdhets ſkull tillſtadde Moſes, att I måtten öfwergifwa edra huſtrur; men af begynnelſen war det icke ſå.

9. Men jag ſäger eder: Hwar ſom ſkiljer ſina huſtru ifrå ſig, utan för hors ſkull, och tager ena andra, han gör hor; och den ſom tager den öfwergifna, han gör hor. Matth. 5: 32. Marc. 10: 11. Luc. 16: 18.

10. Då ſade hans Lärjungar till honom: Hafwer manſens ſak ſig ſå med huſtrune, då är icke godt gifwa ſig i ägtenſkap.

11. Då ſade han till dem: Hwar man tager icke detta ordet, utan de, hwilkom det blifwer gifwet; 1 Cor. 7: 2, 7, 9, 17.

12. Ty ſomlige ſnöpte äro, ſom ſå äro födde af moderlifwet; och ſomlige ſnöpte äro, ſom äro ſnöpte af menniſkom; och ſomlige ſnöpte äro, ſom ſig ſjelfwa hafwa ſnöpt, för himmelrikets ſkull. Hwilken ſom kan taget, han taget. 1 Cor. 7: 32, 34. 9: 5.

13. Då wordo barn burne till honom, att han ſkulle lägga händer på dem, och bedja; men Lärjungarna näpſte dem. Marc. 10: 13. Luc. 18: 15.

14. Då ſade JEſus: Låter betämma barnen, och förmener dem icke komma till mig; ty ſådana hörer himmelriket till. Matth. 18: 3.

15. Och när han hade lagt händer på dem, gick han dädan.

16. Och ſi, en gick fram, och ſade till honom: Gode Mäſtar, hwad godt ſkall jag göra, att jag må få ewinnerligit lif? Marc. 10: 17. Luc. 18: 18.

17. Då ſade han till honom: Hwi kallar du mig godan? Ingen är god, utan Gud allena; men will du ingå till lifwet, ſå håll budorden.

18. Sade han till honom: Hwilka? Sade JEſus: Du ſkall icke dräpa; du ſkall icke bedrifwa hor; du ſkall icke ſtjäla; du ſkall icke bära falſkt wittne; 2 Moſ. 20: 13, ꝛc. 5 Moſ. 5: 17, ꝛc.

19. Hedra din fader och dina moder; och du ſkall älſka din näſta, ſåſom dig ſjelf. Matth. 15: 4. Eph. 6: 2. 3 Moſ. 19: 18. Matth. 22: 39. Rom. 13: 9. Gal. 5: 14. Jac. 2: 8.

20. Då ſade den unge mannen till honom: Allt detta hafwer jag hållit af min ungdom; hwad fattas mig ännu?

21. Sade JEſus till honom: Will du wara fullkomlig, ſå gack bort, ſälj det du hafwer, och gif de fattiga, och du ſkall få en ſkatt i himmelen; och kom, och följ mig. Matth. 6: 20. Luc. 12: 33.

22. När den unge mannen hörde detta ordet, gick han bedröfwad bort; ty han hade många ägodelar.

23. Då ſade JEſus till ſina Lärjungar: Sannerliga ſäger jag eder: Dem rika är ſwårt gå in i himmelriket. Marc. 10: 24. 1 Tim. 6: 9, 10.

24. Och yttermera ſäger jag eder: Det är lättare, att en camel går genom ett nålsöga, än att en rik kommer i Guds rike.

25. När Lärjungarna detta hörde, wordo de ganſka förfärade, och ſade: Ho kan då warda ſalig?

26. Då ſåg JEſus till dem, och ſade till dem: För menniſkom är det omöjeligit; men för Gudi äro all ting möjelig. Jer. 32: 17. Zach. 8: 6. Luc. 1: 37. 18: 27.

27. Då ſwarade Petrus, och ſade till honom: Si, wi hafwe öfwergifwit all ting, och följt dig; hwad ſkole wi få derföre? Marc. 10: 28. Luc. 18: 28.

28. Då ſade JEſus till dem: Sannerliga ſäger jag eder, att I, ſom mig hafwen efterföljt, i den nya födelſen, när menniſkones Son warder ſittandes på ſins majeſtäts ſäte, då ſkolen ock I ſitta på tolf ſäte, dömande de tolf Iſraels ſlägte. Luc. 22: 29, 30.

29. Och hwar och en, ſom öfwergifwer hus, eller bröder, eller ſyſtrar, eller fader, eller moder, eller huſtru, eller barn, eller åkrar, för mitt Namns ſkull, han ſkall få hundradefaldt, och ärfwa ewinnerligit lif. 5 Moſ. 33: 9. Job 42: 12. Marc. 10: 30.

30. Men många de främſte blifwa de ytterſte, och de ytterſte de främſte. Matth. 20: 16. Marc. 10: 31. Luc. 13: 30.

20. Capitlet.

Wingården. JEſu lidande. Lärjungarnas träta. Twå blinde.

Förty himmelriket är likt enom husbonda, ſom gick ut bittida om morgonen, till att leja ſig arbetare i ſin wingård.

2. Och när han hade warit öfwerens med arbetarena om en wiß dagspenning, ſände han dem i ſin wingård.

3. Sedan gick han ut wid tredje ſtunden, och ſåg några andra ſtåndande fåfänga på torget;

4. Och ſade till dem: Går ock I uti min wingård; och hwad ſkäligit är, will jag gifwa eder.

5. Och de gingo. Och åter gick han ut wid ſjette och nionde ſtunden, och gjorde ſammaledes.

6. Men wid den ellofte ſtundena gick han ut, och fann några andra ſtåndande fåfänga, och ſade till dem: Hwi ſtån I här hela dagen fåfänge?

7. De ſade till honom: Ty ingen hafwer lejt oß. Då ſade han till dem: Går ock I uti min wingård; och hwad ſkäligit är, ſkolen I få.

8. När aftonen kom, ſade wingårdsherren till ſin ſkaffare: Kalla fram arbetarena, och gif dem deras lön, begynnandes på de ſiſta, intill de förſta.

9. Och när de kommo fram, ſom wid ellofte ſtundena komne woro, fick hwardera dagspenningen.

10. Men när de förſte kommo, mente de, att de ſkulle fått mer; och fingo ock hwardera dagspenningen.

11. Och när de ſå fingo, knorrade de emot husbondan;

12. Och ſade: Deße ſiſte hafwa arbetat en timma, och du gjorde dem lika med oß, ſom hafwa burit dagſens tunga och hettan.

13. Då ſwarade han enom af dem, och ſade: Min wän, jag gör dig ingen orätt; waſt du icke öfwerens med mig om en wiß dagspenning?

14. Tag det dig tillhörer, och gack din wäg; men jag will gifwa denne ſiſta ſå mycket ſom dig.

15. Eller må jag icke göra uti min ting hwad jag will? Ser du fördenſkull illa ut, att jag ſå god är?

16. Alltſå warda de ytterſte de främſte, och de främſte de ytterſte. **Ty många äro kallade; men få äro utwalde.**

Matth. 19: 30.

Marc. 10: 31. Luc. 13: 30. Matth. 22: 14.

17. Och ſå drog JEſus upp till Jeruſalem, och tog de tolf Lärjungarna till ſig på wägen, och ſade till dem:

18. Si, wi farom upp till Jeruſalem, och menniſkones Son ſkall öfwerantwardas dem öfwerſta Preſtomen, och dem Skriftlärdom; och de ſkola döma honom till döden.

Matth. 16: 21. Marc. 10: 32. Luc. 18: 31.

19. Och de ſkola öfwerantwarda honom Hedningomen, till att begabbas, och hudflängas, och korsfäſtas; och tredje dagen ſkall han uppſtå igen.

Joh. 18: 32.

20. Då ſteg Zebedei ſöners moder fram till honom med ſina ſöner, tillbad honom, och begärade något af honom. Matth. 4: 21. Marc. 10: 35.

21. Då ſade han till henne: Hwad will du? Sade hon till honom: Låt deßa twå mina ſöner ſitta i ditt rike; den ena på dina högra hand, och den andra på dina wenſtra.

22. Då ſwarade JEſus, och ſade: J weten icke hwad J bedjen; kunnen J dricka den kalken, ſom jag ſkall dricka, och döpas med det dopet, ſom jag döpes med? Då ſade de till honom: Ja, wäl.

Matth. 26: 39, 42. Joh. 18: 11.

23. Sade han till dem: Min kalk ſkolen J wißt dricka, och döpas med det dop, ſom jag döpes med; men ſitta på mina högra hand och wenſtra ſtår icke mig till att gifwa, utan dem ſom det tillredt är af minom Fader.

24. När de tio det hörde, wordo de mißlynte på de twå bröderna.

Marc. 10: 41. Luc. 22: 24.

25. Då kallade JEſus dem till ſig, och ſade: J weten, att werldslige Förſtar äro rådande, och de ſom herrar äro, hafwa magtena. Marc. 10: 42. Luc. 22: 25.

26. Så ſkall det icke wara ibland eder; utan den, ſom will wara mägtig ibland eder, han ware edar tjenare.

27. Och hwilken ibland eder will wara den främſte, han ware edar dräng.

28. Såſom menniſkones Son är icke kommen, på det han will låta tjena ſig, utan att han will tjena, **och gifwa ſitt lif till återlösning för många.**

Luc. 22: 27. Marc. 10: 45.

Phil. 2: 7. 1 Tim. 2: 6. Tit. 2: 14. 1 Petr. 1: 19, 21.

29. Och när de gingo utaf Jericho, följde honom mycket folk.

30. Och ſi, twå blinde ſåto wid wägen; och när de hörde, att JEſus gick der fram, ropade de, och ſade: Ack! HErre, Davids Son, förbarma dig öfwer oß. Marc. 10: 46. Luc. 18: 35.

31. Men folket näpſte dem, att de ſkulle tiga. Då ropade de deßmer, och ſade: Ack! HErre, Davids Son, förbarma dig öfwer oß.

32. Då ſtadnade JEſus, och kallade dem, och ſade: Hwad wiljen J, att jag ſkall göra eder?

33. De ſade till honom: HErre, att wår ögon måtte öppnas.

34. Då warkunnade ſig JEſus öfwer dem, och tog på deras ögon; och ſtraxt fingo de ſina ſyn, och följde honom.

21. Capitlet.

JEſus inrider, renar templet, ſtraffar Phariſeerna.

Och när de nalkades Jeruſalem, och kommo till Bethphage, wid Oljoberget, ſände JEſus twå ſina Lärjungar; Marc. 11: 1. Luc. 19: 29.

2. Och ſade till dem: Går i byn, ſom ligger för eder; och ſtraxt warden J finnande ena åſninno bundna, och fålan när henne; löſer dem, och leder till mig.

3. Och om någor talar eder till, ſå ſäger: HErren behöfwer dem; och ſtraxt ſläpper han dem.

4. Detta är allt ſkedt, att det ſkulle fullkomnas, ſom ſagdt är genom Propheten, ſom ſade:

5. Säger till dottrena Zion: **Si, din Konung kommer till dig, ſaktmodig,** ridandes på ene åſninno, och på en arbetes åſninnos fåla.

Eſ. 62: 11. Zach. 9: 9. Joh. 12: 15.

6. Lärjungarna gingo bort, och gjorde ſom JEſus hade dem befallt;

7. Och ledde till honom åſninnona och fålan; och lade ſin kläder på dem, och ſatte honom deruppå.

8. Mycket folk bredde ſin kläder på wägen; de andre ſkåro qwiſtar af trän, och ſtrödde på wägen. Joh. 12: 13.

9. Men folket, ſom föregick, och de, ſom efterföljde, ropade och ſade: Hoſianna, Davids Sone; wälſignad ware han, ſom kommer i HERrans Namn: Hoſianna i höjdene. Pſ. 118: 26.

Matth. 23: 39. Marc. 11: 9. Luc. 19: 38.

10. Och när han kom in i Jeruſalem, upprörde ſig hela ſtaden, och ſade: Ho är denne?

11. Då ſade folket: Denne är JEſus, den Propheten af Nazareth i Galileen. Matth. 2: 23.

12. Och gick JEſus in i Guds tempel, och dref ut alla de der köpte och ſålde i templet, och omſtötte wexlareborden, och dufwomånglarenas ſäte;

5 Moſ. 14: 25.

Marc. 11: 15. Luc. 19: 45. Joh. 2: 13, 14.

13. Och ſade till dem: Det är ſkrifwet: Mitt hus ſkall kallas ett bönehus; men I hafwen gjort ena röfwarekulo deraf. Eſ. 56: 7. Jer. 7: 11.

14. Och till honom kommo blinde och halte i templet; och han gjorde dem helbregda.

15. När de öfwerſte Preſterna och de Skriftlärde ſågo de under, ſom han gjorde, och barnen, ſom ropade i templet, ſägande: Hoſianna, Davids Sone, blefwo de mißlynte;

16. Och ſade till honom: Hörer du hwad deße ſäga? Då ſade JEſus till dem: Hwi icke? Hafwen I aldrig läſit: Af barnas och ſpenabarnas mun hafwer du fullkomnat lofwet? Pſ. 8: 3.

17. Då öfwergaf han dem, och gick utu ſtaden till Bethanien, och blef der.

18. Om morgonen, när han gick in i ſtaden igen, hungrade honom.

Marc. 11: 12.

19. Och han fick ſe ett fikonaträ wid wägen, och gick dertill, och fann intet deruppå, utan allenaſt löf; och ſade till det: Wäxe aldrig härefter frukt på dig. Och fikonaträt blef ſtraxt torrt.

20. Och när Lärjungarna ſågo det, förundrade de ſig, och ſade: Huru är det fikonaträt ſå ſnart torkadt?

21. Då ſwarade JEſus, och ſade till dem: Sannerliga ſäger jag eder: Om I hafwen trona, och twiflen intet, ſå warden I icke allenaſt görande ſådant, ſom med fikonaträt ſkedde; utan jemwäl, om I ſägen till detta berget: Häf dig upp, och kaſta dig i hafwet, då ſkall det ſke; Matth. 17: 20. Luc. 17: 6.

22. **Och allt det I bedjen i bönene, troendes, det ſkolen I få.**

Matth. 7: 7, 8. 18: 19.

Marc. 11: 24. Luc. 11: 9. Joh. 15: 7. 1 Joh. 3: 22.

23. Och när han kom i templet, gingo de öfwerſte Preſterna och de äldſte i folket till honom, der han lärde, och ſade: Af hwad magt gör du detta? Och hwilken hafwer gifwit dig denna magten? Marc. 11: 27, 28. Luc. 20: 1, 2.

24. Då ſwarade JEſus, och ſade till dem: Jag will ock ſpörja eder ett ord; om I ſägen mig det, will jag ock ſäga eder, af hwad magt jag detta gör:

25. Hwadan war Johannis döpelſe? Af himmelen eller af menniſkom? Då tänkte de wid ſig ſjelfwa, och ſade: Sägom wi, af himmelen; då ſäger han till oß: Hwi trodden I då honom icke?

26. Sägom wi ock, af menniſkom; ſå rädes wi folket; ty alle höllo Johannes för en Prophet.

Matth. 14: 5. Marc. 6: 20. Luc. 20: 6.

27. Då ſwarade de JEſu, och ſade: Wi wete det icke. Sade han till dem: Icke heller ſäger jag eder, af hwad magt jag detta gör.

28. Men hwad ſynes eder? En man hade twå ſöner, och gick till den förſta, och ſade: Son, gack, och arbeta i dag i min wingård.

29. Han ſwarade, och ſade: Jag will icke. Sedan ångrade honom det, och gick åſtad.

30. Och gick han till den andra, och ſade ſammalunda. Då ſwarade han, och ſade: Ja, herre; och gick intet.

31. Hwilken af de twå gjorde det fadren wille? De ſade till honom: Den förſte. Sade JEſus till dem: Sannerliga ſäger jag eder, att Publicaner och ſkökor ſkola gå i himmelriket förr än J. Luc. 7: 29, 30.

32. Johannes kom till eder, och lärde eder rätta wägen, och J trodden honom intet; men Publicaner och ſkökor trodde honom; och ändock J det ſågen, hafwen J dock ſedan ingen bättring gjort, att J måtten trott honom. Luc. 3: 11, 13

33. Hörer en annor liknelſe: Det war en husbonde, ſom planterade en wingård, och gärde der gård omkring, och grof en preß derinne, och byggde ett torn, och utlejde honom wingårdsmännom, och for utländes. Pſ. 80: 9. Hög W. 8: 11, 12. Eſ. 5: 1. Jer. 2: 21. Marc. 12: 1. Luc. 20: 9.

34. När nu fruktenes tid kom, ſände han ſina tjenare till wingårdsmännerna, att de ſkulle uppbära hans frukt.

35. Då togo wingårdsmännerna fatt på hans tjenare; den ena hudflängde de, den andra ſlogo de ihjäl, den tredje ſtenade de.

36. Åter ſände han andra tjenare, flera än de förſta; och de gjorde dem ſammaledes.

37. På det ſiſta ſände han ſin ſon till dem, och ſade: De hafwa ju ena förſyn för min ſon.

38. Men när wingårdsmännerna ſågo ſonen, ſade de emellan ſig: Denne är arfwingen; kommer, låter oß ſlå honom ihjäl, och ſå få wi hans arfwedel. Matth. 26: 3, 4. 27: 1. Joh. 11: 53.

39. Och de togo fatt på honom, drefwo honom ut af wingården, och ſlogo honom ihjäl.

40. När nu wingårdsherren kommer, hwad ſkall han göra åt de wingårdsmännerna?

41. Sade de till honom: De onda ſkall han illa förgöra, och leja ſin wingård androm wingårdsmännom, de ſom gifwa honom fruktena i rättom tid.

42. Då ſade JEſus till dem: Hafwen J aldrig läſit i Skriftene? **Den ſtenen, ſom byggningsmännerna bortkaſtade, han är blifwen en hörnſten; af HErranom är detta ſkedt, och är underligit för wår ögon.** Pſ. 118: 22. Eſ. 8: 14. 28: 16. Marc. 12: 10. Luc. 20: 17. Ap. G. 4: 11. Rom. 9: 33. 1 Petr. 2: 7.

43. Derföre ſäger jag eder, att Guds rike ſkall tagas från eder, och warda gifwet Hedningomen, ſom göra deß frukt.

44. Och hwilken ſom faller på denna ſtenen, han warder kroßad; men uppå hwilken han faller, den ſlår han ſönder i ſtycker. Eſ. 8: 15. Dan. 2: 34. Zach. 12: 3. Luc. 20: 18.

45. Och när de öfwerſte Preſterna och Phariſeerna hörde hans liknelſer, förnummo de, att han talade om dem.

46. Och de wille hafwa tagit fatt på honom; men de räddes för folket, ty de höllo honom för en Prophet.

22. Capitlet.

Bröllopskläder. Kejſarens ſkatt, Uppſtåndelſen. Ypperſta budet. Chriſti Fader.

Och ſwarade JEſus, och talade dem åter till genom liknelſer, ſägandes:

2. Himmelriket är likt enom Konung, ſom gjorde bröllop åt ſin ſon; Luc. 14: 16. Upp. 19: 7, 9.

3. Och ſände ut ſina tjenare, att de ſkulle kalla dem, ſom budne woro till bröllopet; och de wille icke komma.

4. Åter ſände han ut andra tjenare, ſägandes: Säger dem ſom budne äro: Si, jag hafwer tillredt min måltid; mine oxar och min gödeboſkap äro ſlagtad, och all ting äro redo; kommer till bröllop. Ordſp. 9: 2.

5. Men de förſummade det; och gingo bort, den ene till ſin afwelsgård, den andre till ſin köpenſkap.

6. Och ſomlige togo fatt på hans tjenare, hädde och dråpo dem.

7. När Konungen det hörde, wardt han wred, och ſände ut ſina härar, och förgjorde de dråpare, och brände upp deras ſtad.

8. Då ſade han till ſina tjenare: Bröllopet är tillredt; men de, ſom woro budne, woro icke wärdige.

9. Derföre går ut på wägarna, och alle de J finnen, kaller till bröllopet.

10. Och tjenarena gingo ut på wä-

garna, och förſamlade alla, ſå många de funno, både onda och goda; och borden wordo all fullſatt.

11. Då gick Konungen in, att han ſkulle beſe gäſterna, och ſåg der en man, ſom war icke klädd i bröllopskläder; 2 Cor. 5: 3. Eph. 4: 24. Col. 3: 10, 12. Upp. 3: 4, 5. 16: 15. 19: 8.

12. Och ſade till honom: Min wän, huru kom du härin, och hafwer icke bröllopskläder? Och han tigde.

13. Då ſade Konungen till tjenarena: Binder honom händer och fötter, och kaſter honom i det ytterſta mörkret; der ſkall wara gråt och tandagnißlan. Matth. 8: 12. 13: 41, 42. 25: 30.

14. **Ty månge äro kallade, och få utkorade.** Matth. 20: 16.

15. Då gingo de Phariſeer bort, och lade råd, huru de måtte beſlå honom med orden; Marc. 12: 13. Luc. 20: 20.

16. Och ſände ſina lärjungar till honom, med de Herodianer, och ſade: Mäſtar, wi wete att du äſt ſannfärdig, och lärer Guds wäg rätt, och du rädes för ingen: ty du ſer icke efter menniſkors perſon.

17. Så ſäg oß: Huru ſynes dig? Är det rätt, att man gifwer Kejſarenom ſkatt, eller ej?

18. När JEſus märkte deras ſkalkhet, ſade han: Hwi freſten I mig, I ſkrymtare?

19. Låter mig ſe myntet på ſkattpenningen. Och de fingo honom penningen.

20. Och han ſade till dem: Hwars beläte och öfwerſkrift är detta?

21. De ſade till honom: Kejſarens. Då ſade han till dem: Så gifwer Kejſarenom det Kejſarenom tillhörer, och Gudi det Gudi tillhörer. Rom. 13: 7.

22. När de det hörde, förundrade de ſig; och öfwergåfwo honom, gångande ifrå honom.

23. På den dagen gingo till honom de Sadduceer, ſom ſäga att ingen uppſtåndelſe är; och frågade honom, Marc. 12: 18. Luc. 20: 27. Ap. 23: 8.

24. Sägande: Mäſtar, Moſe ſade: Om någor blifwer död barnlös, då ſkall hans broder taga hans huſtru till ägta, och uppwäcka ſinom broder ſäd. 5 Moſ. 25: 5.

25. När oß woro ſju bröder; den förſte tog ſig huſtru, och blef död; och efter han hade ingen ſäd, lefde han ſina huſtru ſinom broder.

26. Sammalunda ock den andre, och den tredje, allt intill den ſjunde.

27. Siſt af allom blef ock qwinnan död.

28. När nu uppſtåndelſen ſker, hwilkens huſtru af de ſju blifwer hon? Ty de hafwa alle haft henne.

29. Då ſwarade JEſus, och ſade till dem: I faren wille, och weten icke Skriftena, ej heller Guds kraft.

30. Ty i uppſtåndelſen hwarken tager man ſig huſtru, eller qwinna gifs manne; utan de äro lika ſom Guds Änglar i himmelen.

31. Men om de dödas uppſtåndelſe hafwen I icke läſit, hwad eder ſagdt är af Gudi, ſom ſade:

32. Jag är Abrahams Gud, och Iſaacs Gud, och Jacobs Gud? Gud är icke de dödas Gud, utan deras ſom lefwande äro. 2 Moſ. 3: 6, 16. Marc. 12: 26. Ap. G. 7: 32. Ebr. 11: 16.

33. Och när folket ſådant hörde, förundrade de ſig öfwer hans lärdom. Matth. 7: 28.

34. När de Phariſeer hörde, att han hade ſtoppat de Sadduceer munnen till, förſamlade de ſig.

35. Och en af dem, ſom war en Skriftlärd, freſtade honom, ſägandes:

36. Mäſtar, hwilket är det ypperſta budet i lagen? Marc. 12: 28. Luc. 10: 25.

37. Då ſade JEſus till honom: **Du ſkall älſka HErran din Gud, af allt ditt hjerta, och af allo dine ſjäl, och af all din håg.** 5 Moſ. 6: 5. Luc. 10: 27.

38. Detta är det ypperſta och ſtörſta budet.

39. Det andra är deßo likt: **Du ſkall älſka din näſta ſom dig ſjelf.** 3 Moſ. 19: 18. Matth. 19: 19. Marc. 12: 31. Luc. 10: 27. Rom. 13: 9. Gal. 5: 14. 1 Tim. 1: 5. Jac. 2: 8.

40. På deßa tu buden hänger all lagen och Propheterna. Matth. 7: 12.

41. När nu de Phariſeer woro tillhopa, frågade dem JEſus;

42. Och ſade: Hwad ſynes eder om

Chriſto? Hwars ſon är han? Sade de till honom: Davids.

Marc. 12: 35. Luc. 20: 41.

43. Då ſade han till dem: Hwi kallar då David honom i Andanom HERra? ſägandes:

44. HERren ſade till min HERra: Sätt dig på mina högra hand, tilldeß jag lägger dina fiendar dig till en fotapall. Pſ. 110: 1.

Ap. G. 2: 34. 1 Cor. 15: 25. Ebr. 1: 13. 10: 12, 13.

45. Efter nu David kallar honom HERra, huru är han då hans ſon?

46. Och ingen kunde ſwara honom ett ord; och ifrå den dagen driſtade ſig ej heller någor att fråga honom något mer.

23. Capitlet.

We öfwer de Skriftlärda och Jeruſalem.

Då talade JEſus till folket, och till ſina Lärjungar,

2. Sägandes: På Moſe ſtol ſitta de Skriftlärde och Phariſeer. Neh. 8: 4.

3. Allt det de bjuda eder hålla, det håller och görer; men efter deras gerningar görer icke; ty de ſäga, och göra intet.

4. De binda tunga och odrägeliga bördor tillſamman, och lägga menniſkomen på härdarna; men de wilja icke ſjelfwe röra dem med ett finger.

Luc. 11: 46. Ap. G. 15: 10. Gal. 6: 13.

5. Men alla ſina gerningar göra de, på det de ſkola warda ſedde af menniſkomen; de göra ſina tänkeſkrifter breda, och fållarna på ſin kläder ſtora; Matth. 6: 1, 2, 5, 16.

5 Moſ. 6: 8. 4 Moſ. 15: 38. 5 Moſ. 22: 12.

6. De ſitta gerna främſt wid borden, och i Synagogorna;

Marc. 12: 38, 39. Luc. 11: 43. 20: 46.

7. Och wilja gerna warda helſade på torgen, och heta af menniſkomen: Rabbi, Rabbi.

8. Men I ſkolen icke låta kalla eder Rabbi; ty en är edar Mäſtare, Chriſtus, och I ären alle bröder.

Jac. 3: 1.

9. Och I ſkolen ingen fader kalla eder på jordene; ty en är edar Fader, ſom är i himlom. Mal. 1: 6.

10. Och I ſkolen icke låta kalla eder Mäſtare; ty en är edar Mäſtare, Chriſtus.

11. Den ſom är ypperſt ibland eder, han ſkall wara edar tjenare.

Matth. 20: 26, 27.

12. **Ty den ſig upphöjer, han ſkall warda förnedrad; och den ſig förnedrar, han ſkall warda upphöjd.** Job 22: 29.

Ordſp. 29: 23. Luc. 14: 11. 18: 14. 1 Petr. 5: 5.

13. We eder, Skriftlärde och Phariſeer: I ſkrymtare, ſom tillſluten himmelriket för menniſkomen; I gån icke der ſjelfwe in, och dem ſom in wilja, tillſtädjen I icke ingå. Luc. 11: 52.

14. We eder, Skriftlärde och Phariſeer; I ſkrymtare, ſom uppäten enkors hus, förebärande långa böner; fördenſkull ſkolen I få deß hårdare fördömelſe. Marc. 12: 40. Luc. 20: 47.

15. We eder, Skriftlärde och Phariſeer; I ſkrymtare, ſom faren omkring watten och land, att I ſkolen göra en Proſelyt; och när han gjord är, gören I honom till helwetes barn, dubbelt mer än I ſjelfwe ären.

16. We eder, blinde ledare, ty I ſägen: Hwilken ſom ſwär wid templet, det är intet; men den ſom ſwär wid guldet i templet, han är ſaker.

Matth. 15: 14. 5: 33, ꝛc.

17. I galne och blinde; hwilket är yppare, guldet, eller templet ſom helgar guldet?

18. Och hwilken ſom ſwär wid altaret, det är intet; men den der ſwär wid offret, ſom deruppå är, han är ſaker.

19. I galne och blinde, hwilket är yppare, offret, eller altaret ſom helgar offret? 2 Moſ. 29: 37.

20. Derföre, den ſom ſwär wid altaret, han ſwär wid det ſjelft, och wid allt det derpå är.

21. Och den ſom ſwär wid templet, han ſwär wid det ſjelft, och wid honom ſom deruti bor.

1 Kon. 8: 13. 2 Chr. 6: 2.

22. Och den ſom ſwär wid himmelen, han ſwär wid Guds ſtol, och wid honom ſom deruppå ſitter.

23. We eder, Skriftlärde och Phariſeer; I ſkrymtare, ſom gören tiond

af mynto, dill och kumin, och låten beſtå det ſom ſwåraſt är i lagen, nämliga domen, barmhertigheten och tron; detta ſkulle man göra, och det andra icke låta. 4 Moſ. 18: 21. Luc. 11: 42. 18: 12.

24. I blinde ledare, ſom ſilen myggor, och uppſwälgen camelen.

25. We eder, Skriftlärde och Phariſeer; I ſkrymtare, ſom gören drickekaret och fatet rent utantill; men innantill äro all ting full med rof och orenlighet. Matth. 15: 20. Marc. 7: 4. Luc. 11: 39.

26. Du blinde Phariſee, gör förſt rent det ſom är innantill i drickekaret, och i fatet, att det utwärtes är må ock rent warda.

27. We eder, Skriftlärde och Phariſeer; I ſkrymtare, ſom ären like de grafwar, ſom utantill äro hwitmenade, hwilka utwärtes ſynas dägeliga; men innantill äro de fulla med de dödas ben och all orenlighet. Luc. 11: 44.

28. Så ſynes ock I utwärtes för menniſkomen rättfärdige; men inwärtes ären I fulle med ſkrymteri och odygd.

29. We eder, Skriftlärde och Phariſeer; I ſkrymtare, ſom uppbyggen Propheternas grafwar, och pryden de rättfärdigas grifter, Luc. 11: 47.

30. Sägande: Hade wi warit i wåra fäders tid, wi ſkullom icke hafwa warit delaktige med dem i Propheternas blod.

31. Så betygen I då öfwer eder ſjelfwa, att I ären deras barn, ſom Propheterna dråpo.

32. Nu wäl, uppfyller ock I edra fäders mått.

33. I ormar, I huggormars afföda, huru ſkolen I undfly helwetes fördömelſe? Matth. 3: 7. 12: 31.

34. Derföre, ſi, jag ſänder till eder Propheter, och wiſa och Skriftlärda; och ſomliga af dem ſkolen I dräpa och korsfäſta, och ſomliga af dem ſkolen I hudflänga i edra Synagogor, och förfölja ifrå den ena ſtaden till den andra;

Luc. 11: 49. Ap. G. 5: 40. 22: 19. 2 Cor. 11: 24, ꝛc.

35. På det öfwer eder ſkall komma allt rättfärdigt blod, ſom är utgjutet på jordene, ifrå dens rättfärdiga Abels blod, intill Zacharie, Barachie ſons, blod, hwilken I dråpen emellan templet och altaret.

Ebr. 11: 4. 1 Moſ. 4: 8. 2 Chr. 24: 21, 22.

36. Sannerliga ſäger jag eder, att allt detta ſkall komma uppå detta ſlägtet.

37. Jeruſalem, Jeruſalem, du ſom dräper Propheterna, och ſtenar dem ſom äro ſände till dig; huru ofta hafwer jag welat förſamla din barn, lika ſom hönan förſamlar ſina kycklingar under ſina wingar, och I willen icke?

Eſ. 31: 5. 65: 2. Jer. 7: 13. Luc. 13: 31.

38. Si, edart hus ſkall eder blifwa öde. Eſ. 1: 7. Mich. 3: 12.

39. Ty jag ſäger eder: Efter denna tiden ſkolen I icke ſe mig, tilldeß I ſkolen ſäga: Wälſignad ware han, ſom kommer i HERrans Namn. Pſ. 118: 26. Matth. 21: 9.

24. Capitlet.

Jeruſalems förſtöring. Werldenes ände.

Då gick JEſus ſin wäg utaf templet; och hans Lärjungar gingo till honom, att de ſkulle låta honom ſe templets byggning. Marc. 13: 1. Luc. 21: 5.

2. Då ſade Jeſus till dem: Sen I icke allt detta? Sannerliga ſäger jag eder: Här ſkall icke låtas en ſten på den andra, ſom icke blifwer nederbruten. Luc. 19: 44.

3. Och när han ſatt på Oljoberget, gingo hans Lärjungar till honom afſides, och ſade: Säg oß, när detta ſkall ſke? Och hwad warder för tecken till din tillkommelſe, och werldenes ända?

4. Då ſwarade JEſus, och ſade till dem: Ser till, att ingen förförer eder.

Marc. 13: 5. Eph. 5: 6. Col. 2: 8. 2 Theß. 2: 3.

5. Ty många ſkola komma i mitt Namn, och ſäga: Jag är Chriſtus; och ſkola förföra många.

6. I ſkolen få höra örlig, och rykte af örlig; ſer till, att I blifwen icke förſoffade; ty allt detta måſte ſke, men det är icke ſtraxt änden.

7. Det ena folket ſkall reſa ſig upp emot det andra, och det ena riket emot det andra, och ſkola blifwa peſtilentier, och hunger, och jordbäfning, mångaſtäds.

8. Då

8. Då ſkall nöden aldraförſt begynnas.

9. Då ſkola de öfwerantwarda eder uti twång, och dräpa eder; och I ſkolen blifwa hatade af all folk, för mitt Namns ſkull. Matth. 10: 17.
Marc. 13: 9. Luc. 21: 12. Joh. 15: 20. 16: 2.

10. Och då ſkola månge förargas, och inbördes den ena förråda den andra, och inbördes hata hwarannan.

11. Och månge falſke Propheter ſkola uppkomma, och förföra många.

12. Och efter det ondſkan får öfwerhandena, warder kärleken i mångom förkolnad.

13. **Men den ſom blifwer faſt uti ändan, han warder ſalig.**

14. Och detta Evangelium om riket ſkall warda predikadt i hela werldene, till ett wittnesbörd öfwer all folk; och då ſkall änden komma.

15. När I nu fån ſe förödelſens ſtyggelſe, af hwilko ſagdt är genom Daniel Propheten, ſtåndande i det helga rummet; den ſom läs det, han gifwe akt deruppå;
Marc. 13: 14. Luc. 21: 10. Dan. 9: 27. 12: 11.

16. De ſom då i Judiſka landet äro, fly de på bergen;

17. Och den ſom är uppå taket, han ſtige icke ned, till att taga något ut af ſitt hus;

18. Och den ſom är ute på markene, gånge icke tillbaka efter ſin kläder.

19. Men we dem ſom hafwande äro, och dem ſom dia gifwa, i den tiden.

20. Men beder, att edor flykt ſker icke om wintren, eller om Sabbathen.

21. Ty då ſkall warda en ſtor wedermöda, ſå att hon hafwer icke warit ſådana ifrå werldenes begynnelſe och till denna tiden, ej heller warda ſkall.

22. Och om de dagar icke worde förſtäckte, då worde intet kött frälſt; men för de utwaldas ſkull ſkola de dagar warda förſtäckte. Marc. 13: 20.

23. Om någor ſäger då till eder: Si, här är Chriſtus, eller der; ſå tror det intet. Marc. 13: 21. Luc. 17: 23. 21: 8.

24. Ty falſke Chriſti och falſke Propheter ſkola uppkomma, och ſkola göra ſtor tecken och under; ſå att, om möjeligit wore, ſkola ock de utwalde förförde warda. Marc. 13: 22.

25. Si, jag hafwer ſagt eder det framföreåt.

26. Derföre, om de då ſäga till eder: Si, han är uti öknene; går icke ut: Si, han är i kammaren; tror det icke.

27. Ty ſåſom ljungelden går ut af öſter, och ſynes allt intill weſter; ſå warder ock menniſkones Sons tillkommelſe.

28. Men der ſom åtelen är, dit förſamla ſig ock örnarna.
Job 39: 33. Luc. 17: 37.

29. Men ſtraxt efter den tidſens wedermödo ſkall ſolen blifwa mörk, och månen ſkall icke gifwa ſitt ſken, och ſtjernorna ſkola falla af himmelen, och himlarnas krafter ſkola bäfwa.
Eſ. 13: 10. Heſ. 32: 7. Joel 2: 31. 3: 15.
Marc. 13: 24. Luc. 21: 25. Ap. G. 2: 20.

30. Och då ſkall ſynas menniſkones Sons tecken i himmelen; och då ſkola all ſlägte på jordene jämra ſig, och ſkola ſe menniſkones Son komma i himmelens ſky, med ſtora kraft och härlighet. Matth. 25: 31. Marc. 13: 26. Upp. 1: 7.

31. Och han ſkall utſända ſina Änglar, med höga baſunaröſt; och de ſkola förſamla hans utwalda ifrå de fyra wäder; ifrå den ena himmelens ända till den andra.
Matth. 13: 41. 1 Cor. 15: 52. 1 Theß. 4: 16.

32. Af fikonaträt lärer en liknelſe: När nu deß qwiſtar knoppas, och löfwet begynner ſpringa ut, ſå weten I, att ſommaren är hardt när;

33. Så ock, när I ſen allt detta, ſå weter, att det är hardt för dörrene. Jac. 5: 9.

34. Sannerliga ſäger jag eder: Detta ſlägtet ſkall icke förgås, förrän allt detta ſker. Marc. 13: 30. Luc. 21: 32.

35. **Himmel och jord ſkola förgås; men min ord ſkola icke förgås.**
Marc. 13: 31. Luc. 21: 33.

36. Men om den dagen och om den ſtundena wet ingen, icke Änglarna i himmelen, utan min Fader allena.
Marc. 13: 32.

37. Men lika ſom det war i Noe tid, ſå ſkall ock menniſkones Sons tillkommelſe wara. Luc. 17: 26. 1 Petr. 3: 20.

38. Ty ſåſom de woro i de dagar för flodena; de åto och drucko, togo huſtrur, och gåfwos mannom, intill den dagen, då Noe gick i arken;

1 Moſ. 6: 2. 7: 7.

39. Och wißte intet af, förr än floden kom, och tog dem allaſamman bort; ſå ſkall ock menniſkones Sons tillkommelſe wara.

40. Då ſkola twå wara ute på markene; den ene blifwer upptagen, den andre blifwer qwarlåten.

Luc. 17: 34, 35.

41. Twå ſkola mala på ene qwarn; den ene blifwer upptagen, den andre blifwer qwarlåten.

42. Waker fördenſkull; ty I weten icke, hwad ſtund edar Herre warder kommandes.

Matth. 25: 13. Marc. 13: 33, 35.

43. Men det ſkolen I weta, att wißte husbonden, hwad ſtund tjufwen ſkulle komma, förwißo wakade han och läte icke uppbryta ſitt hus.

Luc. 12: 39.

1 Theſ. 5: 2. 2 Petr. 3: 7, 10. Upp. 3: 3. 16: 15.

44. Derföre warer I ock redo; ty, den ſtund I icke menen, warder menniſkones Son kommandes.

45. Hwilken är nu en trogen och ſnäll tjenare, ſom herren hafwer ſatt öfwer ſitt husfolk, att han ſkall gifwa dem mat i rättom tid?

Luc. 12: 42.

46. Salig är den tjenaren, ſom hans herre finner ſå görande, när han kommer.

47. Sannerliga ſäger jag eder, han ſkall ſätta honom öfwer alla ſina ägodelar. Matth. 25: 21, 23. Luc. 22: 29, 30.

48. Men om ſå är, att den onde tjenaren ſäger i ſitt hjerta: Min herre kommer icke ännu brådt;

49. Och begynner ſlå ſina medtjenare; ja, äta och dricka med de druckna;

50. Så kommer dens tjenarens herre, den dag han icke wäntar honom, och den ſtund han icke menar;

51. Och ſkall ſönderhugga honom, och gifwa honom hans lön med ſkrymtare. Der ſkall wara gråt och tandagnißlan Matth. 8: 12. 13: 42. 25: 30.

25. Capitlet.

Tio jungfrur. Trogen, otrogen tjenare. Yttersta domen.

Då warder himmelriket likt tio jungfrur, ſom togo ſina lampor, och gingo ut emot brudgummen.

2. Men fem af dem woro wiſa, och fem fåwitſka.

3. De fåwitſka togo ſina lampor, och togo inga oljo med ſig;

4. Men de wiſa togo oljo i ſin kärile, ſamt med lampomen.

5. Då nu brudgummen dröjde, blefwo de alla ſömniga, och ſofwo.

6. Men om midnattstid wardt ett anſkri: Si, brudgummen kommer; går ut emot honom.

7. Då ſtodo alla de jungfrurna upp, och redde ſina lampor till.

8. Då ſade de fåwitſka till de wiſa. Gifwer oß af edra oljo; ty wåra lampor ſlockna.

9. Då ſwarade de wiſa, ſägande: Ingalunda; på det både oß och eder icke ſkall fattas; utan går heldre till dem ſom ſälja, och köper till eder ſjelfwa.

10. När de gingo och ſkulle köpa, kom brudgummen; och de, ſom redo woro, gingo in med honom i bröllopet, och dörren tillſtängdes. Luc. 13: 25.

11. På det ſiſta kommo ock de andra jungfrurna, och ſade: Herre, Herre, låt upp för oß.

12. Då ſwarade han, och ſade: Sannerliga ſäger jag eder: Jag känner eder intet. Matth. 7: 23.

13. Waker fördenſkull; ty I weten hwarken dag eller ſtund, när menniſkones Son är kommandes.

Matth. 24: 42, 44. Marc. 13: 33, 35.

Luc. 21: 36. 1 Cor. 16: 13. 1 Petr. 5: 8. Upp. 16: 15.

14. Ty lika ſom en man, den utländes for, kallade ſina tjenare, och fick dem ſina ägodelar i händer;

Luc. 19: 12, 13.

15. Och fick enom fem pund, enom tu, och enom ett, hwarjom efter hans magt; och for ſtraxt bort.

16. Då gick den bort, ſom fem pund hade fått, och handlade med dem; och wann annor fem pund.

17. Sammalunda ock den ſom tu hade fått, wann ock annor tu.

18. Men den ſom ett hade fått, gick bort, grof i jordena, och bortgömde ſins herras penningar.

19. En lång tid derefter kom de tjenares herre, och höll räkenſkap med dem.

20. Då ſteg han fram, ſom hade fått fem pund, och bar fram annor fem pund, och ſade: Herre, du fick mig fem pund; ſi, annor fem pund hafwer jag wunnit med dem.

21. Då ſade hans herre till honom: Ack; du gode och trogne tjenare, öfwer en ringa ting hafwer du warit trogen, jag ſkall ſätta dig öfwer mycket; gack in i dins herras glädje.

Matth. 24: 47. Luc. 22: 29, 30.

22. Då gick ock den fram, ſom hade fått tu pund, och ſade: Herre, du fick mig tu pund; ſi, annor tu hafwer jag wunnit dermed.

23. Då ſade hans herre till honom: Ack! du gode och trogne tjenare, öfwer en ringa ting hafwer du warit trogen, jag ſkall ſätta dig öfwer mycket; gack in i dins herras glädje.

24. Då kom ock den fram, ſom hade fått ett pund, och ſade: Herre, jag wißte, att du äſt en ſträng man; du uppſkär der du intet ſådde, och upphemtar der du intet ſtrödde.

25. Och jag fruktade mig, gick bort, och gömde ditt pund i jordene; ſi, här hafwer du det dig tillhörer.

26. Då ſwarade hans herre, och ſade till honom: Du onde och late tjenare; wißte du, att jag uppſkär der jag intet ſådde, och upphemtar der jag intet ſtrödde;

27. Så ſkulle du hafwa fått wexlarena mina penningar; och när jag hade kommit, hade jag ju fått mitt med winning.

28. Derföre tager af honom pundet, och gifwer honom, ſom tio pund hafwer.

29. Ty hwarjom och enom, ſom hafwer, ſkall warda gifwet, och han ſkall hafwa nog; men den ſom icke hafwer, det ſom han hafwer, ſkall ock tagas ifrå honom.

Matth. 13: 12. Marc. 4: 25. Luc. 8: 18. 19: 26.

30. Och den onyttiga tjenaren kaſter uti det ytterſta mörkret; der ſkall wara gråt och tandagnißlan.

Matth. 8: 12. 22: 13. 24: 51.

31. Men när menniſkones Son kommer i ſitt majeſtät, och alle helige Änglar med honom, då ſkall han ſitta på ſins härlighets ſtol.

Zach. 14: 5. Matth. 16: 27.
1 Theß. 4: 16. 2 Theß. 1: 7. Jud. Ep. v. 14.

32. Och för honom ſkola förſamlas all folk; och han ſkall ſkilja dem, den ena ifrå den andra, ſåſom en herde ſkiljer fåren ifrå getterna. Rom. 14: 10.

2 Cor. 5: 10. Hög. W. 2: 17. Heſ. 34: 17, 20.

33. Och fåren ſkall han ſtälla på ſina högra ſido, och getterna på den wenſtra.

34. Då ſkall Konungen ſäga till dem, ſom äro på hans högra ſido: Kommer, I mins Faders wälſignade, och beſitter det riket, ſom eder är tillredt ifrå werldenes begynnelſe.

35. Ty jag war hungrig, och I gåfwen mig äta; jag war törſtig, och I gåfwen mig dricka; jag war huswill, och I herbergaden mig;

Eſ. 58: 7. Heſ. 18: 7.

36. Nakot, och I klädden mig; ſjuk, och I ſökten mig; jag war i häktelſe, och I kommen till mig. Jac. 1: 27.

37. Då ſkola de rättfärdige ſwara honom, och ſäga: HErre, när ſågom wi dig hungrigan, och ſpiſadom dig; eller törſtigan, och gåfwom dig dricka?

38. När ſågom wi dig wara huswillan, och herbergadom dig; eller nakotan, och kläddom dig?

39. Eller när ſågom wi dig ſjukan, eller i häktelſe, och kommom till dig?

40. Då ſkall Konungen ſwara, och ſäga till dem: Sannerliga ſäger jag eder: Det I hafwen gjort enom af deßa minſta mina bröder, det hafwen I gjort mig.

Ordſp. 19: 17. Ebr. 6: 10.

41. Då ſkall han ock ſäga till dem på wenſtra ſidone: Går bort ifrå mig, I förbannade, uti ewinnerlig eld, ſom djeflenom och hans änglom tillredd är.

Pſ. 6: 9. Matth. 7: 23. Luc. 13: 27.

42. Ty jag war hungrig, och I gåf-

wen mig icke äta; jag war törſtig, och I gåfwen mig icke dricka.

43. Jag war huswill, och I herbergaden mig icke; nakot, och I klädden mig icke; jag war ſjuk och i häktelſe, och I ſökten mig icke.

44. Då ſkola ock de ſwara honom, och ſäga: HERre, när ſåge wi dig hungrigan, eller törſtigan, eller huswillan, eller nakotan, eller ſjukan, eller i häktelſe, och hafwom icke tjent dig?

45. Då ſkall han ſwara dem och ſäga: Sannerliga ſäger jag eder: Hwad I icke hafwen gjort enom af deßa minſta, det hafwen I ock icke gjort mig.

46. Och deße ſkola då gå uti ewiga pino; men de rättfärdige i ewinnerligit lif. Dan. 12: 2. Joh. 5: 29.

26. Capitlet.

Christus ſmord, ſåld. Deß Påſka, Nattward, ångeſt, bön, fängſlande, förhör. Petri fall.

Och det begaf ſig, när JEſus hade lyktat all deßa ord, ſade han till ſina Lärjungar:

2. I weten, att twå dagar härefter warder Påſka; och menniſkones Son ſkall öfwerantwardas till att korsfäſtas. Marc. 14: 1. Luc. 22: 1.

3. Då förſamlade ſig de öfwerſte Preſterna, och de Skriftlärde, och de äldſte i folket, uti den öfwerſta Preſtens palats, ſom het Caiphas;

4. Och rådſlogo, huru de måtte få gripa JEſum med liſt, och dräpa honom. Joh. 11: 47.

5. Dock ſade de: Icke i högtiden, att ett upplopp icke warder i folkena.

6. Då nu JEſus war i Bethanien, i den ſpitelſka Simons hus,

7. Steg en qwinna fram till honom, och hade ett glas med dyr ſmörjelſe; och göt det på hans hufwud, der han ſatt wid bord. Marc. 14: 3. Joh. 11: 2. 12: 3.

8. Då hans Lärjungar det ſågo, wordo de mißlynte, och ſade: Hwad gjordes denna förſpillning behof?

9. Denna ſmörjelſe måtte man hafwa wäl dyrt ſålt, och gifwit de fattiga.

10. När JEſus det förnam, ſade han till dem: Hwi gören I denna qwinnone illa tillfrids? ty hon hafwer gjort med mig en god gerning.

11. I hafwen alltid fattiga när eder; men alltid hafwen I icke mig. 5 Moſ. 15: 11. Joh. 12: 8.

12. Det hon hafwer utgjutit denna ſmörjelſen på min lekamen, det hafwer hon gjort mig till begrafning.

13. Sannerliga ſäger jag eder, hwar ſom helſt i hela werldene detta Evangelium warder predikadt, ſkall ock detta, ſom hon gjorde, ſagdt warda henne till åminnelſe.

14. Då gick en af de tolf, ſom het Judas Iſcharioth, bort till de öfwerſta Preſterna; Matth. 10: 4. Marc. 14: 10. Luc. 22: 3, 4.

15. Och ſade: Hwad wiljen I gifwa mig, att jag förråder eder honom? Och de wordo öfwerens med honom om tretio ſilfpenningar. Zach. 11: 12.

16. Och ifrå den tiden ſökte han tillfälle, att han måtte förråda honom.

17. Men på förſta Sötbrödsdagen gingo Lärjungarna till JEſum, och ſade till honom: Hwar will du, att wi ſkole tillreda dig äta Påſkalambet? Marc. 14: 12. Luc. 22: 7.

18. Då ſade han: Går in i ſtaden till en, och ſäger honom: Mäſtaren låter ſäga dig: Min tid är hardt när; när dig will jag hålla Påſka, med mina Lärjungar.

19. Och Lärjungarna gjorde ſom JEſus befallde dem, och tillredde Påſkalambet.

20. Och om aftonen ſatte han ſig till bords med de tolf.

21. Och wid de åto, ſade han: Sannerliga ſäger jag eder, en af eder ſkall förråda mig. Marc. 14: 18. Luc. 22: 14, 21. Joh. 13: 21.

22. Då wordo de ſwårliga bedröfwade, och begynte hwar i ſin ſtad ſäga till honom: HERre, icke är jag den ſamme?

23. Då ſwarade han, och ſade: Den, ſom med mig doppade handena i fatet, han ſkall förråda mig. Marc. 14: 20.

24. Menniſkones Son warder gåendes, ſom ſkrifwet är om honom; men

we den menniſko, af hwilko menniſkones Son warder förrådd; det wore de menniſkone bättre, att hon aldrig hade född warit. Pſ. 41: 10.

25. Då ſwarade Judas, ſom förrådde honom, och ſade: Mäſtar, icke är jag den ſamme? Sade han till honom: Du ſadet.

26. **Men när de åto, tog JEſus brödet; tackade, och bröt, och gaf Lärjungomen, och ſade: Tager, äter; detta är min lekamen.**
Marc. 14: 22. Luc. 22: 19. 1 Cor. 11: 23.

27. **Och han tog kalken, och tackade, gaf dem, och ſade: Dricker häraf alle.**

28. **Ty detta är min blod, deß nya Teſtamentſens, hwilken utgjuten warder för mångom, till ſyndernas förlåtelſe.**
Matth. 20: 28. Rom. 5: 15.

29. Jag ſäger eder: Härefter ſkall jag icke dricka af denna winträs frukt, intill den dagen jag warder det drickandes nytt med eder i mins Faders rike. Marc. 14: 25. Luc. 22: 18.

30. Och när de hade ſagt loffången, gingo de ut till Oljoberget.

31. Då ſade JEſus till dem: J denna nattene ſkolen J alle förargas i mig; ty det är ſkrifwet: Jag ſkall ſlå herdan, och fåren af hjorden ſkola warda förſkingrad.
Marc. 14: 27. Joh. 16: 32. Zach. 13: 7.

32. Men när jag är uppſtånden igen, will jag gå fram för eder i Galileen. Matth. 28: 6, 7. Marc. 14: 28. 16: 7.

33. Då ſwarade Petrus, och ſade till honom: Om än alle förargades i dig, ſå ſkall jag dock likwäl aldrig förargas.

34. Sade JEſus till honom: Sannerliga ſäger jag dig, att i deßo nattene, förr än hanen gal, ſkall du neka mig tre reſor. Luc. 22: 34. Joh. 13: 38.

35. Sade Petrus till honom: Om jag ſkulle än dö med dig, will jag icke neka dig. Sammaledes ſade ock alle Lärjungarna.

36. Då kom JEſus med dem på den platſen, ſom kallas Gethſemane, och ſade till Lärjungarna: Sitter här, ſå länge jag går dit bort, och beder. Marc. 14: 32. Luc. 22: 39. Joh. 18: 1.

37. Och han tog Petrum till ſig, och de twå Zebedei ſöner, och begynte bedröfwas och ängſlas. Matth. 4: 21.

38. Då ſade JEſus till dem: Min ſjäl är bedröfwad intill döden; blifwer här, och waker med mig. Joh. 12: 27.

39. Och han gick litet ifrå dem, föll ned på ſitt anſigte, bad, och ſade: Min Fader, är det möjeligit, ſå gånge denne kalken ifrå mig; dock icke ſom jag will, utan ſom du. Ebr. 5: 7, 8.

40. Och han kom till Lärjungarna, och fann dem ſofwande; och ſade till Petrum: Så förmådden J icke waka ena ſtund med mig?

41. Waker och beder, att J fallen icke uti freſtelſe; anden är wiljog, men köttet är ſwagt. 1 Petr. 4: 7.

42. Åter gick han bort annan gång, och bad, ſägandes: Min Fader, om det är icke möjeligit att denne kalken går ifrå mig, med mindre jag dricker honom, ſå ſke din wilje.

43. Så kom han, och fann dem åter ſofwande; ty deras ögon woro tung.

44. Och han lät då blifwa dem, och gick åter bort, och bad tredje gången, ſägandes ſamma orden.

45. Då kom han till ſina Lärjungar, och ſade till dem: Ja, ſofwer nu, och hwiler eder; ſi, ſtunden är kommen, och menniſkones Son ſkall antwardas i ſyndares händer.

46. Står upp, och låter oß gå; ſi, den är här, ſom mig förråder.

47. Och wid han än talade, ſi, då kom Judas, en af de tolf, och med honom en ſtor ſkare, med ſwärd och med ſtafrar, utſände af de öfwerſta Preſterna, och af de äldſta i folket.
Marc. 14: 43. Luc. 22: 47. Joh. 18: 3.

48. Men den, ſom förrådde honom, hade gifwit dem ett tecken, ſägandes: Hwilken jag kyßer, den äret; tager honom.

49. Då ſteg han haſtigt fram till JEſum, och ſade: Hel Rabbi; och kyßte honom.

50. Då ſade JEſus till honom: Min wän, hwarefter kommer du? Då ſtego de fram, och båro händer på JEſum, och grepo honom.

51. Och ſi, en af dem, ſom woro med

JEſu, räckte ut handena, drog ut ſitt ſwärd, och ſlog dens öfwerſta Preſtens tjenare, och afhögg hans öra. Joh. 18: 10.

52. Då ſade JEſus till honom: Stick ditt ſwärd i ſitt rum; ty alle de ſom taga till ſwärd, de ſkola förgås med ſwärd. 1 Moſ. 9: 6. Upp. 13: 10.

53. Eller menar du, jag kunde icke bedja min Fader, att han ſkickade till mig mer än tolf legioner Änglar?

54. Huru blefwe då Skriften fullkomnad, att ſå ſke ſkall? Eſ. 53: 7, 8, 10.

55. I ſamma ſtundene ſade JEſus till ſkaran: Lika ſom till en röfware ären I utgångne, med ſwärd och ſtafrar, till att taga fatt på mig; hwar dag hafwer jag ſutit när eder i templet, lärandes, och I hafwen icke gripit mig.

56. Men detta är allt ſkedt, på det Propheternas ſkrifter ſkulle fullkomnas. Då öfwergåfwo alle Lärjungarna honom, och flydde.

57. Men de, ſom hade gripit JEſum, ledde honom till den öfwerſta Preſten Caiphas, der de Skriftlärde och de äldſte förſamlade woro.

Marc. 14: 53. Luc. 22: 54. Joh. 18: 24.

58. Men Petrus följde honom långt efter, intill den öfwerſta Preſtens palats; och gick in, och ſatte ſig när tjenarena, på det han ſkulle ſe ändan.

59. Men de öfwerſte Preſterne, och de äldſte, och hela Rådet, ſökte falſkt wittnesbörd emot JEſum, att de måtte dräpa honom; och funno intet.

Marc. 14: 55.

60. Och ändock mång falſk wittne kommo fram, funno de likwäl intet. På det ſiſta kommo tu falſk wittne;

61. Och ſade: Denne hafwer ſagt: Jag kan bryta ned Guds tempel, och bygga det upp i tre dagar.

Matth. 27: 40. Joh. 2: 19.

62. Och den öfwerſte Preſten ſtod upp, och ſade till honom: Swarar du intet till det ſom deßze wittna emot dig?

63. Men JEſus tigde. Och den öfwerſte Preſten ſwarade, och ſade till honom: Jag beſwär dig wid lefwandes Gud, att du ſäger oß, om du äſt Chriſtus, Guds Son.

64. Sade JEſus till honom: Du ſade det. Dock ſäger jag eder: Härefter ſkolen I få ſe menniſkones Son ſitta på kraftenes högra hand, och komma i himmelens ſky.

Pſ. 110: 1. Matth. 16: 27. 24: 30. 25: 31.
Rom. 14: 10. 1 Theß. 4: 16. Upp. 1: 7.

65. Då ref den öfwerſte Preſten ſin kläder ſönder, och ſade: Han hafwer förhädat Gud; hwad görs oß nu mer wittne behof? Si, nu hörden I hans hädelſe.

66. Hwad ſynes eder? Då ſwarade de, och ſade: Han är ſaker till döden.

67. Då ſpottade de i hans anſigte, och ſlogo honom med näfwarna; ſomlige kindpuſtade honom;

Eſ. 50: 6. Matth. 27: 30.

68. Och ſade: Spå oß, Chriſte, hwilken är den ſom dig ſlog.

69. Men Petrus ſatt utanföre i palatſet; och der kom till honom en tjenſteqwinna, och ſade: Du waſt ock med JEſu af Galileen.

Marc. 14: 66. Luc. 22: 55. Joh. 18: 17, 25.

70. Men han nekade för allom, och ſade: Jag wet icke hwad du ſäger.

71. Och när han gick ut genom dörrena, ſåg honom en annor (tjenſteqwinna), och ſade till dem ſom der woro: Denne war ock med JEſu Nazareno.

72. Åter nekade han, och ſwor: Jag känner icke mannen.

73. Och litet efter ſtego de fram, ſom der ſtodo, och ſade till Petrum: Wißerliga äſt du ock en af dem; ty ditt tungomål röjer dig. Luc. 22: 56.

74. Då begynte han förbanna ſig, och ſwärja, att han kände icke mannen. Och ſtraxt gol hanen.

75. Då kom Petrus ihåg JEſu ord, ſom han hade ſagt honom: Förr än hanen gal, ſkall du neka mig tre reſor; och gick ut, och gret bitterliga.

Marc. 14: 30. Luc. 22: 61.

27. Capitlet.

Judas hängd. Chriſti dom, krona, kors, död, begrafning.

Men om morgonen höllo alle öfwerſte Preſterna, och de äldſte i folket, råd emot JEſum, att de måtte dräpa honom. Marc. 15: 1. Luc. 22: 66.

2. Och ledde honom bundnan, och

öfwerantwardaden landshöfdinganom Pontio Pilato. Luc. 23:1. Joh. 18:28.

3. När Judas, ſom honom förrådde, ſåg att han war dömder, ångrade det honom, och bar igen de tretio ſilfpenningar till de öfwerſta Preſterna, och till de äldſta;

4. Och ſade: Jag hafwer illa gjort, att jag hafwer förrådt menlöſt blod. Då ſade de: Hwad kommer det oß wid? Der må du ſe dig om.

5. Och han kaſtade ſilfpenningarna i templet, och gick ſin wäg; och gick bort, och hängde ſig ſjelf. Ap. G. 1:18.

6. Men de öfwerſte Preſterna togo ſilfpenningarna, och ſade: Man må icke kaſta dem i offerkiſtona; ty det är blods wärd.

7. Och när de hade hållit råd, köpte de dermed en krukomakares åker, till främmandes begrafning;

8. Af hwilko den platſen heter Blodplats, intill denna dag. Ap. G. 1:19.

9. Då wardt fullkomnadt det ſom ſagdt war genom Jeremias Propheten, ſom ſade: Och de hafwa tagit tretio ſilfpenningar, der den ſålde med betalad wardt, hwilken de köpte af Iſraels barn. Zach. 11:12.

10. Och de hafwa dem gifwit för en krukomakares åker, ſom HERren mig befallt hade.

11. Och JEſus ſtod för landshöfdinganom; och landshöfdingen frågade honom, och ſade: Äſt du Judarnas Konung? Då ſade JEſus till honom: Du ſäger det. Marc. 15:2. Luc. 23:3. Joh. 18:33, 37. 1 Tim. 6:13.

12. Och när han anklagades af de öfwerſta Preſterna, och af de äldſta, ſwarade han intet.

13. Då ſade Pilatus till honom: Hörer du icke, huru mycket de betyga emot dig?

14. Och han ſwarade honom icke till ett ord, ſå att landshöfdingen förundrade ſig ſtorliga.

15. Men om högtidsdagen plägade landshöfdingen gifwa folkena en fånga lös, hwilken ſom de begärade. Marc. 15:6. Luc. 23:17. Joh. 18:39.

16. Och hade han på den tid en beryktad fånga, ſom het Barabbas.

17. Och när de woro förſamlade, ſade Pilatus till dem: Hwilken wiljen I att jag ſkall gifwa eder lös, Barabbam, eller JEſum, ſom kallas Chriſtus?

18. Ty han wißte, att de hade öfwerantwardat honom för afunds ſkull.

19. Och när han ſatt på domſtolen, ſände hans huſtru till honom, och lät ſäga honom: Befatta dig intet med denna rättfärdiga mannen; jag hafwer mycket lidit i dag i ſömnen för hans ſkull.

20. Men de öfwerſte Preſterna, och de äldſte, gåfwo folkena in, att de ſkulle begära Barabbam, och förgöra JEſum. Marc. 15:11. Luc. 23:18. Joh. 18:40.

21. Då ſwarade landshöfdingen, och ſade till dem: Hwilken af deßa twå wiljen I att jag ſkall gifwa eder lös? De ſade: Barabbam. Ap. G. 3:14.

22. Då ſade Pilatus till dem: Hwad ſkall jag då göra af JEſu, ſom kallas Chriſtus? Sade de till honom alle: Låt korsfäſta honom.

23. Då ſade landshöfdingen: Hwad hafwer han dock illa gjort? Då ſkriade de ännu mer, och ſade: Låt korsfäſta honom.

24. Men när Pilatus ſåg, att han kunde intet ſkaffa, utan ſorlet blef ju mer, tog han watten, och twådde ſina händer för folkena, och ſade: Oſkyldig är jag i denna rättfärdiga manſens blod; I mågen ſe eder der om.

25. Då ſwarade allt folket, och ſade: Hans blod komme öfwer oß, och öfwer wår barn.

26. Då gaf han dem Barabbam lös; men JEſum lät han hudflänga, och öfwerantwardade honom, att han ſkulle korsfäſtas. Marc. 15:15. Luc. 23:24, 25. Joh. 19:16.

27. Då togo landshöfdingens krigsknektar JEſum till ſig, in på Rådhuſet, och förſamlade hela ſkaran till honom;

28. Och afklädde honom, och klädde på honom en purpurmantel;

29. Och wredo ſamman ena törnekrono, och ſatte på hans hufwud, och fingo honom en rö i ſina högra hand, och böjde knä för honom, och begabbade honom, och ſade: Hel Judarnas Konung.

30. Och de ſpottade på honom, och togo rön, och ſlogo dermed hans hufwud. Eſ. 50:6. Marc. 15:19.

31. Och när de hade begabbat honom, klädde de mantelen af honom, och klädde på honom hans kläder, och ledde honom bort, till att korsfäſtan.

32. Och när de gingo ut, funno de en man af Cyrene, ſom het Simon; honom twingade de till att han ſkulle bära hans kors. Marc. 15:21. Luc. 23:26.

33. Och då de kommo till det rummet, ſom kallas Golgatha, det är, till hufwudſkallaplatſen, Marc. 15:22. Luc. 23:33. Joh. 19:17.

34. Gåfwo de honom ättiko dricka, blandad med galla; och när han ſmakade det, wille han icke drickat. Pſ. 69:22.

35. Men ſedan de hade korsfäſt honom, bytte de hans kläder, och kaſtade lott derom; på det fullbordas ſkulle det ſom ſagdt war genom Propheten: De hafwa bytt min kläder emellan ſig, och på min klädnad hafwa de kaſtat lott. Marc. 15:24. Luc. 23:34. Joh. 19:23, 24. Pſ. 22:19.

36. Och de ſåto der, och togo wara på honom.

37. Och de ſatte hans ſak, ſkrifwen öfwer hans hufwud: Denne är JEſus, Judarnas Konung. Marc. 15:26. Luc. 23:38. Joh. 19:19.

38. Och då wordo twå röfware korsfäſte med honom, den ene på den högra ſidon, och den andre på den wenſtra. Eſ. 53:12. Luc. 23:32.

39. Men de, ſom gingo der fram, hädde honom, och riſte ſin hufwud; Pſ. 22:8.

40. Och ſade: Du, ſom bryter ned Guds tempel, och bygger det i tre dagar upp, hjelp dig ſjelf; äſt du Guds Son, ſå ſtig ned af korſet. Matth. 26:61. Joh. 2:19.

41. Sammaledes ock de öfwerſte Preſterna, med de Skriftlärda och de äldſta, begabbade honom och ſade:

42. Andra hafwer han hulpit, ſig ſjelf kan han icke hjelpa; är han Iſraels Konung, ſå ſtige nu ned af korſet, och wi wilje tro honom.

43. Han hafwer tröſt på Gud; han frälſe nu honom, om han är något om honom; ty han hafwer ſagt: Jag är Guds Son. Pſ. 22:9.

44. Det ſamma kaſtade ock röfwarena honom före, ſom med honom korsfäſte woro. Luc. 23:39.

45. Och ifrå ſjette timman wardt ett mörker öfwer hela landet, intill nionde timman.

46. Och wid den nionde timman ropade JEſus med höga röſt, och ſade: Eli, Eli, Lama Sabachthani? det är: Min Gud, min Gud, hwi hafwer du öfwergifwit mig? Pſ. 22:2.

47. Men några, ſom der ſtodo, när de det hörde, ſade de: Han åkallar Elias.

48. Och ſtraxt lopp en af dem, och tog en ſwamp, och fyllde honom med ättiko, och ſatte den på en rö, och gaf honom dricka. Marc. 15:36. Joh. 19:29.

49. Men de andre ſade: Håll, låt ſe om Elias kommer, och hjelper honom.

50. Åter ropade JEſus med höga röſt, och gaf upp andan. Marc. 15:37. Luc. 23:46. Joh. 19:30.

51. Och ſi, förlåten i templet remnade i tu ſtycker, ifrån ofwan och ned igenom; och jorden ſkalf, och hällebergen remnade. 2 Moſ. 26:31. 36:35. 2 Chr. 3:14.

52. Och grafwarna öppnades; och mång de heligas lekamen, ſom ſofwit hade, ſtodo upp;

53. Och gingo ut af ſina grafwar, efter hans uppſtåndelſe, och kommo i den heliga ſtaden, och uppenbarades mångom.

54. Men höfwitsmannen, och de ſom med honom woro, och waktade på JEſum, när de ſågo jordbäfningen, och de ting ſom ſkedde, räddes de ſwårliga, och ſade: Wißerliga war denne Guds Son. Marc. 15:39. Luc. 23:47.

55. Och der woro många qwinnor, ſtåndande långt ifrån, och ſågo uppå, de ſom hade följt JEſum af Galileen, och tjent honom; Marc. 15:40. Luc. 8:2.

56. Ibland hwilka war Maria Magdalena, och Maria, Jacobi och Joſe moder, och Zebedei ſöners moder.

57. Men om aftonen kom en rik

man af Arimathia, benämnd Joſeph, hwilken ock war JEſu Lärjunge.

Marc. 15:42, 43. Luc. 23:50. Joh. 19:38.

58. Han gick till Pilatum, och bedde JEſu lekamen; då böd Pilatus, att han ſkulle warda honom gifwen.

59. Och när Joſeph hade tagit lekamen, ſwepte han honom i ett rent linkläde;

60. Och lade honom i ſina nya graf, ſom han uthuggit hade uti ett hälleberg; och wälte en ſtor ſten för dörrena åt grafwene, och gick ſina färde. Eſ. 53:9.

61. Då woro der Maria Magdalena, och den andra Maria, ſittande emot grafwena.

62. Dagen efter tillredelſedagen kommo tillſamman de öfwerſte Preſterna, och de Phariſeer, inför Pilatus;

63. Och ſade: HERre, oß kommer ihåg, att den förföraren ſade, när han än lefde: Efter tre dagar will jag ſtå upp.

64. Bjud fördenſkull, att man förwarar grafwena, intill tredje dagen, att hans Lärjungar icke komma, och ſtjäla honom bort, och ſäga folkena: Han är uppſtånden ifrån de döda; och blifwer ſå den ſiſta willan wärre än den förſta.

65. Då ſade Pilatus till dem: Der hafwen I wäktena; går, och förwarer, ſom I kunnen.

66. Då gingo de bort, och förwarade grafwena med wäktare, och beſeglade ſtenen.

28. Capitlet.

Chriſtus uppſtånden. Wakten beſtucken. Döpa befaldt.

Om Sabbathsaftonen, i gryningen på förſta Sabbathen, kom Maria Magdalena, och den andra Maria, till att beſe grafwena.

Marc. 16:2. Luc. 24:1. Joh. 20:1.

2. Och ſi, det wardt en ſtor jordbäfning; ty HERrans Ängel ſteg ned af himmelen, och gick fram, och wälte ſtenen ifrå dörrene, och ſatte ſig på honom;

3. Och han war påſeendes ſom en ljungeld, och hans kläde hwit ſom en ſnö.

4. Och wäktarena blefwo förſkräckte af räddhåga, och wordo ſom de hade warit döde.

5. Men Ängelen ſwarade, och ſade till qwinnorna: Rädens icke; ty jag wet, att I ſöken JEſum, ſom war korsfäſter.

6. Han är icke här; han är uppſtånden, ſom han ſagt hade; kommer, och ſer rummet, der HERren war lagder uti. Matth. 12:40. 16:21. 17:23.

7. Och går ſnart, och ſäger hans Lärjungom, att han är uppſtånden ifrå de döda; och ſi, han ſkall gå fram för eder uti Galileen; der ſkolen I ſe honom; ſi, jag hafwer ſagt eder det. Matth. 26:32.

8. Och de gingo ſnarliga ifrå grafwene, med räddhåga och ſtor glädje, löpande, till att kungörat hans Lärjungom.

9. Och wid de gingo, till att kungörat hans Lärjungom, ſi, då mötte JEſus dem, och ſade: Hel eder. Då gingo de fram, och togo på hans fötter, och tillbådo honom. Marc. 16:9.

10. Då ſade JEſus till dem: Rädens icke; går, och kungörer det mina bröder, att de gå till Galileen; der ſkola de få ſe mig.

Joh. 20:17. Ap. G. 1:3. 13:31. 1 Cor. 15:5.

11. När de gingo bort, ſi, några af wäktarena kommo i ſtaden, och kungjorde dem öfwerſte Preſtomen allt det ſom ſkedt war.

12. Och de förſamlade ſig med de äldſta, och rådgjorde; och gåfwo krigsknektarna en ſtor ſummo penningar;

13. Och ſade: Säger, hans Lärjungar kommo om nattena, och ſtulo honom bort, medan wi ſofwo.

14. Och om det kommer för landshöfdingan, wilje wi ſtilla honom, och begå det ſå, att I ſkolen wara utan fara.

15. Och de togo penningarna, och gjorde ſom de woro lärde. Och detta talet är beryktadt ibland Judarna, intill denna dag.

16. Men de ellofwa Lärjungarna gingo till Galileen, upp på ett berg, ſom JEſus hade dem förelagt.

17. Och när de ſågo honom, tillbådo de honom; men ſomlige twiflade.

18. Och JEſus gick fram, och talade

med dem, och ſade: **Mig är gifwen all magt i himmelen, och på jordene.** Pſ. 8: 7. Matth. 11: 27. Joh. 3: 35. 13: 3. 17: 2. Eph. 1: 22. Ebr. 1: 2. 2: 8.

19. **Går fördenſkull ut, och lärer all folk; och döper dem, i Namn Faders, och Sons, och dens Helga Andas.** Marc. 16: 15. Luc. 24: 47.

20. **Och lärer dem hålla allt det jag hafwer eder befallt; och ſi, jag är när eder alla dagar, intill werldenes ända.**

Ände på S. Matthei Evangelium.

S. Marci Evangelium.

1. Capitlet.

JEſus döpt, freſtad, predikar, kallar Lärjungar, helar kranka.

Detta är begynnelſen af JEſu Chriſti, Guds Sons, Evangelio;

2. Såſom ſkrifwet är i Propheterna: Si, jag ſänder min Ängel framför ditt anſigte, hwilken bereda ſkall din wäg för dig;
Mal. 3: 1. Matth. 11: 10. Luc. 7: 27.

3. Ens ropandes röſt är i öknene: Bereder HERrans wäg; görer hans ſtigar rätta.
Eſ. 40: 3. Matth. 3: 3. Luc. 3: 4. Joh. 1: 15, 23.

4. Johannes war i öknene, döpte, och predikade bättringenes döpelſe, till ſyndernas förlåtelſe. Matth. 3: 1. Luc. 3: 3.

5. Och till honom gingo ut hela Judiſka landet, och de utaf Jeruſalem; och läto ſig alle döpa af honom i Jordans flod, och bekände ſina ſynder. Matth. 3: 5.

6. Och Johannes war klädd med camelahår, och med en lädergjording om ſina länder; och åt gräshoppor och wildhannog;
Matth. 3: 4. 3 Moſ. 11: 22.

7. Och predikade, och ſade: En kommer efter mig, ſom ſtarkare är än jag, hwilkens ſkotwänger jag icke wärdig är att nederfalla och upplöſa.
Matth. 3: 11. Luc. 3: 16. Joh. 1: 26, 27.

8. Jag döper eder med watten; men han ſkall döpa eder med dem Helga Anda. Ap. G. 1: 5. 2: 4. 11: 16. 19: 4.

9. Och det begaf ſig i de dagar, att JEſus kom utaf Galileen ifrå Nazareth, och lät ſig döpa af Johanne i Jordan. Matth. 3: 13. Luc. 3: 21.

10. Och ſtraxt ſteg han upp utu wattnet, och ſåg himlarna öppnas, och Andan, ſåſom en dufwo, nederkomma öfwer honom. Joh. 1: 32.

11. Och en röſt kom af himmelen: **Du äſt min käre Son, i hwilkom mig wäl behagar.** Pſ. 2: 7. Eſ. 42: 1.
Matth. 3: 17. 17: 5. Marc. 9: 7. 2 Petr. 1: 17.

12. Och Anden dref honom ſtraxt uti öknena; Matth. 4: 1. Luc. 4: 1.

13. Och han war i öknene i fyratio dagar, och freſtades af Satana; och war med wilddjuren; och Änglarna tjente honom. Matth. 4: 11.

14. Men ſedan Johannes wardt fången, kom JEſus uti Galileen, och predikade Evangelium om Guds rike,
Matth. 4: 12. Luc. 4: 14. Joh. 4: 43.

15. Sägandes: Tiden är fullkomnad, och Guds rike är för handene; bättrer eder, och tror Evangelio.
Matth. 3: 2.

16. När han gick utmed det Galileiſka hafwet, ſåg han Simon, och Andream, hans broder, kaſta ſin nät i hafwet; ty de woro fiſkare.
Matth. 4: 18. Luc. 5: 2.

17. Och JEſus ſade till dem: Följer mig, och jag will göra eder till menniſkofiſkare.

18. Straxt gåfwo de ſin nät öfwer, och följde honom.

19. Och då han gick dädan litet fram bätter, ſåg han Jacobum, Zebedei ſon, och Johannem, hans broder, att de i båtenom byggde ſin nät. Matth. 4: 21.

20. Och ſtraxt kallade han dem; då öfwergåfwo de ſin fader, Zebedeum, uti båten, med legodrängarna, och följde honom.

21. Och de gingo till Capernaum; och ſtraxt, om Sabbatherna, gick han in i Synagogon och lärde.
Matth. 4: 13, 23. Luc. 4: 31.

22. Och de förundrade ſtorliga på hans lärdom; förty han lärde wäldeliga, och icke ſåſom de Skriftlärde. Matth. 7: 28, 29. Luc. 4: 32.

23. Och i deras Synagogo war en menniſka beſatt med den orena andan; och han ropade, Luc. 4: 33.

24. Och ſade: Ack! hwad hafwe wi med dig beſtälla, JEſu Nazarene? Äſt du kommen till att förderfwa oß? Jag wet ho du äſt, nämliga den Guds Helige. Matth. 8: 29.

25. Och JEſus näpſte honom, ſägandes: Tig, och gack ut af menniſkone.

26. Då ref den orene anden honom, och ropade högt, och for ut af honom.

27. Och alle förundrade ſig ſwårliga, ſå att de ſporde hwarannan till, och ſade: Hwad är detta? Hwad ny lärdom är detta? Ty han bjuder de orena andar med wäldighet, och de lyda honom.

28. Och hans rykte gick ſtraxt allt omkring i Galilee gränſor.

29. Och de gingo ſtraxt utu Synagogon, och kommo uti Simons och Andree hus, med Jacobo och Johanne. Matth. 8: 14. Luc. 4: 38.

30. Och Simons ſwära låg ſjuk i ſkälfwo; och ſtraxt ſade de honom om henne.

31. Då gick han till och reſte henne upp, och tog henne wid handena; och i det ſamma öfwergaf ſkälfwoſjukan henne, och hon gick ſedan och tjente dem.

32. Om aftonen, då ſolen nedergången war, hade de till honom allahanda ſjuka, och dem ſom qwaldes af djeflar; Matth. 8: 16. Luc. 4: 40.

33. Och hele ſtaden war förſamlad för dörrena.

34. Och han gjorde många helbregda, ſom kranke woro af allahanda ſjukdom; och dref ut många djeflar, och tillſtadde icke djeflarna tala; ty de kände honom. Luc. 4: 41. Ap. G. 16: 17, 18.

35. Och om morgonen, ganſka bittida för dag, ſtod han upp och gick ut; och JEſus gick bort uti ett öde rum, och der bad han. Luc. 4: 42.

36. Och Simon kom efter farandes, och de med honom woro.

37. Och då de funno honom, ſade de till honom: Alle ſöka dig.

38. Sade han dem: Låt oß gå uti näſta ſtäderna, att jag ock der predikar; ty fördenſkull är jag kommen. Luc. 4: 43.

39. Och han predikade i deras Synagogor, öfwer hela Galileen, och utdref djeflar.

40. Och till honom kom en ſpitelſk man, och bad honom, föll på knä för honom, och ſade till honom: Will du, ſå kan du göra mig ren. Matth. 8: 2. Luc. 5: 12.

41. Då warkunnade ſig JEſus öfwer honom, och uträckte ſina hand, och tog uppå honom, och ſade: Jag will, war ren.

42. Och när han det ſagt hade, gick ſtraxt ſpitelſkan af honom, och han wardt ren.

43. Och JEſus hotade honom, och ſänden ſtraxt ifrå ſig;

44. Och ſade honom: Se till, att du ſäger ingom detta; utan gack bort, och wiſa dig Preſtenom, och offra, för din rening, det Moſe budit hafwer, till ett wittnesbörd öfwer dem. 3 Moſ. 14: 2. Luc. 17: 14. 5: 14.

45. Men då han utgången war, begynte han förkunna mycket, och berykta det ſom ſkedt war; ſå att han icke nu mer kunde uppenbarliga gå in uti ſtaden, utan blef ute i öde rum; och de kommo till honom af alla ändar. Luc. 5: 15.

2. Capitlet.

En borttagen. Mattheus. Faſtos, nöds lag.

Och efter några dagar gick han åter in i Capernaum; och det ſpordes, att han war i huſet. Matth. 9: 1.

2. Och ſtraxt förſamlades der månge, ſå att de icke rum hade, icke heller utanför dörrene; och han hade tal för dem.

3. Och de hade fram för honom en borttagnan, den der framburen war af fyra. Luc. 5: 18.

4. Och då de icke kunde komma till honom, för folkets ſkull, refwo de taket på huſet, der han war; och gjorde ett hål på taket, och med tåg ſläppte neder ſängena, der den borttagne uti låg.

5. När JEſus ſåg deras tro, ſade han till den borttagna: Min ſon, dina ſynder ware dig förlåtna.

6. Så woro der några utaf de Skriftlärde ſittande, ſom tänkte i ſin hjerta:

7. Hwi talar denne ſådana hädelſe? Ho kan förlåta ſynder, utan allena Gud? Job 14: 4. Pſ. 32: 5. Eſ. 43: 25.

8. Och ſtraxt JEſus förnam det i ſinom anda, att de ſådant tänkte wid ſig ſjelfwa, ſade han till dem: Hwi tänken J ſådant i edor hjerta?

9. Hwilket är lättare ſäga till den borttagna: Dina ſynder ware dig förlåtna; eller ſäga: Statt upp, och tag dina ſäng, och gack?

10. Men på det J ſkolen weta, att menniſkones Son hafwer magt på jordene förlåta ſynder, ſade han till den borttagna:

11. Dig ſäger jag: Statt upp; tag dina ſäng, och gack i ditt hus.

12. Och ſtraxt ſtod han upp, tog ſina ſäng, och gick ut i allas deras åſyn; ſå att alle undrade ſtorliga, och priſade Gud, ſägande: Sådant ſåge wi aldrig.

13. Och han gick åter ut till hafwet; och allt folket kom till honom, och han lärde dem.

14. Och då JEſus gick der fram, ſåg han Levi, Alphei ſon, ſittandes wid tullen, och ſade till honom: Följ mig. Och han ſtod upp, och följde honom. Matth. 9: 9. Luc. 5: 27.

15. Och det begaf ſig, då han ſatt till bords i hans hus, ſåto ock deßlikes många Publicaner och ſyndare till bords med JEſu och hans Lärjungar; ty de woro många, ſom hade följt honom.

16. Och då de Skriftlärde och Phariſeer ſågo, att han åt med de Publicaner och ſyndare, ſade de till hans Lärjungar: Hwi äter och dricker han med Publicaner och ſyndare?

17. När JEſus det hörde, ſade han till dem: De der helbregda äro, behöfwa icke läkare, utan de ſom kranke äro; jag är icke kommen till att kalla de rättfärdiga, utan ſyndare, till bättring. Matth. 9: 12, 13. Luc. 5: 31, 32. 1 Tim. 1: 15.

18. Och Johannis lärjungar och de Phariſeers faſtade mycket; och de kommo, och ſade till honom: Hwi faſta Johannis lärjungar och de Phariſeers, och dine Lärjungar faſta intet? Matth. 9: 14. Luc. 5: 33.

19. Sade JEſus till dem: Bröllopsfolket, kunna de faſta, ſå länge brudgummen är med dem? Så länge de hafwa brudgummen när ſig, kunna de icke faſta.

20. Men de dagar ſkola komma, att brudgummen ſkall warda ifrå dem tagen; och då ſkola de faſta i de dagar.

21. Och ingen ſömmar en klut af nytt kläde på gammalt kläde; förty han rifwer dock det nya ſtycket ifrå det gamla, och hålet warder wärre. Matth. 9: 16. Luc. 5: 36.

22. Och ingen låter nytt win i gamla flaſkor; annars ſlår det nya winet flaſkorna ſönder, och winet ſpilles ut, och flaſkorna förderfwas; utan nytt win ſkall man låta i nya flaſkor.

23. Och det begaf ſig, att han på Sabbathen gick genom ſäd; och hans Lärjungar begynte, wid de gingo, taga af axen. Matth. 12: 1. Luc. 6: 1.

24. Och de Phariſeer ſade till honom: Si, hwi göra de om Sabbathen det ſom icke lofligit är? 5 Moſ. 23: 25.

25. Då ſade han till dem: Hafwen J aldrig läſit, hwad David gjorde, då honom omträngde, och war hungrig, han och de der med honom woro? 1 Sam. 21: 6. Matth. 12: 3.

26. Huru han gick in i Guds hus, under den öfwerſta Preſten Abjathar, och åt ſkådobröden, hwilka ingom woro loflige äta, utan Preſtomen; och gaf deßlikes dem ſom med honom woro. 2 Moſ. 29: 32. 3 Moſ. 8: 31. 24: 5, 9.

27. Och han ſade till dem: Sabbathen är gjord för menniſkones ſkull, och icke menniſkan för Sabbathens ſkull.

28. Så är nu menniſkones Son en HErre, deßlikes ock öfwer Sabbathen. Matth. 12: 8. Luc. 6: 5.

3. Capitlet.

Wißnad hand. JEſus flyr. De tolf wäljas. Synd emot den Heliga Anda. Chriſti bröder.

Och han gick åter in uti Synagogon; och der war en man, ſom hade ena bortwißnada hand. Matth. 12: 9. Luc. 6: 6.

2. Och de waktade på honom, om han ock ſkulle bota honom om Sabbathen; på det att de ſkulle få anklaga honom.

3. Då ſade han till mannen, ſom den wißna handen hade: Gack hitfram.

4. Och ſade till dem: Hwilketdera är lofligit, göra wäl om Sabbathen, eller göra illa; hjelpa lifwet, eller dräpa? Då tigde de.

5. Då ſåg han uppå dem med wrede, och förömkade ſig öfwer deras hjertas blindhet, och ſade till mannen: Räck ut dina hand; och han räckte henne ut; och handen wardt honom färdig igen, ſåſom den andra.

6. Men de Phariſeer gingo ut, och höllo ſtraxt råd med de Herodianer, emot honom, huru de kunde förgöra honom. Matth. 22: 16.

7. Men JEſus, med ſina Lärjungar, gick afſides bort till hafwet; och honom följde ett ſtort tal folk, utaf Galileen, och utaf Judeen; Matth. 4: 25.

8. Och utaf Jeruſalem, och utaf Idumeen, och utaf hinſidon Jordan, och de der bodde wid Tyrus och Sidon, en ganſka ſtor hop folk, ſom kommo till honom, när de hörde af hans gerningar.

9. Och ſade han till ſina Lärjungar, att de ſkulle fly honom en båt, för folkets ſkull, att de icke ſkulle tränga honom.

10. Förty han gjorde många helbregda, ſå att de öfwerföllo honom, och wille taga på honom, ſå månge ſom några plågo hade.

11. Och de orene andar, när de ſågo honom, föllo de neder för honom, och ropade, ſägande: Du äſt Guds Son.

12. Och han hotade dem hårdeliga, att de icke ſkulle uppenbara honom. Marc. 1: 25.

13. Och han ſteg upp på ett berg, och kallade till ſig hwilka han wille; och de kommo till honom. Matth. 10: 1. Marc. 6: 7. Luc. 6: 12. 9: 1.

14. Och då ſkickade han tolf, att de ſkulle wara med honom, och att han ſkulle utſända dem till att predika;

15. Och att de ſkulle hafwa magt till att bota ſjukdomar och utdrifwa djeflar.

16. Och gaf Simon det namnet Petrus; Joh. 1: 42.

17. Och Jacobus, Zebedei ſon, Johannes, Jacobs broder, och nämnde dem Boanerges, det är ſagdt: Tordönsbarn;

18. Och Andreas och Philippus, och Bartholomeus, och Mattheus, och Thomas, och Jacobus, Alphei ſon, och Thaddeus, och Simon Cananeus;

19. Och Judas Iſcharioth, den honom ock förrådde.

20. Och de kommo i huſet; och folket förſamlade ſig åter, ſå att de icke tid hade till att äta.

21. Och när de detta hörde, ſom honom åkomne woro, gingo de ut, och wille taga fatt på honom, och ſade: Han kommer ifrå ſig.

22. Men de Skriftlärde, ſom af Jeruſalem nederkomne woro, ſade: Han hafwer Beelzebub, och med den öfwerſta djefwulen drifwer han djeflar ut. Matth. 9: 34. Joh. 7: 20. 8: 48, 52. 10: 20.

23. Då kallade han dem till ſig, och ſade till dem i liknelſer: Huru kan en Satan den andra utdrifwa? Matth. 12: 25.

24. Och om ett rike ſöndradt warder emot ſig ſjelft, då kan det riket icke ſtå;

25. Och der ett hus är ſöndradt emot ſig ſjelft, det huſet kan icke blifwa ſtåndandes.

26. Sätter nu Satan ſig upp emot ſig ſjelf, och är ſöndrad, då kan han icke blifwa beſtåndandes, utan det är då ute med honom.

27. Ingen kan infalla uti en ſtarks hus, och taga hans hustyg bort, utan han förſt binder den ſtarka; och ſå ſkinnar han hans hus. Matth. 12: 29.

28. Sannerliga ſäger jag eder: Alla ſynder warda menniſkors barnom förlåtna; ock förſmädelſe, dermed de förſmäda; Matth. 12: 31. Luc. 12: 10. Ebr. 6: 4. 1 Joh. 5: 16.

29. Men den der förſmäder den Heliga Anda, han hafwer ingen förlåtelſe i ewig tid, utan blifwer ſaker till ewig fördömelſe.

30. Ty de ſade: Han hafwer den orena andan.

31. Och då kommo hans bröder och hans moder, och ſtodo ute, och ſände några till honom, ſom honom utkalla ſkulle. Matth. 12: 46. Luc.: 8: 19.

32. Och folket ſatt när honom, och de ſade till honom: Si, din moder och dine bröder äro derute, och ſöka efter dig. Luc. 8: 20.

33. Han ſwarade dem, och ſade: Ho är min moder och mine bröder?

34. Och då han omkringſett hade på Lärjungarna, ſom der kringom honom ſåto, ſade han: Si, min moder och mine bröder.

35. Ty den ſom gör Guds wilja, han är min broder, och min ſyſter, och min moder.

4. Capitlet.

Liknelſer om Guds ords och rikes art. Hafwet ſtilladt.

Och han begynte åter lära wid hafwet; och till honom förſamlades mycket folk, ſå att han måſte ſtiga uti ett ſkepp, och ſatt der på hafwet; och allt folket blef på landet wid hafwet. Matth. 13: 1.

2. Och han lärde dem mycket genom liknelſer; och ſade till dem uti ſin predikan: Luc. 8: 4.

3. Hörer till: Si, en ſädesman gick ut till att ſå.

4. Och hände ſig, wid han ſådde, föll ſomt wid wägen; och foglarna under himmelen kommo, och åto det upp.

5. Men ſomt föll på ſtenören, der icke mycken jord war; och det gick ſtraxt upp, ty der war icke djup jord.

6. Men då ſolen gick upp, förwißnade det; och efter det war icke wäl berotadt, förtorkades det.

7. Och ſomt föll i törne; och törnen wäxte upp, och förqwafde det; och det bar ingen frukt.

8. Och ſomt föll i goda jord, och det bar frukt, ſom uppgick, och wäxte; ett bar tretiofaldt, och ett ſextiofaldt, och ett hundradefaldt.

9. Och han ſade till dem: Den der öron hafwer till att höra, han höre.

10. Då han nu allena war, ſporde de, ſom med honom woro med de tolf, honom till om den liknelſen. Matth. 13: 10.

11. Och han ſade till dem: Eder är gifwet att weta Guds rikes hemlighet; men dem der utantill äro ſker all ting genom liknelſer;

12. På det de ſkola med ſeende ögon ſe, och dock likwäl icke förnimmat; och med hörande öron höra, och dock icke förſtåt; på det de ſig icke ens ſkola omwända, och ſynderna dem förlåtna warda. Eſ. 6: 9. 29: 10. Luc. 8: 10. Joh. 12: 40. Ap. G. 28: 26.

13. Och han ſade till dem: Förſtån I icke denna liknelſen? Huru wiljen I då förſtå alla liknelſer?

14. Sädesmannen ſår ordet.

15. Men deße äro de ſom wid wägen äro, der ordet ſådt warder; och de hafwa det hört, ſtraxt kommer Satan, och tager bort ordet, ſom ſådt war i deras hjertan. Matth. 13: 19.

16. Alltſå äro ock de ſom på ſtenören ſådde äro; då de hafwa hört ordet, anamma de det ſtraxt med fröjd;

17. Och de hafwa inga rötter i ſig, utan ſtå till en tid; då någor bedröfwelſe kommer uppå, eller förföljelſe, för ordets ſkull, ſtraxt förargas de.

18. Och deße äro de ſom i törne ſådde äro; de der höra ordet;

19. Och denna werldenes omſorger, och de bedrägelige rikedomar, och mycken annor begärelſe, gå derin, och förqwäfwa ordet, och det warder ofruktſamt. 1 Tim. 6: 17.

20. Och deße äro de ſom uti goda jord ſådde äro; de der ordet höra, och anammat, och bära frukt, ſomt tretiofaldt, och ſomt ſextiofaldt, och ſomt hundradefaldt.

21. Och han ſade till dem: Icke warder ett ljus upptändt fördenſkull, att man ſkall ſätta det under ena ſkäppo, eller under bordet? Sker det icke fördenſkull, att det ſkall uppſättas på ljuſaſtakan? Matth. 5: 15. Luc. 8: 16. 11: 33.

22. Ty intet är fördoldt, ſom icke uppenbaras ſkall; ej heller hemligit, ſom icke ſkall uppkomma. Matth. 10: 26. Luc. 8: 17. 12: 2.

23. Den der öron hafwer till att höra, han höre. Matth. 11: 15. Marc. 7: 16.

24. Och han ſade till dem: Ser till, hwad I hören: Med hwad mått I

mälen, der ſkola andra mäla eder med; och eder warder ändå tillgifwet, I ſom hören detta. Matth. 7: 2. Luc. 6: 38.

25. Ty den der hafwer, honom warder gifwet; och den der icke hafwer, af honom ſkall ock taget warda det han hafwer. Matth. 13: 12. 25: 29. Luc. 8: 18. 19: 26.

26. Och han ſade: Så är Guds rike, ſom en man kaſtar ena ſäd i jordena;

27. Och ſofwer, och ſtår upp, natt och dag; och ſäden går upp, och wäxer, ſå att han der intet af wet.

28. Ty jorden bär utaf ſig ſjelf, förſt brodd, ſedan ax, ſedan fullbordadt hwete i axena.

29. När nu frukten mogen är, ſtraxt brukar han lian; ty ſkördetiden är för handen.

30. Och han ſade: Wid hwem ſkole wi likna Guds rike? Och med hwad liknelſe ſkole wi beteckna det?

31. Det är ſåſom ett ſenapskorn, hwilket, då det ſådt warder i jordena, är det mindre än all annor frö på jordene; Matth. 13: 31. Luc. 13: 18.

32. Och då det ſådt är, går det upp, och warder ſtörre än all annor krydder, och får ſtora grenar, ſå att foglarna under himmelen måga bo under deß ſkugga.

33. Och med mång ſådana liknelſer ſade han dem ordet, efter ſom de förmådde hörat; Matth. 13: 34.

34. Och utan liknelſe talade han intet till dem; men Lärjungomen uttydde han all ting afſides.

35. Och den ſamma dagen, då aftonen wardt, ſade han till dem: Låt oß fara utöfwer, på den andra ſtranden. Matth. 8: 18, 23. Luc. 8: 22.

36. Så läto de folket gå, och togo honom, med ſkeppet der han redo uti war; woro ock deßlikes någor annor ſkepp med honom.

37. Och der uppwäxte en ſtor ſtorm, och wågen ſlog in i ſkeppet, ſå att det förfylldes.

38. Och han ſof bak i ſkeppet på ett hyende; då wäckte de honom upp, och ſade till honom: Mäſtar, ſköter du intet derom, att wi förgås?

39. Och då han uppwäckt war, näpſte han wädret, och ſade till hafwet: Tig, och war ſtilla. Och wädret ſaktade ſig, och wardt ett ſtort lugn.

40. Och han ſade till dem: Hwarföre ären I ſå rädde? Huru kommer det till, att I icke hafwen trona?

41. Och de wordo ganſka förſkräckte, och ſade emellan ſig: Ho är denne? Ty wädret och hafwet äro honom lydig.

5. Capitlet.

Man och ſwin beſatte. Blodgång ſtillad. Jairi dotter.

Så kommo de öfwer hafwet, in i de Gadareners ängd. Matth. 8: 28. Luc. 8: 26.

2. Och ſtraxt han ſteg utu ſkeppet, lopp emot honom, utu grifter, en man, beſatt med den orena andan;

3. Den der plägade bo uti grifter; och ingen kunde honom binda med kedjor.

4. Förty han hade många reſor warit bunden med fjettrar och kedjor; och kedjorna woro ſletna af honom, och fjettrarna ſönderſlagne; och ingen kunde ſpäka honom.

5. Och han war alltid, dag och natt, på bergen, och i grifterna, ropade och ſlog ſig ſjelf med ſtenar.

6. Då han nu ſåg JEſum fjerran ifrå ſig, lopp han till, och föll neder för honom.

7. Och ropade med höga röſt, och ſade: Hwad hafwer jag med dig göra, JEſu, den högſtas Guds Son? Jag beſwär dig wid Gud, att du icke qwäl mig.

8. Då ſade han till honom: Far ut af menniſkone, du orene ande.

9. Och ſporde han honom: Hwad är ditt namn? Swarade han och ſade: Legio är mitt namn; förty wi äre många.

10. Och han bad honom ſtorliga, att han icke ſkulle drifwa honom bort utu den ängden.

11. Och der war wid bergen en ſtor ſwinahjord, den der gick och födde ſig. Matth. 8: 30. Luc. 8: 32.

12. Och djeflarna bådo honom alle, ſägande: Sänd oß i ſwinen, att wi må fara in uti dem.

13. Och JEſus tillſtadde dem det ſtraxt. Och de orene andar drogo ſtraxt ut, och foro in uti ſwinen; och hjorden brådſtörte ſig i hafwet; och de woro wid tutuſend, och wordo dränkte i hafwet.

14. Men de, ſom ſkötte ſwinen, flydde och förkunnade det in i ſtaden, och på bygdene; och de gingo ut till att ſe hwad ſkedt war;

15. Och kommo till JEſum, och ſågo honom, ſom hade beſatt warit, och haft legionen, ſittandes kläddan, och wid ſin ſkäl; och wordo förfärade.

16. Och de ſom det ſett hade, förtäljde dem hwad den beſatta wederfaret war, och om ſwinen.

17. Och de begynte bedja honom, att han ſkulle draga utu deras ängd. Ap. G. 16: 39.

18. Och då han war ſtigen till ſkepps, bad honom den ſom hade beſatt warit, att han måtte wara när honom. Luc. 8: 38.

19. Men JEſus tillſtadde det icke, utan ſade till honom: Gack dina färde uti ditt hus till dina, och förkunna dem, huru ſtor ting HERren hafwer gjort med dig, och hafwer miſkundat ſig öfwer dig.

20. Och han gick ſina färde, och begynte förkunna uti de tio ſtäder, huru ſtor ting JEſus med honom gjort hade. Och alle förundrade ſig.

21. Och då JEſus war öfwerfaren igen med ſkeppet, förſamlades till honom mycket folk; och war wid hafwet. Matth. 9: 1.

22. Och ſi, der kom en af Synagogones öfwerſtar, benämnd Jairus; och då han fick ſe honom, föll han ned för hans fötter; Matth. 9: 18. Luc. 8: 41.

23. Och bad honom ſtorliga, och ſade: Min dotter är i ſitt ytterſta; jag beder dig, att du kommer, och lägger händer på henne, att hon måtte wederfås, och lefwa.

24. Och han gick med honom; och honom följde mycket folk, och de trängde honom.

25. Och der war en qwinna, ſom hade haft blodgång i tolf år; 3 Moſ. 15: 25. Matth. 9: 20. Luc. 8: 43.

26. Och hade mycket lidit af mångom läkarom, och förtärt dermed allt ſitt, och hade dock ingen hjelp förnummit; utan det wardt heldre wärre med henne.

27. Då hon hörde om JEſu, kom hon ibland folket bakefter, och tog på hans kläder;

28. Ty hon ſade: Kunde jag åtminſtone taga på hans kläder, då worde jag helbregda.

29. Och ſtraxt förtorkades hennes blods källa; och hon kände det i kroppen, att hon botad war utaf den plågon.

30. Och JEſus kändet ſtraxt i ſig ſjelf, att kraft utgången war af honom; och wände ſig om ibland folket, och ſade: Ho kom wid min kläder? Luc. 6: 19.

31. Och hans Lärjungar ſade till honom: Ser du icke, folket tränger dig på alla ſidor, och du ſäger: Ho kom wid mig?

32. Och han ſåg omkring efter henne, ſom det gjort hade.

33. Men qwinnan fruktade och bäfwade; ty hon wißte, hwad med henne ſkedt war; och kom, och föll neder för honom, och ſade honom alla ſanningena.

34. Då ſade han till henne: Dotter, din tro hafwer gjort dig helbregda; gack med frid, och war helbregda af dine plågo. Matth. 9: 22. Marc. 10: 52.

35. Wid han ännu talade, kommo någre ifrå Synagogones öfwerſta, och ſade: Din dotter är död; hwi gör du Mäſtaren yttermera omak? Luc. 8: 49.

36. Men ſtraxt JEſus hörde talet, ſom ſades, ſade han till Synagogones öfwerſta: Frukta dig intet; allenaſt tro.

37. Och han tillſtadde icke, att honom någor följa ſkulle, förutan Petrus och Jacobus, och Johannes, Jacobi broder.

38. Och ſå kom han i Synagogones öfwerſtas hus, och fick ſe ſorlet, och dem ſom mycket ſörjde och greto.

39. Och han gick in, och ſade till dem: Hwad ſorlen I, och gråten? Pigan är icke död; men hon ſofwer. Matth. 9: 24. Joh. 11: 11.

40. Och de gjorde gäck af honom.

Då dref han alla ut, och tog med ſig pigones fader och moder, och dem ſom med honom woro, och gick in der pigan låg.

41. Och fattade pigona wid handena, ſägande till henne: Talitha kumi; det uttydes: Piga, jag ſäger dig, ſtatt upp.

42. Och ſtraxt ſtod pigan upp, och gick; och hon war wid tolf år gammal. Och de wordo öfwermåtton förſkräckte.

43. Och han förböd dem ſträngeliga, att ingen ſkulle det weta; och böd gifwa henne äta.

6. Capitlet.

JEſus föraktas. De tolf utſändas. Johannes dräpes. Femtuſen män ſpiſas. JEſus går på wattnet.

Och han gick ut dädan, och kom in uti ſitt fädernesland; och hans Lärjungar följde honom. Matth. 13: 54.

2. Och när Sabbathen kom, begynte han lära i Synagogon; och månge, ſom det hörde, förundrade ſig ſtorliga, ſägande: Hwadan kommer honom detta? Och hwad wisdom är denne, ſom honom gifwen är, och ſådana krafter, ſom ſke igenom hans händer? Luc. 4: 16.

3. Är icke denne den timbermannen, Marie Son, Jacobi broder, och Joſe, och Jude, och Simons? Äro ock icke hans ſyſtrar här när oß? Och de förargades på honom. Joh. 6: 42.

4. Då ſade JEſus till dem: En Prophet warder icke föraktad, utan i ſitt fädernesland, och ibland ſina fränder, och ſitt folk. Matth. 13: 57. Luc. 4: 24. Joh. 4: 44.

5. Och han kunde der ingen kraft göra, utan det att han lade händerna på några få ſjuka, och botade dem. Matth. 13: 58.

6. Och han förundrade ſig på deras otro; och han gick omkring i byarna alleſtädes deromkring, och lärde. Matth. 9: 35. Luc. 13: 22.

7. Och han kallade för ſig de tolf, tog till att utſända dem, twå och twå; gifwandes dem magt emot de orena andar; Matth. 10: 1. Marc. 3: 13, 14. Luc. 6: 13. 9: 1.

8. Och böd dem, att de intet ſkulle taga med ſig till wägs, utan käppen allena; icke ſkräppo, icke bröd, inga penningar i pungen; Matth. 10: 9. Luc. 9: 3.

9. Utan de ſkulle wara ſkodde; och att de icke ſkulle kläda ſig uti twå kjortlar; Ap. G. 12: 8.

10. Och ſade till dem: Hwar ſom helſt I ingån uti ett hus, blifwen der, tilldeß I dragen dädan. Matth. 10: 11. Luc. 9: 4.

11. Och hwilken ſom icke anammar eder, eller icke hörer eder, går derut, och ſkudder af eder det ſtoft, ſom är under edra fötter, till wittnesbörd öfwer dem. Sannerliga ſäger jag eder: Drägeligare warder Sodome och Gomorre på domedag, än dem ſtadenom. Matth. 10: 14, 15. Luc. 9: 5. 10: 10, 11, 12. Ap. G. 13: 51. 18: 6.

12. Och de gingo ut, och predikade, att man ſkulle bättra ſig; Matth. 3: 2.

13. Och utdrefwo många djeflar, och ſmorde många kranka med oljo, och botade dem. Jac. 5: 14.

14. Och fick Konung Herodes detta höra; ty hans namn war redo kunnigt; och ſade: Den Johannes, ſom döpte, är uppſtånden ifrå de döda; och derföre gör han ſådana krafter. Matth. 14: 1. Luc. 9: 7, 19.

15. Somlige ſade: Det är Elias; och ſomlige ſade: Det är en Prophet, eller ſåſom en af Propheterna. Matth. 16: 14.

16. Då Herodes ſådant hörde, ſade han: Denne är Johannes, ſom jag halshögg; han är uppſtånden ifrå de döda.

17. Ty Herodes hade ſändt bort, och låtit gripa Johannes, och ſatt honom i fängelſe, för Herodias, ſins broders Philippi huſtrus ſkull; ty han hade tagit henne till huſtru; Luc. 3: 19, 20.

18. Men Johannes ſade till Herodes: Dig är icke lofligit att hafwa dins broders huſtru. 3 Moſ. 18: 16. 20: 21.

19. Men Herodias gick efter hans argeſta, och hade gerna dräpit honom; och kunde dock icke komma deß wid;

20. Ty Herodes fruktade Johannem, wetandes att han war en from och helig man; och aktade honom, och

lydde honom i mång ſtycke, och hörde honom gerna. Matth. 14: 5. 21: 26.

21. Då nu en belägen dag kom, att Herodes på ſin födelſedag gaf de öfwerſta, och höfwitsmän, och de ypperſta i Galileen, en aftonkoſt;
1 Moſ. 40: 20. Matth. 14: 6.

22. Gick Herodias dotter in, och danſade, och det behagade Herodi, och dem der med honom ſåto wid bordet. Då ſade Konungen till pigona: Bed utaf mig hwad du will, jag will gifwa dig det;

23. Och ſwor henne en ed: Hwad du bedjande warder af mig, will jag gifwa dig, allt intill hälften af mitt rike.

24. Hon gick ut, och ſade till ſina moder: Hwad ſkall jag bedja? Hon ſade: Johannis Döparens hufwud.

25. Och hon gick ſtraxt med haſt in till Konungen, och bad, ſägandes: Jag will, att du gifwer mig nu ſtraxt, på ett fat, Johannis Döparens hufwud.

26. Då wardt Konungen bedröfwad; dock, för edens ſkull, och för deras ſkull, ſom der ſåto wid bordet, wille han icke wiſa henne af; Matth. 14: 9.

27. Utan ſtraxt ſände Konungen bödelen, och böd inhemta hans hufwud. Han gick åſtad, och halshögg honom i fångahuſet; Matth. 14: 10.

28. Och bar fram hans hufwud på ett fat, och fick pigone; och pigan fick det ſine moder.

29. Då hans lärjungar det ſporde, kommo de, och togo hans lekamen upp, och begrofwo honom.

30. Och Apoſtlarna förſamlades till JEſum, och förkunnade honom all ſtycke; och hwad de gjort och lärt hade. Luc. 9: 10.

31. Då ſade han till dem: Kommer I allene afſides med mig uti ödemarken, och hwiler eder något litet; ty der woro månge, ſom gingo till och ifrå, ſå att de hade icke tid till att äta. Marc. 3: 20.

32. Och ſå for han bort afſides till ſkepps uti ödemarken.
Matth. 14: 13. Joh. 6: 16.

33. Och folket ſåg, att de foro ſina färde; och månge kände honom, och lupo dit tillſammans af alla ſtäder, till fot, och kommo fram förr än de, och förſamlades till honom.

34. Så gick JEſus ut, och fick ſe det myckna folket, och warkunnade ſig öfwer dem; förty de woro ſåſom får, de ingen herdan hade; och begynte lära dem mycket.
Matth. 14: 14. Jer. 23: 1. Heſ. 34: 2. Matth. 9: 36.

35. Och då nu dagen war faſt framliden, gingo hans Lärjungar till honom, och ſade: Här är öknen, och tiden är faſt förliden; Matth. 14: 15. Luc. 9: 12.

36. Släpp dem ifrå dig, att de måga gå bort i byarna och torpen här omkring, och köpa ſig bröd; ty de hafwa intet äta.

37. Då ſwarade han dem, och ſade: Gifwer I dem äta. Då ſade de till honom: Skole wi gå bort, och köpa för tuhundrade penningar bröd, och gifwa dem äta? Joh. 6: 5.

38. Då ſade han till dem: Huru mång bröd hafwen I? Går, och ſer till. Och ſedan de hade ſett till, ſade de: Fem, och twå fiſkar.
Matth. 14: 17. Luc. 9: 13. Joh. 6: 9.

39. Då böd han dem, att de ſkulle ſätta ſig alle i matſkap, i gröna gräſet.

40. Och de ſatte ſig i hopar, hundrade och hundrade, femtio och femtio.

41. Och ſå tog han de fem bröd och de twå fiſkar; och upplyfte ſin ögon till himmelen, tackade, och bröt bröden, och fick ſinom Lärjungom, att de ſkulle lägga för dem; och de twå fiſkar bytte han emellan dem alla.
Joh. 17: 1. 1 Sam. 9: 13.

42. Och de åto alle, och wordo mätte;

43. Och togo ſedan upp tolf korgar fulla med ſtyckom, och af fiſkomen.

44. Och de der ätit hade, woro wid femtuſend män.

45. Och ſtraxt dref han ſina Lärjungar, att de ſkulle gå till ſkepps, och fara för honom öfwer hafwet till Bethſaida, medan han ſkiljde folket ifrå ſig. Matth. 14: 22. Joh. 6: 16.

46. Och när han hade ſkiljt dem ifrå ſig, gick han dädan upp på ett berg, till att bedja. Matth. 14: 23.

47. Och då aftonen kom, war ſkeppet midt på hafwet, och han på landet allena. Matth. 14: 24. Joh. 6: 17.

48. Och han ſåg att de hade plats med roende; ty wädret war dem emot. Och wid fjerde wäkten om nattena kom han till dem, gångandes på hafwet; och han wille gå framom dem.

49. Och när de ſågo honom gångandes på hafwet, mente de det hade warit ett ſpökelſe, och ropade;

50. Ty de ſågo honom alle, och wordo förſkräckte. Då talade han dem ſtrax till, och ſade till dem: Warer wid en god tröſt, jag äret; warer icke rädde.

51. Och han ſteg upp till dem i ſkeppet, och wädret ſtillade ſig; och de wordo ſtorliga förſkräckte, förundrande wid ſig ſjelfwa öfwermåtton.

52. Ty de hade icke fått förſtånd af bröden; ty deras hjerta war förblindadt.

53. Och då de öfwerfarne woro, kommo de till det landet Geneſaret, och lade der i hamn. Matth. 14: 34.

54. Och när de gingo utu ſkeppet, kände de honom ſtrax;

55. Och lupo omkring allan den landsändan; och begynte omkringföra de ſjuka på ſängar, dit de hörde han war.

56. Och hwar han ingick, i byar, eller ſtäder, eller torp, der lade de kranka på gatorna, och bådo honom, att de åtminſtone måtte taga på hans klädefåll; och ſå månge, ſom kommo wid honom, de wordo helbregda.

7. Capitlet.

De äldſtas bud. Rätt ſmitta. En Grekiſk qwinna. Döf dumbe.

Och till honom förſamlades de Phariſeer, och några af de Skriftlärda, ſom ifrå Jeruſalem komne woro. Matth. 15: 1.

2. Och då de fingo ſe, att ſomlige hans Lärjungar åto bröd med menliga, det är, med otwagna händer, ſtraffade de det;

3. Ty de Phariſeer, och alle Judar äta icke, utan de alltid twå händerna, hållande de äldſtas ſtadgar;

4. Och när de komne äro utaf torget, äta de icke, utan de äro twagne. Och mycket ſådant är, ſom de hafwa tagit ſig uppå att hålla, ſom är, att twå dryckekar, och krukor, och kopparkar, och bord.

5. Sedan frågade honom de Phariſeer och de Skriftlärde: Hwi wandra icke dine Lärjungar efter de ſtadgar, ſom de äldſte uppåbudit hafwa; utan äta bröd med otwagna händer?

6. Då ſwarade han, och ſade till dem: Wäl hafwer Eſaias propheterat om eder, I ſkrymtare, ſom ſkrifwet är: Detta folket ärar mig med läpparna; men deras hjerta är långt ifrå mig. Eſ. 29: 13.

7. Men fåfängt dyrka de mig, lärande den lärdom, ſom är menniſkors bud; Matth. 15: 9. Col. 2: 18. Tit. 1: 14.

8. Ty I bortkaſten Guds bud, och hållen menniſkors ſtadgar, ſom är, att twå krukor, och dryckekar; och mycket ſådant gören I.

9. Och han ſade till dem: Skönliga bortkaſten I Guds bud, på det att I ſkolen hålla edar ſtadga.

10. Ty Moſe hafwer ſagt: Ära din fader och dina moder; och: Den der bannar fader eller moder, han ſkall döden dö. 2 Moſ. 20: 12.
5 Moſ. 5: 16. 2 Moſ. 21: 17. Eph. 6: 2.
3 Moſ. 20: 9. 5 Moſ. 27: 16. Ordſp. 20: 20. Matth. 15: 4.

11. Men I ſägen: En menniſka må ſäga till fader och moder: Corban; det är ſagdt: Gudi är det gifwet, ſom dig af mig ſkulle hafwa kommit till nytto;

12. Och tillåten ſå icke, att han något gör ſinom fader, eller ſine moder;

13. Och gören Guds ord omintet med edar ſtadga, ſom I uppålagt hafwen. Och mycket ſådant gören I. Matth. 15: 6.

14. Och han kallade till ſig allt folket, och ſade till dem: Hörer mig alle, och förſtår. Matth. 15: 10.

15. Intet går utanefter in i menniſkona, det henne beſmitta kan; men det ſom går utaf menniſkone, det är det ſom beſmittar menniſkona. Ap. G. 10: 15. Rom. 14: 17, 20. Tit. 1: 15.

16. Den der hafwer öron till att höra, han höre. Matth. 11: 15. Marc. 4: 23.

17. Och då han ſkiljdes ifrå folket, och kom i huſet, frågade hans Lärjungar honom om likneſſen. Matth. 15: 15.

18. Och han ſade till dem: Ären I ockſå oförſtåndige? Förſtån I icke ännu, att allt det utanefter ingår i menniſkona, det kan icke beſmitta henne?

19. Ty det går icke in i hennes hjerta, utan i buken; och hafwer ſin naturliga utgång, der all mat med renſas.

20. Och han ſade: Det utaf menniſkone går, det beſmittar menniſkona;

21. Ty innanefter, utu menniſkors hjerta, utgå onda tankar, hor, boleri, mandråp, 1 Moſ. 6: 5. 8: 21. Ordſp. 6: 14. Jer. 17: 9. Matth. 15: 19.

22. Stöld, girighet, ſwek, liſtighet, otuktighet, ondt öga, hädelſe, högfärd, galenſkap;

23. All denna onda ſtycke gå innanefter ut, och de beſmitta menniſkona.

24. Så ſtod han upp dädan, och gick in i Tyri och Sidons gränſor; och gick in uti ett hus, och wille att det ingen weta ſkulle; och kunde dock icke blifwa fördold. Matth. 15: 21.

25. Ty en qwinna, hwilkens dotter hade en oren anda, ſtraxt hon fick höra om honom, kom hon, och föll ned för hans fötter.

26. Och det war en Grekiſk qwinna, utaf Syrophenice, och bad honom, att han wille utdrifwa djefwulen af hennes dotter.

27. Men JEſus ſade till henne: Låt barnen förſt mätta warda; det är icke höfweligit, att man tager barnens bröd och kaſtar för hundarna. Matth. 15: 26.

28. Då ſwarade hon, och ſade till honom: Ja, HErre; dock äta hundarna, under bordet, utaf barnens ſmulor.

29. Då ſade han till henne: För detta talets ſkull, gack; djefwulen är utgången af dine dotter.

30. Och då hon kom i ſitt hus, fann hon djefwulen utgången wara, och dottrena liggande på ſängene.

31. Och då han åter utgick ifrå Tyri och Sidons gränſor, kom han till det Galileiſka hafwet, midt genom de landsändar wid de tio ſtäder. Matth. 15: 29.

32. Och de hade fram för honom en döfwan, den der ock en dumbe war; och bådo honom, att han wille lägga handena på honom. Matth. 9: 32. Luc. 11: 14.

33. Då tog han honom afſides ut ifrå folket, och ſatte ſina finger i hans öron, och ſpottade ut, dermed han tog på hans tungo; Marc. 8: 23. Joh. 9: 6.

34. Och ſåg upp i himmelen, ſuckade, och ſade till honom: Hephethah; det är ſagdt: Upplåt dig. Joh. 11: 41. 17: 1.

35. Och ſtraxt öppnades hans öron, och hans tungos band wardt löſt, och han talade redeliga.

36. Och böd han dem, att de ſkulle ingom ſäga; men ju mer han det förböd, ju mer de förkunnade det.

37. Och de förundrade ſig öfwermåtton, ſägande: Allt hafwer han wäl beſtällt; de döfwa låter han höra, och dumbar tala.

8. Capitlet.

Fyratuſen män ſpiſas. Tecken nekas. Blind botas. Chriſtus bekänd. Petrus näpſt. Bekännelſens frukt.

Uti de dagar, då folket war ganſka mycket, och hade intet det de äta kunde, kallade JEſus till ſig ſina Lärjungar, och ſade till dem:

2. Jag warkunnar mig öfwer folket; ty de hafwa nu i tre dagar töfwat när mig, och hafwa intet äta; Matth. 15: 32.

3. Och om jag låter dem faſtande gå hem, gifwas de upp i wägen; ty ſomlige utaf dem woro komne långwäga.

4. Och hans Lärjungar ſwarade honom: Hwar tager man bröd här i öknene, der man dem med mätta kan?

5. Då ſporde han dem: Huru mång bröd hafwen I? Swarade de: Sju.

6. Och han böd folket ſätta ſig ned på jordena; och han tog de ſju bröd, tackade, bröt, och gaf ſina Lärjungar, att de ſkulle lägga dem fram; och de lade fram för folket.

7. Hade de ock några ſmå fiſkar; och då han wälſignat hade, bad han ock lägga dem fram.

8. Så åto de, och wordo mätte; och de togo upp ſju korgar med aflefwor, ſom öfwer woro.

9. Och de der ätit hade, woro wid fyratuſend; och ſå lät han fara dem.

10. Och ſtraxt ſteg han till ſkepps med ſina Lärjungar, och kom intill de landsändar Dalmanutha. Matth. 15: 39.

11. Och de Phariſeer gingo ut, och begynte disputera med honom, freſtande honom, och begärande af honom tecken af himmelen.

Matth. 12: 38. 16: 1. Luc. 11: 29. Joh. 6: 30.

12. Då ſuckade han i ſinom Anda, och ſade: Hwi ſöker detta ſlägtet tecken? Sannerliga ſäger jag eder: Deßo ſlägte ſkall intet tecken gifwas.

Matth. 16: 4.

13. Så gaf han dem öfwer; och gick åter i ſkeppet, och for utöfwer.

14. Och de hade förgätit taga bröd, ſå att de hade icke mer än ett bröd med ſig i ſkeppet. Matth. 16: 5.

15. Då böd han dem, ſägandes: Ser till, wakter eder för de Phariſeers ſurdeg, och för Herodis ſurdeg.

Matth. 16: 6. Luc. 12: 1.

16. Och de tänkte hit och dit, ſägande emellan ſig: Det äret, wi hafwe intet bröd.

17. Då JEſus det förnam, ſade han till dem: Hwad bekymren I eder, att I hafwen icke bröd? Kunnen I ännu intet akta, eller förſtå? Hafwen I ännu edor hjerta förblindadt? Marc. 6: 52.

18. Hafwandes ögon, och ſen intet? och hafwandes öron, och hören intet?

19. Och minnens I icke, då jag bröt fem bröd ibland femtuſend, huru många korgar upptogen I fulla med aflefwor? Sade de: Tolf. Matth. 14: 19, 20.

Marc. 6: 41. Luc. 9: 13, ꝛc. Joh. 6: 11, ꝛc.

20. Och då jag bröt ſju bröd ibland fyratuſend, huru många korgar upptogen I utaf de aflefwor? De ſade: Sju. Matth. 15: 34.

21. Och han ſade till dem: Hwi förſtån I då intet?

22. Och han kom till Bethſaida; och de hade fram för honom en blindan, och bådo honom, att han wille taga på honom.

23. Och ſå tog han den blinda wid handena, och ledde honom utu byn; och ſpottade i hans ögon, och lade händer på honom, och frågade honom, om han något ſåg. Marc. 7: 32, 33.

24. Då ſåg han upp, och ſade: Jag ſer folket gå, lika ſom det wore trä.

25. Sedan lade han åter händerna på hans ögon, och gjorde det ſå att han fick ſynen igen; och wardt ſå botad, att han ſedan ſåg klarliga alla.

26. Och han lät gå honom hem, och ſade: Gack intet in i byn, och ſäg icke heller det någrom derinne.

27. Och JEſus gick ut, och hans Lärjungar, till de byar wid Ceſarea, ſom kallas Philippi; och i wägen frågade han ſina Lärjungar, ſägandes till dem: Hwem ſäger folket mig wara?

Matth. 16: 13. Luc. 9: 18.

28. De ſwarade: Johannes Döparen; och ſomlige Elias; och ſomlige en af Propheterna.

29. Då ſade han till dem: Hwem ſägen I mig wara? Swarade Petrus, och ſade till honom: Du äſt Chriſtus.

30. Då hotade han dem, att de ſkulle ingom ſäga om honom;

31. Och begynte till att underwiſa dem, att menniſkones Son ſkulle mycket lida, och förkaſtas af de äldſta, och af de öfwerſta Preſterna, och af de Skriftlärda, och dödas; och efter tre dagar uppſtå igen. Matth. 16: 21. 17: 22.

Marc. 9: 31. 10: 33. Luc. 9: 22, 44. 18: 31. 24: 6.

32. Och talade han det talet uppenbart. Då tog Petrus honom till ſig, och begynte näpſa honom.

33. Då wände han ſig om, och ſåg på ſina Lärjungar, och näpſte Petrum, ſägandes: Gack bort ifrå mig, du Satan; ty du beſinnar icke det Gudi tillhörer, utan det menniſkor tillhörer. 2 Sam. 19: 22.

34. Och kallade han till ſig folket, med ſina Lärjungar, och ſade till dem: Den mig will följa, han förſake ſig ſjelf, och tage ſitt kors uppå ſig, och följe mig.

Matth. 10: 38. 16: 24. Luc. 9: 23. 14: 27.

35. Ty den, ſom will behålla ſitt lif, han ſkall miſta det; och den ſom miſter ſitt lif, för mina och Evangelii ſkull, han ſkall det behålla.

Matth. 10: 39. 16: 25. Luc. 9: 24. 17: 33. Joh. 12: 25.

36. Ty hwad hjelper det menniſkone, om hon kunde winna hela werldena, och toge ſkada till ſin ſjäl?

37. Eller hwad kan en menniſka gifwa, der hon ſin ſjäl med löſa må?

Pſ. 49: 9.

38. Men den ſom blyges wid mig

och min ord, uti detta horiſka och ſyndiga ſlägtet, wid honom ſkall ock menniſkones Son blygas, när han kommer i ſins Faders härlighet, med de helga Änglar. Matth. 12: 39. 10: 33. 25: 31. Luc. 9: 26. 12: 8, 9. Rom. 1: 16. 2 Tim. 2: 12.

9. Capitlet.

Chriſti förklaring. Elias. En ſtum beſatt. Chriſti död. Lärjungarnas träta. Förargelſe.

Och han ſade till dem: Sannerliga ſäger jag eder, någre äro ibland dem ſom här ſtå, de der icke ſkola ſmaka döden, tilldeß de få ſe Guds rike komma med kraft. Matth. 16: 28. Luc. 9: 27.

2. Och efter ſex dagar tog JEſus Petrum, Jacobum och Johannem, till ſig; och hade dem allena upp på ett högt berg afſides, och wardt förklarad för dem. Matth. 17: 1. Luc. 9: 28.

3. Och hans kläder wordo klar, och ganſka hwit ſåſom ſnö, att ingen färgare på jordene kan göra dem ſå hwit.

4. Och dem ſyntes Elias med Moſe, och de talade med JEſu.

5. Då ſwarade Petrus, ſägandes till JEſum: Rabbi, här är oß godt att wara; låt oß göra här tre hyddor, dig en, Moſi en, och Elie en.

6. Men han wißte icke hwad han ſade; ty de woro häpne wordne.

7. Och en ſky kom, ſom öfwerſkyggde dem; och en röſt kom utaf ſkyn, och ſade: **Denne är min käre Son; honom hörer.** 5 Moſ. 18: 18, 19. Eſ. 42: 1. Matth. 3: 17. 17: 5. Marc. 1: 11. Luc. 3: 22. 9: 35. 2 Petr. 1: 17.

8. Och i det ſamma ſom de ſågo ſig om, ſågo de ingen wara der när dem, utan allena JEſus.

9. Men då de gingo neder af berget, böd han dem, att de ſkulle ingom ſäga hwad de ſett hade, förr än menniſkones Son wore uppſtånden ifrå de döda. Matth. 17: 9. Luc. 9: 36.

10. Och de behöllo det ordet när ſig, och befrågade emellan ſig, hwad det ſkulle wara, att han ſade: uppſtå ifrå de döda.

11. Och de ſporde honom, ſägande: Hwad är det, ſom de Skriftlärde ſäga, att Elias måſte komma förſt? Mal. 4: 5. Matth. 17: 10.

12. Men han ſwarade, och ſade till dem: Elias ſkall ju komma förſt, och ſätta all ting i lag igen; och att menniſkones Son ſkall mycket lida, och föraktad warda, ſåſom ſkrifwet är. Pſ. 22: 7. Eſ. 53: 3. Dan. 9: 26.

13. Men jag ſäger eder: Elias är kommen, och de gjorde honom allt det de wille, ſåſom ſkrifwet war om honom. Matth. 11: 14. Luc. 1: 17.

14. Då han kom till ſina Lärjungar, ſåg han mycket folk omkring dem, och de Skriftlärda disputerande med dem.

15. Och ſtraxt allt folket ſåg honom, wordo de häpne; och lupo till och helſade honom.

16. Och han ſporde de Skriftlärda: Hwad disputeren I med dem?

17. Och en af folket ſwarade, och ſade: Mäſtar, jag hafwer haft min ſon hit till dig, den der hafwer en ſtum anda; Matth. 17: 14. Luc. 9: 37, 38.

18. Och då han tager honom fatt, far han illa med honom; och han fradgas, och gnißlar med ſina tänder, och förtwinar. Jag talade med dina Lärjungar, att de ſkulle drifwa honom ut; och de kunde icke.

19. Då ſwarade han honom, och ſade: O I otrogna ſlägte; huru länge ſkall jag wara när eder? Huru länge ſkall jag lida eder? Leder honom hit till mig.

20. Och de ledden fram till honom. Då anden fick ſe honom, ſtraxt for han illa med honom; och föll neder på jordena, och wälte ſig, och fradgades. Marc. 1: 26.

21. Då ſporde han hans fader till: Huru länge är, ſedan detta kom honom uppå? Då ſade han: Utaf barndom.

22. Och han hafwer ofta kaſtat honom i elden, och i wattnet, att han måtte förgöra honom; men förmår du något, ſå warkunna dig öfwer oß, och hjelp oß.

23. JEſus ſade till honom: Om du tro kan; all ting äro möjelig honom, ſom tror. Luc. 17: 6.

24. Och ſtraxt ropade drängſens fader, med gråtande tårar, ſägandes: HErre, jag tror; hjelp mina otro.

25. När JEſus ſåg, att folket lopp till med, näpſte han den orena anden, och ſade till honom: Du ande, döfwer och dumbe, jag bjuder dig, gack ut af honom, och gack intet mer härefter in uti honom.

26. Så ropade anden, och for ganſka illa med honom, och gick ut. Och han wardt ſom han hade warit död; ſå att månge ſade: Han är död.

27. Då tog JEſus honom wid handena, och reſte honom upp; och han ſtod upp.

28. Och när han kom hem i huſet, frågade hans Lärjungar honom afſides: Hwi förmådde icke wi utdrifwa honom? Matth. 17: 19.

29. Sade han till dem: Detta ſlägtet kan med ingen ting utfara, utan med bön och faſto.

30. Och de gingo dädan, och wandrade genom Galileen; och han wille icke, att någor ſkulle wetat.

31. Ty han underwiſte ſina Lärjungar, och han ſade till dem: Menniſkones Son ſkall warda öfwerantwardad i menniſkors händer, och de ſkola döda honom; och då han är dödad, ſkall han på tredje dagen uppſtå. Matth. 16: 21. 17: 22. Marc. 8: 31. Luc. 9: 22, 44. 18: 31. 24: 7.

32. Men de förſtodo intet hwad han ſade, och torde icke ſpörja honom.

33. Så kom han till Capernaum; och när han war kommen i huſet, ſporde han dem: Hwad handladen I eder emellan i wägen?

34. Men de tigde; förty de hade handlat emellan ſig i wägen, hwilken af dem ypperſt war. Matth. 18: 1. Luc. 9: 46. 22: 24.

35. Och då han hade ſatt ſig, kallade han de tolf, och ſade till dem: Hwilken ſom will den främſte wara, han ſkall wara ytterſt af allom, och allas tjenare. Matth. 20: 26. Marc. 10: 43.

36. Och ſå tog han ett barn, och ſtällde det midt ibland dem. Och då han hade tagit det i ſin famn, ſade han till dem: Marc. 10: 16.

37. Hwilken ſom anammar ett ſådant barn i mitt Namn, han anammar mig; och hwilken mig anammar, han anammar icke mig, utan honom ſom mig ſändt hafwer. Matth. 10: 40. 18: 5. Luc. 9: 48. Joh. 13: 20.

38. Men Johannes ſwarade honom, ſägandes: Mäſtar, wi ſågom en utdrifwa djeflar uti ditt Namn, och han följer oß icke; och wi förböde honom det, efter han icke följer oß. Luc. 9: 49.

39. Då ſade JEſus: Förbjuder honom icke; ty ingen är den ſom gör krafter i mitt Namn, ſom ſnarliga kan tala ondt på mig; 1 Cor. 12: 3.

40. Förty den der icke är emot oß, han är med oß. Matth. 12: 30.

41. Men hwilken ſom gifwer eder dricka en bägare watten, i mitt Namn, derföre att I Chriſto tillhören, ſannerliga ſäger jag eder, han ſkall ingalunda miſta ſin lön. Matth. 10: 42.

42. Och hwilken ſom förargar en af de ſmå, ſom tro på mig, bättre wore honom, att wid hans hals hängdes en qwarnſten, och han bortkaſtades uti hafwet. 5 Moſ. 13: 6. Matth. 18: 6. Luc. 17: 1, 2.

43. Nu, om din hand wore dig till förargelſe, hugg henne af. Bättre är dig enhändtan ingå uti lifwet, än att du hafwer twå händer, och far till helwetet, uti ewig eld; Matth. 5: 29. 18: 8.

44. Der deras matk icke dör, och elden icke utſläckes. Eſ. 66: 24.

45. Och om din fot wore dig till förargelſe, hugg honom af. Dig är bättre, att du ingår uti lifwet halter, än att du hafwer twå fötter, och warder kaſtad till helwetet, uti ewig eld;

46. Der deras matk icke dör, och elden icke utſläckes.

47. Och om ditt öga wore dig till förargelſe, rif det ut. Bättre är dig, att du enögder ingår uti Guds rike, än att du ſkulle hafwa tu ögon, och bortkaſtas i helwetes eld;

48. Der deras matk icke dör, och elden icke utſläckes.

49. Ty hwar och en måſte med eld ſaltad warda, och allt offer måſte med ſalt ſaltas. 3 Moſ. 2: 13.

50. Salt är ett godt ting; hwar nu ſaltet miſter ſin ſälto, hwarmed ſkall man ſalta? Hafwer ſalt uti eder,

och hafwer frid emellan eder inbördes.
Matth. 5: 13. Luc. 14: 34. Rom. 12: 18. Ebr. 12: 14.

10. Capitlet.

Ägta ſkilnad. Små barn. Rikas fara. Zebedei ſöner. Bartimeus.

Och då han ſtod upp dädan, kom han uti Judee landsändar, wid ſidon af Jordan. Och folket förſamlades åter till honom; och åter lärde han dem, ſåſom hans ſeder war.
Matth. 19: 1.
2. Då gingo de Phariſeer till, och frågade honom: Är det ock mannenom lofligit ſkilja ſina huſtru ifrå ſig? freſtande honom.
3. Då ſwarade han, och ſade till dem: Hwad hafwer Moſe budit eder?
4. Sade de: Moſe tillſtadde ſkrifwa ett ſkiljobref, och öfwergifwa henne.
5 Moſ. 24: 1. Matth. 5: 31.
5. Swarade JEſus, och ſade till dem: För edor hjertas hårdhets ſkull ſkref han eder detta budet.
6. Men af förſta ſkapelſen hafwer Gud gjort dem man och qwinno;
1 Moſ. 1: 27. 5: 2. Matth. 19: 4.
7. Fördenſkull ſkall man öfwergifwa ſin fader och moder, och blifwa wid ſina huſtru; 1 Moſ. 2: 24.
8. Och de tu warda ett kött; ſå äro de nu icke tu, utan ett kött.
1 Cor. 6: 16. Eph. 5: 31.
9. Hwad Gud hafwer tillhopafogat, det ſkall menniſkan icke åtſkilja.
Matth. 19: 6.
10. Och i huſet frågade hans Lärjungar honom på nytt om ſamma ärende.
11. Och han ſade till dem: Hwilken ſom ſkiljer ſina huſtru ifrå ſig, och tager ena andra, han bedrifwer hor emot henne.
Matth. 5: 32. 19: 9. Luc. 16: 18. 1 Cor. 7: 10, 11.
12. Och om qwinnan öfwergifwer ſin man, och tager en annan, hon bedrifwer hor.
13. Och de hade barn till honom, att han ſkulle taga på dem; men Lärjungarna näpſte dem, ſom dem fram hade. Matth. 19: 13. Luc. 18: 15.
14. Men när JEſus det ſåg, wardt han mißlynt, och ſade till dem: Låter barnen komma till mig, och förmener dem icke; ty ſådana hörer Guds rike till. Matth. 18: 3. 19: 14. 1 Cor. 14: 20.
15. Sannerliga ſäger jag eder: Hwilken ſom icke undfår Guds rike ſåſom ett barn, han kommer der aldrig in.
16. Och han tog dem upp i famnen, och lade händerna på dem, och wälſignade dem. Matth. 19: 15. Marc 9: 36.
17. Och då han dädan utgången war på wägen, lopp en till, och föll på knä för honom, och frågade honom: Gode Mäſtar, hwad ſkall jag göra, att jag måtte få ewinnerligit lif?
Matth. 19: 16. Luc. 18: 18.
18. Men JEſus ſade till honom: Hwi kallar du mig godan? Ingen är god utan en, det är Gud.
19. Budorden wetſt du: Du ſkall icke bedrifwa hor: Du ſkall icke dräpa: Du ſkall icke ſtjäla: Du ſkall icke tala falſkt wittnesbörd: Du ſkall ingen bedraga: Ära din fader och moder.
2 Moſ. 20: 12, ꝛc. 21: 12. 5 Moſ. 5: 16. Rom. 13: 9.
20. Då ſwarade han, och ſade till honom: Mäſtar, det hafwer jag allt hållit utaf min ungdom.
21. JEſus ſåg på honom, och älſkade honom, och ſade till honom: Ett fattas dig; gack bort, ſälj allt det du hafwer, och gif de fattiga, och du ſkall få en ſkatt i himmelen; och kom, följ mig, och tag korſet uppå dig. Matth. 6: 19. Luc. 12: 33. 16: 9.
22. Och han wardt bedröfwad af talet, och gick bort ſörjandes; ty han hade många ägodelar.
23. Och JEſus ſåg ſig om, och ſade till ſina Lärjungar: Huru ſwårliga kunna de rike komma in uti Guds rike! Matth. 19: 23. Luc. 18: 24.
24. Men hans Lärjungar wordo förſkräckte af hans ord. Då ſwarade åter JEſus, och ſade till dem: Huru ſwårt är det, kära barn, dem ſom ſätta ſina tröſt på ſina rikedomar, ingå uti Guds rike.
Job 31: 24. Pſ. 62: 11. Ordſp. 11: 28. 1 Tim. 6: 17.
25. Lättare är en camel gå igenom ett nålsöga, än en rik gå in uti Guds rike.

26. Men de förundrade ſig öfwermåtton, och ſade wid ſig ſjelfwa: Ho kan då warda ſalig?

27. Men JEſus ſåg på dem, och ſade: För menniſkom är det omöjeligit; men icke för Gud; **ty när Gudi äro all ting möjelig.**

Job 42: 2. Jer. 32: 17. Zach. 8: 6. Luc. 1: 37.

28. Och Petrus begynte ſäga till honom: Si, wi hafwe öfwergifwit all ting, och följt dig.

Matth. 4: 20. 19: 27. Luc. 5: 11. 18: 28.

29. Swarade JEſus, och ſade: Sannerliga ſäger jag eder: Ingen är den ſom hafwer öfwergifwit hus, eller bröder, eller ſyſtrar, eller fader, eller moder, eller huſtru, eller barn, eller åkrar, för min och Evangelii ſkull;

30. Den icke får hundradefaldt igen, nu i denna tiden, hus, och bröder, och ſyſtrar, och mödrar, och barn, och åkrar, med förföljelſen; och i tillkommande werld ewinnerligit lif.

Matth. 19: 29.

31. Men månge, de ſom de främſte äro, warda de ytterſte, och de ytterſte de främſte. Matth. 19: 30. 20: 16. Luc. 13: 30.

32. Och de woro på wägen, gångande upp till Jeruſalem; och JEſus gick för dem, och de woro förſkräckte, och gingo efter honom, fruktande ſig. Så tog JEſus åter till ſig de tolf, och begynte ſäga dem, hwad honom öfwergå ſkulle:

Matth. 16: 21. 17: 22. 20: 17, 18. Marc. 8: 31. 9: 31. Luc. 9: 22. 18: 31. 24: 7. Joh. 18: 32.

33. Si, wi gåm upp till Jeruſalem; och menniſkones Son ſkall öfwerantwardas de öfwerſta Preſterna, och de Skriftlärda; och de ſkola fördöman till döds, och öfwerantwardan Hedningomen;

34. Och de ſkola begabban, och hudflängan, beſpottan, och dödan; och tredje dagen ſkall han uppſtå igen.

35. Då gingo till honom Jacobus och Johannes, Zebedei ſöner, och ſade: Mäſtar, wi wilje att du gör oß hwad ſom helſt wi bedje. Matth. 20: 20.

36. Sade han till dem: Hwad wiljen I jag ſkall göra eder?

37. Sade de till honom: Gif oß, att wi ſitte, den ene på dine högra hand, och den andre på dine wenſtra, uti din härlighet.

38. Men JEſus ſade till dem: I weten icke hwad I bedjen; kunnen I dricka den kalken, ſom jag dricker; och döpas med den döpelſen, der jag med döpes? Matth. 20: 22. Luc. 12: 50.

39. Då ſade de till honom: Ja, kunne wi ſå. Sade JEſus till dem: Den kalken jag dricker, ſkolen I ock dricka; och med den döpelſe, der jag med döpes, ſkolen I döpas;

40. Men ſitta på mine högra och wenſtra hand, ſtår icke mig till att gifwa; utan dem händer det, ſom det beredt är. Matth. 25: 34.

41. När de tio hörde detta, begynte de wara illa tillfrids med Jacobo och Johanne. Matth. 20: 24.

42. Men JEſus kallade dem till ſig, och ſade till dem: I weten, att werldslige Förſtar äro rådande, och de mägtige ibland dem hafwa wälde;

Matth. 20: 25. Luc. 22: 25.

43. Men det ſkall icke ſå wara ibland eder; utan den, ſom ibland eder will ypperſt wara, han ſkall wara edar tjenare.

44. Och den, ſom ibland eder will wara den främſte, han ſkall wara allas dräng; Marc. 9: 35. 1 Petr. 5: 3.

45. Ty ock menniſkones Son är icke kommen, på det han ſkulle låta tjena ſig; utan på det han wille tjena, och gifwa ſitt lif till återlösning för många. Joh. 13: 14. Phil. 2: 7. Eph. 1: 7. Col. 1: 14. 1 Tim. 2: 6. Tit. 2: 14.

46. Och de kommo till Jericho. Och då han gick ut af Jericho, och hans Lärjungar, och en mägtig ſtor hop folk, då ſatt der wid wägen en blinder, Bartimeus, Timei ſon, tiggandes. Matth. 20: 29. Luc. 18: 35.

47. Och när han hörde, att det war JEſus af Nazareth, begynte han ropa, och ſäga: JEſu, Davids Son, warkunna dig öfwer mig.

48. Och månge näpſte honom, att han ſkulle tiga; men han ropade deß mer: Davids Son, warkunna dig öfwer mig.

49. Så ſtadnade JEſus, och lät kalla honom. Och de kallade den blinda,

och ſade till honom: War wid ett godt mod; ſtatt upp, han kallar dig.

50. Han kaſtade ifrå ſig ſin mantel, ſtod upp, och kom till JEſum.

51. Då ſwarade JEſus, och ſade till honom: Hwad will du, att jag ſkall göra dig? Den blinde ſade till honom: Rabboni, att jag måtte få min ſyn.

52. JEſus ſade till honom: Gack, din tro hafwer gjort dig helbregda. Och ſtraxt fick han ſin ſyn, och följde JEſum i wägen. Matth. 9: 22. Marc. 5: 34.

11. Capitlet.

Chriſti intåg, hunger, nit. Trones kraft. Phariſeernas fråga.

Och då de kommo in mot Jeruſalem, till Bethphage och Bethanien, wid Oljoberget, utſände han twå af ſina Lärjungar; Matth. 21: 1. Luc. 19: 29.

2. Och han ſade till dem: Går i byn, ſom för eder är; och ſtraxt J kommen derin, warden J finnande en fåla bunden, der ännu ingen menniſka på ſutit hafwer; löſer honom, och hafwer honom hit.

3. Och om någor ſäger till eder: Hwi gören J detta? ſäger: HERren behöfwer honom; och då ſkall han ſtraxt ſända honom hit.

4. Så gingo de bort, och funno fålan bunden för dörrene, wid wägamotet, och löſte honom.

5. Och ſomlige, ſom der ſtodo, ſade till dem: Hwad gören J, att J löſen fålan?

6. Då ſade de till dem, ſåſom JEſus hade budit dem; och ſå läto de betämma dem.

7. Och de hade fålan till JEſum, och kaſtade ſin kläder på honom; och han ſatte ſig deruppå. 1 Kon. 9; 13. Joh. 12: 14.

8. Och månge bredde ſin kläder på wägen; och ſomlige ſkåro qwiſtar af trän, och ſtrödde på wägen.

9. Och de der föregingo, och der efterföljde, ropade, och ſade: Hoſianna! wälſignad ware den, ſom kommer i HERrans Namn. Pſ. 118: 26. Matth. 21: 9. 23: 39.

10. Wälſignad ware wårs faders Davids rike, ſom kommer i HERrans Namn; Hoſianna i höjdene!

11. Och HERren gick in i Jeruſalem, och i templet, och beſåg all ting. Och när det led åt aftonen, gick han ut till Bethanien, med de tolf.

12. Och dagen derefter, då de gingo ut ifrå Bethanien, hungrade honom. Matth. 21: 18.

13. Och han fick ſe ett fikonaträ der långt ifrå, ſom löf hade; dit kom han, om han tilläfwentyrs måtte finna der något uppå; och då han kom dit, fann han der intet annat än löf; ty det war icke då tid till fikon.

14. Och JEſus ſwarade, och ſade till det: Äte aldrig någor härefter frukt af dig till ewig tid. Och hans Lärjungar hörde det.

15. Och de kommo till Jeruſalem. Och JEſus gick in i templet; och begynte utdrifwa dem ſom ſålde och köpte i templet; och förſtörte de wexlares bord, och deras ſtolar ſom dufwor ſålde; Matth. 21: 12. Luc. 19: 45. Joh. 2: 14.

16. Och ſtadde icke till, att någor bar något genom templet.

17. Och han lärde, och ſade till dem: Är icke ſkrifwet: Mitt hus ſkall kallas ett bönehus allom folkom? Men J hafwen gjort det till en röfwarekulo. 1 Kon. 8: 41. Eſ: 56: 7. Jer. 7: 11.

18. Och de Skriftlärde och öfwerſte Preſterne fingo det höra; och begynte ſöka efter, huru de kunde förgöra honom, men de fruktade för honom; ty allt folket förundrade ſig på hans lärdom. Joh. 7: 19.

19. Och då aftonen kom, gick han utu ſtaden.

20. Och om morgonen gingo de der framom, och ſågo fikonaträt förtorkadt wara intill roten.

21. Då kom Petrus det ihåg, och ſade till honom: Rabbi, ſi, det fikonaträt, ſom du bannade, är förtorkadt. Matth. 21: 20.

22. JEſus ſwarade, och ſade till dem: Hafwer trona till Gud.

23. Sannerliga ſäger jag eder: Hwilken ſom helſt ſade till detta berg: Häf dig upp, och kaſta dig i hafwet; och

han twiflade intet i ſitt hjerta, utan trodde ſå ſke ſkola ſom han ſade; honom ſkall ſke allt det han ſäger.

Matth. 17: 20. 21: 21. Luc. 17: 6.

24. Derföre ſäger jag eder: Allt det I bedjen i edra böner, tror att I fån det, ſå ſkall det ſke eder.

Matth. 7: 7. 21: 22. Luc. 11: 9. Joh. 14: 13. 15: 7. 16: 24. 1 Joh. 3: 22. Jac. 1: 5, 6.

25. Och när I ſtån och bedjen, ſå förlåter, om I något hafwen emot någon; på det edar Fader, ſom i himmelen är, ſkall ock förlåta eder edra briſter. Matth. 6: 14. Eph. 4: 32. Col. 3: 13.

26. Men om I icke förlåten, ſå ſkall icke heller edar Fader, ſom är i himmelen, förlåta det I bryten.

27. Och ſom de kommo åter till Jeruſalem, och han gick i templet, kommo till honom de öfwerſte Preſterna, och de Skriftlärde, och de äldſte;

Matth. 21: 23. Luc. 20: 1.

28. Och de ſade till honom: Af hwad magt gör du detta? Och hwilken hafwer gifwit dig denna magten, att du detta göra ſkall?

2 Moſ. 2: 14. Ap. G. 4: 7. 7: 27.

29. JEſus ſwarade, och ſade till dem: Jag will ock något ſpörja eder; ſwarer mig, ſå will jag ſäga eder, af hwad magt jag detta gör.

30. Johannis döpelſe, war den af himmelen, eller af menniſkor? Swarer mig.

31. Och de tänkte wid ſig, och ſade: Säge wi, af himmelen; då ſäger han: Hwi trodden I honom icke då?

Luc. 7: 30.

32. Men ſäge wi, att den war af menniſkom, rädes wi för folket; ty alle höllo Johannes för en ſann Prophet. Matth. 14: 5. Marc. 6: 20.

33. Och ſå ſwarade de, ſägande till JEſum: Wi wete det icke. Swarade JEſus, och ſade till dem: Icke heller ſäger jag eder, af hwad magt jag detta gör.

12. Capitlet.

Lejd wingård. Skattpenningen. Uppſtåndelſen. Ypperſta budet. Chriſti Fader. Offerkiſtan.

Och han begynte tala dem till i liknelſer: En man plantade en wingård, och gärde deromkring en gård, och grof en preß, och byggde ett torn, och lejde honom ut wingårdsmännom; och for ſå ut i fremmande land.

Pſ. 80: 9. Eſ. 5: 1. Jer. 2: 21. 12: 10. Matth. 21: 33. Luc. 20: 9.

2. Och då rätta tiden war, ſände han ſin tjenare till wingårdsmännerna, att han ſkulle anamma, af wingårdsmännerna, utaf wingårdſens frukt;

3. Men de togo honom, och ſlogo honom, och läto honom gå ifrå ſig tomhändtan.

4. Åter ſände han till dem en annan tjenare; den kaſtade de hufwudet ſönder med ſten, och läto honom gå ifrå ſig förſmäddan.

5. Åter ſände han en annan, den dråpo de; och många andra, ſomliga hudflängde de, och ſomliga dråpo de.

6. Så hade han ännu en enda ſon, den han kär hade; honom ſände han ock till dem på det ſiſta, ſägandes: De hafwa ju en förſyn för min ſon.

7. Men wingårdsmännerna ſade emellan ſig: Denne är arfwingen; kommer, låter oß dräpa honom, ſå warder arfwedelen wår.

Pſ. 2: 8. 1 Moſ. 37: 18. Matth. 26: 4. Joh. 11: 53.

8. Då togo de honom, och dråpo honom, och kaſtaden utu wingården.

9. Hwad ſkall nu wingårdsherren göra? Han ſkall komma, och förgöra wingårdsmännerna, och få wingården androm.

10. Hafwen I ock icke läſit denna Skriften? **Den ſtenen, ſom byggningsmännerne bortkaſtade, är worden en hörnſten;**

Pſ. 118: 22, 23. Eſ. 28: 16. Matth. 21: 42. Luc. 20: 17. Ap. G. 4: 11. Rom. 9: 33. 1 Petr. 2: 7.

11. **Af HERranom är detta gjordt, och är underligit för wår ögon.**

12. Och de ſökte efter att gripa honom; men de räddes för folket; ty de förſtodo, att han ſade denna liknelſen om dem. Så gåfwo de honom öfwer, och gingo ſin wäg.

13. Och ſände de till honom några af de Phariſeer, och de Herodianer, att de ſkulle gripa honom i orden.

Matth. 22: 15. Luc. 20: 20.

14. Då de kommo, ſade de till ho-

nom: Mäſtar, wi wete, att du äſt ſannfärdig, och ſköter om ingen; ty du ſer icke efter menniſkors perſon, utan lärer Guds wäg rätt. Är det ock rätt, att man gifwer Kejſarenom ſkatt, eller icke? Skole wi gifwan, eller icke gifwan?

15. Men han förſtod deras ſkrymtan, och ſade till dem: Hwi freſten I mig? Tager hit penningen, att jag må ſe honom.

16. Och de båro honom fram. Då ſade han till dem: Hwars beläte och öfwerſkrift är detta? Sade de till honom: Kejſarens.

17. Då ſwarade JEſus, och ſade till dem: Så gifwer Kejſarenom hwad Kejſarenom tillhörer, och Gudi det Gudi tillhörer. Och de förundrade ſig på honom. Matth. 17: 25. 22: 21. Rom. 13: 7.

18. Så kommo de Sadduceer till honom, hwilke ſäga att ingen uppſtåndelſe är, och ſporde honom, ſägande: Matth. 22: 23. Luc. 20: 27. Ap. G. 23: 8.

19. Mäſtar, Moſe hafwer ſkrifwit oß: Om någors mans broder dör, och låter huſtru efter ſig, och låter ingen barn efter ſig, då ſkall hans broder taga hans huſtru, och uppwäcka ſinom broder ſäd. 5 Moſ. 25: 5, 6.

20. Det woro ſju bröder; och den förſte tog ſig huſtru, och han blef död, och lefde ingen ſäd efter ſig;

21. Och den andre tog henne, och blef död; den icke heller lefde ſäd efter ſig; och den tredje ſammalunda;

22. Så att ſju togo henne, och lefde dock ingen ſäd. Siſt af allom dödde ock huſtrun.

23. Hwilkens deras huſtru ſkall hon nu wara i uppſtåndelſen, då de ſkola uppſtå? Ty ſju hade haft henne till huſtru.

24. Swarade JEſus, och ſade till dem: I faren wille, derföre att I icke weten Skriftena, ej heller Guds kraft.

25. Ty då de uppſtåndne äro ifrå de döda, tager man ſig icke huſtru, och icke gifs heller huſtru manne; utan de äro ſåſom Änglar, ſom i himmelen äro. Matth. 22: 30. Luc. 20: 35, 36.

26. Men om de döda, att de ſkola uppſtå, hafwen I icke läſit i Moſe bok, huruledes Gud talade med honom i buſkanom, ſägandes: Jag är Abrahams Gud, och Iſaacs Gud, och Jacobs Gud? 2 Moſ. 3: 6. Matth. 22: 31, 32. Ap. G. 7: 32. Ebr. 11: 16.

27. Han är icke de dödas Gud, utan deras Gud, ſom lefwa. Så faren I nu mycket wille.

28. Då gick en fram af de Skriftlärda, den derpå hört hade, huru de tillhopa diſputerat hade, och hade ſett att han hade wäl ſwarat dem, och ſporde honom till: Hwilket är det ypperſta af all budorden? Matth. 22: 34, 35. Luc. 10: 25.

29. JEſus ſwarade honom: Det ypperſta af all budorden är detta: Hör, Iſrael; HErren wår Gud är allena HErre; 5 Moſ. 6: 4.

30. Och du ſkall älſka din HErra Gud, af allt ditt hjerta, och af allo dine ſjäl, och af all din håg, och af allo dine magt. Detta är det ypperſta budet. 5 Moſ. 10: 12. Luc. 10: 27.

31. Och det andra är deßo likt: Älſka din näſta ſom dig ſjelf. Intet annat bud är ſtörre än deßa. 3 Moſ. 19: 18. Matth. 22: 39. Rom. 13: 9. Gal. 5: 14. Jac. 2: 8.

32. Och den Skriftlärde ſade till honom: Mäſtar, du hafwer allt rätt ſagt, att Gud är en, och ingen annar är förutan honom;

33. Och att älſka honom af allt hjerta, och af allt förſtånd, och af allo ſjäl, och af allo magt, och älſka ſin näſta ſom ſig ſjelf, det är mer än bränneoffer, och all offer.

34. Då JEſus ſåg, att han wisliga ſwarat hade, ſade han till honom: Du äſt icke långt ifrå Guds rike. Och ſedan torde ingen fråga honom.

35. Och ſwarade JEſus, och ſade, lärandes i templet: Huru ſäga de Skriftlärde, att Chriſtus är Davids Son? Matth. 22: 41, 42. Luc. 20: 41.

36. Ty David, genom den Helga Anda, ſäger: HErren ſade till min HErra: Sätt dig på min högra hand, tilldeß jag hafwer ſatt dina owänner dig till en fotapall. Pſ. 110: 1. Ap. G. 2: 31. 1 Cor. 15: 25. Ebr. 1: 13. 10: 13.

37. Så kallar nu David honom HErra; hwadan är han då hans Son? Och en ſtor del af folket hörde honom gerna.

38. Och han lärde dem, och ſade till dem: Wakter eder för de Skriftlärda; de gå gerna i ſid kläder, och låta gerna helſa ſig på torgen;

Matth. 23: 3, ꝛc. Luc. 11: 43. 20: 46.

39. Och ſitta gerna främſt i Synagogorna, och främſt wid bordet i gäſtabåden;

40. Hwilke uppäta enkors hus, förebärande långa böner; deße ſkola få deß ſwårare fördömelſe.

Matth. 23: 14. Tit. 1. 11.

41. Och ſatte ſig JEſus twärtemot offerkiſtona, och ſåg uppå huruledes folket lade penningar i kiſtona; och månge rike lade mycket in.

2 Kon. 12: 9. Luc. 21: 1.

42. Och en fattig enka kom, och lade in twå ſkärfwar, det war en penning.

43. Då kallade han ſina Lärjungar till ſig, och ſade till dem: Sannerliga ſäger jag eder, denna fattiga enkan lade mer in i kiſtona, än alle de andre ſom der inlade. 2 Cor. 8: 12.

44. Ty de hafwa alle inlagt af det dem öfwerlopp; men hon inlade, utaf ſin fattigdom, allt det hon hade, alla ſina näring.

13. Capitlet.

Templets förſtöring. Werldenes ände.

Och då han gick ut af templet, ſade till honom en af hans Lärjungar: Mäſtar, ſe hurudana ſtenar, och hurudana byggning är detta.

Matth. 24: 1. Luc. 21: 5.

2. JEſus ſwarade, och ſade till honom: Ser du denna ſtora byggningen? En ſten warder icke qwarliggandes på den andra, den icke afbruten warder.

1 Kon. 9: 7, 8. Mich. 3: 12. Luc. 19: 44.

3. Och då han ſatt på Oljoberget, twärtemot templet, frågade honom Petrus, och Jacobus, och Johannes, och Andreas, afſides:

4. Säg oß, när detta ſkall ſke? Och hwad tecken är dertill, när detta ſkall allt fullbordas? Matth. 24: 3. Luc. 21: 7.

5. Swarade JEſus, och begynte ſäga: Ser till, att ingen bedrager eder.

Jer. 29: 8. Matth. 24: 4.
Luc. 21: 8. Eph. 5: 6. 2 Theß. 2: 3. 1 Joh. 4: 1.

6. Ty många warda kommande i mitt Namn, ſägande: Jag är Chriſtus; och de ſkola bedraga många.

Jer. 14: 14. 23: 21.

7. Men när I ſån höra örlig, och örligs rykte, warer icke bedröfwade; ty det måſte ſå ſke; men det är icke ſtraxt änden.

8. Det ena folket ſkall uppſätta ſig emot det andra, och det ena riket emot det andra; och jordbäfning ſkall warda mångaſtäds; och hunger och förſkräckelſer ſkola warda. Detta är begynnelſen till wedermödon. Eſ. 19: 2.

9. Men tager I eder wara; ty de ſkola öfwerantwarda eder in på Rådhuſen och Synagogorna; och I ſkolen warda hudflängde, och framdragne för Förſtar och Konungar, för mina ſkull, till ett wittnesbörd öfwer dem.

Matth. 10: 17, 18. 24: 9.
Luc. 21: 12. Joh. 15: 19. 16: 2. Upp. 2: 10.

10. Och Evangelium måſte förſt predikadt warda för all folk. Matth. 24: 14.

11. När de nu draga eder fram, och öfwerantwarda eder, ſå hafwer ingen omſorg, hwad I ſkolen ſäga; och tänker der intet på framföreåt; utan, hwad eder ingifwet warder i ſamma ſtunden, det taler; ty det ären icke I ſom talen, utan den Helge Ande. Matth. 10: 19. Luc. 12: 11. 21: 14.

12. Och den ene brodren ſkall öfwerantwarda den andra i döden, och fadren ſonen; och barnen ſkola ſig uppſätta mot föräldrarna, och hjelpa till att döda dem. Heſ. 38: 21. Mich. 7: 5, 6.

13. Och I ſkolen warda förhatade af allom, för mitt Namns ſkull; men den ſom härdar intill ändan, han warder ſalig.

Matth. 10: 22. 24: 13. Luc. 21: 19. Upp. 2: 7. 3: 10.

14. Men då I ſån ſe förödelſens ſtyggelſe, deraf ſagdt är genom Propheten Daniel, ſtåndandes der det icke ſkall; (den det läs, han förſtå det) de ſom då äro i Judeen, de fly upp på bergen.

Dan. 9: 27. 12: 11. Matth. 24: 15. Luc. 21: 20.

15. Men den der är på taket, han gånge icke neder i huſet, och gånge icke in, till att taga något utu ſitt hus.

16. Och den ſom är på åkren, han wände icke tillbaka, till att taga ſin kläder.

17. We dem, ſom hafwande äro, eller dia gifwa, i de dagar.

18. Men beder, att edor flykt icke ſker om winteren;

19. Ty i de dagar warder ſådana bedröfwelſe, att ſlik hafwer icke warit, ifrå kreaturens begynnelſe, dem Gud ſkapat hafwer, intill nu; och ej heller warder.

20. Och hwar HErren icke hade förkortat de dagar, worde intet kött ſaligt; men för de utkorades ſkull, ſom han utkorat hafwer, förkortade han dagarna.

21. När då någor wille ſäga till eder: Si, här är Chriſtus; eller ſi, han är der; tror det intet;
Matth. 24: 23. Luc. 17: 23. 21: 8.

22. Ty falſke Chriſti och falſke Propheter ſkola upphäfwa ſig, och ſkola göra tecken och under, ſå att de ock ſkola förföra de utkorada, om möjeligit wore. 5 Moſ. 13: 1. 2 Theß. 2: 11.

23. Men tager I eder wara: Si, jag hafwer ſagt eder all ting framföreåt. 2 Petr. 3: 17.

24. Men i de dagar, efter den bedröfwelſen, ſkall ſolen förmörkas, och månen ſkall icke gifwa ſitt ſken;
Eſ. 13: 10. Heſ. 32: 7. Joel 2: 10, 31. 3: 15.
Matth. 24: 29. Luc. 21: 25. Upp. 6: 12.

25. Och himmelens ſtjernor ſkola nederfalla, och himmelens krafter ſkola bäfwa.

26. Och då ſkola de få ſe menniſkones Son komma i ſkyn, med ſtor magt och härlighet. Dan. 7: 10.
Matth. 16: 27. 24: 30. Marc. 14: 62. Luc. 21: 27.
Ap. G. 1: 11. 1 Theß. 4: 16. 2 Theß. 1: 10. Upp. 1: 7.

27. Och då ſkall han ſända ſina Änglar, till att förſamla ſina utkorada, ifrå fyra wäder; ifrå jordenes ända intill himmelens ända.

28. Lärer af fikonaträt en liknelſe: När nu deß qwiſt är klen, och begynner bära löf, ſå weten I, att ſommaren är när; Matth. 24: 32. Luc. 21: 29.

29. Sammalunda ock, när I ſen detta ſke, ſå weter att det är när för dörrene.

30. Sannerliga ſäger jag eder, att detta ſlägtet ſkall icke förgås, förr än allt detta ſkedt är.
Matth. 24: 34. Luc. 21: 32.

31. **Himmel och jord ſkola förgås; men min ord ſkola icke förgås.**
Pſ. 102: 27. Eſ. 40: 8. 51: 6. Ebr. 1: 11.

32. Men om den dagen, och den ſtunden, wet ingen; icke Änglarna, ſom i himmelen äro, ej heller Sonen; utan Fadren allena.
Matth. 24: 36. Ap. G. 1: 7.

33. Ser till, waker och beder; ty I weten icke, när tiden är. Matth. 24: 42. 25: 13.
Luc. 12: 40. 21: 36. 1 Theß. 5: 6.

34. Såſom en man, den der drog bort i främmande land, och lät blifwa ſitt hus, och gaf ſina tjenare magt, och hwarjom och enom ſina ſyßlo, och böd dörrawaktaren, att han ſkulle waka.

35. Waker fördenſkull; ty I weten icke, när husbonden kommer, antingen om aftonen, eller midnattstid, eller i hönsgälden, eller om morgonen;

36. Att, då han kommer haſteliga, han icke ſkall finna eder ſofwande.

37. Men hwad jag ſäger eder, det ſäger jag allom: Waker.

14. Capitlet.

Chriſtus ſmord, såld; håller Påſka, Nattward; kämpar, beder, fängſlas, dömes, förnekas.

Och twå dagar derefter inſtundade Påſka och Sötbrödsdagarna; och de öfwerſte Preſterna och de Skriftlärde ſökte efter, huru de kunde ſwikliga få fatt på honom, och döda honom. Matth. 26: 1. Luc. 22: 1. Joh. 11: 55. 13: 1.

2. Men de ſade: Icke om högtidsdagen, att ett upplopp icke ſker ibland folket.

3. Och då han war i Bethanien, i den ſpitelſka Simons hus, wid han ſatt till bords, kom en qwinna, ſom hade ett glas med oförfalſkadt och koſteligit nardus ſmörjelſe; hon bröt glaſet ſönder, och utgöt det på hans hufwud. Matth. 26: 6. Luc. 7: 37. Joh. 11: 2. 12: 3.

4. Så woro der några, ſom icke togo det wäl wid ſig, och ſade: Hwarefter förſpilles denna ſmörjelſen?

5. Ty det måtte wäl warit ſåldt mer än för trehundrade penningar, och gifwet fattigom; och läto illa på henne.

6. Då ſade JEſus: Låter henne med frid; hwi gören I henne illa tillfrids?

Hon hafwer gjort en god gerning på mig;

7. Ty I hafwen alltid fattiga när eder; och när ſom helſt I wiljen, kunnen I göra dem till godo; men mig hafwen I icke alltid. 5 Moſ. 15: 11.

8. Det hon kunde, det gjorde hon; hon är förekommen att ſmörja min lekamen till begrafning.

9. Sannerliga ſäger jag eder: Hwar detta Evangelium predikadt warder uti hela werldene, ſkall ock detta, ſom hon gjorde, ſagdt warda, henne till åminnelſe.

10. Och Judas Iſcharioth, en af de tolf, gick bort till de öfwerſta Preſterna, på det han ſkulle förråda honom dem i händer. Matth. 26: 14. Luc. 22: 4.

11. När de det hörde, wordo de glade, och lofwade honom, att de wille gifwa honom penningar; och han ſökte, huru han lämpeligaſt kunde förråda honom.

12. På förſta Sötbrödsdagen, då man offrade Påſkalambet, ſade hans Lärjungar till honom: Hwar will du, att wi ſkole gå och reda till, att du äter Påſkalambet? 2 Moſ. 12: 17. 5 Moſ. 16: 5, 6. Matth. 26: 17. Luc. 22: 7.

13. Och han ſände twå af ſina Lärjungar, och ſade till dem: Går in i ſtaden, och der möter eder en man, bärandes ena kruko watten; följer honom efter;

14. Och hwar han ingår, ſäger till husbondan: Mäſtaren låter ſäga dig: Hwar är gäſtahuſet, der jag med minom Lärjungom kan äta Påſkalambet?

15. Och han ſkall wiſa eder en ſtor ſal, beredd och tillpyntad; der reder till för oß.

16. Och hans Lärjungar gingo ut, och kommo in i ſtaden, och funno ſom han dem ſagt hade, och tillredde Påſkalambet.

17. Då nu aftonen wardt, kom han med de tolf. Matth. 26: 20. Luc. 22: 14.

18. Och wid de ſåto till bords, och åto, ſade JEſus: Sannerliga ſäger jag eder, en af eder, ſom äter med mig, ſkall förråda mig. Pſ. 41: 10. Joh. 13: 18, 21. Ap. G. 1: 16.

19. Men de begynte wara illa tillfrids, och ſade till honom, hwar i ſin ſtad: Är det jag? och den andre: Är det jag?

20. Han ſwarade och ſade till dem: En af de tolf, den ſom tager i fatet med mig. Luc. 22: 21.

21. Ja, menniſkones Son warder ſå gångandes, ſom ſkrifwet är om honom; men we de menniſko, genom hwilken menniſkones Son warder förrådder; de menniſko wore bättre, att hon icke wore född. Matth. 26: 24. Luc. 22: 22.

22. **Och wid de åto, tog JEſus brödet; tackade, och bröt det, och gaf dem, och ſade: Tager, äter, detta är min lekamen;** Matth. 26: 26. Luc. 22: 19. 1 Cor. 11: 23.

23. **Och tog kalken, och tackade, och gaf dem; och de drucko deraf alle.**

24. **Och ſade han till dem: Detta är min blod, deß nya Teſtamentſens, hwilken för många utgjuten warder.**

25. Sannerliga ſäger jag eder: Härefter ſkall jag icke dricka af winträs frukt, intill den dagen att jag dricker det nytt i Guds rike.

26. Och då de hade ſagt lofſången, gingo de ut på Oljoberget. Matth. 26: 30. Joh. 18: 1.

27. Och JEſus ſade till dem: I ſkolen alle i denna nattene förargas på mig; ty det är ſkrifwet: Jag ſkall ſlå herdan, och fåren warda förſkingrad. Matth. 26: 31. Luc. 22: 31. Joh. 16: 32. Zach. 13: 7.

28. Men då jag är uppſtånden, will jag gå fram för eder uti Galileen. Matth. 26: 32. 28: 10. Marc. 16: 7.

29. Då ſade Petrus till honom: Om än alle förargades, ſkall jag icke förargas. Matth. 26: 33.

30. JEſus ſade till honom: Sannerliga ſäger jag dig, i dag, i denna natt, förr än hanen hafwer twå reſor galit, ſkall du tre reſor förſaka mig. Matth. 26: 34. Luc. 22: 34. Joh. 13: 38.

31. Då ſade han ändå ytterligare: Ja, ſkulle jag än dö med dig, jag ſkall icke förſaka dig. Sammalunda ſade de ock alle. Luc. 22: 33. Joh. 13: 37.

32. Och de kommo på den platſen, ſom kallades Gethſemane. Och han

ſade till ſina Lärjungar: Sitter här, ſå länge jag går afſides, till att bedja.
Matth. 26: 36. Luc. 22: 39.

33. Och ſå tog han med ſig Petrum, och Jacobum, och Johannem, och begynte till att förſkräckas och ängſlas; Luc. 22: 44.

34. Och ſade till dem: Min ſjäl är bedröfwad allt intill döden; blifwer här, och waker. Matth. 26: 38. Joh. 12: 27.

35. Och han gick litet fram bätter, och föll ned på jordena, och bad att, om möjeligit wore, ſkulle den ſtunden undgå honom; Luc. 22: 41.

36. Och ſade: Abba, Fader; all ting äro dig möjelig; unddrag mig denna kalken; dock icke hwad jag will, utan hwad du will. Joh. 6: 38.

37. Och han kom, och fann dem ſofwande, och ſade till Petrum: Simon, ſofwer du? Förmådde du icke waka ena ſtund?
Matth. 26: 40. Luc. 22: 45, 46.

38. Waker, och beder, att I icke kommen uti freſtelſe; anden är wiljog, men köttet är ſwagt. Gal. 5: 17.

39. Och ſå gick han åter bort, och bad; och talade ſamma orden.

40. Och då han kom igen, fann han dem åter ſofwande; ty deras ögon woro tung; och de wißte icke hwad de honom ſwarade.

41. Och han kom tredje gången, och ſade till dem: Ja, ſofwer nu, och hwiler eder; det är nog, ſtunden är kommen: Si, menniſkones Son warder öfwerantwardad uti ſyndares händer.

42. Står upp, låt oß gå: Si, den mig förråder, är hardt när.

43. Och ſtraxt, med ſamma orden, ſteg Judas fram, den der en war af de tolf; och med honom ett ſtort tal folk, med ſwärd och ſtafrar, ifrå de öfwerſta Preſterna, och de Skriftlärda, och de äldſta.
Matth. 26: 47. Luc. 22: 47. Joh. 18: 3.

44. Så hade den, ſom förrådde honom, gifwit dem ett tecken, ſägandes: Hwilken jag kyßer, den äret; tager fatt på honom, och förer honom warliga.

45. Och ſom han kom, trädde han hasteliga fram till honom, och ſade till honom: Rabbi, Rabbi; och kyßte honom. 2 Sam. 20: 9.

46. Då båro de händer på honom, och grepo honom.

47. Men en, af de der när ſtodo, drog ut ſitt ſwärd, och ſlog öfwerſta Preſtens tjenare, och högg honom ett öra af.

48. Och JEſus ſwarade, och ſade till dem: Såſom till en röfware ären I utgångne, med ſwärd och ſtafrar, till att gripa mig.

49. Jag hafwer hwar dag warit när eder i templet, och lärt, och I togen intet fatt på mig; men detta ſker, på det att Skrifterna ſkola fullbordas. Pſ. 22: 7. 69: 9.
Eſ. 53: 12. Matth. 26: 56. Luc. 24: 25.

50. Och Lärjungarna gåfwo honom då alle öfwer, och flydde. Job 19: 13. Pſ. 88: 9.

51. Men en unger man följde honom, klädd på blotta kroppen uti ett linkläde; och unge män grepo honom.

52. Men han lät fara linklädet, och kom undan ifrå dem naken.

53. Så ledde de JEſum till den öfwerſta Preſten, och med honom förſamlades alle öfwerſte Preſterna, och de äldſte, och Skriftlärde.
Matth. 26: 57. Luc. 22: 54. Joh. 18: 13, 24.

54. Och Petrus följde långt efter honom, tilldeß han kom uti den öfwerſta Preſtens palats; och ſatte ſig ibland tjenarena, och wärmde ſig wid ljuſet.

55. Men de öfwerſte Preſterna, och hela Rådet, ſökte efter wittne emot JEſum, att de måtte låta döda honom; och kunde dock ingen finna;
Matth. 26: 59. Ap. G. 6: 13.

56. Ty månge hade burit falſkt wittnesbörd emot honom; dock gjorde deras wittnesbörd icke fylleſt.

57. Då ſtodo några upp, och båro falſkt wittnesbörd emot honom, och ſade:

58. Wi hörde honom ſäga: Jag will nederſlå detta templet, ſom är med händer uppbygdt, och i tre dagar ſätta ett annat upp igen, utan händer uppbygt.
Matth. 26: 61. Marc. 15: 29. Joh. 2: 19.

59. Och deras wittnesbörd gjorde ändå icke fylleſt.

60. Då ſtod den öfwerſte Preſten

upp ibland dem, och frågade JEſum, ſägandes: Swarar du intet? Hwad wittna deße emot dig? Matth. 26: 62.

61. Men han tigde, och ſwarade platt intet. Åter ſporde den öfwerſte Preſten, och ſade till honom: Äſt du Chriſtus, dens wälſignades Son?
Eſ. 53: 7. Ap. G. 8: 32.

62. JEſus ſade: Jag är ſå; och J ſkolen ſe menniſkones Son ſitta på kraftenes högra hand, och komma i himmelens ſky. Dan. 7: 10.
Matth. 16: 27. 24: 30. 25: 31. 26: 64.
Marc. 13: 26. Luc. 21: 27. 22: 69. Joh. 6: 62.
Ap.G. 1: 11. 1 Theß. 4: 16. 2 Theß. 1: 10. Upp. 1: 7.

63. Då ref den öfwerſte Preſten ſin kläder ſönder, och ſade: Hwad behöfwe wi nu mera wittne?

64. J hörden hädelſen. Hwad ſynes eder? Då fördömde de honom alle, att han war ſaker till döds.

65. Och ſomlige begynte till att ſpotta på honom, och förtäcka hans anſigte, och ſlå honom med näfwarna, ſägande till honom: Spå till. Och tjenarena kindpuſtade honom.
Job 16: 10, 11. Eſ. 50: 6. Matth. 26: 67. Joh. 19: 3.

66. Och Petrus war nedre i palatſet; då kom en öfwerſta Preſtens tjenſteqwinna;
Matth. 26: 58, 69. Luc. 22: 55. Joh. 18: 16, 17.

67. Och då hon fick ſe Petrum wärma ſig, ſåg hon på honom, och ſade: Du waſt ock med Jeſu Nazareno.

68. Då nekade han, och ſade: Jag känner honom intet, ej heller wet jag hwad du ſäger. Och ſå gick han ut i gården, och hanen gol.

69. Och qwinnan ſåg honom åter, och begynte ſäga till de der när ſtodo: Denne är utaf dem.
Matth. 26: 71. Luc. 22: 58. Joh. 18: 25.

70. Då nekade han åter. Och litet derefter talade de åter till Petrum, ſom när ſtodo: Sannerliga äſt du utaf dem; ty du äſt ock en Galileiſk man, och ditt mål lyder derefter.

71. Då begynte han till att förbanna ſig, och ſwärja: Jag känner icke denna mannen, der J om talen.

72. Och åter gol hanen. Då begynte Petrus draga till minnes det ordet, ſom JEſus hade ſagt till honom: Förr än hanen hafwer galit twå reſor, ſkall du förſaka mig tre reſor. Och han begynte till att gråta.
Matth. 26: 75. Luc. 22: 61. Joh. 18: 27.

15. Capitlet.

Chriſti dom, krona, kors, död, begrafning.

Och ſtraxt om morgonen höllo de öfwerſte Preſterna råd, med de äldſta och Skriftlärda, och med hela Rådet; och bundo JEſum, och ledde honom bort, och antwardade honom Pilato. Matth. 27: 1.
Luc. 22: 66. 23: 1. Pſ. 2: 2. Joh. 18: 28. Ap.G. 3: 13.

2. Och Pilatus frågade honom: Äſt du den Judarnas Konung? Då ſwarade han, och ſade till honom: Du ſäger det. Matth. 27: 11. Luc. 23: 3. Joh. 18: 33.

3. Och öfwerſte Preſterna anklagade honom om mång ting.

4. Då frågade åter Pilatus honom, och ſade: Swarar du intet? Si, huru mång ſtycke de wittna på dig.
Matth. 27: 13. Joh. 19: 10.

5. Men JEſus ſwarade ſedan platt intet; ſå att Pilatus förundrade ſig.

6. Så plägade han i Påſkahögtidene gifwa dem en fånga lös, hwilken de helſt begärade. Matth. 27: 15. Luc. 23: 17. Joh. 18: 39.

7. Så war der en, benämnd Barabbas, ſom gripen war med ſomliga, de der ett upplopp gjort hade, och hade uti upploppet bedrifwit ett dråp. Matth. 27: 16. Luc. 23: 19. Joh. 18: 40.

8. Då ropade folket, och begynte bedja, att han ſkulle göra dem ſom hans plägſed alltid war.

9. Swarade Pilatus, ſägandes: Wiljen J, att jag ſkall eder lösgifwa Judarnas Konung?

10. Ty han wißte, att de öfwerſte Preſterna hade utaf afund öfwerantwardat honom.

11. Men öfwerſte Preſterna eggade folket, att han heldre ſkulle gifwa dem Barabbam lös.
Matth. 27: 20. Luc. 23: 18. Ap. G. 3: 14.

12. Pilatus ſwarade åter, och ſade till dem: Hwad wiljen J då att jag ſkall göra honom, den J kallen Judarnas Konung?

13. Då ropade de åter: Korsfäſt honom.

14. Pilatus ſade till dem: Hwad hafwer han då illa gjort? Då ropade de ännu faſtare: Korsfäſt honom.

15. Så wille då Pilatus göra folkena fylleſt, och gaf dem Barabbam lös; och öfwerantwardade dem JEſum, att han ſkulle hudflängas och korsfäſtas. Matth. 27: 26. Joh. 19: 1.

16. Då hade krigsknecktarna honom in uti Rådhuſet, och kallade tillhopa hela ſkaran; Matth. 27: 27.

17. Och klädde honom uti ett purpurkläde, och wredo tillhopa ena krono af törne, och ſatte på honom; Joh. 19: 2.

18. Och begynte till att helſa honom: Hel, Judarnas Konung;

19. Och ſlogo hans hufwud med en rö, och ſpottade på honom; föllo på knä, och tillbådo honom.

20. Och när de hade ſå begabbat honom, afklädde de honom purpurklädet, och klädde honom uti ſin egen kläder; och ledde honom ut till att korsfäſtan. Matth. 27: 31.

21. Då twingade de en man, ſom der framgick, benämnd Simon af Cyrene, Alexandri och Rufi fader, den af markene inkom, att han måſte bära hans kors. Matth. 27: 32. Luc. 23: 26.

22. Och de ledde honom på det rummet Golgatha; det är, om man det uttyder, hufwudſkallaplatſen. Matth. 27: 33. Luc. 23: 33. Joh. 19: 17.

23. Och de gåfwo honom bemyrrhadt win dricka; men han tog det intet till ſig.

24. Och när de hade korsfäſt honom, bytte de hans kläder, kaſtande lott på dem, hwad hwar få ſkulle. Pſ. 22: 19. Matth. 27: 35. Luc. 23: 34. Joh. 19: 23.

25. Och det war wid tredje timman; och de korsfäſte honom.

26. Och det man ſkyllde honom före, war ſkrifwet öfwer hans hufwud, nämliga: Judarnas Konung. Matth. 27: 37. Luc. 23: 38. Joh. 19: 19.

27. Och de korsfäſte med honom twå röfware, en på hans högra, och den andra på hans wenſtra ſido. Matth. 27: 38. Luc. 23: 32.

28. Och ſå blef Skriften fullbordad, ſom ſäger: Ibland ogerningsmän wardt han räknad. Eſ. 53: 12. Luc. 22: 37.

29. Och de, ſom gingo der framom, hädde honom, och riſte ſin hufwud, och ſade: Twi dig! Skönliga ſlår du omkull templet, och i tre dagar uppbygger det. Pſ. 22: 8. 109: 25. Matth. 27: 39. Marc. 14: 58. Joh. 2: 19.

30. Fria dig ſjelfwan, och ſtig neder af korſet. Luc. 23: 35.

31. Sammalunda ock de öfwerſte Preſterna gjorde ſpe af honom emellan ſig, med de Skriftlärda, och ſade: Androm hafwer han hulpit, ſig ſjelfwom kan han icke hjelpa.

32. Chriſtus, Iſraels Konung, ſtige nu neder af korſet, att wi måtte det ſe, och tro. Och de der korsfäſte woro med honom, förſmädde honom ock.

33. Och i ſjette timman wardt ett mörker öfwer allt landet, till nionde timman. Matth. 27: 45. Luc. 23: 44.

34. Och i nionde timman ropade JEſus med höga röſt, ſägandes: Eloi, Eloi, Lamma Sabachthani? det är uttydt: Min Gud, min Gud, hwi hafwer du öfwergifwit mig? Pſ. 22: 2. Matth. 27: 46.

35. Och ſomlige, de der när ſtodo, och hörde det, ſade: Si, Eliam kallar han.

36. Så lopp en till med en ſwamp, uppfylldan med ättiko; den ſatte han på en rö, och böd honom dricka, och ſade: Håll, låt ſe, om Elias kommer, till att taga honom neder. Pſ. 69: 22. Joh. 19: 29.

37. Då ropade JEſus med höga röſt, och gaf upp andan. Matth. 27: 50. Luc. 23: 46. Joh. 19: 30.

38. Och förlåten i templet remnade i tu ſtycke, ifrån öfwerſt och neder igenom. 2 Chr. 3: 14. Matth. 27: 51. Luc. 23: 45.

39. Då höfwitsmannen, ſom ſtod der när gentemot honom, ſåg att han med ett ſådant rop gaf upp andan, ſade han: Sannerliga war denne mannen Guds Son. Matth. 27: 54. Luc. 23: 47.

40. Och woro ock qwinnor der, ſom långt ifrå detta ſkådade; ibland hwilka war Maria Magdalena, och Maria, litsle Jacobs och Joſe moder, och Salome. Pſ. 38: 12. Matth. 27: 55. Luc. 23: 49.

41. Hwilka ock, medan han war i Galileen, hade följt honom, och tjent honom; och många andra, ſom med honom uppfarit hade till Jeruſalem.
Luc. 8: 2, 3.

42. Då aftonen kom, efter det war tillredelſedagen, den ſom går före Sabbathen,

43. Kom Joſeph, bördig af den ſtaden Arimathia, en ärlig rådherre, den ock wänte efter Guds rike; han tog ſig driſtighet till, och gick in till Pilatum, och beddes af honom JEſu lekamen.
Matth. 27: 57. Luc. 23: 50. Joh. 19: 38.

44. Då förundrade Pilatus, att han allaredo war död; och kallade till ſig höfwitsmannen, och frågade, om han längeſedan död war.

45. Och då han det förnummit hade af höfwitsmannenom, gaf han Joſeph lekamen.

46. Och han köpte ett linkläde, och tog honom ned, och ſwepten uti linklädet, och lade honom ned uti ena graf, ſom uthuggen war uti ett hälleberg; och wälte en ſten för grafwenes dörr.
Matth. 12: 40. 26: 12. 27: 60. Luc. 23: 53. Joh. 19: 41, 42.

47. Men Maria Magdalena och Maria Joſe ſågo till hwart han lades.

16. Capitlet.

Chriſti uppſtåndelſe. Hedningarnas kallelſe. Chriſti himmelsfärd.

Och då Sabbathen framgången war, köpte Maria Magdalena, och Maria Jacobi, och Salome, wälluktande krydder, på det de ſkulle komma och ſmörja honom.
Matth. 28: 1. Luc. 24: 1. Joh. 20: 1.

2. Och på den ena Sabbathen kommo de till grafwena, ganſka bittida, då ſolen uppgick;

3. Och ſade emellan ſig ſjelfwa: Ho ſkall wälta oß ſtenen ifrå grafwenes dörr?

4. Och då de ſågo till, ſågo de ſtenen wara afwältad, den ganſka ſtor war.

5. Och när de ingångne woro uti grafwena, ſågo de en ung man ſittandes på högra ſidon, klädd i ett ſidt hwitt kläde; och de wordo förfärada.
Matth. 28: 2. Joh. 20: 12.

6. Men han ſade till dem: Warer icke förfärada; I ſöken JEſum af Nazareth, ſom korsfäſt war; han är uppſtånden, han är icke här; ſi rummet, der de hade lagt honom.
Matth. 28: 5. Luc. 24: 5.

7. Men går bort, och ſäger hans Lärjungar, och Petro, att han går fram för eder uti Galileen; der ſkolen I få ſe honom, ſåſom han eder ſagt hafwer.
Matth. 26: 32. 28: 10. Marc. 14: 28. Ap. G. 1: 3. 13: 31. 1 Cor. 15: 5.

8. Och de gingo haſteliga derut, och flydde ifrå grafwene; ty dem war bäfning och häpenhet påkommen; icke heller ſade de något för någrom, ty de räddes.
Matth. 28: 8. Luc. 24: 9. Joh. 20: 18.

9. Men när JEſus uppſtånden war om morgonen, på förſta Sabbathsdagen, ſyntes han förſt Marie Magdalene, af hwilka han ſju djeflar utdrifwit hade.
Joh. 20: 14, 16. Luc. 8: 2.

10. Hon lopp bort, och bådade dem ſom plägade wara med honom, de der ſörjande och gråtande woro.

11. Och de ſamme, när de hörde att han war lefwandes, och war ſedder af henne, trodde de intet.

12. Derefter, då twå af dem wandrade ut åt landsbygden, ſyntes han dem uti en annor ſkepelſe. Luc. 24: 13.

13. Och de gingo ock bort, och bådade det dem androm; och de trodde icke heller dem.

14. Sedan, när de ellofwa ſåto till bords, ſyntes han dem, och förekaſtade dem deras otro och hjertas hårdhet, att de icke trott hade dem, ſom hade ſett honom wara uppſtånden;
Luc. 24: 36. Joh. 20: 19. 1 Cor. 15: 7.

15. Och ſade till dem: Går ut i hela werldena, och prediker Evangelium allom kreaturom.
Matth. 28: 19. Joh. 15: 16.

16. **Den der tror, och blifwer döpt, han ſkall warda ſalig; men den der icke tror, han ſkall warda fördömd.** Joh. 3: 18, 36. 12: 48.

17. Men dem, ſom tro, ſkola deßa tecken efterfölja: genom mitt Namn

ſkola de utdrifwa djeflar; de ſkola tala med nya tungor; Luc. 10: 17. Ap. G. 5: 16. 8: 7. 16: 18. 2: 4. 10: 46. 19: 6. 1 Cor. 12: 10, 28.

18. De ſkola fördrifwa ormar; och om de dricka något det dödeligit är, ſkall det dem intet ſkada; på de kranka ſkola de lägga händerna, ſå warder det bättre med dem. Luc. 10: 19. Ap. G. 28: 3. 28: 8.

19. Då nu HErren JEſus med dem talat hade, wardt han upptagen i himmelen, och ſitter på Guds högra hand. Pſ. 110: 7. Luc. 24: 50, 51. Ap. G. 1: 2, 3, 9.

20. Men de gingo ut, och predikade alleſtäds; och HErren werkade med dem, och ſtadfäſte ordet med efterföljande tecken. Ap. G. 14: 3. Ebr. 2: 4.

Ände på S. Marci Evangelium.

S. Luce Evangelium.

1. Capitlet.

Johannes, JEſus aflas. Johannes födes, omſkäres. Zacharie loffång.

Efter månge hafwa tagit ſig före att beſkrifwa de ting, ſom ibland oß aldrawißaſt äro;

2. Såſom de oß ſagt hafwa, ſom af begynnelſen det med ſin ögon ſågo, och ſjelfwe en del woro af det de ſade; Ebr. 2: 3. 1 Joh. 1: 1.

3. Syntes ock mig, ſedan jag af begynnelſen all ting granneliga utfrågat hafwer, ordenteligen ſkrifwa dig till, min gode Theophile; Ap. G. 1: 1.

4. Att du må förfara wißa ſanningen om de ſtycker, der du om underwiſter äſt.

5. Uti Herodis, Judee Konungs, tid, war en Preſt, utaf Abie ſkifte, benämnd Zacharias; och hans huſtru, af Aarons döttrar, benämnd Eliſabet. 1 Chr. 24: 10, 19. Neh. 12: 4, 17.

6. De woro både rättfärdige för Gud, wandrande i all HErrans bud och ſtadgar oſtraffeliga.

7. Och de hade inga barn; ty Eliſabet war ofruktſam, och både woro de framlidne i ſin ålder.

8. Så begaf det ſig, då han i ſitt ſkifte ſkulle hålla ſitt Preſtaämbete för Gudi,

9. Efter Preſterſkapets ſed, och det föll på honom, att han ſkulle upptända rökelſe, gick han in i HErrans tempel; 2 Moſ. 30: 7. Ebr. 9: 6.

10. Och allt folket war utantill, och bad, ſå länge rökelſen ſkedde. 3 Moſ. 16: 17.

11. Så ſyntes honom HErrans Ängel, ſtåndandes på högra ſidon wid rökaltaret. 2 Moſ. 30: 1.

12. Och Zacharias wardt förſkräckt, då han ſåg honom, och en räddhåge föll öfwer honom.

13. Då ſade Ängelen till honom: War icke förfärad, Zacharia; ty din bön är hörd, och din huſtru Eliſabet ſkall föda dig en ſon, hwilkens namn du ſkall kalla Johannes.

14. Och dig ſkall warda glädje och fröjd; och månge ſkola fröjdas af hans födelſe;

15. Ty han ſkall warda ſtor för HErranom; win och ſtarka drycker ſkall han icke dricka; och ſkall ſtraxt i moderlifwet uppfylld warda med den Helga Anda; 4 Moſ. 6: 3. Dom. 13: 4. Jer. 1: 5. Gal. 1: 15.

16. Och han ſkall omwända många af Iſraels barn till HErran, deras Gud. Mal. 4: 6.

17. Och han ſkall gå för honom, med Elie anda och kraft, till att omwända fädernas hjerta till barnen, och de ohöriga till de rättfärdigas ſnällhet; och göra HErranom ett beredt folk. Mal. 4: 5. Matth. 3: 1. Marc. 9: 12.

18. Då ſade Zacharias till Ängelen: Hwaraf ſkall jag detta weta? Ty jag är gammal, och min huſtru är framliden i åldren. 1 Moſ. 17: 17.

19. Ängelen ſwarade, och ſade till honom: Jag är Gabriel, ſom ſtår i Guds åſyn, och är utſänd till att tala dig till, och båda dig denna goda tidenden. Dan. 8: 16. 9: 21. Matth. 18: 10.

20. Och ſi, du ſkall warda mållös, och ſkall intet kunna tala, intill den dagen, då detta ſker; derföre, att du icke trodde minom ordom, hwilke ſkola fullkomnad warda i ſin tid.

21. Och folket förbidde Zachariam, och förundrade ſig, att han ſå länge dwaldes i templet.

22. Men då han utgick, kunde han intet tala med dem; och ſå förmärkte de, att han hade ſett någon ſyn i templet; och han tecknade dem, och blef mållös.

23. Och det begaf ſig, då hans ämbetsdagar ute woro, gick han hem i ſitt hus.

24. Och efter de dagar wardt hans huſtru Eliſabet hafwandes; och fördolde ſig i fem månader, och ſade:

25. Så hafwer nu HErren gjort med mig, i de dagar, då han ſåg till mig, på det han ſkulle borttaga min förſmädelſe ibland menniſkorna. 1 Moſ. 30: 23. Eſ. 4: 1.

26. Uti ſjette månaden wardt Gabriel Ängel utſänd af Gudi, uti en ſtad i Galileen, benämnd Nazareth;

27. Till en jungfru, ſom förlofwad war enom man, hwilkens namn war Joſeph, af Davids hus; och jungfrunes namn Maria. Matth. 1: 18.

28. Och Ängelen kom in till henne, och ſade: Hel, full med nåd! HErren är med dig; wälſignad du ibland qwinnor.

29. Då hon ſåg honom, wardt hon förfärad af hans tal, och tänkte uppå, hurudana helsning detta war.

30. Då ſade Ängelen till henne: Frukta dig icke, Maria; ty du hafwer funnit nåd för Gudi.

31. Si, du ſkall afla i ditt lif, och föda en ſon, hwilkens Namn du ſkall kalla JESUS. Eſ. 7: 14. Matth. 1: 21. Luc. 2: 21.

32. Han ſkall warda ſtor, och kallas dens Högſtas Son; och HErren Gud ſkall gifwa honom hans faders Davids ſäte; 2 Sam. 7: 12. Pſ. 132: 11. Eſ. 9: 6. 16: 5.

33. Och han ſkall wara en Konung öfwer Jacobs hus i ewig tid; och på hans rike ſkall ingen ände wara. 1 Chr. 17: 14. Pſ. 45: 7. 89: 37. Eſ. 9: 7. Jer. 23: 5. Dan. 2: 44. 26. 7: 14, 27. Mich. 4: 7. 1 Cor. 15: 24. Ebr. 1: 8.

34. Då ſade Maria till Ängelen: Huru ſkall detta tillgå? Ty jag wet af ingen man.

35. Ängelen ſwarade, och ſade till henne: Den Helge Ande ſkall komma öfwer dig, och dens Högſtas kraft ſkall öfwerſkygga dig; derföre ock det Helga, ſom af dig födt warder, ſkall kallas Guds Son.

36. Och ſi, Eliſabet, din fränka, hafwer ock aflat en ſon i ſin ålderdom; och detta är ſjette månaden åt henne, ſom hetes wara ofruktſam;

37. Ty för Gud är ingen ting omöjelig. Job 42: 2. Jer. 32: 17. Zach. 8: 6. Matth. 19: 26. Luc. 18: 27.

38. Då ſade Maria: Si, HErrans tjenarinna; warde mig efter ditt tal. Och Ängelen ſkiljdes ifrå henne.

39. Uti de dagar ſtod Maria upp, och gick i bergsbygdena med haſt, uti Jude ſtad;

40. Och kom uti Zacharie hus, och helſade Eliſabet.

41. Och det begaf ſig, då Eliſabet hörde Marie helsning, ſprang barnet uti hennes lif. Och Eliſabet wardt uppfylld med den Helga Anda;

42. Och hon ropade med höga röſt, och ſade: Wälſignad du ibland qwinnor, och wälſignad dins lifs frukt.

43. Och hwadan kommer mig detta, att mins HErras moder kommer till mig?

44. Si, då röſten af dine helsning kom i min öron, ſprang barnet af glädje i mitt lif.

45. Och ſalig äſt du, ſom trodde; ty all ting warda fullbordad, ſom dig ſagd äro af HErranom. Luc. 1: 28.

46. Och Maria ſade: Min ſjäl priſar ſtorliga HErran;

47. Och min ande fröjdar ſig i Gudi, minom Frälſare;

48. Ty han hafwer ſett till ſine tjenarinnos ringhet: Si, härefter warda all ſlägte mig ſaliga kallande. 1 Sam. 1: 11. 1 Moſ. 30: 13.

49. Ty den Mägtige hafwer gjort mägtig ting med mig, och hans Namn är heligt;

50. Och hans barmhertighet warar ifrå ſlägte till ſlägte, öfwer dem ſom frukta honom. 2 Moſ. 17: 7. 20: 6. Pſ. 103: 17.

51. Han hafwer bedrifwit magt med ſinom arm, och förſkingrat dem, ſom högfärdige äro uti deras hjertas ſinne.
Pſ. 33: 10. Eſ. 29: 5. 51: 9. 52: 10. 1 Petr. 5: 5.

52. De mägtige hafwer han ſatt af ſätet, och uppſatt de ringa.
1 Sam. 2: 7, 8.
Job 5: 11. 12: 18, 19, 21. Pſ. 113: 6, 7.

53. De hungriga hafwer han med god ting uppfyllt, och de rika hafwer han låtit tomma blifwa.
1 Sam. 2: 5. Pſ. 34: 10, 11.

54. Han hafwer upptagit ſin tjenare Iſrael, tänkande på ſina barmhertighet; Eſ. 30: 18. 41: 8. 54: 5. Jer. 31: 3, 20.

55. Såſom han ſagt hafwer till wåra fäder, Abraham och hans ſäd, till ewig tid. 1 Moſ. 17. 19. 22: 18.

56. Och Maria blef när henne wid tre månader; och gick ſå hem i ſitt hus igen.

57. Så wardt då Eliſabet tiden fullbordad att hon ſkulle föda, och hon födde en ſon.

58. Och hennes grannar och fränder fingo höra, att HErren hade gjort ſtor barmhertighet med henne, och fröjdade ſig med henne.

59. Och det begaf ſig, på åttonde dagen kommo de till att omſkära barnet; och kallade honom, efter hans fader, Zacharias.
1 Moſ. 17: 12. 3 Moſ. 12: 3.

60. Då ſwarade hans moder, och ſade: Ingalunda; men han ſkall heta Johannes.

61. Då ſade de till henne: Uti dine ſlägt är ingen, ſom hafwer det namnet.

62. Så tecknade de hans fader, hwad han wille kalla honom.

63. Och han äſkade ena taflo, der han uti ſkref, ſägandes: Johannes är hans namn; och alle förundrade ſig derpå.

64. Och ſtraxt öppnades hans mun, och hans tunga; och han talade, lofwandes Gud.

65. Och ſtor fruktan kom öfwer alla deras grannar; och ryktet om allt detta gick ut öfwer alla Judiſka bergsbygdena.

66. Och alle de, ſom det hörde, ſatte i ſitt hjerta, ſägande: Hwad månn warda utaf detta barnet? Ty HErrans hand war med honom.

67. Och hans fader Zacharias wardt uppfylld med den Helga Anda, propheterade, och ſade:

68. Lofwad ware HErren, Iſraels Gud; ty han hafwer beſökt och förloßat ſitt folk; Luc. 2: 30.

69. Och hafwer upprättat oß ſalighetenes horn, uti ſins tjenares Davids hus; Pſ. 132: 17, 18.

70. Såſom han i förtiden talat hafwer, genom ſina helga Propheters mun;
Pſ. 72: 12. Jer. 23: 5, 6. 30: 9, 10. Dan. 9: 27.

71. Att han ſkulle frälſa oß ifrå wåra owänner, och utur allas deras hand, ſom hata oß;

72. Och bewiſa barmhertighet med wåra fäder, och minnas på ſitt helga Teſtamente; Jer. 31: 31.

73. Och på den ed, ſom han ſworit hafwer wårom fader Abraham, att gifwa oß; 1 Moſ. 22: 16.
Pſ. 105: 9. Jer. 31: 33. Ebr. 6: 13, 17.

74. Att wi, frälſte utur wåra owänners hand, måtte honom tjena utan fruktan; Ebr. 9: 14.

75. I helighet och rättfärdighet, för honom, i alla wåra lifsdagar.
1 Petr. 1: 15.

76. Och du barn ſkall kallas den Högſtas Prophet; du ſkall gå för HErranom, till att bereda hans wägar; Mal. 3: 1.

77. Och gifwa hans folke ſalighetenes kunſkap, till deras ſynders förlåtelſe; Luc. 3: 3.

78. Genom wår Guds innerliga barmhertighet, genom hwilken uppgången af höjdene hafwer oß beſökt;
Zach. 3: 8. 6: 12. Mal. 4: 2.

79. Till att uppenbaras dem, ſom ſitta i mörkret och dödſens ſkugga, och ſtyra wåra fötter på fridſens wäg.
Eſ. 9: 2. 42: 7. 43: 8. 49: 9. 60: 1. Matth. 4: 16.

80. Och barnet wäxte upp, och ſtärktes i Andanom; och wiſtades i öknene, till den dagen han ſkulle framkomma för Iſraels folk.
Luc. 2: 40.

2. Capitlet.

JEſus född, omſkoren, i templet ſtälld. Simeon. Hanna. JEſus tolf år gammal.

Det begaf ſig i den tiden, att af Kejſar Auguſto utgick ett bud, att all werlden ſkulle beſkattas;

2. Och denna beſkattning war den förſta, och ſkedde under den höfdingen öfwer Syrien, Cyrenio.

3. Och de gingo alle, hwar uti ſin ſtad, till att låta beſkatta ſig.

4. Så for ock Joſeph upp af Galileen, af den ſtaden Nazareth, in uti Judiſka landet, till Davids ſtad, ſom heter BethLehem; ty han war af Davids hus och ſlägt; 1 Sam. 16: 4.
Mich. 5: 2. Joh. 7: 42. Matth. 1: 1, ꝛc.

5. På det han ſkulle låta beſkatta ſig, med Maria, ſin trolofwada huſtru, hwilken hafwandes war.

6. Så begaf ſig, medan de woro der, wordo dagarna fullbordade att hon ſkulle föda.

7. Och hon födde ſin förſtfödda Son, och ſwepte honom i lindakläder, och lade honom neder i en krubbo; ty dem war icke rum i herbergena. Matth. 1: 25.

8. Och i den ſamma ängden woro några herdar, de der wakade, och höllo wård om nattena öfwer ſin hjord.

9. Och ſi, HERrans Ängel ſtod när dem, och HERrans klarhet kringſken dem; och de wordo ſtorliga förfärade.

10. Och ſade Ängelen till dem: Warer icke förfärade; ſi, jag bådar eder ſtor glädje, hwilken allo folkena wederfaras ſkall;

11. Ty i dag är eder födder Frälſaren, ſom är Chriſtus HERren, i Davids ſtad.

12. Och detta ſkall wara eder för tecken: J ſkolen finna barnet ſwept i lindakläder, nederlagdt i en krubbo.

13. Och ſtraxt wardt med Ängelen ett ſtort tal af den himmelſka härſkaran, de der lofwade Gud, och ſade:
Dan. 7: 10. Upp. 5: 11.

14. **Ära ware Gud i höjdene, och frid på jordene, och menniſkomen en god wilje.** Luc. 19: 38.
Eſ. 57: 19. Rom. 5: 1. Eph. 2: 17. 1: 5.

15. Och det begaf ſig, att Änglarna foro ifrå dem upp i himmelen, och herdarna begynte ſäga emellan ſig: Låter oß nu gå till BethLehem, och ſe det ſom wi hafwe hört ſkedt wara, det HERren oß uppenbarat hafwer.

16. Och de gingo haſteliga, och funno Maria, och Joſeph, och barnet nederlagdt i krubbon.

17. Och då de det ſett hade, beryktade de ut hwad dem ſagdt war om detta barnet.

18. Och alle, de det hörde, förundrade ſig på de ting, ſom dem ſagd woro af herdarna.

19. Men Maria gömde all deßa ord, betraktandes dem i ſitt hjerta.

20. Och herdarna gingo tillbaka igen, priſade och lofwade Gud öfwer allt det de hört och ſett hade, ſåſom dem ſagdt war.

21. Och då åtta dagar woro framgångne, att barnet ſkulle omſkäras, kallades hans Namn JESUS; hwilket ſå kalladt war af Ängelen, förr än han aflad wardt i moderlifwet.
1 Moſ. 17: 12.
3 Moſ. 12: 3. Joh. 7: 22. Matth. 1: 21. Luc. 1: 31.

22. Och då deras renſelſedagar woro fullkomnade, efter Moſe lag, hade de honom till Jeruſalem, på det de ſkulle bära honom fram för HERran;
3 Moſ. 12: 2, ꝛc.

23. Såſom ſkrifwet är i HERrans lag: Allt mankön, ſom förſt öppnar moderlifwet, ſkall kallas heligt HERranom;
2 Moſ. 13: 2. 34: 19. 4 Moſ. 3: 13. 8: 16, 17.

24. Och på det de ſkulle offra, ſåſom ſagdt war i HERrans lag, ett par turturdufwor, eller twå unga dufwor. 3 Moſ. 12: 6, 8.

25. Och ſi, i Jeruſalem war en man, benämnd Simeon, och den mannen war rättfärdig och gudfruktig, och wänte efter Iſraels tröſt; och den Helge Ande war med honom.

26. Och han hade fått ſwar af den Helga Anda, att han icke ſkulle ſe döden, utan han hade ſett tillförene HERrans Chriſt.

27. Och han kom af Andans tillſkyndelſe i templet. Och föräldrarna båro in barnet JEſum, att de ſkulle

göra för honom, ſåſom ſedwänja war i lagen.

28. Då tog han honom i ſin famn, och lofwade Gud, och ſade:

29. HErre, nu låter du din tjenare fara i frid, efter ſom du ſagt hafwer; 1 Moſ. 46: 30. Phil. 1: 23.

30. Ty min ögon hafwa ſett dina ſalighet; Pſ. 98: 2, 3. Eſ. 52: 10. Luc. 3: 6.

31. Hwilka du beredt hafwer för allo folke;

32. Ett Ljus till Hedningarnas upplysning, och ditt folk Iſrael till pris. Eſ. 42: 6. 49: 6. Ap. G. 13: 47. 28: 28.

33. Och Joſeph och hans moder förundrade ſig på det, ſom ſades om honom.

34. Och Simeon wälſignade dem, och ſade till Maria, hans moder: Si, denne är ſatt till ett fall och uppſtåndelſe mångom i Iſrael, och till ett tecken, hwilko emot ſagdt warder. Eſ. 8: 14. Matth. 21: 44. Rom. 9: 32. 1 Cor. 1: 23, 24. 2 Cor. 2: 16. 1 Petr. 2: 8. Ap. G. 28: 22.

35. Ja, ett ſwärd ſkall ock gå igenom dina ſjäl, på det mång hjertans tankar ſkola uppenbaras. Joh. 19: 25.

36. Och der war en Prophetißa, benämnd Hanna, Phanuels dotter, af Aſſers ſlägte; hon war kommen till en ſtor ålder, och hade lefwat i ſju år med ſin man, ifrå ſin jungfrudom;

37. Och war nu en enka, wid fyra och åttatio år; hon kom aldrig bort utu templet, tjenandes Gudi, med faſto och böner, natt och dag. 1 Sam. 1: 22.

38. Hon kom ock dertill i ſamma ſtundene, och priſade HErran; och talade om honom till alla dem, ſom i Jeruſalem wänte förloßning.

39. Och då de all ting fullbordat hade, efter HErrans lag, drogo de in i Galileen igen, uti ſin ſtad Nazareth.

40. Men barnet wäxte upp, och förſtärktes i Andanom, och uppfylldes med wishet; och Guds nåd war med honom. Luc. 1: 80.

41. Och hans föräldrar gingo årliga till Jeruſalem, till Påſkahögtiden. 2 Moſ. 23: 15, 17. 34: 23. 3 Moſ. 23: 5. 5 Moſ. 16: 1.

42. Och då han wardt tolf åra gammal, och de uppfarne woro till Jeruſalem, efter högtidenes ſedwänjo;

43. Och de fullkomnat hade dagarna, och gingo hem igen, blef pilten JEſus qwar i Jeruſalem, och Joſeph och hans moder wißte der intet af.

44. Men de mente, att han war i ſällſkapet, och de gingo ena dagsled, och ſökte honom ibland fränder och wänner.

45. Och då de icke funno honom, gingo de till Jeruſalem igen, och ſökte honom.

46. Så begaf det ſig, efter tre dagar funno de honom i templet, ſittandes midt ibland de lärare, hörandes dem, och frågandes dem;

47. Och alle, de honom hörde, förſkräckte ſig öfwer hans förſtånd och ſwar. Matth. 7: 28. Marc. 1: 22. Luc. 4: 22, 32. Joh. 7: 15, 46.

48. Och då de ſågo honom, förundrade de ſig; och hans moder ſade till honom: Min Son, hwi gjorde du oß detta? Si, din fader och jag hafwe ſökt efter dig förjande.

49. Och han ſade till dem: Hwad är det, att I ſökten mig? Wißten I icke, att uti de ſtycker, ſom min Fader tillhöra, bör mig wara?

50. Och de förſtodo icke ordet, ſom han med dem talade. Luc. 9: 45. 18: 34.

51. Och ſå for han ned med dem, och kom till Nazareth, och war dem underdånig; men hans moder gömde all deßa ord uti ſitt hjerta.

52. Och JEſus wäxte till i wisdom, ålder och nåde, för Gud och menniſkor. 1 Sam. 2: 26.

3. Capitlet.

Johannes lärer, döper. JEſu dop och fäder.

Uti femtonde årena af Tiberii Kejſaredöme, då Pontius Pilatus war landshöfding i Judeen, och Herodes war Tetrarcha i Galileen, och Philippus, hans broder, Tetrarcha i Itureen, och i den ängden Trachonitis, och Lyſanias Tetrarcha i Abilene;

2. Under de öfwerſta Preſterna Hannas och Caiphas, kom Guds befallning till Johannes, Zacharie ſon, i öknene. Joh. 11: 49, 51. 18: 13. Ap. G. 4: 6.

3. Och han kom i alla den ängden wid Jordan, och predikade bättringenes döpelſe, till ſyndernas förlåtelſe;
Matth. 3: 1. Marc. 1: 4.

4. Såſom ſkrifwet är i den boken af Eſaie Prophetens ordom, den der ſäger: Uti öknen är en ropandes röſt: Bereder HERrans wäg; görer hans ſtigar rätta.
Eſ. 40: 3. Matth. 3: 3. Marc. 1: 3. Joh. 1: 23.

5. Alla dalar ſkola uppfyllas, och all berg och backar ſkola förnedras; och det krokot är, ſkall rätt warda, och det ojemnt är, ſkall wändas i ſläta wägar;

6. Och allt kött ſkall ſe Guds ſalighet. Pſ. 98: 2, 3. Eſ. 52: 10. Luc. 2: 30.

7. Så ſade han då till folket, ſom utgick till att döpas af honom: I huggormars afföda, ho hafwer eder föregifwit, att I undkomma ſkolen den tillkommande wrede? Matth. 3: 7. 23: 33.

8. Görer fördenſkull tillbörlig bättrings frukt; och tager eder icke före att ſäga wid eder ſjelf: Wi hafwe Abraham till fader; ty jag ſäger eder: Gud är mägtig uppwäcka Abrahe ſöner af deßa ſtenar.
Matth. 3: 9. Joh. 8: 39. Ap. G. 13: 26.

9. Och nu är allaredo yxen ſatt till rotena på trän; hwart och ett trä, ſom icke bär goda frukt, warder afhugget, och kaſtadt i elden. Matth. 3. 10. 7: 19.

10. Och folket frågade honom, ſägande: Hwad ſkole wi då göra?
Ap. G. 2: 37.

11. Swarade han, och ſade till dem: Den der twå kjortlar hafwer, han gifwe den ſom ingen hafwer; och den der mat hafwer, göre ſammalunda.
1 Joh. 3: 17. 4: 20. Jac. 2: 15, 16.

12. Så kommo ock de Publicaner, till att döpas, och ſade till honom: Mäſtar, hwad ſkole då wi göra?

13. Sade han till dem: Kräfwer icke mer ut, än eder förelagdt är.

14. Frågade ock krigsmän honom, ſägande: Hwad ſkole då wi göra? Sade han till dem: Görer ingom öfwerwåld och orätt, och låter eder nöja åt edor lön.

15. Så begynte då folket hafwa en gißan, och alle tänkte i ſin hjerta om Johanne, om han icke war Chriſtus.

16. Då ſwarade Johannes, och ſade till alla: Jag döper eder i watten; men en warder kommandes, ſom ſtarkare är än jag, hwilkens ſkoremmar jag icke wärd är att upplöſa; han ſkall döpa eder med dem Helga Anda, och med eld;
Eſ. 44: 3. Joel 2: 28. Matth. 3: 11. Marc. 1: 7, 8. Joh. 1: 26, 27. Ap. G. 1: 5. 11: 15, 16. 13: 25. 19: 4.

17. Hwilkens kaſtoſkofwel är uti hans hand, och han ſkall renſa ſin loga, och förſamla hwetet uti ſina lado; men agnarna ſkall han uppbränna uti ewig eld. Matth. 3: 12.

18. Och mång annor ſtycke förmanade han, och predikade för folket.

19. Då Herodes Tetrarcha wardt ſtraffad af honom, för Herodias, ſins broders Philippi huſtrus, ſkull, och för allt det onda, ſom Herodes gjorde;
Matth. 14: 3. Marc. 6: 17.

20. Öfwer allt detta lade han Johannem i häktelſe.

21. Och det begaf ſig, då allt folket lät ſig döpa, och JEſus wardt ock döpt, och bad, öppnades himmelen.
Matth. 3: 13. Marc. 1: 9.

22. Och den Helge Ande kom ned i lekamlig hamn, ſåſom en dufwa, på honom; och en röſt kom af himmelen, ſom ſade: **Du äſt min älſkelige Son; uti dig behagar mig.** Eſ. 42: 1.
Matth. 3: 17. 17: 5. Joh. 1: 32. Col. 1: 13.

23. Och JEſus begynte wara wid tretio år; och han wardt hållen för Joſephs ſon, hwilken war Eli ſon;
Matth. 13: 55. Marc. 6: 3. Joh. 6: 42.

24. Hwilken war Matthats ſon; hwilken war Levi ſon; hwilken war Melchi ſon; hwilken war Janna ſon; hwilken war Joſephs ſon; Matth. 1: 1, ꝛc.

25. Hwilken war Mattathie ſon; hwilken war Amos ſon; hwilken war Naums ſon; hwilken war Eſli ſon; hwilken war Nagge ſon;

26. Hwilken war Maaths ſon; hwilken war Mattathie ſon; hwilken war Semei ſon; hwilken war Joſephs ſon; hwilken war Juda ſon;

27. Hwilken war Johanna ſon; hwilken war Rheſa ſon; hwilken war Zorobabels ſon; hwilken war Salathiels ſon; hwilken war Neri ſon;

28. Hwilken war Melchi ſon; hwilken war Addi ſon; hwilken war Koſams ſon; hwilken war Elmodams ſon; hwilken war Ers ſon;

29. Hwilken war Joſe ſon; hwilken war Eliezers ſon; hwilken war Jorims ſon; hwilken war Matthats ſon; hwilken war Levi ſon;

30. Hwilken war Simeons ſon; hwilken war Juda ſon; hwilken war Joſephs ſon; hwilken war Jonans ſon; hwilken war Eliakims ſon;

31. Hwilken war Melea ſon; hwilken war Mainans ſon; hwilken war Matthatha ſon; hwilken war Nathans ſon; hwilken war Davids ſon;
2 Sam. 5: 14. 1 Chr. 3: 5. Zach. 12: 12.

32. Hwilken war Jeſſe ſon; hwilken war Obeds ſon; hwilken war Boas ſon; hwilken war Salmons ſon; hwilken war Naaſſons ſon;
Ruth 4: 17. 1 Chr. 2: 10, 11.

33. Hwilken war Aminadabs ſon; hwilken war Arams ſon; hwilken war Esroms ſon; hwilken war Phares ſon; hwilken war Juda ſon;

34. Hwilken war Jacobs ſon; hwilken war Iſaacs ſon; hwilken war Abrahams ſon; hwilken war Thara ſon; hwilken war Nachors ſon;
1 Moſ. 11: 24.

35. Hwilken war Saruchs ſon; hwilken war Ragau ſon; hwilken war Phalegs ſon; hwilken war Ebers ſon; hwilken war Sala ſon;

36. Hwilken war Cainans ſon; hwilken war Arphaxads ſon; hwilken war Sems ſon; hwilken war Noe ſon; hwilken war Lamechs ſon; 1 Moſ. 11: 10.

37. Hwilken war Mathuſala ſon; hwilken war Enochs ſon; hwilken war Jareds ſon; hwilken war Maleleels ſon; hwilken war Cainans ſon;

38. Hwilken war Enos ſon; hwilken war Seths ſon; hwilken war Adams ſon; hwilken war Guds. 1 Moſ. 5: 3.

4. Capitlet.

JEſus freſtas, lärer, utdrifwes, helar.

Sedan gick JEſus ifrå Jordan igen, full med den Helga Anda, och wardt hafder af Andanom uti öknena; Matth. 4: 1. Marc. 1: 12.

2. Och freſtades i fyratio dagar af djefwulen, och åt intet i de dagar; utan då de ändade woro, ſedan hungrade honom. 2 Moſ. 34: 28. 1 Kon. 19: 8.

3. Då ſade djefwulen till honom: Äſt du Guds Son, ſå ſäg till denna ſtenen, att han warder bröd.

4. Då ſwarade JEſus, och ſade till honom: Det är ſkrifwet: Menniſkan lefwer icke allenaſt af bröd, utan af hwart och ett Guds ord.
5 Moſ. 8: 3. Matth. 4: 4.

5. Och djefwulen hade honom på ett högt berg, och wiſte honom all rike i werldene, uti ett ögnablick. Matth. 4: 8.

6. Och djefwulen ſade till honom: Dig will jag gifwa all denna magten, och deras härlighet; ty de äro mig i händer gifwen, och hwem jag will, gifwer jag dem.

7. Will du nu falla ned, och tillbedja mig, ſå ſkola de all höra dig till.

8. JEſus ſwarade, och ſade till honom: Gack bort ifrå mig, Satan; ty det är ſkrifwet: Din HErra Gud ſkall du tillbedja, och honom allena ſkall du dyrka. 5 Moſ. 6: 13. 10: 20. 1 Sam. 7: 3.

9. Och hade han honom till Jeruſalem, och ſatte honom uppå tinnarna af templet, och ſade till honom: Äſt du Guds Son, ſå gif dig här nedföre. Matth. 4: 5.

10. Ty det är ſkrifwet: Han ſkall befalla ſina Änglar om dig; att de ſkola förwara dig; Pſ. 91: 11.

11. Och bära dig på ſina händer, att du icke ſtöter din fot emot ſtenen.

12. Då ſwarade JEſus, och ſade till honom: Det är ſagdt: Du ſkall icke freſta HErran din Gud. 5 Moſ. 6: 16.

13. Och ſedan djefwulen hade fullkomnat all freſtelſen, for han ifrå honom till en tid.

14. Och JEſus kom, genom Andans kraft, in i Galileen igen; och ryktet gick ut om honom i all den ängden deromkring. Matth. 4: 12.
Marc. 1: 14. Joh. 4: 43. Ap. G. 10: 37.

15. Och han lärde i deras Synagogor, och wardt priſad af allom.

16. Och han kom till Nazareth, der han uppfödder war; och gick om Sabbathsdagen in i Synagogon, ſom hans

ſedwänja war, och ſtod upp, och wille läſa. Matth. 2: 23. 13: 51. Marc. 6: 1. Neh. 8: 5, 6.

17. Då wardt honom fången Eſaie Prophetens bok; och då han lät upp bokena, fann han det rummet, der ſkrifwet står:

18. HERrans Ande är öfwer mig, derföre att han hafwer ſmort mig; till att förkunna Evangelium dem fattigom hafwer han ſändt mig, till att läka de förkroßada hjerta; till att predika de fångar frihet, och dem blindom ſyn, och dem ſönderſlagnom förloßning; Pſ. 45: 8. Ap. G. 10: 38. Eſ. 61: 1, 2. Matth. 11: 5.

19. Till att predika HERrans behageliga år. 3 Moſ. 25: 10. 2 Cor. 6: 2, 3.

20. Sedan lade han boken tillhopa, och fick tjenarenom, och ſatte ſig; och allas deras ögon, ſom i Synagogone wore, aktade på honom.

21. Då begynte han till att ſäga till dem: J dag är denna Skrift fullbordad för edor öron.

22. Och de båro honom alle wittnesbörd, och förundrade ſig på de nådefulla ord, ſom gingo af hans mun, och ſade: Är icke denne Joſephs ſon? Pſ. 45: 3. Eſ. 50: 4. Marc. 6: 2, 3. Luc. 2: 47. Joh. 6: 42. 7: 46.

23. Då ſade han till dem: Wißerliga mågen J ſäga till mig denna liknelſen: Läkare, läk dig ſjelfwan; huru ſtor ting hafwe wi hört i Capernaum ſkedd wara; gör ock ſådana här i ditt fädernesland.

24. Sade han: Sannerliga ſäger jag eder: Jngen Prophet är afhållen i ſitt fädernesland. Matth. 13: 57. Marc. 6: 4. Joh. 4: 44.

25. Men jag ſäger eder i ſanning: Många enkor woro i Jſrael, uti Elie tid, då himmelen igenlyckt war i tre år och ſex månader, då ſtor hunger war öfwer hela landet. Jac. 5: 17.

26. Och till ingen af dem wardt Elias ſänd; utan till ena enko uti Sareptha Sidons. 1 Kon. 17: 9.

27. Och månge ſpitelſke woro i Jſrael, i Eliſei Prophetens tid; och ingen af dem wardt ren gjord, förutan Naeman af Syrien. 2 Kon. 5: 11.

28. Och alle, de i Synagogon woro, uppfylldes med wrede, då de detta hörde;

29. Och uppreſte ſig emot honom, och drefwo honom utu ſtaden, och ledde honom ut öfwerſt på klinten af berget, der deras ſtad på byggder war, och wille ſtört honom der utföre; 2 Chr. 25: 12.

30. Men han gick midt igenom dem ſin wäg. Joh. 8: 59.

31. Och han kom ned till den ſtaden Capernaum i Galileen; och der lärde han dem om Sabbatherna. Matth. 4: 13. Marc. 1: 21.

32. Och de förundrade ſig på hans lärdom; ty med hans tal war wäldighet. Matth. 7: 28. Marc. 1: 22.

33. Och uti Synagogon war en menniſka beſatt med en oren djefwuls anda; och han ropade med höga röſt, Marc. 1: 23.

34. Sägandes: Hej, hwad hafwe wi med dig, JEſu Nazarene? Äſt du kommen till att förderfwa oß? Jag wet ho du äſt, nämliga den Guds Helige.

35. Och JEſus näpſte honom, ſägandes: War tyſt, och gack ut af honom. Och djefwulen kaſtade honom midt ibland dem, och gick ut af honom, och gjorde honom ingen ſkada.

36. Och en förfärelſe kom öfwer dem alla; och de talade inbördes med hwarannan, ſägande: Hwad ſkall detta wara? Ty han bjuder de orena andar med magt och wäldighet, och de gå ut.

37. Och ryktet gick ut om honom alleſtäds i de landsändar deromkring.

38. Då JEſus uppſtod utu Synagogon, gick han in i Simons hus. Och Simons ſwära betwingades med ſtora ſkälfwoſot; då bådo de honom för henne. Matth. 8: 14. Marc. 1: 29, 30.

39. Och han trädde in till henne, och näpſte ſkälfwone; och ſkälfwan öfwergaf henne; och hon ſtod ſtraxt upp, och tjente dem.

40. Då ſolen nedergick, alle de ſom hade ſjukt folk af allahanda ſjukor, ledde dem till honom; och han lade händerna på hwar och en, och gjorde dem helbregda. Matth. 8: 16. Marc. 1: 32. 7: 32.

41. Foro ockſå djeflarna ut af mångom, ropade och ſade: Du äſt Chriſtus, Guds Son; då näpſte han dem, och ſtadde icke till att de ſkulle tala;

ty de wißte, att han war Chriſtus.
Marc. 1:34. 3:11.

42. Då dager wardt, gick han ut i ödemarken; och folket ſökte honom, och kommo till honom, och förhöllo honom, att han icke ſkulle gå ifrå dem.
Marc. 1:35, 45.

43. Då ſade han till dem: Andra ſtäder måſte jag ock predika Guds rike; ty jag är dertill ſänd.

44. Och han predikade uti de Synagogor i Galileen.

5. Capitlet.

Petri fiſkafänge. En ſpitelſk, en borttagen. Rätt faſta. Mattheus.

Och det begaf ſig, då folket föll honom öfwer, på det de ſkulle höra Guds ord; och han ſtod utmed ſjön Geneſaret.
Matth. 13:2. Marc. 4:1.

2. Och han ſåg twå båtar ſtå i ſjöſtranden; men fiſkarena woro utgångne af dem, till att twå ſin nät.
Matth. 4:18. Marc. 1:16.

3. Då gick han in uti en båt, ſom war Simons, och bad honom, att han ſkulle lägga litet ut ifrå landet. Och han ſatte ſig, och lärde folket utu båten.

4. Då han wände igen tala, ſade han till Simon: Lägg ut på djupet, och kaſter edor nät ut till drägt. Joh. 21:6.

5. Då ſwarade Simon, och ſade till honom: Mäſtar, wi hafwe arbetat hela nattena, och fått intet; men på din ord will jag kaſta ut näten.

6. Och då de det gjorde, beſlöto de en mägta ſtor hop fiſkar; och deras nät gick ſönder.

7. Och de winkade till ſina ſtallbröder, ſom woro uti den andra båten, att de ſkulle komma och hjelpa dem. Och de kommo, och uppfyllde båda båtarna, ſå att de begynte ſjunka.

8. Då Simon Petrus det ſåg, föll han till JEſu knä, ſägandes: HERre, gack ut ifrå mig; ty jag är en ſyndig menniſka.

9. Ty en förſkräckelſe war kommen öfwer honom, och öfwer alla de med honom woro, för detta fiſkafängets ſkull, ſom de fått hade;

10. Sammalunda ock öfwer Jacobum och Johannem, Zebedei ſöner, ſom Simons ſtallbröder woro. Då ſade JEſus till Simon: War icke förfärad; härefter ſkall du taga menniſkor.
Jer. 16:16. Heſ. 47:9. Matth. 4:19. Marc. 1:17.

11. Och de förde båda båtarna i land, och öfwergåfwo alltſammans, och följde honom.
Matth. 4:20. 19:27. Marc. 10:28. Luc. 18:28.

12. Så begaf det ſig, då han war uti en ſtad, och ſi, der war en man full med ſpitelſko; när han fick ſe JEſum, föll han ned på ſitt anſigte, och bad honom, ſägandes: HERre, om du will, kan du göra mig renan.
Matth. 8:2. Marc. 1:40.

13. Då räckte han ut handena, och tog på honom, ſägandes: Jag will, war ren. Och ſtraxt gick ſpitelſkan bort af honom.

14. Och han böd honom, att han det för ingom ſäga ſkulle; utan gack (ſade han), och wiſa dig Preſtenom, och offra för din renſelſe, efter ſom Moſe budit hafwer, dem till wittnesbörd.
3 Moſ. 13:2. 14:21, 22. Matth. 8:4.

15. Och ryktet gick ändå widare ut om honom, och mycket folk förſamlade ſig, att de ſkulle höra honom, och blifwa botade af honom ifrå deras krankheter.

16. Men han gick afſides bort i ödemarkena, och bad.

17. Och det begaf ſig på en dag, då han lärde, och der woro de Phariſeer och Skriftlärde ſittande, ſom komne woro utaf alla ſtäder i Galileen, och Judeen, och af Jeruſalem; och HERrans kraft war till att göra dem helbregda.

18. Och ſi, några män båro ena menniſko på en ſäng, hwilken borttagen war, och de ſökte efter, huru de ſkulle komma honom in, och läggan framför honom.
Matth. 9:2. Marc. 2:3. Ap. G. 9:33.

19. Och då de icke funno, för folkets ſkull, på hwilko ſidon de ſkulle bäſt komma honom in, ſtego de upp på taket, och ſläppte honom ned genom taket, med ſängen, midt för JEſum.

20. Och då han ſåg deras tro, ſade han till honom: Menniſka, dina ſynder warda dig förlåtna.

21. Och de Skriftlärde och Phariſeer begynte tänka, ſägande: Ho är denne, ſom talar Guds hädelſe? Ho kan förlåta ſynder, utan Gud allena?
Pſ. 32: 5. Eſ. 43: 25.

22. Då JEſus förmärkte deras tankar, ſwarade han, och ſade till dem: Hwad tänken I uti edor hjerta?

23. Hwilket är lättare ſäga: Dina ſynder warda dig förlåtna; eller ſäga: Statt upp, och gack? Matth. 9: 5.

24. Men på det I ſkolen weta, att Menniſkones Son hafwer magt på jordene förlåta ſynder, ſade han till den borttagna: Dig ſäger jag, ſtatt upp, tag dina ſäng, och gack i ditt hus.

25. Och han ſtod ſtraxt upp för deras ögon, tog ſängen, deruti han legat hade, och gick ſina färde hem i ſitt hus, och priſade Gud.

26. Och de förſkräcktes alle, och lofwade Gud, och wordo fulle med fruktan, ſägande: Wi hafwe ſett i dag ſällſynt ting.

27. Sedan gick han ut, och fick ſe en Publican, benämnd Levi, ſittandes wid tullen, och ſade till honom: Följ mig. Matth. 9: 9. Marc. 2: 14.

28. Han ſtod upp, och följde honom, och öfwergaf alltſamman.

29. Och Levi gjorde honom ett ſtort gäſtabåd i ſitt hus; och der woro en ſtor hop Publicaner, och andre ſom med dem till bords ſåto.
Matth. 9: 10. Marc. 2: 15. Luc. 15: 1, 2.

30. Och de Skriftlärde och Phariſeer knorrade emot hans Lärjungar, ſägande: Hwi äten I och dricken med Publicaner och ſyndare?

31. Då ſwarade JEſus, och ſade till dem: De behöfwa icke läkare, ſom helbregda äro, utan de ſom kranke äro.
Matth. 9: 12, 13. Marc. 2: 17. Luc. 19: 10.

32. Jag är icke kommen till att kalla de rättfärdiga, utan ſyndare, till bättring. 1 Tim. 1: 15.

33. Då ſade de till honom: Hwi faſta Johannis lärjungar ſå ofta, och bedja ſå mycket, ſammalunda ock de Phariſeers lärjungar; men dine Lärjungar äta och dricka?
Matth. 9: 14. Marc. 2: 18.

34. Sade han till dem: Icke kunnen I drifwa bröllopsfolket till att faſta, ſå länge brudgummen är när dem?
Eſ. 62: 5. 2 Cor. 11: 2.

35. Men de dagar ſkola komma, att brudgummen warder tagen ifrå dem; då ſkola de faſta i de dagar.

36. Och han ſade ock till dem en liknelſe: Ingen ſätter en klut af nytt kläde på gammalt kläde; annars ſönderſliter han det nya, och den kluten af det nya ſtickar ſig icke efter det gamla.
Matth. 9: 16, 17. Marc. 2: 21.

37. Och ingen låter nytt win i gamla flaſkor; annars ſlår det nya winet flaſkorna ſönder, och ſpilles ut, och flaſkorna blifwa förderfwade;

38. Utan nytt win ſkall man låta uti nya flaſkor, och ſå blifwa de båda förwarad.

39. Och ingen, ſom dricker gammalt win, begärar ſtraxt nytt; ty han ſäger: Det gamla är bättre.

6. Capitlet.

Sabbaths lag. De tolf walde. Sann, oſann ſalighet. Christelig wandel.

Och det begaf ſig på en Efterſabbath, att han gick igenom ſäd; och hans Lärjungar ryckte upp ax, och gnuggade ſönder med händerna, och åto. 5 Moſ. 23: 25. Matth. 12: 1. Marc. 2: 23.

2. Då ſade ſomlige af de Phariſeer till dem: Hwi gören I det ſom icke är lofligit göra om Sabbatherna?
2 Moſ. 20: 10. 23: 12. 31: 15. 35: 2.

3. Swarade JEſus, och ſade till dem: Hafwen I icke läſit hwad David gjorde, då han hungrade, och de med honom woro? 1 Sam. 21: 6.

4. Huru han gick in i Guds hus, och tog ſkådobröden, och åt, och gaf deßlikes dem ſom med honom woro; hwilket ingom lofligit war att äta, utan allenaſt Preſtomen.
2 Moſ. 29: 32, 33. 3 Moſ. 8: 31. 24: 9.

5. Och ſade han till dem: Menniſkones Son är en HERre, deßlikes ock öfwer Sabbathen. Matth. 12: 8. Marc. 2: 28.

6. Och det begaf ſig på en annan Sabbath, att han gick in uti Synagogon, och lärde; och der war en menniſka, hwilkens högra hand war borttwinad. Matth. 12: 9, 10. Marc. 3: 1.

7. Och de Skriftlärde och Phariſeer waktade på honom, om han någon helbregda gjorde på Sabbathen, att de måtte finna något, der de kunde anklagan före.

8. Men han förſtod deras tankar, och ſade till menniſkona, ſom den twinada handen hade: Statt upp, och gack fram. Han ſtod upp, och gick fram.

9. Då ſade JEſus till dem: Jag ſkall ſpörja eder: Må man göra wäl om Sabbatherna, eller göra illa; hjelpa lifwet, eller förſpillat?

10. Och han ſåg ſig om på dem alla, och ſade till menniſkona: Räck ut dina hand. Han ock ſå gjorde. Och hans hand wardt honom färdig, ſåſom den andra. 1 Kon. 13: 6.

11. Men de wordo urſinnige, och talades wid emellan ſig, hwad de ſkulle göra åt JEſus.

12. Så hände det uti de dagar, att han utgick uppå ett berg till att bedja; och blef der öfwer nattena i bönen till Gud. Matth. 14: 23.

13. Och då dager wardt, kallade han ſina Lärjungar; och utwalde tolf af dem, hwilka han ock kallade Apoſtlar.
Matth. 10: 1, ꝛc. Marc. 3: 13, ꝛc. 6: 7. Luc. 9: 1, ꝛc.

14. Simon, den han ock kallade Petrus, och Andreas, hans broder, Jacobus och Johannes, Philippus och Bartholomeus, Joh. 1: 42.

15. Mattheus och Thomas, Jacobus, Alphei ſon, och Simon, ſom kallas Zelotes,

16. Och Judas, Jacobs (ſon), och Judas Iſchariothes, den ock förrädaren war.

17. Och han gick neder med dem, och ſtod på en plats i markene, och hele hopen af hans Lärjungar, och ganſka mycket folk utaf allt Judiſka landet, och Jeruſalem, och ifrå Tyrus och Sidon, ſom wid hafwet liga; Matth. 4: 25. Marc. 3: 7.

18. Hwilke komne woro, på det de wille höra honom, och warda botade af ſina ſjukdomar. Och de, ſom qwalde woro af de orena andar, wordo helbregda.

19. Och allt folket for efter att taga på honom; ty af honom gick kraft, ſom alla botade. Matth. 14: 36. Marc. 5: 30.

20. Och han lyfte upp ſin ögon öfwer ſina Lärjungar, och ſade: Salige ären I fattige; ty Guds rike hörer eder till. Matth. 5: 2, ꝛc.

21. Salige ären I, ſom nu hungren; ty I ſkolen blifwa mättade. Salige ären I, ſom nu gråten; ty I ſkolen le. Eſ. 55: 1. 61: 2. 66: 10.

22. Salige warden I, då menniſkorna hata eder, och afſkilja eder, och banna eder, och bortkaſta edart namn, ſåſom det ondt wore, för menniſkones Sons ſkull.
Matth. 5: 11. 1 Petr. 2: 19. 3: 14. 4: 14.

23. Glädjens och fröjdens på den dagen; ty ſi, edor lön är mycken i himmelen; ſammalunda hafwa deras fäder ock gjort Prophetomen.
Ap. G. 5: 41. 7: 51.

24. Men we eder, ſom rike ären; ty I hafwen edar hugnad.
Pſ. 17: 14. 49: 19.
Am. 6: 1, 8. Luc. 16: 25. Jac. 5: 1.

25. We eder, ſom mätte ären; ty I ſkolen hungra. We eder, ſom nu len; ty I ſkolen gråta och ſörja.
Eſ. 65: 13. Jac. 4: 9. Ordſp. 14: 13.

26. We eder, då alla menniſkor lofwa eder; ty ſammalunda hafwa ock deras fäder gjort falſka Prophetomen.

27. Men eder, ſom hören, ſäger jag: Älſker edra owänner; görer dem godt, ſom hata eder;
2 Moſ. 23: 4. Ordſp. 25: 21.

28. Wälſigner dem ſom eder banna, och beder för dem ſom eder orätt göra. Luc. 23: 34.
Ap. G. 7: 60. Rom. 12: 14, 20. 1 Cor. 4: 12.

29. Den dig ſlår på det ena kindbenet, dem håll ock det andra till; och den dig tager mantelen ifrå, honom förhåll icke heller kjortelen.
Ordſp. 20: 22. 24: 29.
Matth. 5: 39. Rom. 12: 17. 1 Cor. 6: 7. 1 Theß. 5: 15.

30. Hwarjom och enom, ſom något begärar af dig, honom gif; och af den, ſom dina ting tager ifrå dig, beds intet igen. 5 Moſ. 15: 7.
Ordſp. 3: 27. Matth. 5: 42. 2 Cor. 8: 14. 1 Joh. 3: 17.

31. Och ſåſom I wiljen att menni-

ſkorna ſkola göra eder, görer ock I dem ſammalunda. Matth. 7: 12.

32. Och om I älſken dem, ſom eder älſka, hwad tack hafwen I derföre? Ty ſyndarena älſka ock dem, af hwilka de älſkade warda. Matth. 5: 46.

33. Och om I gören dem godt, ſom eder godt göra, hwad tack hafwen I derföre? Ty ſyndarena göra det ock.

34. Och om I lånen dem, der I hoppens få något igen, hwad tack hafwen I derföre? Ty ſyndarena låna ock ſyndarom, på det de ſkola få lika igen. 5 Moſ. 15: 8. Matth. 5: 42.

35. Utan heldre älſker edra owänner, och görer wäl, och låner, förhoppandes der intet af; och edor lön ſkall wara mycken, och I ſkolen wara dens Högſtas barn; ty han är mild emot de otackſamma och onda. Matth. 5: 44.

36. Warer fördenſkull barmhertige, ſåſom edar Fader ock barmhertig är. Matth. 5: 48.

37. Dömer icke, ſå warden I icke dömde; fördömer icke, ſå warden I icke fördömde; förlåter, ſå warder eder förlåtet. Matth. 7: 1. Rom. 2: 1. 1 Cor. 4: 5.

38. Gifwer, ſå warder eder gifwet; ett godt mått, wäl ſtoppadt, ſkakadt och öfwerflödande, ſkall man gifwa uti edart ſköt; ty med ſamma mått, ſom I mäten, ſkola andre mäta eder. Ordſp. 10: 22. 19: 17. Matth. 7: 2. Marc. 4: 24. Gal. 6: 7.

39. Och han ſade till dem en liknelſe: Kan ock en blinder leda en blindan? Falla de icke både i gropena? Eſ. 42: 19. Matth. 15: 14.

40. Lärjungen är icke öfwer ſin Mäſtare; men hwar och en är fullkommen, då han är ſåſom hans Mäſtare. Matth. 10: 24. Joh. 13: 16. 15: 20.

41. Hwad ſer du ett grand uti dins broders öga; men en bjelka uti ditt eget öga warder du intet warſe? Matth. 7: 3.

42. Eller huru kan du ſäga till din broder: Broder, håll, jag will borttaga grandet, ſom uti ditt öga är; och du ſer icke ſjelf bjelkan uti ditt öga? Du ſkrymtare, tag förſt bort bjelkan utu ditt öga, och ſedan ſe till att du kan uttaga grandet, ſom är i i dins broders öga. Ordſp. 18: 17.

43. Ty det är icke godt trä, ſom gör onda frukt; ej heller ondt trä, ſom gör goda frukt. Matth. 7: 17. 12: 33.

44. Ty hwart och ett trä warder kändt af ſine frukt; ty icke hemtar man heller fikon af törne; ej heller hemtar man winbär af tiſtelen. Matth. 7: 16.

45. En god menniſka bär godt fram utaf ſins hjertas goda fatabur, och en ond menniſka bär ondt fram utaf ſins hjertas onda fatabur; ty deraf hjertat fullt är, det talar munnen af. Matth 12: 34.

46. Hwad kallen I mig HErra, HErra; och gören dock icke hwad jag ſäger eder? Mal. 1: 6. Matth. 7: 21. 25: 11. Luc. 13: 25. Rom. 2: 13. Jac. 1. 22.

47. Hwilken ſom kommer till mig, och hörer min ord, och gör derefter, jag will låta eder ſe, hwem han lik är. Matth. 7: 24.

48. Han är lik enom man, ſom bygger ett hus; hwilken grof djupt, och lade grundwalen på hälleberget; då floden kom, ſtrömmade hon inpå huſet, och kunde dock intet röra det; ty det war grundadt på hälleberget.

49. Men den der hörer, och icke gör, han är lik enom man, ſom byggde ſitt hus på jordena, utan grundwal; der ſtrömmade floden inpå, och ſtraxt föll det; och deß hus fall war ſtort.

7. Capitlet.

Höfwitsmannens dräng. Enkan i Nain. Johannis bådſkap. Synderſkan.

Då han all ſin ord uttalat hade för folket, gick han till Capernaum.

2. Och en höfwitsmans tjenare låg dödsſjuk, och han war honom kär. Matth. 8: 5.

3. Då han hörde af JEſu, ſände han de äldſta af Judarna till honom, och bad honom att han wille komma, och göra hans tjenare helbregda.

4. Då de kommo till JEſum, bådo de honom fliteliga, ſägande: Han är wärd, att du gör honom det;

5. Ty han hafwer wårt folk kärt, och hafwer byggt oß Synagogon.

6. Då gick JEſus med dem. Och då han icke långt war ifrå huſet, ſände höfwitsmannen ſina wänner till honom, och ſade: HERre, gör dig icke omak; ty jag är icke wärdig, att du går under mitt tak;

7. Hwarföre jag ock icke räknade mig ſjelfwan wärdigan till att komma till dig; utan ſäg med ett ord, ſå warder min tjenare helbregda.

8. Ty jag är ock en man, ſtadder under härſkap, och hafwer krigsknektar under mig; och jag ſäger till den ena: Gack, och han går; och till den andra: Kom, och han kommer; och till min tjenare: Gör det, och han gör ſå.

9. Då JEſus detta hörde, förundrade han ſig på honom, och wände ſig om, och ſade till folket, ſom följde honom: Det ſäger jag eder, ſå ſtora tro hafwer jag icke funnit i Iſrael.

10. Och de, ſom utſände woro, gingo hem igen, och funno tjenaren helbregda, ſom ſjuk war.

11. Så begaf det ſig ſedan, att han gick uti den ſtaden, ſom kallas Nain; och med honom gingo månge hans Lärjungar, och mycket folk.

12. Då han nu kom intill ſtadsporten, ſi, då bars der ut en döder, ſine moders ende ſon, och hon war enka; och en ſtor hop folk af ſtaden gick med henne.

13. Då HERren ſåg henne, warkunnade han ſig öfwer henne, och ſade till henne: Gråt icke.

14. Och han gick till, och tog på bårena; och de, ſom båro, ſtadnade. Då ſade han: Jag ſäger dig, unger man, ſtatt upp. Ap. G. 9: 40.

15. Och den döde ſatte ſig upp, och begynte tala; och han fick honom hans moder.

16. Och en räddhåga kom öfwer alla, och de priſade Gud, ſägande: En ſtor Prophet är uppkommen ibland oß, och Gud hafwer ſökt ſitt folk. Marc. 7: 37. Luc. 24: 19. Joh. 4: 19. 6: 14. 9: 17. Luc. 1: 68.

17. Och detta ryktet om honom gick ut öfwer allt Judiſka landet, och all de land deromkring.

18. Och Johannis lärjungar underwiſte honom om allt detta.

19. Och han kallade till ſig twå af ſina lärjungar, och ſände dem till JEſum, ſägandes: Äſt du den ſom komma ſkall, eller ſkole wi wänta någon annan? Matth. 11: 2.

20. Då männerna kommo till honom, ſade de: Johannes Döparen ſände oß till dig, ſägandes: Äſt du den ſom komma ſkall, eller ſkole wi wänta en annan?

21. På ſamma tiden gjorde han många helbregda af ſjukdomar och plågor, och onda andar; och gaf mångom blindom ſyn.

22. Då ſwarade JEſus, och ſade till dem: Går, och ſäger Johanni igen, hwad I ſett och hört hafwen: De blinde ſe, de halte gå, de ſpitelſke warda rene, de döfwe höra, de döde ſtå upp igen, dem fattigom warder Evangelium predikadt; Eſ. 29: 18. 35: 5. 61: 1.

23. Och ſalig är den ſom icke förargas på mig.

24. Och då Johannis ſändebåd woro ſin wäg gångne, begynte JEſus tala till folket om Johanne: Hwad gingen I ut i öknen till att ſe? Willen I ſe en rö, ſom drifs af wädret? Matth. 11: 7.

25. Eller hwad gingen I ut till att ſe? Willen I ſe en menniſko, klädd i len kläder? Si, de ſom hafwa härlig kläder uppå, och lefwa i kräslighet, äro i Konungsgårdarna.

26. Eller hwad gingen I ut till att ſe? Willen I ſe en Prophet? Ja, ſäger jag eder, och mer än en Prophet.

27. Han är den, derom ſkrifwet är: Si, jag ſänder min Ängel för ditt anſigte, hwilken din wäg bereda ſkall för dig. Mal. 3: 1. Matth. 11: 10. Marc. 1: 2.

28. Ty jag ſäger eder, att ibland dem, ſom af qwinnor födde äro, är ingen ſtörre Prophet uppkommen än Johannes Döparen; dock likwäl, den der minſt är i Guds rike, han är ſtörre än han.

29. Och allt folket, ſom honom hörde,

och

och de Publicaner, gåfwo Gudi rätt, och läto ſig döpa med Johannis döpelſe.

30. Men de Phariſeer och de lagkloke föraktade Guds råd emot ſig ſjelfwa, och läto ſig intet döpa af honom.

31. Sedan ſade HERren: Wid hwem ſkall jag dock likna menniſkorna af detta ſlägtet? Och hwem äro de like?

Matth. 11: 16.

32. De äro like wid barn, ſom ſitta på torget, och ropa emot hwarannan, och ſäga: Wi hafwe pipat för eder, och I hafwen intet danſat; wi hafwe ſjungit ſorgeſång för eder, och I greten intet.

33. Ty Johannes Döparen kom, och hwarken åt bröd, eller drack win; och I ſägen: Han hafwer djefwulen.

Matth. 3: 4. Marc. 1: 6. Luc. 1: 15.

34. Menniſkones Son är kommen, äter och dricker; och I ſägen: Si, den mannen är en fråßare och windrinkare, de Publicaners och ſyndares wän.

35. Och wisdomenom warder rätt gifwet af all ſin barn. Matth. 11: 19.

36. Så bad honom en af de Phariſeer, att han ſkulle få ſig mat med honom; och han gick uti Phariſeens hus, och ſatt der till bords.

37. Och ſi, en qwinna i ſtaden, ſom hade warit en ſynderſka, då hon förnam att han till bords ſatt i Phariſeens hus, bar hon dit ett glas med ſmörjelſe;

Matth. 26: 6. Marc. 14: 3. Joh. 11: 2. 12: 3.

38. Och ſtod bakför honom wid hans fötter, gråtandes, och begynte wäta hans fötter med tårar, och torkade med ſitt hufwudhår; och kyßte hans fötter, och ſmorde dem med ſmörjelſe.

39. Då den Phariſeen, ſom honom budit hade, ſåg detta, ſade han wid ſig ſjelf: Wore denne en Prophet, wißerliga wißte han ho och hurudana denna qwinnan är, ſom handterar honom; ty hon är en ſynderſka. Luc. 15: 2.

40. Då ſwarade JEſus, och ſade till honom: Simon, jag hafwer något ſäga dig. Han ſade: Mäſtar, ſäg.

41. En man hade twå gäldenärar; en war honom ſkyldig femhundrade penningar, och den andra femtio.

42. När de icke magt hade att betala, gaf han dem bådom till. Säg nu, hwilken af dem warder honom mera älſkandes?

43. Swarade Simon, och ſade: Jag menar, att den ſom han gaf mera till. Då ſade han till honom: Rätt dömde du.

44. Och ſå wände han ſig till qwinnona, och ſade till Simon: Ser du denna qwinnona? Jag gick in i ditt hus; du hafwer intet watten gifwit mig till mina fötter; men hon hafwer wätt mina fötter med tårar, och torkat med ſitt hufwudhår. 1 Moſ. 18: 4.

45. Du hafwer icke kyßt mig; men hon, ſedan jag här ingick, hafwer icke låtit af kyßa mina fötter.

46. Mitt hufwud hafwer du icke ſmort med oljo; men hon hafwer ſmort mina fötter med ſmörjelſe.

47. Hwarföre ſäger jag dig: Henne warda många ſynder förlåtna; ty hon älſkade mycket; men den ſom mindre förlåtes, han älſkar mindre.

48. Sedan ſade han till henne: Synderna förlåtas dig.

49. Då begynte de, ſom med honom till bords ſåto, ſäga wid ſig: Ho är denne, ſom ock ſynder förlåter? Matth. 9: 2, 3. Marc. 2: 7.

50. Då ſade han till qwinnona: Din tro hafwer frälſt dig; gack med frid. Matth. 9: 22.

Marc. 5: 34. 10: 52. Luc. 8: 48. 18: 42.

8. Capitlet.

Ordets åhörares art. Hafwets ſtorm. Män, ſwin beſatte. Blodgång. Jairi dotter.

Och det begaf ſig derefter, att han wandrade i ſtäder och byar, predikade och förkunnade Evangelium om Guds rike; och de tolf med honom;

2. Dertill några qwinnor, ſom han hade helbregda gjort ifrå de onda andar och krankheter, nämliga: Maria, ſom kallas Magdalena, af hwilka ſju djeflar utgångne woro;

Matth. 27: 55, 56. Marc. 16: 9. Joh. 19: 25.

3. Och Joanna, Chuſe huſtru, Herodis fogdes, och Suſanna, och många andra, ſom honom tjente af ſine ägodelar

4. Då nu mycket folk kom tillhopa, och utaf ſtäderna ſökte till honom, talade han genom liknelſe:

Matth. 13:3. Marc. 4:1, ꝛc.

5. En ſädesman gick ut till att ſå ſina ſäd; och wid han ſådde, föll ſomt wid wägen, och wardt förtrampadt, och foglarna under himmelen åto det.

6. Och ſomt föll på hälleberget, och då det uppgick, förtorkades det; ty det hade ingen wätſko.

7. Och ſomt föll ibland törne, och törnen gingo med upp, och förqwafde det.

8. Och ſomt föll i goda jord; och det gick upp, och gjorde hundradefald frukt. Då han detta ſade, ropade han: Den der hafwer öron till att höra, han höre.

9. Då frågade honom hans Lärjungar, hurudana denna liknelſen war.

Matth. 13:10. Marc. 4:10.

10. Han ſade till dem: Eder är gifwet weta Guds rikes hemlighet, men dem androm genom liknelſe; på det att, ändock de ſe, ſkola de likwäl icke ſe, och ändock de höra, ſkola de likwäl icke förſtå. 2 Cor. 3:5, 14.

Eſ. 6:9. Heſ. 12:2. Matth. 11:25, 26. 13:14. Marc. 4:12. Joh. 12:40. Ap. G. 28:26. Rom. 11:8.

11. Så är nu denna liknelſen. Säden är Guds ord; Matth. 13:18. Marc. 4:13.

12. Men de ſom wid wägen, det äro de ſom höra; ſedan kommer djefwulen, och tager bort ordet utu deras hjerta, att de icke tro ſkola, och blifwa frälſte.

13. Men de ſom på hälleberget, det äro de ſom, när de höra, anamma de ordet med glädje, och de hafwa inga rötter; de der tro till en tid, och då freſtelſen påkommer, falla de derifrå.

Matth. 13:20. Marc. 4:16.

14. Men det ſom föll ibland törnen, äro de ſom höra; och gå bort, och warda förqwafde af omſorger, och rikedomar, och lifſens wälluſt; och bära ingen frukt. Matth. 19:23.

Marc. 10:23. Luc. 18:24. 1 Tim. 6:9.

15. Men det uti goda jord, äro de ſom höra ordet, och behålla det uti ganſka godt hjerta; och bära frukt i tålamod.

16. Men ingen upptänder ett ljus, och ſkyler det under något kar, eller ſätter under bänken; utan ſätter det på ljuſaſtakan, att de, ſom ingå, ſkola få ſe ljuſet. Matth. 5:15. Marc. 4:21. Luc. 11:33.

17. Ty det är intet lönligit, ſom icke ſkall warda uppenbart; och intet fördoldt, det icke ſkall kunnigt warda, och uppkomma ſkall i ljuſet.

Job 12:22. Matth. 10:26. Marc. 4:22. Luc. 12:2.

18. Ser fördenſkull till, huru I hören; ty den der hafwer, honom warder gifwet, och den der intet hafwer, det han menar ſig hafwa, det ſkall ock tagas ifrå honom.

Matth. 13:12. 25:29. Marc. 4:25. Luc. 19:26.

19. Så gingo till honom hans moder och hans bröder; och kunde dock icke komma till honom, för folkets ſkull. Matth. 12:46. 13:55. Marc. 3:31.

20. Då wardt honom bådadt, och ſagdt: Din moder och dine bröder ſtå härute, och wilja ſe dig.

21. Swarade han, och ſade till dem: Min moder och mine bröder äro deße, ſom höra Guds ord, och görat.

Joh. 15:14. 2 Cor. 5:16.

22. Så begaf det ſig på en dag, att han ſteg uti ett ſkepp, med ſina Lärjungar, och ſade till dem: Låt oß fara öfwer ſjön. Och de lade utaf.

Matth. 8:23. Marc. 4:35, 36.

23. Sedan, wid de foro öfwer, ſomnade han; och der reſte upp ett ſtort wäder på ſjön; och de förfylldes, och woro i ſtor fara.

24. Så gingo de till, och wäckte honom upp, ſägande: Mäſtar, Mäſtar, wi förgås. Då ſtod han upp, och näpſte wädret och wattnens wåg; och ſå wände det igen, och blef ſtilla.

25. Och han ſade till dem: Hwar är edar tro? Men de fruktade, och förundrade, ſägande emellan ſig: Ho må denne wara? Ty han bjuder både wädrena och wattnena; och de lyda honom. Job 26:12. Pſ. 107:25, 29.

26. Och de foro till de Gadareners ängd, hwilken är twärt öfwer Galileen. Matth. 8:28. Marc. 5:1.

27. Och då han utgången war af ſkeppet på landet, mötte honom en man utaf ſtaden, hwilken hade haft djefwulen i lång tid; och han hade inga kläder på; ej heller blef i huſen, utan i grifter.

28. Då han ſåg JEſum, ropade han, och föll ned framför honom, och ſade med höga röſt: Hwad hafwer jag göra med dig, JEſu, dens högſtas Guds Son? Jag beder dig, att du icke qwäl mig.

29. Ty han böd dem orena andanom, att han ſkulle fara ut af mannenom; ty han hade länge plågat honom; och han wardt bunden i kedjor, och förwarad i fjettrar, och ſlet ſönder banden, och wardt drifwen af djefwulen bort i öknen.

30. Då frågade JEſus honom, och ſade: Hwad är ditt namn? Han ſade: Legio; ty månge djeflar woro inkomne i honom.

31. Och de bådo honom, att han icke ſkulle bjuda dem fara uti afgrunden.

32. Men der war en ſtor ſwinahjord, ſom der gick och födde ſig på berget. Då bådo de honom, att han wille tillſtädja dem fara in i ſwinen; och han tillſtadde dem det.

33. Då foro djeflarna utu menniſkone, och foro in uti ſwinen; och hjorden brådſtörte ſig uti ſjön, och fördränkte ſig.

34. Men när de, ſom waktade ſwinen, ſågo hwad der ſkedde, flydde de, och båro tidenden i ſtaden, och på bygdena.

35. Då gingo de ut, till att ſe hwad der ſkedt war, och kommo till JEſum; och funno mannen, der djeflarna utaf farne woro, klädd och wid ſin ſinne, ſittandes wid JEſu fötter; och wordo förfärade.

36. Och de, ſom det ſett hade, förkunnade dem deßlikes, huruledes den beſatte war helbregda worden.

37. Och hele hopen af de Gadareners omliggande bådo honom, att han wille fara ifrå dem; ty dem war en ſtor räddhåge påkommen. Då ſteg han till ſkepps, och for tillbaka igen.
Ap. G. 16: 39.

38. Men mannen, der djeflarna woro utaf farne, bad honom att han måtte blifwa när honom. Men JEſus ſände honom ifrå ſig, ſägandes: Marc. 5: 18.

39. Gack uti ditt hus igen, och ſäg utaf, huru ſtor ting Gud med dig gjort hafwer. Och han gick bort, och förkunnade öfwer hela ſtaden, huru ſtor ting JEſus hade gjort med honom.

40. Och det begaf ſig, då JEſus kom igen, undfick honom folket; ty alle wänte efter honom.

41. Och ſi, der kom en man, ſom het Jairus, och war en öfwerſte för Synagogon; han föll ned för JEſu fötter, bedjandes honom, att han wille gå i hans hus; Matth. 9: 18. Marc. 5: 22.

42. Ty han hade ena enda dotter, wid tolf åra gammal, och hon begynte ſjälas; men i wägen, wid han gick dit, trängde honom folket.

43. Och en qwinna, ſom blodgång hade haft i tolf år, och hade förtärt allt hwad hon ägde på läkare, och kunde dock botas af ingom;
3 Moſ. 15: 24, 25. Matth. 9: 20. Marc. 5: 25.

44. Hon gick bakefter, och tog på hans klädefåll; och ſtraxt ſtillades hennes blodgång.

45. Och JEſus ſade: Ho är den, ſom tog på mig? Då de alle nekade, ſade Petrus, och de med honom woro: Mäſtar, folket tränger dig, och omakar dig, och du ſäger: Ho tog på mig?

46. Då ſade JEſus: Någor hafwer ju tagit på mig; ty jag kände, att kraft gick af mig.

47. Då qwinnan ſåg, att det icke war lönligit, kom hon ſkälfwandes, och föll ned för hans fötter, och förkunnade för allo folkena, för hwad ſaks ſkull hon hade tagit på honom, och huruledes hon blef ſtraxt helbregda.

48. Då ſade han till henne: War tröſt, min dotter, din tro hafwer frälſt dig; gack med frid.

49. Wid han ännu talade, kom en utaf öfwerſtans hus för Synagogon, ſägandes till honom: Din dotter är död; gör icke Mäſtaren omak.
Marc. 5: 35.

50. Då JEſus hörde det ordet, ſade han till pigones fader: Räds intet; utan tro allenaſt, och hon warder helbregda.

51. Då han kom i huſet, ſtadde han ingom ingå med ſig, utan Petrum, Jacobum och Johannem, och fadren och modren till pigona.

52. Men de greto alle, och jämrade ſig öfwer henne. Då ſade han: Gråter icke; pigan är icke död, men hon ſofwer.

53. Då gjorde de ſpe af honom, wäl wetande att hon war död.

54. Men han dref dem alla ut, och tog henne wid handena, och ropade, ſägandes: Piga, ſtatt upp. Joh. 11: 11, 43.

55. Och hennes ande kom igen, och hon ſtod ſtraxt upp; och han böd gifwa henne mat.

56. Och hennes föräldrar förſkräcktes. Men han böd dem, att de ingom ſäga ſkulle, hwad der ſkedt war.

9. Capitlet.

JEſus ſänder de tolf; ſpiſar femtuſen män; bekännes, förklaras, utdrifwer andar; förkunnar ſin död.

Sedan kallade JEſus tillhopa de tolf, och gaf dem magt och wåld öfwer alla djeflar, och att de ſjukdomar bota kunde;
Matth. 10: 1. Marc. 3: 13. 6: 7. Luc. 6: 13.

2. Och ſände dem ut till att predika Guds rike, och göra de ſjuka helbregda; Matth. 10: 7.

3. Och ſade till dem: Tager intet med eder till wägs, icke käpp, eller ſträppo, icke bröd, icke penningar; hafwer ej heller twå kjortlar.
Matth. 10: 9. Marc. 6: 8. Luc. 22: 35.

4. Och i hwad hus J ingån, der blifwer, tilldeß J dragen dädan.
Luc. 10: 5, 6. Marc. 6: 10.

5. Och hwilke icke anamma eder, ſå går ut af den ſtaden, och ſkudder ock ſtoftet af edra fötter, till wittnesbörd öfwer dem. Matth. 10: 14.
Marc. 6: 11. Luc. 10: 11. Ap. G. 13: 51. 18: 6.

6. Och de gingo ut, och wandrade omkring i byarna, predikade Evangelium, och gjorde helbregda alleſtäds.

7. Då fick Herodes Tetrarcha höra allt det ſom bedrefs af honom, och honom begynte mißhaga; ty det ſades af ſomligom, att Johannes war uppſtånden af döda; Matth. 14: 1. Marc. 6: 14.

8. Af ſomligom, att Elias war uppenbarad; af ſomligom, att någor Prophet af de gamla war uppſtånden.

9. Och Herodes ſade: Johannem hafwer jag halshuggit; men ho är denne, der jag ſådant af hörer? Och begärade ſe honom.

10. Och Apoſtlarna kommo igen, och förtäljde honom allt det de gjort hade. Då tog han dem med ſig, och gick afſides uti ena ödemark, ſom ligger wid den ſtaden, ſom kallas Bethſaida.
Matth. 14: 13. Marc. 6: 31, 32.

11. Då folket det förnam, kommo de efter honom; och han undfick dem, och talade med dem om Guds rike, och gjorde dem helbregda, ſom det behöfde.

12. Men dagen begynte warda framliden; då gingo de tolf fram, och ſade till honom: Låt folket ifrå dig, att de gå uti köpſtäderna, och näſta bygdena, der de måga gäſta, och finna mat, ty wi äre här i ödemarkene.
Matth. 14: 15. Marc. 6: 35. Joh. 6: 5.

13. Han ſade till dem: Gifwer J dem äta. Då ſade de: Wi hafwe icke flera bröd än fem, och twå fiſkar; utan att wi gå bort, och köpe mat till allt detta folket.

14. Och woro de icke långt ifrå femtuſend män. Då ſade han till ſina Lärjungar: Låter dem ſätta ſig ned, i hwart matſkapet femtio.

15. Och de gjorde ſå, och läto dem alla ſätta ſig ned.

16. Då tog han de fem bröd och de twå fiſkar; upplyfte ſin ögon i himmelen, tackade deröfwer, bröt, och fick Lärjungarna, att de ſkulle ſedan läggat fram för folket.

17. Och de åto alle, och wordo mätte. Sedan wardt upptaget det ſom dem öfwerlopp, tolf korgar fulle med ſtycker.

18. Och det begaf ſig, då han war allena i ſina böner, woro ock några hans Lärjungar med honom; dem frågade han, och ſade: Hwem ſäga folket mig wara? Matth. 16: 13. Marc. 8: 27.

19. Då ſwarade de, och ſade: Johannes Döparen; ſomlige Elias, och ſomlige, att någon Prophet af de gamla är uppſtånden. Matth. 14: 2. Marc. 6: 14.

20. Då ſade han till dem: Hwem ſägen då J mig wara? Swarade Petrus, och ſade: Du äſt Guds Chriſt.
Joh. 6: 69.

21. Och han hotade dem, och förböd, att de ſkulle det någrom ſäga;

22. Och ſade: Menniſkones Son måſte mycket lida, och bortkaſtas af de äldſta, och öfwerſta Preſterna, och Skriftlärda, och dräpas, och tredje dagen uppſtå igen.
Matth. 17: 22. Marc. 8: 31. 10: 33. Luc. 18: 31.

23. Sade han ock till dem alla: Hwilken mig efterfölja will, han wederſäge ſig ſjelf, och tage ſitt kors på ſig hwar dag, och följe mig.
Matth. 10: 38. 16: 24. Marc. 8: 34. Luc. 14: 27.

24. Ty den, ſom will behålla ſitt lif, han ſkall miſta det; och ho ſom miſter ſitt lif för mina ſkull, han ſkall det behålla. Matth. 10: 39. 16: 25. Marc. 8: 35. Luc. 17: 33. Joh. 12: 25.

25. Och hwad kommer det menniſkone till godo, om hon wunne hela werldena, och förtappar ſig ſjelf, eller gör ſkada på ſig ſjelf?

26. Hwilken ſom blyges wid mig och min ord, wid honom ſkall ock menniſkones Son blygas, då han kommer i ſin, och ſins Faders, och de heliga Änglars härlighet. Matth. 10: 33. Marc. 8: 38. Luc. 12: 9. 2 Tim. 2: 12. 1 Joh. 2: 23.

27. Men jag ſäger eder förwißo, att någre äro af dem ſom här ſtå, de der icke ſkola ſmaka döden, tilldeß de få ſe Guds rike. Matth. 16: 28. Marc. 9: 1.

28. Så begaf det ſig, wid åtta dagar efter deßa orden, att han tog till ſig Petrum och Johannem, och Jacobum; och gick upp på ett berg till att bedja. Matth. 17: 1. Marc. 9: 2.

29. Och wid han bad, wardt hans anſigte förwandladt, och hans klädnad war hwit och ſkinande.

30. Och ſi, twå män talade med honom, ſom woro Moſes och Elias;

31. Och ſyntes i härlighet, och talade om hans afgång, ſom han fullborda ſkulle i Jeruſalem.

32. Men Petrus, och de med honom woro, förtyngdes af ſömn; då de uppwaknade, ſågo de hans klarhet, och de twå män ſtå när honom.
Dan. 8: 18. 10: 9.

33. Och det begaf ſig, då de gingo ifrå honom, ſade Petrus till JEſum: Mäſtar, oß är godt här wara; låt oß göra tre hyddor, en till dig, och en till Moſen, och en till Eliam; och wißte icke hwad han ſade.

34. Och wid han ſå ſade, kom en ſky, och kringſkyggde dem; och de wordo förfärade, wid de wordo inwefwade i ſkyn.

35. Och en röſt hördes utu ſkynom, den der ſade: **Denne är min älſkelige Son; honom hörer.** Eſ. 42: 1.
Matth. 3: 17. 17: 5. Marc. 1: 11. 9: 7. Luc. 3: 22. Col. 1: 13. 2 Petr. 1: 17. 5 Moſ. 18: 19. Ap. G. 3: 22.

36. Och i det ſamma röſten hördes, funno de JEſum wara allena. Och de tigde, och förkunnade ingom, i de dagar, något af det de ſett hade.

37. Så hände ſig dagen derefter, då de gingo ned af berget, mötte honom mycket folk. Marc. 9: 14.

38. Och ſi, en man af folket ropade, och ſade: Mäſtar, jag beder dig, ſe till min ſon; ty han är mitt enda barn. Matth. 17: 14.

39. Si, anden begriper honom, och ſtraxt ropar han; och han ſliter honom, ſå att han fradgas; och han far med nöd ifrå honom, då han honom ſlitit hafwer.

40. Och jag bad dina Lärjungar, att de ſkulle utdrifwa honom; och de kunde icke.

41. Då ſwarade JEſus, och ſade: O! du otrogna och genſtörtiga ſlägte, huru länge ſkall jag wara när eder, och lida eder? Haf din ſon hit.

42. Och wid han nu framgick, ref och ſlet djefwulen honom. Men JEſus näpſte den orena andan, och gjorde pilten helbregda, och fick honom ſinom fader igen.

43. Och alle wordo förſkräckte öfwer Guds härlighet. Då alle undrade på allt det han gjorde, ſade han till ſina Lärjungar:

44. Fatter deßa orden uti edor öron; ty det ſkall ſke, menniſkones Son warder öfwerantwardad i menniſkors händer. Matth. 16: 21. 17: 22. Marc. 9: 31. Luc. 24: 7.

45. Men de förſtodo icke detta ordet; och det war fördoldt för dem, att de det icke kunde förſtå; och de fruktade att fråga honom om det ordet.
Marc. 9: 32. Luc. 2: 50. 18: 34.

46. Och kom ibland dem en tanke, hwilkendera ſkulle störſt wara.
Matth. 18: 1. Marc. 9: 33, 34. Luc. 22: 24.

47. Då JEſus ſåg deras hjertas tankar, tog han ett barn, och ſtällde det när ſig;

48. Och ſade till dem: Hwilken ſom anammar detta barnet i mitt Namn, han anammar mig; och den mig anammar, han anammar honom, ſom mig ſändt hafwer; men den der minſt är ibland eder alla, han ſkall wara ſtörſt.
Matth. 18: 5. Marc. 9: 37. Luc. 10: 16.
Joh. 13: 20. Matth. 23: 11. Luc. 14: 11. 18: 14.

49. Då ſwarade Johannes, och ſade: Mäſtar, wi ſågom en, ſom utdref djeflar under ditt Namn, och wi förbödom honom det; efter det han icke följer med oß. Marc. 9: 38.

50. Sade JEſus till honom: Förbjuder honom intet; ty den der icke emot oß är, han är med oß.
Matth. 12: 30. Marc. 9: 40. Luc. 11: 23.

51. Och det begaf ſig, då tiden fullbordad war, att han ſkulle hädantagen warda, wände han ſitt anſigte till att fara åt Jeruſalem.
Marc. 16: 19. Ap. G. 1: 2.

52. Och han ſände båd framför ſig; de gingo, och kommo intill en ſtad, ſom de Samariter uti bodde, att de ſkulle reda för honom.

53. Och de undfingo honom intet; ty han hade wändt ſitt anſigte till att draga till Jeruſalem. Joh. 4: 4, 9.

54. Då hans Lärjungar, Jacobus och Johannes, det ſågo, ſade de: HErre, will du, ſå wilje wi ſäga, att elden måtte komma ned af himmelen, och förtära dem, ſåſom ock Elias gjorde?
2 Kon. 1: 10, 12.

55. Men JEſus wände ſig om, och näpſte dem, ſägandes: J weten icke, hwars andas J ären;

56. Ty menniſkones Son är icke kommen till att förderfwa menniſkornas ſjälar, utan till att frälſa dem. Och de gingo dädan uti en annan by. Joh. 3: 17. 12. 47.

57. Och det begaf ſig, wid de gingo på wägen, ſade en till honom: Jag will följa dig, hwart du går, HErre. Matth. 8: 19.

58. Sade JEſus till honom: Räfwarna hafwa kulor, och foglarna under himmelen näſte; men menniſkones Son hafwer icke, der han kan luta ſitt hufwud till.

59. Men han ſade till en annan: Följ mig. Då ſade han: HErre, låt mig förſt gå bort, och begrafwa min fader. Matth. 8: 21, 22.

60. Då ſade JEſus till honom: Låt de döda begrafwa ſina döda; men du, gack, och förkunna Guds rike.

61. En annar ſade: HErre, jag will följa dig; men låt mig förſt gå, och ſkilja mig ifrå dem ſom i mitt hus äro. 1 Kon. 19: 20.

62. Sade JEſus till honom: Hwilken ſom ſätter ſin hand till plogen, och ſer tillbaka, han är icke beqwäm för Guds rike.

10. Capitlet.

De ſjutio Lärjungar. Ordets lopp. Lifſens wäg. Marthe bekymmer.

Sedan ſkickade HErren andra ſjutio; och ſände twå och twå framför ſig, i alla ſtäder och rum, dit han komma wille;

2. Och ſade till dem: Säden är ſtor, men arbetarena äro få; beder fördenſkull ſädenes HErra, att han utſänder arbetare i ſina ſäd.
Matth. 9: 37. Joh. 4: 35. 2 Theß. 3: 1.

3. Går; ſi, jag ſänder eder ſåſom lamb ibland ulfwar. Matth. 10: 16.

4. Bärer ingen ſäck, ej heller ſkräppo, ej heller ſkor; och helſer ingen i wägen. Matth. 10: 9.
Marc. 6: 8. Luc. 9: 3. 22: 35. 2 Kon. 4: 29.

5. Uti hwad hus J kommen, ſäger förſt: Frid ware deßo huſe.
Matth. 10: 12. Marc. 6: 10.

6. Och om der någor är fridſens barn, ſå ſkall eder frid blifwa på honom; hwar ock icke, ſå kommer han till eder igen.

7. Uti det ſamma hus blifwer, äter och dricker hwad eder föreſätts; ty arbetaren är ſin lön wärd. Går icke utu hus i hus. 3 Moſ. 19: 13. 5 Moſ. 24: 14.
25: 4. Matth. 10: 10. 1 Cor. 9: 4, ꝛc. 1 Tim. 5: 18.

8. Och uti hwad ſtad J kommen, och de anamma eder, äter hwad eder föreſätts;

9. Och görer de ſjuka helbregda, ſom der äro, och ſäger till dem: Guds rike är kommet hardt när eder. Matth. 3: 2. 4: 17.

10. Uti hwad ſtad J kommen, och de icke anamma eder, ſå går ut på hans gator, och ſäger: Matth. 10: 14. Marc. 6: 11. Luc. 9: 5. Ap. G. 13: 51. 18: 6.

11. Det ſtoft, ſom lådde wid oß af edar ſtad, ſkake wi af på eder; dock ſkolen J weta, att Guds rike war kommet hardt när eder.

12. Jag ſäger eder, att Sodome ſkall drägeligare warda på den dagen, än dem ſtadenom.

13. We dig, Chorazin; we dig, Bethſaida; ty hade ſådana krafter warit gjorda uti Tyro och Sidon, ſom de gjorde äro uti eder, länge ſedan hade de ſuttit uti ſäck och aſko, och gjort ſyndabättring. Matth. 11: 21

14. Dock ſkall Tyro och Sidoni drägeligare warda på domenom än eder.

15. Och du, Capernaum, ſom upphäfwen äſt allt intill himmelen, du ſkall nederſtört warda till helwete.

16. Hwilken eder hörer, han hörer mig; och den eder föraktar, han föraktar mig; men den mig föraktar, han föraktar honom ſom mig ſändt hafwer. Matth. 10: 40. Marc. 9: 37. Luc. 9: 48. Joh. 13: 20. 1 Theß. 4: 8.

17. Men de ſjutio kommo igen med glädje, och ſade: HErre, djeflarna äro oß ock underdånige i ditt Namn.

18. Då ſade han till dem: Jag ſåg Satanam falla af himmelen, ſåſom en ljungeld. Upp. 12: 8, 9.

19. Si, jag hafwer gifwit eder magt att trampa på ormar och ſcorpioner, och öfwer all fiendans kraft; och eder ſkall intet warda ſkadandes. Marc. 16: 18. Ap. G. 28: 5.

20. Dock fröjder eder icke deraf, att andarna äro eder underdånige; utan fröjder eder, att edor namn äro ſkrifwen i himmelen. 2 Moſ. 32: 32. Eſ. 4: 3. Phil. 4: 3. Upp. 13: 8.

21. J ſamma ſtundene fröjdade ſig JEſus i Andanom, och ſade: Jag priſar dig, Fader, himmelens och jordenes HErre, att du hafwer detta fördolt för de wiſa och kloka, och hafwer det uppenbarat för de ſåkunniga; ja, Fader; ty ſå hafwer warit behageligit för dig. Eſ. 29: 14. Matth. 11: 25. 1 Cor. 1: 19, 27. 2: 6, 7.

22. All ting äro mig antwardad af minom Fader; och ingen wet ho Sonen är, utan Fadren; och ho Fadren är, utan Sonen; och den ſom Sonen will det uppenbara. Pſ. 8: 7. Matth. 11: 27. 28: 18. Joh. 3: 35. 17: 2. 1 Cor. 15: 27. Eph. 1: 21, 22. Phil. 2: 9. Ebr. 2: 8. Joh. 1: 18. 6: 46. 14: 8, 9.

23. Och han wände ſig om till ſina Lärjungar affides, och ſade: Salig äro de ögon, ſom ſe det J ſen. Matth. 13: 16.

24. Ty jag ſäger eder: Månge Propheter och Konungar åſtundade ſe det J ſen, och fingo dock icke ſet; och höra det J hören, och fingo dock icke hörat. 1 Petr. 1: 10.

25. Och ſi, en lagklok ſtod upp, och freſtade honom, ſägandes: Mäſtar, hwad ſkall jag göra, att jag må få ewinnerligit lif? Matth. 22: 35. Marc. 12: 28.

26. Då ſade han till honom: Hwad är ſkrifwet i lagen? Huru läs du?

27. Swarade han, och ſade: **Du ſkall älſka din HErra Gud, af allt ditt hjerta, och af allo dine ſjäl, och af alla dina krafter, och af allom dinom håg; och din näſta, ſom dig ſjelf.** 5 Moſ. 6: 5. 10: 12. 30: 6. 3 Moſ. 19: 18. Rom. 13: 9. Gal. 5: 14. Jac. 2: 8.

28. Då ſade han till honom: Rätteliga ſwarade du; gör det, ſå får du lefwa. 3 Moſ. 18: 5. Heſ. 20: 11, 13.

29. Då wille han göra ſig ſjelfwan rättfärdigan, och ſade till JEſum: Hwilken är då min näſte?

30. Då ſwarade JEſus, och ſade: En man for ned af Jeruſalem till Jericho, och kom i röfwarehänder; och de klädde af honom, och ſargade honom, och gingo dädan, och läto honom ligga halfdödan.

31. Så hände ſig, att en Preſt for neder åt ſamma wägen; och då han fick ſe honom, gick han framom honom.

32. Sammalunda ock en Levit, då han kom till det ſamma rummet, gick han fram, och ſåg på honom; och gick ſedan framom honom.

33. Men en Samaritan reſte ſamma wägen, och kom till honom; och

när han ſåg honom, warkunnade han ſig öfwer honom;

34. Och gick till, och förband hans ſår, och göt der oljo och win in; och laden på ſin ök, och förde honom till herberget, och ſkötte honom.

35. Den andra dagen for han dädan, och tog fram twå penningar, och gaf wärdenom, och ſade till honom: Sköt honom; och hwad du mer koſtar på honom, will jag betala dig, när jag kommer igen.

36. Hwilken af deßa tre ſynes dig nu hafwa warit hans näſte, ſom för röfwarena kommen war?

37. Sade han: Den ſom bewiſte honom barmhertighet. Då ſade JEſus till honom: Gack, och gör du ſammaledes.

38. Men det begaf ſig, då de wandrade, gick han uti en liten ſtad; och en qwinna, benämnd Martha, undfick honom uti ſitt hus. Joh. 11: 1. 12: 2.

39. Och hon hade en ſyſter, benämnd Maria; hon ſatte ſig wid JEſu fötter, och hörde hans ord. Ap. G. 22: 3.

40. Men Martha bekymrades med idkelig tjenſt. Hon gick fram, och ſade: HERre, ſköter du intet derom, att min ſyſter låter mig tjena allena? Så ſäg henne nu, att hon hjelper mig.

41. Swarade JEſus, och ſade till henne: Martha, Martha, du hafwer omſorg och bekymmer om mångahanda;

42. Men ett är nödtorftigt; Maria hafwer utkorat den goda delen, hwilken henne icke ſkall ifråtagas.

11. Capitlet.

Bedja läres. Satan drifs ut. Tecken nekas. We öfwer Phariſeerna.

Och det begaf ſig, att han bad uti ett rum; då han wände igen, ſade en af hans Lärjungar till honom: HERre, lär oß bedja, ſåſom ock Johannes lärde ſina Lärjungar.

2. Då ſade han till dem: När J bedjen, ſäger ſå: **Fader wår, ſom äſt i himlom, helgadt warde ditt Namn. Tillkomme ditt rike. Ske din wilje, ſåſom i himmelen, ſå ock på jordene.** Matth. 6: 5, 9, ꝛc.

3. **Gif oß alltid wårt dageliga bröd.**

4. **Och förlåt oß wåra ſynder; ty ock wi förlåte allom, ſom oß ſkyldige äro. Och inled oß icke uti freſtelſe; utan fräls oß ifrån ondo.**

5. Och ſade han till dem: Hwilken är ibland eder, ſom hafwer en wän, och han går till honom om midnattstid, och ſäger till honom: Käre wän, låna mig tre bröd; Luc. 18: 1.

6. Ty min wän är kommen till mig, wägfarandes, och jag hafwer intet lägga för honom.

7. Och den, ſom innanföre är, ſwarar, och ſäger: Gör mig icke omak; dörren är nu ſtängd, och min barn äro med mig i ſäng; jag kan icke ſtå upp, och få dig det.

8. Jag ſäger eder: Om han än icke uppſtår, och får honom det, derföre att han är hans wän; likwäl, derföre att han ſå trägen är, ſtår han upp, och får honom ſå mycket han behöfwer.

9. Så ſäger ock jag eder: Beder, och eder ſkall gifwet warda; ſöker, och J ſkolen finna; klapper, och eder ſkall warda upplåtet.

Matth. 7: 7. 21: 22. Marc. 11: 24. Joh. 14: 13. 15: 7. 16: 23, 24. 1 Joh. 3: 22. Jac. 1: 5, 6.

10. Ty den, der beder, han får; och den der ſöker, han finner; och den der klappar, honom warder upplåtet.

11. Hwilken ibland eder är den fader, om hans ſon bedes bröd af honom, ſom gifwer honom en ſten? Eller om han bedes fiſk, månn han gifwa honom en orm för fiſk? Matth. 7: 9.

12. Eller om han bedes ägg, månn han få honom en ſcorpion?

13. Kunnen nu J, ſom onde ären, gifwa edor barn goda gåfwor; huru mycket mer ſkall edar himmelſke Fader gifwa den Helga Anda dem ſom bedja honom?

14. Och han utdref en djefwul, ſom war en dumbe; och när djefwulen war utdrifwen, talade dumben; och folket förundrade ſig. Matth. 9: 32. 12: 22.

15. Men ſomlige af dem ſade: Han utdrifwer djeflar med Beelzebub, djeflarnas öfwerſta. Matth. 12: 24. Marc. 3: 22.

16. Och ſomlige freſtade honom, begärandes af honom tecken af himmelen. Matth. 12: 38. 16: 1.

17. Men efter han wißte deras tankar, ſade han till dem: Hwart och ett rike, ſom ſöndrar ſig emot ſig ſjelft, det warder förödt, och hus faller på hus. Matth. 12: 25. Marc. 3: 24.

18. Är ock nu Satan ſöndrad emot ſig ſjelf, huru warder då hans rike ſtåndandes? Efter I ſägen, att jag utdrifwer djeflar med Beelzebub.

19. Men om jag utdrifwer djeflar med Beelzebub, med hwem drifwa då edor barn dem ut? Derföre ſkola de wara edra domare.

20. Men om jag utdrifwer djeflar med Guds finger, ſå är ju Guds rike kommet till eder.

21. Då en ſtark bewäpnad bewarar ſitt hus, ſå blifwer det i frid, ſom han äger. Matth. 12: 29.

22. Men der en ſtarkare tillkommer, och öfwerwinner honom, tager han bort all hans wapen, der han tröſte uppå, och ſkifter hans rof. Eſ. 53: 12. Col. 2: 15.

23. Den icke med mig är, han är emot mig; och den icke förſamlar med mig, han förſkingrar. Matth. 12: 30.

24. När den orene anden går ut af menniſkone, wandrar han omkring torra platſer, ſöker efter hwilo, och finner ingen. Då ſäger han: Jag will komma igen uti mitt hus, der jag utgick. Matth. 12: 43.

25. Och när han kommer, finner han det rent ſopadt, och wäl tillpyntadt.

26. Då går han åſtad, och tager till ſig ſju andra andar, ſom ſkadeligare äro än han; och de gå derin, och bo der; och den menniſkones ſiſta warder wärre än det förſta.
Joh. 5: 14. Ebr. 6: 4. 10: 26. 2 Petr. 2: 20.

27. Och det begaf ſig, då han detta ſade, hof en qwinna ſina röſt upp ibland folket, och ſade till honom: Salig är den qweden, ſom dig burit hafwer, och de ſpenar, ſom du ditt hafwer.

28. Men han ſade: Ja, ſalige äro de ſom höra Guds ord, och gömma det. Matth. 7: 21. Rom. 2: 13. Jac. 1: 22.

29. Då folket trängdes intill, begynte han ſäga: Detta är ett ondt ſlägte; de begära tecken; och tecken ſkall dem icke gifwet warda, utan Jone Prophetens tecken.
Jon. 2: 1. Matth. 12: 39.

30. Ty ſåſom Jonas war de Niniviter ett tecken, ſå ſkall ock menniſkones Son wara deßo ſlägte.

31. Drottningen af ſöderlanden ſkall uppſtå på domen, med de män af detta ſlägtet, och ſkall fördöma dem; ty hon kom ifrå werldenes ända, till att höra Salomons wisdom; och ſi, här är mer än Salomon.
1 Kon. 10: 1. 2 Chr. 9: 1. Matth. 12: 42.

32. De Ninevitiſke män ſkola uppſtå på domen, med detta ſlägtet, och ſkola fördöma det; ty de gjorde bättring efter Jone predikan; och ſi, här är mer än Jonas. Jon. 3: 5.

33. Ingen upptänder ett ljus, och ſätter det uti något hemligit rum, eller under en ſkäppo; utan på ljuſaſtakan, att de, ſom inkomma, ſkola få ſe af ljuſet.
Matth. 5: 15. Marc. 4: 21. Luc. 8: 16.

34. Ögat är kroppſens ljus; när nu ditt öga är enfaldigt, ſå warder ock all din kropp ljus; är det ock argt, ſå warder ock din kropp mörk. Matth. 6: 22.

35. Derföre ſe till, att ljuſet, ſom i dig är, icke warder mörker.

36. Om nu din kropp är allſammans ljus, och hafwer ingen del af mörkret, ſå warder han allerſamman ljus, och upplyſer dig, ſåſom en klar ljungeld.

37. Och wid han talade, bad honom en Phariſee, att han ſkulle få ſig mat med honom. Då gick han in med honom, och ſatte ſig till bords.

38. Men då Phariſeen ſåg, att han icke twådde ſig, förr än han gick till bords, förundrade han ſig. Marc. 7: 3.

39. Då ſade HERren till honom: I Phariſeer gören rent det ſom utwärtes är på dryckekaret och fatet; och det inwärtes är i eder, är fullt med rof och ondſko.
Matth. 23: 25, 26. Tit. 1: 15.

40. I dårar, den ſom gjorde det utwärtes är, hafwer han ock icke gjort det inwärtes är.

41. Dock gifwer almoſo af det I

hafwen; och ſi, ſå äro eder all ting ren. Eſ. 58: 7. Luc. 12: 33.

42. Men we eder, Phariſeer; ty I gören tiond af mynto och ruto, och allahanda kål; och domen, och Guds kärlek låten I blifwa tillbaka; ja, man måſte detta göra, och dock det andra icke låta. 1 Sam. 15: 22. Oſ. 6: 6. Mich. 6: 8. Matth. 9: 13. 12: 7. 23: 23.

43. We eder, Phariſeer; ty I ſitten gerna främſt i Synagogorna, och wiljen helſade warda på torgen. Matth. 23: 6. Marc. 12: 38. Luc. 20: 46.

44. We eder, Skriftlärde och Phariſeer, I ſkrymtare; ty I ären ſåſom de grifter, ſom intet ſynas, der folket går uppå, och wet der intet af. Matth. 23: 27.

45. Då ſwarade en af de lagkloka, och ſade till honom: Mäſtar, du förſmäder ock oß med deßa orden.

46. Då ſade han: We ock eder, I lagkloke; ty I läggen bördor på menniſkorna, hwilka de icke draga kunna, och I tagen icke ſjelfwa på bördona med ett edart finger. Eſ. 10: 1. Matth. 23: 4. Ap. G. 15: 10.

47. We eder, I ſom byggen de Propheters grifter; men edre fäder ſlogo dem ihjäl. Matth. 23: 29.

48. Sannerliga, I betygen, att I hållen deraf, ſom edre fäder gjort hafwa; ty de ſlogo dem ihjäl, och I byggen deras grifter upp.

49. Derföre ſäger ock Guds wisdom: Jag ſkall ſända till dem Propheter och Apoſtlar; och af dem ſkola de några döda och förfölja; Matth. 10: 16. 23: 34. Luc. 10: 3. Joh. 16: 2. Ap.G. 7: 51, 52. 2 Cor. 4: 8. Ebr. 11: 36.

50. På det att af detta ſlägtet ſkall utkrafdt warda alla Propheters blod, ſom utgjuten är, ſedan werlden war ſkapad; Matth. 23: 35.

51. Ifrån Abels blod intill Zacharie blod, ſom förgjordes emellan altaret och templet; wißerliga ſäger jag eder, warder det utkrafdt af detta ſlägtet. 1 Moſ. 4: 8. 2 Chr. 24: 20, 21.

52. We eder, I lagkloke; ty I hafwen fått nyckelen till förſtåndet; ſjelfwe gån I intet in, och förwägren dem ſom ingå wilja. Matth. 23: 13.

53. När han nu detta ſade till dem, begynte de lagkloke och Phariſeer gå hårdt åt honom, och liſteliga fråga honom om mång ſtycker, med förſåt;

54. Sökande efter, att de något weda kunde af hans mun, der de måtte beklaga honom före.

12. Capitlet.

Skrymteri. Rädſla. Girighet. Bukſorg. Wakſamhet. Förſonlighet.

När nu förſamladt wardt otaliga mycket folk, ſå att de trampade på hwarannan, begynte han ſäga till ſina Lärjungar: Förſt tager eder wara för de Phariſeers ſurdeg, ſom är ſkrymteri. Matth. 16: 6. Marc. 8: 15.

2. Ty intet är förboldt, ſom icke warder uppenbaradt; och intet lönligit, ſom icke uppkommer. Job 12: 22. Matth. 10: 26. Marc. 4: 22. Luc. 8: 17.

3. Derföre, hwad I ſagt hafwen i mörkret, det ſkall warda hördt i ljuſet; och det I talat hafwen i örat i kamrarna, det ſkall predikadt warda ofwanpå taken.

4. Men jag ſäger eder, minom wännom: Rädens icke för dem ſom döda kroppen, och ſedan hafwa de intet hwad de mer göra kunna. Jer. 1: 8. Matth. 10: 28. 1 Petr. 3: 14.

5. Men jag will wiſa eder, hwem I ſkolen rädas: Rädens honom, ſom, ſedan han dödat hafwer, hafwer han ock magt att bortkaſta till helwetet; ja, ſäger jag eder, honom rädens.

6. Köpas icke fem ſparfwar för twå ſmå penningar? Och en af dem är icke förgäten för Gudi. Matth. 10: 29.

7. Ja, edor hufwudhår äro ock all räknad; derföre frukter eder intet; I ären bättre än månge ſparfwar. 1 Sam. 14: 15. 2 Sam. 14: 11. 1 Kon. 1: 52. Luc. 21: 18. Ap. G. 27: 34.

8. Men jag ſäger eder: Hwilken mig bekänner för menniſkor, honom ſkall ock menniſkones Son bekänna inför Guds Änglar. Matth. 10: 32. Marc. 8: 38. Luc. 9: 26. 2 Tim. 2: 12. 1 Joh. 2: 23.

9. Men den mig nekar för menniſkor, han ſkall ock nekad warda för Guds Änglar.

10. Och den der talar ett ord emot

menniſkones Son, det ſkall warda honom förlåtet; men den ſom häder den Helga Anda, det ſkall icke förlåtas.

Matth. 12: 31. Marc. 3: 28. 1 Joh. 5: 16.

11. När de nu draga eder fram i Synagogorna, och för Öfwerheten, och för de wäldiga; hafwer ingen omſorg, hwad och huruledes I ſwara, eller hwad I ſäga ſkolen;

Matth. 10: 19. Marc. 13: 11. Luc. 21: 14.

12. Ty den Helge Ande ſkall lära eder, i ſamma ſtundene, hwad I ſäga ſkolen.

13. Då ſade en af folket till honom: Mäſtar, ſäg minom broder, att han byter med mig arfwedelen.

14. Sade han till honom: Menniſka, ho hafwer ſkickat mig till domare eller ſkiftare öfwer eder?

15. Och han ſade till dem: Ser till, och tager eder wara för girighet; ty ens (menniſkos) lif hänger icke derpå, att hon många ägodelar hafwer.

1 Tim. 6: 7, 8.

16. Och ſade han en liknelſe till dem, ſägandes: Det war en riker man, hwilkens åker bar frukt nog.

17. Då tänkte han wid ſig ſjelf, ſägandes: Hwad ſkall jag göra? Ty jag hafwer icke, der jag kan lägga mina frukt uti;

18. Och ſade: Detta will jag göra: Jag will rifwa omkull mina lador, och bygga upp större; och dit will jag förſamla allt det mig wäxt är, och mina ägodelar;

19. Och ſäga till min ſjäl: Själ, du hafwer mycket godt förwaradt intill mång år; gör dig goda dagar, ät, drick, war glad.

Pred. 11: 9. 1 Cor. 15: 32. Jac. 5: 5.

20. Men Gud ſade till honom: Du dåre, i denna natt ſkall man kalla dina ſjäl ifrå dig; ho ſkall då få det du tillredt hafwer?

Job 20: 22. 27: 8. Pſ. 39: 7. 52: 7. Jer. 17: 11.

21. Alltſå går det ock honom, ſom ſig förſamlar ägodelar, och icke är rik för Gudi. 1 Tim. 6: 18.

22. Och han ſade till ſina Lärjungar: Derföre ſäger jag eder: Hafwer icke omſorg för edart lif, hwad I äta ſkolen; eller för edar kropp, hwad I ſkolen kläda eder med.

Pſ. 55: 23. Matth. 6: 25. Phil. 4: 6. 1 Petr. 5: 7.

23. Lifwet är mer än maten, och kroppen mer än kläden.

24. Ser på korparna; ty de ſå intet, ej heller uppſkära; de hafwa hwarken källare eller lado, och Gud föder dem; huru mycket ären I bättre än foglarna? Job 39: 3. Pſ. 147: 9. Matth. 10: 31.

25. Hwilken af eder kan med ſin omſorg föröka till ſin wäxt en aln?

Matth. 6: 27.

26. Kunnen I nu icke det ſom minſt är, hwarföre hafwen I då omſorg för det andra?

27. Ser på liljorna, huru de wäxa; de arbeta intet, och ej heller ſpinna; men jag ſäger eder: Icke Salomon i all ſin härlighet war ſå klädd, ſom en af dem.

28. Efter nu Gud ſå kläder gräſet, ſom i dag wäxer på markene, och i morgon kaſtas i ugnen; huru mycket mer ſkall han kläda eder, I klentrogne?

29. Derföre fråger ock I intet efter, hwad I ſkolen äta, eller dricka; och farer icke i höjdena;

30. Ty efter allt detta ſöka Hedningarna i werldene; men edar Fader wet wäl, att I ſådant behöfwen;

31. **Utan ſöker heldre efter Guds rike, ſå faller eder allt detta till.**

1 Kon. 3: 13. Pſ. 37: 25.

32. Frukta dig icke, du klene hjord; ty edar Faders godwilje är ſå, att han will gifwa eder riket. Matth. 11: 25, 26.

33. Säljer hwad I hafwen, och gifwer almoſo; görer eder ſäcker, ſom icke föråldras; en ſkatt, ſom aldrig minſkas i himmelen, der tjufwen aldrig tillkommer, ej heller någor mal förderfwar. Matth. 6: 20. 19: 21.

Luc. 16: 9. Ap. G. 2: 45. 4: 34. 1 Tim. 6: 19.

34. Ty der edar ſkatt är, der blifwer ock edart hjerta.

35. Låter edra länder wara omgjordade, och edor ljus brinnande;

Eph. 6: 14. 1 Petr. 1: 13.

36. Och warer I de menniſkor like, ſom wänta ſin herra, då han igenkomma ſkall ifrå bröllopet; att, när han kommer, och klappar, låta de honom ſtraxt upp.

37. Salige äro de tjenare, hwilka herren finner wakande, då han kommer; ſannerliga ſäger jag eder: Han ſkall uppſkörta ſig, och låta dem ſitta till bords, och han ſkall då gå och tjena dem.

38. Och om han kommer uti den andra wäkten, och uti den tredje wäkten, och finner ſå; ſalige äro de tjenare. Matth. 24: 42.

39. Men detta ſkolen I weta, att, om husbonden wißte på hwad ſtund tjufwen komma ſkulle, förwißo wakade han, och icke tillſtadde uppbryta ſitt hus. Matth. 24: 43.
1 Theß. 5: 2. 2 Petr. 3: 10. Upp. 3: 3. 16: 15.

40. Derföre warer ock I redo; ty den ſtund, I icke tänken, ſkall menniſkones Son komma. Matth. 24. 44. 25: 13.
Marc. 13: 33. Luc. 21: 34. 1 Theß. 5: 6.

41. Då ſade Petrus till honom: HErre, ſäger du till oß denna liknelſen, eller ock till alla?

42. Då ſade HErren: Hwar finner man en trogen och ſnäll ſkaffare, den hans herre ſätter öfwer ſitt tjenſtafolk, att han dem i rättan tid gifwer hwad dem behörer?
Matth. 24: 45. 25: 14, 21. 1 Cor. 4: 2.

43. Salig är den tjenaren, den herren finner ſå göra, då han kommer.

44. Sannerliga ſäger jag eder, han ſkall ſätta honom öfwer allt det han äger.

45. Men om den tjenaren ſade i ſitt hjerta: Min herre dröjer faſt att komma igen; och begynte ſlå tjenarena och tjenarinnorna, och äta och dricka, och warda drucken;

46. Så kommer dens tjenarens herre, på den dagen han det ſig icke förmodar, och på den ſtundene den han icke wet; och ſkall hugga honom i ſtycker, och ſkall ſätta hans lott med de otrogna. Matth. 24: 51.

47. Men den tjenaren, ſom wißte ſins herras wilja, och icke beredde ſig, och icke gjorde efter hans wilja, han ſkall lida mycken hugg; Jac. 4: 17.

48. Men den der icke wißte, och gjorde dock det ſom hugg wärdt war, han ſkall få hugg lida; ty dem ſom mycket gifwet är, af honom ſkall mycket warda utkrafdt; och hwem mycket befaldt är, af honom ſkall warda mycket äſkadt.

49. Jag är kommen till att upptända en eld på jordene; och hwad will jag heldre än att han allaredo brunne?

50. Men jag måſte med en döpelſe döpas; och huru ängſlas jag, tilldeß hon fullbordad warder? Marc. 10: 38.

51. Menen I, att jag är kommen till att ſända frid på jordena? Nej, ſäger jag eder; utan wißerliga twedrägt. Matth. 10: 34.

52. Ty härefter ſkola fem wara ſkiljaktige uti ett hus; tre emot twå, och twå emot tre.

53. Fadren ſkall wara emot ſonen, och ſonen emot fadren; modren emot dottrena, och dottren emot modrena; ſwäran emot ſina ſonahuſtru, och ſonahuſtrun emot ſina ſwäro.
Mich. 7: 6. Matth. 10: 35.

54. Sade han ock till folket: När I ſån ſe en ſky uppgå weſterut, ſtraxt ſägen I: Regn kommer; och det ſker ſå. Matth. 16: 2.

55. Och när I ſen ſunnanwäder blåſa, ſägen I: Det blifwer warmt; och det ſker ſå.

56. I ſkrymtare, himmelens och jordenes ſkepelſe kunnen I bepröfwa; hwi pröfwen I icke då denna tiden?

57. Hwi dömen I icke ock utaf eder ſjelfwa, hwad rätt är?

58. När du nu går med din trätobroder till öfwerſtan, ſå winnlägg dig i wägen, att du blifwer honom fri; att han tilläfwentyrs icke drager dig fram för domaren, och domaren antwardar dig ſtockmäſtaren, och ſtockmäſtaren kaſtar dig i fängelſet.
Ordſp. 25: 8. Matth. 5: 25.

59. Jag ſäger dig: Du warder icke utkommandes, tilldeß du betalat hafwer den ytterſta ſkärfwen.

13. Capitlet.

Bot nödig. Krumpen qwinna. Ordets kraft. Få ſalige. Jeruſalems we.

På ſamma tid woro der några tillſtädes, ſom bådade honom om de Galileer, hwilkas blod Pilatus hade blandat med deras offer.

2. Då ſwarade JEſus, och ſade till dem: Menen I att deßa Galileer woro ſyndare för alla Galileer, efter de ſådant ledo?

3. Nej, ſäger jag eder; utan om I icke bättren eder, ſkolen I alle ſammalunda förgås.

4. Eller de aderton, ſom tornet i Siloa föll uppå, och drap dem, menen I att de brottslige woro för alla menniſkor, ſom bo i Jeruſalem?

5. Nej, ſäger jag eder; utan om I icke bättren eder, ſkolen I alle ſammalunda förgås.

6. Sade han ock denna liknelſen: En man hade ett fikonaträ planteradt i ſin wingård, och han kom och ſökte frukt derpå, och fann ingen.
Eſ. 5: 2. Matth. 21: 19.

7. Då ſade han till wingårdsmannen: Si, nu i tre år hafwer jag kommit, och ſökt frukt på detta fikonaträt, och finner ingen; hugg det bort; hwarefter ſkall det förhindra jordena?

8. Han ſwarade, och ſade till honom: Herre, låt ſtå det ännu i detta året, ſå länge jag grafwer omkring det, och göder det;

9. Om det ſå kunde bära frukt; hwar ock icke, ſå hugg det ſedan bort.

10. Och han lärde om Sabbathen i en Synagogo.

11. Och ſi, der war en qwinna, ſom hade haft krankhetenes anda i aderton år; och war krumpen, och förmådde icke upplyfta hufwudet.

12. När JEſus ſåg henne, kallade han henne till ſig, och ſade till henne: Qwinna, war fri af dine krankhet.

13. Och han lade händerna på henne; och ſtraxt reſte hon ſig upp, och priſade Gud.

14. Då ſwarade öfwerſten för Synagogon, och war wred, att JEſus helade på Sabbathen, och ſade till folket: Sex dagar äro, der I mågen arbeta på; kommer på dem, och låter hela eder; icke på Sabbathen.
2 Moſ. 20: 9. 5 Moſ. 5: 13. Heſ. 20: 12.

15. Då ſwarade HERren honom, och ſade: Du ſkrymtare, löſer icke hwar och en af eder om Sabbathen ſin oxa eller åſna ifrå krubbone, och leder bort att wattna?
2 Moſ. 23: 12. Matth. 12: 1, 11. Marc. 3: 2. Luc. 6: 7. 14: 5. Joh. 7: 23.

16. Måtte man då icke löſa af detta bandet, på Sabbathen, denna Abrahams dotter, hwilken Satan bundit hafwer, ſi, nu i aderton år?

17. Och då han detta ſade, ſkämde ſig alle ſom honom emotſtåndit hade, och allt folket gladde ſig af de härliga gerningar, ſom gjordes af honom.

18. Så ſade han då: Hwem är Guds rike likt? Och wid hwad ſkall jag likna det?

19. Det är likt wid ett ſenapskorn, ſom en man tog, och ſådde i ſin örtagård; och det wäxte, och blef ett ſtort trä, och foglarna under himmelen bodde på deß qwiſtar. Matth. 13: 31. Marc. 4: 30.

20. Och åter ſade han: Wid hwad ſkall jag likna Guds rike?

21. Det är likt enom ſurdeg, hwilken en qwinna tog, och lade in uti tre ſkäppor mjöl, tilldeß det ſurnade alltſammans. Matth. 13: 33.

22. Och han gick igenom ſtäder och byar, och lärde, och tog wägen åt Jeruſalem. Matth. 9: 35. Marc. 6: 6.

23. Och en ſade till honom: HERre, äro de ock få, ſom warda ſalige? Då ſade han till dem:

24. Winnlägger eder derom, att I kunnen ingå igenom den trånga porten; ty månge, ſäger jag eder, ſkola ſöka derefter, att de må inkomma, och ſkola dock icke kunna. Matth. 7: 13.

25. Sedan husbonden hafwer uppſtåndit, och låtit dörren igen; och I begynnen ſtå ute, och bulta på dörren, ſägande: Herre, Herre, låt upp för oß; och han ſwarar, och ſäger till eder: Jag wet intet af eder, hwadan I ären; Matth. 25: 11, 12. Luc. 6: 46.

26. Då ſkolen I begynna ſäga: Wi hafwom ätit och druckit med dig, och du hafwer lärt på wåra gator.

27. Och han ſkall ſäga: Jag ſäger eder, jag wet intet af eder, hwadan I ären; går ifrå mig, alle I ogerningsmän. Pſ. 6: 9. Matth. 7: 23. 25: 41.

28. Och der ſkall wara gråt och tandagnißlan; när I fån ſe Abraham,

Iſaac och Jacob, och alla Propheterna, i Guds rike; och eder utdrifwas.
Matth. 8:12. 13:42. 24:51.

29. Och de ſkola komma ifrån öſtan och weſtan, och nordan och ſunnan, och ſkola ſitta till bords i Guds rike.
Eſ. 2:2, 3. Mal. 1:11. Matth. 8:11.

30. Och ſi, det äro några ytterſte, ſom ſkola warda de främſte; och några främſte, ſom ſkola warda de ytterſte.
Matth. 19:30. 20:16. Marc. 10:31.

31. Samma dagen gingo några Phariſeer fram, och ſade till honom: Skynda dig, och gack hädan; ty Herodes will dräpa dig.

32. Då ſade han till dem: Går, och ſäger dem räfwenom: Si, jag utdrifwer djeflar, och helar i dag, och i morgon; och tredje dagen warder det ändadt med mig.

33. Dock likwäl måſte jag ännu wandra i dag, och i morgon, och öfwermorgon; ty det kan icke wara, att en Prophet förgås annorſtädes än i Jeruſalem.

34. Jeruſalem, Jeruſalem, du ſom dräper Propheterna, och ſtenar dem ſom ſändas till dig; huru ofta wille jag förſamla din barn, likawißt ſom foglen ſitt näſte under ſina wingar; och I willen icke?
Pſ. 17:8. 91:4. Matth. 23:37.

35. Si, edart hus ſkall warda eder öde; och ſäger jag eder, att I ſkolen icke ſe mig, tilldeß tiden kommer, att I warden ſägande: Wälſignad är han, ſom kommer i HERrans Namn.
Pſ. 69:26. Eſ. 1:7.
Jer. 7:34. Mich. 3:12. Matth. 23:38. Luc. 19:38.

14. Capitlet.

Wattuſigtig. Bordlexa. Stor nattward. Rätt Lärjunge.

Och det hände ſig, att han kom uti ens mans hus, ſom war en öfwerſte för de Phariſeer, om en Sabbath, till att få ſig mat; och de waktade på honom. Matth. 12:10.

2. Och ſi, en wattuſigtig menniſka war der för honom.

3. Då ſwarade JEſus, och ſade till de lagkloka och Phariſeer: Må man någon hela om Sabbathen?

4. Och de tigde. Men han tog honom till ſig, och gjorde honom helbregda; och lät gå.

5. Och han ſwarade, ſägandes till dem: Hwilkens edars åſne eller oxe faller uti brunnen, och går han icke ſtraxt till att draga honom ut, om Sabbathsdagen. 2 Moſ. 23:12. Luc. 13:15.

6. Och de kunde intet ſwara honom dertill.

7. Då ſade han ock till dem, ſom budne woro, en liknelſe; märkandes, huru de ſökte efter att ſitta främſt, ſägandes till dem:

8. När du blifwer buden af någrom till bröllop, ſå ſätt dig icke i främſta rummet; att icke tilläfwentyrs någor kommer, ſom buden är af honom, och är ärligare än du; Ordſp. 25:6, 7.

9. Och då kommer han, ſom både dig och honom budit hafwer, och ſäger till dig: Gif denna rum; och då måſte du med blygd begynna ſitta ned bätter;

10. Utan heldre, när du warder buden, gack, och ſätt dig i ytterſta rummet; att, då han kommer, ſom dig budit hafwer, må han ſäga till dig: Min wän, ſitt upp bätter; och då ſker dig heder för dem, ſom der med dig till bords ſitta.

11. Ty hwar och en, ſom upphöjer ſig, han ſkall warda förnedrad; och den ſig förnedrar, han ſkall warda upphöjd. Job 22:29. Ordſp. 29:23.
Matth. 23:12. Luc. 18:14. 1 Petr. 5:5. Jac. 4:10.

12. Sade han ock deßlikes till honom, ſom honom budit hade: När du gör middagsmåltid, eller nattward, bjud icke dina wänner, eller dina bröder, eller dina fränder, eller dina grannar, ſom rike äro; att de icke bjuda dig igen, och löna dig dina wälgerning;

13. Utan heldre, då du gör gäſtabåd, kalla de fattiga, ſjuka, halta och blinda. Neh. 8:12. Ordſp. 3:27.

14. Och ſalig äſt du; ty de förmå icke löna dig igen; men dig warder igenlönt i de rättfärdigas uppſtåndelſe.

15. Men då en af dem, ſom wid bordet ſåto, detta hörde, ſade han till honom: Salig är den ſom äter bröd i Guds rike.

16. Då ſade han till honom: En

man hade tillredt en ſtor nattward, och böd många;

Eſ. 25: 6. Matth. 22: 2. Upp. 19: 9.

17. Och utſände ſin tjenare, den ſtund nattwarden ſkulle ſtå, att han ſkulle ſäga dem ſom budne woro: Kommer; ty all ting äro nu redo. Ordſp. 9: 2, 5.

18. Och de begynte alleſammans urſaka ſig. Den förſte ſade till honom: Jag hafwer köpt ett jordagods, och jag måſte gå ut och beſe det; jag beder dig, gör min urſäkt.

19. Och den andre ſade: Jag hafwer köpt fem par oxar, och jag måſte gå bort och förſöka dem; jag beder dig, gör min urſäkt.

20. Och den tredje ſade: Jag hafwer tagit mig huſtru, och derföre kan jag icke komma.

21. Och tjenaren kom, och ſade ſin herra allt detta igen. Då wardt husbonden wred, och ſade till ſin tjenare: Gack ſnarliga ut på gator och gränder i ſtaden, och de fattiga, och krymplingar, halta och blinda haf härin.

22. Och tjenaren ſade: Herre, jag hafwer gjort ſom du böd, och här är ännu rum.

23. Då ſade herren till tjenaren: Gack ut på wägar och gårdar, och nödga dem att komma härin, på det att mitt hus måtte warda fullt.

24. Ty jag ſäger eder, att ingen af de män, ſom budne woro, ſkall ſmaka min nattward.

25. Och gick mycket folk med honom; och han wände ſig om, och ſade till dem:

26. Hwilken ſom kommer till mig, och icke hatar ſin fader och moder, och huſtru, och barn, och bröder, och ſyſtrar, och dertill ſitt eget lif, han kan icke wara min Lärjunge.

2 Moſ. 32: 27. 5 Moſ. 33: 9. Matth. 10: 37.

27. Och hwilken ſom icke bär ſitt kors, och följer mig, han kan icke wara min Lärjunge.

Matth. 10: 38. 16: 24. Marc. 8: 34. Luc. 9: 23.

28. Hwilken är den af eder, ſom will bygga ett torn, och icke förſt ſitter och öfwerlägger bekoſtningen, om han hafwer det han behöfwer till att fullborda det med?

29. Att, då han hafwer lagt grundwalen, och icke kan fullborda det, alle de, ſom få ſet, icke ſkola begynna göra ſpe af honom;

30. Och ſäga: Denne mannen hafwer begynt bygga, och förmådde icke fullbordat.

31. Eller hwad Konung will gifwa ſig till örligs, och ſtrida emot en annan Konung, ſitter han icke förſt och tänker, om han förmår med tiotuſend möta honom, ſom kommer emot honom med tjugutuſend?

32. Annars, medan hin ännu långt borto är, ſänder han bådſkap till honom, och beder om frid.

33. Sammalunda, hwar och en af eder, ſom icke wederſakar allt det han äger, han kan icke wara min Lärjunge.

34. Saltet är godt; men om ſaltet miſter ſin ſälto, med hwad ſkall man då ſalta? Matth. 5: 13. Marc. 9: 50.

35. Det är hwarken nyttigt i jordene, eller i dyngone; utan man kaſtar det bort. Den der öron hafwer till att höra, han höre.

15. Capitlet.

Förloradt får, penning, ſon.

Och till honom gingo allehanda Publicaner och ſyndare, att de måtte höra honom.

Matth. 9: 10. Marc. 2: 15. Luc. 5: 29.

2. Och de Phariſeer och Skriftlärde knorrade och ſade: Denne undfår ſyndare, och äter med dem.

3. Då ſade han till dem denna liknelſen, ſägandes:

4. Hwilken är den man ibland eder, ſom hafwer hundrade får, och om han tappar bort ett af dem, låter han icke de nio och niotio uti öknene, och går efter det ſom borto är, tilldeß han finner det? Heſ. 34: 11, 16. Matth. 18: 12.

5. Och då han hafwer det funnit, lägger han det på ſina axlar med glädje.

6. Och när han kommer hem i ſitt hus, kallar han tillhopa ſina wänner och grannar, och ſäger till dem: Glädjens med mig; ty jag hafwer funnit mitt får, ſom borttappadt war.

Eſ. 53: 6. 1 Petr. 2: 25.

7. Jag ſäger eder, att ſammalunda warder ock glädje i himmelen öfwer en ſyndare den ſig bättrar, mer än öfwer nio och niotio rättfärdiga, ſom ingen bättring behöfwa. Luc. 5: 32.

8. Eller hwad qwinna är, ſom hafwer tio penningar, om hon borttappar en af dem, tänder hon icke upp ljus, och ſopar huſet, och ſöker granneliga, tilldeß hon finner honom?

9. Och då hon funnit hafwer, kallar hon tillhopa ſina wänner och grannqwinnor, och ſäger: Glädjens med mig; ty jag hafwer funnit min penning, ſom jag tappat hade.

10. Sammalunda, ſäger jag eder, warder glädje för Guds Änglom öfwer en ſyndare ſom ſig bättrar.

11. Och han ſade: En man hade twå ſöner.

12. Och den yngre af dem ſade till fadren: Fader, få mig den parten af ägodelarna, ſom mig tillkommer. Och han bytte ägodelarna dem emellan.

13. Och icke många dagar derefter, då den yngre ſonen hade lagt all ſin ting tillhopa, for han långt bort i främmande land; och der förfor han ſina ägodelar, och lefde öfwerflödeliga.

14. Och ſedan han allt förtärt hade, wardt en ſtor hunger i det landet; och han begynte lida nöd;

15. Och gick bort, och gaf ſig till en borgare der i landet; och han ſände honom till ſin afwelsgård, att han ſkulle ſköta hans ſwin.

16. Då begärade han uppfylla ſin buk med draf, der ſwinen med föddes; och honom gaf ingen.

17. Då beſinnade han ſig ſjelf, och ſade: Huru månge mins faders legodränger hafwa bröd nog; och jag förgås här i hunger.

18. Jag will ſtå upp, och gå till min fader, och ſäga till honom: Fader, jag hafwer ſyndat i himmelen, och för dig.

19. Jag är icke nu wärd kallas din ſon; gör mig ſåſom en af dina legodränger.

20. Och ſå ſtod han upp, och kom till ſin fader. Och då han ännu långt ifrå war, ſåg honom hans fader, och begynte warkunna ſig öfwer honom, och lopp emot honom, föll honom om halſen, och kyßte honom.

Heſ. 33: 11. Ap. G. 2: 39. Eph. 2: 12, 17.

21. Och ſonen ſade till honom: Fader, jag hafwer ſyndat i himmelen, och för dig; och är icke wärd härefter kallas din ſon.

22. Då ſade fadren till ſina tjenare: Bärer fram den ypperſta klädningen, och kläder honom deruti; och får honom en ring på hans hand, och ſkor på hans fötter.

23. Och hafwer hit den gödda kalfwen, och ſlagter honom; wi wilje äta, och göra oß glad.

24. Ty denne min ſon war död, och hafwer fått lif igen; han war borttappad, och är funnen igen. Och de begynte göra ſig glad.

25. Men den äldre hans ſon war ute på markene; och när han kom, och nalkades huſena, hörde han ſjungas och danſas;

26. Och kallade en af ſina tjenare, och frågade honom, hwad det war.

27. Då ſade han till honom: Din broder är kommen; och din fader lät ſlagta den gödda kalfwen, att han hafwer honom helbregda igen.

28. Då wardt han wred, och wille icke gå in. Då gick hans fader ut, och bad honom.

29. Swarade han, och ſade till fadren: Si, jag tjenar dig i ſå mång år, och hafwer aldrig gångit af ditt bud; och du gaf mig aldrig ett kid, att jag måtte göra mig glad med mina wänner.

30. Men ſedan denne din ſon kommen är, ſom ſina ägodelar hafwer förtärt med ſkökor, hafwer du till honom ſlagtat den gödda kalfwen.

31. Då ſade han till honom: Min ſon, du äſt alltid när mig, och allt det mitt är, det är ditt.

32. Man måſte nu glädjas och fröjdas; ty denne din broder war död, och fick lif igen; och war borttappad, och är igenfunnen.

16. Cap.

16. Capitlet.

Otrogen fogde. Rätt Mammon. Rike mannen och Lazarus.

Sade han ock till ſina Lärjungar: Det war en riker man, ſom hade en gårdsfogda; den wardt beryktad för honom, att han förfor hans ägodelar.

2. Då kallade han honom, och ſade till honom: Hwi hörer jag ſådant af dig? Gör räkenſkap af ditt fögderi; ty du måſte icke länger wara min fogde.

3. Då ſade fogden wid ſig ſjelf: Hwad ſkall jag göra? Ty min herre tager ifrå mig fögderiet; grafwa orkar jag icke, tigga blyges jag.

4. Nu wäl, jag wet hwad jag will göra, att, då jag warder ſatt af mitt fögderi, måga de anamma mig uti ſin hus.

5. Då kallade han till ſig alla ſins herras gäldenärar, och ſade till den förſta: Huru mycket äſt du min herra ſkyldig?

6. Sade han: Hundrade tunnor oljo. Då ſade han till honom: Tag ditt bref, och ſätt dig ſnart ned, och ſkrif femtio.

7. Sedan ſade han till den andra: Huru mycket äſt du ſkyldig? Sade han till honom: Hundrade pund hwete. Sade han till honom: Tag ditt bref, och ſkrif åttatio.

8. Och herren priſade den orätta fogdan, att han wisliga gjorde; ty denna werldenes barn äro wiſare än ljuſens barn, uti ſitt ſlägte.

Eph. 5: 8. 1 Theß. 5: 5.

9. Och jag ſäger eder: Görer eder wänner af den orätta Mammon, på det att, när J behöfwen, ſkola de anamma eder uti ewinnerliga hyddor.

Matth. 6: 19. 19: 21. Luc. 18: 22. 1 Tim. 6: 18.

10. Den der trogen är i det minſta, han är ock trogen i det mer är; och den i det minſta orätt är, han är ock orätt i det mer är. Luc. 19: 17.

11. Ären J nu icke trogne uti den orätta Mammon; ho will då betro eder om det ſannſkyldiga?

12. Och om J ären icke trogne uti ens annars; ho will få eder det edart är?

13. Ingen tjenare kan tjena twå herrar; ty antingen ſkall han hata den ena, och älſka den andra; eller ock hålla ſig intill den ena, och förakta den andra. J kunnen icke tjena Gudi och Mammon. Matth. 6: 24.

14. Allt detta hörde ock de Phariſeer, ſom girige woro, och gjorde ſpe af honom. Matth. 23: 14.

15. Och han ſade till dem: J ären de ſom gören eder ſjelfwa rättfärdiga för menniſkom; men Gud wet edor hjerta; ty det ſom för menniſkom högt är, der ſtygges Gud wid.

1 Sam. 16: 7. Pſ. 7: 10.

16. Lagen och Propheterna hafwa propheterat intill Johannem; ifrå den tiden warder Guds rike förkunnadt genom Evangelium, och hwar man gör wåld på det. Matth. 11: 12, 13.

17. Men ſnarare ſkola himmel och jord förgås, än en titel af lagen falla.

Pſ. 102: 27. Eſ. 40: 8. 51: 6. Matth. 5: 18.

18. Den der öfwergifwer ſina huſtru, och tager ena andra, han bedrifwer hor; och den der tager henne, ſom af mannen öfwergifwen är, han bedrifwer hor.

Matth. 5: 32. 19: 9. Marc. 10: 11. 1 Cor. 7: 10.

19. Det war en riker man, ſom klädde ſig i purpur och koſteligit linkläde, och lefde hwar dag kräſeliga.

20. Och det war ock en fattig, benämnd Lazarus, den der låg för hans dörr, full med ſår;

21. Begärandes ſläcka ſin hunger af de ſmulor, ſom föllo af dens rika manſens bord. Dock kommo hundar, och ſlekte hans ſår.

22. Så hände det ſig, att den fattige blef död, och wardt förder af Änglarna uti Abrahams ſköt. Blef ock den rike död, och wardt begrafwen.

23. Som han nu i helwetet och i pinone war, lyfte han ſin ögon upp, och fick ſe Abraham långt ifrån, och Lazarum i hans ſköt;

24. Ropade han, och ſade: Fader Abraham, warkunna dig öfwer mig, och ſänd Lazarum, att han doppar det ytterſta af ſitt finger i watten, och ſwalar mina tungo; ty jag pinas ſwårliga i denna låganom.

Eſ. 66: 24. Zach. 14: 12. Marc. 9: 41.

25. Då ſade Abraham: Min ſon, tänk uppå, att du hade godt medan

du lefde, och Lazarus hade deremot ondt; men nu hafwer han hugnad, och du pinas. Job 21:13.

26. Och öfwer allt detta, är emellan oß och eder befäſt ett ſtort ſwalg, ſå att de, ſom wilja fara hädan till eder, de komma deß icke wid; ej heller fara dädan, och hitöfwer till oß.

27. Då ſade han: Så beder jag då dig, fader, att du ſänder honom uti mins faders hus;

28. Ty jag hafwer fem bröder, att han förwarar dem, att de ock icke komma uti detta pinorummet.

29. Sade Abraham till honom: De hafwa Moſen och Propheterna, höre dem. Eſ. 8:20. 34:16.
Joh. 5:39, 45. Ap. G. 15:21. 17:11.

30. Då ſade han: Nej, fader Abraham; men kommer någor till dem af de döda, då bättra de ſig.

31. Då ſade han till honom: Höra de icke Moſen och Propheterna, ſå tro de icke heller, om någor af de döda uppſtode.

17. Capitlet.

Förſonlighet. Lydnad. Tio ſpitelſke.
Chriſti dag.

Och han ſade till ſina Lärjungar: Det är omöjeligit, att icke ſkulle komma förargelſer; men we honom, genom hwilken de komma.
Matth. 18:6, 7. Marc. 9:42

2. Bättre wore honom, att en qwarnſten hängdes wid hans hals, och worde kaſtad i hafwet, än han ſkulle förarga en af deßa ſmå.

3. Wakter eder. Om din broder bryter dig emot, ſå ſtraffa honom, och om han bättrar ſig, ſå förlåt honom det. 3 Moſ. 19:17.
Ordſp. 17:10. Matth. 18:15, 21. Jac. 5:19, 20.

4. Och om han bryter dig emot ſju reſor om dagen, och han ſju reſor om dagen wänder ſig om igen till dig, ſägandes: Mig ångrar det; ſå förlåt honom. Matth. 18:22.

5. Och Apoſtlarna ſade till HERran: Föröka oß trona.

6. Då ſade HERren: Om J haden trona ſåſom ett ſenapskorn, och ſaden till detta mulbärsträd: Ryck dig upp, och förſätt dig i hafwet; då lydde det eder. Matth. 17:20. 21:21. Marc. 11:23.

7. Hwilken af eder hafwer en tjenare, ſom går wid plogen, eller waktar boſkap, då han kommer hem af markene, att han ſäger till honom: Gack ſtraxt, och ſitt till bords;

8. Utan ſäger han icke heldre till honom: Red till nattwarden, och uppſkörta dig, och tjena mig medan jag äter och dricker; och ſedan ät du och drick.

9. Månn han tacka dem ſamma tjenarenom, att han gjorde ſom honom budet war? Nej, menar jag.

10. Sammalunda ock J, när J hafwen gjort allt det ſom eder budet är, ſå ſäger: Wi äre onyttige tjenare; wi hafwe gjort det wi worom pligtige att göra.

11. Och det begaf ſig, då han gick till Jeruſalem, for han midt igenom Samarien och Galileen.

12. Och då han kom uti en by, mötte honom tio ſpitelſke män, de ſtodo långt ifrå;

13. Och de upphöjde ſina röſt, ſägande: JEſu Mäſtar, warkunna dig öfwer oß.

14. När han dem ſåg, ſade han till dem: Går, och wiſer eder Preſterna. Och hände ſig, wid de gingo, wordo de rene.
3 Moſ. 13:2. 14:2. Matth. 8:4. Luc. 5:14.

15. Men en af dem, då han ſåg att han war ren worden, kom han igen, och priſade Gud med höga röſt;

16. Och föll på ſitt anſigte för hans fötter, tackandes honom; och han war en Samarit.

17. Då ſwarade JEſus, och ſade: Woro icke tio rene gjorde? Hwar äro då de nio?

18. Ingen är funnen, ſom kom igen till att priſa Gud, utan denne främlingen;

19. Och ſade till honom: Statt upp, gack, din tro hafwer frälſt dig. Matth. 9:22.
Marc. 5:34. 10:52. Luc. 7:50. 8:48. 18:42.

20. Och då han frågad wardt af de Phariſeer, när Guds rike komma ſkulle, ſwarade han dem, och ſade:

Guds rike kommer icke med utwärtes åthäfwor.

21. Ej heller warder man ſägande: Si här, eller, ſi der äret; ty ſi, Guds rike är inwärtes i eder.

22. Och han ſade till Lärjungarna: Den tid ſkall komma, att I ſkolen begära ſe en af menniſkones Sons dagar, och I ſkolen icke få ſen.

23. Och de ſkola ſäga till eder: Si här, ſi der; går icke åſtad, och följer icke heller. Matth. 24: 23. Marc. 13: 21. Luc. 21: 8.

24. Ty ſåſom ljungelden ljungar ofwan af himmelen, och lyſer öfwer allt det under himmelen är; alltſå ſkall ock menniſkones Son wara på ſin dag. Matth. 24: 27.

25. Men tillförene måſte han mycket lida, och förkaſtas af detta ſlägtet. Matth. 16: 21. 17: 22. 20: 18. Marc. 8: 31. 9: 31. 10: 33. Luc. 9: 22. 18: 31. 24: 7, 26.

26. Och ſåſom det ſkedde uti Noe tid, ſå ſkall det ock ſke uti menniſkones Sons dagar. Matth. 24: 37. 1 Petr. 3: 20.

27. De åto, drucko; män togo huſtrur, och qwinnor gåfwos mannom, intill den dagen då Noe gick in i arken; och floden kom, och förgjorde dem alla. 1 Moſ. 6: 2. 7: 7.

28. Sammalunda ock, ſåſom det ſkedde uti Loths tid; de åto, drucko, köpte, ſålde, planterade, byggde. 1 Moſ. 19: 14.

29. Men den dagen, då Loth gick ut af Sodoma, regnade eld och ſwafwel af himmelen, och förgjorde dem alla. 1 Moſ. 19: 24. 5 Moſ. 29: 23. Eſ. 13: 19. Jer. 50: 40. Oſ. 11: 8. Am. 4: 11. Jud. Ep. v. 7.

30. Efter det ſättet warder det ock gåendes på den dagen, när menniſkones Son ſkall uppenbaras.

31. På den dagen, den ſom är på taket, och hans boting i huſet, han ſtige icke neder till att taga dem; ſammalunda ock, den i markene är, gånge icke tillbaka igen efter det han left hafwer. Matth. 24: 17.

32. Kommer ihåg Loths huſtru. 1 Moſ. 19: 26.

33. Hwilken ſom far efter att förwara ſin ſjäl, han ſkall miſta henne; och den ſom miſter henne, han fordrar henne till lifs. Matth. 10: 39. 16: 25. Marc. 8: 35. Luc. 9: 24. Joh. 12: 25.

34. Jag ſäger eder: I den natten ſkola twå ligga uti ene ſäng; den ene warder upptagen, och den andre warder qwarlåten. Matth. 24: 40. 1 Theß. 4: 17.

35. Twå ſkola mala tillhopa; den ene warder upptagen, och den andre warder qwarlåten. Matth. 24: 41.

36. Twå ſkola wara i markene; den ene warder upptagen, och den andre warder qwarlåten.

37. Då ſwarade de, och ſade till honom: Hwar då, HErre? Sade han till dem: Der ſom åtelen är, dit förſamlas ock örnarna. Job 39: 33. Matth. 24: 28.

18. Capitlet.

Wrång domare. Phariſee och Publican. Små barn. De rikas fara. JEſu lidande. En blind.

Sade han ock en liknelſe till dem derom, att man ſkall alltid bedja, och icke förtröttas; Luc. 11: 5, 8. 21: 36. Rom. 12: 12. Eph. 6: 18. Col. 4: 2. 1 Theß. 5: 17.

2. Sägandes: En domare war uti en ſtad, den icke fruktade Gud, och ej heller hade förſyn för några menniſko;

3. Så war i ſamma ſtad en enka; hon kom till honom, och ſade: Hjelp mig ifrå min trätobroder.

4. Och han wille icke till någon tid. Sedan ſade han wid ſig: Ändock jag icke fruktar Gud, ej heller hafwer förſyn för någon menniſko;

5. Dock, fördenſkull att denna enkan öfwerfaller mig ſå ſwåra, måſte jag fly henne rätt, att hon icke ſkall komma på det ſiſta, och ropa på mig.

6. Och ſade HErren: Hörer här, hwad den orätta domaren ſäger.

7. Skulle ock icke Gud hämnas ſina utkorade, ſom ropa till honom dag och natt; ſkulle han hafwa tålamod dermed? Upp. 6: 10.

8. Jag ſäger eder, att han ſkall hämnas dem ſnarliga. Dock likwäl, då menniſkones Son kommer, månn han ſkall finna tro på jordene? 1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1, 2.

9. Sade han ock till ſomliga, ſom tröſte på ſig ſjelfwa, att de woro rättfärdige, och förſmådde andra, denna liknelſen:

10. Twå män gingo upp i templet till att bedja; den ene en Phariſee, och den andre en Publican.

11. Phariſeen ſtod och bad ſå wid ſig ſjelf: Jag tackar dig Gud, att jag är icke ſåſom andra menniſkor, röfware, orättfärdige, horkarlar, eller ock ſåſom denne Publicanen. Eſ. 1: 15. 58: 2. Upp. 3: 17.

12. Jag faſtar twå reſor i weckone, och gifwer tiond af allt det jag äger.

13. Och Publicanen ſtod långt ifrån, och wille icke lyfta ſin ögon upp till himmelen; utan ſlog ſig för ſitt bröſt, och ſade: Gud, miſkunda dig öfwer mig ſyndare. Eſr. 9: 6. Dan. 9: 7, 8.

14. Jag ſäger eder: Denne gick dädan hem igen rättfärdigad, mer än den andre; ty den ſig upphöjer, han warder förnedrad; och den ſig förnedrar, han warder upphöjd. Job 22: 29. Ordſp. 29: 23. Matth. 23: 12. Luc. 14: 11. 1 Petr. 5: 5. Jac. 4: 6, 10.

15. Så båro de ock barn till honom, att han ſkulle taga på dem; då hans Lärjungar det ſågo, näpſte de dem. Matth. 19: 13. Marc. 10: 13.

16. Men JEſus kallade dem till ſig, och ſade: Låter barnen komma till mig, och förmener dem icke; ty ſådana hörer Guds rike till. Matth. 18: 3. 19: 14. Marc. 10: 15.

17. Sannerliga ſäger jag eder: Hwilken ſom icke tager Guds rike ſom ett barn, han ſkall icke komma derin. 1 Cor. 14: 20. 1 Petr. 2: 2.

18. Och frågade honom en öfwerſte, ſägandes: Gode Mäſtar, hwad ſkall jag göra, att jag må få ewinnerligit lif? Matth. 19: 16. Marc. 10: 17.

19. Sade JEſus till honom: Hwi kallar du mig godan? Ingen är god, utan allena Gud.

20. Budorden wetſt du: Du ſkall icke bedrifwa hor; du ſkall icke dräpa; du ſkall icke ſtjäla; du ſkall icke ſäga falſkt wittnesbörd; du ſkall ära din fader och dina moder. 2 Moſ. 20: 12, ꝛc. 5 Moſ. 5: 16, ꝛc. Rom. 13: 9. Eph. 6: 2. Col. 3: 20.

21. Då ſade han: Allt detta hafwer jag hållit af min ungdom.

22. Då JEſus det hörde, ſade han till honom: Än fattas dig ett; ſälj bort allt det du hafwer, och ſkift emellan de fattiga, och du ſkall få en ſkatt i himmelen; och kom, och följ mig. Matth. 6: 19. 19: 21. 1 Tim. 6: 19.

23. Då han det hörde, wardt han ſtorliga bedröfwad; ty han war ganſka rik.

24. Då JEſus ſåg honom wara mägta bedröfwad, ſade han: O! med huru ſtor plats komma de i Guds rike, ſom penningar hafwa; Ordſp. 11: 28. Matth. 19: 23. Marc. 10: 24. 1 Tim. 6: 9, 10.

25. Ty ſnarare kan en camel gå igenom ett nålsöga, än en riker komma in i Guds rike.

26. Då ſade de ſom det hörde: Ho kan då warda ſalig?

27. Men han ſade: **Det omöjeligit är för menniſkom, det är möjeligit för Gud.** Job 42: 2. Jer. 32: 17. Zach. 8: 6. Luc. 1: 37.

28. Då ſade Petrus: Si, wi hafwe all ting öfwergifwit, och följt dig. Matth. 4: 20. 19: 27. Marc. 10: 28. Luc. 5: 11.

29. Sade han till dem: Sannerliga ſäger jag eder; ingen är den ſom hafwer öfwergifwit hus, eller föräldrar, eller bröder, eller huſtru, eller barn, för Guds rikes ſkull, 5 Moſ. 33: 9.

30. Den icke ſkall igenfå mycket mer i denna tiden, och i tillkommande werld ewinnerligit lif. Job 42: 12.

31. Då tog JEſus till ſig de tolf, och ſade till dem: Si, wi gåm upp till Jeruſalem, och all ting ſkola fullbordad warda, ſom ſkrifwen äro af Propheterna om menniſkones Son. Matth. 16: 21. 17: 22. 20: 18. Marc. 8: 31. 9: 31. 10: 33. Luc. 9: 22. 17: 25. 24: 7, 26, 27. Pſ. 22: 7. Eſ. 53: 7.

32. Ty han ſkall öfwerantwardas Hedningom, och begabbas, och förſmädas, och beſpottas. Matth. 27: 2. Luc. 23: 1. Joh. 18: 28. Ap. G. 3: 13.

33. Och ſedan de hafwa hudflängt honom, ſkola de döda honom; och tredje dagen ſkall han uppſtå igen.

34. Men de förſtodo der intet af, och talet war dem ſå fördoldt, att de icke förſtodo hwad ſom ſades.

35. Så hände ſig, att när han kom in mot Jericho, ſatt en blinder wid wägen, och tiggde. Matth. 20: 29. Marc. 10: 46.

36. Och när han hörde folket framgå, frågade han hwad det war?

37. Då ſade de till honom, att JEſus af Nazareth gick der fram.

38. Då ropade han, och ſade: JEſu, Davids Son, warkunna dig öfwer mig.

39. Men de, ſom föregingo, näpſte honom, att han ſkulle tiga; men han ropade deßmer: Davids Son, warkunna dig öfwer mig.

40. Då ſtadnade JEſus, och böd leda honom till ſig. Då han kom fram, frågade han honom,

41. Sägandes: Hwad will du, att jag ſkall göra dig? Då ſade han: HErre, att jag måtte få min ſyn.

42. Och JEſus ſade till honom: Haf din ſyn; din tro hafwer frälſt dig. Luc. 17: 19.

43. Och ſtraxt fick han ſin ſyn igen, och följde honom, priſandes Gud. Och allt folket, ſom detta ſågo, lofwade Gud.

19. Capitlet.

Zacheus. Tio pund. JEſu intåg, gråt, och nit för templet.

Och han drog in, och gick igenom Jericho.

2. Och ſi, der war en man, benämnd Zacheus; han war en öfwerſte för de Publicaner, och war rik;

3. Och ſökte efter att han ſkulle få ſe JEſum, ho han war; men han kom icke deß wid, för folkets ſkull; ty han war liten till wäxt.

4. Så lopp han framföre, och ſteg upp uti ett mulbärträ, på det han ſkulle få ſe honom; ty han ſkulle gå der fram.

5. Och när JEſus kom till den platſen, ſåg han upp, och fick ſe honom, och ſade till honom: Zachee, ſtig ſnarliga ned; ty i dag måſte jag gäſta i ditt hus.

6. Han ſteg ſnarliga ned, och undfick honom gladeliga.

7. Och när de det ſågo, knorrade de alle, att han ingången war till att gäſta när en ſyndare.

8. Men Zacheus ſteg fram, och ſade till HErran: Si, HErre, hälftena af mina ägodelar gifwer jag de fattiga; och om jag hafwer någon bedragit, det gifwer jag fyradubbelt igen. Luc. 3: 14. 2 Moſ. 22: 1.

9. Då ſade JEſus till honom: I dag är deßo huſe ſalighet wederfaren; efter han är ock Abrahams ſon.

10. Ty menniſkones Son är kommen till att uppſöka och frälſa det ſom förtappadt war.

Matth. 10: 6. 15: 24. 18: 11. Ap. G. 13: 46.

11. När de nu detta hörde, ſade han ändå en liknelſe, efter han war hardt när wid Jeruſalem, och de mente att Guds rike ſkulle ſtraxt uppenbaradt warda.

12. Så ſade han då: En ädla man for långt bort i främmande land, till att intaga ſig ett rike, och komma igen. Matth. 25: 14. Marc. 13: 34.

13. Då kallade han till ſig tio ſina tjenare, och fick dem tio pund, och ſade till dem: Handler härmed, tilldeß jag igen kommer.

14. Men hans borgare hatade honom, och ſände bådſkap efter honom, ſägande: Wi wilje icke, att denne ſkall råda öfwer oß.

15. Och det begaf ſig, att han kom igen, och hade fått riket. Då böd han kalla de tjenare till ſig, ſom han hade fått penningarna, att han måtte weta, huru hwar och en af dem handlat hade.

16. Så kom den förſte, och ſade: HErre, ditt pund hafwer förwärfwat tio pund.

17. Och han ſade till honom: Ack! du gode tjenare, uti en liten ting hafwer du warit trogen; du ſkall hafwa magt öfwer tio ſtäder. Luc. 16: 10.

18. Och den andre kom, och ſade: Herre, ditt pund hafwer wunnit fem pund.

19. Och han ſade till honom: War ock du ſatter öfwer fem ſtäder.

20. Och den tredje kom, och ſade: Herre, ſe här ditt pund, ſom jag hade bewarat uti en ſwetteduk.

21. Jag war rädder för dig; ty du äſt en ſträng man; du tager det upp, ſom du icke hafwer nederlagt, och uppſkär det du icke hafwer fått.

22. Sade han till honom: Af din egen mun dömer jag dig, du onde tjenare; wißte du att jag är en ſträng

man, upptager det jag intet nederlade, och uppſkär det jag intet ſådde;
2 Sam. 1: 16. Matth. 12: 37.

23. Hwi fick du då icke mina penningar in i wexlobänken; att, när jag komme, måtte jag ju kraft dem igen med ocker?

24. Och han ſade till dem ſom der ſtodo: Tager det pundet ifrå honom, och får honom, ſom hafwer tio pund.
Matth. 25: 28.

25. Då ſade de till honom: Herre, han hafwer tio pund.

26. Ty jag ſäger eder, att den ſom hafwer, honom ſkall warda gifwet; och den ſom icke hafwer, honom ſkall ock warda ifråtaget det han hafwer.
Matth. 13: 12. 25: 29. Marc. 4: 25. Luc. 8: 18.

27. Dock de mina owänner, ſom icke wille att jag ſkulle råda öfwer dem, leder hit, och dräper dem här för mig.

28. Och då han detta ſagt hade, gick han dädan, och reſte upp åt Jeruſalem. Marc. 10: 32.

29. Och det begaf ſig, att, när han kom till Bethphage och Bethanien, wid det berget, ſom kallas Oljoberget, ſände han twå ſina Lärjungar,
Matth. 21: 1. Marc. 11: 1.

30. Sägandes: Går in i byn, ſom för eder ligger, när I kommen derin, ſkolen I finna en åſnafåla bunden, der ännu ingen menniſka på ſuttit hafwer; löſer honom, och hafwer honom hit.

31. Och om någor frågar eder, hwi I löſen honom; ſå ſäger till honom: Ty HErren behöfwer honom.

32. Så gingo de åſtad, ſom ſände woro, och funno, ſom han hade ſagt dem.

33. Och när de löſte fålan, ſade hans herrar till dem: Hwi löſen I fålan?

34. Då ſade de: Ty HErren behöfwer honom.

35. Och de ledde honom till JEſum; lade ſin kläder på fålan, och ſatte JEſum deruppå. Zach. 9: 9. Joh. 12: 14.

36. Och der han framfor, bredde de ſin kläder på wägen. 2 Kon. 9: 13.

37. Och då han när kom, och drog ned för Oljoberget, begynte hele hopen af hans Lärjungar med fröjd och höga röſt lofwa Gud, öfwer alla de krafter ſom de ſett hade,

38. Sägandes: Wälſignad ware han, ſom kommer, en Konung i HErrans Namn; frid ware i himmelen, och ära i höjden. Pſ. 118: 26. Eph. 2: 14. Luc. 2: 14.

39. Och några ibland folket, ſom woro af de Phariſeer, ſade till honom: Mäſtar, näps dina Lärjungar.

40. Men han ſwarade, och ſade till dem: Jag ſäger eder: Om de tigde, ſkulle ſtenarna ropa. Hab. 2: 11.

41. Och då han kom fram, och fick ſe ſtaden, gret han öfwer honom.

42. Och han ſade: Om du ock wißte, hwad din frid tillhörer, ſå worde du det wißerliga i denna dinom dag betänkandes; men nu är det fördoldt för din ögon.

43. Ty den tid ſkall komma öfwer dig, att dine owänner ſkola dig belägga, och ſkanſa kringom dig, och tränga dig på alla ſidor.

44. Och de ſkola nederſlå dig till jorden, och din barn ſom i dig äro; och de ſkola icke låta igen i dig ſten på ſten; derföre, att du icke känna kunde den tiden, der du uti ſökt war.
1 Kon. 9: 7, 8. Mich. 3: 12.
Matth. 24: 1, 2. Marc. 13: 2. Luc. 21: 6.

45. Så gick han in i templet, och begynte utdrifwa dem, ſom derinne ſålde och köpte, Matth. 21: 12. Marc. 11: 11, 15.

46. Sägandes till dem: Det är ſkrifwet: Mitt hus är ett bönehus; men I hafwen det gjort till en röfwarekulo. 1 Kon. 8: 29, 30. Eſ. 56: 7.
Jer. 7: 11. Matth. 21: 13. Marc. 11: 17.

47. Och han lärde hwar dag i templet. Men de öfwerſte Preſterna, och de ypperſte ibland folket, ſökte efter att de kunde förgöra honom;
Marc. 11: 18. Joh. 7: 19. 8: 37.

48. Och de kunde icke finna, hwad de ſkulle göra; ty allt folket höll ſig intill honom, och hörde honom.

20. Capitlet.

Johannis dop. Wingårdsmännen. Skattpenningen. Sadduceerna. Chriſti ätt.

Och det begaf ſig på en af de dagar, att han lärde folket i templet, och predikade Evangelium; då förſamlade ſig de öfwerſte Preſterna, och de Skriftlärde, med de Äldſta; Matth. 21: 23. Marc. 11: 27.

2. Och ſade till honom: Säg oß, af hwad magt gör du detta? Eller ho är den ſom hafwer gifwit dig denna magten? Ap. G. 4: 7. 7: 27.

3. Swarade JEſus, och ſade till dem: Jag will ock ſpörja eder ett ord; ſwarer I mig:

4. War Johannis döpelſe af himmelen, eller af menniſkor? Matth. 21: 25. Marc. 11: 30.

5. Då begynte de tänka wid ſig, ſägande: Sägom wi, af himmelen; då ſäger han: Hwi trodden I icke honom då?

6. Men ſägom wi, af menniſkor; då ſtenar oß allt folket; ty de hålla det ju ſå före, att Johannes war en Prophet.

7. Ty ſwarade de, att de icke wißte, hwadan den war.

8. Då ſade JEſus till dem: Icke heller ſäger jag eder, med hwad magt jag detta gör.

9. Och han begynte ſäga till folket denna liknelſen: En man planterade en wingård, och fick honom ut wingårdsmannom, och for bort i främmande land i lång tid. Eſ. 5: 1. Jer. 2: 21. 12: 10. Matth. 21: 33. Marc. 12: 1.

10. När tid war, ſände han en tjenare till wingårdsmännerna, att de ſkulle låta honom få af wingårdſens frukt; men wingårdsmännerna hudflängde honom, och ſänden ifrå ſig med tomma händer.

11. Sedan ſände han ock en annan tjenare; den hudflängde de ock, och förſmädde honom, och ſänden ifrå ſig med tomma händer.

12. Åter ſände han den tredje; den gjorde de ock ſåran, och drefwo honom ut.

13. Då ſade wingårdsherren: Hwad ſkall jag göra? Jag will ſända min älſkeliga ſon; kanhända att, då de ſe honom, hafwa de förſyn för honom.

14. Då wingårdsmännerna fingo ſe honom, tänkte de wid ſig ſjelfwa, ſägande: Denne är arfwingen; kommer, wi wilje ſlå honom ihjäl, att arfwedelen må blifwa wår. Pſ. 2: 8. Ebr. 1: 2. 1 Moſ. 37: 18. Matth. 26: 3. 27: 1. Joh. 11: 53.

15. Och ſå drefwo de honom utu wingården, och dråpo honom. Hwad ſkall nu wingårdsherren göra dem ſamma?

16. Han ſkall komma, och förgöra deßa wingårdsmännerna, och utfå wingården androm. När de detta hörde, ſade de: Bort det.

17. Då ſåg han på dem, och ſade: Hwad är då det ſom ſkrifwet står: Den ſtenen, ſom byggningsmännerna bortkaſtade, han är worden en hörnſten? Pſ. 118: 22. Eſ. 8: 14, 15. 28: 16. Matth. 21: 42. Marc. 12: 10. Ap. G. 4: 11. Rom. 9: 33. 1 Petr. 2: 4, 7.

18. Hwilken ſom faller uppå den ſtenen, han warder kroßad; men den han uppå faller, honom ſlår han all ſönder i ſtycken. Zach. 12: 3.

19. Och öfwerſte Preſterna, med de Skriftlärda, ſökte efter att de kunde få taga fatt på honom i ſamma ſtunden; men de räddes för folket; ty de förſtodo, att han hade ſagt denna liknelſen emot dem.

20. Och de aktade på honom, och ſände ut wäktare, ſom låtos wara rättfärdige; på det de ſkulle taga honom wid orden, och öfwerantwarda honom herrſkapet, och i landsherrans wåld. Matth. 22: 15. Marc. 12: 13.

21. Och de frågade honom, ſägande: Mäſtar, wi wete att du ſäger och lärer det rätt är, och ſer icke till perſonen, utan lärer Guds wäg rätt. Matth. 22: 16.

22. Är det rätt, att wi gifwe Kejſaren ſkatt, eller ej?

23. Då han förmärkte deras illfundighet, ſade han till dem: Hwi freſten I mig?

24. Låter mig få ſe penningen; hwars beläte och öfwerſkrift hafwer han? Swarade de, och ſade: Kejſarens.

25. Sade han till dem: Så gifwer nu Kejſarenom det Kejſarenom tillhörer, och Gudi det Gudi tillhörer. Matth. 17: 25. 22: 21. Rom. 13: 7.

26. Och de kunde icke ſtraffa hans tal, för folket; utan förundrade ſig på hans ſwar, och tigde.

27. Då gingo några fram till honom af de Sadduceer, hwilke der neka uppſtåndelſen, och frågade honom, Matth. 22: 23. Marc. 12: 18. Ap. G. 23: 8.

28. Sägande: Mäſtar, Moſes hafwer ſkrifwit oß, att om någors mans broder blifwer död, den huſtru hafwer, och dör barnlös, att hans broder

ſkall taga hans huſtru, och uppwäcka ſinom broder ſäd. 5 Moſ. 25: 5.

29. Så woro nu ſju bröder; och den förſte tog ſig huſtru, och blef död barnlös.

30. Och den andre tog henne, och blef ock deßlikes död barnlös.

31. Den tredje tog henne; ſammalunda ock alle ſju, och läto inga barn efter ſig, och blefwo döde.

32. Siſt, efter dem alla, blef ock qwinnan död.

33. Uti uppſtåndelſen, hwilkens deras huſtru ſkall hon wara, efter det ſju hade haft henne till huſtru?

34. Då ſwarade JEſus, och ſade till dem: Denna werldenes barn taga ſig huſtrur och gifwas mannom.

35. Men de ſom warda wärdige till den werldena, och till uppſtåndelſen ifrå de döda, de hwarken taga huſtrur, eller gifwas manne;

36. Och ej heller kunna de mera dö; ty de warda like med Änglarna, och äro Guds barn, medan de äro uppſtåndelſens barn. 1 Joh. 3: 2.

37. Men att de döde uppſtå, bewiſade Moſes wid buſkan, då han kallade HERran Abrahams Gud, och Iſaacs Gud, och Jacobs Gud.
2 Moſ. 3: 6. Matth. 22: 32.
Marc. 12: 26. Ap. G. 7: 32. Ebr. 11: 16.

38. Gud är icke de dödas, utan de lefwandes Gud; ty honom lefwa alle.

39. Då ſwarade några af de Skriftlärda, ſägande: Mäſtar, du ſade rätt.

40. Och de djerfdes icke yttermera något fråga honom.

41. Men han ſade till dem: Huru ſäga de Chriſtum wara Davids Son?
Matth. 22: 41. Marc. 12: 35.

42. Och ſjelfwer David ſäger i Pſalmboken: HERren ſade till min Herra: Sätt dig på mina högra hand;
Pſ. 110: 1. Ap. G. 2: 34. Ebr. 1: 13. 10: 12.

43. Tilldeß jag nederlägger dina owänner dig till en fotapall. 1 Cor. 15: 25.

44. Så kallar nu David honom Herra; huru är han då hans Son?

45. Då ſade han till ſina Lärjungar, uti allt folkens åhöro:

46. Tager eder wara för de Skriftlärda, ſom wilja gå uti ſid kläder, och wilja gerna warda helſade på torgen, och ſitta främſt i Synagogorna, och ſitta främſt i gäſtabåden.
Matth. 23: 5, 6. Marc. 12: 38, 39. Luc. 11: 43.

47. De uppfräta enkors hus, förebärande långa böner; de ſkola få deß ſtörre fördömelſe.
Matth. 23: 14. Marc. 12: 40. Tit. 1: 11.

21. Capitlet.

Enkans offer. Stadens förſtöring.
Werldenes ände.

Och han ſåg till, aktandes på huru de rike lade ſina gåfwor uti offerkiſtona. 2 Kon. 12: 9. Marc. 12: 41.

2. Så fick han ock ſe ena fattiga enko, ſom lade der twå ſkärfwar in.

3. Och han ſade: Sannerliga ſäger jag eder: Denna fattiga enkan lade mer in, än alle de andre;

4. Ty de hafwa alle inlagt, till Guds offer, af det dem till öfwerlopps är; men hon hafwer, af ſin fattigdom, inlagt allt det hon ägde. 2 Cor. 8: 12.

5. Och då ſomlige ſade om templet, att det war prydt med härliga ſtenar och klenodier, ſade han:
Matth. 24: 1. Marc. 13: 1.

6. De dagar warder kommande, att utaf allt, det I ſen, ſkall icke låtas ſten uppå ſten, den icke ſkall afbruten warda.
1 Kon. 9: 7, 8. Jer. 26: 18. Mich. 3: 12. Luc. 19: 43.

7. Då frågade de honom, och ſade: Mäſtar, när ſkall detta ſke? Och hwad tecken är, när detta ſke ſkall?

8. Sade han: Ser till, att I icke warden förförde; ty många ſkola komma under mitt Namn, och ſäga: Jag äret; och tiden inſtundar. Följer dem icke efter.
Jer. 14: 14. 23: 16, 21. 29: 8. Matth. 24: 4.
Eph. 5: 6. Col. 2: 8. 2 Theß. 2: 2, 3. 1 Joh. 4: 1.

9. Men när I hören örlig och uppror, warer icke förfärade; ty ſådant måſte förſt ſke, men det är icke ſtrax änden.

10. Och han ſade till dem: Folk ſkall reſa ſig upp emot folk, och rike emot rike. Eſ. 19: 2.

11. Och ſtor jordbäfning ſkall warda mångaſtäds, och hunger, och peſtilentier; och förſkräckelſe, och ſtor tecken ſkola ſke utaf himmelen.

12. Men för allt detta ſkola de taga fatt på eder, och förfölja eder, och öfwerantwarda eder in på ſin Råd, och i häktelſe; dragande eder för Konungar och Förſtar, för mitt Namns ſkull. Matth. 10: 17. 24: 9.
Marc. 13: 9. Joh. 15: 20. 16: 2.
Ap. G. 4: 3. 5: 18. 12: 4. 16: 24. 25: 23. Upp. 2: 10.

13. Och det ſkall eder wederfaras till ett wittnesbörd.

14. Så håller det faſt uti edor hjerta, att I ingen omſorg hafwen, huru I ſkolen förſwara eder;
Matth. 10: 19. Marc. 13: 11. Luc. 12: 11.

15. Ty jag ſkall gifwa eder mun och wisdom, der alle de, ſom ſätta ſig emot eder, icke ſkola kunna emotſäga, ej heller emotſtå.
2 Moſ. 4: 12. Eſ. 51: 17. Ap. G. 6: 10.

16. I ſkolen ock öfwerantwardas af föräldrar, och af bröder, fränder och wänner; och de ſkola döda ſomliga af eder. Mich. 7: 6. Ap. G. 7: 59. 12: 2.

17. Och I ſkolen warda hatade af allom, för mitt Namns ſkull;
Matth. 10: 22. Marc. 13: 13.

18. Och ett hår af edart hufwud ſkall icke förgås. 1 Sam. 14: 45.
2 Sam. 14: 11. 1 Kon. 1: 52. Matth. 10: 30.

19. I ſkolen behålla edra ſjälar genom edart tålamod.

20. När I nu ſen, att Jeruſalem warder belagdt med en här, då ſkolen I weta, att deß förödelſe är för handen. Dan. 9: 27. Matth. 24: 15. Marc. 13: 14.

21. De då äro i Judeen, de fly upp åt bergen; och de der midt inne äro, de gånge ut; och de ſom ute i landet äro, de gånge icke derin;

22. Ty att då äro hämndadagarne, att fullbordas ſkall allt det ſom ſkrifwet är. Dan. 9: 26.

23. Men we dem ſom hafwande äro, och dem ſom dia gifwa i de dagar; ty ſtor plåga warder på jordene, och wrede öfwer detta folk.

24. Och de ſkola falla för ſwärdsegg, och fångne bortförde warda till allahanda folk; och Jeruſalem ſkall förtrampadt warda af Hedningom, tilldeß Hedningarnes tid fullkomnad warder. Rom. 11: 25.

25. Och ſkola ſke tecken i ſolen, och i månan, och i ſtjernorna; och på jordene warder folkena ångeſt, och de ſkola förtwifla. Och hafwet och wågen ſkola mycket bullra; Eſ. 13: 10. Heſ. 32: 7.
Joel 2: 10. 3: 15. Matth. 24: 29.
Marc. 13: 24. 2 Pet. 3: 10, 12. Upp. 6: 12.

26. Och menniſkorna borttorkas, för räddhågas ſkull, deraf att de förbida det ſom hela werldena öfwergå ſkall; ty himmelens krafter ſkola bäfwa.

27. Och då ſkola de få ſe menniſkones Son komma i ſkyn, med magt och ſtora härlighet. Dan. 7: 10.
Matth. 16: 27. 24: 30. 25: 31. Marc. 13: 26. 14: 62.
Ap. G. 1: 11. 2 Theß. 1: 10. Upp. 1: 7.

28. Men då detta begynner ſke, ſer upp, och lyfter edor hufwud upp; ty då nalkas edor förloßning. Rom. 8: 23.

29. Och han ſade dem en liknelſe: Ser på fikonaträt och all trä.
Matth. 24: 32. Marc. 13: 28.

30. När de nu knoppas, kunnen I då ſe och weta af eder ſjelf, att ſommaren är när.

31. Alltſå ock I, när I ſen detta ſke, ſkolen I weta, att Guds rike är när.

32. Sannerliga ſäger jag eder: Detta ſlägtet ſkall icke förgås, förr än det allt ſkedt är.

33. **Himmel och jord ſkola förgås; men min ord ſkola icke förgås.**
Pſ. 102: 27. Eſ. 51: 6.
Matth. 24: 35. Ebr. 1: 11. 2 Petr. 3: 7.

34. Men wakter eder, att edor hjerta icke förtungad warda med ſwalg och dryckenſkap, och med detta lefwernes omſorg, ſå att den dagen kommer eder för haſtigt uppå.
Rom. 13: 13. 1 Theß. 5: 6. 1 Petr. 4: 7. 5: 8.

35. Ty han warder kommandes, ſåſom en ſnara, öfwer alla ſom bo på jordene. 1 Theß. 5: 2. 2 Petr. 3: 10. Upp. 3: 3. 16: 15.

36. Så waker nu alltid, och beder, att I mågen undfly allt detta ſom komma ſkall, och ſtå för menniſkones Son. Matth. 24: 42. 25: 13.
Marc. 13: 33. Luc. 12: 40. 18: 1.

37. Och han lärde om dagen i templet; men om natten gick han ut, och wiſtades på Oljoberget. Joh. 8: 1, 2.

38. Och allt folket war bittida uppe till honom i templet, till att höra honom.

22. Capitlet.

JEſus ſäljes, håller Påſka, Nattward, ſtillar träta, ſwettas blod, fångas, förnekas, dömes.

Då tillſtundade Sötbrödshögtiden, den Påſka kallas. 2 Moſ. 12: 15. Matth. 26: 2. Marc. 14: 1.

2. Och de öfwerſte Preſterna och Skriftlärde ſökte efter, huru de kunde dräpa honom; men de fruktade för folket. Pſ. 2: 2. Joh. 11: 47. Ap. G. 4: 27.

3. Och gick Satanas in uti Judas, ſom kallades Iſchariotħ, och war en af de tolf. Matth. 26: 14. Marc. 14: 10. Joh. 13: 2, 27.

4. Han gick bort, och talade med de öfwerſta Preſterna och föreſtåndarena, huruledes han ſkulle fly honom dem i händer.

5. Och de gladdes, och woro öfwerens med honom, att de ſkulle gifwa honom penningar.

6. Och han lofwade dem det, och ſökte efter läglighet, att han måtte öfwerantwarda honom dem utan buller.

7. Så kom då Sötbrödsdagen, på hwilkom man måſte offra Påſkalambet. Matth. 26: 17. Marc. 14: 12, 13.

8. Då ſände han Petrum, och Johannem, ſägandes: Går, och bereder oß Påſkalambet, att wi det äte.

9. Då ſade de till honom: Hwar will du, att wi ſkole bereda det?

10. Sade han till dem: Si, när J kommen in i ſtaden, warder eder mötandes en man, ſom bär ena wattukruko; följer honom i huſet, der han ingår;

11. Och ſäger husbondanom: Mäſtaren låter ſäga dig: Hwar är herberget, der jag må äta Påſkalambet med mina Lärjungar?

12. Och han ſkall wiſa eder en ſtoran ſal beredدan; reder der till.

13. De gingo åſtad, och funno ſom han dem ſagt hade; och redde till Påſkalambet.

14. Och då tid war, ſatte han ſig ned, och de tolf Apoſtlar med honom. Matth. 26: 20. Marc. 14: 17.

15. Och han ſade till dem: Jag hafwer, med mycken åſtundan, begärat äta detta Påſkalambet med eder, förr än jag lider.

16. Ty jag ſäger eder, att jag härefter icke ſkall äta deraf, tilldeß det fullkomnadt warder i Guds rike.

17. Och han tog kalken, tackade, och ſade: Tager honom, och ſkifter eder emellan;

18. Ty jag ſäger eder, att jag icke ſkall dricka det af winträ kommet är, tilldeß Guds rike kommer. Matth. 26: 29. Marc. 14: 25.

19. Och han tog brödet; tackade, och bröt, och gaf dem, ſägandes: Detta är min lekamen, ſom för eder gifwen warder; det görer till min åminnelſe; Matth. 26: 26. Marc. 14: 22. 1 Cor. 11: 23.

20. Sammalunda ock kalken, efter Nattwarden, ſägandes: Detta är kalken, det nya Teſtamentet i mitt blod, ſom för eder utgjutet warder.

21. Dock ſi, mins förrädares hand är med mig på bordet. Matth. 26: 21, 23. Marc. 14: 18. Joh. 13: 21.

22. Och menniſkones Son warder gångandes, efter ſom det beſlutet är; dock we den menniſko, af hwilko han warder förrådder. Pſ. 41: 10. Joh. 13: 18. Ap. G. 1: 16.

23. Och de begynte fråga emellan ſig, hwilken den war af dem ſom det göra ſkulle.

24. Så wardt ock en träta emellan dem, hwilkendera ſkulle ſynas wara ypperſt. Matth. 20: 24. Marc. 10: 41.

25. Då ſade han till dem: Werldslige Konungar regera; och de, ſom magtena hafwa, kallas nådige herrar;

26. Men J icke ſå; utan den ſom ſtörſt är ibland eder, han ſkall wara ſom den yngſte, och den der ypperſt är, han ware ſåſom en tjenare. Luc. 9: 48. 1 Petr. 5: 3.

27. Ty hwilkendera är ſtörre, den ſom ſitter, eller den ſom tjenar? Är icke han ſom ſitter? Men jag är midt ibland eder, ſåſom den ſom tjenar. Matth. 20: 28. Joh. 13: 14. Phil. 2: 7.

28. Men J ären de ſamme, ſom med mig blifwit hafwen uti mina freſtelſer.

29. Och jag will beſtälla eder riket, ſåſom min Fader hafwer det beſtällt mig; Luc. 12: 32.

30. Att J ſkolen äta och dricka öf-

wer mitt bord, i mitt rike; och ſkolen ſitta på ſtolar, och döma tolf Iſraels ſlägter. Matth. 19: 28. Upp. 3: 21.

31. Och HErren ſade: Simon, Simon, ſi, Satanas hafwer begärat eder, att han ſkulle ſålla eder ſåſom hwete; 1 Petr. 5: 8.

32. Men jag hafwer bedit för dig, att din tro ſkall icke omintet warda; och när du nu omwänder äſt, ſå ſtyrk dina bröder.

33. Då ſade han till honom: HErre, jag är redebogen gå med dig, både i häktelſe och i döden.

34. Då ſade han: Jag ſäger dig, Petre, i dag ſkall icke hanen gala, förr än du tre reſor nekar att känna mig. Matth. 26: 31. Marc. 14: 30. Joh. 13: 38.

35. Och han ſade till dem: När jag ſände eder utan ſäck, utan ſkräppo, och utan ſkor, hafwer eder något fattats? Då ſade de: Intet. Matth. 10: 9. Marc. 6: 8. Luc. 9: 3. 10: 4.

36. Då ſade han till dem: Men nu, ho ſom ſäck hafwer, han tage honom, ſammalunda ock ſkräppo; och den der icke hafwer, han ſälje ſin kjortel, och köpe ſwärd.

37. Ty jag ſäger eder, att det ännu måſte fullbordas på mig, ſom ſkrifwet är: Han är räknad ibland ogerningsmän; ty hwad ſom ſkrifwet är om mig, det hafwer en ända. Eſ. 53: 12. Marc. 15: 28.

38. Då ſade de: HErre, ſi, här äro tu ſwärd. Då ſade han till dem: Det är nog.

39. Och han gick ut, ſom hans ſeder war, till Oljoberget; och hans Lärjungar följde honom till det rummet. Matth. 26: 36. Marc. 14: 32. Joh. 8: 1. 18: 1.

40. Och då han kom dit, ſade han till dem: Beder, att I icke kommen uti freſtelſe. Matth. 26: 41. Marc. 14: 38.

41. Och han gick ifrå dem wid paß ett ſtenkaſt, och föll ned på ſin knä, och bad, Matth. 26: 39. Marc. 14: 35.

42. Sägandes: Fader, är ſå din wilje, tag denna drycken ifrå mig; dock likwäl, ſke icke min wilje, utan din.

43. Och ſyntes honom en Ängel af himmelen, och ſtyrkte honom.

44. Och han wardt betagen af en mägta ſtor ångeſt, och bad länge; och hans ſwett war ſåſom blodsdroppar, löpande ned på jorden. Joh. 12: 27. Ebr. 5: 7.

45. Och då han uppſtod af bönene, och kom till ſina Lärjungar, fann han dem ſofwande af bedröfwelſe;

46. Och ſade till dem: Hwi ſofwen I? Står upp, och beder, att I icke kommen uti freſtelſe.

47. Wid han ännu talade, ſi, en hop med folk, och en utaf de tolf, ſom het Judas, gick för dem, och trädde fram till JEſum, till att kyßa honom. Matth. 26: 47. Marc. 14: 43. Joh. 18: 3.

48. Men JEſus ſade till honom: Juda, förråder du menniſkones Son med kyßande?

49. Då ſågo de ſom när woro, hwad på färde war, och ſade till honom: HErre, ſkole wi taga till ſwärds?

50. Och en af dem ſlog öfwerſta Preſtens tjenare, och högg af hans högra öra. Matth. 26: 51. Marc. 14: 47. Joh. 18: 10.

51. Då ſwarade JEſus, och ſade: Låter kommat härtill; och ſå tog han på hans öra, och helade honom.

52. Och JEſus ſade till de öfwerſta Preſterna, och föreſtåndarena i templet, och till de äldſta, ſom till honom komne woro: Såſom till en röfware ären I utgångne, med ſwärd och med ſtafrar; Matth. 26: 55. Marc. 14: 48.

53. Ändock jag hafwer dagliga warit med eder i templet, och I kommen edra händer intet wid mig; men detta är edar ſtund, och mörkſens magt.

54. Så grepo de honom, och ledden, och haden in i öfwerſta Preſtens hus. Men Petrus följde långt efter. Matth. 26. 57. Marc. 14: 53. Joh. 18: 13, 24.

55. Då gjorde de en eld midt i palatſet, och ſåto derwid; och Petrus ſatte ſig ibland dem. Matth. 26: 69. Marc. 14: 66. Joh. 18: 16, 25.

56. Då en tjenſteqwinna fick ſe honom ſittandes wid ljuſet, ſåg hon på honom, och ſade: Denne war ock med honom.

57. Då nekade han honom, och ſade: Qwinna, jag känner honom intet.

58. Och litet efter ſåg honom en

annar, och ſade: Du äſt ock af dem. Men Petrus ſade: Menniſka, jag är det icke.

59. Och litet derefter, wid en timma, kom en annar, och ſannade det ſamma, ſägandes: Sannerliga war han ock med honom; ty han är ock en Galileiſk man.

60. Och Petrus ſade: Menniſka, jag wet icke hwad du ſäger. Och i det ſamma, wid han ännu talade, gol hanen.

61. Och HERren wände ſig om, och ſåg på Petrum; och då begynte Petrus tänka på HERrans ord, huru han honom ſagt hade: Förr än hanen hafwer galit, ſkall du tre reſor neka mig. Matth. 26: 75. Marc. 14: 72. Joh. 18: 27.

62. Och Petrus gick ut, och gret bitterliga.

63. Och de män, ſom höllo JEſum, begabbade honom, och ſlogo honom; Job 16: 10. Eſ. 50: 6. Matth. 26: 67. Marc. 14: 65. Joh. 18: 22.

64. Bundo för hans ögon, ſlogo hans anſigte, och frågade honom, ſägande: Spå, ho är den ſom dig ſlog?

65. Och mycken annor förhädelſe ſade de till honom.

66. Och ſom det dagades, förſamlade ſig de äldſte i folket, och de öfwerſte Preſterna, och de Skriftlärde, och hade honom in för ſitt Råd, Pſ. 2: 2. Matth. 27: 1. Marc. 15: 1.

67. Sägande: Äſt du Chriſtus, ſäg det oß? Och han ſade till dem: Om jag eder det ſäger, ſå tron I det intet;

68. Frågar jag ock, ſå ſwaren I intet; ej heller ſläppen I mig.

69. Härefter ſkall menniſkones Son ſitta på Guds krafts högra hand. Dan. 7: 10. Matth. 16: 27. 24: 30: 26: 64. Marc. 14: 62. Ap. G. 1: 11. 1 Theß. 1: 10. Upp 1: 7.

70. Då ſade de alle: Så äſt du ju Guds Son? Sade han: I ſägen att jag ſå är.

71. Då ſade de: Hwarefter begärom wi ännu wittnesbörd? Wi hafwe ſjelfwe hört det af hans mun.

23. Capitlet.

Chriſtus förhöres af Herodes och Pilatus, dömes, korsfäſtes, dör, begrafwes.

Då ſtod upp hele hopen af dem, och ledde honom bort till Pilatum; Matth. 27: 2. Marc. 15: 1. Joh. 18: 28.

2. Och begynte till att klaga på honom, ſägande: Denna hafwe wi beſlagit dermed, att han förwänder folket, och förbjuder gifwa Kejſarenom ſkatt, och ſäger ſig wara Chriſtus en Konung. Matth. 17: 25. 22: 21. Marc. 12: 17. Luc. 20: 25. Rom. 13: 7. Ap. G. 17: 7.

3. Och Pilatus frågade honom, ſägandes: Äſt du Judarnas Konung? Då ſwarade han honom, och ſade: Du ſäger det. Matth. 27: 11. Marc. 15: 2. Joh. 18: 33.

4. Då ſade Pilatus till öfwerſta Preſterna, och till folket: Jag finner intet brott med denna mannen.

5. Men de höllo ſitt tal fram, ſägande: Han gör uppror ibland folket, lärandes öfwer allt Judiſka landet, begynnandes i Galileen, och ſedan allt hit.

6. Då Pilatus hörde nämnas Galileen, frågade han, om han war en Galileiſk man.

7. Och då han förnam, att han war under Herodis wälde, förſände han honom till Herodes; ty han war ock i Jeruſalem på den tiden. Luc. 3: 1.

8. Då Herodes fick ſe JEſum, wardt han ganſka glad; ty han hade i lång tid haft åſtundan till att ſe honom; ty han hade mycket hört om honom, och hoppades få ſe något tecken göras af honom. Matth. 14: 1. Luc. 9: 7.

9. Och han frågade honom om mång ſtycker; men han ſwarade honom intet.

10. Stodo ock öfwerſte Preſterna, och de Skriftlärde, och klagade ſwårliga på honom.

11. Men Herodes med ſitt folk föraktade honom, och begabbade honom, och klädde honom uti ett hwitt kläde, och ſände honom igen till Pilatum.

12. Och Pilatus och Herodes wordo wänner emellan ſig på ſamma dag; ty emellan dem hade tillförene warit owänſkap. Ap. G. 4: 27.

13. Då kallade Pilatus tillhopa de öfwerſta Preſterna, och föreſtåndarena, och folket;

14. Och ſade till dem: I hafwen fått mig denna mannen, ſåſom den der hafwer förwändt folket; och ſi, jag hafwer förhört honom i edor närwaro, och finner dock ingen af de ogerningar

med denna mannen, der I anklagen honom före;

Matth. 27: 23. Marc. 15: 13. Joh. 18: 38. 19: 4.

15. Och ej heller Herodes; ty jag förſände eder till honom; och ſi, man kunde intet komma på honom, det döden wärdt war.

16. Derföre will jag näpſan och ſläppan. Matth. 27: 26. Joh. 19: 1.

17. Ty han ſkulle om högtidena gifwa dem en lös.

Matth. 27: 15. Marc. 15: 6. Joh. 18: 39.

18. Då ropade hele hopen, och ſade: Tag denna af wägen, och gif oß Barabbam lös; Ap. G. 3: 14.

19. Den der låg i fängelſet, för ett upplopps ſkull, ſom i ſtaden ſkedt war, och för ett mandråp.

20. Åter talade Pilatus till dem, och wille gifwa JEſum lös.

21. Då ropade de, och ſade: Korsfäſt, korsfäſt honom.

22. Då ſade han tredje reſona till dem: Hwad hafwer han då illa gjort? Jag finner ingen dödsſak med honom; derföre will jag näpſan, och gifwan lös.

23. Men de lade åt med ſtort rop, och begärade att han ſkulle korsfäſtas; och deras och de öfwerſta Preſternas rop wardt ju mer och mer.

24. Då dömde Pilatus, att ſå ſke ſkulle ſom de begärade;

Matth. 27: 26. Marc. 15: 15.

25. Och gaf dem lös den i fängelſet ſatt war för upploppets och dråpets ſkull, den de begärat hade; men JEſum öfwerantwardade han deras wilja. Joh. 19: 16.

26. Och då de ledde honom ut, fingo de en fatt, ſom het Simon af Cyrene, den der kom af markene; honom lade de korſet uppå, att han ſkulle bära det efter JEſum. Matth. 27: 32. Marc. 15: 21.

27. Men honom följde en ſtor hop folk, och qwinnor, de der greto och ömkade ſig öfwer honom.

28. Då wände ſig JEſus om till dem, och ſade: I Jeruſalems döttrar, gråter icke öfwer mig; utan gråter öfwer eder ſjelfwa, och öfwer edor barn.

29. Ty ſi, de dagar warda kommande, i hwilkom de ſkola ſäga: Saliga äro de ofruktſamma, och de qweder, ſom intet födt hafwa, och de ſpenar, ſom ingom hade dia gifwit.

30. Då ſkola de begynna ſäga till bergen: Faller öfwer oß; och till högarna: Skyler oß.

Eſ. 2, 19. Oſ. 10: 8. Upp. 6: 16. 9: 6.

31. Ty är detta ſkedt på det färſka trät, hwad ſkall då ſke på det torra?

Jer. 25: 29. 1 Pet. 4: 16.

32. Leddes der ock ut twå andre ogerningsmän med honom, till att aflifwas.

33. Och då de kommo till det rummet, ſom kallas hufwudſkallaplatſen, der korsfäſte de honom, och de ogerningsmän med honom; den ena på den högra ſidon, den andra på den wenſtra. Matth. 27: 33.

Marc. 15: 22. Joh. 19: 17, 18. Eſ. 53: 12.

34. Och ſade JEſus: Fader, förlåt dem det; ty de weta icke hwad de göra. Och de bytte hans kläder, kaſtandes lott på dem. Ap. G. 3: 17. 7: 60. Pſ. 22: 19.

Matth. 27: 35. Marc. 15: 24. Joh. 19: 23. 1 Cor. 4: 12.

35. Och folket ſtod och ſåg uppå; och de öfwerſte, ſamt med dem, begabbade honom, ſägande: Androm hafwer han hulpit, hjelpe ſig nu ſjelfwom, om han är Chriſtus, den Guds utkorade.

Matth. 27: 39. Marc. 15: 29.

36. Begabbade honom ock krigsknektarna, och gingo till, och räckte ättiko till honom;

37. Sägande: Äſt du Judarnas Konung, ſå hjelp dig ſjelf.

38. War ock en öfwerſkrift ſkrifwen öfwer honom, med Grekiſka, Latinſka och Ebreiſka bokſtäfwer: Denne är Judarnas Konung.

Matth. 27: 37. Marc. 15: 26. Joh. 19: 19.

39. Men en af de ogerningsmän, ſom upphängde woro, hädde honom, och ſade: Äſt du Chriſtus, ſå hjelp dig ſjelf och oß.

40. Då ſwarade den andre, ſtraffade honom, och ſade: Fruktar du icke heller Gud, du ſom äſt i ſamma fördömelſen?

41. Och är det wäl rätt med oß; ty wi lide det wåra gerningar wärda äro; men denne hafwer intet ondt gjort.

42. Och ſade han till JEſum:

HERre, tänk på mig, då du kommer i ditt rike.

43. Och ſade JEſus till honom: Sannerliga ſäger jag dig, i dag ſkall du wara med mig i paradis.

44. Och war detta wid ſjette timman; och ett mörker wardt öfwer hela landet, allt intill nionde timman.

Matth. 27: 45. Marc. 15: 33.

45. Och ſolen miſte ſitt ſken; och förlåten i templet remnade midt i tu.

2 Chr. 3: 14. Matth. 27: 51. Marc. 15: 38.

46. Och JEſus ropade med höga röſt, och ſade: Fader, jag befaller min anda i dina händer; och då han hade det ſagt, gaf han upp andan.

Pſ. 31: 6. Matth. 27: 50. Marc. 15: 37. Joh. 19: 30. Ap. G. 7: 59.

47. Då höfwitsmannen ſåg hwad der ſkedde, priſade han Gud, och ſade: Sannerliga war denne en rättfärdig man.

Matth. 27: 54. Marc. 15: 39.

48. Och allt folket, ſom ditgånget war att ſe härpå, då de ſett hade hwad der ſkedde, ſlogo de ſig för ſin bröſt, och gingo hem igen.

49. Men alle hans kände wänner, och qwinnor, ſom honom följt hade af Galileen, ſtodo långt ifrån, och ſågo derpå.

50. Och ſi, en man, benämnd Joſeph, en rådherre, den war en god och rättfärdig man;

Matth. 27: 57. Marc. 15: 42, 43. Joh. 19: 38.

51. Och hade icke ſamtyckt deras råd och gerning; och han war bördig af den Judarnas ſtad Arimathia; den der ock åſtundade efter Guds rike; Luc. 2: 25, 38.

52. Han gick till Pilatum, och beddes JEſu lekamen;

53. Och tog honom ned, ſwepte honom uti ett linkläde, och laden ned i ena graf, ſom uthuggen war uti ſten, der än då ingen hade uti lagd warit.

Matth. 12: 40. 26: 12. 27: 59. Marc. 15: 46.

54. Och det war tillredelſedagen, och Sabbathen begynte gå uppå.

Matth. 27: 62.

55. Och följde der några qwinnor efter, ſom med honom komna woro af Galileen, och beſågo grafwena, och hurudeles hans lekamen lagd war;

Luc. 8: 2.

56. Och gingo ſedan tillbaka igen, och tillredde wälluktande krydder och ſmörjelſe; men om Sabbathen woro de ſtilla, ſom budet war i lagen.

2 Moſ. 20: 10. 5 Moſ. 5: 14.

24. Capitlet.

JEſus uppſtår, uppenbaras, far till himla.

På den ena Sabbathen, ganſka bittida om morgonen, kommo de till grafwena, bärande de wälluktande krydder, ſom de tillredt hade; och några med dem. Matth. 28: 1. Marc. 16: 1. Joh. 20: 1.

2. Så funno de ſtenen afwältad ifrå grafwene;

3. Och gingo in, och funno intet HERrans JEſu lekamen.

4. Och det begaf ſig att, då de derom bekymrade woro, ſi, ſå ſtodo när dem twå män i ſkinande kläder.

5. Då wordo de förfärade, och ſlogo ſin anſigte neder åt jordene. Då ſade de till dem: Hwi ſöken J den lefwande ibland de döda?

6. Han är icke här, han är uppſtånden; kommer ihåg, huru han ſade eder, då han ännu war i Galileen,

Matth. 16: 21. 17: 23. 20: 18. Marc. 8: 31. 9: 31. 10: 33, 34. Luc. 9: 22. 18: 33.

7. Sägandes: Menniſkones Son måſte öfwerantwardas i ſyndiga menniſkors händer, och korsfäſtas; och uppſtå på tredje dagen.

8. Och ſå begynte de komma ihåg hans ord; Joh. 2: 22.

9. Och gingo tillbaka ifrå grafwene, och bådade detta allt dem ellofwa, och allom dem androm. Matth. 28: 8. Marc. 16: 10.

10. Och det war Maria Magdalena, och Johanna, och Maria Jacobi, och andra, ſom med dem woro, de detta ſade till Apoſtlarna. Luc. 8: 3.

11. Och deras ord ſyntes för dem ſåſom galenſkap; och de trodde dem intet.

12. Men Petrus ſtod upp, och lopp till grafwena; och då han lutade ſig derin, fick han ſe linkläden liggande allena; och gick ſina färde, förundrandes wid ſig ſjelf hwad der ſkedt war.

Joh. 20. 3, 6.

13. Och ſi, twå af dem gingo på ſamma dagen till en by, ſom låg wid

ſextio ſtadier wägs ifrå Jeruſalem, benämnd Emaus. Marc. 16: 12.

14. Och de talade hwar med annan, om allt det ſom ſkedt war.

15. Och hände ſig, då de talades wid, och befrågade hwarannan, nalkades ock JEſus, och gick med dem.
Matth. 18: 20.

16. Men deras ögon woro förhållen, att de icke kände honom.

17. Då ſade han till dem: Hwad är det för tal, ſom J hafwen eder emellan, wid J gån, och ären bedröfwade?

18. Då ſwarade endera, ſom het Cleophas, och ſade till honom: Äſt du allena ibland främmande män i Jeruſalem, ſom icke wet hwad der ſkedt är i deßa dagar?

19. Sade han till dem: Hwad? Sade de till honom: Om JEſu Nazareno, ſom war en Prophet, mägtig både i gerningar och ord, för Gudi, och allo folkena;
Matth. 21: 11. Luc. 7: 16. Joh. 4: 19. 6: 14.

20. Och huruledes de öfwerſte Preſterna, och wåre förmän, öfwerantwardade honom i dödſens fördömelſe, och korsfäſte honom.

21. Men wi hoppades, att han ſkulle wara den ſom förloßa ſkulle Jſrael; och öfwer allt detta är nu tredje dagen, ſedan det ſkedde. Ap. G. 1: 6.

22. Och några qwinnor af wåra hafwa förſkräckt oß, de der bittida om morgonen hade kommit till grafwena;
Matth. 28: 8. Marc. 16: 10. Joh. 20: 18.

23. Och då de icke funno hans lekamen, kommo de, och ſade, att de ock Änglaſyn ſett hade, hwilke ſagt hade att han lefwer.

24. Och någre af dem, ſom med oß woro, gingo bort till grafwen, och funno ſåſom qwinnorna ſagt hade; men honom funno de intet.

25. Då ſade han till dem: O! J galne, och ſenhjertade till att tro, uti allt det ſom Propheterna ſagt hafwa.

26. Skulle icke Chriſtus ſådant lida, och ſedan ingå uti ſin härlighet?
Eſ. 50: 6. 53: 1, ꝛc.
Phil. 2: 7. Ebr. 12: 2. 1 Petr. 1: 11.

27. Och han begynte på Moſe, och alla Propheterna, och gjorde uttydelſe för dem i alla Skrifter, ſom woro om honom. 1 Moſ. 3: 15. 12: 3. 22: 18. 26: 4. 49: 10.
2 Sam. 7: 12. Pſ. 16: 8, 9. 22: 1. ꝛc. Dan. 9: 24.

28. Och de begynte nalkas intill byn, dit de wille; och han låts ſom han wille gå längre fram.

29. Och de nödgade honom, ſägande: Blif när oß; ty det lider åt aftonen, och dagen är förliden. Och ſå gick han in, till att blifwa när dem.
1 Moſ. 19: 3. Ap. G. 16: 15. Ebr. 13: 2.

30. Och det begaf ſig, då han ſatt till bords med dem, tog han brödet; tackade, bröt det, och fick dem.

31. Och deras ögon öppnades, att de kände honom; och ſå förſwann han utu deras åſyn.

32. Och de ſade emellan ſig: War icke wårt hjerta brinnande i oß, då han talade med oß i wägen, och uttydde oß Skrifterna?

33. Och i ſamma ſtundene ſtodo de upp, och gingo till Jeruſalem igen, och funno förſamlade de ellofwa, och de ſom med dem woro;

34. De der ſade: HErren är ſannerliga uppſtånden, och är ſyner af Simone. 1 Cor. 15: 5.

35. Och de förtäljde hwad ſkedt war i wägen, och huru han wardt känd af dem, i det han bröt brödet.

36. Som de nu härom talade, ſtod JEſus ſjelf midt ibland dem, och ſade till dem: Frid ware eder.
Marc. 16: 14. Joh. 20: 19.

37. Då wordo de förfärade, och fruktade, menandes att de ſågo en anda.

38. Då ſade han till dem: Hwi ären J förfärade? Och hwi uppſtiga ſådana tankar uti edor hjerta?

39. Ser mina händer, och mina fötter, att det är jag ſjelf: Tager på mig, och ſkåder; ty anden hafwer icke kött och ben, ſåſom J ſen mig hafwa.
Joh. 20: 20, 27.

40. Och då han hade det ſagt, wiſte han dem händer och fötter.

41. Och ſom de ännu icke trodde, för glädjes ſkull, utan förundrade ſig, ſade han till dem: Hafwen J här något att äta? Joh. 21: 5.

42. Då fingo de honom fram ett ſtycke ſtekt fiſk, och något af en hannogskako.

43. Och han tog det, och åt deraf i deras åſyn.

44. Och han ſade till dem: Detta äro de ord, ſom jag ſade till eder, då jag ännu war med eder, att allt måſte fullbordas, ſom ſkrifwet är i Moſe lag, och i Propheterna, och i Pſalmerna, om mig. Matth. 16: 21. 17: 22. 20: 18. Marc. 8: 31. 9: 31. 10: 33. Luc. 9: 22. 18: 33.

45. Då öppnade han dem deras ſinne, att de förſtodo Skrifterna;

46. Och ſade till dem: Så är det ſkrifwet, och ſå måſte Chriſtus lida, och tredje dagen uppſtå ifrå de döda; Pſ. 16: 10. Ap. G. 17: 3.

47. Och predikas i hans Namn bättring och ſyndernas förlåtelſe ibland all folk, begynnande på Jeruſalem. Ap. G. 13: 38. 1 Joh. 2: 12.

48. Och I ären wittne till allt detta. Joh. 15: 27.

49. Och ſi, jag will ſända öfwer eder mins Faders löfte; men I ſkolen blifwa i ſtaden Jeruſalem, tilldeß I warden beklädde med kraft af höjdene. Joh. 14: 26. 15: 26. 16: 7. Ap. G. 1: 4. 2: 1, ꝛc.

50. Och han hade dem ut till Bethanien, och upplyfte ſina händer, och wälſignade dem. Ap. G. 1: 12.

51. Och ſkedde, då han dem wälſignat hade, ſkiljdes han ifrå dem, och uppfor i himmelen. Marc. 16: 19. Ap. G. 1: 9.

52. Och de tillbådo honom; och gingo ſedan in i Jeruſalem igen, med ſtora glädje;

53. Och woro alltid i templet, priſade och lofwade Gud. Amen.

Ände på S. Luce Evangelium.

S. Johannis Evangelium.

1. Capitlet.

Chriſti perſon. Johannis wittnesbörd. Andreas. Petrus. Philippus. Nathanael.

I begynnelſen war Ordet, och Ordet war när Gudi; och Gud war Ordet. Ordſp. 8: 22, ꝛc. Joh. 10: 33, 36. 1 Joh. 1: 2. Upp. 19: 13.

2. Det ſamma war i begynnelſen när Gudi.

3. Genom det äro all ting gjord; och thy förutan är intet gjordt, det gjordt är. Eph. 3: 9. Col. 1: 15, 16. Ebr. 2: 10.

4. I thy war lifwet; och lifwet war menniſkornas ljus; Joh. 5: 26. 1 Joh. 5: 11.

5. Och ljuſet lyſer i mörkret; och mörkret hafwer det icke begripit. Eſ. 60: 1. Joh. 8: 12. 12: 46.

6. En man war ſänd af Gudi, ſom het Johannes; Mal. 4: 5. Matth. 3: 1. 11: 14. 17: 10, 11. Marc. 1: 2. Luc. 1: 13. 3: 2. 7: 20.

7. Han kom till wittnesbörd, på det han ſkulle wittna om Ljuſet, att alle ſkulle tro genom honom.

8. Icke war han Ljuſet, men (han war ſänd) till att wittna om Ljuſet.

9. Det war det ſanna Ljuſet, hwilket upplyſer alla menniſkor, ſom komma i werlden. Joh. 3: 19. 9: 5. 12: 35.

10. I werldene war det, och igenom det är werlden gjord; och werlden kände det icke. Ebr. 1: 2.

11. Han kom till ſitt eget, och hans egne anammade honom icke.

12. Men allom dem, ſom honom anammade, gaf han magt att blifwa Guds barn, dem ſom tro på hans Namn; Rom. 8: 15, 16. Gal. 3: 26. 2 Pet. 1: 4. 1 Joh. 3: 1.

13. Hwilke icke af blod, icke heller af köttslig wilja, icke heller af någors mans wilja, utan af Gudi födde äro. Joh. 3: 5. 1 Pet. 1: 23. Jac. 1: 18.

14. Och Ordet wardt kött, och bodde ibland oß; och wi ſågom hans härlighet, ſåſom enda Sonſens härlighet af Fadrenom, full med nåd och ſanning. Luc. 1: 31. 2: 7. 1 Tim. 3: 16. Matth. 1: 16, 18. 17: 2. Col. 1: 19.

15. Johannes wittnar om honom, ropar, och ſäger: Denne waret, om hwilken jag ſagt hafwer: Efter mig ſkall komma, den för mig warit hafwer; ty han war förr än jag; Matth. 3: 11. Marc. 1: 7. Joh. 3: 26, 31.

16. Och af hans fullhet hafwe wi alle fått, och nåd för nåd. Joh. 3: 34. Col. 2: 3, 9.

17. Ty genom Moſen är lagen gifwen; nåd och ſanning är kommen genom JEſum Chriſtum. 2 Moſ. 20: 1, ꝛc. 5 Moſ. 5: 6, ꝛc.

18. Ingen hafwer någon tid ſett Gud; ende Sonen, ſom är i Fadrens ſköt, han hafwer det kungjort. 2 Moſ. 33: 20. Matth. 11: 27. Luc. 10, 22. Joh. 6: 46. 1 Tim. 6: 16. 1 Joh. 4: 12.

19. Och detta är Johannis wittnesbörd, då Judarna ſände Preſter och Leviter af Jeruſalem, att de ſkulle fråga honom: Ho äſt du? Joh. 5: 33.

20. Och han bekände, och förſakade icke; och bekände han: Icke är jag Chriſtus. Joh. 3: 28. Ap. G. 13: 25.

21. Då frågade de honom: Hwad då; äſt du Elias? Han ſade: Jag är det icke. Äſt du en Prophet? Och han ſwarade: Nej. 5 Moſ. 18: 15.

22. Då ſade de till honom: Ho äſt du, att wi måge gifwa dem ſwar, ſom oß ſändt hafwa? Hwad ſäger du om dig ſjelf?

23. Sade han: Jag är ens ropandes röſt i öknene: Rödjer HERrans wäg, ſom Eſaias Propheten ſagt hafwer. Eſ. 40: 3. Matth. 3: 3. Marc. 1: 3. Luc. 3: 4.

24. Och de, ſom ſände woro, woro af de Phariſeer.

25. Och de frågade honom, och ſade till honom: Hwi döper du då, medan du äſt icke Chriſtus, icke heller Elias, icke heller en Prophet?

26. Swarade dem Johannes, och ſade: Jag döper med watten; men midt ibland eder ſtår den I icke kännen. Matth. 3: 11. Luc. 3: 16.

27. Han är den ſom efter mig komma ſkall, hwilken för mig warit hafwer; hwilkens ſkotwäng jag icke wärdig är upplöſa.

28. Detta ſkedde i Bethabara, på hinſidon Jordan, der Johannes döpte.

29. Dagen derefter ſåg Johannes JEſum komma till ſig, och ſade: **Si, Guds Lamb, ſom borttager werldenes ſynd.** 2 Moſ. 12: 3. Eſ. 53: 7. 1 Cor. 5: 7. 1 Pet. 1: 19.

30. Denne äret, om hwilken jag ſagt hafwer: Efter mig ſkall komma en man, den för mig warit hafwer; ty han war förr än jag;

31. Och jag kände honom icke; men på det han ſkulle warda uppenbar i Iſrael, fördenſkull är jag kommen, till att döpa med watten. Ap. G. 1: 5.

32. Och Johannes wittnade, och ſade: Jag ſåg Andan nederkomma i dufwoliknelſe af himmelen, och blef på honom; Matth. 3: 16. Marc. 1: 10. Luc. 3: 22.

33. Och jag kände honom icke; men den ſom mig ſände, till att döpa med watten, han ſade till mig: Öfwer hwilken du får ſe Andan nederkomma, och blifwa på honom, han är den ſom döper med den Helga Anda. Matth. 3: 11.

34. Och jag ſåg det, och wittnade att han är Guds Son.

35. Dagen derefter ſtod åter Johannes, och twå af häns lärjungar.

36. Och ſom han fick ſe JEſum gå, ſade han: **Si, Guds Lamb.**

37. Och de twå hans lärjungar hörde honom tala, och följde JEſum.

38. Då wände JEſus ſig om, och ſåg dem följa ſig, och ſade till dem: Hwad ſöken I? Då ſade de till honom: Rabbi (det betyder Mäſtar), hwar wiſtas du?

39. Då ſade han till dem: Kommer, och ſer. De kommo, och ſågo hwar han wiſtades, och blefwo den dagen när honom; och det war wid tionde timman.

40. Och war Andreas, Simonis Petri broder, en af de twå, ſom hade hört af Johanne; och följde JEſum.

41. Han fann förſt ſin broder Simon, och ſade till honom: Wi hafwe funnit Meßiam, det betyder den Smorda. Matth. 4: 18.

42. Och han hade honom till JEſum. Då JEſus fick ſe honom, ſade han: Du äſt Simon, Jona ſon; du ſkall heta Cephas, det betyder hälleberg. Matth. 16: 18.

43. Dagen derefter wille JEſus gå ut i Galileen; och fann Philippum, och ſade till honom: Följ mig.

44. Och war Philippus af Bethſaida, Andree och Petri ſtad.

45. Philippus fann Nathanael, och

ſade till honom: Den ſom Moſe hafwer ſkrifwit om i lagen, och Propheterna, hafwe wi funnit, JEſum, Joſephs ſon af Nazareth. 1 Moſ. 3:15. 22:18. 49:10. 5 Moſ. 18:18. 2 Sam. 7:12. Eſ. 7:14. 9:6. 40:10, 11. 45:8. 53:1, ꝛc. Jer. 23:5. 33:14. Heſ. 34:23. 37:24. Dan. 9:24. Mich. 5:2. Zach. 6:12. 9:9. Matth. 2:23. Luc. 2:4. Joh. 7:41, 42.

46. Och Nathanael ſade till honom: Kan något godt komma af Nazareth? Philippus ſade till honom: Kom, och ſe. Joh. 12:21.

47. JEſus ſåg Nathanael komma till ſig, och ſade om honom: Si, en rätt Iſraelit, i hwilkom intet ſwek är.

48. Då ſade Nathanael till honom: Hwaraf känner du mig? JEſus ſwarade, och ſade till honom: Förr än Philippus kallade dig, då du waſt under fikonaträt, ſåg jag dig.

49. Nathanael ſwarade, och ſade till honom: Rabbi, du äſt Guds Son: Du äſt Iſraels Konung.

50. JEſus ſwarade, och ſade till honom: Efter det jag ſade dig, att jag ſåg dig under fikonaträt, tror du; större ting, än deßa äro, ſkall du få ſe;

51. Och ſade till honom: Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: Härefter ſkolen I få ſe himmelen öppen, och Guds Änglar fara upp och neder öfwer menniſkones Son. 1 Moſ. 28:12. Matth. 4:11. Luc. 22:43. 24:4. Ap. G. 1:10.

2. Capitlet.

Bröllop i Cana. Templet renſadt.
Första Påſkan.

Och på tredje dagen wardt ett bröllop i Cana i Galileen; och JEſu moder war der.

2. Wardt ock deßlikes JEſus buden, och hans Lärjungar, till bröllopet.

3. Och då winet begynte fattas, ſade JEſu moder till honom: De hafwa intet win.

4. Då ſade JEſus till henne: Qwinna, hwad hafwer jag med dig? Min tid är icke ännu kommen.

5. Då ſade hans moder till tjenarena: Hwad han ſäger eder, det görer.

6. Så woro der ſex ſtenkrukor, ſom ſatta woro efter ſättet om Judarnas rening, hållandes hwardera tu eller tre mått. Marc. 7:3.

7. Då ſade JEſus till dem: Fyller upp krukorna med watten; och de fyllde dem öfwerfulla.

8. Och han ſade till dem: Låter nu uti, och bärer till kökemäſtaren; och de båro.

9. När då kökemäſtaren ſmakade winet, ſom watten warit hade, och icke wißte hwadan det kommet war; men tjenarena, ſom wattnet öſt hade, wißte det, kallade han brudgummen;

10. Och ſade till honom: Hwar man ſätter förſt fram det goda winet, och när de äro wordne druckne, då det ſom ſämre är. Du hafwer gömt det goda winet allt härtill.

11. Detta war det förſta tecken, ſom JEſus gjorde i Cana i Galileen, och uppenbarade ſina härlighet; och hans Lärjungar trodde på honom.

12. Derefter for han ned till Capernaum, han och hans moder, och hans bröder, och hans Lärjungar; och blefwo der i få dagar.

13. Och war Judarnas Påſka hardt när; och JEſus for upp till Jeruſalem;

14. Och fann i templet dem ſom ſålde fä, och får, och dufwor, och wexlare ſittande.

15. Då gjorde han ena gißel af tåg, och dref dem alla ut af templet, med får och fä, och bortſpillde wexlarenas penningar, och störte borden omkull. Matth. 21:12. Marc. 11:15. Luc. 19:45.

16. Och ſade till dem ſom dufwor ſålde: Hafwer detta bort hädan, och görer icke af mins Faders hus ett marknadshus.

17. Då kommo hans Lärjungar ihåg det ſom ſkrifwet är: Dins hus nitälſkan hafwer frätit mig. Pſ. 69:10.

18. Då ſwarade Judarna, och ſade till honom: Hwad tecken låter du oß ſe, att du ſkall detta göra? Matth. 12:38. 16:1. Marc. 8:11. Luc. 11:29. Joh. 6:30.

19. Swarade JEſus, och ſade till dem: Slår detta templet neder, och i tre dagar will jag det upprätta. Matth. 26:61. 27:40. Marc. 14:58. 15:29.

20. Då ſade Judarna: J ſex och fyratio år är detta templet uppbygdt, och du will det upprätta i tre dagar!

21. Men han ſade om ſins kropps tempel.

22. Och när han war uppſtånden ifrå de döda, kommo hans Lärjungar ihåg, att han hade det ſagt dem; och trodde Skriftene, och det tal ſom JEſus ſagt hade. Luc. 24: 8.

23. Då han nu war i Jeruſalem, om Påſkana på högtidsdagen, trodde många på hans Namn, då de ſågo hans tecken, ſom han gjorde.

24. Men JEſus betrodde icke ſig ſjelfwan dem; ty han kände alla;

25. Och behöfde icke, att någor ſkulle wittna om menniſkona; ty han wißte wäl hwad i menniſkone war.
Joh. 6: 64. Ap. G. 1: 24. Upp. 2: 23.

3. Capitlet.

JEſus och Nicodemus. Johannes och hans lärjungar.

Och war en man af de Phariſeer, ſom het Nicodemus, en öfwerſte ibland Judarna. Joh. 7: 50. 19: 39.

2. Han kom till JEſum om nattena, och ſade till honom: Rabbi, wi wete att du äſt kommen af Gudi för en lärare; ty ingen kan göra de tecken, ſom du gör, utan Gud är med honom.
Joh. 9: 16, 33. Ap. G. 10: 38.

3. JEſus ſwarade, och ſade till honom: Sannerliga, ſannerliga ſäger jag dig: Utan en blifwer född på nytt, kan han icke ſe Guds rike. Tit. 3: 5.

4. Då ſade Nicodemus till honom: Huru kan en menniſka födas, när hon är gammal? Icke kan hon på nytt gå in i ſins moders lif, och födas?

5. Swarade JEſus: Sannerliga, ſannerliga ſäger jag dig: **Utan en warder född af watten och Andanom, kan han icke ingå i Guds rike.** Marc. 16: 16.

6. Det ſom är födt af kött, det är kött; och det ſom är födt af Andanom, det är Ande.

7. Förundra icke, att jag ſade dig, att J måſten födas på nytt.

8. Wädret blås hwart det will, och du hörer deß röſt; och du wetſt icke hwadan det kommer, eller hwart det far; alltſå är hwar och en, ſom af Andanom född är. Pred. 11: 5. 1 Cor. 2: 11.

9. Nicodemus ſwarade, och ſade till honom: Huru kan detta ſke?
Joh. 6: 52, 60.

10. JEſus ſwarade, och ſade till honom: Äſt du en mäſtare i Iſrael, och wetſt icke detta?

11. Sannerliga, ſannerliga ſäger jag dig: Wi tale det wi wete, och det wi hafwe ſett, det wittne wi; och wårt wittnesbörd anammen J icke.
Joh. 7: 16. 8: 28. 12: 49. 14: 24.

12. Tron J icke, när jag ſäger eder om jordiſk ting; huru ſkolen J då tro, om jag ſäger eder om himmelſk ting?

13. Och ingen far upp i himmelen, utan den ſom for neder af himmelen, menniſkones Son, ſom är i himmelen. Joh. 6: 62. Eph. 4: 9.

14. Och ſåſom Moſes upphöjde ormen i öknene, alltſå måſte ock menniſkones Son warda upphöjd.
4 Moſ. 21: 9. 2 Kon. 18: 4. Joh. 8: 28. 12: 32.

15. På det att hwar och en, ſom tror på honom, ſkall icke förgås, utan få ewinnerligit lif.
Luc. 19: 10. Joh. 6: 27, 40, 54.

16. **Ty ſå älſkade Gud werldena, att han utgaf ſin enda Son, på det att hwar och en, ſom tror på honom, ſkall icke förgås, utan få ewinnerligit lif.**
Rom. 5: 8. 8: 38, 39. 1 Joh. 4: 9.

17. Ty icke hafwer Gud ſändt ſin Son i werldena, att han ſkall döma werldena; utan på det att werlden ſkall warda ſalig genom honom.
Luc. 9: 56. Joh. 9: 39. 12: 47. 1 Joh. 4: 14.

18. Hwilken ſom tror på honom, han warder icke dömd; men hwilken ſom icke tror, han är redo dömd, efter det han icke trodde i Guds enda Sons Namn.
Joh. 5: 24. 6: 40. 20: 31. Ap. G. 4: 12.

19. Men detta är domen, att Ljuſet är kommet i werldena, och menniſkorna älſkade mer mörkret än Ljuſet; ty deras gerningar woro onda.
Joh. 1: 5, 10, 11.

20. Ty hwar och en, ſom illa gör,

hatar ljuſet, och kommer icke till ljuſet, att hans gerningar ſkola icke warda ſtraffade; Job 24: 13, 15, 16.

21. Men den ſom gör ſanningena, han kommer till ljuſet, att hans gerningar ſkola warda uppenbara; ty de äro gjorda i Gudi.

22. Derefter kom JEſus och hans Lärjungar i Judiſka landet, och wiſtades der med dem, och döpte. Joh. 4: 2.

23. Döpte ock deßlikes Johannes i Enon, hardt wid Salim; ty der war mycket watten, och de kommo, och läto döpa ſig.
1 Sam. 9: 4. Matth. 3: 6. Luc. 3: 7.

24. Ty Johannes war icke än då kaſtad i häktelſe. Matth. 14: 3.

25. Då kom upp ett ſpörsmål ibland Johannis lärjungar, ſamt med Judarna, om reningen;

26. Och kommo till Johannem, och ſade till honom: Rabbi, den ſom war när dig på hinſidon Jordan, den du wittnade om, ſi, han döper, och alle komma till honom.
Matth. 3: 11. Marc. 1: 7. Luc. 3: 16. Joh. 1: 15.

27. Johannes ſwarade, och ſade: Menniſkan kan intet taga, utan det warder henne gifwet af himmelen.
2 Cor. 4: 7. Jac. 1: 17.

28. I ären ſjelfwe min wittne, att jag ſade: Icke är jag Chriſtus; utan jag är ſänd för honom. Mal. 3: 1.
Marc. 1: 2. Luc. 1: 17. 7: 27. Joh. 1: 6, 20, 30.

29. Den ſom brudena hafwer, han är brudgummen; men brudgummens wän, ſom ſtår och hörer honom, han fröjdar ſig af brudgummens röſt; denna min fröjd är nu fullbordad.

30. Honom bör wäxa till, och mig bör förminſkas.

31. Den ſom ofwanefter kommer, han är öfwer alla; den af jordene är, han är af jord, och af jordene talar han; den af himmelen kommer, han är öfwer alla.

32. Och det han hafwer ſett och hört, det wittnar han; och hans wittnesbörd anammar ingen.
Joh. 5: 20. 8: 26. 12: 49. 14: 10.

33. Den ſom anammar hans wittnesbörd, han hafwer beſeglat, att Gud är ſannfärdig. Rom. 3: 4. 1 Joh. 5: 10.

34. Ty den Gud ſändt hafwer, han talar Guds ord; ty Gud gifwer icke Andan efter mått. Pſ. 45: 8.
Eſ. 11: 2. Joh. 1: 16. Ap. G. 10: 38. Eph. 4: 7.

35. Fadren älſkar Sonen, och allt hafwer han gifwit honom i händer.
Matth. 11: 27. 28: 18.
Luc. 10: 22. Joh. 5: 22. 17: 2. Ebr. 2: 8.

36. Hwilken ſom tror Sonenom, han hafwer ewinnerligit lif; men den ſom icke tror Sonenom, han ſkall icke få ſe lifwet; utan Guds wrede blifwer öfwer honom. Joh. 6: 47.
1 Joh. 5: 11, 12. 5 Moſ. 29: 20. 32: 22.

4. Capitlet.

Samariterna omwände. Konungsmannens ſon.

Då nu Herren förnam, att Phariſeerna hade hört att JEſus gjorde flera Lärjungar, och döpte, än Johannes; Joh. 3: 22, 26.

2. (Ändock JEſus döpte icke ſjelf, utan hans Lärjungar;)

3. Öfwergaf han Judeen, och drog åter in i Galileen.

4. Så måſte han gå genom Samarien.

5. Och när han kom till en ſtad i Samarien, ſom kallas Sichar, wid en bolſtad, ſom Jacob gaf ſinom ſon Joſeph; 1 Moſ. 33: 19. 48: 22. Joſ. 24: 32.

6. Och der war Jacobs brunn. Och efter det JEſus war trötter af wägen, ſatte han ſig ſå ned wid brunnen; och det war wid ſjette timman.

7. Då kom en qwinna af Samarien, till att hemta watten. Sade JEſus till henne: Gif mig dricka;

8. Ty hans Lärjungar woro gångne in i ſtaden, till att köpa mat.

9. Då ſade den Samaritiſka qwinnan till honom: Huru bedes du, ſom äſt en Jude, dricka af mig, ſom är en Samaritiſk qwinna? Ty Judarna hafwa ingen handel med de Samariter. 2 Kon. 17: 24.
Luc. 9: 52, 53. Joh. 8: 48. Ap. G. 10: 28.

10. JEſus ſwarade, och ſade till henne: Förſtode du Guds gåfwo, och ho den är, ſom ſäger till dig: Gif mig dricka; då beddes du af honom, och han gåfwe dig lefwandes watten.
Pſ. 23: 2. Eſ. 12: 3.

11. Sade qwinnan till honom: HErre, icke hafwer du det du kan tagat med, och brunnen är djuper; hwadan hafwer du då lefwandes watten? Jer. 2: 13.

12. Månn du wara mer än wår fader Jacob, ſom gaf oß brunnen, och drack af honom, med ſin barn och ſin boſkap?

13. Då ſwarade JEſus, och ſade till henne: Hwar och en ſom dricker af detta wattnet, han warder törſtig igen; Joh. 6: 58.

14. Men hwilken ſom dricker af det watten, ſom jag honom gifwer, han ſkall icke törſta till ewig tid; utan det watten, ſom jag honom gifwer, ſkall blifwa i honom en källa med ſpringande watten i ewinnerligit lif. Eſ. 55: 1. Joh. 6: 27, 35. 7: 38.

15. Då ſade qwinnan till honom: HErre, gif mig det wattnet, att jag icke törſter, eller behöfwer komma hit efter watten.

16. Sade JEſus till henne: Gack, kalla din man, och kom hit.

17. Swarade qwinnan, och ſade: Jag hafwer ingen man. Sade JEſus till henne: Du ſade rätt, jag hafwer ingen man;

18. Ty du hafwer haft fem män, och den du nu hafwer, är icke din man; det ſade du ſant.

19. Då ſade qwinnan till honom: HErre, jag ſer, att du äſt en Prophet. Luc. 7: 16. 24: 19. Joh. 6: 14.

20. Wåre fäder hafwa tillbedit på detta berget, och I ſägen, att i Jeruſalem är det rum, der man tillbedja ſkall. 5 Moſ. 12: 5, 11. 1 Kon. 9: 3. 2 Chr. 7: 12.

21. JEſus ſade till henne: Qwinna, tro mig; den tid kommer, att hwarken på detta berget, eller i Jeruſalem, ſkolen I tillbedja Fadren.

22. I weten icke hwad I tillbedjen; men wi wete hwad wi tillbedje; ty ſaligheten är af Judomen. 2 Kon. 17: 29. Eſ. 2: 3. Luc. 24: 47. Rom. 3: 2. 9: 4.

23. Men den tid kommer, och är nu allaredo, att rätte tillbedjare ſkola tillbedja Fadren i Andanom och ſanningen; ty Fadren will ock ſådana hafwa, ſom honom tillbedja ſkola.

24. Gud är en Ande; och de honom tillbedja, ſkola tillbedja honom i Andanom, och i ſanningen. 2 Cor. 3: 17.

25. Då ſade qwinnan till honom: Jag wet, att Meßias ſkall komma, ſom kallas Chriſtus; när han kommer, warder han oß all ting underwiſandes.

26. Sade JEſus till henne: Jag är den ſamme, ſom talar med dig. Joh. 9: 37.

27. Och i det ſamma kommo hans Lärjungar, och undrade derpå, att han talade med qwinnone; dock ſade ingen: Hwad frågar du, eller hwad talar du med henne?

28. Då lät qwinnan ſtå ſina kruko, och gick in i ſtaden, och ſade till det folket:

29. Kommer, och ſer en man, ſom mig hafwer ſagt allt det jag hafwer gjort. Månn han icke wara Chriſtus?

30. Då gingo de af ſtaden, och kommo till honom.

31. Deremellan bådo Lärjungarna honom, ſägande: Rabbi, ät.

32. Sade han till dem: Jag hafwer mat att äta, der I intet af weten.

33. Då ſade Lärjungarna emellan ſig: Månn någor hafwer burit honom äta?

34. Sade JEſus till dem: Min mat är det, att jag gör hans wilja, ſom mig ſändt hafwer, och fullbordar hans werk.

35. Sägen I icke, fyra månader äro ännu, och ſkördatimmen kommer? Si, jag ſäger eder: Lyfter upp edor ögon, och beſer markena; ty hon begynner hwitna till ſkörd. Matth. 9: 37. Luc. 10: 2.

36. Och den der uppſkär, han tager lön, och förſamlar frukt till ewinnerligit lif; på det att både den ſom ſår, och den ſom uppſkär, ſkola tillſamman glädjas.

37. Ty här är det ordet ſant, att en annar är den ſom ſår, och en annar ſom uppſkär.

38. Jag ſände eder ut att uppſkära, det I hafwen intet arbetat; andre hafwa arbetat, och I ären ingångne i deras arbete.

39. Och månge Samariter af den ſtaden trodde på honom, för qwinnones

tals ſkull, ſom wittnade, att han hade ſagt henne allt det hon hade gjort.

40. När nu de Samariter kommo till honom, bådo de honom att han wille blifwa när dem; och han blef der i twå dagar.

41. Och mycket flere trodde för hans ords ſkull;

42. Och ſade till qwinnona: Nu tro wi icke för ditt tals ſkull; ty wi hafwe ſjelfwe hört, och wete, att han är wißt Chriſtus, werldenes Frälſare. Joh. 17: 8.

43. Men twå dagar derefter gick han dädan, och drog in i Galileen.

44. Ty JEſus wittnade ſjelf, att en Prophet warder intet afhållen i ſitt fädernesland.
Matth. 13: 57. Marc. 6: 4. Luc. 4: 24.

45. Och när han kom i Galileen, undfingo de Galileer honom, efter de all ting ſett hade, ſom han gjort hade i Jeruſalem, på högtidsdagen; ty de hade ock warit till högtidsdagen.
Matth. 4: 12. Marc. 1: 14.

46. Så kom åter JEſus i Cana i Galileen, der han hade gjort win af watten. Och der war en Konungsman, hwilkens ſon låg ſjuk i Capernaum. Joh. 2: 1, 11.

47. När han hörde, att JEſus war kommen af Judeen till Galileen, gick han till honom, och bad honom, att han wille komma ned, och göra hans ſon helbregda; ty han låg för döden.

48. Då ſade JEſus till honom: Utan I ſen tecken och under, tron I icke. 1 Cor. 1: 22.

49. Konungsmannen ſade till honom: HERre, kom ned, förr än min ſon dör.

50. Sade JEſus till honom: Gack, din ſon lefwer. Då trodde mannen ordena, ſom JEſus ſade till honom, och gick.

51. Och i det han gick ned, mötte honom hans tjenare, och bebådade honom, ſägande: Din ſon lefwer.

52. Då beſporde han med dem, hwad ſtund det war wordet bättre med honom. Och de ſade till honom: I går, på ſjunde timman, öfwergaf ſtälfwan honom.

53. Då förſtod fadren, att det war den timmen, i hwilkom JEſus hade ſagt till honom: Din ſon lefwer. Och han trodde, och allt hans hus.

54. Detta är nu det andra tecknet, ſom JEſus gjorde, när han kom af Judeen i Galileen.

5. Capitlet.

Betheſda. Chriſti perſons och werks förſwar.

Derefter war en Judarnas högtid; och JEſus for upp till Jeruſalem. 3 Moſ. 23: 2. 5 Moſ. 16: 1.

2. Men i Jeruſalem är en dam, wid fårahuſet, ſom het på Ebreiſko Betheſda, och hade fem ſkjul;

3. Deruti lågo en ſtor hop ſjuke, blinde, halte, borttwinade, och bidde efter, att wattnet ſkulle röras.

4. Ty en Ängel ſteg ned i dammen, på en wiß tid, och rörde wattnet; den der nu förſt ſteg ned i wattnet, ſedan det war rördt, han blef helbregda, ehwad ſjukdom han hade.

5. Så war der en man, ſom hade warit ſjuk i åtta och tretio år.

6. Då JEſus fick ſe honom der han låg, och förnam att han nu i lång tid hade legat ſjuk, ſade han till honom: Will du blifwa helbregda?

7. Swarade den ſjuke honom: HERre, jag hafwer ingen, ſom hafwer mig i dammen, när wattnet är rördt; men förr än jag kommer, då är en annar ſtigen in för mig.

8. Då ſade JEſus till honom: Statt upp, tag din ſäng, och gack.
Matth. 9: 6. Marc. 2: 11. Luc. 5: 24.

9. Och ſtrax blef den mannen helbregda, och tog ſin ſäng, och gick; och det war på en Sabbathsdag. Joh. 9: 14.

10. Då ſade Judarna till honom, ſom war worden helbregda: Det är Sabbath; dig är icke lofligit bära ſängena. 2 Moſ. 20: 10. 5 Moſ. 5: 12. Neh. 13: 19. Jer. 17: 21,22. Matth. 12: 2. Marc. 2: 24. Luc. 6: 2.

11. Swarade han dem: Den ſom gjorde mig helbregda, han ſade till mig: Tag din ſäng, och gack.

12. Då ſporde de honom: Ho är den mannen, ſom dig ſade: Tag din ſäng, och gack?

13. Men han, ſom helbregda war worden, wißte icke, ho han war; ty JEſus war undanwiken, efter mycket folk war i det rummet.

14. Derefter fann JEſus honom i templet, och ſade till honom: Si, du äſt worden helbregda; ſynda icke härefter, att dig icke wederfars något wärre. Matth. 12: 45. Joh. 8: 11.

15. Då gick den mannen bort, och ſade Judomen, att JEſus war den, ſom honom hade helbregda gjort;

16. Och derföre förföljde Judarna JEſum, och ſökte efter att döda honom, efter han detta gjorde på Sabbathen.

17. Då ſwarade JEſus dem: Min Fader werkar intill nu; och jag werkar ock. Joh. 14: 10.

18. Derföre ſökte Judarna ändå mer efter att döda honom; ty han ej allenaſt bröt Sabbathen, utan ock ſade Gud wara ſin Fader, görandes ſig ſjelf lik med Gud.

Matth. 26: 65. Joh. 7: 29. 9: 4. 10: 33. Phil. 2: 6.

19. Då ſwarade JEſus, och ſade till dem: Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: Sonen kan intet göra af ſig ſjelf, utan det han ſer Fadren göra; ty allt det han gör, det gör ock Sonen. Joh. 8: 38.

20. Ty Fadren älſkar Sonen, och wiſar honom allt det han gör; och warder än wiſandes honom ſtörre werk än deßa äro, att J ſkolen undra derpå. Joh. 3: 35.

21. Ty ſåſom Fadren uppwäcker de döda, och gör dem lefwande; ſå gör ock Sonen lefwande hwem han will.

22. Ty icke dömer heller Fadren någon; utan hafwer all dom gifwit Sonenom;

Matth. 11: 27. 28: 18. Joh. 17: 2. Ap. G. 17: 31.

23. På det alle ſkola hedra Sonen, ſåſom de hedra Fadren. Hwilken ſom icke hedrar Sonen, han hedrar icke Fadren, ſom honom ſändt hafwer. 1 Joh. 2: 23.

24. Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: **Hwilken ſom hörer mitt tal, och tror honom, ſom mig ſändt hafwer, han hafwer ewinnerligit lif,** och kommer icke i domen; utan är gången ifrå döden till lifwet. Luc. 23: 43.

Joh. 3: 18. 6: 40, 47. 8: 51. Eph. 2: 6. 1 Joh. 3: 2.

25. Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: Den tid ſkall komma, och är nu allaredo, att de döde ſkola höra Guds Sons röſt; och de henne höra, de ſkola lefwa. Rom. 6: 4.

Gal. 2: 20. Eph. 2: 1, 5. 1 Tim. 5: 6. Upp. 3: 1.

26. Ty ſåſom Fadren hafwer lif i ſig ſjelfwom, ſå hafwer han ock gifwit Sonenom hafwa lif i ſig ſjelfwom;

27. Och hafwer deßlikes gifwit honom magt att döma; derföre, att han menniſkones Son är.

28. Förundrer eder icke öfwer detta; ty den ſtund ſkall komma, i hwilko alle de i grifterna äro, ſkola höra hans röſt. Dan. 12: 2. 1 Cor. 15: 52. 1 Theß. 4: 16.

29. Och de ſom wäl hafwa gjort, ſkola framgå till lifſens uppſtåndelſe; men de ſom illa hafwa gjort, till domſens uppſtåndelſe. Matth. 25: 46.

30. Intet kan jag göra af mig ſjelf. Som jag hörer, ſå dömer jag, och min dom är rätt; ty jag ſöker icke min wilja, utan Fadrens wilja, ſom mig ſändt hafwer. Joh. 6: 38.

31. Om jag wittnar om mig ſjelf, då är mitt wittnesbörd icke ſant.

32. En annar är, ſom wittnar om mig; och jag wet, att det wittnesbörd ſant är, ſom han wittnar om mig. Eſ. 42: 1. Matth. 17: 5. Joh. 8: 14, 18.

33. J ſänden till Johannes, och han gaf wittnesbörd till ſanningen. Joh. 1: 19.

34. Men jag tager intet wittnesbörd af menniſko; utan ſäger detta, på det J ſkolen warda ſalige.

35. Han war ett brinnande och ſkinande ljus; och J willen en tid långt fröjdas i hans ljus.

36. Men jag hafwer ett större wittnesbörd än Johannis wittnesbörd; ty de werk, ſom Fadren hafwer gifwit mig att jag ſkall fullborda, de ſamma werk, ſom jag gör, wittna om mig, att Fadren hafwer ſändt mig.

Matth. 3: 17. Joh. 1: 32, 33. 10: 25.

37. Och Fadren, ſom mig ſände, han hafwer wittnat om mig: J hafwen hwarken någon tid hört hans röſt, eller ſett hans ſkepelſe; Marc. 1: 11. 9: 7.

Luc. 3: 22. 9: 35. Joh. 6: 27. 12: 28. 2 Petr. 1: 17.
2 Moſ. 33: 20. 5 Moſ. 4: 12. 1 Tim. 6: 16. 1 Joh. 4: 12.

38. Och hans ord hafwen J icke blifwandes i eder; ty J tron icke honom, ſom han ſändt hafwer.

39. Ranſaker Skrifterna; ty I menen eder hafwa ewinnerligit lif i dem; och de äro de ſom wittna om mig.
Luc. 16: 29. Ap. G. 17: 11.
5 Moſ. 18: 15. Eſ. 8: 20. 34: 16. 45: 8.
Jer. 23: 5. Dan. 9: 24. Luc. 24: 27. Joh. 1: 45.

40. Och I wiljen icke komma till mig, att I måtten få lif.

41. Jag tager ingen pris af menniſkor.

42. Men jag känner eder, att I icke hafwen Guds kärlek uti eder.

43. Jag är kommen i mins Faders Namn, och I anammen mig icke; kommer en annar i ſitt eget namn, den warden I anammande.

44. Huru kunnen I tro, I ſom tagen pris hwar af androm; och den pris, ſom kommer allena af Gudi, ſöken I intet. Joh. 12: 43. Rom. 2: 29.

45. I ſkolen icke mena, att jag ſkall anklaga eder för Fadren; det är en, ſom eder anklagar, nämliga Moſes, den I hoppens uppå.

46. Haden I trott Moſi, ſå haden I ock trott mig; ty om mig hafwer han ſkrifwit.
1 Moſ. 3: 15. 22: 18. 49: 10. 5 Moſ. 18: 18.

47. Men tron I icke hans ſkrifter, huru ſkolen I då tro min ord?

6. Capitlet.

Femtuſen män ſpiſas. Lifſens bröd.

Derefter for JEſus öfwer det Galileiſka hafwet, ſom är wid den ſtaden Tiberias.

2. Och mycket folk följde honom, derföre att de ſågo hans tecken, ſom han gjorde med dem ſom ſjuke woro.

3. Och gick JEſus på ett berg, och ſatte ſig der med ſina Lärjungar.

4. Och då tillſtundade Påſka, Judarnas högtid. 2 Moſ. 12: 18.
3 Moſ. 23: 5. 4 Moſ. 28: 16. 5 Moſ. 16: 1.

5. Då lyfte JEſus upp ſin ögon, och ſåg, att mycket folk kom till honom, och ſade till Philippum: Hwar få wi köpa bröd, att deße må äta?
Matth. 14: 15. Marc. 6: 35. Luc. 9: 12.

6. Det ſade han till att förſöka honom; ty han wißte wäl hwad han wille göra.

7. Swarade honom Philippus: För tuhundrade penningar bröd wore dem icke nog, till att hwar finge ett litet ſtycke.

8. Då ſade till honom en af hans Lärjungar, Andreas, Simon Petri broder:

9. Här är en pilt, ſom hafwer fem bjuggbröd, och twå fiſkar; men hwad förſlår det ibland ſå många? 2 Kon. 4: 43.

10. Sade JEſus: Låter folket ſätta ſig. Och på det rummet war mycket gräs. Då ſatte ſig ned wid femtuſend män.

11. Och JEſus tog bröden, tackade, och fick Lärjungomen, och Lärjungarna ſkifte ibland dem ſom ſåto; ſammaledes ock af fiſkarna, ſå mycket han wille. 1 Sam. 9: 13.

12. Då de woro mätte, ſade han till ſina Lärjungar: Hemter tillhopa ſtycker, ſom öfwerblifne äro, att de icke förfaras.

13. Så hemte de tillhopa, och uppfyllde tolf korgar med ſtyckom, ſom öfwer woro af fem bjuggbröd, efter dem ſom ätit hade.

14. När nu de menniſkorna ſågo, att JEſus hade gjort tecknet, ſade de: Wißerliga är denne den Propheten, ſom komma ſkall i werldena.
5 Moſ. 18: 15, 18.
Luc. 7: 16. 24: 19. Joh. 1: 21. 4: 19. 7: 40.

15. När då JEſus förnam, att de wille komma och taga honom, och göra honom till Konung, gick han åter afſides bort uppå berget, han ſjelf allena. Matth. 14: 23. Marc. 6: 47.

16. Och när aftonen kom, gingo hans Lärjungar ned till hafwet;

17. Och ſtego till ſkepps, och foro öfwer hafwet till Capernaum; och det war redo mörkt wordet, och JEſus war icke till dem kommen.

18. Då blåſte ett ſtort wäder, och wågen begynte gå.

19. När de nu rott hade wid fem och tjugu eller tretio ſtadier, fingo de ſe JEſum gå på hafwet, och nalkas ſkeppet; och de wordo förfärade.

20. Då ſade han till dem: Det är jag, rädens icke.

21. Och de wille hafwa tagit honom in i ſkeppet; och i det ſamma war ſkeppet wid landet, ſom de foro till.

22. Dagen derefter, när folket, ſom ſtod på hinſidon hafwet, ſåg att der war intet annat ſkepp än det ena, ſom hans Lärjungar woro uti ſtegne; och att JEſus war icke inſtigen med ſina Lärjungar i ſkeppet, utan hans Lärjungar woro bortfarne allena,

23. Men annor ſkepp kommo af Tiberias, hardt till det rummet, der de hade ätit brödet, genom HErrans tackſägelſe;

24. När då folket ſåg, att JEſus war icke der, ej heller hans Lärjungar, ſtego de ock i ſkeppen, och kommo till Capernaum, och ſökte JEſum.

25. Och då de funno honom på hinſidon hafwet, ſade de till honom: Rabbi, när komſt du hit?

26. Swarade JEſus dem, och ſade: Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: J ſöken mig icke fördenſkull, att J hafwen ſett tecken; utan förderſkull, att J hafwen ätit af brödet, och ären wordne mätte.

27. Werker icke den mat, ſom förgås, utan den ſom blifwer till ewinnerligit lif, den menniſkones Son eder gifwa ſkall; ty honom hafwer Gud Fader beſeglat.

Matth. 3: 17. 17: 5. Marc. 1: 11. 9: 7. Luc. 3: 22. 9: 35. Joh. 1: 32, 33. 5: 37. 8: 18. 11: 26. 2 Petr. 1: 17.

28. Då ſade de till honom: Hwad ſkole wi göra, att wi werka kunne Guds werk?

29. Swarade JEſus, och ſade till dem: Det är Guds werk, att J tron på den han ſändt hafwer. 1 Joh. 3: 23.

30. Då ſade de till honom: Hwad tecken gör du då, att wi ſe kunne, och tro dig? Hwad werkar du?

Matth. 12: 38. 16: 1. Marc. 8: 11. Luc. 11: 29. 1 Cor. 1: 22.

31. Wåre fäder åto Manna i öknene, ſom ſkrifwet är: Han gaf dem bröd af himmelen till att äta.

2 Moſ. 16: 4. Pſ. 78: 24. 1 Cor. 10: 3.

32. Då ſade JEſus till dem: Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: Icke gaf Moſe eder det brödet af himmelen; men min Fader gifwer eder det rätta brödet af himmelen. 4 Moſ. 11: 7.

33. Ty det är Guds bröd, ſom nederkommer af himmelen, och gifwer werldene lif.

34. Då ſade de till honom: HErre, gif oß alltid detta brödet.

35. Sade JEſus till dem: Jag är lifſens bröd; hwilken ſom kommer till mig, han ſkall icke hungra; och hwilken ſom tror på mig, han ſkall aldrig törſta. Eſ. 55: 1. Matth. 11: 28. Joh. 4: 14. 7: 37.

36. Men jag hafwer ſagt eder, att J hafwen ock ſett mig; och tron dock icke.

37. Allt det min Fader gifwer mig, det kommer till mig; och den till mig kommer, honom kaſtar jag icke ut.

38. Ty jag är nederkommen af himmelen, icke att jag ſkall göra min wilja, utan hans wilja, ſom mig ſändt hafwer. Matth. 26: 39.

Marc. 14: 36. Luc. 22: 42. Joh. 4: 34. 5: 30.

39. Och det är mins Faders wilje, ſom mig ſändt hafwer, att jag intet borttappa ſkall af allt det han mig gifwit hafwer; utan att jag ſkall uppwäcka det på ytterſta dagen.

Pſ. 109: 8. Joh. 10: 28. 17: 12. 18: 9. Ap. G. 1: 20.

40. Detta är nu hans wilje, ſom mig ſändt hafwer, att hwar och en, ſom ſer Sonen, och tror på honom, han ſkall hafwa ewinnerligit lif; och jag ſkall uppwäcka honom på ytterſta dagen. Joh. 3: 15, 16.

41. Då knorrade Judarna deröfwer, att han ſade: Jag är det brödet, ſom nederkommet är af himmelen;

42. Och ſade: Är icke denne JEſus, Joſephs ſon, hwilkens fader och moder wi känne? Huru ſäger han då: Jag är nederkommen af himmelen?

Matth. 13: 55. Marc. 6: 3. Luc. 4: 22. Joh. 7: 27.

43. Då ſwarade JEſus, och ſade till dem: Knorrer icke emellan eder.

44. Ingen kan komma till mig, utan Fadren, ſom mig ſändt hafwer, drager honom; och jag ſkall uppwäcka honom på ytterſta dagen.

45. Det är ſkrifwet i Propheterna: De ſkola alle warda lärde af Gudi: Hwar och en, ſom det nu hört hafwer af Fadren, och lärt det, han kommer till mig. Eſ. 54: 13. Jer. 31: 34.

Joh. 1: 18. 1 Theß. 4: 9. Ebr. 8: 10. 10: 16.

46. Icke så, att någor hafwer ſett Fadren; utan den, ſom är af Gudi, han hafwer ſett Fadren.

Matth. 11: 27. Luc. 10: 22.

47. Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: Hwilken ſom tror på mig, han hafwer ewinnerligit lif. Joh. 3: 18, 36.

48. Jag är lifſens bröd.

49. Edre fäder åto Manna i öknene, och äro blefne döde. 2 Moſ. 16: 15. Ebr. 3: 16, 19.

50. Detta är det brödet, ſom nederkommer af himmelen, på det den deraf äter, ſkall icke dö.

51. Jag är det lefwandes brödet, ſom nederkommer af himmelen; hwilken ſom äter af detta brödet, han ſkall lefwa ewinnerliga; och det brödet, ſom jag gifwa ſkall, är mitt kött, hwilket jag gifwa ſkall för werldenes lif. Joh. 3: 13.

52. Då kifwade Judarna emellan ſig, ſägande: Huru kan denne gifwa oß ſitt kött till att äta? Joh. 3: 9.

53. Sade JEſus till dem: Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: Utan J äten menniſkones Sons kött, och dricken hans blod, då hafwen J icke lif i eder. 1 Moſ. 15: 6. Marc. 16: 16. Joh. 1: 12.

54. Hwilken ſom äter mitt kött, och dricker min blod, han hafwer ewinnerligit lif; och jag ſkall uppwäcka honom på yttersta dagen.

55. Ty mitt kött är den rätte maten, och min blod är den rätte drycken.

56. Hwilken ſom äter mitt kött, och dricker min blod, han blifwer i mig, och jag i honom.

57. Såſom lefwandes Fadren hafwer mig ſändt, och jag lefwer för Fadrens ſkull; ſå ock den, ſom äter mig, han ſkall ock lefwa för mina ſkull.

58. Detta är det brödet, ſom af himmelen nederkommet är; icke ſåſom edre fäder åto Manna, och äro blefne döde; den ſom äter detta brödet, han ſkall lefwa ewinnerliga. Joh. 3: 13.

59. Detta ſade han i Synagogon, då han lärde i Capernaum.

60. Men månge af hans Lärjungar, när de detta hörde, ſade: Detta är ett hårdt tal; ho kan det höra?

61. Så, efter JEſus wißte wid ſig ſjelf, att hans Lärjungar knorrade deröfwer, ſade han till dem: Förtörnar detta eder?

62. Huru ſkall då ſke, när J warden ſeende menniſkones Son uppſtiga, dit han förra war? Marc. 16: 19. Luc. 24: 51. Joh. 3: 13. Ap. G. 1. 9. Eph. 4: 8.

63. Anden är den ſom gör lifaktig; köttet är intet nyttigt; de ord, jag ſäger eder, äro ande, och äro lif. 2 Cor. 3: 6.

64. Men någre af eder äro, ſom icke tro; ty JEſus wißte wäl af begynnelſen, hwilke de woro ſom icke trodde, och hwilken honom förråda ſkulle. Joh. 2: 25. 13: 11.

65. Och han ſade: Fördenſkull ſade jag eder, att ingen kan komma till mig, utan det warder honom gifwet af minom Fader.

66. Ifrå den tiden gingo månge af hans Lärjungar tillrygga, och wandrade intet länger med honom.

67. Då ſade JEſus till de tolf: Icke wiljen J ock gå bort?

68. Swarade honom Simon Petrus: HERre, till hwem ſkole wi gå? Du hafwer ewiga lifſens ord; Ap. G. 5. 20.

69. Och wi tro, och hafwe förnummit, att du äſt Chriſtus, lefwandes Guds Son. Matth. 16: 16. Marc. 8: 29. Luc. 9: 20. Joh. 11: 27.

70. Swarade dem JEſus: Hafwer jag icke eder tolf utwalt? Och en af eder är en djefwul. Luc. 6: 13. Joh. 8: 44.

71. Men det ſade han om Juda Simons Iſcharioth; ty han war den ſom honom förråda ſkulle, och war en af de tolf.

7. Capitlet.

Löfhyddohögtiden. Folket oenſe om JEſu perſon.

Derefter wiſtades JEſus i Galileen; ty han wille icke wiſtas i Judeen, derföre att Judarna foro efter att dräpa honom.

2. Och war då hardt wid Judarnas löfhyddohögtid. 3 Moſ. 23: 34.

3. Då ſade hans bröder till honom: Gack hädan, och gack in i Judeen, att dine Lärjungar må ock ſe din werk, ſom du gör. Matth. 12: 46. Marc. 3: 31. Luc. 8: 19. Ap. G. 1: 14.

4. Ty ingen, ſom will uppenbar

wara, förhandlar något hemliga; om du det gör, ſå uppenbara dig för werldene.

5. Ty hans bröder trodde icke heller på honom. Marc. 3: 21.

6. Då ſade JEſus till dem: Min tid är icke än kommen; men edar tid är alltid redo.

7. Werlden kan icke hata eder; men mig hatar hon; ty jag bär wittne om henne, att hennes werk äro ond.
Joh. 15: 18. 3: 19. 14: 17.

8. Går I upp till denna högtidsdagen; jag will icke ännu gå upp till denna högtiden; ty min tid är icke ännu fullbordad. Joh. 8: 20.

9. Då han hade detta ſagt till dem, blef han i Galileen.

10. Men när hans bröder woro uppgångne, då gick ock han upp till högtiden, dock icke uppenbarliga, utan ſå hemliga.

11. Då ſökte Judarna efter honom i högtidene, och ſade: Hwar är han?
Joh. 11: 56.

12. Och mycket mummel war ibland folket om honom; ty ſomlige ſade: Han är god; och ſomlige ſade: Nej; men han förförer folket.
Matth. 21: 46. Luc. 7: 16. Joh. 6: 14.

13. Dock talade ingen uppenbarliga om honom, för Judarnas rädslos ſkull. Joh. 9: 22. 12: 42. 19: 38.

14. Då nu half högtiden war öfwerſtånden, gick JEſus upp i templet, och lärde.

15. Och Judarna förundrade ſig, och ſade: Huru kan denne Skrift, efter han är icke lärd?

16. Swarade dem JEſus, och ſade: Min lärdom är icke min, utan hans ſom mig ſändt hafwer.
Joh. 8: 28. 12: 49. 14: 10, 24.

17. Hwilken ſom will lyda hans wilja, han warder förnimmandes, om denna lärdom är af Gudi, eller om jag talar af mig ſjelf.

18. Hwilken ſom talar af ſig ſjelf, han ſöker ſin egen pris; men den ſom ſöker hans pris, ſom honom hafwer ſändt, han är ſannfärdig, och orättfärdighet är icke i honom. Joh. 5: 41.

19. Gaf icke Moſes eder lagen? Och likwäl gör ingen af eder lagen fullt. Hwi ſöken I efter att döda mig?
2 Moſ. 20: 1, ꝛc. 24: 3. Ap. G. 7: 53. Matth. 12: 14. Marc. 3: 6. Joh. 5: 16, 18. 10: 39. 11: 53.

20. Swarade folket, och ſade: Du hafwer djefwulen; ho ſöker efter att döda dig? Joh. 8: 48, 52. 10: 20.

21. Swarade JEſus, och ſade till dem: Jag gjorde ena gerning, och der undren I alle på.

22. Fördenſkull gaf Moſes eder omſkärelſen; icke, att hon är af Moſe, utan af fäderna; och likwäl omſkären I menniſkona om Sabbathen.
1 Moſ. 17: 10. 3 Moſ. 12: 3. Ap. G. 7: 8. Rom. 4: 11.

23. Tager nu menniſkan omſkärelſen om Sabbathen, på det att Moſe lag icke ſkall warda bruten; på mig blifwen I mißlynte, att jag gjorde hela menniſkona helbregda om Sabbathen?

24. Dömer icke efter anſigtet; utan dömer en rätt dom.
5 Moſ. 1: 16, 17. Ordſp. 24: 23. Jac. 2: 1.

25. Då ſade någre af Jeruſalem: Är icke denne, den de fara efter att döda?

26. Och ſi, han talar fritt, och de tala intet till honom. Weta nu wåre öfwerſte förwißo, att han är wißt Chriſtus?

27. Dock wi wete, hwadan denne är; men när Chriſtus kommer, wet ingen hwadan han är.
Matth. 13: 55. Marc. 6: 3. Luc. 4: 22. Joh. 6: 42.

28. Då ropade JEſus i templet, lärde, och ſade: Ja, I kännen mig, och I weten hwadan jag är; och jag är icke kommen af mig ſjelf; utan den mig ſändt hafwer, han är ſannfärdig, den I icke kännen.
Joh. 8: 26, 42, 55. Rom. 3: 4.

29. Men jag känner honom; ty jag är af honom; och han ſände mig.
Matth. 11: 27. Joh. 10: 15.

30. Då foro de efter att gripa honom; dock kom ingen ſina händer wid honom; ty hans tid war icke än då kommen.
Marc. 11: 18. Luc. 19: 47, 48. 20: 19. Joh. 8: 37.

31. Men månge af folket trodde på honom, och ſade: När Chriſtus kommer, icke warder han mer tecken görandes, än denne gjort hafwer?
Joh. 8: 30.

32. Så hörde de Phariſeer, att folket mumlade ſådant om honom; och ſände Phariſeerna och de öfwerſte Preſterna tjenarena ut, till att gripa honom.

33. Då ſade JEſus till dem: Jag är ännu en liten tid när eder; och ſå går jag bort till honom, ſom mig ſändt hafwer. Joh. 16: 16.

34. J ſkolen ſöka mig, och intet finna mig; och der jag är, dit kunnen J icke komma. Joh. 8: 21. 13: 33.

35. Då ſade Judarna emellan ſig: Hwart will denne gå, att wi ſkole icke finna honom? Månn han wilja gå ut ibland Hedningarna, ſom här och der förſtrödde äro, och lära Hedningarna?

36. Hwad är det för ett tal, ſom han ſade: J ſkolen ſöka mig, och intet finna mig; och der jag är, dit kunnen J icke komma?

37. Men på yterſta dagen i högtidene, den ock ſtörſt war, ſtod JEſus, och ropade, ſägandes: Hwilken ſom törſter, han komme till mig, och dricke. 3 Moſ. 23: 36.
Eſ. 55: 1. Joh. 4: 14. 6: 35. Upp. 22: 17.

38. Hwilken ſom tror på mig, ſåſom Skriften ſäger, af hans qwed ſkola flyta lefwandes wattens ſtrömmar. Eſ. 12: 3. 44: 3.

39. Men det ſade han om Andan, hwilken de få ſkulle, ſom på honom trodde; ty den Helge Ande war icke än då på färde; ty JEſus war icke ännu förklarad.
Joel 2: 28. Ap. G. 2: 17. Joh. 16: 7.

40. Då nu månge af folket hörde detta talet, ſade de: Denne är ſannerliga en Prophet. 5 Moſ. 18: 15, 18.
Matth. 21: 46. Luc. 7: 16. Joh. 4: 42. 6: 14.

41. En part ſade: Denne är Chriſtus. Men ſomlige ſade: Icke ſkall Chriſtus komma af Galileen? Joh. 1: 46.

42. Säger icke Skriften, att Chriſtus ſkall komma af Davids ſäd, och af den ſtaden BethLehem, der David war? 1 Sam. 16: 1.
Pſ. 132: 11. Mich. 5: 2. Matth. 2: 5. Luc. 2: 4.

43. Och wardt en twedrägt ibland folket för hans ſkull. Joh. 9: 16. 10: 19.

44. Och ſomlige af dem wille gripa honom; men ingen kom händer wid honom.

45. Då kommo tjenarena till öfwerſta Preſterna och Phariſeerna; och de ſade till dem: Hwi hafwen J icke haft honom hit?

46. Tjenarena ſwarade: Aldrig hafwer någor menniſka ſå talat ſom denne mannen.

47. Swarade dem Phariſeerna: Ären J icke ock förförde?

48. Icke hafwer någor af öfwerſtarna, eller Phariſeerna, trott på honom? Joh. 12: 42. 1 Cor. 1: 20. 2: 8.

49. Utan detta folket, ſom icke wet lagen, är förbannadt.

50. Då ſade till dem Nicodemus, den ſom kom till honom om nattena, hwilken war en af dem: Joh. 3: 2.

51. Icke dömer wår lag någon menniſko, med mindre man förſt förhörer honom, och får weta hwad han gör? 2 Moſ. 23: 1.
3 Moſ. 19: 15. 5 Moſ. 1: 17. 17: 4, 8. 19: 15.

52. Swarade de, och ſade till honom: Äſt du icke ock en Galilee? Ranſaka, och ſe, att af Galileen är ingen Prophet uppkommen.

53. Och ſå gick hwar och en hem till ſitt.

8. Capitlet.

Horkonan. JEſu perſon, embete. Judarnas genſägelſe.

Då gick JEſus ut på Oljoberget.

2. Och om morgonen bittida kom han åter i templet, och allt folket kom till honom; och han ſatte ſig, och lärde dem.

3. Då hade de Skriftlärde och Phariſeer till honom ena qwinno, ſom war beſlagen med hor; och när de hade ledt henne fram,

4. Sade de till honom: Mäſtar, denna qwinnan är beſlagen med hor.

5. Och Moſe hafwer budit oß i lagen, att ſådana ſkola ſtenas; men hwad ſäger du? 3 Moſ. 20: 10. 5 Moſ. 22: 22.

6. Detta ſade de, till att förſöka honom, att de kunde anklaga honom. Då böjde JEſus ſig ned, och ſkref med fingret på jordena.

7. När de nu ſå ſtodo faſt på ſin frågo, reſte han ſig upp, och ſade till

dem: Hwilken af eder utan ſynd är, han kaſte förſta ſtenen på henne; 5 Moſ. 17: 7.

8. Och böjde ſig åter ned, och ſkref på jordena.

9. När de detta hörde, och woro i ſamwetet öfwertygade, gingo de ut, hwar efter annan, begynnandes på de äldſta intill de ſiſta; och Jeſus blef allena, och qwinnan der ſtåndandes.

10. När JEſus reſte ſig upp, och ſåg ingen, utan qwinnona, ſade han till henne: Qwinna, hwar äro dine åklagare? Hafwer ingen dömt dig?

11. Sade hon: HErre, ingen; ſade JEſus: Icke heller dömer jag dig. Gack bort, och ſynda icke härefter.

12. Åter talade JEſus till dem, ſägandes: Jag är werldenes Ljus; den mig följer, han ſkall icke wandra i mörkret, utan han ſkall få liffens ljus. Joh. 1: 5, 9. 9: 5. 12: 35, 46.

13. Då ſade Phariſeerna till honom: Du wittnar om dig ſjelf; ditt wittnesbörd är icke ſant.

14. Swarade JEſus, och ſade till dem: Om jag än wittnar om mig ſjelf, ſå är mitt wittnesbörd ſant; ty jag wet hwadan jag kommen är, och hwart jag går; men I weten icke hwadan jag kommer, och hwart jag går. Joh. 5: 31.

15. I dömen efter köttet; jag dömer ingen.

16. Och om jag än dömde, är min dom rätt; ty jag är icke allena; utan jag och Fadren, ſom mig ſändt hafwer.

17. Är ock ſå ſkrifwet i edor lag, att twegge menniſkors wittnesbörd är ſant. 5 Moſ. 17: 6. 19: 15.
Matth. 18: 16. 2 Cor. 13: 1. Ebr. 10: 28.

18. Jag är den ſom bär wittnesbörd om mig ſjelf; bär ock Fadren, ſom mig ſändt hafwer, wittnesbörd om mig.

19. Då ſade de till honom: Hwar är din Fader? JEſus ſwarade: I kännen hwarken mig eller min Fader. Om I känden mig, då känden I ock min Fader.

20. Deßa ord talade JEſus wid offerkiſtona, lärandes i templet; och ingen tog fatt på honom, ty hans tid war icke ännu kommen. Joh. 7: 8, 30.

21. Då ſade åter JEſus till dem: Jag går bort, och I ſkolen ſöka mig, och ſkolen dö uti edra ſynder. Dit jag går, kunnen I icke komma. Joh. 7: 34. 13: 33.

22. Då ſade Judarna: Månn han då wilja dräpa ſig ſjelf, medan han ſäger: Dit jag går, kunnen I icke komma?

23. Och han ſade till dem: I ären nedanefter, och jag är ofwanefter; I ären af deßo werldene, jag är icke af deßo werldene. Joh. 3: 31.

24. Så hafwer jag nu ſagt eder, att I ſkolen dö i edra ſynder; ty om I icke tron, att det är jag, ſkolen I dö i edra ſynder.

25. Då ſade de till honom: Ho äſt du? Och JEſus ſade till dem: Aldraförſt jag, ſom talar med eder.

26. Jag hafwer mycket, ſom jag måtte tala, och döma om eder; men den mig ſändt hafwer, är ſannfärdig, och det jag hafwer hört af honom, det talar jag i werldene. Joh. 7: 28.

27. Men de förſtodo icke, att han talade till dem om Fadren.

28. Då ſade JEſus till dem: När I hafwen upphöjt menniſkones Son, då ſkolen I förſtå att det är jag, och att jag gör intet af mig ſjelf; utan hwad Fadren hafwer lärt mig, det talar jag. Joh. 12: 32.

29. Och den mig ſändt hafwer, är med mig. Fadren låter mig icke blifwa allena; ty jag gör alltid det honom täckt är.

30. När han detta talade, trodde månge på honom.

31. Då ſade JEſus till de Judar, ſom trodde på honom: Om I blifwen wid min ord, ſå ären I mine rätte Lärjungar;

32. Och I ſkolen förſtå ſanningen; och ſanningen ſkall göra eder fri. Rom. 6: 18.

33. De ſwarade honom: Wi äre Abrahams ſäd, och hafwe aldrig någors trälar warit; huru ſäger då du: I ſkolen warda fri?

34. Swarade dem JEſus: Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder, att hwar och en, ſom ſyndena gör, han är ſyndenes träl. Rom. 6: 16. 2 Petr. 2: 19.

35. Men trälen blifwer icke i huſet

ewinnerliga; ſonen bliſwer ewinnerliga.

36. Om Sonen gör eder fri, ſå ären J rättsliga fri.

37. Jag wet, att J ären Abrahams ſäd; men J faren efter att döda mig; ty mitt tal hafwer intet rum i eder.

38. Jag talar det jag hafwer ſett när minom Fader; och J gören det J hafwen ſett när edar fader.

39. Swarade de, och ſade till honom: Abraham är wår fader. Sade JEſus till dem: Woren J Abrahams barn, då gjorden J Abrahams gerningar.

40. Nu faren J efter att döda mig, ſom är den man, den eder hafwer ſagt ſanningena, hwilka jag hört hafwer af Gudi; det gjorde icke Abraham.

41. J gören edars faders gerningar. Då ſade de till honom: Wi äre icke oägta födde; wi hafwe en Fader, nämliga Gud.

42. JEſus ſade till dem: Wore Gud edar Fader, ſå älſkaden J ju mig; ty af Gudi är jag utgången och kommen; ty jag är icke heller kommen af mig ſjelf; men han hafwer mig ſändt.

43. Hwi kännen J icke mitt tal? Ty J kunnen icke höra mitt tal.

44. J ären af den fadren djefwulen, och edars faders begär wiljen J efterfölja; han hafwer warit en mandråpare af begynnelſen, och blef icke ſtåndandes i ſanningene; ty ſanningen är icke i honom. När han talar lögnena, talar han af ſitt eget; ty han är lögnaktig, och deß fader.

1 Joh. 3: 8. Jud. Ep. v. 6.

45. Men efter det jag ſäger eder ſanningena, tron J mig intet.

46. Hwilken af eder ſtraffar mig för ſynd? Säger jag nu eder ſanningena, hwi tron J mig icke?

47. Den der af Gudi är, han hörer Guds ord; derföre hören J icke, att J icke ären af Gudi. 1 Joh. 4: 6.

48. Då ſwarade Judarna, och ſade till honom: Säge wi icke rätt, att du äſt en Samarit, och hafwer djefwulen? Joh. 7: 20. 10: 20.

49. JEſus ſwarade: Jag hafwer icke djefwulen; men jag priſar min Fader, och J hafwen förſmädat mig.

50. Jag ſöker icke efter min pris; den är wäl till, ſom derefter ſöker, och dömer.

51. Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: Hwilken ſom gömmer mitt tal, han ſkall icke ſe döden till ewig tid.

52. Då ſade Judarna till honom: Nu hafwe wi förſtått, att du hafwer djefwulen. Abraham är döder, och Propheterna, och du ſäger: Hwilken ſom gömmer min ord, han ſkall icke ſmaka döden ewinnerliga.

53. Äſt du mer än wår fader Abraham, ſom döder är? Propheterna äro ock döde; hwem gör du dig ſjelfwan?

54. JEſus ſwarade: Är det ſå, att jag priſar mig ſjelf, ſå är min pris intet; min Fader är den ſom mig priſar, hwilken J ſägen wara eder Gud.

55. Och J kännen honom dock intet; men jag känner honom; och om jag ſade att jag icke kände honom, worde jag en ljugare, lika ſom J; men jag känner honom, och håller hans tal.

56. Abraham edar fader fröjdades, att han ſkulle få ſe min dag; han ſåg honom, och wardt glad.

57. Då ſade Judarna till honom: Femtio år hafwer du icke ännu, och Abraham hafwer du ſett!

58. JEſus ſade till dem: Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: Förr än Abraham war född, är jag.

59. Då togo de upp ſtenar, till att kaſta honom. Men JEſus gömde ſig undan; och gick ut af templet.

Joh. 10: 31.

9. Capitlet.

En blind botas. Phariſeerne förargas.

Och gick JEſus framom, och ſåg en man, ſom war blind född.

2. Och hans Lärjungar ſporde honom till, och ſade: Rabbi, hwilken ſyndade, denne, eller hans föräldrar; att han ſkulle födas blind?

3. JEſus ſwarade: Hwarken hafwer denne ſyndat, eller hans föräldrar; men på det Guds werk ſkola uppenbaras på honom.

4. Jag måſte werka hans werk, ſom mig ſändt hafwer, medan dagen är; natten kommer, då ingen kan werka.

5. Så länge jag är i werldene, är jag werldenes Ljus.
Joh. 1: 5, 9. 8: 12. 12: 35, 46.

6. Då han detta ſagt hade, ſpottade han på jordena, och gjorde en träck af ſpotten, och ſmorde med träcken på dens blindas ögon;

7. Och ſade till honom: Gack bort, och twå dig i dammen Siloa (det betyder Sänder). Han gick, och twådde ſig; och kom igen, och hade ſin ſyn.

8. Då ſade grannarna, och de ſom honom förr ſett hade, att han war en tiggare: Är icke denne den ſom ſatt och tiggde?

9. Somlige ſade: Det är han; ſomlige ſade: Han är honom liker. Men han ſjelf ſade: Det är jag.

10. Då ſade de till honom: Huru wordo din ögon öppnad?

11. Swarade han, och ſade: Den mannen, ſom kallas JEſus, gjorde en träck, och ſmorde min ögon, och ſade till mig: Gack till dammen Siloa, och twå dig. Och när jag gick, och twådde mig, fick jag ſynen.

12. Då ſade de till honom: Hwar är han? Sade han: Jag wet det icke.

13. Då hade de honom, ſom blind hade warit, till de Phariſeer.

14. Och det war på en Sabbath, när JEſus gjorde träcken, och öppnade hans ögon.

15. Åter ſporde honom ock de Phariſeer, huru han hade fått ſynena. Han ſade till dem: Han lade mig träck på ögonen, och jag twådde mig, och hafwer nu min ſyn.

16. Då ſade några af de Phariſeer: Denne mannen är icke af Gudi, efter han icke håller Sabbathen. Somlige ſade: Huru kan en ſyndig menniſka göra deßa tecken? Och en twedrägt war emellan dem.

17. Åter ſade de till den blinda: Hwad ſäger du om honom, att han hafwer öppnat din ögon? Då ſade han: En Prophet är han.

18. Men Judarna trodde icke om honom, att han hade warit blind, och hade fått ſynena, tilldeß de kallade föräldrarna, hans ſom ſynen hade fått;

19. Och ſporde dem till, och ſade: Är denne eder ſon, den I ſägen wara blind född? Huru ſer han nu?

20. Då ſwarade dem hans föräldrar, och ſade: Wi wete, att denne är wår ſon, och att han war blind född.

21. Men huru han nu ſer, wete wi icke; eller hwem hans ögon öppnat hafwer, wete icke wi; han är åldrig nog, ſpörjer honom till; tale ſjelf för ſig.

22. Detta ſade hans föräldrar derföre, att de räddes för Judarna; ty Judarna hade då redo beſlutit emellan ſig, att hwilken ſom bekände honom wara Chriſtus, han ſkulle utkaſtas af Synagogon. Joh. 12: 42.

23. Fördenſkull ſade hans föräldrar: Han är åldrig nog, ſpörjer honom ſjelf.

24. Åter kallade de mannen, ſom hade warit blind, och ſade till honom: Gif Gudi ärona; wi wete, att denne mannen är en ſyndare.

25. Swarade han och ſade: Om han är en ſyndare, wet jag icke; ett wet jag, att jag war blind, och ſer nu.

26. Åter ſade de till honom: Hwad gjorde han dig? Huru öppnade han din ögon?

27. Han ſwarade dem: Jag ſade det nu eder; hörden I det icke? Hwi wiljen I nu åter höra det? Wiljen I ock warda hans Lärjungar?

28. Då bannade de honom och ſade: War du hans Lärjunge; wi äre Moſe lärjungar.

29. Wi wete, att Gud hafwer talat till Moſen; men hwadan denne är, wete wi icke. Joh. 8: 14.

30. Då ſwarade den mannen, och ſade till dem: Det är ju underligit, att I icke ſkolen weta hwadan han är; och likwäl hafwer han öppnat min ögon.

31. Wi wete, att Gud icke hörer ſyndare; utan den ſom är gudfruktig, och följer hans wilja efter, honom hörer han. Ordſp. 15: 29. 28: 9. Eſ. 1: 15.

32. Ifrå werldenes begynnelſe är icke hördt, att någor hafwer dens ögon öppnat, ſom hafwer warit blind född.

33. Wore han icke af Gudi, så kunde han intet göra.

34. De ſwarade, och ſade till honom: Du äſt aller födder i ſynd,

och will lära oß! Och ſå drefwo de honom ut.

35. Och fick JEſus höra, att de honom utdrifwit hade; och när han fann honom, ſade han till honom: Tror du på Guds Son?

36. Han ſwarade, och ſade: HErre, ho är han, att jag må tro på honom?

37. Och JEſus ſade till honom: Du hafwer ſett honom, och det är den ſom talar med dig.

38. Då ſade han: HErre, jag tror; och han tillbad honom.

39. Och JEſus ſade: Till en dom är jag kommen i denna werldena; att de, ſom icke ſe, ſkola warda ſeende, och de, ſom ſe, ſkola warda blinde.

Joh. 3: 19. 12: 47.

40. Och några af de Phariſeer, ſom woro med honom, hörde detta, och ſade till honom: Månne wi ock wara blinde?

41. Sade JEſus till dem: Woren I blinde, då haden I icke ſynd; men nu ſägen I: Wi ſe; derföre blifwer edor ſynd. Joh. 15: 22.

10. Capitlet.

Den gode herden. JEſus är Chriſtus.

Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: Hwilken icke går in genom dörrena i fårahuſet, utan ſtiger annorſtäds in, han är en tjuf, och en röfware.

2. Men hwilken ſom går in genom dörrena, han är herden till fåren.

3. För honom låter dörrawården upp, och fåren höra hans röſt; och ſin egen får kallar han wid namn, och leder dem ut.

4. Och när han hafwer ſläppt ſin egen får ut, går han för dem, och fåren följa honom efter; ty de känna hans röſt.

5. Men den främmande följa de icke, utan fly ifrå honom; ty de känna icke deras röſt, ſom främmande äro.

6. Denna liknelſen ſade JEſus till dem; men de förſtodo icke hwad det war, ſom han ſade dem.

7. Åter ſade JEſus till dem: Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: Jag är dörren för fåren.

8. Alle de ſom för mig komne äro, de äro tjufwar och röfware; men fåren hörde dem intet.

9. Jag är dörren; hwilken ſom ingår igenom mig, han ſkall blifwa ſalig; och ſkall ingå och utgå, och finna bet.

10. Tjufwen kommer icke, utan till att ſtjäla, ſlagta och förgöra; jag är kommen, på det de ſkola hafwa lif, och öfwernog hafwa.

11. Jag är den gode herden; den gode herden låter ſitt lif för fåren.

Eſ. 40: 11. Heſ. 34: 23. 37: 24.

12. Men den ſom legder är, och icke är herden, hwilkom fåren icke tillhöra, ſer ulfwen komma, och öfwergifwer fåren, och flyr; och ulfwen bortrycker och förſkingrar fåren.

13. Men den lejde flyr; ty han är lejd, och wårdar intet om fåren.

14. Jag är den gode herden, och känner min får, och min känna mig;

15. Såſom Fadren känner mig, och jag känner Fadren; och jag låter mitt lif för fåren. Joh. 7: 29.

16. Jag hafwer ock annor får, ſom icke äro af detta fårahuſet; dem måſte jag ock draga härtill, och de ſkola höra min röſt; och det ſkall warda ett fårahus och en herde.

Heſ. 37: 22. Matth. 28: 19. Ap. G. 10: 35.

17. Fördenſkull älſkar Fadren mig, att jag låter mitt lif, på det jag ſkall åter tagat igen.

18. Ingen tager det af mig; men jag låter det af mig ſjelf; jag hafwer magt att låta det, och jag hafwer magt taga det igen. Detta budet fick jag af minom Fader.

19. Då wardt åter en twedrägt ibland Judarna, för detta talets ſkull.

20. Månge af dem ſade: Han hafwer djefwulen, och är urſinnig; hwi hören I honom? Joh. 7: 20. 8: 48, 52.

21. Somlige ſade: Sådana ord äro icke dens mans, ſom djefwulen hafwer; icke kan djefwulen öppna de blindas ögon.

22. Så wardt då i Jeruſalem kyrkomeßa; och det war winter.

23. Och JEſus gick i templena, i Salomos förhus.

24. Då kringhwärfde Judarna honom, och ſade till honom: Huru länge

förhalar

förhalar du med oß? Säg oß fri, om du äſt Chriſtus.

25. JEſus ſwarade dem: Jag hafwer ſagt eder det, och J tron det icke; gerningarna, ſom jag gör i mins Faders Namn, de bära wittne om mig. Joh. 5: 36.

26. Men J tron det icke; ty J ären icke af min får, ſåſom jag ſade eder. Joh. 8: 19.

27. Min får höra mina röſt, och jag känner dem, och de följa mig;

28. Och jag gifwer dem ewinnerligit lif, och de ſkola icke förgås ewinnerliga; ingen ſkall heller rycka dem utu mine hand.

29. Min Fader, ſom mig dem gifwit hafwer, är ſtörre än alle; och ingen kan rycka dem utaf mins Faders hand. Joh. 14: 28.

30. Jag och Fadren ärom ett. Joh. 17: 11, 22.

31. Då togo åter Judarna ſtenar, till att ſtena honom. Joh. 8: 59.

32. JEſus ſwarade dem: Jag hafwer många goda gerningar bewiſt eder af minom Fader; för hwilka af dem ſtenen J mig?

33. Judarna ſwarade honom, och ſade: För god gernings ſkull ſtene wi dig icke, utan för hädelſens ſkull; och att du, ſom äſt en menniſka, gör dig ſjelf till Gud.

34. JEſus ſwarade dem: Är icke ſkrifwet i edor lag: Jag ſade, J ären gudar? Pſ. 82: 1.

35. Hafwer han nu kallat dem gudar, till hwilka Guds ord ſkedde; och Skriften kan icke warda omintet;

36. Och J ſägen dock till honom, ſom Fadren helgat hafwer, och ſändt i werldena: Du häder Gud; derföre att jag ſäger: Jag är Guds Son? Matth. 26: 65.

37. Gör jag icke mins Faders gerningar, ſå tror mig intet.

38. Men gör jag dem, tror då gerningomen, om J icke wiljen tro mig; på det J ſkolen förſtå, och tro, att Fadren är i mig, och jag i honom. Joh. 14: 10, 11. 17: 21, 22.

39. Åter foro de efter att gripa honom; och han gick utu deras händer.

40. Och drog åter bort på hinſidon Jordan, till det rummet, der Johannes hade förſt döpt, och blef der.

41. Och månge kommo till honom, och ſade: Johannes gjorde intet tecken; men allt det Johannes om denna ſagt hafwer, är ſant.

42. Och trodde månge der på honom.

11. Capitlet.

Lazarus uppwäckt. Caiphas propheterar.

Och låg en man krank, benämnd Lazarus, af Bethanien, af Marie och hennes ſyſters Marthe by.

2. Och war Maria den ſom ſmorde HErran med ſmörjelſe, och torkade hans fötter med ſitt hår; hwilkens broder, Lazarus, låg ſjuk. Matth. 26: 7. Marc. 14: 3. Joh. 12: 3.

3. Då ſände hans ſyſter till honom, och ſade: HErre, ſi, den du kär hafwer, ligger ſjuk.

4. När JEſus det hörde, ſade han: Denne ſjukdomen är icke till döds, utan till Guds äro; att Guds Son ſkall deraf ärad warda.

5. Och hade JEſus Martham, och hennes ſyſter, och Lazarum kär.

6. När han då hörde, att han war ſjuk, blef han der i ſamma rummet twå dagar.

7. Derefter ſade han till Lärjungarna: Låt oß åter gå in i Judeen.

8. Lärjungarna ſade till honom: Rabbi, nu wille Judarna ſtena dig; och åter går du dit.

9. JEſus ſwarade: Äro icke tolf timmar om dagen? Hwilken ſom wandrar om dagen, han ſtöter ſig icke; ty han ſer denna werldenes ljus.

10. Men den ſom wandrar om nattena, han ſtöter ſig; ty ljuſet är icke i honom.

11. Detta talade han; och ſedan ſade han till dem: Lazarus, wår wän, ſofwer; men jag går att uppwäcka honom af ſömnen.

12. Då ſade hans Lärjungar: HErre, ſofwer han, ſå warder det bättre med honom.

13. Men JEſus talade om hans död; och de mente, att han hade talat om lekamlig ſömn.

14. Så ſade då JEſus uppenbarliga: Lazarus är död.

15. Och jag gläds för edra ſkull, att jag icke war der, på det J tro ſkolen; men låter oß gå till honom.

16. Då ſade Thomas, ſom kallas Twilling, till Lärjungarna: Låt ock oß gå, att wi må dö med honom.

17. Då kom JEſus, och fann honom redo hafwa legat fyra dygn i grafwene.

18. Och war Bethanien icke långt ifrå Jeruſalem, wid femton ſtadier wägs.

19. Och månge af Judarna woro komne till Martha och Maria, att de ſkulle hugſwala dem öfwer deras broder.

20. När Martha hörde att JEſus kom, lopp hon emot honom; men Maria ſatt hemma.

21. Då ſade Martha till JEſum: HErre, hade du warit här, hade min broder icke blifwit död.

22. Men jag wet ännu, att allt det du bedes af Gudi, det warder Gud gifwandes dig.

23. Sade JEſus till henne: Din broder ſkall ſtå upp igen. Joh. 6: 33.

24. Sade Martha till honom: Jag wet, att han ſkall uppſtå i uppſtåndelſen, på ytterſta dagen. Luc. 14: 14. Joh. 5: 29.

25. Sade JEſus till henne: **Jag är uppſtåndelſen och lifwet; hwilken ſom tror på mig, han ſkall lefwa, om han än död blefwe;**

26. Och hwar och en ſom lefwer, och tror på mig, han ſkall icke dö ewinnerliga; tror du det? Joh. 6: 27, 35, 40, 54.

27. Sade hon till honom: Ja, HErre; jag tror, att du äſt Chriſtus, Guds Son, ſom komma ſkulle i werldena. Matth. 16: 16. Joh. 4: 42. 6: 69.

28. Och när hon detta hade ſagt, gick hon bort, och kallade Maria, ſina ſyſter, lönliga, och ſade: Mäſtaren är kommen, och kallar dig.

29. När hon det hörde, ſtod hon ſtraxt upp, och kom till honom.

30. Ty JEſus war icke än då kommen in i byn; utan war på ſamma rum, der Martha hade kommit emot honom.

31. Då nu Judarna, ſom med henne woro i huſet, och hugſwalade henne, ſågo Maria, att hon ſtod haſteliga upp och gick ut, följde de henne, och ſade: Hon går till grafwena, att hon ſkall gråta der.

32. Då Maria kom dit ſom JEſus war, och ſåg honom, föll hon till hans fötter, och ſade till honom: HErre, hade du warit här, wore min broder icke död.

33. När JEſus ſåg henne gråta, och Judarna, ſom woro komne med henne, ock gråta, förbittrade han ſig i Andanom, och bedröfwades i ſig ſjelf;

34. Och ſade: Hwar laden J honom? Sade de till honom: HErre, kom och ſe.

35. Och JEſus gret.

36. Då ſade Judarna: Si, huru kär hade han honom!

37. Men ſomlige af dem ſade: Kunde icke han, ſom öppnade dens blindas ögon, hafwa ſå gjort, att denne icke blifwit död? Joh. 9: 6.

38. Då förbittrades åter JEſus i ſig ſjelf, och kom till grafwena. Och det war en kula; och en ſten lagd deruppå.

39. Sade JEſus: Tager bort ſtenen. Sade till honom Martha, hans ſyſter ſom död war: HErre, han luktar redo; ty han hafwer warit död i fyra dygn.

40. JEſus ſade till henne: Sade jag icke dig, att, om du trodde, ſkulle du få ſe Guds härlighet?

41. Då togo de ſtenen bort af rummet, der den döde lagder war. Och JEſus hof upp ſin ögon, och ſade: Fader, jag tackar dig, att du hafwer hört mig.

42. Dock wet jag, att du hörer mig alltid; men för folkets ſkull, ſom här omkring ſtår, ſäger jag det, på det de tro ſkola, att du mig ſändt hafwer.

43. Och då han det ſagt hade, ropade han med höga röſt: Lazare, kom ut.

44. Och han, ſom död war, kom ut, bunden om händer och fötter med ſwepkläde; och hans anſigte war förtäckt med en ſwetteduk. JEſus ſade till dem: Löſer honom, och låter honom gå.

45. Då trodde månge af Judarna

på honom, ſom komne woro till Maria, och ſågo det JEſus gjorde.

46. Men ſomlige gingo bort till de Phariſeer, och ſade dem hwad JEſus hade gjort.

47. Då förſamlade de öfwerſte Preſterna och Phariſeerna ett Råd, och ſade: Hwad göre wi? Ty denne mannen gör mång tecken.

Matth. 26: 3. Marc. 14: 1. Luc. 22: 2.

48. Låte wi honom ſå blifwa, då tro alle på honom; och de Romare komma, och taga bort wårt land och folk.

49. Men en af dem, wid namn Caiphas, ſom war öfwerſte Preſt på det året, ſade till dem: I weten intet;

50. Ej heller beſinnen I, att oß är bättre, att en man dör för folket, än att allt folket ſkulle förgås. Joh. 18: 14.

51. Det ſade han icke af ſig ſjelf; men efter han war öfwerſte Preſt om det året, propheterade han; ty JEſus ſkulle dö för folket;

52. Och ej allenaſt för folket, utan att han förſamla ſkulle Guds barn, ſom förſtrödde woro.

53. Ifrå den dagen rådſlogo de emellan ſig, att de ſkulle döda honom.

54. Så wandrade nu icke JEſus mer uppenbarliga ibland Judarna; utan gick dädan i den landsändan wid öknen, i en ſtad ſom heter Ephrem; och wiſtades der med ſina Lärjungar.

55. Och inſtundade då Judarnas Påſka; och månge gingo utaf landet upp till Jeruſalem, för Påſka, att de ſkulle rena ſig.

56. Då ſökte de efter JEſum, och talades wid emellan ſig, ſtåndande i templet: Hwad ſynes eder, att han är icke kommen till högtidsdagen?

57. Och hade öfwerſte Preſterna och de Phariſeer budit på, att hwilken ſom wißte hwar han wore, ſkulle han det kungöra, att de måtte gripa honom.

12. Capitlet.

JEſus ſmörjes, inrider, predikar om ſin död, om tro och otro.

Sex dagar för Påſka kom JEſus till Bethanien, der Lazarus hade warit död, den han uppwäckte ifrå de döda. Matth. 26: 6. Marc. 14: 3.

2. Der gjorde de honom en nattward; och Martha tjente, men Lazarus war en af dem ſom med honom wid bord ſåto.

3. Då tog Maria ett pund ſmörjelſe, af koſteligit oförfalſkadt nardus, och ſmorde JEſu fötter, och torkade hans fötter med ſitt hår; och huſet uppfylldes med lukt af ſmörjelſen.

Joh. 11: 2.

4. Då ſade en af hans Lärjungar, Judas Simons Iſcharioth, ſom honom förråda ſkulle:

5. Hwi wardt icke denna ſmörjelſen ſåld för trehundrade penningar, och gifwet fattigom?

6. Det ſade han, icke att honom wårdade något om de fattiga; utan förty han war en tjuf, och hade pungen, och bar det gifwet wardt. Joh. 13: 29.

7. Då ſade JEſus: Låt henne blifwa; hon hafwer det bewarat till mins begrafwelſes dag.

8. Ty I hafwen alltid fattiga när eder; men mig hafwen I icke alltid.

5 Moſ. 15: 11. Matth. 26: 11. Marc. 14: 7.

9. Så förnam mycket folk af Judarna, att han war der; och kommo dit, icke allenaſt för JEſu ſkull, utan ock att de ſkulle ſe Lazarum, den han uppwäckt hade ifrå de döda.

10. Då rådſlogo de öfwerſte Preſterna, att de ock ſkulle dräpa Lazarum;

11. Ty månge af Judarna gingo bort för hans ſkull, och trodde på JEſum.

12. Dagen derefter, när folket, ſom då mycket kommet war till högtidsdagen, hörde att JEſus kom till Jeruſalem; Matth. 21: 8. Marc. 11: 7. Luc. 19: 35.

13. Togo de palmqwiſtar, och gingo ut emot honom, och ropade: Hoſianna! Wälſignad han, ſom kommer i HErrans Namn, Iſraels Konung.

Pſ. 118: 26.

14. Och fick JEſus ena åſninno, och ſatte ſig deruppå; ſåſom ſkrifwet är:

15. Räds icke, du dotter Zion; ſi, din Konung kommer, ſittandes på en åſninnos fåla.

Eſ. 62: 11. Zach. 9: 9. Matth. 21: 5.

16. Detta förſtodo hans Lärjungar icke med det förſta; utan då JEſus war förklarad, kommo de ihåg, att

detta war ſkrifwet om honom, och att de hade detta gjort honom.

17. Wittnade ock folket om honom, ſom med honom warit hade, när han kallade Lazarum utaf grafwene, och wäckte honom upp ifrå de döda.

18. Fördenſkull kom ock folket emot honom, att de hörde, han hade gjort det tecknet.

19. Då ſade Phariſeerna emellan ſig: J ſen, att J intet kunnen ſkaffa; ſi, hela werlden löper efter honom.

20. Woro ock några Greker, af dem ſom uppfarne woro, att tillbedja i högtidene;

21. De gingo till Philippum, ſom war af Bethſaida i Galileen, och bådo honom, ſägande: Herre, wi wilje ſe JEſum.

22. Philippus kom, och ſade det för Andreas; Andreas och Philippus ſade det åter till JEſum.

23. JEſus ſwarade dem, ſägandes: Tiden är kommen, att menniſkones Son ſkall warda förklarad.

24. Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: Utan hwetekornet, ſom faller i jordena, warder dödt, ſå blifwer det allena; men warder det dödt, ſå bär det mycken frukt.

25. Hwilken ſom älſkar ſitt lif, han ſkall miſta det; och hwilken ſom hatar ſitt lif i denna werldene, han ſkall behålla det till ewinnerligit lif.

Matth. 10: 39. 16: 25.
Marc. 8: 35. Luc. 9: 24. 17: 33.

26. Den mig tjenar, han följe mig; och hwar jag är, der ſkall ock min tjenare wara. Hwilken mig tjenar, honom ſkall min Fader ära.

Joh. 14: 3. 17: 24. 1 Theß. 4: 17.

27. Nu är min ſjäl bedröfwad; och hwad ſkall jag ſäga? Fader, hjelp mig utu denna ſtundene. Dock är jag fördenſkull kommen till denna ſtundena.

28. Fader, förklara ditt Namn. Då kom en röſt af himmelen, och ſade: Jag hafwer det förklarat, och ſkall ännu förklarat.

29. Folket, ſom ſtod och hörde det, ſade: Det war en tordön. Somlige ſade: En Ängel talade med honom.

30. Swarade JEſus, och ſade: Denna röſten kom icke för mina ſkull, utan för edra ſkull.

31. Nu går domen öfwer denna werldena; nu ſkall denna werldenes Förſte utkaſtas. Joh. 16: 11.

32. Och om jag warder upphöjd ifrå jordene, ſkall jag draga alla till mig. Joh. 3: 14. 8: 28.

33. Men det ſade han, till att betecna med hwad död han dö ſkulle.

34. Swarade honom folket: Wi hafwa hört af lagen, att Chriſtus blifwer ewinnerliga; huru ſäger då du, menniſkones Son måſte upphöjas? Ho är denne menniſkones Son?

2 Sam. 7: 13. Pſ. 89: 30, 37. 110: 4.
Eſ. 9: 6, 7. Heſ. 37: 25. Dan. 2: 44. 7: 14, 27.

35. Då ſade JEſus till dem: Än är Ljuſet med eder till en kort tid; wandrer medan J hafwen Ljuſet, att mörkret begriper eder icke. Hwilken ſom wandrar i mörkret, han wet icke hwart han går. Joh. 1: 9. 11: 9.

36. Medan J hafwen Ljuſet, tror på Ljuſet, att J mågen blifwa Ljuſens barn. Detta ſade JEſus; och gick bort, och dolde ſig för dem.

37. Och ändock han gjorde ſå mång tecken för dem, likwäl trodde de intet på honom;

38. Att det talet ſkulle fullkomnas, ſom Eſaias Propheten ſagt hade: HErre, ho tror wår predikan; och hwem är HErrans arm uppenbarad? Eſ. 53: 1. Rom. 10: 16.

39. Derföre kunde de icke tro; ty Eſaias hafwer åter ſagt:

40. Han hafwer förblindat deras ögon, och förhärdat deras hjerta; att de icke ſkola ſe med ögonen, och icke förſtå med hjertat, och omwända ſig, att jag måtte hela dem.

Eſ. 6: 9. 29: 10. Matth. 13: 14.
Marc. 4: 12. Luc. 8: 10. Ap. G. 28: 26. Rom. 11: 8.

41. Detta ſade Eſaias, när han ſåg hans härlighet, och talade om honom.

42. Dock likwäl trodde ock månge af de öfwerſta på honom; men de bekände det icke, för de Phariſeers ſkull, att de icke ſkulle utkaſtas af Synagogon.

43. Ty de höllo mer af menniſkors pris, än af Guds pris. Joh. 5: 44.

44. Då ropade JEſus, och ſade: Den ſom tror på mig, han tror icke på mig, utan på honom ſom mig ſändt hafwer. 1 Petr. 1: 21.

45. Och den mig ſer, han ſer honom ſom mig ſändt hafwer.

46. Jag är kommen i werldena för ett Ljus, att hwar och en, ſom tror på mig, ſkall icke blifwa i mörkret. Joh. 1: 5. 8: 12. 9: 5. 1 Joh. 1: 5.

47. Och hwilken ſom hörer min ord, och icke tror, icke dömer jag honom; **ty jag är icke kommen till att döma werldena; utan att jag ſkall frälſa werldena.** Marc. 16: 16. Joh. 3: 17.

48. Hwilken mig föraktar, och tager icke min ord, han hafwer den honom döma ſkall; det talet, jag talat hafwer, ſkall döma honom på ytterſta dagen.

49. Ty jag hafwer icke talat af mig ſjelf; utan Fadren, ſom mig ſändt hafwer, han hafwer budit mig hwad jag ſkall ſäga, och hwad jag ſkall tala. Joh. 14: 10.

50. Och jag wet, att hans bud är ewinnerligit lif; derföre, hwad jag talar, det talar jag ſåſom Fadren hafwer ſagt mig.

13. Capitlet.

Fötterna twås. Sämja befalles. Jude beta. Petri fall.

För Påſkahögtiden, efter JEſus wißte att hans tid war kommen, att han gå ſkulle af denna werldene till Fadren, ſåſom han hade älſkat ſina, ſom woro i werldene, ſå älſkade han dem uti ändan; Matth. 26: 2. Marc. 14: 1. Luc. 22: 1.

2. Och då Nattwarden war gjord, och djefwulen hade redo ingifwit Jude Simons Iſcharioth i hjertat, att han ſkulle förråda honom;

3. Wißte ock JEſus, att Fadren hade allt gifwit honom i händer, och att han war utgången af Gudi, och gick till Gud; Matth. 28: 18. Joh. 3: 35. 17: 2.

4. Stod han upp af Nattwarden, och lade af kläden; och tog ett linnet kläde, och band om ſig.

5. Sedan lät han watten i ett bäcken, och begynte twå Lärjungarnas fötter, och torkade med det linna klädet, ſom han war ombunden med.

6. Så kom han då till Simon Petrus. Och han ſade till honom: HERre, ſkulle du twå mina fötter?

7. JEſus ſwarade, och ſade till honom: Det jag gör, wetſt du icke nu; härefter ſkall du det få weta.

8. Petrus ſade till honom: Aldrig ſkall du twå mina fötter. JEſus ſwarade honom: Om jag icke twår dig, då hafwer du ingen del med mig.

9. Då ſade till honom Simon Petrus: HERre, icke allenaſt mina fötter, utan ock händer och hufwud.

10. JEſus ſade till honom: Den ſom twagen är, honom görs icke behof, utan att twå fötterna; men han är all ren; och I ären rene, dock icke alle. Joh. 15: 3. Ap. G. 15: 9.

11. Ty han wißte ho den war, ſom honom förråda ſkulle; derföre ſade han: I ären icke rene alle.

12. Sedan han då hade twagit deras fötter, och tagit ſin kläder på ſig igen, och ſatt ſig, ſade han åter till dem: Weten I hwad jag eder gjort hafwer?

13. I kallen mig Mäſtare och HERre; och I ſägen rätt; ty jag är ock ſå. Matth. 23: 8, 10. 1 Cor. 8: 6.

14. Hafwer nu jag, ſom är eder HERre och Mäſtare, twagit edra fötter, ſå ſkolen I ock inbördes twå hwarannars fötter.

15. Jag hafwer gifwit eder efterdömelſe, att, ſåſom jag gjorde eder, ſå ſkolen I ock göra. 1 Petr. 2: 21.

16. Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: Tjenaren är icke förmer än hans herre; icke är heller ſändabådet förmer än han, ſom honom ſändt hafwer. Matth. 10: 24. Luc. 6: 40. Joh. 15: 20.

17. Om I detta weten, ſalige ären I, om I det gören.

18. Icke talar jag om eder alla; jag wet hwilka jag hafwer utkorat; men på det att Skriften ſkall warda fullkomnad: Den der äter bröd med mig, han trampade mig med ſin fot. Pſ. 41: 10. Ap. G. 1: 16.

19. Nu ſäger jag eder det, förr än det ſker, att, när det är ſkedt, ſkolen I tro att det är jag.

20. Sannerliga, ſannerliga ſäger jag

eder: Hwilken ſom undfår den jag ſänder, han undfår mig; men hwilken ſom mig undfår, han undfår honom ſom mig ſändt hafwer.

Matth. 10: 40. Luc. 10: 16.

21. När JEſus hade detta ſagt, wardt han bedröfwad i Andanom, och betygade, och ſade: Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder, att en af eder ſkall förråda mig.

Matth. 26: 21. Marc. 14: 18. Luc. 22: 21.

22. Då ſågo Lärjungarna hwar på annan, och woro twehågſe om hwem han talade.

23. Och war en af hans Lärjungar, ſom ſatt wid bordet intill JEſu bröſt, den JEſus hade kär; Joh. 21: 20.

24. Till honom winkade Simon Petrus, att han fråga ſkulle, ho den war ſom han talade om.

25. När han nu låg intill JEſu bröſt, ſade han till honom: HERre, hwilken äret?

26. Swarade JEſus: Den äret, ſom jag räcker det indoppade brödet. Och när han hade indoppat brödet, gaf han det Jude Simons Iſcharioth;

27. Och efter den betan för Satan in i honom. Så ſade då JEſus till honom: Det du gör, gör ſnart.

28. Men ingen af dem, ſom wid bordet ſåto, förſtod till hwad han ſade honom det.

29. Ty ſomlige mente, efter Judas hade pungen, att JEſus hade ſagt honom: Köp hwad behof görs till högtidsdagen; eller, att han ſkulle gifwa de fattiga något. Joh. 12: 6.

30. När han då tagit hade den betan, gick han ſtraxt ut; och det war natt.

31. Då han war utgången, ſade JEſus: Nu är menniſkones Son förklarad, och Gud är förklarad i honom.

32. Är nu Gud förklarad i honom, ſå ſkall ock Gud förklara honom i ſig ſjelfwom, och ſkall ſnart förklara honom.

33. Kära barn, jag är ännu en liten tid när eder; J ſkolen ſöka mig; och ſåſom jag ſade Judomen: Dit jag går, kunnen J icke komma; ſå ſäger jag ock nu eder. Joh. 7: 34. 8: 21.

34. Ett nytt bud gifwer jag eder, att J älſken eder inbördes, ſåſom jag hafwer älſkat eder; på det J ock ſkolen älſka eder inbördes.

3 Moſ. 19: 18. Matth. 22: 39. Marc. 12: 31. Joh. 15: 12. Rom. 13: 8. Gal. 6: 2. 1 Petr. 1: 22. 1 Joh. 3: 11. 4: 16, 17, 21. Jac. 2: 8.

35. Deraf ſkola alle förſtå, att J ären mine Lärjungar, om J hafwen kärlek inbördes.

36. Då ſade Simon Petrus till honom: HERre, hwart går du? Swarade honom JEſus: Dit jag går, kan du nu icke följa mig; men härefter ſkall du följa.

37. Sade Petrus till honom: HERre, hwi kan jag icke nu följa dig? Mitt lif will jag låta för dig.

38. JEſus ſwarade honom: Skulle du låta ditt lif för mig? Sannerliga, ſannerliga ſäger jag dig: Hanen ſkall icke gala, förr än du hafwer tre reſor nekat mig.

Matth. 26: 34. Marc. 14: 30. Luc. 22: 34.

14. Capitlet.

JEſu döds nytta. Tro, kärlek, bön.
Den Helge Ande. Rätt frid.

Och han ſade till ſina Lärjungar: Edart hjerta ware icke bedröfwadt: Tron J på Gud, ſå tror ock på mig.

2. J mins Faders hus äro många boningar; om ſå icke wore, ſäger jag dock eder, att jag går bort till att bereda eder rum.

3. Och om jag än går bort till att bereda eder rum, ſkall jag likwäl komma igen, och taga eder till mig; att hwar jag är, der ſkolen J ock wara; Joh. 12: 26. 17: 24.

4. Och hwart jag går, weten J, och wägen weten J.

5. Thomas ſade till honom: HERre, wi wete icke hwart du går; och huru kunne wi weta wägen?

6. JEſus ſade till honom: **Jag är wägen, ſanningen och lifwet**; ingen kommer till Fadren, utan genom mig.

7. Känden J mig, ſå känden J ju ock min Fader; och nu kännen J honom, och hafwen ſett honom.

8. Philippus ſade till honom: HERre, låt oß ſe Fadren, ſå hafwe wi nog.

9. Sade JEſus till honom: Jag är

ſå lång tid när eder, och du känner mig icke; Philippe, den mig ſer, han ſer Fadren; och huru ſäger du: Låt oß ſe Fadren? Joh. 12: 45. 17: 21, 23.

10. Tror du icke, att jag är i Fadrenom, och Fadren i mig? Orden, ſom jag talar till eder, talar jag icke af mig ſjelf: Fadren, ſom är i mig, han gör gerningarna.

11. Tror mig, att jag är i Fadrenom, och Fadren i mig; eljeſt, tror mig för gerningarnas ſkull.

12. Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: Den der tror på mig, de gerningar, ſom jag gör, ſkall ock han göra; och ſkall göra ſtörre än deßa; ty jag går till Fadren.

13. Och allt det I bedjen i mitt Namn, det ſkall jag göra; på det att Fadren ſkall priſad warda i Sonenom. Matth. 7: 7. Marc. 11: 24. Joh. 15: 16. 16: 23, 24. Jac. 1: 5.

14. Hwad I bedjen i mitt Namn, det ſkall jag göra.

15. Älſken I mig, ſå håller min bud.

16. Och jag ſkall bedja Fadren, och han ſkall gifwa eder en annan Hugſwalare, att han ſkall blifwa när eder ewinnerliga;

17. Sanningenes Anda, den werlden icke kan undfå; ty hon ſer honom icke, och känner honom icke; men I kännen honom; ty han blifwer när eder, och ſkall wara i eder.

18. Jag ſkall icke låta eder wara faderlöſa; jag ſkall komma till eder.

19. Än är en liten tid, och werlden ſer mig icke mer. Men I ſkolen ſe mig; ty jag lefwer; I ſkolen ock lefwa.

20. På den dagen ſkolen I förſtå, att jag är i minom Fader; och I i mig, och jag i eder.

21. Den min bud hafwer, och håller dem, han är den mig älſkar; och den mig älſkar, han ſkall warda älſkad af minom Fader; och jag ſkall älſka honom, och honom ſkall jag uppenbara mig.

22. Sade till honom Judas, icke den Iſcarioth: HErre, hwad är det då, att du ſkall uppenbara dig oß, och icke werldene?

23. Swarade JEſus, och ſade till honom: Den mig älſkar, han warder hållandes min ord, och min Fader ſkall älſka honom, och wi ſkole komma till honom, och blifwa boende när honom. Joh. 15: 10.

24. Men den mig icke älſkar, han håller icke min ord; och det ordet I hören, är icke mitt, utan Fadrens ſom mig ſändt hafwer.

25. Detta hafwer jag talat till eder, medan jag hafwer warit när eder.

26. Men Hugſwalaren, den Helge Ande, hwilken Fadren ſkall ſända i mitt Namn, han ſkall lära eder all ting, och påminna eder allt det jag eder ſagt hafwer. Luc. 24: 49. Joh. 15: 26. 16: 7.

27. Friden låter jag eder; min frid gifwer jag eder; icke gifwer jag eder, ſåſom werlden gifwer. Edart hjerta ware icke bedröfwadt, ej heller rädes.

28. I hörden, att jag ſade eder: Jag går bort, och kommer åter till eder. Haden I mig kär, då gladdens I ju, att jag ſade: Jag går till Fadren; ty Fadren är ſtörre än jag. Joh. 10: 29.

29. Och nu ſade jag eder det, förr än det ſker, att I tro ſkolen, när det ſkedt är. Joh. 13: 19.

30. Härefter talar jag icke mycket med eder; ty denna werldenes Förſte kommer; och i mig hafwer han intet. Joh. 12: 31. 16: 11.

31. Men på det att werlden ſkall förſtå, att jag hafwer Fadren kär, och ſå gör ſom Fadren mig budit hafwer; ſtår upp, låter oß gå hädan. Joh. 10: 18.

15. Capitlet.

Förmaning till beſtändighet i tro, kärlek, tålamod.

Jag är ett ſant winträ, och min Fader är en wingårdsman. Rom. 6: 5. 11: 24.

2. Hwar och en gren i mig, ſom icke bär frukt, den tager han bort; och hwar och en, ſom bär frukt, den renſar han, att han mer frukt bära ſkall.

3. Nu ären I rene, för det tals ſkull, ſom jag hafwer talat med eder. Joh. 13: 10. Ap. G. 15: 9.

4. Blifwer i mig, och jag i eder; ſåſom grenen kan icke bära frukt af ſig ſjelf, med mindre han blifwer i

winträt, ſå kunnen icke heller I, utan I blifwen i mig.

5. Jag är winträt, I ären grenarna; den ſom blifwer i mig, och jag i honom, han bär mycken frukt; ty mig förutan kunnen I intet göra. Col. 1: 23.

6. Hwilken ſom icke blifwer i mig, han ſkall bortkaſtas, ſåſom en gren, och förtorkas; och man binder dem ſamman, och kaſtar i elden, och de brinna. Matth. 3: 10. 7: 19.

7. Om I blifwen i mig, och min ord blifwa i eder, allt det I wiljen, mågen I bedas, och det ſkall ſke eder. Joh. 16: 23, 26. 1 Joh. 3: 22.

8. Derutinnan är min Fader priſad, att I bären mycken frukt, och warden mine Lärjungar. Matth. 5: 16. 1 Petr. 2: 12.

9. Såſom Fadren hafwer älſkat mig, ſå hafwer jag ock älſkat eder; blifwer i min kärlek.

10. Om I hållen min bud, ſå blifwen I i minom kärlek; ſåſom ock jag hafwer hållit mins Faders bud, och blifwer i hans kärlek.

11. Detta hafwer jag talat till eder, att min glädje ſkall blifwa i eder, och edor glädje fullkommen warda.

12. Detta är mitt bud, att I ſkolen älſka eder inbördes, ſåſom jag hafwer älſkat eder. Joh. 13: 14, 34. Eph. 5: 2. 1 Theß. 4: 9. 1 Joh. 3: 11, 16. 4: 21.

13. Ingen hafwer ſtörre kärlek, än att en låter ſitt lif för ſina wänner.

14. I ären mine wänner, om I gören hwad jag bjuder eder.

15. Härefter ſäger jag icke, att I ären tjenare, ty tjenaren wet icke hwad hans herre gör; men wänner hafwer jag kallat eder, ty allt det jag hafwer hört af minom Fader, hafwer jag kungjort eder.

16. I hafwen icke utkorat mig; men jag hafwer utkorat eder, och tillſkickat eder, att I ſkolen gå, och göra frukt, och edor frukt ſkall blifwa; på det att hwad I bedjen Fadren i mitt Namn, det ſkall han gifwa eder. Matth. 28: 19.

17. Detta bjuder jag eder, att I älſken eder inbördes.

18. Om werlden hatar eder, ſå weter, att hon hafwer hatat mig förr än eder.

19. Woren I af werldene, ſå älſkade werlden det hennes wore; men efter det I icke ären af werldene, utan jag hafwer eder utwalt ifrå werldene, derföre hatar werlden eder. 1 Joh. 4: 5, 6.

20. Kommer ihåg min ord, ſom jag hafwer ſagt eder: Tjenaren är icke förmer än hans herre; hafwa de förföljt mig, ſå ſkola de ock förfölja eder; hafwa de hållit min ord, ſå warda de ock hållande edor. Matth. 10: 24. Luc. 6: 40. Joh. 13: 16.

21. Men allt detta ſkola de göra eder för mitt Namns ſkull; ty de känna icke honom, ſom mig ſändt hafwer. Matth. 24: 9. Joh. 16: 3.

22. Hade jag icke kommit, och talat med dem, ſå hade de icke ſynd; men nu hafwa de ingen urſäkt för ſina ſynd. Joh. 9: 41.

23. Den mig hatar, han hatar ock min Fader.

24. Hade jag icke gjort de gerningar ibland dem, ſom ingen annar gjort hafwer, ſå hade de icke ſynd; men nu hafwa de ſett det, och hata dock både mig och min Fader.

25. Dock är det ſkedt, att det talet fullkomnas ſkall, ſom i deras lag ſkrifwet är: De hafwa hatat mig utan ſak. Pſ. 35: 19. 69: 5.

26. Men när Hugſwalaren kommer, den jag ſkall ſända eder af Fadrenom, ſanningenes Ande, ſom utgår af Fadrenom, han ſkall bära wittnesbörd om mig. Luc. 24: 49. Joh. 14: 26. 16: 7.

27. I ſkolen ock deßlikes wittna; ty I hafwen warit med mig af begynnelſen. Ap. G. 1: 24. 5: 32.

16. Capitlet.

Chriſtnas twång. Chriſti bortgång.
Den Helge Andes ämbete.

Detta hafwer jag ſagt eder, på det I icke ſkolen förargas.

2. De ſkola utſkjuta eder af Synagogorna; men den tid ſkall komma, att den eder dräper, ſkall mena ſig göra Gudi tjenſt dermed.

3. Och detta ſkola de göra eder; ty de känna icke Fadren, ej heller mig. Joh. 15: 21.

4. Men detta hafwer jag ſagt eder, att, när den tiden kommer, ſkolen I komma ihåg, att jag hafwer det ſagt eder. Detta hafwer jag icke ſagt eder af begynnelſen; ty jag war med eder.
Matth. 9: 15. Marc. 2: 19. Luc. 5: 34.

5. Men nu går jag till honom, ſom mig ſändt hafwer; och ingen af eder ſpör mig, hwart jag går.

6. Men efter det jag hafwer detta ſagt eder, är edart hjerta wordet fullt med bedröfwelſe.

7. Dock ſäger jag eder ſanningen: Eder är nyttigt, att jag bortgår; ty om jag icke bortgår, kommer icke Hugſwalaren till eder; men går jag bort, ſå ſkall jag ſända honom till eder.

8. Och när han kommer, ſkall han ſtraffa werldena för ſynd, och för rättfärdighet, och för dom;

9. För ſynd; ty de tro icke på mig;

10. Men för rättfärdighet; ty jag går till Fadren, och härefter ſen I mig intet;

11. Men för dom; ty denna werldenes Förſte är nu dömd. Joh. 12: 31.

12. Jag hafwer ännu mycket ſäga eder; men I kunnen det icke nu bära.

13. Men när han kommer, ſom är ſanningenes Ande, han ſkall leda eder uti all ſanning; ty han ſkall icke tala af ſig ſjelf; men hwad han hörer, det ſkall han tala, och det ſom ſke ſkall, ſkall han förkunna eder.
Joh. 14: 26. 15: 26.

14. Han ſkall priſa mig; ty af mino ſkall han taga, och förkunna eder.

15. Allt det Fadren hafwer, det är mitt; fördenſkull ſade jag, att han ſkall taga af mino, och förkunna eder.
Joh. 17: 10.

16. Någon liten tid, och I ſen mig intet; och åter en liten tid, och I fån ſe mig; ty jag går till Fadren.

17. Då ſade några af hans Lärjungar emellan ſig: Hwad är det han ſäger oß? En liten tid, och I ſen mig intet; och åter: En liten tid, och I fån ſe mig; och att jag går till Fadren?

18. Då ſade de: Hwad är det han ſäger: En liten tid? Wi wete icke hwad han talar.

19. Då märkte JEſus, att de wille ſpörja honom, och ſade till dem: Derom frågen I emellan eder, att jag ſade: En liten tid, och I ſen mig intet; och åter: En liten tid, och I fån ſe mig.

20. Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: I ſkolen gråta, och jämra eder; men werlden ſkall glädjas; I ſkolen warda bedröfwade; men edor ſorg ſkall wändas i glädje.

21. När qwinnan föder barn, hafwer hon ſorg; ty hennes ſtund är kommen; men när hon hafwer födt barnet, kommer hon ſin bedröfwelſe intet ihåg; ty hon gläds, att menniſkan är född i werldena.

22. Så hafwen I ock nu bedröfwelſe; men jag ſkall återſe eder, och edart hjerta ſkall glädjas, och ingen ſkall taga edor glädje ifrån eder.

23. Och på den dagen ſkolen I intet ſpörja mig. Sannerliga, ſannerliga ſäger jag eder: Allt det I bedjen Fadren i mitt Namn, ſkall han gifwa eder. Matth. 7: 7. 21: 22. Marc. 11: 24.
Luc. 11: 9. Joh. 14: 13. 15: 16. Jac. 1: 5.

24. Härtill hafwen I icke bedit i mitt Namn; beder, och I ſkolen få, att edor glädje må warda fullkommen.

25. Detta hafwer jag talat till eder med förtäckt ord; den tid ſkall komma, att jag icke ſkall tala med eder med förtäckt ord; utan uppenbarliga ſkall jag förkunna eder om min Fader.

26. På den dagen ſkolen I bedja i mitt Namn; och jag ſäger icke eder, att jag ſkall bedja Fadren för eder.

27. Ty Fadren ſjelf hafwer eder kär, efter det I haden mig kär, och trodden, att jag är utgången af Gudi.
Joh. 17: 8.

28. Jag gick ut af Fadren, och kom i werldena; åter öfwergifwer jag werldena, och går till Fadren.

29. Sade hans Lärjungar till honom: Si, nu talar du uppenbarliga, och ſäger inga förtäckt ord.

30. Nu wete wi, att du weſt all ting, och dig görs icke behof, att någor ſpör dig; derföre tro wi, att du äſt utgången af Gudi. Joh. 17: 25.

31. Swarade JEſus dem: Nu tron I?

32. Si, tiden tillſtundar, och är redo kommen, att I warden förſkingrade, hwar och en till ſitt, och låten mig blifwa allena; men jag är icke allena; ty Fadren är med mig.
Matth. 26: 31. Marc. 14: 27.

33. Detta hafwer jag talat med eder, att I ſkolen hafwa frid i mig; i werldene hafwen I twång; men warer wid en god tröſt, jag hafwer öfwerwunnit werldena.

17. Capitlet.

Chriſtus beder för ſig, Lärjungarna och förſamlingen.

Detta talade JEſus, och lyfte upp ſin ögon till himmelen, och ſade: Fader, ſtunden är kommen; förklara din Son, att din Son förklarar ock dig. Joh. 12: 23.

2. Såſom du hafwer gifwit honom magt öfwer allt kött, att allom dem, ſom du hafwer honom gifwit, ſkall han gifwa ewinnerligit lif.
Matth. 28: 18. Joh. 5: 27.

3. Och detta är ewinnerligit lif, att de känna dig allena ſannan Gud, och den du ſändt hafwer, JEſum Chriſtum.

4. Jag hafwer förklarat dig på jordene; jag hafwer fullbordat det werk, ſom du mig gifwit hafwer att jag göra ſkulle.

5. Och nu, Fader, förklara du mig när dig ſjelfwom, med den klarhet, ſom jag hade när dig, förr än denna werlden war.

6. Jag hafwer uppenbarat ditt Namn menniſkomen, ſom du hafwer mig gifwit af werldene; de woro dine, och du hafwer gifwit mig dem, och de hafwa hållit din ord.

7. Nu hafwa de förſtått, att allt det du mig gifwit hafwer, är af dig.

8. Ty de ord du hafwer mig gifwit, hafwer jag gifwit dem, och de togo wid dem; och hafwa ſannerliga förſtått, att jag är utgången af dig, och hafwa trott, att du mig ſändt hafwer. Joh. 16: 27, 30.

9. Jag beder för dem; för werldene beder jag icke, utan för dem ſom du hafwer mig gifwit; ty de äro dine.

10. Och allt mitt är ditt, och ditt är mitt; och jag är förklarad i dem.
Joh. 16: 15.

11. Och nu är jag icke mer i werldene; men de äro i werldene, och jag kommer till dig. Helge Fader, förwara, genom ditt Namn, dem ſom du mig gifwit hafwer, att de blifwa ett, ſåſom ock wi. Joh. 10: 30.

12. När jag war med dem i werldene, förwarade jag dem i ditt Namn; dem du mig gifwit hafwer, hafwer jag förwarat, och ingen af dem är borttappad, utan det förlorade barnet, att Skriften ſkulle fullbordas.
Pſ. 109: 8. Joh. 18: 9.

13. Nu kommer jag till dig, och talar detta i werldene; på det de ſkola hafwa mina fullkomliga glädje i ſig.

14. Jag hafwer fått dem din ord, och werlden hafwer hatat dem, efter de icke äro af werldene; ſåſom ock jag icke är af werldene.

15. Icke beder jag, att du ſkall taga dem af werldene; utan att du förwarar dem ifrån ondo.

16. De äro icke af werldene; ſåſom ock jag icke är af werldene.

17. Helga dem i dine ſanning; ditt tal är ſanning.

18. Såſom du hafwer mig ſändt i werldena, ſå hafwer ock jag ſändt dem i werldena.

19. Och jag helgar mig ſjelf för dem; att de ſkola ock wara helgade i ſanningene.

20. Men icke beder jag allenaſt för dem; utan ock för dem, ſom genom deras ord ſkola tro på mig;

21. Att de ſkola alle wara ett, ſåſom du, Fader, i mig, och jag i dig; att de ock ſkola wara ett i oß, på det att werlden ſkall tro, att du hafwer mig ſändt. Joh. 10: 38. 14: 10.

22. Och jag hafwer gifwit dem den härlighet, ſom du mig gifwit hafwer; att de ſkola wara ett, ſåſom ock wi ärom ett;

23. Jag i dem, och du i mig; att de ſkola wara fullkomne uti ett; och att werlden ſkall förſtå, att du mig ſändt hafwer, och älſkade dem, ſåſom du ock mig älſkade. 1 Joh. 1: 3. 3: 24.

24. Fader, jag will, att der jag är, ſkola ock de wara med mig, ſom du mig gifwit hafwer; att de ſkola ſe mina härlighet, den du mig gifwit hafwer; ty du hafwer älſkat mig, förr än werlden war ſkapad. Joh. 12:26. 14:3.

25. Rättwiſe Fader, werlden hafwer icke känt dig; men jag hafwer känt dig; och deße hafwa förſtått, att du mig ſändt hafwer.

26. Och jag hafwer kungjort dem ditt Namn, och ſkall kungörat; på det att den kärlek, ſom du hafwer älſkat mig med, ſkall wara i dem, och jag i dem.

18. Capitlet.

Chriſtus lider i örtagården, hos Caipham och Pilatum.

Då JEſus hade detta ſagt, gick han ut med ſina Lärjungar, öfwer den bäcken Kedron; der war en örtagård, i hwilken han ingick, och hans Lärjungar. 2 Sam. 15:23. Matth. 26:36. Marc. 14:32. Luc. 22:39.

2. Så wißte ock Judas, ſom förrådde honom, rummet; ty JEſus plägade ofta komma dit med ſina Lärjungar.

3. Då nu Judas hade tagit med ſig ſkaran, och de öfwerſta Preſternas och Phariſeernas tjenare, kom han dit med lyktor, och bloß, och wärjor. Pſ. 41:10. Matth. 26:47. Marc. 14:43. Luc. 22:47. Ap. G. 1:16.

4. Och efter JEſus wißte allt det honom wederfaras ſkulle, gick han fram, och ſade till dem: Hwem ſöken I?

5. Swarade de honom: JEſum af Nazareth. Sade JEſus till dem: Jag äret. Stod ock Judas, ſom honom förrådde, med dem.

6. När han då ſade till dem: Jag äret; ſtego de tillrygga, och föllo till jordena.

7. Då ſporde han dem åter till: Hwem ſöken I? De ſade: JEſum af Nazareth.

8. JEſus ſwarade: Jag ſade eder, att det är jag; ſöken I mig, ſå låter deßa gå.

9. På det de ord ſkulle warda fullkomnad, ſom han ſagt hade: Af dem du mig gifwit hafwer, borttappade jag ingen. Joh. 17:12.

10. Då hade Simon Petrus ett ſwärd, och drog det ut, och högg till öfwerſta Preſtens dräng, och högg hans högra öra af; och war drängſens namn Malchus.

11. Då ſade JEſus till Petrum: Stick ditt ſwärd i ſkidona; ſkall jag icke dricka den kalken, ſom min Fader mig gifwit hafwer?

12. Men ſkaran, och höfwitsmannen, och Judarnas tjenare togo fatt på JEſum, och bundo honom; Matth. 26:57. Marc. 14:53. Luc. 22:54.

13. Och ledde honom bort, förſt till Hannas; ty han war Caiphe ſwär, hwilken i det året war öfwerſte Preſt. Luc. 3:2.

14. Och Caiphas war den ſom hade gifwit Judomen rådet, att det war nyttigt, att en menniſka dödde för folket. Joh. 11:50.

15. Och följde Simon Petrus JEſum, och en annar Lärjunge; den ſamme Lärjungen war känder med öfwerſta Preſten, och gick in med JEſu i öfwerſta Preſtens palats;

16. Men Petrus ſtod utanför dörrene. Då gick den andre Lärjungen ut, ſom känder war med öfwerſta Preſten, och talade till dörrawårdinnan, och hade Petrum in.

17. Då ſade dörrawårdinnan till Petrum: Äſt icke ock du af denna manſens Lärjungar? Han ſade: Jag är det icke.

18. Men drängarna, och tjenarena, ſom hade gjort en koleld, ty det war kallt, ſtodo och wärmde ſig; med dem ſtod ock Petrus, och wärmde ſig.

19. Då ſporde öfwerſte Preſten JEſum om hans Lärjungar, och om hans lärdom.

20. JEſus ſwarade honom: Jag hafwer uppenbarliga talat för werldene; jag hafwer alltid lärt i Synagogon, och i templet, der alle Judar komma tillſamman; och hemliga hafwer jag intet talat.

21. Hwi ſpör du mig? Spör dem till, ſom hört hafwa, hwad jag hafwer talat till dem; ſi, de weta hwad jag hafwer ſagt.

22. När han detta ſade, gaf en af tjenarena, ſom der när ſtodo, JEſu en kindpuſt, ſägandes: Skall du ſå ſwara öfwerſta Preſten?

23. JEſus ſwarade honom: Hafwer jag illa talat, ſå wittna om ondt; men hafwer jag wäl talat, hwi ſlår du mig?

24. Och Hannas hade ſändt honom bundnan till öfwerſta Preſten Caiphas.

25. Men Simon Petrus ſtod och wärmde ſig. Då ſade de till honom: Äſt icke ock du af hans Lärjungar? Han nekade, och ſade: Jag är det icke.

Matth. 26: 69. Marc. 14: 66. Luc. 22: 55.

26. Då ſade till honom en af öfwerſta Preſtens tjenare, dens frände, ſom Petrus hade huggit örat af: Såg icke jag dig med honom i örtagården?

27. Då nekade åter Petrus det; och ſtraxt gol hanen.

28. Då ledde de JEſum ifrå Caiphas inför Rådhuſet, och det war om morgonen; och de gingo icke in i Rådhuſet, att de icke ſkulle warda beſmittade, utan att de måtte äta Påſkalambet. Matth. 27: 1.

Marc. 15: 1. Luc. 23: 1. Ap. G. 10: 28. 11: 3.

29. Då gick Pilatus ut till dem, och ſade: Hwad klagomål hafwen I emot denna mannen?

30. Då ſwarade de, och ſade till honom: Wore han icke en ogerningsman, ſå hade wi icke öfwerantwardat dig honom.

31. Då ſade Pilatus till dem: Tager I honom, och dömer honom efter edor lag. Då ſade till honom Judarna: Oß är icke lofligt att döda någon;

32. På det JEſu tal ſkulle fullkomnas, ſom han ſagt hade, då han gaf tillkänna, med hwad död han dö ſkulle.

Matth. 20: 19. Marc. 10: 33. Luc. 18: 32.

33. Då gick Pilatus åter in i Rådhuſet, och kallade JEſum, och ſade till honom: Äſt du Judarnas Konung?

Matth. 27: 11. Marc. 15: 2. Luc. 23: 3.

34. JEſus ſwarade: Säger du det af dig ſjelf, eller hafwa andre ſagt dig det om mig?

35. Pilatus ſwarade: Icke är jag en Jude; ditt folk, och de öfwerſte Preſterna, hafwa dig mig öfwerantwardat; hwad hafwer du gjort?

36. JEſus ſwarade: Mitt rike är icke af denna werldene; om mitt rike wore af denna werldene, då fäktade ju mine tjenare derom, att jag icke worde Judomen öfwerantwardad; men mitt rike är icke hädan.

37. Då ſade Pilatus till honom: Så äſt du dock en Konung? JEſus ſwarade: Du ſäger det; jag är en Konung; dertill är jag född, och är dertill kommen i werldena, att jag ſkall wittna med ſanningene. Hwar och en, ſom är af ſanningene, han hörer mina röſt.

38. Sade Pilatus till honom: Hwad är ſanning? Och när han det ſagt hade, gick han åter till Judarna, och ſade till dem: Jag finner ingen ſak med honom.

39. I hafwen ſedwänjo, att jag ſkall gifwa eder en lös om Påſka; wiljen I då icke, att jag ſkall gifwa eder Judarnas Konung lös?

Matth. 27: 15. Marc. 15: 6. Luc. 23: 17.

40. Åter ropade de alle, och ſade: Icke denna, utan Barabbam. Och Barabbas war en röfware. Ap. G. 3: 14.

19. Capitlet.

Christus dömd, hudflängd, krönt, korsfäſt, död och begrafwen.

Då tog Pilatus JEſum, och hudflängde honom.

Matth. 27: 27. Marc. 15: 16.

2. Och krigsknektarna wredo ſamman ena krono af törne, och ſatte på hans hufwud, och hängde ett purpurkläde på honom;

3. Och ſade: Hel, Judarnas Konung! Och gåfwo honom kindpuſtar.

4. Då gick åter Pilatus ut, och ſade till dem: Si, jag hafwer honom ut till eder, att I förſtå ſkolen, att jag finner ingen ſak med honom.

5. Då gick JEſus ut, och bar ena törnekrono, och ett purpurkläde. Och han ſade till dem: Si menniſkan.

6. När de öfwerſte Preſterna och tjenarena ſågo honom, ropade de, och ſade: Korsfäſt, korsfäſt. Pilatus ſade till dem: Tager I honom, och korsfäſter; ty jag finner ingen ſak med honom.

7. Judarna ſwarade honom: Wi

hafwe lag, och efter wår lag ſkall han dö; ty han hafwer gjort ſig ſjelf till Guds Son.

8. Då Pilatus hörde det talet, fruktade han ännu mer;

9. Och gick åter in i Rådhuſet, och ſade till JEſum: Hwadan äſt du? JEſus ſwarade honom intet.

10. Då ſade Pilatus till honom: Talar du intet med mig? Wetſt du icke, att jag hafwer magt att korsfäſta dig, och hafwer magt att ſläppa dig?

11. JEſus ſwarade: Du hade ingen magt öfwer mig, wore hon dig icke gifwen ofwanefter; fördenſkull hafwer han ſtörre ſynd, ſom mig hafwer dig öfwerantwardat.

12. Och ifrå den tiden ſökte Pilatus efter att gifwa honom lös; men Judarna ropade, och ſade: Gifwer du honom lös, ſå äſt du icke Kejſarens wän; ty den ſom ſig gör till Konung, han är emot Kejſaren.

13. När Pilatus hörde det talet, hade han JEſum ut, och ſatte ſig på domſtolen, på det rum, ſom kallas Lithoſtrotos; på Ebreiſko Gabbatha.

14. Och det war Påſkatillredelſedag, wid ſjette timman; och han ſade till Judarna: Si, edar Konung.

15. Då ropade de: Tag bort, tag bort, korsfäſt honom. Pilatus ſade till dem: Skall jag korsfäſta edar Konung? Swarade öfwerſte Preſterna: Wi hafwe ingen Konung, utan Kejſaren.

16. Då öfwerantwardade han honom dem, att han ſkulle korsfäſtas. Då togo de JEſum, och ledde honom bort. Matth. 27: 31. Marc. 15: 20. Luc. 23: 33.

17. Och han bar ſitt kors, och gick ut på det rum, ſom kallas hufwudſkallaplatſen; på Ebreiſko Golgatha.

18. Der korsfäſte de honom, och twå andra med honom, hwar på ſina ſido; och JEſum midt uti.

19. Då ſkref Pilatus en öfwerſkrift, och ſatte på korſet. Och war ſå ſkrifwet: JEſus af Nazareth, Judarnas Konung. Matth. 27: 37. Luc. 23: 38.

20. Denna öfwerſkriftena läſte månge af Judarna; ty rummet, der JEſus war korsfäſt, war hardt wid ſtaden; och det war ſkrifwet på Ebreiſko, och Grekiſko, och Latin.

21. Då ſade Judarnas öfwerſte Preſter till Pilatum: Skrif icke, Judarnas Konung; utan, att han hafwer ſagt: Jag är Judarnas Konung.

22. Pilatus ſwarade: Hwad jag hafwer ſkrifwit, det hafwer jag ſkrifwit.

23. Då nu krigsknektarna hade korsfäſt JEſum, togo de hans kläder, och gjorde fyra delar, en del hwarjom krigsknekt, och kjortelen med; men kjortelen war icke ſömmad, utan wirkad, ifrån öfwerſt och allt igenom. Matth. 27: 35. Marc. 15: 24. Luc. 23: 34.

24. Då ſade de emellan ſig: Skärom honom icke ſönder, utan kaſtom lott om honom, hwem han ſkall tillhöra; att Skriften ſkulle warda fullkomnad, ſom ſäger: De hafwa bytt min kläder emellan ſig, och kaſtat lott på min kjortel. Och detta gjorde krigsknektarna. Pſ. 22: 19.

25. Då ſtodo wid JEſu kors hans moder, och hans moders ſyſter, Maria, Cleophe huſtru, och Maria Magdalena.

26. Och när JEſus fick ſe modrena, och Lärjungan, den han älſkade, der när ſtåndande, ſade han till ſina moder: Qwinna, ſi, din ſon.

27. Sedan ſade han till Lärjungan: Si, din moder. Och ifrå den tiden tog Lärjungen henne till ſig.

28. Sedan, efter JEſus wißte att nu all ting woro fullkomnad, att Skriften ſkulle fullbordas, ſade han: Mig törſter. Pſ. 69: 22.

29. Då ſtod der ett käril, fullt med ättiko; och de uppfyllde en ſwamp med ättiko, och kringlade iſop, och höllo det honom för munnen. Matth. 27: 48.

30. Då nu JEſus hade tagit ättikona, ſade han: Det är fullkomnadt; och böjde ned hufwudet, och gaf upp andan.

31. Men efter det war tillredelſedagen, att kropparna icke ſkulle blifwa qware på korſet öfwer Sabbathen, ty ſamme Sabbathsdag war ſtor, bådo Judarna Pilatum, att deras ben ſkulle ſönderſlås, och de borttagas.

32. Då kommo krigsknektarna, och

ſönderſlogo dens förſtas ben, och dens andras, ſom war korsfäſt med honom.

33. När de kommo till JEſum, och ſågo honom allaredo wara död, ſlogo de icke hans ben ſönder;

34. Utan en af krigsknektarna ſtack upp hans ſido med ett ſpjut; och ſtraxt gick ut blod och watten.

35. Och den detta ſåg, hafwer det wittnat, och hans wittnesbörd är ſant; och han wet, att han ſäger ſant, på det I ock tro ſkolen.

36. Och ſkedde detta, på det Skriften ſkulle fullbordas: I ſkolen intet ben ſönderſlå på honom. 2 Moſ. 12: 46. 4 Moſ. 9: 12.

37. Och åter ſäger en annor Skrift: De ſkola ſe, i hwem de ſtungit hafwa. Zach. 12: 10.

38. Derefter bad Pilatum Joſeph af Arimathia, ſom war JEſu Lärjunge, dock lönligen, för Judarnas rädslos ſkull, att han måtte taga JEſu lekamen; och Pilatus tillſtadde det. Alltſå kom han, och tog JEſu lekamen. Matth. 27: 57. Marc. 15: 42, 43. Luc. 23: 50. Joh. 12: 42.

39. Kom ock deßlikes Nicodemus, ſom tillförene hade kommit till JEſum om nattena, och bar en blandning af myrrham och aloe, wid hundrade pund. Joh. 3: 1, 2.

40. Så togo de då JEſu lekamen, och ſwepte den i linkläder, med wälluktande krydder, ſåſom Judarna pläga begrafwa.

41. Och war på det rummet, der han korsfäſt war, en örtagård, och i örtagården en ny graf, der ännu ingen hade warit uti lagd.

42. Der lade de då JEſum, för Judarnas tillredelſedags ſkull, efter grafwen war när.

20. Capitlet.

Chriſtus uppſtår, wiſar ſig för Maria, Lärjungomen, Thome.

På den ena Sabbathen kom Maria Magdalena om morgonen, då ännu mörkt war, till grafwena, och ſåg ſtenen wara borto af grafwene. Matth. 28: 1. Marc. 16: 1. Luc. 24: 1.

2. Då lopp hon, och kom till Simon Petrum, och till den andra Lärjungan, ſom JEſus älſkade, och ſade till dem: De hafwa tagit HERran bort utaf grafwene, och wi wete icke hwart de hafwa lagt honom.

3. Då gick Petrus ut, och den andre Lärjungen, och kommo till grafwena. Luc. 24: 12.

4. Både lupo de tillika; och den andre Lärjungen lopp före, ſnarare än Petrus, och kom förſt till grafwena.

5. Och när han lutade ſig ned, fick han ſe lakanen lagd; dock gick han icke in.

6. Så kom då Simon Petrus efter honom, och gick in i grafwena, och ſåg lakanen lagd;

7. Och ſwetteduken, ſom hade warit om hans hufwud, icke lagd när lakanen, utan afſides i ett rum tillhopaſwept.

8. Då gick ock den andre Lärjungen in, ſom förr war kommen till grafwena, och ſåg det, och trodde det.

9. Ty de förſtodo icke än då Skriftena, att han ſkulle uppſtå ifrå de döda.

10. Och Lärjungarna gingo åter tillhopa igen.

11. Men Maria ſtod och gret utanför grafwene. Wid hon nu ſå gret, lutade hon ſig in i grafwena; Marc. 16: 5.

12. Och fick ſe twå Änglar i hwit kläder, ſittande, den ene wid hufwudet, och den andre wid fötterna, der de hade lagt JEſu lekamen. Matth. 28: 2, 3.

13. De ſade till henne: Qwinna, hwad gråter du? Sade hon till dem: De hafwa tagit bort min HERra; och jag wet icke hwart de hafwa lagt honom.

14. När hon detta ſade, wände hon ſig tillbaka, och fick ſe JEſum ſtåndandes; och wißte icke att det war JEſus. Matth. 28: 9. Marc. 16: 9.

15. Sade JEſus till henne: Qwinna, hwad gråter du? Hwem ſöker du? Hon mente, att det hade warit örtagårdsmäſtaren, och ſade till ho- honom: Herre, hafwer du burit honom bort; ſäg mig hwart du hafwer lagt honom, och jag will tagan.

16. JEſus ſade till henne: Maria. Då wände hon ſig om, och ſade till honom: Rabbuni, det är, Mäſtar.

17. Sade JEſus till henne: Kom icke wid mig; ty jag är icke ännu uppfaren

till min Fader; men gack till mina bröder, och ſäg dem: Jag far upp till min Fader, och edar Fader; och till min Gud, och edar Gud. Pſ. 22: 23.

18. Maria Magdalena kom, och bådade Lärjungomen, att hon hade ſett HErran, och att han hade ſagt henne detta.

19. Men om aftonen, på den ſamma Sabbathen, då dörrarna woro lyckta, der Lärjungarna woro förſamlade, för Judarnas rädslos ſkull, kom JEſus, och ſtod midt ibland dem, och ſade till dem: Frid ware eder.
Marc. 16: 14. Luc. 24: 36. 1 Cor. 15: 5.

20. Och när han hade detta ſagt, lät han dem ſe händerna, och ſina ſido. Då wordo Lärjungarna glade, att de ſågo HErran.

21. Då ſade JEſus åter till dem: Frid ware eder; ſåſom Fadren hafwer mig ſändt, ſå ſänder ock jag eder.

22. När han detta ſagt hade, blåſte han på dem, och ſade till dem: **Tager den Helga Anda;**

23. **Hwilkom J förlåten ſynderna, dem förlåtas de; och hwilkom J behållen dem, dem äro de behållna.** Matth. 16: 19. 18: 18.

24. Men Thomas, en af de tolf, hwilken kallas Twilling, war icke med dem, när JEſus kom.

25. Då ſade de andre Lärjungarna till honom: Wi ſågom HErran. Sade han till dem: Utan jag ſer hålen efter ſpikarna i hans händer, och ſtinger mitt finger i hålen efter ſpikarna, och ſtinger min hand i hans ſido, tror jag det icke.

26. Och åtta dagar derefter woro åter hans Lärjungar inne, och Thomas med dem; då kom JEſus, wid dörrarna woro lyckta, och ſtod midt ibland dem, och ſade: Frid ware eder.

27. Sedan ſade han till Thomas: Räck hit ditt finger, och ſe mina händer, och räck hit dina hand, och ſtick henne i mina ſido; och war icke twifwelaktig, utan trogen.

28. Thomas ſwarade, och ſade till honom: Min HErre, och min Gud.

29. JEſus ſade till honom: Efter du ſåg mig, Thoma, tror du; ſalige äro de ſom icke ſe, och dock tro. 1 Petr. 1: 8.

30. Gjorde ock JEſus mång annor tecken, i ſina Lärjungars åſyn, ſom i denna bokene icke äro ſkrifne. Joh. 21: 25.

31. Men deßa äro ſkrifne, **på det J tro ſkolen, att JEſus är Christus, Guds Son; och att J, genom trona, ſkolen hafwa lif i hans Namn**

21. Capitlet.

Christus wid Galileiſka hafwet.

Derefter uppenbarade åter JEſus ſig för Lärjungarna, wid Tiberias haf; och uppenbarade han ſig i ſå måtto:

2. Simon Petrus, och Thomas, ſom kallas Twilling, woro tillſamman, och Nathanael, ſom war af Cana i Galileen, och Zebedei ſöner, och twå andre af hans Lärjungar.

3. Sade Simon Petrus till dem: Jag will gå och fiſka. De ſade till honom: Wi gåm ock med dig. De gingo ut, och ſtego ſtraxt i båten; och i den natten fingo de intet.

4. Då nu morgon war, ſtod JEſus på ſtrandene; dock wißte Lärjungarna icke, att det war JEſus.

5. Sade JEſus till dem: Barn, hafwen J något till mats? De ſwarade honom: Nej.

6. Då ſade han till dem: Kaſter ut nätet på högra ſidona om båten, ſå warden J finnande. Då kaſtade de ut; och kom ſå mycken fiſk, att de förmådde det icke draga.

7. Då ſade den Lärjungen, ſom JEſus älſkade, till Petrum: HErren äret. När Simon Petrus hörde, att det war HErren, band han om ſig kjortelen, ty han war naken, och gaf ſig i ſjön. Joh. 13: 23.

8. Men de andre Lärjungarna kommo med båten; ty de woro icke långt ifrå landet, utan wid paß tuhundrade alnar; och drogo fiſkanätet.

9. Och när de woro ſtigne på landet, ſågo de der wara lagda glöd, och en fiſk derpå, och bröd.

10. JEſus ſade till dem: Tager hit af de fiſkar, ſom J nu fingen.

11. Simon Petrus ſteg in, och drog nätet upp på landet, fullt med ſtora fiſkar, hundrade femtio och tre; och

ändock de woro ſå många, gick likwäl nätet icke ſönder.

12. Sade JEſus till dem: Kommer, och äter. Och ingen af Lärjungarna djerfdes till att ſpörja honom: Ho äſt du? efter de wißte, att det war HERren.

13. Då kom JEſus, och tog brödet, och gaf dem; och fiſken ſammaledes.

14. Detta war nu tredje reſon att JEſus uppenbarades ſinom Lärjungom, ſedan han war uppſtånden ifrå de döda.

15. Då de nu hade ätit, ſade JEſus till Simon Petrum: Simon Jona, älſkar du mig mer än deße? Han ſade till honom: Ja, HERre, du wetſt, att jag älſkar dig. Sade han till honom: Föd min lamb.

16. Åter ſade han till honom: Simon Jona, älſkar du mig? Han ſade till honom: Ja, HERre, du wetſt, att jag älſkar dig. Sade han till honom: Föd min får.

17. Sade han till honom tredje reſon: Simon Jona, älſkar du mig? Petrus wardt bedröfwad, att han ſade tredje reſon till honom: Älſkar du mig? och ſade till honom: HERre, du wetſt all ting; du wetſt, att jag älſkar dig. Sade JEſus till honom: Föd min får.

18. Sannerliga, ſannerliga, ſäger jag dig: När du waſt ung, omgjordade du dig ſjelf, och gick hwart du wille; men då du warder gammal, ſkall du uträcka dina händer, och en annan ſkall omgjorda dig, och leda dig dit du icke will. 2 Petr. 1: 14.

19. Men det ſade han, gifwandes tillkänna med hwad död han ſkulle priſa Gud. Och då han hade detta ſagt, ſade han till honom: Följ mig.

20. Petrus wände ſig om, och ſåg den Lärjungan följa, ſom JEſus älſkade; hwilken ock i Nattwarden låg intill hans bröſt, och ſade: HERre, hwilken är den dig förråder?

21. Då Petrus ſåg honom, ſade han till JEſum: HERre, hwad ſkall då denne?

22. Sade JEſus till honom: Om jag wille att han ſkulle blifwa, tilldeß jag kommer, hwad kommer det dig wid? Följ du mig.

23. Då gick ett tal ut ibland bröderna: Denne Lärjungen dör icke. Och JEſus ſade icke till honom: Han dör icke; utan, om jag wille, att han ſkulle blifwa tilldeß jag kommer, hwad kommer det dig wid?

24. Denne är den Lärjungen, ſom wittnar härom, och den detta ſkrifwit hafwer; och wi wete, att hans wittnesbörd är ſant.

25. Äro ock mång annar ting, ſom JEſus gjorde, hwilka, om de det ena med det andra ſkrefwos, tror jag att werlden ſkulle icke kunna begripa de böcker, ſom ſkrifwas ſkulle. Amen. Joh. 20: 30.

Ände på S. Johannis Evangelium.

Apoſtla Gerningar,

af S. Luca beſkrifna.

1. Capitlet.

Chriſti himmelsfärd. Matthias wald.

Tillförene hafwer jag talat, min gode Theophile, om allt det JEſus begynte både göra och lära;

2. Intill den dagen han upptagen wardt, ſedan han Apoſtlomen, ſom han utwalt hade, genom den Helga Anda, hade gifwit befallning; Matth. 28: 19. Marc. 16: 15.

3. Hwilkom han ock efter ſin pino betedde ſig lefwandes, med mångahanda bewisning, då han lät ſig ſe af dem i fyratio dagar, och talade med dem om Guds rike. 1 Cor. 15: 6.

4. Och då han hade förſamlat dem, böd han dem, att de icke ſkulle gå utaf Jeruſalem, utan förbida Fadrens löfte, der J af hört hafwen (ſade han) af mig. Luc. 24: 49. Joh. 14: 16. 15: 26.

5. Ty Johannes döpte i watten; men J ſkolen döpte warda i dem Helga Anda, icke många dagar härefter. Matth. 3: 11. Marc. 1: 8.
Luc. 3: 16. Joh. 1: 26. Ap. G. 11: 16.

6. Då de nu förſamlade woro, frågade de honom, ſägande: HErre, ſkall du i denna tiden upprätta igen Jſraels rike?

7. Då ſade han till dem: Det hörer icke eder till att weta tid och ſtund, ſom Fadren hafwer ſatt i ſine magt;

8. Men J ſkolen undfå dens Helga Andas kraft, ſom öfwer eder komma ſkall; och ſkolen wara min wittne i Jeruſalem, och i hela Judeen och Samarien, och (ſedan) intill jordenes ända. Ap. G. 2: 4. 19: 6. 9: 15.

9. Och när han detta ſagt hade, wardt han i deras åſyn upptagen; och en ſky tog honom bort utaf deras ſyn. Marc. 16: 19. Luc. 24: 51.

10. Och ſom de uppſågo i himmelen efter honom, wid han uppfor; ſi, twå män ſtodo när dem, klädde i hwit kläder;

11. De der ock ſade: J Galileiſke män, hwi ſtån J och ſen upp i himmelen? Denne JEſus, ſom upptagen är ifrån eder i himmelen, han ſkall ſå komma, ſom J honom ſett hafwen uppfara i himmelen.

12. Sedan gingo de till Jeruſalem igen, ifrå berget ſom heter Oljoberget, hwilket ligger ifrå Jeruſalem wid en Sabbaths reſo;

13. Och då de inkommo, ſtego de upp i ſalen, der de ſtadigt blefwo, Petrus och Jacobus, Johannes och Andreas, Philippus och Thomas, Bartholomeus och Mattheus, Jacobus Alphei och Simon Zelotes, och Judas Jacobi. Matth. 10: 2, 3, 4.

14. Alle deße woro ſtadigt tillhopa, endrägtige i böner och förmanelſe; ſamt med qwinnomen, och med Maria, JEſu moder, och med hans bröder. Matth. 27: 55.
Marc. 15: 40, 41. Luc. 8: 2, 3. 23: 55. 24: 10.

15. Uti de dagar ſtod Petrus upp ibland Lärjungarna, och ſade; och war hopen af namnen tillſamman wid tjugu och hundrade:

16. J män och bröder, den Skriften måſte fullbordas, ſom den Helge Ande långo ſagt hade genom Davids mun, om Judas, ſom deras ledſagare war ſom grepo Jeſum. Pſ. 41: 10. Joh. 13: 18.
Matth. 26: 47. Marc. 14: 43. Luc. 22: 47. Joh. 18: 3.

17. Ty han war räknad i wårt tal, och hade fått med oß detta ämbetet.

18. Och han förwärfde en åker för orättfärdig lön; och upphängde ſig, och remnade midt itu, och alla hans inelfwer gåfwo ſig ut. Matth. 26: 15. 27: 5.

19. Och det är uppenbart wordet allom dem ſom bo i Jeruſalem; ſå att den åkren kallas på deras mål Akeldama, det är, blodsåker. Matth. 27: 8.

20. Ty det är ſkrifwet i Pſalmboken: Deras hemman warde öde, och ingen ware ſom deruti bor; och hans ämbete få en annar.
Pſ. 69: 26. Matth. 23: 38. Pſ. 109: 8.

21. Så måſte nu en af deßa män, ſom med oß warit hafwa, i allan den tid, ſom HERren JEſus ut och in gick med oß;

22. Jfrå Johannis döpelſe till den dagen att han ifrån oß tagen wardt, med oß ett wittne warda till hans uppſtåndelſe.

23. Och de ſatte twå i walet, Joſeph, ſom kallas Barſabas, med det wedernamnet Juſtus, och Matthiam;

24. Och bådo, och ſade: Du HErre, ſom känner allas hjerta, wiſa ut hwilken af deßa twå du utwalt hafwer;

25. Att han ſkall få denna tjenſten, och Apoſtlaämbetet, der Judas ifrå fallen är, att han ſkulle bortgå i ſitt rum.

26. Och de kaſtade lott derom, och lotten föll på Matthiam; och han wardt räknad till de ellofwa Apoſtlar.

2. Capitlet.

Den Helge Ande utgjutes. Petrus predikar. Tretuſen omwände.

Och då Pingesdagen fullkomnad war, woro de alle endrägteliga tillſammans.

2. Och wardt haſtigt ett dön af himmelen, ſåſom ett mägtigt ſtort wäder kommit hade; och uppfyllde allt huſet, der de ſåto.

3. Och dem ſyntes ſönderdelada tungor, ſåſom af eld; och blef ſittandes på hwar och en af dem. Matth. 3: 11. Marc. 1: 8. Luc. 3: 16. Ap. G. 1: 5, 8.

4. Och de wordo alle uppfyllde af den Helga Anda, och begynte till att tala med annor tungomål, efter ſom Anden gaf dem att tala. Ap. G. 1: 8. Marc. 16: 17. Ap. G. 10: 46.

5. Så woro i Jeruſalem boende Judar, gudfruktige män af allahanda folk, ſom under himmelen är.

6. Då nu denna röſten ſkett hade, kom tillſammans mycket folk, och wordo förhäpne; ty de hörde dem tala hwar och en med ſitt eget mål;

7. Och wordo alle förſkräckte, och förundrade ſig, ſägande emellan ſig: Si, äro icke alle deße, ſom tala, Galileiſke?

8. Huru höre wi då hwar och en ſitt tungomål, der wi uti födde äre?

9. Parther och Meder, och Elamiter, och de ſom bo uti Meſopotamien, och i Judeen, och Cappadocien, Ponto och Aſien;

10. Phrygien och Pamphylien, Egypten, och i de Libye landsändar wid Cyrenen, och de utländningar af Rom;

11. Judar och Proſelyter, Creter och Araber; wi höre dem med wåra tungor tala Guds dråpeliga werk.

12. Och förſkräckte de ſig alle, och förundrade ſig, ſägande emellan ſig: Hwad månn detta wilja wara?

13. Och ſomlige gjorde gäck af dem, och ſade: Deße äro fulle med ſött win.

14. Då ſtod Petrus upp, med de ellofwa, och hof upp ſin röſt, och talade till dem: I Judiſke män, och I alle ſom bon i Jeruſalem; detta ſkall eder wetterligit wara, och anammer min ord uti edor öron;

15. Ty deße äro icke druckne, ſåſom I menen; efter det är tredje timmen på dagen;

16. Utan det är det ſom ſagdt är genom Propheten Joel: Joel 2: 28.

17. Och det ſkall ſke uti de yttersta dagarna, ſäger Gud: Jag ſkall utgjuta af minom Anda öfwer allt kött; och edre ſöner och edra döttrar ſkola prophetera; och edre ynglingar ſkola ſe ſyner, och edre äldſte ſkola drömma drömmar. Eſ. 44: 3. Zach. 12: 10.

18. Och öfwer mina tjenare, och öfwer mina tjenarinnor ſkall jag i de dagar utgjuta af minom Anda; och de ſkola prophetera.

19. Och jag ſkall gifwa under ofwan i himmelen, och tecken neder på jordene; blod och eld, och rökdamb. Joel 2: 30.

20. Solen ſkall wändas i mörker, och månen i blod, förr än den ſtore och uppenbarlige HErrans dag kommer.

21. **Och ſkall ſke, att hwar och en ſom åkallar HErrans Namn, han ſkall blifwa ſalig.** Joel 2: 32. Rom. 10: 13.

22. I män af Iſrael, hörer deßa orden: JEſum af Nazareth, den man, ſom när eder af Gudi bewiſad är, med krafter, och under, och tecken, ſom Gud hafwer gjort genom honom ibland eder; ſåſom I ock ſjelfwe weten. Ap. G. 10: 38.

23. Honom, efter han af Guds betänkta råd och förſyn utgifwen war, hafwen I tagit genom onda mäns händer, korsfäſt och dödat.

24. Den hafwer Gud uppwäckt, och loßat dödſens ſweda; efter omöjeligit war, att han ſkulle behållas af honom. Ap. G. 3: 15. 4: 10. 10: 40. 13: 30, 34.

25. Ty David ſäger om honom: Jag hafwer alltid föreſatt HErran för min ögon; ty han är mig på högra handene, att jag icke ſkall rörd warda. Pſ. 16: 8.

26. Fördenſkull är mitt hjerta gladt, och min tunga fröjdar ſig; ſkall ockſå mitt kött hwilas i förhoppning.

27. Ty du öfwergifwer icke mina ſjäl i helwete, och tillſtäder icke att din Helige ſkall ſe förgängelſe.

28. Du hafwer mig kungjort lifſens wägar; du ſkall uppfylla mig med fröjd för ditt anſigte.

29. I män och bröder, man må fritt tala med eder om den Patriarchen David; han är död och begrafwen, och hans graf är när oß intill denna dag. 1 Kon. 2: 10. Ap. G. 13: 36.

30. Efter han nu war en Prophet, och wißte att Gud hade lofwat honom med en ed, att han af hans länds frukt ſkulle efter köttet upp=

wäcka Chriſtum, till att ſitta på hans ſäte; 2 Sam. 7: 12. Pſ. 132: 11.

31. Såg han det framföreåt, och talade om Chriſti uppſtåndelſe, att hans ſjäl icke är öfwergifwen uti helwete; icke heller hans kött hafwer ſett förgängelſe. Pſ. 16: 10. Ap. G. 13: 35.

32. Denna JEſum hafwer Gud uppwäckt, der wi alle wittne till äro. Ap. G. 10: 40. Rom. 4: 24. 8: 11. 1 Cor. 6: 14. 15: 15. 2 Cor. 4: 14. Gal. 1: 1.

33. Medan han nu med Guds högra hand upphöjd är, och löfte fått hafwer af Fadrenom om den Helga Anda, hafwer han utgjutit detta I nu ſen och hören.

34. Ty icke hafwer David uppfarit i himmelen; men han ſäger: HERren ſade till min Herra: Sätt dig på mina högra hand; Pſ. 110: 1. 1 Cor. 15: 25.

35. Tilldeß jag nedlägger dina owänner dig till en fotapall.

36. Så ſkall nu hela Iſraels hus weta förwißo, att denna JEſum, ſom I korsfäſt hafwen, hafwer Gud gjort till en HERra och Chriſt.

37. Då de detta hörde, fingo de ett ſtyng i hjertat; och ſade till Petrum, och till de andra Apoſtlarna: I män och bröder, hwad ſkole wi göra? Ebr. 4: 12.

38. Sade Petrus till dem: Görer bättring, och hwar och en af eder låte ſig döpa i JEſu Chriſti Namn, till ſyndernas förlåtelſe; och I ſkolen undfå den Helga Andas gåfwo. Luc. 24: 47.

39. Ty eder är löftet gjordt, och edrom barnom, och allom dem ſom fjerran äro, hwilka HERren, wår Gud, härtill kallandes warder. 1 Moſ. 17: 7. Joh. 10: 16.

40. Betygade han ock med mång annor ord, och förmanade dem, ſägandes: Låter hjelpa eder ifrå detta onda ſlägtet.

41. De ſom då gerna anammade hans tal, de läto ſig döpa; och kommo till hopen, på den dagen, wid tretuſend ſjälar.

42. Och blefwo de ſtadigt ſtåndande uti Apoſtlarnas lärdom, och i delaktighet, och i bröds brytelſe, och i böner.

43. Och en fruktan kom uppå hwarjo och ena ſjäl; och mång under och tecken gjordes af Apoſtlarna.

44. Och alle de, ſom trodde, woro tillſammans, och hade all ting menlig. Ap. G. 4: 32.

45. Sina ägodelar och håfwor ſålde de, och delade dem med alla, ſåſom hwar och en behöfde.

46. Och hwar dag woro de ſtadigt och endrägteliga i templet; och bröto bröd här och der i huſen, ätandes med hwarannan i fröjd; och lofwade Gud i deras hjertans enfaldighet. Ap. G. 20: 7.

47. Och de hade ynneſt när allt folket. Och HERren förökade hwar dag förſamlingen med dem ſom ſalige wordo. Ap. G. 4: 33.

3. Capitlet.

En krympling botas. Predikan om Chriſto.

Så gingo Petrus och Johannes tillhopa upp i templet, wid böneſtunden, ſom war den nionde timmen.

2. Och der war en man, ofärdig allt ifrå ſine moders lif, ſom lät ſig bära; den ſatte de hwar dag för dörrena åt templet, ſom het den ſköna, att han ſkulle bedas almoſa af dem ſom ingingo i templet.

3. Då han fick ſe Petrum och Johannem, att de wille gå in i templet, bad han dem om almoſo.

4. Då ſåg Petrus på honom, med Johanne, och ſade: Se på oß.

5. Då ſåg han på dem, förhoppandes att han ſkulle något få af dem.

6. Då ſade Petrus: Silfwer och guld hafwer jag icke; men det jag hafwer, det gifwer jag dig: I JEſu Chriſti Nazareni Namn, ſtatt upp, och gack;

7. Och tog honom wid högra handena, och reſte honom upp; och ſtraxt wordo hans fötter och ben ſtadig.

8. Han ſprang upp, och ſtod, och gick, och följde dem in i templet; gick och ſprang hit och dit, priſandes Gud.

9. Då fick allt folket ſe honom, att han gick och lofwade Gud;

10. Och kände honom, att han war den ſamme, ſom plägade ſitta efter

almoſo, wid den ſköna dörrena för templet; och wordo fulle med underſamhet och förſkräckelſe öfwer det honom wederfaret war.

11. Då nu denne mannen, ſom ofärdig warit hade, och helbregda gjord war, höll ſig intill Petrum och Johannem, lopp allt folket till dem i förhuſet, ſom kallas Salomons, och förundrade ſig. 1 Kon. 6: 3. Ap. G. 5: 12.

12. Då Petrus det ſåg, ſwarade han till folket: J män af Jſrael, hwi undren J häruppå? Eller hwi ſen J på oß, lika wißt ſom wi af wår egen kraft eller förtjenſt hade det åſtadkommit, att denne hafwer fått ſin gång?

13. Abrahams, och Jſaacs och Jacobs Gud, wåra fäders Gud, hafwer förklarat ſin Son JEſum, hwilken J öfwerantwardat hafwen, och förnekat inför Pilatus, då han dömde, att han ſkulle gifwas lös.
2 Moſ. 3: 6. Luc. 23: 16, 20, 21. Joh. 19: 12.

14. Men J förnekaden den Helga och Rättfärdiga; och båden, att mandråparen ſkulle gifwas eder. Matth. 27: 20.
Marc. 15: 11. Luc. 23: 18. Joh. 18: 40.

15. Och lifſens Förſta dråpen J. Den hafwer Gud nu uppwäckt ifrå de döda; till hwilket wi wittne äre;
Ap. G. 2: 21, 32. Eph. 1: 20.

16. Och hafwer genom trona på hans Namn, på denna, ſom J ſen och kännen, ſtadfäſt ſitt Namn; och tron, ſom är genom honom, hafwer gifwit denna hans helbregda, i allas edra åſyn. Luc. 17: 19.

17. Nu, käre bröder, wet jag wäl, att J det gjort hafwen af ſåkunnighet, ſåſom ock edre öfwerſte.

18, Men Gud, ſom genom alla ſina Propheters mun föreſagt hafwer, att Chriſtus ſkulle lida, han hafwer nu ſå fullbordat det.

19. Så bättrer eder nu, och wänder eder om, på det edra ſynder måga affkrapade warda;

20. Att wederqwickelſens tid då kommer för HErrans anſigte, när han ſändandes warder den eder nu tillförene predikad är, JEſum Chriſtum;

21. Hwilken himmelen intaga måſte, till den tid att igen upprättadt warder allt det Gud ſagt hafwer, genom alla ſina helga Propheters mun, af werldenes begynnelſe.

22. Ty Moſes hafwer ſagt till fäderna: **HErren, edar Gud, ſkall eder uppwäcka en Prophet utaf edra bröder, ſåſom mig; honom ſkolen J höra i allt det han eder ſägandes warder.** 5 Moſ. 18: 15, 18. Ap. G. 7: 37.

23. Och det ſkall ſke, att hwar och en ſjäl, ſom icke hörer den Propheten, hon ſkall utkaſtas ifrå folket.

24. Och alle Propheterna, ifrå Samuel, och ſedan ſå månge ſom talat hafwa, hafwa bådat deßa dagarna.

25. J ären Propheternas och förbundſens barn, det Gud hafwer gjort med wåra fäder, ſägandes till Abraham: J dine ſäd ſkola all folk på jordene wälſignad warda.
1 Moſ. 12: 3. 18: 18. 22: 18. 26: 4. Gal. 3: 8.

26. Eder förſt och främſt hafwer Gud uppwäckt ſin Son, JEſum, och ſändt honom till att wälſigna eder, att hwar och en af eder ſkulle ſig omwända ifrå ſine ondſko. Ap. G. 13: 46.

4. Capitlet.

Lärjungarna tagas faſt, förhöras, hotas. Förſamlingenes bön, endrägt.

Då de nu talade till folket, kommo dertill Preſterna, och föreſtåndaren i templet, och de Sadduceer;

2. Och togo det illa wid ſig, att de lärde folket, och förkunnade, i JEſu, uppſtåndelſen ifrå de döda; Dan. 12: 2.

3. Och togo fatt på dem, och ſatte dem i häktelſe, till annan dagen; ty det war redo aftonen.

4. Men månge af dem, ſom orden hört hade, trodde; och wardt talet på männerna wid femtuſend.

5. Så begaf det ſig dagen derefter, att deras öfwerſte och äldſte, och Skriftlärde i Jeruſalem;

6. Och Hannas öfwerſte Preſt, och Caiphas, och Johannes, och Alexander, och ſå månge ſom woro af öfwerſta Preſtaſlägtet, förſamlade ſig;
Luc. 3: 2. Joh. 18: 13.

7. Och hade dem fram för ſig, och frågade dem: Af hwad magt, eller i hwad namn, hafwen J detta gjort?

8. Petrus, full med den Helga Anda, ſade till dem: I öfwerſte för folket, och äldſte i Iſrael;

9. Efter wi i dag blifwe dömde för denna wälgerningen på denna ſjuka mannen, genom hwilka han är helbregda worden;

10. Så ſkall det eder allom wetterligit wara, och allo Iſraels folke, att genom JEſu Chriſti Nazareni Namn, den I korsfäſt hafwen, den Gud uppwäckt hafwer ifrå de döda, ſtår nu denne helbregda för eder. Ap. G. 17:31.

11. Han är den ſtenen, ſom af eder, byggningsmännerna, förkaſtad är; och är worden en hörnſten;
Pſ. 118:22. Eſ. 28:16. Matth. 21:42. Marc. 12:10. Luc. 20:17. Rom. 9:33. 1 Petr. 2:6.

12. **Och i ingom androm är ſalighet; ty det är icke heller något annat Namn under himmelen menniſkomen gifwet, i hwilko wi ſkole ſalige warda.** Matth. 1:21.

13. När de ſågo ſådana allwarlighet i Petro och Johanne, och funno dock, att de woro olärde och lekmän, förundrade de ſig, och drogo känslo på dem, att de hade warit med JEſu.

14. Och mannen ſågo de ſtåndandes der när dem, ſom helbregda war gjorder; ty de kunde der intet emot ſäga;

15. Utan bödo dem gå ut af Rådet, och handlade ſedan emellan ſig;

16. Sägande: Hwad ſkole wi göra åt deßa männerna? Ty ett uppenbart tecken är gjordt af dem, och är kunnigt allom dem ſom bo i Jeruſalem; och wi kunne icke neka det.

17. Men på det att det icke ſkall widare utkomma ibland folket, wilje wi allwarliga förbjuda dem, att de härefter icke tala i detta Namnet för någro menniſko.

18. Och de kallade dem, och bödo, att de ingalunda mer tala eller lära ſkulle i JEſu Namn. Ap. G. 5:28.

19. Då ſwarade Petrus och Johannes, och ſade till dem: Om det är rättfärdigt för Gudi, att wi höre eder mer än Gud, derom mån I ſjelfwe döma. Ap. G. 5:29.

20. Ty wi kunne icke förtiga det wi ſett och hört hafwe.

21. Då hotade de dem, och läto gå dem, intet finnandes huruledes de kunde pina dem, för folkets ſkull; ty alle priſade Gud för det ſom ſkedt war.

22. Ty mannen war öfwer fyratio år, på hwilkom detta helbregda tecknet ſkedt war.

23. Sedan de läto dem gå, kommo de till ſina, och kungjorde dem allt det de öfwerſte Preſterna och äldſte till dem ſagt hade.

24. Då de det hörde, upphofwo de endrägteliga ſina röſt till Gud, och ſade: HErre, du äſt Gud, ſom gjort hafwer himmel och jord, hafwet, och allt det ſom deruti är;

25. Du, ſom genom din tjenares Davids mun ſagt hafwer: Hwi hafwa Hedningarna uppreſt ſig, och folket tagit ſig före det fåfängt är? Pſ. 2:1.

26. Jorderikes Konungar trädde tillhopa, och Förſtarna förſamlade ſig ihop, emot HErran, och emot hans Chriſt.

27. Sannerliga förſamlade ſig emot din heliga Son, JEſum, den du ſmort hafwer, både Herodes, och Pontius Pilatus, med Hedningarna och Iſraels folk,

28. Till att göra hwad din hand och råd tillförene beſlutit hade, att ſke ſkulle.

29. Och nu, HErre, ſe till deras trug, och gif dina tjenare, att de med all tröſt tala din ord;

30. Uträckandes dina hand dertill, att ſundhet, och tecken, och under måga göras genom din heliga Sons JEſu Namn.

31. Och då de bedit hade, rördes rummet, der de uti förſamlade woro; och de wordo alle fulle af dem Helga Anda, och talade Guds ord med tröſt. Ap. G. 2:47.

32. Och uti hela hopen, ſom trodde, war ett hjerta och en ſjäl; och ingen af dem ſade något wara ſitt af det han ägde; utan all ting woro dem menlig. Ap. G. 2:44.

33. Och Apoſtlarna båro med ſtora kraft wittnesbörd till HErrans JEſu Chriſti uppſtåndelſe; och ſtor nåd war öfwer dem alla.

34. Och ingen war heller ibland dem, ſom något fattades; ty ſå månge, ſom åkrar eller hus ägde, de ſålde dem, och båro wärdet för det ſom de ſålt hade;
35. Och lade fram för Apoſtlarnas fötter; och delades hwarjom och enom, efter ſom honom behof war.
36. Men Joſes, ſom ock kallades af Apoſtlarna Barnabas, det uttydt är, hugſwalelſens ſon, en Levit, bördig af Cypren;
37. Han hade en åker, den ſålde han; och bar fram wärdet, och ladet för Apoſtlarnas fötter.

5. Capitlet.

Ananie död. Apoſtlarna fängslas, förloßas. Gamaliels råd.

Men en man benämnd Ananias, med Saphira ſin huſtru, ſålde ſina ägor;
2. Och hade lagt afſides något af wärdet, med ſine huſtrus wetſkap; och en del bar han fram, och lade för Apoſtlarnas fötter.
3. Då ſade Petrus: Anania, hwi hafwer Satanas uppfyllt ditt hjerta, att du ſkulle ljuga för dem Helga Anda, och undſtinga ſomt af wärdet för åkren?
4. Du hade wäl kunnat behållan, då du honom hade; och då han ſåld war, war han ock i ditt wåld. Hwarföre hafwer du ſådant företagit i ditt hjerta? Du hafwer icke ljugit för menniſkor, utan för Gudi.
5. Då Ananias hörde deßa orden, föll han ned, och gaf upp andan; och en ſtor räddhåge kom öfwer alla dem ſom detta hörde.
6. Då ſtodo unge män upp; togo honom af wägen, båro honom bort, och begrofwon.
7. Wid tre ſtunder derefter kom ock hans huſtru, och wißte icke hwad ſkedt war, och gick in.
8. Då ſwarade Petrus henne: Säg mig, hafwen I ock för ſå mycket ſålt åkren? Då ſade hon: Ja, hafwe wi ſå.
9. Då ſade Petrus till henne: Hwarföre woren I öfwerens, att I ſkullen freſta HErrans Anda? Si, deras fötter, ſom hafwa begrafwit din man, äro för dörrene, och de ſkola ock ſtraxt bära dig ut.
10. Och ſtraxt föll hon ned för hans fötter, och gaf upp andan. Då gingo de unge män in, och funno henne död; och båro henne ut, och jordade henne när hennes man.
11. Och en ſtor räddhåge kom öfwer hela förſamlingena, och öfwer alla dem ſom detta hörde.
12. Och igenom Apoſtlarnas händer gjordes mång tecken och under ibland folket; och de woro endrägteliga alle uti Salomons förhus.
13. Men ingen annar djerfdes gifwa ſig intill dem; utan folket höll mycket af dem.
14. Och hopen wäxte mer till af dem ſom trodde HErranom, både män och qwinnor;
15. Så att de utbåro på gatorna ſjuka menniſkor, och lade dem i ſängar, och på bårar, att, då Petrus kom gångandes, måtte åtminſtone hans ſkugge ſkygga på någon af dem.
16. Och förſamlade ſig en ſtor hop af näſta ſtäderna till Jeruſalem, och förde dit ſjuka, och de ſom beſatte woro med de orena andar; och de wordo alle helbregda.
17. Då ſtod den öfwerſte Preſten upp, och alle de med honom woro, hwilke äro det parti, ſom kallas de Sadduceers; och wordo fulle med nit;
18. Och togo fatt på Apoſtlarna, och ſatte dem uti allmänneligit fängelſe.
19. Men HErrans Ängel lät dörrena upp på fångahuſet om nattena, och hade dem ut, och ſade:
20. Går, och ſtår i templet, och ſäger folkena all de ord, ſom detta lifwet tillhöra.
21. Då de detta hört hade, gingo de bittida om morgonen i templet, och begynte till att lära. Då kom den öfwerſte Preſten, och de med honom woro, och kallade Rådet tillhopa, och alla de äldſta ibland Iſraels barn; och ſände till fångahuſet, att de ſkulle hemta dem.
22. Då tjenarena kommo, och funno dem icke i fångahuſet, kommo de igen, och bådade dem;
23. Sägande: Fångahuſet funne wi ju granneliga igenläſt, och wäktarena

ſtåndande utanför dörrene; men då wi uppläſte, funno wi der ingen.

24. Då öfwerſte Preſten, och tempelets föreſtåndare, och andre öfwerſte Preſterna hörde detta talet, begynte de warda twehågſe om dem, hwad deraf warda wille.

25. Då kom en, och bådade dem: Si, de män, ſom I inſatt haden i fångahuſet, de äro i templet, ſtå och lära folket.

26. Då gick föreſtåndaren med tjenarena, och hade dem fram utan wåld; ty de räddes för folket, att de ſkulle ſtena dem.

27. Och då de hade ledt dem dit, hade de dem fram för Rådet; och den öfwerſte Preſten frågade dem,

28. Sägandes: Hafwe wi icke en tid och annan budit eder, att I icke ſkullen lära i detta Namnet? Och ſi, I hafwen uppfyllt Jeruſalem med edar lärdom, och wiljen draga öfwer oß denna manſens blod. Ap. G. 4: 18.

29. Då ſwarade Petrus, och Apoſtlarna, och ſade: **Man måſte mer lyda Gud, än menniſkor.** Ap. G. 4: 19.

30. Wåra fäders Gud hafwer uppwäckt JEſum, den I dräpit hafwen, och upphängt på träd. Ap. G. 2: 24, 32. 3: 15.

31. Den hafwer Gud med ſina högra hand upphöjt, för en Höfding och Frälſare, till att gifwa Iſrael bättring och ſyndernas förlåtelſe. Ebr. 2: 10. Luc. 24: 47.

32. Och wi äro honom för wittne till det wi ſägom; ſå ock den Helge Ande, den Gud gifwit hafwer dem ſom honom lydaktige äro. Joh. 15: 26, 27.

33. Då de detta hörde, ſkar det dem i hjertat, och de begynte rådſlå, att de måtte dräpa dem.

34. Då ſtod en Phariſee upp i Rådet, benämnd Gamaliel, en lagkloker, den ibland allt folket mycket afhållen war, och bad att Apoſtlarna ſkulle ſom ſnaraſt gå afſides ut; Ap. G. 22: 3.

35. Och ſade till dem: I män af Iſrael, ſer till hwad I gören med deßa män.

36. För deßa dagar hof Theudas ſig upp, ſägandes ſig någon wara; honom föll en hop folk till, wid fyrahundrad; han wardt ihjälſlagen, och alle de, ſom trodde honom, wordo förſkingrade, och kommo till intet. Ap. G. 21: 38.

37. Efter honom hof Judas ſig upp af Galileen, i de dagar då beſkattningen ſkedde; han afwände mycket folk efter ſig; han blef ock borto, och alle de ſom honom lydt hade, wordo förſkingrade.

38. Och nu ſäger jag eder: Kommer intet wid deßa männerna, utan låter dem betämma; ty är detta råd eller werk af menniſkor, ſå warder det wäl omintet;

39. Men är det af Gudi, ſå kunnen I icke ſlå det neder, ſåframt I wiljen icke finnas ſtrida emot Gud.

40. Då föllo de alle intill hans råd; och kallade Apoſtlarna, läto hudflänga dem, och bödo dem, att de icke ſkulle tala i JEſu Namn; och läto gå dem.

41. Men de gingo med fröjd ifrå Rådet, att de woro wärdige lida ſmälek för hans Namns ſkull; Matth. 5: 10, 11, 12. Rom. 5: 3.

42. Och höllo hwar dag uppå, utan återwändo, att lära och predika Evangelium om JEſu Chriſto, uti templet, och i all hus.

6. Capitlet.

Sju ſkaffare. Stephanus anklagas.

Uti de dagar, då hopen af Lärjungarna förökades, begynte de Greker knorra emot de Ebreer, derföre att deras enkor wordo föraktade uti den dagliga tjenſtene.

2. Då kallade de tolf hela hopen af Lärjungarna tillſamman, och ſade: Det är icke tillbörligit att wi ſkole öfwergifwa Guds ord, och akta hwad på bordet komma ſkall.

3. Söker fördenſkull ut, käre bröder, ſju män af eder, ſom godt rykte hafwa, och fulle äro med dem Helga Anda och wisdom; dem wilje wi befalla detta ärendet.

4. Men wi wilje akta på bönen, och att förkunna Guds ord.

5. Och det talet täcktes wäl hela hopen; och de utwalde dertill Ste-

phanus, ſom war en man full med tro och dem Helga Anda; och Philippus, och Prochorus, och Nicanor, och Timon, och Parmenas, och Nicolaus, ſom war en Proſelyt af Antiochien. Ap. G. 8: 26. 21: 8.

6. Dem hade de fram för Apoſtlarna. Och de bådo, och lade händer på dem.

7. Och Guds ord förkofrade ſig, och hopen af Lärjungarna war ganſka ſtor i Jeruſalem; och en ſtor hop af Preſterna wordo trone lydaktige.

8. Men Stephanus, ſom war full med tro och ſtarkhet, gjorde under och ſtor tecken ibland folket.

9. Då reſte ſig några upp af den Synagogon, ſom kallades de Libertiners, och de Cyreners, och de Alexandriners, och de Ciliciers, och Aſianers, och begynte till att diſputera med Stephanus.

10. Och de förmådde icke ſtå emot den wisdom, och den Anda, ſom talade.

11. Då underſatte de några män, ſom ſkulle ſäga: Wi hafwe hört honom ſäga hädiſk ord emot Moſes, och emot Gud.

12. Och de eggade folket, och de äldſta och de Skriftlärda; och gingo till, och togo fatt på honom, och hade honom inför Rådet;

13. Och drogo fram falſk wittne, de der ſade: Denne mannen wänder icke igen till att tala hädiſk ord emot detta helga rummet, och emot lagen;

14. Ty wi hörde honom ſäga: JEſus af Nazareth ſkall kullſlå detta rummet, och ſkall förwandla de ſtadgar, ſom Moſes hafwer fått oß.

15. Och alle de på Rådet ſåto, ſågo på honom, och ſågo hans anſigte lika wißt ſom en Angels anſigte.

7. Capitlet.

Stephani predikan, martyrdöd.

Då ſade den öfwerſte Preſten: Hafwer detta ſig ock ſå?

2. Då ſade han: I män, bröder och fäder, hörer härtill. Härlighetenes Gud ſyntes wårom fader Abraham, medan han war i Meſopotamien, förr än han bodde i Haran;

3. Och ſade till honom: Gack utu ditt land, och ifrå dine ſlägt; och kom i det land, ſom jag will wiſa dig. 1 Moſ. 12: 1.

4. Då for han ut af de Chaldeers land, och bodde i Haran; och dädan, då hans fader war död, lät han föra honom hit i detta land, der I nu uti bon; 1 Moſ. 11: 31. 12: 7.

5. Och gaf honom ingen arfwedel härinne, icke en fot bredt. Och han loſwade honom, att han ſkulle honom det gifwa till att beſitta, och hans ſäd efter honom, den tid han ännu inga barn hade.

6. Men Gud ſade alltſå: Din ſäd ſkall warda främmande, uti främmande land; och de ſkola hafwa dem under ſig i träldom, och fara illa med dem, i fyrahundrade år. 1 Moſ. 15: 13.

7. Och det folk, ſom de tjena ſkola, will jag döma, ſade Gud; och ſedan ſkola de gå derut, och ſkola tjena mig i detta rum.

8. Och han gaf honom omſkärelſens förbund; och han födde Iſaac, och omſkar honom på åttonde dagen; och Iſaac födde Jacob; och Jacob födde de tolf Patriarcher. 1 Moſ. 17: 9, 12. 21: 2. 25: 24. 29: 32. 30: 5. 35: 23.

9. Och de Patriarcher ſålde Joſeph, för afunds ſkull, in uti Egypten; och Gud war med honom. 1 Moſ. 37: 28.

10. Och han halp honom utur all hans bedröfwelſe, och gaf honom nåd och wisdom inför Pharao, Konungen i Egypten; och han ſatte honom till höfwitsman öfwer Egypten, och öfwer allt ſitt hus. 1 Moſ. 41: 40.

11. Så kom hunger öfwer hela Egypti land och Canaan, och ſtor twång; och wåre fäder funno ingen föda. 1 Moſ. 41: 54.

12. Men då Jacob hörde, att uti Egypten war korn, ſände han wåra fäder förſta gången ut. 1 Moſ. 42: 1.

13. Och då han åter ſände dem ut, wardt Joſeph känder af ſina bröder; och Pharao wardt underwiſt om Joſephs ſlägt. 1 Moſ. 45: 4. 45: 16.

14. Då ſände Joſeph, och kallade ſin fader Jacob till ſig, och all ſin ſlägt, till fem och ſjutio ſjälar. 1 Moſ. 46: 6, 27.

15. Och Jacob for ned till Egypten; och blef död, han och wåre fäder; 1 Moſ. 49: 33.

16. Och wordo förde till Sichem, och lades i griften, ſom Abraham köpt hade, för penningar, af Hemors barn, ſom war Sichems (ſon). 1 Moſ. 47: 30. 50: 13. 33: 19. Joſ. 24: 32.

17. Då nu tiden tillſtundade om löftet, om hwilket Gud hade ſworit Abraham, wäxte folket, och wardt förökadt uti Egypten; 1 Moſ. 13: 16. 15: 5. 22: 17. 2 Moſ. 1: 7.

18. Tilldeß der uppkom en annar Konung, den intet wißte af Joſeph. 2 Moſ. 1: 8.

19. Han gick wårt ſlägte efter med liſt, och for illa med wåra fäder, ſå att de utkaſta måſte ſin barn, att de icke ſkulle blifwa lefwande. 2 Moſ. 1: 10, 11, 22.

20. Samma tiden wardt Moſes född, och han war Gudi täcker; och wardt foſtrader i ſins faders hus, i tre månader. 2 Moſ. 2: 2. Ebr. 11: 23.

21. Då han ſedan utkaſtad wardt, tog Pharaos dotter honom upp, och födde honom upp ſig för en ſon. 2 Moſ. 2: 3, 5, 7, 10.

22. Och wardt Moſes lärd i all den wisdom, ſom de Egyptier hade; och war mägtig i ord och gerningar.

23. Men då han wardt fyratio år gammal, kom honom i hjertat, att han wille beſe ſina bröder, Iſraels barn.

24. Och då han ſåg, att enom af dem ſkedde orätt, halp han honom, och hämnade hans ſkada, ſom orätt ſkedde, och ſlog den Egyptien. 2 Moſ. 2: 11.

25. Och han mente att hans bröder ſkulle förſtå, att Gud, genom hans hand, ſkulle frälſa dem; men de förſtodo det intet.

26. Och dagen derefter ſyntes han ibland dem, der de trätte tillhopa; och wille förlika dem, ſägandes: I män, I ären bröder, hwi gören I hwarannan orätt? 2 Moſ. 2: 13.

27. Men den ſom orätt gjorde ſinom näſta, han ſtötte honom bort, ſägandes: Ho hafwer ſatt dig till höfwitsman och domare öfwer oß?

28. Månn du wilja ſlå mig ihjäl, ſåſom du ſlog den Egyptien i går?

29. Då flydde Moſes, för detta talets ſkull, och wardt en främling uti det landet Madian; der han twå ſöner födde.

30. Och efter fyratio år ſyntes honom HERrans Ängel i öknene, wid det berget Sina, uti en brinnande låga, utu buſkanom. 2 Moſ. 3: 2.

31. Då Moſes det ſåg, förundrade han ſig om den ſynena; men då han gick fram, och ſkulle ſkåda, ſkedde HERrans röſt till honom:

32. Jag är dina fäders Gud, Abrahams Gud, Iſaacs Gud, och Jacobs Gud. Då wardt Moſes förfärad, och torde icke ſe dit.

33. Då ſade HERren till honom: Lös dina ſkor af dina fötter; ty det rum, ſom du ſtår uppå, är ett heligt land.

34. Jag hafwer wäl ſett mins folks twång, ſom är uti Egypten, och hafwer hört deras ſuckan, och är nederſtigen till att frälſa dem; ſå kom nu hit, jag will ſända dig uti Egypten. 2 Moſ. 3: 7, 8, 10.

35. Denna Moſen, ſom de förſakade, ſägande: Ho gjorde dig till höfwitsman och domare? honom (ſäger jag) hafwer Gud ſändt för en höfwitsman och förloßare, genom Ängelens hand, ſom honom ſyntes i buſkanom.

36. Han förde dem ut, görandes under och tecken uti Egypten, och uti röda hafwet, och uti öknene, i fyratio år. 2 Moſ. 7: 1, ꝛc. 16: 1, ꝛc.

37. Denne är Moſes, ſom ſade till Iſraels barn: En Prophet ſkall HERren, edar Gud, uppwäcka eder af edra bröder, ſåſom mig; honom ſkolen I höra. 5 Moſ. 18: 15, 18. Ap. G. 3: 22.

38. Denne war den ſom uti förſamlingen, i öknene, war med Ängelen, ſom talade med honom på Sina berg, och med wåra fäder; han undfick lifſens ord, till att gifwa oß; 2 Moſ. 19: 3, 20.

39. Hwilkom edre fäder wille icke lydaktige wara; utan drefwo honom ifrå ſig, och wände ſig om med ſitt hjerta till Egypten;

40. Sägande till Aaron: Gör oß gudar, ſom gå för oß; ty wi wete

icke hwad denna Moſi wederfaret är, ſom oß utfört hafwer af Egypti land.
2 Moſ. 32: 1.

41. Och gjorde de en kalf, i de dagar, och offrade offer till afgudar, och fröjdade ſig öfwer ſina händers werk.
1 Cor. 10: 7.

42. Då wände Gud ſig om, och gaf dem der till, att de dyrkade himmelens härſkap; ſåſom ſkrifwet ſtår i Propheternas bok: I Iſraels hus, hafwen I ock i de fyratio år offrat mig i öknene offer och fä?
Jer. 4: 4. 19: 13. Am. 5: 25.

43. Och I upptogen Molochs tabernakel, och edars Guds Remphans ſtjerno; de beläte, ſom I gjort haden, till att tillbedja dem; och jag ſkall bortkaſta eder utom Babylonien.

44. Wåre fäder hade wittnesbördſens tabernakel uti öknene; ſåſom han dem förſkickat hade, ſägandes till Moſen, att han ſkulle göra det efter den efterſyn, ſom han ſett hade;
2 Moſ. 25: 40. Ebr. 8: 5.

45. Hwilket ock wåre fäder anammade, och förde det med Joſua uti det land, ſom Hedningarna innehade, hwilka Gud utdref för wåra fäders anſigte, intill Davids tid; Joſ. 3: 14.

46. Hwilken fann nåd för Gudi, och bad, att han måtte finna ett tabernakel till Jacobs Gud.
2 Sam. 7: 2. 1 Chr. 17: 1. Pſ. 132: 4, 5.

47. Men Salomon byggde honom ett hus. 1 Kon. 6: 1. 8: 13, 19.

48. Dock den Aldrahögſte bor icke uti de tempel, ſom med händer gjord äro, ſåſom Propheten ſäger:
1 Kon. 8: 27. Eſ. 66: 1. Ap. G. 17: 24.

49. Himmelen är mitt ſäte, och jorden är min fotapall. Hwad hus wiljen I då bygga mig, ſäger HERren; eller hwad rum är till mina hwilo?

50. Hafwer icke min hand gjort detta alltſammans?

51. I hårdnackade, och oomſkorne i hjertat och öron, I ſtån alltid emot den Helga Anda; ſåſom edra fäder, ſammalunda ock I.
Jer. 6: 10. 9: 25. Heſ. 44: 9.

52. Hwilken af Propheterna hafwa icke edra fäder förföljt? De hafwa ihjälſlagit dem ſom förkunnade dens Rättfärdigas tillkommelſe, hwilkens förrädare och dråpare I nu woren;
1 Kon. 19: 10. Matth. 23: 29, 31, 32. Ap. G. 3: 14.

53. I, ſom undfingen lagen genom Änglaſkickelſe; och höllen den intet.
2 Moſ. 19: 3, ꝛc. Gal. 3: 19.

54. Då de detta hörde, ſkar det dem i deras hjerta, och beto ſamman tänderna öfwer honom.

55. Men han, full af dem Helga Anda, ſåg upp i himmelen, och fick ſe Guds härlighet, och JEſum ſtå på Guds högra hand.

56. Och han ſade: Si, jag ſer himmelen öppen, och menniſkones Son ſtå på Guds högra hand.

57. Då ropade de med höga röſt, och höllo ſin öron till, och ſtormade alle tillika till honom;

58. Och drefwo honom utu ſtaden, och ſtenade honom. Och wittnen lade ſin kläder af wid en ung mans fötter, ſom het Saulus. Ap. G. 9: 1. 22: 20.

59. Och de ſtenade Stephanum; och han åkallade, och ſade: HERre JEſu, anamma min anda.

60. Och ſå böjde han ſin knä neder, och ropade med höga röſt: HERre, räkna dem icke denna ſynden. Och när han hade det ſagt, afſomnade han.
Matth. 5: 44. Luc. 6: 27.

8. Capitlet.

Saulus förföljer. Samarien omwändes. Simon och kamereraren döpes.

Och Saulus hade ſamtyckt hans död. Men på ſamma tid wardt en ſtor förföljelſe emot den förſamling, ſom war i Jeruſalem; och de wordo alle förſtrödde omkring i Judee land, och i Samarien, förutan Apoſtlarna.
Ap. G. 22: 20.

2. Och någre gudfruktige män ſkötte Stephanum, och hade ſtor gråt öfwer honom.

3. Men Saulus tog till att föröda förſamlingena; gick hit och dit i huſen, och drog fram män och qwinnor, och lät ſätta dem i fängelſe.
Ap. G. 22: 4, 19. 26: 10, 11.

4. Men de ſom förſtrödde woro, foro omkring och predikade ordet.

5. Och Philippus kom ned uti en ſtad i Samarien, och predikade för dem om Chriſto.

6. Men folket gåfwo akt uppå hwad Philippus ſade; hörandes endrägteliga, och ſeendes de tecken, ſom han gjorde;

7. Ty de orene andar foro ut af mångom, ſom med dem beſatte woro, ropande med höga röſt; och månge borttagne och ofärdige wordo helbregda.

8. Och i den ſtaden wardt ſtor glädje.

9. Så war der en man, benämnd Simon, ſom tillförene uti den ſtaden plägade bruka trolldom, och hade förwillt det Samaritiſka folket, ſägandes ſig wara mycket myndigan.

10. Till honom höllo ſig alle, både ſmå och ſtore, ſägande: Denne är Guds kraft, hwilken ſtor är.

11. Men de höllo ſig derföre till honom, att han i lång tid hade förwillt dem med ſin trolldom.

12. När de nu trodde Philippo, ſom predikade om Guds rike, och om JEſu Chriſti Namn, wordo der både män och qwinnor döpte.

13. Då trodde ock Simon med, och när han döpt war, höll han ſig intill Philippum; och då han ſåg ſådana tecken och krafter ſke, förundrade han ſig ſtorliga.

14. Då nu Apoſtlarna, ſom i Jeruſalem woro, fingo höra att Samarien hade anammat Guds ord, ſände de till dem Petrum och Johannem.

15. När de kommo derned, bådo de för dem, att de ſkulle få den Helga Anda.

16. Ty han war icke än då fallen på någondera; utan de woro allenaſt döpte i HErrans JEſu Namn.

17. Då lade de händer på dem, och de fingo den Helga Anda.

18. När Simon ſåg, att den Helge Ande gafs dermed, att Apoſtlarna lade händer på dem, böd han dem penningar,

19. Sägandes: Gifwer ock mig den magten, att hwem ſom helſt jag lägger händer uppå, han får den Helga Anda.

20. Då ſade Petrus till honom: Det du fördömd worde med dina penningar; efter du menar, att Guds gåfwa kan fås för penningar.

21. Du hafwer hwarken del eller lott i detta ordet; ty ditt hjerta är icke rätt för Gudi.

22. Derföre bättra dig af denna dine ondſko, och bed Gud, att dig dins hjertas tankar måga förlåtna warda;

23. Ty jag ſer, att du äſt full med bitter galla, och bebunden i wrånghet.

24. Då ſwarade Simon, och ſade: Beder J HErran för mig, att mig intet öfwergår af det J ſaden.

25. Och ſedan de hade betygat, och talat HErrans ord, wände de om igen åt Jeruſalem; och predikade Evangelium i många ſtäder i Samarien.

26. Men HErrans Ängel talade till Philippum, och ſade: Statt upp, och gack ſöderut, den wägen ſom löper nederåt ifrå Jeruſalem, till Gaza, ſom öde är.

27. Så ſtod han upp, och gick. Och ſi, en Ethiopiſk man, en kamererare, och wäldig när Drottning Candaces uti Ethiopien, hwilken hon hade ſatt öfwer alla ſina håfwor; han war kommen till Jeruſalem, der att tillbedja;

28. Och for hem igen, ſatt på ſin wagn, och las den Propheten Eſaias.

29. Då ſade Anden till Philippus: Gack fram, och gif dig intill denna wagnen.

30. Då lopp Philippus fram, och hörde honom läſa Propheten Eſaias, och ſade: Förſtår du ock hwad du läs?

31. Då ſade han: Huru ſkulle jag förſtåt, utan mig någor wiſtet? Och bad Philippus, att han ſkulle uppſtiga, och ſitta när ſig.

32. Och det han las i Skriftene war detta: Såſom ett får wardt han ledder till att ſlagtas, och ſåſom ett lamb är tyſt för honom, ſom klipper det, ſå hafwer han icke öppnat ſin mun. Eſ. 53: 7.

33. J hans förnedring är hans dom borttagen; men ho kan uttala hans lifslängd? Ty hans lif är borttaget af jordene.

34. Då ſwarade kamereraren Phi-

lippo, och ſade: Jag beder dig, om hwem hafwer Propheten detta ſagt, om ſig, eller om någon annan?

35. Då öppnade Philippus ſin mun, och begynte af denna Skriftene predika Evangelium för honom om JEſu.

36. Och wid de foro framåt wägen, kommo de till ett watten; och kamereraren ſade: Si, wattnet; hwad hindrar, att jag icke döpes?

37. Då ſade Philippus: Om du tror af allt hjerta, ſå må det wäl ſke. Han ſwarade, och ſade: Jag tror JEſum Chriſtum wara Guds Son.

38. Och han lät hålla wagnen; och de ſtego ned i wattnet, både Philippus och kamereraren; och han döpte honom.

39. Och när de gingo upp utu wattnet, tog HERrans Ande Philippum bort, och kamereraren ſåg honom intet ſedan; utan for ſin wäg, och war glad.

40. Och Philippus wardt funnen i Azot; och wandrade omkring, och predikade Evangelium i alla ſtäder, tilldeß han kom i Ceſarea.

9. Capitlet.

Saulus omwänd. Eneas botad. Tabitha uppwäckt.

Men Saulus hade ännu i ſinnet trug och ſlag emot HERrans Lärjungar; och gick till öfwerſta Preſten;
Ap. G. 7: 58. 8: 1, 3. 26: 10. Gal. 1: 13. 1 Tim. 1: 13.

2. Och han beddes af honom bref till de Synagogor i Damaſco, att hwem han finna kunde af denna wägen, män eller qwinnor, dem ſkulle han föra bundna till Jeruſalem.
Ap. G. 22: 5. 26: 12.

3. Och wid han war i wägen, och nalkades intill Damaſcum, då kringſken honom haſteliga ett ſken af himmelen. Ap. G. 22: 6.

4. Och han föll ned på jordena, och hörde ena röſt, ſägandes till ſig: Saul, Saul, hwi förföljer du mig?

5. Då ſade han: Ho äſt du, HERre? Sade HERren: Jag är JEſus, den du förföljer; dig är ſwårt att ſpjerna emot udden.

6. Då ſkalf han, och bäfwade, och ſade: HERre, hwad will du jag ſkall göra? Sade HERren till honom: Statt upp, och gack in i ſtaden, och der ſkall dig warda ſagdt, hwad du göra ſkall.

7. Och de män, ſom woro i ſällſkap med honom, ſtodo förſkräckte, hörandes wäl röſtena, och dock likwäl ſågo de ingen. Ap. G. 22: 9. 26: 13.

8. Då ſtod Saulus upp af jordene, och upplät ſin ögon, och kunde dock ingen ſe; utan de togo honom wid handena, och ledde honom in i Damaſcum.

9. Och han war i tre dagar ſå att han ſåg intet, och intet åt, ej heller drack.

10. Så war uti Damaſco en Lärjunge, benämnd Ananias; till honom ſade HERren uti en ſyn: Anania. Och han ſade: HERre, här är jag.

11. Och HERren ſade till honom: Statt upp, och gack in på den gaton, ſom kallas den Rätta, och ſök uti Juda hus en ſom heter Saulus, af Tarſen; ty ſi, han beder.

12. Och han hafwer ſett i ſynen en man, ſom heter Ananias, inkomma, och lägga handena på ſig, att han ſkulle få ſin ſyn igen.

13. Då ſwarade Ananias: HERre, jag hafwer hört af mångom om denna mannen, huru mycket ondt han gjort hafwer dinom heligom uti Jeruſalem;

14. Och här hafwer han nu magt af de öfwerſta Preſterna, till att binda alla de ſom åkalla ditt Namn.

15. Då ſade HERren till honom: Gack; ty han är mig ett utkoradt redſkap, att han ſkall bära mitt Namn inför Hedningar, och för Konungar, och för Iſraels barn.

16. Och jag ſkall wiſa honom, huru mycket han lida ſkall för mitt Namns ſkull.

17. Och Ananias gick åſtad, och kom i huſet, lade händer på honom, och ſade: Saul, käre broder, HERren hafwer ſändt mig, JEſus, ſom ſyntes dig i wägen ſom du kom, att du ſkall få din ſyn igen, och uppfyllas med dem Helga Anda.

18. Och ſtraxt föllo af hans ögon ſåſom fjäll, och han fick ſin ſyn, och ſtod upp, och lät döpa ſig;

19. Och tog mat till ſig, och förſtärkte ſig. Och war Saulus med de Lärjungar, ſom i Damaſco woro, i några dagar.

20. Och ſtraxt begynte han i Synagogorna predika Chriſtum, att han war Guds Son.

21. Och förundrade ſig alle, ſom honom hörde, och ſade: Är icke denne, ſom i Jeruſalem förſtörde alle de ſom åkalla detta Namnet; och hit är kommen deruppå, att han ſkulle föra dem bundna till öfwerſta Preſterna? Ap. G. 26: 9, 10, 11.

22. Men Saulus förkofrade ſig ju mer och mer; och öfwerwann de Judar, ſom bodde i Damaſco, bewiſandes att denne war Chriſtus.

23. Efter många dagar gingo Judarna till råds emellan ſig, att de ſkulle dräpa honom.

24. Men Saulus wardt förwarad om deras förſåt; och de waktade i portarna dag och natt, att de ſkulle få dräpa honom, 2 Cor. 11: 32.

25. Men Lärjungarna togo honom om natten, och ſläppte honom öfwer muren, och läto honom neder uti en korg.

26. När Saulus kom till Jeruſalem, böd han till att gifwa ſig intill Lärjungarna; och de woro alle rädde för honom, icke troendes att han war worden Lärjunge. Gal. 1: 18.

27. Men Barnabas tog honom till ſig, och hade honom bort till Apoſtlarna; och förtäljde dem, huru han hade ſett HErran i wägen, och att han hade talat med honom; och huru han hade manliga bewiſt ſig, i JEſu Namn, uti Damaſco.

28. Och war han ſedan med dem i Jeruſalem, gick ut och in, och talade tröſteliga i HErrans JEſu Namn;

29. Och talade och diſputerade emot de Greker. Men de ſökte efter att dräpa honom.

30. Då bröderna det förnummo, fordrade de honom intill Ceſareen, och läto honom fara till Tarſum.

31. Så hade då nu förſamlingarna frid öfwer hela Judeen, och Galileen, och Samarien, och förkofrade ſig, wandrandes i HErrans räddhåga, och uppfylldes med den Helga Andas tröſt.

32. Så hände ſig att, då Petrus wandrade alleſtäds omkring, kom han ock till de heliga, ſom bodde i Lydda.

33. Der fann han en man, benämnd Eneas, ſom nu i åtta år legat hade på ſäng, och han war borttagen.

34. Och Petrus ſade till honom: Enea, bote dig JEſus Chriſtus; ſtatt upp, och bädda åt dig ſjelfwom; och ſtraxt ſtod han upp.

35. Och honom ſågo alle, ſom bodde i Lydda, och i Sarona, och wordo omwände till HErran.

36. Men i Joppe war en lärjunginna, benämnd Tabitha; det uttydes Dorcas, det är, en rå; hon war full med goda gerningar, och almoſor, ſom hon gaf.

37. Så hände ſig i de dagar, att hon wardt ſjuk, och blef död; och de twådde henne, och lade henne i ſalen.

38. Och efter Lydda war icke långt ifrå Joppe, och Lärjungarna hörde, att Petrus war der, ſände de twå män till honom, och bådo att han wille göra ſig det omak och komma till dem.

39. Då ſtod Petrus upp, och kom till dem. Och då han war kommen, hade de honom in i ſalen; och kringom honom ſtodo alla enkor gråtande, och wiſte honom kjortlar och kläder, ſom Dorcas hade gjort dem, medan hon war med dem.

40. Då dref Petrus dem alla ut, och föll ned på ſin knä, och bad; och wände ſig om till kroppen, och ſade: Tabitha, ſtatt upp. Då öppnade hon ſin ögon; och ſom hon fick ſe Petrum, ſatte hon ſig upp igen.

41. Och han räckte henne handena, och reſte henne upp; och kallade de heliga, och enkorna, och antwardade dem henne lefwandes.

42. Och det wardt kunnigt öfwer hela Joppe; och många begynte tro på HErran.

43. Så begaf ſig, att han blef i många dagar i Joppe, när en ſom het Simon, ſom war en lädermakare.

10. Capitlet.

Cornelii, Petri ſyn, ſamtal, predikan, dop.

Uti Ceſareen war en man, benämnd Cornelius, en höfwitsman af den ſkaran, ſom het den Walſke;

2. Gudelig och gudfruktig med allt ſitt hus, gifwandes folkena mycken almoſo, och bedjandes Gud alltid.

3. Han ſåg uti en ſyn uppenbarliga, wid nionde timman på dagen, Guds Ängel inkomma till ſig, och ſäga till ſig: Corneli.

4. Då ſåg han uppå honom, och wardt förfärad, och ſade: Hwad äret, HErre? Då ſade han till honom: Dina böner och dina almoſor äro uppkomne i åminnelſe för Gud.

5. Så ſänd nu några män till Joppe, och kalla till dig Simon, ſom ock kallas Petrus;

6. Han gäſtar när en, ſom heter Simon lädermakare, och hans hus är wid hafwet; den ſkall ſäga dig hwad du göra ſkall.

7. Och då Ängelen, ſom talade med Cornelio, war bortgången, kallade han till ſig twå ſina tjenare, och en gudfruktig krigsknekt, af dem ſom togo wara på honom;

8. Och förtäljde dem allt detta, och ſände dem till Joppe.

9. På den andra dagen, då de woro på wägen, och begynte lida intill ſtaden, gick Petrus upp i ſalen, till att bedja, wid ſjette timman.

10. Och ſom han wardt hungrig, wille han få ſig mat; och wid de tillredde, kom en dwale öfwer honom.

11. Och han ſåg himmelen öppen, och nederkomma till ſig ett fat, ſåſom ett ſtort linnet kläde, tillhopabundet i alla fyra hörnen, nederlåtet på jorden;

12. Uti hwilko woro allahanda fyrafött djur på jorden, och wilddjur, och de ſom kryppande äro, och de ſom flygande äro under himmelen.

13. Och en röſt ſkedde till honom: Statt upp, Petre; ſlagta, och ät.

14. Då ſade Petrus: Ingalunda, HErre; ty jag hafwer aldrig ätit något menligit, eller orent.

15. Och röſten ſade andra reſon till honom: Det Gud hafwer rent gjort, det behöfwer du icke kalla menligit.

16. Och detta ſkedde ock ſå tredje reſon; och wardt fatet ſedan igen upptaget i himmelen.

17. Och då Petrus begynte bekymrad warda wid ſig ſjelf, hwad ſyn detta ſkulle wara, ſom han ſett hade; ſi, männerna, ſom ſände woro af Cornelio, woro för dörrene, och frågade efter Simons hus;

18. Och kallade de en ut, och ſporde, om Simon, ſom ock kallades Petrus, war der till herberge.

19. Och wid Petrus tänkte på ſynena, ſade Anden till honom: Si, der äro tre män, ſom ſöka efter dig.

20. Så ſtatt nu upp, och ſtig ned, och gack med dem, intet twiflandes; ty jag hafwer ſändt dem. Ap. G. 15: 7.

21. Så ſteg Petrus ned till männerna, ſom ſände woro af Cornelio till honom, och ſade: Si, jag är den ſom I ſöken; för hwad ſak ären I komne?

22. Swarade de: Cornelius, den höfwitsmannen, ſom är en rättfärdig och gudfruktig man, och hafwer wittnesbörd af allt Judiſka folket, hafwer fått befallning af en helig Ängel, att han ſkulle kalla dig uti ſitt hus, och höra ord af dig.

23. Då kallade han dem in, och behöll dem der till herberges. Dagen derefter for Petrus med dem; och några bröder af Joppe följde honom.

24. Och den andra dagen kommo de in uti Ceſareen; och Cornelius förbidde dem, och hade kallat tillhopa ſina fränder, och ſina bäſta wänner.

25. Och då dertill kom, att Petrus ſkulle ingå, gick Cornelius emot honom, och föll ned för hans fötter, och tillbad honom.

26. Men Petrus reſte honom upp, ſägandes: Statt upp; jag är ock en menniſka.

27. Och ſom han hade talat med honom, gick han in, och fann der många, ſom förſamlade woro;

28. Och ſade till dem: I weten, att icke plägar lofligit wara, att en Judiſk man må umgå eller komma till någon främmande; men Gud hafwer

mig underwiſt, att jag inga menniſko ſkall räkna menliga eller orena. Joh. 4: 9.

29. Derföre är jag ock otwifwelakteligen kommen, ſedan jag wardt kallad af eder. Så frågar jag eder nu, för hwad ſak hafwen I kallat mig?

30. Då ſade Cornelius: Fyra dagar ſedan faſtade jag intill denna ſtunden, och bad i mitt hus wid nionde timman; och ſi, en man ſtod för mig i ſkinande kläder;

31. Och ſade: Corneli, din bön är hörd, och Gud hafwer tänkt uppå dina almoſor.

32. Så ſänd nu några till Joppe, och kalla till dig Simon, ſom ock kallas Petrus; han gäſtar uti Simons lädermakares hus, utmed hafwet; när han kommer, ſkall han tala med dig.

33. Så ſände jag ock ſtraxt till dig, och du gjorde wäl att du kom. Så äre wi nu här alle för Gudi, till att höra allt det dig af Gudi befaldt är.

34. Då öppnade Petrus ſin mun, och ſade: **Nu förnimmer jag i ſanning, att när Gudi är intet anſeende till perſonen;**

5 Moſ. 10: 17. 2 Chr. 19: 17. Job 31: 19. Rom. 2: 11. Gal. 2: 16. Eph. 6: 9. Col. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

35. **Utan i allahanda folk den ſom fruktar honom, och gör rättfärdigheten, han är honom täck.**

36. I weten wäl om det talet, ſom Gud utſändt hafwer till Iſraels barn, bebådandes frid genom JEſum Chriſtum, hwilken är HERre öfwer allt;

37. Om hwilket tal beryktadt är öfwer hela Judiſka landet, och förſt begynt af Galileen, efter den döpelſen ſom Johannes predikade; Luc. 4: 14.

38. Huru Gud hafwer ſmort JEſum af Nazareth med den Helga Anda, och kraft; hwilken wandrade omkring, görandes wäl, och hjelpandes allom ſom beſatte woro af djefwulen; ty Gud war med honom. Luc. 4: 18.

39. Och wi äre wittne till allt det han gjort hafwer, i Judiſka landet, och i Jeruſalem; den dråpo de, och hängde på träd.

40. Denna hafwer nu Gud uppwäckt på tredje dagen, och låtit honom warda uppenbar; Ap. G. 2: 24, 32.

41. Icke allo folkena, utan oß, ſom Gud tillförene till wittne utwalt hade; wi, ſom åtom och druckom med honom, ſedan han war uppſtånden ifrå de döda. Ap. G. 13: 31.

42. Och han böd oß, att wi ſkulle predika för folket, och wittna, att han är den ſom af Gudi tillſkickad är, till en domare öfwer lefwande och döda. Ap. G. 17: 31. Rom. 14: 10. 2 Cor. 5: 10.

43. Honom bära alle Propheterna wittnesbörd, att hwar och en ſom tror på honom, han ſkall få ſyndernas förlåtelſe genom hans Namn.

Jer. 31: 34. Mich. 7: 18. Ap. G. 15: 9. Matth. 28: 19.

44. Wid Petrus ännu talade deßa orden, föll den Helge Ande på alla dem ſom talet hörde.

45. Och de trogne af omſkärelſen, ſom med Petro komne woro, förundrade ſig att den Helga Andas gåfwa wardt ock utgjuten öfwer Hedningarna;

46. Ty de hörde dem tala med tungomål, och priſa Gud.

Marc. 16: 17. Ap. G. 2: 4.

47. Då ſwarade Petrus: Kan någor förbjuda, att deße icke döpas i watten, ſom fått hafwa den Helga Anda, ſå wäl ſom wi? Ap. G. 15: 8.

48. Och ſå lät han döpa dem i HERrans Namn. Och de bådo honom, att han ſkulle blifwa när dem i några dagar.

11. Capitlet.

Petri förſwar. Ordet utſpridt. Chriſtne nämnas. Agabus.

Då fingo Apoſtlarna, och de bröder ſom med dem woro i Judeen, höra att ock Hedningarne anammade Guds ord.

2. Och då Petrus kom upp till Jeruſalem, begynte de ſom woro af omſkärelſen kifwa med honom;

3. Sägande: Du hafwer ingångit till de män, ſom förhud hafwa, och hafwer ätit med dem.

4. Då begynte Petrus förtälja dem af begynnelſen, det ena med det andra, ſägandes:

5. Jag war i Joppe ſtad bedjandes; då kom jag uti en dwala, och ſåg ena ſyn; nämliga ett fat nederkom-

ma, ſåſom ett ſtort linnet kläde, fyrahörnadt, nederlåtet af himmelen; och det kom intill mig. Ap. G. 10: 10, 11.

6. Och när jag gaf der akt uppå med ögonen, wardt jag warſe, och fick ſe fyrafött djur på jordene, och wilddjur, och de der krypande äro, och de der flygande äro under himmelen;

7. Och hörde en röſt, ſägandes till mig: Statt upp, Petre; ſlagta, och ät.

8. Och jag ſade: Ingalunda, HERre; ty intet menligit eller orent hafwer någon tid kommit i min mun.

9. Swarade mig åter röſten af himmelen: Det Gud hafwer rent gjort, det måſte du icke räkna menligit.

10. Och det ſkedde tre reſor; och wardt allt åter upptaget i himmelen.

11. Och ſi, i det ſamma woro tre män för huſet, der jag uti war, de der ſände woro till mig af Ceſareen.

12. Och ſade Anden till mig, att jag ſkulle gå med dem, och twifla intet. Då följde mig ock deße ſex bröderna, och wi kommo uti manſens hus.

13. Och han förtäljde för oß, att han hade ſett en Ängel i ſitt hus, den der för honom ſtod, och ſade till honom: Sänd ut några män till Joppe, och kalla till dig Simon, ſom ock kallas Petrus. Ap. G. 10: 3.

14. Den ſkall ſäga dig ord, hwarmed du ſkall frälſt warda, och allt ditt hus.

15. När jag hade begynt mitt tal, föll den Helge Ande ned på dem, ſåſom han ock i förſtone nederföll på oß. Ap. G. 2: 4. 19: 6.

16. Så kom mig ihåg det HERren ſagt hade: Johannes hade döpt eder i watten; men I ſkolen döpte warda i dem Helga Anda. Matth. 3: 11. Marc. 1: 8. Luc. 3: 16. Joh. 1: 26. Ap. G. 1: 5. 19: 4.

17. Efter nu Gud hafwer gifwit dem lika gåfwo med oß, ſom troddom på HERran JEſum Chriſtum; ho är jag, att jag kunde ſtå emot Gud?

18. När de detta hörde, tigde de, och priſade Gud, ſägande: Så hafwer ock nu Gud gifwit Hedningomen bättring till lifs.

19. Och de ſom förſtrödde woro, för den bedröfwelſens ſkull, ſom påkommen war för Stephani ſkull, wandrade omkring allt intill Phenicen, och Cypren, och Antiochien, talande ordet för ingom, utan allenaſt för Judomen. Ap. G. 8: 1.

20. Och woro några män ibland dem, af Cypren och Cyrenen; när de kommo till Antiochien, talade de ock till de Greker, predikandes HERran JEſum.

21. Och HERrans hand war med dem; och en ſtor hop togo wid trona, och omwände ſig till HERran.

22. Så kommo då tidende härom för den förſamling, ſom war i Jeruſalem; då ſände de Barnabam, att han ſkulle fara till Antiochien.

23. När han der kom, och fick ſe Guds nåd, wardt han glad; och förmanade dem alla, att de af hjertat ſkulle faſte blifwa, och hålla ſig intill HERran;

24. Ty han war en god man, och full med den Helga Anda, och tro. Och en ſtor hop med folk förökades intill HERran.

25. Sedan for Barnabas till Tarſen, och wille uppſöka Saulum.

26. Då han honom fann, tog han honom med ſig till Antiochien. Och ſå begaf det ſig, att de ett helt år omgingo med den förſamlingene, och lärde mycket folk; och att Lärjungarna begynte förſt der i Antiochien kallas Chriſtne.

27. Och uti de dagar kommo några Propheter till med af Jeruſalem till Antiochien.

28. Och en af dem, benämnd Agabus, ſtod upp, och underwiſte dem genom Andan, att en ſtor hunger komma ſkulle öfwer hela werldena; hwilken ſom ſkedde under den Kejſaren Claudius. Ap. G. 21: 10.

29. Då ſatte Lärjungarna ſig före, efter ſom hwar förmådde, att ſända något till hjelp till de bröder, ſom bodde i Judeen; Rom. 15: 25. 1 Cor. 16: 1.

30. Hwilket de ock gjorde; och ſände till de älſta, genom Barnabe och Sauli hand. Ap. G. 12: 25.

12. Cap.

12. Capitlet.

Jacob dräpes. Petrus frälſas. Herodes uppätes af matkar.

På ſamma tid tog Konung Herodes fatt på några af förſamlingene, till att pina dem.

2. Och drap han Jacobum, Johannis broder, med ſwärd.

3. Och då han ſåg, att det behagade Judomen wäl, tog han ock fatt på Petrus; och det war om Sötebrödsdagarna.

4. Då han nu fick fatt på honom, ſatte han honom i fängelſe, antwardandes honom fyra qwarter krigsknektar, till att förwaran; aktandes efter Påſkana hafwa honom ut för folket.

5. Och Petrus förwarades i fängelſet. Men förſamlingen hade bön till Gud för honom, utan återwändo.

6. När nu Herodes wille haft honom före, i den ſamma nattene ſof Petrus emellan twå krigsknektar, bunden med twå kedjor; och waktarena woro för dörrene, och togo wara på fängelſet.

7. Och ſi, HERrans Ängel ſtod för honom, och ett ſken lyſte i huſet, och ſtötte Petrum på ſidona, och wäckte honom upp, ſägandes: Statt upp ſnarliga. Och kedjorna föllo utaf hans händer.

8. Och ſade Ängelen till honom: Bind om dig, och tag dina ſkor uppå; han ock ſå gjorde. Och han ſade till honom: Tag din kjortel uppå, och följ mig.

9. Och ſå gick han ut, och följde honom; och wißte icke, att det war ſant, ſom ſkedde af Ängelen, utan mente att han hade ſett en ſyn.

10. Och de gingo fram genom den förſta och andra wakten, och kommo till jernporten, ſom drog åt ſtaden; den öppnades dem af ſig ſjelf; och de gingo derut, dragandes framåt en gato långt; och i det ſamma kom Ängelen ifrå honom.

11. Då Petrus kom till ſig igen, ſade han: Nu wet jag förwißo, att HERren hafwer ſändt ſin Ängel, och tagit mig utu Herodis hand, och ifrån all Judiſka folkens åſtundan.

12. Och då han beſinnade ſig, kom han till Marie hus, ſom war Johannis moder, den ock kallades Marcus; och der woro många förſamlade, och bådo.

13. Då Petrus klappade på porten, gick en piga ut att höra ho der war, benämnd Rode.

14. Och då hon kände Petri röſt, lät hon icke upp porten, för glädjes ſkull; utan lopp in, och bådade dem att Petrus ſtod för porten.

15. Då ſade de till henne: Du äſt icke wid din ſinne. Då ſtod hon faſt derpå, att det war ſå. Då ſade de: Hans Ängel äret.

16. Men Petrus höll uppå att klappa. När de då uppläto, fingo de ſe honom, och förundrade ſig.

17. Då tecknade han dem med handene, att de ſkulle tiga; och förtäljde dem, huru HERren hade frälſt honom utu fängelſet; och han ſade: Görer Jacobo och bröderna båd härom. Sedan gick han derut, och drog bort på en annan ſtad.

18. Men då dager wardt, war icke litet bekymmer ibland krigsknektarna, hwad af Petro ſkulle wordit.

19. Och Herodes hade båd efter honom, och fann honom icke; ty lät han ranſaka wakterna, och hafwa dem bort; och for ned af Judeen till Ceſareen, och dwaldes der.

20. Och Herodes war illa tillfrids med dem af Tyro och Sidon. Men de kommo endrägteliga till honom, och talade wid Blaſtum, ſom Konungens kamererare war, och begärade frid; ty deras landsände hade ſin näring af Konungens land.

21. Då beſtämde Herodes en dag, och klädde ſig uti Konungslig kläder, och ſatte ſig på domſtolen, och hade ett tal till dem;

22. Och folket ropade: Guds röſt är detta, och icke menniſkors.

23. Och ſtraxt ſlog honom HERrans Ängel, derföre att han icke gaf Gudi ärona; och han wardt uppfräten af matkar, och gaf upp andan.

24. Men Guds ord wäxte och förökades. Eſ. 55: 11. Ap. G. 6: 7. 19: 20. Col. 1: 6.

25. Men Barnabas och Paulus foro igen till Jeruſalem, och fingo den undſättning ifrå ſig; och togo med ſig Johannes, ſom ock kallades Marcus. Ap. G. 6: 1. 11: 29, 30.

13. Capitlet.

Paulus lärer Hedningarna, omwänder Sergius, predikar i Antiochia.

Och woro uti den förſamling i Antiochien några Propheter och Lärare; ibland dem war Barnabas, och Simeon, ſom kallas Niger; och Lucius af Cyrenen, och Manahen, ſom war uppfödd med Herode Tetrarcha; och Saulus.

2. När de ſamme tjente HERranom, och faſtade, ſade den Helge Ande: Skiljer mig ut Barnabam och Saulum, till det werk, ſom jag hafwer kallat dem till. Ap. G. 19: 15. Rom. 1: 1. Gal. 1: 15. Eph. 3: 8. 1 Tim. 2: 7. 2 Tim. 1: 11. Ap. G. 14: 26.

3. Då faſtade de, och bådo, och lade händer på dem, och läto dem fara. Ap. G. 6: 6. 8: 17.

4. Och ſom de ſände woro af den Helga Anda, drogo de till Seleuciam; och ſeglade dädan intill Cypren.

5. Och då de woro i den ſtaden Salamine, predikade de Guds ord uti Judarnas Synagogor; och Johannem hade de för en tjenare.

6. Och då de öfwerfarit hade öna allt intill (den ſtaden) Paphum, funno de der en trollkarl, ſom war en falſk Prophet, en Jude, ſom het BarJeſus. Ap. G. 8: 9.

7. Han war med landshöfdinganom, ſom het Sergius Paulus, hwilken en förſtåndig man war. Han kallade till ſig Barnabam och Saulum, och begärade höra Guds ord.

8. Men trollkarlen Elymas, ty hans namn uttydes ſå, ſtod dem emot, och wille wända landshöfdingan ifrå trone.

9. Men Saulus, den ock Paulus het, full med den Helga Anda, ſåg på honom;

10. Och han ſade: O du djefwulsbarn, full med allt bedrägeri, och med alla liſt, fiende till allt det rättfärdigt är, du låter icke af att förwända HERrans rätta wägar.

11. Och nu, ſi, HERrans hand är öfwer dig, och du ſkall warda blind, och icke ſe ſolena en tid långt. Och ſtraxt föll på honom töcken och mörker; och han gick omkring, ſökandes efter att någor måtte tagan wid handena, och ledan.

12. Då landshöfdingen ſåg hwad ſkedt war, trodde han, och förundrade ſig öfwer HERrans lärdom.

13. Då Paulus, och de med honom woro, foro ifrå Papho, kommo de till Pergen i Pamphylien; och Johannes ſkiljdes ifrå dem, och for igen till Jeruſalem. Ap. G. 15: 38.

14. Men de drogo genom de landsändar ifrå Pergen, och kommo till Antiochien, i det landet Piſidien; och gingo in uti Synagogon, om Sabbathsdagen, och ſatte ſig.

15. Och ſedan lagen war läſen och Propheterna, ſände de öfwerſte af Synagogon till dem, ſägande: I män och bröder, hafwen I något att tala till folkets förmanelſe, ſå taler.

16. Då ſtod Paulus upp, och gaf tecken med handene, att de ſkulle wara tyſte, och ſade: I män af Iſrael, och I ſom frukten Gud, hörer härtill. Ap. G. 12: 17. 19: 33. 21: 40.

17. Detta folks Iſraels Gud hafwer utwalt wåra fäder, och upphöjt folket, då de främlingar woro uti Egypti land, och fört dem derut med högom arm. 2 Moſ. 1: 1. 6: 6. 12: 31. 13: 14.

18. Och wid fyratio år långt led han deras ſeder uti öknen; 2 Moſ. 16: 8. 4 Moſ. 14: 34. Pſ. 95: 10.

19. Och nederlade ſjuhanda folk uti Canaans land; och ſkifte deras land emellan dem med lott. 5 Moſ. 7: 1. Joſ. 14: 1, 2.

20. Och ſedan, wid femtio och fyrahundrade år, gaf han dem domare, intill Propheten Samuel. Dom. 2: 16. 3: 9.

21. Och derefter begärade de Konung; och Gud gaf dem Saul, Kis ſon, en man af BenJamins ſlägte, i fyratio år. 1 Sam. 8: 5. 9: 15. 10: 1. Oſ. 13: 11.

22. Sedan ſatte han honom af, och uppſatte öfwer dem David till en Konung, hwilkom han gaf wittnesbörd, och ſade: Jag hafwer funnit David,

Jeſſe ſon, en man efter mitt hjerta; han ſkall göra all min wilja.
1 Sam. 13: 14. 15: 28. 16: 1. Pſ. 89: 21.

23. Af hans ſäd hafwer Gud upptagit Iſraels Frälſare, JEſum, efter ſom han lofwat hade;
2 Sam. 7: 12. Pſ. 132: 11.
Eſ. 11: 1. Jer. 23: 5. Heſ. 31: 23. Matth. 1: 1, 21.

24. Såſom Johannes predikade Iſraels folke döpelſe till bättring, förr än han begynte. Mal. 3: 1.
Matth. 3: 1, 2. Marc. 1: 2, 4. Luc. 3: 3. Joh. 1: 23.

25. Och när Johannes hade uppfyllt ſitt lopp, ſade han: Den J hållen mig före, den är jag icke; men ſi, han kommer efter mig, hwilkens ſkor jag icke wärdig är draga af hans fötter.
Matth. 3: 11.
Marc. 1: 7. Luc. 3: 16. Joh. 1: 20, 26, 27.

26. J män och bröder, Abrahams ſlägtes barn, och de ſom ibland eder frukta Gud, eder är denna ſalighetenes ord ſändt. Matth. 10: 6. Ap. G. 3: 26.

27. Ty de ſom bodde i Jeruſalem, och deras öfwerſte, efter de icke kände honom, eller Propheternas röſter ſom alla Sabbather läſas, uppfyllde de dem med ſin dom. Ap. G. 3: 17.
1 Cor. 2: 8. 1 Tim. 1: 13. Ap. G. 15: 21.

28. Och ändock de ingen dödsſak funno med honom, beddes de likwäl af Pilato, att han ſkulle dräpa honom.
Matth. 27: 20. Marc. 15: 11. Luc. 23: 18. Joh. 19: 6.

29. Och när de hade fullbordat allt det ſom ſkrifwet war om honom, togo de honom neder af trät, och lade honom i grafwena. Matth. 27: 59.
Marc. 15: 46. Luc. 23: 53. Joh. 19: 38.

30. Men Gud hafwer uppwäckt honom ifrå de döda; Ap. G. 2: 24, 32.

31. Och han hafwer warit ſedder i många dagar af dem, ſom med honom uppkomne woro ifrå Galileen till Jeruſalem, hwilke hans wittne äro till folket. Matth. 28: 16. Marc. 16: 6, 14. Luc. 24: 36.
Joh. 20: 19. 21: 1. Ap. G. 1: 3. 1 Cor. 15: 5, 6.

32. Och wi förkunnom eder, att det löfte ſom till fäderna gjordt war, det hafwer Gud fullkomnat oß deras barnom, i det han uppwäckt hafwer JEſum;
1 Moſ. 3: 15. 22: 18. 26: 4. 49: 10. 5 Moſ. 18: 15, 18.
Eſ. 4: 2. 7: 14. 9: 6. Jer. 33: 14. Dan. 9: 24, 25.

33. Såſom i andra Pſalmen ſkrifwet är: Du äſt min Son, i dag hafwer jag födt dig. Pſ. 2: 7. Ebr. 1: 5. 5: 5.

34. Men att han uppwäckte honom ifrå de döda, ſå att han icke ſkall mer igenkomma till förgängelighet, ſade han ſå: Den nåd, ſom David lofwad är, ſkall jag eder troliga hålla. Eſ. 55: 3.

35. Derföre ſäger han ock annorſtäds: Du ſkall icke tillſtädja, att din helige ſkall ſe förgängelſe. Pſ. 16: 10. Ap. G. 2: 27.

36. Ty då David i ſinom tid hade tjent Guds wilja, afſomnade han, och wardt lagd till ſina fäder, och ſåg förgängelſe. 1 Kon. 2: 10. Ap. G. 2: 29.

37. Men den ſom Gud uppwäckt hafwer, han ſåg ingen förgängelſe.

38. Så ſkall eder nu wetterligit wara, J män och bröder, att genom honom warder eder förkunnad ſyndernas förlåtelſe; Luc. 24: 47. 1 Joh. 2: 12.

39. Och af allo der J icke med kunden rättfärdige warda, uti Moſe lag; men hwilken ſom tror på denna, han warder rättfärdigad.
Rom. 3: 24. 10: 4. Gal. 2: 16. Ebr. 9: 15.

40. Så ſer nu till, att eder icke öfwerkommer det ſom ſagdt är i Propheterna:

41. Ser till, J föraktare, och förundrer eder, och warder till intet; ty jag ſkall werka i edra dagar ett werk, det J icke tro ſkolen, om någor det eder förtäljer. Eſ. 28: 14. Hab. 1: 5.

42. När nu Judarna woro gångne utu Synagogon, bådo Hedningarna, att de wille hafwa deßa orden för dem på näſta Sabbathen.

43. Då folket war åtſkildt, följde Paulum och Barnabam månge Judar och gudfruktige Proſelyter; till hwilka de talade, och rådde dem, att de ſkulle blifwa ſtadige i Guds nåd.

44. Men på näſta Sabbathen derefter förſamlade ſig ſå när hele ſtaden, till att höra Guds ord.

45. Och när Judarna ſågo folket, wordo de fulle med nit, och ſade twärtemot det ſom Paulus ſade, emotſägandes och talandes hädelſe.

46. Då togo Paulus och Barnabas tröſt till ſig, och ſade: Eder borde man förſt ſäga Guds ord; men efter det J drifwen det ifrån eder, och hållen

eder owärdiga till ewinnerligit lif, ſi, ſå wilje wi wända oß till Hedningarna.
Matth. 10: 6. Ap. G. 3: 25, 26. 18: 6. 5 Moſ. 32: 21. Eſ. 55: 5. Matth. 8: 12. 21: 43. Rom. 10: 19.

47. Ty HErren hafwer ſå budit oß: Jag hafwer ſatt dig Hedningomen för ett Ljus, att du ſkall wara ſalighet intill jordenes ända. Eſ. 42: 6. 49: 6. Luc. 2: 32.

48. Och Hedningarna hörde detta med glädje, och priſade HErrans ord; och trodde ſå månge, ſom beſtärde woro till ewinnerligit lif.

49. Och HErrans ord wardt utſpridt öfwer alla den ängden.

50. Men Judarna togo till att egga gudeliga och ärliga qwinnor, och de öfwerſta i ſtaden; och uppwäckte förföljelſe emot Paulum och Barnabam, och drefwo dem utu ſina landsändar. 2 Tim. 3: 11.

51. Men de ſkuddade ſtoftet af ſina fötter på dem, och kommo till Iconien. Och Lärjungarna woro uppfyllde med fröjd och den Helga Anda. Matth. 10: 14. Marc. 6: 11. Luc. 9: 5. Ap. G. 18: 6.

14. Capitlet.

Paulus i Iconien, Lyſtra, Antiochien ꝛc.

Så hände ſig uti Iconien, att de kommo tillſammans, och predikade uti Judarnas Synagogo; ſå att en mägtig ſtor hop af Judarna, och jemwäl af Grekerna, begynte tro.

2. Men de Judar, ſom icke trodde, uppwäckte och rette Hedningarnas ſinne emot bröderna.

3. Så blefwo de der i lång tid, och handlade ſtadeliga i HErranom, ſom wittnesbörd gaf till ſina nåds ord, och lät ſke tecken och under genom deras händer. Marc. 16: 20. Ap. G. 19: 11. Ebr. 2: 4.

4. Och begynte den menige man i ſtaden ſöndra ſig; ſå att ſomlige höllo med Judomen, och ſomlige med Apoſtlomen.

5. Och wardt ett upplopp gjordt af Hedningarna och Judarna, och deras öfwerſtar, ſå att de wille öfwerfalla dem med wåld, och ſtena dem; 2 Tim. 3: 11.

6. Hwilket då de förnummo, flydde de till de ſtäder i Lycaonien, Lyſtra och Derben, och den ängden allt deromkring; Matth. 10: 23.

7. Och predikade der Evangelium.

8. Och en man i Lyſtra, krank i ſina fötter, ſatt der ofärdig ifrå ſine moders lif, och hade aldrig gångit.

9. Denne hörde Paulum tala. Så ſåg han på honom, och förmärkte, att han hade tro till att få ſina helbregdo.

10. Ty ſade han till honom med höga röſt: Upprätt dig på dina fötter. Och han ſprang upp, och begynte till att gå. Eſ. 35: 6.

11. Då folket ſåg det Paulus gjort hade, upphofwo de ſina röſt på Lycaoniſkt mål, ſägande: Gudar äro komne ned till oß i menniſkoliknelſe. Ap. G. 28: 6.

12. Och de kallade Barnabam Jupiter; men Paulum kallade de Mercurius, efter han förde ordet.

13. Och Jupiters Preſt, ſom war för deras ſtad, hade oxar och kranſar fram för dörrena, och wille ſamt med folket offra.

14. Då Apoſtlarna, Paulus och Barnabas, det hörde, refwo de ſin kläder ſönder, och ſprungo ut ibland folket, ropandes; Matth. 26: 65.

15. Och ſägandes: J män, hwi gören J detta? Wi äre ock menniſkor, lika ſom J, dödelige; och förkunnom eder Evangelium, att J ſkolen omwändas ifrå denna fåfängheten intill lefwandes Gud, ſom gjort hafwer himmel och jord, och hafwet, och allt det uti dem är; Ap. G. 10: 26. 1 Moſ. 1: 1. Pſ. 33: 6. 146: 6. Upp. 14: 7.

16. Hwilken i framliden tid hafwer låtit alla Hedningar gå ſina egna wägar; Pſ. 81: 13. Ap. G. 17: 30.

17. Ändock han icke lät ſig ſjelfwan wara utan wittnesbörd, i det han gjorde wäl emot oß, gifwandes oß regn och fruktſam tid af himmelen; uppfyllandes wår hjerta med mat, och glädje. Pſ. 104: 27, 28.

18. Och då de detta ſade, ſtillte de folket med plats, att de icke offrade till dem.

19. Så kommo der några Judar till utaf Antiochien och Iconien, hwilke ſå beſtämplade med folket, att de ſtenade

Paulum, och ſläpade honom utu ſtaden, menandes att han war död.

2 Cor. 11: 25.

20. Och wid Lärjungarna ſtodo der omkring honom, reſte han ſig upp, och gick in i ſtaden. Och dagen derefter färdades han dädan med Barnabas till Derben; 2 Tim. 3: 11.

21. Och predikade Evangelium i den ſtaden. Och då de der många lärt hade, kommo de igen till Lyſtra, och Iconien, och Antiochien;

22. Styrkandes Lärjungarnas ſjälar, och förmanandes att de ſkulle blifwa ſtadige i trone; och att igenom mycken bedröfwelſe måſte wi ingå i Guds rike. Ap. G. 11: 23. 13: 43.

Matth. 10: 38. Rom. 8: 17. 2 Tim. 3: 12.

23. Och när de hade utwalt Preſter för hwar och en förſamling, och hade bedit och faſtat, befallde de dem HERranom, den de uppå trodde.

Ap. G. 1: 23. Tit. 1: 5.

24. Och de foro igenom Piſidien, och kommo in uti Pamphylien.

Ap. G. 13. 13.

25. Och då de predikat hade i Perge, foro de neder till (den ſtaden) Attalien.

26. Och dädan ſeglade de till Antiochien, dädan de uti Guds nåd befallde woro, till det werk ſom de uträttat hade. Ap. G. 13: 2, 3.

27. Och då de der kommo, hade de tillhopa förſamlingena, och underwiſte dem, hwad Gud med dem gjort hade; och att han upplåtit hade trones dörr för Hedningomen.

Ap. G. 15: 4. 1 Cor. 16: 9. 2 Cor. 2: 12.

28. Och de blefwo der med Lärjungarna ett godt ſkifte.

15. Capitlet.

Mötet i Jeruſalem. Paulus och Barnabas ſkiljas.

Och kommo några neder af Judeen, och lärde bröderna: Utan I låten eder omſkära efter Moſe ſätt, så kunnen I icke blifwa ſalige.

1 Moſ. 17: 10. 3 Moſ. 12: 3. Gal. 5: 1, 2.

2. Då wardt en twedrägt och träta, icke den minſta, så att Paulus och Barnabas föllo emot dem; och derföre ſkickade de att Paulus och Barnabas, och några andre af dem, ſkulle uppfara till Apoſtlarna, och till Preſterna i Jeruſalem, för detta ſpörsmålets ſkull. Gal. 2: 1.

3. Och så wordo de förfordrade af förſamlingene, och foro genom Phenicen och Samarien, och förtäljde Hedningarnas omwändelſe; och gjorde dermed allom brödromen ſtor glädje.

4. När de nu kommo till Jeruſalem, wordo de undfångne af förſamlingene, och af Apoſtlarna, och de äldſta; och de förkunnade allt det Gud hade gjort med dem.

5. Då reſte ſig upp några af de Phariſeers parti, ſom wid trona tagit hade, ſägande att man måſte omſkära dem, och bjuda uppå att man hålla ſkulle Moſe lag.

6. Då förſamlade ſig Apoſtlarna och Preſterna, till att ranſaka om det ärendet.

7. Och när nu faſt derom frågadt war, ſtod Petrus upp, och ſade till dem: I män och bröder, I weten, att uti förgången tid ibland oß hafwer Gud utwalt, att Hedningarna hörde Evangelii ord, genom min mun, och trodde. Ap. G. 10: 20. 11: 1, 2, 13.

8. Och Gud, ſom hjertat känner, wittnade med dem, gifwandes dem den Helga Anda, så wäl ſom oß;

1 Chr. 28: 9. 29: 17.

Pſ. 7: 10. Jer. 11: 20. 17: 10. Ap. G. 10: 45.

9. Och gjorde ingen åtſkilnad emellan oß och dem; utan rengjorde deras hjerta genom trona.

Ap. G. 10: 43. 1 Cor. 1: 2.

10. Hwi freſten I då nu Gud, att I wiljen lägga det ok på Lärjungarnas hals, det hwarken wåra fäder eller wi bära kunde? Matth. 23: 4. Luc. 11: 46.

11. Utan genom HERrans JEſu Chriſti nåd tro wi, att wi ſkole ſalige warda, ſåſom ock de.

Eph. 2: 4, 8. Tit. 3: 4. Rom. 4: 3.

12. Då tigde hele hopen, och hörde på Barnabas och Paulus, ſom förtäljde hwad tecken och under Gud, genom dem, ibland Hedningarna gjort hade.

13. När de tyſtnade, ſwarade Jacobus, och ſade: I män och bröder, hörer mig.

14. Simeon hafwer förtäljt, huruledes Gud förſt ſökt hafwer, och anammat ett folk till ſitt Namn utaf Hedningarna. Ap. G. 10: 35.

15. Och med honom draga öfwerens Propheternas ord; ſåſom ſkrifwet är:

16. Derefter will jag komma igen, och åter uppbygga Davids tabernakel, ſom förfallet är; och will bota de refwor, ſom derpå äro, och upprätta det; Am. 9: 11, 12.

17. Allt det ſom qwart är af menniſkorna ſkola ſpörja efter HErran, och deßlikes alle Hedningar, öfwer hwilka mitt Namn nämndt är, ſäger HErren, ſom allt detta gör.

18. Gudi äro all hans werk kunnig, ifrå werldenes begynnelſe.

19. Derföre beſluter jag, att man icke ſkall bekymra dem ſom af Hedningarna omwändas till Gud;

20. Utan att man ſkrifwer dem till, att de hafwa återhåll af afgudars beſmittelſe, och af boleri, och af det ſom förqwafdt är, och af blod.
1 Cor. 8: 1. 10: 14, 20, 21. 1 Theß. 4: 3.
1 Moſ. 9: 4. 3 Moſ. 3: 17. 17: 14. 5 Moſ. 12: 23.

21. Ty Moſes hafwer af ålder i alla ſtäder dem ſom honom predika uti Synagogorna, der han på alla Sabbather läſen warder.
– Neh. 8: 1. Ap. G. 13: 27.

22. Då belefwade Apoſtlarna och Preſterna med hela förſamlingene, att man utwalde några män af dem, och ſände till Antiochien med Paulo och Barnaba; nämliga Judas, ſom kallades Barſabas, och Silas, ſom woro ypperſte männerna ibland bröderna.

23. Och de fingo dem bref i händerna, wid detta ſinnet: Wi Apoſtlar, och äldſte, och bröder, önſkom dem brödrom, ſom äro af Hedningomen uti Antiochien, och Syrien, och Cilicien helſo.

24. Efter wi hört hafwe, att någre äro utgångne af oß, och hafwa förwillt eder med läro, och förwändt edra ſjälar, bjudandes att I ſkolen låta eder omſkära, och hålla lagen, dem wi det icke befallt hafwe; 1 Joh. 2: 19. Gal. 2: 4.

25. Derföre ſyntes oß endrägteliga i wåra förſamling att taga några män ut, och ſända till eder, med oß älſkeligom Barnaba och Paulo;

26. Som äro de män, ſom ſina ſjälar utſatt hafwa, för wårs HErras JEſu Chriſti Namn.

27. Så ſände wi nu Judas och Silas, de ſom ock med munnen ſkola ſäga eder det ſamma.

28. Ty dem Helga Anda, och oß, ſyntes ingen yttermera tunga lägga på eder, utan deßa ſtycken ſom af nödene äro;

29. Nämliga att I hafwen återhåll af thy ſom afgudom offradt är, och af blod, och af det förqwafdt är, och af boleri; för hwilken ſtycke om I eder förwaren, ſå gören I wäl. Farer wäl. Ap. G. 16: 4. 21: 25.

30. När de nu hade fått ſin afſked, kommo de till Antiochien; och förſamlade den meniga man, och fingo dem brefwet.

31. När de det läſit hade, wordo de glade af den tröſten.

32. Men Judas och Silas, efter de ock woro Propheter, förmanade de bröderna med mång ord, och ſtyrkte dem;

33. Och blefwo der i någon tid; och woro ſedan igenſände med frid ifrå bröderna till Apoſtlarna.

34. Och Silas täcktes att blifwa der.

35. Men Paulus och Barnabas wiſtades i Antiochien, lärandes och förkunnandes HErrans ord, med mångom androm.

36. Men efter några dagar ſade Paulus till Barnabas: Wi wilje fara tillbaka igen, och beſe wåra bröder, i alla ſtäder der wi HErrans ord förkunnat hafwe, huru de hafwa ſig.

37. Men Barnabas rådde, att de ſkulle taga med ſig Johannem, den ock Marcus kallades. Ap. G. 12: 12, 25. 13: 5.

38. Då wille icke Paulus, att den ſkulle följa dem, ſom hade trädt ifrå dem i Pamphylien, och icke följt dem till werket. Ap. G. 13: 13.

39. Och ſå ſkarp wardt deras träta, att den ene ſkiljdes ifrå den andra. Och Barnabas tog Marcum till ſig, och ſeglade till Cypren.

40. Men Paulus utwalde Silam,

och for ſina färde, befallder i Guds nåd af bröderna;

41. Och wandrade omkring i Syrien och Cilicien, ſtyrkandes förſamlingarna.

16. Capitlet.

Paulus i Lyſtra, Myſien, Troade, Philippis.

Och han kom till Derben och Lyſtra; och ſi, der war en Lärjunge, benämnd Timotheus, en Judiſk qwinnos ſon, den der trogen war; men fadren war en Grek. Ap. G. 14: 6. 17: 14. 19: 22. 20: 4. Rom. 16: 21. 1 Cor. 4: 17. Phil. 2: 19. 1 Theß. 3: 2. 1 Tim. 1: 2. 2 Tim. 1: 5.

2. Den ſamme hade ett godt rykte af de bröder, ſom woro i Lyſtris och Iconien.

3. Då wille Paulus, att han ſkulle fara med honom; och tog och omſkar honom, för de Judars ſkull, ſom woro i de rum; ty de wißte alle, att hans fader war en Grek. 1 Cor. 9: 20. Gal. 2: 3.

4. Och der de foro genom ſtäderna, befallde de dem hålla de ſtadgar, ſom af Apoſtlarna och Preſterna i Jeruſalem beſlutne woro. Ap. G. 15: 29.

5. Och wordo de förſamlingar ſtadfäſte i trone, och förökades på talet hwar dag.

6. Då de wandrade genom Phrygien och Galatie landſkap, wardt dem förment af den Helga Anda, tala ordet i Aſien.

7. Derföre foro de in i Myſien, och bödo till att fara in i Bithynien; och Anden tillſtadde dem icke.

8. Men då de hade farit genom Myſien, foro de ned till Troadem. Ap. G. 20: 6. 2 Cor. 2: 12. 2 Tim. 4: 13.

9. Och en ſyn ſyntes Paulo om nattena. En Macedoniſk man ſtod och bad honom, ſägandes: Far in i Macedonien, och hjelp oß.

10. Och ſtraxt han hade ſett ſynena, tänkte wi till att fara in i Macedonien; och woro wiße deruppå, att HERren hade kallat oß till att predika Evangelium för dem.

11. Då wi nu ſeglade af Troade, kommo wi wår rätta kos till Samothracien, och dagen derefter till Neapolis;

12. Och dädan till Philippos, ſom är ypperſte ſtaden i Macedonien, och är en friſtad. Och wiſtades wi uti den ſtaden några dagar.

13. Och om Sabbathsdagen gingo wi ut af ſtaden till älfwena, der man plägade bedja; och ſatte oß ned, och talade med qwinnor, ſom der tillſamman kommo.

14. Och en gudelig qwinna, benämnd Lydia, en purpurkrämerſka, utaf de Thyatirers ſtad, lydde till; och HERren öppnade hennes hjerta, att hon gaf akt på det Paulus ſade.

15. Och hon lät ſig döpa, och allt ſitt hus; och bad dem, ſägandes: Om I hållen mig derföre att jag tror på HERran, ſå kommer i mitt hus, och blifwer der. Och hon nödgade oß.

16. Och hände ſig, då wi gingom till bönen, mötte oß en piga, ſom hade en ſpådomsanda, och hon drog ſina herrar mycken båtning till, med ſin ſpådom. 1 Sam. 28: 7. Ap. G. 19: 24.

17. Hon följde Paulum och oß efter, och ropade, ſägandes: Deße männerna äro högſta Guds tjenare, de der eder förkunna ſalighetenes wäg;

18. Och det gjorde hon i många dagar. Men Paulus tog detta illa wid ſig, och wände ſig om, ſägandes till andan: Jag bjuder dig, wid JEſu Chriſti Namn, att du far ut af henne. Och han for ut i ſamma ſtund. Marc. 16: 17.

19. Då hennes herrar ſågo, att hoppet war borto till deras båtning, togo de fatt på Paulus och Silas, och drogo dem på torget till de öfwerſta; Phil. 1: 13. 1 Theß. 2: 2.

20. Och antwardade dem Rådherrarna i händer, ſägande: Deßa männerna göra ena willo i wår ſtad, efter de äro Judar; Ap. G. 17: 6.

21. Och lära det ſätt, ſom oß icke höfwes anamma eller hålla, efter wi äre Romerſke.

22. Och folket lopp ihop med dem; och Rådherrarna refwo deras kläder ſönder, och läto hudflänga dem med ris. 2 Cor. 11: 25.

23. Och när de hade mycket ſlagit dem, kaſtade de dem i fängelſe, och

befallde fångwaktaren, att han ſkulle granneliga taga wara på dem.

24. Då, efter han fick ſå ſträng befallning, kaſtade han dem in i innerſta fångahuſet, och ſlog en ſtock öfwer deras fötter.

25. Om midnattstid woro Paulus och Silas i ſina böner, och lofwade Gud med ſång; och fångarna hörde dem.

26. Och med haſt wardt en ſtor jordbäfning, ſå att grundwalen i fångahuſet bäfwade; och ſtraxt wordo alla dörrarna öppna, och allas deras bojor wordo löſa. Ap. G. 4: 31. 5: 19. 12: 7.

27. Då waknade fångwaktaren, och fick ſe dörrarna på fångahuſet öppna, och drog ſitt ſwärd ut, wiljandes dräpa ſig ſjelf; och mente att fångarna woro bortflydde.

28. Då ropade Paulus med höga röſt, ſägandes: Gör dig ſjelfwom intet ondt; ty wi äre alle här.

29. Då beddes han ett ljus, och gaf ſig derin, och föll ned för Pauli och Sile fötter, bäfwandes.

30. Och han hade dem ut, och ſade: Herrar, hwad ſkall jag göra, att jag må blifwa ſalig? Ap. G. 2: 37. 9: 6.

31. Då ſade de: Tro på HErran JEſum, ſå blifwer du och ditt hus ſaligt; Joh. 3: 16, 36. 6: 47. 1 Joh. 5: 10.

32. Och talade för honom HErrans ord, och för allom dem ſom i hans huſe woro.

33. Och i ſamma ſtunden om natten tog han dem till ſig, och twådde deras ſår; och lät ſig ſtraxt döpa, och allt ſitt folk.

34. Och hade dem hem i ſitt hus, gaf dem mat, fröjdandes ſig att han med allt ſitt hus trodde Gudi.

Luc. 5: 29. 19: 6.

35. Då dager wardt, ſände Rådherrarna ſtadstjenarena, ſägande: Släpp de männerna ut.

36. Detta talet förkunnade fångwaktaren Paulo: Rådherrarna hafwa budit, att I ſkolen ſläppas; går fördenſkull ut, och farer i frid.

37. Då ſade Paulus till dem: De hafwa hudflängt oß uppenbarliga, utan lag och dom, ändock wi äre Romerſke, och kaſtat oß i fängelſe; och wilja nu hemliga hafwa oß härut! Nej, icke ſå; utan komme ſjelfwe, och tage oß härut. Ap. G. 22: 25.

38. Då bådade ſtadstjenarena Rådherromen deßa ord. Då wordo de förfärade, hörande att de woro Romerſke;

39. Och kommo dit, och förmante dem; och togo dem ut, bedjande att de utgå ſkulle af ſtaden. Matth. 8: 34.

40. Då gingo de utu fängelſet, och kommo till Lydia; och när de hade ſett bröderna, och ſtyrkt dem, foro de ſina färde.

17. Capitlet.

Paulus i Theſſalonica, Berea, Athen.

Och då de foro genom Amphipolis och Apollonien, kommo de till Theſſalonica, der en Judaſynagoga war.

2. Der gick Paulus in till dem, efter ſom hans ſeder war; och i tre Sabbather talade han för dem utu Skrifterna;

3. Förklarade och bewiſte, att Chriſtus måſte lida, och uppſtå ifrå de döda; och att denne är Chriſtus JEſus, hwilken jag (ſade han) förkunnar eder. Pſ. 22: 7. Eſ. 53: 1, ꝛc. Matth. 16: 21. Luc. 24: 26.

4. Och ſomlige af dem trodde, och gåfwo ſig intill Paulum och Silam; deßlikes ock en mägta ſtor hop af gudfruktiga Greker, och dertill de ypperſta qwinnor, wäl många. Ap. G. 28: 24.

5. Då wordo de otrogne Judar fulle med nit, och togo till ſig några arga ſkalkar lös parti; och ſamlade ſig i en rota, och gjorde ett upplopp i ſtaden, trängande ſig intill Jaſons hus, och wille draga dem derut för folket.

Rom. 10: 2.

6. Och då de icke funno dem, drogo de Jaſon och några bröder till de öfwerſta i ſtaden, och ropade: Deße, ſom hela werldena förwilla, äro ock nu hitkomne; Ap. G. 16: 20.

7. Och dem hafwer Jaſon hemliga undfångit, och de alle göra emot Kejſarens bud, och ſäga af en annan Konung, ſom är JEſus.

Luc. 23: 2. Joh. 19: 12.

8. Och de upprette folket, och öfwerſtarna i ſtaden, ſom ſådant hörde.

9. Och de anammade en urſäkt af Jaſon, och af de andra, och ſläppte dem.

10. Men bröderna ſläppte ſtraxt om nattena ut Paulus och Silas, och läto dem fara till Berea. När de kommo dit, gingo de in i Judarnas Synagogo; Ap. G. 9: 25.

11. Ty de woro de ädlaſte ibland dem i Theſſalonica; de anammade ordet ganſka wiljeliga, alla dagar ſökande i Skrifterna, om det ock ſå hade ſig. Eſ. 34: 16. Joh. 5. 39.

12. Och månge af dem trodde, och ärliga Grekiſka qwinnor och män, wäl månge.

13. Men när de Judar i Theſſalonica förnummo, att Guds ord wardt ock i Berea af Paulo förkunnadt, kommo de dit, och upprette ockſå der folket.

14. Och ſtraxt läto bröderna Paulum ut, att han gick allt intill hafwet; men Silas och Timotheus blefwo der qware.

15. Men de, ſom förfordrade Paulum, följde honom till Athen; och de fingo befallning till Silas och Timotheus, att de ſkulle med haſt komma till honom, och foro ſina färde.

16. Och då Paulus förbidde dem i Athen, wardt hans ande upptänd i honom, då han ſåg ſtaden afgudadyrkan undergifwen wara.

17. Och disputerade han med de Judar och de gudfruktiga uti Synagogon, och på torget, hwar dag, med dem ſom kommo till honom.

18. Och någre Philoſophi, nämliga de Epicureer och Stoiker, begynte kämpas med honom. Och ſomlige ſade: Hwad will denne ſqwallraren ſäga? Och ſomlige ſade: Det ſynes ſom han wille förkunna några nya gudar; derföre att han förkunnade dem Evangelium om JEſu, och uppſtåndelſen.

19. Och de togo fatt på honom, och ledde honom på domplatſen, ſägande: Måge wi icke weta, hwad denne nye lärdomen är, ſom du lärer?

20. Ty du gifwer wår öron ny ſtycker före; ſå wilje wi nu weta, hwad det wara ſkall.

21. Och de af Athen, och alle de främmande ſom der wiſtades, aktade på intet annat än att ſäga eller höra något nytt.

22. Då ſtod Paulus midt på domplatſen, och ſade: J män af Athen, jag ſer, att J uti all ſtycke omgån med wantro;

23. Ty jag hafwer gångit omkring, och ſkådat edor gudsdyrkan, och fann ett altare, derpå ſkrifwet ſtod: Dem okända Gudenom. Den J nu dyrken owetande, honom förkunnar jag eder.

24. Gud, ſom hafwer gjort werldena, och allt det deruti är, efter han är HERre öfwer himmel och jord, bor han icke uti de tempel, ſom med händer uppbyggd äro; 1 Moſ. 1: 1. Pſ. 33: 6. Ap. G. 14: 15. Upp. 14: 7. Eſ. 66: 1. Ap. G. 7: 48.

25. Ej heller dyrkas med menniſkohänder, behöfwandes någon ting, efter han gifwer allom lif, anda och allt; Pſ. 50: 8, 9, 10. 1 Moſ. 2: 7.

26. Och hafwer gjort allt menniſkoſlägtet af ett blod, till att bo på hela jordene; och ſatt dem före beſkärda tider, och ſkickat huru widt och långt de bo ſkola; 5 Moſ. 32: 8.

27. På det att de ſkola ſöka HERran, om de måtte kunna kännan och finnan, ändock han är icke långt ifrå hwarjom och enom af oß. Rom. 1: 20.

28. Ty i honom lefwe wi, röroms och hafwe warelſe; ſåſom ock någre af edra Poeter ſagt hafwa: Ty wi äre ock hans ſlägte. Job 12: 10.

29. Äre wi nu Guds ſlägte, ſå ſkole wi icke tänka att Gudomen är lik wid guld och ſilfwer, eller ſtenar konſteliga uthuggna, eller wid menniſkors fund. Eſ. 40: 18.

30. Och ändock Gud hafwer öfwerſett härtilldags ſådana ſåwitſkhets tid, förkunnar han dock nu menniſkomen, att alle alleſtäds ſkola bättra ſig.
Ap. G. 14: 16. Tit. 2: 11, 12.

31. Ty han hafwer ſatt en dag före, på hwilken han ſkall döma jordenes krets med rättfärdighet, genom den man i hwilkom han det beſlutit hafwer, gifwandes allom trona före, i

det han honom uppwäckt hade ifrå de döda. Ap. G. 10: 42. 4: 10.

32. Då de hörde nämnas de dödas uppſtåndelſe, gjorde ſomlige der gäck af, och ſomlige ſade: Wi wilje än yttermera höra dig derom.

33. Och ſå gick Paulus ut ifrå dem.

34. Och några män höllo ſig intill honom, och trodde; ibland hwilka war Dionyſius, en af Rådet, och en qwinna, benämnd Damaris, och andre med dem.

18. Capitlet.

Paulus i Corintho, Epheſo, Ceſarea, Jeruſalem, Antiochia, Galatia, ꝛc. Apollos.

Derefter for Paulus af Athen, och kom till Corinthus;

2. Och der fann han en Juda, benämnd Aqvila, bördig af Ponto, den nyligen kommen war af Walland, och Priſcilla, hans huſtru; ty Claudius hade budit uppå, att alle Judar ſkulle fara ut af Rom; och höll han ſig intill dem; Rom. 16: 3. 1 Cor. 16: 19. 2 Tim. 4: 19.

3. Ty han war af ſamma handtwerk; och blef när dem, och arbetade; och war deras handtwerk att göra paulun. Ap. G. 20: 34. 1 Cor. 4: 12. 1 Theß. 2: 9. 2 Theß. 3: 8.

4. Och disputerade han uti Synagogon på alla Sabbather, dragandes dertill både Judar och Greker. Ap. G. 20: 30.

5. Och då Silas och Timotheus kommo ifrå Macedonien, twingade Anden Paulus att betyga Judomen, att JEſus war Chriſtus. Ap. G. 17: 14, 15.

6. Och då de ſade deremot, och talade hädelſe, ſkakade han kläden, och ſade till dem: Edart blod ware öfwer edart hufwud; härefter går jag nu oſkyldig till Hedningarna. Ap. G. 13: 45, 51. Matth. 10: 14. 2 Sam. 1: 16. Heſ. 33: 4.

7. Och ſå gick han dädan, och kom uti ens mans hus, ſom het Juſtus, den der war en gudfruktig man, hwilkens hus war hardt wid Synagogon.

8. Men Criſpus, öfwerſten för Synagogon, trodde HERranom, med allt ſitt hus; och månge Corinthier, ſom på hörde, trodde, och läto ſig döpa. 1 Cor. 1: 14.

9. Och ſade HERren till Paulum uti en ſyn om natten: Frukta dig intet, utan tala, och tig icke; Ap. G. 23: 11.

10. Ty jag är med dig, och ingen ſkall bjuda till att göra dig ſkada; ty jag hafwer mycket folk i denna ſtaden. Joh. 10: 16.

11. Så blef han der ett år och ſex månader, lärandes dem Guds ord.

12. Men då Gallion war landshöfding öfwer Achaja, reſte Judarna ſig upp endrägteliga emot Paulum, och hade honom fram för domſtolen;

13. Sägande: Denne mannen gifwer menniſkomen in att dyrka Gud emot lagen.

14. Och ſom Paulus nu aktade uppläta ſin mun, ſade Gallion till Judarna: Wore någor orätt ſkedd, eller någor dråpelig ogerning, wore wäl tillbörligit, att jag hörde eder, J Judar;

15. Men är något ſpörsmål om ord och namn, och om edor lag, der mågen J ſjelfwe ſe eder om; ty deröfwer will jag ingen domare wara.

16. Och han dref dem ifrå domſtolen.

17. Då togo alle Grekerna fatt på Soſthenes, öfwerſtan för Synagogon, och ſlogo honom framför domſtolen; och Gallion ſkötte der intet om. 1 Cor. 1: 1.

18. Sedan Paulus hade då warit der i lång tid, helſade han bröderna, och ſeglade ſina färde till Syrien, och följde honom Priſcilla och Aqvila; och han rakade ſitt hufwud i Kenchrea, ty han hade ett löfte; 4 Moſ. 6: 2, 8. Ap. G. 21: 23.

19. Och kom dädan till Epheſum, och der lät han dem blifwa; men han gick in i Synagogon, och disputerade med Judarna.

20. Och de bådo honom, att han ſkulle blifwa i längre tid när dem; då wille han icke;

21. Utan han helſade dem, ſägandes: Jag måſte ju ändteliga wara i Jeruſalem i den högtiden ſom inſtundar; men ſedan will jag komma till eder igen, om Gud will. Och ſå for han ifrån Epheſo. Ap. G. 19: 21. 1 Cor. 4: 19. Ebr. 6: 3. Jac. 4: 15.

22. Och han kom till Ceſareen; och då han hade warit uppe, och helſat förſamlingena, for han ned till Antiochien.

23. Och ſedan han der i någon tid warit hade, for han ſina färde, och wandrade allt bortåt genom Galatiſka landet och Phrygien, ſtyrkandes alla Lärjungarna.

24. Då kom till Epheſum en Jude, benämnd Apollos, bördig af Alexandrien, en wältalig man, och mägtig i Skrifterna. 1 Cor. 1: 12.

25. Denne war underwiſt i HErrans wäg; och talade, upptänder i Andanom, och förſummade icke lära det HErranom tillhörde, och wißte allenaſt ſäga af Johannis döpelſe. Ap. G. 19: 3.

26. Och han begynte driſteliga tala uti Synagogon. Då Priſcilla och Aqvila hörde honom, togo de honom till ſig, och uttydde för honom ännu grundeligare Guds wäg. Rom. 16: 3.

27. Och då han wille färdas till Achaja, ſkrefwo bröderna och förmanade Lärjungarna, att de ſkulle undfå honom. Och då han framkom, war han dem ſom trodde mycket till tröſt genom nådena. 1 Cor. 3: 6.

28. Ty han öfwerwann Judarna ſkarpeliga, och uppenbarliga bewiſade med Skrifterna, att JEſus war Chriſtus.

19. Capitlet.

Lärjungarna i Epheſo, Tyranni ſkola.
Beſwärjarnes böcker. Demetrii uppror.

Och begaf ſig, medan Apollos war i Corintho, att Paulus wandrade genom de öfra landen, och kom till Epheſum; der fann han några Lärjungar.

2. Och han ſade till dem: Hafwen I fått den Helga Anda, ſedan I trodden? Då ſade de till honom: Wi hafwe icke ens hört, om någor Helig Ande är till. Joh. 7: 39. Ap. G. 10: 44.

3. Och han ſade till dem: Hwarmed ären I då döpte? De ſade: Med Johannis döpelſe. Matth. 3: 11. Marc. 1: 4, 8. Luc. 3: 16. Joh. 1: 26. Ap. G. 1: 5. 11: 16.

4. Då ſade Paulus: Johannes döpte med bättringenes döpelſe, och ſade folkena, att de ſkulle tro på den ſom komma ſkulle efter honom, det är, på Chriſtum JEſum.

5. Och att, då de det hörde, läto de döpa ſig i HErrans JEſu Namn.

6. Och då Paulus lade händer på dem, kom den Helige Ande öfwer dem; och de begynte tala med tungomål, och propheterade. Ap. G. 2: 4. 6: 6. 8. 17. 10: 46. 11: 15.

7. Och alle deße woro wid tolf män.

8. Och han gick in i Synagogon, och talade driſteliga i tre månader, diſputerade, och rådde till Guds rike.

9. Och efter det några af dem wordo förhärde, och icke trodde, utan talade illa om den wägen för den meniga man, gick han ifrå dem, och afſkiljde Lärjungarna, diſputerandes dageliga uti ens mans ſkola, ſom het Tyrannus. 2 Tim. 1: 15.

10. Och detta gick ſå till i tu år; ſå att alle de, ſom bodde i Aſien, hörde HErrans JEſu ord, både Judar och Greker.

11. Och Gud gjorde icke ringa krafter genom Pauli händer; Marc. 16: 20. Ap. G. 14: 3.

12. Så att de ock togo ſwettedukar och ſkörte, ſom wid hans kropp hade kommit, och lade på de ſjuka; och ſjukdomen gick utaf dem, och de onde andar foro ut. Ap. G. 5: 15.

13. Så woro några Judar beſwärjare, ſom foro omkring; de togo ſig före åkalla HErrans JEſu Namn, öfwer dem ſom hade de onda andar, ſägande: Wi beſwärje eder wid JEſum, den Paulus predikar.

14. Och ibland dem, ſom detta gjorde, woro en Judes ſju ſöner, Sceve, öfwerſta Preſtens.

15. Då ſwarade den onde anden, och ſade: JEſum känner jag wäl, och Paulum wet jag wäl; men ho ären I?

16. Och mannen, ſom den onde anden uti war, ſprang uppå dem, och wardt dem öfwermägtig; och kaſtade dem under ſig, ſå att de nakne och ſargade undflydde utaf det huſet.

17. Och detta wardt allom wetterligit, både Judom och Grekom, ſom bodde i Epheſo; och en räddhåge föll öfwer dem alla, och HErrans JEſu Namn wardt ſtorliga priſadt.

18. Och många af dem, ſom trodde, kommo och bekände, och förkunnade hwad de uträttat hade.

19. Men månge af dem, ſom förwetna konſter brukat hade, båro fram böckerna, och brände upp i hwars mans åſyn; och då deras wärde räknadt wardt, wardt det funnet till femtiotuſend penningar.

20. Så faſt wäxte då HErrans ord, och kom till magt. Eſ. 55: 11. Ap. G. 6: 7. 12: 24.

21. Då detta ſkedt war, ſatte Paulus ſig före i Andanom att fara genom Macedonien och Achaja till Jeruſalem, ſägandes: När jag hafwer warit der, måſte jag ock ſe Rom. Ap. G. 18: 21. Rom. 15: 25. Gal. 2: 1.

22. Då ſände han till Macedonien twå af dem ſom honom tjente, nämliga Timotheum och Eraſtum; men ſjelf blef han qwar till en tid i Aſien. Ap. G. 13: 5.

23. På den tiden wardt icke litet buller om den wägen.

24. Ty det war en guldſmed, benämnd Demetrius, ſom gjorde ſilftempel till Diana, der de en ſtor winning af hade, ſom det handtwerk brukade; Ap. G. 16: 16.

25. Hwilka han tillhopakallade, och de der ſlikt arbete plägade bruka, och ſade: J män, J weten, att wi hafwe wår näring af detta handtwerket;

26. Och J ſen och hören, att denne Paulus hafwer bedragit, ej allenaſt i Epheſo, utan ſånär i hela Aſien, och förwändt mycket folk, ſägandes, att det är icke gudar, ſom göras med menniſkohänder. Pſ. 115: 4. Jer. 10: 3.

27. Och warder icke allenaſt gällandes den delen af wårt handtwerk, att det nederläggs; utan jemwäl ock att den ſtora gudinnones Diane tempel warder för intet hållet; och måtte då ſke, att hennes härlighet afkommer, den dock hela Aſien och hela werlden dyrkar.

28. När de detta hörde, wordo de fulle med wrede, och ropade: Stor är de Epheſiers Diana.

29. Och i hela ſtaden wardt ett upplopp; och de föllo haſteliga till, alle med ett mod, in på ſkådoplatſen, och togo fatt på Gajus och Ariſtarchus, ſom woro af Macedonien, och af Pauli ſällſkap.

30. Och Paulus wille gångit in i hopen till folket; då wille Lärjungarna det icke tillſtädja.

31. Sände ock några af de Öfwerſta i Aſien, ſom hans wänner woro, till honom, och bådo att han ſkulle icke gifwa ſig in på platſen.

32. Och andre ropade annat; ty menigheten war förbiſtrad; och meſta delen wißte icke, för hwad ſak de woro förſamlade.

33. Och ſomlige af folket drogo Alexandrum fram, den Judarna framſtötte. Då tecknade Alexander med handene, att de ſkulle wara tyſte, och aktade förſwara ſig för folket. Ap. G. 12: 17.

34. När de förnummo att han war en Jude, ropade de alle med en mun, ſånär i twå timmar, ſägande: Stor är de Epheſiers Diana.

35. Då cancelleren hade ſtillat folket ſade han: J män af Epheſo, ho är den menniſka ſom icke wet, att Epheſiers ſtad dyrkar den ſtora gudinnan Diana, och det beläte ſom af himmelen kommet är?

36. Så, efter der ſäger ingen emot, måſten J ſtilla eder, och intet orådeligit företaga.

37. J hafwen dragit deßa männerna fram, ſom hwarken äro kyrkoröfware, eller edor gudinnos förſmädare.

38. Om Demetrius, och de med honom äro af hans handtwerk, hafwa ſak emot någon, ſå hafwer man Råd, och rättgång, och fogdar; der måga de klaga och ſwara hwarannan.

39. Men hafwen J om något annat handla, då må det åtſkiljas uti någon tillbörlig ſamqwäm.

40. Ty det är fara att wi komme i ſkuld, för det upplopp ſom i dag ſkedt är, efter ingen ſak på färde är, der wi kunne någon ſkäl af taga till detta upplopp. Och då han det ſagt hade, lät han folket gå.

20. Capitlet.

Paulus lärer i Grekland; uppwäcker Eutychum; kallar Preſterna ifrån Epheſo.

Då nu upploppet wardt ſtilladt, kallade Paulus Lärjungarna till ſig, och helſade dem, och for ſina färde, till att draga in uti Macedonien. 1 Tim. 1: 3.

2. Och när han hade wandrat genom de landsändar, och förmanat dem med mycket tal, kom han in i Grekeland;

3. Och han blef der i tre månader. Och efter Judarna hade ſatt förſåt för honom, när han ſkulle fara in i Syrien, fick han för råd att wända om igen genom Macedonien.

4. Och följde honom allt intill Aſien Sopater af Bereen; och af Theßalonica Ariſtarchus, och Secundus, och Gajus af Derbe, och Timotheus; och af Aſien Tychicus, och Trophimus.
Ap.G. 19: 29. 1 Cor. 1: 14. Ap.G. 16: 1. Eph. 6: 21. Col. 4: 7, 10. 2 Tim. 4: 12. Tit. 3: 12. Ap.G. 21: 29.

5. Deße foro framföre, och bidde oß i Troade.

6. Men wi ſeglade af Philippis, efter Påſkadagarna, och kommom till dem i Troade innan fem dagar; och töfwade der i ſju dagar.

7. På en Sabbath, då Lärjungarna kommo tillſammans, till att bryta brödet, hade Paulus ett tal för dem, efter han wille annan dagen färdas; och fördröjde han talet intill midnatt.
Ap. G. 2. 42, 46.

8. Och mång ljus woro upptänd i ſalen, der de förſamlade woro.

9. Så ſatt der en yngling uti ett fenſter, benämnd Eutychus, och war förtyngd af ſwår ſömn; och wid Paulus länge talade, tog ſömnen honom ſå ſwårliga, att han föll ned af tredje bottnen, och wardt upptagen döder.

10. Då ſteg Paulus ned, och lade ſig på honom, och tog omkring honom, och ſade: Warer icke bedröfwade; ty ſjälen är ännu uti honom.
1 Kon. 17: 21. 2 Kon. 4: 34.

11. Sedan gick han upp igen, och bröt brödet, och åt; och talade ſedan länge med dem, tilldeß det dagades; och ſå färdades han.

12. Och hade de den ynglingen fram lefwandes; och woro deraf icke litet tröſtade.

13. Men wi ſtegom till ſkepps, och forom dädan till Aſſon, aktande der intaga Paulum; ty han hade ſå ſtickat, och han wille fara landwägen.

14. När wi tillhopakommom i Aſſon, togom wi honom in, och kommom ſedan till Mitylenen.

15. Dädan ſeglade wi, och kommom dagen näſtefter in mot Chium; och ſå dagen derefter kommom wi till Samum, och töfwade i Trogillio; och näſta dagen efter kommom wi till Miletum.

16. Ty Paulus hade ſatt ſig före att ſegla framom Epheſus, på det att han icke ſkulle förtöfwa ſig i Aſien; ty han haſtade ſig, om möjeligit hade warit, att han kunde warit i Jeruſalem om Pingesdagarna. Ap. G. 21: 4, 12.

17. Och ſände han af Mileto båd till Epheſum, och kallade till ſig Preſterna i förſamlingene.

18. När de kommo till honom, ſade han till dem: I weten, huruledes jag hafwer warit när eder alltid, ifrå förſta dagen jag kom in i Aſien;
Ap. G. 19: 10.

19. Tjenandes HErranom med all ödmjukhet, och med många tårar och freſtelſer, ſom mig wederforos af Judarnas förſåt;

20. Så att jag hafwer intet förſummat, det eder kunde wara till nytto, att jag ju hafwer förkunnat eder, och lärt eder uppenbarliga och ſynnerliga;

21. Betygandes både för Judar och Greker den bättring ſom är inför Gud, och den tro ſom är till wår HErra JEſum Chriſtum. Marc. 1: 15. Luc. 24: 47.

22. Och nu ſi, jag, bunden i Andanom, färdas till Jeruſalem, icke wetandes hwad mig der öfwergå ſkall;

23. Utan den Helge Ande i alla ſtäder betygar och ſäger, att bojor och bedröfwelſe ſtår mig före.
Ap. G. 21: 4, 11, 33.

24. Dock aktar jag det intet, ej heller är mig ſjelfwom mitt lif kärt; på det jag ſkall fullkomna mitt lopp med glädje, och det ämbete ſom jag anammat hafwer af HErranom JEſu, till att betyga Evangelium om Guds nåd.
Ap. G. 21: 13. Upp. 12: 11. Gal. 1: 1. Tit. 1: 3.

25. Och nu ſi, jag wet, att härefter ſån I icke ſe mitt anſigte, I alle, der jag framfarit hafwer och predikat Guds rike.

26. Derföre betygar jag eder på denna dagen, att jag oſkyldig är för allas blod;

27. Ty jag hafwer icke förſummat, med mindre jag hafwer förkunnat eder allt Guds råd.

28. Så hafwer nu akt på eder, och på allan hjorden, i hwilkom den Helge Ande hafwer eder ſatt till Biſkopar, att regera Guds förſamling, hwilka han hafwer förwärfwat med ſitt blod. 1 Tim. 4: 16.
1 Petr. 5: 2. 1 Tim. 3: 1, 2. Eph. 1: 7. Col. 1: 14.

29. Ty jag wet det att, ſedan jag ſkiljs ifrån eder, ſkola komma ibland eder ſwåra ulfwar, de der hjorden icke ſpara ſkola. Matth. 7: 15. 2 Petr. 2: 1.

30. Och af eder ſjelfwom ſkola män uppkomma, ſom tala ſkola det orätt är, och draga lärjungar till ſig. 1 Joh. 2: 19.

31. Derföre waker, och tänker uppå, att jag i tre år, natt och dag, icke hafwer återwändt förmana hwar och en, med tårar. Ap. G. 19: 10.

32. Och nu, bröder, befaller jag eder Gudi, och hans nåds orde, hwilken mägtig är uppbygga eder, och gifwa eder arfwedel ibland allom dem ſom helgade warda. Ap. G. 9: 31. Eph. 1: 18.

33. Ingens mans ſilfwer, eller guld, eller kläder hafwer jag begärat.
1 Sam. 12: 3. 1 Cor. 9: 12. 2 Cor. 11: 9. 12: 13.

34. Men I weten ſjelfwe, att deßa händerna hafwa tjent till min nödtorft, och deras ſom med mig woro. Ap. G. 18: 3.
1 Cor. 4: 12. 1 Theß. 2: 9. 2 Theß. 3: 8.

35. All ting hafwer jag wiſt eder, att ſå måſte man arbeta, och upptaga de ſwaga, och tänka på HErrans JEſu ord, ſom han ſade: Saligare är gifwa än taga.

36. Och när han detta ſagt hade, föll han på ſin knä, och bad med allom dem. Ap. G. 21: 5.

37. Och wardt en ſtor gråt med allom dem; och de föllo Paulo om halſen, och kyßte honom;

38. Sörjande meſt för det ordets ſkull, ſom han ſagt hade, att de ſkulle icke mer få ſe hans anſigte. Och ſå följde de honom till ſkepps.

21. Capitlet.

Paulus reſer till Jeruſalem; renar ſig, faſttages, föres i lägret.

Som nu ſkedde att wi lade af dädan, och foro ifrå dem, kommom wi rätta koſen till Coum; och dagen näſtefter till Rhodum, och dädan till Patara.

2. Och der fingo wi ett ſkepp, ſom aktade ſig till Phenicien; der ſtego wi uti, och ladom utaf.

3. Och ſom Cypren begynte komma oß i ſigte, lätom wi det på wänſtra handene, och ſegladom till Syrien, och kommom till Tyrum; ty der loßade ſkeppet upp laddningena.

4. Och efter wi funne der Lärjungar, blefwo wi der i ſju dagar. Och de ſade Paulo genom Andan, att han ſkulle icke fara upp till Jeruſalem. Ap. G. 20: 23.

5. Och då de dagar förlupne woro, drogo wi wåra färde; och de följde oß alle, ſamt med huſtrur och barn, tilldeß wi kommom utu ſtaden; och på ſtranden fölle wi på knä, och bådom. Ap. G. 20: 36.

6. Och ſedan wi hade helſat hwarannan, ginge wi till ſkepps; och de gingo till ſitt igen.

7. Men wi höllo ſeglatſen fram ifrån Tyro, och kommom neder till Ptolemais; och der helſade wi bröderna, och blefwe der en dag med dem.

8. Dagen derefter kommom wi, ſom worom med Paulo, till Ceſareen; och gingom in uti Philippi Evangeliſtens hus, hwilken en war af de ſju, och blefwom när honom. Ap. G. 6: 5. 8: 26, 40.

9. Och han hade fyra döttrar, jungfrur ſom propheterade. Joel 2: 28. Ap. G. 2: 17.

10. Och medan wi worom der i många dagar, kom der en Prophet till utaf Judeen, benämnd Agabus. Ap. G. 11: 28.

11. Då han war kommen till oß, tog han Pauli bälte, och band ſig fötter och händer, och ſade: Det ſäger den Helge Ande: Den man, ſom detta bältet tillhörer, ſkola Judarna ſå binda i Jeruſalem, och antwarda honom i Hedningahänder. Ap. G. 20: 23.

12. När wi detta hörde, bådom wi, och de ſom utaf den ſtaden woro, att han icke ſkulle draga upp till Jeruſalem.

13. Då ſwarade Paulus, och ſade: Hwad gören J, gråtandes, och bedröfwandes mitt hjerta? Jag är redebogen icke allenaſt bindas, utan jemwäl dö i Jeruſalem, för HERrans JEſu Namns ſkull. Ap. G. 20: 24.

14. Och efter han lät intet ſäga ſig, gåfwe wi oß tillfrids, ſägande: Warde HERrans wilje.
Matth. 6: 10. Luc. 11: 2. 22: 42.

15. Efter de dagar redde wi oß till, och forom upp till Jeruſalem.

16. Och kommo några Lärjungar med oß af Ceſareen, de der med ſig hade en gamlan Lärjunga, ſom war af Cypren, benämnd Mnaſon, när hwilkom wi gäſta ſkulle.

17. Och när wi kommom till Jeruſalem, undfingo oß bröderna gerna.

18. Dagen derefter gick Paulus med oß in till Jacobum; och alle de äldſte förſamlades; Ap. G. 15: 13. Gal. 1: 19.

19. Då han dem helſat hade, förtäljde han dem alltſammans, det ena med det andra, ſom Gud gjort hade, genom hans tjenſt, ibland Hedningarna.

20. Då de det hörde, priſade de HERran, och ſade till honom: Du ſer, käre broder, huru mång tuſend Judar äro ſom tro; och alle hafwa nit om lagen. Rom. 10: 2. Gal. 1: 14.

21. Och de hafwa hört af dig, att du lärer alla de Judar, ſom bo ibland Hedningarna, att de ſkola träda ifrå Moſe lag; ſägandes, att de icke ſkola omſkära ſin barn, och icke wandra efter ſom want är.

22. Hwad är det då? Den menige man måſte ändtliga förſamlas; ty de få wäl höra, att du äſt kommen.

23. Så gör nu, ſom wi ſäge dig: Wi hafwe här fyra män, ſom löfte hafwa på ſig;
4 Moſ. 6: 2, 13, 18. 30: 3. Ap. G. 18: 18.

24. Dem tag till dig, och rena dig med dem, och bekoſta der något uppå att de raka ſitt hufwud; och deraf kunna alle weta, att det är intet ſom de hört hafwa om dig; utan att du ock ſå wandrar, att du ock håller lagen.

25. Men de Hedningar, ſom wid trona tagit hafwa, dem hafwe wi tillſkrifwit, och beſlutit att de intet ſådant behöfwa att hålla; utan att de taga ſig wara för det afgudom offradt är, och för blod, och för det ſom förqwafdt är, och för boleri.
Ap. G. 15: 20, 29.

26. Dagen derefter tog Paulus männerna till ſig, och lät rena ſig med dem; och gick in i templet, förkunnandes att reningsdagarna woro fullbordade, tilldeß utoffradt war, för hwar och en af dem. Ap. G. 21: 24. 24: 18.

27. Då de ſju dagar när ute woro, och de Judar, ſom woro af Aſien, fingo ſe honom i templet, upprette de allt folket, och togo fatt på honom,

28. Ropande: J män af Iſrael, hjelper; detta är den man, ſom alla alleſtäds lärer, emot folket, emot lagen, och emot detta rummet; och derutöfwer hafwer han dragit Greker in i templet, och gjort detta helga rummet oſkärdt.

29. Ty de hade ſett Trophimus af Epheſo i ſtaden med honom, och mente att Paulus hade haft honom in i templet. Ap. G. 20: 4.

30. Och wardt ett upplopp i hela ſtaden, och folket förſamlades, och togo Paulum, och drogo honom utu templet. Och ſtrax wordo portarna tilläſte. Ap. G. 26: 21.

31. Och ſom de wille dräpit honom, fick den öfwerſte höfwitsmannen för krigsfolket båd, huru hela Jeruſalem war uppreſt.

32. Då tog han ſtrax till ſig krigsknektarna och höfwitsmännerna, och kom löpandes till dem; och när de fingo ſe höfwitsmannen och krigsknektarna, wände de igen att ſlå Paulum.

33. Och gick höfwitsmannen fram, och tog fatt på honom, och lät binda honom med twå kedjor; och ſporde ho han war, eller hwad han gjort hade.

34. Men ibland folket ropade den ene ſå, och den andre ſå; och efter han kunde intet förfara det wißt war, för ſorlets ſkull, lät han föra honom i lägret.

35. Och när han kom till trapporna, hände ſig att krigsknektarna måſte

bära honom, för öfwerwålds ſkull, ſom gick af folkena.

36. Ty der följde ganſka mycket folk efter, och ropade: Tag bort honom! Luc. 23: 18. Joh. 19: 15. Ap. G. 22: 22.

37. Och ſom nu Paulus begynte komma in i lägret, ſade han till höfwitsmannen: Må jag ock tala med dig? Då ſade han: Kan du tala Grekiſko?

38. Äſt icke du den Egyptiſke mannen, ſom för deßa dagar gjorde ett upplopp, och hade ut i öknena fyratuſend mördare?

39. Då ſade Paulus: Jag är en Judiſk man, af Tarſen i Cilicien, en borgare i den namnkunniga ſtaden; jag beder dig, ſtäd till att jag må tala till folket. Ap. G. 9: 11, 30. 22: 3.

40. Och han tillſtadde det. Då ſtod Paulus på trappone, och tecknade till folket med handene. Då nu wardt en ſtor tyſta, talade han till dem på Ebreiſkt mål, ſägandes: Ap. G. 13: 16.

22. Capitlet.

Pauli ätt, parti, wandel, borgerſkap.

I män, bröder och fäder, hörer min urſäkt, ſom jag nu gör för eder.

2. Och då de hörde, att han talade på Ebreiſko till dem, deßmer ljud gåfwo de honom. Och han ſade:

3. Jag är en Judiſk man, född i Tarſen i Cilicien; men uppfödd här i ſtaden wid Gamaliels fötter, granneliga lärder uti fädernas lag, hafwandes nit om Gud, ſåſom ock I alle i denna dag; Ap. G. 21: 39. 5: 34. 2 Cor. 11: 22. Rom. 10: 2. Gal. 1: 14.

4. Och hafwer förföljt denna wägen allt intill döden, bindandes och kaſtandes i fängelſe både män och qwinnor; Ap. G. 8: 3. 9: 2. 1 Cor. 15: 9. Gal. 1: 13. 1 Tim. 1: 13.

5. Såſom ock öfwerſte Preſten mig wittne är, och hele hopen af de äldſta, af hwilkom jag hade tagit bref till bröderna, och for till Damaſcum, att föra ock dem, ſom der woro, bundna till Jeruſalem, att de ſkulle blifwa näpſte. Ap. G. 26: 12.

6. Så hände ſig, wid jag war på wägen, och kom in mot Damaſcum, wid middagstid, att ett ſtort ſken af himmelen ljungade kringom mig haſteliga. Ap. G. 9: 3. 26: 13. 1 Cor. 15: 8.

7. Och jag föll ned på jordena, och hörde ena röſt, ſägandes till mig: Saul, Saul, hwi förföljer du mig?

8. Och jag ſwarade: Ho äſt du, HErre? Sade han till mig: Jag är JEſus af Nazareth, den du förföljer.

9. Och de ſom med mig woro, ſågo ſkenet, och wordo förfärade; men röſtena hörde de intet, hans ſom talade med mig. Dan. 10: 7. Ap. G. 9: 7.

10. Då ſade jag: HErre, hwad ſkall jag göra? Då ſade HErren till mig: Statt upp, och gack in i Damaſcum; och der ſkall dig ſagdt warda, om allt det dig förelagdt är till att göra.

11. Och efter jag ſåg intet, för den klarhetens ſkull ſom gick af det ſkenet, wardt jag ledd wid handena af mina följare, ſom med mig woro, och kom in i Damaſcum.

12. Och der war en gudfruktig man efter lagen, benämnd Ananias, ett godt rykte hafwandes när alla Judar, ſom der bodde. Ap. G. 9: 10, 17.

13. Han kom till mig, och ſtod, och ſade till mig: Saul, käre broder, haf din ſyn igen. Och i ſamma ſtundene fick jag min ſyn, och ſåg honom.

14. Då ſade han: Wåra fäders Gud hafwer beredt dig, att du ſkall känna hans wilja, och ſe den Rättfärdiga, och höra röſtena af hans mun; Ap. G. 26: 16.

15. Ty du ſkall wara honom ett wittne för alla menniſkor, om det du ſett och hört hafwer.

16. Och nu, hwad töfwar du? Statt upp, och låt dig döpa, och twå af dina ſynder, åkallandes HErrans Namn. Ap. G. 2: 38.

17. Då hände ſig, att när jag war kommen igen till Jeruſalem, och bad i templet, att jag wardt tagen uti ena ſyn; Ap. G. 9: 26.

18. Och ſåg honom, ſägandes till mig: Låt lida dig, och gack ſnarliga utu Jeruſalem; ty de warda icke anammande ditt wittnesbörd om mig.

19. Och jag ſade: HErre, de weta ſjelfwe att jag drog i häktelſe, och hud-

hudflängde alleſtäds i Synagogorna dem ſom trodde på dig.

20. Och då dins wittnes Stephani blod utgjutet wardt, war jag ock med, och ſamtyckte hans död, och waktade deras kläder ſom dråpo honom. Ap. G. 7: 58. 8: 1.

21. Och han ſade till mig: Gack, ty jag will ſända dig fjerran bort till Hedningarna. Ap. G. 9: 15. 13: 2. Gal. 1: 15. 2: 8. Eph. 3: 8. 2 Tim. 1: 11.

22. Men de hörde honom allt intill detta ordet. Då upphofwo de ſina röſt, och ſade: Tag bort ſådana menniſko af jordene; ty det är icke tillbörligit att han ſkall lefwa. Ap. G. 21: 36.

23. Och då de ſå ropade, och kaſtade ſin kläder af, och hofwo ſtoft upp i wädret;

24. Lät höfwitsmannen leda honom in i lägret, och böd att han ſkulle hudflängas och ranſakas, att han måtte få weta, för hwad ſak de hade ſå ropat på honom.

25. Och då han honom bundit hade med tåg, ſade Paulus till underhöfwitsmannen, ſom när ſtod: Mågen I ock hudflänga någon Romerſk man, och odömdan? Ap. G. 16: 37.

26. Då underhöfwitsmannen det hörde, gick han till öfwerſta höfwitsmannen, och bådade honom, ſägandes: Hwad will du göra; ty denne mannen är en Romare?

27. Då gick öfwerſte höfwitsmannen till honom, och ſade: Säg mig, äſt du ock en Romare? Då ſade han: Ja.

28. Då ſwarade höfwitsmannen: Jag hafwer köpt detta borgerſkapet med en ſtor ſummo. Då ſade Paulus: Jag är ock födder (en Romare).

29. Och ſtraxt gingo de ifrå honom, ſom ſkulle hafwa ranſakat honom; och höfwitsmannen begynte frukta, ſedan han fick weta att han war en Romare, och att han hade bundit honom.

30. Dagen derefter wille han weta förwißo, för hwad ſak han war beklagad af Judomen; och löſte honom utu banden, och lät öfwerſta Preſterna komma tillhopa, och hela Rådet, och lät Paulum komma fram för dem.

23. Capitlet.

Paulus för Rådet, ſlagen, tröſtad, frälſt, förd till Felicem.

Då ſåg Paulus på Rådet, och ſade: I män och bröder, jag hafwer wandrat för Gudi uti ett godt ſamwet, allt intill denna dag. Ap. G. 24: 16. 2 Tim. 1: 3.

2. Då böd den öfwerſte Preſten Ananias dem ſom der när ſtodo, att de ſkulle ſlå honom på munnen. 1 Kon. 22: 24. Jer. 20: 2. Joh. 18: 22.

3. Då ſade Paulus till honom: Gud ſkall ſlå dig, du hwitmenada wägg. Sitter du och ſkall döma mig efter lagen, och bjuder ſlå mig emot lagen? Matth. 23: 27. 3 Moſ. 19: 35.

4. Och de der när ſtodo ſade: Bannar du Guds öfwerſta Preſt?

5. Då ſade Paulus: Jag wißte icke, käre bröder, att han war öfwerſte Preſt; ty det är ſkrifwet: Du ſkall icke banna dins folks öfwerſta. 2 Moſ. 22: 28.

6. Och efter Paulus wäl wißte, att en part af dem woro Sadduceer, och annan parten Phariſeer, ropade han inför Rådet: I män och bröder, jag är en Phariſee, och en Phariſees ſon; jag warder dömder för hoppet och de dödas uppſtåndelſes ſkull. Ap. G. 21: 15, 21. 26: 5, 6. Phil. 3: 5.

7. Och då han det ſagt hade, wardt en twedrägt emellan de Phariſeer och de Sadduceer; och hopen wardt ſöndrad.

8. Ty de Sadduceer ſäga, att ingen uppſtåndelſe är, och ingen Ängel, och ingen Ande; men de Phariſeer bekänna båda. Matth. 22: 23. Marc. 12: 18. Luc. 20: 27.

9. Och ſå wardt ett ſtort rop. Och de Skriftlärde af det Phariſeiſka parti ſtodo upp, och begynte kämpas, och ſade: Wi finnom intet ondt med den mannen; om ſå kan hända, att Anden hafwer talat med honom, eller en Ängel, ſå låt oß icke ſtrida emot Gud. Ap. G. 25: 25. 26: 31. 5: 39.

10. Och efter det begynte warda ett ſtort upplopp, fruktade öfwerſte höfwitsmannen, att de ſkulle ſönderſlita Paulum, och lät krigsknektarna gå ned, och rycka honom bort ifrå dem, och föra honom i lägret.

11. Om nattena derefter ſtod HERren när honom, och ſade: War wid ett godt mod, Paule; ty ſåſom du hafwer wittnat om mig i Jeruſalem, ſå måſte du ock wittna i Rom. Ap. G. 18: 9.

12. Då dager wardt, ſlogo ſig tillhopa några af Judarna, och förbannade ſig, att de hwarken äta eller dricka ſkulle, tilldeß de hade dräpit Paulum. Ap. G. 23: 20, 30.

13. Och woro mer än fyratio män, ſom ſå hade ſworit ſig tillhopa.

14. Deße gingo till de öfwerſta Preſterna, och till de äldſta, och ſade: Wi hafwe, wid förbannelſe, bepligtat oß ſjelfwa ingen ting ſmaka, tilldeß wi hafwe dräpit Paulum.

15. Så mån I nu förkunna öfwerſta höfwitsmannenom och Rådet, att han hafwer honom fram för oß i morgon, lika ſom wi wille få weta något wißare om honom; men förr än han kommer fram, äre wi redo till att dräpa honom.

16. Då Pauli ſyſterſon hörde ſådana förſåt, kom han, och gick in i lägret, och bådade det Paulo.

17. Då kallade Paulus till ſig en af de underhöfwitsmän, och ſade: Haf denna ynglingen bort till öfwerſta höfwitsmannen; ty han hafwer något underwiſa honom.

18. Och han tog honom med ſig, och hade honom till öfwerſta höfwitsmannen, och ſade: Paulus, ſom bunden är, kallade mig till ſig, och bad att jag ſkulle hafwa denna ynglingen till dig, ſom något hafwer ſäga dig.

19. Då tog öfwerſta höfwitsmannen honom wid handena, och gick afſides med honom, och frågade honom: Hwad är det ſom du hafwer underwiſa mig?

20. Då ſade han: Judarna hafwa ſamfällt ſig att de wilja bedja dig, att du ſkall i morgon låta Paulum komma ut för Rådet, ſåſom de wille utfråga något wißare om honom.

21. Men lyd dem intet; ty mer än fyratio män af dem wilja wara i förſåt för honom, de ſig förbannat hafwa, att de icke ſkola äta eller dricka, tilldeß de hafwa dräpit honom; och nu äro de redo, och wänta att du det utlofwa ſkall.

22. Sedan lät öfwerſta höfwitsmannen ynglingen gå ſina färde, och böd honom att han för ingom ſäga ſkulle, att han honom ſådant underwiſt hade;

23. Och kallade till ſig twå underhöfwitsmän, och ſade: Görer redo tuhundrade krigsknektar, att de fara till Ceſareen; och ſjutio reſenärar, och tuhundrade ſkyttar, till tredje timman på natten.

24. Och tillreder någon fartyg, der man kan ſätta Paulum uppå, att de måga föra honom oſkaddan till landshöfdingan Felicem.

25. Och ſkref ett bref wid detta ſinnet:

26. Claudius Lyſias, dem mägtiga landshöfdinganom Felici, helſo.

27. Denna mannen hade Judarna gripit, och wille dödat honom; och der kom jag till med krigsfolket, och tog honom ifrå dem, efter jag förnam att han war en Romare. Ap. G. 21: 33.

28. Och när jag wille weta ſakena, ſom de hade emot honom, lät jag honom komma inför deras Råd.

29. Så fann jag, att han ſkyllder wardt om någor ſpörsmål i deras lag; och dock ingen ſkuld hade, ſom död eller häktelſe wärd war.

30. Och wardt mig underwiſt om förſåt, ſom Judarna hade beſtällt för honom; och ſtraxt ſände jag honom till dig, och böd hans åklagare att, hwad de hafwa emot honom, det ſkola de ſäga dig. Farwäl.

31. Då togo krigsknektarna Paulum, efter ſom dem befaldt war, och förde honom om nattena till Antipatridem.

32. Och dagen derefter läto de reſenärarna följa honom, och de kommo igen i lägret.

33. När de kommo till Ceſareen, och fingo landshöfdingan brefwet, hade de ock deßlikes Paulum fram för honom.

34. Då landshöfdingen hade läſit brefwet, och frågat honom, af hwad land han war, och hade förſtått, att han war af Cilicien, ſade han:

35. Jag will höra dig, när dine åklagare komma ock tillſtädes; och lät förwara honom uti Herodis Rådhus.

24. Capitlet.

Tertulli klagan. Pauli förſwar. Felix förſkräckt.

Efter fem dagar for öfwerſte Preſten Ananias ned, med de äldſta, och med en föreſpråkare, benämnd Tertullus; deße gingo till landshöfdingen emot Paulum;

2. Och då han war förekallad, begynte Tertullus klaga, och ſäga:

3. Att wi lefwe i mycken rolighet under dig, och mång ting beſtällas i goda måtto, i deßo folke, genom dina förſigtighet, högmägtige Felix; det anamme wi alltid och alleſtäds gerna, med all tackſägelſe.

4. Men på det att jag icke alltför länge ſkall förhålla dig, beder jag dig, att du hörer oß någor få ord, för din dygds ſkull.

5. Wi hafwe funnit denna mannen wara ſkadelig, den upplopp uppwäcker allom Judom öfwer hela werldena, och är en mäſtare för de Nazareners parti;

6. Den ock tillbudit hafwer göra templet oſkärdt; den wi ock gripit hade, och wille dömt honom efter wår lag. Ap. G. 21:28.

7. Men höfwitsmannen Lyſias kom dertill med ſtora magt, och tog honom utu wåra händer; Ap. G. 21:32. 23:10.

8. Bjudandes, att hans åklagare ſkulle komma till dig, af hwilkom du kan ſjelfwer utfråga och låta dig underwiſa om all ärende, der wi klage honom före.

9. Och Judarna ſade ock dertillmed, att ſå war.

10. Då ſwarade Paulus, när landshöfdingen tecknade honom, att han ſkulle tala: Efter jag nu wäl wet, att du nu i mång år hafwer domare warit för detta folk, will jag med deß friare mod förſwara mig.

11. Ty du kan wäl märka, att icke är mer än tolf dagar, ſedan jag kom upp till Jeruſalem, till att bedja.

12. Och hwarken funno de mig i templet disputera med någrom, eller göra något upplopp ibland folket, hwarken i Synagogorna, eller i ſtaden; Ap. G. 25:8. 28:17.

13. Och icke heller kunna de bewiſa de ſtycker, der de klaga mig före.

14. Dock bekänner jag för dig, att jag ſå dyrkar mina fäders Gud, efter den wägen ſom de kalla parti, att jag tror allt det i lagen och Propheterna ſkrifwet är;

15. Och hafwer ſamma hoppet till Gud, der de ock ſjelfwe efter wänta, ſom är, att de dödas uppſtåndelſe ſkall ſke, både de rättfärdigas, och orättfärdigas. Dan. 12:2. Joh. 5:28, 29.

16. Ja, för ſamma ſaks ſkull lägger jag mig winn om hafwa ett obeſmittadt ſamwet, inför Gud, och inför menniſkor alltid. Ap. G. 23:1. 1 Petr. 3:16.

17. Men nu, efter mång år, kom jag, och ſkulle föra några almoſor till mitt folk, och offer; Ap. G. 11:29. Rom. 15. 25. Gal. 2:10.

18. J hwilkom de funno mig, att jag lät rena mig i templet, utan allt upplopp och buller. Ap. G. 21:26, 27.

19. Men några Judar woro af Aſien, hwilke nu borde wara här tillſtädes för dig, och klaga, om de något hade emot mig.

20. Eller ſäge deße ſamme, om de funno någor oſkäl med mig, medan jag ſtår här för Rådet;

21. Utan för detta ena ordets ſkull, då jag ſtod ibland dem, och ropade om de dödas uppſtåndelſe, dömes jag af eder i dag. Ap. G. 23:6. 28. 20.

22. Då Felix detta hörde, förhalade han dem, wäl wetandes huru fatt war om denna wägen, och ſade: Då höfwitsmannen Lyſias kommer härned, will jag mig underwiſa låta om edra ſak;

23. Och befallde underhöfwitsmannen att han ſkulle förwara Paulum, och låta honom hafwa ro, och ingen af hans förmena att wara honom till tjenſt, eller gå till honom. Ap. G. 27:3. 28:16.

24. Efter några dagar kom Felix, med ſin huſtru Druſilla, och hon war en Judinna. Då kallade han Paulum före, och hörde honom om trona på Chriſtum.

25. Men då Paulus talade om rättfärdighet, och om kyſkhet, och om den tillkommande domen, wardt Felix förſkräckt, och ſade: Gack dina färde i denna reſone; när jag får beläglig tid dertill, will jag låta kalla dig.

26. Men han förhoppades ockſå, att han ſkulle få penningar af Paulo, på det han ſkulle gifwa honom lös, för hwilka ſaks ſkull han ock ofta kallade honom till ſig, och talade med honom.

27. Då nu tu år woro förlupna, kom Porcius Feſtus i Felix ſtad; men Felix wille göra Judomen till wilja, och lät Paulum blifwa efter ſig fången. Ap. G. 25: 14.

25. Capitlet.

Paulus anklagas inför Feſto, ſkjuter ſig till Kejſaren, befalles Agrippa.

Då nu Feſtus war kommen i landet, for han efter tre dagar upp ifrå Ceſareen till Jeruſalem.

2. Då kommo den öfwerſte Preſten och de ypperſte af Judarna till honom emot Paulum, och förmanade honom;

3. Och bådo om ynneſt emot honom, att han wille kalla honom till Jeruſalem; och de ſatte förſåt för honom, till att dräpa honom i wägen.

4. Då ſwarade Feſtus, att Paulus ſkulle wäl förwaras i Ceſareen; men innan en kort tid wille han draga dit igen.

5. De ſom nu kunna ibland eder (ſade han), komme ditned med oß, och klage då på honom, om de hafwa något emot honom.

6. Och ſedan han hade töfwat der när dem mer än i tio dagar, for han ned till Ceſareen; och dagen derefter ſatt han för rätta, och lät Paulum komma fram.

7. Då han framkommen war, ſtodo de Judar kringom honom, ſom af Jeruſalem nederkomne woro; och båro mång och ſwår klagomål före emot Paulum, ſom de icke bewiſa kunde.

8. Och han förſwarade ſig, att han intet brutit hade, hwarken emot Judalagen, eller emot templet, eller emot Kejſaren. Ap. G. 24: 12.

9. Då wille Feſtus göra Judomen till wilja, och ſwarade Paulo, och ſade: Will du fara upp till Jeruſalem, och der härom ſtå till rätta för mig?

10. Sade Paulus: Jag ſtår för Kejſarerätt, och der bör mig dömas; Judomen hafwer jag ingen orätt gjort, ſåſom du ock ſjelfwer bäſt wetſt.

11. Men hafwer jag någrom gjort ſkada, eller något det döden wärdt är begått, då wederſakar jag icke dö. Är det ock intet ſådant, ſom de åklaga mig före, kan ingen gifwa mig dem ſå bort; jag ſkjuter mig till Kejſaren. Ap. G. 18: 14.

12. Då hade Feſtus ſamtal med Rådet, och ſwarade: Till Kejſaren hafwer du ſkjutit dig; till Kejſaren ſkall du ock fara.

13. Och då någre dagar woro framlidne, foro Konung Agrippa och Bernice ned till Ceſareen, och ſkulle helſa Feſtum.

14. Och medan de dwaldes der i många dagar, förtäljde Feſtus Konungenom Pauli ſak, ſägandes: Felix hafwer låtit här efter ſig en man fången; Ap. G. 24: 27.

15. Om hwilken, då jag kom till Jeruſalem, underwiſte mig de öfwerſte Preſterna, och Judarnas äldſte, begärandes dom emot honom.

16. Och jag ſwarade dem: Det är icke de Romerſkas ſed bortgifwa några menniſko till att förgöras, förr än den, ſom anklagad warder, hafwer åklagarena jemte ſig, och får rum till att förſwara ſig i ſakene; 5 Moſ. 17: 4.

17. Derföre, då de hitkommo, utan all fördröjelſe, dagen derefter ſatt jag för rätta, och hade mannen före.

18. Då åklagarena kommo före, båro de ingen ſak fram, den jag hade tänkt.

19. Men de hade någor ſpörsmål med honom om ſina wantro, och om en ſom kallades JEſus, den död war, och Paulus ſtod deruppå, att han lefde.

20. Men då jag icke förſtod mig i ſakene, ſade jag: om han wille fara till Jeruſalem, och der ſtå till rätta derom.

21. Och efter Paulus hade ſkottsmål, att Kejſaren ſkulle känna om hans

ſat, lät jag förwara honom, tilldeß jag kunde ſända honom till Kejſaren.
22. Då ſade Agrippa till Feſtum: Jag wille ock gerna höra mannen. I morgon, ſade han, ſkall du få höran.
23. Dagen efter kom Agrippa och Bernice, med ſtor ſtåt, och gingo in på Rådhuſet, med höfwitsmännerna, och de ypperſta i ſtaden; och wardt Paulus efter Feſti befallning framhafder.
24. Och ſade Feſtus: Konung Agrippa, och I män alle, ſom med oß tillſtädes ären: Här ſen I den mannen, om hwilken hele hopen af Judarna hafwer bedit mig, både i Jeruſalem och här, ropandes att honom borde icke lefwa länger.
25. Men jag fann honom intet bedrifwit hafwa, det döden wärdt war;
Ap. G. 23: 9. 26: 31.
26. Men efter han ſköt ſig till Kejſaren, ſå aktar jag ock ſända honom. Men hwad jag ſkall ſkrifwa herranom om honom, det wißt är, hafwer jag icke; hwarföre hafwer jag nu honom här fram för eder, och meſt för dig, Konung Agrippa, att, när derom ranſakadt är, må jag hafwa hwad jag ſkrifwa ſkall.
27. Ty mig ſynes orätt wara att ſända någon fången, och icke dermed gifwa ſaken tillkänna, för hwilka han anklagad är.

26. Capitlet.

Paulus berättar för Agrippa ſin omwändelſe.

Då ſade Agrippa till Paulum: Dig tillſtädjes, att du talar för dig. Då räckte Paulus ſina hand ut, och talade för ſig:
2. Jag håller mig nu lyckſaligan, att jag ſkall förſwara mig i dag inför dig, Konung Agrippa, i all de ſtycker, der jag öfwer anklagad warder af Judomen;
3. Aldrameſt medan jag wet, att du äſt förſtåndig på de ſedwänjor och ſpörsmål, ſom ibland Judarna äro; hwarföre beder jag dig, att du wille höra mig tåleliga.
4. Mitt lefwerne ifrån ungdomen, huru det af begynnelſen ibland detta folk i Jeruſalem warit hafwer, weta alle Judar,
5. Som mig förr känt hafwa, om de wilja beſtå; ty jag hafwer warit en Phariſee, hwilket är det ſträngeſta parti uti wår Gudstjenſt. Ap. G. 23: 6.
6. Och nu ſtår jag här för rätten, för hoppets ſkull till det löfte, ſom ſkedt är till wåra fäder af Gudi;
Ap. G. 13: 32.
7. Till hwilket de tolf wår ſlägte förhoppas ſig komma ſkola, tjenande Gudi ſtadeliga natt och dag; för detta hopps ſkull, Konung Agrippa, warder jag anklagad af Judomen.
8. Hwi warder det hållet af eder otroligit, om Gud uppwäcker de döda?
9. Jag mente wäl hos mig ſjelf, att jag mycket göra ſkulle, ſtridandes emot JEſu Nazareni Namn;
Ap. G. 8: 3. 9: 2. 22: 4.
10. Som jag ock gjorde i Jeruſalem; och många heliga kaſtade jag i fängelſe, dertill jag magt tagit hade af de öfwerſta Preſterna; och då de dräpne wordo, förde jag domen.
11. Och i alla Synagogor pinade jag dem ofta, och nödgade dem till hädelſe; och war dem ſå mycket ondſinnig, att jag förföljde dem ock uti de främmande ſtäder.
12. För hwilka ſak, när jag for till Damaſcum, med öfwerſta Preſternas magt och förlof;
13. Wid middagstid, o Konung, ſåg jag i wägen ett ſken af himmelen, klarare än ſolſkenet, ſkinandes kringom mig, och dem ſom med mig foro.
Ap. G. 9: 3. 22: 6.
14. Och när wi alle föllo ned till jordena, hörde jag ena röſt tala till mig, och ſäga på Ebreiſko: Saul, Saul, hwi förföljer du mig? Dig är ſwårt att ſpjerna emot udden.
15. Då ſade jag: Ho äſt du, HErre? Sade han: Jag är JEſus den du förföljer.
16. Men res dig upp, och ſtatt på dina fötter; ty dertill hafwer jag uppenbarat mig för dig, att jag ſkall ſkicka dig till en tjenare och wittne om det du ſett hafwer; och deßlikes om det jag dig ännu uppenbara ſkall;

17. Och will frälſa dig för folket, och för Hedningarna, till hwilka jag nu ſänder dig;

18. Att du ſkall öppna deras ögon, att de ſkola omwändas ifrå mörkret till ljuſet, och ifrå Satans magt till Gud; att de ſkola få ſyndernas förlåtelſe, och lott ibland dem ſom helgade äro, genom trona till mig. Eſ. 35: 5. 42: 7. 60: 1. Eph. 1: 18. Col. 1: 13. 1 Petr. 2: 25.

19. Så war jag icke ohörig den himmelſka ſynene, Konung Agrippa;

20. Utan begynte förkunna förſt för dem ſom woro i Damaſco och Jeruſalem, och öfwer allt Judiſka landet, och ſedan deßlikes Hedningomen, att de ſkulle bättra ſig, och omwända ſig till Gud, görandes ſådana gerningar ſom bättring tillhörde.
Ap. G. 9: 20, 28. 13: 14. 22: 17, 21. Matth. 3: 8.

21. För den ſakens ſkull grepo Judarna mig i templet, och bödo till att dräpa mig. Ap. G. 21: 30, 31.

22. Dock hafwer jag njutit Guds hjelp dertill, att jag ännu ſtår i denna dag, betygandes både ſmå och ſtora; intet annat ſägandes, än det Propheterna ſagt hafwa att ſke ſkulle, och Moſes:

23. Att Chriſtus lida ſkulle, och wara den förſte af de dödas uppſtåndelſe, och förkunna ett ljus folkena och Hedningomen. 1 Cor. 15: 20. Col. 1: 18.

24. Då han nu ſådant för ſig ſwarat hade, ſade Feſtus med höga röſt: Du äſt raſande, Paule; mycken konſt hafwer gjort dig raſande.

25. Och ſade han: Min gode Feſte, jag är intet raſande; utan talar ſann och förnuftig ord.

26. Ty Konungen wet detta wäl, för hwilkom jag ock tröſteliga talar; ty jag håller det ſå före, att intet deraf är honom fördoldt; ty det är icke ſkedt lönliga. Joh. 18: 20.

27. Tror du Propheterna, Konung Agrippa? Jag wet, att du tror.

28. Då ſade Agrippa till Paulum: Fögo ting fattas, att du talar ſå för mig, att jag warder Chriſten.

29. Och ſade Paulus: Jag både wäl af Gudi, ehwad der fattas fögo eller mycket uti, att ej allenaſt du, utan ock alle de, ſom mig höra i dag, worde ſådane ſom jag är, undantagne deßa banden. 1 Cor. 7: 7.

30. Och när han detta talat hade, ſtod Konungen upp, och landshöfdingen, och Bernice, och de ſom ſåto der med dem.

31. Och wid de gingo afſides, talade de emellan ſig, ſägande: Denne mannen hafwer intet gjort, det döden eller band wärdt är. Ap. G. 23: 9. 25: 25.

32. Och ſade Agrippa till Feſtum: Denne mannen måtte wäl wordit lösgifwen, hade han icke ſkjutit ſig till Kejſaren. Ap. G. 25: 11.

27. Capitlet.

Pauli Romerſka reſa, ſjönöd, förloßning.

Sedan nu beſlutet war, att wi ſkulle ſegla till Walland, antwardade de Paulum och några andra fångar underhöfwitsmannenom, ſom het Julius, af den Kejſerliga ſkaran. Ap. G. 25: 12.

2. Och ſom wi ſtego uti ett Adramytiſkt ſkepp, och ſkulle ſegla utmed Aſien, lade wi af; och med oß blef Ariſtarchus, en Macedoniſk man, af Theßalonica.
Ap. G. 19: 29. 20: 4. Col. 4: 10.

3. Och dagen derefter lade wi till Sidon. Och Julius for wäl med Paulo, och tillſtadde att han gick till ſina wänner, och lät göra ſig till godo.
Ap. G. 24: 23. 28: 16.

4. Och när wi lade dädan, ſeglade wi utmed Cypren; ty wädret war oß emot.

5. Och ſeglade wi öfwer hafwet, ſom är emot Cilicien och Pamphylien, och kommom intill Myra, ſom är i Lycien.

6. Och der fick höfwitsmannen ett ſkepp, ſom war af Alexandria, och ſegla ſkulle till Walland; der ſatte han oß in.

7. Och då wi långſamliga ſeglat hade i många dagar, och ſom nogaſt komma kunde in mot Gnidum för motwäders ſkull, ſeglade wi in under Creta, wid Salmone;

8. Och kommom ſom nogaſt framom, och intill ett rum, ſom kallades Sköna

hamn; och war ſtaden Laſea icke långt derifrå.

9. Då nu mycken tid war förlupen, och ſeglatſen begynte wara farlig, derföre att ock faſtan war allaredo förliden, förmanade Paulus dem,

10. Och ſade till dem: J män, jag ſer, att ſeglatſen will wara med wedermödo, och ſtor ſkada, icke allenaſt till ſkepp och gods, utan jemwäl på wårt lif.

11. Men höfwitsmannen trodde ſkepparenom och ſtyrmannenom, mer än det Paulus ſade.

12. Och efter der war icke hamn till att ligga i winterläge, föllo de meſta parten på det rådet att lägga dädan, att de, om någorlunda ſke kunde, måtte komma till Phenicien, och ligga der i winterläge; den hamnen är på Creta, för ſydweſt och nordweſt.

13. Och ſom nu ſunnanwäder begynte blåſa, mente de hafwa efter ſin wilja; och då de lade ifrån Aſſon, ſeglade de utmed Creta.

14. Men icke långt efter ſtack ſig upp emot dem ett iligt wäder, ſom kallas nordoſt.

15. Och då ſkeppet wardt begripet, och kunde icke begå ſig för wädret, läte wi drifwa för wädret;

16. Och kommom under ena ö, ſom kallas Clauda, och kundom med plats få in båten.

17. Då de tagit den upp, brukade de hjelp, och bundo ſkeppet; och då de fruktade att det ſkulle komma på ſandrefwelen, kaſtade de ut ett hinderfat, och läto ſå wräka.

18. Och ſom ſtormen gick oß ſwårliga uppå, kaſtade de dagen derefter godſet ut.

19. Och tredje dagen kaſtade wi ſkeppredſkapen ut med wåra händer.

20. Och då hwarken ſol eller ſtjernor ſyntes i många dagar, och ſtormen låg oß ſwårliga uppå, war oß allt hopp borto om wår wälfärd.

21. Och då de nu i lång tid intet ätit hade, ſtod Paulus upp midt ibland dem, och ſade: J män, det hade wäl tillbörligit warit, att J haden hört mig, och icke lagt ifrån Creta, och icke kommit oß denna wedermödon och ſkadan uppå.

22. Och nu förmanar jag, att J waren wid ett godt mod; ty ingom af eder ſkall något ſkada till lifwet, utan allena ſkeppet.

23. Ty i denna nattene ſtod Guds Ängel när mig, den jag tillhörer, och den jag dyrkar, och ſade:

24. Frukta dig intet, Paule, du måſte komma fram för Kejſaren; och ſi, Gud hafwer gifwit dig alla de ſom ſegla med dig.

25. Derföre warer wid ett godt mod, J män; ty jag tror Gudi, att ſå ſker, ſom mig ſagdt är.

26. Uppå ena ö ſkole wi wräkne warda. Ap. G. 28: 1.

27. Då fjortonde natten kom, och wi forom uti Adria, wid midnattstid, tycktes ſkeppmännerna att dem ſyntes ett land;

28. Och kaſtade ut lodet, och funno tjugu famnar djup; och kommo litet länger fram, och kaſtade åter lodet, och funno femton famnar djup.

29. Och ſå fruktade de, att de ſkulle komma på något ſkarpt grund, och kaſtade fyra ankare ut af bakſkeppet, och önſkade att dagas ſkulle.

30. Då ſökte ſkeppmännerna efter, huru de ſkulle komma ſina färde utu ſkeppet, och kaſtade ut båten i hafwet, under det ſken, att de wille föra ut ankare af framſkeppet.

31. Då ſade Paulus till höfwitsmannen och till krigsknektarna: Utan deße blifwa i ſkeppet, ſå warden icke J behållne.

32. Då höggo krigsknektarna af fäſtona till båten, och läto honom fara.

33. Och ſom dagen begynte ſynas, rådde Paulus dem allom, att de ſkulle få ſig mat, och ſade: Detta är fjortonde dagen att J hafwen förbidt, och blifwit faſtande, och hafwen intet tagit till eder;

34. Hwarföre råder jag eder, att J fån eder mat; ty det hörer edra wälfärd till; ty ingens edars ett hår ſkall falla af hans hufwud.

35. Och när han det ſagt hade, tog han brödet, och tackade Gud i allas

deras åſyn; och då han det brutit hade, begynte han äta. Joh. 6: 11.

36. Då wordo de alle wid ett bättre mod, och begynte ock de äta.

37. Och wi woro i ſkeppet, alle tillhopa, tuhundrade ſex och ſjutio ſjälar.

38. Och då de woro mätte, lättade de ſkeppet, och kaſtade ut hwete i hafwet.

39. När dager wardt, kände de intet landet; men de wordo warſe ena wik, i hwilko en ſtrand war, dit de mente wilja låta drifwa ſkeppet, om de kunde.

40. Och när de hade upptagit ankaren, gåfwo de ſig till ſjös, och upplöſte roderbanden, och hade upp ſeglet till wäders, och läto gå åt ſtrandene.

41. Dock kommo de på en refwel, och ſkeppet ſtötte; och framſkeppet blef ſtåndandes faſt orörligit; men bakſkeppet losſades af wågene. 2 Cor. 11: 25.

42. Men krigsknektarna tyckte råd wara ſlå fångarna ihjäl, att, då de utſummo, icke ſkulle någor undfly.

43. Men höfwitsmannen wille förwara Paulum, och ſtillte dem ifrå det rådet, och bad att de, ſom ſimma kunde, ſkulle gifwa ſig förſt ut åt landet;

44. Och de andre, ſomlige på bräder, och ſomlige på ſkeppswraket. Och dermed ſkedde, att de undſluppo alle behållne i land.

28. Capitlet.

Paulus ormbiten; botar Publii fader, kommer till Rom, predikar Judomen.

Och då de undkomne woro, fingo de weta, att ön het Melite. Ap. G. 27: 26.

2. Och folket bewiſte oß icke liten äro, undfångandes oß alla; och upptände en god eld, för regnets ſkull ſom oß öfwerkommet war, och för köldens ſkull.

3. Och då Paulus bar tillhopa en hop med ris, och lade på elden, kröp en huggorm ut ifrå wärman, och ſtack hans hand.

4. Men då folket ſåg ormen hängandes wid hans hand, ſade de emellan ſig: Denne mannen måſte wara en mandråpare, hwilken hämnden icke tillſtäder lefwa, ändock han nu undkommen är för hafwet.

5. Men han ſkuddade ormen i elden, och honom ſkadde der intet af. Marc. 16: 18. Luc. 10: 19.

6. Men de mente ſke ſkola, att han ſkulle uppſwälla, eller ſtraxt falla neder och dö. Då de länge wänte derefter, och ſågo att honom intet ondt wederfors, wände de ſig uti ett annat ſinne, och ſade att han war en gud. Ap. G. 14: 11.

7. Och der icke långt ifrå hade den öfwerſte öfwer öna, benämnd Publius, en afwelsgård; den undfick oß till herberge, och for wäl med oß i tre dagar.

8. Och hände ſig, att Publii fader låg ſjuk i ſkälfwoſot och bukref; till honom gik Paulus in, och när han hade bedit, lade han händer på honom, och gjorde honom helbregda. Jac. 5: 14, 15.

9. Och då det war ſkedt, kommo ock andre, de ſom ſjukdom hade der på öne, och gingo fram, och wordo helbregda.

10. Hwilke oß gjorde mycken äro; och när wi forom wåra färde dädan, läto de komma in med oß hwad nödtorftigt war.

11. Efter tre månader ſeglade wi wåra färde uti ett ſkepp ifrån Alexandria, ſom der under ön hade legat i winterläge; uti hwilkets baner ſtod Caſtor och Pollux.

12. Och när wi kommom till Syracuſa, blefwo wi der i tre dagar.

13. Dädan ſeglade wi omkring, och kommom till Regium. Och en dag derefter blåſte ſunnanwäder upp, ſå att wi kommom den andra dagen derefter till Puteolos.

14. Och efter wi funne der bröder, worde wi bedne, att wi ſkulle blifwa när dem i ſju dagar; och ſå komme wi till Rom.

15. Och då bröderna fingo höra om oß, gingo de emot oß intill Appii forum, och till Tretabern. När Paulus dem ſåg, tackade han Gudi, och tog tröſt till ſig.

16. Och när wi kommom in i Rom, öfwerantwardade underhöfwitsmannen fångarna öfwerhöfwitsmannenom; men Paulo wardt tillſtadt wara för ſig ſjelf, med en krigsknekt ſom tog wara på honom. Ap. G. 24: 23. 27: 3.

17. Efter tredje dagen kallade Paulus tillhopa de ypperſta af Judarna. Och när de kommo, ſade han till dem: I män och bröder, ändock jag intet gjort hade emot wårt folk, eller emot fädernas ſtadgar, wardt jag likwäl bunden öfwerantwardad utur Jeruſalem i de Romares händer; Ap. G. 24: 12. 25: 8. 21: 33.

18. Hwilke, då de mig ranſakat hade, wille de ſläppt mig, efter ingen dödsſak fanns med mig. Ap. G. 22: 24. 23: 9. 26: 31.

19. Men efter Judarna ſade deremot, nödgades jag ſkjuta mig till Kejſaren; icke ſå att jag något hafwer, der jag will anklaga mitt folk före. Ap. G. 25: 11.

20. För denna ſakens ſkull hafwer jag kallat eder, att jag måtte ſe eder, och tala med eder; ty för Iſraels hopps ſkull är jag ombunden med denna kedjon. Ap. G. 23: 6. 24: 21. 26: 6, 7. Eph. 6: 20. 2 Tim. 1: 16.

21. Då ſade de till honom: Wi hafwe hwarken fått bref om dig af Judeen; ej heller hafwer någor af bröderna dädan kommit, och bebådat oß, eller talat något ondt om dig.

22. Och begäre wi nu af dig höra, huru du det hafwer före; ty om detta partit är oß wetterligit, att alleſtäds ſägs deremot. Luc. 2: 34. Ap. G. 24: 5, 14.

23. Och då de hade ſatt honom en dag före, kommo de en ſtor hop till honom i herberget, hwilkom han uttydde och betygade Guds rike, och gaf dem före om JEſu, utaf Moſe lag, och utaf Propheterna, ifrå morgonen intill aftonen. Luc. 24: 27.

24. Och ſomlige trodde det ſom ſades; och ſomlige trodde det icke. Ap. G. 17: 4.

25. Och ſom de icke drogo öfwerens, gingo de dädan, då Paulus dem ett ord ſagt hade, att den Helge Ande rätt talat hafwer till wåra fäder, genom Propheten Eſaias,

26. Sägandes: Gack till detta folket, och ſäg: I ſkolen höra med öronen, och icke förſtåt; och ſe med ögonen, och icke kunna beſinnat. Eſ. 6: 9, 10. Heſ. 12: 2. Matth. 13: 14. Marc. 4: 12. Luc. 8: 10. Joh. 12: 40. Rom. 11: 8.

27. Ty detta folks hjerta är förhärdt, och de höra ſwårliga med ſin öron, och ſin ögon hafwa de igenlyckt; att de icke någon tid ſkola ſe med ögonen, och höra med öronen, och förſtå med hjertat, att de måtte omwändas, att jag dem hela måtte.

28. Så ſkall eder nu wetterligit wara, att denna Guds ſalighet är ſänd till Hedningarna, och de ſkola hörat. Luc. 24: 47. Ap. G. 13: 46. 18: 6.

29. Och när han hade det ſagt, gingo Judarna ut ifrå honom, och hade emellan ſig mycken disputering.

30. Men Paulus blef i hela tu år uti det hus han lejt hade, och undfick alle de ſom ingingo till honom;

31. Predikandes Guds rike, och lärde om HERran JEſu, med all tröſt; och ingen förböd honom det.

Ände på Apoſtla Gerningar.

S. Pauli Epiſtel till de Romare.

1. Capitlet.

Pauli perſon, helsning. Sann rättfärdighet. Hedna afguderi, ſynder.

Paulus, JEſu Chriſti tjenare, kallad till Apoſtel, afſkild till att predika Guds Evangelium; Ap. G. 9: 15. 13: 2. Gal. 1: 15.

2. Hwilket han tillförene utlofwat hafwer, genom ſina Propheter i den Helga Skrift, 1 Moſ. 3: 15. 22: 18. 26: 4. 49: 10. 5 Moſ. 18: 15. Pſ. 132: 11. Eſ. 4: 2. 7: 14. 9: 6. 40: 10. Dan. 9: 24. Mich. 7: 20.

3. Om ſin Son, den född är af Davids ſäd, efter köttet; Matth. 1: 1. Luc. 1: 32. Ap. G. 2: 30. 13: 23. 2 Tim. 2: 8.

4. Hwilken är krafteliga bewiſad Guds Son, efter Andan ſom helgar,

deraf att han ſtod upp ifrå de döda, nämliga JEſus Chriſtus, wår HERre; Joh. 10: 30, ꝛc. Eph. 1: 5. 5: 5. Ap. G. 13: 32, 33.

5. Genom hwilken wi hafwe fått nåd, och Apoſtlaämbete, till att upprätta trones lydno ibland alla Hedningar, i hans Namn; Rom. 12: 3. 15: 15. 1 Cor. 15: 10. Eph. 3: 8. Rom. 16: 26.

6. Ibland hwilka I ock ären kallade af JEſu Chriſto;

7. Allom dem ſom i Rom äro, Guds käreſtom, kalladom heligom. Nåd ware med eder, och frid af Gudi wårom Fader, och HERranom JEſu Chriſto. 1 Cor. 1: 2. Eph. 1: 1.

8. I förſtone tackar jag min Gud, genom JEſum Chriſtum, för eder alla, att i hela werldene talas om edra tro.

9. Ty Gud är mitt wittne, hwilkom jag tjenar i minom anda, uti Evangelio ſom är om hans Son, att jag utan återwändo tänker på eder; Eph. 1. 16. Phil. 1: 8.

10. Bedjandes alltid i mina böner, att jag dock någon tid måtte få en lyckoſam wäg, om Gud wille, till att komma till eder. Rom. 15: 23. 1 Theß. 2: 18. 3: 10.

11. Ty jag åſtundar ſe eder, på det jag måtte några andeliga gåfwo dela med eder, till att ſtyrka eder;

12. Det är, att jag, ſamt med eder, måtte få hugſwalelſe, genom begges wåra tro, edra och mina. Rom. 15: 32.

13. Jag will icke dölja för eder, bröder, att jag hafwer ofta haft i ſinnet komma till eder, ändock jag hafwer warit förhindrad allt härtill; på det jag måtte ock någon frukt ſkaffa ibland eder, ſåſom ibland andra Hedningar. Rom. 15: 22.

14. Jag är pligtig både Greker och Barbarer, både wiſa och owiſa. 1 Cor. 9: 16. 2 Cor. 11: 28.

15. Derföre, så mycket mig ſtår till görandes, är jag redebogen att jag ock predikar eder Evangelium, ſom i Rom ären.

16. **Ty jag ſkämmes icke wid Chriſti Evangelium; ty det är Guds kraft allom dem till ſalighet ſom tro; Judomen förſt, så ock Grekomen;** Pſ. 40: 11. 2 Tim. 1: 8. 1 Cor. 1: 18. Ap. G. 13: 46.

17. Derföre att derutinnan warder Guds rättfärdighet uppenbar, af tro i tro; ſom ſkrifwet är: **Den rättfärdige ſkall lefwa af ſine tro.** Rom. 3: 21. Phil. 3: 9. Hab. 2: 4. Gal. 3: 11. Ebr. 10: 38.

18. Ty Guds wrede af himmelen warder uppenbar öfwer alla menniſkornas ogudaktighet och orättfärdighet, de der förhålla ſanningena i orättfärdighet.

19. Ty det, ſom förſtås kan om Gud, är dem uppenbart; ty Gud hafwer dem det uppenbarat; Ap. G. 14: 15, ꝛc. 17: 24, ꝛc.

20. Dermed att hans oſynliga wäſende, och hans ewiga kraft och Gudom warder beſkådad, när de beſinnas af gerningarna, nämliga af werldenes ſkapelſe; så att de äro utan urſäkt; Pſ. 19: 2, ꝛc. 148: 3, ꝛc. Ap. G. 14: 17. 17: 26, 27.

21. Medan de förſtodo Gud, och hafwa icke priſat honom ſom en Gud, och ej heller tackat; utan wordo fåfängelige i ſina tankar, och deras oförnuftiga hjerta är wordet mörkt. Eph. 4: 17, 18.

22. Då de höllo ſig för wiſa, äro de wordne dårar; 1 Cor. 1: 20.

23. Och hafwa förwandlat dens oförgängeliga Guds härlighet uti beläte, det ej allenaſt gjordt war efter förgängeliga menniſkors, utan jemwäl efter foglars, och fyrafött och krypande djurs liknelſe. 5 Moſ. 4: 15. 2 Kon. 17: 29. Pſ. 106: 20. Eſ. 40: 18. Jer. 2: 11. Ap. G. 17: 29.

24. Derföre hafwer ock Gud öfwergifwit dem i deras hjertans luſtar, uti orenlighet, till att ſkämma ſin lekamen inbördes; Pſ. 81: 13. Ap. G. 14: 16. 2 Theß. 2: 11.

25. Hwilke förwandlat hafwa Guds ſanning i lögn; och hafwa ärat och dyrkat de ting, ſom ſkapad äro, öfwer honom ſom dem ſkapat hafwer, hwilken är wälſignad ewinnerliga. Amen.

26. Derföre hafwer ock Gud öfwergifwit dem i ſkamliga luſtar; ty deras qwinnor hafwa förwandlat den naturliga brukningena uti den, ſom är emot naturen. 3 Moſ. 18: 23. Eph. 5: 11, 12.

27. Sammaledes ock männerna hafwa öfwergifwit den naturliga qwin-

nones brukning, och hafwa brunnit i ſin luſta till hwarannan; man med man bedrifwit ſlemhet och fått, ſom tillbörligit war, deras willos rätta lön i ſig ſjelfwom. 3 Moſ. 18: 22.

28. Och ſåſom de intet aktade hafwa Gud i känſlo, hafwer Gud öfwergifwit dem i ett wrångt ſinne, till att bedrifwa obeqwämlig ting;

29. Fulle med all orättfärdighet, boleri, arghet, girighet, ondſko; fulle med afund, mord, kif, ſwek, otukt;

30. Örnataßlare, bakdantare, Guds föraktare, wåldswerkare, högfärdige, ſtolte, illfundige, föräldromen olydige;

31. Oförnuftige, ordlöſe, okärlige, trolöſe, obarmhertige;

32. Hwilke, ändå de Guds rättwiſo weta, att de ſom ſådant göra äro wärde döden, likwäl göra de det icke allenaſt, utan ock hålla med dem ſom det göra. Oſ. 7: 3.

2. Capitlet.

Guds dom öfwer Hedningar och Judar.

Derföre äſt du utan urſäkt, o menniſka, eho du äſt ſom dömer. Ty med det ſamma du dömer en annan, fördömer du dig ſjelf, efter du gör det ſamma ſom du dömer.

2 Sam. 12: 5. 1 Cor. 4: 5.

2. Ty wi wete, att Guds dom är rätt öfwer dem ſom ſådana göra.

3. Eller menar du, o menniſka, ſom dömer dem ſom ſådana göra, och gör detſamma, att du ſkall kunna undfly Guds dom?

4. Eller föraktar du hans godhets, tålſamhets och långmodighets rikedom, icke förſtåndandes, att Guds mildhet lockar dig till bättring?

Eſ. 30: 18. 2 Petr. 3: 9, 15.

5. Utan efter dina hårdhet och obotfärdiga hjerta ſamkar du dig ſjelfwom wrede, på wredenes dag, när Guds rättwiſa dom blifwer uppenbar;

5 Moſ. 32: 35. Rom. 9: 22.

6. Hwilken gifwa ſkall hwarjom och enom efter hans gerningar; Job 34: 11.

Pſ. 62: 13. Jer. 17: 10. 32: 19. Matth. 16: 27. Rom. 14: 12. 1 Cor. 3: 8. 2 Cor. 5: 10. Upp. 22: 12.

7. Nämliga pris och äro, och oförgängeligit wäſende dem, ſom med tålamod, uti goda gerningar, fara efter ewigt lif.

8. Men dem ſom enträtne äro, och icke wilja lyda ſanningene, utan lyda orättheten, ogunſt och wrede;

Oſ. 4: 4. 2 Theß. 1: 8.

9. Bedröfwelſe och ångeſt öfwer hwar och en menniſkos ſjäl, ſom illa gör; förſt Judarnas, Grekernas ockſå.

10. Men heder, och ära, och frid hwarjom och enom ſom wäl gör; förſt Judomen, Grekomen ockſå.

11. Ty Gud ſer icke efter perſonen.

5 Moſ. 10: 17. 2 Chr. 19: 7. Job 34: 19. Ap. G. 10: 34. Gal. 2: 6. Eph. 6: 9. Col. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

12. Alle de ſom utan lag ſyndat hafwa, de warda ock utan lag förtappade; och alle ſom uti lagen hafwa ſyndat, de warda med lagen dömde;

13. Ty de äro icke rättfärdige för Gudi, ſom höra lagen; utan de ſom göra efter lagen, de warda rättfärdige hållne.

Matth. 7: 21. 1 Joh. 3: 7. Jac. 1: 22, 25.

14. Derföre, om Hedningarna, ſom icke hafwa lagen, göra dock af naturen det lagen innehåller; deſamme, ändock de icke hafwa lagen, äro de likwäl ſig ſjelfwom lag;

15. Hwilke bewiſa lagſens werk wara ſkrifwet i deras hjertan, der deras ſamwet bär dem wittne, och deras tankar, ſom ſig inbördes anklaga, eller ock urſaka;

16. På den dagen, när Gud menniſkornas lönligheter döma ſkall, genom JEſum Christum, efter mitt Evangelium. Matth. 25: 31. Ap. G. 17: 31. 1 Cor. 4: 5.

17. Si, du kallas en Jude, och förlåter dig på lagen, och berömmer dig af Gudi; Joh. 8: 33, 41.

18. Och wetſt hans wilja; och efter du äſt underwiſter i lagen, pröfwar du hwad bäſt är;

19. Och betröſter dig wara en ledare dem ſom blinde äro, och dem ett ljus ſom i mörkret äro;

20. Dem en tuktomäſtare, ſom dåraktige äro; dem en lärare, ſom enfaldige äro; och hafwer formen till det ſom wetandes och rätt är i lagen.

21. Nu lärer du andra, och lärer dig intet ſjelf. Du predikar: Man ſkall icke ſtjäla; och du ſtjäl.

Pſ. 50: 16. Matth. 23: 1, ꝛc.

22. Du ſäger: Man ſkall icke göra hor; och du bedrifwer hor. Du ſtygges wid afguderi; och du beröfwar Gudi det honom tillhörer.

23. Du berömmer dig af lagen, och wanhedrar Gud med lagſens öfwerträdning; Rom. 9: 4.

24. Ty för edra ſkull warder Guds Namn förſmädadt ibland Hedningarna, ſåſom ſkrifwet är.

2 Sam. 12: 14. Eſ. 52: 5. Heſ. 36: 20, 23.

25. Omſkärelſen doger, om du håller lagen; men håller du icke lagen, ſå är din omſkärelſe worden en förhud.

26. Om nu förhuden håller lagſens rättfärdighet, månn icke hans förhud blifwa räknad för omſkärelſe?

27. Och dermed ſker då, att det ſom af naturen är förhud, och fullkomnar lagen, ſkall döma dig, ſom under bokſtafwen och omſkärelſen bryter lagen.

28. Ty det är icke Jude, ſom utwärtes är Jude; ej heller det omſkärelſe, ſom utwärtes ſker på köttet;

Joh. 8: 39. Rom. 9: 7. Gal. 6: 15.

29. Utan det är Jude, ſom inwärtes dolder är; och hjertans omſkärelſe är omſkärelſe, den ſom ſker i andanom, och icke efter bokſtafwen; hwilkens pris icke är af menniſkom, utan af Gudi. 5 Moſ. 10: 16. 30: 6.

Jer. 4: 4. Col. 2: 11. Phil. 3: 2, 3.

3. Capitlet.

Juda förmån. Den ſanna rättfärdigheten.

Hwad fördel hafwa då Judarna? Eller hwad är omſkärelſen nyttig?

2. Jo, ganſka mycket. Förſt, att dem hafwer warit betrodt det Gud talat hafwer. 5 Moſ. 4: 7, 8. 31: 24, 25.

Joſ. 24. 26. Eſ. 30: 8. Jer. 30: 2. Rom. 2: 18. 9: 4.

3. Hwad magt ligger derpå, att ſomlige af dem icke trodde? Skulle deras otro göra Guds trohet om intet?

Ebr. 4: 2. 4 Moſ. 23: 19. Rom. 9: 6. 2 Tim. 2: 13.

4. Bort det. **Ware heldre Gud ſannfärdig, och hwar och en menniſka lögnaktig; ſåſom ſkrifwet är: På det du blifwer rättfärdig i din ord, och öfwerwinner, när du dömes.** Joh. 3: 33. Pſ. 62: 10. 116: 11. 51: 6.

5. Är det nu ſå, att wår orättfärdighet priſar Guds rättfärdighet; hwad wilje wi ſäga? Är då Gud orättfärdig, ſom wredgas deröfwer? Jag talar efter menniſkoſätt.

6. Bort det; ty huru kunde Gud då döma werldena?

1 Moſ. 18: 25. Job 8: 3. 34: 17.

7. Ty om Guds ſanning worde yppare af mine lögn, honom till pris, hwi ſkulle jag då ännu dömas ſom en ſyndare?

8. Och icke heldre göra, ſåſom wi wardom förſmädde, och ſom några ſäga, att wi ſkole ſäga: Låt oß göra ondt, på det der kommer godt af; hwilkas fördömelſe är all rätt.

9. Huru är då derom? Hafwe wi någon fördel för dem? Allsingen. Ty wi hafwe det nu bewiſat, att både Judar och Greker äro alle under ſynd; Gal. 3: 22.

10. Som ſkrifwet ſtår: **Den är icke till ſom rättfärdig är; icke en.**

Pſ. 14: 3. 53: 4.

11. **Ingen är ock den ſom förſtåndig är; ingen är ſom aktar Gud.**

12. **Alle hafwa afwikit; alleſamman äro onyttige wordne; ingen är ſom godt gör; icke till en.**

13. **Deras ſtrupe är en öppen graf; deras tungor bruka de till ſwek; huggormaetter under deras läppar.** Pſ. 5: 10. 140: 3, 4.

14. **Deras mun är full med bannor och bitterhet;** Pſ. 10: 7.

15. **Deras fötter ſnare till att utgjuta blod;** Ordſp. 1: 16. Eſ. 59: 7.

16. **Förtryckelſe och wedermöda i deras wägar;**

17. **Och fridſens wäg weta de icke.**

18. **Guds räddhåge är icke för deras ögon.** Pſ. 36: 2.

19. **Så wete wi, att allt det lagen ſäger, det ſäger hon till dem ſom under lagen äro; att hwar och en mun ſkall tillſtoppas, och all werlden ſkall för Gudi brottslig warda;** Heſ. 16: 63.

20. **Derföre, att intet kött kan af lagſens gerningar warda rättfärdigt för honom; ty af lagen känner man ſyndena.** Gal. 2:16. Rom. 7:7.

21. **Men nu är Guds rättfärdighet, utan lagſens tillhjelp, uppenbar worden, bewiſt genom lagen och Propheterna;** 1 Moſ. 15:6. Eſ. 53:11. Jer. 23:6. Ap. G. 15:10, 11. Rom. 1:17. Joh. 5:46. Ap. G. 26:22.

22. **Den Guds rättfärdighet, ſäger jag, ſom kommer af JEſu Chriſti tro, till alla, och öfwer alla de ſom tro; ty här är ingen åtſkilnad.** Rom. 10:12. Gal. 3:28. Col. 3:11.

23. **Alleſamman äro de ſyndare, och hafwa intet berömma ſig af för Gudi;** Rom. 11:32. Gal. 3:22.

24. **Och warda rättfärdige utan förſkyllan, af hans nåd, genom den förloßning ſom i Chriſto JEſu ſkedd är;** Eph. 2:8. Tit. 3:5, 7. Matth. 20:28. Eph. 1:7. 1 Tim. 2:6. 1 Petr. 1:18, 19.

25. **Hwilken Gud hafwer ſatt för en nådaſtol, genom trona i hans blod,** i hwilko han låter ſe ſina rättfärdighet, i thy att han förlåter ſynderna, ſom blefna woro under Guds tålamod; Col. 1:20. Ebr. 4:16. Ap. G. 13:38, 39. 2 Cor. 5:19. 1 Joh. 2:2. 4:10. Ap. G. 17:30.

26. Till att låta ſe i denna tiden ſina rättfärdighet; på det han allena ſkall wara rättfärdig, och göra den rättfärdigan, ſom är af JEſu tro.

27. Hwar är nu din berömmelſe? Hon är utelyckt. Med hwad lag? Med gerningarnas lag? Nej; utan med trones lag.

28. **Så hålle wi nu det, att menniſkan warder rättfärdig af trone, utan lagſens gerningar.** Gal. 2:16.

29. **Eller är Gud allenaſt Judarnas Gud? Är han ock icke Hedningarnas Gud? Jo wißerliga, ock Hedningarnas;**

30. Efter det en Gud är, ſom gör omſkärelſen rättfärdig af trone, och förhudena genom trona.

31. Göre wi då lagen om intet med trone? Bort det; utan wi upprättom lagen.

4. Capitlet.

Abrahams rättfärdighet, tro.

Hwad ſäge wi då wår fader Abraham efter köttet hafwa funnit? Eſ. 51:2.

2. Det ſäge wi: Är Abraham rättfärdig worden af gerningarna, ſå hafwer han det han må berömma ſig af; men icke för Gudi.

3. Men hwad ſäger Skriften? **Abraham trodde Gudi, och det wardt honom räknadt till rättfärdighet.** 1 Moſ. 15:6. Gal. 3:6. Jac. 2:23.

4. Men honom, ſom håller ſig wid gerningarna, warder lönen icke räknad af nåd, utan af pligt. Rom. 11:6.

5. Men honom, ſom icke håller ſig wid gerningarna, utan tror på honom ſom den ogudaktiga gör rättfärdigan, hans tro warder honom räknad till rättfärdighet;

6. Såſom ock David ſäger, **att ſaligheten är dens menniſkos, hwilko Gud tillräknar rättfärdigheten, utan gerningar.**

7. **Salige äro de, ſom deras orättfärdigheter äro förlåtna, och deras ſynder äro öfwerſkylda.** Pſ. 32:1, 2.

8. **Salig är den man, ſom Gud ingen ſynd tillräknar.**

9. Månn nu denna ſaligheten allenaſt wara kommen öfwer omſkärelſen, eller ock öfwer förhudena? Wi ſäge ju, att Abrahe wardt tron räknad till rättfärdighet.

10. Huru blef hon honom då tillräknad? När han war i omſkärelſen, eller när han war i förhudene? Icke i omſkärelſen, utan i förhudene.

11. Men han tog omſkärelſens tecken för ett inſegel till trones rättfärdighet, hwilka han hade i förhudene; att han ſkulle wara allas deras fader, ſom i förhudene trodde, att ſådant ſkulle ock räknas dem för rättfärdighet; 1 Moſ. 17:11. Gal. 3:7.

12. Deßlikes ock omſkärelſens fader, icke dem allenaſt, ſom äro af omſkärelſen, utan ock dem ſom wandra i trones fotſpår, ſom war i wår faders Abrahams förhud.

13. Ty det löftet, att han ſkulle warda

werldenes arfwinge, är icke ſkedt Abrahe och hans ſäd igenom lagen, utan igenom trones rättfärdighet.
1 Moſ. 17: 2. 15: 6. Gal. 3: 18.

14. Ty om de, ſom lyda till lagen, äro arfwingar, ſå är tron onyttig worden, och löftet är blifwet om intet.

15. **Ty lagen kommer wrede åſtad;** ty der ingen lag är, der är icke heller öfwerträdelſe. 1 Cor. 15: 56.
Joh. 15: 22. Rom. 3: 20. 5: 13, 20. 7: 8, 10.

16. Derföre måſte det wara af trone, att det ſkall wara af nåd, och löftet faſt blifwa allo ſädene; icke honom allenaſt ſom är af lagen, utan ock honom ſom är af Abrahams tro, hwilken är allas wåra fader;
Gal. 3: 16, 18, 28, 29.

17. Som ſkrifwet är: **Jag hafwer ſatt dig till en fader öfwer många Hedningar, för Gudi, den du trott hafwer,** hwilken de döda gör lefwande, och kallar de ting, ſom icke äro, lika ſom de woro. 1 Moſ. 17: 5.

18. Och han trodde på det hopp, der intet hopp war, att han ſkulle warda många Hedningars fader, ſom ſagdt war till honom: Så ſkall din ſäd wara. 1 Moſ. 15: 4, 5. Ebr. 11: 12.

19. Och han wardt icke ſwag i trone, och aktade icke ſin halfdöda kropp, ty han war när hundrade åra gammal; ej heller Saras halfdöda qwed; 1 Moſ. 17: 17. 18: 11.

20. Ty han twiflade intet på Guds löfte med otro; utan wardt ſtark i trone, gifwandes Gudi ärona; Ebr. 11: 17, 18.

21. Och war fullwiß derpå, att den ſom lofwade, han war ock mägtig det att hålla. Pſ. 115. 3. Luc. 1: 37.

22. Derföre war det ock räknadt honom till rättfärdighet.

23. Så är detta icke allenaſt ſkrifwet för hans ſkull, att honom tillräknadt wardt; Rom. 15: 4.

24. Utan ock för wåra ſkull, ſom det ockſå tillräknadt warder, när wi trom på honom, ſom wår HERra JEſum uppwäckte ifrå de döda; Ap. G. 2: 24, 32.

25. **Hwilken för wåra ſynders ſkull är utgifwen, och för wåra rättfärdighets ſkull uppwäckt.**
Rom. 8: 32. 1 Joh. 1: 7. 2: 2. 1 Cor. 15: 17.

5. Capitlet.

Rättfärdighets frukter. Adam ſyndenes, Chriſtus rättfärdighetenes urſprung.

Medan wi nu rättfärdige wordne äro af trone, hafwe wi frid med Gud, genom wår HERra JEſum Chriſtum; Eph. 2: 13, 14.

2. Genom hwilken wi hafwe ock en tillgång i trone till denna nåd, ſom wi uti ſtåm, och berömmom oß af hoppet, ſom wi hafwe, till den härlighet ſom Gud gifwa ſkall.
Joh. 10: 9. 14: 6. Eph. 2: 18. 3: 12. Ebr. 10: 19.

3. Och icke det allenaſt; utan wi berömmom oß ock i bedröfwelſen, wetande att bedröfwelſe gör tålamod;
Phil. 1: 26. Jac. 1: 3.

4. Och tålamod gör förfarenhet; förfarenhet gör hopp;

5. Men hoppet låter icke komma på ſkam; ty Guds kärlek är utgjuten i wår hjerta, genom den Helga Anda ſom oß gifwen är.

6. Ty ock Chriſtus, den ſtund wi ännu ſwage worom efter tiden, hafwer lidit döden för oß ſyndare.
Eph. 2: 1. Col. 2: 13. Ebr. 9: 15. 1 Petr. 3: 18.

7. Nu will näppliga någor dö för det ſom rätt är; för det ſom godt är torde tilläfwentyrs någor dö.

8. Derföre bepriſar Gud ſin kärlek till oß, att Chriſtus är död för oß, när wi ännu wore ſyndare. Joh. 15: 13.

9. Så warde wi ju mycket mer behållne genom honom för wredene, efter wi äre rättfärdige gjorde i hans blod. 1 Theß. 1: 10.

10. Ty efter wi wordom förlikte med Gudi, genom hans Sons död, den ſtund wi ännu wore owänner; mycket mer, efter wi äre förlikte, blifwe wi nu behållne genom hans lif. 2 Cor. 5: 18. Col. 1: 21, 22.

11. Icke allenaſt det; utan wi berömmom oß ock af Gudi, genom wår HERra JEſum Chriſtum, genom hwilken wi nu förlikningen fått hafwe.

12. Derföre, ſåſom igenom ena menniſko är ſynden kommen i werlden, och för ſyndenes ſkull döden; och är ſå döden kommen öfwer alla menniſkor, efter de alle ſyndat hafwa.
1 Moſ. 3: 6. 2: 17. Rom. 6: 23. 1 Cor. 15: 21.

13. Ty ſynden war wäl i werldene allt intill lagen; men der ingen lag är, der aktas icke ſynden; Rom. 4:15.

14. Utan döden war wäldig, allt ifrån Adam intill Moſen, öfwer dem ock, ſom icke hade ſyndat i ſådana öfwerträdelſe ſom Adam, hwilken är hans liknelſe ſom tillkommande war. 1 Cor. 15:22, 45.

15. Men det hafwer ſig icke ſå med gåfwone, ſom med ſyndene; ty om igenom ens (menniſkos) ſynd äro många döde, ſå är mycket mer Guds nåd och gåfwa mångom rikeliga wederfaren genom JEſum Chriſtum, ſom den ena menniſkan war i nådene.

16. Och är icke gåfwan allenaſt öfwer ena ſynd, ſåſom förderfwet är kommet för dens ena ſyndarens ena ſynd; ty domen är kommen af ene ſynd till fördömelſe, men gåfwan af många ſynder till rättfärdighet.

17. Ty om döden hafwer, för ens ſynds ſkull, wäldig warit igenom en; mycket mer ſkola de, ſom undfå nådenes och gåfwones fullhet till rättfärdighet, wara wäldige i lifwena genom en, JEſum Chriſtum.

18. Ty ſåſom, för ens ſynds ſkull, är fördömelſe kommen öfwer alla menniſkor; ſå kommer ock, igenom ens rättfärdighet, lifſens rättfärdning öfwer alla menniſkor. Rom. 6:23.

19. Ty ſåſom, för ene menniſkos olydno, äro många wordne ſyndare; ſå warda ock, för ens lydnos ſkull, många rättfärdige.

20. Men lagen är ockſå härmed inkommen, att ſynden ſkulle öfwerflöda; men der ſynden öfwerflödde, der öfwerflödde då nåden mycket mer; Rom. 7:8. Gal. 3:19. Luc. 7:47.

21. På det att, ſåſom ſynden hafwer wäldig warit till döden, ſå ſkulle ock nåden wäldig wara genom rättfärdighetena till ewinnerligit lif, genom JEſum Chriſtum.

6. Capitlet.

Ny hörſamhet fordras af en rättfärdigan.

Hwad wilje wi då ſäga? Skole wi blifwa i ſyndene, på det nåden ſkall öfwerflöda?

2. Bort det; wi ſom äre döde ifrå ſyndene, huru ſkulle wi ännu lefwa i henne?

3. Weten I icke, att alle wi ſom äre döpte till Chriſtum JEſum, wi äre döpte till hans död? Gal. 3:27.

4. Så äro wi ju begrafne med honom, genom dopet, i döden; att ſåſom Chriſtus är uppwäckt ifrå de döda, genom Fadrens härlighet, ſå ſkole ock wi wandra i ett nytt lefwerne. Col. 2:12. 1 Cor. 6:14. Eph. 4:22, 23, 24. Col. 3:10. 1 Petr. 2:1. 4:2.

5. Ty om wi, ſamt med honom, inplantade wardom till en lika död, ſå warde wi ock uppſtåndelſen like; Rom. 8:11. Phil. 3:10, 11.

6. Wetande att wår gamla menniſka är korsfäſt med honom, på det att ſyndakroppen ſkall warda om intet, att wi icke härefter ſkola tjena ſyndene. Gal. 5:24.

7. Ty den ſom döder är, han är rättfärdigad ifrå ſyndene. 1 Petr. 4:1.

8. Äre wi nu döde med Chriſto, ſå tro wi, att wi ock ſkole lefwa med honom; 2 Tim. 2:11.

9. Wetande, att Chriſtus, ſom ifrå de döda uppwäckt är, dör intet mer; döden får intet mer magt öfwer honom. Upp. 1:18.

10. Ty det han blef död, blef han ſyndene död en gång; men det han lefwer, lefwer han Gudi. Ebr. 9:27, 28. 1 Petr. 2:24.

11. Så håller ock I eder derföre, att I ären döde ſyndene, och lefwen Gudi, genom Chriſtum JEſum, wår HErra.

12. Så låter nu icke ſyndena wäldig wara i eder dödeliga lekamen, ſå att I henne efterföljen uti hennes luſtar.

13. Och gifwer icke ſyndene edra lemmar till orättfärdighetenes wapen; utan gifwer eder ſjelfwa Gudi, lika ſom de der döde hafwa warit, och nu lefwa; och edra lemmar Gudi, till rättfärdighetenes wapen. Luc. 1:74. Rom. 12:1. Gal. 2:20. 1 Petr. 4:2.

14. Ty ſynden ſkall icke wara wäldig öfwer eder; efter I ären icke under lagen, utan under nådene.

15. Huru då? Skole wi ſynda, me-

dan wi äre icke under lagen, utan under nådene? Bort det. 1 Cor. 9: 21. Gal. 2: 18, 19.

16 Weten I icke, att hwem I gifwen eder för tjenare till att lyda, hans tjenare ären I, ſom I lydige ären, ehwad det är mer ſyndene, till döden, eller lydnone, till rättfärdighetena? Joh. 8: 34. 2 Petr. 2: 19.

17. Men lofwad ware Gud, att I hafwen warit ſyndenes tjenare, och ären dock af hjertat lydige wordne, uti den lärdoms efterſyn, ſom I ären gifne till.

18. Men nu, medan I ären friade ifrå ſyndene, ären I rättfärdighetenes tjenare wordne. Joh. 8: 32. 1 Petr. 2: 16.

19. Jag talar härom efter menniſkors ſätt, för edra köttsliga ſkröplighets ſkull; lika ſom I hafwen edra lemmar gifwit orenlighetene och orättfärdighetene till tjenſt, ifrå den ena orättfärdighetene till den andra; ſå gifwer ock nu edra lemmar rättfärdighetene till tjenſt, att de måga warda helige.

20. Ty då I woren ſyndenes tjenare, då woren I frie ifrå rättfärdighetene.

21. Hwad gagn haden I då af det, der I nu blygens wid? Ty till ſådant är döden ändalykten. Rom. 7: 5.

22. Men nu, medan I ären frie wordne ifrå ſyndene, och wordne Guds tjenare, hafwen I edor frukt, att I helige warden; och till ändalykt, ewinnerligit lif.

23. **Ty ſyndenes lön är döden; men Guds gåfwa är det ewiga lifwet, genom Chriſtum JEſum, wår HErra.** 1 Moſ. 2: 17. Jac. 1: 15. Rom. 5: 12, 18. 1 Cor. 15: 21.

7. Capitlet.

Trones frihet. Lagens nytta. Köttſens och Andans ſtrid.

Weten I icke, käre bröder (ty jag talar med dem ſom lagen weta), att lagen regnerar öfwer menniſkona, ſå länge hon lefwer?

2. Ty en qwinna, ſom i mans wåld är, ſå länge mannen lefwer, är hon bunden till lagen; men om mannen dör, ſå blifwer hon lös ifrå manſens lag. 1 Cor. 7: 2, 10, 39.

3. Men om hon är med en annan man, medan hennes man lefwer, då warder hon kallad en horkona; men dör mannen, ſå är hon fri ifrå lagen, att hon icke warder en horkona, om hon är när en annan man. Matth. 5: 32.

4. Så ären ock I, mine bröder, dödade ifrå lagen, genom Chriſti Lekamen; att I ſkolen wara när enom androm, nämliga när honom ſom är uppſtånden ifrå de döda, på det wi ſkole göra Gudi frukt. Rom. 8: 2. Gal. 2: 19, 20. 5: 18.

5. Ty då wi worom köttslige, då woro de ſyndiga begärelſer, ſom lagen uppwäckte, mägtig i wåra lemmar, att göra dödenom frukt. Rom. 6: 21.

6. Men nu äre wi friade ifrå lagen, döde ifrå henne ſom oß höll fångna; ſå att wi ſkole tjena uti ett nytt wäſende, efter andan, och icke uti det gamla wäſendet, efter bokſtafwen. 2 Cor. 3: 6, 7.

7. Hwad wilje wi då ſäga? Är lagen ſynd? Bort det; men ſyndena kände jag icke, utan af lagen; ty jag hade intet wetat af begärelſen, hade icke lagen ſagt: Du ſkall icke begära. Rom. 3: 20. 2 Moſ. 20: 17. 5 Moſ. 5: 21.

8. Då tog ſynden tillfälle af budordet, och uppwäckte i mig all begärelſe; ty utan lagen war ſynden död. Joh. 15: 22. Rom. 4: 15. 5: 13, 20.

9. Och jag lefde fordom utan lag; men när budordet kom, fick ſynden lif igen;

10. Och jag wardt död; ſå fans då, att budordet, ſom mig war gifwet till lifs, det war mig till döds. 3 Moſ. 18: 5. Heſ. 20: 11.

11. Ty ſynden tog tillfälle af budordet, och beſwek mig, och drap mig dermed.

12. Så är wäl lagen helig, och budordet heligt, och rättfärdigt, och godt. 1 Tim. 1: 8.

13. Är då det, ſom godt är, wordet mig till döds? Bort det; men ſynden, på det hon ſkulle ſynas wara ſynd, hafwer, med det godt är, werkat döden i mig; på det ſynden ſkulle warda öfwermåtton ſyndig genom budordet.

14. Ty

14. Ty wi wete, att lagen är andelig; men jag är köttslig, ſålder under ſyndena. 1 Kon. 21: 20, 25. Eſ. 50: 1.

15. Ty jag wet icke hwad jag gör; ty jag gör icke hwad jag will; utan det jag hatar, det gör jag. Gal. 5: 17.

16. Om jag nu gör det jag icke will, ſå ſamtycker jag, att lagen är god.

17. Så gör icke nu jag det, utan ſynden, ſom bor i mig.

18. Ty jag wet, att i mig, det är, i mitt kött, bor icke godt; wiljan hafwer jag, men att göra godt, det finner jag icke. 1 Moſ. 6: 5. 8: 21.

19. Ty det goda, ſom jag will, det gör jag intet; utan det onda, ſom jag icke will, det gör jag.

20. Om jag nu gör det jag icke will, ſå gör icke nu jag det, utan ſynden, ſom bor i mig.

21. Så finner jag nu mig en lag, jag ſom will göra det godt är, att det onda låder wid mig.

22. Ty jag hafwer luſt till Guds lag, efter den inwärtes menniſkona; Pſ. 1: 2.

23. Men jag ſer en annor lag i mina lemmar, ſom ſtrider emot den lag, ſom i min håg är, och griper mig fången uti ſyndenes lag, ſom är i mina lemmar. 1 Petr. 2: 11.

24. Jag arme menniſka, ho ſkall löſa mig ifrå denna dödſens kropp?

25. Gudi tackar jag, genom JEſum Chriſtum, wår HERra. Så tjenar jag nu Guds lag med hågen; men med köttet tjenar jag ſyndenes lag.

8. Capitlet.

Rätt wandel i Chriſto. Deß nytta. Hopp, tålamods ankar.

Så är nu intet fördömeligit i dem ſom äro i Chriſto JEſu, de ſom icke wandra efter köttet, utan efter Andan.

2. Ty Andans lag, ſom lif gifwer i Chriſto JEſu, hafwer gjort mig fri ifrå ſyndenes och dödſens lag. Joh. 8: 36. Rom. 6: 18, 22. Gal. 5: 1.

3. **Ty det ſom lagen icke kunde åſtadkomma, i det hon wardt förſwagad af köttet, det gjorde Gud, ſändandes ſin Son i ſyndelig kötts liknelſe, och fördömde ſyndena i köttet genom ſynd;** Ebr. 7: 18, 19. 2 Cor. 5: 21. Gal. 3: 13. Eph. 2: 14, 15.

4. På det den rättfärdighet, ſom lagen äſkar, ſkulle warda fullbordad i oß, ſom icke wandrom efter köttet, utan efter Andan.

5. Ty de ſom köttslige äro, de äro köttsliga ſinnade; men de ſom andelige äro, de äro andeliga ſinnade. 1 Cor. 2: 14.

6. Ty köttſens ſinne är döden; men Andans ſinne är lif och frid. Rom. 6: 21. Gal. 6: 8.

7. Ty köttsligit ſinne är en fiendſkap emot Gud; efter det är icke Guds lag underdånigt; icke kan det heller.

8. Men de, ſom äro köttslige, kunna icke wara Gudi täcke.

9. Men J ären icke köttslige, utan andelige, om Guds Ande annars bor i eder; ty hwilken icke hafwer Chriſti Anda, han hörer icke honom till. 1 Cor. 3: 16. Gal. 4: 6.

10. Men om Chriſtus är i eder, ſå är wäl lekamenen död, för ſyndenes ſkull; men Anden är lifwet, för rättfärdighetenes ſkull.

11. Om nu hans Ande, ſom JEſum uppwäckte ifrå de döda, bor i eder, ſå ſkall ock den, ſom Chriſtum uppwäckte ifrå de döda, göra edor dödeliga lekamen lefwande, för ſin Andas ſkull, ſom i eder bor. Ap. G. 2: 24, 32. Rom. 6: 4, 5. 1 Cor. 6: 14. 2 Cor. 4: 14. Eph. 2: 5. Col. 2: 13.

12. Så äre wi nu, käre bröder, ſkyldige, icke köttena, att wi ſkole lefwa efter köttet; Rom. 6: 7, 18.

13. Ty om J lefwen efter köttet, ſå ſkolen J dö; men om J döden köttſens gerningar med Andanom, ſå ſkolen J lefwa. Eph. 4: 22. 5: 3, ꝛc. Col. 3: 5, 6.

14. Ty alle de ſom drifwas af Guds Anda, de äro Guds barn. Gal. 5: 18,

15. Ty J hafwen icke fått träldomſens anda, åter till räddhåga; utan J hafwen fått utkorada barns Anda, i hwilkom wi rope: Abba, käre Fader. 2 Tim. 1: 7. Gal. 3: 26. 4: 5, 6. Marc. 14: 36.

16. Den ſamme Anden wittnar med wår Anda, att wi äre Guds barn. 2 Cor. 1: 22. Eph. 1: 13. 4: 30.

17. Äre wi nu barn, ſå äre wi ock arfwingar; nämliga Guds arfwingar,

och Chriſti medarfwingar; om wi annars lidom med honom, att wi ock med honom komma mågom till härligheten. Ap. G. 14: 22. 2 Tim. 2: 5, 11, 12.

18. Ty jag håller det ſå före, att denna tidſens wedermöda är icke lika emot den härlighet, ſom på oß uppenbaras ſkall. Matth. 5: 12. 2 Cor. 4: 17. Phil. 3: 20, 21. 1 Petr. 1: 6. 4: 13. 1 Joh. 3: 1, 2.

19. Ty kreaturens högeliga åſtundan wäntar efter, att Guds barn ſkola uppenbaras;

20. Efter kreaturen äro wanſkelighetene underkaſtade emot ſin wilja; men för hans ſkull, ſom dem underkaſtat hafwer, på en förhoppning.

21. Ty kreaturen ſkola ock warda fri af förgängelighetenes träldom, till Guds barnas härliga frihet.

22. Ty wi wete, att hwart och ett kreatur ſuckar och ängslas med oß, allt härtill.

23. Och icke de allenaſt; utan ock wi ſjelfwe, ſom hafwom Andans förſtling, ſuckom ock wid oß ſjelfwa efter barnaſkapet, och wäntom wår kropps förloßning. Luc. 21: 28. 2 Cor. 5: 2, 4.

24. Ty wi äre wäl ſalige wordne, dock i hoppet; men hoppet, om det ſynes, är det icke hopp; ty huru kan man hoppas det man ſer? 2 Cor. 5: 7.

25. Om wi nu hoppes det wi icke ſem, ſå wänte wi det med tålamod. 2 Cor. 4: 18. Ebr. 11: 1.

26. Sammaledes hjelper ock Anden wåra ſkröplighet; ty wi wete icke hwad wi ſkolom bedja, ſåſom det bör ſig; utan ſjelfwer Anden manar godt för oß, med oſägeliga ſuckan. Zach. 12: 10. Matth. 20: 22. Jac. 4: 3.

27. Men han, ſom ſkådar hjertan, han wet hwad Andans ſinne är; ty han manar för helgonen, efter Guds behag. Pſ. 7: 10. Jer. 11: 20. 17: 10.

28. **Men wi wete att dem, ſom hafwa Gud kär, tjena all ting till det bäſta,** de ſom efter uppſåtet äro kallade.

29. Ty hwilka han hafwer föreſett, dem hafwer han ock beſkärt, att de ſkulle wara hans Sons beläte like; på det han ſkall wara den förſtfödde ibland många bröder. Eph. 1: 5, 11.

30. Men dem ſom han hafwer beſkärt, dem hafwer han ock kallat; och dem han hafwer kallat, dem hafwer han ock gjort rättfärdiga; men dem ſom han hafwer gjort rättfärdiga, dem hafwer han ock gjort härliga.

31. Hwad wilje wi nu ſäga härtill? **Är Gud för oß, ho kan wara emot oß?** 4 Moſ. 14: 8. Pſ. 56: 12. 118: 6.

32. **Hwilken ock icke hafwer ſkonat ſin egen Son, utan gifwit honom ut för oß alla; huru ſkulle han icke ock gifwa oß all ting med honom?** 1 Moſ. 22: 12. Eſ. 53: 5. Joh. 3: 16. Rom. 4: 25. 5: 6, 9.

33. **Hwilken will åklaga dem ſom Gud hafwer utkorat? Gud är den ſom rättfärdigar.** Eſ. 50: 8, 9.

34. **Hwilken är den ſom will fördöma? Chriſtus är den ſom lidit hafwer döden; ja, han är ock den ſom uppwäckt är; den ock ſitter på Guds högra hand, och manar godt för oß.** Job 34: 29. Pſ. 110: 1. Marc. 16: 19. Ebr. 1: 3. 8: 1. 12: 2. 1 Petr. 3: 22. 1 Joh. 2: 1.

35. Ho kan ſkilja oß ifrå Chriſti kärlek? Bedröfwelſe eller ångeſt, eller förföljelſe, eller hunger, eller nakenhet, eller farlighet, eller ſwärd?

36. Såſom ſkrifwet är: **För dina ſkull wardom wi dödade hela dagen; wi wardom hållne ſåſom ſlagtofår.** Pſ. 44: 23. 1 Cor. 4: 9. 2 Cor. 4: 11.

37. Men i allt detta öfwerwinne wi, genom honom ſom oß älſkat hafwer. 1 Cor. 15: 57. 2 Cor. 2: 14. 1 Joh. 4: 4. 5: 4, 5. Upp. 12: 11.

38. Ty jag är wiß derpå, att hwarken död, eller lif, eller Änglar, eller Förſtadöme, eller wäldigheter, eller de ting ſom nu äro, eller de ting ſom tillkomma ſkola;

39. Eller höghet, eller djuphet, eller något annat kreatur, ſkall ſkilja oß ifrå Guds kärlek, ſom är i Chriſto JEſu, wårom HErra.

9. Capitlet.

Utkorelſen ſker ej efter lekamlig förmån, men efter Guds nåd och ordning.

Jag ſäger ſanningen i Chriſto, och ljuger icke; ſom mitt ſamwete bär mig der wittne till i dem Helga Anda;

2. Att jag hafwer ena ſtora ſorg, och idkeliga pino i mitt hjerta. Rom. 10:1.

3. Ty jag hafwer ſjelfwer önſkat mig bortkaſtad ifrå Chriſto, för mina bröders ſkull, ſom mig köttsliga ſkylde äro; 2 Moſ. 32:32.

4. Hwilke äro af Iſrael, hwilkom barnaſkapet tillhörer, och härligheten, och förbundet, och lagen, och Gudstjenſten, och löften; 2 Moſ. 4:22. 5 Moſ. 7:6. Pſ. 147:19. Jer. 31:9. Rom. 2:17. 3:2. Eph. 2:12.

5. Hwilkas äro fäderna, der Chriſtus af födder är, på köttſens wägnar; **hwilken är Gud öfwer all ting, lofwad ewinnerliga. Amen.** Matth. 1:1. Luc. 3:23. Joh. 1:1. Rom. 1:25. Ebr. 1:8, 9.

6. Detta ſäger jag icke fördenſkull, att Guds ord äro omintet worden; ty de äro icke alle Iſraeliter, ſom äro af Iſrael; 4 Moſ. 23:19. Rom. 3:3. 2 Tim. 2:13. Joh. 8:39. Rom. 2:28. Gal. 6:16.

7. Icke äro de heller alle ſöner, att de äro Abrahams ſäd; **utan i Iſaac ſkall dig kallas ſäden;** 1 Moſ. 21:12. Gal. 4:23. Ebr. 11:18.

8. Det är: Icke äro de Guds barn, ſom äro barn efter köttet, utan de ſom äro barn efter löftet, de warda räknade för ſäd. Gal. 4:28.

9. Ty detta är löftesordet: **Jag ſkall komma i denna tiden; och Sara ſkall hafwa en ſon.** 1 Moſ. 18:10.

10. Och icke allenaſt det; utan ock Rebecka wardt en gång hafwandes af Iſaac, wårom fader. 1 Moſ. 25:21.

11. Ty förr än barnen woro född, och hade hwarken godt eller ondt gjort (på det Guds uppſåt ſkulle blifwa ſtåndandes efter utkorelſen, icke för gerningarnas ſkull, utan af kallarens nåde),

12. Wardt denne ſagdt: **Den större ſkall tjena dem mindre;** 1 Moſ. 25:23.

13. Såſom ſkrifwet är: **Jacob älſkade jag; men Eſau hatade jag.** Mal. 1:2.

14. Hwad wilje wi då ſäga? Är Gud orättfärdig? Bort det. 5 Moſ. 32:4. 2 Chr. 19:7. Job 8:3. 34:10.

15. Ty han ſäger till Moſen: Hwilkom jag är nådelig, honom är jag nådelig; och öfwer hwilken jag förbarmar mig, öfwer honom förbarmar jag mig. 2 Moſ. 33:19.

16. Så står det nu icke till någors mans wilja eller lopp, utan till Guds barmhertighet.

17. Ty Skriften ſäger till Pharao: Dertill hafwer jag uppwäckt dig, att jag ſkall bewiſa mina magt på dig; och att mitt Namn ſkall warda förkunnadt i all land. 2 Moſ. 9:16.

18. Så förbarmar han nu ſig öfwer hwem han will, och hwem han will, förhärdar han. 2 Moſ. 4:21.

19. Så må du ſäga till mig: Hwad ſkyllar han då oß? Ho kan ſtå emot hans wilja?

20. O menniſka, ho äſt du ſom will träta med Gud? Icke ſäger det ting, ſom gjordt är, till ſin mäſtare: Hwi hafwer du gjort mig ſådana? Eſ. 45:9. 64:8. Jer. 18:6.

21. Hafwer icke en pottomakare magt att göra af en klimp ett kar till heder, och det andra till wanheder? 2 Tim. 2:20.

22. Derföre, då Gud wille låta ſe wredena, och kungöra ſina magt, hafwer han med ſtor tålſamhet lidit wredſens kar, ſom äro tillredd till fördömelſe; Rom. 2:4.

23. På det han ſkulle kungöra ſina härlighets rikedom på barmhertighetenes kar, ſom han hafwer tillredt till härlighet; 2 Tim. 2:21.

24. Hwilka han ock kallat hafwer, nämliga oß, icke allenaſt af Judomen, utan ock af Hedningomen;

25. Såſom han ock ſäger genom Oſeas: **Det ſom icke war mitt folk, det ſkall jag kalla mitt folk; och den mig intet kär war, ſkall jag kalla min kära.** Oſ. 2:23. 1 Petr. 2:10.

26. **Och det ſkall ſke, att der ſom hafwer warit ſagdt till dem: I ären icke mitt folk; der ſkola de warda kallade lefwandes Guds barn.** Oſ. 1:10.

27. Men Eſaias ropar för Iſrael: **Om talet på Iſraels barn än wore ſom ſanden i hafwet, ſå ſkola dock de igenlefde warda ſalige.** Eſ. 10:22. Rom. 11:5.

28. Ty han ſkall wäl låta förderfwa dem, och dock likwäl ſtilla det förderfwet till rättfärdighet; ty HErren ſkall ſtilla förderfwet på jordene.

29. Och ſåſom Eſaias ſade tillförene: Hade icke HERren Zebaoth igenleft oß ſäd, då hade wi warit ſåſom Sodoma, och lika ſom Gomorra.

1 Moſ. 19: 24. Eſ. 1: 9. Jer. 50: 40. Heſ. 16: 46.

30. Hwad wilje wi då ſäga? Det ſäge wi: Hedningarna, ſom icke farit hafwa efter rättfärdighetene, de hafwa fått rättfärdigheten; den rättfärdighet menar jag, ſom af trone kommer.

31. Men Iſrael, ſom for efter rättfärdighetenes lag, kom icke till rättfärdighetenes lag. Rom. 10: 2, 3. 11: 7.

32. Hwarföre? Derföre att de icke ſökte det af trone, utan ſåſom af lagſens gerningar; ty de ſtötte ſig på förtörnelſeſtenen; 1 Cor. 1: 23.

33. Såſom ſkrifwet är: **Si, jag lägger i Zion en förtörnelſeſten, och ena förargelſeklippo; och hwar och en ſom tror på honom, ſkall icke komma på ſkam.**

Pſ. 118: 22. Eſ. 8: 14. 28: 16.
Matth. 21: 42. Luc. 2: 34. 1 Petr. 2: 6,7,8. Pſ. 2: 12.

10. Capitlet.

Hwi Juda förkaſtas. Lagens och trones rättfärdighet. Trones urſprung.

Bröder, mins hjertas begär och bön till Gud är för Iſrael, att de måtte warda ſalige;

2. Ty jag bär wittne med dem, att de hafwa nit om Gud; dock icke wisliga. Ap. G. 21: 20. 22: 3. Gal. 1: 14.

3. Ty de förſtå icke Guds rättfärdighet; utan fara efter att upprätta ſin egen rättfärdighet, och äro ſå icke Guds rättfärdighet undergifne. Rom. 9: 31.

4 **Ty Chriſtus är lagſens ände, till rättfärdighet hwarjom och enom ſom tror.** Matth. 5: 17.

Ap. G. 13: 38. 2 Cor. 3: 13. Gal. 3: 24.

5. Moſes ſkrifwer om den rättfärdighet ſom kommer af lagen, att **hwilken menniſka ſom det gör, hon lefwer deruti.**

3 Moſ. 18: 5. Heſ. 20: 11. Gal. 3: 12.

6. Men den rättfärdighet, ſom är af trone, ſäger ſå: **Säg icke i ditt hjerta: Ho will fara upp i himmelen?** Det är, att hemta Chriſtum härned. 5 Moſ. 30: 11, 12.

7. **Eller, ho will fara ned i djupet?** Det är, att hemta Chriſtum upp igen ifrån de döda.

8. Men hwad ſäger (Skriften)? **Ordet är hardt när dig, nämliga i dinom mun, och i ditt hjerta.** Detta är det ordet om trona, ſom wi predikom. 5 Moſ. 30: 14.

9. Ty om du bekänner med dinom mun JEſum, att han är HERren, och tror i ditt hjerta att Gud hafwer uppwäckt honom ifrå de döda, ſå warder du ſalig. Matth. 10: 32.

10. Ty med hjertans tro warder man rättfärdig, och med munſens bekännelſe warder man ſalig.

11. Ty Skriften ſäger: **Hwar och en, ſom tror på honom, ſkall icke komma på ſkam.** Eſ. 28: 16. Rom. 9: 33.

12. Det är ingen åtſkilnad emellan Juda och Grek; ty en HERre är öfwer alla, riker öfwer alla dem ſom åkalla honom. Ap. G. 10: 34, 35. 15: 9.

Rom. 3: 29. Eph. 1: 7. 2: 4, 7.

13. **Ty hwar och en, ſom åkallar HERrans namn, ſkall warda ſalig.**

Joel 2: 32. Ap. G. 2: 21.

14. Men huru ſkola de åkalla den de hafwa icke trott på? Och huru ſkola de tro honom, ſom de hafwa intet hört af? Och huru ſkola de höra utan predikare?

15. Och huru ſkola de predika, utan de warda ſände? ſåſom ſkrifwet är: **O! huru ljuſlige äro deras fötter, ſom frid förkunna, deras ſom godt förkunna.** Eſ. 52: 7. Nah. 1: 15.

16. Men de äro icke alle Evangelio lydige; ty Eſaias ſäger: **HERre, ho tror wår predikan?** Eſ. 53: 1. Joh. 12: 38.

17. Så är tron af predikanen; men predikanen genom Guds ord.

18. Så ſäger jag nu: Hafwa de icke hört det? **Deras ljud är ju utgånget i all land, och deras ord till werldenes ändar.**

Pſ. 19: 5. Eſ. 49: 6. Col. 1: 23.

19. Men jag ſäger: Hafwer då Iſrael det icke fått weta? Den förſte Moſes ſäger: **Jag ſkall uppwäcka eder till nit med det folk, ſom icke är folk; och med ett galet folk ſkall jag reta eder.** 5 Moſ. 32: 21.

20. Driſtar ock Eſaias ſig till, och ſäger: **Jag är funnen af dem, ſom intet ſökte mig, och är worden uppenbar dem, ſom intet ſporde efter mig.** Eſ. 65: 1.

21. Men till Iſrael ſäger han: **Hela dagen hafwer jag uträckt mina händer till det otrogna och genſtörtiga folket.** Eſ. 65: 2.

11. Capitlet.

Framhärdan i trone. Utkorelſens grund.

Så ſäger jag nu: Hafwer då Gud bortkaſtat ſitt folk? Bort det; ty jag är ock en Iſraelit, af Abrahams ſäd, af BenJamins ſlägte. Jer. 31: 37. 2 Cor. 11: 22. Phil. 3: 5.

2. Gud hafwer icke bortkaſtat ſitt folk, ſom han hade föreſett tillförene. Eller weten I icke hwad Skriften ſäger om Elias? huru han går fram för Gud emot Iſrael, och ſäger: Rom. 8: 29, 30.

3. HERre, de hafwa dräpit dina Propheter, och hafwa ſlagit ned din altare; och jag är allena igenblifwen, och de fara efter mitt lif. 1 Kong. 19: 10.

4. Men hwad ſäger honom Guds ſwar? Jag hafwer mig igenleft ſjutuſend män, ſom icke hafwa böjt ſin knä för Baal. 1 Kong. 19: 18.

5. Så är det ock i denna tiden med de igenlefda, efter nådenes utkorelſe. Rom. 9: 27.

6. Är det nu af nåd, ſå är det icke af gerningom; annars wore nåd icke nåd; är det ock af gerningom, ſå är det nu icke nåd; annars är gerning icke gerning. 5 Moſ. 9: 4. Rom. 4: 4, 5.

7. Huru äret då? Det Iſrael ſöker, det får han icke; men utkorelſen får det; det andre äro förblindade; Rom. 9: 31.

8. Såſom ſkrifwet är: Gud hafwer gifwit dem en förbittrad anda; ögon, att de icke ſe ſkola, och öron, att de icke höra ſkola allt härtilldags. Eſ. 6: 9. 29: 10. Matth. 13: 14. Joh. 12: 40. Ap. G. 28: 26.

9. Och David ſäger: Låt deras bord warda en ſnaro, och till bekajelſe, och till förargelſe, och dem till deras rätta lön. Pſ. 69: 23.

10. Warde deras ögon förblindad, att de icke ſe; och böj deras rygg alltid.

11. Så ſäger jag nu: Hafwa de då fördenſkull ſtött ſig, att de ſkulle falla? Bort det; men af deras fall hände Hedningomen ſalighet, på det att han dermed ſkulle uppwäcka dem till nit. Matth. 22: 8, 9. Ap. G. 13: 46.

12. Är nu deras fall werldenes rikedom, och deras förminſkelſe är Hedningarnas rikedom; huru mycket mer deras fullhet?

13. Eder Hedningomen ſäger jag: Efter det jag är Hedningarnas Apoſtel, priſar jag mitt ämbete; A. G. 9: 15. 13: 2. 22: 21. Rom. 15: 16. Gal. 1: 16. 2: 2, 8. Eph. 3: 8. 1 Tim. 2: 7. 2 Tim. 1: 11.

14. Om jag kunde någorledes uppwäcka dem, ſom mitt kött äro, till nit, och göra några ſaliga af dem. Jud. Ep. 22, 23.

15. Ty om deras bortkaſtelſe är werldenes förſoning, hwad blifwer då deras upptagelſe annat än lif ifrå de döda?

16. Är förſtlingen helig, ſå är ock wäl hele degen helig; och om roten är helig, ſå äro ock qwiſtarna helige.

17. Om nu någre af qwiſtarna äro afbrutne, och du, ſom war ett wildoljoträ, blef der inympad igen, och äſt worden delaktig af oljoträns rot och fetma; Jer. 11: 16.

18. Så beröm dig icke emot qwiſtarna. Om du berömmer dig, ſå bär ju icke du rotena, utan roten bär dig.

19. Så ſäger du då: Qwiſtarna äro afbrutne, på det jag ſkulle inympas.

20. Sant ſäger du; de äro afbrutne för otrones ſkull; men du äſt ſtåndandes genom trona; war icke för ſtolt i ditt ſinne, utan war i räddhåga. Ordſp. 28: 14. Eſ. 66: 2. Rom. 12: 16. Phil. 2: 12.

21. Ty hafwer Gud de naturliga qwiſtar icke ſkonat, ſe till, att han icke heller ſkonar dig.

22. Så ſe nu här Guds godhet och ſtränghet; ſträngheten på dem ſom föllo, och godheten på dig, ſå framt du blifwer i godhetene; annars warder du ock afhuggen; Joh. 15: 2.

23. Och de inympas igen, om de

icke blifwa i otrone; ty Gud är mägtig åter inympa dem.

24. Ty äſt du af ett naturligit wildoljoträ afhuggen, och förutan naturen inympad uti ett ſannſkyldigt oljoträ; huru mycket mer måga de, ſom naturlige qwiſtar äro, inympas uti ſitt eget oljoträ?

25. Käre bröder, jag will icke fördölja eder denna hemlighet, på det I icke ſkolen högmodas wid eder ſjelfwa, att blindheten är Iſrael endels wederfaren, tilldeß Hedningarnas fullhet inkommen är; Luc. 21 : 24.

26. Och ſå warder hele Iſrael ſalig; ſåſom ſkrifwet är: **Af Zion ſkall den komma ſom fria ſkall, och afwända ogudaktigheten af Jacob.** Eſ. 59 : 20.

27. **Och detta är mitt Teſtament med dem, då jag borttager deras ſynder.** Jer. 31 : 31, ꝛc. Ebr. 8 : 8. 10 : 16. Eſ. 27 : 9.

28. Efter Evangelium håller jag dem för owänner, för edra ſkull; men efter utkorelſen hafwer jag dem kär, för fädernas ſkull.

29. Ty Guds gåfwor och kallelſe äro ſådana, att han kan dem icke ångra.

30. Ty ſåſom ock I fordom icke trodden på Gud, och hafwen dock nu öfwer deras otro fått barmhertighet; Gal. 4 : 8.

31. Så hafwa ock nu de icke welat tro på den barmhertighet, ſom eder wederfaren är, att dem måtte ock barmhertighet wederfaras.

32. **Ty Gud hafwer allt beſlutit under otro, på det han ſkall förbarma ſig öfwer alla.** Rom. 3 : 9, 19, 23. Gal. 3 : 22.

33. O! hwilken djuphet af den rikedom, ſom är både i Guds wisdom och kunſkap; huru obegripelige äro hans domar, och oranſakelige hans wägar. Job 11 : 7. 36 : 22.

34. Ty ho hafwer känt HERrans ſinne? Eller ho hafwer warit hans rådgifware? Pſ. 92 : 6. Eſ. 40 : 13. Jer. 23 : 18. 1 Cor. 2 : 16.

35. Eller ho hafwer gifwit honom något tillförene, det honom ſkall betaladt warda? Job 41 : 2.

36. Ty af honom, och igenom honom, och i honom äro all ting; honom ware ära i ewighet. Amen. Ordſp. 16 : 4. 1 Cor. 8 : 6. Col. 1 : 16.

12. Capitlet.

Förmaning till broderlig kärlek i allt umgänge.

Så förmanar jag nu eder, käre bröder, wid Guds barmhertighet, att I utgifwen edor lekamen till ett offer, ſom är lefwande, heligt och Gudi behageligit, edra ſkäliga Gudstjenſt. Rom. 6 . 13, 16. 1 Petr. 2 : 5. 1 Joh. 2 : 15.

2. Och håller eder icke efter denna werldena; utan förwandler eder med edars ſinnes förnyelſe, att I mågen förfara hwad Guds gode, behaglige och fullkomlige wilje är. Eph. 1 : 18. 4 : 23. 5 : 10, 17. 1 Theß. 4 : 3. 5 : 5, 18.

3. Ty jag ſäger, igenom den nåd ſom mig gifwen är, hwarjom och enom af eder, att ingen hålle mer af ſig, än honom bör hålla; utan hålle ſig ſå, att der är måtta med, efter ſom Gud hafwer utdelat hwarjom och enom trones mått. Rom. 1 : 5. 1 Cor. 3 : 10. 12 : 7, 11. Eph. 4 : 7.

4. Ty ſåſom wi uti en lekamen hafwe många lemmar, men alle lemmar hafwa icke allt ſamma ämbete; 1 Cor. 12 : 12. Eph. 4 : 16.

5. Så äre wi nu månge en lekamen i Chriſto, men inbördes äre wi hwarsannars lemmar; 1 Cor. 12 . 27. Eph. 1 : 23. 5 . 23. Col. 1 : 24.

6. Och hafwe åtſkilliga gåfwor, efter den nåd ſom oß gifwen är. Hafwer någor Prophetiam, ſå ware hon ens med trone. 1 Cor. 12 : 4. 2 Cor. 10 : 13. 1 Petr. 4 : 10.

7. Hafwer någor ett ämbete, ſå akte han derpå; lärer någor, ſå akte han på lärona. 1 Cor. 12 : 28. Eph. 4 : 11. 1 Petr. 4 : 11.

8. Förmanar någor, ſå akte han på förmaningen; gifwer någor, ſå gifwe uti enfaldighet; regerar någor, ſå regere med omſorg; gör någor barmhertighet, ſå göre det med fröjd. Ap. G. 20 : 28. 1 Tim. 5 : 17. 1 Petr. 5 : 2. Matth. 6 : 1, ꝛc. 5 Moſ. 15 : 7. 2 Cor. 9 : 7.

9. Kärleken ware utan ſkrymtan;

hater det onda, blifwandes wid det godt är.

1 Tim. 1: 5. 1 Petr. 1: 22. 4: 8. 1 Joh. 4: 7.
Pſ. 34: 15. 37: 27. 97: 10. 139: 21. Am. 5: 15.

10. Warer hwar med annan wänlige, uti broderlig kärlek; den ene förekomme den andra med inbördes heder. Eph. 4: 3.

Ebr. 13: 1. 2 Petr. 1: 7. Phil. 2: 3. 1 Petr. 2: 17.

11. Warer icke tröge uti det I hafwen för händer; warer brinnande i Andanom; ſkicker eder efter tiden.

Upp. 3: 15. Eph. 5: 16.

12. Warer glade i hoppet; tålige i bedröfwelſe; håller på bedja.

Rom. 15: 13. Ebr. 10: 36. 12: 1. Jac. 5: 7.
Luc. 18: 1. Eph. 6: 18. Col. 4: 2. 1 Theß. 5: 16, 17.

13. Deler edart till de heligas nödtorft; herberger gerna.

1 Cor. 16: 1. Ebr. 13: 2. 1 Petr. 4: 9.

14. Taler wäl om dem ſom gå efter edart argaſta; taler wäl, och önſker dem icke ondt.

Matth. 5: 44. Luc. 6: 28. 1 Cor. 4: 12.

15. Glädjens med dem ſom glade äro; och gråter med dem ſom gråta.

16. Ens till ſinnes med hwarannan; håller icke mycket af eder ſjelfwa; utan håller eder lika wid dem ſom ringa äro; håller eder icke ſjelfwa för kloka. Rom. 15: 5. 1 Cor. 1: 10.

Phil. 2: 2. Pſ. 131: 1. Ordſp. 3: 7. Eſ. 5: 21.

17. Görer ingom ondt för ondt; winnlägger eder om det ſom ärligit är, inför hwar man. Ordſp. 20: 22.

Matth. 5: 39. 1 Cor. 6: 7. 1 Theß. 5: 15. 2 Cor. 8: 21.

18. Om möjeligit är, ſå mycket ſom till eder ſtår, ſå hafwer frid med alla menniſkor. Marc. 9: 50. Ebr. 12: 14.

19. Hämnens eder icke ſjelfwe, käre wänner; utan låter (Guds) wrede hafwa rum; ty det är ſkrifwet: **Min är hämnden, jag ſkall wedergällat, ſäger HERren.**

3 Moſ. 19: 18. Luc. 6: 29. 5 Moſ. 32: 35. Ebr. 10: 30.

20. Om nu din owän hungrar, ſå gif honom mat; törſter han, ſå gif honom dricka; när du det gör, ſå förſamlar du glödande kol på hans hufwud. Ordſp. 25: 21. Matth. 5: 44.

21. Låt dig icke öfwerwunnen warda af det onda; utan öfwerwinn det onda med det goda.

13. Capitlet.

Lefnad emot Öfwerheten, ſin näſta och ſig ſjelf.

Hwar och en ware Öfwerhetene, ſom wäldet hafwer, underdånig; ty ingen Öfwerhet är, utan af Gudi; den Öfwerhet, ſom är, hon är ſkickad af Gudi.

Ordſp. 8: 15, 16. Dan. 4: 22. Tit. 3: 1. 1 Petr. 2: 13.

2. Derföre, ho ſig ſätter emot Öfwerheten, han ſätter ſig emot Guds ſkickelſe; men de ſom ſätta ſig deremot, de ſkola få en dom öfwer ſig.

3. Ty de, ſom wäldet hafwa, äro icke dem till räddhåga ſom wäl göra, utan dem ſom illa göra. Will du icke frukta för Öfwerheten, ſå gör det godt är, ſå får du pris af honom;

1 Petr. 2: 14.

4. Ty han är Guds tjenare, dig till goda. Men gör du det ondt är, ſå må du rädas; ty han bär icke ſwärdet förgäfwes; utan han är Guds tjenare, en hämnare honom till ſtraff, ſom illa gör.

5. Fördenſkull måſte man wara underdånig, icke allenaſt för ſtraffets ſkull, utan ock för ſamwetets ſkull.

6. Derföre måſten I ock gifwa ſkatt; ty de äro Guds tjenare, ſom ſådant ſkola ſköta.

7. Så gifwer nu hwarjom och enom det I pligtige ären; dem ſkatt, ſom ſkatt bör; dem tull, ſom tull bör; dem rädſel, ſom rädſel tillhörer; dem heder, ſom heder tillhörer.

Matth. 22: 21. Marc. 12: 17. Luc. 20: 25.

8. Warer ingom något ſkyldige, utan att I älſkens inbördes; ty den ſom älſkar den andra, han hafwer fullbordat lagen. Gal. 5: 14.

9. Ty det ſom ſagdt är: Du ſkall icke göra hor; du ſkall icke dräpa; du ſkall icke ſtjäla; du ſkall icke bära falſkt wittne; du ſkall icke begära; och annat ſådant bud, det beſlutes i detta ordet: Du ſkall älſka din näſta ſom dig ſjelf. 2 Moſ. 20: 14, ꝛc. 5 Moſ. 5: 18. Matth. 19: 18.

3 Moſ. 19: 18. Matth. 22: 39. Marc. 12: 31.

10. Kärleken gör ſin näſta intet ondt. Så är nu kärleken lagſens fullbordan.

Matth. 22: 40. 1 Tim. 1: 5. Jac. 2: 8.

11. Och medan wi ſådant wete,

nämliga tiden, att nu är ſtunden till att uppſtå af ſömnen, efter wår ſalighet är nu närmer, än då wi trodde; 1 Cor. 15: 34. Eph. 5: 14. 1 Theß. 5: 6.

12. Natten är framfaren, och dagen är kommen; derföre låter oß bortkaſta mörkſens gerningar, och ikläda oß ljuſens wapen; Eph. 5: 11.
Col. 3: 8. Eph. 6: 13, 14. 1 Theß. 5: 5.

13. Låter oß ärliga wandra, ſåſom om dagen; icke i fråßeri och dryckenſkap; icke i kamrar och okyſkhet; icke i kif och nit; Phil. 4: 8. Ordſp. 23: 20. Luc. 21: 34.
Gal. 5: 21. 1 Cor. 6: 9, 10. Eph. 5: 5. Jac. 3: 14.

14. Utan ikläder eder HErran JEſum Chriſtum; och fordrer köttet, dock icke till kättja. Upp. 16: 15.
Gal. 3: 27. 5: 16. 1 Petr. 2: 11. 1 Joh. 2: 16.

14. Capitlet.

Förhållande emot de ſwaga i trone.

Den ſwaga i trone tager upp; och bekymrer icke ſamwetet.
Rom. 15: 1, 7. 1 Cor. 8: 9, 11. 9: 22.

2. Den ene tror, att han må allahanda äta; men den ſom ſwag är, han äter kål.

3. Den der äter, han förakte icke honom ſom icke äter, och den ſom icke äter, han döme icke honom ſom äter; ty Gud hafwer honom upptagit. Col. 2: 16.

4. Ho äſt du, ſom dömer en annars tjenare? Sinom egnom herra ſtår han eller faller; men han kan wäl warda ſtåndandes; ty Gud är wäl mägtig till att göra honom ſtåndandes. Jac. 4: 12.

5. Den ene gör åtſkilnad emellan dag och dag; den andre håller alla dagar lika; hwar och en ware wiß i ſitt ſinne. Gal. 4: 10.

6. Hwilken ſom aktar någon dag, det gör han HErranom; och hwilken icke aktar någon dag, han gör det ock HErranom. Hwilken ſom äter, han äter HErranom; ty han tackar Gudi. Den der icke äter, han icke äter HErranom, och tackar Gudi.
1 Cor. 10: 31. 1 Tim. 4: 3.

7. Ty ingen af oß lefwer ſig ſjelfwom; och ingen dör ſig ſjelfwom.
1 Petr. 4: 2.

8. Lefwe wi, ſå lefwe wi HErranom; dö wi, ſå dö wi HErranom; ehwad wi nu lefwe eller dö, ſå höre wi HErranom till. Gal. 2: 20.

9. Ty Chriſtus är derpå både död och uppſtånden, och åter lefwandes worden, att han ſkall wara HErre, både öfwer lefwande och döda. 2 Cor. 5: 15.

10. Men du, hwi dömer du din broder? Eller du andre, hwi föraktar du din broder? Ty wi måſte alle ſtå framför Chriſti domſtol;
Matth. 25: 31. 2 Cor. 5: 10.

11. Såſom ſkrifwet ſtår: **Så ſant ſom jag lefwer, ſäger HErren, mig ſkola all knä böjas; och alla tungor ſkola bekänna Gud.**
Eſ. 45: 23. Phil. 2: 10.

12. Så måſte nu hwar och en af oß göra Gudi räkenſkap för ſig ſjelf.
Matth. 12: 36. 1 Cor. 3: 8. Gal. 6: 5.

13. Derföre, låt oß nu icke mera döma hwarannan; utan dömer heldre ſå, att ingen förtörnar ſin broder, eller förargar.
Matth. 18: 7, 8, 9. 1 Cor. 10: 32. 2 Cor. 6: 3.

14. Jag wet wäl, och är deß wiß i HErranom JEſu, att ingen ting äro af ſig ſjelf menlig; utan den ſom håller det för menligit, honom är det menligit. Ap. G. 10: 14, 15.
1 Tim. 4: 4. 1 Cor. 8: 7. Tit. 1: 15.

15. Dock, om din broder warder bedröfwad öfwer din mat, ſå wandrar du allaredo icke efter kärleken. **Förderfwa icke, med din mat, den ſom Chriſtus hafwer lidit döden före.**
1 Cor. 8: 11.

16. Derföre ſlyr det ſå, att edart goda icke warder undergifwet menniſkors förtal.

17. **Ty Guds rike är icke mat eller dryck, utan rättfärdighet, och frid, och fröjd i dem Helga Anda.** 1 Cor. 8: 8.

18. Den deruti tjenar Chriſto, han är Gudi täck, och menniſkomen bepröfwad.

19. Så låt oß nu fara efter det ſom till frids tjenar, och det ſom tjenar till förbättring inbördes.

20. Förderfwa icke, för mats ſkull, Guds werk. All ting äro wäl ren; men honom är det icke godt, ſom äter med ſitt ſamwets förkränkelſe.
Matth. 15: 11. Tit. 1: 15.

21. Godt är dig, att du äter intet kött, eller dricker intet win; ej heller något der din broder ſtöter ſig på, eller förargas, eller förſwagas. 1 Cor. 8: 13.

22. Hafwer du tron, ſå haf henne när dig ſjelf för Gudi. Salig är den ſom ſig intet ſamwet gör, om det han bepröfwar.

23. Men den ſom twifwelaktig är, äter han, ſå är han fördömd; ty han äter icke af tron; **ty allt det icke går af trone, det är ſynd.**

15. Capitlet.

Paulus förmanar till ſaktmodighet, tålamod, enighet. Lofwar ſin ankomſt.

Skole ock wi, ſom ſtarke äre, draga deras ſkröplighet, ſom ſwage äro, och icke täckas oß ſjelfwom.
1 Cor. 9: 22. Gal. 6: 1.

2. Så ſkicke ſig hwar och en af oß, att han måtte täckas ſin näſta till godo, till förbättring.
1 Cor. 9: 19. 10: 24, 32. 13: 5. Phil. 2: 4, 5.

3. Ty ock Chriſtus täcktes icke ſig ſjelfwom; utan ſåſom ſkrifwet ſtår: **Deras förſmädelſer, ſom dig förſmäda, hafwa fallit öfwer mig.**
Pſ. 69: 10.

4. Ty hwad ſom helſt föreſkrifwet är, det är ſkrifwet oß till lärdom; att wi, genom tålamod och Skriftenes tröſt, ſkole hafwa en förhoppning.
Rom. 4: 23, 24. 1 Cor. 10: 11. 2 Tim. 3: 16.

5. Men Gud, ſom tålamod och tröſten gifwer, gifwe eder, att I ären inbördes ens till ſinnes, efter Chriſtum JEſum;
Rom. 12: 16. 1 Cor. 1: 10. Phil. 2: 2. 3: 15, 16.

6. Att I med enom håg, och med enom mun, mågen priſa Gud, och wårs HErras JEſu Chriſti Fader.

7. Derföre upptager hwar den andra, ſåſom ock Chriſtus hafwer upptagit oß till Guds äro. Rom. 14: 1, 3.

8. Men jag ſäger, att JEſus Chriſtus war omſkärelſens tjenare, för Guds ſannings ſkull, till att faſt göra de löften, ſom till fäderna ſkedde;
Matth. 15: 24. Ap. G. 3: 25, 26.

9. Men att Hedningarna ſkola ära Gud, för barmhertighetenes ſkull; ſåſom ſkrifwet är: **Fördenſkull ſkall jag priſa dig ibland Hedningarna, och ſjunga dino Namne.**
Rom. 11: 30. 2 Sam. 22: 50. Pſ. 18: 50.

10. Och åter ſäger han: **Glädjens, I Hedningar, med hans folk;**
5 Moſ. 32: 43.

11. Och ändå ſedan: **Lofwer HErran, alle Hedningar, och priſer honom, all folk.** Pſ. 117: 1.

12. Och åter ſäger Eſaias: **Det ſkall wara Jeſſe rot, och den ſom uppſtå ſkall att råda öfwer Hedningarna; på honom ſkola Hedningarna hoppas.** Upp. 5: 5. 22: 16. Eſ. 11: 1, 10.

13. Men Gud, ſom hoppet gifwer, uppfylle eder med alla fröjd och frid i trone, att I hafwen ett fullkommeligit hopp, genom dens Helga Andas kraft.

14. Mine bröder, jag wet wäl ſjelf af eder, att I ären fulle af godhet, uppfyllde med all kunſkap, förmående förmana hwar den andra.
1 Cor. 1: 5. 1 Joh. 2: 21. 2 Petr. 1: 12.

15. Dock likwäl, bröder, hafwer jag ſkrifwit eder endels driſteliga till, att kommat eder till ſinnes, för den nåds ſkull, ſom mig gifwen är af Gudi;
Rom. 1: 5.

16. Att jag ſkall wara JEſu Chriſti tjenare ibland Hedningarna, offrandes Guds Evangelium; att Hedningarne ſkola warda ett offer, Gudi anammeligit, helgadt genom den Helga Anda. Ap. G. 9: 15. 13: 2.
Rom. 11: 13. Gal. 2: 7. 1 Tim. 2: 7. 2 Tim. 1: 11.

17. Derföre hafwer jag, der jag må berömma mig af, igenom Chriſtum JEſum, i det Gudi tillhörer.

18. Ty jag driſtar icke något tala, det icke Chriſtus werkade igenom mig, till att göra Hedningarna lydaktiga, genom ord och gerningar; Rom. 1: 5. 16: 26.

19. Genom teckens och unders kraft, och genom Guds Andas kraft; ſå att ifrån Jeruſalem, och de land deromkring ligga, allt intill Illyricum, hafwer jag uppfyllt med Chriſti Evangelium;

20. Och beflitat mig att predika Evangelium, der Chriſtus icke ens hade warit nämnd, på det jag icke ſkulle bygga på ens annars grund; 2 Cor. 10: 15.

21. Utan, ſåſom ſkrifwet ſtår: **Dem ſom intet hafwer kungjordt warit om honom, de ſkola det ſe; och de ſom af honom intet hört hafwa, de ſkola det förſtå.** Eſ. 52: 15.

22. Det är ock ſaken, hwarföre jag ofta hafwer warit förhindrad att komma till eder.
Rom. 1: 13. 1 Theß. 2: 1.

23. Nu, efter jag icke mer rum hafwer i deßa landen, och hafwer dock i mång år åſtundat komma till eder; Rom. 1: 10. 1 Theß. 3: 10.

24. Då jag reſer ut i Hiſpanien, will jag komma till eder; ty jag hoppas att, då jag reſer derigenom, ſkall jag få ſe eder, och ſedan warda af eder hulpen dit att komma; dock att jag ju förſt någon luſt hafwer haft af edor umgängelſe.

25. Men nu far jag hädan till Jeruſalem, till att göra dem heligom tjenſt. Ap. G. 19: 21. 24: 17.

26. Ty de ſom bo uti Macedonien, och Achajen, hafwa belefwat göra någon undſättning dem fattigom heligom, ſom äro i Jeruſalem.
1 Cor. 16: 1. 2 Cor. 8: 1. 9: 2, 12. Gal. 2: 9, 10.

27. Ty de hafwa ſå belefwat, och äro dem ock pligtige; fördenſkull, att efter de hafwa delat med Hedningarna ſin andeliga ting, är tillbörligit, att de äro dem till tjenſt med deras lekamliga ting. 1 Cor. 9: 11. Gal. 6: 6.

28. Då jag nu beſtällt hafwer, och förſeglat dem denna frukt, will jag komma tillbaka igen, och genom edar (ſtad) fara till Hiſpanien.

29. Men jag wet, när jag kommer till eder, warder jag kommandes med Chriſti Evangelii fullkomliga wälſignelſe. Rom. 1: 11.

30. Men, käre bröder, jag förmanar eder genom wår HERra Jeſum Chriſtum, och igenom Andans kärlek, att J mig uti mitt arbete hjelpen, med edra böner för mig till Gud.
2 Cor. 1: 11.

31. Att jag må frälſt warda ifrå de otrogna i Judeen; och att min tjenſt, ſom jag gör i Jeruſalem, må anammelig warda dem heligom;
2 Theß. 3: 2.

32. Att jag må med glädje komma till eder, genom Guds wilja, och wederqwicka mig med eder.
Ap. G. 18: 21. 1 Cor. 4: 19.

33. Men fridſens Gud ware med eder allom. Amen.
Phil. 4: 9. 1 Theß. 5: 23. 2 Theß. 3: 16.

16. Capitlet.

Slutas med helsning, warning, tackſägelſe.

Jag befaller eder wåra ſyſter Phebe, hwilken är i förſamlingenes tjenſt i Kenchrea.

2. Att J henne undfången i HERranom, ſåſom helgon höfwes; och görer henne biſtånd i all ärende, der hon eder behöfwer; ty hon hafwer mångom, och jemwäl mig ſjelfwom, warit till godo.

3. Helſer Priſcilla, och Aqvila, mina hjelpare i Chriſto JEſu;
Ap. G. 18: 2, 26. 1 Cor. 16: 19. 2 Tim. 4: 19.

4. Hwilke för mitt lif hafwa wågat ſin hals; dem tackar icke allenaſt jag, utan ock alla Hedningars förſamlingar.

5. Helſer ock förſamlingena i deras hus; helſer Epenetus, min älſkeliga, hwilken war den förſta frukt i Achajen, i Chriſto.

6. Helſer Maria, den der mycket arbete för oß haft hafwer.

7. Helſer Andronicus, och Junia, mina fränder och medfångar, de der märkelige äro ibland Apoſtlarna; de der ock för mig woro i Chriſto.

8. Helſer Amplia, min älſkeliga i HERranom.

9. Helſer Urbanus, wår hjelpare i Chriſto, och Stachis, min älſkeliga.

10. Helſer Apellen, den der bepröfwad är i Chriſto; helſer dem ſom äro af Ariſtobuli hus.

11. Helſer Herodion, min frända; helſer dem ſom äro af Narcißi hus, i HERranom.

12. Helſer Tryphena och Tryphoſa, de der arbeta i HERranom; helſer Perſiden, mina älſkeliga, ſom mycket arbetat hafwer i HERranom.

13. Helſer Rufum, den utkorada i HERranom; och hans moder, och mina.

14. Helſer Aſyncritum, Phlegontem, Herman, Patroban, Hermen, och de bröder ſom med dem äro.

15. Helſer Philologum, och Julian, Nereum, och hans ſyſter, och Olympan, och all helgon när dem.

16. Helſer eder inbördes med en helig kyß; helſa eder Chriſti förſamlingar. 1 Cor. 16: 20. 2 Cor. 13: 12. 1 Theß. 5: 26. 1 Petr. 5: 14.

17. Käre bröder, jag förmanar eder, att I hafwen uppſeende på dem, ſom twiſt och förargelſe åſtadkomma, emot den lärdom ſom I hafwen lärt; och wiker ifrå dem. Gal. 1: 8, 9. Col. 2: 8. 1 Tim. 6: 3. 2 Tim. 3: 2, 5, 6. 2 Joh. v. 10.

18. Ty ſådane tjena icke HErranom JEſu Chriſto, utan ſinom buk; och igenom ſöt ord och ſmekande tal förföra deras hjerta, ſom menlöſe äro. Phil. 3: 18, 19. 2 Petr. 2: 3. Heſ. 13: 18.

19. Ty edar lydaktighet är utkommen till hwar man. Derföre fröjdar jag mig öfwer eder; **men jag will, att I ären wiſe på det goda, och enfaldige på det onda.** Rom. 1: 8. Matth. 10: 16. 1 Cor. 14: 20.

20. Men fridſens Gud förträde Satanam under edra fötter ſnarliga. Wårs HErras JEſu Chriſti nåd ware med eder. Amen. Rom. 15: 33. 1 Cor. 16: 23. 2 Cor. 13: 13.

21. Helſar eder Timotheus, min medhjelpare, och Lucius, och Jaſon, och Soſipater, mine fränder; Ap. G. 16: 1. Phil. 2: 19. 1 Theß. 3: 2. Ap. G. 13: 1. 17: 5. 20: 4.

22. Helſar jag Tertius eder, ſom brefwet ſkrifwit hafwer, i HErranom.

23. Helſar eder Gajus, min och hela förſamlingenes wärd; helſar eder Eraſtus, ſtadſens räntomäſtare, och Qvartus, brodren. Ap. G. 19: 22. 2 Tim. 4: 20.

24. Wårs HErras JEſu Chriſti nåd ware med eder allom. Amen. 1 Theß. 5: 28.

25. Men honom, ſom magt hafwer att ſtadfäſta eder, efter mitt Evangelium, och predikan af JEſu Chriſto, efter hemlighetenes uppenbarelſe, den af ewig tid härtill hafwer förtegad warit; Eph. 1: 9. 3: 9 20. Col. 1: 26. 2 Tim. 1: 10.

26. Men nu uppenbarad och kungjord, igenom Propheternas ſkrifter, af ewiga Guds befallning; på det tron ſkall få lydaktighet ibland alla Hedningar; Tit. 1: 3. 1 Joh. 1: 1. Rom. 1: 5. 15: 18.

27. Gudi, ſom är allena wis, ware pris och ära, genom JEſum Chriſtum, i ewighet. Amen. 1 Tim. 1: 17. Jud. Ep. v. 25.

Till de Romare,
ſänd ifrå Corintho, med Phebe,
ſom i förſamlingenes tjenſt
war i Kenchrea.

S. Pauli Epiſtel den förra till de Corinthier.

1. Capitlet.

Läroträtor. Egen wishet. Rätt beröm.

Paulus, kallad till JEſu Chriſti Apoſtel, genom Guds wilja, och Soſthenes, broderen; Ap. G. 18: 17.

2. Guds förſamling, ſom är i Corintho, dem helgadom genom Chriſtum JEſum, kalladom heligom; ſamt med allom dem, ſom åkalla wårs HErras JEſu Chriſti Namn, uti hwart och ett rum, deras och wårt. Joh. 17: 19. Eph. 1: 1. 1 Theß. 4: 7. 2 Tim. 1: 9. Ap. G. 15: 9.

3. Nåd ware eder, och frid af Gudi wårom Fader, och HErranom JEſu Chriſto. Rom. 1: 7. 2 Cor. 1: 2. Eph. 1: 2.

4. Jag tackar min Gud alltid för edra ſkull, för den Guds nåd, ſom eder gifwen är genom Chriſtum JEſum; Rom. 1: 8.

5. Att I uti all ſtycke rike wordne ären genom honom, i all ord, och all kunſkap. 1 Cor. 12: 8. 2 Cor. 8: 7. Col. 1: 9.

6. Såſom predikanen om Chriſto i eder kraftig worden är;

7. Så att eder icke fattas någor gåfwa, och wänten wårs HErras JEſu Chriſti uppenbarelſe. Phil. 3: 20. Tit. 2: 13.

8. Hwilken eder ock ſtadfäſter intill ändan, att I oſtraffelige ären på wårs HErras JEſu Chriſti dag. 2 Theß. 3: 3. Col. 1: 22. 1 Theß. 3: 13. 5: 23.

9. Ty Gud är trofaſt, genom hwilken I kallade ären till hans Sons JEſu Chriſti, wårs HErras, delaktighet. 1 Theß. 5:24. Joh. 15:5.

10. Men, käre bröder, jag förmanar eder, wid wårs HErras JEſu Chriſti Namn, att I talen alle ett, och att ibland eder ingen twedrägt är; utan att I ären fullborda uti ett ſinne och ene mening. Rom. 12:16. 15:5. Eph. 4:3. Phil. 2:2. 3:15, 16. 1 Petr. 3:8.

11. Ty mig är förekommet, mine bröder, om eder, med dem ſom tjena Chloe, att ibland eder äro trätor.

12. Men jag ſäger, ſom hwar och en af eder ſäger: Jag är Pauliſk, jag är Apolliſk, jag är Cephiſk, och jag är Chriſtiſk. Ap. G. 18:24. 1 Cor. 3:4. Joh. 1:42.

13. Månn Chriſtus wara ſöndrad? Månn Paulus wara korsfäſt för eder? Eller ären I döpte i Pauli namn?

14. Jag tackar Gud, att jag ingen edra döpt hafwer, utan Criſpum, och Gajum; Ap. G. 18:8. Rom. 16:23.

15. Att ingen kan ſäga, att jag hafwer i mitt namn döpt.

16. Deßlikes döpte jag Stephane husfolk; ſedan wet jag icke, om jag någon annan döpt hafwer. 1 Cor. 16:15, 17.

17. Ty Chriſtus hafwer icke ſändt mig till att döpa, utan till att förkunna Evangelium; icke med klokt tal, på det Chriſti kors icke ſkulle omintet warda. 1 Cor. 2:1, 4, 13. 2 Petr. 1:16.

18. Ty det tal om korſet är en galenſkap dem ſom förtappas; men oß, ſom ſalige wardom, är det en Guds kraft; 1 Cor. 4:10. Rom. 1:16.

19. Ty ſkrifwet är: **Jag ſkall omintet göra de wiſas wisdom, och de förſtåndigas förſtånd ſkall jag förkaſta.** Job 5:12, 13. Eſ. 29:14.

20. **Hwar äro de kloke? Hwar äro de Skriftlärde? Hwar äro denna werldenes wiſe?** Hafwer icke Gud denna werldenes wishet gjort till galenſkap? Eſ. 33:18. Job 12:17. Rom. 1:22.

21. Ty efter werlden icke kunde genom ſin wisdom känna Gud i hans wisdom, ſå täcktes Gudi med dåraktiga predikan frälſa dem ſom tro. Matth. 11:25. Luc. 10:21. Rom. 1:21, 28.

22. Efter det Judarna begära tecken, och Grekerna ſöka efter wishet; Matth. 12:38. 16:1. Joh. 4:48. 6:30.

23. Men wi predike den korsfäſta Chriſtum, Judomen en förargelſe, och Grekomen en galenſkap. Joh. 6:60, 66. 1 Cor. 2:14.

24. Men dem ſamma, Judom och Grekom, ſom kallade äro, predike wi Chriſtum, Guds kraft, och Guds wisdom. Rom. 1:16.

25. Ty Guds galenſkap är wiſare än menniſkor, och Guds ſwaghet är ſtarkare än menniſkor.

26. Käre bröder, ſer på edor kallelſe; icke månge köttsliga wiſe, icke månge mägtige, icke månge ädlingar äro kallade. Joh. 7:48. 1 Cor. 2:8.

27. Men det, ſom galet war för werldene, hafwer Gud utwalt, på det han ſkulle göra de wiſa till ſkam; och det ſwagt war för werldene hafwer Gud utwalt, på det han ſkulle göra det till ſkam ſom ſtarkt är. Matth. 11:25. Jac. 2:5.

28. Och det, ſom war oädla, och föraktadt för werldene, hafwer Gud utwalt, och det intet är; på det han ſkulle göra det till intet, ſom något är;

29. På det intet kött ſkall kunna berömma ſig för honom; Rom. 3:27. Eph. 2:9.

30. Af hwilkom I ock ären i Chriſto JEſu, **den oß af Gudi är gjord till wisdom, och till rättfärdighet, och till helgelſe, och till förloßning;** Col. 2:3. Jer. 23:5. Joh. 17:19. Rom. 4:25. Eph. 1:7.

31. På det, ſom ſkrifwet ſtår: **Den ſom berömmer ſig, han berömme ſig i HErranom.** Eſ. 65:16. Jer. 9:23, 24. 2 Cor. 10:17.

2. Capitlet.

Ordets enfaldighet öfwergår menniſkodjupſinnighet.

Och jag, käre bröder, då jag kom till eder, kom jag icke med hög ord, eller hög wisdom, att förkunna eder Guds wittnesbörd. Ap. G. 18:1. 1 Cor. 1:17.

2. Ty jag höll mig icke derföre, att jag något wißte ibland eder, utan JEſum Chriſtum, och honom korsfäſtan. Gal. 6:14.

3. Och jag war med eder i ſwaghet, och med räddhåga, och med mycket bäfwande. 2 Cor. 10: 10.
11: 30. 12: 5, 9. Gal. 4: 13. Phil. 2: 12.

4. Och mitt tal och min predikan war icke i konſtelig ord, efter menniſkors wisdom, utan uti Andans och kraftenes bewisning;

5. Att edor tro icke ſkall ſtå på menniſkors wisdom, utan på Guds kraft. 2 Cor. 4: 7.

6. Men det wi tale om, är wisdom när de fullkomliga; dock icke denna werldenes, eller denna werldenes öfwerſtars wisdom, hwilke förgås. Jac. 3: 15.

7. Men wi tale om den hemliga fördolda Guds wisdom, den Gud för werldenes begynnelſe förſkickat hafwer, till wåra härlighet; Job 28: 21. Rom. 16: 25.
1 Cor. 4: 1. Eph. 3: 9. Col. 1: 26. 2 Tim. 1: 9.

8. Hwilken ingen af denna werldenes Förſtar känt hafwer; ty om de den känt hade, så hade de aldrig korsfäſt härlighetenes HERra;
Matth. 11: 25. Joh. 7: 48. Ap. G. 13: 27.
2 Cor. 3: 14. Joh. 16: 3. Ap. G. 3: 17. 1 Tim. 1: 13.

9. Utan ſåſom ſkrifwet är: **Det intet öga ſett hafwer, och intet öra hört, och uti ingen menniſkos hjerta ſtiget är, det hafwer Gud beredt dem ſom honom älſka.** Eſ. 64: 4. 1 Cor. 1: 23.

10. Men oß hafwer Gud det uppenbarat genom ſin Anda; ty Anden utranſakar all ting; ja, ock Guds djuphet.
Matth. 13: 11. 16: 17. 2 Cor. 3: 18. 1 Joh. 2: 27.

11. Ty hwilken menniſka wet hwad i menniſkone är, utan menniſkones ande ſom är i henne? Så wet ock ingen hwad i Gudi är, utan Guds Ande. Jer. 17: 9, 10. Ordſp. 20: 27.

12. Men wi hafwe icke fått denna werldenes anda, utan den Ande ſom är af Gudi, att wi weta kunne, hwad oß af Gudi gifwet är; Rom. 8: 15.

13. Hwilket wi ock tale, icke med ſådana ord ſom menniſklig wisdom lärer, utan med ſådana ord ſom den Helige Ande lärer; och dömom andeliga ſaker andeligen. 2 Petr. 1: 16.

14. **Men den naturliga menniſkan förnimmer intet af det Guds Anda tillhörer; ty det är honom en galenſkap, och kan icke begripat; ty det måſte andeliga dömas.** Rom. 8: 7.

15. Men den andelige dömer all ting, och warder af ingom dömd.

16. Ty ho hafwer känt HERrans ſinne? Eller ho will underwiſa honom? Men wi hafwe Chriſti ſinne.
Job 15: 8. Eſ. 40: 13. Jer. 23: 18. Rom. 11: 34.

3. Capitlet.

Ordets planta, wäxt. Guds tempel heligt.

Och jag, käre bröder, kunde icke tala med eder, ſåſom med andeligom; utan ſåſom med köttsligom, ſåſom med barnom i Chriſto.

2. Mjölk hafwer jag gifwit eder dricka, och icke mat; ty I förmåtten det icke; ej heller ännu förmågen. Ebr. 5: 12, 13.

3. Fördenſkull I ären ännu köttslige; ty medan ibland eder är nit, och kif, och twedrägt, ären I icke då köttslige, och wandren efter menniſkoſätt?
1 Cor. 1. 11. Gal. 5: 19, 20. Jac. 3: 16.

4. Ty då en ſäger: Jag är Pauliſk, och den andre ſäger: Jag är Apolliſk; ären I icke då köttslige? 1 Cor. 1: 12.

5. Ho är nu Paulus, ho är Apollos, annat än tjenare, genom hwilka I hafwen anammat tron, och dock ſom HERren hafwer hwarjom och enom gifwit? Ap. G. 18: 24. 1 Cor. 16: 12.

6. Jag hafwer plantat, Apollos hafwer wattnat; men Gud hafwer gifwit wäxten. Ap. G. 18: 26. 19: 1.

7. Så är nu han intet, ſom plantar; icke heller han, ſom wattnar, utan Gud, ſom wäxten gifwer;

8. Men den ſom plantar, och den ſom wattnar, den ene är ſom den andre; men hwar och en ſkall få ſin lön efter ſitt arbete.
Pſ. 62: 13. Jer. 17: 10. 32: 19. Matth. 16: 27.
Rom. 2: 6. Gal. 6: 5. Upp. 2: 23. 22: 12.

9. Ty wi äre Guds medhjelpare; I ären Guds åkerwerk, Guds byggning. 2 Cor. 6: 1. Eph. 2: 20, 21.

10. Jag, af Guds nåde, ſom mig gifwen är, hafwer lagt grundwalen, ſåſom en wis byggomäſtare, en annar

bygger deruppå; men hwar och en ſe till, huru han bygger deruppå.

Rom. 1:5. 15:20.

11. **Ty en annan grund kan ingen lägga, än den ſom lagder är, hwilken är JEſus Chriſtus.**

Eſ. 28:16.

Matth. 16:18. Eph. 2:20. 1 Petr. 2:7.

12. Hwar nu någor bygger på denna grund guld, ſilfwer, ädla ſtenar, trä, hö, ſtrå;

13. Så warder hwars och ens werk uppenbart; ty dagen ſkall görat klart, hwilken i elden uppenbar warder; och hurudana hwars och ens werk är, det ſkall elden bepröfwa.

Eſ. 48:10. 1 Petr. 1:7. 4:12.

14. Warder någors werk blifwandes, ſom han deruppå byggt hafwer, så får han lön.

15. Men warder någors werk förbrändt, så warder han ſtraffad; men han ſjelfwer warder ſalig, dock ſåſom genom eld.

16. Weten I icke, att I ären Guds tempel, och att Guds Ande bor i eder? 1 Cor. 6:19. 2 Cor. 6:16.

Eph. 2:21, 22. Ebr. 3:6. 1 Petr. 2:5.

17. Hwilken Guds tempel förderfwar, honom ſkall Gud förderfwa; ty Guds tempel är heligt, hwilket I ären.

18. Ingen bedrage ſig ſjelf. Hwilken ibland eder låter ſig tycka, att han är wis, han warde galen i denna werld, att han må warda wis.

Ordſp. 3:7. Eſ. 5:21.

19. **Ty denna werldenes wishet är galenſkap för Gudi;** efter ſom ſkrifwet är: Han griper de wiſa uti deras klokhet; Job 5:13.

20. Och åter: HERren wet de wiſas tankar, att de äro fåfängelige.

Pſ. 94:11.

21. Så berömme ſig ingen af menniſkor; allt är det edart;

22. Ware ſig Paulus, eller Apollos, ware ſig Cephas, eller werlden, ware ſig lifwet, eller döden, ware ſig det nu är, eller det komma ſkall; allt är det edart.

23. Men I ären Chriſti; och Chriſtus är Guds. 1 Cor. 11:3.

4. Capitlet.

Lärares wärde för Gud och för werlden. Fäder i Chriſto.

Der ſkall man hålla oß före, att wi äre Chriſti tjenare, och ſkaffare till Guds hemlighet.

2 Cor. 4:5. 6:4. Col. 1:25. Tit. 1:7.

2. Nu ſöker man intet ibland ſkaffarena annat, än att de finnas måga trogne. Luc. 12:42.

3. Men mig är det en ringa ting, att jag warder dömd af eder, eller af menniſklig dag; dömer jag mig icke heller ſjelf.

4. Jag wet intet med mig; dock derutinnan är jag icke rättfärdigad; men HERren är den mig dömer. 2 Moſ. 34:7.

Pſ. 130:3. 143:2. Job 9:2. Rom. 4:2.

5. Derföre dömer icke förr än tid är, så länge att HERren kommer, hwilken ock ſkall låta komma det i ljuſet, ſom i mörkrena fördoldt är, och uppenbara hjertans anſlag; och då warder hwarjom och enom pris af Gudi.

Matth. 7:1. Rom. 2:1. Dan. 7:10. Upp. 20:12.

6. Men detta hafwer jag, käre bröder, uttydt på mig, och på Apollos, för edra ſkull, att I af oß lära måtten, att ingen hålle mer af ſig, än ſom nu ſkrifwet är; på det I icke högmodens emot hwarannan för någors mans ſkull. Ordſp. 3:7. Rom. 12:3.

7. Ty ho framſätter dig? Eller hwad hafwer du, det du icke undfått hafwer? Hafwer du det undfått, hwi berömmer du dig då, lika ſom du det icke undfått hade?

Joh. 3:27. Rom. 12:6. 1 Petr. 4:10. Jac. 1:17.

8. I ären nu mätte, I ären nu rike wordne, I regneren utan oß; och gåfwe Gud att I regneraden, på det wi ock måtte regnera med eder.

9. Men mig tycker, att Gud hafwer utgifwit oß Apoſtlar för de aldraringaſta, ſåſom de der dödenom äro ämnade; ty wi äre wordne ett widunder werldene, och Änglomen, och menniſkomen. 1 Cor. 15:8, 9, 10.

Eph. 3:8. Pſ. 44:23. Rom. 8:36. Ebr. 10:33.

10. Wi äre dårar, för Chriſti ſkull, men I ären kloke i Chriſto; wi ſwage, I ſtarke; I härliga, wi föraktade.

2 Theß. 3:7. 1 Cor. 2:3. 2 Cor. 13:9.

11. Allt intill denna tid lide wi både hunger och törſt, och äre nakne, och warde kindpuſtade, och hafwe intet wißt hemman; Ap. G. 23: 2. 2 Cor. 4: 8. 11: 23.

12. Och arbetom, werkande med wåra egna händer. Då wi blifwe bannade, wälſigne wi; då wi blifwe förföljde, lide wi. Ap. G. 18: 3. 20: 34. 1 Theß. 2: 9. 2 Theß. 3: 8. Matth. 5: 44. Luc. 6: 28. 23: 34. Ap. G. 7. 60. Rom. 12: 14.

13. Då wi blifwe hädde, bedjes wi före; ſåſom werldenes afſkrap äre wi wordne, hwars mans afhugg, till denna dag. Klag. 3: 45.

14. Detta ſkrifwer jag icke fördenſkull, att jag will ſkämma eder; men jag förmanar eder, ſåſom min kära barn. 1 Theß. 2: 11.

15. Ty om I än haden tiotuſend tuktomäſtare i Chriſto, ſå hafwen I dock icke många fäder; jag hafwer födt eder i Chriſto JEſu, genom Evangelium. Ap. G. 18: 11. Gal. 4: 19. Philem. v. 10.

16. Derföre förmanar jag eder: Warer mine efterföljare. 1 Cor. 11: 1. Phil. 3: 17. 1 Theß. 1: 6. 2 Theß. 3: 9.

17. För ſamma ſaks ſkull hafwer jag ſändt till eder Timotheum, hwilken är min käre ſon, och trogen i HErranom; att han ſkall draga eder till minnes mina wägar, ſom äro i Chriſto, ſåſom jag alleſtäds och i alla förſamlingar lärer. 1 Tim. 1: 2. 2 Tim. 1: 2.

18. Somlige af eder äro ſå uppblåſte, lika ſom jag icke ſkulle komma till eder.

19. Men jag will innan en kort tid komma, om HErren will; och då ſkall jag röna, icke deras ord, ſom ſå uppblåſte äro, utan kraft. Ap. G. 18: 21. Rom. 15: 32. Jac. 4: 15.

20. **Ty Guds rike ſtår icke i ordom, utan i kraft.** 1 Cor. 2: 4.

21. Hwad wiljen I? Skall jag komma med ris till eder, eller med kärlek och ſaktmodigom anda? 2 Cor. 10: 2. 13: 10.

5. Capitlet.

Boleri och all ſurdeg bannlyſt.

Det går ett allmänneligit rykte, att boleri är ibland eder; och ſådant boleri, der ock icke Hedningarne weta af ſäga, att en hafwer ſins faders huſtru. 3 Moſ. 18: 8. 5 Moſ. 27: 20.

2. Och I ären uppblåſte, der I mycket heldre ſkullen hafwa ſörjt; på det att den ſådant bedrifwit hafwer, måtte utkaſtas ifrån eder.

3. Men jag, ſåſom den med kroppen frånwarandes är, dock med andan närwarandes, hafwer allaredo ſåſom närwarandes beſlutit, Col. 2: 5.

4. I wårs HErras JEſu Chriſti Namn, uti edor förſamling, med minom anda, och ſamt med wårs HErras JEſu Chriſti kraft, Matth. 16: 19. Joh. 20: 23.

5. Att den, ſom det ſå bedrifwit hafwer, ſkall gifwas Satane i wåld, till köttſens förderf; på det anden må ſalig blifwa på HErrans JEſu dag. 1 Tim. 1: 20.

6. Edor berömmelſe är icke god. Weten I icke, att litet ſurdeg förſyrer hela degen? Jac. 4: 16. Gal. 5: 9.

7. Renſer fördenſkull ut den gamla ſurdegen, att I mågen blifwa en ny deg, ſåſom I ock ären oſyrade; ty wi hafwe ock ett Påſkalamb, ſom är Chriſtus, offrader för oß. Eſ. 53: 7. Joh. 1: 29, 36. 1 Petr. 1: 19. 1 Cor. 15: 3.

8. Derföre låter oß hålla Påſka, icke uti den gamla ſurdegen, och icke uti ondſkones och arghetenes ſurdeg; utan uti renhetenes och ſanningenes oſyrade deg. 2 Moſ. 12: 3, 15. 5 Moſ. 16: 3.

9. Jag hafwer ſkrifwit eder till uti brefwena, att I intet ſkullen hafwa ſkaffa med bolare. 2 Theß. 3: 14. 2 Cor. 6: 14. Eph. 5: 11.

10. Det menar jag icke om denna werldenes bolare, eller om giriga, eller om röfware, eller om afgudadyrkare; annars måſten I rymma utu werlden.

11. Men nu hafwer jag ſkrifwit eder, att I ſkolen intet hafwa ſkaffa med dem, nämliga, om någor wore ſom kallas en broder, och är en bolare, en girig, en afgudadyrkare, en ſkändare, en drinkare, eller en röfware; med ſådana ſkolen I ock icke äta. Matth. 18: 17. Rom. 16: 17. 2 Theß. 3: 6.

12. Ty hwad kommer mig wid döma dem, ſom ute äro? Dömen icke I dem, ſom inne äro?

13. Men dem, ſom ute äro, dömer Gud; drifwer ock ſjelfwe den ut ifrån eder, ſom onder är. 5 Moſ. 13: 5. 22: 21, 22, 24.

6. Capitlet.

Träta förbjudes. Fördömeliga laſter. Boleris ſkam.

Gitter någor edra, ſom något hafwer ute ſtåndandes med en annan, ſig döma låta under de orättfärdiga, och icke heldre under de heliga?

2. Weten I icke, att de heliga ſkola döma werldena? Skall nu werlden dömas af eder, ären I då icke gode nog till att döma de ringa ſaker? Matth. 19: 28. Luc. 22: 30.

3. Weten I icke, att wi ſkole döma Änglarna? Huru mycket mer timmelig ting?

4. Men I, när I hafwen några ſaker om timmelig ting, så tagen I dem ſom föraktade äro i förſamlingene, och ſätten dem till domare.

5. Eder till blygd ſäger jag detta: Är der ju platt ingen wis ibland eder? Eller en ſom kan döma emellan ſin broder och broder?

6. Utan den ene brodren träter med den andra, och dertill inför de otrogna.

7. Det är allaredo en briſt med eder, att I gån med hwarannan till rätta; hwi låten I icke heldre göra eder orätt? Hwi låten I icke heldre göra eder ſkada? Ordſp. 20: 22. Matth. 5: 39. Luc. 6: 29. Rom. 12: 17, 19. 1 Theß. 4: 6. 5: 15.

8. Ja, I gören orätt och ſkada, och det brödromen.

9. Weten I icke, att de orättfärdige icke ſkola ärfwa Guds rike? Farer icke wille; hwarken bolare, eller afgudadyrkare, eller horkarlar, eller de weklingar, eller drängaſkändare,

10. Eller tjufwar, eller girige, eller drinkare, eller hädare, eller röfware ſkola ärfwa Guds rike. 1 Tim. 1: 9. Gal. 5: 19, 20, 21. Eph. 5: 5.

11. Och detta woren I ſomlige; men I ären aftwagne, I ären helgade, I ären rättfärdigade, genom HERrans JEſu Namn, och genom wår Guds Anda. Eph. 2: 1, 2, 3. 5: 8. Col. 3: 7. Tit. 3: 3.

12. Jag hafwer magt till allt, men det är icke allt nyttigt; jag hafwer magt till allt, men ingen ting ſkall taga mig fången. 1 Cor. 10: 23.

13. Maten till buken, och buken till maten; men Gud ſkall både mat och buk till intet göra; men kroppen icke till boleri, utan HERranom, och HERren kroppenom. Matth. 15: 17. Rom. 14: 17.

14. Men Gud hafwer uppwäckt HERran; han ſkall ockſå uppwäcka oß, genom ſina kraft. Ap. G. 2: 24, 32. Rom. 6: 5, 8. 8: 11. 2 Cor. 4: 14.

15. Weten I icke, att edre kroppar äro Chriſti lemmar? Skulle jag nu taga Chriſti lemmar, och göra der ſkökolemmar af? Bort det. 1 Cor. 12: 27. Eph. 4: 12, 15, 16. 5: 30.

16. Eller weten I icke, att den ſig håller till en ſköko, han blifwer en kropp med henne? Ty de warda, ſäger han, tu uti ett kött. 1 Moſ. 2: 24. Matth. 19: 5. Marc. 10: 8. Eph. 5: 31.

17. Men den ſom håller ſig till HERran, han är en Ande med honom. Joh. 17: 21, 22, 23. Eph. 4: 4.

18. Flyr boleri. All ſynd, ſom menniſkan gör, är utan kroppen; men den ſom bedrifwer boleri, han ſyndar på ſin egen kropp.

19. Eller weten I icke, att edar kropp är dens Helga Andas tempel, ſom är i eder, hwilken I hafwen af Gudi; och ären icke edre egne? 1 Cor. 3: 16. 2 Cor. 6: 16. Eph. 3: 6. 1 Petr. 2: 5.

20. Ty I ären dyrt köpte. Derföre priſer nu Gud uti edar kropp, och i edrom anda, hwilke Gudi tillhöra. 1 Cor. 7: 23. Gal. 3: 13. Ebr. 9: 12. 1 Petr. 1: 18, 19. 2 Petr. 2: 1.

7. Capitlet.

Äktenſkapsreglor.

Nu, der I mig om ſkrefwen, ſwarar jag. Det är mannenom godt, att han intet befattar ſig med huſtru.

2. Dock likwäl, till att undfly boleri, hafwe hwar och en ſina huſtru, och hwar och en ſin man.

3. Mannen ſkall låta få huſtrune ſkyldig wälwiljoghet, och ſammalunda huſtrun mannen. 1 Petr. 3: 7.

4. Huſtrun hafwer icke ſjelf magt

öfwer

öfwer ſin egen kropp, utan mannen; ſammalunda mannen hafwer icke magt öfwer ſin egen kropp, utan huſtrun.

5. Drager eder icke undan för hwarannan, utan det ſker med begges edra ſamtycko, till en tid, att I mågen hafwa tom till faſto och böner; och kommer ſå igen tillſammans, att djefwulen icke ſkall freſta eder för edor okyſkhets ſkull.

6. Men ſådant ſäger jag eder efter tillſtädjelſe, och icke efter bud;

7. Utan jag wille heldre, att alla menniſkor woro ſåſom jag är; men hwar och en hafwer ſina egna gåfwo af Gudi; den ene ſå, den andre ſå. Matth. 19:12. 1 Cor. 12:11.

8. Dem ogiftom och enkom ſäger jag: Godt är dem, om de blifwa ſåſom ock jag.

9. Men kunna de icke hålla ſig, ſå gifte ſig; ty det är bättre gifta ſig, än brinna.

10. Men dem giftom bjuder icke jag, utan HErren: Huſtrun ſkilje ſig icke ifrå mannen. Mal. 2:14. Matth. 5:32. 19:6, 9. Marc. 10:11, 12. Luc. 16:18.

11. Skiljes hon ock ifrå honom, ſå blifwe ogift, eller förlike ſig med mannen igen; och mannen öfwergifwe icke huſtruna.

12. Dem androm ſäger jag, icke HErren: Om ſå är, att en broder hafwer ena otrogna huſtru, och hon hafwer wilja till att bo med honom; ſkilje då han icke henne ifrå ſig.

13. Och om en qwinna hafwer en otrogen man, och han hafwer wilja till att blifwa när henne; ſkilje icke då honom ifrå ſig.

14. Ty den otrogne mannen är helgad genom huſtruna, och den otrogna huſtrun är helgad genom mannen; annars wordo edor barn oren; men nu äro de helig.

15. Om ock den otrogne will ſkiljas, ſå låt honom ſkiljas. En broder eller ſyſter är icke bunden till egendom i ſådana fallom; utan i frid hafwer Gud kallat oß.

16. Ty huru wetſt du, qwinna, om du kan göra mannen ſalig? Eller huru wetſt du, man, om du kan göra huſtruna ſaliga? 1 Petr. 3:1.

17. Dock ſåſom Gud hafwer hwarjom och enom utdelat. Hwar och en, ſåſom HErren honom kallat hafwer, ſå wandre han. Och ſå ſtadgar jag i alla förſamlingar.

18. Är någor omſkoren kallad, han begäre icke förhud; är någor kallad i förhuden, han låte icke omſkära ſig.

19. Omſkärelſen är intet, och förhuden är intet; utan hålla Guds bud. Gal. 5:6. 6:15.

20. Hwar och en blifwe uti den kallelſe, i hwilka han kallad är. Eph. 4:1. Phil. 1:27.

21. Äſt du kallad i träldom, haf der ingen ſorg om; dock kan du fri warda, ſå bruka det heldre;

22. Ty den ſom i träldom kallad är i HErranom, han är HErrans fri; ſammalunda ock den ſom kallad är i frihet, han är Chriſti egen worden. Rom. 6:18, 22. Gal. 5:13. Eph. 6:6. 1 Petr. 2:16.

23. I ären dyrt köpte; blifwer icke menniſkors trälar. 1 Cor. 6:20. Ebr. 9:12. 1 Petr. 1:18, 19. 2 Petr. 2:1. 2 Cor. 11:20.

24. Hwar och en, käre bröder, der han uti kallad är, der blifwe han uti när Gudi.

25. Men om jungfrur hafwer jag icke HErrans bud; utan jag ſäger mina mening, ſåſom den der barmhertighet fått hafwer af HErranom, till att wara trogen.

26. Så menar jag nu ſådant wara godt för den nöd ſom förhanden är, att menniſkone ſkall godt wara ſå blifwa. Jer. 16:2.

27. Äſt du wid huſtru bunden, begära icke ſkiljas wid henne; äſt du ock utan huſtru, ſå begära icke huſtru.

28. Men gifter du dig, ſyndar du intet, och om en jungfru gifter ſig, ſyndar hon intet; dock warda ſådana lidande lekamlig bekymmer; men jag ſkonade eder gerna.

29. Men det ſäger jag: Käre bröder, tiden är kort. Öfwer detta: De ſom huſtrur hafwa, ware ſåſom de inga hade;

30. Och de ſom gråta, ſåſom de intet greto; och de ſom fröjda ſig, ſåſom de fröjdade ſig intet; och de ſom köpa, ſåſom de behöllo det intet;

31. Och de ſom bruka denna werldena, ſåſom de brukade icke; ty denna werldenes wäſende förgås.
Eſ. 40: 6. 1 Joh. 2: 17.

32. Men jag wille gerna, att I woren utan omſorg. Den der ogift är, han aktar det HERranom tillhörer, huru han ſkall täckas HERranom.

33. Men den ſom gifter ſig, han aktar hwad werldene tillhörer, att han ſkall behaga huſtrune.

34. Och det är ſkilnad på en qwinna, och en jungfru; den ſom ogift är, hon aktar det HERranom tillhörer, att hon ſkall blifwa helig både till kropp och till anda; men den ſom gifter ſig, hon aktar det werldene tillhörer, huru hon ſkall behaga mannenom.

35. Men detta ſäger jag till det ſom eder kan gagneligit wara, och icke att jag will kaſta band på eder; utan på det I ſkolen efterfölja det ärligit är, och blifwa wid HERran, utan allt hinder.

36. Men om någor låter ſig tycka, att det icke wäl ſkickar ſig med hans jungfru, ſedan hon wäl manwäxt är, och det will icke annars wara, ſå göre ſom han will, han ſyndar intet; han låte henne gifta ſig.

37. Men om en ſätter ſig faſt före, efter han onödd är, och hafwer ſin fria wilja, och beſluter detta i ſitt hjerta, att låta ſina jungfru ſå blifwa, han gör wäl.

38. Den nu utgifter henne, han gör wäl; men den icke utgifter henne, han gör bätter.

39. Huſtrun är bunden till lagen, ſå länge hennes man lefwer; men när hennes man är afſomnad, är hon fri att gifwa ſig enom androm, hwem hon will; dock att det ſker i HERranom. Rom. 7: 2.

40. Men ſaligare är hon, om hon ſå blifwer, efter mitt ſinne; jag menar, att jag ock hafwer Guds Anda.

8. Capitlet.

Afgudaoffer. Chriſtelig frihet.

Men om afgudaoffer wete wi; ty wi hafwe alle förſtånd. Förſtåndet uppblås; men kärleken förbättrar.
Ap. G. 15: 20, 29. Rom. 14: 3, 10, 22.

2. Om någor låter ſig tycka, att han wet något; han wet ännu intet, huru honom bör weta. Gal. 6: 3. 1 Tim. 6: 4.

3. Men den ſom älſkar Gud, han är känd af honom.

4. Så wete wi nu om den mat, ſom offras afgudar; att afguden är intet i werldene, och att ingen Gud är, utan en. Rom. 14: 14. 1 Cor. 10: 19. 5 Moſ. 4: 39. 6: 4. Marc. 12: 29. Eph. 4: 6. 1 Tim. 2: 5.

5. Och ändock någre äro, ſom kallas gudar, hwad det är i himmelen, eller på jordene; ſåſom månge gudar, och månge herrar äro;

6. Så hafwe wi dock allenaſt en Gud, Fadren; af hwilkom all ting äro, och wi uti honom; och en HERra, JEſum Chriſtum, genom hwilken all ting äro, och wi genom honom.
Mal. 2: 10. Eph. 3: 9. 4: 5, 6. Ap. G. 17: 28. Rom. 11: 36. Joh. 1: 3. 13: 13. 1 Cor. 12: 3. Phil. 2: 11. Col. 1: 16. Ebr. 1: 2.

7. Men hwar man hafwer icke förſtåndet; ty ſomlige göra ſig ännu ſamwet om afgudarna, ätande det för afgudaoffer; och efter deras ſamwet är ſwagt, warder det dermed befläckadt.
Rom. 14: 23. 1 Cor. 10: 28.

8. Men maten främjar oß intet för Gudi; äte wi, ſå warde wi intet bättre dermed; äte wi icke, ſå warde wi ock icke deß ſämre. Rom. 14: 17.

9. Ser till likwäl, att denna edor frihet icke kommer dem till förargelſe, ſom ſwage äro.
Rom. 14: 13, 20. Gal. 5: 13.

10. Ty om någor får ſe dig, du ſom förſtåndet hafwer, ſitta och äta i afgudahus, warder då icke hans ſamwet, ſom ſwag är, draget dermed till att äta afgudaoffer?

11. **Och ſå warder den ſwage brodren öfwer ditt förſtånd förtappad, den Chriſtus hafwer lidit döden före.** Rom. 14: 15.

12. När I ſåledes ſynden på bröderna, och ſargen deras ſwaga ſamwet, då ſynden I på Chriſtum.

13. Derföre, om maten förargar min broder, wille jag aldrig äta kött till ewig tid; på det jag icke ſkall wara minom broder till förargelſe.
Rom. 14: 21. 2 Cor. 11: 29.

9. Capitlet.

Lärares reglor. Åhörares pligt.

Är jag icke en Apoſtel? Är jag icke fri? Hafwer jag icke ſett wår HERra JEſum Chriſtum? Ären icke I mitt werk i HERranom?
Ap. G. 9: 3, 17. 22: 17, 18. 23: 11.
1 Cor. 15: 8. 2 Cor. 12: 2. 1 Cor. 4: 15.

2. Är jag icke androm en Apoſtel, ſå är jag åtminſtone edar Apoſtel; ty inſeglet till mitt Apoſtlaämbete ären I, uti HERranom.

3. Dem ſom mig fråga, är detta mitt ſwar:

4. Hafwe wi icke magt till att äta och dricka? 1 Cor. 9: 14. 1 Theß. 2: 7.

5. Hafwe wi icke magt att omföra med oß en huſtru, ſom en ſyſter är, ſåſom de andre Apoſtlar och HERrans bröder, och Cephas?
Matth. 8: 14. 12. 46. Marc. 6: 3. Gal. 1. 19.

6. Eller hafwer jag och Barnabas allena icke magt ſammaledes göra?
2 Theß. 3: 9.

7. Ho tjenar till krig på ſin egen ſold någon tid? Ho planterar en wingård, och icke äter af hans frukt? Eller ho waktar en hjord, och äter icke af hjordſens mjölk? 1 Petr. 5. 2.

8. Månn jag tala ſådant efter menniſkoſätt? Säger ock icke lagen detſamma?

9. Ty uti Moſe lag är ſkrifwet: **Du ſkall icke binda munnen till på oxan, ſom tröſkar.** Månn Gudi wara omſorg om oxar?
5 Moſ. 25: 4. 1 Tim. 5: 18.

10. Säger han icke det allt för wåra ſkull? Ty för wåra ſkull är det ſkrifwet: Att den ſom plöjer, han ſkall plöja på en förhoppning, och den ſom tröſkar, han ſkall tröſka på en förhoppning, att han må af ſitt hopp delaktig warda. 2 Tim. 2: 6.

11. Hafwe wi nu ſått eder det andeligit är; ſynes eder det mycket wara, att wi uppſkäre edor lekamliga ting?
Rom. 15: 27. Gal. 6: 6.

12. Äro andre wordne delaktige i denna magten när eder; hwi icke mycket mer wi? Men wi hafwe ſådana magt icke brukat; utan wi lidom allahanda, att wi icke något hinder göra ſkole Chriſti Evangelio. Ap. G. 20: 33.
2 Cor. 11: 9, 12. 12: 13. 1 Theß. 2: 7.

13. Weten I icke, att de ſom offra, de hafwa ſina näring af offret; och de ſom ſköta altaret, de warda ock altaret åtnjutande? 3 Moſ. 2: 3.
6: 16, 17, 18. 4 Moſ. 18: 8. 5 Moſ. 18: 1.

14. **Så hafwer ock HERren ſkickat, att de, ſom förkunna Evangelium, ſkola ock hafwa ſina näring af Evangelio.** 5 Moſ. 25: 4.
Matth. 10: 10. Luc. 10: 7. 1 Tim. 5: 18.

15. Men jag hafwer deß intet brukat. Jag ſkrifwer ock icke fördenſkull derom, att ſå ſke ſkall med mig; jag wore heldre död, än att någor ſkulle min berömmelſe om intet göra.
Ap. G. 18: 3. 20: 34. 1 Cor. 4: 12.
1 Theß. 2: 9. 2 Theß. 3: 8. 2 Cor. 11: 10.

16. Ty att jag förkunnar Evangelium, deraf må jag icke berömma mig; ty jag måſte det göra, och we mig, om jag Evangelium icke förkunnar. Rom. 1: 14.

17. Gör jag det gerna, ſå warder mig lönt; men gör jag det nödigt, ſå är mig dock det ämbetet befaldt. 1 Cor. 4: 1.

18. Hwad är då nu min lön? Nämliga att jag predikar Chriſti Evangelium, och gör det för intet; på det jag icke ſkall mißbruka mina magt, ſom jag hafwer uti Evangelio.

19. Derföre, ändock jag är fri för hwar man, hafwer jag likwäl gjort mig till hwars mans tjenare, på det jag må winna deß flera.

20. Judomen är jag worden ſåſom en Jude, på det jag ſkall winna Judarna; dem ſom under lagen äro, är jag worden lika ſom jag under lagen wore, på det jag ſkall winna dem, ſom under lagen äro. Ap. G. 16: 3. 21: 23, ꝛc.

21. Dem, ſom utan lag äro, är jag worden lika ſom jag utan lag wore; ändock jag icke är utan Guds lag, utan är i Chriſti lag; på det jag dem winna må, ſom utan lag äro. Gal. 2: 3.

22. Dem ſwagom är jag ſwag worden, på det jag winna må de ſwaga; jag är hwarjom manne worden allahanda, på det jag ſkall ju några ſaliga göra.
Rom. 15: 1. 2 Cor. 11: 29. 1 Cor. 10: 33. Gal. 6: 1.

23. Men ſådant gör jag för Evangelii ſkull, på det jag ſkall warda deß delaktig.

24. Weten icke I, att de ſom löpa på wädjobanan, alle löpa de; men en får lönen? Löper ſå, att I fån det. Phil. 3: 14. 2 Tim. 4: 7. Ebr. 12: 1.

25. Ty hwar och en ſom kämpar, han hafwer återhåll i all ting; de deruppå, att de ſkola få en förgängelig krono; men wi en oförgängelig. 1 Tim. 6: 12. 2 Tim. 2: 5. 4: 8.

26. Men jag löper icke ſåſom till något owißt; ſå kämpar jag icke, ſåſom den ſom hugger i wädret;

27. Utan jag ſpäker min lekamen, och underkufwar honom; på det jag icke predikar androm, och warder ſjelfwer ſtraffelig.

10. Capitlet.

Sacramenten gagna obotfärdigom ej. Frihets bruk.

Käre bröder, jag will icke dölja för eder, att wåre fäder woro alle under ſkyn, alle gingo de genom hafwet; 2 Moſ. 13: 21. 14: 22. 4 Moſ. 9: 18. 5 Moſ. 1: 33. Pſ. 78: 13, 14. 105: 39. Joſ. 4: 23.

2. Och alle wordo de under Moſe döpte, i ſkynom, och i hafwet;

3. Och hafwa alle enahanda andelig mat ätit; 2 Moſ. 16: 14. Pſ. 105: 40.

4. Och alle enahanda andelig dryck druckit; ty de drucko af den andeliga klippan, ſom dem medföljde; hwilken klippa war Chriſtus. 2 Moſ. 17: 6. 4 Moſ. 20: 10. 21: 16. Pſ. 78: 15. Eſ. 43: 20.

5. Men många af dem woro icke Gudi behagelige; ty de wordo nederſlagne i öknene. 4 Moſ. 26: 65.

6. Men detta är oß ſkedt till exempel; att wi icke ſkole hafwa begärelſe till det ondt är, ſåſom de begärelſe hade. 4 Moſ. 11: 4, 33. Pſ. 78: 30. 106: 14.

7. Warer icke heller afgudadyrkare, ſåſom ſomlige af dem, ſom ſkrifwet är: Folket ſatte ſig ned att äta och dricka, och ſtodo upp till att leka. 2 Moſ. 32: 6.

8. Låter oß icke heller drifwa horeri, ſåſom ſomlige af dem beſmittade ſig med horeri; och föllo på en dag tre och tjugu tuſend. 4 Moſ. 25: 1, 9. Pſ. 106: 28.

9. Låter oß ock icke freſta Chriſtum, ſåſom ſomlige af dem freſtade honom; och wordo dräpne af ormar. 2 Moſ. 17: 2. Pſ. 78: 18, 56. 95: 9. 106: 14. 4 Moſ. 21: 6.

10. Knorrer ock icke, ſåſom ſomlige af dem knorrade; och wordo dräpne af förderfwarenom. 2 Moſ. 16: 2. Pſ. 106: 25. 4 Moſ. 14: 2, 29, 36.

11. Allt ſådant wederfors dem till ett exempel; men det är oß ſkrifwet till en förwarning, på hwilka werldenes ände kommen är. Rom. 15: 4. 1 Cor. 9: 10.

12. Derföre, den ſom låter ſig tycka han ſtår, han ſe till, att han icke faller. Rom. 11: 20.

13. Eder hafwer ingen freſtelſe ännu påkommit, utan den menniſklig är; **men Gud är trofaſt, ſom icke låter eder freſtas öfwer edra förmågo; utan gör med freſtelſen en utgång, ſå att I kunnen dragat.** 2 Cor. 1: 7.

14. Derföre, mine käreſte, flyr ifrån afgudadyrkan. 2 Cor. 6: 17. 1 Joh. 5: 21.

15. Jag talar ſåſom med förſtåndigom; betrakter I hwad jag ſäger:

16. **Wälſignelſens kalk, den wi wälſigne, är icke han Chriſti blods delaktighet? Det brödet, ſom wi bryte, är icke det Chriſti lekamens delaktighet?** Matth. 26: 26.

17. Ty det är ett bröd; ſå äre wi månge en lekamen, efter wi alle af eno bröde delaktige äre. Rom. 12: 5. 1 Cor. 12: 27.

18. Ser på Iſrael efter köttet; de ſom äta offren, äro de icke delaktige af altaret? 3 Moſ. 2: 3. 7: 14. 1 Cor. 9: 13.

19. Hwad ſkall jag då ſäga: Är afguden något? Eller är det något, ſom afgudom offras? Nej. 1 Cor. 8: 4.

20. Men det ſäger jag, att hwad Hedningarna offra, det offra de djeflom, och icke Gudi. Nu will jag icke, att I ſkolen delaktige warda med djeflomen. 3 Moſ. 17: 7. 5 Moſ. 32: 17. Pſ. 106: 37.

21. I kunnen icke dricka HErrans kalk och djeflarnas kalk. I kunnen icke delaktige wara af HErrans bord och djeflarnas bord. 2 Cor. 6: 15.

22. Eller wilje wi reta HErran? Månn wi wara ſtarkare än han? 5 Moſ. 32: 21.

23. Jag hafwer magt till allt, men det är icke allt nyttigt; jag hafwer magt till allt, men det kommer icke allt till förbättring. 1 Cor. 6: 12.

24. **Ingen ſöke ſitt, utan annars bäſta.** Rom. 15: 2. 1 Cor. 13: 5. Phil. 2: 4.

25. Allt det ſalt är i köttboden, det äter, och fråger intet derefter för ſamwetets ſkull;

26. **Ty jorden är HErrans, och allt det derpå är.** 2 Moſ. 19: 5. Pſ. 24: 1. 50: 10, 12.

27. När nu en otrogen bjuder eder till gäſt, och I wiljen gå till honom, ſå äter allt det eder förelägges, och fråger intet derefter för ſamwetets ſkull. Luc. 10: 7.

28. Men om då någor ſäger till eder: Detta är offradt afgudom, ſå äter icke, för hans ſkull ſom det underwiſte, och för ſamwetets ſkull; ty jorden är HErrans, och allt det derpå är. 1 Cor. 8: 10, 11.

29. Samwetet, ſäger jag; icke ditt, utan dens andras; ty hwarföre ſkulle jag låta döma mina frihet af ens annars ſamwet? Rom. 14: 16.

30. Ty om jag äter deraf med tackſägelſe, hwi ſkulle jag då laſtad warda för det jag tackar före? Rom. 14: 6. 1 Tim. 4: 4.

31. Hwad I nu äten eller dricken, eller **hwad I gören, ſå gören allt Gudi till äro.** Col. 3: 17.

32. Warer ſådane, att I ingen förargen, hwarken Juda, eller Grek, eller Guds förſamling; Rom. 14: 13.

33. Såſom ock jag i all ting är allom till wilja, icke ſökandes min, utan mångs mans nytto, att de måga warda ſalige. Rom. 15: 2. 1 Cor. 9: 19, 22.

11. Capitlet.

Rätt ſkick i förſamlingen. Nattwardens rätta bruk.

Warer mine efterföljare, ſåſom ock jag Chriſti. 1 Cor. 4: 16.
Eph. 5: 1. Phil. 3: 17. 1 Theß. 1: 6. 2 Theß. 3: 9.

2. Käre bröder, jag priſar eder, att I tänken på mig i all ſtycke, och hållen det ſätt, ſom jag eder föreſatt hafwer.

3. Så will jag, att I weta ſkolen, att Chriſtus är hwars och ens mans hufwud; men mannen är qwinnones hufwud; men Gud är Chriſti hufwud. Eph. 5: 23. Joh. 14: 28. 1 Cor. 3: 23. 15: 27, 28.

4. Hwar och en man, ſom beder, eller propheterar, och hafwer något på hufwudet, han ſkämmer ſitt hufwud.

5. Men en qwinna, ſom beder eller propheterar med ohöljdt hufwud, hon ſkämmer ſitt hufwud; ty det wore icke annars, än ſom hon wore rakad.

6. Will hon icke hölja ſig, ſå ſkäre ock håret med af; nu, efter det ſtår illa att henne är håret afſkoret, eller afrakadt, ſå hölje ſig. 4 Moſ. 5: 18. 5 Moſ. 22: 5.

7. Men mannen ſkall icke hölja ſitt hufwud; ty han är Guds beläte och ära; men qwinnan är manſens ära. 1 Moſ. 1: 26, 27. 5: 1. 9: 6.

8. Ty mannen är icke af qwinnone; utan qwinnan af mannenom. 1 Moſ. 2: 18, 21.

9. Och mannen är icke ſkapad för qwinnones ſkull; utan qwinnan för manſens ſkull.

10. Derföre ſkall qwinnan hafwa ena magt på hufwudet, för Änglarnas ſkull. 1 Moſ. 24: 65.

11. Dock är hwarken mannen utan qwinnone, eller qwinnan utan mannen, i HErranom.

12. Ty ſåſom qwinnan är af mannenom, ſå är ock mannen genom qwinnona; men alltſammans af Gudi.

13. Dömer wid eder ſjelfwa, om det är dägeligit, att en qwinna beder Gud ohöljd?

14. Eller lärer icke naturen eder det, att enom man är wanheder, om han hafwer långt hår;

15. Men qwinnone är ära, att hon hafwer långt hår? Håret är henne gifwet till att ſkyla ſig med.

16. Är det ock någor ibland eder, den i detta ärendet enträten är, han wete, att wi hafwe icke den ſeden; och icke Guds förſamlingar heller. 1 Tim. 6: 4.

17. Men detta måſte jag befalla: Jag kan icke priſa, att I tillhopakommen, icke till förbättring, utan till förwärring.

18. I förſtone, när I kommen tillhopa i förſamlingene, hörer jag att ibland eder är ſkiljaktighet; det jag ock wäl endels tror. 1 Cor. 1: 10, 11, 12.

19. Ty ibland eder måſte ju wara parti, på det de rättſinnige ſkola warda uppenbare ibland eder. Matth. 18: 7. Luc. 17: 1. Ap. G. 20: 30. Luc. 2: 35. 1 Joh. 2: 19.

20. När I nu tillhopakommen, så håller man då icke HErrans Nattward.

21. Ty då man ſkall hålla nattward, tager hwar och en ſin egen nattward framföre åt; och den ene hungrar, den andre är drucken.

22. Hafwen I nu icke hus, der I uti äta eller dricka mågen? Eller förakten I Guds förſamling, och ſkämmen dem ſom intet hafwa? Hwad ſkall jag ſäga eder? Skall jag priſa eder? Häruti priſar jag eder intet.

23. **Ty jag hafwer undfått af HErranom, det jag ock eder gifwit hafwer; ty HErren JEſus, i den natten, då han förrådder wardt, tog han brödet;** Matth. 26: 26. Marc. 14: 22. Luc. 22: 19.

24. **Tackade, bröt det, och ſade: Tager, äter; detta är min lekamen, ſom för eder brytes; detta görer till min åminnelſe.**

25. **Sammalunda ock kalken, efter nattwarden, och ſade: Denne kalk är det nya Teſtamentet i minom blod; detta görer, ſå ofta I dricken, till min åminnelſe.**

26. Ty ſå ofta I äten af detta bröd, och dricken af denna kalk, ſkolen I förkunna HErrans död, tilldeß han kommer. Ap. G. 1: 11.

27. Hwilken nu owärdeliga äter af detta bröd, eller dricker af HErrans kalk, han blifwer ſaker på HErrans lekamen och blod.

28. Men pröfwe menniſkan ſig ſjelfwa, och äte ſå af det brödet, och dricke af den kalken. 2 Cor. 13: 5.

29. Ty den owärdeliga äter och dricker, han äter och dricker ſig ſjelfwom domen, icke åtſkiljandes HErrans lekamen.

30. Derföre äro ock många ſwage och kranke ibland eder, och en ſtor del ſofwa.

31. Ty om wi ſjelfwe dömde oß, ſå worde wi icke dömde. Pſ. 32: 5.

32. Men då wi dömde warde, ſå warde wi näpſte af HErranom; på det wi icke med werldene ſkole fördömde warda. Ebr. 12: 5, 10.

33. Derföre, min käre bröder, när I tillhopa kommen till att äta, ſå bide den ene den andra.

34. Men hungrar någor, han äte hemma; på det I icke tillhopakommen till fördömelſe. Det andra will jag ſkicka, när jag kommer.

12. Capitlet.

Andeliga gåfwors tal, bruk.

Om de andeliga gåfwor will jag, käre bröder, icke fördölja eder.

2. I weten, att I hafwen warit Hedningar, och gått till de ſtumma afgudar, efter ſom I förförde woren. 1 Cor. 6: 11. Eph. 2: 11, 12. 1 Theß. 1: 9.

3. Derföre gör jag eder wetterligit, att ingen förbannar JEſum, ſom genom Guds Anda talar; och ingen kan kalla JEſum en HErra, utan genom den Helga Anda. Marc. 9: 39. 2 Cor. 3: 5.

4. Gåfworna äro mångahanda; men Anden är en. Rom. 12: 6. Ebr. 2: 4. 1 Petr. 4: 10. Eph. 4: 4.

5. Och ämbeten äro mångahanda; men HErren är en; Rom. 12: 7, 8. Eph. 4: 11.

6. Och krafterna äro mångahanda; men Gud är en, ſom allt werkar i allom.

7. Uti hwarjom och enom bewiſa ſig Andans gåfwor till gagns.

8. Dem ena warder gifwet af Andanom tala om wisdom; dem andra tala om förſtånd, af ſamma Andanom; Col. 1: 28.

9. Enom androm tron, af ſamma Andanom; enom androm helbregda gåfwa, af ſamma Andanom; Marc. 16: 18. Luc. 10: 9. Jac. 5: 14, 15.

10. Enom androm underlig ting

göra; enom androm prophetia; enom androm åtſkilja andar; enom androm mångahanda tungomål; enom androm tungomåls uttydelſe.

Ap. G. 6: 8. 8: 11. 2: 4. 10: 46. 1 Cor. 14. 27.

11. Men allt detta werkar den ſamme ene Anden, delandes hwarjom ſitt, ſåſom honom täckes. Rom. 12: 3.

1 Cor. 7: 7. 2 Cor. 10: 13. Eph. 4: 7.

12. Ty ſåſom en lekamen är, och hafwer dock många lemmar; men alle lemmar af en lekamen, ändock de äro månge, äro de dock en lekamen; ſammalunda ock Chriſtus. Rom. 12: 4, 5. Eph. 4: 16.

13. Ty wi äre uti enom Anda alle döpte till en lekamen, ehwad wi äre Judar eller Greker, tjenare eller frie; och hafwe alle druckit till en Anda.

Rom. 6: 4, 5.

Eph. 2: 14. 15. Col. 3: 11. Gal. 3: 28. Joh. 6: 63.

14. Ty lekamen är icke en lem, utan månge.

15. När nu foten wille ſäga: Jag är icke hand, derföre är jag icke af lekamenom; ſkulle han fördenſkull icke wara af lekamenom?

16. Och om örat wille ſäga: Jag är icke öga, derföre är jag icke af lekamenom; ſkulle det fördenſkull icke wara af lekamenom?

17. Om hele lekamen wore öga, hwar blefwe då hörſlen? Wore han aller hörſel, hwar blefwe lukten?

18. Men nu hafwer Gud ſatt lemmarna hwar för ſig ſärdeles uti lekamen, ſåſom han wille.

19. Om nu alle lemmar wore en lem, hwar blefwe då lekamen?

20. Men nu äro lemmarna månge, och lekamen är en.

21. Ögat kan icke ſäga till handen: Jag behöfwer dig intet; eller hufwudet till fötterna: Jag behöfwer eder intet;

22. Utan mycket mer de kroppſens lemmar, ſom ſynas ſwagaſt wara, äro oß meſt af nöden.

23. Och de wi hålle blygeliga wara, dem lägge wi mäſta äron uppå; och de oß ſnöpliga ſynas, dem pryde wi aldrameſt.

24. Ty de, ſom dägeliga äro, behöfwa intet; men Gud hafwer ſå tillhopamängt lekamenen, och de lemmar, ſom något fattades, deß mer prydelſe tillagt;

25. På det i lekamenen ſkall ingen ſkiljaktighet wara; utan alle lemmar ſkola den ene för den andra ens omſorg hafwa.

26. Och om en lem lider något, ſå lida alle lemmarna med; och om en lem warder härliga hållen, ſå fröjda ſig alle lemmarna med.

27. Men J ären Chriſti lekamen och lemmar, hwar efter ſin del.

Rom. 12: 5. Eph. 1: 23. 5: 23, 30. Col. 1: 24.

28. Och Gud hafwer ſatt i förſamlingene förſt Apoſtlar, dernäſt Propheter, ſedan lärare, ſedan kraftwerkare, ſedan helbregdo gåfwor, hjelpare, regerare, mångahanda tungomål.

Eph. 4: 11.

29. Äro de alle Apoſtlar? Äro de alle Propheter? Äro de alle lärare? Äro de alle kraftwerkare?

30. Hafwa de alle helbregdo gåfwor? Tala de alle mång tungomål? Kunna de alle uttyda?

31. Men farer efter de ypperſta gåfworna; och jag will ännu wiſa eder en koſteligare wäg. 1 Cor. 14: 1.

13. Capitlet.

Kärlekens pris, art.

Om jag talade med menniſkors och Änglars tungor, och hade icke kärleken, ſå wore jag en ljudande malm, eller en klingande bjellra.

2. Och om jag kunde prophetera, och wißte all hemlighet, och allt förſtånd, och hade alla tro, ſå att jag förſatte berg, och hade icke kärleken, ſå wore jag intet. Matth. 7: 22. 17: 20. 21: 21.

Marc. 11: 23. Luc. 17: 6. 1 Cor. 12: 8, 9.

3. Och om jag gåfwe alla mina ägodelar de fattiga, och läte min lekamen brinna, och hade icke kärleken, ſå wore det mig intet nyttigt.

4. Kärleken är tålig och mild; kärleken afundas intet; kärleken ſkalkas intet, han uppblåſes icke. 1 Petr. 4: 8.

5. Han ſkickar ſig icke ohöfweliga; han ſöker icke ſitt, han förtörnas icke, han tänker intet argt;

1 Cor. 10: 24. Phil. 2: 4, 21.

6. Han gläds icke öfwer orättfärdig-

het; men han fröjdar ſig öfwer ſanningen. Pſ. 10: 3. 15: 4. 49: 19. 2 Joh. v. 4.

7. Han fördrager all ting, han tror all ting, han hoppas all ting, han lider all ting. Ordſp. 10: 12.

8. Kärleken wänder aldrig åter, ändock Prophetierna ſkola återwända, och tungomålen ſkola afkomma, och förſtåndet ſkall återwända.

9. Ty wi förſtå endels, och prophetere endels; Phil. 3: 12.

10. Men då det kommer ſom fullkomligit är, ſå wänder det åter ſom endels är.

11. Då jag war ett barn, talade jag ſom ett barn, och hade ſinne ſom ett barn, och hade barnsliga tankar; men ſedan jag wardt man, lade jag bort det barnsligit war.

12. Ty wi ſe nu genom en ſpegel, uti ett mörkt tal; men då anſigte emot anſigte. Nu känner jag endels; men då ſkall jag kännat, ſåſom jag ock känd är. 2 Cor. 5: 7. 3: 18. 1 Joh. 3: 2. 1 Cor. 8: 3. Phil. 3: 12.

13. Men nu blifwer tron, hoppet, kärleken, deßa tre; men ſtörſt ibland dem är kärleken.

14. Capitlet.

Tungomåls uttydnings nytto.

Farer efter kärleken; winnlägger eder om andeliga gåfwor; dock meſt, att I propheteren. 1 Cor. 12: 31.

2. Ty den ſom talar med tungomål, han talar icke menniſkom, utan Gudi; ty ingen hörer dertill, utan han talar hemligit i Andanom. Ap. G. 2: 4. 10: 46.

3. Men den ſom propheterar, han talar menniſkomen till förbättring, och till förmanelſe, och till tröſt.

4. Den ſom talar med tungomål, han förbättrar ſig ſjelf; men den ſom propheterar, han förbättrar förſamlingen.

5. Jag wille wäl, att I alle tala kunden med tungomål; men mycket heldre, att I propheteraden; ty den ſom propheterar, han är ſtörre än den ſom med tungomål talar; utan han det uttyder, på det förſamlingen får någon förbättring.

6. Men nu, käre bröder, om jag komme till eder, och talade med tungomål, hwad wore jag eder nyttig? Utan jag talar med eder, antingen med uppenbarelſe, eller med förſtånd, eller med prophetia, eller med läro?

7. Hafwer ſig dock ſå med de ting, ſom ljud göra ifrå ſig, och dock intet lif hafwa, ſåſom en pipa eller en harpa; då de icke gifwa åtſkiljeligit ljud ifrå ſig, huru kan man weta, hwad pipadt eller harpadt är?

8. Så ock, om en baſun gifwer en owißa röſt, ho gör ſig då redo till ſtrids?

9. Så ock I, om I talen med tungomål, och icke talen det ſom förſtås kan, huru ſkall man weta hwad taladt är? ty I talen i wädret.

10. Så mångahanda ſlag är på röſterna i werldene, och ingen af dem är otydelig.

11. När jag nu icke wet uttydningen på röſten, blifwer jag honom, ſom talar, Barbariſk; och den, ſom talar blifwer för mig Barbariſk.

12. Sammalunda ock I, medan I faren efter andeliga gåfwor, winnlägger eder om förſamlingens bäſta, att I nog hafwen.

13. Derföre, den ſom talar med tungomål, han bedje, att han må ock kunna det uttyda.

14. När jag nu beder med tungone, ſå beder min ande; men mitt ſinne är utan frukt.

15. Huru ſkall det då gå till? Nämliga ſå: Jag ſkall bedja i andanom; jag ſkall ock bedja med ſinnet; jag ſkall ſjunga i andanom; jag ſkall ock ſjunga med ſinnet. Eph. 5: 19. Col. 3: 16.

16. När du nu wälſignar i andanom, huru ſkall då den, ſom ſtår i dens olärdas ſtad, ſwara dig Amen på din tackſägelſe; efter han icke förſtår hwad du ſäger?

17. Du ſäger wäl en god tackſägelſe; men den andre warder deraf intet förbättrad.

18. Jag tackar min Gud, att jag talar mer med tungomål, än I alle.

19. Men jag will heldre tala i förſamlingene fem ord med mitt ſinne,

på det jag underwiſa må andra, än eljeſt tiotuſend ord med tungomål.

20. Käre bröder, warer icke barn i förſtåndet, utan warer barn i ondſkone; men i förſtåndet warer fullkomlige. Pſ. 131: 2. Matth. 11: 25. 18: 3. Eph. 4: 14. Ebr. 5: 12. 1 Petr. 2: 2.

21. I lagen är ſkrifwet: **Jag will tala med andra tungor, och med andra läppar till detta folk, och de ſkola dock icke än ſå höra mig, ſäger HERren.** Eſ. 28: 11, 12.

22. Så äro nu tungomålen för ett tecken, icke dem ſom tro, utan dem ſom icke tro; men prophetien är twärtemot, icke dem ſom otrogne äro, utan dem ſom trogne äro.

23. Hwar nu hela förſamlingen tillhopakomme på en ſtad, och talade alla med tungomål, och der kommo några olärde eller otrogne in, månde de icke ſkola ſäga, att I haden miſt ſinnet?

24. Hwar I nu alle propheteraden, och der komme någor otrogen eller olärd in, han worde ſtraffad af dem allom, och dömd af allom;

25. Och ſå worde det, ſom lönligit är i hans hjerta, uppenbart; och ſå fölle han på ſitt anſigte, tillbåde Gud, och bekände, att ſannerliga wore Gud i eder. Zach. 8: 23.

26. Huru är det då, käre bröder? När I tillſammans kommen, ſå hafwer hwar och en af eder en Pſalm; han hafwer lärdom, han hafwer tungomål, han hafwer uppenbarelſe, han hafwer uttydelſe; låter det allt ſke till förbättring. 1 Cor. 12: 8, 9, 10.

27. Hwar nu någor talar med tungomål, det göre han ſjelf annar, eller på det meſta ſjelf tredje, och då ymſom; och en tyde det ut.

28. Är han icke en uttydare, ſå tige i förſamlingene; men tale wid ſig ſjelf, och till Gud.

29. Men Propheterna tale twå eller tre; och de andre döme derom.

30. Men hwar ſå händer, att dem, ſom ſitter, warder något uppenbaradt, ſå tige den förſte. 1 Theß. 5: 20.

31. I mågen wäl alle prophetera, den ene efter den andra, på det alle måga lära, och alle warda förmanade.

32. Och Propheternas andar äro Prophetomen underdånige;

33. Ty Gud är icke oſkickelighetenes, utan fridſens Gud, ſåſom uti alla de heligas förſamlingar. 1 Cor. 11: 16.

34. Edra qwinnor tige uti förſamlingarna; ty dem är icke tillſtadt att tala, utan att de äro underdåniga, ſåſom ock lagen ſäger. 1 Moſ. 3: 16. 1 Cor. 11: 3. Eph. 5: 22. Col. 3: 18. 1 Petr. 3: 1.

35. Men wilja de något lära, ſå ſkola de fråga ſina män hemma; det ſtår icke qwinnor wäl, att de tala i förſamlingene. 1 Tim. 2: 11, 12.

36. Eller är Guds ord utkommet ifrån eder? Eller är det allena kommet till eder?

37. Der nu någor låter ſig tycka att han är en Prophet, eller andelig, han beſinne hwad jag ſkrifwer eder; ty det äro HERrans bud. 2 Cor. 10: 7. 1 Joh. 4: 6.

38. Men är någor oförſtåndig, han ware oförſtåndig.

39. Derföre, käre bröder, lägger eder winn om att I propheteren, och förmener icke att tala med tungomål.

40. **Låter all ting ärliga och ſkickeliga tillgå.**

15. Capitlet.

Köttſens uppſtåndelſe, förwandling.
Dödſens udd.

Käre bröder, jag minner eder på Evangelium, ſom jag eder förkunnat hafwer, hwilket I ock anammat hafwen, i hwilko I ock ſtån; Gal. 1: 11.

2. Genom hwilket I ock ſalige warden, huruledes jag eder det förkunnade, om I hafwen det behållit; utan ſå är, att I förgäfwes trott hafwen. Rom. 1: 16. 1 Cor. 1: 21. Gal. 3: 4.

3. Ty jag hafwer i förſtone eder föregifwit, det jag ock undfått hafwer, att Chriſtus är döder för wåra ſynder, efter Skrifterna; Gal. 1: 12. Pſ. 22: 16, 17. Eſ. 53: 5. Dan. 9: 24. Zach. 13: 7. 1 Cor. 5: 7.

4. Och att han är begrafwen; och att han uppſtånden är på tredje dagen, efter Skrifterna. Eſ. 53: 9. Pſ. 16: 10. Oſ. 6: 2. Jon. 2: 1. Matth. 12: 40.

5. Och att han wardt ſedder af Cepha, ſedan af de tolf. Marc. 16: 14.
Luc. 24: 31. Joh. 20: 19. Ap. G. 10: 41.

6. Sedan wardt han ſedder af mer än femhundrade bröder på en tid, af hwilkom ännu många lefwa; men meſtedelen äro affomnade.

7. Derefter wardt han ſedder af Jacobo; och ſedan af alla Apoſtlarna.
Luc. 24: 50.

8. På ſiſtone efter allom wardt han ock ſedder af mig, ſåſom af en den der otidig född är. Ap. G. 9: 3, 17.
22: 17. 23: 11. 1 Cor. 9: 1. 2 Cor. 12: 2.

9. Ty jag är den ringaſte ibland Apoſtlarna, ſå att jag är icke wärd kallas Apoſtel; derföre, att jag hafwer förföljt Guds förſamling.
Eph. 3: 7, 8. Ap. G. 8: 3. 9: 1.
22: 4. 26: 9. Gal. 1: 13. 1 Tim. 1: 13.

10. Men af Guds nåd är jag det jag är; och hans nåd hafwer icke fåfäng warit i mig; utan jag hafwer mer arbetat, än de alle; dock icke jag, utan Guds nåd, ſom i mig är.
Rom. 15: 18, 19. 2 Cor. 11: 23. 12: 11.

11. Det ware nu jag, eller de, ſå predike wi, och ſå hafwen I trott.

12. Är nu Chriſtus predikad för eder, att han är uppſtånden ifrå de döda; hwarföre ſäga då ſomlige ibland eder, att de dödas uppſtåndelſe är intet?

13. Är nu de dödas uppſtåndelſe intet, ſå är ock Chriſtus icke heller uppſtånden.

14. Är Chriſtus icke uppſtånden, ſå är wår predikan fåfäng; ſå är ock edor tro fåfäng.

15. Och wi wardom funne falſk Guds wittne, att wi emot Gud wittnat hafwe, att han hafwer uppwäckt Chriſtum; den han icke uppwäckt hafwer, om de döde icke uppſtå.
Ap. G. 2: 24, 32.

16. Ty om de döde icke uppſtå, ſå är icke heller Chriſtus uppſtånden.

17. Är Chriſtus icke uppſtånden, ſå är edor tro fåfäng; och ſå ären I ännu uti edra ſynder.

18. Så äro ock de förtappade, ſom i Chriſto affomnade äro.

19. Om wi allenaſt i detta lifwet hafwe hoppet till Chriſtum, ſå äre wi uſlaſt ibland alla menniſkor.

20. Men nu är Chriſtus uppſtånden ifrå de döda, och worden förſtlingen ibland dem ſom ſofwa.
Ap. G. 26: 23. Col. 1: 18. 1 Petr. 1: 3. Upp. 1: 5.

21. **Efter döden är genom en menniſko, ock genom en menniſko de dödas uppſtåndelſe.**
1 Moſ. 2: 17. 3: 6. Rom. 5: 12. 6: 23.

22. **Ty ſåſom alle dö uti Adam, ſå ſkola ock alle i Chriſto warda lefwande gjorde.**

23. Hwar och en uti ſin egen ordning; förſtlingen Chriſtus, ſedan de ſom Chriſto tillhöra uti hans tillkommelſe. 1 Theß. 4: 15, 16, 17.

24. Sedan änden, då han öfwerantwardar Gudi och Fadrenom riket, och aflägger all herradöme, och alla öfwerhet och wäldighet. 1 Cor. 2: 6.

25. Ty han måſte regnera, tilldeß han lägger alla ſina fiendar under ſina fötter. Eph. 1: 20. Col. 3: 1.
Pſ. 110: 1. Ap. G. 2: 31. Ebr. 1: 13. 10: 13.

26. Den yterſte fienden döden ſkall warda borttagen.

27. Ty all ting hafwer han lagt under hans fötter; ſå, när han ſäger, att all ting honom undergifwen äro, är nog uppenbart, att han undantagen är, ſom honom all ting undergifwit hafwer. Pſ. 8: 7.
Eph. 1: 22. Ebr. 2: 8. Matth. 28: 18. Pſ. 110: 2.

28. Då nu all ting honom undergifwen äro, ſå warder ock då Sonen ſjelf undergifwen honom, ſom honom all ting undergifwit hafwer; på det att Gud blifwer allt i allom.
1 Cor. 3: 23. 11: 3.

29. Hwad göra de eljeſt, ſom ſig döpa låta öfwer de döda? Om de döde ingalunda uppſtå, hwi låta de ſig då döpa öfwer de döda?

30. Och hwi ſtå wi alltid uti fara?
Rom. 8: 36.

31. Wid wår berömmelſe, ſom jag hafwer i Chriſto JEſu, wårom HERra, dör jag hwar dag.
1 Cor. 4: 9. 2 Cor. 4: 10, 11. 11: 23.

32. Hafwer jag efter menniſkomening uti Epheſo ſtridt med wilddjur; hwad hjelper mig det, om de döde

icke uppſtå? Låt oß äta och dricka; ty i morgon måſte wi dö.

Eſ. 22: 13. 56: 12.

33. Låter icke förföra eder; **ondt ſnack förkränker goda ſeder.**

34. Waker upp rätteliga, och ſynder icke; ty ſomlige weta intet af Gudi; till blygd ſäger jag eder detta.

Rom. 13: 11. Eph. 5: 14.

35. Måtte nu någor ſäga: Huru ſkola de döde uppſtå? Och med hurudana lekamen ſkola de komma?

Heſ. 37: 3.

36. Du dåre, det du ſår, det får icke lif, utan det blifwer dödt.

Joh. 12: 24.

37. Och det du ſår, är ju icke den kroppen ſom warda ſkall, utan ett blott korn, nämliga hwete, eller annat ſådant.

38. Men Gud gifwer thy en kropp, ſåſom han will, och hwarjo och eno af ſädene ſin egen kropp.

39. Icke är allt kött enahanda kött; utan menniſkors kött är annat, annat är fäs, annat är fiſks, och annat är fogels.

40. Och det äro himmelſke kroppar, och jordiſke kroppar; men en annor härlighet hafwa de himmelſke, och en annor de jordiſke.

41. En annor klarhet hafwer ſolen, och en annor klarhet hafwer månen, och en annor klarhet ſtjernorna; ty en ſtjerna går öfwer den andra i klarheten.

42. Sammaledes ock de dödas uppſtåndelſe; det warder ſådt förgängeligit, och ſkall uppſtå oförgängeligit.

43. Det warder ſådt i ſnöplighet och ſkall uppſtå i härlighet; det warder ſådt i ſkröplighet, och ſkall uppſtå i kraft. Phil. 3: 20, 21.

44. Det warder ſådt ett naturligit lekamen, och ſkall uppſtå ett andeligit lekamen. Man hafwer ett naturligit lekamen; man hafwer ock ett andeligit lekamen;

45. Såſom ſkrifwet är: Den förſta menniſkan Adam är gjord till naturligit lif; och den ytterſte Adam till andeligit lif. 1 Moſ. 2: 7. Rom. 5: 14.

46. Men den andelige lekamen är icke den förſte, utan den naturlige; ſedan den andelige.

47. Den förſta menniſkan är af jordene jordiſk; den andra menniſkan är HERren af himmelen.

Luc. 1: 78. Joh. 3: 13, 31.

48. Hurudana den jordiſka är, ſådana äro ock de jordiſke; och hurudana den himmelſka är, ſådana äro ock de himmelſke.

49. Och ſom wi hafwe burit dens jordiſkas liknelſe, ſå ſkole wi ock bära dens himmelſkas liknelſe.

1 Moſ. 5: 3. Rom. 8: 29.
2 Cor. 3: 18. 4: 11. Phil. 3: 21. 1 Joh. 3: 2.

50. Men detta ſäger jag, käre bröder, att kött och blod kunna icke ärfwa Guds rike; och det förgängeliga ſkall icke ärfwa oförgängelighet.

1 Cor. 6: 13.

51. Si, jag ſäger eder en hemlighet: Wi ſkole icke alle afſofwa; men alle måſte wi förwandlade warda, 1 Theß. 4: 15, 16, 17.

52. Uti en punkt, uti ett ögnablick, med ytterſta baſunen; ty baſunen ſkall ljuda, och de döde ſkola uppſtå oförgängelige, och wi ſkole förwandlade warda. Matth. 24: 31.

53. Ty detta förgängeliga måſte ikläda ſig oförgängelighet, och detta dödeliga måſte ikläda ſig odödelighet.

2 Cor. 5: 4.

54. Men då detta förgängeliga ikläder ſig oförgängelighetena, och detta dödeliga ikläder ſig odödelighetena, ſå warder det ordet fullkomnadt, ſom ſkrifwet är: **Döden är uppſwolgen uti ſegren.** Eſ. 25: 8. Oſ. 13: 14. Ebr. 2: 14.

55. **Du död, hwar är din udd? Du helwete, hwar är din ſeger?**

56. **Dödſens udd är ſynden; ſyndenes kraft är lagen.**

Rom. 4: 15. 5: 13. 7: 5, 13.

57. **Men Gudi ware tack, ſom oß ſegren gifwit hafwer, genom wår HERra JEſum Chriſtum.**

Joh. 16: 33. 1 Joh. 5: 5.

58. Derföre, mine käre bröder, warer faſte, owikelige, och rike uti HERrans werk alltid; efter det J weten, att edart arbete är icke fåfängt i HERranom.

16. Capitlet.

Förmaning till almoſor, beſtändighet. Chriſti kärlek.

Nu om den undſättning till de heliga, ſåſom jag i de förſamlingar uti Galatia befallt hafwer, ſå görer ock I. Ap. G. 11: 29. Rom. 12: 13. 15: 26. 2 Cor. 8: 4. 9: 1, 2, 12. Gal. 2: 10.

2. In på den ena Sabbathen lägge hwar och en af eder när ſig ſjelf, och ſamke tillhopa hwad han åſtadkommer; på det, då jag kommer, icke ſkola då förſt ſamlas ſamma undſättningar.

3. Men då jag kommen är, de ſom I då med edart bref dertill hafwa wiljen, dem will jag ſända, att de framföra edra gåfwor till Jeruſalem.

4. Om ſå behöfwes, att jag ock far dit, då måga de följa mig.

5. Men jag will komma till eder, när jag drager genom Macedonien; ty genom Macedonien ſkall jag draga. Ap. G. 19: 21. 2 Cor. 1: 16.

6. Men när eder warder jag tilläfwentyrs töfwandes, eller ock öfwer wintren blifwandes, att I mig förfordra mågen, ehwart jag reſandes warder. 2 Cor. 1: 15.

7. Jag will intet nu ſe eder uti min framfärd; ty jag hoppas, att jag får någon tid dwäljas när eder, om HERren det tillſtädjer. Ap. G. 18: 21. 1 Cor. 4: 19. Jac. 4: 15.

8. Men jag will blifwa i Epheſo intill Pingsdaga;

9. Ty mig är öppnad en ſtor och kraftig dörr; och månge motſtåndare äro. 2 Cor. 2: 12. Col. 4: 3.

10. Om Timotheus kommer, ſå ſer till, att han är utan fara när eder; ty han werkar ock HERrans werk, ſåſom ock jag. Rom. 16: 21. 1 Cor. 4: 17. Phil. 2: 19, 22.

11. Så förakte nu ingen honom; utan fordrer honom i frid, att han må komma till mig; ty jag wäntar honom med bröderna. 1 Tim. 4: 12.

12. Men om Apollo brodren weter, att jag ofta hafwer förmanat honom, att han ſkulle komma till eder med bröderna; men hans wilje war ingalunda på denna tid komma; dock warder han likwäl kommandes, då honom ſå belägligit warder.

13. Waker, ſtår i trone, bruker eder manliga, warer ſtarke. Eph. 6: 10. Col. 1: 11.

14. All edor ting låter ſke i kärlekenom.

15. Jag förmanar eder, käre bröder, I kännen Stephane husfolk, att de äro förſtlingen i Achaja, och att de hafwa ſtickat ſig ſjelfwa dem heligom till tjenſt; 1 Cor. 1: 16.

16. På det I ock ſådana menniſkor ſkolen underdånige wara, och hwarjom och enom, ſom medwerkar och arbetar. Phil. 2: 29. Ebr. 13: 17. 1 Tim. 5: 17.

17. Jag fröjdar mig af Stephane tillkommelſe, och Fortunati, och Achaici; ty hwad mig fattades i eder, det hafwa de uppfyllt.

18. De hafwa ock wederqwickt min och edar anda. Så kännens nu wid ſådana. 1 Theß. 5: 12.

19. Eder helſa de förſamlingar uti Aſia; helſa eder mycket i HERranom Aqvila och Priſcilla, med den förſamling ſom är i deras hus. Ap. G. 18: 2. Rom. 16: 3.

20. Helſa eder alle bröderne; helſer eder inbördes med en helig kyß. Rom. 16: 16. 2 Cor. 13: 12. 1 Theß. 5: 26. 1 Petr. 5: 14.

21. Jag Paulus helſar eder med mine hand. Col. 4: 18. 2 Theß. 3: 17.

22. Hwilken HERran JEſum Chriſtum icke hafwer kär, han ware Anathema, Maran Atha.

23. HERrans JEſu Chriſti nåd ware med eder. Rom. 16: 24.

24. Min kärlek ware med eder alla i Chriſto JEſu: Amen.

Den förra Epiſtel till de Corinthier, ſänd af Philippis genom Stephanas, och Fortunatus, och Achaicus, och Timotheus.

S. Pauli Epiſtel den andra till de Corinthier.

1. Capitlet.

Pauli lidande, tröſt, tålamod, ſannfärdighet.

Paulus, JEſu Chriſti Apoſtel, genom Guds wilja, och brodren Timotheus, den Guds förſamling ſom är i Corintho, ſamt med all helgon, ſom äro uti hela Achajen:

2. Nåd ware med eder, och frid af Gudi, wårom Fader, och HERranom JEſu Chriſto. Rom. 1:7. 1 Cor. 1:3. Eph. 1:2. 1 Petr. 1:2.

3. Wälſignad ware Gud och wårs HERras JEſu Chriſti Fader, barmhertighetenes Fader, och all hugſwalelſes Gud; Eph. 1:3. 1 Petr. 1:3.

4. Som oß hugſwalar i all wår bedröfwelſe, att wi ock hugſwala kunne dem, ſom i allahanda bedröfwelſe äro, med den hugſwalelſe, der Gud oß med hugſwalar. Rom. 15:5. 2 Cor. 7:6.

5. Ty ſåſom Chriſti lidande är mycket kommet öfwer oß, ſå kommer ock mycken hugſwalelſe öfwer oß genom Chriſtum. Pſ. 31:20. 94:19. 2 Cor. 4:10. Col. 1:24.

6. Men hwad wi hafwe bedröfwelſe eller hugſwalelſe, ſå ſker det eder till godo. Är det bedröfwelſe, ſå ſker det eder till hugſwalelſe och ſalighet; hwilken ſalighet är kraftig, om J liden tåliga, i den måtton ſom wi lide; är det hugſwalelſe, ſå ſker det ock eder till hugſwalelſe och ſalighet; är ock wårt hopp ſtadigt för eder: 2 Cor. 4:15, 17.

7. Efter wi wete, att ſåſom J ären delaktige i lidandet, ſå warden J ock delaktige i hugſwalelſen.

8. Ty wi wilje icke fördölja eder, käre bröder, wår bedröfwelſe, ſom oß wederfaren är uti Aſien; ty wi wore förtungade öfwer måtton, och öfwer magten, ſå att wi ock twiflade om lifwet; Ap. G. 19:23. 1 Cor. 15:32.

9. Och ſatte oß ſå före, att wi ſkulle wißerligen dö; det ſkedde fördenſkull, att wi ingen tröſt ſkola ſätta på oß ſjelfwa, utan på Gud, ſom uppwäcker de döda; Jer. 17:5, 7.

10. Hwilken oß af ſlik död friat hafwer, och ännu dageliga friar; och hoppoms på honom, att han ſkall oß ännu härefter fria, 1 Cor. 15:31.

11. Genom edra böners hjelp för oß; på det af många perſoner må ſke mycken tack för oß, för den gåfwo ſom oß gifwen är. Rom. 15:30. Phil. 1:19. Philem. v. 22.

12. Ty wår berömmelſe är detta, nämliga wårt ſamwets wittnesbörd, att wi uti enfaldighet och Guds renhet, icke uti köttslig wishet, utan i Guds nåd, hafwe wandrat på werldene; men aldrameſt när eder. 1 Cor. 2:4, 13.

13. Ty wi ſkrifwe eder intet annat, än det J läſen, och tillförene weten. Mig hoppas, att J ſkolen ock ſå beſinna (oß) allt intill ändan;

14. Såſom J hafwen oß endels befunnit; ty wi äro edor berömmelſe, ſåſom ock J ären wår berömmelſe, på HERrans JEſu dag. 2 Cor. 5:12. Phil. 2:16. 4:1. 1 Theß. 2:19, 20.

15. Och på den förtröſtning wille jag kommit till eder tillförene, att jag måtte eder dubbelt wara till wilja; Rom. 1:11.

16. Och genom eder fordenſkap färdas till Macedonien, och ifrå Macedonien komma till eder igen, och af eder fordras till Judeen. 1 Cor. 16:5.

17. Då jag detta ſå tänkte, månde jag det göra af någon lösſinnighet? Eller månn min anſlag wara köttslig? Nej; utan när mig är ja ja; och nej är nej.

18. Men Gud är trofaſt, att wårt ord till eder är icke wordet ja och nej. Matth. 5:37. Jac. 5:12.

19. Ty Guds Son JEſus Chriſtus, ſom ibland eder är predikad af oß, nämliga af mig, och Silvano, och Timotheo, hafwer icke warit ja och nej, utan det war ja i honom.

20. Ty all Guds tillſägelſe äro Ja i honom, och äro Amen i honom, Gudi till äro genom oß.

21. Men Gud är den oß ſtadfäſter, ſamt med eder, i Chriſto, och hafwer ſmort oß; 1 Joh. 2:20. 27.

22. Och förſeglat oß, och gifwit uti wår hjerta Andans pant.
Rom. 8: 16. 2 Cor. 5: 5. Eph. 1: 13, 14. 4: 30.

23. Jag kallar Gud till wittne på min ſjäl, det jag icke ännu kom till Corinthum, det är ſkedt fördenſkull att jag ſkonade eder. Rom. 9: 1. 2 Cor. 11: 31.
Gal. 1: 20. Phil. 1: 8. 2 Cor. 12: 20. 13: 2, 10.

24. Icke att wi äro herrar öfwer eder på trones wägna; utan wi äre hjelpare till edor glädje; ty I ſtån i trone. 1 Petr. 5: 3. 1 Cor. 3: 5.

2. Capitlet.

En bannlyſt aflöſt. Pauli nit.

Men jag hafwer det betänkt med mig ſjelf, att jag icke åter med ångeſt will komma till eder.

2. Ty om jag bedröfwar eder, ho är då den ſom fröjdar mig, utan den ſom warder af mig bedröfwad?

3. Och detſamma hafwer jag ſkrifwit eder, att, när jag komme till eder, jag icke ſkulle få ſorg af dem, der jag heldre ſkulle få glädje af; efter jag hafwer den tröſt till eder alla, att min fröjd är allas edra fröjd.
2 Cor. 12: 21.

4. Ty jag ſkref eder till uti ſtor bedröfwelſe och hjertans ångeſt, med många tårar; icke på det I ſkullen bedröfwas, utan på det I ſkullen förſtå den kärlek, ſom jag enkannerliga hafwer till eder.

5. Hwar nu någor hafwer bedröfwelſe åſtadkommit, den hafwer icke bedröfwat mig, utan endels; på det jag icke ſkall betunga eder alla. 1 Cor. 5: 1.

6. Men det är nog, att den ſamme af mångom ſå ſtraffad är; 1 Cor. 5: 5.

7. Så att I nu deß mer twärtemot ſkolen öfwerſe med honom, och hugſwala honom, på det han icke ſkall uppſluken warda uti för mycken bedröfwelſe.

8. Derföre förmanar jag eder, att I bewiſen honom kärlek.

9. Ty derföre hafwer jag ock ſkrifwit eder till, att jag ſkulle bepröfwa eder, om I lydige ären i all ting.

10. Den I förlåten något, den förlåter ock jag; ty hwem ock jag förlåter något, det förlåter jag för edra ſkull, i Chriſti ſtad;

11. På det wi icke ſkole warda bedragna af Satana; ty oß är icke owetterligit, hwad han i ſinnet hafwer.

12. Men då jag kom till Troadem, till att predika Chriſti Evangelium, och mig upplåten wardt en dörr i HErranom; Ap. G. 16: 8. 1 Cor. 16: 9.

13 Hade jag ingen ro uti min anda; derföre att jag icke fann min broder Titum; utan gjorde der min afſked, och for till Macedonien.
2 Cor. 7: 5, 6.

14. Men Gudi ware lof, ſom alltid låter oß ſeger behålla i Chriſto, och uppenbarar lukten af ſin kunſkap, genom oß, alleſtädes. Col. 1: 27.

15. Ty wi äre Gudi en god Chriſti lukt, både ibland dem ſom ſalige warda, ockſå ibland dem ſom förtappade warda;

16. Deßom en döds lukt till döden; men dem androm lifſens lukt till lifs. Ho är nu här dogſe till?
Luc. 2: 34. 2 Cor. 3: 5, 6.

17. Ty wi äre icke ſåſom månge, de der förfalſka Guds ord; utan af renhet, och ſåſom af Gudi, tale wi för Gud i Chriſto. 2 Cor. 4: 2.

3. Capitlet.

Pauli prisbref. Evangelii och lagſens ämbete.

Skole wi då åter begynna priſa oß ſjelfwa? Eller behöfwe wi, ſåſom några andre, prisbref till eder, eller ock prisbref ifrån eder? 2 Cor. 5: 12. 10: 8.

2. I ären wårt bref, beſkrifwet uti wår hjertan, hwilket kändt och läſet warder af alla menniſkor; 1 Cor. 9: 2, 3.

3. Efter I bewiſen, att I ären Chriſti bref, beredt genom wår tjenſt, och ſkrifwet icke med bläck, utan med lefwandes Guds Anda; icke i taflor af ſten, utan i hjertans taflor af kött.
2 Moſ. 24: 12. 34: 1.
Jer. 31: 33. Ebr. 8: 10. Heſ. 11: 19. 36: 26.

4. Men en ſådan tröſt hafwe wi till Gud, genom Chriſtum;

5. Icke att wi beqwämlige äro af oß ſjelfwom något tänka, ſåſom af oß ſjelfwom; men äre wi till något beqwämlige, ſå är det af Gudi;
2 Cor. 2: 16. Phil. 2: 13.

6. Hwilken ock oß beqwämliga gjort hafwer till att föra deß Nya Teſtamentſens ämbete; icke bokſtafſens, utan Andans; ty bokſtafwen dödar, men Anden gör lefwande. Jer. 31: 31.
2 Cor. 5: 18. Ebr. 8: 6, 8. Rom. 2: 27, 29. 7: 6, 10, 11.

7. Hade nu det ämbetet klarhet, ſom genom bokſtafwen dödar, och i ſtenar utgrafwet är, ſå att Iſraels barn icke kunde ſe på Moſe anſigte, för hans anſigtes klarhets ſkull, den dock återwänder; 5 Moſ. 10: 1. 2 Moſ. 34: 29, 30.

8. Hwi ſkulle icke mycket mer det ämbetet, ſom Andan gifwer, hafwa klarhet?

9. Ty om det ämbete, ſom fördömelſe predikar, hafwer klarhet; mycket mer går det ämbete öfwer i klarhet, ſom rättfärdighet predikar. Rom. 1: 17. 3: 21.

10. Och dertillmed, det ſom förklaradt wardt, war dock i denna måtton lika ſom intet förklaradt, emot denna öfwerſwinneliga klarheten.

11. Ty hade det klarhet, ſom återwänder, mycket mer hafwer det klarhet, ſom waraktigt är.

12. Efter wi nu ſådant hopp hafwe, äre wi mycket driſtige; Eph. 6: 19.

13. Och göre icke ſåſom Moſes, den ett täckelſe hängde för ſitt anſigte, ſå att Iſraels barn icke kunde ſe uppå deß ända, ſom återwänder; 2 Moſ. 34: 33.

14. Utan deras ſinnen äro förſtockade; ty allt intill denna dag blifwer ſamma täckelſe oborttaget öfwer gamla Teſtamentet, när de läſat, hwilket i Chriſto återwänder. Eſ. 6: 10. Heſ. 12: 2.
Ap. G. 28: 26. Rom. 11: 8. Matth. 13: 11.

15. Men intill denna dag, då Moſes läſen warder, hänger täckelſet för deras hjerta.

16. Men om de omwände ſig till HErran, ſå worde täckelſet borttaget.
Eſ. 25: 7. Rom. 11: 23, 26.

17. Ty HErren är en Ande; der nu HErrans Ande är, der är frihet.
Joh. 4: 24.

18. Men nu ſkåde wi alle, ſåſom uti en ſpegel, HErrans klarhet med upptäckt anſigte; och wi warde förklarade uti ſamma beläte, ifrå den ena klarhetene till den andra, ſåſom af HErrans Anda. 1 Cor. 13: 12.

4. Capitlet.

Pauli nits werkan, förföljelſe, tröſt.

Derföre, medan wi ett ſådant ämbete hafwe, efter ſom oß barmhertighet wederfaren är, ſå warde wi icke förſummelige;

2. Utan flym ock hemlig ſkam, och farom icke med ſkalkhet, förfalſkom ej heller Guds ord; utan med uppenbara ſanning bewiſom oß wäl för alla menniſkors ſamwet, i Guds åſyn.
Rom. 1: 16.
2 Cor. 2: 17. 1 Theß. 2: 3, 5. 2 Cor. 5: 11. 6: 4.

3. Är nu wårt Evangelium förtäckt, ſå är det förtäckt för dem, ſom förtappade warda; 2 Theß. 2: 10.

4. I hwilkom denna werldenes gud hafwer förblindat de otrognas ſinnen, att dem icke ſkall lyſa Evangelii ljus af Chriſti klarhet, hwilken Guds beläte är. Eſ. 6: 10. Matth. 13: 14.
Joh. 12: 31, 40. 2 Cor. 3: 18. Col. 1: 15. Ebr. 1: 3.

5. Ty wi predike icke oß ſjelfwa, utan JEſum Chriſtum, att han är HErren; men wi edre tjenare för JEſu ſkull. 2 Cor. 1: 24.

6. Ty Gud är den ſom böd ljuſet utu mörkret lyſa; och lyſte uti wår hjerta, att igenom oß måtte upplysning ſke af Guds klarhets kunſkap, i JEſu Chriſti anſigte. 1 Moſ. 1: 3.

7. Men wi hafwe deßa håfwor uti lerkar, på det att den ſtora kraften ſkall wara af Gudi, och icke af oß.
2 Cor. 5: 1. 1 Cor. 2: 5.

8. Wi warde alleſtäds trängde, men wi ängſles intet; wi bekymres, men wi gifwe oß icke öfwer.

9. Wi lide förföljelſe, men wi warde icke öfwergifne; wi blifwe undertryckte, men wi förgås icke. Pſ. 37: 24.

10. Wi omföre alltid HErrans JEſu död på wår lekamen; på det att ock JEſu lif må på wår lekamen uppenbart warda. Rom. 8: 17.
Gal. 6: 17. 2 Cor. 1: 5. 2 Tim. 2: 11, 12.

11. Ty wi, ſom lefwe, wardom alltid öfwergifne i döden för JEſu ſkull; på det att ock JEſu lif ſkall uppenbaradt warda på wårt dödeliga kött.
Pſ. 44: 23. Matth. 5: 11.
Rom. 8: 36. 1 Cor. 15: 31, 49. Col. 3: 4.

12. Så är nu döden mägtig i oß; men lifwet i eder.

13. Efter wi hafwe den ſamma trones anda, ſom ſkrifwet är: **Jag tror, derföre talar jag**; ſå tro wi ock, derföre tale wi ock; Pſ. 116: 10.

14. Wetandes, att den ſom hafwer uppwäckt HErran JEſum, han ſkall ock uppwäcka oß genom JEſum, och ſtälla oß med eder.

Ap. G. 2: 24, 32. Rom. 8: 11. 1 Cor. 6: 14.

15. Ty det ſker allt för edra ſkull; på det den öfwerflödiga wälgerning, der månge tacka, ſkall rikeliga komma Gudi till pris. 2 Cor. 1: 6, 11. 2 Tim. 2: 10.

16. Derföre förtröttes wi intet; utan ändock wår utwärtes menniſka förgås, ſå warder dock den inwärtes förnyad dag ifrå dag.

Rom. 7: 22. Eph. 3: 16. Col. 3: 10.

17. Ty wår bedröfwelſe, den dock timmelig och lätt är, föder i oß en ewig och öfwer alla måtto wigtig härlighet; Pſ. 30: 6. Matth. 5: 12.

Rom. 8: 18. 2 Theß. 1: 7. 2 Tim. 4: 8.

18. Wi ſom icke ſe efter de ting, ſom ſynas, utan de ſom icke ſynas, ty de ting, ſom ſynas, äro timmelig; men de, ſom icke ſynas, äro ewig.

Rom. 8: 24.

5. Capitlet.

Jordiſk, himmelſk hydda. Domen.
Återlösning.

Men wi wete, att om denna hyddones wårt jordiſka hus nederſlaget warder, ſå hafwe wi ena byggning af Gudi byggd; ett hus, icke med händer gjordt, det ewigt är i himmelen.

2 Cor. 4: 7. Ebr. 11: 10. 2 Petr. 1: 13, 14.

2. Och öfwer detſamma ſucke wi ock, efter wårt hemman ſom af himmelen är; och oß längtar, att wi dermed måge öfwerklädde warda;

Rom. 8: 23.

3. Dock om wi klädde, och icke nakne finnas.

Matth. 22: 11. Gal. 3: 27. Upp. 3: 18. 16: 15.

4. Ty medan wi äre uti denna hyddone, ſucke wi, och äre betungade; efter wi wilje icke afklädde, utan heldre öfwerklädde warda, på det att det dödeliga måtte uppſwolget warda af lifwet. Rom. 8: 11. 1 Cor. 15: 53, 51.

5. Men den oß dertill bereder, är Gud, den oß Andan till pant gifwit hafwer. Eſ. 29: 23.

Eph. 2: 10. Rom. 8: 16. 2 Cor. 1: 22. Eph. 4: 30.

6. Så äre wi fördenſkull wid goda tröſt alltid, och wete, att ſå länge wi hafwe hemman uti lekamen, ſå äre wi icke hemma när HErranom.

1 Chr. 29: 15. Pſ. 39: 13. 119: 19. Ebr. 11: 13.

7. Ty wi wandrom i trone, och ſe honom intet. Rom. 8: 24, 25.

1 Cor. 13: 12. 2 Cor. 4: 18. Ebr. 11: 1.

8. Men wi hafwe tröſt, och hafwe mycket mer luſt till att ute wandra ifrå lekamen, och hemma wara när HErranom. Phil. 1: 23.

9. Derföre, hwad wi äre hemma, eller ute wandrande, winnlägge wi oß ock, att wi måge honom täckas.

10. **Ty wi måſte alle uppenbarade warda för Chriſti domſtol; på det hwar och en ſkall få, efter ſom han handlat hafwer, medan han lefde, ehwad det är godt eller ondt.**

Matth. 25: 31. Rom. 14: 10, 12.

Pſ. 62: 13. Jer. 17: 10. Rom. 14: 12. Col. 3: 24, 25.

11. Efter wi nu wete, att HErren är fruktandes, fare wi ſakta med menniſkorna; men Gudi äre wi uppenbare; jag hoppas, att wi ock äre uppenbare uti edor ſamwet.

Job 31: 23. Jud. Ep. v. 23. 2 Cor. 4: 2.

12. Wi priſe oß icke åter för eder; men wi gifwe eder tillfälle till att berömma eder af oß; på det I något hafwa ſkolen emot dem, ſom ſig efter anſeendet, och icke efter hjertat berömma. 2 Cor. 1: 14. 3: 1. 10: 8. 11: 12.

13. Ty äre wi för ſtränge, ſå äre wi det Gudi; eller äre wi måttelige, ſå äre wi eder måttelige. 2 Cor. 11: 1, 16, 17. 12: 6, 11.

14. Ty Chriſti kärlek twingar oß ſå, efter wi det hålle, att om en är död för alla, ſå äro de alle döde;

15. **Och han är fördenſkull död för alla, att de, ſom lefwa, ſkola icke nu lefwa ſig ſjelfwom, utan honom, ſom för dem död och uppſtånden är.**

Rom. 5: 15. 6: 11, 12.

1 Cor. 6: 19. Gal. 2: 20. 1 Theß. 5: 10. 1 Petr. 4: 2.

16. Så känne wi nu ingen ifrå denna tid efter köttet; och om wi än hafwe känt Chriſtum efter köttet, ſå känne wi honom dock nu intet mer.
Matth. 12: 50. Joh. 15: 14.

17. Hwar nu någor är i Chriſto, ſå är han ett nytt kreatur; det gamla är förgånget; ſi, all ting äro ny worden. Rom. 8: 10.
Gal. 5: 6. 6: 15. Col. 3. 11. Eſ. 43: 18, 19. Upp. 21: 5.

18. Men alltſamman är af Gudi, den oß med ſig ſjelf förſonat hafwer genom JEſum Chriſtum, och gifwit oß ämbetet att predika ſamma förſoning. Rom. 5: 10. 1 Joh. 2: 2. 4: 10.

19. **Ty Gud war i Chriſto, och förſonade werldena med ſig ſjelfwom, och förebrådde dem intet deras ſynder, och hafwer beſkickat ibland oß förſoningenes ord.**
Col. 2: 9. Rom. 3: 24, 25. Col. 1: 20.

20. Så äre wi nu ſändningabåd i Chriſti ſtad; ty Gud förmanar genom oß. Så bedje wi nu i Chriſti ſtad: Låter förſona eder med Gud.

21. **Ty den der af ingen ſynd wißte, honom hafwer han för oß gjort till ſynd; på det wi ſkulle warda Guds rättfärdighet genom honom.**
Eſ. 53: 6, 9, 12. 1 Petr. 2: 22.
Rom. 8: 3. Gal. 3: 13. 1 Joh. 3: 5. Rom. 5: 19.

6. Capitlet.

Lef obrottslig, tålig. Fly Belials rota.

Ja, wi ſåſom medhjelpare förmane eder, att J icke undfången Guds nåd fåfängt. 1 Cor. 3: 9. Ebr. 12: 15.

2. Ty han ſäger: **Jag hafwer bönhört dig i behagelig tid, och jag hafwer hulpit dig på ſalighetenes dag:** Si, nu är den behageliga tiden; ſi, nu är ſalighetenes dag.
Eſ. 49: 8. Luc. 4: 19. Rom. 13: 12.

3. Låter oß ingom i någor måtto förargelſe gifwa, på det wårt ämbete må oſtraffadt blifwa; 1 Cor. 10: 32.

4. Utan låter oß i all ting bewiſa oß ſåſom Guds tjenare; i ſtort tålamod, i bedröfwelſe, i nöd, i ångeſt;
1 Cor. 4: 1. 2 Cor. 4: 2.

5. J ſlag, i fängelſe, i uppror, i arbete, i wako, i faſto; 2 Cor. 11: 23.

6. J renlefnad, i förſtånd, i långmodighet, i mildhet, i den Helga Anda, i en oſkrymtad kärlek;

7. J ſanningenes ord, i Guds kraft, genom rättfärdighetenes wapen, till högra ſidon, och till den wenſtra;
1 Cor. 2: 4. Eph. 6: 11, 13. 2 Tim. 4: 7. 2 Cor. 4: 2.

8. Genom äro och ſmälek, genom ondt rykte och godt rykte; ſåſom bedragare, och dock ſannfärdige:

9. Såſom okände, och dock kände; ſåſom de der dö, och ſi, wi lefwom; ſåſom näpſte, och dock icke dräpne;
Pſ. 118: 18.

10. Såſom bedröfwade, och dock alltid glade; ſåſom fattige, och dock många rika görande; ſåſom intet hafwande, och dock all ting ägande.
Phil. 4: 11, 12.

11. O J Corinthier, wår mun hafwer öppnat ſig till eder; wårt hjerta är gladt.

12. För wåra ſkull behöfwen J icke ängſlas; men att J ängſlens, det gören J af en hjertelig mening.
2 Cor. 7: 2, 3.

13. Jag talar med eder ſåſom med min barn, att J ock ſå ſtällen eder emot mig; och warer ock ſå glade.
1 Cor. 4: 14.

14. Drager icke uti främmande ok med de otrogna; ty hwad hafwer rättfärdigheten beſtälla med orättfärdighetene? Eller hwad delaktighet hafwer ljuſet med mörkret?
5 Moſ. 7: 2. 1 Cor. 5: 9. Eph. 5: 11.

15. Eller huru förlika ſig Chriſtus och Belial? Eller hwad del hafwer den trogne med dem otrogna?
1 Sam. 5: 1, ꝛc. 1 Cor. 10: 21.

16. Eller huru kommer Guds tempel öfwerens med afgudar? Ty J ären lefwandes Guds tempel, ſåſom Gud ſäger: **Jag will bo uti dem, och wandra uti dem; och jag will wara deras Gud, och de ſkola wara mitt folk.** 1 Cor. 10: 14. 3: 16. 6: 19. Eph. 2: 21.
Ebr. 3: 6. 1 Petr. 2: 5. 3 Moſ. 26: 12. Heſ. 37: 27.

17. **Derföre går ut ifrå dem, och ſkiljens ifrå dem, ſäger HErren, och kommer intet wid det orent är; och ſå ſkall jag undfå eder;**
Eſ. 52: 11. Upp. 18: 4.

18. **Och wara edar Fader, och J**

ſkolen wara mine ſöner och döttrar, ſäger allswåldige HErren.
Jer. 31: 1, 9, 23. Upp. 21: 7.

7. Capitlet.

Helig lefnad. Pauli hugnad. Sorg efter Guds ſinne.

Efter wi nu hafwe ſådana löfte, mine käreſte, ſå görom oß rena af all köttſens och andans beſmittelſe, fullbordande helgelſen i Guds räddhåga. 1 Tim. 4: 8. 1 Joh. 3: 3.

2. Fatter oß; wi hafwe ingom gjort ſkada, wi hafwe ingen bedragit, wi hafwe ingen beſwikit.
Ap. G. 20: 33. 2 Cor. 12: 17.

3. Sådana ſäger jag icke till att fördöma eder; ty jag ſade eder tillförene, att I ären i wår hjerta, till att dö och lefwa med eder. 2 Cor. 6: 11, 12, 13.

4. Jag hafwer mycken tröſt till eder; jag berömmer mig mycket af eder; jag är uppfylld med hugſwalelſe; jag är uti oſägeliga glädje, i all wår bedröfwelſe. Matth. 5: 12.
Ap. G. 5: 41. Phil. 2: 17. Col. 1: 24.

5. Ty när wi kommom uti Macedonien, då hade wårt kött ingen ro, utan alleſtädes worom wi uti bedröfwelſe; utwärtes ſtrid, inwärtes räddhåge. 2 Cor. 2: 13. Ap. G. 16: 19, 23. 5 Moſ. 32: 25.

6. Men Gud, ſom hugſwalar dem ſom förtryckte äro, han hugſwalade oß genom Titi tillkommelſe;

7. Dock icke allenaſt genom hans tillkommelſe, utan jemwäl genom den hugſwalelſe han fått hade af eder; och förkunnade oß edra åſtundan, edar gråt, edart nit om mig, ſå att jag blef ändå yttermera glad.

8. Ty det jag bedröfwade eder med mitt bref, det ångrar mig intet; och om det än ångrade mig, dock, medan jag ſer att ſamma bref hafwer tilläfwentyrs en tid långt bedröfwat eder; 2 Cor. 2: 4.

9. Så fröjdar jag mig nu icke deraf, att I worden bedröfwade, utan att I worden bedröfwade till bättring; ty I ären bedröfwade wordne efter Guds ſinne, ſå att I ingen ſkada lidit hafwen af oß i någor måtto.

10. **Ty den ſorg, ſom är efter Guds ſinne, hon kommer åſtad bättring till ſalighet, den man icke ångrar; men werldenes ſorg, hon kommer åſtad döden.**
2 Sam. 12: 13. Matth. 26: 75. Luc. 18: 13.

11. Si, detſamma, att I bedröfwade worden efter Guds ſinne, hwilken omſorg det hafwer gjort i eder; ja ſannerliga, urſäkt, mißhag, räddhåga, åſtundan, nit, hämnd; ty I hafwen bewiſat i all ſtycken, att I rene ären uti den ſaken.

12. Derföre, ändock jag ſkref eder till, ſå är det likwäl icke ſkedt för hans ſkull, ſom ſkadan gjort hade; icke heller för hans ſkull, ſom ſkadan ſkedd war; utan fördenſkull, att wår flit till eder ſkulle uppenbar warda när eder för Gudi.

13. Derföre hafwe wi nu fått hugſwalelſe, deraf att I hugſwalade ären; dock än mycket mer hafwe wi gladt oß för Titi fröjds ſkull; ty hans ande wardt wederqwickt af allom eder.

14. Hwad jag hafwer berömt mig om eder för honom, det blyges mig intet; utan ſåſom wi all ting i ſanningen hafwe eder ſagt, ſå är ock wår berömmelſe för Tito ſann worden.

15. Och hans hjerta är öfwermåtton wäl till ſinnes om eder, då han tänker på allas edra lydno, huruledes I undfingen honom med räddhåga och bäfwan. Phil. 2: 12.

16. Jag fröjdar mig, att jag allt godt må förſe mig till eder.
2 Theß. 3: 4. Philem. v. 8, 21.

8. Capitlet.

Almoſors nytta, art. Titi beröm.

Jag gör eder kunnigt, käre bröder, om den Guds nåd, ſom gifwen är uti de förſamlingar ſom äro i Macedonien. Rom. 15: 25.

2. Ty deras glädje är oſägelig, då de genom mycken bedröfwelſe bepröfwade wordo; och ändock de ganſka fattige woro, hafwa de likwäl rikeliga gifwit i all enfaldighet.
Rom. 12: 8. Gal. 2: 10.

3. Ty de woro wälwiljoge efter allo ſina magt, och öfwer ſina magt; det betygar jag:

4. Bedjandes oß med mycken förmaning, att wi anamma wille wälgerningen, och tjenſtenes delaktighet ſom ſkickad war till helgonen. Ap. G. 11: 29.
Rom. 15: 26. 1 Cor. 16: 1, 2. 2 Cor. 9: 1.

5. Och icke ſom wi hade hoppats; utan de gåfwo ſig ſjelfwa förſt HERranom, och ſedan oß, genom Guds wilja:

6. Att wi måſtom förmana Titum, att ſåſom han hade tillförene begynt, ſå ſkulle han ock nu fullfölja ſådana godwiljoghet när eder.

7. Men ſåſom I uti all ſtycke rike ären i tro, och i ordom, och i förſtånd, och i all flit, och i edar kärlek till oß, ſå flyr det ſå, att I ock i denna edor undſättning rike ären. 1 Cor. 1: 5.

8. Icke ſå, att jag bjuder eder något; utan efter andre ſå winnlägga ſig, förſöker jag ock edar kärlek, om han ſannſkyldig är.

9. **Ty I weten HERrans JEſu Chriſti godwiljoghet, att ändock han war rik, wardt han likwäl fattig för edra ſkull, på det I genom hans fattigdom ſkullen rike warda.**
Matth. 8: 20. Luc. 9: 58. Phil. 2: 6, 7.

10. Mitt råd gifwer jag häruti; ty det är eder nyttigt, efter I för ett år ſedan haden begynt icke allenaſt göra, utan jemwäl wilja. 1 Cor. 7: 7, 25.
Ordſp. 19: 17. Matth. 10: 42. 2 Cor. 9: 2.

11. Fullföljer nu med gerningene, ſåſom I begynten; att, ſåſom wiljen war redebogen, ſå fullföljer ock af det I förmågen.

12. Ty då wiljen är förſt god, ſå är han tacknämlig, efter den del han hafwer, och icke efter det han icke hafwer. Ordſp. 3: 28.
Marc. 12: 43. Luc. 21: 3. 2 Cor. 9: 7. 1 Petr. 4: 10.

13. Icke ſker detta i den mening, att andre ſkola hafwa nog, och I trång, utan att det ſkall gå lika till;

14. Att edar rikedom tjenar deras fattigdom i denna (dyra) tid, och deras rikedom hjelper edra fattigdom, på det lika tillgå ſkall;

15. Såſom ſkrifwet är: **Den der mycket ſamlade, han hade intet öfwerlöpſe; och den der litet ſamlade, honom fattades intet.**
2 Moſ. 16: 18.

16. Men Gudi ware tack, ſom ſådana flit gifwit hafwer uti Titi hjerta till eder.

17. Ty han tog den förmaning på ſig; ja, ſannerliga, han war ſå flitig, att han tog ſig före ſjelfwiljandes fara till eder.

18. Men wi hafwe ſändt med honom en broder, den pris hafwer i Evangelio, i alla förſamlingar.

19. Och icke det allenaſt; utan han är ock ſkickad af förſamlingarna, till att wara wår följeſlagare till denna undſättning, ſom beſtälles af oß, HERranom till äro, och edar goda wilja till pris; Ap. G. 11: 30.

20. Och förwarar, att oß ingen ſtraffa kan för denna rika undſättnings ſkull, ſom af oß beſtälld warder;

21. Och ſer derpå, att det redeliga tillgår, icke allenaſt för HERranom, utan ock för menniſkom.
Rom. 12: 17. Phil. 4: 8. 1 Petr. 2: 12.

22. Och hafwe wi ſändt med honom wår broder, den wi ofta bepröfwat hafwe i mång ſtycke, att han flitig är, och nu mycket mer flitig; och förſe wi oß ſtorliga till eder;

23. Ehwad det är för Titi ſkull, hwilken min ſtallbroder och medhjelpare är när eder, eller för wåra bröders ſkull, ſom äro förſamlingarnas Apoſtlar, och Chriſti ära.

24. Låter nu ſkina någon bewisning till edar kärlek, och wår berömmelſe af eder, på dem; ja ock uppenbarliga för förſamlingarna.

9. Capitlet.

Glada gifware älſkar Gud.

Om den undſättning, ſom ſker helgonen, är icke behof att jag ſkrifwer eder till. Ap. G. 11: 29.
Rom. 15: 26. 1 Cor. 16: 2. 2 Cor. 8: 4.

2. Ty jag wet edar godwilja, af hwilken jag berömmer mig ibland dem i Macedonien, att Achajen war redo för ett år ſedan; och edart efterdöme uppwäckte många. 2 Cor. 8: 10.

3. Dock hafwer jag ſändt deßa brö-

der, derföre att wår berömmelſe om eder icke ſkall fåfäng wara uti detta ärende; och att I ären redo, ſåſom jag hafwer ſagt om eder;

4. På det, om de af Macedonien med mig komma, och finna eder icke redo, att wi (jag will icke ſäga I) icke då ſkolen få en blygd af ſådana berömmelſe.

5. Syntes mig ock af nöden wara att förmana bröderna, att de förſt foro till eder, och tillredde den undſättning, ſom tillförene utlofwad war; att hon ligger redo, ſåſom en god undſättning och icke ſom någor karghet.

6. Men det ſäger jag: Den ſom ſparliga ſår, han ſkall ock ſparliga uppſkära; och den ſom ſår i wälſignelſe, han ſkall ock uppſkära i wälſignelſe. Ordſp. 11: 24. 22: 9. Gal. 6: 8.

7. Hwar och en ſom han ſjelf will; icke med oluſt, eller af twång; **ty en gladan gifware älſkar Gud.**

2 Moſ. 25: 2. 35: 5. 5 Moſ. 15: 7. Rom. 12: 8.

8. Gud är mägtig ſå lagat, att allahanda nåd rikeliga blifwer i eder; att I uti all ting alltid nog hafwen, nog mägtige till alla goda gerningar;

9. Såſom ſkrifwet är: **Han hafwer utſtrött, och gifwit de fattiga; hans rättfärdighet blifwer i ewig tid.**

Pſ. 112: 9.

10. Men den ſom räcker ſädesmannenom det han ſår, han ſkall ock räcka eder brödet till att äta, och ſkall föröka edra ſäd, och låta wäxa edra rättfärdighets frukt;

11. Att I rike blifwen i all ting, uti all enfaldighet, hwilken i oß werkar, att Gudi ſker tack. Rom. 12: 11.

12. Ty denna undſättning icke allenaſt uppfyller den briſt, ſom helgonen hafwa; utan jemwäl öfwerflödar dertill, att månge tacka Gudi, de ſom denna hjelp wäl täckes; 2 Cor. 1: 11. 4: 15.

13. Och priſa Gud för edor underdåniga bekännelſe i Chriſti Evangelio, och för edra enfaldiga meddelan med dem och allom;

14. Och deßlikes i deras böner för eder; hwilka ock längta efter eder, för den öfwerſwinnande Guds nåd ſom är i eder.

15. Men Gudi ware tack för ſina oſägeliga gåfwo.

10. Capitlet.

Ord och gerning. Pauli wapen.

Men jag Paulus förmanar eder, genom Chriſti ſaktmodighet och mildhet; jag ſom ringa är, när jag är när eder; men frånwarandes är jag driſtig wid eder.

2. Men jag beder eder, att jag icke ſkall nödgas närwarandes handla driſteliga, och bruka den djerfhet, ſom man mig tillägger, emot några, ſom oß räkna ſåſom wi wandrade efter köttet.

3. Ty ändock wi wandre i köttet, likwäl ſtride wi icke efter köttet.

4. Ty wår krigswapen äro icke köttslig, utan mägtig för Gud, att nederſlå fäſte; Jer. 1: 10. Eph. 6: 13.

5. Med hwilko wi kullſlå de anſlag, och all höghet ſom ſig upphäfwer emot Guds kunſkap; och tillfångatage allt förnuft under Chriſti lydno;

6. Och äro redebogne att hämnas alla olydno, när edor lydnad fullbordad är.

7. Dömen I efter anſigtet? Om någor förlåter ſig derpå, att han hörer Chriſto till, han tänke det ock med ſig ſjelf, att, ſåſom han hörer Chriſto till, ſå höre ock wi Chriſto till.

1 Cor. 14: 37.

8. Och om jag ock något mer berömde mig om wåra magt, hwilka HERren oß gifwit hafwer, eder till förbättring, och icke till förderf, wille jag ändå icke blygas. 2 Cor. 12: 6. 13: 10.

9. Men detta ſäger jag, på det I icke ſkolen tänka, att jag hade welat förſkräcka eder med bref.

10. Ty brefwen, ſäga de, äro ſwår och ſtark; men lekamliga närwarelſen är ſwag, och orden föraktelig.

11. Den ſådana är, han tänke, att ſådana ſom wi äre med orden i brefwen frånwarande, ſå äre wi ock wäl med gerningen närwarande.

12. Ty wi töre icke ſätta eller räkna oß ibland dem, ſom ſig ſjelfwa priſa; men efter de mäta ſig wid ſig ſjelfwa, och hålla allena af ſig ſjelfwa, förſtå de intet. 2 Cor. 3: 1. 5: 12.

13. Men wi berömme oß icke öfwer måtton, utan allena efter reglones mått, med hwilko Gud hafwer oß afmätit ett mått till att hinna ock allt intill eder. 2 Cor. 11: 18. 12: 5, 6. 1 Cor. 12: 11.

14. Ty wi förſträckom oß icke öfwer måtton, lika ſom wi icke hint hade intill eder; ty wi äre ju ock komne allt intill eder, med Chriſti Evangelio;

15. Icke berömmandes oß öfwer måtton af annars mans arbete; förhoppandes att ſke ſkall, då edor tro begynner wäxa uti eder, att wi efter wåra reglo wilje widare komma;

16. Och predika ock dem Evangelium, ſom bo utom eder, och icke berömma oß af det genom främmande reglo tillredt är.

17. Men den ſig berömmer, han berömme ſig i HERranom. Eſ. 65: 16. Jer. 9: 23, 24. 1 Cor. 1: 31.

18. Ty den ſom lofwar ſig ſjelf, han är icke bepröfwad; utan den HERren lofwar. Ordſp. 27: 2. Rom. 2: 29. 1 Cor. 4: 5.

11. Capitlet.

Pauli nit, lära, fara. Falſke Apoſtlar.

Jag wille, att I mig något litet lida willen uti min fåwitſko; dock I liden mig wäl.

2. Ty jag nitälſkar eder i Guds nit; ty jag hafwer fäſt eder enom man, på det jag ſkulle fly Chriſto en ren jungfru. 2 Cor. 5: 13.

3. Men jag fruktar att tilläfwentyrs icke ſker, att ſåſom ormen beſwek Eva med ſin illfundighet, ſå warda ock edor ſinne förwänd ifrån enfaldigheten i Chriſto. 1 Moſ. 3: 4. Joh. 8: 44.

4. Ty om den, ſom till eder kommer, predikar eder en annan JEſum, den wi icke predikade; eller om I undfån en annan Anda, den I icke undfått hafwen; eller ett annat Evangelium, det I icke anammat hafwen, ſå liden I dem med rätto. Gal. 1: 8.

5. Ty jag håller mig icke ringare, än de höga Apoſtlar äro. 1 Cor. 15: 10. 2 Cor. 12: 11. Gal. 2: 6.

6. Och ändock jag är enfaldig i talet, ſå är jag dock icke enfaldig i förſtåndet; dock wi äre nog kände alleſtäds när eder. 1 Cor. 1. 17. 2: 1, 13. Eph. 3: 4. 2 Cor. 4: 2. 5. 11. 12: 12.

7. Eller hafwer jag ſyndat, att jag hafwer förnedrat mig, på det I ſkullen upphöjde warda? Ty jag hafwer förkunnat eder Evangelium utan lön. 1 Cor. 9: 6, 12.

8. Andra förſamlingar hafwer jag beröfwat, och tagit lön af dem, der jag eder med tjente. Phil. 4: 10, 15.

9. Och då jag war när eder, och mig fattades något, förtungade jag ingen; ty hwad mig fattades, uppfyllde de bröder, ſom komne woro af Macedonien; och i all ting höll jag mig, att jag ingom war till tunga; och will ännu ſå hålla mig. Ap. G. 20: 33. 2 Cor. 12: 13. 1 Theß. 2: 9. 2 Theß. 3: 8.

10. Så wißt ſom Chriſti ſanning är i mig, ſå ſkall denna berömmelſe mig icke förtagen warda uti Achaje landsändar. 1 Cor. 9: 15.

11. För hwad ſak? Derföre, att jag icke älſkar eder? Gud wet det.

12. Men det jag gör, det will jag ock göra; på det jag ſkall förtaga dem tillfällen, ſom tillfälle ſöka till att berömma ſig, att de äro ſåſom wi;

13. Ty ſådane falſke Apoſtlar, och bedrägelige arbetare, taga ſig uppå Chriſti Apoſtlars perſon.

14. Och det är ock icke under; ty ock ſjelfwer Satan förſkapar ſig uti ljuſens Ängel.

15. Derföre är icke under att hans tjenare ockſå förſkapa ſig, lika ſom de der woro rättfärdighetenes predikare; hwilkas ände ſkall warda efter deras gerningar.

16. Åter ſäger jag, att ingen ſkall tänka att jag är fåwitſk; annars tager mig ock an ſåſom en fåwitſk man, att jag ock något litet må berömma mig. 2 Cor. 12: 6.

17. Det jag nu talar, det talar jag icke ſåſom i HERranom, utan ſåſom i fåwitſkhet, efter wi äre komne uti berömmelſe.

18. Efter nu månge berömma ſig af köttet, will ockſå jag berömma mig. 2 Cor. 10: 13. 12: 5. Phil. 3: 3, 4.

19. Ty I fördragen gerna de fåwitſka, efter I ären ſjelfwe wiſe.

20. I fördragen, om någor gör eder till trälar; om någor eder uppäter, om någor eder ifrå tager, om någor förhäfwer ſig öfwer eder, om någor eder ſlår i anſigtet.

21. Det ſäger jag efter ſmälighet, ſåſom wi wore ſwage wordne. Hwad nu någor uppå driſtar (jag talar i fåwitſko), derpå driſtar jag ock. 2 Cor. 10: 10.

22. De äro Ebreer, ſå är jag ock; de äro Iſraeliter, jag ock; de äro Abrahams ſäd, jag ock. Ap. G. 22: 3. Rom. 11: 1. Phil. 3: 5.

23. De äro Chriſti tjenare (jag talar i fåwitſko), jag är faſt mer; jag hafwer mer arbetat; jag hafwer mer hugg fått; jag hafwer oftare warit fången; ofta warit i dödsnöd. 1 Cor. 15: 10, 31. Ap. G. 9: 16. 21: 11. 1 Cor. 4: 11.

24. Af Judomen hafwer jag fem reſor fått fyratio ſlag, ett mindre. 5 Moſ. 25: 3.

25. Tre reſor hafwer jag warit ſtupad med ris; ena reſa ſtenad; tre reſor hafwer jag warit i ſkeppsbrott; natt och dag hafwer jag warit i hafſens djup. Ap. G. 16: 22. 14: 19. 27: 41.

26. Jag hafwer ofta färdats; jag hafwer warit i farlighet i floder; i farlighet ibland mördare, i farlighet ibland Judarna; i farlighet ibland Hedningarna; i farlighet i ſtäderna; i farlighet i öknene; i farlighet på hafwet; i farlighet ibland falſka bröder; Gal. 2: 4.

27. I mödo och arbete; i mycken wako; i hunger och törſt; i mycken faſto; i froſt och nakenhet; 2 Cor. 6: 5.

28. Förutan det ſom eljeſt påkommer, nämliga att jag dagliga öfwerlupen warder, och bär omſorg för alla förſamlingar. Ap. G. 20: 18, ꝛc.

29. Ho är ſwag, och jag warder icke ſwag? Ho förargas, och jag brinner icke? 1 Cor. 9: 22. 8: 13.

30. Efter jag ju ſkall berömma mig, ſå will jag berömma mig af min ſwaghet. 2 Cor. 12: 5.

31. Gud och wårs HErras Jeſu Chriſti Fader, hwilkom ware pris i ewighet, wet att jag icke ljuger. Gal. 1: 20.

32. Landshöfdingen uti Damaſco, på Konung Arete wägna, förwarade de Damaſceners ſtad, och wille gripit mig;

33. Och jag wardt i en korg genom ett fenſter, öfwer muren, nederſläppt, och undſlapp hans händer. Ap. G. 9: 25.

12. Capitlet.

Pauli ſyn, beröm, förſwar, fruktan wid återkomſten.

Mig är ju icke nyttigt att berömma mig; dock will jag nu komma till ſyner och HErrans uppenbarelſer.

2. Jag känner en man i Chriſto för fjorton år. War han i lekamen, det wet jag icke, eller utan lekamen, wet jag ock icke; Gud wet det. Den ſamme wardt uppryckt intill tredje himmelen. Ap. G. 9: 3. 22: 14, 17, 18. 1 Cor. 15: 8.

3. Den ſamma mannen känner jag; om han i lekamen, eller utan lekamen war, det wet jag icke: Gud wet det.

4. Han wardt uppryckt till Paradis, och hörde outſägeliga ord, hwilka ingen menniſka ſäga må.

5. Deraf will jag berömma mig; men af mig ſjelf will jag intet berömma mig, utan af mine ſwaghet. 2 Cor. 11: 30.

6. Och om jag wille berömma mig, ſå gjorde jag intet fåwitſkliga; ty jag wille ſäga ſanningen; men jag hafwer det likwäl fördrag, på det ingen ſkall högre akta mig, än ſom han ſer på mig, eller hörer af mig. 2 Cor. 10: 8. 11: 16.

7. Och på det att jag mig icke af de ſtora uppenbarelſer förhäfwa ſkulle, wardt mig gifwen en påle i köttet, Satans ängel, den mig kindpuſta ſkulle, på det jag icke ſkulle förhäfwas öfwer måtton; Job 2: 6.

8. För hwilka ſak jag bad tre reſor HErran, att han ſkulle komma ifrå mig.

9. Och han ſade till mig: Låt dig nöja åt mine nåd; ty min kraft är mägtig i de ſwaga. Derföre will jag aldrahelſt berömma mig af mine ſwaghet, på det Chriſti kraft ſkall bo i mig.

10. Derföre är jag wid godt mod, i ſwaghet, i föraktelſe, i nöd, i för-

följelſe, i ångeſt, för Chriſti ſkull; ty när jag ſwag är, ſå är jag ſtark.

11. Jag är ſåwitſk worden med berömmelſe; dertill hafwen J nödgat mig; ty jag ſkulle warda priſad af eder, efter det jag icke är ringare än någor af de höga Apoſtlar, ändock jag är intet. 1 Cor. 4: 9. 15: 9, 10. 2 Cor. 11: 1, 5.

12. Ty ens Apoſtels tecken äro ju ſkedd ibland eder, med allt tålamod; med tecken, och under, och mägtiga gerningar. 1 Cor. 9: 2. 2 Cor. 4: 2. 6: 4. 11: 6.

13. Uti hwad del hafwen J warit ringare än de andra förſamlingar? Annat än det, att jag ſjelf intet hafwer warit eder till tunga. Förlåter mig den orätten. 2 Cor. 11: 9.

14. Si, jag är redebogen tredje reſon komma till eder, och will intet heller betunga eder; ty jag ſöker icke edart, utan eder; derföre att barnen ſkola icke draga tillhopa föräldromen, utan föräldrarna barnomen. 2 Cor. 13: 1. Ap. G. 20: 33.

15. Men jag will ganſka gerna utgifwa mig, och utgifwen warda för edra ſjälar; ändå J litet älſken mig, den dock ganſka mycket älſkar eder. 2 Cor. 1: 6. Col. 1: 24. 2 Tim. 2: 10. 2 Cor. 6. 12,13.

16. Men låter nu ſå wara, att jag intet hafwer betungat eder; likwäl, medan jag war liſtig, hafwer jag fångat eder med liſt.

17. Hafwer jag beſkattat eder med någrom, ſom jag hafwer ſändt till eder?

18. Jag bad Titum, och ſände med honom en broder. Hafwer ock Titus beſkattat eder? Hafwe wi icke wandrat uti enom anda? Hafwe wi icke wandrat i ſamma fotſpåret? 2 Cor. 8: 6, 16, 18, 22.

19. Åter, menen J att wi urſake oß för eder? Wi tale i Guds åſyn i Chriſto; men, mine käreſte, allt detta ſker eder till förbättring. 2 Cor. 5: 12.

20. Ty jag fruktar att, då jag kommer, må ſke att jag finner eder icke ſåſom jag will, och J finnen icke mig ſom J wiljen; att der är i någon måtto trätor, nit, wrede, kif, förtal, örnataßlan, uppblåsning, uppror; 1 Cor. 4: 21. 2 Cor. 10: 2. 13: 2.

21. Att jag återkommer, och min Gud betrycker mig när eder; och måſte ſörja öfwer många, ſom tillförene ſyndat hafwa, och icke hafwa gjort bot för deras orenlighet, ſköraktighet och otukt, ſom de bedrifwit hafwa. 2 Cor. 13: 10.

13. Capitlet.

Obotfärdige hotas, rådas till bättring.

Kommer jag tredje gången till eder, ſå ſkola uti twå eller tre mäns munn alla ſaker beſtå. 2 Cor. 12: 14. 4 Moſ. 35: 30. 5 Moſ. 17: 6. 19: 15. Matth. 18: 16. Joh. 8: 17. Ebr. 10: 28.

2. Jag hafwer det ſagt eder tillförene, och ſäger eder det tillförene, ſåſom närwarandes, i den andra reſon; och ſkrifwer det nu frånwarandes, dem ſom tillförene ſyndat hafwa, och allom dem androm. Om jag åter kommer, ſkall jag intet ſkona; 2 Cor. 12: 20, 21.

3. Efter J ſöken att J en gång ſkolen förnimma honom, ſom i mig talar, nämliga Chriſtum, hwilken när eder intet ſwag är, utan är mägtig ibland eder. Matth. 10: 20.

4. Ty ändock han wardt korsfäſt i ſwagheten, ſå lefwer han likwäl i Guds kraft; och ändock wi ock äre ſwage i honom, ſå lefwe wi likwäl med honom, uti Guds kraft, när eder. Phil. 2: 7, 8. 1 Petr. 3: 18.

5. Förſöker eder ſjelfwa, om J ären i trone; bepröfwer eder ſjelfwa. Eller kännen J eder icke ſjelfwa, att JEſus Chriſtus är uti eder? Utan ſå kunde wara, att J odugelige ären. 1 Cor. 11: 28.

6. Men jag hoppas, att J wäl ſkolen känna, att wi icke odugelige ärom.

7. Och önſkar jag af Gudi, att J intet ondt gören; icke på det wi ſkulle ſynas dugelige; utan att J ſkolen göra hwad redeligit är, och wi blifwe då ſom wi odugelige worom. 2 Cor. 6: 9.

8. Ty wi kunnom intet emot ſanningene; utan med ſanningene.

9. Men wi fröjde oß, när wi ſwage äre, och J mägtige; och det ſamma önſke wi ock, nämliga edor fullkomlighet. 2 Cor. 11: 30. 12: 5, 9. 10.

10. Derföre ſkrifwer jag ock detta

frånwarandes, på det, då jag är tillſtädes, jag icke ſkall ſträng wara, efter den magt ſom HErren hafwer mig gifwit till förbättring, och icke till förderf. 1 Cor. 4: 21. 2 Cor. 2: 3. 10: 2, 8. 12: 20, 21.

11. På ſiſtone, käre bröder, fröjder eder; warer fullkomne, tröſter eder, warer ens ſinnade, warer fridſamme; ſå blifwer kärlekens och fridſens Gud när eder. Rom. 12: 16, 18. 15: 5. 1 Cor. 1: 10. Phil. 2: 2. 3: 15, 16. 1 Petr. 3: 8. Ebr. 12: 14.

12. Helſer eder inbördes med en helig kyß; helſa eder all helgon. Rom. 16: 16. 1 Cor. 16: 20. 1 Theß. 5: 26. 1 Petr. 5: 14.

13. Wårs HErras JEſu Chriſti nåd, och Guds kärlek, och den Helga Andas delaktighet ware med eder allom. Amen.

Den andra Epiſtel till de Corinthier, ſänd af Philippis i Macedonien, med Tito och Luca.

S. Pauli Epiſtel till de Galater.

1. Capitlet.

Pauli lära följes; är af Gudi.

Paulus Apoſtel, icke af menniſkor, icke heller genom menniſko; utan genom JEſum Chriſtum, och Gud Fader, ſom honom uppwäckt hafwer ifrå de döda; Tit. 1: 3. Ap. G. 2: 24, 32. Eph. 1: 20. Col. 2: 12. 1 Theß. 1: 10. Ebr. 13: 20.

2. Och alle bröder, ſom när mig äro, de förſamlingar i Galatien.

3. Nåd ware med eder, och frid af Gud Fader, och wårom HErra JEſu Chriſto; Rom. 1: 7. 1 Cor. 1: 3.

4. Som ſig ſjelf för wåra ſynder gifwit hafwer, på det han ſkulle uttaga oß ifrå denna närwarande onda werld, efter Guds och wårs Faders wilja; Matth. 20. 28. Gal. 2: 20. Eph. 5: 2. Tit. 2: 14. Ebr. 9: 14.

5. Hwilkom ware pris ifrån ewighet till ewighet. Amen.

6. Mig förundrar, att I ſå ſnarliga låten eder afwända ifrå den, ſom eder kallat hafwer uti Chriſti nåd, till ett annat Evangelium;

7. Ändock intet annat är; utan att några äro de eder förwilla, och wilja förwända Chriſti Evangelium. Ap. G. 15: 1. 2 Cor. 11: 4.

8. Men om ock wi, eller en Ängel af himmelen, annorlunda predikade Evangelium för eder, än wi eder predikat hafwe, han ware förbannad.

9. Såſom wi nu ſadom, ſå ſäge wi än en tid: Om någor wore den eder predikar Evangelium annorlunda, än I undfått hafwen, han ware förbannad. 5 Moſ. 4: 2. 12: 32. Ordſp. 30: 6. Upp. 22: 18.

10. Predikar jag nu menniſkom eller Gudi till wilja? Eller ſöker jag täckas menniſkom? Hade jag härtilldags welat täckas menniſkom, ſå wore jag icke Chriſti tjenare. 1 Theß. 2: 4. Jac. 4: 4.

11. Men jag gör eder wetterligit, käre bröder, att det Evangelium, ſom är predikadt af mig, är icke menniſkligit. 1 Cor. 15: 1, 3.

12. Ty jag hafwer det icke fått af menniſko, icke heller lärt; utan genom JEſu Chriſti uppenbarelſe. Eph. 3: 3.

13. Ty I hafwen wäl hört min umgängelſe fordom i Judaſkapet, att jag öfwermåtton förföljde Guds förſamling, och förſtörde henne; Ap. G. 8: 3. 9: 1. 22: 4. 26: 9. Phil. 3: 6. 1 Tim. 1: 13.

14. Och wäxte till mer och mer i Judaſkapet, utöfwer många mina likar i mitt ſlägte; och höll mig ſträngeliga wid fädernas ſtadgar.

15. Men då Gudi täcktes, ſom mig af mins moders lif affkiljt hafwer, och kallat mig genom ſina nåd dertill; Jer. 1: 5. Ap. G. 9: 15. 13: 2. Rom. 1: 1.

16. Att han wille uppenbara ſin Son genom mig, att jag ſkulle genom Evangelium förkunna honom ibland Hedningarna; ſtraxt föll jag till, och befrågade mig intet derom med kött och blod; 2 Cor. 4: 6. Gal. 2: 8. Eph. 3: 8. Matth. 16: 17.

17. Och kom icke heller till Jeruſalem igen, till dem ſom woro Apoſtlar för mig; utan for bort i Arabien, och kom åter till Damaſcum.

18. Sedan, efter tre år, kom jag igen till Jeruſalem, till att ſe Petrum; och blef när honom i femton dagar. Ap. G. 9: 26.

19. Men af de andra Apoſtlar ſåg jag ingen, utan Jacobum, HErrans broder. Marc. 6: 3.

20. Men det jag ſkrifwer eder, ſi, Gud wet, att jag icke ljuger.

Rom. 1: 9. 9: 1. 2 Cor. 1: 23. 11: 31.
1 Theſſ. 2: 5. 1 Tim. 5: 21. 2 Tim. 4: 1.

21. Derefter kom jag in uti de land Syrien och Cilicien. Ap. G. 9: 30.

22. Men jag war okänd till anſigtet för de Chriſteliga förſamlingar i Judeen;

23. Utan de hade allenaſt hört, att den ſom fordom förföljde oſs, han predikar nu trona, ſom han fordom förſtörde.

24. Och de priſade Gud för mina ſkull.

2. Capitlet.

Pauli Apoſtlaſkap. Petri ſkrymtan. Rätt. Rättfärdighet.

Sedan, efter fjorton år, for jag åter upp til Jeruſalem med Barnaba, och tog Titum ock med mig. Ap. G. 15: 2.

2. Och for jag dit upp efter en uppenbarelſe, och befrågade mig med dem om Evangelium, ſom jag förkunnar ibland Hedningarna; beſynnerliga med dem, ſom för något woro räknade; på det jag icke ſkulle löpa fåfängt, eller redo lupit hafwa. Ap. G. 19: 21. Phil. 2: 16.

3. Men icke wardt heller Titus, ſom med mig war, nödgad till att låta omſkära ſig, ändock han war en Grek.

Ap. G. 16: 3. 1 Cor. 9: 21.

4. Ty då några falſke bröder ſig med inträngde, och med inkomne woro, till att beſpeja wår frihet, ſom wi hafwe i Chriſto JEſu, på det de ſkulle komma oſs i träldom; Ap. G. 15: 24.

5. Wekom wi för dem icke en ſtund till underdånighet, på det Evangelii ſanning ſkulle blifwa beſtåndandes när eder.

6. Men af dem ſom något räknade woro, hurudane de fordom warit hade, det kommer mig intet wid; Gud aktar icke menniſkones anſeende; men de ſom något woro räknade, lärde mig intet;

5 Moſ. 10: 17.
2 Chr. 19: 7. Job 34: 19. Ap. G. 10: 34.
Rom. 2: 11. Eph. 6: 9. Col. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

7. Utan heldre twärtemot; då de ſågo, att mig betrodt war Evangelium till förhuden, lika ſom Petro till omſkärelſen; Ap. G. 13: 46.

Rom. 11: 13. 1 Tim. 2: 7. 2 Tim. 1: 11.

8. (Ty den ſom med Petro war kraftig till Apoſtla-ämbetet ibland omſkärelſen, den hafwer ock med mig kraftig warit ibland Hedningarna;)

Ap. G. 9: 15. 13: 2. 22: 21. Gal. 1: 16. Eph. 3: 8.

9. Och förnummo den nåd, ſom mig gifwen war, räckte Jacobus och Cephas, och Johannes, hwilke ſåſom pelare räknade woro, mig och Barnabe handena, och förenade ſig med oſs, ſå att wi ſkulle predika ibland Hedningarna, och de ibland omſkärelſen;

10. Allenaſt, att wi ſkulle tänka på de fattiga; hwilket jag ockſå hafwer winnlagt mig att göra. Ap. G. 11: 30. 24: 17.

Rom. 15: 25. 1 Cor. 16: 1. 2 Cor. 8: 1. 9: 1.

11. Men då Petrus kom till Antiochien, ſtod jag honom uppenbarliga emot; ty klagomål war kommen öfwer honom.

12. Ty förr än några woro komne ifrå Jacobo, åt han med Hedningarna; men då de kommo, unddrog han ſig, och ſkiljde ſig ifrå dem; ty han fruktade dem ſom woro af omſkärelſen.

13. Och de andre Judar ſkrymtade ock med honom, ſå att Barnabas wardt ock bedragen till att ſkrymta med dem.

14. Men då jag ſåg, att de icke rätteliga wandrade efter Evangelii ſanning, ſade jag till Petrum uppenbarliga för allom: Medan du, ſom äſt en Jude, lefwer ſom en Hedning, och icke ſom en Jude, hwarföre twingar du då Hedningarna till att lefwa efter Judaſättet? Ap. G. 10: 28. 15: 10, 11.

15. Ändock wi af naturen äre Judar, och icke ſyndare af Hedningomen; Eph. 2: 12.

16. Likwäl, efter wi wete, att menniſkan icke warder rättfärdig genom lagſens gerningar, utan genom trona på JEſum Chriſtum, ſå tro wi ock på Chriſtum JEſum, att wi ſkole rättfärdige warda genom trona på Chriſtum, och icke af lagſens gerningar; derföre att intet kött war-

der rättfärdigadt genom lagſens gerningar.

Pſ. 143: 2. Ap. G. 13: 38, 39. Rom. 1: 17. 3: 20, 28. 8: 3. Gal. 3: 11. Ebr. 7: 18, 19.

17. Men ſkulle wi, ſom ſöke warda rättfärdige genom Chriſtum, ock ännu ſjelfwe finnas wara ſyndare, ſå wore Chriſtus en ſyndatjenare. Bort det.

18. Ty om jag bygger det ſamma upp igen, ſom jag nederſlagit hade, ſå gör jag mig ſjelf till en öfwerträdare.

19. Men jag är genom lag död ifrå lagen, på det jag ſkall lefwa Gudi; jag är korsfäſt med Chriſto;

Rom. 6: 14. 7: 4, 6. 8: 2. 6: 6. Gal. 5: 24. 6: 14.

20. **Men jag lefwer, dock icke nu jag, utan Chriſtus lefwer i mig; ty det jag nu lefwer i köttet, det lefwer jag i Guds Sons tro, den mig älſkat hafwer, och gifwit ſig ſjelf ut för mig.** Gal. 1: 4. Eph. 5: 2. Tit. 2: 14.

21. Jag bortkaſtar icke Guds nåd; **ty om rättfärdigheten kommer af lagen, ſå är Chriſtus fåfängt död.**

Ebr. 7: 11.

3. Capitlet.

Tron, men icke lagen, rättfärdigar.

O I oförſtåndige Galater, ho hafwer ſkjuſt eder, att I icke ſkullen lyda ſanningene? Hwilkom JEſus Chriſtus för ögonen målad war, och nu ibland eder korsfäſt är. Gal. 5: 7.

2. Det will jag allenaſt weta af eder: Hafwen I undfått Andan genom lagſens gerningar, eller genom trones predikan? Ap. G. 2: 38. 8: 15. 15: 8. Eph. 1: 13.

3. Ären I ſå oförſtåndige? I hafwen begynt i Andanom; wiljen I nu lyktat i köttet?

4. Hafwen I då ſå mycket lidit fåfängt? Om det eljeſt fåfängt är.

5. Den ſom nu gifwer eder Andan, och gör ſådana krafter ibland eder, gör han det genom lagſens gerningar, eller genom trones predikan?

6. Såſom Abraham hafwer trott Gudi, och det är räknadt honom till rättfärdighet;

1 Moſ. 15: 6. Rom. 4: 3. Jac. 2: 23.

7. Så weten I ju nu, att de ſom äro af trone, de äro Abrahams barn.

Rom. 4: 11, 12, 16.

8. Men Skriften hafwer ſett framföre åt, att Gud gör Hedningarna rättfärdiga genom trona; derföre förkunnade hon Abrahe: **I dig ſkola alle Hedningar wälſignade warda.**

1 Moſ. 12: 3. 18: 18. 22: 18. 26: 4. Ap. G. 3: 25.

9. Så warda nu de, ſom af trone äro, wälſignade med den trogna Abraham.

10. Ty alle de ſom med lagſens gerningar umgå, de äro under förbannelſe; ty det är ſkrifwet: **Förbannad ware hwar och en, ſom icke blifwer wid allt det ſom ſkrifwet är i lagboken, ſå att han det gör.**

5 Moſ. 27: 26.

11. Men att ingen warder rättfärdig för Gudi genom lagen, är uppenbart; **ty den rättfärdige ſkall lefwa af (ſine) tro.** Rom. 3: 20.

Gal. 2: 16. Hab. 2: 4. Rom. 1: 17. Ebr. 10: 38.

12. Men lagen är icke af trone; utan den menniſka ſom ſå gör, hon lefwer deraf. 3 Moſ. 18: 5.

Heſ. 20: 11. Rom. 4: 4, 5. 10: 5, 6. 11: 6.

13. **Chriſtus hafwer förloßat oß ifrå lagſens förbannelſe, då han wardt en förbannelſe för oß; ty det är ſkrifwet: Förbannad är hwar och en, ſom hänger på träd;**

Rom. 8: 3. 2 Cor. 5: 21. 5 Moſ. 21: 23.

14. På det Abrahams wälſignelſe komma ſkulle öfwer Hedningarna i Chriſto JEſu, och wi ſå undfå måtte Andans löfte genom trona.

15. Käre bröder, jag will tala efter menniſkoſätt: Man föraktar ju icke ene menniſkos teſtamente, då det gilladt är; man lägger icke heller något dertill. Ebr. 9: 17.

16. Nu är ju Abraham och hans ſäd löftet tillſagdt; han ſäger icke, uti ſäderna, ſåſom i mångom; utan, ſåſom uti enom, **uti dine ſäd, ſom är Chriſtus.** 1 Moſ. 12: 7. 15: 5. 17: 7. 22: 18.

17. Men det ſäger jag: Det Teſtamentet, ſom tillförene af Gudi faſt gjordt war på Chriſtum, warder icke ogilladt, ſå att löftet ſkulle omintet warda med lagen, hwilken gifwen war fyrahundrade och tretio år derefter.

1 Moſ. 15: 13, 16. 2 Moſ. 12: 40, 41. Ap. G. 7: 6.

18. Ty om arfwet förtjentes genom

lagen, ſå worde det icke gifwet genom löftet; men Gud hafwer det Abraham, genom löftet, fri ſkänkt.
Rom. 4: 13, 14.

19. Hwad ſkall då lagen? Hon är kommen dertill för öfwerträdelſernas ſkull, tilldeß ſäden ſkulle komma, hwilko löftet ſkedt war, och är ſtickad af Änglarna uti Medlarens hand.
Rom. 4: 15. 5: 20.

20. Men Medlaren är icke ens Medlare; men Gud är en.

21. Är då lagen emot Guds löften? Bort det; men om en lag wore gifwen, ſom kunde lefwande göra, ſå wore rättfärdigheten ſannerliga af lagen;

22. **Men Skriften hafwer allt beſlutit under ſynd, på det löftet ſkulle komma genom JEſu Chriſti tro, dem ſom tro.** Rom. 3: 9. 11: 32.

23. Men förr än tron kom, woro wi förwarade under lagen, och beſlutne till den tro ſom uppenbaras ſkulle.

24. Så hafwer nu lagen warit wår tuktomäſtare till Chriſtum, på det wi ſkole warda rättfärdige af trone.
Matth. 5: 17. Ap. G. 13: 38. Rom. 10: 4.

25. Nu, ſedan tron kommen är, äre wi icke länger under tuktomäſtaren;

26. **Ty I ären alle Guds barn, genom trona på Chriſtum JEſum.**
Eſ. 56: 5. Joh. 1: 12. Rom. 8: 15. Gal. 4: 5.

27. **Ty I, ſå månge ſom döpte ären till Chriſtum, hafwen eder iklädt Chriſtum.** Rom. 6: 3. 13: 14.

28. Här är icke Jude eller Grek; här är icke tjenare eller fri; här är icke man eller qwinna; alle ären I en i Chriſto JEſu. Joh. 17: 21. Rom. 10: 12.
1 Cor. 12: 13. Eph. 2: 14, 15. Col. 3: 11.

29. Ären I nu Chriſti, ſå ären I ju Abrahams ſäd, och arfwingar efter löftet. 1 Moſ. 21: 12. Rom. 9: 7. Ebr. 11: 18.

4. Capitlet.

En trogen fri från lagen. Lag och Evangelium ſkilde.

Men jag ſäger: Så länge arfwingen är barn, är ingen åtſkillnad emellan honom och en tjenare; ändock han är herre öfwer alla ägodelarna;

2. Utan är under förmyndare och föreſtåndare, intill den tiden ſom af fadrenom förelagd är.

3. Sammalunda ock wi, då wi worom barn, wore wi twingade under utwärtes ſtadgar. Col. 2: 8.

4. **Men då tiden wardt fullkommen, ſände Gud ſin Son, föddan af qwinno, gjordan under lagen;**
1 Moſ. 49: 10. Dan. 9: 24. Eph. 1: 10. Matth. 5: 17.

5. **På det han ſkulle förloßa dem, ſom under lagen woro,** att wi ſkullom få barnaſkapet.
Joh. 1: 12. Gal. 3: 26.

6. Efter I nu ären ſöner, hafwer Gud ſändt ſins Sons Anda uti edor hjertan, hwilken ropar: Abba, käre Fader. Rom. 8: 15.

7. Så är här nu icke mer tjenare, utan ſon; är han ſon, ſå är han ock Guds arfwinge genom Chriſtum.
Rom. 8: 16, 17.

8. Men den tid I intet känden Gud, tjenten I dem ſom af naturen icke äro gudar. 1 Cor. 8: 4. 12: 2. Eph. 2: 11, 12.

9. Men nu, medan I Gud känt hafwen, ja mycket mer kände ären af Gudi, hwi wänden I eder då om till de ſwaga och wedertorftiga ſtadgar igen, hwilkom I på nytt tjena wiljen? 1 Cor. 8: 3. 13: 12. Ebr. 7: 18. Col. 2: 20.

10. I hållen dagar och månader, högtider och årstider.
Rom. 14: 5. Col. 2: 16.

11. Jag fruktar om eder, att jag tilläfwentyrs icke hafwer fåfängt arbetat på eder.

12. Warer ſåſom jag är, efter jag ock är ſåſom I. Käre bröder, jag beder eder, I hafwen mig intet emot gjort.

13. I weten, att jag genom köttſens ſwaghet i förſtone predikade eder Evangelium. 1 Cor. 2: 3.

14. Och min freſtelſe, ſom jag led på köttſens wägnar, hafwen I intet föraktat, icke heller förſmått; utan anammaden mig ſåſom en Guds Ängel; ja, ſåſom Chriſtum JEſum.
Mal. 2: 7. Matth. 10: 40. Joh. 13: 20.

15. Huru ſalige woren I då? Jag är edart wittne, att om det hade möjeligit warit, haden I edor ögon uttagit, och gifwit mig.

16. Är jag då nu worden edar owän, att jag ſäger eder ſanningen?

17. De nitälſka eder icke rätteliga, utan wilja draga eder ifrå mig, att I ſkolen nitälſka dem.
Rom. 10: 2. 2 Cor. 11: 2.

18. Så är nu wäl godt nitälſka, då det ſker om det godt är alltid, och icke allenaſt då jag tillſtädes är.

19. Min kära barn, hwilka jag på nytt föder med ångeſt, tilldeß Chriſtus kommer till ſtadga uti eder.
1 Cor. 4: 15. Philem. v. 10. Jac. 1: 18.

20. Jag wille wäl att jag nu wore när eder, och förwandla kunde mina röſt; ty jag wet härnäſt ingen råd med eder.

21. Säger mig, I ſom wiljen wara under lagen: Hafwen I icke hört lagen?

22. Ty det är ſkrifwet, **att Abraham hade twå ſöner; en af tjenſteqwinnone, den andra af den fria.**
1 Moſ. 16: 15. 21: 1, 2. Ap. G. 7: 8. Ebr. 11: 11.

23. Men den ſom war af tjenſteqwinnone, han war född efter köttet; men den af de frio, han war född genom löftet. Joh. 8: 39. Rom. 9: 7, 8.

24. Hwilka ord betyda något; ty deßa äro de tu Teſtamenten; ett af det berg Sina, ſom föder till träldom, hwilket är Agar;

25. Ty Agar heter i Arabien det berg Sina, och ſträcker ſig emot Jeruſalem, det nu är, och är icke fri med ſinom barnom.

26. Men det Jeruſalem ſom ofwantill är, det är den fria; hon är allas wår moder.
Eſ. 2: 2. Ebr. 12: 22. Upp. 3: 12. 21: 2, 10.

27. Ty det är ſkrifwet: **War glad, du ofruktſamma, du ſom intet föder; briſt ut och ropa, du ſom icke är hafwandes;** ty den enſamma hafwer flera barn, än den ſom man hafwer. Eſ. 54: 1.

28. Men wi, käre bröder, äre löftſens barn efter Iſaac. Rom. 9: 7.

29. Men ſåſom den, ſom då född war efter köttet, förföljde honom ſom född war efter Andan; ſå går det ock nu. 1 Moſ. 21: 9.

30. Men hwad ſäger Skriften? **Drif ut tjenſteqwinnona med hennes ſon; ty tjenſteqwinnones ſon ſkall icke blifwa arfwinge med dens frios ſon.** 1 Moſ. 21: 10, 12. Joh. 8: 35

31. Så äro wi nu, käre bröder, icke tjenſteqwinnones ſöner, utan dens frios.

5. Capitlet.

Frihets bruk. Köttſens, Andans frukter.

Så blifwer nu ſtåndande uti den frihet, med hwilko Chriſtus oß friat hafwer; och låter eder icke på nytt fångas under träldomſens ok.
Rom. 6: 18. 1 Petr. 2: 16.

2. Si, jag Paulus ſäger eder: Om I låten eder omſkära, är eder Chriſtus intet nyttig. Ap. G. 15: 1.

3. Men jag betygar åter hwarjom och enom, ſom ſig låter omſkära, att han är pligtig till att hålla hela lagen.

4. I hafwen miſt Chriſtum, I ſom genom lagen wiljen rättfärdige warda; och I ären fallne ifrå nådene.

5. Men wi wänte uti Andanom, genom trona, den rättfärdighet ſom man hoppas ſkall. 2 Tim. 4: 8.

6. Ty i Chriſto JEſu är intet bewändt, hwarken omſkärelſe eller förhud; utan tron, ſom werkar genom kärleken.
1 Cor. 7: 19. 2 Cor. 5: 16. Gal. 6: 15. Col. 3: 11.

7. I lupen wäl; ho hafwer hindrat eder, att I icke ſkullen tro ſanningene?
Gal. 3: 1.

8. Sådana tillſkyndelſe är icke af honom, ſom eder kallat hafwer.
Gal. 1: 6.

9. Litet af ſurdeg förſyrer hela degen.
1 Cor. 5: 6.

10. Jag förſer mig till eder i HErranom, att I tagen eder icke annat ſinne; men den eder förwillar, han ſkall draga ſin dom, eho han är.
Gal. 1: 7.

11. Om jag ännu, käre bröder, predikar omſkärelſen, hwi lider jag ännu förföljelſe? Så wore korſens förargelſe om intet worden.
1 Cor. 1: 23.

12. Gåfwe Gud, att de ock affkorne wordo, ſom eder bekymra.

13. Men, käre bröder, I ären kallade till frihet; allenaſt ſer till, att I icke låten frihetena gifwa köttet tillfälle, utan genom kärleken tjener den ene dem andra.

1 Cor. 8: 9. 1 Petr. 2: 16. 1 Cor. 9: 19. Gal. 6: 2.

14. Ty all lagen warder fullbordad uti ett ord; det är: **Älſka din näſta ſom dig ſjelf.** 3 Moſ. 19: 18. Matth. 7: 12.

22: 39. Marc. 12: 31. Rom. 13: 9. Jac. 2. 8.

15. Men om I med hwarannan bitens och frätens, ſå ſer till att I icke ymſom af hwarannan uppätne warden. 2 Cor. 12: 20.

16. Men jag ſäger: Wandrer i Andanom, ſå fullkomnen I icke köttſens begärelſe.

Rom. 6. 12. 8: 1, 4, 12. 13; 14. 1 Petr. 2: 11.

17. Ty köttet hafwer begärelſe emot Andan, och Andan emot köttet; de ſamma äro emot hwartannat, ſå att I icke gören hwad I wiljen. Rom. 7: 15, ꝛc.

18. Om I regerens af Andanom, ſå ären I icke under lagen.

Rom. 6: 14. 8: 2.

19. Men köttſens gerningar äro uppenbara, ſom är hor, boleri, orenlighet, löſaktighet;

1 Cor. 3: 3. 6: 9. Eph. 5: 3. Col. 3: 5.

20. Afguderi, trolldom, owänſkap, kif, nit, wrede, trätor, twedrägt, parti;

21. Afund, mord, dryckenſkap, fråſſeri, och ſådant mer; der jag eder tillförene af ſagt hafwer, och ſäger ännu tillförene, att de, ſom ſådana göra, ſkola icke ärfwa Guds rike.

1 Cor. 6: 10. Eph. 5: 5. Col. 3: 6. Upp. 22: 15.

22. Men Andans frukt är kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, tro, Eph. 5: 9.

23. Saktmodighet, kyſkhet; emot ſådant är icke lagen.

24. Men de, ſom Chriſto tillhöra, korsfäſta ſitt kött, ſamt med luſtar och begärelſer. Rom. 6: 6. Gal. 2: 19.

25. Om wi nu lefwe i Andanom, ſå låter oß ock wandra i Andanom.

Rom. 8: 5.

26. Låter oß icke begära fåfängelig pris, till att förtörna och hata hwarannan inbördes.

6. Capitlet.

Lef tålig, tackſam, from, ett nytt kreatur.

Käre bröder, om en menniſka råkade falla i någon ſynd, I ſom andelige ären, upprätter honom med ſaktmodigom anda; och ſe uppå dig ſjelf, att du icke ock freſtad warder.

1 Cor. 3: 1. Rom. 14: 1. 1 Cor. 9: 22.

2. Inbördes drager hwarannars bördo, och ſå fullborden I Chriſti lag.

Rom. 15: 1. 1 Theß. 5: 14. Joh. 15: 12.

3. Derföre, om någor låter ſig tycka något wara, ändock han intet är, han bedrager ſig ſjelf. 1 Cor. 8: 2.

4. Men hwar och en bepröfwe ſin egen gerning, och ſå ſkall han allenaſt uti ſig ſjelf hafwa berömmelſe, och icke uti androm.

5. Ty hwar och en ſkall draga ſina bördo.

Pſ. 62: 13. Jer. 17: 10. Rom. 2: 6. Upp. 2: 23.

6. **Den ſom underwiſad warder med ordom, han dele allt godt med honom, ſom honom underwiſar.**

1 Cor. 9: 7, 11, 14.

7. Farer icke wille, Gud låter intet gäcka ſig; ty hwad menniſkan ſår, det ſkall hon ock uppſkära.

Luc. 16: 25. Rom. 2: 6.

8. Den ſom ſår i ſitt kött, han ſkall af köttet uppſkära förgängelighet; men den ſom ſår i Andanom, han ſkall uppſkära af Andanom ewinnerligit lif.

2 Cor. 9: 6.

9. Och när wi göre godt, låt oß icke ledas wid; ty wi ſkole ock i ſinom tid uppſkära utan återwändo. 2 Theß. 3: 13.

10. Medan wi nu tid hafwe, låt oß göra godt emot hwar man; men aldrameſt emot dem, ſom wåre medbröder äro i trone. Eph. 2: 10.

11. Ser huru ſtort bref jag eder tillſkrifwit hafwer med min egen hand.

12. De ſom wilja täckas efter köttet, de nödga eder till omſkärelſen, allenaſt fördenſkull, att de icke ſkola förföljde warda med Chriſti kors. Phil. 3: 18.

13. Ty ock de ſamme, ſom låta omſkära ſig, hålla intet lagen; utan de wilja att I ſkolen låta omſkära eder, på det de måga berömma ſig af edart kött.

14. Men bort det, att jag af någon ting ſkulle berömma mig, utan af wårs HERras JEſu Chriſti kors; genom hwilken werlden är mig korsfäſt, och jag werldene. Rom. 6: 6. Gal. 2: 19.

15. Ty i Chriſto JEſu gäller intet, hwarken omſkärelſe eller förhud, utan ett nytt kreatur.
Col. 3: 11. 1 Cor. 7: 19. 2 Cor. 5: 17. Gal. 5: 6.

16. Och alle de ſom efter denna reglo wandra, öfwer dem ware frid och barmhertighet, och öfwer Guds Iſrael.
Pſ. 125: 5.

17. Ingen göre mig mer bekymmer; ty jag drager på min kropp wårs HERras JEſu tecken. 2 Cor. 4: 10.

18. Wårs HERras JEſu Chriſti nåd ware med edrom anda, käre bröder. Amen.

Till de Galater, ſänd af Rom.

S. Pauli Epiſtel till de Epheſer.

1. Capitlet.

Utkorelſen. Andans kraft. Chriſti höghet.

Paulus, JEſu Chriſti Apoſtel, genom Guds wilja, dem heligom ſom uti Epheſo äro, och trognom i JEſu Chriſto. Rom. 1: 7. 1 Cor. 1: 2. 2 Cor. 1: 1.

2. Nåd ware med eder, och frid af Gudi, wårom Fader, och HERranom JEſu Chriſto. Gal. 1: 3. 1 Petr. 1: 2.

3. Wälſignad ware Gud, och wårs HERras JEſu Chriſti Fader, den oß wälſignat hafwer med all andelig wälſignelſe, i de himmelſka ting, genom Chriſtum; 2 Cor. 1: 3. 1 Petr. 1: 3.

4. Såſom han oß utwalt hafwer i honom, förr än werldenes grund lagder war, att wi ſkole wara helige och oſtraffelige för honom uti kärleken;
Rom. 8: 29, 30. Col. 1: 23. 2 Theß. 2: 13.
2 Tim. 1: 9. Luc. 1: 75. Eph. 5: 27. Tit. 2: 12.

5. Och hafwer tagit oß ſig ſjelfwom till barn, genom JEſum Chriſtum, efter ſins wiljas goda behag;
Rom. 8: 15. Gal. 4: 5.

6. Sina härliga nåd till lof, genom hwilka han hafwer oß täcka gjort uti honom, ſom kärkommen är;
Matth. 3: 17. 17: 5.

7. I hwilkom wi hafwom förloßning genom hans blod, ſyndernas förlåtelſe, efter hans nåds rikedomar;
Ap. G. 20: 28. Col. 1: 14. Ebr. 9: 12.
1 Petr. 1: 18, 19. Rom. 9: 23. Eph. 2: 7. Phil. 4: 19.

8. Af hwilka han oß rundeliga delaktiga gjort hafwer uti all wisdom och klokhet;

9. Och hafwer oß låtit få weta ſins wiljas hemlighet, efter ſitt goda behag, och hafwer det framhaft igenom honom;
Rom. 16: 25. Eph. 3: 9.
Col. 1: 26. 2 Tim. 1: 9. Tit. 1: 2. 1 Petr. 1: 20.

10. Att det ſkulle predikadt warda, då tiden fullkomnad war; på det all ting ſkulle ſammanfattad warda i Chriſto, både det i himmelen och på jordene är, genom den ſamma;
Gal. 4: 4. Col. 1: 20.

11. Genom hwilken wi ock komne äre till arfwedelen, beſkärde efter hans uppſåt, ſom all ting werkar efter ſin egen wiljas råd; Rom. 8: 17. Col. 1: 22.

12. Att wi ſkole wara hans härlighet till lof, wi ſom tillförene hoppadoms på Chriſtum;

13. Genom hwilken ock I hört hafwen ſanningenes ord, ſom är edor ſalighets Evangelium; uti hwilkom I ock, ſedan I trodden, ären beſeglade wordne med löftſens Helga Anda;
Rom. 8: 15, 16. 2 Cor. 5: 5. Eph. 4: 30.

14. Hwilken wårt arfs pant är, till wår förloßning, att wi ſkulle warda hans egendom, hans härlighet till pris.
2 Cor. 1: 22. Rom. 8: 23. 5 Moſ. 7: 6.

15. Derföre ock jag, efter jag hört hafwer af den tro, ſom i eder är till HERran JEſum, och edar kärlek till all helgon;

16. Wänder jag icke åter att tacka Gud för eder, alltid tänkandes på eder i mina böner;
Rom. 1: 9. Phil. 1: 3. 1 Theß. 1: 2. 2 Theß. 1: 3.

17. Att wårs HERras JEſu Chriſti Gud, härlighetenes Fader, wille gifwa eder wisdomſens och uppenbarelſens Anda, till ſin kunſkap,

18. Och upplyſa edars förſtånds

ögon; att J förſtå kunnen, hwad hopp han hafwer kallat eder uti, och huru rik hans arfs härlighet är uti helgonen;

19. Och huru öfwerſwinneliga ſtor hans kraft är till oß, ſom trom efter hans mägtiga ſtarkhets werkan; Col. 2: 12.

20. Hwilka han werkade i Chriſto, då han uppwäckte honom ifrå de döda, och ſatte honom på ſin högra hand i himmelen; Ap. G. 2: 24, 32. Pſ. 110: 1. 1 Cor. 15: 25. Col. 3: 1. Ebr. 1: 3. 1 Petr. 3: 22.

21. Öfwer all Förſtadöme, wälde, magt, Herradöme, och allt det ſom nämnas kan, icke allenaſt i denna werldene, utan ock i den tillkommande; Phil. 2: 9. Col. 2: 10.

22. **Och hafwer all ting lagt under hans fötter, och hafwer ſatt honom förſamlingene till ett hufwud öfwer all ting;** Pſ. 8: 7. Eph. 4: 15. 5: 23. Col. 1: 18.

23. **Hwilken är hans kropp, och hans uppfyllelſe, ſom allt i allom uppfyller.**

2. Capitlet.

Wi födas wredenes, men blifwa nådenes barn i Chriſto.

Och eder ockſå, då J döde woren genom öfwerträdelſer och ſynder; Col. 2: 13.

2. Der J uti fordom wandraden, efter denna werldenes lopp, efter den Förſtan, ſom magt hafwer i wädret, nämliga efter den andan, ſom nu werkar i otrones barn; Joh. 14: 30. Col. 3: 6, 7.

3. Ibland hwilka wi ock alle fordom wandrat hafwe, uti wårt kötts begärelſer, och gjordom hwad köttet och ſinnet lyſte; **och worom af naturen wredſens barn, ſåſom ock de andre.**

4. Men Gud, ſom är rik i barmhertigheten, för ſina ſtora kärleks ſkull, der han oß med älſkat hafwer; Rom. 10: 12.

5. Den tid wi ännu döde worom i ſynderna, hafwer han oß ſamt med Chriſto gjort lefwande (genom nådena ären J frälſte); Rom. 5: 6, 8, 10. 6: 4. 8: 11. Col. 2: 12, 13. 3: 1, 3.

6. Och hafwer ſamt med honom uppwäckt oß, och ſamt med honom ſatt oß i det himmelſka wäſendet i Chriſto JEſu;

7. På det han i tillkommande tid bewiſa ſkulle ſine nåds öfwerſwinneliga rikedom, genom ſina mildhet öfwer oß, i Chriſto JEſu.

8. **Ty af nådene ären J frälſte, genom trona; och det icke af eder, Guds gåfwa är det;** Rom. 3: 24. 4: 16. Tit. 3: 5.

9. **Icke af gerningar, på det ingen ſkall berömma ſig.** Rom. 3: 20, 27. 4: 2. 9: 11. 11: 6. 1 Cor. 1: 29, 30. 2 Tim. 1: 9.

10. Ty wi äre hans werk, ſkapade i Chriſto JEſu till goda gerningar, till hwilka Gud oß tillförene beredt hafwer, att wi uti dem wandra ſkole. Pſ. 100: 3. Eſ. 29: 23. Eph. 1: 4. 4: 24. Tit. 2: 14.

11. Derföre, tänker derpå, att J ſom fordom efter köttet hafwen warit Hedningar, och worden kallade förhud af dem ſom kallas omſkärelſe efter köttet, den med handene ſker; 1 Cor. 12: 2. Eph. 5: 8. Col. 1: 21.

12. Att J på den tid woren utan Chriſto, främmande och utan Iſraels borgareſkap, och främmande ifrå löftſens Teſtament, intet hopp hafwande, och woren utan Gud i werldene. Rom. 9: 4.

13. Men nu, J ſom i Chriſto JEſu ären, och fordom fjerran woren, ären nu när wordne, genom Chriſti blod.

14. Ty han är wår frid, den af bådom hafwer gjort ett; och hafwer nederbrutit medelbalken, i det att han igenom ſitt kött borttog owänſkapen. Joh. 10: 16. Ap. G. 10: 36. Rom. 5: 1. Col. 1: 20.

15. Nämliga lagen, ſom i budordom ſtod; på det han ſkulle af twåm ſkapa ena nya menniſko i ſig ſjelfwom, och frid göra. Col. 2: 14. 2 Cor. 5: 17. Gal. 6: 15.

16. Och att han ſkulle förſona dem båda med Gudi uti en kropp, genom korſet; och hafwer dödat owänſkapen genom ſig ſjelf; Rom. 6: 6. 8: 3. Col. 1: 20.

17. Och är kommen, och hafwer igenom Evangelium bådat eder frid, J ſom fjerran woren; ſå ock dem ſom när woro. Eſ. 57: 19.

18. Ty genom honom hafwe wi både tillgång uti en Anda till Fadren. Joh. 10: 9. 14: 6. Rom. 5: 2. Eph. 3: 12. Ebr. 4: 16. 10: 19, 20.

19. Så ären J icke nu mera gäſter och främmande; utan helgamanna medborgare, och Guds husfolk; Gal. 6: 10. Phil. 3: 20. Ebr. 12: 22. 23.

20. Uppbyggde på Apoſtlarnas och Propheternas grund, der JEſus Chriſtus öfwerſte hörneſtenen är; 1 Cor. 3: 9, 10. Upp. 21: 14. Pſ. 118: 22. Eſ. 28: 16. Matth. 16. 18. 1 Petr. 2: 4.

21. På hwilken hela byggningen tillhopafogad wäxer till ett heligt tempel i HErranom. 1 Cor. 3: 17. 6: 19. 2 Cor. 6: 16.

22. På hwilken ock J med uppbyggde warden, Gudi till ett hemman, genom Andan. 1 Petr. 2: 5.

3. Capitlet.

Pauli ämbetes förmaning, bön.

För denna ſaks ſkull är jag Paulus Chriſti JEſu fånge för eder, Hedningar; Ap. G. 21: 33. Eph. 4: 1. Phil. 1: 7, 13, 16. Col. 4: 3. 2 Tim. 1: 8. 2: 10. Phil. v. 1.

2. Om J eljeſt hört hafwen om Guds nåds ämbete, ſom mig gifwet är till eder; Ap. G. 9: 15. 13: 2. 1 Cor. 4: 1.

3. Att denna hemlighet är mig genom uppenbarelſe förkunnad, ſåſom jag tillförene med få ord ſkref; Eph. 1: 9, 10. Col. 1: 26. Ap. G. 22: 17, 21. 26: 16, 17. Gal. 1: 11, 12.

4. Af hwilko, om J det läſen, J mågen märka mitt förſtånd i Chriſti hemlighet;

5. Hwilket icke kunnigt gjordt är i förtiden menniſkors barnom, ſåſom det nu uppenbaradt är hans heliga Apoſtlar och Propheter, genom Andan; Ap. G. 20: 28.

6. Nämliga att Hedningarna ſkola wara medarfwingar, och ſamma lekamens och hans löftes delaktige i Chriſto, genom Evangelium; Gal. 3: 14. Eph. 2: 15, 16.

7. Hwilkets tjenare jag worden är, efter den gåfwo af Guds nåd, ſom mig gifwen är, efter hans krafts werkning. Rom. 1: 5.

8. Mig, ſom är den aldraringaſte ibland all helgon, är denna nåd gifwen, att jag ſkall ibland Hedningarna förkunna de obegrundeliga Chriſti rikedomar; 1 Cor. 15: 9. Gal. 1: 16. 2: 8. 1 Tim. 1: 13, 15. 2: 7. 2 Tim. 1: 11.

9. Och i ljuſet frambära för hwar man, hurudana delaktighet är i den hemlighet, ſom härtilldags i werldene hafwer fördold warit i Gudi, den all ting ſkapat hafwer genom JEſum Chriſtum; 2 Tim. 1: 10. Tit. 1: 2, 3. 1 Petr. 1: 20. Rom. 16: 25. Joh. 1: 3. Col. 1: 16. Ebr. 1: 2.

10. På det nu ſkulle kunnigt warda Förſtadömen och Herradömen i himmelen, på förſamlingene, Guds margfaldeliga wishet;

11. Efter den förſyn af werldenes begynnelſe, hwilka han bewiſt hafwer i Chriſto JEſu, wårom HErra;

12. Genom hwilken wi hafwe driſtighet och tillgång med all förtröſtning, genom trona på honom. Joh. 10: 9. 14: 6. Rom. 5: 2. Eph. 2: 18. Ebr. 4: 16. 10: 19, 20.

13. Derföre beder jag, att J icke uppgifwens för mina bedröfwelſers ſkull, ſom jag lider för eder, hwilka äro eder till pris. Phil. 1: 14. Col. 1: 24. 1 Theß. 3: 3.

14. Fördenſkull böjer jag min knä till wårs HErras JEſu Chriſti Fader;

15. Den der rätte Fadren är öfwer allt det Fader heter i himmelen och på jordene;

16. Att han wille gifwa eder kraft, efter ſine härlighets rikedomar, att J ſtarke warden genom hans Anda, till den inwärtes menniſkan; Eph. 6: 10. 2 Cor. 4: 16.

17. Att Chriſtus må bo genom trona i edor hjerta, ſtadeliga rotade och grundade i kärlekenom; Col. 2: 7.

18. Att J mågen begripa med all helgon, hwad bredden, och längden, och djupet, och höjden är;

19. Och dermed känna Chriſti kärlek, den all kunſkap öfwergår; på det J mågen uppfyllde warda med allahanda Guds fullhet.

20. Men honom, ſom rikeliga förmår göra, öfwer allt det wi bedjom, eller tänkom, efter den kraft ſom werkar i oß;

21. Ho-

21. Honom ware ära i förſamlingen, genom Chriſtum JEſum, i allan tid, ifrån ewighet till ewighet. Amen.

4. Capitlet.

Enighet fordras. Lärare ſkickas. Chriſtelig lefnad.

Så förmanar jag nu eder, jag fången i HERranom, att J wandren ſåſom tillbörligit är, i den kallelſe, der J uti kallade ären;
Eph. 3:1. 1 Moſ. 17:1.
1 Cor. 7:20. Phil. 1:27. Col. 1:10. 1 Theß. 2:12.

2. Med alla ödmjukhet och ſaktmodighet; med tålamod, unddragandes den ene den andra i kärlekenom;
Col. 1:11. 3:12. 1 Theß. 5:14.

3. Winnläggande eder att hålla Andans enhet genom fridſens band;

4. En kropp, och en Ande, ſåſom J ock kallade ären uti ett edars kallelſes hopp;
Rom. 12:5, 10. Eph. 2:16. 1 Cor. 12:4, 11.

5. En HERre, en tro, ett dop, en Gud, och allas wåra Fader;
1 Cor. 12:5. Mal. 2:10. 1 Cor. 8:4, 6. 12:6.

6. Hwilken är öfwer eder alla, genom eder alla, och i eder alla.

7. Men hwarjom och enom af oß är gifwen nåd, efter Chriſti gåfwos mått. Rom. 12:3, 6. 1 Cor. 12:11.

8. Derföre ſäger han: **Han är uppſtigen i höjden, och hafwer fört fängelſet fånget, och hafwer gifwit menniſkomen gåfwor.** Pſ. 68:19. Col. 2:15.

9. Men det han uppfaren är, hwad är det annat än han for förſt härned, uti de nederſta jordenes rum?
Joh. 3:13. 6:62.

10. Den der nederfor, han är ock den der uppfor öfwer alla himlar, på det han ſkulle all ting uppfylla.
Ap. G. 2:33.

11. Han hafwer ock ſomliga ſatt till Apoſtlar, ſomliga till Propheter, ſomliga till Evangeliſter, ſomliga till herdar och lärare; Ap. G. 21:8.
2 Tim. 4:5. Rom. 12:7. 1 Cor. 12:28.

12. Att de helige ſkola ſkickelige wara till ämbetſens werk, genom hwilket Chriſti lekamen må uppbyggd warda;
Eph. 1:23. Col. 1:24.

13. Tilldeß att wi alle kommom till ena tro, och Guds Sons kunſkap, och wardom en fullkommen man, den der är uti Chriſti fullbordiga ålders mått;

14. På det wi icke mer ſkolom wara barn, och låta oß beweka och omföras af allahanda lärdomswäder, genom menniſkors ſkalkhet och illfundighet, med hwilka de falla till, att de måga bedraga oß. 1 Cor. 14:20. Ebr. 13:9.

15. Men warom rättſinnige i kärlekenom, och wäxom till i all ſtycke i honom, ſom hufwudet är, Chriſtus;
Ebr. 1:22. 5:23.

16. Af hwilkom hele kroppen tillhopafogas, och en lem hänger intill den andra genom all ledamöten, der den ene tjenar dem andra, efter det werk ſom hwar lem hafwer i ſitt mått, och gör att kroppen wäxer ſig ſjelf till förbättring, genom kärleken.
Rom. 12:5. 1 Cor. 12:27.

17. Så ſäger jag nu, och betygar det i HERranom, att J icke mer wandren ſåſom de andre Hedningar wandra, i deras ſinnes fåfängelighet;

18. Hwilkas förſtånd förmörkradt är, och de bortkomne ifrå det lif ſom af Gudi är, genom den fåwitſko ſom i dem är, och genom deras hjertas blindhet; Eph. 2:12. 1 Theß. 4:5.

19. Hwilke, ſedan de wordo förſtockade, gåfwo de ſig ſjelfwa uti otukt, till att bedrifwa all orenlighet, ſamt med girighet. Rom. 1:24, 26.

20. Men J hafwen icke ſå lärt Chriſtum;

21. Om J annars honom hört hafwen, och uti honom lärde ären, huru ett rättſinnigt wäſende är i JEſu.

22. Så lägger nu bort ifrån eder den gamla menniſkan, der J förra med umgingen, hwilken genom luſtar i willfarelſe ſig förderfwar;
Rom. 6:6. Eph. 2:2, 3.
Col. 2:11. 3:9. Ebr. 12:1. 1 Petr. 2:1. 4:2.

23. Och förnyer eder i edar ſinnes anda; Rom. 6:4. 12:2.

24. Och ikläder eder den nya menniſkona, den efter Gud ſkapad är, i ſannſkyldiga rättfärdighet och helighet.
2 Cor. 5:17. Col. 3:10.

25. Derföre, lägger bort lögnen, och

taler ſanningen, hwar och en med ſin näſta; efter wi ärom inbördes lemmar.
Zach. 8: 16. 1 Petr. 2: 1. Rom. 12: 5.

26. Wredgens och ſynder icke; låter icke ſolena gå ned öfwer edra wrede.
Pſ. 4: 5.

27. Gifwer ock icke laſtarenom rum.
1 Petr. 5: 9. Jac. 4: 7.

28. Den der ſtulit hafwer, han ſtjäle icke mer; utan heldre arbete med ſina händer det godt är; på det han något ſkall hafwa dela med den ſom nödtorftig är.
Ap. G. 20: 34. 1 Theß. 4: 11. 2 Theß. 3: 8, 12.

29. Intet ohöfwiſkt tal gånge utaf edar mun; utan det nyttigt är till förbättring, der det behöfwes; att det må dem, ſom det höra, till tacka wara.
Matth. 12: 36. Eph. 5: 3, 4. Col. 3: 16.

30. Och bedröfwer icke Guds Helga Anda, der I med beſeglade ären till förloßningenes dag. Eſ. 7: 13. 63: 10.
2 Cor. 1: 22. 5: 5. Eph. 1: 13, 14. Rom. 8: 16, 23.

31. All bitterhet och grymhet, och wrede, och rop, och hädelſe ware långt ifrån eder, ſamt med alla ondſko.

32. Men warer inbördes till hwarannan wänlige, godhjertige; och förlåter den ene dem andra, ſåſom ock Gud genom Chriſtum hafwer förlåtit eder. Col. 3: 12, 13.
Matth. 6: 14. Marc. 11: 25. Phil. 2: 12.

5. Capitlet.

Trognas lefnad. Agta folk.

Så warer nu Guds efterföljare, ſåſom älſkelige barn.
Matth. 5: 45, 48. Luc. 6: 36.

2. Och wandrer i kärlekenom, ſåſom ock Chriſtus hafwer älſkat oß, och utgifwit ſig ſjelf för oß, till gåfwo och offer, Gudi till en ſöt lukt.
Joh. 13: 34. 15: 12. 1 Theß. 4: 9. 1 Joh. 3: 11, 23. 4: 20. Gal. 2: 20. Ebr. 8: 3. 9: 14. 1 Petr. 3: 18.

3. Boleri och all ſlemhet, eller girighet låter ibland eder icke ens nämnda warda, ſåſom helgon tillhörer;
Eph. 4: 29.

4. Och ſlem ord, eller gäckeri, eller ſkämt, ſom icke höfwes; utan heldre tackſägelſe. Marc. 7: 21. Gal. 5: 19.

5. Ty I ſkolen weta, att ingen bolare, eller oren, eller giriger, hwilken är en afgudadyrkare, hafwer arfwedel uti Chriſti och Guds rike.
Col. 3: 5. 1 Cor. 6: 9, 10. Upp. 22: 15.

6. Låter eder ingen förföra med fåfäng ord; ty för ſådana plägar Guds wrede komma öfwer otrones barn.
Jer. 29: 8. Matth. 24: 4. Marc. 13: 5. Luc. 21: 8. 2 Theß. 2: 3. Rom. 1: 18. Col. 3: 6.

7. Derföre warer icke deras ſtallbröder.

8. Ty I woren fordom mörker, men nu ären I ljus i HERranom; wandrer ſåſom ljuſens barn.
2 Cor. 3: 18. 1 Theß. 1: 9. Joh. 12: 36.

9. Ty Andans frukt är uti all godhet, och rättfärdighet, och ſanning. Gal. 5: 22.

10. Och pröfwer hwad HERranom täckt är. Rom. 12: 2.

11. Och hafwer ingen delaktighet med de onyttiga mörkſens werk; utan ſtraffer dem heldre. Matth. 18: 17. 2 Cor. 6: 14. 2 Theß. 3: 14. Rom. 13: 12. 1 Cor. 5: 8. 10: 20. Ebr. 9: 14.

12. Ty hwad hemliga af dem ſker, det är ock ſkamligit att ſäga.

13. Men allt detta warder uppenbart, när det af ljuſet ſtraffadt warder; ty allt det uppenbart warder, det är ljus. Joh. 3: 20, 21.

14. Derföre ſäger han: **Waka upp, du ſom ſofwer, och ſtatt upp ifrå de döda, ſå warder Chriſtus dig upplyſandes.** Rom. 13: 11. Eſ. 60: 1. 1 Cor. 15: 34. Col. 3: 1. Rom. 6: 4, 5. 13. 11. Eph. 2: 5.

15. Så ſer nu till, huru I wandren wisliga; icke ſom de owiſe, utan ſom wiſe. Col. 4: 5.

16. Och ſkicker eder efter tiden; ty tiden är ond.

17. Derföre, warer icke oförſtåndige, utan förſtåndige hwad HERrans wilje är. Rom. 12: 2.

18. Och dricker eder icke druckna af win, af hwilko ett oſkickeligit wäſende kommer; utan uppfyllens af den Helga Anda;
Ordſp. 20: 1. 23: 29, 30. Eſ. 5: 11, 22. Luc. 21: 34.

19. Talande emellan eder i pſalmer, och loffånger, och andeliga wiſor; ſjungandes och ſpelandes HERranom uti edor hjerta; Col. 3: 16.

20. Alltid tackſägandes Gudi och Fadrenom för hwar man, uti wårs HERras JEſu Chriſti Namn;
Col. 3: 17. 1 Theß. 5: 17. Ebr. 13: 15. 1 Petr. 2: 5.

21. Ymſom underdånige, den ene dem andra, i Guds räddhåga. 1 Petr. 5: 5.

22. Huſtrurna ware ſina män underdåniga, ſåſom HErranom. 1 Moſ. 3: 16.

1 Cor. 14: 34. Col. 3: 18. Tit. 2: 5. 1 Petr. 3: 1.

23. Ty mannen är huſtruns hufwud; ſåſom ock Chriſtus är förſamlingenes hufwud; och han är ock ſins kropps helſa. Rom. 12: 5. 1 Cor. 11: 3. 12: 27.

Eph. 1: 22. 4: 12, 15. Col. 1: 18, 24.

24. Såſom nu förſamlingen är underdånig Chriſto, ſå ſkola ock huſtrurna uti all ting wara ſina män underdåniga.

25. I män, älſker edra huſtrur, ſåſom ock Chriſtus älſkade förſamlingen, och hafwer utgifwit ſig ſjelf för henne;

Col. 3: 19. 1 Petr. 3: 7. Gal. 1: 4.

26. På det han henne helga ſkulle, och hafwer gjort henne rena i wattnſens bad, genom ordet;

Joh. 3: 5. Tit. 3: 5. 1 Petr. 3: 21.

27. På det han ſkulle beſtälla ſig ſjelf ena förſamling, den härlig är, den ingen fläck eller ſkrynko hafwer, eller annat ſådant; utan att hon ſkulle wara helig och oſtraffelig. Hög.W. 4: 7. Eph. 1: 4. Col. 1: 22.

28. Så ſkola ock männerne älſka ſina huſtrur, ſåſom ſina egna kroppar. Den ſina huſtru älſkar, han älſkar ſig ſjelf.

29. Ty ingen hafwer någon tid hatat ſitt eget kött; utan heldre föder och fordrar det, ſåſom ock HErren förſamlingen;

30. Ty wi äre ledamöter af hans kropp, af hans kött, och af hans benom. 1 Cor. 6: 15.

31. Fördenſkull ſkall menniſkan öfwergifwa ſin fader och moder, och blifwa wid ſin huſtru, och af twåm warder ett kött. 1 Moſ. 2: 24.

Matth. 19: 5. Marc. 10: 7. 1 Cor. 6: 16.

32. Denna hemlighet är ſtor; men jag talar om Chriſto och förſamlingen.

33. Dock ock I, hwar i ſin ſtad, älſke ſina huſtru, ſåſom ſig ſjelf; men huſtrun hafwe mannen i wördning.

6. Capitlet.

Barns, fäders, tjenares, herrars pligt.
Trognas wapen.

I barn, warer hörige edra föräldrar i HErranom; ty det är rättwiſt. Col. 3: 20.

2. Hedra din fader och moder; hwilket är det förſta bud, ſom löfte med ſig hafwer: 2 Moſ. 20: 12.

5 Moſ. 5: 16. Matth. 15: 4. Marc. 7: 10.

3. På det dig ſkall wäl gå, och du må blifwa långlifwad på jordene.

4. I fäder, reter icke edor barn till wrede; utan uppföder dem i tukt och HErrans förmaning. Col. 3: 21.

5 Moſ. 6: 7, 20. Pſ. 78: 4. Ordſp. 29: 17.

5. I tjenare, warer hörige edrom lekamligom herrom med räddhåga och bäfwan, i edor hjertas enfaldighet, ſåſom Chriſto; Col. 3: 22. 1 Tim. 6: 1. Tit. 2: 9.

6. Icke tjenande allena för ögonen, ſåſom menniſkom till wilja; utan ſåſom Chriſti tjenare, görande det Gud will utaf hjertat.

7. Med wälwiljoghet låter eder tycka, att I tjenen HErranom, och icke menniſkom;

8. Wetande, att hwad godt hwar och en gör, det ſkall han igenfå af HErranom, ehwad han är tjenare eller fri. Rom. 2: 6. 2 Cor. 5: 10.

9. Och I herrar, görer ock detſamma emot dem, och öfwergifwer trug; wetande, att ock edar HErre är i himmelen, och för honom är intet anſeende till perſonen.

5 Moſ. 10: 17. 2 Chr. 19: 7. Ap. G. 10: 34.

Rom. 2: 11. Gal. 2: 6. Col. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

10. På det ſiſta, käre bröder, warer ſtarke i HErranom, och i hans ſtarkhets magt.

11. Ikläder eder allt Guds harneſk, på det I mågen ſtå emot djefwulens liſtiga anlopp.

Rom. 13: 12. 2 Cor. 6: 7. Col. 3: 12. 1 Theß. 5: 8.

12. Ty wi hafwom icke ſtrid emot kött och blod; utan emot Förſtar och wäldiga, nämliga emot werldenes herrar, de ſom regera i denna werldenes mörker, emot de onda andar under himmelen. Eph. 2: 2.

13. Derföre, tager på eder allt Guds harneſk, att I mågen emotſtå i den onda dagen, och all ting wäl uträtta, och beſtåndande blifwa. 2 Cor. 10: 4.

14. Så ſtår nu omgjordade kringom edra länder med ſanningene, och iklädde rättfärdighetenes kräfweto;

Eſ. 11: 5. Luc. 12: 35. 1 Petr. 1: 13.

15. Och fötterna ſkodde, att I mågen redo wara till fridſens Evangelium.

16. Men öfwer all ting tager trones ſköld, med hwilkom I kunnen utſläcka all hins ondas glödande ſkott.

17. Och tager på eder ſalighetenes hjelm, och Andans ſwärd, ſom är Guds ord; Eſ. 59: 17. Ebr. 4. 12.

18. I all bön och åkallan, alltid bedjande i Andanom; och waker dertill, med all idkelighet, och bön för all helgon; Marc. 13: 33.

Luc. 18: 1. Röm. 12: 12. Col. 4: 2. 1 Theß. 5: 17.

19. Och för mig, att mig måtte gifwet warda tala driſteliga med öppen mun, att jag måtte kunniga göra Evangelii hemlighet;

Ap. G. 4: 29. Col. 4. 3. 2 Theß. 3: 1.

20. Hwilkets bådſkap jag är i denna kedjon; på det jag deruti må fri tala, ſom mig bör tala.

2 Cor. 5: 20. Ap. G. 28: 20.

21. Men på det I mågen ock weta, huru med oß tillſtår, och hwad jag gör, ſkall Tychicus, min älſkelige broder och trogne tjenare i HErranom, eder underwiſa; Col. 4: 7.

22. Hwilken jag derföre ſände till eder, att I ſkolen få weta, huru med mig tillſtår; och att han ſkulle tröſta edor hjerta. 2 Tim. 4: 12.

23. Frid ware bröderna, och kärlek med trone, af Gud Fader och HErranom JEſu Chriſto.

24. Nåd ware med allom, ſom wår HErra JEſum Chriſtum rättſinneliga kär hafwa. Amen.

Sänd af Rom till de Epheſer, med Tychico.

S. Pauli Epiſtel till de Philipper.

1. Capitlet.

Pauli fägnad och nit om Evangelio.

Paulus och Timotheus, JEſu Chriſti tjenare, allom heligom i Chriſto JEſu, ſom äro i Philippis, ſamt med Biſkopar och tjenare. 1 Cor. 1: 2.

2. Nåd ware med eder, och frid af Gudi, wårom Fader, och HErranom JEſu Chriſto.

Rom. 1: 7. Col. 1: 2. 1 Petr. 1: 2.

3. Jag tackar min Gud, ſå ofta jag tänker på eder; Rom. 1: 10. 1 Cor. 1: 4.

Eph. 1: 16. Col. 1: 3. 1 Theß. 1: 2. 2 Theß. 1: 3.

4. Hwilket jag alltid gör i alla mina böner för eder alla, och gör ſamma bön med glädje; Rom. 1: 8.

5. Att I ären delaktige wordne i Evangelio, ifrå förſta dagen intill nu;

6. Och förſer mig detſamma, att den uti eder ett godt werk begynt hafwer, han ſkall det ock fullborda, intill JEſu Chriſti dag; Joh. 6: 29.

7. Såſom mig rätt är, att jag den meningen hafwer om eder alla; derföre att jag i minom bojom, i hwilkom jag förſwarar och ſtadfäſter Evangelium, hafwer eder i mitt hjerta, ſåſom de der alle med mig delaktige ären i nådene.

Eph. 3: 1. Col. 4: 3, 18. 2 Tim. 1: 8. Ebr. 13: 3.

8. Ty Gud är mitt wittne, huru jag åſtundar eder alla af hjertans grund i JEſu Chriſto; Rom. 1: 9.

9. Och beder, att edar kärlek ju mer och mer må rik warda i all kunſkap, och i allt förſtånd;

10. Att I mågen bepröfwa hwad bäſt är; på det I mågen wara rene, och ingom till förargelſe, intill Chriſti dag; Rom. 2: 18. 12: 1, 2.

11. Uppfyllde med rättfärdighetenes frukt, hwilken genom JEſum Chriſtum kommer till Guds pris och lof.

Joh. 15: 4, 5, 8.

Eph. 2: 10. 1 Petr. 2: 12. Matth. 5: 16. Eph. 1: 12.

12. Jag will att I weta ſkolen, käre bröder, att det med mig ſkedt är, det är mer kommet Evangelio till framgång;

13. Så att mina bojor äro uppenbara wordna i Chriſto, öfwer hela Rådhuſet, och när alla andra;

14. Och att många bröder i HErranom, ſtyrkte af minom bojom, äro deß driſtigare wordne till at tala ordet utan räddhåga. Eph. 3: 13. 1 Theß. 3: 3.

15. Somlige predika ock Chriſtum för afunds och trätos ſkull, och ſomlige uti en god mening.

16. De förre predika Chriſtum af kif, och icke renliga; menandes dermed föröka bedröfwelſen till mitt fängelſe;

17. Men de ſednare af kärlek, wetandes att jag här ligger till Evangelii förſwarelſe.

18. Hwad äret då? Att ju Chriſtus förkunnad warder, i hwad måtto det ſke kan, antingen af tillfälle, eller ſannſkyldeliga; deraf fröjdar jag mig, och jemwäl fröjda will.

19. Ty jag wet, att det kommer mig till ſalighet, genom edra bön, och JEſu Chriſti Andas tillhjelp; 2 Cor. 1: 11.

20. Såſom jag wißerliga wäntar och förhoppas, att jag uti ingen ting ſkall till blygd komma; utan med all frihet, ſåſom alltid, ſå ock nu, måtte Chriſtus afhållen warda i minom lekamen, chwad det är genom lif, eller genom död.

21. Ty Chriſtus är mitt lif, och döden är min winning.

22. Men efter det, att lefwa i köttet, tjenar mer till att göra frukt, ſå wet jag icke hwilket jag utwälja ſkall; 2 Cor. 10: 3.

23. Ty både delarne ligga mig hårdt uppå. Jag åſtundar ſkiljas hädan, och wara när Chriſto; hwilket ock mycket bättre wore; 2 Cor. 5: 8.

24. Men det är mer nödtorftigt blifwa i köttet för edra ſkull.

25. Och wet jag wißerliga, att jag ſkall blifwa, och med eder allom wara, eder till godo, och till trones fröjd; Phil. 2: 21.

26. På det I mågen ſtorliga berömma eder af mig i Chriſto JEſu, genom min igenkommelſe till eder. 2 Cor. 1: 14. 5: 12.

27. Allenaſt wandrer ſåſom Chriſti Evangelio wärdt är; att hwad jag heldre kommer och får eder ſe, eller frånwarandes får höra om eder, att I blifwen ſtåndande uti enom anda och ene ſjäl, ſamt med oß kämpande uti Evangelii tro; 1 Moſ. 17: 1. 1 Cor. 7: 20. Eph. 4: 1. Col. 1: 10. 1 Theß. 2: 12. 4: 1.

28. Och uti ingen ting förſkräcken eder för edra motſtåndare, hwilket dem är ett tecken till förtappelſe; men eder till ſalighet, och det af Gudi. Rom. 8: 17. 2 Theß. 1: 5, 6, 11.

29. Ty eder är gifwet för Chriſto, icke allenaſt att I tron på honom, utan jemwäl liden för hans ſkull; Ap. G. 5: 41. Rom. 5: 3.

30. Hafwande ſamma ſtridena, ſom I ſågen i mig, och I nu hören om mig.

2. Capitlet.

Lef enig, ödmjuk, lydig. Timotheus. Epaphroditus.

Är nu någor förmaning när eder i Chriſto; är någor tröſt i kärlekenom; är någor Andans delaktighet; är någor hjertelig kärlek och barmhertighet;

2. Så uppfyller mina glädje, att I ären ens till ſinnes, lika kärlek hafwande, endrägtige, ſamhällige; Rom. 12: 16. 15: 5. 1 Cor. 1: 10. Phil. 3: 16. 1 Petr. 3: 8.

3. Att intet ſker med kif eller fåfäng äro; utan med ödmjukhet räkne hwar den andra yppare än ſig. Rom. 12: 10. 1 Petr. 5: 5.

4. Ser icke hwar på ſitt eget bäſta, utan hwar och en på ens annars bäſta. 1 Cor. 10: 24.

5. Hwar och en ware ſå till ſinnes, ſom ock Chriſtus JEſus war; Matth. 11: 29. 1 Petr. 2: 21. 1 Joh. 2: 6.

6. Hwilken, ändå han war i Guds ſkepelſe, räknade han icke för rof Gudi jemlik wara; Joh. 1: 1, 2. 17: 5. 2 Cor. 4: 4. Col. 1: 15. Ebr. 1: 3.

7. Utan förnedrade ſig ſjelf, tagandes på ſig en tjenares ſkepelſe, och wardt lika ſom en annor menniſka, och i åthäfwor funnen ſom en menniſka; Pſ. 22: 7. Dan. 9: 26. Eſ. 53: 3. 42: 1. 49: 3, 6. 52: 13. Heſ. 34: 23. Zach. 3: 8. Matth. 20: 28. Rom. 1: 4. 15: 3, 8. Gal. 4: 4.

8. Ödmjukade ſig ſjelf; wardt lydig intill döden, ja, intill korſens död. Ebr. 2: 9, 14, 17. 12: 2. Joh. 10: 18. Matth. 26: 39, 42.

9. Derföre hafwer ock Gud förhöjt honom, och gifwit honom ett Namn, det öfwer all namn är; Pſ. 110: 1, 7. Eſ. 53: 12. Joh. 10: 17. 17: 1, 2, 5. Ap. G. 2: 33. Eph. 1: 20, 21. Ebr. 1: 4. 2: 9.

10. Att i JEſu Namn ſkola ſig böja

all knä, deras ſom i himmelen, på jordene, och under jordene äro; Eſ. 45: 23.

11. Och alla tungor ſkola bekänna, att JEſus Chriſtus är HERren, Gud Fader till äro; Ap. G. 2: 36. Rom. 14: 9. Upp. 5: 13.

12. Så, mine älſkelige, ſom I alltid hafwen warit lydige, icke allenaſt i mine närwaro, utan ock nu mycket mer i mine frånwaro, ſkaffer med fruktan och bäfwan, att I ſalige warden.

13. Ty Gud är den ſom werkar i eder både wilja och gerning, efter ſitt goda behag. 2 Cor. 3: 5. Ebr. 13: 21.

14. Görer all ting utan knorr och twekan;

15. På det I mågen wara oförtalade och rene, och Guds barn oſtraffelige, midt ibland det wanartiga och wrånga ſlägtet; ibland hwilka lyſer ſåſom ljus i werldene;
1 Petr. 2: 12. Ordſp. 4: 18. Matth. 5: 14. 15: 16.

16. Att I blifwen wid lifſens ord, mig till en berömmelſe på Chriſti dag, att jag icke fåfängt lupit, eller fåfängt arbetat hafwer. 1 Theß. 2: 19, 20. 3: 5.

17. Och om jag än offras öfwer edra tros offer och Gudstjenſt, ſå gläder jag mig, och fröjdar mig med eder alla.
1 Theß. 2: 8. 2 Tim. 4: 6. 2 Cor. 7: 4.

18. För det ſammas ſkull ſkolen I ock glädjas, och ſkolen glädjas med mig.

19. Men jag hoppas i HERranom JEſu, att jag innan kort warder ſändandes till eder Timotheum; att jag ock må warda wid ett godt mod, då jag förnimmer huru med eder tillſtår.
Ap. G. 16: 1.

20. Ty jag hafwer ingen, den ſom ſå alldeles lika med mig till ſinnes är, den ſå hjerteliga omſorg hafwer för eder.

21. Ty de ſöka alle efter ſitt eget, icke det Chriſto JEſu tillhörer.
1 Cor. 10: 24. 13: 5. 2 Tim. 4: 10, 16.

22. Men I weten, att han bepröfwad är; ty ſåſom ett barn med fadrenom, hafwer han med mig tjent uti Evangelio.

23. Honom hoppas mig nu ſända, det förſta jag hafwer beſett min ärende.

24. Jag tröſtar ock på HERran, att jag ock ſjelf ſnart kommandes warder.

25. Mig hafwer ock ſynts nödtorftigt wara ſända till eder Epaphroditum, brodren, min medhjelpare och medſtridare, och edar Apoſtel, den ock mig uti mine nödtorft tjenar;

26. Efter han hade en åſtundan till eder alla, och war ſtorliga bekymrad deraf, att I ſport haden honom krankan;

27. Som han ock wißerliga war dödsſjuk; men Gud förbarmade ſig öfwer honom; och icke allenaſt öfwer honom, utan ock öfwer mig, att jag icke ſkulle få ſorg på ſorg.

28. Jag hafwer nu ſändt honom deß ſnarare, att I ſkolen få ſe honom, och deß gladare warda igen, och jag deß mindre ſorg hafwa.

29. Så undfår nu honom i HERranom med alla glädje; och de ſådane äro, dem hafwer i wördning; 1 Cor. 9: 14. 16: 18. Gal. 6: 6. 1 Theß. 5: 12. 1 Tim 5: 17. Ebr. 13: 7, 17.

30. Ty för Chriſti werks ſkull war han dödenom ſå när kommen, att han fögo tänkte på lifwet; på det han ſkulle tjena mig i edar ſtad.

3. Capitlet.

Lagſens, trones rättfärdighet. Rätt, falſk wandel.

Ytterligare, mine bröder, fröjder eder i HERranom. Att jag eder ju allt detſamma ſkrifwer, det förtryter mig intet; men det gör eder deß wißare.
2 Cor. 13: 11.
Phil. 4: 4. 1 Theß. 5: 16. 1 Petr. 4: 13. Jac. 1: 2.

2. Wakter eder för de hundar, wakter eder för de onda arbetare, wakter eder för afſkärelſen. Eſ. 56: 10. 2 Cor. 11: 13.

3. Ty wi äre omſkärelſen, wi ſom tjene Gudi i Andanom, och berömmom oß af Chriſto JEſu, och ſättom icke tröſt på köttet; 5 Moſ. 10: 16.
Rom. 2: 29. 4: 11, 12. Joh. 4: 23, 24.

4. Ändock jag ock wäl må tröſta på köttet. Hwar en annar ſig tycka låter, att han må förtröſta ſig på köttet, jag mycket mer; Ap. G. 23: 6.
26: 4, 5. Rom. 11: 1. 2 Cor. 11: 21, 22.

5. Som på åttonde dagen omſkoren är, en af Iſraels folk och BenJamins ſlägte, en Ebree af Ebreer, efter lagen en Phariſee; 1 Moſ. 17: 12.

6. Efter nitet förföljandes förſamlingen, efter den rättfärdighet, ſom är af lagen, oſtraffelig.
Ap. G. 8: 3. 9: 1. 22: 4. Gal. 1: 13, 14.

7. Men det mig en winning war, det hafwer jag räknat för ſkada, för Chriſti ſkull.

8. Ja, jag räknar det allt för ſkada emot den öfwerſwinneliga mins HErras Chriſti JEſu kunſkap; för hwilkens ſkull jag allt hafwer för ſkada räknat, och håller det för träck, **på det jag må winna Chriſtum;**

9. Och warda funnen i honom, icke hafwandes mina rättfärdighet, ſom kommer af lagen, utan den ſom af Chriſti tro kommer; nämliga den rättfärdighet, ſom af Gudi kommer genom trona.

Rom. 1: 17. 3: 21, 22. 9: 30. 10: 3, ꝛc.

10. Till att känna honom, och hans uppſtåndelſes kraft, och hans pinos delaktighet, lik worden hans död; Rom. 6: 3, 4, 5. 8: 17.

2 Cor. 4: 10, 11. 2 Tim. 2: 11, 12. 1 Petr. 4: 13.

11. Om jag ock måtte komma emot honom i de dödas uppſtåndelſe.

12. Icke att jag allaredo hafwer det fattat, eller allaredo fullkommen är; men jag far faſt derefter, om jag det ock fatta må, ſom jag ock fattad är af Chriſto JEſu.

Hög. W. 1: 4. Joh. 6: 44. 1 Tim. 6: 12.

13. Käre bröder, jag kan icke ſäga, att jag ännu ſjelf det fattat hafwer; men ett ſäger jag: Jag förgäter det till rygga är, och ſträcker mig till det ſom frammantill är;

Pſ. 45: 11. Luc. 9: 62. 1 Cor. 9: 26.

14. Jagandes efter målet, ſom föreſatt är, till den lön ſom förehålles ofwanefter, af Guds kallelſe i Chriſto Jeſu. 1 Cor. 9: 24. 2 Tim. 4: 7. Ebr. 3: 1.

15. Så många wi nu fullkomne äre, warom ſå ſinnade; och om I något annorlunda hålla ſkolen, ſå låter Gud eder det uppenbara;

16. Dock ſå, att wi uti det, der wi allaredo tillkomne äre, wandrom efter ena reglo, och äre ens ſinnade.

Gal. 6: 16. Rom. 12: 16.
15: 5, 7. 1 Cor. 1: 10. Phil. 2: 2. 1 Petr. 3: 8.

17. Warer ock, käre bröder, mine efterföljare, och ſer på dem ſom ſå wandra, ſom I oß för en efterdömelſe hafwen. 1 Cor. 4: 16. 11: 1.

1 Theß. 1: 6. 2 Theß. 3: 9. 1 Petr. 5: 3.

18. Ty många wandra, af hwilkom jag eder ofta ſagt hafwer, men nu ſäger jag ock gråtandes, fiendar till Chriſti kors; Rom. 16: 17. Gal. 6: 12.

19. Hwilkas ände är förtappelſe, och deras buk deras Gud, och deras ära till ſkam, de der akta hwad jordena tillhörer.

Oſ. 4: 7. 2 Cor. 11: 12, 15. Rom. 8: 5. 16: 18.

20. Men wår umgängelſe är i himmelen, dädan wi ock wänte Frälſaren, HErran JEſum Chriſtum; Ebr. 13: 14.

1 Cor. 1: 7. Eph. 2: 6. Col. 3: 3. 1 Theß. 1: 10.

21. Hwilken wår ſkröpliga lekamen ſkall förklara; på det han ſkall göra honom lik med ſinom förklarada lekamen, af den kraft der han med förmår ſig all ting underlägga.

1 Cor. 15: 26, 27, 43, 48, 51. Col. 3: 4. 1 Joh. 3: 2.

4. Capitlet.

Förmanas till dygd; tackas.

Så, mine käre och önſkade bröder, min fröjd och min krona, blifwer ſå ſtåndande i HErranom, mine älſkelige. Phil. 2: 16. 1 Theß. 2: 19, 20. 1 Cor. 15: 58.

2. Evodiam förmanar jag, och Syntychen förmanar jag, att de äro ens till ſinnes i HErranom.

3. Ja, jag beder ock dig, min rättſinniga make, war dem behjelpelig, ſom med mig öfwer Evangelium ſtridt hafwa, ſamt med Clement, och andra mina medarbetare, hwilkas namn äro uti lifſens bok.

Phil. 1: 27. Upp. 3: 5. 17: 8. 20: 12, 15. 21: 27.

4. Fröjder eder i HErranom alltid; och åter ſäger jag: Fröjder eder.

Phil. 3: 1. 1 Theß. 5: 16.

5. Edor ſaktmodighet låter allom menniſkom kunnoga warda. HErren är när.

6. Hafwer ingen omſorg; utan edart begär ware kunnigt inför Gud, i all ting, med bön, åkallan, och tackſägelſe.

Pſ. 55: 23. Matth. 6: 25. 1 Petr. 5: 7.

7. Och Guds frid, ſom öfwergår allt förſtånd, förware edor hjerta, och edart ſinne, i Chriſto JEſu.

Joh. 14: 27. Eph. 2: 14.

8. Yttermera, käre bröder, hwad ſant är, hwad ärligit är, hwad rätt, hwad kyſkt, hwad ljufligit, hwad wäl

lyder; är någor dygd, och är något lof, tänker derefter. Rom. 12: 17. 13: 13.

9. Hwad I ock lärt, och undfått, och hört, och ſett hafwen på mig, det görer; och ſå warder fridſens Gud med eder. 2 Cor. 13: 11.

10. Men jag är ſtorliga fröjdad i HErranom, att I ären åter komne dertill, att I hafwen omſorg om mig; ändock I wäl allſtädes omſorg haft hafwen; men tiden ſade icke ſå till.

11. Detta ſäger jag icke derföre, att mig något fattas; ty jag hafwer lärt, ibland dem jag umgår, låta mig nöja. 1 Tim. 6: 6, 8.

12. Jag kan låg wara; jag kan ock hög wara; alleſtädes och i all ting är jag ſkickelig, både mätt och hungrig wara, både nog hafwa och nöd lida. 1 Cor. 4: 11. 2 Cor. 11: 27.

13. All ting förmår jag, genom Chriſtum, ſom mig mägtigan gör.

14. Dock hafwen I rätt gjort, att I hafwen tagit eder min bedröfwelſe till.

15. Weten I ock wäl, I Philipper, att af förſta Evangelii begynnelſe, då jag drog utu Macedonien, ingen förſamling hafwer något delat med mig, efter räkenſkap, i utgift och uppbörd, utan I allena; 2 Cor. 11: 8, 9.

16. Ty I ſänden ena reſo, och ſå andra, till mig i Theſſalonica, till min nödtorft.

17. Icke att jag ſöker ſådana ſkänker; utan ſöker derefter, att uti edar räkenſkap ſkall en öfwerflödig frukt finnas. Tit. 3: 14.

18. Ty jag hafwer allt, och öfwerflödar, och är uppfylld, ſedan jag undfick, med Epaphroditus, det ſom ifrån eder ſändt war, en ſöt lukt, ett offer, Gudi täckt och anammeligit. 2 Cor. 9: 12. Ebr. 13: 16.

19. Men min Gud ſkall eder uppfylla alla edra nödtorft, efter ſina rikedomar i härlighetene, genom Chriſtum JEſum. 2 Cor. 9: 8.

20. Men Gudi och wårom Fader ware pris af ewighet till ewighet. Amen.

21. Helſer all helgon i Chriſto JEſu. Eder helſa de bröder, ſom med mig äro.

22. Eder helſa all helgon, enkannerliga de, ſom äro utaf Kejſarens hus.

23. Wårs HErras JEſu Chriſti nåd ware med eder allom. Amen.

Skrifwen af Rom, med Epaphrodito.

S. Pauli Epiſtel till de Coloſſer.

1. Capitlet.

Gud tackas, bedes. Chriſtus läres. Folket förmanas.

Paulus, JEſu Chriſti Apoſtel, genom Guds wilja, och Timotheus brodren;

2. De helgon, och trogna bröder i Chriſto, ſom äro i Coloſſen: Nåd ware med eder, och frid af Gudi, wårom Fader, och HErranom JEſu Chriſto. Rom. 1: 7. Gal. 1: 3. 1 Petr. 1: 2.

3. Wi tackom Gudi, och wårs HErras JEſu Chriſti Fader, och bedjom alltid för eder. Eph. 1: 16. Phil. 1: 3. 1 Theß. 1: 2. 2 Theß. 1: 3.

4. Ty wi hafwe ſport edra tro i Chriſto JEſu, och (edar) kärlek till all helgon; Eph. 1: 13, 15. Philem. v. 5.

5. För det hopps ſkull, ſom eder är förwaradt i himmelen; af hwilket I tillförene hört hafwen, genom Evangelii ſanna ord;

6. Som till eder kommet är, ſåſom ock i alla werldena, och är fruktſamt, ſåſom ock i eder, ifrå den dag I hörden och förnummen Guds nåd i ſanningene; Marc. 4: 8. Ap. G. 6: 7.

7. Som I ock lärt hafwen af Epaphra, wår älſkeliga medtjenare, hwilken är en trogen Chriſti tjenare för eder; Col. 4: 12. Philem. v. 23.

8. Den ock oß underwiſt hafwer edar kärlek i Andanom.

9. Derföre ock wi, ifrå den dag wi det hördom, wände wi icke igen bedja för eder och önſka, att I mågen uppfyllde warda med hans wiljas kunſkap,

uti all andelig wisdom och förſtånd; Rom. 12: 2. 1 Cor. 1: 5. Eph. 1: 15. 5: 10, 17.

10. Att I mågen wandra wärdeliga HERranom till allt behag; och ären fruktſamme i alla goda gerningar, och wäxen till i Guds kunſkap; 1 Moſ. 17: 1. Eph. 4: 1. Phil. 1: 27. 1 Theß. 2: 12. 4: 1. Joh. 15: 16.

11. Och ſtärkte warden med allo kraft, efter hans härliga magt, uti allt tålamod och långmodighet, med glädje;

12. Och tacken Fadrenom, ſom oß hafwer beqwäma gjort till att delaktige wara i de heligas arfwedel i ljuſet; Ap. G. 26: 18.

13. Hwilken oß uttagit hafwer ifrå mörkſens wäldighet, och hafwer förſatt oß uti ſin älſkeliga Sons rike; Eph. 6: 12. Ebr. 2: 14. 1 Petr. 2. 9. Matth. 17: 5.

14. I hwilkom wi hafwe förloßning genom hans blod, nämliga ſyndernas förlåtelſe; Ap. G. 20: 28. Ebr. 9: 14. 1 Petr. 1: 19.

15. Hwilken är oſynliga Guds beläte, förſtfödder för all kreatur. Joh. 14: 9. 2 Cor. 4: 4. Phil. 2: 6. Ebr. 1: 3.

16. Ty genom honom äro all ting ſkapade, ſom i himmelen och på jordene äro, ſynliga och oſynliga, ware ſig thron, eller herrſkap, eller Förſtadöme, eller Öfwerhet; allt är ſkapadt genom honom, och till honom. Joh. 1: 3. Rom. 11: 36. 1 Cor. 8: 6. Eph. 3: 9. Ebr. 1: 2. 1 Petr. 3: 22.

17. Och han är för alla, och all ting beſtå i honom.

18. Och han är hufwudet till kroppen, nämliga till förſamlingena, hwilken är begynnelſen, förſtfödd ifrå de döda, på det han i all ting ſkall hafwa föregången. Eph. 1: 22. A. G. 26: 23. 1 Cor. 15: 20, 23.

19. Ty behageligit hafwer warit (Fadrenom), att all fullhet ſkulle bo i honom; Joh. 1: 14, 16. 3: 34, 35. Col. 2: 9.

20. Och att han genom honom all ting förſona ſkulle med ſig ſjelf; tillfridsſtällandes, genom blodet på hans kors, både det på jordene och i himmelen är; Eſ. 9: 5. Ap. G. 10: 36. Rom. 5: 1, 10. 2 Cor. 5: 18. Eph. 1: 10. 2: 14, 16. 1 Joh. 4: 10.

21. Och eder, ſom fordom woren främmande, och fiender med ſinnet i onda gerningar. Eph. 2: 1, 2, 12.

22. Men nu hafwer han förſonat eder med ſins kötts lekamen, genom döden; på det han ſkulle ſtälla eder heliga, och oſtraffeliga, och obeſmittade, i ſin åſyn; 1 Cor. 1: 2. Eph. 1: 4. 2: 15. 5: 26, 27. 2 Tim. 1: 9. Tit. 2: 14.

23. Om I annars blifwen i trone, grundade, och faſte, och orörlige ifrå det hopp ſom i Evangelio är, hwilket I hört hafwen, och predikadt är för all kreatur, ſom under himmelen äro, hwilkas jag Paulus är en tjenare worden. Joh. 15: 6. Marc. 16: 15. Rom. 10: 18.

24. Nu fröjdar jag mig uti mitt lidande för eder, och uppfyller i mitt kött hwad ſom fattas i Chriſti lidande, för hans lekamen, ſom är förſamlingen; Rom. 12: 5. 2 Cor. 1: 5, 6. 4: 10, 11. 7: 4. Eph. 3: 1, 13. Phil. 2: 17.

25. Hwilkens tjenare jag worden är, efter Guds predikoämbete, det mig gifwet är ibland eder, att jag Guds ord rikeliga predika ſkall; Eph. 3. 2.

26. Nämliga den hemlighet, hwilken fördold hafwer warit ifrå werldenes begynnelſe, och ewig tid; men nu är uppenbar worden hans helgon: Matth. 13: 11 Rom. 16: 25. 1 Cor. 2: 7. Eph. 1: 9. 3: 9. 2 Tim. 1: 10. Tit. 1: 3. 1 Petr. 1: 20.

27. Hwilkom Gud wille kunnigt göra, hwilken denna hemlighetenes härliga rikedom är ibland Hedningarna, hwilken är Chriſtus uti eder, härlighetenes hopp; Rom. 9. 23. 2 Cor. 2: 14 Eph. 3: 8.

28. Den wi förkunnom, förmanande hwar menniſka, och lärande hwar menniſka i all wisdom; på det wi ſkole ſtälla hwar menniſka fullbordada i Chriſto JEſu; 2 Cor. 11: 2. Eph. 5: 27.

29. Der jag ock på arbetar och kämpar, efter hans werkan ſom krafteliga werkar i mig. Phil. 1: 30. 2 Tim. 4: 7. Ebr. 10: 32.

2. Capitlet.

Fly falſk lära och lärare.

Så will jag att I weta ſkolen, hwilken kamp jag hafwer om eder, och om dem ſom äro i Laodicea, och om alla dem ſom min perſon i köttet icke ſett hafwa; Phil. 1: 30. 1 Theß. 2: 2.

2. På det deras hjerta måga få nå-

gon hugnad, och ſammanfogade warda i kärlekenom, till all rikedom uti fullkomligit förſtånd, till att kunna beſinna Guds hemlighet, både Fadrens och Chriſti;
2 Cor. 1 · 6. Eſ. 53. 11. Joh. 17. 3.

3. Uti hwilkom fördolda ligga alla wisdoms och förſtånds håfwor.

4. Men detta ſäger jag, på det ingen ſkall bedraga eder med klok ord
Eph. 5: 6.

5. Ty ändock jag är ifrån eder efter köttet, är jag dock när eder i Andanom, fröjdar mig, och ſer edor ſkickelſe, och edar tros ſtadighet på Chriſtum.
1 Cor. 5: 3.

6. Såſom J nu anammat hafwen HERran Chriſtum JEſum, så wandrer i honom;
1 Theß. 4: 1. Jud. Ep. v. 3.

7. Och warer rotade och uppbyggde i honom, och warer faſte i trone, såſom J lärde ären, och warer i henne rikeliga tackſamme.
1 Cor. 1: 5. Eph. 2: 21, 22. 3: 17.

8. Ser till, att eder icke någor bortröfwar med Philoſophia och fåfängt bedrägeri, efter menniſkors ſtadgar, och efter werldenes ſtadgar, och icke efter Chriſtum;
Matth. 15: 2. Rom. 16: 17. Gal. 4: 3, 9. Ebr. 13: 9.

9. **Ty i honom bor all Gudomſens fullhet lekamliga.**
Joh. 1: 14. Col. 1: 19.

10. Och J ären i honom fullkomne, hwilken är hufwudet öfwer all Förſtadöme och wäldighet;
Joh. 1: 16. Rom. 8: 38. Eph. 1: 21. 1 Petr. 3: 22.

11. J hwilkom J ock omſkorne ären med den omſkärelſe, ſom ſker utan händer, då J afladen ſyndakroppen i köttet, nämliga med Chriſti omſkärelſe;
5 Moſ. 10: 16. Phil. 3: 3. Eph. 4: 22. Col. 3: 8, 9.

12. J det, att J med honom begrafne ären genom dopet; i hwilkom J ock uppſtåndne ären genom trona, den Gud werkar, hwilken honom uppwäckt hafwer ifrå de döda.
Rom. 6: 3, 4. Col. 3: 1.

13. Han hafwer ock gjort eder lefwande med honom, då J döde woren i ſynderna, och uti edars kötts förhud; och hafwer förlåtit oß alla ſynder;
Eph. 2: 1, 5, 11.

14. Och afplånat den handſkrift, ſom oß emot war; hwilken af ſtadgarna kom, och war oß emot; och den hafwer han tagit oß af wägen, och naglat wid korſet.

15. Och hafwer blottat Förſtadömen, och wäldigheterna, och fört dem uppenbarliga, och gjort en härlig ſeger af dem, genom ſig ſjelf.
Joh. 12: 31. Eph. 6: 12. Ebr. 2: 14.
1 Moſ. 3: 15. Matth. 12: 29. Luc. 11: 22. Eph. 4: 8.

16. **Så låter nu ingen göra eder ſamwet öfwer mat, eller dryck, eller öfwer beſtämda helgedagar, eller nymånader, eller Sabbather;**
Tit. 1: 15. 3 Moſ. 11: 2. ꝛc.
Rom. 14: 2, ꝛc. 3 Moſ. 23: 2, ꝛc. Gal. 4: 10.

17. **Hwilket är ſkuggen af det ſom tillkommande war; men kroppen ſjelf är i Chriſto.**
Ebr. 8: 5. 10: 1.

18. Låter ingen taga eder lönen ifrå, den ſom wandrar efter egen godtycko i Änglaödmjukhet och andelighet, i de ting han aldrig ſett hafwer, och är förgäfwes uppblåſt i ſitt köttsliga ſinne;
Jer. 29: 8. Heſ. 13: 3. Matth. 24: 4. 1 Joh. 4: 1.

19. Och håller ſig icke wid hufwudet, af hwilko hele lekamenen genom leder och ledamot kraft får och tillſammans hänger, och tillwäxer i den förökelſe ſom Gud gifwer.
Eph. 4: 15, 16.

20. **Efter J nu döde ären med Chriſto, ifrå de werldsliga ſtadgar; hwi låten J eder då begripas med beſkrefna ſtadgar, lika ſom J ännu lefden i werldene?**
Rom. 6: 3, 5. 7: 4 6. Gal. 2: 19. 4: 9. Col. 2: 8.

21. De der ſäga: **Du ſkall icke komma wid det; icke ſmaka det; icke handtera det;**

22. **Hwilket dock allt förgås i brukningene, och är efter menniſkors bud och lärdom;**
Matth. 15: 9. Tit. 1: 14.

23. **Hwilke hafwa wäl ett ſken af wisdom, genom ſjelftagen andelighet och ödmjukhet,** och derigenom att de icke ſkona kroppen, och göra icke köttena deß äro till deß nödtorft.
1 Tim. 4: 8 5: 23.

3. Capitlet.

Fördömeliga laſter. Chriſteliga dygder.

Om J nu ären uppſtåndne med Chriſto, så ſöker det ofwantill är, der

Chriſtus är ſittandes på Guds högra hand. Rom. 6: 5.
Eph. 2: 6. Col. 2: 12. Pſ. 110: 1. Eph. 1: 20.

2. Farer efter det ſom ofwantill är, icke efter det ſom på jordene är.

3. Ty I ären döde, och edart lif är fördoldt med Chriſto i Gudi.
Rom. 6: 2, ꝛc. 8: 24. Gal. 2: 20.

4. Men när edart lif, Chriſtus, uppenbarad warder, då warden ock I uppenbarade med honom i härligheten.
Phil. 3: 21. 1 Joh. 3: 2.

5. Så döder nu edra lemmar, ſom på jordene äro; boleri, orenlighet, luſta, ond begärelſe och girighet, hwilken afgudadyrkan är;
Rom. 6: 13. 8: 13. 1 Theß. 4: 5. Upp. 22: 15.

6. För hwilka ſtyckers ſkull Guds wrede kommer öfwer otrones barn;
1 Cor. 6: 9, 10. Gal. 5: 21.

7. Uti hwilka I ock fordom wandraden, då I deruti lefden.
Rom. 6: 20. 7: 5. 1 Cor. 6: 11.

8. Men lägger ock nu I bort alltſammans, wrede, grymhet, ondſko, förſmädelſe, ſkamlig ord, af edar mun.
Eph. 4: 25, 29. 5: 4. Ebr. 12: 1. Jac. 1: 21.

9. Ljuger icke för hwarannan; afkläder eder den gamla menniſkan med hans gerningar; Eph. 4: 22.

10. Och ikläder eder den nya, den der förnyas till hans kunſkap och beläte, ſom honom ſkapat hafwer.
Rom. 6: 4. 1 Moſ. 1: 26. Eph. 2: 10. 4: 24.

11. Der icke Grek och Jude är, omſkärelſe och förhud, Barbariſk och Scytiſk, tjenare och fri, utan allt i allom Chriſtus.
Rom. 10: 12. 1 Cor. 7: 21, 22. Gal. 3: 28. 5: 6.

12. Så kläder eder nu ſåſom Guds utkorade, helgon och älſkelige, uti hjertans barmhertighet, wänlighet, ödmjukhet, ſaktmodighet, långmodighet;
Eph. 6: 11. Gal. 5: 22.

13. Och unddrager hwarannan, och förlåter hwarandrom, om någor hafwer någon klagomål emot den andra; ſåſom ock Chriſtus eder förlåtit hafwer, ſå görer ock I.
Matth. 6: 14. Marc. 11: 25. Eph. 4: 32.

14. Men öfwer allt detta ikläder eder kärleken, hwilken är fullkomlighetenes band. Joh. 15: 12. Eph. 4: 3. Col. 2: 2.

15. Och Guds frid regere i edor hjerta, till hwilken I ock kallade ären uti en lekamen; och warer tackſamme.
Phil. 4: 7. Eph. 4: 4.

16. Låter Chriſti ord rikeliga bo uti eder med all wisdom; lärer och förmaner eder inbördes med Pſalmer och lofſånger, och andeliga wiſor i nådene, och ſjunger HERranom i edart hjerta.
1 Cor. 14: 26. Eph. 5: 19.

17. Och allt det I gören, med ord eller gerning, det görer allt i HERrans JEſu Namn; och tacker Gudi och Fadrenom genom honom.
1 Cor. 10: 31. Eph. 5: 20. 1 Theß. 5: 18. Ebr. 13: 15.

18. I huſtrur, warer edra män underdåniga, ſåſom tillbörligit är, i HERranom. 1 Cor. 14: 34. Eph. 5: 22.

19. I män, älſker edra huſtrur, och warer icke bittre emot dem.
Eph. 5: 25. 1 Petr. 3: 7.

20. I barn, warer edra föräldrar lydige i all ting; ty det täckes wäl HERranom. Eph. 6: 1.

21. I fäder, reter icke edor barn; på det de icke ſkola wara klenmodige.
Eph. 6: 4.

22. I tjenare, warer lydige edra köttsliga herrar i all ting; icke med tjenſt för ögonen, ſåſom menniſkom till wilja, utan med hjertans enfaldighet, och med Gudsfruktan.
Eph. 6: 5, 6. 1 Tim. 6: 1. Tit. 2: 9. 1 Petr. 2: 18.

23. Allt hwad I gören, det görer af hjertat, ſåſom HERranom, och icke menniſkom.

24. Och weter, att I af HERranom ſkolen få arfſens lön; ty I tjenen HERranom Chriſto.

25. Men den ſom orätt gör, han ſkall undfå hwad han orätt gjort hafwer; och warder intet anſeende till perſonen. Ap. G. 10: 34. Rom. 2: 11. 1 Petr. 1: 17.

4. Capitlet.

Förmanas till bön och förſigtighet.

I herrar, hwad lika och rätt är, det bewiſer tjenarenom; wetande, att I hafwen ock en HERra i himmelen.
Eph. 6: 9.

2. Håller uppå bedja, och waker deruti med tackſägelſe;
Luc. 18: 1. Ap. G. 1: 14. Rom. 12: 12. Eph. 6: 18.

3. Bedjande ockſå för oß, att Gud wille upplåta oß ordſens dörr, till att tala Chriſti hemlighet, för hwilket jag ock bunden är; 1 Cor. 16: 9.
2 Theß. 3: 1. 1 Cor. 4: 1. Eph. 6: 19. Col. 1: 26.

4. Att jag må det uppenbara, ſåſom mig bör att tala.

5. Wandrer wisliga med dem ſom utantill äro, och ſticker eder efter tiden. Eph. 5: 15, 16. 1 Theß. 4: 12.

6. Edart tal ware alltid ljufligit, och med ſalt förmängdt, att I weten huru I ſkolen ſwara hwarjom och enom. Marc. 9: 50 Col. 3. 8, 16.

7. Huru med mig går, ſkall Tychicus, min älſkelige broder, och trogne tjenare och medtjenare i HErranom, eder allt kungöra; Ap. G. 20: 4. Eph. 6: 21. 2 Tim. 4: 12.

8. Hwilken jag hafwer till eder ſändt fördenſkull, att han ſkall få weta, huru det hafwer ſig med eder, och att han må hugſwala edor hjerta;

9. Samt med Oneſimo, minom trogna och älſkeliga broder, hwilken en af eder är; de ſkola eder underwiſa allt, huru här tillſtår. Philem. v. 10.

10. Helſar eder Ariſtarchus, min medfånge, och Marcus, Barnabe ſyßling, af hwilkom I hafwen fått några befallningar; kommer han till eder, ſå undfår honom; Ap. G. 19: 29. 27: 2.
Philem. v. 23, 24. A. G. 15: 37. 2 Tim. 4: 11.

11. Och JEſus, ſom kallas Juſtus, hwilke äro af omſkärelſen; deße äro allena mine medhjelpare till Guds rike, de mig ock warit hafwa till hugnad;

12. Helſar eder ock Epaphras, den en af eder är, Chriſti tjenare, alltid arbetandes för eder i böner, på det I mågen blifwa ſtåndande fullkomlige, och uppfyllde i all Guds wilja. Rom. 15: 30. Col. 1: 7. Philem. v. 23.

13. Jag bär wittnesbörd med honom, att han hafwer mycken omſorg om eder, och dem i Laodicea, och dem i Hierapoli. Col. 2: 1. Upp. 3: 14.

14. Helſar eder Lucas, läkaren, den älſkelige, och Demas. 2 Tim. 4: 10, 11.

15. Helſer de bröder i Laodicea, och Nympham, och den förſamling, ſom i hans hus är.

16. Och då Epiſtelen är läſen när eder, ſå beſtäller att han warder ock läſen för den förſamling i Laodicea; och att I ock den Laodiſka Epiſtelen läſen. 1 Theß. 5: 27.

17. Och ſäger Archippo: Se på ämbetet, ſom du fått hafwer i HErranom, att du det uträttar. Philem. v. 2.

18. Mina helsning med mine Pauli hand. Tänker på mina bojor. Nåd ware med eder. Amen. 1 Cor. 16: 21.
2 Theß. 3: 17. Ebr. 13: 3. Rom. 16: 24. 1 Cor. 16. 23.

Skrifwen af Rom, med Tychicus och Oneſimus.

S. Pauli Epiſtel den förra till de Theſſalonicer.

1. Capitlet.

Tackas. Ståndaktighet berömd.

Paulus, och Silvanus, och Timotheus, den förſamling i Theſſalonica, uti Gud Fader, och HErranom JEſu Chriſto: Nåd ware med eder, och frid af Gudi, wårom Fader, och HErranom JEſu Chriſto.
2 Cor. 1: 19. 1 Petr. 5: 12.
Rom. 1: 7. 1 Cor. 1: 3. Eph. 1: 2 1 Petr. 1: 2.

2. Wi tackom Gudi alltid för eder alla, och hafwom eder i åminnelſe i wåra böner, utan återwändo;
Rom. 1: 8, 9. Eph. 1: 16. Phil. 1: 3. 2 Theß. 1: 3.

3. Tänkande på edart werk i trone, och på edart arbete i kärleken, och på edart tålamod i hoppet, hwilket är wår HErre, JEſus Chriſtus, för Gudi och wårom Fader. Joh. 6: 29.

4. Ty, käre bröder, af Gudi älſkade, wi wete, huru I ären utwalde;
2 Theß. 2: 13.

5. Att wårt Evangelium hafwer warit när eder, icke allenaſt med ordom, utan både i kraft, och i den Helga Anda, och i fulla wißhet, ſåſom I weten, hurudana wi worom när eder, för edra ſkull.
1 Cor. 2: 4. 1 Theß. 2: 1. 1 Cor. 4: 20. 2 Cor. 6: 6.

6. Och I ären wordne wåre efterföljare, och HErrans; och hafwen

anammat ordet ibland mång bedröfwelſe, med den Helga Andas fröjd;
1 Cor. 4: 16. Phil. 3: 17.
2 Theß. 3: 6, 9. Ap. G. 17: 11. Ebr. 10: 34.

7. Så att I ären wordne en efterdömelſe allom trognom uti Macedonia och Achaja.

8. Ty af eder är HErrans ord utgånget, icke allenaſt i Macedonia, och Achaja; utan ock i all rum är eder tro, ſom I hafwen till Gud, utkommen; ſå att oß är icke behof att ſäga något.

9. Ty de ſjelfwe förkunna om eder, hurudana ingång wi hadom till eder; och huru I omwände worden till Gud ifrån afgudarna, till att tjena den lefwande och ſanna Gud; 1 Cor. 12: 2.

10. Och till att wänta hans Son af himmelen, hwilken han uppwäckt hafwer ifrå de döda, JEſum, den oß frälſar ifrå den tillkommande wrede.
2 Theß. 1: 10. Upp. 1: 7.
Ap. G. 2: 24, 32. Matth. 3: 7. Rom. 5: 9.

2. Capitlet.

Paulus predikar, anammas, hindras.

Käre bröder, I weten ſjelfwe wår ingång till eder, att han war icke fåfäng; 1 Theß. 1: 5, 9.

2. Utan, ſåſom wi tillförene hade lidit, och förſmädde warit uti Philippis, ſom I weten, worom wi ändå wid god tröſt i wårom Gud, till att tala när eder Guds Evangelium, med mycken kämpning.
Ap. G. 16: 22. 17: 22. Phil. 1: 30. Col. 2: 1.

3. Ty wår förmaning war icke till willfarelſe, icke heller till orenlighet, icke heller med liſt; 2 Cor. 7: 2.

4. Utan, ſåſom wi af Gudi bepröfwade worom, att oß Evangelium betrodt är till att predika, ſå talom wi; icke ſåſom wi wille täckas menniſkom, utan Gudi, den der pröfwar wår hjerta.
Gal. 2: 7. 1 Tim. 1: 11. Tit. 1: 3. Gal. 1: 10.

5. Ty wi hafwe icke umgått med ſmeckligom ordom, ſåſom I weten, icke heller med tillfälle till girighet; Gud är deß wittne; 2 Cor. 2: 17. 4: 2.
Ap.G. 20: 33. 2 Cor. 12: 17. 1: 23. 11: 31. Gal. 1: 20.

6. Hafwom icke heller ſökt pris af menniſkom, hwarken af eder, eller androm; Joh. 5: 41, 44. 7: 18. 2 Cor. 3: 1. 10: 12.

7. Ändock wi wäl hadom haft magt att förtunga eder, ſåſom Chriſti Apoſtlar; men wi worom milde när eder, lika ſom en amma foſtrar ſin barn.
2 Theß. 3: 9.
1 Cor. 9: 1, ꝛc. 2 Cor. 10: 1, 2, 8, 10, 11. 13: 4.

8. Så hafwom wi hjertans luſt haft till eder, att dela med eder icke allenaſt Guds Evangelium, utan ock wårt eget lif; ty I ären oß käre wordne.
Ap. G. 20: 24. 2 Cor. 12: 15. Phil. 2: 17.

9. I minnens wäl, käre bröder, wårt arbete och wår mödo; ty dag och natt arbetade wi, på det wi ingen af eder ſkulle förtunga; och predikadom ibland eder Guds Evangelium.
1 Cor. 4: 12. 2 Cor. 11: 9. 12: 13, 14. 2 Theß. 3: 8.

10. Deß ären I wittne, och Gud, huru heliga, huru rättfärdeliga och oſtraffeliga wi umgingom med eder, ſom trodden;

11. Såſom I weten, att wi, ſåſom en fader ſin barn, hafwe förmanat och tröſtat hwar och en ibland eder;

12. Och betygat, att I wärdeliga ſkullen wandra för Gudi, den eder kallat hafwer till ſitt rike och härlighet; 1 Moſ. 17: 1.
1 Cor. 7: 20. Eph. 4: 1. Phil. 1: 27. Col. 1: 10.

13. För hwilket wi ock utan återwändo tackom Gudi, att, då I anammaden af oß det predikade ordet om Gud, anammaden I det icke ſåſom menniſkors ord, utan ſåſom det ſannerliga är, ſom Guds ord, hwilken ock werkar i eder, ſom tron.
Matth. 10: 40. Gal. 4: 14.

14. Ty I ären wordne, käre bröder, de Guds förſamlingars efterföljare, ſom uti Judeen äro, i Chriſto JEſu, att I detſamma lidit hafwen af edra egna fränder, ſom de af Judomen;
Ebr. 10: 34. Ap. G. 17: 5, 13.

15. Hwilke ock HErran JEſum dråpo, och ſina egna Propheter; och hafwa förföljt oß, och täckas icke Gudi, och allom menniſkom äro de emot;
Matth. 23: 34, 37. Luc. 13: 33, 31. Ap. G. 7: 52.

16. Förbjuda oß underwiſa Hedningomen, dermed de ſkola ſalige warda, på det de ſkola fullkomna ſina ſynder

alltid; ty wreden är kommen öfwer dem intill ändan. Matth. 23: 32.
Ap. G. 13: 50. 14: 5, 19. 19: 9. 22: 21, 22.

17. Men wi, käre bröder, ſedan wi till någon tid hade miſt eder efter anſigtet, och icke efter hjertat, hafwe wi deß mer haſtat till att ſe edart anſigte, med ſtor begärelſe.

18. Derföre hadom wi welat komma till eder (jag Paulus), twå reſor; och Satanas hafwer oß förhindrat.

19. Ty hwad är wårt hopp, eller fröjd, eller kronan till wår berömmelſe? Ären ock icke J det för wårom HErra JEſu Chriſto, i hans tillkommelſe? 2 Cor. 1: 14. Phil. 2: 16. 4: 1.

20. J ären ju wår pris och fröjd.

3. Capitlet.

Timotheus ſänd, kommer igen. Bön om trones förkofring.

Derföre kundom wi icke länger hafwat fördrag; och oß ſyntes, att wi uti Athen allena ſkulle qware blifwa.

2. Och hafwe ſändt Timotheum, wår broder, och Guds tjenare, och wår hjelpare i Evangelio Chriſti, till att ſtyrka och tröſta eder i edra tro; Ap. G. 16: 1. Phil. 2: 19.

3. På det ingen ſkulle låta wika ſig uti denna bedröfwelſe; ty J weten, att wi ärom dertill ſatte. Ap. G. 14: 22. Eph. 3: 13. Phil. 1: 14. 2 Tim. 3: 12.

4. Ty när wi worom när eder, ſade wi eder det tillförene, att wi måſte lida bedröfwelſe; ſåſom ock ſkedt är, och J weten.

5. Derföre kunde jag ock icke länger hafwat fördrag, utan ſände åſtad; på det jag ſkulle förfara edra tro, att tilläfwentyrs freſtaren icke hade förſökt eder, och wårt arbete hade då fåfängt wordit. Matth 4: 3. Phil. 2: 16.

6. Men nu nyliga, ſedan Timotheus kommen war till oß ifrån eder, och underwiſte oß edra tro och kärlek; och att J alltid tänken på oß till det bäſta, och åſtunden att ſe oß, ſåſom ock wi eder;

7. Wordom wi, käre bröder, hugſwalade på eder, uti all wår bedröfwelſe och nöd, genom edra tro.

8. Ty wi lefwe nu, efter J ſtån i HErranom.

9. Hwad tack kunne wi Gudi ſäga för eder, för all den glädje ſom wi hafwe af eder, för wår Gud?

10. Wi bedje dag och natt ganſka mycket, att wi mågom ſe edart anſigte, och uppfylla det i edra tro fattas. Rom. 1: 10, 11. 15: 23.

11. Men Gud ſjelfwer, och wår Fader, och wår HErre JEſus Chriſtus, ſkicke wår wäg till eder.

12. Men HErren föröke eder, och låte kärleken öfwerflöda inbördes och till hwar man; ſåſom ock wi äre till eder; 1 Theß. 5: 15.

13. Att edor hjerta måga ſtyrkt, och oſtraffelig blifwa i helighet, för Gudi och wårom Fader, uti wårs HErras JEſu Chriſti tillkommelſe, med all hans helgon.
2 Theß. 2: 17. Phil. 1: 10. 1 Theß. 5: 23. Matth. 25: 31. 2 Theß. 1: 7. Jud. Ep. v. 14.

4. Capitlet.

Rätt wandel. Tröſt af uppſtåndelſen.

Yttermera, käre bröder, bedje wi eder och förmane genom wår HErra JEſum, ſåſom J hafwen undfångit af oß, huru J wandra ſkolen, och täckas Gudi, att J ju mer fullkomlige warden. Phil. 1: 27. 1 Theß. 2: 12.

2. Ty J weten, hwad bud wi gåfwom eder, genom HErran JEſum.

3. Ty detta är Guds wilje, edor helgelſe, att J flyn boleri; Rom. 12: 2. Eph. 5: 17, 27. Phil. 4: 8.

4. Och hwar och en af eder wet behålla ſitt fat i helgelſe och äro;

5. Icke uti luſtig begärelſe, ſåſom Hedningar, de ſom af Gudi intet weta. 1 Cor. 15: 34. Eph. 4: 17, 18.

6. Och att ingen förtrycker eller ſwiker ſin broder i någon handel; ty HErren är hämnaren öfwer allt detta; ſåſom wi ock eder tillförene ſadom och betygadom. 1 Cor. 6: 8.

7. Ty Gud hafwer icke kallat oß till orenlighet, utan till helgelſe. 3 Moſ. 19: 2. Joh. 17: 19. 1 Cor. 1: 2.

8. Den der nu föraktar, han föraktar icke någon menniſko, utan Gud, den ſin Helga Anda hafwer gifwit i eder. Luc. 10: 16.

9. Men om broderlig kärlek görs icke behof att jag ſkrifwer eder; ty J

ären ſjelfwe lärde af Gudi, att I ſkolen älſka eder inbördes. Jer. 31: 34. Joh. 6: 45. 3 Moſ. 19: 18. Matth. 22: 39. Joh. 13: 34. 15: 12. Eph. 5: 2. 1 Petr. 4: 8. 1 Joh. 3: 11, 23. 4: 21.

10. Och det gören I ock på alla bröderna, ſom i hela Macedonien äro; men wi förmane eder, käre bröder, att I ju mer fullkomlige warden.

11. Och winnlägger eder, att I ären rolige, och ſköter edor egen ſtycke; och arbeter med edra händer, ſåſom wi eder budit hafwe; Ap. G. 20: 34. Eph. 4: 28. 2 Theß. 3: 8. 12.

12. Att I hafwen eder ärliga med dem, ſom utantill äro; och att I deras intet betorfwen. 2 Theß. 3: 7. 1 Petr. 2: 12.

13. Men wi wilje icke dölja för eder, käre bröder, om dem ſom afſomnade äro, att I icke ſörjen, ſåſom de andre, de der intet hopp hafwa. 5 Moſ. 14: 1. 2 Sam. 12: 20.

14. Ty om wi tro, att JEſus är döder och uppſtånden, ſå ſkall ock Gud dem, ſom afſomnade äro, genom JEſum framhafwa med honom. 1 Cor. 15: 13, 18, 20, 21. 22.

15. Ty detta ſäge wi eder, ſåſom HErrans ord, att wi, ſom lefwe och igenblifwe uti HErrans tillkommelſe, ſkole icke förekomma dem ſom ſofwa. 1 Cor. 15. 51, 52.

16. Ty ſjelfwer HErren ſkall ſtiga ned af himmelen med härſkri, och Öfwerängels röſt, och med Guds baſun; och de döde i Chriſto ſkola uppſtå i förſtone; Matth. 24: 31. 1 Cor. 15: 52. 2 Theß. 1: 7.

17. Derefter wi, ſom lefwe och igenblifwe, wardom tillika med dem borttagne i ſkyn emot HErran i wädret; och ſå ſkole wi blifwa när HErranom alltid. Joh. 12: 26. 14: 3. 17: 24.

18. Så tröſter eder nu med deßa orden inbördes.

5. Capitlet.

Domedagen. Beredelſe dertill.

Men om tider och ſtunder, käre bröder, är icke behof att ſkrifwa eder. Matth. 24. 3, 36.

2. Ty I weten wäl, att HErrans dag ſkall komma ſåſom en tjuf om nattena. Matth. 24: 43. Marc. 13: 33, 34. Luc. 21: 34. 2 Petr. 3: 7, 10. Upp. 3: 3. 16: 15.

3. Derföre, när de warda ſägande: Det är frid, och all ting utan fara; då ſkall dem haſteligit förderf öfwerkomma, lika ſom födſlopinan qwinnone påkommer, ſom hafwandes är; och de ſkola icke kunna undfly. Luc. 21: 35.

4. Men I, käre bröder, ären icke uti mörkret, att den dagen, ſåſom en tjuf, ſkall få eder fatt. Eph. 5: 8.

5. Alle I ären ljuſens barn, och dagſens barn; wi hörom icke nattene till, icke heller mörkret.

6. Så låter oß nu icke ſofwa, ſåſom de andre; utan låter oß waka och nyktre wara; Matth. 24: 42. Luc. 21: 36. Rom. 13: 11. 1 Petr. 5: 8.

7. Ty de ſom ſofwa, de ſofwa om nattene; och de ſom druckne äro, de äro druckne om nattena. Rom. 13: 13.

8. Men wi, ſom dagen tillhöre, ſkole nyktre wara, iklädde trones och kärlekens kräſweto, och ſalighetenes hopp för en hjelm. Eſ. 59: 17. Rom. 13: 12. 1 Cor. 16: 13. Eph. 6: 11.

9. Ty Gud hafwer icke ſatt oß till wrede, utan att äga ſalighet, genom wår HErra JEſum Chriſtum; Rom. 9: 22. Jud. Ep. v. 4. 1 Petr. 2: 8.

10. Den för oß död är; på det, ehwad wi wake eller ſofwe, ſkole wi lefwa ſamt med honom. Rom. 14: 8. 9. 2 Cor. 5: 15.

11. Derföre förmaner eder inbördes, och uppbygger hwar den andra, ſåſom I ock gören.

12. Men wi bedje eder, käre bröder, att I kännen dem ſom arbeta ibland eder, och ſtå eder före i HErranom, och förmana eder: Rom. 15: 27. 1 Cor. 16: 18. Phil. 2: 29.

13. Håller dem deß kärare, för deras werks ſkull; och warer fridſamme med dem.

14. Men wi bedje eder, käre bröder, förmaner de oſediga, tröſter de klenmodiga, hjelper de ſwaga, warer långmodige wid hwar man. 2 Theß. 3: 6. 11. Rom. 14: 1. Gal. 6: 1. 2.

15. Ser till, att ingen wedergäller någrom ondt för ondt; utan alltid farer efter det goda inbördes, och med hwar man. 3 Moſ. 19: 18. Ordſp. 17: 13. 20: 22. 24: 29. Gal. 6: 10.

16. Warer alltid glade.
Luc. 10 : 20. Rom. 12 : 12. Phil. 4 : 4.
17. Bedjer utan återwändo.
Luc. 18 : 1. Eph. 6 : 18. Col. 4 : 2
18. Warer tackſamme i all ting; ty det är Guds wilje om eder, genom JEſum Chriſtum. Eph. 5 : 20.
19. Utſläcker icke Andan.
Eph. 4 : 30. 2 Tim. 1 : 6.
20. Förakter icke Prophetier.
1 Cor. 14 : 30
21. Men pröfwer all ting, och behåller det godt är.
1 Cor. 2. 11, 15. 1 Joh. 4 : 1.
22. Flyr allt det ſom ondt ſynes.
23. Men ſjelfwer fridſens Gud helge eder öfwer allt, att edar hele ande, och ſjäl, och kropp, måtte wara behållen utan ſtraff, i wårs HErras JEſu Chriſti tillkommelſe.
Phil. 4 : 9. 1 Cor. 1 : 8. 1 Theß. 3 : 13.
24. Han är trofaſt, ſom eder kallat hafwer; den det ock wäl fullbordar.
1 Cor. 1 : 9. 2 Cor. 1 : 18. 2 Theß. 3 : 3.
25. Käre bröder, beder för oß.
26. Helſer alla bröderna uti en helig kyß. Rom. 16 : 16.
1 Cor. 16 : 20 2 Cor. 13 : 12. 1 Petr. 5 : 14.
27. Jag beſwär eder wid HErran, att J denna Epiſtelen läſa låten för alla heliga bröderna. Col. 4 : 16.
28. Wårs HErras JEſu Chriſti nåd ware med eder. Amen.
Rom. 16 : 24. 1 Cor. 16 : 23.

Till de Theſſalonicer den förra, ſkrifwen af Athen.

S. Pauli Epiſtel den andra till de Theſſalonicer.

1. Capitlet.

Tackas, tröſtas, bedes.

Paulus, och Silvanus, och Timotheus, den förſamling i Theſſalonica, i Gudi wårom Fader, och HErranom JEſu Chriſto: 1 Theß. 1 : 1.
2. Nåd ware med eder, och frid af Gudi wårom Fader, och HErranom JEſu Chriſto.
Rom. 1 : 7. 1 Cor. 1 : 3. 1 Petr. 1 : 2.
3. Wi ſkole tacka Gudi alltid för eder, käre bröder, ſåſom tillbörligit är; ty edor tro förökas ſtorliga, och allas edar kärlek öfwerflödar inbördes;
Phil. 1 : 3. Col. 1 : 3. 1 Theß. 1 : 2. Eph. 1 : 15.
4. Så att wi ſjelfwe berömme oß i Guds förſamlingar, af edart tålamod och tro, uti alla edra förföljelſer och bedröfwelſer, ſom J liden;
2 Cor. 7 : 14. 9 : 2. 1 Theß. 2 : 19.
5. Såſom ett bewis till Guds rättwiſa dom; på det J mågen warda wärdige till Guds rike, för hwilket J ock liden; Phil. 1 : 28. 1 Theß. 2 : 14.
6. Efter det är rättwiſt för Gudi gifwa dem bedröfwelſe igen, ſom eder bedröfwa; Zach. 2 : 8.
7. Men eder, ſom bedröfwens, rolighet med oß; då HErren JEſus uppenbar warder af himmelen, ſamt med ſine krafts Änglar; 1 Theß. 4 . 16.
8. Och med eldslåga, till att hämnas öfwer dem ſom icke känna Gud, och öfwer dem ſom icke lydige äro wårs HErras JEſu Chriſti Evangelio; Rom. 2 : 8. 2 Petr. 3 . 7.
9. Hwilke pino lida ſkola, det ewiga förderfwet, af HErrans anſigte, och af hans härliga magt; Es. 2 : 19.
10. Då han ſkall komma till att förklaras i ſin helgon, och underlig warda i allom dem ſom tro; ty wårt wittnesbörd till eder om den dagen hafwen J trott. Ap. G. 1. 11. 1 Theß. 1 : 10. Upp. 1 : 7.
11. Och fördenſkull bedje wi ock alltid för eder, att wår Gud wille göra eder wärdiga till denna kallelſen, och uppfylla allt godhetenes uppſåt, och trones werk i kraftene;
12. På det wårs HErras JEſu Chriſti Namn må priſadt warda på eder, och J på honom, efter wår Guds och HErrans JEſu Chriſti nåd.

2. Capitlet.

Antichriſtus. Gud utkorar, helgar, ſtyrker.

Men wi bedje eder, käre bröder, för wårs HErras JEſu Chriſti tillkommelſe,

kommelſe, och för wåra förſamlings ſkull i honom,

2. Att I icke ſnarliga låten beweka eder ifrån edart ſinne; icke heller förſkräcka, hwarken genom anda, eller genom ord, eller genom bref, lika ſom det ſändt wore af oß, ſåſom Chriſti dag för handen wore. Jer. 29: 8.
Matth. 24: 4. Eph. 5: 6. Col. 2: 18. 1 Joh. 4: 1.

3 Låter ingen förföra eder i någon måtto; ty han kommer icke, utan tillförene ſker affall, och uppenbar warder ſyndenes menniſka, förtappelſens barn.
Matth. 24: 23. 1 Tim. 4: 1. 1 Joh. 2: 18.

4. **Hwilken är en motſtåndare, och upphäfwer ſig öfwer allt det Gud eller Gudstjenſt kallas; ſå att han ſätter ſig i Guds tempel, ſåſom en Gud, och gifwer ſig före ſom han wore Gud.** Dan. 11: 36.

5. Minnens I icke, att jag ſade eder detta, då jag ännu war när eder?

6. Och hwad ännu hindrar, weten I; att han ſkall warda uppenbar i ſin tid.

7. Ty han werkar allaredo ondſkona hemliga; allenaſt den der nu hindrar, han måſte komma af wägen.
Ap. G. 20: 29.

8. **Och ſå warder då den Onde uppenbar, hwilken HErren ſkall dräpa med ſins muns Anda; och ſkall göra en ända med honom, genom ſin tillkommelſes uppenbarelſe;**
Job 4: 9. Eſ. 11: 4. Upp. 19: 13, 15, 20, 21.

9. **Hwilkens tillkommelſe ſker efter Satans werkan, med alla lögnaktiga krafter, och tecken, och under;**
Joh. 8: 41. 2 Cor. 4: 4. Eph. 2: 2.
5 Moſ. 13: 1. Matth. 24: 21. Upp. 13: 13.

10. **Och med all förförelſe till orättfärdighet, ibland dem ſom förtappade warda; derföre, att de icke anammade kärleken till ſanningena, att de måtte ſalige wordit.**
2 Cor. 4: 3. Upp. 9: 4. 13: 8.

11. **Fördenſkull ſkall Gud ſända dem kraftig willfarelſe, ſå att de ſkola tro lögnene;** Rom. 1: 24.

12. **På det de ſkola alle dömde warda, ſom icke hafwa trott ſanningene, utan hafwa luſt till orättfärdigheten.**

13. Men wi ſkole alltid tacka Gudi för eder, käre bröder, älſkade af HErranom, att Gud hafwer eder utwalt till ſalighet af begynnelſen, genom Andans helgelſe, och i ſanningenes tro; 2 Theß. 1: 3. 1 Theß. 1: 4.

14. I hwilko han eder kallat hafwer genom wårt Evangelium, til wårs HErras JEſu Chriſti härliga egendom.

15. Så ſtår nu, käre bröder, och håller eder wid de ſtadgar, ſom I lärt hafwen, ehwad det är ſkedt af wårt ord eller bref. 2 Theß. 3: 6.

16. Men ſjelfwer wår HErre, JEſus Chriſtus, och Gud och wår Fader, den oß älſkat hafwer, och gifwit en ewig tröſt, och ett godt hopp genom nådena;

17. Han hugſwale edor hjerta, och ſtyrke eder uti all lärdom, och goda gerningar.

3. Capitlet.

Bed för ordets framgång. Fly oſkick, ꝛc.

Yttermera, käre bröder, beder för oß, att HErrans ord må hafwa framgång, och priſadt warda, ſåſom ock när eder. Matth. 9: 38. Eph. 6: 18, 19. Col. 4: 3.

2. Och att wi mågom friade warda ifrå wanartiga och arga menniſkor; ty tron är icke hwars mans.
Rom. 15: 30, 31. Joh. 6: 44.

3. Men HErren är trofaſt, den eder ſtyrka ſkall, och bewara för det onda.
1 Cor. 1: 9. 10: 13. 1 Theß. 5: 24. Joh. 17: 15.

4. Men wi förſe oß till eder i HErranom, att I gören, och görande warden, hwad wi eder budit hafwe.
2 Cor. 7: 16.

5. Men HErren ſtyre edart hjerta till Guds kärlek, och till Chriſti tålamod.

6. Och bjudom wi eder, käre bröder, i wårs HErras JEſu Chriſti Namn, att I dragen eder ifrå hwar och en broder ſom oſkickeliga wandrar, och icke efter den ſtadga ſom han hafwer fått af oß. 1 Cor. 5: 11, 13.
1 Theß. 5: 14. Tit. 3: 10. 2 Joh. v. 10.

7. Ty I weten ſjelfwe, huru I ſkolen oß efterfölja; fördenſkull wi hadom oß icke oſkickeliga ibland eder;
1 Cor. 4: 10. 11: 1. 1 Theß. 1: 6. 2: 10.

8. Icke heller tagit brödet till gäfwes

af någrom; utan med arbete och mödo, natt och dag, hafwe wi brukat oß, på det wi ingen af eder ſkulle wara till tunga; Ap. G. 18: 3. 20. 34. 1 Cor. 4: 12. 2 Cor. 11. 9. 12: 13. 1 Theß. 2: 9.

9. Icke derföre, att wi deß icke magt hadom; utan att wi ſkulle gifwa oß ſjelfwa eder till efterdömelſe, att efterfölja oß. Matth. 10: 10. 1 Cor. 9: 4, ꝛc. 1 Tim. 5: 18. 1 Cor. 4: 16. 11: 1. 1 Theß. 1: 6. 2: 7, 10. Phil. 3: 17.

10. Och då wi worom när eder, böde wi eder ſådant, att ho der icke wille arbeta, han ſkulle icke heller äta. 1 Moſ. 3: 19.

11. Ty wi höre, att ſomlige ibland eder umgås oſkickeliga, och arbeta intet, utan drifwa fåfängo.

12. Men dem ſom ſådana äro bjude wi och förmane, genom wår HErra JEſum Chriſtum, att de arbeta med ſtillhet, och äta ſitt eget bröd. Eph. 4: 28. 1 Theß. 4: 11.

13. Men I, käre bröder, förtröttens icke göra det godt är. Gal. 6: 9.

14. Om nu någor icke wille lyda wårt ord, honom teckner upp i ett bref, och hafwer ingen umgängelſe med honom, på det han ſkall blygas. Matth. 18: 17. 1 Cor. 5: 9.

15. Dock håller honom icke ſåſom en owän; utan förmaner honom ſåſom en broder.

16. Men ſjelfwer fridſens HErre gifwe eder frid alltid, i allahanda måtto. HErren ware med eder allom. Rom. 15. 33. 16: 20. 1 Cor. 14: 33. 2 Cor. 13: 11. Phil. 4: 9. 1 Theß. 5: 23.

17. Helſning med mine Pauli hand, hwilket är tecknet i all bref. Så ſkrifwer jag: 1 Cor. 16: 21. Col. 4: 18.

18. Wårs HErras JEſu Chriſti nåd ware med eder allom. Amen.

Sänd af Athen.

S. Pauli Epiſtel den förra till Timotheum.

1. Capitlet.

Fablers, lagens, Evangelii art.

Paulus, JEſu Chriſti Apoſtel, efter Guds wår Frälſares och HErrans JEſu Chriſti befallning, den wårt hopp är, Ap. G. 9: 15. Gal. 1: 1. Col. 1: 27.

2. Timotheo, minom rättſinniga ſon i trone: Nåd, barmhertighet, frid af Gudi wårom Fader, och af JEſu Chriſto wårom HErra. Ap. G. 16: 1. 1 Cor. 4: 17. 1 Theß. 3: 2. Gal. 1: 3. Tit. 1: 4. 1 Petr. 1: 2.

3. Såſom jag bad dig, att du ſkulle blifwa qwar i Epheſo, då jag for in i Macedonien, ſå gör ock; att du må bjuda ſomligom, att de ingen annan lärdom efterfölja; Ap. G. 20: 1, 3. Gal. 1: 6, 7.

4. Och ingen akt gifwa på fabler och ſlägtregiſter, de ingen ända hafwa, och åſtadkomma ſpörsmål, mer än förbättring till Gud, i trone. 1 Tim. 4: 7. 2 Tim. 2: 16, 23.

5. **Ty hufwudſumman af budet är kärleken af ett rent hjerta, och af ett godt ſamwete, och af en oſkrymtad tro;** Rom. 13: 8. Gal. 5: 14.

6. Ifrå hwilken ſomlige hafwa farit wille, och äro omwände till onyttigt ſqwaller; 1 Tim. 6: 4, 20. Tit. 1: 14. 3. 9.

7. Och wilja wara mäſtare i Skriften, och förſtå icke hwad de ſäga, eller hwad de hålla.

8. Wi wete wäl att lagen är god, då man henne rätteliga brukar; Rom. 7: 12.

9. Wetandes, **att dem rättfärdiga är ingen lag ſatt;** utan orättfärdigom, och olydigom, ogudaktigom, och ſyndarom, oheligom, och oandeligom, fadermördarom och modermördarom, mandråparom, Gal. 3: 19. 5: 23.

10. Bolarom, drängaſkändarom, menniſkotjufwom, ljugarom, menedarom; och hwad annat ſådant är, det en helſoſam lärdom emot faller;

11. Efter dens ſaliga Guds härliga Evangelium, hwilket mig betrodt är.

12. Och jag tackar wårom HErra Chriſto JEſu, ſom mig hafwer gjort mägtig, och räknat mig trogen, och ſatt i det ämbetet;

13. Jag, ſom tillförene war en förſmädare, och en förföljare, och en wåldswerkare; men mig är barmhertighet wederfaren; ty jag hafwer det gjort owetandes, i otro. Ap. G. 8: 3. 9: 1. 22: 4. 26: 9. 1 Cor. 15: 9. Gal. 1: 13. Phil. 3: 6. 1 Cor. 7: 25. Joh. 9: 39. Ap. G. 3: 17.

14. Men wårs HErras nåd hafwer deß mer öfwerflödat, genom trona och kärleken, i Chriſto JEſu.

15. Det är ett faſt ord, och i alla måtto wäl wärdt att man det anammar, att Chriſtus JEſus är kommen i werldena, till att frälſa ſyndare; ibland hwilka jag är den förnämligaſte. Matth. 9: 13. Marc. 2: 17. Luc. 5: 32. 19: 10. 1 Joh. 3: 5.

16. Men mig är wederfaren barmhertighet, på det JEſus Chriſtus ſkulle på mig förnämligaſt bewiſa alla långmodighet, dem till efterdöme, ſom på honom tro ſkulle till ewinnerligit lif.

17. Men Gudi, den ewiga Konungenom, oförgängligom, oſynligom, allena wiſom, ware pris och ära, i alla ewighet. Amen. Rom. 16: 27. 1 Tim. 6: 16.

18. Detta budet befaller jag dig, min ſon Timothee, efter de förra Prophetier om dig, att du brukar dig deruti ſom en god krigsman; 1 Tim. 6: 12. 2 Tim. 4: 7.

19. Hafwandes trona, och godt ſamwet; hwilket ſomlige hafwa bortdrifwit, och äro ſkeppsbrutne wordne i trone; 1 Tim. 3: 9.

20. Af hwilkom är Hymeneus, och Alexander, hwilka jag Satane antwardat hafwer; på det de ſkulle lära icke mer förſmäda. 2 Tim. 2: 17. 4: 14. 1 Cor. 5: 5.

2. Capitlet.

Bed för alla. Guds wilja. Qwinnoprydnad.

Så förmanar jag nu, att man för all ting hafwer böner, åkallan, förböner och tackſägelſer, för alla menniſkor;

2. För Konungar, och för alla Öfwerhet; på det wi måge lefwa uti ett roligit och ſtilla lefwerne, i all Gudaktighet och ärlighet. Jer. 29: 7.

3. Ty ſådant är godt och tacknämligit för Gudi, wårom Frälſare;

4. Som will att alla menniſkor ſkola frälſte warda, och till ſanningenes kunſkap komma. Heſ. 18: 23. 2 Petr. 3: 9.

5. Ty det är en Gud, och en Medlare emellan Gud och menniſkor, nämliga den menniſkan Chriſtus JEſus; Joh. 17: 3. Rom. 3: 30. 10: 12. Gal. 3: 19. Ebr. 9: 15.

6. Hwilken ſig ſjelf gifwit hafwer för alla till återlöſen, att ſådant ſkulle i ſin tid predikadt warda. Matth. 20. 28. Eph. 1: 7. Col. 1: 14. 1 Cor. 1: 6.

7. Der jag ock uti ſkickad är en Predikare och Apoſtel; jag ſäger ſanningen i Chriſto, och ljuger icke, Hedningarnas lärare i trone och ſanningene. Rom. 9: 1. Ap. G. 9: 15. 13. 2. 22: 21. Rom. 11: 13. 15: 16. Gal. 1: 16. 2: 7, 8. Eph. 3: 8. 2 Tim. 1: 11.

8. Så will jag nu, att männerna bedja i all rum, och upplyfta heliga händer, utan wrede och twekan; Mal. 1. 11. Joh. 4: 21. Pſ. 134: 2. Matth. 5: 23. 6: 14.

9. Sammalunda ock, att qwinnorna pryda ſig i höfweligom klädebonad, med blygaktighet och tyſkhet; icke med flätadt hår, eller guld, eller perlor, eller koſtelig klädnad; Tit. 2: 3. 1 Petr. 3: 3.

10. Utan, ſåſom de qwinnor höfwes ſom gudaktighet bewiſa, med goda gerningar.

11. En qwinna låte lära ſig i ſtillhet, med all underdånighet. 1 Moſ. 3: 16. Eph. 5: 24.

12. Men qwinnone ſtäder jag icke, att hon andra lärer; och icke heller råder öfwer mannen, utan ware i ſtillhet. 1 Cor. 14: 34.

13. Ty Adam wardt förſt ſkapad, och ſedan Eva; 1 Moſ. 1: 27. 2: 18, 22. 1 Cor. 11: 8, 9.

14. Och Adam wardt icke bedragen; utan qwinnan wardt bedragen, och kom öfwerträdelſen åſtad. 1 Moſ. 3: 6. 2 Cor. 11: 3.

15. Men hon warder likwäl ſalig, genom barnsbörden, om hon blifwer i trone, och kärlekenom, och i helgelſe, med kyſkhet.

3. Capitlet.

Lärares egenſkaper. Guds hemlighet.

Det är ju ett faſt ord: Om någor begärar ett Biſkopsämbete, han åſtundar en god gerning.

2. Så ſkall nu en Biſkop wara oſtraffelig; ene huſtrus man, wakande, nykter, ſedig, gäſtgifware, läraktig; Tit. 1: 6, 7.

3. Ingen drinkare, icke bitter, icke ſniken efter ſlem winning; utan mild, icke trätoſam, icke girig; 2 Tim. 2: 24.

4. Den ſitt hus wäl föreſtår; den der lydig barn hafwer, med alla ärlighet;

5. Hwar nu någor icke kan föreſtå ſitt eget hus, huru ſkall han föreſtå Guds förſamling?

6. Icke Nychriſten; på det han icke ſkall uppblåſas, och falla i laſtarens dom.

7. Han måſte ock hafwa ett godt wittnesbörd af dem ſom utantill äro; på det han icke ſkall falla uti laſtarens förſmädelſe och ſnaro. 1 Cor. 5: 12.

8. Sammalunda ock tjenarena, ſkola ärlige wara, icke twetalige, icke drinkare, icke ſnikne efter ſlem winning; Ap. G. 6: 3.

9. Hållandes trones hemlighet med ett rent ſamwet.

10. Och de ſkola förſt förſökas; och ſedan ſkola de tjena, när ingen kan ſtraffa dem.

11. Deras huſtrur ſammaledes, ſkola ock ärliga wara, icke förtalerſkor; nyktra, trofaſta i all ting.

12. Tjenarena ſkola wara ene huſtrus män, de ſin barn wäl föreſtå, och ſin egen hus.

13. Ty de der wäl tjena, förwärfwa ſig ett godt uppſteg, och mycken tröſt i trone, ſom är i Chriſto JEſu. Matth. 25: 21. 1 Joh. 3: 21. 5: 14.

14. Detta ſkrifwer jag dig, förhoppandes ſke ſkola att jag kommer ſnart till dig;

15. Och om ſå hände att jag förtöfwar, att du må weta huruledes du umgå ſkall uti Guds hus, ſom är lefwandes Guds förſamling, en pelare, och ſanningenes grundwal.

16. Och utan twifwel är Gudaktighetenes hemlighet ſtor: Gud är uppenbar worden i köttet, rättfärdigad i Andanom, ſynt Änglomen, predikad Hedningomen, trodd i werldene, upptagen i härligheten. Joh. 1: 14. Eph. 3: 5, 6. 1 Petr. 3: 18. 1 Joh. 1: 2.

4. Capitlet.

Antichriſtus. Rätt lärares öfning.

Men Anden ſäger klarliga, att i yterſta tiderna ſkola ſomlige falla ifrå trone, hållande ſig intill bedrägeliga andar och djeflalärdom; Matth. 24: 23. 2 Theß. 2: 3. 2 Tim. 3: 1. 2 Petr. 3: 3. 1 Joh. 2: 18. Jud. Ep. v. 18.

2. Genom dem ſom med ſkrymteri tala lögn, och hafwa brändt tecken i ſin ſamwet;

3. **Och förbjuda ägtenſkap; bjuda ſkona maten, ſom Gud ſkapat hafwer till att taga med tackſägelſe, dem trognom, och dem ſom hafwa förſtått ſanningena.** 1 Moſ. 9: 3. Rom. 14: 6. 1 Cor. 10: 30.

4. Ty allt det Gud ſkapat hafwer är godt, och intet bortkaſtandes, ſom med tackſägelſe taget warder. 1 Moſ. 1: 31. Ap. G. 10: 15. Rom. 14: 14, 20. 1 Cor. 10: 25. Tit. 1: 15.

5. Ty det warder helgadt genom Guds ord och bönen.

6. När du ſådant gifwer bröderna för, ſå blifwer du en god JEſu Chriſti tjenare; ſåſom du uppfödder äſt i trones ordom, och god lärdom, med hwilken du alltid warit hafwer. 2 Tim. 1: 5. 3: 14, 15.

7. Men oandeliga och kärlingafabler låt fara; men öfwa dig ſjelf till gudaktighet. 1 Tim. 1: 4, 6.

8. Ty lekamlig öfning är föga till nytto; men gudaktighet är nyttig till all ting, och hafwer löfte om detta lifwet, och det tillkommande. Col. 2: 23.

9. Det är ju ett faſt ord, och i alla måtto wäl wärdt att man det anammar. 1 Tim. 1: 15.

10. Ty derpå arbete wi ock, och wardom förſmädde, att wi hoppas på lefwandes Gud, ſom är alla menniſkors Frälſare, men beſynnerliga deras ſom tro. Pſ. 107: 2.

11. Sådant bjud, och lär.

12. Ingen förakte din ungdom; utan war dem trognom en efterſyn, i ord, i umgängelſe, i kärlek, i andanom, i trone, i kyſkhet. 1 Cor. 16: 10, 11. Tit. 2: 7, 15. 1 Petr. 5: 3.

13. Håll på att läſa, förmana, lära, tilldeß jag kommer.

14. Förſumma icke den gåfwo ſom i dig är, den dig gifwen är genom prophetien, med Preſternas händers åläggning. 1 Theß. 5: 19. 1 Tim. 1: 18. Ap. G. 6: 6. 8. 17. 13: 3. 19: 6. 1 Tim. 5: 22.

15. Detta akta; blif deruti; på det din förbättring må hwarjom manne uppenbar warda.

16. Haf akt på dig ſjelfwan, och på lärdomen; blif i deßa ſtycker; ty om du ſå gör, frälſar du dig ſjelfwan, och dem ſom dig höra. Rom. 11: 14. 1 Cor. 9: 22. Jac. 5: 20.

5. Capitlet.

Rätt förmaning. Enkor. Preſter.

Den gamla ſkall du icke hårdeliga ſtraffa; utan förmana ſåſom en fader; de unga ſåſom bröder; 3 Moſ. 19: 32.

2. De gamla qwinnor ſåſom mödrar; de unga ſåſom ſyſtrar, med all kyſkhet.

3. Hedra enkorna, de der rätta enkor äro.

4. Om någon enka hafwer barn, eller barnabarn, ſådana ſkola förſt lära wäl regera ſitt eget hus, och göra ſåſom föräldrarna dem gjort hafwa; ty det är wäl gjordt, och Gudi tacknämligit.

5. Men det är en rätt enka, ſom enſam är, den ſitt hopp ſätter till Gud, och blifwer alltid i böner och åkallan, natt och dag; Luc. 2: 36, 37.

6. Men den ſom lefwer i wälluſt, hon är lefwandes död.

7. Sådant bjud, att de äro oſtraffeliga.

8. Hwar nu någor ſina, beſynnerliga ſitt husfolk, icke förſörjer, den hafwer förſakat trona, och är argare än en Hedninge. 2 Tim. 3: 5.

9. Låt inga enko utwäljas yngre än ſextio år, den ſom hafwer warit ens mans huſtru;

10. Och wittnesbörd hafwer om goda gerningar; om hon hafwer uppfödt barn; om hon hafwer herbergat; om hon hafwer twagit de heligas fötter; om hon hafwer hulpit de bedröfwada; om hon i alla goda gerningar hafwer idkelig warit. 1 Petr. 4: 9. 1 Moſ. 18: 4. 19: 2. Luc. 7: 38, 44.

11. Men de unga enkor låt fara; ty när de begynna kättjas emot Chriſtum, ſå wilja de gifta ſig;

12. Och hafwa ſin dom, att de den förſta tron brutit hafwa.

13. Dertillmed äro de ſåfänga, och lära löpa omkring i huſen; ja, icke allenaſt ſåfänga, utan ock ſqwallerfulla, och förwetna, och tala det ſom icke borde. Tit. 2: 3.

14. Så will jag nu, att de unga enkor gifta ſig, föda barn, ſtå hus före, intet tillfälle gifwa motſtåndarenom till att tala illa.

15. Ty några hafwa allaredo wändt tillbaka efter Satanam.

16. Hwar nu någor trogen man eller qwinna hafwer enkor, förſörje dem, och låte icke förſamlingen förtungas, att det må dem tillräcka, ſom rätta enkor äro.

17. **De Preſter, ſom wäl föreſtå, ſkall man hålla wara dubbel heder wärda; meſt de, ſom arbeta i ordet och lärdomen.** Rom. 12: 8. 15: 27. 1 Cor. 9: 11. Gal. 6: 6. Phil. 2: 29. 1 Theß. 5: 12. Ebr. 13: 17.

18. Ty Skriften ſäger: **Du ſkall icke binda munnen till på oxan ſom tröſkar; och: En arbetare är ſin lön wärd.** 5 Moſ. 25: 4. 1 Cor. 9: 9. 3 Moſ. 19: 13. 5 Moſ. 21: 14. Matth. 10: 10. Luc. 10: 7.

19. **Tillſtäd ingen klagomål emot en Preſt, utan med tu eller tre wittne.** 5 Moſ. 17: 6. 19: 15.

20. **De ſom ſynda, ſtraffa för allom, att andre ſkola ock frukta.** 5 Moſ. 17: 4, 5. 19: 18, ꝛc.

21. Jag betygar för Gudi, och HErranom JEſu Chriſto, och för de utkorada Änglar, att du håller detta, utan egen godtycko, och gör intet efter wäld. Gal. 1: 20. Phil. 1: 8. 1 Theß. 2: 5. 1 Tim 6: 13.

22. Lägg icke haſtigt händerna på någon, och gör dig icke heller delaktig i annars mans ſynder; håll dig ſjelfwan kyſk. Ap. G. 6: 6. 8: 17. 13: 3. 19: 6. 1 Tim. 4: 14. 2 Tim. 1: 6.

23. Drick icke länger watten, utan bruka något fögo win, för din magas ſkull, och att du ofta ſjuk äſt. Pſ. 104: 15.

24. Somliga menniſkors ſynder äro uppenbara, att man dem tillförene döma kan; men ſomliga warda ſedan uppenbara. Gal. 5: 19.

25. Sammalunda äro ock ſomliga goda gerningar uppenbara; och de andra blifwa ock intet fördolda.

6. Capitlet.

Trälar. Ordaträtor. Girighet. Trones kamp.

Trälarna, ſom under ok äro, ſkola hålla ſina herrar alla äro wärda; på det Guds Namn och lärdom icke ſkall förſmädd warda.
Eph. 6: 5. Col. 3: 22. Tit. 2: 9. 1 Petr. 2: 18.

2. Men de ſom hafwa trogna herrar, de ſkola icke förakta dem, fördenſkull de äro bröder; utan wara deßmer tjenſtaktige, att de trogne, och älſkade, och delaktige uti wälgerningene äro. Sådant lär, och förmana.

3. Ho der annars lärer, och icke blifwer wid wårs HErras JEſu Chriſti helſoſamma ord, och wid den lärdom ſom är om Gudaktigheten;
Gal. 1: 6, 7. 1 Tim. 1: 3.

4. Han är förmörkrad, och wet intet, utan är ſjuk i ſpörsmål och ordaträtor, af hwilkom födes afund, kif, förſmädelſe, onda mißtankar,
1 Cor. 8: 2. 1 Tim. 1: 4. 2 Tim. 2: 23. Tit. 3: 9.

5. Onyttiga disputeringar emellan de menniſkor, ſom i ſitt ſinne förderfwade äro, ifrå hwilka ſanningen är borttagen, de der mena att Gudaktigheten är en winning. Drag dig ifrå ſådana. 1 Cor. 11: 16. 2 Tim. 3: 5, 8.
Tit. 1: 1, 11. Rom. 16: 17. Tit. 3: 10. 2 Joh. v. 10.

6. **Men wara gudelig, och låta ſig nöja, är winning nog.**
Ordſp. 15: 16. 1 Tim. 4: 8. 1 Petr. 5: 7.

7. **Ty wi hafwe intet fört in i werldena; derföre är det klart, att wi icke heller kunne något föra härut;** Job 1: 21. 27: 19. Pſ. 49: 18. Pred. 5: 14, 15.

8. **Utan då wi hafwe födo och kläder, ſå låtom oß dermed nöja.**
Pſ. 55: 23. Ordſ. 27: 26. Matth. 6: 25. Ebr. 13: 5.

9. Men de ſom wilja rike warda, falla uti freſtelſe, och i ſnaro, och i mång dåraktig och ſkadelig begärelſe, de der ſänka menniſkorna uti förderf och fördömelſe. Ordſp. 11: 28. 28: 20.
Matth. 13: 22. Marc. 4: 19. Jac. 5: 1.

10. **Ty girighet är en rot till allt ondt; till hwilka ſomlige hafwa haft luſt, och äro dermed wille farne ifrå trone, och hafwa gjort ſig ſjelfwa mycken bedröfwelſe.**
2 Moſ. 23: 8. 5 Moſ. 16: 19. Ordſp. 15: 16.

11. Men du, Guds menniſka, fly ſådant; far efter rättfärdigheten, Gudaktigheten, tron, kärleken, tålamod, ſaktmod. 2 Tim. 2: 22.

12. Kämpa en god trones kamp; fatta ewinnerligit lif, till hwilket du ock kallad äſt, och bekänt hafwer en god bekännelſe för mång wittne. 1 Cor. 9: 24, 25, 26.
1 Tim. 1: 18. 2 Tim. 4: 7. Phil. 3: 12, 14.

13. Jag bjuder dig för Gudi, ſom allt ting gör lefwande; och för Chriſto JEſu, ſom under Pontio Pilato betygat hafwer en god bekännelſe;
1 Tim. 5: 21. 5 Moſ. 32: 39.
1 Sam. 2: 6. Matth. 27: 11. Joh. 18: 37.

14. Att du håller budet obeſmittadt, oſtraffelig, intill wårs HErras JEſu Chriſti uppenbarelſe;

15. Hwilka oß bete ſkall i ſin tid den ſalige och allena wäldige Konungen öfwer alla Konungar, och HErren öfwer alla herrar.
1 Tim. 1: 17. Upp. 17: 14. 19: 16.

16. Den der allena hafwer odödelighet; den der bor uti ett ljus der ingen tillkomma kan; den ingen menniſka ſett hafwer, icke heller ſe kan; honom ware ära och ewigt rike. Amen.
2 Moſ. 33: 20.
5 Moſ. 4: 12. Joh. 1: 18. 1 Joh. 4: 12, 20.

17. Bjud dem ſom rike äro i denna werld, att de icke äro ſtorſinte, icke heller ſätta ſitt hopp på de owißa rikedomar; utan på lefwande Gud, hwilken oß all ting rikeliga gifwer till att nyttja; Job 31: 24.
Pſ. 62: 11. Marc. 4: 19. 10: 24. Luc. 8: 14. 12: 15.

18. Att de göra wäl, och rike warda på goda gerningar, gerna gifwa, äro oförtrutne; Jac. 2: 5.

19. Sammanſamka ſig ſjelfwom en god grund framdeles, att de måga fatta ewinnerligit lif.
Matth. 6: 20. Luc. 16: 9.

20. O Timothee, förwara det dig betrodt är; och fly oandelig och onyttig ord och trätor, ſom gå af falſkeliga berömd konſt; 2 Tim. 1: 14.
1 Tim. 1: 4, 6. 4: 7. 2 Tim. 2: 14, 16. Tit. 1: 14. 3: 9.

21. Hwilka ſomlige föregifwa, och fara wille om trona. Nåd ware med dig. Amen. 2 Tim. 2: 18.

Sänd af Laodicea, hwilken är hufwudſtaden i Phrygia Pacatiana.

S. Pauli Epiſtel den andra till Timotheum.

1. Capitlet.

Timothei tro, gåfwa. Chriſti werk. Paulus fången. Oneſiphorus.

Paulus, JEſu Chriſti Apoſtel, genom Guds wilja, till att predika lifſens löfte, i Chriſto JEſu;

2. Minom kära ſon Timotheo: Nåd, barmhertighet, frid af Gud Fader, och Chriſto JEſu wårom HERra. Gal. 1: 3. 1 Tim. 1: 2. 2 Pet. 1: 2.

3. Jag tackar Gudi, den jag tjenar ifrå mina föräldrar, uti ett rent ſamwet, att jag utan upphåll hafwer din åminnelſe i mina böner, natt och dag. Ap. G. 22: 3. 23: 1. 24: 14, 16. 26: 4. Eph. 1: 16. Phil. 1: 3. 1 Theß. 1: 2. 3: 10.

4. Och mig längtar efter att ſe dig, när jag tänker på dina tårar; på det jag med glädje måtte uppfylld warda. Ap. G. 20: 37.

5. Och jag drager mig till minnes den oſkrymtade tro, ſom i dig är, den tillförene bodde uti dine fadermoder Loide, och i dine moder Evnica; är jag wiß att ſammalunda ock i dig; Ap. G. 16: 1. 2 Tim. 3: 15.

6. För hwilka ſaks ſkull jag förmanar dig, att du uppwäcker Guds gåfwo, ſom i dig är, genom mina händers påläggning. Ap. G. 6: 6. 8: 17. 13: 3. 19: 6. 1 Tim. 4: 14. 5: 22.

7. Ty Gud hafwer icke gifwit oß räddhågans anda, utan kraftenes, och kärlekens, och tuktighetenes. Rom. 8: 15.

8. Derföre ſkäm dig icke wid wårs HERras wittnesbörd; icke heller wid mig, ſom är hans fånge; utan war delaktig uti Evangelii bedröfwelſe, efter Guds kraft; Rom. 1: 16. Phil. 4: 14. Ap. G. 21: 33. Eph. 3: 1. 4: 1. Phil. 1: 7. Philem. v. 1, 9, 13. 2 Tim. 2: 3.

9. **Den oß frälſat hafwer, och kallat med en helig kallelſe; icke efter wåra gerningar, utan efter ſitt uppſåt, och nåd, den oß gifwen är i Chriſto JEſu, för ewig tid.** Rom. 9: 11. Eph. 1: 4. Tit. 3: 4, 5, 6. 1: 2. 1 Petr. 1: 20.

10. Men nu är hon uppenbar worden genom wår Frälſares JEſu Chriſti uppenbarelſe, den der döden borttagit hafwer, och lifwet och ett oförgängeligit wäſende framburit i ljuſet, genom Evangelium; Rom. 16: 25. Col. 1: 26. Eſ. 25: 8. 1 Cor. 15: 54, ꝛc. Ebr. 2: 14. Eph. 1: 9. 3: 9.

11. Uti hwilket jag är ſatter till en predikare, och Apoſtel, och Hedningarnas lärare; Ap. G. 9: 15. 13: 2. 22: 21. Eph. 3: 8. Gal. 1: 16. 2: 8, 9. 1 Tim. 2: 7.

12. För hwilka ſaks ſkull jag ock detta lider, och ſkämmes dock intet; ty jag wet på hwem jag tror, och är wiß att han förmår förwara mitt betrodda gods intill den dagen. Eph. 3: 1.

13. Håll dig efter de helſoſamma ords efterſyn, ſom du hört hafwer af mig, om trona och kärleken i Chriſto JEſu. 2 Tim. 3: 14.

14. Detta goda betrodda godſet bewara genom den Helga Anda, den uti oß bor. 1 Tim. 6: 20.

15. Du wetſt att alle de, ſom i Aſien äro, hafwa wändt ſig ifrå mig; ibland hwilka är Phygellus, och Hermogenes. Ap. G. 19: 10. 2 Tim. 4: 10, 16.

16. HERren gifwe Oneſiphori huſe barmhertighet; ty han hafwer ofta wederqwickt mig, och ſkämdes icke wid mina kedjo; 2 Tim. 4: 19.

17. Utan, då han war i Rom, ſökte han fliteliga efter mig, och fann mig.

18. Gifwe honom HERren, att han finner barmhertighet när HERranom på den dagen; och i huru mång ſtycke han mig till tjenſt war i Epheſo, wetſt du bäſt.

2. Capitlet.

Lid, warna, tröſta, tro.

Så ſtärk dig nu, min ſon, genom nådena, ſom är i Chriſto JEſu.

2. Och hwad du af mig hört hafwer, genom mång wittne, det befalla trogna menniſkor, ſom ock dugelige äro att lära andra. 1 Tim. 3: 2, ꝛc. Tit. 1: 5.

3. Lid och umgäll, ſåſom en god JEſu Chriſti ſtridsman. 2 Tim. 1: 8. 4: 5.

4. Ingen ſtridsman befattar ſig med näringshandel; på det han ſkall täckas honom, ſom honom till en ſtridsman upptagit hafwer.

5. Hwar ock nu någor kämpar, han krönes icke, utan han redeliga kämpar. 1 Cor. 9: 25.

6. Åkermannen, ſom åkren brukar, honom bör förſt få af fruktene. 1 Cor. 9: 10.

7. Märk hwad jag ſäger; men HERren ſkall gifwa dig i all ting förſtånd.

8. Tänk på JEſum Chriſtum, ſom är uppſtånden ifrå de döda, af Davids ſäd, efter mitt Evangelium; 2 Sam. 7: 12. Pſ. 132: 11. Eſ. 11: 1. Matth. 1: 1. Ap. G. 2: 30. 13: 23. Rom. 1: 3.

9. Uti hwilket jag bedröfwelſe lider, intill bojor, ſåſom en ogerningsman; men Guds ord är icke bundet. Eph. 3: 1, 13. 4: 1. Phil. 1: 7. Col. 1: 21.

10. Derföre lider jag det allt, för de utkorades ſkull, att de ſkola ock få ſalighet i Chriſto JEſu, med ewiga härlighet. 2 Cor. 4: 15.

11. Det är ju ett faſt ord: Dö wi med, ſå ſkole wi lefwa med; Rom. 6: 5. 8: 17. 2 Cor. 4: 10. 1 Petr. 4: 13.

12. Lide wi, ſå ſkole wi med regnera; om wi förſake honom, ſå förſakar ock han oß. Phil. 3: 10. Matth. 10: 33. Marc. 8: 38. Luc. 9: 26. 12: 9.

13. Tro wi honom icke, ſå blifwer han dock trofaſt; han kan icke neka ſig ſjelf. 4 Moſ. 23: 19. Rom. 3: 3. 9: 6.

14. Sådant förmana, och betyga för HERranom, att de icke träta om ord till ingen nytto, utan till att afwända dem ſom på höra. 1 Tim. 6: 4.

15. Winnlägg dig att bewiſa dig Gudi en bepröfwad och oſtraffelig arbetare, ſom rätt delar ſanningenes ord.

16. Men oandelig och onyttig ord kaſta bort; ty det hjelper mycket till ogudaktighet; 1 Tim. 1: 4. 4: 7. 6: 20. Tit. 1: 14. 3: 9.

17. Och deras tal fräter omkring ſig ſåſom kräfwetan; ibland hwilka är Hymeneus och Philetus; 1 Tim. 1: 20.

18. De der om ſanningen felat hafwa, ſägande uppſtåndelſen redan ſkedd wara; och hafwa förwändt ſomliga menniſkors tro. 1 Tim. 6: 20. 1 Cor. 15: 12.

19. Men den faſte Guds grund blifwer ſtåndandes, och hafwer detta inſegel: HERren känner ſina; och hwar och en ſom åkallar Chriſti Namn, gånge ifrå orättfärdighetene. 4 Moſ. 16: 5, 21, 26. Joh. 10: 14. 13: 18.

20. Men uti ett ſtort hus äro icke allenaſt gyldene och ſilffat, utan jemwäl träfat och lerfat; och ſomlig till heder, och ſomlig till wanheder. Rom. 9: 21.

21. Hwar nu någor renar ſig ifrå ſådant folk, han warder ett helgadt fat till heder, husherranom brukeligit, beredt till allt godt werk. 2 Tim. 3: 17.

22. Fly ungdomſens luſtar; men far efter rättfärdigheten, tron, kärleken, frid med allom dem, ſom af rent hjerta åkalla HERran. 1 Tim. 6: 11. 1 Cor. 1: 2.

23. Men förkaſta dåraktig och öfwerdådig ſpörsmål, wetandes att de föda träto af ſig. 1 Tim. 1: 4.

24. Men HERrans tjenare ſkall icke wara trätoſam, utan ljuflig wid hwar man, läraktig, den de onda lida kan; 1 Tim. 3: 2. Tit. 1: 9.

25. Och med ſaktmodighet ſtraffa dem ſom emotſtå; om Gud en gång will gifwa dem bättring, till att förſtå ſanningen; Gal. 6: 1. Ap. G. 8: 22.

26. Och beſinna ſig ifrå djefwulens ſnaro, af hwilkom de fångne äro efter hans wilja.

3. Capitlet.

Jambres bröder. Gudelig lefnad. Den helga Skrift.

Men detta ſkall du weta, att uti yttersta dagarna tillſtunda farliga tider. 1 Tim. 1. 2 Petr. 2: 1. 3: 3. Jud. Ep. v. 18.

2. Ty der warda kommande menniſkor, ſom älſka ſig ſjelfwa; girige, ſtortalige, högfärdige, förſmädare, föräldromen olydige, otackſamme, ogudaktige,

3. Okärlige, hårdnackade, ſkändare, okyſke, omilde, hatande det goda,

4. Förrädare, öfwerdådige, uppblåſte, de der mer älſka wälluſt än Gud;

5. Hafwandes ett ſken till Gudaktighet; men deß kraft förſaka de. Och fly ſådana. Matth. 7: 15. Tit. 1: 16.
Rom. 16: 17. 2 Theß. 3: 6. Tit. 3: 10. 2 Joh. v. 10.

6. Af dem äro de ſom löpa utu det ena huſet i det andra, och föra qwinnfolk fångna, ſom med ſynder betungade äro, och drifwas af mångahanda luſtar. Tit. 1: 11.

7. Alltid läras de, och kunna dock aldrig komma till ſanningens kunſkap.

8. Men ſåſom Jannes och Jambres ſtodo emot Moſe, ſå ſtå ock deße emot ſanningene; det äro menniſkor, förderfwade i ſitt ſinne, odugelige till trona.
2 Moſ. 7: 11. Rom. 1: 28. 1 Tim. 6: 5. Tit. 1: 16.

9. Men de ſkola icke länger hafwa framgång; ty deras galenſkap warder allom uppenbar, ſåſom ock de förras war. 2 Moſ. 7: 12. 8: 18, 19.

10. Men du hafwer förnummit min lärdom, mitt ſätt, mitt uppſåt, mina tro, min långmodighet, min kärlek, mitt tålamod; 1 Tim. 4: 6.

11. Mina förföljelſer, mina bedröfwelſer, ſom mig öfwergingo i Antiochien, Iconio, Lyſtris; hurudana förföljelſer jag der led; och af allt hafwer HERren förloßat mig.
Ap. G. 13: 50. 14: 1, 2, 5, 19. Pſ. 34: 20. 2 Cor. 1: 10.

12. **Och alle, de der gudeliga wilja lefwa i Chriſto JEſu, måſte lida förföljelſe.** Matth. 16: 24.
Luc. 24: 26. Joh. 17: 14. Ap. G. 14: 22. 1 Theß. 3: 3.

13. Men med onda menniſkor och bedragare warder det ju länger ju argare; de förföra, och warda förförde.

14. Men du, blif wid det du lärt hafwer, och det dig betrodt är, wetandes af hwem du det lärt hafwer. 2 Tim. 2: 2.

15. Och efter du af barndom hafwer kunnat den Helga Skrift, kan hon dig underwiſa till ſalighet, genom trona på Chriſtum JEſum.

16. **Ty all ſkrift af Gudi utgifwen är nyttig till lärdom, till ſtraff, till bättring, till tuktan i rättfärdighet;** Rom. 15: 4. 2 Petr. 1: 19, 20, 21.

17. **Att en Guds menniſka ſkall wara fullbordad, till alla goda gerningar ſkickelig.**

4. Capitlet.

Predika ordet. Paulus offras, förlåtes, frias.

Så betygar jag nu för Gudi, och HERranom JEſu Chriſto, den der döma ſkall lefwande och döda, i ſin tillkommelſe, och i ſitt rike;
Gal. 1: 20. Phil. 1: 8. 1 Tim. 5: 21. 6: 13.

2. Predika ordet; håll uppå i tid och i otid, ſtraffa, truga, förmana, med all ſaktmodighet och lärdom. 2 Tim. 2: 25.

3. Ty den tid ſkall komma, att de icke ſkola kunna lida helſoſam lärdom; utan ſkola, efter ſina egna luſtar, ſamla ſig lärare; **efter dem kliar i öronen;**

4. **Och ſkola wända ſin öron ifrå ſanningen, och wända ſig till fabler.**
1 Tim. 1: 4. 4: 7.

5. Men du, war waken i all ting, lid och umgäll; gör ens Evangeliſk Predikares werk; uträtta ditt ämbete redeliga. 2 Tim. 1: 8. 2: 3. Eph. 4: 11.

6. Ty jag offras nu, och tiden tillſtundar att jag ſkall ſkiljas hädan.
Phil. 2: 17. 2 Petr. 1: 14. Phil. 1: 23.

7. Jag hafwer kämpat en god kamp, jag hafwer fullbordat loppet; jag hafwer hållit trona. 1 Cor. 9: 24, ꝛc.
Phil. 3: 14. 1 Tim. 6: 12. Ebr. 12: 1.

8. **Härefter är mig förwarad rättfärdighetenes krona, hwilka HERren mig gifwa ſkall på den dagen, den rättfärdige domaren; men icke mig allenaſt, utan ock allom dem, ſom älſka hans uppenbarelſe.**
1 Cor. 9: 25. 1 Petr. 5: 4. Jac. 1: 12.

9. Winnlägg dig, att du kommer ſnarliga till mig.

10. Ty Demas hafwer öfwergifwit mig, och fått kärlek till denna werldena; och är faren till Theſſalonica;

Creſcens till Galatien; Titus till Dalmatien. Col. 4: 14.

11. Lucas är allena med mig. Tag Marcum till dig, och haf honom med dig; ty han är mig mycket nyttig till tjenſt.

12. Tychicum hafwer jag ſändt till Epheſum. Eph. 6: 21. Col. 4: 7. Tit. 3: 12.

13. Den mantel, ſom jag tillbakalät i Troade när Carpus, haf med dig då du kommer, och böckerna, och enkannerliga de pergamenten.

14. Alexander, kopparſmeden, hafwer mig mycket ondt bewiſt. HERren betale honom efter hans gerningar. 1 Tim. 1: 20.

15. Tag ock du dig wara för honom; ty han hafwer ſwårliga ſtåndit emot wår ord.

16. Uti min förſta förſwarelſe ſtod ingen när mig, utan alle öfwergåfwo mig; det warde dem icke tillräknadt.

17. Men HERren ſtod med mig, och ſtyrkte mig; på det genom mig ſkulle predikanen ſtadfäſt warda, och alle Hedningar höra ſkulle; och jag är friad af lejonens mun.

18. Men HERren ſkall förloßa mig af all ond gerning, och frälſa mig till ſitt himmelſka rike; hwilkom ware ära ifrån ewighet till ewighet. Amen.

19. Helſa Priſcam, och Aqvilam, och Oneſiphori husfolk.
Ap. G. 18: 2. Rom. 16: 3. 1 Cor. 16: 19. 2 Tim. 1: 16.

20. Eraſtus blef i Corintho; men Trophimum lät jag qwar i Mileto ſjuk. Ap. G. 19: 22.
Rom. 16: 23. Ap. G. 20: 4, 15. 21: 29.

21. Winnlägg dig, att du kommer för wintren. Dig helſar Eubulus, och Pudens, och Linus, och Claudia, och alle bröderna.

22. HERren JEſus Chriſtus ware med din anda. Nåd ware med eder. Amen. Philem. v. 25.

Den andra Epiſtelen till Timotheum, ſkrifwen af Rom, då Paulus åter hades fram för Kejſar Neronem.

S. Pauli Epiſtel till Titum.

1. Capitlet.

Paulus wald. Titus i Creta. Rätte och falſke Lärare.

Paulus, Guds tjenare, men JEſu Chriſti Apoſtel, till att predika Guds utwaldom trona och ſanningenes kunſkap, hwilken till Gudaktighet förer, 1 Tim. 3: 16. 6: 3.

2. I hoppet till ewinnerligit lif, det Gud, ſom icke ljuga kan, för ewigt utlofwat hafwer; 4 Moſ. 23: 19.
2 Tim. 2: 13. Rom. 16: 25. 2 Tim. 1: 9. Rom. 1: 2.

3. Men i ſinom tid hafwer han uppenbarat ſitt ord genom predikan, den mig betrodd är, efter Guds wår Frälſares befallning; Eph. 1: 9. 3: 9. Col. 1: 26.
2 Tim. 1: 10. 1 Petr. 1: 20.
Ap. G. 20: 24. 2 Cor. 2: 17. Gal. 2: 2. 1 Theß. 2: 4.

4. Minom rättſinniga ſon Tito, efter begges wåra tro: Nåd, barmhertighet, frid af Gud Fader, och HERranom JEſu Chriſto, wårom Frälſare.
Eph. 1: 2. Col. 1: 2. 2 Tim. 1: 2. Philem. v. 3.

5. Fördenſkull lät jag dig qwar i Creta, att hwad ſom ännu fattades, ſkulle du fullkomliga beſtälla, och beſätta ſtäderna här och der med Preſter, ſåſom jag dig befallt hafwer;
Ap. G. 14: 23. 2 Tim. 2: 2.

6. Den ſom är oſtraffelig, ene huſtrus man; den der trogen barn hafwer, oberyktad för öfwerflödighet och genſtörtighet. 1 Tim. 3: 2.

7. Ty en Biſkop bör wara oſtraffelig, ſåſom en Guds ſkaffare; icke enſinnig, icke ſticken, ingen drinkare, icke bitter, icke ſniken efter ſlem winning;
3 Moſ. 10: 9. Eph. 5: 18. 1 Tim. 3: 3. 1 Petr. 5: 2.

8. Utan gäſtgifware, och älſkar det godt är; tuktig, rättwis, helig, kyſk;
1 Tim. 3: 2.

9. Och håller ſig wid det ord, ſom wißt är och lära kan; på det han må mägtig wara att förmana genom helſoſam lärdom, och öfwerwinna dem ſom deremot ſäga. 1 Tim. 6: 3. 2 Tim. 1: 13. 4: 3. Tit. 2: 1.

10. Ty månge äro genſtörtige, onyttige ſqwallrare, och bedragare, beſynnerliga de af omſkärelſen;
1 Tim. 1: 6. Ap. G. 15: 1.

11. Hwilkom man måſte tillſtoppa munnen; de ſom hela huſen förwända, och lära det intet doger, för ſlem winnings ſkull.
2 Tim. 3: 6. Matth. 23: 23. 1 Tim. 6: 5.

12. En af dem hafwer ſagt, deras egen Prophet: De Creter äro alltid ljugare, ond djur, och late bukar.

13. Detta wittnesbörd är ſant. Derföre ſtraffa dem ſkarpeliga, att de äro rätte i trone;

14. Och icke akta på de Judiſka fabler och menniſkors bud, ſom ſig draga ifrå ſanningen. 1 Tim. 1: 4. 4: 7.
Matth. 15: 9. Col. 2: 22. Eſ. 29: 13.

15. Dem, ſom rene äro, äro all ting rene; men dem orenom och otrognom är intet rent; utan både deras ſinne och ſamwet är orent. Matth. 5: 11.
Luc. 11: 39. Ap. G. 10: 15. Rom. 14: 14, 20.

16. De ſäga ſig känna Gud; men med gerningarna neka de det; efter de äro ſtyggelige för Gud, och olydige, och till alla goda gerningar odugelige. Jer. 4: 22. 2 Tim. 3: 5. Jud. Ep. v. 4.

2. Capitlet.

Hwart ſtånds lefnad. Guds nåd.

Men tala du, ſåſom tillbörligit är, efter en helſoſam lärdom;

2. De gamla, att de äro nyktre, ärlige, tuktige, rätte i trone, i kärlekenom, i tålamod;

3. De gamla qwinnor deßlikes, att de ſtälla ſig ſåſom heligom höfwes, icke förtalerſkor, icke drinkerſkor, goda lärerſkor; 1 Tim. 2: 9. 5: 13. 1 Petr. 3: 3.

4. **Att de unga qwinnor lära tukt af dem; älſka ſina män, hafwa ſin barn kär;**

5. **Wara ſediga, kyſka, husaktiga, fromma, ſina män underdåniga;** på det Guds ord icke ſkall förſmädt warda.
1 Mos. 3: 16.
1 Cor. 14: 34. Eph. 5: 22. Col. 3: 18. 1 Petr. 3: 1.

6. Sammalunda förmana ock de unga män, att de äro tuktige.

7. Uti all ting ſtäll dig ſjelf för en efterſyn till goda gerningar, med oförfalſkad lärdom, med ärlighet;
1 Tim. 4: 12. 1 Petr. 5: 3.

8. Med helſoſam och oſtraffelig ord; på det han, ſom emotſtår, må blygas, intet ondt hafwandes det han om oß ſäga kan;
1 Tim. 5: 14. 1 Petr. 2: 12, 15. 3: 16.

9. Tjenarena, att de äro ſinom herrom underdånige, och uti all ting behagelige, icke genſwarige;
Eph. 6: 5. Col. 3: 22. 1 Tim. 6: 1, 2. 1 Petr. 2: 18.

10. Icke otrogne; utan alla goda trohet bewiſande; på det de måga pryda Guds wår Frälſares lärdom i all ſtycke.

11. **Ty Guds nåd, helſoſam allom menniſkom, är uppenbarad;**
1 Tim. 2: 4. Tit. 3: 4.

12. **Och lärer oß, att wi ſkole förſaka alla ogudaktighet och werldslig luſta, och lefwa tukteliga, rättfärdeliga, och gudeliga i denna werlden;**
Eph. 1: 4. Col. 1: 22. 2 Tim. 1: 9. 1 Joh. 2: 16.

13. **Och wänta det ſaliga hoppet, och den ſtora Guds och wår Frälſares JEſu Chriſti härliga uppenbarelſe;** 1 Cor. 1: 7. Phil. 3: 20.

14. **Den ſig ſjelf gaf för oß; på det han ſkulle förloßa oß ifrån all orättfärdighet, och rena oß ſig ſjelfwom ett folk till egendom, det ſig om goda gerningar beflitar.**
2 Mos. 19: 5.
Gal. 1: 4. 2: 20. Eph. 2: 10. 5: 2. Ebr. 9: 14.

15. Sådant tala, och förmana, och ſtraffa med fullt allwar. Låt ingen förakta dig.

3. Capitlet.

Otros, tros frukt. Fly kättare.

Förmana dem, att de äro Förſtarna och Öfwerheten underdånige och lydige; redebogne till alla goda gerningar; Rom. 13: 1, ꝛc. 1 Petr. 2: 13.

2. Om ingen illa tala, icke trätoſamma; utan milde, bewiſande all ſaktmodighet till alla menniſkor.
Phil. 4: 5. 2 Tim. 2: 24, 25.

3. Ty wi worom ock fordom owiſe, ohörige, willfarande, tjenande begärelſom och mångahanda luſtom, och wandradom i ondſko och afund, hätſke;

och hatadom hwarannan inbördes.
1 Cor. 6: 11.
Eph. 2: 1, ꝛc. 5: 8. Col. 3: 7. 1 Petr. 4: 3.

4. Men ſedan Guds, wår Frälſares, godhet och kärlek till menniſkorna uppenbarades; Tit. 2: 11.

5. Icke för rättfärdighetenes gernings ſkull, ſom wi gjort hade; utan efter ſina barmhertighet gjorde han oß ſaliga, genom den nya födelſens bad, och den Heliga Andas förnyelſe; Rom. 3: 20. 4: 2, 6. 9: 11. 11: 6. Gal. 2: 16. Ap. G. 15: 11. Eph. 1: 4. 2: 4, 9. 2 Tim. 1: 9. Joh. 3: 5. Eph. 5: 26.

6. Hwilken han öfwer oß rikeliga utgjutit hafwer, genom wår Frälſare JEſum Chriſtum;
Heſ. 36: 25. Joel 2: 28. Ap. G. 2: 33. Rom. 5: 5.

7. På det wi ſkole rättfärdige warda genom hans nåd, och arfwingar blifwa till ewinnerligit lif, efter hoppet. Rom. 8: 23, 24.

8. **Det är ju ett faſt ord;** detta will jag att du lärer, ſåſom det der wißt är, att de, ſom Gudi trott hafwa, winnlägga ſig i goda gerningar föregå; ty ſådant är menniſkomen godt och nyttigt.

9. Men dåraktig ſpörsmål, och ſlägtregiſter, och trätor, och kämpning om lagen förkaſta; ty de äro onyttig och fåfäng.
1 Tim. 1: 4. 4: 7. 6: 20. 2 Tim. 2: 23. Tit. 1: 14.

10. Fly en kätterſk menniſko, då han en gång och annan förmanad är; Matth. 18: 17.
Rom. 16: 17. 2 Theß. 3: 6. 2 Tim. 3: 5. 2 Joh. v. 10.

11. Wetandes, att en ſådan är förwänd, och ſyndar, ſåſom den ſig ſjelf fördömt hafwer.

12. Då jag till dig ſänder Artheman, eller Tychicum, ſå ſkynda dig ſnart till mig till Nicopolis; ty jag hafwer ſatt mig före att blifwa der öfwer wintren.

13. Zenan, den lagkloka, och Apollo, fordra med flit, att dem intet fattas.

14. Men låt ock dem, ſom wåre äro, lära i goda gerningar föregå der det behöfwes, att de icke äro ofruktſamme.

15. Helſa dig alla, ſom med mig äro. Helſa dem, ſom oß älſka i trone. Nåd ware med eder allom. Amen.

Skrifwen af Nicopolis, i Macedonien.

S. Pauli Epiſtel till Philemon.

1. Capitlet.

Förbön för Oneſimo.

Paulus, Chriſti JEſu fånge, och Timotheus, brodren, dem älſkeliga, och wårom hjelpare Philemon;
Eph. 3: 1. 4: 1. 2 Tim. 1: 8.

2. Och de älſkeliga Apphie, och Archippo, wår medſtridare, och den förſamling ſom i ditt hus är:
1 Cor. 16: 19. Col. 4: 15, 17.

3. Nåd ware med eder, och frid af Gudi wårom Fader, och HERranom JEſu Chriſto. Rom. 1: 7.

4. Jag tackar min Gud, och hafwer din åminnelſe alltid i mina böner;
1 Theß. 1: 2. 2 Theß. 1: 3.

5. Efter jag hörer af din kärlek, och den tro ſom du hafwer till HERran JEſum, och emot all helgon;
Eph. 1: 15. Col. 1: 4.

6. Att din tro, ſom wi hafwe med hwarannan, må kraftig warda, genom kunſkapen på allt godt, ſom I hafwen i Chriſto JEſu.

7. Ty wi hafwe ſtor glädje och hugnad af din kärlek; att helgonen äro hjerteliga wederqwickte af dig, käre broder.

8. Derföre, ändock jag hafwer i Chriſto en ſtor tröſt, till att bjuda dig det du bör göra;

9. Dock likwäl, för kärlekens ſkull, beder jag heldre, jag ſom en ſådana är, nämliga den gamle Paulus, och ännu derutöfwer en JEſu Chriſti fånge.

10. Så förmanar jag dig, för min ſon Oneſimo, den jag födde i minom bandom. Col. 4: 9. 1 Cor. 4: 15.

11. Den dig fordom onyttig war, men nu både dig och mig wäl nyttig är;

12. Hwilken jag nu igenſändt hafwer; men anamma du honom, ſåſom mitt hjerta.

13. Jag hade welat behålla honom när mig, att han ſkulle tjent mig i din ſtad, uti Evangelii bandom;

14. Men jag wille intet göra utan ditt ſamtycke; på det ditt goda icke ſkulle wara nödgadt, utan ſjelfwiljogt.

15. Men derföre tilläfwentyrs for han ſin wäg till en tid, att du ſkulle få honom ewigan igen;

16. Icke nu ſåſom en tjenare, utan mer än en tjenare; ja, ſåſom en älſkelig broder, beſynnerliga mig; huru mycket mer dig, både efter köttet, och efter HERran?

17. Hwar du nu håller mig för din medbroder, ſå anamma honom lika ſom mig.

18. Om han dig någon ſkada gjort hafwer, eller något ſkyldig är, det räkna mig till.

19. Jag Paulus hafwer detta ſkrifwit med mine hand, jag will betalat; att jag icke ſkall ſäga, att du dig ſjelfwan mig pligtig äſt.

20. Ja, käre broder, ſtäd till att jag hafwer luſt af dig i HERranom; wederqwick mitt hjerta i HERranom.

21. Jag hafwer ſkrifwit dig till, förtröſtandes på dina lydaktighet; wetandes att du gör wäl mer, än jag ſäger. 2 Cor. 7: 16.

22. Dermed bered mig herberge; ty jag hoppas att jag, med edra böners hjelp, eder gifwen warder. Phil. 1: 25. 2: 24.

23. Helſa dig Epaphras, min medfånge i Chriſto JEſu;

24. Marcus, Ariſtarchus, Demas, Lucas, mine hjelpare.

25. Wårs HERras JEſu Chriſti nåd ware med edar anda. Amen. 2 Tim. 4: 22.

Sänd af Rom, med Oneſimo, tjenaren.

Den Epiſtel till de Ebreer.

1. Capitlet.

Chriſtus ſanner Gud, och högre än Änglarne.

Fordom talade Gud ofta, och i mångahanda måtto, till fäderna, genom Propheterna; 4 Moſ. 12: 6, 8.

2. På det ytterſta i deßa dagar hafwer han talat till oß genom Sonen; hwilken han ſatt hafwer till arfwinga öfwer all ting; genom hwilken han ock werldena gjort hafwer; Gal. 4: 4. Pſ. 2: 8. 8: 7. Dan. 7: 14. Matth. 21: 38. Ordſp. 8: 29, 30. Joh. 1: 3.

3. Hwilken, efter han är hans härlighets ſken, och hans wäſendes rätta beläte, och bär all ting med ſitt kraftiga ord, och hafwer renſat wåra ſynder genom ſig ſjelf, ſitter han på majeſtätſens högra ſido i höjdene; Col. 1: 15, 17. Joh. 5: 17. Pſ. 33: 6. Upp. 4: 11. Ebr. 9: 12. Pſ. 110: 1. Ebr. 8: 1.

4. Så mycket bättre worden än Änglarne, ſom han för dem högre Namn ärft hafwer. Eph. 1: 21. Phil. 2: 9, 10.

5. Ty till hwilken af Änglarna hafwer han någon tid ſagt: **Du äſt min Son, i dag hafwer jag födt dig?** Och åter: **Jag ſkall wara hans Fader, och han ſkall wara min Son?** Pſ. 2: 7. Ap. G. 13: 33. Ebr. 5: 5. Pſ. 89: 27, 28. 2 Sam. 7: 14.

6. Och åter, då han införer den förſtfödda i werldena, ſäger han: Och alle Guds Änglar ſkola tillbedja honom. Rom. 8: 29. Col. 1: 18. Pſ. 97: 7.

7. Men om Änglarna ſäger han: Han gör ſina Änglar andar, och ſina tjenare eldslåga. Pſ. 104: 4.

8. Men till Sonen: Gud, din ſtol warar ifrån ewighet till ewighet; dins rikes ſpira är en rättwis ſpira. Pſ. 45: 7.

9. Du hafwer älſkat rättfärdighetena, och hatat orättfärdighetena; derföre hafwer Gud, din Gud ſmort dig med glädjens oljo, mer än dina medbröder. A. G. 10: 38.

10. Och du, HERre, grundade jordena af begynnelſen, och himlarna äro dina händers werk. Pſ. 102: 26.

11. De ſkola förgås; men du ſkall blifwa, och de ſkola alla föråldras ſåſom ett kläde; Eſ. 51: 6. 2 Petr. 3: 7, 10.

12. Och ſåſom en klädnad ſkall du

förwandla dem, och de warda förwandlade; men du bliſwer denſamme, och din år hafwa ingen ända.
Pſ. 102: 27, 28.

13. Men till hwilken af Änglarna hafwer han någon tid ſagt: **Sätt dig på mina högra hand, tilldeß jag lägger dina fiendar dig till en fotapall?** Pſ. 110: 1.
Matth. 22: 44. Marc. 12: 36. Luc. 20: 42.
Ap. G. 2: 34. 1 Cor. 15: 25. Eph. 1: 20. Ebr. 12: 2.

14. Äro de icke alleſammans tjenſteandar, utſände till tjenſt för deras ſkull, ſom ſaligheten ärfwa ſkola?
Pſ. 34: 8. 91: 11.

2. Capitlet.

Nya Teſtamentſens lära. Chriſti höghet, mandom.

Derföre ſkole wi deß bätter taga wara på det oß ſagdt är, att wi tilläfwentyrs icke förderfwes.

2. Ty wardt det ordet faſt, ſom genom Änglarna taladt war; och all öfwerträdelſe och olydighet hafwer fått ſin rätta lön; 5 Moſ. 27: 26.
Ap. G. 7: 38, 53. Gal. 3: 19. 2 Moſ. 20: 5.

3. Huru ſkole wi undfly, om wi ſådana ſalighet icke akte? hwilken, ſedan hon förſt predikad wardt af HErranom, är kommen in på oß, af dem ſom det hört hade;
Ebr. 12: 25. Matth. 4: 17.
Marc. 1: 14, 15. 2 Petr. 1: 18. 1 Joh. 1: 1.

4. Och Gud hafwer gifwit wittnesbörd dertill med tecken, under, och mångahanda krafter och med den Helga Andas utſkiftelſe, efter hans wilja.
Marc. 16: 20. Ap. G. 2: 22.
5: 12. 14: 3. 19: 11. 1 Cor. 12: 4, 7, 11.

5. Ty han hafwer icke undergifwit Änglomen den tillkommande werldena, der wi om tale.
Ebr. 1: 2, 4, 8. 2 Petr. 3: 13.

6. Men en betygar enſtäds, och ſäger: Hwad är menniſkan, att du tänker på honom; eller menniſkones Son, att du ſöker honom? Pſ. 8: 5. 144: 3.

7. Du hafwer en liten tid låtit honom öfwergifwen wara af Änglarna; med äro och pris hafwer du krönt honom, och ſatt honom öfwer dina händers werk. Pſ. 8: 6, 7.

8. All ting hafwer du lagt under hans fötter. I det han nu all ting hafwer honom underlagt, hafwer han intet undantagit, det honom icke underlagdt är. Dock ſe wi icke ännu all ting wara honom underlagd. Matth. 28: 18.
1 Cor. 15: 25. Eph. 1: 22. 1 Cor. 15: 27.

9. Men JEſum, ſom en liten tid hafwer öfwergifwen warit af Änglarna, ſe wi, för dödſens lidandes ſkull, krönt wara med äro och pris; på det han af Guds nåd ſkulle ſmaka döden för alla. Luc. 24: 26. Ap. G. 2: 33. Phil. 2: 8, 9.

10. Ty det höfde honom, för hwilkens ſkull all ting äro, och genom hwilken all ting äro, den der mång barn till härlighet fört hade, att han deras ſalighets höfdinga ſkulle, genom lidande, fullkommen göra.
Rom. 11: 36. Ap. G. 3: 15. 5: 31. Ebr. 5: 9. 12: 2.

11. Efter den ſom helgar, och de ſom helgade warda, äro alle af enom; derföre ſkämmes han ock icke kalla dem bröder; Ebr. 10: 10.
Ap. G. 17: 26. Matth. 28: 10. Joh. 20: 17.

12. Sägandes: Jag will förkunna ditt Namn minom brödrom, och midt i förſamlingen priſa dig; Pſ. 22: 23, 26.

13. Och åter: Jag will ſätta min tröſt till honom; och åter: Si, jag och barnen, ſom Gud mig gifwit hafwer.
2 Sam. 22: 3. Pſ. 18: 3. Eſ. 8: 18.

14. Efter barnen hafwa kött och blod, är ock han deß delaktig worden; på det han ſkulle genom döden nederlägga honom, ſom döden i wåld hade, det är djefwulen; Joh. 1: 14. Phil. 2: 7. Eſ. 25: 8.
Oſ. 13: 14. 1 Cor. 15: 54, 55. 2 Tim. 1: 10.

15. Och göra dem fri, ſom i allt ſitt lefwerne, genom dödſens räddhåga, måſte trälar wara.
Luc. 1: 74. Rom. 8: 15.

16. Ty han tager ingenſtäds på ſig Änglarna; utan Abrahams ſäd tager han på ſig.

17. Derföre måſte han i all ſtycke wara bröderna lik; på det han ſkulle wara barmhertig, och en trogen öfwerſte Preſt för Gudi, att förſona folkens ſynder. Ebr. 4: 15. 5: 2.

18. Ty deraf att han wardt pint och freſtad, kan han hjelpa dem ſom freſtas.

3. Capitlet.

Chriſtus mer än Moſe. Blif ſtadig i hans lära.

Derföre, I helige bröder, ſom delaktige ären uti den himmelſka kallelſen, akter på Apoſtelen, och öfwerſta Preſten, den wi bekännom, Chriſtum JEſum; Phil. 3:14. Rom. 15:8. Ebr. 4:14. 6:20. 8:1. 9:11.

2. Hwilken trogen är honom, ſom honom gjort hafwer, ſåſom ock Moſes, i allt hans hus; 4 Moſ. 12:7.

3. Så mycket ſtörre äro wärd än Moſes, ſom han hafwer ſtörre äro, ſom huſet byggde, än ſjelfwa huſet. Zach. 6:12. Matth. 16:18.

4. Ty hwart och ett hus bygges af någon; men Gud är den, ſom all ting gjort hafwer. 2 Cor. 5:17. Eph. 2:10.

5. Och Moſes war trogen i allt hans hus, ſåſom en tjenare, de ting till wittnesbörd, ſom framdeles yppas ſkulle; 5 Moſ. 18:15. 18.

6. Men Chriſtus, ſåſom en Son, i ſitt hus; hwilket hus wi ärom, om wi annars förtröſtningen, och hoppſens berömmelſe, intill ändan faſt behålle. Joh. 14:23. 1 Cor. 3:16. 1 Tim. 3:15. Matth. 24:13.

7. Derföre, ſåſom den Helge Ande ſäger: I dag, om I fån höra hans röſt, Pſ. 95:8. Ebr. 4:7.

8. Så förhärder icke edor hjerta; ſåſom ſkedde i wredene på freſtelſedagen, i öknene; 2 Moſ. 17:2. 4 Moſ. 20:13.

9. Då edre fäder freſtade mig; de bepröfwade, och ſågo min werk, i fyratio år.

10. Derföre wardt jag wred på detta ſlägtet, och ſade: Alltid fara de wille med hjertat; men de wißte icke mina wägar;

11. Så att jag ock ſwor i mine wrede: De ſkola icke komma uti mina rolighet. 4 Moſ. 14:23. 5 Moſ. 1:34, 35. Pſ. 95:11. Ebr. 4:3, 5.

12. Ser till, käre bröder, att tilläfwentyrs uti någon edra icke är ett argt och otroget hjerta, ſom träder ifrå lefwandes Gud.

13. Utan förmaner eder ſjelfwa alla dagar, ſå länge det nämnes: I dag; att ingen ibland eder blifwer förhärd, genom ſyndenes bedragelſe. Eſ. 55:6. Joh. 12:35. 2 Cor. 6:2.

14. Ty wi äre delaktige wordne af Chriſto; om wi annars trona, ſom wi begynt hafwe, faſt behålle intill ändan.

15. Emedan det ſägs: I dag, om I fån höra hans röſt, ſå förhärder icke edor hjerta, ſåſom ſkedde i wredene.

16. Ty ſomlige, ſom henne hörde, förtörnade honom; men icke alle, ſom farne woro utaf Egypten, genom Moſen.

17. Men hwilkom war han wred i fyratio år? War han icke dem ſom ſyndat hade, hwilkas kroppar förföllo i öknene. 4 Moſ. 14:22, 29, 32, 36. 26:65. Pſ. 106:26. 1 Cor. 10:5. Jud. Ep. v. 5.

18. Men hwilkom ſwor han då, att de icke ſkulle komma in i hans rolighet, utan dem otrognom? 4 Moſ. 14:30. 5 Moſ. 1:35, 36.

19. Och wi ſem, att de icke kunde ingå, för otrones ſkull.

4. Capitlet.

Skynda till bättring. Ordets kraft.

Så låt oß nu frukta, att wi icke förſumme det löfte, ſom är, att wi ſkole ingå i hans rolighet; och att ibland oß icke någor tillbakablifwer.

2. Ty det är ock oß förkunnadt, ſå wäl ſom dem; men det halp dem intet att de hörde ordet; efter de, ſom hörde, ſatte der icke tro till.

3. Ty wi, ſom trom, ingåm i rolighetena, ſom han ſade: Såſom jag ſwor i mine wrede, de ſkola icke ingå i mina rolighet; der dock de werk fullbordad woro af werldenes begynnelſe. Pſ. 95:11. Ebr. 3:11, 18.

4. Ty han ſade enſtäds om den ſjunde dagen alltſå: Och Gud hwilade på ſjunde dagen af all ſin werk; 1 Moſ. 2:2. 2 Moſ. 20:11. 31:17.

5. Och åter nu här: De ſkola icke ingå i min rolighet.

6. Efter det är ännu för handene, att ſomlige ſkola der ingå, och de, ſom det i förſtone bebådadt wardt, äro icke komne dertill, för otrons ſkull;

7. Lägger han åter en dag före, efter ſå lång tid, och ſäger genom David:

I dag, ſåſom ſagdt är, i dag, om I hören hans röſt, ſå förhärder icke edor hjerta. Pſ. 95: 8. Ebr. 3: 7, 15.

8. Ty om Joſue hade kommit dem till rolighet, hade han ingalunda om en annan dag ſedan ſagt.

9. Derföre ſtår Guds folke en rolighet tillbaka.

10. Ty den ſom ingången är uti hans rolighet, han hafwer ock fått hwilo af ſin werk, ſåſom Gud af ſin.

11. Så winnläggom oß nu, att wi mågom inkomma uti denna roligheten, på det icke någor ſkall falla uti ſamma otros efterdömelſe.

12. **Ty Guds ord är lefwandes och kraftigt, och ſkarpare än något tweeggadt ſwärd; och går igenom, tilldeß det åtſkiljer ſjäl och anda, och märg och ben; och är en domare öfwer tankar och hjertans uppſåt.** Pred. 12: 11. Eſ. 49: 2. Jer. 23: 29. Ap. G. 2: 37. Eph. 6: 17. Joh. 12. 48. 1 Cor. 14: 24. 2 Cor. 10: 4, 5.

13. **Och för honom är intet kreatur oſynligit; utan all ting äro blott och uppenbar för hans ögon; om honom tale wi.** Pſ. 7: 10. 33: 13, 14, 15. 34: 16. 90: 8. 139: 11, 12. Jer. 16: 17. 23: 24.

14. Efter wi nu hafwe en ſtor öfwerſta Preſt, JEſum, Guds Son, ſom i himmelen faren är, ſå låt oß hålla bekännelſen. Ebr. 3: 1. 7: 26. 9: 11, 24. 10: 23.

15. Ty wi hafwe icke en öfwerſta Preſt, ſom icke kan warkunna ſig öfwer wår ſwaghet; utan den ſom freſtad är i all ting, lika ſom wi, dock utan ſynd. Ebr. 2: 17. Luc. 22: 28. Eſ. 53: 9. 2 Cor. 5: 21. 1 Petr. 2: 22. 1 Joh. 3: 5.

16. Derföre låt oß tröſteliga framgå till Nådaſtolen; att wi måge få barmhertighet, och finna nåd, på den tid oß hjelp behöfwes. Rom. 3: 25. Eph. 2: 18. 3: 12. Ebr. 10: 19.

5. Capitlet.

Chriſti kallelſe till Preſterſkapet.

Förty hwar och en öfwerſte Preſt, den af menniſkom uttags, han warder ſatt för menniſkorna, i de ting ſom Gudi på röra, att han ſkall offra gåfwor och offer för ſynderna. Ebr. 2: 17. 8: 3.

2. Den der kan warkunna ſig öfwer dem, ſom fåkunnige äro och wille fara; efter han är ock ſjelf belagd med ſwaghet. Ebr. 2: 18. 4: 15. 7: 28.

3. Derföre måſte han ock, ſåſom för folket, ſå ock för ſig ſjelf offra, för ſynder. 3 Moſ. 4: 3. 9: 7. 16: 3. Ebr. 7: 27.

4. Och ingen tager ſig ſjelf äro; utan den ſom ock kallad warder af Gudi, lika ſom Aaron. 2 Chr. 26: 16. 2 Moſ. 28: 1. 1 Chr. 23: 13.

5. Så hafwer ock icke Chriſtus gjort ſig ſjelf härligan, att han ſkulle warda öfwerſte Preſt; utan den, ſom ſade till honom: **Du äſt min Son, i dag hafwer jag födt dig;** Joh. 8: 54. Pſ. 2: 7. Ap. G. 13: 33. Ebr. 1: 5.

6. Såſom han ock annorſtäds ſäger: Du äſt en Preſt i ewig tid, efter Melchiſedeks ſätt; Pſ. 110: 4. Ebr. 7: 17.

7. **Och hafwer på ſins kötts dagar offrat bön och åkallan, med ſtarkt rop och tårar til honom, ſom honom frälſa kunde ifrå döden; och wardt bönhörd, derföre att han höll Gud i wördning.** Matth. 26: 38. 27: 46, 50. Marc. 14: 33, 36. 15: 34, 37. Luc. 22: 42. 23: 46. Joh. 12: 27. 17: 1.

8. **Och ändå han war Guds Son, hafwer han dock af thy han led lärt lydno.** Phil. 2: 6.

9. **Och då han fullkommen wardt, blef han allom dem, ſom honom lyda, en orſak till ewig ſalighet;** Ebr. 2: 10.

10. **Kallad af Gudi en öfwerſte Preſt, efter Melchiſedeks ſätt.**

11. Derom wi hade wäl mycket tala; men det är ſwårt, efter I ären ſå oförſtåndige;

12. Och I, ſom längeſedan ſkulle warit lärare, behöfwen åter att man lärer eder de förſta bokſtäfwerna af Guds ord; och att man gifwer eder mjölk, och icke ſtadig mat. 1 Cor. 3: 1, 3. 1 Petr. 2: 2.

13. Ty hwem man ännu mjölk gifwa måſte, han är oförfaren i rättfärdighetenes ord; ty han är ett barn. 1 Cor. 3: 2. 14: 20. Eph. 4: 14.

14. Men dem, ſom fullkomne äro, tillhörer ſtadig mat, de ſom genom wanan öfwade äro i ſinnen, till att åtſkilja godt och ondt.

6. Capitlet.

Affalls fara. Hoppets, ordets kraft.

Derföre wilje wi låta beſtå den lärdom, ſom lyder på begynnelſen till ett Chriſteligit leſwerne, och taga det före ſom till fullkommeligheten drager; icke på nytt läggande grunden till bättring af döda gerningar, till trona på Gud;

2. Till döpelſen, till lärdom, till händers påläggning, till de dödas uppſtåndelſe, och till den ewiga domen.

3. Och det wilje wi göra, om Gud annars det tillſtäder. Jac. 4:15.

4. Ty det är omöjeligit att de, ſom en gång upplyſte äro, och ſmakat hafwa den himmelſka gåfwan, och delaktige wordne äro af den Helga Anda; Matth. 12:31, 45. 1 Joh. 5:16. Ebr. 10:26.

5. Och ſmakat hafwa det goda Guds ord, och den tillkommande werldenes kraft;

6. Om de affalla, och på nytt ſig ſjelfwom korsfäſta Guds Son, och för ſpott hålla; att de ſkola igen förnyas till bättring. 2 Petr. 2:20.

7. Ty jorden, ſom indricker regnet, ſom ofta kommer på henne, och bär dem beqwäma örter ſom henne bruka, hon får wälſignelſe af Gudi;

8. Men den törn och tiſtel bär, hon är odugelig, och närmaſt förbannelſen; hwilkens ändalykt är, att hon ſkall brännas.

9. Men wi förſe oß, J älſkelige, till eder det bättre är, och det ſaligheten närmer är; ändock wi ſå talom.

10. Ty Gud är icke orättwis, att han förgäter edra gerning och arbete i kärlekenom, ſom J bewiſat hafwen på hans Namn, då J tjenten helgonen, och ännu tjenen. Rom. 3:4. 2 Theß. 1:6, 7. Matth. 10:42. 25:40. Marc. 9:41. Joh. 13:20. 1 Theß. 1:3.

11. Men wi begäre, att hwar och en af eder den ſamma flit bewiſar, till att hålla hoppet faſt allt intill ändan;

12. Att J icke tröge blifwen, utan deras efterföljare, ſom genom trona och långmodighet få det arf, ſom utlofwadt är.

13. Ty när Gud lofwade Abrahe, då han ingen ſtörre hade der han wid ſwärja kunde, ſwor han wid ſig ſjelf, 1 Moſ. 17:4. Pſ. 105:9. Luc. 1:73.

14. Och ſade: Sannerliga, jag will wälſigna dig, och föröka dig. 1 Moſ. 12:3. 22:17.

15. Och ſå, efter han i tålamod förbidde, fick han det ſom utlofwadt war.

16. Ty menniſkorna ſwärja wid den der ſtörre är än de, och dem emellan blifwer en ände på alla trätor, om det ſtadfäſt blifwer med en ed. 2 Moſ. 22:11.

17. Men då Gud wille rikeliga bewiſa arfwingomen till löftet ſins uppſåts faſthet, lade han der en ed uppå;

18. Att wi genom tu owikelig ting, i hwilkom omöjeligit är att Gud ljuga ſkulle, ena ſtarka tröſt hafwa ſkullom, wi ſom dertill flytt hafwe, att wi måtte få det hopp ſom tillbudet är; 4 Moſ. 23:19. 1 Sam. 15:29. Mal. 3:6.

19. Hwilket wi hålle, ſåſom ett ſäkert och faſt wår ſjäls ankare; det ock ingår intill det ſom innanför förlåten är;

20. Dit Förelöparen för oß ingången är, JEſus, en öfwerſte Preſt worden till ewig tid, efter Melchiſedeks ſätt. Ebr. 3:1. 4:14. 7:17. 8:1. 9:11.

7. Capitlet.

Chriſti Preſterſkap likt, olikt det Levitiſka.

Denne Melchiſedek war Konung i Salem, högſta Guds Preſt; den Abrahe mötte, då han igenkom ifrå den Konungaſlagtning, och wälſignade honom; 1 Moſ. 14:18, ꝛc.

2. Hwilkom ock Abraham gaf tionde af all ting. Förſt uttolkas han, rättwiſones Konung; men ſedan är han ock Salems Konung, det är fredſens Konung;

3. Utan fader, utan moder, utan ſlägt; och hafwer hwarken begynnelſe på dagarna, eller ända på lifwet; men han är lik worden wid Guds Son, och blifwer Preſt i ewighet.

4. Men ſer, huru ſtor den är, ſom ock Abraham Patriarchen gaf tionde af bytet. 1 Moſ. 14:20.

5. Men Levi ſöner, då de Preſterſkapet anamma, hafwa befallning taga

tiond af folket, det är, af ſina bröder, efter lagen; ändå de ock af Abrahams länder komne äro. 4 Moſ. 18: 21, 26. 5 Moſ. 18: 1. Joſ. 14: 4. 2 Chr. 31: 5.

6. Men den, hwilkens ſlägte icke räknas ibland dem, han tog tiond af Abraham, och wälſignade honom ſom löftet hade. Rom. 4: 13. Gal. 3: 16.

7. Nu nekar det ingen, att det, ſom mindre är, tager wälſignelſe af det ſom ſtörre är.

8. Och här taga de menniſkor tiond, ſom dödelige äro; men der han, ſom betygas om, att han lefwer.

9. Och, om jag ſå ſäga ſkall: Levi, ſom tiondena plägar taga, wardt ock tiondad i Abraham;

10. Ty han war ändå i ſins faders länder, då Melchiſedek honom mötte.

11. Är nu fullkomlighet ſkedd genom det Levitiſka Preſterſkapet, ty derunder fick folket lagen; hwad behöfde ſägas, att en annar Preſt uppkomma ſkulle, efter Melchiſedeks ſätt, och icke efter Aarons ſätt? Gal. 2: 21.

12. Ty der Preſterſkapet förwandladt warder, der måſte ock lagen förwandlas.

13. Ty den ſom detta ſägs om, är af ett annat ſlägte, af hwilko aldrig någor ſtötte altaret.

14. Ty det är ju uppenbart, att wår HERre är kommen af Juda ſlägte; till hwilkens ſlägte Moſes intet talat hafwer om Preſterſkapet. Eſ. 11: 1. Matth. 1: 2.

15. Och är det ännu klarare, medan en annar Preſt efter Melchiſedeks ſätt uppkommer;

16. Hwilken icke är gjord efter köttslig budords lag, utan efter oändelig lifs kraft.

17. Ty han betygar: **Du äſt en Preſt ewinnerliga, efter Melchiſedeks ſätt.** Pſ. 110: 4. Ebr. 5: 6. 7: 17.

18. Ty dermed ſker, att den förra lag afkommer, för hennes ſwaghet och onyttos ſkull. Gal. 4: 9.

19. Ty lagen kunde intet göra fullkomligit; och warder ett bättre hopp infördt, genom hwilket wi nalkoms Gudi. Joh. 1: 17. Ap. G. 13: 39. Rom. 3: 21, 28. 8: 3. Gal. 2: 16. Eph. 2: 18. 3: 12. Ebr. 4: 16.

20. Och ſå mycket mer, att det icke ſkedde utan ed; ty de förre äro utan ed Preſter wordne;

21. Men denne med ed, genom den ſom ſade till honom: HERren ſwor, och det ſkall icke ångra honom. Du äſt en Preſt ewinnerliga, efter Melchiſedeks ſätt.

22. Så mycket bättre Teſtament hafwer JEſus uträttat. Ebr. 8: 6.

23. Och de förre äro månge Preſter wordne; derföre att döden lät dem icke blifwa;

24. Men denne, efter han blifwer ewinnerliga, hafwer ett oförgängeligit Preſterſkap. Rom. 8: 34. 1 Tim. 2: 5. Ebr. 9: 24. 1 Joh. 2: 2.

25. **Hwarföre han ock kan ewinnerliga ſaliga göra dem, ſom genom honom komma till Gud, och lefwer alltid, och beder alltid för dem.**

26. Ty en ſådana öfwerſta Preſt höfdes oß hafwa, den der helig wore, oſkyldig, obeſmittad, ſkild ifrå ſyndare, och högre än himmelen; Ebr. 4: 14. 15.

27. Hwilken icke dageliga behöfde, ſåſom de andre öfwerſte Preſter, förſt för ſina egna ſynder offra, och ſedan för folkens ſynder; ty han gjorde det ena reſo, då han ſig ſjelf offrade. 3 Moſ. 9: 7. 16: 6, 11. Ebr. 5: 3. 9: 12, 28. 10: 12.

28. Ty lagen ſätter menniſkor till öfwerſta Preſter, ſom ſwaghet hafwa; men edſens ord, ſom efter lagen ſagdt är, det ſätter Sonen ewig och fullkomlig. Ebr. 2: 10. 5: 1, 2, 9.

8. Capitlet.

Det Nya Teſtamentet bättre än det Gamla.

Men ſumman af det wi tale är detta: Wi hafwom en ſådan öfwerſta Preſt, ſom ſitter på högra handen på majeſtätſens ſtol i himmelen; Ebr. 3: 1. 4: 14. 6: 20. 9: 11. Pſ. 110: 1. Eph. 1: 20. Col. 3: 1. Ebr. 1: 3, 13. 12: 2.

2. Och är en ſkaffare öfwer de heliga håfwor, och öfwer det ſannſkyldiga tabernaklet, hwilket Gud uppreſt hafwer, och ingen menniſka. Ebr. 9: 8. 24. 10: 21.

3. Ty hwar och en öfwerſte Preſt warder ſkickad till att offra gåfwor och

offer; derföre är det af nöden, att denne ock något hafwer, det han offra ſkall. Eph. 5: 2. Ebr. 5: 1.

4. Hwar han nu wore på jordene, ſå wore han icke Preſt; der Preſter äro, de der efter lagen offra gåfwor;

5. Hwilke tjena efterſynene, och ſkugganom till de himmelſka ting; ſåſom Moſe af Gudi ſwaradt wardt, då han ſkulle fullkomna tabernaklet: Se till, ſade han, att du gör allt efter den efterſyn, ſom dig wiſt är på berget. Col. 2: 17. Ebr. 10: 1. 2 Moſ. 25: 40. Ap. G. 7: 44.

6. Men nu hafwer han fått ett bättre ämbete, ſåſom han ens bättre Teſtaments Medlare är; det ock på bättre löfte ſatt är. 2 Cor. 3: 6. Ebr. 7: 22.

7. Ty om det förſta hade warit oſtraffeligit, hade ingalunda wordit ſökt rum till ett annat.

8. Ty han ſtraffar dem, och ſäger: **Si, de dagar ſkola komma, ſäger Herren, att jag ſkall fullkomna öfwer Iſraels hus, och Juda hus, ett nytt Teſtament;** Jer. 31: 31.

9. Icke efter det Teſtamentet, ſom jag deras fäder gjorde, på den dag då jag tog dem wid deras hand, att utföra dem af Egypti land; efter de blefwo icke ſtåndande i mitt Teſtament, ſå hafwer jag ock gifwit dem utu mitt ſinne, ſäger HErren.

10. Ty detta är det Teſtament, ſom jag will göra Iſraels huſe, efter deßa dagar, ſäger HErren: **Jag will gifwa min lag uti deras ſinne, och uti deras hjerta will jag ſkrifwa dem; och jag will wara deras Gud, och de ſkola wara mitt folk.** Jer. 31: 33. Zach. 8: 8. Ebr. 10: 16.

11. Och ſkall ingen lära ſin näſta, eller ſin broder, och ſäga: Känn HErran; ty de ſkola alle känna mig, ifrå den minſta ibland dem, och till den förſta. Eſ. 54: 13. Joh. 6: 45. 1 Joh. 2: 27.

12. Ty jag warder förblidkad öfwer deras orättfärdigheter, och deras ſynder, och deras ondſko ſkall jag icke mer ihågkomma. Rom. 11: 27.

13. I det han ſäger: Ett nytt, föråldrade han det förſta; det nu åldrigt och gammalt är, det är hardt wid ändan.

9. Capitlet.

Gamla och nya Tabernaklets offer.

Hade ock wäl det förſta ſina rätter, och Gudstjenſt, och utwärtes helighet. 2 Moſ. 25: 8. 36: 8.

2. Ty det främre tabernaklet war der uppſatt; uti hwilko woro ljuſaſtakarne, och bordet, och ſkådobröden; och detta kallades det Helga. 2 Moſ. 26: 1. 40: 21. 25: 30. 3 Moſ. 24: 5, ꝛc.

3. Men bak den andra förlåten war det tabernaklet, ſom man kallade det Aldrahelgaſta; 2 Moſ. 26: 33.

4. Hwilket hade det gyldene rökelſekaret, och Teſtamentſens ark, på alla ſidor beſlagen med guld; uti hwilko war det gyldene ämbar, der det himmelsbrödet uti war, och Aarons ſtaf, ſom blomſtrats hade, och Teſtamentſens taflor; 2 Moſ. 25: 10, 21. 16: 33. 4 Moſ. 17: 10. 2 Moſ. 34: 29. 1 Kon. 8: 9. 2 Chr. 5: 10.

5. Men der ofwanuppå woro härlighetenes Cherubim, ſom öfwerſkyggde Nådaſtolen; af hwilka ſtycker på denna tid icke beſynnerliga är ſägandes. 2 Moſ. 25: 18.

6. Då nu detta ſå beredt war, gingo Preſterna alltid in i det främre tabernaklet, och uträttade Gudstjenſten. 4 Moſ. 28: 3.

7. Men uti det andra gick allenaſt den öfwerſte Preſten, en tid om året; icke utan blod, den han offrade för ſina egna, och för folkens ſynder; 2 Moſ. 30: 10. 3 Moſ. 16: 2, 17. 34. Ebr. 5: 3.

8. Der den Helge Ande med betydde, att helighetenes wäg ändå icke uppenbar war, emedan det förſta tabernaklet ſtod; Ebr. 10: 19, 20.

9. Hwilket war en liknelſe i den tiden, i hwilkom gåfwor och offer offrades, och kunde icke göra honom fullkommen, efter ſamwetet, ſom den Gudstjenſten gjorde; Ebr. 5: 1. Ap. G. 13: 39. Gal. 3: 21. Ebr. 5: 3. 10: 1.

10. Allenaſt med mat och dryck, och mångahanda twagning, och utwärtes helighet, ſom pålagde woro intill bättringenes tid. 3 Moſ. 11: 2. 4 Moſ. 19: 7.

11. Men Chriſtus är kommen, att han ſkall wara öfwerſte Preſt till det tillkommande goda, genom ett ſtörre

och fullkomligare tabernakel, det med händer icke gjordt är, det är, det icke ſå bygdt är; Ebr. 3: 1. 4: 14. 6: 20. 8: 1.

12. Icke heller genom bockablod, eller kalfwablod; utan han är genom ſitt eget blod ena reſo ingången uti det helga, och hafwer funnit en ewig förloßning.
Ap. G. 20: 28. Ebr. 10: 10. 1 Petr. 1: 19. Upp. 1: 5.

13. Ty hafwer oxablod och bockablod, och ſtrödd aſka af kone, helgat de orena, till köttslig renhet;
3 Moſ. 16: 14, 16. 4 Moſ. 19: 2, 4. Ebr. 10: 4.

14. Huru mycket mer ſkall Chriſti blod, ſom hafwer ſig ſjelf obeſmittad, genom den Helga Anda, Gudi offrat, rena wårt ſamwet af de döda gerningar, till att tjena lefwandes Gud?
Luc. 1: 74, 75. Rom. 6: 13.
Gal. 1: 4. 2: 20. Eph. 5: 2. Tit. 2: 14.
1 Petr. 1: 19. 4: 2. 1 Joh. 1: 7. Upp. 1: 5.

15. Derföre är han ock Nya Teſtamentſens Medlare; på det de, ſom kallade äro, ſkulle få deß ewiga arfſens löfte, i thy att hans död gick deremellan, till förloßning ifrå de öfwerträdelſer, ſom under det förra Teſtamentet woro. Rom. 3: 25.
1 Tim. 2: 5. Ebr. 12: 24. Rom. 5: 6. 1 Petr. 3: 18.

16. Ty hwar ett Teſtament är, måſte ock hans död med wara, ſom Teſtamentet gjorde.

17. Ty Teſtamentet blifwer gildt genom döden; annars hafwer det ännu ingen magt, ſå länge han lefwer ſom Teſtamentet gjorde. Gal. 3: 15.

18. Derföre war ock icke det förſta ſtiftadt utan blod.

19. Ty då Moſes allo folkena föregifwit hade hwart och ett budord, efter lagen, tog han kalfwablod, och bockablod, med watten, och purpurull, och hyſop, och beſtänkte bokena, och allt folket; 2 Moſ. 24: 5, 6. 3 Moſ. 16: 15, 18.

20. Och ſade: Detta är Teſtamentſens blod, det Gud hafwer eder budit.
2 Moſ. 24: 8. Matth. 26: 28.

21. Och deßlikes tabernaklet, och all käril, der Gudstjenſt plägade med göras, beſtänkte han ſammalunda med blod. 2 Moſ. 29: 36. 3 Moſ. 8: 15, 19.

22. Och warda meſt all ting efter lagen ren gjord i blod; och utan blodsutgjutelſe ſker ingen förlåtelſe. 3 Moſ. 17: 11.

23. Så är nu af nöden, att de himmelſka tings efterſyner ſkola med ſådant renade warda; men de himmelſka tingen måſte bättre offer hafwa, än deßa woro.

24. Ty Chriſtus är icke ingången i det helga, ſom med händer gjordt är, hwilket är en efterſyn till det ſannſkyldiga; utan in uti ſjelfwa himmelen, på det han ſkall nu wara i Guds åſyn för oß;

25. Icke, att han ſkall ofta offra ſig, ſåſom öfwerſte Preſten gick hwart år in uti det heliga, med annars blod;
Ebr. 7: 27. 2 Moſ. 30: 10. 3 Moſ. 16: 2, 34.

26. Eljeſt måſte han ſkolat ofta lida, af werldenes begynnelſe; men nu, på werldenes ändalykt, är han en gång uppenbarad, genom ſitt eget offer, till att borttaga ſyndena. 1 Cor. 10: 11.
Gal. 4: 4. Eph. 1: 10. 1 Petr. 4: 7. 1 Joh. 2: 18.

27. Och ſåſom menniſkomen är förelagdt en gång dö, men ſedan domen;

28. Så är ock Chriſtus ena reſo offrad, till att borttaga mångs mans ſynder; men en annan gång ſkall han låta ſe ſig, utan ſynd, dem ſom honom wänta, till ſalighet.
Matth. 26: 28. Rom. 5: 6, 8, 15. 1 Petr. 3: 18.

10. Capitlet.

Levi offer ſwagt, Chriſti endaſt fullkomligt.

Ty lagen hafwer ſkuggan af det tillkommande goda, och icke ſjelfwa warelſen. Årliga måſte man offra alltid enahanda offer, och kan icke göra dem fullborda, ſom det offra;
Col. 2: 17. Ebr. 8: 5. 9: 9.

2. Annars hade det återwändt offras; efter de, ſom ſå offra, hade ſedan intet ſamwet haft af ſynder, när de hade ena reſo warit rene gjorde;

3. Utan dermed ſker en åminnelſe på ſynderna hwart år;

4. Ty omöjeligit är genom oxablod och bockablod borttaga ſynder.
3 Moſ. 16: 14. 4 Moſ. 19: 4. Ebr. 9: 13.

5. Derföre, då han kommer i werldena, ſäger han: Offer och gåfwor hafwer du icke welat; men kroppen hafwer du mig beredt.
Pſ. 40: 7. 50: 8. Eſ. 1: 11. Jer. 6: 20. Am. 5: 21.

6. Bränneoffer och ſyndoffer behaga dig icke. Pſ. 51: 18.

7. Då ſade jag: **Si, jag kommer; i bokene är ſkrifwet om mig, att jag ſkall göra din wilja, o Gud.** Pſ. 40: 8, 9.

8. Tillförene, då han ſade: Offer och gåfwor, bränneoffer och ſyndoffer hafwer du icke welat; icke behaga de dig heller, hwilke efter lagen offras;

9. Då ſade han: Si, jag kommer, till att göra, o Gud, din wilja. Der tager han det förſta bort, att han det andra inſätta ſkall;

10. **J hwilkom wilja wi helgade ärom ena reſo, genom JEſu Chriſti kropps offer.** Ebr. 9: 12.

11. Och hwar och en Preſt är inſatt, att han dageliga ſkall ſköta Gudstjenſten, och ofta offra enahanda offer, hwilka aldrig kunna borttaga ſynder.

12. Men denne, då han hade offrat ett offer för ſynderna, det ewinnerliga gäller, ſitter han på Guds högra hand; Pſ. 110: 1. Ap. G. 2: 34. 1 Cor. 15: 25. Eph. 1: 20. Col. 3: 1. Ebr. 1: 3, 13. 8: 1.

13. Och wäntar nu, tilldeß hans owänner lagde warda, honom till en fotapall.

14. **Ty med ett offer hafwer han ewinnerliga fullkomnat dem, ſom helige warda.**

15. Det betygar oß ock den Helge Ande; ty då han tillförene ſagt hade:

16. **Det är det Teſtamentet ſom jag dem göra will, efter de dagar, ſäger HERren:** Jag will gifwa min lag i deras hjerta, och i deras ſinne will jag ſkrifwa dem; Jer. 31: 33. Ebr. 8: 8, 10.

17. Och deras ſynder och orättfärdighet will jag icke mer ihågkomma. Rom. 11: 27.

18. Der nu ſådana förlåtelſe är, der är icke mer offer för ſynder.

19. Efter wi nu hafwe, käre bröder, frihet till att ingå uti det helga, genom JEſu blod; Joh. 10: 9. 14: 6. Rom. 5: 2. Eph. 2: 13, 18. 3: 12. Ebr. 9: 8.

20. Hwilken han oß beredt hafwer till en ny och lefwande wäg, genom förlåten, det är, genom ſitt kött;

21. Och hafwom en öfwerſta Preſt öfwer Guds hus; Ebr. 4: 14.

22. Så låt oß framgå med ett ſannſkyldigt hjerta, uti en fullkomlig tro, beſtänkte i hjertan ifrån ett ondt ſamwet, och twagne om kroppen med rent watten. Eph. 3: 12. Jac. 1: 6. Heſ. 36: 25.

23. Och låt oß hålla hoppſens bekännelſe owikliga; ty han är trofaſt, ſom det lofwat hafwer. Ebr. 4: 14. 1 Cor. 1: 9. 1 Theß. 5: 24.

24. Och låt oß akta på oß inbördes, till att uppwäcka till kärlek och goda gerningar;

25. Icke öfwergifwandes wår förſamling, ſåſom ſomlige för ſed hafwa; utan förmaner eder inbördes, och det deß mer, att J ſen huru dagen nalkas. Rom. 13: 11. 2 Petr. 3: 9, 11, 14.

26. Ty om wi ſjelfwiljande ſyndom, ſedan wi förſtått hafwe ſanningen, då ſtår oß intet offer igen för ſynderna; 4 Moſ. 15: 30. Matth. 12: 31. Ebr. 6: 4, ꝛc. 2 Petr. 2: 20, 21. 1 Joh. 5: 16.

27. Utan en förſkräckelig domſens förbidelſe, och eldſens nit, ſom motſtåndarena förtära ſkall. Heſ. 36: 5. Zeph. 1: 18. 3: 8.

28. Ho ſom bryter Moſi lag, han måſte dö utan barmhertighet, efter tu eller tre wittne. 4 Moſ. 35: 30. 5 Moſ. 17: 6. 19: 15. Joh. 8: 17. 2 Cor. 13: 1.

29. Huru mycket ſtörre näpſt, menen J, förtjenar den ſom Guds Son förtrampar, och Teſtamentſens blod ſåſom orent aktar, genom hwilket han helgad är, och förſmädar nådenes Anda? 1 Cor. 11: 29.

30. Ty wi kännom den ſom ſade: **Hämnden är min; jag ſkall wedergällat, ſäger HERren;** och åter: HERren ſkall döma ſitt folk. 5 Moſ. 32: 35. Rom. 12: 19. 5 Moſ. 32: 36. Pſ. 135: 14.

31. **Det är gräſeligit falla uti lefwandes Guds händer.**

32. Men kommer ihåg de framledna dagar, i hwilkom J upplyſte woren, och ſtoden en ſtor törning i bedröfwelſen; Gal. 3: 4. Phil. 1: 29, 30. Col. 2: 1.

33. Endels, då J ſjelfwe, genom hädelſe och bedröfwelſe, ett widunder worden; och endels, då J ſällſkap haden med dem, ſom det ſå går. Phil. 1: 7. 4: 14.

34. Ty J hafwen delaktige warit af

de bedröfwelſer, ſom af minom bojom gingo, och med fröjd lidit edra ägodelars förſköfling, wetandes att I när eder ſjelfwa bättre och blifwande ägodelar hafwen i himmelen. 1 Theß. 2: 14. Matth. 5: 12. Ap. G. 5: 41. Jac. 1: 2. Matth. 6: 20. 19: 21. Luc. 12: 33. 1 Tim. 6: 19.

35. Så kaſter icke nu bort edra tröſt, ſom en ſtor lön hafwer. Matth. 10: 32.

36. Ty tålamodet är eder behof; på det I mågen göra Guds wilja, och få det ſom lofwadt är. Luc. 21: 19.

37. Ty ännu en liten tid, ſå kommer den ſom komma ſkall, och fördröjer icke. Hab. 2: 3. Hagg. 2: 7. Luc. 18: 8. 1 Petr. 1: 6.

38. Men den rättfärdige ſkall lefwa af tron; och hwilken ſig undandrager, han ſkall icke behaga mine ſjäl. Hab. 2: 4. Rom. 1: 17. Gal. 3: 11.

39. Men wi ärom icke de, ſom oß undandrage till förtappelſe; utan af dem ſom tro, och frälſa ſjälena.

11. Capitlet.

Trones kraft, exempel.

Men tron är en wiß förlåtelſe på det ſom man hoppas, och intet twifla om det man icke ſer.

2. Genom henne hafwa de gamle fått wittnesbörd. Ebr. 11: 39.

3. Genom trona beſinnom wi, att werlden är fullbordad genom Guds ord; ſå att allt det man ſer, är wordet af intet. 1 Moſ. 1: 1. Pſ. 33: 6. 2 Petr. 3: 5.

4. Genom trona offrade Abel Gudi ſtörre offer än Cain; med hwilko han fick wittnesbörd att han war rättfärdig, då Gud gaf om hans gåfwor wittnesbörd; och genom henne talar han ännu, ändock han död är. 1 Moſ. 4: 4. Matth. 23: 35. Ebr. 12: 24.

5. Genom trona wardt Enoch borttagen, ſå att han icke ſkulle ſe döden, och fans intet, derföre att Gud borttog honom; ty förr än han borttagen war, hade han fått wittnesbörd att han täcktes Gudi. 1 Moſ. 5: 24.

6. **Ty utan trona är omöjeligit täckas Gudi.** Ty den till Gud komma will, han måſte tro att Gud är, och att han lönar dem ſom ſöka honom.

7. Genom trona ärade Noe Gud, och beredde arken, till ſins hus ſalighet, då han fick Guds befallning om de ting ſom icke ſyntes; genom hwilken (ark) han fördömde werldena, och wardt den rättfärdighets arfwinge, ſom af trone är. 1 Moſ. 6: 13, 22. Rom. 3: 22. Phil. 3: 9.

8. Genom trona wardt Abraham lydig, då han kallad wardt till att utgå i det land, ſom han ſå ſkulle till arfs; och for ut, och wißte icke hwart han komma ſkulle. 1 Moſ. 12: 1, 4. Ap. G. 7: 2.

9. Genom trona war han en främling uti det landet honom lofwadt war, lika ſom uti ett främmande land, bodde uti tabernakel, med Iſaac och Jacob, ſom medarfwingar woro till ſamma löfte;

10. Ty han wänte efter en ſtad, ſom grund hade; hwilkens byggomäſtare och ſkapare är Gud. Ebr. 12: 22. 13: 14. Upp. 21: 2. Ebr. 3: 4.

11. Genom trona fick ock Sara kraft till att afla, och födde öfwer ſin ålders tid; ty hon höll honom trofaſtan, ſom det lofwat hade. 1 Moſ. 17: 19. 18: 10. 21: 1, 2. Luc. 1: 36. Rom. 4: 19. Ebr. 10: 23.

12. Derföre wordo ock af enom, ſom i den måtton död war, månge födde, ſåſom ſtjernorna på himmelen, och ſom ſanden är i hafsſtrandene, den otalig är. 1 Moſ. 15: 5. Rom. 4: 18.

13. I trone äro deße alle döde, och hafwa dock intet fått af löftet; utan ſett det fjerranefter, och trott deruppå och låtit ſig nöja, bekännande ſig wara gäſter och främmande på jordene. 1 Moſ. 23: 4. Pſ. 39: 13. 119: 19.

14. Ty de ſom ſådant ſäga, gifwa tillkänna att de ſöka ett fädernesland.

15. Och om de hade det ment, der de utgångne woro, hade de wäl haft tid att wända tillbaka.

16. Men nu begära de ett bättre, det är, det himmelſka. Derföre ſkämmes icke Gud kallas deras Gud; ty han hafwer beredt dem en ſtad. Ebr. 13: 14.

17. Genom trona offrade Abraham Iſaac, när han förſökt wardt; och offrade enda ſonen, då han hade fått löftet; 1 Moſ. 22: 2, ꝛc.

18. Om hwilken ſagdt war: Uti Iſaac ſkall dig din ſäd kallad warda;

1 Moſ. 21: 12. Rom. 9: 7. Gal. 3: 29.

19. Och tänkte, att Gud kunde ock wäl uppwäcka ifrå de döda; deraf tog han ock honom igen till en liknelſe.

20. Genom trona wälſignade Iſaac Jacob och Eſau, om tillkommande ting.

1 Moſ. 27: 27, 39.

21. Genom trona, då Jacob dödde, wälſignade han båda Joſephs ſöner; och tillbad det öfwerſta på hans ſpiro.

1 Moſ. 48: 5, 15, 16, 20. 47: 31.

22. Genom trona, då Joſeph dö ſkulle, talade han om Iſraels barns utgång; och gaf befallning om ſin ben.

1 Moſ. 50: 24.

23. Genom trona wardt Moſes fördold, i tre månader, af ſina föräldrar, då han född war; derföre att de ſågo att han war ett dägeligit barn, och fruktade intet Konungens bud.

2 Moſ. 2: 2. Ap. G. 7: 20. 2 Moſ. 1: 16.

24. Genom trona, då Moſes war ſtor worden, nekade han ſig wara Pharaos dotterſon; 2 Moſ. 2: 10, 11.

25. Och wille mycket heldre lida bedröfwelſe med Guds folk, än till en tid hafwa luſt i ſyndene;

26. Och höll Chriſti förſmädelſe för ſtörre rikedom, än de håfwor uti Egypten; ty han ſåg efter lönen.

27. Genom trona öfwergaf han Egypten, intet fruktandes Konungens wrede; ty han höll ſig wid den han icke ſåg, ſåſom han honom ſett hade.

2 Moſ. 12: 31, ꝛc. 13: 17, ꝛc.

28. Genom trona höll han Påſka, och blodsutgjutelſe, på det han, ſom drap allt det förſtfödt war, ſkulle intet komma wid dem. 2 Moſ. 12: 3, 21.

29. Genom trona gingo de genom det röda hafwet, ſåſom på torra landet; hwilket de Egypter ock förſökte, och drunknade. 2 Moſ. 14: 21, 22, 27, 28.

30. Genom trona föllo murarna i Jericho, då man i ſju dagar omkringgångit hade. Joſ. 6: 20.

31. Genom trona förgicks icke den ſtökan Rahab med de otrogna, då hon de ſpejare anammat hade med frid.

Joſ. 6: 23. Jac. 2: 25. Joſ. 2: 1.

32. Och hwad ſkall jag mer ſäga? Tiden worde mig för ſtackot, när jag förtälja ſkulle om Gideon, om Barak, och Simſon, och Jephthah, och David, och Samuel, och Propheterna;

Dom. 6: 11, ꝛc. 4: 6.
13: 24, ꝛc. 11: 1, ꝛc. 1 Sam. 17: 15, ꝛc. 1: 20, ꝛc.

33. Hwilke genom trona hafwa wunnit Konungarike, gjort rättfärdighet, fått löfte, igenſtoppat lejons mun;

2 Sam. 8: 1. 10: 19. 12: 29.
1 Kon. 9: 4. Dom. 14: 6. 1 Sam. 17: 34. Dan. 6: 22.

34. Eldskraft utſläckt, ſwärdsegg undkommit, äro kraftige wordne af ſwaghetene, äro ſtarke wordne i ſtridene, hafwa nederlagt främmande härar.

Dan. 3: 25. Dom. 15: 15. 2 Kon. 20: 7. Job 42: 10.
Dom. 7: 21. 2 Kon. 6: 16. 2 Chr. 20: 17. Pſ. 89: 20.

35. Qwinnorna hafwa igenfått ſina döda utaf uppſtåndelſen; ſomlige wordo ſönderſlagne, och hafwa ingen förloßning welat anamma, på det de ſkulle få uppſtåndelſen, ſom bättre är.

1 Kon. 17: 23. 2 Kon. 4: 36.

36. Somlige hafwa lidit ſpott och hudflängning, och dertill bojor och fängelſe; Jer. 20: 2. Ap.G. 22: 25. 2 Cor. 11: 25.

37. Wordo ſtenade, ſönderhuggne, genomſtungne, döde för ſwärd; hafwa gångit i fårſkinn och getſkinn, fattige, trängde, bedröfwade; 1 Kon. 21: 13.

2 Cor. 24: 21. 2 Kon. 1: 8. Matth. 3: 4.

38. Hwilkom werlden icke wärdig war; och hafwa gått elände i ökner, och i berg, och i ſkrefwor, och i jordkulor.

39. Alle deße hafwa genom trona fått wittnesbörd, och hafwa dock icke fått löftet; Ebr. 11: 2.

40. Derföre att Gud hade föreſett om oß något det bättre war; att de icke utan oß ſkulle fullkomnade warda.

12. Capitlet.

Lef tålig, fridſam, helig. Fly ſäkerhet och ordets förakt.

Efter wi nu hafwe om oß en ſå ſtor hop med wittne, låt oß aflägga ſyndena, ſom alltid låder wid oß och gör oß tröga, och låt oß med tålamod löpa i den kamp ſom oß förelagd är; Rom. 6: 4. 2 Cor. 7: 1.

Eph. 4: 22. Col. 3: 8. 1 Petr. 2: 1. 4: 2.
Rom. 12: 12. 1 Cor. 9: 24. Phil. 3: 13, 14. Ebr. 10: 36.

2. Och ſe på JEſum, ſom trona

begynt och fullkomnat hafwer; hwilken, då han måtte haft glädje, led korſet, och aktade intet ſmäleken; och är ſittandes på högra handen på Guds ſtol.

Ap.G. 3: 15. Ebr. 2: 10. 1 Petr. 1: 3. Luc. 24: 26,46. Phil. 2: 8. Ap. G. 5: 31. Ebr. 1: 3, 13. 8: 1. 10: 12.

3. Tänker på honom, ſom af ſyndarom ſådana genſägelſe led emot ſig; att I icke tröttens i edor ſinne, gifwandes eder utöfwer.

4. Ty I hafwen icke ännu allt intill blods emotſtåndit, kämpande emot ſyndene; 1 Cor. 10: 13.

5. Och hafwen redo förgätit den tröſt, ſom till eder talar, lika ſom till ſin barn: **Min ſon, förakta icke HERrans aga; och gif dig icke utöfwer, då du näpſes af honom.**

Job 5: 17. Ordſp. 3: 11, 12. Upp. 3: 19.

6. **Ty hwem HERren älſkar, den agar han**; men han gißlar hwar och en ſon, han anammar.

7. Hwar I nu liden agan, ſå bjuder ſig Gud till eder, ſåſom till barn; ty hwilken är den ſon, ſom hans fader icke agar?

8. Ären I utan aga, i hwilkom alle delaktige wordne äro, ſå ären I oägta, och icke barn.

9. Hafwe wi nu köttsliga fäder, ſom oß aga, och frukte dem; ſkole wi då icke mycket mer underdånige wara dem andeliga Fadrenom, att wi må lefwa?

10. Och de förre hafwa agat oß i några få dagar, efter ſom dem ſyntes; men denne till det ſom nyttigt är, att wi må få hans helgelſe.

11. All age ſynes nu icke wara till fröjd, utan till ångeſt; men ſedan wedergäller han en fridſam rättfärdighetenes frukt dem, ſom deruti öfwade äro;

12. Derföre lyfter upp edra lata händer och trötta knä;

13. Och ſtiger wiß ſteg med edra fötter; att icke någor haltar ſåſom en ofärdig, utan heldre helbregda warder.

14. Farer efter frid med allom, och efter helgelſe, utan hwilken ingen får ſe HERran.

Rom. 12: 18. 2 Tim. 2: 22. Matth. 5: 8.

15. Och ſer till, att ingen förſummar Guds nåd: att icke uppwäxer någon bitter rot, och gör något hinder, och månge måtte genom henne beſmittade warda;

2 Cor. 6: 1. 5 Moſ. 29: 18. Ebr. 3: 12.

16. Att ingen ware en bolare, eller ohelig, ſåſom Eſau, hwilken för en måltid bortſålde ſin förſtfödslorätt.

Eph. 5: 3. Col. 3: 5. 1 Theß. 4: 3. 1 Moſ. 25: 33.

17. Men I weten, att då han wille ſedan, med arfsrätt, få wälſignelſe, wardt han bortdrifwen; och war honom då intet rum till någon bot, ändock han med tårar derefter ſökte.

1 Moſ. 27: 34.

18. Ty I ären icke gångne till det berget, der man på taga kunde, och med eld brann, eller till töcknene, och mörkret, och ſtormen;

2 Moſ. 19: 12. 5 Moſ. 5: 22.

19. Och baſunsklanget, och till ordaröſten; hwilka de wederſakade, ſom henne hörde, begärande att ordet ſkulle dem ju icke ſagdt warda;

2 Moſ. 20: 19. 5 Moſ. 5: 24. 18: 16.

20. Ty de förmåtte icke lida det, ſom der ſades: Om något djur kom wid berget, ſkulle det ſtenas, eller ſkjutas igenom; 2 Moſ. 19: 13.

21. Och ſå förſkräckelig war den ſynen, att Moſes ſade: Jag är förſkräckt, och bäfwar;

22. Utan I ären komne till Sions berg, och till lefwandes Guds ſtad, det himmelſka Jeruſalem, och till den otaliga Änglaſkaran.

Gal. 4: 26. Upp. 3: 12. 21: 2, 10.

23. Och till de förſtföddas förſamling, ſom i himmelen äro beſkrefne; och till Gud, ſom alla dömer, och till de fullkomliga rättfärdigas andar;

Luc. 10: 20.

24. Och till Nya Teſtamentſens Medlare, JEſum, och till ſtänkelſeblodet, ſom bättre talar än Abels blod.

1 Tim. 2: 5. Ebr. 8: 6. 9: 15. 2 Moſ. 24: 8. Ebr. 10: 22. 1 Petr. 1: 2. 1 Moſ. 4: 10. Ebr. 11: 4.

25. Ser till, att I icke wederſaken honom ſom med eder talar; ty kunde icke de undfly, ſom wederſakade honom ſom talade på jordene; huru mycket mindre wi, om wi wederſake honom ſom af himmelen talar?

Ebr. 2: 3.

26. Hwilkens röſt på den tid gjorde jordena bäfwande? Men nu loſwar han, och ſäger: Ännu en tid ſkall jag göra bäfwande, icke allenaſt jordena, utan ock himmelen. Hagg. 2: 7.

27. Det han ſäger: Ännu en tid, det gifwer tillkänna de tings förwandling, ſom bäfwa, ſåſom de der gjord äro; på det de ting blifwa ſkola, ſom obäfwande äro.

Pſ. 102: 27. 2 Petr. 3: 10. Matth. 24: 35.

28. Derföre, efter wi få det rike ſom icke bäfwa kan, hafwe wi nåd, genom hwilka wi tjene Gudi, till att täckas honom med tuktighet och fruktan;

Phil. 4: 18. 1 Petr. 2: 5.

29. Ty wår Gud är en förtärande eld. 5 Moſ. 4: 24. 9: 3.

13. Capitlet.

Chriſtelig lefnads reglor. Nåds önſkan.

Blifwer faſte i broderlig kärlek.

Rom. 12: 10. 1 Petr. 1: 22. 3: 8. 4: 8.

2. Förgäter icke att herberga; ty dermed hafwa ſomliga fått Änglar, owetandes, till herberges.

Rom. 12: 13. 1 Petr. 4: 9. 1 Moſ. 18: 1.

3. Tänker på dem ſom bundne äro, ſåſom medbundne; och på dem ſom bedröfwelſe lida, ſåſom de der ock af lekamenen äro. Rom. 12: 15. 1 Petr. 3: 8.

4. **Ägtenſkapet ſkall hållas ärligit ibland alla, och ägtenſkapets ſäng obeſmittad; men bolare och horkarlar ſkall Gud döma.**

5. Umgängelſen ware utan girighet; och låter eder nöja med det I hafwen; ty han ſade: Jag ſkall icke öfwergifwa eller förlåta dig;

2 Moſ. 23: 8. 5 Moſ. 16: 19. Matth. 6: 25, 34.
1 Tim. 6: 6, 8. 5 Moſ. 31: 6. Joſ. 1: 5.

6. Så att wi driſteliga måga ſäga: HErren är min hjelpare, och jag will icke frukta; hwad kan en menniſka göra mig? Pſ. 56: 5, 12. 118: 6.

7. Tänker på edra lärare, de eder Guds ord ſagt hafwa, och efterföljer deras tro; ſkådande hwad ända deras umgängelſe hade.

8. JEſus Chriſtus i går och i dag, och han deßlikes i ewighet.

9. **Låter eder icke omföras med mångahanda och främmande lärdom;** ty det är godt att ſtadfäſta hjertat med nådene; icke med maten; hwilken intet gagnat hafwer dem, ſom dermed umgått hafwa. Jer. 29: 8. Matth. 24: 4.

Eph. 4: 14. 5: 6. Col. 2: 8, 16. 2 Theß. 2: 2.
Joh. 6: 27. Rom. 14: 17. 1 Joh. 4: 1. 1 Theß. 4: 3.

10. Wi hafwe ett altare, af hwilko de hafwa icke magt att äta, ſom tjena i tabernaklet.

11. Ty ehwad djurs blod, ſom öfwerſte Preſten, för ſyndene, inbär uti det heliga, deras kroppar uppbrännas utom lägret. 2 Moſ. 29: 14.

3 Moſ. 4: 12, 21. 6: 30. 16: 27. 4 Moſ. 19: 3.

12. Derföre ock JEſus, på det han ſkulle helga folket med ſitt eget blod, hafwer han lidit utom porten.

Joh. 19: 17.

13. Så låt oß nu gå ut till honom utu lägret, och bära hans ſmälek.

14. Ty wi hafwe här ingen waraktig ſtad, utan wi ſökom efter den tillkommande. Phil. 3: 20. Ebr. 11: 10, 16.

15. Så låt oß nu genom honom alltid offra Gudi lofoffer, det är, läpparnas frukt, de hans Namn bekänna.

3 Moſ. 7: 12. Pſ. 50: 23.
51: 19. Oſ. 14: 3. Eph. 5: 20. 1 Petr. 2: 5.

16. Förgäter icke göra wäl, och meddela; ty ſådana offer täckas Gudi.

Rom. 12: 13. 2 Cor. 9: 12. Phil. 4: 18.

17. **Warer edra lärare lydige, och följer dem; ty de waka öfwer edra ſjälar, ſåſom de der räkenſkap göra ſkola; på det de måga det göra med fröjd, och icke med ſuckan; ty det är eder icke nyttigt.** Phil. 2: 29.

1 Theß. 5: 12. 1 Tim. 5: 17. Heſ. 3: 18. 33: 2, 8.

18. Beder för oß; wår tröſt är den att wi ett godt ſamwet hafwe, och winnlägge oß hafwa en god umgängelſe när alla; Ap. G. 23: 1. 2 Cor. 1: 12.

19. Men aldrameſt beder jag eder, att I ſådant gören, att jag med det ſnareſta måtte komma till eder.

20. Men fridſens Gud, ſom igenfört hafwer ifrå de döda **den ſtora Fåraherdan, genom deß ewiga Teſtamentſens blod, wår HErra JEſum;** Ap. G. 2: 24. Eſ. 40: 11. Heſ. 34: 23.

Joh. 10: 11. Zach. 9: 11. 1 Petr. 2: 25. 5: 4.

21. Han göre eder ſkickeliga uti allt godt werk, till att göra ſin wilja, och

ſkaffe uti eder hwad honom täckeligit är, genom JEſum Chriſtum; hwilken ware ära af ewighet i ewighet. Amen.
2 Cor. 3: 5. Phil. 2: 13.

22. Jag förmanar eder, käre bröder, tager förmanelſens ord till godo; ty jag hafwer eder med få ord tillſkrifwit.

23. Weter, att brodren Timotheus lös är; med hwilkom, om han ſnart kommer, will jag ſe eder.

24. Helſer alla edra lärare, och all helgon. Eder helſa bröderne uti Walland.

25. Nåd ware med eder allom. Amen.

Till de Ebreer, ſkrifwen af Walland, med Timotheo.

S. Petri den förra Epiſtel.

1. Capitlet.

Evangelii ſumma. Blif ſtadig i tro, hopp, kärlek.

Petrus, JEſu Chriſti Apoſtel, dem utkoradom främlingom, ſom bo här och der i Ponto, Galatien, Cappadocien, Aſien, och Bithynien,
Joh. 7: 35. Ap. G. 8: 14. Jac. 1: 1.

2. Efter Guds Faders förſyn, genom Andans helgelſe, till lydnona och JEſu Chriſti blods ſtänkelſe. Nåd och frid föröke ſig i eder.
Rom. 8: 29. Ebr. 12: 24. Rom. 1: 7. 1 Cor. 1: 3. Eph. 1: 2. 2 Petr. 1: 2. Jud. Ep. v. 2.

3. Wälſignad ware Gud, och wårs HErras JEſu Chriſti Fader, ſom oß för ſin ſtora barmhertighet hafwer födt på nytt till ett lefwandes hopp, genom JEſu Chriſti uppſtåndelſe ifrå de döda;
Eph. 1: 3. Jac. 1: 18. Rom. 6: 2, 3. 1 Cor. 15: 20.

4. Till oförgängeligit, obeſmittadt, och owanſkeligit arf; hwilket i himmelen förwaradt är till eder,
Col. 1: 5. 2 Tim. 1: 12.

5. Som med Guds magt bewarens genom trona till ſalighet, hwilken beredd är, att hon ſkall uppenbar warda i den ytterſta tiden;
Jud. Ep. v. 1.

6. J hwilkom J eder fröjda ſkolen, J ſom nu en liten tid liden bedröfwelſe, i margahanda förſökelſe, hwar ſå behöfwes;
Rom. 5: 3. Jac. 1: 2. 2 Cor. 4: 17. Ebr. 10: 37. 1 Petr. 5: 10.

7. På det edor tro ſkall rättſinnig och mycket koſteligare befunnen warda, än det förgängeliga guld ſom pröfwas med eld, till lof, pris och äro, när Chriſtus JEſus blifwer uppenbar.
Ordſp. 17: 3. Eſ. 48: 10. 1 Cor. 3: 13. 1 Petr. 4: 12. Jac. 1: 3.

8. Hwilken J älſken, ändock J icke ſen honom; den J ock nu tron uppå, och dock icke ſen; ſå ſkolen J fröjda eder med oſägeliga och härliga glädje;
2 Cor. 5: 7. Ebr. 11: 1, 27.

9. Och ſå edor tros ändalykt, nämliga ſjälarnas ſalighet;

10. Efter hwilken ſalighet Propheterne hafwa ſökt och ranſakat, ſom propheterat hafwa om den tillkommande nåd till eder;
Matth. 13: 17. Luc. 10: 24. 1 Moſ. 49: 10. Dan. 2: 44. 9: 24. Hagg. 2: 8. Zach. 6: 12.

11. Och hafwa ranſakat, på hwad eller hurudana tid Chriſti Ande utwiſte, den i dem war, och tillförene hade betygat de lidande, ſom i Chriſto äro, och den härlighet, ſom derefter följa ſkulle;
2 Petr. 1: 21. Pſ. 22: 7. Eſ. 53: 3. Luc. 24: 26.

12. Hwilkom det ock uppenbaradt war; ty de hafwa icke ſig ſjelfwom, utan oß, dermed tjent; hwilke ſtycker eder nu förkunnad äro, genom dem ſom eder Evangelium predikat hafwa, genom den Helga Anda ſom ſändes af himmelen, hwilket Änglomen ock lyſter ſe.
Dan. 12: 9. Eph. 3: 10. Ebr. 11: 13, 39. Ap. G. 2: 4.

13. Derföre, begjorder edor ſinnes länder, och warer nyktre, och ſätter fullkomligit hopp till den nåd ſom eder tillbuden warder, genom JEſu Chriſti uppenbarelſe,
Luc. 12: 35. Eph. 6: 14. Luc. 21: 34. Rom. 13: 13. 1 Theß. 5: 6.

14. Såſom lydaktig barn; och ſtäller eder icke ſåſom tillförene, då J uti fåwitſko lefden, efter begärelſen;
Ap. G. 17: 30.

15. Utan, efter honom, ſom eder kallat hafwer, och helig är, warer ock J helige uti all edor umgängelſe.
3 Moſ. 11: 44. 19: 2. 20: 7. Luc. 1: 74, 75. 2 Cor. 7: 1.

16. Ty det är ſkrifwet: **J ſkolen wara helige; ty jag är helig.**
3 Moſ. 11: 45.

17. Och efter J åkallen honom för en Fader, ſom dömer efter hwars och ens gerning, och hafwer intet anſeende till perſonen, ſå ſer till att J, uti detta edart elände, wandren i räddhåga. 5 Moſ. 10: 17. 2 Chr. 19: 7.
Job 34: 19. 2 Cor. 5: 6. Ebr. 11: 13. Phil. 2: 12.

18. Och weter, att J icke med förgängeligit ſilfwer eller guld igenlöſte ären ifrån edart fåfänga lefwerne, efter fädernas ſätt; 1 Cor. 6: 20. 7: 23. Upp. 5: 9.

19. Utan med Chriſti dyra blod, ſåſom med ett menlöſt och obeſmittadt lambs; Ap. G. 20: 28. Ebr. 9: 12, 14. 1 Cor. 5: 7.

20. Hwilken wäl föreſedd war för werldenes begynnelſe; men uppenbarad i de ytterſta tiderna, för edra ſkull;
Joh. 17: 24. Rom. 16: 25. 2 Tim. 1: 9. Upp. 13: 8.
Eph. 1: 9, 10. Gal. 4: 4. Ebr. 1: 2. Rom. 3: 25.

21. Som genom honom tron på Gud; den honom uppwäckt hafwer ifrå de döda, och gifwit honom härlighet; på det J ſkullen hafwa tro och hopp till Gud. Ap. G. 2: 24, 32. Rom. 6: 4. Phil. 2: 9.

22. Och görer edra ſjälar kyſka, i ſanningenes lydno genom Andan, till oſkrymtad broderlig kärlek; älſker eder ſtorliga inbördes af rent hjerta;
Rom. 12: 10. Eph. 4: 3.
1 Tim. 1: 5. Ebr. 13: 1. 1 Petr. 2: 17.

23. Såſom de, ſom födde äro på nytt; icke af någor förgängelig ſäd, utan af oförgängelig, ſom är, af lefwandes Guds ord, det ewinnerliga blifwer.
Joh. 3: 3, 5. Jac. 1: 18. 1 Joh. 3: 9. Joh. 1: 13.

24. **Ty allt kött är ſåſom gräs, och all menniſkos härlighet ſåſom blomſter på gräſet; gräſet är wißnadt, och blomſtret är affallet;**
Pſ. 102: 12. 103: 15. Eſ. 40: 6.
1 Cor. 7: 31. 1 Joh. 2: 17. Jac. 1: 10. 4: 14.

25. **Men HERrans ord blifwer ewinnerliga;** och det är det ord, ſom predikadt är ibland eder.

2. Capitlet.

Chriſtus en hörnſten och en ſtöteſten.
Underſåtares, tjenares pligt.

Så lägger nu bort alla ondſko, och allt ſwek, och ſkrymteri, och afund, och allt förtal; Rom. 6: 4.
Eph. 4: 22, 25. Col. 3: 8. Ebr. 12: 1.

2. Och åſtunder förnuftenes mjölk, ſom intet ſwek wet, ſåſom nyfödd barn; på det att J uppwäxen af henne;
Eſ. 55: 1. Pſ. 131: 2. Matth. 18: 3. 1 Cor. 14: 20.

3. Om J annars hafwen ſmakat att HERren är god; Pſ. 34: 9.

4. Till hwilken J komne ären, ſåſom till den lefwande ſtenen, ſom af menniſkom förkaſtad är; men när Gudi utkorad och koſtelig.
Pſ. 118: 22. Matth. 21: 42. Eph. 2: 20.

5. J ock, ſåſom lefwande ſtenar, uppbygger eder till ett andeligit hus, och till ett heligt Preſterſkap, till att offra andelig offer, ſom Gudi äro tacknämlig, genom JEſum Chriſtum.
Eph. 2: 21, 22.
Ebr. 3: 6. Eſ. 61: 6. 66: 21. Upp. 1: 6. Mal. 1: 11.
Rom. 12: 1. Ebr. 13: 15. Phil. 4: 18. Ebr. 12: 28.

6. **Derföre håller ock Skriften: Si, jag lägger i Zion en utwald koſtelig hörnſten, och hwilken ſom tror på honom, han ſkall icke komma på ſkam.** Eſ. 28: 16. Rom. 9: 33.

7. Eder, ſom tron, är han koſtelig; men dem ſom icke tro är ſtenen, ſom byggningsmännerna hafwa bortkaſtat, worden till en hörnſten; Ap. G. 4: 11.

8. Och en ſten, der man ſtöter ſig på, och en förargelſeklippo dem ſom ſtöta ſig på ordet, och tro icke derpå, der de till ſkickade woro.
Eſ. 8: 14. Luc. 2: 34. 1 Cor. 1: 23.

9. Men J ären det utwalda ſlägtet, det Konungsliga Preſterſkapet, det heliga folket, och det egendomsfolket; att J ſkolen kungöra hans dygd, ſom eder kallat hafwer af mörkret, till ſitt underliga ljus. 2 Moſ. 19: 6.
Upp. 5: 10. Eſ. 62: 12. 2 Moſ. 19: 5.
5 Moſ. 7: 6. Eph. 1: 14. 5: 8. Col. 1: 13.

10. **J, ſom tillförene icke woren folk, ären nu Guds folk; och J, ſom tillförene icke haden fått barmhertighet, hafwen nu fått barmhertighet.** Oſ. 1: 10. 2: 23. Rom. 9: 25.

11. Käre bröder, jag förmanar eder, ſåſom främmande och elända, att J förwaren eder för köttsliga begärelſer, hwilka ſtrida emot ſjälena. 1 Petr. 1: 17.
Rom. 13: 14. Gal. 5: 16, 24. 5: 17. Jac. 4: 1.

12. Och förer en god umgängelſe ibland Hedningarna; på det de, ſom pläga förtala eder ſåſom illgerningsmän, måga ſe edra goda gerningar, och priſa Gud, när det i dagsljuſet kommer.
2 Cor. 8: 21. Matth. 5: 16. Phil. 2: 15. 1 Petr. 3: 16.

13. Warer underdånige all menniſklig ordning, för HERrans ſkull, ehwad det är Konungenom, ſåſom den öfwerſta; Rom. 13: 1. Tit. 3: 1.

14. Eller befallningsmännerna, ſåſom de der ſände äro af honom, de onda till ſtraff, och de goda till pris.
Rom. 13: 3, 4.

15. Ty ſå är Guds wilje, att I med goda gerningar ſkolen igenſtoppa munnen af de galna och oförſtåndiga menniſkor; Tit. 2: 8.

16. Såſom de frie, och icke ſåſom I hafwen den frihet till att ſkyla ondſkona med; utan ſåſom Guds tjenare.
Joh. 8: 32. Rom. 6: 18. Gal. 5: 1, 13. 2 Petr. 2: 19.

17. Warer hederſamme emot hwar man; älſker bröderna; frukter Gud; ärer Konungen.
Rom. 12: 10. Phil. 2: 3. 1 Petr. 5: 5. Ebr. 13: 1.
1 Petr. 1: 22. 2 Petr. 1: 7. Matth. 22: 21.

18. I tjenare, warer underdånige edrom herrom med all fruktan; icke allenaſt dem godom och ſaktmodigom, utan ock dem genwördigom. Eph. 6: 5.

19. Ty detta är nåd, om någor, för ſamwetets ſkull till Gud, fördrager bedröfwelſe, och lider orätt.
Matth. 5: 10. 2 Cor. 7: 10.

20. Ty hwad pris är det, om I för edra mißgerningar ſlagne warden, och liden? Men när I för wälgerningars ſkull liden, och hafwen tålamod, det är nåd för Gudi.
1 Petr. 3: 14, 17. 4: 14, 15.

21. Ty dertill ären I kallade, efter ock Christus led för oß, låtandes oß en efterdömelſe, att I ſkolen efterfölja hans fotſpår;
Matth. 16: 24. 1 Theß. 3: 3.
Joh. 13: 15. Phil. 2: 5. 1 Petr. 3: 17, 18.

22. **Hwilken ingen ſynd gjort hade; och intet bedrägeri wardt funnet i hans mun;**
Eſ. 53: 9. 2 Cor. 5: 21. 1 Joh. 3: 5.

23. När han blef bannad, bannade han intet igen, och när han led, hotades han intet; utan ſtällde hämnden till den ſom rätt dömer;
Matth. 27: 39. Joh. 8: 48, 49.

24. **Hwilken wåra ſynder ſjelf offrade i ſin lekamen på träd; på det wi ſkulle wara döde ſyndene, och lefwa rättfärdighetene; genom hwilkens ſår I ären helbregda wordne.**
Matth. 8: 17. Rom. 6: 11. 7: 6. Eſ. 53: 5.

25. **Ty I woren ſåſom willfarande får; men I ären nu omwände till herdan, och edra ſjälars Biſkop.**
Eſ. 53: 6. Heſ. 34: 6, 23.
37: 24. Pſ. 23: 1. Joh. 10: 11. Ebr. 13: 20.

3. Capitlet.

Huſtrurs, Mäns, andras pligt till att tro och lefwa.

Sammalunda huſtrurna, ware ſina män underdåniga; på det ock de, ſom icke tro på ordet, måga af huſtrurnas umgängelſe, utan ord, blifwa wunne; 1 Moſ. 3: 16.
1 Cor. 14: 34. Eph. 5: 22. Col. 3: 18. Tit. 2: 5.

2. När de förmärka edor kyſka umgängelſe med fruktan.

3. Hwilkas prydning icke ſkall wara utwärtes, med flätadt hår, eller kringhängande guld, eller i koſtelig kläder;
Eſ. 3: 18. 1 Tim. 2: 9. Tit. 2: 3.

4. Utan om den fördolda menniſkan i hjertat är utan wank, med ſaktmodigom och ſtillom anda, det är koſteligit för Gudi.
Pſ. 45: 14. Rom. 7: 22. 2 Cor. 4: 16.

5. Ty i ſå måtto hafwa ock de helga qwinnor fordom prydt ſig, de der ſatte ſitt hopp till Gud, och woro ſina män underdåniga.

6. Såſom Sara war lydig Abrahe, kallandes honom herra; hwilkens döttrar I wordna ären, om I wäl gören, och ären icke ſå förfärade.
1 Moſ. 18: 12.

7. Sammaledes I män, bor när dem med förnuft, och gifwer det qwinliga käret, ſåſom det der ſwagaſt är, ſina äro; ſåſom ock medarfwingom till

liſſens nåd; på det edra böner icke blifwa förhindrade.

1 Cor. 7: 3. Eph. 5: 25. Col. 3: 19.

8. Men på ſiſtone, warer alle wid ett ſinne, medlidande, broderlig kärlek hafwande till hwarannan, barmhertige, wänlige; Rom. 12: 16. 15: 5. Phil. 3: 16.

9. Icke wedergällande ondt för ondt, icke bannor för bannor; utan heldre twärtemot, wälſigner; wetandes att I ären dertill kallade, att I ſkolen ärfwa wälſignelſe. 3 Moſ. 19: 18. Ordſp. 20: 22.

Matth. 5: 39. 1 Cor. 6: 7. Matth. 25: 34.

10. **Ty den der will älſka lifwet, och ſe goda dagar, han ſtille ſina tungo ifrå det ondt är, och ſina läppar, att de icke tala bedrägeri;**

Pſ. 34: 13, 14. Jac. 1: 26.

11. Wände ſig ifrå det ondt är, och göre det godt är; ſöke efter friden, och fare honom efter.

Pſ. 37: 27. Eſ. 1: 16. 3 Joh. v. 11.

12. Ty HErrans ögon äro öfwer de rättfärdiga, och hans öron till deras bön; men HErrans anſigte är öfwer dem ſom ondt göra. Pſ. 34: 16.

13. Och ho är den ſom kan göra eder ſkada, om I faren efter det goda?

14. Ja, om I än något liden för rättfärdighetenes ſkull, ären I dock likwäl ſalige. Frukter eder intet för deras trug; icke heller förſkräcker eder;

Matth. 5: 10. 1 Petr. 2: 20.

4: 14, 15. Eſ. 8: 12. Jer. 1: 8. Matth. 10: 28.

15. **Utan helger HErran Gud uti edor hjerta.** Warer ock alltid redebogne till att ſwara hwarjom och enom, ſom begärar ſkäl till det hopp ſom i eder är; och det med ſaktmodighet och fruktan.

Job 1: 21. Eſ. 8: 13. Pſ. 119: 46. Ap. G. 4: 8, ꝛc.

16. Och hafwer ett godt ſamwet; på det de, ſom wilja förtala eder ſåſom ogerningsmän, ſkola komma på ſkam, att de förlaſtat hafwa edor goda umgängelſe i Chriſto.

Tit. 2: 8. 1 Petr. 2: 12, 15, 19.

17. Ty det är bättre, om Guds wilje ſå är, att I för goda gerningar liden, än för onda.

18. Ty Chriſtus led ock ena reſo för ſyndernas ſkull, rättfärdig för orättfärdiga; på det han ſkulle offra oß Gudi, och är dödad efter köttet; men lefwande gjord efter Andan.

Rom. 5: 6. Ebr. 9: 15, 28. Rom. 1: 4. 2 Cor. 13: 4.

19. I dem ſamma gick han ock bort, och predikade för andarna i fängelſet;

Eph. 2: 17. 1 Petr. 4: 6.

20. Som fordom icke trodde, när Gud en gång bidde, och tålamod hade i Noe tid, då arken byggdes, i hwilkom få, det är, åtta ſjälar, blefwo frälſte genom wattnet;

Matth. 24: 38. Luc. 17: 26, 27.

Rom. 2: 4. 1 Moſ. 6: 3, 5, 11. 7: 7. 8: 18.

21. Hwilket nu ock oß ſaliga gör i dopet, ſom genom hint betydt är (icke att köttſens ſmittor afläggas, utan att man hafwer ett godt ſamwet till Gud), genom JEſu Chriſti uppſtåndelſe; Eph. 5: 26.

22. Hwilken är på Guds högra hand, uppfaren till himla; och honom äro Änglarna, och wäldigheterna, och krafterna underdåniga.

Pſ. 110: 1. Eph. 1: 20. Col. 3: 1.

4. Capitlet.

Fly hedna laſter. Lef Gudi, dygdig, tålig.

Medan nu Chriſtus lidit hafwer i köttet för oß, ſå ſkolen I ock wäpna eder med det ſamma ſinnet; ty den der lider i köttet, han wänder åter af ſynden; Rom. 6: 8. Ebr. 12: 1.

2. På det han den tiden, ſom tillbaka är i köttet, icke lefwa ſkall efter menniſkoluſta, utan efter Guds wilja.

Rom. 12: 2. 14: 7. 2 Cor. 5: 15.

Gal. 2: 20. Eph. 4: 24. 1 Theß. 5: 10. Ebr. 9: 14.

3. Ty det är nog att wi, i förliden tid, hafwe wårt lefwerne förſlitit efter Hedningarnas wilja, då wi wandrade i lösaktighet, i begärelſe, dryckenſkap, i fråßeri, i ſwalg, och grufweliga afgudadyrkan.

Rom. 13: 13. Eph. 4: 17.

4. Och det ſynes dem ſällſynt wara, att I icke löpen med dem uti ſamma ſlemma oſkickeliga wäſende, och förſmäden;

5. Hwilke ſkola göra räkenſkap honom, ſom redo är döma lefwande och döda. Joh. 5: 25. Ap. G. 10: 42.

6. Ty dertill är ock Evangelium predikadt för de döda, att de ſkola dömde

warda efter menniſkor, i köttet; men i Andanom lefwa Gudi. 1 Petr. 3: 19.

7. Men nu tillſtundar änden på all ting. Så warer nu nyktre, och wakande till att bedja.

Luc. 21: 35. 2 Petr. 3: 9, 11. 1 Joh. 2: 18.
Luc. 21: 34. Rom. 13: 12. Matth. 26: 41. Phil. 4: 6.

8. Men öfwer all ting hafwer ju en brinnande kärlek inbördes; ty kärleken ſkyler ock all öfwerträdelſe.

Ordſp. 10: 12. Jac. 5: 20.

9. Warer inbördes hwarannars herbergare, utan allt knorr.

Ebr. 13: 2. Phil. 2: 14.

10. Och warer tjenſtaktige inbördes, hwar och en med den gåfwo ſom han hafwer fått, ſåſom gode den margfaldeliga Guds nåds ſkaffare.

Ordſp. 3: 28. 2 Cor. 8: 12.
1 Cor. 12: 4. Eph. 4: 11. Luc. 12: 42. Tit. 1: 7.

11. Om någor talar, han tale ſåſom Guds ord; om någor hafwer ett ämbete, han tjene ſåſom af den förmågo, ſom Gud gifwer; på det Gud blifwer ärad i all ting, genom JEſum Chriſtum, hwilkom ware ära och wåld ewinnerliga. Amen.

Jer. 23: 22. Rom. 12: 6, 7, 8.

12. Mine käreſte, förundrer eder icke på den hetta, ſom eder wederfars (den eder wederfars, att I ſkolen förſökte warda), ſåſom eder hände något nytt;

Eſ. 48: 10. 1 Cor. 3: 13. 1 Petr. 1: 7.

13. Utan glädjens heldre, att I liden med Chriſto; på det I ock fröjdas och glädjas mågen uti hans härlighets uppenbarelſe. Gal. 6: 17. Phil. 3: 10.

Col. 1: 24. Upp. 1: 9. 2 Cor. 1: 5. 2 Tim. 2: 10.

14. Salige ären I, om I för Chriſti Namns ſkull blifwen förſmädde; ty Anden, ſom är härlighetenes och Guds Ande, hwilas på eder; när dem blifwer han förſmädd, men när eder beprisad. Matth. 5: 10, 11. 1 Petr. 2: 20. 3: 14.

15. Ingen ibland eder lide, ſåſom en mördare, tjuf, illgerningsman, eller ſom den der träder in i ens annars ämbete.

16. Men lider han ſåſom en Chriſten, ſtämme ſig intet; utan priſe Gud för den delen. Ap. G. 5: 41. Phil. 1: 29.

17. Ty tiden är, att domen ſkall begynnas på Guds hus; begynnes det på oß, hwad blifwer då deras ändalykt, ſom icke tro Guds Evangelio?

Eſ. 10: 12. Jer. 25: 29. 49: 12. Mal. 3: 5.

18. Och blifwer den rättfärdige med plats ſalig, hwar blifwer då den ogudaktige och ſyndaren?

Ordſp. 11: 31. Luc. 23: 31.

19. Derföre, de der lida efter Guds wilja, de ſkola befalla honom ſina ſjälar, ſåſom enom trofaſtom Skapare, med goda gerningar.

Pſ. 31: 6. Luc. 23: 46. Ap. G. 7: 59.

5. Capitlet.

Preſter, åhörare ꝛc. ware ödmjuke, nyktre, bedje.

Preſterna, ſom äro ibland eder, förmanar jag, ſom ock är en Preſt, och wittne till Chriſti pino, och delaktig i den härlighet ſom uppenbaras ſkall: Philem. v. 9. Upp. 1: 9.

2. Föder Guds hjord, ſom är ibland eder; och hafwer akt på honom, icke nödige, utan ſjelfwiljande; icke för ſlem winnings ſkull, utan af en god wilja;

Jer. 23: 4. Ap. G. 20: 28. 1 Tim. 3: 3. Tit. 1: 7.

3. Icke heller ſåſom herrar öfwer ſitt folk; utan warer hjordenom till efterdömelſe.

2 Cor. 1: 24. Phil. 3: 17. 1 Tim. 4: 12.

4. Och ſedan, då öfwerſte Herden uppenbar warder, ſkolen I undfå härlighetenes owanſkeliga krona.

Eſ. 40: 11. Joh. 10: 11. 1 Cor. 9: 25. 2 Tim. 4: 8.

5. Sammalunda I unge, warer dem gamlom underdånige. Warer alle inbördes hwarannan underdånige, och håller eder hårdt wid ödmjukhetena; ty Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka gifwer han nåd. Eph. 5: 21.

Rom. 12: 10, 16. Ordſp. 3: 34. Phil. 2: 3.

6. Så ödmjuker eder nu under Guds mägtiga hand, på det han eder upphöjer i ſinom tid.

Job 22: 29. Luc. 1: 52. 14: 11.

7. Alla edra omſorg kaſter på honom; ty han hafwer omſorg om eder.

Pſ. 55: 23. Matth. 6: 25. 1 Cor. 9: 9. Phil. 4: 6.

8. Warer nyktre, och waker; ty edar fiende, djefwulen, går omkring ſåſom ett rytande lejon, och ſöker hwem han uppſluka må. 1 Theß. 5: 6.

1 Petr. 1: 13. 4: 7. Job 1: 7, 8. Luc. 22: 31.

9. **Står honom emot, ſtadige i trone;** och weter, att ſamma wedermöda wederfars edra bröder i werldene. Eph. 6: 11, 13. Jac. 4: 7.

10. Men Gud, ſom all nåd kommer af, den eder kallat hafwer till ſin ewiga härlighet i Chriſto JEſu, han fullborde eder, ſom en liten tid liden, ſtyrke, ſtödje och ſtadfäſte;
2 Tim. 1: 9. 2 Cor. 4: 17. 1 Petr. 1: 6. Ebr. 13: 21.

11. Honom ware ära, och magt ewinnerliga. Amen.

12. Med edar trogna broder Silvanus, ſom jag menar, hafwer jag eder tillſkrifwit med få ord, förmanandes och betygandes, att detta är den rätta Guds nåd, ſom J uti ſtån. Ebr. 13: 22.

13. Helſar eder den förſamling i Babylonien, utwald lika med eder; och min ſon Marcus. Ap. G. 12: 25.

14. Helſer eder inbördes med kärlekens kyß. Frid ware med eder allom, ſom äro i Chriſto JEſu. Amen. Rom. 16: 16.
1 Cor. 16: 20. 2 Cor. 13: 12. 1 Theß. 5: 26.

S. Petri den andra Epiſtel.

1. Capitlet.

Tron wiſas i lefnad. Skriftenes urſprung.

Simon Petrus, JEſu Chriſti tjenare och Apoſtel: dem ſom med oß lika dyrbara tro fått hafwa i rättfärdighetene, ſom wår Gud gifwer, och Frälſaren JEſus Chriſtus.

2. Nåd och frid föröke ſig i eder, genom Guds och wårs HERras JEſu Chriſti kunſkap.
Rom. 1: 7. 1 Petr. 1: 2. Jud. Ep. v. 2.

3. Efter det allahanda af hans Gudoms kraft, hwad ſom till lif och Gudaktighet tjenar, oß ſkänkt är, genom hans kunſkap, ſom oß hafwer kallat genom (ſina) härlighet och dygd;

4. Genom hwilka oß de dyra och aldraſtörſta löfte gifna äro; nämliga att J derigenom mågen blifwa delaktige af Guds natur, om J flyn werldenes förgängeliga luſta;
Eſ. 56: 5. Joh. 1: 12. Rom. 8: 15.
2 Cor. 3: 18. Gal. 3: 26. Ebr. 12: 10. 1 Joh. 3: 2.

5. Så lägger eder nu derom alla winning, att J uti edra tro låten finnas dygd, och i dygdene beſkedelighet;

6. J beſkedelighetene måttelighet, i måttelighetene tålamod, i tålamodet Gudaktighet;

7. J Gudaktighetene broderlig kärlek, i broderlig kärlek allmännelig kärlek.

8. Ty när deßa ſtycker äro rikeliga när eder, ſå låta de eder icke finnas fåfänga eller utan frukt, i wårs HERras JEſu Chriſti kunſkap. Tit. 3: 14.

9. Men hwilken denna icke hafwer, han är blind, och ſer intet, och hafwer förgätit, att han war ren gjord af de ſynder, ſom han förra hade.
Eſ. 59: 10. Zeph. 1: 17. 1 Joh. 2: 9, 11.

10. Derföre, käre bröder, lägger eder heldre winning om att J gören edor kallelſe och utkorelſe faſt; ty om J det gören, ſå fallen J icke någon tid.
1 Joh. 3: 19.

11. Ty i ſå måtto blifwer eder rikeliga gifwen ingången i wårs HERras och Frälſares JEſu Chriſti ewiga rike.

12. Derföre will jag icke hafwa fördrag att förmana eder alltid härom, ändock J det weten, och ären ſtadfäſte i denna närwarande ſanning.

13. Ty jag menar det wara tillbörligit, ſå länge jag är i denna hyddo, att uppwäcka och förmana eder. 2 Petr. 3: 1.

14. Ty jag wet att jag ſkall ſnarliga aflägga denna mina hyddo, ſåſom ock wår HERre JEſus Chriſtus hafwer mig kungjort. 2 Tim. 4: 6. Joh. 21: 18.

15. Men jag will winnlägga mig att J, efter min död, ſkolen behålla detta i åminnelſe.

16. Ty wi hafwe icke efterföljt några kloka fabler, då wi kungjordom eder wårs HERras JEſu Chriſti kraft och tillkommelſe; utan wi hafwe ſjelfwe ſett hans härlighet. 1 Cor. 1: 17. 2: 1, 4, 13.
4: 20. Matth. 17: 1. Joh. 1: 14. 1 Joh. 1: 1. 4: 14.

17. Då han fick af Gud Fader äro och pris, genom ena röſt ſom till honom ſkedde af den ſtora härligheten,

ſå lydandes: **Denne är min älſkelige Son, i hwilkom jag hafwer ett godt behag.** Matth. 3: 17. 17: 5.
Marc. 1: 11. 9: 7. Luc. 3: 22. 9: 35.

18. Och denna röſt hörde wi komma af himmelen, då wi worom med honom på det helga berget.

19. Wi hafwom ett faſt prophetiſkt ord; och I gören wäl att I akten derpå, lika ſom på ett ljus, ſom ſkin uti ett mörkt rum, ſå länge det dagas, och morgonſtjernan uppgår i edor hjerta.
Pſ. 119: 105. Joh. 5: 35. 2 Cor. 4: 6. Upp. 22: 16.

20. Och det ſkolen I förſt weta, att ingen Prophetia i Skriftene ſker af egen utläggning. 2 Tim. 3: 16. 1 Petr. 1: 11.

21. Ty ingen Prophetia är ännu framkommen af menniſkowilja; utan de helga Guds menniſkor hafwa talat, rörde af dem Helga Anda.

2. Capitlet.

Falſka Propheters lön, art.

Men falſke Propheter woro ock ibland folket, ſom ock ibland eder warda ſkola falſke lärare; hwilke med ibland införa ſkola förderfwelig partier, och förneka HERran, ſom dem köpt hafwer; och ſkola föra öfwer ſig ſjelfwa en haſtig fördömelſe.
5 Moſ. 13: 1, ꝛc. Matth. 24: 11.
Ap. G. 20: 29. Marc. 13: 12. 1 Cor. 11: 19.
1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1, 5. Jud. Ep. v. 4, 18. Oſ. 13: 9.

2. Och månge ſkola efterfölja deras förderf; genom hwilka ſanningenes wäg blifwer förſmädd;

3. Och uti girighet, med diktad ord, ſkola de handla med eder; hwilkom domen nu längeſedan icke ſen är, och deras fördömelſe ſofwer icke.
1 Tim. 6: 5. Tit. 1: 11. 5 Moſ. 32: 35.

4. Ty hafwer Gud icke ſkonat Änglomen, ſom ſyndade, utan hafwer dem med mörkſens kedjor nederkaſtat till helwetes, öfwerantwardandes till att förwaras till domen; Job 4: 18.
Luc. 8: 31. 1 Joh. 3. 8. Jud. Ep. v. 6. Upp. 20: 2.

5. Och hafwer icke ſkonat den förra werldene; utan bewarat Noe, rättfärdighetenes Predikare, ſjelf åttonde, och lät floden gå öfwer de ogudaktigas werld; 1 Moſ. 7: 7, 23. 1 Petr. 3: 19, 20.

6. Och hafwer gjort de ſtäder Sodoma och Gomorra till aſko, omſtört och fördömt dem; och ſatt för ett efterdömelſe dem ogudaktigom, ſom ſedan komma ſkulle; 1 Moſ. 19: 24, 25.
5 Moſ. 29: 23. Eſ. 13: 19. Jer. 50: 40.
Heſ. 16: 19. Am. 4: 11. Jud. Ep. v. 7. 4 Moſ. 26: 10.

7. Och hafwer frälſt den rättfärdiga Lot, ſom war plågad af ſkamliga menniſkor, genom deras ſköraktiga umgängelſe; 1 Moſ. 19: 5, 7, 8, 15.

8. Ty efter han war rättfärdig, och bodde ibland dem, och måſte dock ſådana ſe och höra, plågade de dageligen den rättfärdiga ſjälen med ſina onda gerningar.

9. **HERren kan frälſa de gudaktiga utaf freſtelſen, men behålla de orättfärdiga till domedag, till att pinas;** 1 Cor. 10: 13.

10. Men aldrameſt dem ſom wandra efter köttet, uti orenom luſta, och förſmå herrſkapet, öfwerdådige, enſinnade, och intet rädas förſmäda wäldigheterna; Jud. Ep. v. 4, 7, 8.

11. Ändock Änglarna, ſom i kraftene och ſtarkhetene ſtörre äro, icke draga kunna den förſmädeliga domen emot ſig, af HERranom. Jud. Ep. v. 9.

12. Men de äro ſåſom de oförnuftiga djur, ſom af naturen dertill födda äro, att de ſkola fångna och ſlagtade warda; förſmäda det de intet förſtå, och ſkola uti ſitt förderfweliga wäſende förgås; Jer. 12: 3. Jud. Ep. v. 10.

13. Och få orättfärdighetenes lön. De hållat för wälluſt, att de lefwa i timeliga kräſelighet; de äro ſlemheter och ſkamfläckar; pråla af edra gåfwor, ſlöſa med edart; Jud. Ep. v. 12.

14. Hafwa ögonen full med horeri, låta icke förmena ſig ſyndena, och locka till ſig de oſtadiga ſjälar; hafwa ſin hjerta genomöfwad i girighet; förbannadt folk;

15. Öfwergifwa rätta wägen, och gå wille, och efterfölja Balaams, Boſors ſons wäg, hwilken älſkade wrånghetenes lön. 4 Moſ. 22: 5, 7, 21. Jud. Ep. v. 11.

16. Men han blef ſtraffad för ſin wrånghet; det ſtumma arbetsdjuret talade med menniſkoröſt, och förtog Prophetens galenſkap. 4 Moſ. 22: 23, 28.

17. De

17. De äro källor utan watten, och molnſkyr ſom af wädret drifwas; hwilkom förwaradt är ett ſwart mörker, till ewig tid. Ordſp. 25: 14. Jud. Ep. v. 13.

18. Ty de tala ſtolt ord, ſom äro fåfäng; och igenom otukt locka dem till köttslig luſta, ſom rättsliga undſluppne woro, och ännu wandra i willfarelſe; Jud. Ep. v. 16.

19. Och lofwa dem frihet, ändock de ſjelfwe äro förderfwelſens tjenare; ty af hwem någor öfwerwunnen warder, hans tjenare är han worden. Joh. 8: 34. Rom. 6: 16.

20. Ty ſedan de, genom HErrans och Frälſarens JEſu Chriſti kunſkap, undflytt hafwa werldenes orenlighet, och hafwa åter bewefwat ſig deruti, och äro öfwerwunne, är dem det yterſta wärre wordet än det förſta. Matth. 12: 45. Luc. 11: 26. Ebr. 6: 4, ꝛc.

21. Och hade dem bättre warit intet förſtåndit rättfärdighetenes wäg, än, ſedan de förſtodo, wända ſig ifrå det helga budet, ſom de anammat hade. Luc. 12: 47, 48.

22. Dem är wederfaret det ſom för ett ſant ordſpråk plägar ſägas: Hunden går åter till ſina ſpyo; och ſwinet, ſom twaget är, ſölar ſig åter i träcken. Ordſp. 26: 11.

3. Capitlet.

Domſens wißhet. Werldenes ände. Wår beredelſe.

Detta är nu den andra Epiſtelen, ſom jag ſkrifwer eder till, mine käreſte, i hwilko jag uppwäcker och förmanar edart rena ſinne; 2 Petr. 1: 13.

2. Att I ihågkommen de ord, ſom tillförene ſagd äro af de heliga Propheter; och deßlikes wårt bud, wi ſom ärom HErrans och Frälſarens Apoſtlar.

3. Och weter det i förſtone, att i ytterſta dagarna warda kommande beſpottare, ſom wandra efter ſin egen luſta; 1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1. Jud. Ep. v. 18.

4. Och ſäga: Hwar är nu det löfte om hans tillkommelſe? Ty ifrå den dag fäderne äro affomnade, blifwer allt ſåſom det af kreaturens begynnelſe warit hafwer. Eſ. 5: 19. Jer. 17: 15. Heſ. 12: 22.

5. Men ſjelfwiljande wilja de icke weta, att himlarna hafwa ock warit i förtiden, och jorden af wattnet, och i wattnena beſtånd haft, genom Guds ord. 1 Moſ. 1: 6, 9. Pſ. 24: 2. 33: 6. 136: 6.

6. Likwäl wardt på den tid werlden, genom de ſamma, med flodene förderfwad. 1 Moſ. 7: 10, 21.

7. Sammalunda ock nu himlarna och jorden warda genom hans ord ſparde, att de ſkola warda eldenom förwarade till domedag, då de ogudaktiga menniſkor fördömas ſkola. Pſ. 102: 27. Eſ. 51: 6. Ebr. 1: 11. 2 Theß. 1: 8.

8. Men ett ſkall eder icke fördoldt wara, mine käreſte, **att en dag för HErranom är ſåſom tuſende år, och tuſende år ſåſom en dag.** Pſ. 90: 4.

9. **HErren fördröjer intet ſitt löfte, ſåſom ſomlige mena det wara fördröjelſe; men han hafwer tålamod med oß, och will icke att några ſkola förgås, utan att hwar och en wänder ſig till bättring.** Eſ. 30: 18. Hab. 2: 3. Ebr. 10: 37. 1 Petr. 3: 20. Heſ. 18: 23, 32. 33: 11. Rom. 2: 4. 1 Tim. 2: 4.

10. Men HErrans dag warder kommandes ſåſom en tjuf om natten; och då ſkola himlarna med en ſtor haſtighet förgås, och elementen ſkola förſmälta af hetta, och jorden, med de werk, ſom derpå äro, ſkola afbrännas. Matth. 24: 35, 43, 44. Luc. 12: 39, 40. 1 Theß. 5: 2. Upp. 3: 3. Pſ. 102: 27. Marc. 13: 31. Upp. 20: 11.

11. Efter nu allt detta ſkall förgås, hurudana bör eder då wara, uti helig umgängelſe och Gudaktighet?

12. Så att I wänten och åſtunden efter Guds dags tillkommelſe; **i hwilkom himlarna af eld förgås ſkola, och elementen förſmälta af hetta.** Luc. 12: 36. Tit. 2: 13. Pſ. 50: 3. 2 Theß. 1: 8.

13. **Men nya himlar och en ny jord wäntom wi, efter hans löfte, der rättfärdighet uti bor.** Eſ. 65: 17. 66: 22. Upp. 21: 1.

14. Derföre, mine käreſte, medan I detta wänten, ſå lägger eder winning om att I obeſmittade och oſtraffelige för honom finnas mågen i frid. 1 Cor. 1: 8. Phil. 1: 10. 1 Theß. 3: 13. 5: 23.

15. Och wårs HErras JEſu Chriſti tålamod räkner för edra ſalighet; ſå-

ſom ock wår käre broder, Paulus, efter den wisheet ſom honom gifwen är, hafwer ſkrifwit eder till; Rom. 2: 4.

16. Såſom han ock i all bref talar om ſådana ſtycker; **ibland hwilka något är ſom är ſwårt till förſtå, det de olärde och löſaktige förwärra, ſåſom ock andra ſkrifter, till ſin egen förtappelſe.**
Rom. 8: 19. 1 Cor. 15: 24. 1 Theß. 4: 15.

17. Men J, mine käreſte, medan J weten det tillförene, ſå förwarer eder, att J icke förförde warden genom de ogudaktigas willfarelſe, ſamt med dem, och fallen ifrå edor egen ſtadighet;
Marc. 13: 23.

18. Utan wäxer i nådene, och wårs HErras och Frälſares JEſu Chriſti kunſkap. Honom ware ära, nu och till ewig tid. Amen.

De tre S. Johannis Epiſtlar.

S. Johannis den förſta Epiſtel.

1. Capitlet.

Ordet wißt. Guds gemenſkap. JEſu blod.

Det ſom war af begynnelſen, det wi hafwe hört, det wi hafwe ſett med wår ögon, det wi hafwe beſkådat, och wåra händer handterat hafwa, af lifſens ord;
Joh. 1: 1, 14. Luc. 1: 2. 24: 39. 2 Petr. 1: 16.

2. Och lifwet är uppenbaradt, och wi hafwe ſett, och wittnom, och kungörom eder det ewiga lifwet, hwilket war när Fadren, och är oß uppenbaradt; Joh. 1: 2.
Rom. 16: 26. Col. 1: 26. 2 Tim. 1: 10. Tit. 2: 11.

3. Hwad wi hafwe ſett och hört, det förkunnom wi eder, på det ock J ſkolen hafwa ſällſkap med oß, och wårt ſällſkap ſkall wara med Fadrenom, och hans Son JEſu Chriſto.
Joh. 17: 21. 1 Cor. 1: 9.

4. Och detta ſkrifwe wi eder, på det edor glädje ſkall wara fullkommen.
2 Joh. v. 12.

5. Och det är bebådelſen, ſom wi hafwe hört af honom, och förkunnom eder, att Gud är ett ljus, och intet mörker är i honom.
Joh. 1: 9. 8: 12. 9: 5. 12: 35, 36.

6. Om wi ſäge oß hafwa ſällſkap med honom, och wandrom i mörkret, då ljugom wi, och görom icke ſanningen. 1 Joh. 2. 4.

7. Men wandrom wi i ljuſet, ſåſom han är i ljuſet; då hafwe wi ſällſkap inbördes, **och JEſu Chriſti, hans Sons, blod renar oß af alla ſynder.**
Ebr. 9: 14. 1 Petr. 1: 19. Upp. 1: 5.

8. Säge wi, att wi hafwe ingen ſynd, då bedrage wi oß ſjelfwa, och ſanningen är icke i oß. 1 Kon. 8: 46.
2 Chr. 6: 36. Ordſp. 20: 9. Pred. 7: 21. Jac. 3: 2.

9. Men om wi bekänne wåra ſynder, han är trofaſt och rättwis, att han förlåter oß ſynderna, och renar oß af alla orättfärdighet.
Pſ. 32: 5. Ordſp. 28: 13.

10. Men ſäge wi, att wi hafwe intet ſyndat, då göre wi honom till ljugare, och hans ord är icke i oß.

2. Capitlet.

JEſu förſoning. Guds kännedom.
Antichriſti lära.

Min barn, detta ſkrifwer jag eder, att J ſkolen icke ſynda; och om någor ſyndar, då hafwe wi en förſwarare när Fadrenom, JEſum Chriſtum, den rättfärdig är.
Rom. 3: 25. 8: 34.
1 Tim. 2: 5. Ebr. 7: 24, 25. 9: 24.

2. **Och han är förſoningen för wåra ſynder; icke allenaſt för wåra, utan ock för hela werldenes.** Joh. 4: 42.
2 Cor. 5: 18. Col. 1: 20. 1 Joh. 4: 10, 14.

3. Och derpå wete wi att wi kännom honom, om wi hålle hans bud.

4. Den der ſäger: Jag känner honom, och håller icke hans bud, han är en ljugare, och i honom är icke ſanningen. 1 Joh. 1: 6. 4: 20.

5. Men den ſom håller hans ord, i honom är ſannerliga Guds kärlek fullkomligen; och derpå wete wi att wi ärom i honom.
Joh. 13: 35. 14: 21, 23. 1 Joh. 4: 12, 13.

6. Den der ſäger ſig blifwa i honom, han ſkall ock wandra ſåſom han wandrade. Matth. 11: 29.
Joh. 15: 4, 5. Phil. 2: 5. 1 Petr. 2: 21.

7. Bröder, jag ſkrifwer eder intet nytt bud; utan det gamla budet, ſom I haft hafwen af begynnelſen. Det gamla budet är det ord, ſom I hafwen hört af begynnelſen.
1 Joh. 3: 11. 2 Joh. v. 5.

8. Åter ſkrifwer jag eder ett nytt bud, det ſant är i honom, och i eder; ty mörkret är förgånget, och det ſanna ljuſet lyſer nu.
Joh. 13: 34. 15: 12. Joh. 1: 9. 8: 12. Rom. 13: 12.

9. Den ſom ſäger ſig wara i ljuſet, och hatar ſin broder, han är ännu i mörkret. 1 Cor. 13: 2. 2 Petr. 1: 9. 1 Joh. 3: 14, 15.

10. Den der älſkar ſin broder, han blifwer i ljuſet, och ingen förargelſe är i honom. Joh. 12: 35. 2 Petr. 1: 10.

11. Men den ſom hatar ſin broder, han är i mörkret, och wandrar i mörkret, och wet icke hwart han går; ty mörkret hafwer förblindat hans ögon.

12. Jag ſkrifwer eder, kära barn, att eder ſkola ſynderna förlåtna warda, för hans Namns ſkull.
Luc. 24: 47. Ap. G. 4: 12. 10: 43. 13: 38.

13. Jag ſkrifwer eder, I fäder; ty I hafwen känt honom, ſom är af begynnelſen. Jag ſkrifwer eder, I ynglingar; ty I hafwen öfwerwunnit den onda.

14. Jag ſkrifwer eder, I barn; ty I hafwen känt Fadren. Jag hafwer ſkrifwit eder, I fäder; ty I hafwen känt honom, ſom är af begynnelſen. Jag hafwer ſkrifwit eder, I ynglingar; ty I ären ſtarke; och Guds ord blifwer i eder, och hafwen öfwerwunnit den onda. Eph. 6: 10.

15. Älſker icke werldena, icke heller de ting i werldene äro. Den der älſkar werldena, i honom är icke Fadrens kärlek. Rom. 12: 2. Gal. 1: 10. Jac. 4: 4.

16. Ty allt det ſom är i werldene, nämliga köttſens begärelſe, och ögonens begärelſe, och högfärdigt lefwerne, det är icke af Fadrenom, utan af werldene.

17. Och werlden förgås, och hennes luſta; men den ſom gör Guds wilja, han blifwer ewinnerliga. Pſ. 90: 10.
Eſ. 40: 6. 1 Cor. 7: 31. 1 Petr. 1: 24. Jac. 1: 10.

18. Käre barn, nu är den ytterſte tiden, och ſåſom I hafwen hört, att Antichriſt ſkall komma; ja, nu äro allaredo månge Antichriſter wordne, och deraf wete wi att den ytterſte tiden är nu.
Matth. 24: 24. Ap. G. 20: 29. 2 Theß. 2: 3.

19. De äro utgångne af oß; men de woro icke af oß. Hade de warit af oß, då hade de ju blifwit när oß; men på det de ſkulle blifwa uppenbare, att de äro icke alle af oß.
Pſ. 41: 10. Ap. G. 20: 30. 1 Cor. 11: 19.

20. Men I hafwen ſmörjelſe af dem Heliga, och weten allt.
Pſ. 45: 8. 133: 2. Joh. 14: 26. Ebr. 1: 9.

21. Jag hafwer icke ſkrifwit till eder, ſåſom till dem der icke weta ſanningen; utan ſåſom till dem ſom henne weta, och att all lögn icke är af ſanningene.

22. Ho är en ljugare, utan den ſom nekar, att JEſus är Chriſtus? Den är Antichriſt, ſom nekar Fadren och Sonen. 1 Joh. 4. 3. 2 Joh. 7.

23. **Hwar och en ſom nekar Sonen, han hafwer icke heller Fadren.**
Luc. 12: 9. Joh. 15: 23. 2 Tim. 2: 12. 1 Joh. 4: 15.

24. Hwad I nu hört hafwen af begynnelſen, det blifwe i eder; om det blifwer i eder, ſom I hört hafwen af begynnelſen, ſå ſkolen ock I blifwa i Sonenom och Fadrenom.

25. Och detta är det löfte, ſom han oß lofwat hafwer, ewinnerligit lif.

26. Detta hafwer jag ſkrifwit till eder, om dem ſom förföra eder.

27. Och den ſmörjelſe, ſom I hafwen fått af honom, blifwer i eder; och I behöfwen icke att någon lärer eder; utan ſåſom ſmörjelſen lärer eder om all ting, ſå är det ſant, och icke lögn; och ſom hon hafwer lärt eder, ſå blifwer i henne.
Jer. 31: 33, 34. Joh. 14: 26. 16: 13. Ebr. 8: 10, 11.

28. Och nu, kära barn, blifwer i honom; att när han uppenbarad warder, måge wi hafwa förtröſtning, och icke komma på ſkam för honom i hans tillkommelſe. Marc. 8: 38. 1 Joh. 3, 2.

29. Om J weten att han är rättfärdig, ſå ſkolen J ock det weta, att hwar och en ſom rätt gör, han är född af honom.
1 Joh. 3: 7, 10.

3. Capitlet.

Guds barns ära, pligt. Broderlig kärlek.

Ser till hurudana kärlek Fadren hafwer bewiſt oß, att wi kallas Guds barn; fördenſkull känner intet werlden eder; ty hon känner intet honom.
Joh. 1: 12. 16: 3. 17: 25.

2. Mine käreſte, wi äre nu Guds barn, och det är än icke uppenbaradt hwad wi warda ſkole; men det wete wi, när han blifwer uppenbar, då wardom wi honom like; ty wi få ſe honom ſåſom han är. Eſ. 56: 5. Rom. 8: 15, 18, 29.
2 Petr. 1: 4. 1 Cor. 15: 49. 2 Cor. 4: 17.
Phil. 3: 21. Col. 3: 4. 1 Cor. 13: 12. 2 Cor. 5: 7.

3. Och hwar och en ſom hafwer detta hopp i honom, han renar ſig, ſåſom han ock ren är.

4. Hwar och en ſom gör ſynd, han gör ock orätt, och ſynd är orätt.
1 Joh. 5: 17.

5. **Och J weten att han war uppenbarad, på det han ſkulle borttaga wåra ſynder; och ingen ſynd är i honom.** Eſ. 53: 4. 1 Tim. 1: 15.
Eſ. 53: 9. 2 Cor. 5: 21. 1 Petr. 2: 22, 24.

6. Hwar och en ſom blifwer i honom, han ſyndar icke; hwar och en ſom ſyndar, han hafwer icke ſett honom, icke heller känt honom.
1 Joh. 2: 4. 4: 8, 16. 3 Joh. v. 11.

7. Kära barn, låter ingen bedraga eder. Den ſom gör rätt, han är rättfärdig, ſåſom ock han rättfärdig är.
1 Joh. 2: 29.

8. Den der gör ſynd, han är af djefwulen; ty djefwulen ſyndar af begynnelſen; **och fördenſkull uppenbarades Guds Son, att han ſkulle nederſlå djefwulens gerningar.**
Joh. 8: 44.

9. Hwar och en, ſom född är af Gudi, han gör icke ſynd; ty hans ſäd blifwer i honom; och han kan icke ſynda, ty han är född af Gudi.
1 Petr. 1: 23. 1 Joh. 5: 18.

10. Derpå känner man, hwilke Guds barn, eller hwilke djefwulens barn äro; hwar och en ſom icke gör rätt, han är icke af Gudi; och den ſom icke älſkar ſin broder. 1 Joh. 4: 8, 16.

11. Ty detta är det budſkap, ſom J hafwen hört af begynnelſen, att wi ſkole älſkas inbördes;
Joh. 13: 34. 15: 12. 1 Theß. 4: 9. 1 Joh. 2: 7, 8.

12. Icke ſåſom Cain, ſom war af dem onda, och ſlog ſin broder ihjäl. Och för hwars ſkull ſlog han honom ihjäl? Ty hans gerningar woro onda; men hans broders gerningar rättfärdiga. 1 Moſ. 4: 8. Ebr. 11: 4.

13. Förundrer icke, min bröder, om werlden hatar eder. Joh. 15: 18, 19. 17: 14.

14. Wi wete, att wi ärom förde ifrå döden till lifwet; ty wi älſkom bröderna. Den der icke älſkar brodren, han blifwer i dödenom.
3 Moſ. 19: 17. 1 Joh. 2: 9, 10, 11.

15. Hwar och en ſom hatar ſin broder, han är en mandråpare; och J weten, att hwar och en mandråpare hafwer icke ewinnerligit lif blifwandes i ſig. Matth. 5: 21, 22. Gal. 5: 21.

16. Derpå kännom wi Guds kärlek, att han hafwer låtit ſitt lif för oß; och ſkolom ock wi låta wårt lif för bröderna. Joh. 3: 16. 15: 13.
Rom. 5: 8. Eph. 5: 2, 25. 1 Joh. 4: 9.

17. Den ſom hafwer denna werlds gods, och ſer ſin broder wara nödſtälld, och ſluter ſitt hjerta till för honom, huru blifwer Guds kärlek i honom?
5 Moſ. 15: 7. Luc. 3: 11. 1 Joh. 4: 20. 5: 1.

18. Min barn, älſkoms icke med ordom, eller med tungone, utan med gerning och ſanning. Jac. 2: 15, 16.

19. Deraf wete wi, att wi ärom af ſanningene, och kunnom ſtilla wår hjerta för honom;

20. Att om wårt hjerta fördömer oß, då är Gud ſtörre än wårt hjerta, och wet all ting.

21. Mine käreſte, om wårt hjerta fördömer oß icke, då hafwe wi en förtröſtning till Gud;

22. Att wi få af honom allt det wi bedje; ty wi hållom hans bud, och görom det honom ljuft är.
Pſ. 10: 17. 34: 16, 18. 145: 18.
Ordſp. 15: 29. 28: 9. Marc. 11: 24. Jac. 1: 5.

23. Och detta är hans bud, att wi ſkolom tro på hans Sons, JEſu Chriſti Namn; och älſka oß inbördes, ſåſom han oß budit hafwer.
Joh. 6: 29. 17: 3. 3 Moſ. 19: 18. Matth. 22: 39. Eph. 5: 2. 1 Petr. 4: 8.

24. Och den der håller hans bud, han blifwer i honom, och han i honom; och deraf wete wi, att han blifwer i oß, af Andanom ſom han oß gifwit hafwer. Luc. 10: 27. Joh. 13: 34. 14: 23. 15: 10. Rom. 8: 9. 1 Joh. 4: 12, 13, 15.

4. Capitlet.

Pröfwa läran, Lef i kärlek.

Mine käreſte, J ſkolen icke tro hwar och en anda; utan pröfwer andarna, om de äro af Gudi; ty många falſke Propheter äro utgångne i werldena. 1 Kon. 22: 22. Jer. 29: 8. Matth. 7: 15, 16. 24: 4, 5, 24. Ap. G. 20: 28, 29. Rom. 16: 17. Eph. 5: 6. 1 Theß. 5: 21. 2 Petr. 2: 1, 2. 2 Joh. v. 7. Upp. 2: 2.

2. Derpå ſkolen J känna Guds Anda; hwar och en ande, ſom bekänner att JEſus Chriſtus är kommen i köttet, han är af Gudi. 1 Joh 5: 1.

3. Och hwar och en ande, ſom icke bekänner att Jeſus Chriſtus är kommen i köttet, han är icke af Gudi; och det är Antichriſts (ande), af hwilkom J hafwen hört att han ſkulle komma, och är nu allaredo i werldene. 2 Theß. 2: 7. 1 Joh. 2: 18, 20. 22.

4. Kära barn, J ären af Gudi, och hafwen öfwerwunnit dem; ty den ſom är i eder, han är ſtörre än den ſom är i werldene.

5. De äro af werldene; derföre tala de af werldene, och werlden hörer dem. Joh. 3: 31. 15: 19.

6. Wi ärom af Gudi. Den ſom känner Gud, han hörer oß; den ſom icke är af Gudi, han hörer oß intet. Deraf känne wi ſanningenes Anda, och willones anda. Joh. 8: 47. 10: 27.

7. Mine käreſte, älſkom oß inbördes; ty kärleken är af Gudi, och hwar och en ſom älſkar, han är född af Gudi, och känner Gud.

8. Den ſom icke älſkar, han känner icke Gud; ty Gud är kärleken. 1 Joh. 2: 4. 3: 6.

9. Derpå är Guds kärlek till oß uppenbar worden, att Gud hafwer ſändt ſin enda Son i werldena, att wi ſkolom lefwa genom honom.
Joh. 3: 16. Rom. 5: 8. 8: 32. 1 Joh. 3: 16.

10. Deruti ſtår kärleken; icke det wi hafwom älſkat Gud; men det han hafwer älſkat oß, och ſändt ſin Son till en förſoning för wåra ſynder.
Joh. 15: 16. Rom. 3: 24, 25. 5: 8, 10. 2 Cor. 5: 19.

11. Mine käreſte, hafwer Gud ſå älſkat oß, ſå ſkolom ock wi älſkas inbördes. Matth. 18: 33. Joh. 15: 12, 13.

12. Ingen hafwer någon tid ſett Gud; om wi älſkoms inbördes, ſå blifwer Gud i oß, och hans kärlek är fullkommen i oß. 2 Moſ. 33: 20. 5 Moſ. 4: 12. Joh. 1: 18. 1 Tim. 1: 17. 6: 16. 1 Joh. 2: 5.

13. Derpå kännom wi, att wi blifwom i honom, och han i oß, att han hafwer gifwit oß af ſinom Anda. Joh. 14: 20. 1 Joh. 3: 24.

14. Och wi ſågom och betygom, att Fadren hafwer ſändt Sonen, werldene till en Frälſare. Joh. 1: 14. 1 Joh. 1: 1. Joh. 3: 17. 12: 47.

15. Hwar och en ſom bekänner, att JEſus är Guds Son, i honom blifwer Gud, och han i Gudi. Joh. 17: 21. 1 Joh. 3: 24.

16. Och wi hafwe känt och trott den kärlek, ſom Gud hafwer till oß. Gud är kärleken; och den ſom blifwer i kärlekenom, han blifwer i Gudi, och Gud i honom.

17. Derpå är kärleken fullkommen med oß, att wi mågom hafwa en förtröſtning på domedag; ty ſåſom han är, ſå ärom ock wi i denna werld. Luc. 6: 35, 36. Jac. 2: 13.

18. Räddhåge är icke i kärlekenom; utan fullkommelig kärlek utdrifwer räddhågan; ty räddhågan hafwer pino; men den der rädes, han är icke fullkommen i kärlekenom.

19. Älſkom honom, ty han hafwer förſt älſkat oß.

20. Om någor ſäger: Jag älſkar Gud, och hatar ſin broder, han är en ljugare. Ty den der icke älſkar ſin broder, ſom han ſer, huru kan

han älſka Gud, ſom han icke ſer? 1 Joh. 2: 4. 3: 17.

21. Och detta budet hafwe wi af honom, att den der älſkar Gud, han ſkall ock älſka ſin broder. 3 Moſ. 19: 18. Matth. 22: 37, 39. Joh. 13: 34. 15: 12. Eph. 5: 2. 1 Theß. 4: 9. 1 Petr. 4: 8. 1 Joh. 3: 11, 23.

5. Capitlet.

Trones kraft, wittnen. Bönen. Nya födelſen.

Hwar och en ſom tror, att JEſus är Chriſtus, han är född af Gudi; och hwar och en ſom älſkar honom ſom födde, han älſkar ock den ſom födder är af honom. Joh. 1: 12, 13. 1 Joh. 2: 22, 23. 4: 2.

2. Derpå wete wi, att wi älſkom Guds barn, när wi älſkom Gud, och hållom hans bud.

3. Ty det är kärleken till Gud, att wi hållom hans bud; och hans bud äro icke ſwår. Joh. 14: 15, 21, 23. 15: 10. 2 Joh. v. 6. Matth. 11: 29, 30.

4. Ty allt det ſom är födt af Gudi, det öfwerwinner werldena; **och denne är ſegren, ſom öfwerwinner werldena, wår tro.** Joh. 16: 33.

5. Men ho är den ſom öfwerwinner werldena, utan den ſom tror, att JEſus är Guds Son? 1 Cor. 15: 57. 1 Joh. 4: 4.

6. Denne är den ſom kommer med watten och blod, JEſus Chriſtus, icke med watten allena, utan med watten och blod; och Anden är den ſom betygar, att Anden är ſanningen.

7. **Ty tre äro ſom wittna i himmelen, Fadren, Ordet och den Helge Ande; och de tre äro ett.** Matth. 28: 19. Joh. 1: 1. Upp. 19: 13.

8. Och tre äro de ſom wittna på jordene, Anden, Wattnet och Blodet; och de tre äro till ett.

9. Hwar wi nu anamme menniſkors wittnesbörd, Guds wittnesbörd är ſtörre; ty detta är Guds wittnesbörd, ſom han wittnade om ſin Son: Joh. 5: 37. 8: 17, 18.

10. Den der tror på Guds Son, han hafwer wittnesbörd i ſig ſjelfwom; den der icke tror Gudi, han gör honom till en ljugare; ty han icke trodde det wittnesbörd, ſom Gud wittnade om ſin Son. Joh. 3: 16, 33. Rom. 8: 16.

11. Och det är wittnesbördet, att Gud oß gifwit hafwer det ewiga lifwet; och det lifwet är i hans Son. Joh. 1: 4.

12. Den Sonen hafwer, han hafwer lifwet; den icke hafwer Guds Son, han hafwer icke lifwet. Joh. 3: 36. 5: 24.

13. Detta hafwer jag ſkrifwit eder, ſom tron i Guds Sons Namn; på det I ſkolen weta, att I hafwen ewinnerligit lif; och på det I ſkolen tro i Guds Sons Namn. Joh. 20: 31.

14. Och detta är den förtröſtning, ſom wi hafwe till honom, att om wi bedje något efter hans wilja, så hörer han oß. Jer. 29: 12. Matth. 7: 8. 21: 22. Joh. 14: 13. 15: 7. 1 Joh. 3: 21, 22.

15. Och efter wi wete, att han hörer oß, ehwad wi bedje, så wete wi att wi de böner hafwe, ſom wi hafwom bedit af honom. Luc. 11: 9. Joh. 16: 23.

16. Hwar någor ſer ſin broder ſynda någon ſynd, icke till döds, han må bedja, så ſkall han gifwa dem lifwet, ſom ſynda icke till döds. Det är en ſynd till döds; för ſådana ſäger jag icke att någor bedja ſkall. 4 Moſ. 15: 30. 1 Sam. 2: 25. Matth. 12: 31, 32. Marc. 3: 28, 29. Luc. 12: 10. Ebr. 6: 4. 10: 26.

17. All orätt är ſynd; är ock ſomlig ſynd icke till döds. 1 Joh. 3: 4.

18. Wi wete, att den af Gudi född är, han ſyndar icke; utan den ſom född är af Gudi, han förwarar ſig, och den onde kommer icke wid honom. 1 Joh. 3: 9.

19. Wi wete, att wi ärom af Gudi, och hela werlden är ſtadd i det onda.

20. Men wi wete, att Guds Son är kommen, och hafwer gifwit oß ſinne, att wi kännom den Sanna, och ärom i den Sanna, i hans Son JEſu Chriſto; **denne är ſanner Gud, och det ewiga lifwet.** Luc. 24: 45. Joh. 17: 3.

21. **Kära barn, wakter eder för afgudarna. Amen.** 1 Cor. 10: 14.

S. Johannis den andra Epiſtel.

1. Capitlet.

Helſas, förmanas till kärlek, warnas för falſka Lärare.

Den äldſte, den utwalda Frune, och hennes barn, hwilken jag älſkar i ſanningen; och icke jag allenaſt, utan ock alle ſom ſanningen känt hafwa;

2. För ſanningens ſkull, ſom i oß blifwer, och med oß wara ſkall i ewighet.

3. Nåd, barmhertighet, frid af Gud Fader, och af HERranom JEſu Chriſto, Fadrens Son, i ſanningene, och i kärlekenom, ware med eder. Tit. 1:4.

4. Jag är mycket glad, att jag hafwer funnit ibland din barn de der wandra i ſanningene; ſåſom wi budet af Fadrenom fått hafwe.

5. Och nu beder jag dig, Fru; icke ſkrifwer jag dig ſåſom ett nytt bud, utan det wi hadom af begynnelſen, att wi ſkolom älſka oß inbördes.

Joh. 13:34. 15:12. Eph. 5:2. 1 Theß. 4:9.
1 Petr. 4:8. 1 Joh. 2:7, 8. 3:11, 23. 4:21.

6. Och detta är kärleken, att wi wandrom efter hans bud. Detta är budet, ſom I hört hafwen af begynnelſen, att I wandren deruti. Joh. 15:10.

7. Ty månge bedragare äro inkomne i werldena, de ſom icke bekänna JEſum Chriſtum kommen wara i köttet; denne är bedragaren och Antichriſt.

Matth. 24:5, 24.
2 Petr. 2:1. 1 Joh. 2:18, 22. 4:1, 2, 3

8. Ser eder wäl före, att wi icke borttappom det wi arbetat hafwom, utan att wi fåm full lön.

9. Hwar och en ſom öfwerträder, och icke blifwer i Chriſti lärdom, han hafwer ingen Gud; **den der blifwer i Chriſti lärdom, han hafwer både Fadren och Sonen.** 1 Joh. 2:23.

10. **Kommer någor till eder, och icke hafwer denna lärdomen med ſig, undfår honom icke i hus, och helſer honom icke heller;**

Rom. 16:17. 1 Cor. 5:11.
16:22. Gal. 1:8, 9. 2 Tim. 3:5. Tit. 3:10.

11. **Ty den honom helſar, han är delaktig i hans onda gerningar.**

12. Jag hafwer wäl mycket att ſkrifwa eder, dock wille jag icke med papper eller bläck; utan jag hoppas att komma till eder, och muntliga tala med eder, på det wår glädje ſkall wara fullkommen.

3 Joh. v. 13. Joh. 17:13. 1 Joh. 1:4.

13. Helſa dig dine utwalda ſyſters barn. Amen.

S. Johannis den tredje Epiſtel.

1. Capitlet.

Gajus. Diotrephes. Demetrius.

Den äldſte, dem älſkeliga Gajo, den jag älſkar i ſanningene.

2. Min älſkelige, jag önſkar i all ſtycken att dig wäl går, och du helbregda äſt, ſåſom dine ſjäl wäl går.

3. Men jag war mycket glad, då bröderna kommo, och båro wittnesbörd om dine ſanning, ſåſom du wandrar i ſanningene. 2 Joh. v. 4.

4. Jag hafwer ingen ſtörre fröjd än den, att jag hörer min barn wandra i ſanningene.

5. Min käreſte, du gör troliga hwad ſom helſt du gör emot bröderna, och de främmande; 1 Joh. 3:11.

6. Som om din kärlek betygat hafwa inför förſamlingen; och du hafwer wäl gjort, att du hafwer dem affordrat wärdeliga för Gudi.

7. Ty de äro utfarne för hans Namns ſkull, och hafwa intet tagit af Hedningarna.

8. Så ſkole wi nu ſådana undfå, på det wi ſanningenes medhjelpare warda mågom.

9. Jag hafwer ſkrifwit förſamlingene; men Diotrephes, ſom ibland dem will afhållen wara, anammar oß intet.

10. Derföre, när jag kommer, will jag kungöra hans gerningar ſom han gör, och ſqwallrar emot oß med ondom ordom, och låter ſig icke dermed nöja; ſjelf anammar han icke bröderna, och förmenar dem ſom det göra wilja, och drifwer dem ut af förſamlingene.

11. Min käreſte, efterfölj icke det ondt är, utan det godt är; den der wäl gör, han är af Gudi, och den der illa gör, han ſer icke Gud.
Pſ. 37: 27. Eſ. 1: 16. 1 Petr. 3: 11. 1 Joh. 3: 6, 9.

12. Demetrius hafwer wittnesbörd af hwar man, och af ſjelfwa ſanningene; och wi wittnom ock, och J weten, att wårt wittnesbörd ſant är.

13. Jag hade mycket till att ſkrifwa; men jag wille icke med bläck och penna ſkrifwa dig till. 2 Joh. v. 12.

14. Men jag hoppas ſnarliga få ſe dig, ſå wilje wi muntliga tala med hwarannan.

15. Frid ware med dig. Wännerna helſa dig. Helſa du wännerna, hwar wid ſitt namn.

S. Jacobs Epiſtel.

1. Capitlet.

Korſets nytta. Rätt wishet. Synds och goda gåfwors urſprung. Hör, gör ordet.

Jacobus, Guds och HErrans JEſu Chriſti tjenare: dem tolf ſlägtom, ſom äro här och der förſkingrade, helſo. Joh. 7: 35. Ap. G. 8: 14. 1 Petr. 1: 1.

2. Mine bröder, håller det för all glädje, när J fallen i mångahanda freſtelſe; Matth. 5: 11, 12.
Ap. G. 5: 41. Ebr. 10: 34. 1 Petr. 1: 6.

3. Och weter, att edor tros bepröfwelſe gör tålamod. Rom. 5: 3. 1 Petr. 1: 7.

4. Men låter tålamodet hafwa ett fullbordadt werk; på det J ſkolen wara fullkomne och hele, och intet fel hafwa.

5. Hwar nu någrom ibland eder fattas wisdom, han bedje af Gudi, den der gifwer enfaldeliga allom, och förwiter icke; och han ſkall honom gifwen warda.
Ordſp. 2: 3. Jer. 29: 12. Matth. 7: 7, 8. Luc. 11: 9. Joh. 14: 13. 15: 7. Jac. 5: 16.

6. Men han bedje i trone, intet twiflandes; ty den der twiflar, han är ſåſom hafſens wåg, ſom af wädret drifs och föres.
Marc. 11: 24. Joh. 16: 23. 1 Joh. 3: 22. 5: 14, 15.

7. Sådana menniſka tänke icke, att hon får något af HErranom.

8. En man, ſom twiflar, är oſtadig i alla ſina wägar.

9. Men en broder, ſom ringa är, berömme ſig af ſin upphöjelſe;

10. Och den ſom rik är, af ſin förnedring; ty ſåſom blomſtret af gräſet ſkall han förgås. Pſ. 10: 3, 5.
Job 14: 2. Pſ. 102: 12. 103: 15. Eſ. 40: 6. 1 Cor. 7: 31. 1 Petr. 1: 24. 1 Joh. 2: 17. Jac. 4: 14.

11. Solen går upp med hetta, och gräſet förwißnar, och blomſtret faller af, och deß ſköna fägring förgås; ſå ſkall ock den rike förwißna uti ſina wägar.

12. Salig är den man, ſom tåleliga lider freſtelſe; ty då han bepröfwad är, ſkall han få lifſens krono, den Gud lofwat hafwer dem ſom honom älſka. Job 5: 17. Ordſp. 3: 11.
Ebr. 12: 5. 1 Petr. 3: 14. Upp. 3: 19. Matth. 10: 22. 19: 28, 29. 2 Tim. 4: 7, 8. Upp. 2: 10.

13. Ingen ſäge, då han freſtad warder, att han af Gudi freſtad warder; ty Gud freſtas icke af ondt, han freſtar ock ingen;

14. Utan hwar och en warder freſtad, då han af ſin egen begärelſe dragen och lockad warder.

15. Derefter, ſedan begärelſen hafwer aflat, föder hon ſynden; men då ſynden är fullbordad, föder hon döden. Rom. 6: 23.

16. Farer icke wille, mine käre bröder.

17. All god gåfwa, och all fullkomlig gåfwa kommer ofwanefter, ifrå ljuſens Fader; när hwilkom ingen förwandling är, eller ljus och mörkers omſkiftelſe.
Ordſp. 2: 6. Joh. 3: 27. 1 Cor. 4: 7. Eſ. 14: 27. 46: 10. Mal. 3: 6. Rom. 11: 29.

18. Han hafwer oß födt efter ſin wilja, genom ſanningenes ord, på det wi ſkulle wara förſtlingen af hans kreatur. Joh. 1: 13. 3: 3, 5.
1 Cor. 4: 15. Gal. 4: 19. 1 Petr. 1: 23.

19. Derföre, mine käre bröder, hwar och en menniſka ware ſnar till att höra, och ſen till att tala, och ſen till wrede. Ordſp. 17: 27.

20. Ty manſens wrede gör icke det rätt är för Gudi. Pred. 7: 10.

21. Lägger fördenſkull bort alla orenlighet, och alla ondſko, och anammer ordet med ſaktmodighet, ſom i eder plantadt är, det edra ſjälar kan ſaliga göra. Rom. 13: 12. Col. 3: 8. 1 Petr. 2: 1. Luc. 8: 11. 1 Cor. 3: 6. Rom. 1: 16.

22. Men warer ordets görare, och icke allenaſt hörare, bedragandes eder ſjelfwa. Matth. 7: 21, 24. Luc. 11: 28. Rom. 2: 13. 1 Joh. 3: 7.

23. Ty der någor är allenaſt ordſens hörare, och icke görare, han är lik den man, ſom ſitt lekamliga anſigte ſkådar i en ſpegel; Matth. 7: 26. Luc. 6: 47.

24. Ty då han ſig beſkådat hafwer, går han derifrån, och förgäter ſtraxt hurudana han war.

25. Men den der ſkådar uti frihetenes fullkomliga lag, och blifwer deruti, och är icke en glömſker hörare, utan en görare, den ſamme warder ſalig uti ſin gerning. Jac. 2: 12. Matth. 5: 19. Joh. 13: 17.

26. Hwar nu någor ibland eder låter ſig tycka, att han tjenar Gudi, och icke ſtyrer ſina tungo, utan bedrager ſitt hjerta, hans Gudstjenſt är fåfäng. Pſ. 34: 14. 1 Petr. 3: 10. Jac. 3: 6.

27. Detta är för Gudi och Fadren en ren och obeſmittad Gudstjenſt, ſöka faderlös och moderlös barn, och enkor, uti deras bedröfwelſe, och behålla ſig obeſmittad af werldene.

2. Capitlet.

Perſoners anſeende. Lefwande, död trô.

Mine bröder, håller det icke derföre, att tron på JEſum Chriſtum, wår HERra till härlighetena, kan lida perſoners anſeende.

2. Ty om uti edra förſamling komme en man med en guldring, och med en härlig klädnad; komme ock en fattig man i ſnöplig klädnad;

3. Och J ſågen på den ſom hafwer de härliga kläden, och ſaden till honom: Sitt här wäl; och dem fattiga ſaden J: Statt der, eller, ſitt här wid mina fötter;

4. Och betänken det icke rätt, utan warden domare, och gören en ond åtſkilnad;

5. Hörer till, mine käre bröder: Hafwer icke Gud utwalt de fattiga i denna werldene, de der rike woro på trona, och arfwingar till riket, ſom han lofwat hade dem ſom honom älſka? Matth. 5: 3. Joh. 7: 48. 1 Cor. 1: 26. Luc. 12: 21. 2 Moſ. 20: 6. 1 Sam. 2: 30. Ordſp. 8: 17. 1 Cor. 2: 9. Jac. 1: 12.

6. Men J hafwen föraktat den fattiga. Förtrycka icke de rike eder med wåld, och draga eder fram för rätten?

7. Förſmäda icke de det goda namnet, der J af nämnde ären?

8. Fullborden J den Konungsliga lagen efter Skriften: Älſka din näſta, ſåſom dig ſjelf; ſå gören J wäl. 3 Moſ. 19: 18. Matth. 22: 39. Marc. 12: 31. Rom. 13: 8, 9. Gal. 5: 14. Eph. 5: 2. 1 Theß. 4: 9.

9. Men ſen J efter perſonen, då ſynden J, och warden ſtraffade af lagen, ſåſom öfwerträdare. 3 Moſ. 19: 15. 5 Moſ. 1: 17. 16: 19.

10. Ty om någor håller hela lagen, och ſyndar på ett, han är ſaker till allt. 5 Moſ. 27: 26. Gal. 3: 10.

11. Ty den ſom ſade: Du ſkall icke göra hor, han hafwer ock ſagt: Du ſkall icke dräpa. Hwar du nu icke gör hor, och dräper likwäl, äſt du lagſens öfwerträdare. 2 Moſ. 20: 13, 14. 5 Moſ. 5: 17.

12. Så taler, och ſå görer, ſom de der ſkola genom frihetenes lag dömde warda. Jac. 1: 25. Joh. 12: 48.

13. Ty dom utan barmhertighet ſkall honom öfwergå, ſom barmhertighet icke gjort hafwer; och barmhertigheten berömmer ſig emot domen. Matth. 6: 15. 18: 35. Marc. 11: 25. Luc. 16: 25. Matth. 25: 21, 42.

14. Hwad hjelper det, mine bröder, om någor ſäger ſig hafwa trona, och hafwer dock icke gerningarna? Kan ock tron göra honom ſalig? Matth. 7: 26. Jac. 1: 23.

15. Om en broder eller ſyſter wore nakot, och fattades dagelig föda; Luc. 3: 11. 1 Joh. 3: 17.

16. Och någor edra ſade till dem: Går i frid, wärmer eder, och mätter eder; och gifwer dem likwäl intet hwad lekamen behöfwer; hwad hulpe dem det? 1 Joh. 3: 18.

17. Så ock tron, då hon icke hafwer gerningarna, är hon död i ſig ſjelf.

18. Nu måtte någor ſäga: Du hafwer trona, och jag hafwer gerningarna; wiſa mig dina tro med dina gerningar, ſå will jag ock wiſa dig mina tro med mina gerningar.

19. Du tror, att en Gud är; der gör du rätt uti; djeflarna tro det ock, och bäfwa. Marc. 1: 24. Luc. 4: 34.

20. Will du, fåfängelig menniſka, weta att tron utan gerningar är död?

21. Wardt icke Abraham, wår fader, af gerningarna rättfärdigad, då han ſin ſon Iſaac offrade på altaret? 1 Moſ. 22: 9, 12.

22. Ser du, att tron hafwer medwerkat i hans gerningar, och att tron är fullkommen worden af gerningarna. Ebr. 11: 17.

23. Och Skriften är fullkomnad, ſom ſäger: Abraham trodde Gudi, och det wardt honom räknadt till rättfärdighet; och wardt kallad Guds wän. 1 Moſ. 15: 6. Rom. 4: 3. Gal. 3: 6. 2 Chr. 20: 7. Eſ. 41: 8.

24. Sen I nu, att af gerningarna rättfärdigas menniſkan, och icke af trone allena.

25. Sammalunda ock den ſtökan Rahab, wardt hon icke af gerningom rättfärdigad, då hon undfick ſändningabåden, och ſläppte dem en annan wäg ut? Joſ. 2: 1, 21. 6: 23. Ebr. 11: 31.

26. Derföre, ſåſom kroppen utan anda är död, ſå är ock tron utan gerningar död.

3. Capitlet.

Tungans ſtyrſel. Jordiſk, himmelſk wishet.

Mine bröder, farer icke hwar man efter att wara lärare; wetande att wi deß ſtörre dom fåm.

2. Ty i mång ſtycke fele wi alle; men den der icke felar uti ett ord, han är en fullkommen man, och kan regera hela lekamen med betſel. Ordſp. 20: 9. Pred. 7: 21. 1 Joh. 1: 8. Pſ. 34: 14. 1 Petr. 3: 10. Jac. 1: 26.

3. Si, wi läggom häſtomen betſel i munnen, att de ſkola lyda oß, och omkaſtom deras hela kropp. Pſ. 32: 9.

4. Si ock ſkeppen, ehuru ſtor de äro, och af ſtarkt wäder drifwas, warda de dock likwäl omwänd med ett litet roder, ehwart rodermannen will.

5. Så är ock tungan en klen lem, och kommer ſtor ting åſtad; ſi en liten eld, huru ſtor ſkog han upptänder. Pſ. 12: 4, 5. 73: 8, 9. Ordſp. 12: 8. 15: 2.

6. Och tungan är ock en eld, en werld full med orätt. Så är ock tungan ibland wåra lemmar, och beſmittar hela lekamen, och upptänder all wår umgängelſe, då hon upptänd är af helwete. Matth. 15: 11, 18, 19. Marc. 7: 15, 20, 23.

7. Ty all natur, både djurs, och foglars, och ormars, och deras ſom i hafwet äro, warder tam, och är tamd af menniſkors natur;

8. Men tungan kan ingen menniſka tämja, det oroliga onda, full med dödelig förgift.

9. Med henne priſe wi Gud, och Fadren; och med henne bannom wi menniſkorna, ſom äro ſkapade efter Guds liknelſe. 1 Moſ. 1: 26, 27. 9: 6.

10. Af ſamma mun går pris och bannor. Det bör icke, mine bröder, ſå wara.

11. Icke gifwer en källa af ett hål både ſött och bäſkt watten?

12. Icke kan fikonträt, mine bröder, bära oljo, eller winträt fikon? Så kan ock ingen källa ſalt och ſött watten gifwa.

13. Ho är wis och klok ibland eder, han bewiſe med ſin goda umgängelſe ſina gerningar, uti ſaktmodighet och wisdom.

14. Om I hafwen bittert nit och träto uti edart hjerta, berömmer eder icke, och ljuger icke emot ſanningen. Rom. 13: 13.

15. Ty den wisdom är icke ofwanefter kommen, utan är jordiſk, menniſklig, och djefwulſk. 1 Cor. 2: 6, 7.

16. Ty hwar nit och träta är, der är oſtadighet och allt ondt. 1 Cor. 3: 3. Gal. 5: 19, 20, 21.

17. Men den wisdom, ſom ofwanefter är, han är förſt kyſk, och ſedan fridſam, ſaktmodig, låter ſäga ſig, full med barmhertighet och goda frukter, opartiſk, oſkrymtelig.

18. Men rättfärdighetenes frukt warder ſådd i frid, dem ſom frid hålla. Gal. 6: 8.

4. Capitlet.

Bönhörelſes hinder och befordran.

Hwadan äro örlig och krig ibland eder? Äro de icke deraf, af edrom begärelſom, ſom ſtrida i edra lemmar? Rom. 7: 23. 1 Petr. 2: 11.

2. I begären, och fån intet; I hafwen afund och nit, och kunnen intet winna; I ſtriden och örligen, och hafwen intet, derföre att I intet bedjen. Job 35: 12.
Pſ. 66: 18. Ordſp. 1: 28. Jer. 11: 11. Mich. 3: 4.

3. I bedjen, och fån intet; ty I bedjen illa, nämliga att I det uti edra wälluſt förtära ſkolen. 1 Joh. 3: 22. 5. 14.

4. I horkarlar och horkonor, weten I icke, att werldenes wänſkap är Guds owänſkap? Ho ſom werldenes wän will wara, han warder Guds owän. Joh. 15: 19.
17: 11. Rom. 8: 8. Gal. 1: 10. 1 Joh. 2: 15.

5. Menen I att Skriften ſäger fåfängt: Anden, ſom bor uti eder, begärar emot hatet? Gal. 5: 17.

6. Men han gifwer rikeliga nåd. Ty Skriften ſäger: Gud ſtår emot de högfärdiga; men dem ödmjukom gifwer han nåd. Matth. 23: 12. Luc. 1: 52. 1 Petr. 5: 5.

7. Så warer nu Gudi underdånige; ſtår emot djefwulen, ſå flyr han ifrån eder. Eph. 4: 27. 1 Petr. 5: 9.

8. Nalkens Gudi, ſå nalkas han eder. Rener edra händer, I ſyndare, och renſer edor hjerta, I oſtadige.
Eſ. 1: 16, 17, 18. Zach. 1: 3. Jac. 1: 8.

9. Warer elände, och ſörjer, och gråter; edart löje wände ſig i gråt, och glädjen i ſorg. Matth. 5: 4. Luc. 6: 21.

10. Förnedrer eder för HERranom, ſå ſkall han eder upphöja.
Job 22: 29. Eſ. 66: 2. Luc. 14: 11.

11. Förtaler icke hwarannan, käre bröder; den ſom förtalar ſin broder, och dömer ſin broder, han förtalar lagen, och dömer lagen; men dömer du lagen, ſå äſt du icke lagſens görare, utan domare.
Matth. 7: 1. Rom. 2: 1. 1 Cor. 4: 5.

12. Ty en är laggifwaren, ſom kan ſaliggöra, och fördöma; ho äſt du, ſom dömer en annan? Rom. 14: 4.

13. Nu wäl, I ſom ſägen: I dag, eller i morgon wilje wi gå uti den eller den ſtaden, och wilje der ligga ett år, och handla, och winna;
Ordſp. 27: 1. Luc. 12: 18.

14. Och weten icke hwad i morgon ſke kan; ty hwad är edart lif? Ett damb äret, ſom en liten tid warar, och ſedan förſwinner. Eſ. 40: 6.
1 Cor. 7: 31. 1 Petr. 1: 24. 1 Joh. 2: 17. Jac. 1: 10.

15. För det I ſäga ſkullen: Om HERren will, och wi lefwe, ſå wilje wi göra det eller det.
Ap. G. 18: 21. 1 Cor. 4: 19. Ebr. 6: 3.

16. Men nu berömmen I eder i edart högmod. All ſådana berömmelſe är ond.

17. Den der kan göra godt, och gör icke, honom är det ſynd. Luc. 12: 47.
Joh. 9: 41. Rom. 1: 20, 21, 32. 2: 17, 18, 23.

5. Capitlet.

Rikedoms bruk. Tålamods nytta.
Bönens kraft.

Nu wäl, I rike, gråter, och tjuter öfwer edor uſelhet, ſom eder öfwerkomma ſkall. Ordſp. 11: 28.

2. Edre rikedomar äro förruttnade; edor kläder äro uppäten af mal.
Matth. 6: 19, 20.

3. Edart guld och ſilfwer är förroſtadt, och deras roſt ſkall wara eder till wittnesbörd, och ſkall uppäta edart kött ſåſom en eld. I hafwen förſamlat eder ägodelar i ytterſta dagarna.

4. Si, arbetarenas lön, ſom edart land afbergat hafwa, hwilken I dem ſwikliga ifrå haft hafwen, ropar; och deras rop, ſom afbergade, är inkommet i HERrans Zebaoths öron.
3 Moſ. 19: 13. 5 Moſ. 24: 14, 15. Job 24. 10, 11.

5. I hafwen lefwat i kräſelighet på jordene, och haft edra wälluſt, och uppfödt edor hjerta, ſåſom på en ſlagtedag. Job 21: 13. Luc. 12: 19. 16: 19, 25.

6. I hafwen dömt och dödat den rättfärdiga, och han hafwer eder intet emotſtåndit.

7. Så warer nu tålige, käre bröder, intill HERrans tillkommelſe. Si, åkermannen wäntar efter den koſteliga jordenes frukt, tåleliga bidandes, ſå länge han får ett morgonregn och aftonregn.
5 Moſ. 11: 14.

8. Så waren ock I tålige, och ſtyrker edor hjerta; ty HERrans tillkommelſe är när.

9. Sucker icke, käre bröder, emot hwarannan, på det I icke warden fördömde. Si, domaren är för dörrene.

10. Tager, mine bröder, Propheterna för efterdömelſe, till bedröfwelſe och tålamod, hwilke talat hafwa i HERrans Namn: Matth. 5. 12.

11. Si, wi hålle dem ſaliga, ſom lidit hafwa. Jobs tålamod hafwen I hört, och HERrans ända hafwen I ſett; ty HERren är barmhertig, och en förbarmare. Job 1: 21,22. 42: 10. Pſ. 103: 8.

12. Öfwer all ting, mine bröder, ſwärjer icke, hwarken wid himmelen, eller wid jordena, eller någon annan ed. Men edor ord ſkola wara: Ja, ja, Nej, nej; på det I icke ſkolen falla uti ſkrymteri. Matth. 5: 34, ꝛc. 2 Cor. 1: 17, 18.

13. Lider någor ibland eder bedröfwelſe; han bedje. Är någor wid godt mod, han ſjunge pſalmer. Eph. 5: 19.

14. Är någor ſjuk ibland eder, han kalle till ſig Preſterna i förſamlingene, och låte dem bedja öfwer ſig, och ſmörja med oljo uti HERrans Namn. Marc. 6: 13. 16: 18.

15. Och trones bön ſkall hjelpa den ſjuka, och HERren upprättar honom; och om han är ſtadd i ſynder, warda de honom förlåtna.

16. Bekänner inbördes ſynderna, den ene dem andra, och beder för eder inbördes, att I helbregda warden; **ty ens rättfärdigs mans bön förmår mycket, der hon allwar är.** Jac. 1: 5.

17. Elias war en menniſka ſåſom wi, och han bad ena bön, att det icke ſkulle regna; och det regnade ock intet på jordena, i tre år och ſex månader. 1 Kon. 17: 1. Luc. 4: 25.

18. Och bad åter, och himmelen gaf regn, och jorden bar ſin frukt. 1 Kon. 18: 41, ꝛc.

19. Käre bröder, om någor ibland eder fore will ifrå ſanningen, och någor omwände honom; Matth. 18: 15.

20. Han ſkall weta, att den der omwänder en ſyndare af hans wägars willo, han frälſar ena ſjäl ifrå döden, och ſkyler all öfwerträdelſe. Ordſp. 10: 12. 1 Petr. 4: 8.

S. Jude Epiſtel.

1. Capitlet.

Otrognas lära, ſtraff. Moſe kropp.
Enochs prophetia.

Judas, JEſu Chriſti tjenare, men Jacobs broder: dem kalladom, ſom i Gud Fader helgade äro, och i JEſu Chriſto behållne: Luc. 6: 16. Ap. G. 1: 13. Joh. 17: 11. 1 Petr. 1: 5.

2. Mycken barmhertighet, och frid, och kärlek ware med eder.

3. Mine käreſte, efter det jag tog mig före ſkrifwa eder till om allas wåra ſalighet, ſyntes mig behöfwas förmana eder med ſkrifwelſe, att I kämpa måtten för trona, ſom ena reſo helgonen föregifwen war. Phil. 1: 27. 1 Tim. 1: 18. 6: 12. 2 Tim. 4: 7.

4. Ty det äro några menniſkor med ibland inkomna, om hwilka fordom ſkrifwet war till detta ſtraff: De äro ogudaktige, och draga wår Guds nåd till lösaktighet, och neka Gud, ſom allena är HERre, och wår HERra JEſum Chriſtum. 2 Petr. 2: 1, 3, 19. Tit. 1: 16. 1 Petr. 2: 8.

5. Men jag will minna eder uppå, att I en tid detta ſkolen weta, att då HERren hade utfört folket af Egypten, ſedan förgjorde han dem, ſom icke trodde. 4 Moſ. 14: 29. 26: 64. Pſ. 106: 26. 1 Cor. 10: 5. Ebr. 3: 18, 19.

6. Och de Änglar, ſom icke behöllo ſin förſtadöme, utan öfwergåfwo ſin hemman, dem förwarade han med ewiga bojor i mörkret, till den ſtora dagſens dom. Joh. 8: 44. 2 Petr. 2: 4.

7. Såſom ock Sodoma och Gomorra, och de ſtäder deromkring, hwilke i ſamma måtto ſom de i ſkörhet ſyndat hade, och hafwa gångit efter främmande kött, de äro ſatte för ett efterdömelſe, och lida ewig elds pino; 1 Moſ. 19: 24. 5 Moſ. 29: 23. Eſ. 13: 19. Jer. 20: 16. 50: 40. Klag. 4: 6. Heſ. 16: 49. Oſ. 11: 8. Am. 4: 11. Luc. 17: 29. 2 Petr. 2: 6.

8. Sammalunda ock deßa drömmare, ſom beſmitta köttet, förakta herrſkapet, och förſmäda majeſtätet. 2 Petr. 2: 10.

9. Men Michael, den Öfwerängelen, då han trätte med djefwulen, och disputerade med honom om Moſe kropp, torde han icke utſäga förſmädelſens dom; utan ſade: HERren ſtraffe dig. Dan. 10: 13. Upp. 12: 7. 2 Petr. 2: 11.

10. Men deßa förſmäda, der de intet af weta; och hwad de af naturen, ſom annor oſkälig djur weta, deruti förderfwa de ſig. 2 Petr. 2: 12.

11. We dem; ty de gå i Cains wäg, och falla i Balaams willfarelſe för löns ſkull, och förgås i Chore uppror. 1 Moſ. 4: 8. 1 Joh. 3: 12. 4 Moſ. 22: 7, 21. 2 Petr. 2: 15. 4 Moſ. 16: 1.

12. Deßa ſkamfläckar ſlöſa af edra gåfwor utan fruktan, och föda ſig ſjelfwa; de äro ſkyar utan watten, ſom drifwas omkring af wädret; ſkallot, ofruktſam trä, twå reſor död, och med rötter uppryckt. 2 Petr. 2: 13. Ordſp. 25: 14. 2 Petr. 2: 17.

13. Hafſens wilda wågor, ſom ſin egen ſkam utſkumma; willfarande ſtjernor, hwilkom det ſwarta mörkret förwaradt är i ewighet. Eſ. 57: 20. 2 Petr. 2: 17.

14. Hafwer ock Enoch, den ſjunde ifrån Adam, propheterat tillförene om deßa, och ſagt: Si, HERren kommer med mång tuſend helgon; 1 Moſ. 5: 18. Dan. 7: 10. Ap. G. 1: 11. 1 Theß. 1: 10. 2 Theß. 1: 10. Upp. 1: 7.

15. Till att ſitta dom öfwer alla, och ſtraffa alla dem ſom ogudaktige äro, för alla deras ogudaktiga gerningar, med hwilka de hafwa illa gjort; och för allt det hårda, ſom de ogudaktige ſyndare emot honom talat hafwa. Matth. 25: 31. 2 Theß. 1: 7. Matth. 12: 36.

16. Deße knorra och klaga alltid, och wandra efter ſin egen luſta; och deras mun talar ſtolt ord, och akta på perſoner för nyttos ſkull. 2 Petr. 2: 18.

17. Men I, mine käreſte, drager eder till minnes de ord, ſom tillförene hafwa eder ſagd warit af wårs HERras JEſu Chriſti Apoſtlar; Ap. G. 20: 29. 1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1. 4: 3. 2 Petr. 2: 1. 3: 2, 3.

18. Att de ſade eder: Uti ytterſta dagarna ſkola komma beſpottare, de der gå ſkola efter ſin egen ogudaktiga begärelſe.

19. Deße äro de, ſom parti göra, köttslige, icke hafwandes Andan. Ordſp. 18: 1. Heſ. 14: 7. Oſ. 4: 14. 9: 10. 1 Cor. 2: 14.

20. Men I, mine käreſte, uppbygger eder ſjelfwa på edra aldraheligaſta tro, genom den Helga Anda, och beder;

21. Och behåller eder i Guds kärlek, och wänter efter wårs HERras JEſu Chriſti barmhertighet till ewigt lif.

22. Och håller denna åtſkilnad, att I förbarmen eder öfwer ſomliga;

23. Men ſomliga görer med fruktan ſaliga, och rycker dem utur elden; hatande den beſmittada köttſens kjortel. Rom. 11: 14. 1 Tim. 4: 13, 16. Jac. 5: 20. Upp. 3: 4.

24. Men honom, ſom förmår förwara eder utan ſynd, och ſtälla eder för ſitt härlighets anſigte oſtraffeliga, med fröjd; Rom. 16: 25.

25. Allena wiſom Gudi, wårom Frälſare, ware ära, och majeſtät, och wälde, och magt, nu och i alla ewighet. Amen. Rom. 16: 27. Eph. 3: 20, 21. 1 Tim. 1: 17.

S. Johannis Uppenbarelſe.

1. Capitlet.

Johannes helſar förſamlingarna; ſer, hör JEſum; befalles ſkrifwa.

Detta är JEſu Chriſti uppenbarelſe, den Gud hafwer gifwit honom, till att förkunna ſinom tjenarom, hwad innan kort tid ſke ſkall; och hafwer betecknat och ſändt, med ſin Ängel, till ſin tjenare Johannem;

2. Hwilken betygat hafwer Guds ord och wittnesbörd om JEſu Chriſto, hwad han ſett hade.

3. Salig är den ſom läs och hörer denna Propheties ord, och håller det deruti ſkrifwet är; ty tiden är när. Upp. 22: 7. Rom. 13: 11. 1 Petr. 4: 7. Jac. 5: 8. Upp. 2: 10.

4. Johannes, de ſju förſamlingar i Aſien: Nåd ware med eder, och frid af honom ſom är, och ſom war, och ſom komma ſkall, och af

de ſju Andar ſom för hans ſtol äro;
2 Moſ. 3: 14. Upp. 11: 17. 16: 5. 3: 1. 5: 6.

5. Och af JEſu Chriſto, ſom är ett troget wittne, förſtfödder ifrå de döda, och en Förſte öfwer Konungarna på jordene; den oß älſkat hafwer, och twagit oß af wåra ſynder med ſitt blod; Upp. 3: 11. 1 Cor. 15: 20. Upp. 17: 14.
Ap.G. 20: 28. Ebr. 9: 12, 14. 1 Joh. 1: 7, 9. Upp. 5: 9.

6. Och gjort oß till Konungar och Preſter för Gudi, och ſinom Fader. Honom ware ära och wälde, ifrån ewighet till ewighet. Amen.
1 Petr. 2: 5, 9. Upp. 5: 10. 20: 6.

7. Si, han kommer, med ſkyn, och all ögon ſkola ſe honom, och de honom ſtungit hafwa, och all ſlägte på jordene ſkola jämra ſig; ja, Amen.
Eſ. 3: 13, 14. 1 Theß. 1: 10.
Dan. 7: 13. Matth. 26: 64. Zach. 12: 10. Joh. 19: 37.

8. Jag är A och O, begynnelſen och änden, ſäger HERren, ſom är, ſom war, och ſom komma ſkall, den Allsmägtige. Eſ. 41: 4. 48: 12. Upp. 21: 6.

9. Jag, Johannes, edar broder, och delaktig i bedröfwelſen, och i riket, och i JEſu Chriſti tålamod, war på den ön Pathmos, för Guds ords ſkull, och för JEſu Chriſti wittnesbördes ſkull.
Rom. 8: 17. Phil. 1: 7. 2 Tim. 1: 8. 2: 12.

10. Jag war i andanom, på en Söndag, och hörde efter mig en ſtor röſt, ſåſom en baſun; Upp. 4. 2.

11. Sägandes: Jag är A och O, den förſte och den ſiſte. Hwad du ſer, det ſkrif uti ena bok, och ſänd till de förſamlingar, ſom äro i Aſien, i Epheſo, och i Smirnen, och i Pergame, och i Thyatira, och i Sardis, och i Philadelphia, och i Laodicea. Upp. 2: 8. 22: 13.

12. Och jag wände mig om till att ſe efter röſten, ſom med mig talade; och ſom jag mig wände, ſåg jag ſju gyldene ljuſaſtakar.

13. Och midt ibland de ſju gyldene ljuſaſtakar en, ſom lik war menniſkones Son, klädd i en ſid kjortel, och begjordad kring om bröſtet med ett gyldene bälte. Upp. 2: 1. Heſ. 1: 26. Dan. 7: 13. Upp. 14: 14.

14. Men hans hufwud och hans hår war hwit, ſom en hwit ull, och ſåſom ſnö; och hans ögon woro ſåſom en eldslåge. Dan. 7: 9. Upp. 19: 12.

15. Och hans fötter woro ſåſom glödande meſſing i ugnen, och hans röſt ſåſom en dön af mycket watten.

16. Och han hade i ſine högra hand ſju ſtjernor, och af hans mun utgick ett ſkarpt tweeggadt ſwärd; och hans anſigte ſken ſåſom klara ſolen.
Upp. 3: 1. Eſ. 49: 2.
Eph. 6: 17. Ebr. 4: 12. Upp. 2: 12, 16. 19: 15, 21.

17. Och då jag ſåg honom, föll jag till hans fötter, ſåſom jag hade warit död; och han lade ſin högra hand på mig, och ſade till mig: War icke förfärad; jag är den förſte och den ſiſte;
Dan. 8: 18. 10: 10. Eſ. 44: 6.

18. Och den lefwande; och jag war död, och ſi, jag är lefwandes, ifrån ewighet till ewighet: Amen; och hafwer nycklarna till helwetet och döden.
Rom. 6: 9. Job 12: 14. Pſ. 68: 21. Upp. 3: 7. 20: 1.

19. Så ſkrif nu hwad du ſett hafwer, och hwad nu är, och hwad härefter ſke ſkall;

20. Hemligheten af de ſju ſtjernor, ſom du ſett hafwer i mine högra hand, och de ſju gyldene ljuſaſtakar: De ſju ſtjernor äro de ſju förſamlingars Änglar; och de ſju ljuſaſtakar, ſom du ſett hafwer, äro de ſju förſamlingar. Mal. 2: 7.

2. Capitlet.

Om Ängelen i Epheſo, Pergamen, Smirnen, Thyatira.

Och ſkrif den förſamlings Ängel i Epheſo: Detta ſäger han, ſom hafwer ſju ſtjernor i ſine högra hand, den der wandrar midt ibland de ſju gyldene ljuſaſtakar: Upp. 1. 13, 16, 20.

2. Jag wet dina gerningar, och ditt arbete, och ditt tålamod, och att du icke må lida de onda, och hafwer förſökt dem ſom ſäga att de äro Apoſtlar, och äro dock icke, och hafwer befunnit dem ljugare.

3. Och du lider och hafwer tålamod, och arbetar för mitt Namns ſkull, och är icke trött worden.

4. Men jag hafwer emot dig, att du den förſta din kärlek öfwergifwit hafwer.

5. Betänk derföre hwaraf du fallen äſt, och bättra dig, och gör de förſta

gerningarna; hwar det icke ſker, då warder jag dig ſnarliga kommandes, och ſkall bortſtöta din ljuſaſtaka af ſitt rum, utan du bättrar dig.

6. Men detta hafwer du, att du hatar de Nicolaiters werk, hwilka jag ock hatar.

7. Den der öra hafwer, han höre hwad Anden ſäger förſamlingarna: Den der winner, honom will jag gifwa äta af liſſens trä, ſom är i Guds Paradis. 1 Moſ. 2 : 9. Upp. 22 : 2

8. Och ſkrif den förſamlings Ängel i Smirnen: Detta ſäger den förſte och den ſiſte, den död war, och är lefwandes worden: Eſ. 41 : 4. 44 : 6. Upp. 1 : 4, 8, 11, 17, 18.

9. Jag wet dina gerningar och din bedröfwelſe, och din fattigdom (men du äſt rik), och hädelſe af dem ſom ſig ſäga wara Judar, och äro icke, utan äro Satans hop. Upp. 3 : 9.

10. Frukta intet för något, ſom du lida ſkall. Si, djefwulen ſkall kaſta några af eder i fängelſe, på det I ſkolen förſökte warda, och hafwa bedröfwelſe i tio dagar. War trofaſt intill döden, ſå ſkall jag gifwa dig liſſens krono.
1 Cor. 9 : 25. 2 Tim. 2 : 5. 4 : 7, 8. Jac. 1 : 12.

11. Den der öra hafwer, han höre hwad Anden ſäger förſamlingarna. Den der winner, han ſkall ingen ſkada få af den andra döden.
Upp. 3 : 6, 13, 22. 13 : 9. 20 : 14. 21 : 8.

12. Och ſkrif den förſamlings Ängel i Pergamen: Detta ſäger han, ſom hafwer det ſkarpa tweeggade ſwärdet:
Upp. 1 : 16.

13. Jag wet dina gerningar, och hwar du bor, att der Satans ſäte är; och du håller mitt Namn, och hafwer icke nekat mina tro; och i de dagar är Antipas, mitt trogna wittne, dödader när eder, der Satan bor.

14. Men jag hafwer något litet emot dig; ty du hafwer der dem, ſom hålla Balaams lärdom, hwilken lärde genom Balak åſtadkomma förargelſe för Iſraels barn, till att äta af det afgudom offradt war, och bedrifwa boleri;
4 Moſ. 22, 23, 24 cap. 31 : 16.

15. Så hafwer du ock dem, ſom hålla de Nicolaiters lärdom, hwilket jag hatar.

16. Bättra dig; annars ſkall jag dig ſnarliga komma, och ſkall ſtrida med dem, med mins muns ſwärd.
Eſ. 11 : 4. 49 : 2. Eph. 6 : 17.
2 Theß. 2 : 8. Ebr. 4 : 12. Upp. 1 : 16. 19 : 15, 21.

17. Den der öra hafwer, han höre hwad Anden ſäger förſamlingarna. Den der winner, honom will jag gifwa äta af det fördolda Manna, och will gifwa honom ett godt wittnesbörd, och med det wittnesbörd ett nytt namn beſkrifwet, det ingen känner, utan den det får. Matth. 13 : 9. Upp. 3 : 12.

18. Ock ſkrif den förſamlings Ängel i Thyatira: Detta ſäger Guds Son, ſom ögon hafwer ſåſom eldslåge, och hans fötter lika ſom meſſing: Upp. 1 : 14,15.

19. Jag wet dina gerningar, och din kärlek, och dina tjenſt, och dina tro, och ditt tålamod, och dina gerningar, de ſiſta flere än de förſta.

20. Men jag hafwer något litet emot dig, att du tillſtädjer den qwinnan Jeſabel, ſom ſäger att hon är en Prophetißa, lära och bedraga mina tjenare, bedrifwa boleri, och äta af det afgudom offradt är. 1 Kon. 16 : 31.
2 Kon. 9 : 7. Ap. G. 15 : 20. 1 Cor. 10 : 19, 20.

21. Och jag hafwer gifwit henne tid, att hon ſkulle bättra ſig af ſitt boleri; och hon hafwer intet bättrat ſig.

22. Si, jag ſkall lägga henne i ſängena; och de ſom med henne hor bedrifwa, ſkola komma uti aldraſtörſta bedröfwelſe, om de icke bättra ſig af ſina gerningar.

23. Och hennes barn ſkall jag dräpa; **och alla förſamlingar ſkola weta, att jag är den ſom ranſakar njurar och hjerta; och ſkall gifwa hwarjom och enom af eder efter hans gerningar.** 1 Sam. 16 : 7. Pſ. 7 : 10. Jer. 11 : 20. 17 : 10. 32 : 19. Joh. 2 : 24,25. Ap. G. 1 : 24. Pſ. 62 : 13. Matth. 16 : 27. Rom. 2 : 6. 14 : 10. 2 Cor. 5 : 10. Gal. 6 : 5.

24. Men eder ſäger jag, och androm ſom i Thyatira ären, ſom icke hafwa ſådana lärdom, och icke hafwa förſtått Satans djuphet, ſåſom de ſäga: Jag ſkall icke lägga på eder några andra bördo.

25. Dock hwad I hafwen, det håller, ſå länge jag kommer. Upp. 3 : 11.

26. Och den der winner, och håller

min werk intill ändan, honom ſkall jag gifwa magt öfwer Hedningarna; Pſ. 2: 8. Upp. 3: 21.

27. Och han ſkall regera dem med jernris; och han ſkall ſönderkroßa dem ſåſom en pottomakares käril; Pſ. 2: 9.

28. Såſom jag ock fått hafwer af minom Fader, och will gifwa honom morgonſtjernona.

29. Den der öra hafwer, han höre hwad Anden ſäger förſamlingarna.

3. Capitlet.

Om Ängelen i Sardis, Philadelphia, Laodicea. Chriſtus för dörren.

Skrif ock förſamlingenes Ängel i Sardis: Detta ſäger den, ſom hafwer de ſju Guds Andar, och de ſju ſtjernor: Jag wet dina gerningar; ty du hafwer namnet att du lefwer, och äſt död. Upp. 4: 5. 5: 6. 1: 16, 20. 2: 1.

2. War waken, och ſtärk det andra ſom dö will; ty jag hafwer icke befunnit dina gerningar fullkomliga för Gudi.

3. Så tänk nu på hwad du fått och hört hafwer, och håll det, och bättra dig; äſt du icke waken, ſå ſkall jag komma till dig ſom en tjuf plägar komma, och du ſkall icke weta på hwad ſtund jag kommer till dig. Matth. 24: 42,43. Luc. 12:39,40. 1 Theß. 5:2. 2 Petr. 3:10. Upp. 16:15.

4. Du hafwer ock få namn i Sardis, ſom ſin kläder icke beſmittat hafwa, och de ſkola wandra med mig i hwit kläder, ty de äro deß wärde. Upp. 4: 4. 6: 11. 7: 9, 13.

5. Den ſom winner, han ſkall kläder warda med hwit kläder; och jag ſkall icke utſkrapa hans namn af lifſens bok; och jag ſkall wederkänna hans namn för min Fader, och för hans Änglar. 2 Moſ. 32: 32, 33. Pſ. 69: 29. Phil. 4: 3. Upp. 13: 8. Matth. 10: 32. Luc. 12: 8.

6. Den der öra hafwer, han höre hwad Anden ſäger förſamlingarna. Upp. 2: 7, 11.

7. Skrif ock den förſamlings Ängel i Philadelphia: Detta ſäger den Helige, och den Sannfärdige, ſom hafwer Davids nyckel, den der upplåter, och ingen menniſka igenlåter; den der igenlåter, och ingen menniſka upplåter: Job 12: 14. Eſ. 22: 22. Upp. 1: 18.

8. Jag wet dina gerningar. Si, jag hafwer gifwit dig en öppen dörr, och ingen kan låta henne igen; ty du hafwer liten kraft, och du hafwer hållit min ord, och hafwer icke nekat mitt Namn.

9. Si, jag will gifwa dig utu Satans hop; de ſig ſäga wara Judar, och äro icke, utan ljuga. Si, jag will drifwa dem dertill, att de ſkola komma och tillbedja för dina fötter, och ſkola weta att jag hafwer älſkat dig. Upp. 2: 9.

10. Efter du hafwer hållit mitt tålamods ord, ſkall jag ock bewara dig för freſtelſens ſtund, hwilken tillſtundar allo werldene, till att freſta dem ſom bo på jordene.

11. Si, jag kommer ſnarliga; håll det du hafwer, att ingen tager dina krono. Upp. 2: 7, 12. 1: 3. 2: 25.

12. Den der winner, honom will jag göra till en pelare uti mins Guds tempel, och han ſkall icke mer utgå; och jag ſkall ſkrifwa på honom mins Guds Namn, och mins Guds ſtads, deß nya Jeruſalems, namn, ſom nederkommer af himmelen ifrå min Gud, och mitt nya Namn. Gal. 4: 26. Ebr. 12: 22. Upp. 21: 2, 20. 22: 4.

13. Den der öra hafwer, han höre hwad Anden ſäger förſamlingarna.

14. Skrif ock den förſamlings Ängel i Laodicea: Detta ſäger Amen, det trogna och ſannfärdiga wittnet, begynnelſen till Guds kreatur: Pſ. 89: 10. Eſ. 55: 4. Upp. 1: 5. Col. 1: 15.

15. Jag wet dina gerningar, att du äſt hwarken kall eller warm; jag wille att du wore antingen kall, eller warm.

16. Men efter du äſt ljum, och hwarken kall eller warm, ſkall jag dig utſpy utu min mun.

17. Ty du ſäger: Jag är rik, och hafwer nog, och behöfwer intet; och wetſt icke att du äſt elände, och jämmerlig, fattig, och blind, och nakot. 1 Cor. 4: 8.

18. Jag råder dig att du köper guld af mig, det genomeldadt och bepröfwadt är, att du må blifwa rik; och hwit kläder, ſom du må kläda dig uti, på det dine nakenhets blygd icke ſkall ſynas;

ſynas; och ſmörj din ögon med ögnaſalwo, att du må få ſe.
Upp. 7: 13. 19: 8. 16: 15.

19. De jag älſkar, dem agar jag och näpſer. Så war nu flitig, och bättra dig.
Job 5: 17. Ordſp. 3: 11,12. Ebr. 12: 5,6. Jac. 1: 12.

20. Si, jag ſtår för dörrene och klappar; den der hörer mina röſt, och upplåter dörrena, till honom ſkall jag ingå, och hålla nattward med honom, och han med mig. Hög. W. 5: 2. Joh. 14. 21, 23.

21. Den der winner, honom ſkall jag ſitta låta med mig på min ſtol, ſåſom ock jag wunnit hafwer, och är ſittandes worden med minom Fader på hans ſtol. Matth. 19: 28. Luc. 22: 30.
1 Cor. 6: 2. 2 Tim. 2: 12. Upp. 2: 26, 27.

22. Den der öra hafwer, han höre hwad Anden ſäger förſamlingarna.
Upp. 2: 17, 29.

4. Capitlet.

Majeſtätſens thron. Tjugufyra äldſte. Fyra djur. Guds lof.

Sedan ſåg jag, och ſi, en dörr wardt upplåten i himmelen; och den förſta röſten, ſom jag hörde, ſåſom en baſun, med mig tala, ſade: Stig här upp; jag will wiſa dig, hwad ſke ſkall härefter. Upp. 1: 10.

2. Och ſtraxt war jag in Andanom; och ſi, en ſtol wardt ſatt i himmelen, och på ſtolen ſatt en.
Upp. 1: 10. Heſ. 1: 26. 10: 1.

3. Och den der ſatt, han war påſeende ſåſom den ſtenen jaſpis, och ſardis; och en regnbåge war om ſtolen, påſeendes ſåſom en ſmaragd.

4. Och kringom ſtolen woro fyra och tjugu ſtolar; och på de ſtolar ſåto fyra och tjugu äldſte, klädde med hwit kläder, och på deras hufwud woro gyldene kronor.

5. Och af ſtolenom utgingo ljungeld, tordön och röſter; och ſju eldslampor brunno för ſtolen, hwilka äro de ſju Guds Andar. Upp. 1: 4. 3: 1. 5: 6.

6. Och framför ſtolen war ſåſom ett glashaf, likt wid chriſtall; och midt i ſtolen, och kringom ſtolen, fyra djur full med ögon, både före och bak. Upp. 15: 2.

7. Och det förſta djuret war likt ett lejon; och det andra djuret likt enom kalf; och det tredje djuret hade ett anſigte ſåſom en menniſka; och det fjerde djuret likt enom flygande örn.

8. Och de fyra djur hade hwartdera ſex wingar allt omkring, och de woro innantill full med ögon, och hade ingen ro dag eller natt, och ſade: **Helig, Helig, Helig är HERren Gud allsmägtig, ſom war, och ſom är, och ſom komma ſkall.** Eſ. 6: 2, 3. Upp. 16: 5.

9. Och då de djuren gåfwo honom pris, och äro, och tack, ſom ſatt på ſtolen, den der lefwer ifrån ewighet till ewighet,

10. Föllo de fyra och tjugu äldſte framför honom, ſom ſatt på ſtolen, och tillbådo den der lefwer ifrån ewighet till ewighet; och kaſtade ſina kronor för ſtolen, och ſade:

11. HERre, du äſt wärdig taga pris, och äro, och kraft; ty du hafwer ſkapat all ting, och för din wiljas ſkull hafwa de warelſe, och äro ſkapt.

5. Capitlet.

Lejonet af Juda uppbryter boken, priſas.

Och jag ſåg i hans högra hand, ſom ſatt på ſtolen, ena bok ſkrifwen innan och utan, beſeglad med ſju inſegel. Heſ. 2: 9, 10.

2. Och jag ſåg en ſtark Ängel, ſom predikade med höga röſt: Ho är wärdig upplåta bokena, och uppbryta hennes inſegel?

3. Och ingen i himmelen, eller på jordene, eller under jordene, kunde upplåta bokena, och icke heller ſe på henne.

4. Och jag gret ſwårliga, att ingen wardt funnen wärdig till att upplåta bokena, och läſa henne, eller ſe på henne;

5. Och en af de äldſta ſade till mig: Gråt icke. Si, Lejonet af Juda ſlägte, Davids rot, hafwer wunnit till att upplåta bokena, och uppbryta hennes ſju inſegel. 1 Moſ. 49: 9, 10.
Eſ. 11: 1, 10. Rom. 15: 12. Upp. 22: 16.

6. Och jag ſåg, och ſi, midt i ſtolen, och ibland de fyra djuren, och midt ibland de äldſta ſtod ett Lamb, ſåſom det hade ſlagtadt warit, och hade ſju horn, och ſju ögon, hwilka

äro de ſju Guds Andar ſände i all land. Joh. 1: 29, 36. Zach. 3: 9. 4: 10.

7. Och det kom, och tog bokena utaf hans högra hand, ſom ſatt på ſtolen.

8. Och då det hade tagit bokena, föllo de fyra djur, och de fyra och tjugu äldſte framför Lambet, hafwande hwar och en harpor och gyldene ſkålar fulla med rökwerk, hwilket är de heligas böner; Pſ. 141: 2.

9. Och ſöngo en ny ſång, och ſade: Du äſt wärdig att taga bokena, och upplåta hennes inſegel; **ty du äſt dödad, och hafwer igenlöſt oß Gudi med ditt blod, af allahanda ſlägte och tungomål, och folk och Hedningar.** Upp. 14: 3. Ap. G. 20: 28. 1 Cor. 6: 20. 7: 23. Eph. 1: 7. Col. 1: 14. Ebr. 9: 12. 10: 10. 1 Petr. 1: 18, 19. 2 Petr. 2: 1. 1 Joh. 1: 7.

10. **Och hafwer gjort oß wårom Gudi till Konungar och Preſter; och wi ſkole regnera på jordene.** 2 Moſ. 19: 6. 1 Petr. 2: 5, 9. Upp. 1: 6. 20: 6.

11. Och jag ſåg, och hörde en röſt af många Änglar, kringom ſtolen och kringom djuren, och kringom de äldſta, och talet på dem war mång ſinom tuſende tuſend; Dan. 7: 10.

12. Sägande med höga röſt: Lambet, ſom dödadt är, det är wärdigt att hafwa kraft, och rikedom, och wisdom, och ſtarkhet, och äro, och pris, och lof.

13. Och all kreatur, ſom i himmelen äro, och de på jordene, och de under jordene, och i hafwet, och allt det uti dem är, hörde jag ſäga till honom, ſom ſatt på ſtolen, och till Lambet: Lof, och ära, och pris, och kraft, ifrån ewighet till ewighet. Phil. 2: 10.

14. Och de fyra djuren ſade: Amen; och de fyra och tjugu äldſte föllo ned (på ſin anſigte), och tillbådo honom, ſom lefwer ifrån ewighet till ewighet.

6. Capitlet.

Fyra inſegel. Fyra ryttare. Själarnes rop. Jordbäfning.

Och jag ſåg, att Lambet uppbröt ett af inſeglen, och jag hörde ett af de fyra djuren ſäga, ſåſom med tordöns röſt: Kom, och ſe.

2. Och jag ſåg, och ſi, en hwit häſt; och den derpå ſatt, hade en båga, och honom wardt gifwen en krona; och han for ut till att winna, och ſå ſeger. Upp. 19: 11.

3. Och då det uppbröt det andra inſeglet, hörde jag det andra djuret ſäga: Kom, och ſe.

4. Och der utgick en annan häſt, röd; och honom, ſom derpå ſatt, wardt gifwet att han ſkulle borttaga friden af jordene, och att de ſkulle ſlå ſig ihjäl inbördes; och honom wardt gifwet ett ſtort ſwärd.

5. Och då det uppbröt det tredje inſeglet, hörde jag det tredje djuret ſäga: Kom, och ſe. Och jag ſåg, och ſi, en ſwart häſt; och den der ſatt på honom, hade ena wågſkål i ſine hand.

6. Och jag hörde ena röſt midt ibland de fyra djur, ſägandes: Ett mått hwete om en penning, och tre mått bjugg om en penning; och oljone och winet gör ingen ſkada. Upp. 9: 4.

7. Och då det uppbröt det fjerde inſeglet, hörde jag deß fjerde djurſens röſt ſäga: Kom, och ſe.

8. Och jag ſåg, och ſi, en black häſt; och den ſom på honom ſatt, hans namn war döden, och helwetet följde honom efter; och dem wardt magt gifwen öfwer fjerde parten på jordene, att döda med ſwärd, och med hunger, och med döden af de wilddjur på jordene äro.

9. Och då det uppbröt det femte inſeglet, ſåg jag, under altaret, deras ſjälar, ſom dödade woro för Guds ords ſkull, och för det wittnesbörds ſkull, ſom de hade; Upp. 1: 9. 20: 4.

10. Och de ropade med höga röſt, och ſade: HERre, du ſom äſt helig och ſannfärdig, huru länge dömer du icke, och hämnas icke wårt blod på dem, ſom bo på jordene?

11. Och dem wardt gifwet hwarjom och enom ett ſidt hwitt kläde, och till dem wardt ſagdt, att de ſkulle ännu hwilas en liten tid, tilldeß talet blefwe fullt af deras medtjenare och bröder, de der ock ſkola dödade warda, ſåſom ock de. Upp. 3: 5. 7: 9, 14.

12. Och jag ſåg, att det uppbröt det ſjette inſeglet; och ſi, då wardt en

ſter jordbäfning, och ſolen wardt ſwart ſom en hårſäck, och månen wardt alltſammans ſåſom blod.
Joel 2: 10, 31. 3: 15. Matth. 24: 29. Ap. G. 2: 20.

13. Och ſtjernorna föllo af himmelen ned på jordena, ſåſom fikonaträt ſin fikon nederſläpper, då det riſtes af ſtort wäder.

14. Och himmelen gick bort, ſåſom en tillſlagen bok; och all berg och öar wordo rörd af ſitt rum.
Pſ. 102: 27. Eſ. 31: 4.

15. Och Konungarna på jordene, och de öfwerſte, och rike, och höfwitsmän, och wäldige och alle tjenare, och alle frie, fördolde ſig uti jordkulor, och i bergſkrefwor; Eſ. 2: 19.

16. Och ſade till berg och klippor: Faller öfwer oß, och ſkyler oß för hans anſigte, ſom ſitter på ſtolen, och för Lambſens wrede.
Oſ. 10: 8. Luc. 23: 30. Upp. 9: 6.

17. Ty den ſtore hans wredes dag är kommen; och ho kan beſtå?

7. Capitlet.

Guds tjenare tecknas. Deras kläder, tal, lofſång.

Sedan ſåg jag fyra Änglar ſtå på fyra jordenes hörn, hållande fyra jordenes wäder, att intet wäder ſkulle blåſa på jordena, eller på hafwet, eller på något trä.

2. Och jag ſåg en annan Ängel uppſtiga ifrå ſolens uppgång; han hade lefwandes Guds inſegel, och ropade med höga röſt till de fyra Änglar, hwilkom gifwet war ſkada göra jordene och hafwena:

3. Och ſade: Görer icke jordene ſkada, eller hafwena, eller trän, ſå länge wi med inſegel tecknom wår Guds tjenare på deras anlete. Heſ. 9: 4. Upp. 9: 4.

4. Och jag hörde talet på dem, ſom tecknade woro, hundrade fyra och fyratio tuſend, ſom tecknade woro, af all Iſraels barnas ſlägter:

5. Af Juda ſlägte tolftuſend tecknade; af Rubens ſlägte tolftuſend tecknade; af Gads ſlägte tolftuſend tecknade;

6. Af Aſſers ſlägte tolftuſend tecknade; af Nephthali ſlägte tolftuſend tecknade; af Manaſſe ſlägte tolftuſend tecknade;

7. Af Simeons ſlägte tolftuſend tecknade; af Levi ſlägte tolftuſend tecknade; af Iſaſchars ſlägte tolftuſend tecknade;

8. Af Zabulons ſlägte tolftuſend tecknade; af Joſephs ſlägte tolftuſend tecknade; af BenJamins ſlägte tolftuſend tecknade.

9. Sedan ſåg jag, och ſi, en ſtor ſkare, den ingen räkna kunde, af allom Hedningom, och ſlägtom, och folkom, och tungomålom, ſtåndande för ſtolen, och för Lambena, klädd i ſid hwit kläder, och palmer i deras händer; Upp. 3: 5, 18. 6: 11.

10. Och de ropade med höga röſt, och ſade: Salighet honom, ſom ſitter på ſtolen, wårom Gudi och Lambena.

11. Och alle Änglar ſtodo kringom ſtolen, och om de äldſta, och om de fyra djuren, och föllo på ſin anſigte framför ſtolen, och tillbådo Gud;

12. Och ſade: Amen, lof, och ära, och wishet, och tack, och pris, och kraft, och ſtarkhet ware wårom Gud, ifrån ewighet till ewighet. Amen.

13. Och en af de äldſta ſwarade, och ſade till mig: Ho äro deße, ſom uti de ſida hwita kläder klädde äro? Och hwadan äro de komne?

14. Och jag ſade till honom: HErre, du wetſt det. Och han ſade till mig: Deße äro de ſom komne äro utu ſtor bedröfwelſe, och hafwa twagit ſin kläder, och gjort dem hwit i Lambſens blod. Ebr. 9: 14. 1 Joh. 1: 7. Upp. 1: 5.

15. Derföre äro de för Guds ſtol, och tjena honom dag och natt uti hans tempel; och den på ſtolen ſitter, ſkall bo öfwer dem.
Pſ. 121: 6. Eſ. 4: 5, 6.

16. De ſkola intet mer hungra, eller törſta; icke heller ſkall ſolen falla på dem, icke heller någon hette;
Eſ. 49: 10.

17. Ty Lambet, ſom midt i ſtolen är, ſkall regera dem, och leda dem till lefwande wattukällor; och Gud ſkall aftorka alla tårar af deras ögon.
Pſ. 23: 1, 2. Eſ. 25: 8. Upp. 21: 4.

8. Capitlet.

Sjunde inſeglet brytes. Fyra Änglar baſuna.

Och då det uppbröt det ſjunde inſeglet, wardt en tyſta i himmelen wid en half ſtund.

2. Och jag ſåg ſju Änglar ſtå för Gud, och dem wordo gifne ſju baſuner.

3. Och en annar Ängel kom, och ſtod för altaret, och hade ett gyldene rökelſekar; och honom wardt gifwet mycket rökwerk, på det han ſkulle gifwa till all helgons böner på gyldene altaret, ſom är för ſtolenom. Upp. 5: 8.

4. Och rökwerkſens rök, af helgonens böner, gick upp af Ängelens hand för Gud. Pſ. 141: 2.

5. Och Ängelen tog rökelſekaret, och uppfyllde det med eld af altaret, och kaſtade ned på jordena; och der ſkedde tordön, röſter, och ljungeld, och jordbäfning.

6. Och de ſju Änglar, med de ſju baſuner, ſkickade ſig till att baſuna.

7. Och den förſte Ängelen baſunade; och wardt ett hagel och eld, bemängdt med blod, och det wardt kaſtadt på jordena; och tredjeparten af trän wardt uppbränd, och allt grönt gräs brann upp.

8. Och den andre Ängelen baſunade; och uti hafwet wardt kaſtadt ſåſom ett ſtort brinnande berg, och tredjeparten af hafwet wardt blod.

9. Och tredjeparten af de lefwande kreatur, ſom i hafwet woro, blefwo döde; och tredjeparten af ſkeppen förgingos.

10. Och den tredje Ängelen baſunade; och en ſtor ſtjerna föll ned af himmelen, brinnandes ſom ett bloß; och föll uti tredjeparten af älfwerna, och uti wattukällorna.

11. Och ſtjernones namn kallas malört; och tredjeparten wändes i malört, och många menniſkor blefwo döda af wattnet, ſom förbittradt wardt.

12. Och den fjerde Ängelen baſunade; och tredje parten af ſolene wardt ſlagen, och tredjeparten af månan, och tredjeparten af ſtjernorna; ſå att tredjeparten af dem wardt förmörkrad, och tredjedelen af dagen intet ſkina kunde, och af nattene ſammalunda.

13. Och jag ſåg, och hörde en Ängel, ſom flög midt igenom himmelen, och ſade med höga röſt: We, we, dem ſom bo på jordene, för de andra röſter af de tre Änglars baſuner, ſom ännu baſuna ſkola. Upp. 9: 12.

9. Capitlet.

Femte och ſjette Ängelen baſuna, deras we.

Och den femte Ängelen baſunade; och jag ſåg ena ſtjerno falla af himmelen på jordena; och honom wardt gifwen nyckelen till afgrundens brunn.

2. Och han upplät afgrundens brunn, och der uppgick en rök, ſåſom af en ſtor ugn; och ſolen och wädret wordo förmörkrad af brunſens rök.

3. Och utu röken kommo gräshoppor på jordena; och dem wardt gifwen magt, ſåſom ſcorpioner på jordene magt hafwa.

4. Och wardt ſagdt till dem, att de icke ſkulle göra gräſet på jordene ſkada, icke heller något det grönt war, icke heller något trä; utan allena menniſkorna, de ſom icke hade Guds tecken i ſin anlete. Heſ. 9: 4. Upp. 7: 3.

5. Och dem wardt gifwet, att de icke ſkulle döda dem; utan att de ſkulle qwälja dem i fem månader; och deras qwal war ſåſom qwal af ſcorpion, då han hafwer ſtungit menniſkorna.

6. Och i de dagar ſkola menniſkorna ſöka efter döden, och ſkola icke finna honom, och de ſkola begära dö, och döden ſkall fly ifrån dem. Eſ. 2: 19. Jer. 8: 3. Oſ. 10: 8. Luc. 23: 30. Upp. 6: 16.

7. Och de gräshoppor äro lika de häſtar, ſom till krigs beredde äro, och på deras hufwud ſåſom kronor gulde lika, och deras anſigte ſåſom menniſkors anſigte. 2 Moſ. 10: 4.

8. Och de hade hår ſåſom qwinnohår, och deras tänder woro ſåſom lejons;

9. Och hade panſar ſåſom jernpanſar, och bullret af deras wingar ſåſom wagnsbuller, der många häſtar löpa till krigs;

10. Och hade ſtjertar ſåſom ſcorpioner, och gaddar woro i deras ſtjertar;

och deras magt war till att qwälja menniſkorna i fem månader;

11. Och hade öfwer ſig en Konung, en Ängel af afgrunden, hwilkens namn på Ebreiſko heter Abaddon, på Grekiſko Apollyon.

12. Ett We är framfaret, och ſi, här komma ännu tu annor We efter. Upp. 8:13.

13. Och den ſjette Ängelen baſunade, och jag hörde ena röſt af de fyra hörn af det gyldene altaret, ſom är för Guds ögon:

14. Och ſade till den ſjette Ängelen, ſom baſunen hade: Lös de fyra Änglar, ſom bundne äro uti den ſtora elfwen Euphrates.

15. Och de fyra Änglar wordo löſe, hwilke beredde woro till ena ſtund, till en dag, till en månad, och till ett år, att de ſkulle döda tredjeparten af menniſkorna.

16. Och talet på det reſigtyget war mång ſinom tuſende tuſend, och jag hörde deras tal. Pſ. 68: 18. Dan. 7: 10.

17. Och ſå ſåg jag ock häſtarna i ſynene, och de ſom ſåto på dem, de hade glödande, gula, och ſwafwelspanſar; och hufwuden på häſtarna woro ſåſom lejonahufwud; och af deras mun utgick eld, och rök, och ſwafwel.

18. Af deßa tre plågor wardt dödad tredjeparten af menniſkorna, af elden, och röken, och ſwaflet, ſom utaf deras mun gick.

19. Ty deras magt war i deras mun, och i deras ſtjertar; och ſtjertarne woro ormom like, och hade hufwud, der de ſkada med gjorde.

20. **Och woro ännu menniſkor, ſom icke woro dödade af deßa plågor, och icke bättrade ſig af ſina händers werk; att de icke tillbådo djefwulſkap, och afgudar af guld, ſilfwer, koppar, ſten och trä, de der hwarken ſe kunna, eller höra, eller gå;**

21. **Och icke gjorde bot för ſitt mord, trolldom, ſkörhet och tjufweri.**

10. Capitlet.

Ängelen klädd med ſky. Sju tordön. Boken uppätes.

Och jag ſåg en annan ſtark Ängel nederkomma af himmelen; han war klädd med en ſky, och en regnbåge öfwer hans hufwud, och hans anſigte ſåſom ſolen, och hans fötter ſåſom eldspelare. Upp. 1: 14, 15.

2. Och han hade i ſine hand en öppen bok; och han ſatte ſin högra fot på hafwet, och den wänſtra på jordena.

3. Och ropade med höga röſt, ſom ett rytande lejon. Och då han ropade, talade ſju tordöner ſina röſter.

4. Och då de ſju tordöner talat hade ſina röſter, wille jag ſkrifwit dem; då hörde jag ena röſt af himmelen ſäga till mig: Beſegla det de ſju tordöner talat hafwa, och ſkrif det intet. Dan. 8: 26.

5. Och Ängelen, ſom jag ſåg ſtå på hafwet och på jordene, hof ſina hand upp till himmelen, Dan. 12: 7.

6. Och ſwor wid honom, ſom lefwer ifrån ewighet till ewighet, den der himmelen ſkapat hafwer och hwad deruti är, och jordena och hwad deruti är, och hafwet och hwad deruti är, att ingen tid ſkall wara mer.

7. Utan i de dagar, då den ſjunde Ängelens röſt höres, då han warder baſunandes; då ſkall Guds hemlighet fullkomnad warda, ſåſom han förkunnat hade genom ſina tjenare Propheterna. Upp. 11: 15.

8. Och jag hörde åter ena röſt af himmelen tala med mig, och ſäga: Gack, och tag den öppna bokena af Ängelens hand, ſom ſtår på hafwet och på jordene.

9. Och jag gick till Ängelen, och ſade till honom: Få mig bokena; och han ſade till mig: Tag, och ät upp henne, och hon ſkall rifwa dig i buken; men i din mun ſkall hon wara ſöt ſom hannog. Heſ. 3: 1, 2, 3.

10. Och jag tog bokena af Ängelens hand, och åt henne upp, och hon wardt i min mun ſöt ſom hannog; och då jag hade ätit henne, ref hon mig i buken.

11. Och han ſade till mig: Du måſte åter prophetera folkom, Hedningom, och tungomålom, och mångom Konungom.

11. Capitlet.

Templet mälet. Wittnen prophetera, dräpas, ſtå upp. Sjunde baſun.

Och mig wardt fången en rö ſåſom en käpp, och mig wardt ſagdt:

Statt upp, och mäl Guds tempel och altare, och de ſom tillbedja derinne. Heſ. 40, 41, 42, 43 cap.

2. Men den inra choren af templet kaſta ut, och mäl honom intet; ty han är gifwen Hedningomen, och de ſkola förtrampa den heliga ſtaden, i twå och fyratio månader. Upp. 13: 5.

3. Och jag ſkall gifwa tu minom wittnom, och de ſkola prophetera i tuſende, tuhundrade och ſextio dagar, klädde i ſäckar. Upp. 12: 6.

4. Deßa äro tu oljoträ, och tu bloß, ſtåndande för jorderikes Gud. Zach. 4: 2, 3, 11, 14.

5. Och hwar någor wille göra dem ſkada, ſå går elden utaf deras mun, och förtärer deras fiendar; och hwar någor wille göra dem ondt, ſå måſte han dödas.

6. Deße hafwa magt till att igenlycka himmelen, att intet regnar uti de dagar då de prophetera; och hafwa magt öfwer wattnet, att förwända det i blod, och ſlå jordena med allahanda plågo, ſå ofta de wilja. 1 Kon. 17: 1. 2 Moſ. 7, 8, 9, 10, 12 cap.

7. Och då de hafwa lyktat ſitt wittnesbörd, ſkall det wilddjuret, ſom uppſtiger af afgrunden, hålla ena ſtrid med dem, och ſkall öfwerwinna dem, och döda dem. Dan. 7: 21. Upp. 13: 1, 7, 11. 17: 8.

8. Och deras lekamen ſkola blifwa liggande på gatorna i den ſtora ſtaden, ſom heter andeliga Sodoma och Egypten, der wår HErre korsfäſt är. Upp. 17: 1, 5. 18: 10.

9. Och ſkola några af folken och ſlägterna, och tungomålen, och af Hedningarna, ſe deras lekamen i tre dagar och en half, och ſkola icke wilja tillſtädja deras lekamen läggas i grafwar.

10. Och de på jordene bo, ſkola fröjda ſig öfwer dem, och ſkola glädjas, och ſända hwarandrom gåfwor; ty deße twå Propheter twingade dem ſom bo på jordene.

11. Och efter tre dagar och en half kom lifſens ande af Gudi uti dem, och de ſtodo på ſina fötter; och en ſtor förſkräckelſe föll på dem ſom ſågo dem.

12. Och de hörde en hög röſt af himmelen ſäga till dem: Stiger hit upp. Och de ſtego upp i himmelen uti en ſky, och deras owänner ſågo dem.

13. Och i ſamma ſtundene wardt en ſtor jordbäfning, och tionde delen af ſtaden föll ned; och blefwo i jordbäfningen dödade ſjutuſend menniſkors namn; och de andre wordo förfärade, och gåfwo Gudi i himmelen pris.

14. Det andra We gick öfwer, och ſi, det tredje We kommer ſnart. Upp. 8: 13. 9: 12. 15: 1.

15. Och den ſjunde Ängelen baſunade, och i himmelen hördes höga röſter, de der ſade: Denna werldenes rike äro wordne wårs HErras och hans Chriſts, och han ſkall regnera af ewighet till ewighet. Upp. 10: 7.

16. Och de fyra och tjugu äldſte, ſom för Gudi på ſina ſtolar ſåto, föllo på ſin anſigte, och tillbådo Gud; Upp. 4: 4, 10. 5: 8.

17. Och ſade: Wi tackom dig, HErre, allsmägtig Gud, du ſom äſt, och warit hafwer, och tillkommande äſt; ty du hafwer tagit dina ſtora kraft, och regnerar; Upp. 1: 4, 8. 4: 8. 16: 5.

18. Och Hedningarna äro wrede wordne; och din wrede är kommen, och de dödas tid, att de ſkola dömas, och att du ſkall löna dina tjenare Propheterna, och helgonen, och dem ſom frukta ditt Namn, ſmå och ſtora, och förderfwa dem ſom jordena förderfwat hafwa.

19. Och Guds tempel wardt upplåtet i himmelen, och hans Teſtaments ark wardt ſedd i hans tempel, och der ſkedde ljungeld och röſter, och tordöner, och jordbäfning, och ſtort hagel. Upp. 15: 5.

12. Capitlet.

Hafwande qwinna. Röd drake. Michaels ſtrid, ſeger.

Och i himmelen ſyntes ett ſtort tecken: En qwinna beklädd med ſolene, och månen under hennes fötter, och på hennes hufwud en krona af tolf ſtjernor.

2. Och hon war hafwandes, ropade, och pintes med barn, och hade ſtort qwal till att föda.

3. Och ſå ſyntes ett annat tecken i himmelen, och ſi, en ſtor röd drake,

ſom hade ſju hufwud och tio horn, och på hans hufwud ſju kronor.

4. Och hans ſtjert drog tredjeparten af himmelens ſtjernor, och kaſtade dem ned på jordena; och draken ſtod för qwinnone ſom föda ſkulle, på det, när hon födt hade, ſkulle han uppäta hennes barn.

5. Och hon födde ett ſwenbarn, ſom regera ſkulle alla Hedningar med jernris; och hennes barn wardt borttaget till Gud, och till hans ſtol.
Pſ. 2:9. Upp. 2:27. 19:15.

6. Och qwinnan flydde uti öknena, der hon rum hade, beredt af Gudi, att hon der föda ſkulle, i tuſende, tuhundrade och ſextio dagar. Upp. 11:3.

7. Och det wardt en ſtor ſtrid i himmelen: Michael och hans Änglar ſtridde med drakan, och draken ſtridde och hans Änglar;
Dan. 10:13, 21. 12:1. Jud. Ep. v. 9.

8. Och de wunno intet; och deras rum wardt icke mer funnet i himmelen. Dan. 2:35.

9. Och den ſtore draken, den gamle ormen, den der heter djefwul och Satanas, wardt utkaſtad, den der bedrager hela werldena; och han wardt kaſtad på jordena, och hans änglar wordo ock bortkaſtade med honom.
Luc. 10:18. Joh. 12:31. Upp. 20:3. 1 Moſ. 3:1, 4.

10. Och jag hörde en ſtor röſt, ſom ſade i himmelen: Nu är wår Guds ſalighet, och kraft, och rike, och magt hans Chriſts worden, efter wåra bröders åklagare är förkaſtad, den dem åklagade för Gud, dag och natt.
Upp. 11:15. Job 1:9. 2:5. Zach. 3:1.

11. Och de wunno honom för Lambſens blods ſkull, och för deß wittnesbörds ords ſkull, och de hafwa icke älſkat ſitt lif allt intill döden.
Rom. 8:33, 34, 37.

12. Derföre, glädjens, I himlar, och de ſom bo i dem. We dem ſom bo på jordene, och på hafwet; ty djefwulen ſtiger ned till eder, och hafwer en ſtor wrede, wetandes att han icke lång tid hafwer. Pſ. 96:11. Eſ. 49:13. Upp. 8:13.

13. Och då draken ſåg att han förkaſtad war på jordena, förföljde han qwinnona, ſom ſwenbarnet födt hade.

14. Och qwinnone wordo gifne twå wingar, ſåſom af en ſtor örn; att hon ſkulle flyga uti öknena uti ſitt rum, der hon födes en tid, och twå tider, och en half tid, ifrån ormſens anſigte. Dan. 12:7.

15. Och ormen ſputade utu ſin mun watten, ſåſom en ſtröm, efter qwinnona; på det han ſkulle fördränka henne.

16. Men jorden halp qwinnone, och upplät ſin mun, och uppſwalg ſtrömmen, ſom draken af ſin mun utſputat hade.

17. Och draken wardt wred på qwinnona, och gick bort, att han ſkulle örliga med de andra af hennes ſäd, de ſom hålla Guds bud, och hafwa JEſu Chriſti wittnesbörd. 1 Joh. 5:10.

18. Och han ſtod på hafſens ſand.

13. Capitlet.

Ett djur häder, förföljer. Ett annat gifwer thy anda.

Och jag ſåg ett wilddjur uppſtiga utu hafwet, det hade ſju hufwud och tio horn, och på deß horn tio kronor, och på deß hufwud hädelſens namn. Dan. 7:7. Upp. 17:3, 9, 12.

2. Och wilddjuret, ſom jag ſåg, det war likt enom pardel, och deß fötter ſåſom björnafötter, och deß mun ſåſom lejons mun; och draken gaf thy ſina kraft, och ſin ſtol, och ſtora magt.
Upp. 12:9.

3. Och jag ſåg ett af hans hufwud ſåſom ſargadt till döds, och deß dödsſår war igenläkt, och hela jorden förundrade ſig på wilddjuret. Upp. 17:8.

4. Och de tillbådo drakan, ſom wilddjurena hade magt gifwit; och tillbådo wilddjuret, ſägande: Ho är wilddjuret lik? Eller ho förmå ſtrida emot thy? Upp. 18:18.

5. Och thy wardt gifwen en mun, till att tala ſtor ting och hädelſe; och thy wardt gifwen magt till att bruka ſig i twå och fyratio månader.
Dan. 7:8, 11. 11:36. Upp. 11:2.

6. Och det upplyfte ſin mun, till att tala hädelſe emot Gud, till att häda hans Namn och hans tabernakel, och dem ſom bo i himmelen; och thy wardt medgifwet ſtrida med helgonen, och winna dem.

7. Och thy wardt gifwen magt öfwer

all ſlägter, och tungomål och Hedningar. Dan. 7:21.

8. Och alle de ſom på jordene bo, tillbådo det, **hwilkas namn icke ſkrifna äro i Lambſens lifs bok, hwilket dödadt är ifrå werldenes begynnelſe.** 2 Moſ. 32:33. Phil. 4:3. Upp. 3:5. 17:8. 20:12. 21:27.

9. Den der öra hafwer, han höre. Upp. 2:7, 11, 17, 29.

10. Den der leder i fängelſe, han ſkall gå i fängelſe; den der dräper med ſwärd, han måſte dödas med ſwärd. Här är de heligas tålamod och tro. 1 Moſ. 9:6. Eſ. 33:1. Matth. 26:52. Upp. 14:12.

11. Och jag ſåg ett annat wilddjur uppſtiga utu jordene; och det hade tu horn lika ſom Lambet; och det talade ſom drakan.

12. Och det gör alla deß förſta wilddjurets magt, i deß åſyn; och det kommer jordena, och dem derpå bo, till att tillbedja det förſta wilddjuret, hwilkets dödsſår igenläkt war. Upp. 19:20.

13. Och det gör ſtor tecken, ſå att det ock låter eld falla ned af himmelen på jordena, i menniſkors åſyn. Matth. 24:24. 2 Theß. 2:9. Upp. 16:14.

14. Och det bedrager dem ſom bo på jordene, för de teckens ſkull, ſom thy gifna äro att göra för wilddjuret; ſägandes till dem ſom bo på jordene, att de ſkola göra wilddjurena, ſom ſargadt war af ſwärd, och war lefwande wordet, ett beläte. 5 Moſ. 13:1.

15. Och thy wardt gifwet, att det ſkulle gifwa wilddjurets beläte anda, och att wilddjurets beläte ſkulle tala, och ſå beſtällat, att hwilke ſom helſt icke tillbådo wilddjurets beläte, ſkulle dödas.

16. Och det lät alla, ſmå och ſtora, rika och fattiga, fria och tjenare, taga wedertecken uti deras högra hand, eller på deras anlete;

17. Att ingen ſkall må köpa, eller ſälja, utan den der hafwer wedertecknet, eller wilddjurets namn, eller deß namns tal. Upp. 14:9, 11.

18. Här är wisdomen: Den der förſtånd hafwer, han räkne wilddjurets tal; ty det är ens menniſkos tal, och deß tal är ſexhundrad ſextio och ſex. Upp. 17:9. 15:2.

14. Capitlet.

Lambet på Sion. Ewigt Evangelium. Babels fall.

Och jag ſåg, och ſi: Ett Lamb ſtod på Sions berg, och med thy hundrade fyra och fyratio tuſend; de hade deß Faders Namn beſkrifwet på ſin anlete. Upp. 7:4.

2. Och jag hörde ena röſt af himmelen, ſåſom af ett ſtort watten; och ſåſom ena röſt af en ſtor tordön; och röſten, ſom jag hörde, war ſåſom harpolekares, de der lekte på ſina harpor. Upp. 1:15. 19:6. 5:8.

3. Och de ſöngo ſåſom en ny ſång för ſtolen, och för de fyra djuren, och för de äldſta; och ingen kunde lära den ſången, utan de hundrade fyra och fyratio tuſend, ſom köpte äro af jordene. Upp. 5:9.

4. Deße äro de, ſom med qwinnor icke beſmittade äro, ty de äro jungfrur; deße äro de ſom följa Lambet, ehwart det går; deße äro köpte ifrå menniſkorna, till en förſtling Gudi, och Lambena. Upp. 3:4. 2 Cor. 11:2. 1 Cor. 6:20.

5. Och i deras mun är intet ſwek funnet; ty de äro utan ſmitto, för Guds ſtol. Pſ. 32:2. Zeph. 3:13. Eph. 5:27.

6. Och jag ſåg en annan Ängel flyga midt genom himmelen; han hade ett ewigt Evangelium, det han förkunna ſkulle dem ſom på jordene bo, och allom Hedningom, och ſlägtom, och tungomålom, och folkom.

7. Och ſade med höga röſt: Frukter Gud, och gifwer honom äro; ty ſtunden är kommen till hans dom, och tillbeder honom, ſom hafwer gjort himmel och jord, hafwet och wattukällorna. 1 Moſ. 1:1. Pſ. 33:6. 124:8. 146. 6. Ap. G. 14:15. 17. 24.

8. Och en annan Ängel följde efter, och ſade: Fallen, fallen är den ſtore ſtaden Babylon; ty han hafwer dricka gifwit allom Hedningom af wredenes win, ſins boleris. Eſ. 21:9. Jer. 51:8. Upp. 18:2, 3, 10, 21.

9. Och tredje Ängelen följde dem, och ſade med höga röſt: Hwar någor tillbeder wilddjuret, och deß beläte, och tager deß wedertecken på ſitt anlete, eller på ſin hand;

10. Han ſkall ock dricka af Guds wredes win, det inſkänkt och klart är i hans wredes kalk; och han ſkall warda plågad med eld och ſwafwel, i heliga Änglars åſyn, och i Lambſens åſyn. Pſ. 75: 9. Eſ. 51: 17. Jer. 25: 15. Upp. 16: 19. 19: 20. Eſ. 34: 10. Upp. 19: 3.

11. Och röken af deras plågo ſkall uppſtiga af ewighet till ewighet; och de hafwa hwarken dag eller natt ro, ſom tillbedja wilddjuret och deß beläte, och der någor tagit hafwer deß namns wedertecken. Upp. 20: 10.

12. Här är de heligas tålamod; här äro de ſom hålla Guds bud och JEſu tro.

13. Och jag hörde ena röſt af himmelen ſäga till mig: Skrif: **Salige äro de döde, ſom i HERranom dö, härefter; ja, Anden ſäger, att de ſkola hwila ſig ifrå ſitt arbete; ty deras gerningar följa dem efter.** 1 Cor. 15: 18. 1 Theß. 4: 14.

14. Och jag ſåg, och ſi en hwit ſky; och på ſkynom ſatt en, ſom lik war menniſkones Son, och hade på ſitt hufwud en guldkrono, och i hans hand en hwaß lia. Heſ. 1: 26. Dan. 7: 13. Upp. 1: 13.

15. Och en annar Ängel kom utu templet, och ropade med höga röſt till den, ſom ſatt på ſkynom: Hugg till med din lia, och ſkär; ty tiden är dig kommen, att du ſkall ſkära; ty ſäden på jordene är torr worden. Joel 3: 13. Matth. 13: 39.

16. Och han, ſom ſatt på ſkyn, högg till med ſin lia på jordena, och jorden wardt afſkoren.

17. Och en annar Ängel kom utur templet, ſom i himmelen är, den ock en hwaß lia hade.

18. Och en annar Ängel kom utur altaret, den magt hade öfwer elden; och ropade med höga röſt till honom, ſom hade den hwaßa lian, och ſade: Hugg till med din hwaßa lia, och ſkär upp winqwiſtarna på jordene; ty hennes winbär äro mogen.

19. Och Ängelen högg till med ſin ſkarpa lia på jordena, och ſkar upp wingårdarna på jordene, och kaſtade dem uti Guds wredes ſtora präß. Upp. 19: 15.

20. Och wardt präßen trampad utom ſtaden; och blodet gick ut af präßen, allt intill betslen på häſtarna, utöfwer tuſende ſexhundrad ſtadier wägs. Eſ. 63: 3. Klag. 1: 15.

15. Capitlet.

Sju yttersta plågor. Guds lof och wredes kalk.

Och jag ſåg ett annat tecken af himmelen, ſtort och underligit: Sju Änglar, ſom hade ſju de yttersta plågor; ty med dem är fullkomnad Guds wrede. Upp. 11: 14.

2. Och jag ſåg ſåſom ett glashaf, beblandadt med eld, och dem ſtå på ſamma glashaf, ſom ſeger wunnit hade på wilddjuret, och deß beläte, och wedertecken, och på deß namns tal; och de hade Guds harpor. Upp. 4: 6.

3. Och de ſöngo Moſe, Guds tjenares, ſång, och Lambſens ſång, ſägande: Stor och underlig äro din werk, HERre Gud allswåldig; rättfärdige och ſanne äro dine wägar, du helgonens Konung. Pſ. 111: 2. 139: 14. 145: 17. Upp. 16: 7.

4. Ho ſkulle icke frukta dig, HERre, och priſa ditt Namn? Ty du äſt allena helig, och alle Hedningar ſkola komma och tillbedja i din åſyn; ty dine domar äro uppenbare wordne. Jer. 10: 7. Eſ. 66: 23.

5. Sedan ſåg jag; och ſi, wittnesbördſens tabernakels tempel wardt öppnadt i himmelen; Upp. 11: 19.

6. Och gingo derut af templet de ſju Änglar, ſom de ſju plågor hade, klädde uti rent, hwitt linkläde, och omgjordade kringom bröſtet med gyldene bälte. Upp. 1: 13.

7. Och ett af de fyra djuren gaf de ſju Änglar ſju gyldene ſkålar, fulla med Guds wrede, den der lefwer af ewighet till ewighet.

8. Och templet wardt uppfyldt med rök af Guds härlighet, och af hans kraft; och ingen kunde gå in i templet, tilldeß de ſju plågor, ſom de ſju Änglar hade, fullkomnade wordo. 2 Moſ. 40: 34. 1 Kon. 8: 10. Eſ. 6: 4.

16. Capitlet.

Sju Änglar utgjuta deras ſkålar.

Och jag hörde ena ſtora röſt uti templet; den ſade till de ſju Änglar:

Går, och utgjuter de Guds wredes ſkålar på jordena.

2. Och den förſte Ängelen gick åſtad, och göt ſina ſkål ut på jordena; och det wardt ett ondt och ſkadeligit ſår på menniſkomen, ſom wilddjurets wedertecken hade, och på dem ſom tillbådo deß beläte.
2 Moſ. 9: 9, 10, 11. Upp. 13: 14, 16, 17.

3. Och den andre Ängelen göt ut ſina ſkål i hafwet; och det wardt ſåſom ens döds mans blod, och allt det lif hade i hafwet blef dödt.
2 Moſ. 7: 17, 20.

4. Och den tredje Ängelen göt ut ſina ſkål i älfwena, och i wattukällorna; och det wardt blod.

5. Och jag hörde en Ängel ſäga: Rättfärdig äſt du, HERre, ſom äſt, och warit hafwer, och helig, att du detta dömt hafwer.
Upp. 1: 4, 8. 4: 8. 11: 17.

6. Ty de hafwa utgjutit helgonens och Propheternas blod, och blod hafwer du ock gifwit dem dricka; ty de äro deß wärde. Matth. 23: 34.

7. Och jag hörde en annan Ängel ſäga af altaret: Ja, HERre Gud allswåldig, ſanne och rätte äro dine domar. Upp. 15: 3.

8. Och den fjerde Ängelen göt ut ſina ſkål i ſolena; och honom wardt gifwet att plåga menniſkorna med hetta af eld.

9. Och menniſkorna wordo brinnande uti en ſtor hetta, och de hädde Guds Namn, ſom magten hade öfwer deßa plågor; och gjorde inga ſyndabättring, att de måtte gifwit honom äro.

10. Och den femte Ängelen göt ut ſina ſkål på wilddjurets ſtol; och deß rike wardt förmörkradt, och de ſönderbeto ſina tungor, för wärks ſkull;

11. Och hädde Gud i himmelen, för ſin wärk och ſin ſårs ſkull, och bättrade ſig intet af ſina gerningar.

12. Och den ſjette Ängelen göt ut ſina ſkål på den ſtora älfwena Euphrates; och deß watten borttorkades; på det wägen ſkulle beredas för de Konungar öſtanefter.

13. Och jag ſåg utu drakans mun, och utu wilddjurets mun, och utu den falſka Prophetens mun, utgå tre orena andar, ſåſom paddor.

14. Och det äro djefwulſens andar, ſom tecken göra, och utgå till Konungarna på hela jordene, att förſamla dem till ſtrids på den ſtora allswåldiga Guds dag. 2 Theß. 2: 9. Upp. 13: 13.

15. Si, jag kommer, ſom tjufwen plägar komma; ſalig är den ſom wakar, och förwarar ſin kläder, att han icke går naken, och de få ſe hans ſkam. Matth. 24: 44. Luc. 12: 39.
1 Theß. 5: 2. 2 Petr. 3: 10. Upp. 3: 3, 4, 18.

16. Och han förſamlade dem på ett rum, det heter på Ebreiſko Armageddon.

17. Och den ſjunde Ängelen göt ut ſina ſkål i wädret; och gick en ſtor röſt utaf himmelens tempel ifrå ſtolen, ſom ſade: Det är gjordt. Upp. 21: 6.

18. Och det wardt röſter, och tordön, och ljungeld, och ſtor jordbäfning, ſådana, att deß like icke warit hade, ſedan menniſkorna på jordene warit hade, ſådana jordbäfning, ſå ſtor. Upp. 8: 5.

19. Och den ſtore ſtaden wardt i tre delar, och Hedningarnas ſtäder föllo; och den ſtore Babylon kom i åminnelſe för Gudi, att han wille gifwa honom kalken af ſine grymma wredes win. Upp. 18: 5.
Eſ. 51: 22, 23. Jer. 25: 15, 16. Upp. 14: 8, 10.

20. Och alle öar flydde, och bergen funnos intet. Upp. 6: 14.

21. Och ſtort hagel, ſåſom en centener, kom ned af himmelen på menniſkorna; och menniſkorna hädde Gud, för den ſtora plåga af haglet; ty deß plåga war ganſka ſtor. Upp. 11: 19.

17. Capitlet.

Skökan på wilddjuret. Lambets ſeger.

Och kom en af de ſju Änglar, ſom hade de ſju ſkålar, och talade med mig, och ſade till mig: Kom, jag will wiſa dig den ſtora ſkökones fördömelſe, ſom ſitter på mycken watten; Nah. 3: 4.

2. Med hwilka Konungarna på jordene bolat hafwa; och de der på jordene bo, äro druckne wordne af hennes boleris win. Jer. 51: 7. Upp. 14: 8. 18: 3, 9.

3. Och han förde mig i Andanom uti öknena; och jag ſåg qwinnona

ſitta på ett roſenfärgo wilddjur, det war fullt med hädelſenamn, och hade ſju hufwud och tio horn. Upp. 13: 1.

4. Och qwinnan war klädd med purpur och roſenfärgo, och öfwergyld med guld, och ädla ſtenar, och perlor; och hade en gyldene kalk i ſine hand, full med ſtyggelſe, och ſins boleris orenlighet. Upp. 18: 16.

5. Och på hennes anlete ſkrifwet det namn, Hemlighet: Den ſtore Babylon, modren till boleri, och till ſtyggelſe på jordene. 2 Theß. 2: 7.

6. Och jag ſåg qwinnona druckna af helgonens blod, och af deras blod, ſom JEſu wittne woro; och jag förundrade mig ſtorliga, då jag ſåg henne. Upp. 18: 24.

7. Och Ängelen ſade till mig: Hwi förundrar du dig? Jag will ſäga dig hemligheten om denna qwinnone, och om wilddjuret, ſom bär henne, och hafwer ſju hufwud och tio horn.

8. Wilddjuret, ſom du hafwer ſett, hafwer warit, och är icke; och det ſkall åter uppkomma utaf afgrunden, och ſkall gå uti fördömelſe; och de, ſom på jordene bo, ſkola förundra ſig, hwilkas namn icke ſkrifna äro i lifſens bok, ifrå werldenes begynnelſe; då de ſe wilddjuret, ſom hafwer warit, och ſom icke är, ändock det är. 2 Moſ. 32: 32. Phil. 4: 3. Upp. 3: 5. 20: 12. 21: 27. 13: 3.

9. Och här är ſinnet, der wisdom tillhörer; de ſju hufwud äro ſju berg, der qwinnan ſitter uppå, och det äro ſju Konungar. Upp. 13: 18.

10. Fem äro fallne; en är, och den andre är icke ännu kommen; och när han kommer, ſkall han icke länge blifwa.

11. Och wilddjuret, ſom hafwer warit, och icke är, den är den åttonde, och han är utaf de ſju, och han går uti fördömelſe.

12. Och de tio horn, ſom du ſett hafwer, äro tio Konungar, ſom ännu icke hafwa fått rike, utan ſkola, ſåſom Konungar, på en ſtund få magt med wilddjuret. Dan. 7: 20.

13. Deße hafwa alle ett råd, och ſkola gifwa wilddjurena ſina magt och kraft.

14. De ſkola ſtrida med Lambena, och Lambet ſkall winna dem; **ty det är en HERre öfwer alla herrar, och en Konung öfwer alla Konungar**; och med thy äro de utkallade, och utkorade, och trogne. Upp. 16: 11. 1 Tim. 6: 15. Upp. 19: 16.

15. Och han ſade till mig: Wattnet, ſom du ſåg, der ſkökan ſitter på, är folk och ſkarar, och Hedningar, och tungomål. Eſ. 8: 7.

16. Och de tio horn, ſom du ſett hafwer på wilddjuret, ſkola hata ſkökona, och lägga henne öde och naken; och de ſkola uppäta hennes kött, och bränna henne upp i eld. Upp. 18: 8.

17. Ty Gud hafwer gifwit dem i hjertat, att de ſkola göra det honom behagar, och göra alla ena mening, att de ſkulle gifwa wilddjurena riket, tilldeß Guds ord warda fullkomnad. Upp. 16: 19.

18. **Och qwinnan, ſom du ſett hafwer, är den ſtore ſtaden, ſom rike hafwer öfwer jordenes Konungar.**

18. Capitlet.

Babels fall. De ogudaktige klaga.
De fromme fröjdas.

Och ſedan ſåg jag en annan Ängel komma neder af himmelen, den ſtora magt hade; och jorden wardt upplyſt af hans klarhet.

2. Och han ropade med magt och höga röſt, ſägandes: Fallen, fallen är den ſtore Babylon, och är worden djeflaboning, och alla orena andars behåll, och alla orena och ohyggeliga foglars behåll. Eſ. 21: 9. Jer. 51: 8, 37. Eſ. 13: 21. 34: 11, 14. Jer. 50: 39.

3. Ty alle Hedningar hafwa druckit af wredenes win, hennes boleris, och Konungarne på jordene hafwa bolat med henne, och köpmännerne på jordene äro rike wordne af hennes ſtora wällust. Upp. 14: 8. 17: 2.

4. Och jag hörde ena andra röſt af himmelen, ſom ſade: **J mitt folk, går ut ifrå henne, att J icke delaktige warden i hennes ſynder, och att J icke fån något af hennes plågor;** 1 Moſ. 19: 12. Eſ. 48: 20. 52: 11. Jer. 50: 8. 51: 6, 45. 2 Cor. 6: 17.

5. Ty hennes ſynder räcka allt upp i himmelen, och Gud hafwer dragit till minnes hennes orättfärdigheter.
Upp. 16: 19.

6. Betaler henne, ſåſom hon hafwer betalat eder, och görer henne dubbelt efter hennes gerningar; och med ſamma kalk, ſom hon hafwer inſkänkt eder, inſkänker henne dubbelt.
Pſ. 137: 8. Jer. 50: 15. Upp. 14: 10.

7. Så mycket hon ſig hafwer härliga hållit och i wälluſt warit, ſå mycket inſkänker henne pino och gråt; ty hon ſäger i ſitt hjerta: Jag ſitter och är en Drottning, och icke enka, och hafwer ingen ſorg. Eſ. 47: 8.

8. Derföre ſkola hennes plågor komma på en dag, död, gråt, och hunger; och hon ſkall warda uppbränd i eld; ty HErren Gud är ſtark, ſom henne döma ſkall. 2 Theß. 2: 8. Upp. 17: 16.

9. Och jordenes Konungar ſkola gråta henne, och beklaga ſig öfwer henne, de ſom med henne bolat, och i wälluſt lefwat hafwa, då de få ſe röken af hennes brand; Heſ. 26: 16. Upp. 17: 2.

10. Och ſkola ſtå långt ifrå, för hennes plågos räddhågas ſkull, och ſäga: We, we den ſtore ſtaden Babylon, den ſtarke ſtaden; ty uti en ſtund är din dom kommen. Eſ. 21: 9.

11. Och köpmännerna på jordene ſkola gråta och ſörja öfwer henne, att ingen köper deras waror mer:
Heſ. 27: 36.

12. Guld, och ſilfwer, och ädla ſtenar, och perlor, och ſilke, och purpur, och ſkarlakan, och allt Thynenträ, och all käril af elphenben, och all käril af koſteligit trä, och af koppar, och jern, och marmor,

13. Och canel, och timian, och ſalwo, och rökelſe, och win, och oljo, och ſemlor, och hwete, och boſkap, och får, och häſtar, och wagnar, och kroppar, och menniſkors ſjälar. Heſ. 27: 13.

14. Och de äple, ſom din ſjäl begärar, äro bortkomna ifrå dig, och allt det fett och härligit war, är förgånget ifrå dig, och du ſkall icke nu finnat härefter.

15. Köpmännerna ſom ſådana waror pläga hafwa, och äro rike wordne af honom, ſkola ſtå långt ifrå, för räddhogas ſkull af hans plågo, gråta och ſörja;

16. Och ſäga: We, we den ſtora ſtaden, ſom med ſilke och purpur, och ſkarlakan beklädd war, och öfwergyld med guld, och ädla ſtenar, och perlor; Upp. 17: 4.

17. Ty uti ene ſtund äro förödde ſådane rikedomar; och alle ſkeppare, och alle de ſom på ſkeppen wiſtas, och ſjömän, och de ſom till ſjös handla, ſtodo långt ifrå; Eſ. 23: 11. Heſ. 27: 29.

18. Och ropade, då de ſågo röken af hans brand, ſägande: Hwar är dens ſtora ſtadſens like?
Eſ. 31: 10. Upp. 13: 4.

19. Och de kaſtade mull på ſin hufwud, och ropade, gråtande och ſörjande, och ſade: We, we den ſtora ſtaden, i hwilkom alle äro rike wordne, ſom i hafwet hafwa haft ſin ſkepp af hans waror; ty uti en ſtund är han öde worden. Joſ. 7: 6. Job 2: 12.

20. Fröjda dig öfwer honom, himmel, och I helige Apoſtlar, och Propheter; ty Gud hafwer dömt edar dom på honom.
Eſ. 44: 23. 49: 13. Jer. 51: 48. Upp. 19: 2.

21. Och en ſtark Ängel tog upp en ſtor ſten ſom en qwarnſten, och kaſtade i hafwet, och ſade: Med ſådana haſtighet ſkall förkaſtad warda den ſtore ſtaden Babylon, och han ſkall icke nu mer warda funnen. Jer. 51: 64.

22. Och harpares, och ſångares, och pipares, och baſuners röſt ſkall icke mer hörd warda i dig; och alle handtwerksmän, ehwad handtwerk det är, ſkola icke mer warda funne i dig; och qwarnaröſt ſkall icke mer höras i dig.
Eſ. 24: 8. Heſ. 26: 13.

23. Och ljus på ljuſaſtaka ſkall icke mer lyſa i dig; och brudgummes och bruds röſt ſkall icke mer hörd warda i dig; ty dine köpmän woro Förſtar på jordene; ty i dinom trolldom hafwa alle Hedningar wille farit;
Jer. 25: 10. 7: 34. 16: 9. Eſ. 23: 8.

24. Och i honom wardt funnen Propheternas och helgonens blod, och allas deras ſom dräpne äro på jordene.
Upp. 17: 6.

19. Capitlet.

Babels fall. Lambſens bröllop. Djuret dödadt.

Sedan hörde jag, ſåſom en ſtor röſt, af en ſtor ſkara i himmelen, ſom ſade: Halleluja; ſalighet och pris, ära och kraft, ware HErranom wårom Gudi. Upp. 7: 10.

2. Ty hans domar äro ſanne och rätte; ty han hafwer dömt den ſtora ſtökan, den med ſitt boleri hafwer förderfwat jordena; och hafwer hämnat ſina tjenares blod utu hennes hand. Upp. 16: 7. 5 Moſ. 32: 43. Upp. 18: 20.

3. Och åter ſade de: Halleluja; och röken gick upp af ewighet till ewighet. Eſ. 34: 10. Upp. 14: 11. 18: 9, 18.

4. Och de fyra och tjugu äldſte, och de fyra djur, föllo neder och tillbådo Gud, ſom ſatt på ſtolen, och ſade: Amen, Halleluja. Upp 4: 4.

5. Och en röſt gick af ſtolen, och ſade: Lofwer wår Gud, I alle hans tjenare, och I ſom frukten honom, både ſmå och ſtore.

6. Och jag hörde ena röſt, ſåſom af en ſtor ſkara, och ſåſom en röſt af mycket watten, och ſåſom en röſt af ſtor tordön, ſäga: Halleluja; ty wår HErre, allsmägtig Gud, hafwer intagit riket. Upp. 11: 15, 17. 12. 10.

7. Låt oß glädjas och fröjdas, och gifwa honom äro; ty Lambſens bröllop är kommet, och deß huſtru hafwer ſig tillredt. Matth. 22: 2. 25: 10.

8. Och henne wardt gifwet att kläda ſig uti rent och ſkinande ſilke; men ſilket är helgonens rättfärdighet. Pſ. 45. 14, 15. Heſ. 16: 10.

9. Och han ſade till mig: Skrif: Salige äro de, ſom kallade äro till Lambſens bröllop. Och han ſade till mig: Deßa äro ſann Guds ord. Luc. 14: 16.

10. **Och jag föll för hans fötter, att tillbedja honom; och han ſade till mig: Se till, att du det icke gör; ty jag är din och dina bröders medtjenare, ſom JEſu wittnesbörd hafwa. Tillbed Gud; ty JEſu wittnesbörd är Prophetens Ande.** Ap. G. 10: 26. 14: 15. Upp. 22: 8, 9.

11. Och jag ſåg himmelen öppen; och ſi en hwit häſt; och den ſom ſatt på honom, han het Trofaſt och Sannfärdig; och han dömer och ſtrider med rättfärdighet. Upp. 6: 2. 3: 14.

12. Och hans ögon ſåſom eldslåge, och på hans hufwud många kronor; och hade ett namn ſkrifwet, det ingen kände, utan han ſjelfwer. Upp. 1: 14. 2: 18.

13. Och han war klädd i ett kläde, ſom med blod beſtänkt war; och hans namn heter: Guds Ord; Eſ. 63: 2. Joh. 1: 1. 1 Joh. 1: 1.

14. Och honom efterföljde den här, ſom i himmelen är, med hwita häſtar, klädde uti hwitt och rent ſilke. Matth. 28: 3. Upp. 4: 4.

15. Och utu hans mun utgick ett ſkarpt tweeggadt ſwärd, att han dermed ſkall ſlå Hedningarna; och han ſkall regera dem med jernris; och han trampar allsmägtig Guds grymma wredes winpräß. Eſ. 11: 4. 2 Theß. 2: 8. Upp. 1: 16. 2: 16. Pſ. 2: 9. 76: 13. Upp. 2: 27. 12: 5. Eſ. 63: 3. Upp. 14: 19, 20.

16. Och han hafwer på ſin kläder, och på ſine länd ett namn, ſkrifwet alltſå: Konung öfwer alla Konungar, och HErre öfwer alla herrar. 1 Tim. 6: 15. Upp. 17: 14.

17. Och jag ſåg en Ängel ſtå i ſolene, och han ropade med höga röſt, och ſade till alla foglar, ſom flugo under himmelen: Kommer, och förſamlens till den ſtora Guds Nattward; Jer. 12: 9. Heſ. 39: 17.

18. Att I ſkolen äta Konungarnas kött, och höfwitsmännernas kött, och de ſtarkas kött, och häſtars kött, och deras ſom ſitta på dem, och allas deras kött, ſom frie och trälar äro, och både ſmås och ſtoras.

19. Och jag ſåg wilddjuret, och jordenes Konungar, och deras härar förſamlada, till att hålla ena ſtrid med honom, ſom ſatt på häſten, och med hans här.

20. Och wilddjuret wardt fånget, och med thy den falſke Propheten, ſom tecken gjorde för thy, med hwilko han bedrog dem, ſom togo wilddjurſens wedertecken, och dem ſom tillbådo deß beläte; deße twå wordo lefwande kaſtade uti en brinnande ſjö, ſom brann

med ſwafwel. 5 Moſ. 13:1. Matth. 24:24. Upp. 13:12. Dan. 7:11. Upp. 14:10. 20:10.

21. Och de andre wordo dräpne med hans ſwärd, ſom ſatt på häſten, det utu hans mun gick; och alle foglar wordo mättade af hans kött.

20. Capitlet.

Draken bindes, löſes, dödas. Domen. Uppſtåndelſen.

Och jag ſåg en Ängel nederkomma af himmelen; han hade nyckelen till afgrunden, och ena ſtora kedjo i ſine hand. Upp. 1:18.

2. Och han grep drakan, den gamla ormen, ſom är djefwulen och Satan, och band honom i tuſende år; 2 Petr. 2:4. Upp. 12:9.

3. Och kaſtade honom uti afgrunden, och lät åter om honom, och beſeglade der ofwan uppå, att han icke mer bedraga ſkulle Hedningarna, tilldeß fullkomnad wordo tuſende år; och ſedan måſte han lös warda till någon liten tid.

4. Och jag ſåg ſtolar, och de ſåto på dem, och dem wardt gifwen dom; och deras ſjälar, ſom halshuggne woro för JEſu wittnesbörd, och för Guds ords ſkull; och de der icke tillbådo wilddjuret eller deß beläte; ej heller togo deß wedertecken på ſin anlete, eller i ſina händer; och de lefde, och regnerade med Chriſto i tuſende år. Dan. 7:9. Matth. 19:28. Luc. 22:30. 1 Cor. 6:2, 3. Upp. 6:9, 10, 11. Rom. 8:17. 2 Tim. 2:12.

5. Men de andre döde fingo icke lif igen, tilldeß tuſende år fullkomnad wordo; denna är den förſta uppſtåndelſen.

6. **Salig och helig är den ſom del hafwer uti förſta uppſtåndelſen; öfwer dem hafwer den andre döden ingen magt;** utan de warda Guds och Chriſti Preſter, och ſkola regnera med honom i tuſende år.

7. Och då tuſende år fullkomnad äro, warder Satanas lös utu ſitt fängelſe.

8. Och han ſkall utgå, till att bedraga Hedningarna, ſom äro på fyra jordenes parter, Gog och Magog, på det han ſkall förſamla dem i ſtrid; hwilkas tal är ſåſom ſanden i hafwet. Heſ. 38:2. 39:1. Upp. 16:14.

9. Och de gåfwo ſig upp på jordenes bredhet, och kringhwärfde helgonens lägre, och den älſkeliga ſtaden; och neder af himmelen for eld af Gudi, och förtärde dem. Dan. 7:11.

10. Och djefwulen, ſom dem bedragit hade, wardt kaſtad uti den brinnande ſjön, och ſwaflet, der både wilddjuret och den falſke Propheten ſkola plågas, dag och natt, ifrån ewighet till ewighet. Upp. 14:10, 11. 19:20.

11. Och jag ſåg en ſtor hwit ſtol, och en ſitta på honom, för hwilkens anſigte flydde jord och himmel, och dem wardt intet rum funnet.

12. Och jag ſåg de döda, ſtora och ſmå, ſtå i Guds åſyn, och böckerna wordo upplåtna; och en annar bok wardt upplåten, ſom är lifſens; och de döde wordo dömde, efter ſom ſkrifwet war i böckerna, efter deras gerningar. Dan. 7:10. 2 Moſ. 32:32. Pſ. 69:29. Phil. 4:3. Upp. 3:5. 13:8. 21:27. Pſ. 62:13. Jer. 17:10. 32:19. Matth. 16:27. Rom. 2:6. 14:12. 2 Cor. 5:10. Gal. 6:5. Upp. 2:23. 22:12.

13. Och hafwet gaf igen de döda, ſom deruti woro; och döden och helwetet gåfwo igen de döda, ſom uti dem woro; och det blef dömdt om hwar och en, efter deras gerningar.

14. Och döden och helwetet wordo kaſtade uti den brinnande ſjön; denne är den andre döden. 1 Cor. 15:26, 54, 55. Upp. 2:11.

15. Och den der icke wardt funnen ſkrifwen i lifſens bok, han wardt kaſtad i den brinnande ſjön.

21. Capitlet.

Det Nya Jeruſalems härlighet.

Och jag ſåg en ny himmel och en ny jord; ty den förſte himmelen och den förſta jorden förgingos; och hafwet är icke mer. Eſ. 65:17. 66:2. 2 Petr. 3:13.

2. Och jag, Johannes, ſåg den helga ſtaden, det nya Jeruſalem, nederkomma af himmelen, ifrå Gudi, tillredd ſåſom en prydd brud till ſin man. Ebr. 11:10. 12:22. 13:14. 2 Cor. 11:2. Gal. 4:26.

3. Och jag hörde ena ſtora röſt af himmelen ſäga: Si Guds tabernakel ibland menniſkorna, och han ſkall bo med dem; och de ſkola wara hans folk, och ſjelfwer Gud med dem ſkall wara deras Gud. Heſ. 43:7.

4. Och Gud ſkall aftorka alla tårar af deras ögon, och ingen död ſkall ſedan wara; icke heller gråt, icke heller rop, icke heller någor wärk warder mer; ty det förſta är förgånget.
Eſ. 25: 8. 35: 10. 1 Cor. 15: 26, 54. Upp. 7: 17.

5. Och den der ſatt på ſtolen ſade: Si, jag gör all ting ny. Och han ſade till mig: Skrif; ty deßa ord äro wiß och ſann. Eſ. 43: 19. 2 Cor. 5: 17. Upp. 19: 9.

6. Och han ſade till mig: Det är gjordt. Jag är A och O, begynnelſen och änden; jag ſkall gifwa honom, ſom törſtar, af lefwande wattnens källo förgäfwes. Eſ. 41: 4. 44: 6. 12: 3. 55: 1. Upp. 1: 8, 11. 22: 13. Joh. 4: 10, 14. 7: 37. Upp. 22: 17.

7. Den ſom winner, han ſkall allt detta få äga; och jag ſkall wara honom hans Gud, och han ſkall wara min ſon. Zach. 8: 8. Ebr. 8: 10.

8. Men dem räddom, och otrognom, och grufligom, och mandråparom, och bolarom, och trollkarlom, och afgudadyrkarom, och allom lögnaktigom, deras del ſkall wara uti den ſjön, ſom brinner med eld och ſwafwel; hwilket är den andre döden. 1 Cor. 6: 9. Gal. 5: 21.
Eph. 5: 5. 1 Tim. 1: 9. Upp. 22: 15. 20: 14, 15.

9. Och till mig kom en af de ſju Änglar, ſom hade ſju ſkålar fulla med de ſju ytterſta plågor; och han talade med mig, och ſade: Kom, och jag will wiſa dig brudena, Lambſens huſtru.
Upp. 15: 1. 19: 7.

10. Och han förde mig, i Andanom, på ett ſtort och högt berg, och wiſte mig den ſtora ſtaden, det helga Jeruſalem, nederkomma af himmelen ifrå Gud; Ebr. 12: 22. 13: 14.

11. Och hade Guds härlighet; och hans ljus war lika ſom den aldraädlaſte ſtenen, en klar jaſpis.

12. Och han hade en ſtor och hög mur, den der tolf portar hade, och i portarna tolf Änglar, och inſkrifna namn, hwilka äro de tolf Iſraels ſöners ſlägters namn. Heſ. 48: 31.

13. Öſtantill tre portar, nordantill tre portar, ſunnantill tre portar, weſtantill tre portar.

14. Och ſtadsmuren hade tolf grundwalar, och i dem de tolf Lambſens Apoſtlars namn. Matth. 16: 18. Eph. 2: 19, 20.

15. Och den ſom talade med mig, hade ena gyldene rö, der han med mäla ſkulle ſtaden, och hans portar, och hans mur. Heſ. 40: 3. Zach. 2: 1.

16. Och ſtaden ligger fyrkant, och hans längd är ſå ſtor ſom bredden; och han mälte ſtaden med rön, tolf tuſend ſtadier; och hans längd, och bredd, och höjd äro lika.

17. Och han mälte hans mur, hundrade fyra och fyratio alnar, efter ens menniſkos mått, ſom Ängelen hade.

18. Och hans murs byggning war af jaſpis; men ſjelfwe ſtaden af klart guld, lik wid rent glas.

19. Och ſtadsmurens grundwalar woro prydde med all dyrbar ſten; förſte grundwalen war en jaſpis, den andre en ſaphir, den tredje en chalcedonier, den fjerde en ſmaragd;

20. Den femte en ſardonix, den ſjette en ſardis, den ſjunde en chryſolith, den åttonde en beryll, den nionde en topazier, den tionde en chryſopras, den ellofte en hyacinth, den tolfte en amethiſt.

21. Och de tolf portar woro tolf perlor, hwar för ſig; och hwar port war af ene perlo; och ſtadſens gator woro klart guld, ſåſom genomſkinande glas.

22. Och jag ſåg der intet tempel uti; ty HErren, allswåldig Gud, är templet deruti, och Lambet.

23. Och ſtaden behöfwer icke ſol eller måna, att de ſkola lyſa deruti; ty Guds härlighet upplyſer honom, och hans ljus är Lambet.
Eſ. 60: 19. Zach. 14: 7. Upp. 22: 5.

24. Och Hedningarna, ſom ſalige warda, ſkola wandra i hans ljus; och Konungarna på jordene ſkola föra ſina härlighet och ära in uti honom. Eſ. 60: 3, 5.

25. Och hans portar låtas intet till om dagen; ty der warder ingen natt.
Eſ. 60: 11, 20.

26. Och de ſkola föra Hedningarnas hörlighet och ära in uti honom.
Eſ. 66: 12.

27. Der ſkall intet inkomma, ſom beſmitteligit är, eller det ſtyggelſe gör och lögn; utan de ſom ſkrifne äro i lambſens lefwande bok.
Eſ. 35: 8. Joel 3: 17. Upp. 22: 15. 2 Moſ. 32: 32.
Pſ. 69: 29. Phil. 4: 3. Upp. 3: 5. 13: 8. 20: 12.

22. Capitlet.

Lifſens ſtröm, trä. JEſu ankomſt till domen.

Och han wiſte mig ena klara älf, med lefwande watten, klar ſom chriſtall, den gick ifrå Guds ſtol och Lambſens. Heſ. 47: 1. Zach. 14: 8.

2. Midt uppå hans gator, och på båda ſidor wid älfwena, ſtod lifſens trä, bärandes tolffald frukt, och bar ſina frukt alla månader; och löfwen af trät tjente till Hedningarnas helbregdo. 1 Moſ. 2: 9. Upp. 2: 7. Heſ. 47: 12.

3. Och intet förbannadt ſkall wara mer; utan Guds och Lambſens ſtol ſkall blifwa deruti, och hans tjenare ſkola honom tjena. Zach. 14: 11.

4. Och de ſkola ſe hans anſigte, och hans Namn ſkall wara på deras anleten. Matth. 5: 8. 1 Cor. 13: 12. 1 Joh. 3: 2. Upp. 3: 12.

5. Och natt blifwer icke mer der, och de behöfwa icke ljus, icke heller ſolens ljus; ty HERren Gud upplyſer dem, och de ſkola regnera ifrån ewighet till ewighet. Pſ. 36: 10. Eſ. 60: 19, 20. Zach. 14: 6, 7. Upp. 21: 23.

6. Och han ſade till mig: Deßa ord äro wiß och ſann; och HERren, de helga Propheters Gud, ſände ſin Ängel, att wiſa ſina tjenare hwad ſke ſkall innan kort tid. Upp. 19: 9. 21: 5. 1: 1.

7. Och ſi, jag kommer ſnarliga; ſalig är den ſom håller Prophetiens ord i deßo bok. Upp. 3: 11. 1: 3.

8. Och jag är Johannes, ſom hörde och ſåg detta; och ſedan jag hade det hört och ſett, föll jag ned att tillbedja för Ängelens fötter, ſom mig detta wiſte.

9. Och han ſade till mig: Se till, att du gör det icke; ty jag är din medtjenare, och dina bröders, Propheternas, och deras ſom hålla denna boks ord: Tillbed Gud. Ap. G. 10: 26. 14: 14, 15. Upp. 19: 10.

10. Och han ſade till mig: Beſegla icke denna Propheties ord i deßo bok; ty tiden är när. Dan. 8: 26. 12: 4. Upp. 1: 3.

11. Den ſom onder är, han ware ännu onder; och den ſom oren är, han ware ännu oren; men den ſom from är, han warde ännu frommare; och den helig är, warde ännu heligare. 2 Tim. 3: 13.

12. Och ſi, jag kommer ſnart, och min lön med mig, till att wedergälla hwarjom och enom, ſåſom hans gerning är. Eſ. 40: 10. 62: 11. Upp. 20: 12.

13. Jag är A och O, begynnelſen och änden, den förſte och den ſiſte. Eſ. 41: 4. 44: 6. 48: 12. Upp. 1: 4, 8, 11. 21: 6.

14. Salige äro de ſom hålla hans bud, på det deras magt ſkall wara i lifſens trä, och ingå genom portarna i ſtaden. 1 Joh. 3: 23.

15. Ty utantill äro hundar, och trollkarlar, och bolare, och mandråpare, och afgudadyrkare, och alle de ſom älſka och göra lögnen. 1 Cor. 6: 10. Eph. 5: 5. Phil. 3: 2. Col. 3: 5, 6. Upp. 21: 8, 27.

16. Jag, JEſus, ſände min Ängel, att han ſkulle betyga eder detta i förſamlingarna: Jag är Davids rot och ſlägte, en klar morgonſtjerna. Upp. 1: 1. Eſ. 11: 10. Rom. 15: 12. Upp. 5: 5. 4 Moſ. 24: 17. 2 Petr. 1: 19.

17. Och Anden och bruden ſäga: Kom. Och den det hörer, han ſäge: Kom. Och den der törſter, han komme; och den der will, han tage lifſens watten för intet. Eſ. 55: 1. Joh. 7: 37. Upp. 21: 6.

18. Men jag betygar hwar och en, ſom hörer Prophetiens ord i deßo bok: Ho ſom lägger något härtill, på honom ſkall Gud lägga de plågor, ſom ſkrefne äro i denna bok. 5 Moſ. 4: 2. Ordſp. 30: 6.

19. Och om någor tager något ifrå denna boks Propheties ord, hans del ſkall Gud borttaga utu lifſens bok, och utu den helga ſtaden, och utu det ſom ſkrifwet är i denna bok. 2 Moſ. 32: 33. Pſ. 69: 29. Upp. 3: 5. 13: 8. 17: 8. 20: 12. 21: 27. 5 Moſ. 12: 32.

20. Det ſäger han, ſom wittnesbörd bär härtill: Ja, jag kommer ſnart. Amen. Ja, kom, HERre JEſu!

21. Wårs HERras JEſu Chriſti nåd ware med eder allom. Amen.

Ände på S. Johannis Uppenbarelſe.

10410K

Bible
Swed
1864

Bible. Swedish
Bibelen eller den Heliga Skrift.

DATE	NAME OF BORROWER

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET